

Sự Báo Thù Của Chàng Rể Cực Phẩm

Tieu
Long

Sự Báo Thù Của Chàng Rể Cực Phẩm

Tiểu Long

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị

Hãy đón đọc truyện "Sự Báo Thù Của Chàng Rể Cực Phẩm" của tác giả Tiểu Long, nơi một chàng rể vốn bị xem nhẹ và coi thường đến tận bây giờ, nhưng thực chất anh ta là một con người hoàn toàn khác.

Được sinh ra với mục đích trả cho mẹ, anh ta đã quyết tâm bắt tay vào việc này và điều đó không chỉ đối với những kẻ đã gây hại cho gia đình mình, mà còn cho tất cả những kẻ đứng đằng sau. Nếu bạn là một fan của thể loại ngôn tình, thì hãy đọc thêm "Yêu Đương Cùng Tổng Tài Thê Nô" hoặc "Chỉ Muốn Ngã Vào Lòng Anh".

Mục lục

- [Chương 1: 1: Mãn Tang Ba Năm](#)
- [Chương 2: 2: Ăn Vào Sẽ Chết](#)
- [Chương 3: 3: Muốn Tôi Cứu Bà Ấy](#)
- [Chương 4: 4: Ai Nói Chết Rồi](#)
- [Chương 5: 5: Tự Tạo Nghiệt](#)
- [Chương 6: 6: Đừng Gọi Anh Trai!](#)
- [Chương 7: 7: Đồi Sách](#)
- [Chương 8: 8: Ranh Giới](#)
- [Chương 9: 9: Em Có Thể Gật Đầu](#)
- [Chương 10: 10: Rời Xa Cô Ấy](#)
- [Chương 11: 11: Bạn Của Ông Vương](#)
- [Chương 12: 12: Tôi Tìm Cậu Trương](#)
- [Chương 13: 13: Anh Ấy Nói Rồi](#)
- [Chương 14: 14: Dùng Mắt Chó Nhìn Người](#)
- [Chương 15: 15: Một Mạng Đổi Một Mạng](#)
- [Chương 16: 16: Huyết Trích Tử](#)
- [Chương 17: 17: Nhà Họ Triệu Gây Sức Ép](#)
- [Chương 18: 18: Tiệc Rượu](#)
- [Chương 19: 19: Cô Thực Sự Có Bệnh](#)
- [Chương 20: 20: Một Cước Đá Bay](#)
- [Chương 21: 21: Tôi Nói Là Chấm Dứt Hợp Đồng](#)
- [Chương 22: 22: Bị Loại](#)
- [Chương 23: 23: Điềm Nhiên Rời Đi](#)
- [Chương 24: 24: Xuân Phong Đắc Ý](#)
- [Chương 25: 25: Dẫn Mặt Nhà Họ Phương](#)
- [Chương 26: 26: Rước Vạ Vào Thân](#)
- [Chương 27: 27: Tôi Có Thể Thử Xem Sao](#)
- [Chương 28: 28: Danh Tiếng Của Trương Trần](#)
- [Chương 29: 29: Thẻ Vàng Anh Nhận Ra Không](#)
- [Chương 30: 30: Anh Đang Làm Gì Vậy Làm Vậy Thì Có Tác Dụng Gì](#)
- [Chương 31: 31: Ăn Cắp](#)
- [Chương 32: 32: Hiệp Hội Y Học](#)
- [Chương 33: 33: Xin Nhận Một Lễ Của Tôi!](#)

- [Chương 34: 34: Lại Bị Xem Thường](#)
- [Chương 35: 35: Giang Sơn Đổi Chủ](#)
- [Chương 36: 36: Ai Mới Là Người Tàn Nhẫn](#)
- [Chương 37: 37: Âm Sát](#)
- [Chương 38: 38: Âm Mưu](#)
- [Chương 39: 39: Đắm Đương Và Gánh Vác](#)
- [Chương 40: 40: Ngàn Người Chỉ Trỏ](#)
- [Chương 41: 41: Dám Thử Một Lần Chứ](#)
- [Chương 42: 42: Còn Ai Nữa Không](#)
- [Chương 43: 43: Thất Vọng](#)
- [Chương 44: 44: Danh Tiếng Thần Y](#)
- [Chương 45: 45: Lời Mời Của Mỹ Nữ](#)
- [Chương 46: 46: Tôi Là Người Đàn Ông Của Cô Ấy](#)
- [Chương 47: 47: Cầu Hôn](#)
- [Chương 48: 48: Muốn Bao Nhiêu Tiền](#)
- [Chương 49: 49: Xin Cậu Tha Thứ](#)
- [Chương 50: 50: Báo Thù!](#)
- [Chương 51: 51: Hậu Quả](#)
- [Chương 52: 52: Mong Cậu Ra Tay Giúp Đỡ!](#)
- [Chương 53: 53: Quý Thủ Đến Nhà](#)
- [Chương 54: 54: Hàng Giả](#)
- [Chương 55: 55: Vu Oan](#)
- [Chương 56: C56: Đây là xe porsche](#)
- [Chương 57: C57: Chương 57](#)
- [Chương 58: C58: Chương 58](#)
- [Chương 59: C59: Chương 59](#)
- [Chương 60: C60: Chuyện quái gì vậy.](#)
- [Chương 61: C61: Long quốc cũng chỉ có vậy thôi sao](#)
- [Chương 62: C62: Xong đời thật rồi](#)
- [Chương 63: C63: Ông biết đấy.](#)
- [Chương 64: C64: Chương 64](#)
- [Chương 65: C65: Chương 65](#)
- [Chương 66: C66: Chương 66](#)
- [Chương 67: C67: Chương 67](#)
- [Chương 68: C68: Chương 68](#)
- [Chương 69: C69: Chúng ta đi thôi](#)

- [Chương 70: C70: Giận đến phát điên](#)
- [Chương 71: C71: Được rồi nhà mấy người cút đi](#)
- [Chương 72: C72: Hoài bác gặp khó khăn](#)
- [Chương 73: C73: Vương tiểu tô](#)
- [Chương 74: C74: Quỷ thủ](#)
- [Chương 75: C75: Sư phụ chúng con hiểu rồi](#)
- [Chương 76: C76: Ai dám ngăn cản tôi](#)
- [Chương 77: C77: Nhớ đâu thua thì sao](#)
- [Chương 78: C78: Không biết lượng sức mình](#)
- [Chương 79: C79: Thẳng thua tính thế nào đây.](#)
- [Chương 80: C80: Rốt cuộc cậu muốn làm gì](#)
- [Chương 81: C81: Làm cái quái gì đấy.](#)
- [Chương 82: C82: Còn ai khác không](#)
- [Chương 83: C83: Vọng vãn vãn thiết à](#)
- [Chương 84: C84: Có khi nào là thật không](#)
- [Chương 85: C85: Nhất định phải chiến thắng nhé](#)
- [Chương 86: C86: Tôi tôi thua rồi](#)
- [Chương 87: C87: Từ 20 cho tới 80 tuổi đều có](#)
- [Chương 88: C88: Ô hoá ra là cô à](#)
- [Chương 89: C89: Tôi là chồng của cô ấy.](#)
- [Chương 90: C90: Nói thế là có ý gì](#)
- [Chương 91: C91: Lấy anh ấy đi](#)
- [Chương 92: C92: Cậu chính là trương trần](#)
- [Chương 93: C93: Trương trần anh đang nói cái gì đấy.](#)
- [Chương 94: C94: Lùi lại hết cho tôi](#)
- [Chương 95: C95: Hiện giờ tôi muốn đi ai dám ngăn](#)
- [Chương 96: C96: Jake đi xuống chúng ta về](#)
- [Chương 97: C97: Điện thoại của trương trần ạ.](#)
- [Chương 98: C98: Ông dám không.](#)
- [Chương 99: C99: hậu quả](#)
- [Chương 100: C100: Là sao vậy.](#)
- [Chương 101: C101: Mong cậu ra tay giúp đỡ](#)
- [Chương 102: C102: Chương 102](#)
- [Chương 103: C103: Thế là đủ rồi](#)
- [Chương 104: C104: Chương 104](#)
- [Chương 105: C105: Cái đồ vô dụng này.](#)

- [Chương 106: C106: Được lắm nhóc con](#)
- [Chương 107: C107: Chúng tôi cũng phát hiện ra hàng giả](#)
- [Chương 108: C108: Nhưng nếu để người khác điều tra ra thì](#)
- [Chương 109: C109: Cô có ý gì đây.](#)
- [Chương 110: C110: Không vội](#)
- [Chương 111: C111: Lát nữa khéo mà phải kêu cha gọi mẹ.](#)
- [Chương 112: C112: Cái giá phải trả khi mời tôi ra tay.](#)
- [Chương 113: C113: Công ty mất rồi bị thu mua mất rồi](#)
- [Chương 114: C114: Phương thiên bàng đã không sao rồi](#)
- [Chương 115: C115: Chúng ta đi thôi](#)
- [Chương 116: C116: Ông cứ hỏi bọn họ là biết thôi](#)
- [Chương 117: C117: Chỉ cần giờ một ngón tay cũng đủ dí chết mày.](#)
- [Chương 118: C118: Cái này anh biết](#)
- [Chương 119: C119: Cả nhà nó không có ai tốt đẹp gì](#)
- [Chương 120: C120: Vậy các người muốn làm thế nào](#)
- [Chương 121: C121: Quá đáng bà nội mày.](#)
- [Chương 122: C122: Xảy ra chuyện gì đây.](#)
- [Chương 123: C123: Đều là anh em cả](#)
- [Chương 124: C124: Chờ đã](#)
- [Chương 125: C125: Đây là do hấn ta nhất thời hồ đồ](#)
- [Chương 126: C126: Đứng lại](#)
- [Chương 127: C127: Tất cả người đều nghe lời ông hết](#)
- [Chương 128: C128: Sao mẹ đến đây.](#)
- [Chương 129: C129: Một triệu tệ](#)
- [Chương 130: C130: Mọi người có tin không](#)
- [Chương 131: C131: Tất nhiên là không phải](#)
- [Chương 132: C132: Đừng mà](#)
- [Chương 133: C133: Ông chủ mã cứ yên tâm](#)
- [Chương 134: C134: Định làm về lĩnh vực gì](#)
- [Chương 135: C135: Tôi không chắc lắm](#)
- [Chương 136: C136: Hân hạnh được gặp mặt](#)
- [Chương 137: C137: Các vị có ý kiến gì không](#)
- [Chương 138: C138: Các người nói được thì lấy ra đi](#)
- [Chương 139: C139: Sao có thể như thế được](#)
- [Chương 140: C140: Vậy mà ông cũng tin sao](#)
- [Chương 141: C141: Có thể bắt đầu chưa](#)

- [Chương 142: C142: Vậy bây giờ ông thấy thế nào](#)
- [Chương 143: C143: Rồi cuộc ông chủ cổ này là người phương nào](#)
- [Chương 144: C144: Vậy đây là chuyện gì](#)
- [Chương 145: C145: Tôi hiểu thưa cậu](#)
- [Chương 146: C146: Anh đang nói cái gì thế hả](#)
- [Chương 147: C147: Giấy dán tường nơi đó không đẹp](#)
- [Chương 148: C148: Ông nhất định phải thay chiếc bmw này à](#)
- [Chương 149: C149: Ai có cái bản lĩnh ấy](#)
- [Chương 150: C150: Loại ngu xuẩn nông cạn](#)
- [Chương 151: C151: Lời này của ông chủ triệu là có ý gì](#)
- [Chương 152: C152: Anh xem tôi có dám không](#)
- [Chương 153: C153: Ngõ gặp phải kẻ lừa bịp thì sao](#)
- [Chương 154: C154: Bán bao nhiêu tiền](#)
- [Chương 155: C155: Để tao gọi điện thoại cho mày xem](#)
- [Chương 156: C156: Chúng ta cũng vào đi](#)
- [Chương 157: C157: Chuyện gì thế này](#)
- [Chương 158: C158: Chúng ta vào trước đi thôi](#)
- [Chương 159: C159: Chứng cứ đâu](#)
- [Chương 160: C160: Ai quan tâm làm gì](#)
- [Chương 161: C161: Chính là cái tên ăn bám nổi tiếng đó hả](#)
- [Chương 162: C162: Cậu ta muốn chơi thì để cậu ta chơi đi](#)
- [Chương 163: C163: Bán cả nhà họ đi cũng không được mười triệu tệ](#)
- [Chương 164: C164: Các người không chơi sao](#)
- [Chương 165: C165: Ngựa của chúng ta lợi hại quá](#)
- [Chương 166: C166: Lần này tôi phải nhìn thật kỹ](#)
- [Chương 167: C167: Nhưng kể cả như này thì đã làm sao](#)
- [Chương 168: C168: Trương hạo phải làm sao bây giờ](#)
- [Chương 169: C169: Sau này đừng quên mọi người đây nha](#)
- [Chương 170: C170: Nó có sức hút lớn đến mức nào](#)
- [Chương 171: C171: Máy đưa cút hết luôn đi](#)
- [Chương 172: C172: Ai bảo với ông đây là đồ giả](#)
- [Chương 173: C173: Thật khiến mọi người thất vọng](#)
- [Chương 174: C174: Bình lựu ảnh](#)
- [Chương 175: C175: Thăng nhóc khôn kiếp này](#)
- [Chương 176: C176: Chắc không phải chứ](#)
- [Chương 177: C177: Bình của ông hai là đồ giả](#)

- [Chương 178: C178: Vợ chồng con gái cô còn chơi lớn hơn](#)
- [Chương 179: C179: Có tôi ở đây ai dám đuổi bọn họ ra ngoài](#)
- [Chương 180: C180: Tới càng nhiều thì chỉ bị tiêu diệt càng nhiều mà thôi](#)
- [Chương 181: C181: Cháu không biết bà ạ](#)
- [Chương 182: C182: Tôi xin mời ông anh một chén](#)
- [Chương 183: C183: Chẳng lẽ tôi lấy dao kề cổ bắt bọn họ viết giấy nợ và hợp đồng à](#)
- [Chương 184: C184: Đúng là không có nghĩa khí chút nào](#)
- [Chương 185: C185: Minh ninh đang trên đường đến đây rồi ạ](#)
- [Chương 186: C186: Không sao đâu ạ](#)
- [Chương 187: C187: Họ chẳng phải do mày gây ra sao](#)
- [Chương 188: C188: Có dám đánh cược không](#)
- [Chương 189: C189: Sao mà hốt hoảng thế](#)
- [Chương 190: C190: Trương trần tôi sẽ đứng ở đây ai có chiêu trò gì thì cứ việc bày ra](#)
- [Chương 191: C191: Chuyện ngày hôm nay không thể bỏ qua được](#)
- [Chương 192: C192: Chỉ là để xả giận cho trương trần](#)
- [Chương 193: C193: Cô giữ chân được tôi sao](#)
- [Chương 194: C194: Lần này đúng là chơi lớn rồi](#)
- [Chương 195: C195: Xem ra không thể trông chờ bên thằng ba nữa rồi](#)
- [Chương 196: C196: Ậu còn ở đây khoác lác cái gì](#)
- [Chương 197: C197: Không cần vòng vo nữa nói luôn dụng ý của ông đi](#)
- [Chương 198: C198: Công văn trên tay con nhiều quá rồi chia bớt một nửa đi](#)
- [Chương 199: C199: Ý em là sao](#)
- [Chương 200: C200: Muốn nói gì thì cứ nói thẳng](#)
- [Chương 201: C201: Lẽ nào là ông nội](#)
- [Chương 202: C202: Con bé đó có bản lĩnh ấy](#)
- [Chương 203: C203: Ý anh là nhiệm minh nhật đã sắp xếp chuyện này](#)
- [Chương 204: C204: Ông chủ sẽ khuyên cô chủ ngày mai về nam sơn với cậu](#)
- [Chương 205: C205: Biết tôi là ai không](#)
- [Chương 206: C206: Đồ chơi của ta thì sao thoát được](#)

- [Chương 207: C207: Hy vọng con bé đó nghĩ thông suốt](#)
- [Chương 208: C208: Muốn chết cũng là mong muốn xa xỉ đấy.](#)
- [Chương 209: C209: Ông có còn là con người nữa không](#)
- [Chương 210: C210: Mà tương là tao đang đùa với mày à](#)
- [Chương 211: C211: Cậu trượng cũng biết võ](#)
- [Chương 212: C212: Hôm nay tôi sẽ cho ông biết cái gì gọi là nể mặt](#)
- [Chương 213: C213: Lấy một cái búa tạ dùng để phá dỡ tới đây.](#)
- [Chương 214: C214: Tôi không làm anh hùng rơm đâu](#)
- [Chương 215: C215: Đúng là không coi ai ra gì](#)
- [Chương 216: C216: Tôi ở khách sạn cũng được](#)
- [Chương 217: C217: Không mời tôi vào trong à](#)
- [Chương 218: C218: Đợi thủy y ra viện là sẽ làm thủ tục ly hôn với cậu](#)
- [Chương 219: C219: Cậu vẫn không thay đổi chút nào](#)
- [Chương 220: C220: Tôi muốn tới nhà họ tôn một chuyến](#)
- [Chương 221: C221: Để chị ở đây đón sinh nhật với cháu nha](#)
- [Chương 222: C222: Không mau tiếp đón ông chủ tôn cho tốt](#)
- [Chương 223: C223: Cô không thể ăn cái này.](#)
- [Chương 224: C224: Có thể cậu ta bị bệnh gì đó khó nói](#)
- [Chương 225: C225: Anh trai của ông sắp đến ngay rồi đây.](#)
- [Chương 226: C226: Bọn đoàn tân nguyên bảo cậu tới đúng không](#)
- [Chương 227: C227: Thế thì tiếc thật](#)
- [Chương 228: C228: Sau này tôi xin làm con chó của cậu](#)
- [Chương 229: C229: Muốn áp đảo tinh thần của lão già này có đúng không](#)
- [Chương 230: C230: Ông nội đi đường cẩn thận nhé](#)
- [Chương 231: C231: Tôi đã cho lâm tái quốc cơ hội](#)
- [Chương 232: C232: Ông không phải đối thủ của ông ta](#)
- [Chương 233: C233: Cậu đang nói đến lam hiên](#)
- [Chương 234: C234: Cứ để bà ta chơi cho vui đi](#)
- [Chương 235: C235: Ông thấy được bao nhiêu con chó đủ sức để cắn chết chủ nhân của mình](#)
- [Chương 236: C236: Anh đừng vui mừng quá sớm](#)
- [Chương 237: C237: Bác đi trước đây bác đợi tin từ cháu](#)
- [Chương 238: C238: Mọi người ngồi cả đi không cần giữ lễ quá đâu](#)
- [Chương 239: C239: Đồ ngu ngốc](#)
- [Chương 240: C240: Hết rồi sao](#)

- [Chương 241: C241: Tôi chỉ ngưỡng mộ cô thủy y thôi](#)
- [Chương 242: C242: Ai trong các người ký hợp đồng vậy.](#)
- [Chương 243: C243: Mà dựa vào đâu mà đòi cứu nhà họ phương](#)
- [Chương 244: C244: Các người sẽ phải trả giá vì những gì đã làm](#)
- [Chương 245: C245: Chuyện này không cần lo](#)
- [Chương 246: C246: Cậu sợ tôi ăn cậu à](#)
- [Chương 247: C247: Không được bất lịch sự như thế](#)
- [Chương 248: C248: Ông đã bắt đầu bình phục rồi](#)
- [Chương 249: C249: Hai người có thể đọc xem](#)
- [Chương 250: C250: Xưởng thuốc lại gặp chuyện rồi](#)
- [Chương 251: C251: Không ngờ mấy người này lại ghé thăm đến thế](#)
- [Chương 252: C252: Dẫn đi hết cho tôi](#)
- [Chương 253: C253: Có chuyện gì tôi sẽ gọi cho ông ngay.](#)
- [Chương 254: C254: Tiếp tục đuổi theo](#)
- [Chương 255: C255: Hiệu quả thì sao](#)
- [Chương 256: C256: Chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài thế](#)
- [Chương 257: C257: Tôi không quản được các người nữa rồi có phải không](#)
- [Chương 258: C258: Bảo cấp trên của các người ra đây.](#)
- [Chương 259: C259: Chắc chắn có chiêu trò](#)
- [Chương 260: C260: Các người tự đi hỏi ông ta đi](#)
- [Chương 261: C261: Chó vẫn chính là chó](#)
- [Chương 262: C262: Tôi không tin điều thuốc ấy có thể gây ra họa gì](#)
- [Chương 263: C263: Không thể thay đổi được điều gì đâu](#)
- [Chương 264: C264: Các người cứ đầu hàng như vậy sao](#)
- [Chương 265: C265: Ông ta có tác dụng không](#)
- [Chương 266: C266: Ông định bỏ đi trước phiên tòa sao](#)
- [Chương 267: C267: Tiếp theo hẳn phải làm gì](#)
- [Chương 268: C268: Bất chấp tất cả công kích tập đoàn xương thịnh](#)
- [Chương 269: C269: Tập đoàn mặt lâm lại thắng](#)
- [Chương 270: C270: Sao anh không nói thân phận thật sự cho thủy y.](#)
- [Chương 271: C271: Tại sao anh phải rời đi](#)
- [Chương 272: C272: Chúng ta mau đến nhà ông ngoại](#)
- [Chương 273: C273: Chuột đông thì cũng cắn chết được mèo](#)
- [Chương 274: C274: Có cả nhân vật như này sao](#)
- [Chương 275: C275: Kiếp nạn của nhà họ mã sắp đến](#)

- [Chương 276: C276: Hằng mắt dạy quỳ xuống cho tao](#)
- [Chương 277: C277: Tên đó nào dám chống lại ý của ông mã](#)
- [Chương 278: C278: Ai cho cậu lá gan đứng đó](#)
- [Chương 279: C279: Các người đưa cậu chủ đến bệnh viện đi](#)
- [Chương 280: C280: Ai cho anh quyền đến đây chữa bệnh](#)
- [Chương 281: C281: Anh đến cười nhạo tôi chẳng](#)
- [Chương 282: C282: Sao cậu lại làm được thế](#)
- [Chương 283: C283: Độc nhất vô nhị](#)
- [Chương 284: C284: Chúng ta quen nhau sao](#)
- [Chương 285: C285: Cô ta là vợ anh hay là mẹ anh vậy.](#)
- [Chương 286: C286: Anh ngốc thật hay vờ ngốc vậy.](#)
- [Chương 287: C287: Anh đánh giá cao thăng nhóc đó quá đấy.](#)
- [Chương 288: C288: Trực tiếp quẹt thẻ ngân hàng](#)
- [Chương 289: C289: Không có vấn đề gì](#)
- [Chương 290: C290: Sau này đừng nói những lời như thế nữa](#)
- [Chương 291: C291: Anh câm miệng lại cho tôi](#)
- [Chương 292: C292: Đủ thẳng thắn chưa](#)
- [Chương 293: C293: Vẫn chưa ăn cơm đúng không](#)
- [Chương 294: C294: Chuyện này các ông không cần can thiệp nữa](#)
- [Chương 295: C295: Là mạnh thanh vân sai ông đến](#)
- [Chương 296: C296: Hồi ông đây vô địch thiên hạ thì cậu vẫn nằm trong lòng mẹ bú sữa](#)
- [Chương 297: C297: Thăng làm vua thua làm giặc](#)
- [Chương 298: C298: Cậu đi điều tra cho tôi xem cậu nhóc đó gặp phải chuyện gì](#)
- [Chương 299: C299: Chuyện này là thế nào](#)
- [Chương 300: C300: Được tôi sẽ ký ngay.](#)
- [Chương 301: C301: Mời vương hiền chi](#)
- [Chương 302: C302: Vậy thì phải làm sao](#)
- [Chương 303: C303: Anh là người đàn ông của em cơ mà](#)
- [Chương 304: C304: Vương hiền chi là ai](#)
- [Chương 305: C305: Ai cho anh cái dũng khí ấy.](#)
- [Chương 306: C306: Cậu trương lần này hoài bắc lại sục sôi lên vì cậu mất thôi](#)
- [Chương 307: C307: Ai bảo cậu giết hẳn](#)
- [Chương 308: C308: Chúng mày là ai](#)

- [Chương 309: C309: Dù mây là ma thì cũng không chặn được súng](#)
- [Chương 310: C310: Phế bốn tên kia đi](#)
- [Chương 311: C311: Cậu chủ sáng suốt](#)
- [Chương 312: C312: Lôi kẻ này ra ngoài](#)
- [Chương 313: C313: Trương thần y lại là ông chủ của tập đoàn mặt lâm](#)
- [Chương 314: C314: Đàn ông phải như thế mới là bạch mã hoàng tử chú](#)
- [Chương 315: C315: Cô là người nhà bệnh nhân đúng không](#)
- [Chương 316: C316: Anh lo chuyện bao đồng quá rồi đấy.](#)
- [Chương 317: C317: Mạnh thanh vân vì sao anh lại lừa tôi](#)
- [Chương 318: C318: Anh cứ đi cho tôi](#)
- [Chương 319: C319: Giờ thì bố vừa lòng rồi chú](#)
- [Chương 320: C320: Chúng ta quay về thượng đô đi](#)
- [Chương 321: C321: Sao lại là tên ngu xuẩn này.](#)
- [Chương 322: C322: Tôi không dám nữa anh tha cho tôi đi](#)
- [Chương 323: C323: Con hư tại mẹ.](#)
- [Chương 324: C324: Con trai tôi đang ở đâu](#)
- [Chương 325: C325: Là ai lại đánh em](#)
- [Chương 326: C326: Bây giờ tôi vẫn còn là ông chủ sao](#)
- [Chương 327: C327: Nhà họ hàn đã phái người tới rồi](#)
- [Chương 328: C328: Có phải tôi sắp chết rồi không](#)
- [Chương 329: C329: Nhà họ hàn còn bao nhiêu tên ở đây.](#)
- [Chương 330: C330: Chuyện gì thế hả](#)
- [Chương 331: C331: Chỉ một tỉnh an hoa mà tôi còn không giải quyết được thì sau này tới thủ đô thế nào đây.](#)
- [Chương 332: C332: Đã tới thì đều là khách](#)
- [Chương 333: C333: Tên phế vật mây muốn làm gì](#)
- [Chương 334: C334: Đám người này không làm gì được hần đâu](#)
- [Chương 335: C335: Chiêu nào có thể lấy mạng mây thì đều tốt cả](#)
- [Chương 336: C336: Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy.](#)
- [Chương 337: C337: Ông muốn ra tay giúp họ.](#)
- [Chương 338: C338: Cậu có nắm chắc sẽ đánh được tôi không](#)
- [Chương 339: C339: Người thua là ông](#)
- [Chương 340: C340: Cầu xin cậu tha cho tôi](#)
- [Chương 341: C341: Anh cũng biết chuyện của nhà họ hàn rồi](#)

- [Chương 342: C342: Nếu không thì cậu về cùng với tôi đi](#)
- [Chương 343: C343: Bảo hoàng linh thành ra ngoài gặp tôi](#)
- [Chương 344: C344: Hoàng linh thành bảo các người làm à](#)
- [Chương 345: C345: Ai là người phải người đến hoài bắc](#)
- [Chương 346: C346: Xin cậu hãy thú lỗi](#)
- [Chương 347: C347: Gia chủ đó là cháu ruột của ông đấy.](#)
- [Chương 348: C348: Tính nợ](#)
- [Chương 349: C349: Người đầu bắt cái tên phản nghịch này lại cho tôi](#)
- [Chương 350: C350: Cậu có còn là đàn ông nữa không](#)
- [Chương 351: C351: Thắng nhóc này có thân phận gì chứ](#)
- [Chương 352: C352: Cậu thật sự có thể đại diện cho nhà họ điền sao](#)
- [Chương 353: C353: Người đứng sau tôi là nhà họ trương ở thủ đô](#)
- [Chương 354: C354: Ông chủ của mặt lâm quá cao tay.](#)
- [Chương 355: C355: Bây giờ tội phạm trơ trên quá nhỉ](#)
- [Chương 356: C356: Thuốc dẫn](#)
- [Chương 357: C357: Có vấn đề gì à](#)
- [Chương 358: C358: Trương thần y đó giỏi đến vậy sao](#)
- [Chương 359: C359: Đến phòng tôi nhé](#)
- [Chương 360: C360: Nói lời từ tận đáy lòng](#)
- [Chương 361: C361: Nổi tiếng](#)
- [Chương 362: C362: Nghĩ như vậy là xong sao](#)
- [Chương 363: C363: Mây đen cuồn cuộn một đêm tĩnh lặng](#)
- [Chương 364: C364: Đến lúc đó các người sẽ biết](#)
- [Chương 365: C365: Điểm bán hàng của các anh có xảy ra chuyện gì không](#)
- [Chương 366: C366: Chuyện này đều do trương thần y làm](#)
- [Chương 367: C367: Chẳng lẽ ông trời muốn nhà họ trương diệt vong hay sao](#)
- [Chương 368: C368: Tự mình lặn tới chỗ gia chủ nhận tội đi](#)
- [Chương 369: C369: Cô họ trương phải không](#)
- [Chương 370: C370: Đáp án đã rất rõ ràng rồi](#)
- [Chương 371: C371: Nói chuyện một chút không được sao](#)
- [Chương 372: C372: Tuyệt phong chưởng](#)
- [Chương 373: C373: Ông định xử lý chuyện này thế nào](#)
- [Chương 374: C374: Gia chủ nhà họ trương](#)
- [Chương 375: C375: Nếu nhà họ trương đổ hết tội cho cậu thì sao](#)

- [Chương 376: C376: Kết thúc](#)

Chương 1: 1: Mãn Tang Ba Năm

Thủ đô vào tháng Chín vẫn còn khá nóng bức, từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến hai cánh cửa rách nát trong khu nhà tồi tàn này kêu ken két! Trương Trần ôm một hũ tro cốt trong lòng, quỳ trong khu nhà, đôi mắt tràn ngập suy sụp và phẫn nộ.

“Mẹ, con trai Trương Trần bất hiếu tới thăm mẹ đây!”

“Mẹ, thời gian trôi nhanh quá, ba năm chớp mắt đã qua rồi! Ba năm nay, một mình mẹ cô quạnh lẻ loi ở chỗ này, chắc hẳn rất cô đơn! Mẹ, con trai bất hiếu tới tạ tội với mẹ đây!”

Nói rồi, Trương Trần đập đầu ba cái thật mạnh với hũ tro cốt.

Mọi thứ xảy ra ba năm trước vẫn còn hằn sâu trong đầu anh như mới ngày hôm qua thôi.

Ba năm trước, nội bộ nhà họ Trương tại thủ đô xảy ra biến cố lớn, mẹ của anh bị đối thủ nhắm tới với thủ đoạn rất độc ác.

Mà những lời mẹ nói trước lúc lâm chung, đến nay Trương Trần vẫn nhớ rõ.

“Trần Nhi, nhà họ Trương thế lực quá lớn, con không địch nổi đâu.

Hứa với mẹ, đừng tìm cách báo thù cho mẹ! Mẹ chỉ cần con yên ổn sống tiếp, như thế mẹ mới thấy yên lòng!”

“Sau khi mẹ đi, con phải rời khỏi thủ đô.

Mẹ đã liên hệ trước cho con rồi, rời thủ đô, con đi thẳng tới nhà họ Phương ở Hoài Bắc, ở rể tại đó.

Sau đấy con cứ giả ngây giả ngốc, sống cho thật tốt, như thế mới khiến nhà họ Trương không còn đề phòng con nữa, tránh được họa sát thân!”

“Nhưng mẹ ơi...”

“Không nhưng nhị gì hết! Trần Nhi, con nhất định phải hứa với mẹ, nếu không mẹ chết không nhắm mắt! Ba năm, ít nhất là trong vòng ba năm đầu tiên, con không được quay về thủ đô!”

Vì thế, Trương Trần tuân theo di ngôn của mẹ, rời khỏi thủ đô, trở thành con rể ở rể tại nhà họ Phương đất Hoài Bắc.

Ba năm nay.

Trương Trần chưa hề đặt chân tới thủ đô.

Cũng vì hôm nay mãn tang ba năm, Trương Trần mới lặng lẽ quay về chốn cũ.

Ba năm qua, Trương Trần làm con rể ở nhà họ Phương, giả ngây giả ngốc, hứng chịu mọi lời chế nhạo châm chọc.

Nhưng Trương Trần chưa từng cảm thấy tủi hờn, bởi vì anh biết, mình có tủi có nhục đến đâu cũng không bằng nỗi oan ức của mẹ mình.

Chính vì sợ thu hút sự chú ý của đám người nhà họ Trương để rồi họ tiêu diệt thẳng con riêng không quyền không thế này.

Vì vậy, ba năm qua, mẹ anh chỉ có thể nằm trong hũ tro cốt này, đến cả một ngôi mộ đàng hoàng cũng không có.

Trương Trần căm hận lắm!

Thân là con trai nhưng không thể giúp mẹ mồ yên mả đẹp sau khi chết.

Quả thật quá bất hiếu.

Nhưng anh còn hận nhà họ Trương hơn!

Nếu không phải vì nhà họ Trương, làm sao anh và mẹ phải âm dương cách biệt!

Nhưng Trương Trần biết, tất cả mọi thứ sẽ nhanh chóng qua đi.

Anh của ngày hôm nay đã không còn là thiếu niên non nớt năm ấy, càng không sợ nhà họ Trương nữa.

“Mẹ, sớm muộn sẽ có một ngày con tìm tới nhà họ Trương, đòi lại công bằng cho mẹ! Để đám người nhà đó phải hối hận!”

Trương Trần siết chặt nắm đấm, tự thề với lòng.

Đột nhiên, âm thanh cánh cửa bị đẩy ra kéo dòng suy nghĩ của Trương Trần trở về!

Đôi mắt anh chỉ có vẻ lạnh lùng hướng thẳng về hai vị khách không mời tự ý xông vào nhà mình!

Khi nhìn qua đó, anh thấy một ông lão với một cô gái, ông lão mặt mũi tái nhợt, trên mặt hẳn rõ dấu vết của tuổi tác, nghe nhịp thở của ông cụ rối loạn, hiển nhiên đã bị thương.

Còn cô gái có một đôi mắt đẹp nhưng tràn đầy vẻ khiếp sợ, gương mặt trái xoan xinh đẹp sợ đến tái mét!

Khi Trương Trần đánh giá họ, họ cũng đang quan sát anh!

Từ ánh mắt kinh ngạc của hai người là biết họ không ngờ có người sống ở nơi như thế này.

Nhìn góc tường giăng đầy mạng nhện, Mạc Phi Nhi không kịp nghĩ nhiều.

Bây giờ họ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa!

Trong lúc hoảng loạn, họ chọn bừa một khu nhà trông có vẻ không bắt mắt, nào ngờ bên trong có chủ!

“Hãy rời khỏi nơi này!”, giọng nói của Trương Trần gần như máy móc, không có chút tình cảm nào.

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên anh tới nơi này thăm mẹ mình, không muốn bị ai khác quấy rầy!

“Anh ơi, cầu xin anh, phía sau có người truy sát chúng tôi, chúng tôi vô tình mạo phạm, xin anh cho tôi và ông nội lánh nhờ một lát!”, Mạc Phi Nhi đỡ ông lão, nghe câu nói của cô thì ông lão khí chất phi phàm này chính ông nội cô!

Trương Trần không hề nhúc nhích.

Nếu là lúc khác, có lẽ anh giúp được đến đâu sẽ giúp đến đấy, nhưng bây giờ anh chỉ muốn yên tĩnh ở bên cạnh mẹ mình.

“Phi Nhi, thôi cháu, sống chết có số, ông cũng ngần này tuổi rồi.

Cháu nhất định phải trốn đi, biết chưa hả!”, ông cụ bắt lực xua xua tay, nhưng Mạc Phi Nhi đâu thể nghe lời của ông nội chứ!

Bên ngoài có ít nhất mười mấy người đang vây bắt họ, bây giờ mà ra ngoài thì chỉ có chết!

Ánh mắt cô đảo quanh khung cảnh của nơi này, suy ngẫm một lát rồi lập tức lên tiếng: “Anh bạn gì ơi, chúng tôi là người nhà họ Mạc ở thủ đô.

Sau này nếu anh muốn, nhà họ Mạc sẽ cho anh có được một vùng trời riêng ở thủ đô! Xe sang bạc triệu, nhà đẹp bạc tỷ đều không thành vấn đề, chỉ cầu xin anh có thể cho chúng tôi trốn ở đây một lát!”

Thế nhưng, Trương Trần vẫn không hề nhúc nhích, như một người gỗ, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai ông cháu kia!

“Tôi không muốn nói một câu quá hai lần!”, Trương Trần lạnh lùng lên tiếng.

“Anh gì đó ơi, lẽ nào anh thật sự tuyệt tình đến mức thấy chết mà không cứu sao?”, Mạc Phi Nhi cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng, cô vừa mới dứt lời, bên ngoài đã vang lên những tràng cười đắc ý!

“Ha ha, các anh em, lão già với con khốn kia ở trong đây nè!”

Ngay sau đó, vô số lời đáp lại vang lên, ngay sau đó, cánh cửa gỗ vốn đã bị tông ra chính thức kết thúc cuộc đời, rơi rụng đầy nền đất!

Mười mấy gã đàn ông lăm lăm dao găm sáng loáng trên tay, ánh mặt trời rọi xuống thông qua những kẽ hở của rừng cây, một thứ sát khí khiến người

ta ngạt thở dần dần lan tỏa!

Tất cả bọn họ đều mặc quần áo màu đen, dường như sợ bại lộ thân phận nên ai cũng bịt khăn đen!

“Thằng Tư, không cần gây động tĩnh quá lớn, cứ tiễn hai ông cháu nhà này đi gặp Mạnh Bà thôi!”

Người được gọi là “thằng Tư” gật gật đầu, bây giờ mới thu bàn tay đang chạm lên thắt lưng.

Hóa ra, ban đầu gã còn định dùng súng luôn cơ!

“Phi Nhi, lùi ra sau!”, ông cụ hét lên, cố gắng dồn sức bảo vệ cháu gái của mình ở sau lưng: “Cháu nhất định phải trốn được ra ngoài...”

“Ông nội!”, gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Phi Nhi giàn giụa nước mắt, sau đó cô nhìn về phía Trương Trần với vẻ mặt cầu xin khẩn khoản!

Tuy rằng cô không nghĩ một mình Trương Trần có thể đối phó với mười mấy người được trang bị đầy đủ vũ trang này, nhưng bây giờ còn nước thì còn tát!

Với suy nghĩ thêm người thêm hi vọng, Mạc Phi Nhi quỳ ngay xuống trước mặt Trương Trần.

“Anh gì ơi, chỉ cần anh có thể cứu ông nội tôi thoát khỏi biển khổ, Mạc Phi Nhi này ngày sau làm trâu làm ngựa cho anh cũng không hề oán thán!”, bây giờ tình thế nguy cấp, cô cũng chỉ có thể dùng bản thân mình ra đánh cược thôi!

Mười mấy người kẻ đang chuẩn bị ra tay dùng khựng lại, tên cầm đầu khẽ nhíu mày.

Gã tiến lại gần, giọng nói lạnh như băng truyền ra.

“Giết hai người cũng là giết, giết ba người cũng là giết! Tránh cho nảy sinh biến cố, tiện thể giết luôn thằng nhãi này đi.

Có trách thì trách số nó đen đui, muốn khóc tang ở đâu chẳng được, cứ phải ôm hộp tro cốt ở chỗ này cơ chứ!”

Ngay sau đó, đám đông nhào tới, bây giờ Trương Trần mới đưa mắt nhìn chúng.

“Dám xúc phạm mẹ tao, chết đi!”, âm thanh lãnh đạm thoát ra từ miệng Trương Trần, ngay lập tức, mười mấy cây kim vàng đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Trương Trần phất tay một cái, chỗ kim châm kia lóe lên ánh sáng chói mắt, giống như hàng loạt con rắn độc lao vọt ra, lấy mạng người ta.

Vài tiếng sạt sạt khe khẽ vang lên, mười mấy kẻ ban nãy còn hung hăng giống như bị dùng thuật định thân, đứng ở đó bất động.

Đợi khi bàn tay của Trương Trần thả xuống, chúng mới đổ ầm ra đất!

“Hoa Vũ Thủ?”

Nhìn đám người ngã xuống nền đất, ông cụ kinh ngạc thốt lên, quên cả vết thương của mình!

“Muốn sử dụng Hoa Vũ Thủ thì y thuật phải đạt tới trình độ đỉnh cao, phụ thuộc vào nhận thức đối với thủ pháp và huyết vị mới làm được, mà đây chỉ là căn bản...”

Ông cụ kinh ngạc nhìn Trương Trần, chàng thiếu niên mà ông vô tình gặp được trong lúc trốn chạy, rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

“Khụ khụ!”, ông cụ đột nhiên phát ra tiếng ho nặng nhọc, máu tươi trào ra từ khóe miệng, vết thương bộc phát đã kéo suy nghĩ của ông trở về.

“Ông nội!”, Mạc Phi Nhi kinh ngạc hô lên, đang định xông tới đỡ thì ông cụ đã không kiên trì nổi nữa, đổ thẳng ra phía sau!

“Ông nội, ông gắng lên, người trong nhà sắp tới rồi!”

“Ông Vương không ở đây, nếu ông ấy ở đây, chắc chắn sẽ cứu được ông!” Nước mắt của Mạc Phi Nhi như thể chảy mãi không hết, tí tách nhỏ xuống sàn, ngay sau đó, dường như nhớ tới điều gì, ánh mắt đột nhiên hướng về phía Trương Trần!

“Ban nãy nghe ông nội nhắc đến Hoa Vũ Thủ.

Tôi biết Hoa Vũ Thủ là gì, chắc chắn anh biết y thuật, cầu xin anh cứu ông nội tôi với!”

“Ban nãy tôi cũng nghe thấy anh nhìn hũ tro cốt rồi gọi mẹ, chắc hẳn anh cũng là người con hiếu thuận.

Tôi cầu xin anh, tôi không muốn mất ông nội!”

Cô gái ban nãy vẫn đối mặt với mười mấy người truy sát vẫn bình tĩnh dùng tiền bạc và quyền lợi cùng địa vị để đàm phán với Trương Trần, nhưng bây giờ lại hèn mọn như bùn đất, dáng vẻ khóc lóc như hoa lê trong mưa chắc hẳn có thể khơi dậy ý muốn bảo vệ của bất cứ người đàn ông nào!

Trương Trần buồn bực nhìn Mạc Phi Nhi, cô gái này trông cũng khá xinh xắn, thậm chí còn tám lạng nửa cân với người vợ hiện tại của anh, nhưng vẫn không phải lý do để anh ra tay!

“Tôi nói lại lần nữa, đừng quấy rầy mẹ tôi!”

Lời nói lãnh đạm thốt ra từ miệng Trương Trần, đồng thời, sát khí trên người anh lập tức xuất hiện.

Khác biệt ở chỗ, ban nãy sát khí này nhắm vào đám người sỉ nhục mẹ anh, còn bây giờ nhắm vào Mạc Phi Nhi!

Mạc Phi Nhi cảm thấy cơ thể lạnh toát như đứng giữa ngày đông tháng Chạp, cô nhìn ánh mắt không có chút tình cảm nào của Trương Trần như nhìn thấy một con rôi biết đi, cô tuyệt vọng rồi!

Đột nhiên, ánh mắt cô hướng tới hũ tro cốt bên cạnh Trương Trần cùng chỗ giấy tiền chưa đốt hết, quyết định dồn hết tất cả vào ván cược cuối cùng!

Cô không hề biết về thân phận cùng quá khứ của Trương Trần, nhưng cô dám chắc rằng, người đàn ông trước mặt là một người hiếu thuận!

Quả nhiên, cô chú ý thấy ánh mắt Trương Trần nhìn hũ tro cốt trở nên dịu dàng hơn hẳn, ánh mắt đó như ánh mặt trời tháng Tư, trái ngược hoàn toàn với thái độ lạnh như băng ban nãy!

“Anh ơi, Phi Nhi cầu xin anh! Phi Nhi sẽ giúp anh xây cất cho dì một ngôi mộ tại khu nghĩa trang của thủ đô, sẽ tuyệt thực ba ngày mặc áo tang khóc dì, chỉ cần anh có thể ra tay cứu giúp ông nội tôi...”

“Phi Nhi cầu xin anh!”

“Mặc áo tang thì không cần đâu!”, cuối cùng Trương Trần cũng thấy động lòng.

Thủ đô vốn là cố hương của anh và mẹ, nhưng anh thậm chí không thể cho mẹ mình một ngôi mộ!

Ánh mắt lướt tới ông cụ ngã vật ra đất, cây kim vàng trong tay Trương Trần lại xuất hiện, đâm vào huyết Bách Giao trước ngực ông cụ!

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt lo lắng của Mạc Phi Nhi biến thành vui mừng, cô nhìn thấy đôi mắt của ông nội đã mở ra rồi.

“Mẹ ơi, Trương Trần bất hiếu, ngày khác sẽ đến thăm mẹ...”
Không để tâm tới ông cụ đã mở mắt, Trương Trần nặng nề khầu đầu ba cái trước hũ tro cốt, rồi đặt số điện thoại của mình sang một bên.

“Tôi đã điếm ba huyết vị chính của ông ấy, bảo vệ được động mạch của ông ấy, nhanh chóng đưa tới bệnh viện rồi tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không có gì đáng ngại nữa!”

“Hi vọng cô nói được làm được, đúng giờ, gửi địa chỉ tới điện thoại của tôi là được!”

“Ân nhân, xin hỏi cậu là...”, ông cụ yếu ớt đang định hỏi thông tin khác của Trương Trần, nhưng bóng dáng anh đâu còn ở đây nữa..

Chương 2: 2: Ăn Vào Sẽ Chết

Tuy Hoài Bắc không phát triển như thủ đô nhưng cũng là thành phố loại một, lại còn là thành cổ nghìn năm.

Trước một khu biệt thự ở thành Nam, một cô gái đang lo lắng đi đi lại lại, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phương xa.

Cô gái này sở hữu gương mặt trái xoan, mái tóc dài đến vai được buộc gọn tùy ý, bên dưới hàng lông mày lá liễu là đôi mắt to long lanh mọng nước, dưới nữa là chiếc miệng anh đào nhỏ xinh khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Thân hình đẹp đẽ được gói gọn trong bộ lễ phục màu đỏ càng thêm mướt mát.

“Thằng cha vô dụng này sao đến giờ vẫn chưa về!”

Cô gái khẽ rủa thầm một tiếng, trong đôi mắt kia tràn ngập vẻ chán ghét.

Cô gái này chính là người vợ trên danh nghĩa của Trương Trần - Phương Thủy Y.

Ba năm trước, bất chấp mọi lời phản đối của đám đông, ông cụ nhà họ Phương nằng nặc đòi gả cô cho Trương Trần.

Một cô chủ tốt nghiệp ngôi trường danh giá cùng một tên vô dụng không rõ lai lịch, kiểu kết đôi chênh lệch này chưa đầy một ngày đã lan truyền khắp Hoài Bắc, mà Phương Thủy Y cũng đứng trên đầu sóng ngọn gió! Nếu Trương Trần thực sự có bản lĩnh, dù chỉ là chí cầu tiến, cô cũng sẽ chấp nhận.

Dựa vào sự chỉ dạy và nâng đỡ của cô, thế nào cũng giúp Trương Trần có chút thành tựu.

Nhưng ba năm rồi, suốt ba năm, hơn một nghìn ngày, cô không hề phát

hiện được ưu điểm nào trên người Trương.

Trần!

Nếu phải nói đến ưu điểm duy nhất, chắc là Trương Trần có thể nằm trên giường đủ hai mươi tư tiếng một ngày, không hề nhúc nhích.

Vốn tưởng rằng sau khi ông cụ qua đời, cô cũng được giải thoát, dù phải mang tiếng đã qua một đời chồng.

Nào.

ngờ trước lúc lâm chung, ông cụ gọi cô tới trước mặt, bắt cô hứa rằng không được ly hôn cùng Trương Trần, không được coi thường anh.

Cả nhà họ Phương chỉ có ông cụ thương yêu cô nên Phương Thủy Y đâu thể từ chối được, chỉ có thể ử dột hứa.

với ông.

Nhưng bây giờ, cô cảm thấy mình sắp chạm tới đỉnh điểm của bùng nổ rồi! Đồng thời, khi ông cụ nhà họ Phương qua đời, người cuối cùng biết đến thân thể của Trương Trần cũng biến mất.

Sau cùng, một bóng người xách đồ đạc từ phía xa vội vàng chạy đến “Anh chết ở cái xó nào rồi, cuộc họp của gia tộc làm sao có thể đến muộn được! Quà cáp cho bà nội đã chuẩn bị đủ chưa?”

Nhìn Trương Trần quay về, Phương Thủy Y tiến lên vài bước, chống nạnh quở mắng anh.

Trương Trần khẽ nhú mày.

Ba năm nay, anh đã quen với những điều này rồi nên chỉ vào hộp: “Đủ rồi!” *Đi theo tôi, đến nơi anh đừng nói năng gì cả, cứ coi như bản thân không tồn tại!”

Cô dặn dò một câu rồi hai người vội vàng đi vào trang viên.

Hôm nay là cuộc họp được tổ chức năm năm một lần của nhà họ Phương, chủ yếu là thương thảo về phương hướng phát triển trong tương lai cùng một vài biến động trong gia tộc.

Trước kia cuộc họp này do ông cụ chủ trì, bây ng cụ qua đời rồi, bà nội của

Phương Thủy Y một mình độc chiếm quyền lực.

Hôm nay là lần đầu tiên bà cụ chủ trì cả gia tộc nên ấn tượng đầu tiên cực kỳ quan trọng!

Sảnh lớn bên trong trang viên cực kỳ nhộn nhịp, ngồi tại vị trí chính giữa là một bà lão ở cái tuổi xưa nay hiếm, đang quan sát đám con cháu của mình rồi gật đầu hài lòng.

Trương Trần đi theo sau Phương Thủy Y, không nói nửa lời.

Đám đông thấy hai người đã tới, nhao nhao đảo mắt nhìn về phía họ!

Nếu hỏi ở đất Hoài Bắc này, có tin đồn về ai dai dẳng mãi không dứt thì chắc hẳn chính là đôi vợ chồng hữu danh vô thực trước mặt họ.

“Chậc chậc, Thủy Y à, sự kiện quan trọng như ngày hôm nay mà em cũng đến muộn được, chẳng lẽ...!em đã giới giang đến mức không coi nhà họ Phương ra gì?”

Vừa qua cửa đã có một người đàn ông cười nhạt và móc mỉa hai vợ chồng Phương Thủy Y, sau đó đảo mắt nhìn sang Trương Trần.

“Em rể à, hai em chuẩn bị quà gì cho bà nội thế, anh nhìn bên ngoài...!chắc không phải là điểm tâm đấy chứ?”

Câu nói của người đàn ông này khiến đám đông cười ồ lên.

Trương Trần nhìn qua, người đàn ông này là Phương Hải Cương, “thanh danh” về chàng rể vô dụng của anh được dịp lan khắp Hoài Bắc cũng như nhà họ Trương ở thủ đô có công lớn là nhờ Phương Hải Cương!

Trương Trần thu hồi ánh mắt, không để ý tới hắn.

Anh chẳng buồn để tâm tới loại người này, thế nhưng điều này.

càng khiến Phương Hải Cương thêm ngang ngược!

“Quà cáp cốt ở tấm lòng chứ không phải giá trị, anh nói năng có cần thiết phải khó nghe đến thế không?”

Đôi lông mày thanh tú của Phương Thủy Y khẽ nhíu lại, cô bực mình phản bác một câu.

Thật không ngờ vừa vào.

nhà đã rước lấy rắc rối, đầu tiên là trách cô đến muộn, sau đó còn châm

chọc giá trị của món quà.

“Hờ hờ, Thủy Y à, anh họ cô nói cũng đâu phải không có đạo lý.

Lần đầu tiên bà đứng ra chủ trì sự kiện lớn như: thế này, cô không những đến muộn, mà quà cáp còn khiến người ta khó lòng vừa ý!”

“Tuy rằng quà cáp không nên phân đất rẻ sang hèn, nhưng cô cũng không thể dùng mấy thứ rác rưởi để lừa bịp bà nội cô được!”

Lại một giọng nói khác vang lên, người đàn ông vừa lên tiếng là Phương Thiên Quang, là bác hai của Phương Thủy Y.

- bố của Phương Hải Cương, cũng là người mạnh nhất nhà họ Phương. Những người khác, có người im thin thít, có người hòa theo phụ họa đôi câu.

Phương Thủy Y cố nặn ra một nụ cười đối phó, sau đó bước tới trước mặt bà cụ: “Bà ơi, Thủy Y đến rồi ạ!”

“Ừm!", bà cụ nhắc mí mắt, hừ một tiếng không mặn không nhạt.

“Em gái tốt à, đứng sang chỗ khác đi thôi!", Phương Hải Cương cười hề hề một tiếng, đưa chiếc hộp trong tay như dâng bảo bối cho bà cụ.

“Bà nội ơi, đây là món quà cháu trai đặc biệt chuẩn bị cho bà.

Biết sức khỏe bà không tốt, cháu tốn hơn một triệu tệ mới mua được thứ thuốc điều chế này đây ạ!”

“Gì cơ, mấy loại dược liệu này đắt vậy cơ à?”, bà cụ kinh ngạc hỏi.

“Mẹ ơi, còn những khoản chỉ khác nữa cơ!", Phương Thiên Quang bước lên phía trước, mỉm cười: “Đây là phương thuốc mà cháu trai tốn hơn một triệu tệ tới thủ đô nhờ người kê đơn theo tình trạng sức khỏe của mẹ.

Những dược liệu này cùng nhau nấu thành canh, đảm bảo giúp mẹ trẻ ra mười tuổi, sinh khí dồi dào!”

“Ha ha, Hải Cương có lòng quá!", bà cụ gật đầu hài lòng.

“Chuyện này cháu nên làm mà.

Bà là bà nội cháu, chuyện này hoàn toàn bình thường!", Phương Hải Cương bắt ngay cơ hội này.

Bà cụ cười tươi roi rói, không ngừng sờ tay Phương Hải Cương, càng nhìn thằng cháu này càng thấy ưng mắt!
Cảnh tượng này lọt vào mắt người khác chẳng ai không có biểu cảm phức tạp.

Ai có chút đầu óc cũng nhìn ra ngay, hai bố con Phương Thiên Quang đã chuẩn bị từ trước, nhân cơ hội này lót đường cho Phương Hải Cương thôi. Nhà họ Phương sự nghiệp bành trướng, ai mà không đở.

mắt thèm thuồng vài vị trí quan trọng bên trong chứ?

“Bà nội, bà đợi chút, cháu sai người đi nấu cho bà ngay!”, Phương Hải Cương cười hề hề.

Đúng lúc này, Trương Trần đột nhiên bước lên phía trước, cầm dĩa liệu bên trong chiếc giỏ lên xem thử, thậm chí còn ngửi thử.

“Trương Trần, mày làm gì thế, đây là thứ mà mày được động vào à?”, thấy vậy, Phương Hải Cương lạnh lùng châm chọc.

Bà cụ nhà họ Phương cũng nhìn Trương Trần với vẻ không hài lòng.

Đối với chàng rể ở nhờ này, bà ta chán ghét từ tận đáy lòng.

Năm xưa ông cụ còn sống nên bà ta không.

thể nói được gì, nhưng bây giờ cái nhà này do bà ta làm chủ.

“Ăn vào sẽ chết!”, Trương Trần đặt nguyên vĩa mở miệng ra đã khiến người ta giật mình.

iệu xuống,

Câu nói này làm đám đông sững sờ, sau đó đồng loạt nhìn Trương Trần đầy phẫn nộ.

“Mày có ý gì thế hả, tao sẽ làm hại bà nội tao chắc? Lại còn để một người ngoài như mày nhìn ra?”

“Mày thì biết cái quái gì? Mày chỉ là một thằng vô dụng suốt ngày ngủ trương mắt lên! Đây là thứ thuốc được lấy từ thầy thuốc Vương Thương Hải ở thủ đô, có lẽ mày không biết ông ấy đâu, nhưng mày có biết ông ấy được truyền nghề từ ai không?”

“Được ông tổ Vương Thánh Hư có bàn tay vàng truyền từ đời Tống tới tận

bây giờ đây!"

Phương Hải Cương nói năng hùng hồn, mưa xuân trong miệng bản tứ tung, chỉ tay vào Trương Trần mà nói.

Những người khác lập tức thấy chấn động.

Có lẽ họ không biết Vương Thương Hải, nhưng chắc chắn biết Vương.

Thánh Hư.

Thật không ngờ y thuật của ông ấy chưa thất truyền, để bố con Phương Hải Cương tìm tới tận cửa.

"Trương Trần, chỗ này không đến lượt mày khua môi múa mép ở đây.

Người ngoài như mày có thể bước vào cánh cửa này đã là khá lăm rồi, cho nên tốt nhất hãy biết thân biết phận, giữ cái miệng cho kỹ vào!"

"Hờ hờ, em rể à, tao biết sau khi ông nội mất thì mày.

không được coi trọng nữa, nhưng mày cũng không thể nguyên rửa bà nội chứ, đừng có chụp mũ lung tung!"

"Thủy Y à, người đàn ông mà cô tìm tới chỉ đến cỡ này, cô không biết đường đứng ra nói vài câu à?"

Đám đông trong sảnh lớn bắt đầu chỉ trích họ, cho dù người nói ra câu này không phải Trương Trần mà là Phương Hải Cương thì vẫn không thể tha thứ được, huống hồ là một chàng rể vô dụng.

Phương Thủy Y sốt ruột, liên tục xin lỗi, trong lòng càng lúc càng hận Trương Trần.

Nếu có thể, thậm chí cô muốn ly hôn với Trương Trần ngay bây giờ.

"Tôi đã bảo với anh là đến đây chỉ có thể làm người vô.

hình, bản thân anh mấy cân mấy lạng mà anh không biết à?", hai mắt đỏ như, Phương Thủy Y chỉ tay vào Trương Trần mà trách mắng.

Cô vốn không được nhà họ Phương coi trọng, lần này Trương Trần còn làm loạn lên.

"Phương thuốc rất khá, nhưng dược liệu bị sai rồi!"

“Nể tình tôi ở nhà họ Phương cũng ngót ba năm, tôi khuyên một câu, thứ này ăn vào sẽ chết!”

“Đương quy trong đó chỉ có thể dùng loại mười năm tuổi, ít năm hơn không có tác dụng, nhiều hơn sẽ không còn tác dụng bồi bổ mà còn trúng độc, những gì nên nói tôi đã nói hết rồi.”

“Anh còn nói nữa à! Anh dứt ngay cho tôi, dứt ra ngoài!”, nghe Trương Trần vẫn tự nói mà mặt không đổi sắc, nước.

mắt của Phương Thủy Y cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô gào lên với Trương Trần.

“Được, tôi đi!”, Trương Trần gật đầu, bước ra khỏi đại sảnh, tiếng trách mắng chế nhạo của đám đông phía sau vẫn không ngừng vang lên.

Anh vốn không có cảm tình gì với bà cụ nhà họ Phương, cũng vì nể mặt Phương Thủy Y mới nói những điều này.

Năm đó, bầu trời như bị thủng một lỗ to, cơn mưa như trút nước chẳng hề có điểm dừng.

Trương Trần mới trải qua đả kích lớn cùng nỗi đau mất người thân, vốn không còn ý định tiếp tục sống nữa, chính cô ấy đột nhiên xuất hiện, mang theo tia nắng ban mai rực rỡ.

“Nhất định phải kiên cường nha, làm gì có khó khăn nào.

không gắng gượng nổi.

Tặng anh chiếc ô nè!”

Âm thanh của ngày xưa vẫn còn vang vọng đó, giọng nói dịu dàng và nụ cười ngọt ngào của cô gái đó dường như vẫn còn ngay trước mắt.

Anh giơ cao chiếc ô, chăm chú nhìn cô gái đi xa, đêm ấy chật vật tìm một chỗ để ở tạm.

Điều khiến Trương Trần không thể ngờ được, khi anh tới nhà họ Phương ở rể, người vợ chưa cưới của mình chính là cô gái đêm đó đã cổ vũ anh.

“Thủy Y, anh không phải một thằng vô dụng! Chàng trai nhếch nhác mà em gặp hôm đó đã biến mất lâu rồi!”, ngồi trên bồn hoa, Trương Trần lấy ra

một điều thuốc.

“Bà nội, bà đừng giận nữa, tức giận hai người lắm.

Cháu sẽ đi chuẩn bị canh cho bà ngay”, Phương Hải Cương an ủi một câu, đích thân xuống bếp nấu được liệu thành súp.

Chưa được bao lâu, một bát canh thuốc vẫn còn bốc khói đã được bung lên, bà cụ vui vẻ há miệng ăn luôn.

“Cháu trai ngoan, tương lai cháu còn xuất sắc hơn bố.

cháu nhiều/, bà cụ lại khen thêm một câu, bấy giờ mới vào.

chủ đề chính.

“Được rồi, bà từng này tuổi rồi, lần đầu tiên chủ trì cuộc họp gia tộc.

Bà đã xem một số báo cáo và hướng đi của thị trường rồi!”

Đám đông lục tục tập trung lại, chuyện quan trọng bắt đầu rồi, họ tới đây cũng vì chuyện này chứ đâu!

“Thủy Y à!”, bà cụ gọi một tiếng, Thủy Y vội vàng chạy.

tới.

“Bà nhớ cháu là quản lý của công ty thực phẩm nhỉ.

Công việc đó vừa mệt lòng vừa khó khăn, theo bà thấy, chỉ bằng để Hải Cương thế chỗ.

Nó là đàn ông, đáng ra nên dốc sức nhiều hơn”.

Thịch! Phương Thủy Y cảm thấy trái tim mình như chệch mất một nhịp, chuyện gì phải đến cuối cùng cũng đến.

Tuy Trương Trần đã ở rể rồi, nhưng cô vẫn là phận gái..

Chương 3: 3: Muốn Tôi Cứu Bà Ấy

“Bà, cháu...”, Phương Thủy Y vẫn còn muốn nói lại đôi câu.
“Được rồi, cứ vậy đi.

Bà thấy việc bên bộ phận nhân sự nhẹ nhàng hơn, thích hợp cho con gái làm.

Ngày mai, cháu lựa thời gian bàn giao lại cho Hải Cương!”

Bà cụ Phương ngắt lời Phương Thủy Y, trực tiếp quyết định chuyện này.

“Cảm ơn bà nội, cháu nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, chắc chắn sẽ không làm mất mặt nhà họ Phương chúng ta!”, Phương Hải Cương vui mừng, lập tức tiến về phía trước thể hiện thái độ.

“Mẹ, Thủy Y vừa mới chỉnh đốn lại công ty thực phẩm xong mà đã xuất hiện sự thay đổi về mặt nhân sự, như thế liệu có gây ra ảnh hưởng đến sự phát triển của tập đoàn không?”

Một người đàn ông trung niên đeo kính râm lên tiếng, ông ta là bác cả của Phương Thủy Y, tên Phương Thiên Thành, cũng là con cả của nhà họ Phương.

Vốn quan hệ giữa ông ta và Phương Thủy Y chẳng ra làm sao, nhưng hiện giờ, ngoại trừ bà cụ Phương nắm trong tay hơn một nửa quyền lực của công ty, phần còn lại đều thuộc về Phương Thiên Quang.

Nếu như Phương Thủy Y dễ dàng bị giáng chức, vậy người kế tiếp rất có thể sẽ là ông ta.

Môi hở răng lạnh, ông ta cũng cần một người trấn áp bố con Phương Thiên Quang!

“Con cả, có phải con cảm thấy mẹ hồ đồ rồi không?”, bà cụ Phương cảm thấy khó chịu, hỏi.

“Anh cả, anh cứ yên phận làm phó chủ tịch đi, không cần phải bận tâm những chuyện khác đâu!”, Phương Thiên Quang cười nói.

Ngay sau đó, bà cụ Phương tiếp tục tiến hành một số thay đổi và quyết sách, quả nhiên trong đó, hai bố con Phương Thiên Quang là người hưởng lợi nhiều nhất, Phương Thủy Y ngăn người đứng ở một bên, cảm giác mình như là người ngoài cuộc vậy.

Cô biết cho dù không có lời nói lúc trước của Trương Trần, sớm muộn gì chuyện này cũng tới, chỉ có điều là họ cần một cái cớ mà thôi!

Ngay lúc có người vui có người buồn, bà cụ Phương bỗng cảm thấy choáng váng đầu óc, sau đó cả người mềm nhũn, ngất xỉu ngay trên ghế.

Người nhà họ Phương nhanh chóng vây lấy, ai nấy đều lo lắng vô cùng.

“Mẹ, mẹ sao thế?”

“Mẹ vừa mới uống một bát canh, nhất định là do thuốc rồi, Phương Hải Cương, cháu dám hại cả bà nội à!”

“Bác cả, không phải cháu! Cháu không có làm! Nhất định là tên Trương Trần, hấn ta để hận trong lòng nên giở trò gì đó!”

“Anh cả, không thể nói vậy được, đây cũng là mẹ ruột của em, còn là bà nội của Hải Cương, sao nó có thể làm ra cái chuyện thiếu đạo đức như vậy chứ.

Bây giờ không nên tranh cãi nữa, mau gọi bác sĩ tới đi!”, Phương Thiên Quang giúp con trai mình cãi lại một câu, sau đó vội vã đổi chủ đề.

Mọi người loạn cào cào cả lên.

Mặc dù nhà họ Phương không được coi là đứng đầu trong giới nhưng họ cũng gọi là có chút tiếng tăm, trong nhà luôn có bác sĩ riêng túc trực.

Bác sĩ tới rất nhanh.

Ông ta nhìn đồng tử của bà cụ Phương một chút, rồi sờ mạch ở cổ của bà cụ, sau đó lắc đầu!

“Đây là dấu hiệu của trúng độc cấp tính, không thể cứu chữa được nữa!”

“Vậy mau đưa đến bệnh viện đi!”, có người gào lên!

“Vô dụng thôi, trong vòng hai mươi phút mà không đến được bệnh viện thì cũng hết cách! Hơn nữa, hai mươi phút là tôi đã nói quá lên rồi!”, người bác sĩ lắc đầu, vội vã rời đi, sợ rằng đám người này kích động sẽ trút giận lên

người mình!

“Mọi người đừng hoảng, tôi đã gọi điện cho chủ nhiệm Tiền rồi, ông ấy là người tài có tiếng, nhất định sẽ có cách....”, Phương Thiên Quang giật giật mi mắt, vội vã nói!

Vả lại, người hoảng nhất ở đây chắc chắn là ông ta, dù sao bát canh khi nãy cũng là do hai bố con Phương Thiên Quang mang tới, nếu xảy ra chuyện gì thật, đừng nói đến sản nghiệp của nhà họ Phương, e là bọn họ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Phương, đi ăn cơm tù!

Phương Thủy Y ở một góc bỗng nghĩ ra điều gì, vừa nãy Trương Trần có nói uống vào sẽ chết, giờ mới được hơn hai mươi phút, bà nội đã trúng độc thật rồi, lẽ nào chuyện này là trùng hợp?

Cô cầm điện thoại, vội vã chạy ra ngoài, vừa định gọi điện thì trông thấy một người đàn ông đang ngồi hút thuốc bên cạnh bồn hoa.

Ánh mắt của anh hướng về phía bắc, khói thuốc lượn lờ mang lại cho người khác cảm giác u buồn!

Phương Thủy Y không kịp suy nghĩ xem vì sao Trương Trần lại cho cô cảm giác như vậy, cô vội vã tiến về phía trước, nắm lấy tay Trương Trần, hỏi: “Có phải anh đã biết trước rồi không?”

“Anh đã nói rồi!”, Trương Trần thản nhiên đáp.

Câu trả lời như không này khiến trong lòng Phương Thủy Y bàng hoàng! Từ bao giờ Trương Trần lại hiểu về dục lý, hay chỉ là chó ngáp phải ruồi thôi?

“Vậy anh có cách nào cứu bà không?”, Phương Thủy Y lại nóng vội hỏi, có điều, vừa dứt lời, cô bỗng cảm thấy nực cười.

Ba năm trời, cô không hề phát hiện chút ưu điểm nào của tên bất tài này, giờ là chuyện lớn liên quan đến mạng người, cô lại đi hỏi Trương Trần.

Ai ngờ, Trương Trần lại nghiêm túc gật đầu, thốt ra một chữ: “Có!”

“Thật sao?”, Phương Thủy Y nóng lòng nhìn Trương Trần, thấy anh không giống như đang nói đùa, cô vội kéo tay anh đi.

Trương Trần liếc nhìn bàn tay ngọc ngà của Phương Thủy Y, đây có lẽ là lần đầu tiên cô chủ động kéo tay mình.

Anh vùng thoát khỏi tay Phương Thủy Y, bình tĩnh nói: “Việc này liên quan gì tới anh?”

“Bà ấy, bà ấy là bà nội, cho dù có quá đáng đến mức nào thì đây cũng là một mạng người!”, Phương Thủy Y có phần kích động, cô nói. Cô hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của Trương Trần, trước đây, dù cô có là yêu cầu quá đáng như nào, cho dù anh không làm được nhưng cũng sẽ đồng ý!

“Lý do này không đủ!”

“Có phải anh bị điên rồi không? Anh có cách nhưng không chịu cứu người.

Nếu bà nội thực sự chết đi, cả nhà họ Phương còn có nơi cho anh và tôi dung thân sao?”, Phương Thủy Y hét lên.

“Lý do này vẫn chưa đủ.

Nói vậy, có phải em muốn anh cứu bà ấy?”, Trương Trần nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia một cách vô cùng nghiêm túc và hỏi.

Phương Thủy Y có chút hoảng hốt, vừa nãy, trong lúc kích động, cô không để ý tới nhưng bây giờ mặt cô chỉ cách mặt của Trương Trần chỉ chừng mười cm.

Anh đang dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc này hỏi cô.

Từ trước đến nay, Trương Trần chưa bao giờ làm thế.

Anh của trước đây chỉ biết gật đầu.

“Tôi muốn anh cứu bà ấy!”, Phương Thủy Y đáp, Trương Trần gật đầu, rồi anh không chút do dự đi cùng với Phương Thủy Y vào trong phòng khách. “Tên bắt tài nhà mày lại đến đây làm gì, rửa chết bà nội rồi còn dám quay lại sao?”, Phương Hải Cương đứng canh ở cửa, hai mắt hấn bùng bùng lửa giận nói.

Đến tận bây giờ, hấn vẫn cho rằng chính lời nguyên rửa của Trương Trần mới khiến bà cụ Phương ra nông nỗi này!

Về chuyện Trương Trần nói cái gì mà năm tuổi của đương quy, hấn đã quăng qua chín tầng mây từ lâu rồi.

Chữ vô dụng, nghe tai trái, ra tai phải!

“Phương Hải Cương, anh tránh ra, Trương Trần có cách cứu bà nội!”,

Phương Thủy Y trầm giọng nói.

“Hơ hơ, cái loại vô dụng như hấn cũng biết cách cứu người cơ à! Đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người, đến giờ mà hấn vẫn còn muốn giành công lao à!”

“Mày ra ngoài hỏi xem, nói với người ta là mày biết khám bệnh cứu người, có ai sẽ tin?”

Trương Trần liếc nhìn vào trong, các bác sĩ của bệnh viện thành phố đang ngồi đó, khẩn cấp nghĩ cách, anh bình thản nói: “Còn nhiều nhất là năm phút, còn để muộn nữa thì gọi điện thoại đặt xe đi là vừa!”

Phương Thủy Y ngăn người một lúc mới hiểu Trương Trần đang nói tới xe tang, cô vội vã dứt khoát xông vào trong.

Lúc này, Phương Thiên Quang nôn nóng đi ra.

Ông ta nhắc điện thoại, hiện tại, chủ nhiệm Tiền đang vội quay về, nhưng ông ấy cũng không thể chạy tới ngay được!

Phương Thiên Quang vẫy vẫy tay về phía Phương Thủy Y đang cố gắng xông vào trong: “Hải Cương, để bọn họ vào!”

“Bố, bọn họ...”

“Để bọn họ vào!”, Phương Thiên Quang nói lại lần nữa, Phương Hải Cương mới mở đường cho!

“Bố, tại sao chứ? Hai người bọn họ vào chỉ thêm loạn thôi, làm được cái gì đâu!”, sau khi hai người Trương Trần đi vào, Phương Hải Cương chẳng hiểu gì nên vội hỏi.

“He he!”, trong mắt Phương Thiên Quang lóe lên tia sắc bén rồi vụt mắt, cười nhạt: “Bố đúng là muốn để cho chúng nó làm loạn thêm!”

“Chủ nhiệm Tiền không thể tới đây ngay được, đưa bà nội con đến bệnh viện cũng chẳng kịp.

Hải Cương, bố hỏi con, nếu như bà nội chết thật, con nói trách nhiệm của ai lớn nhất?”

Phương Hải Cương bỗng ngẩng đầu nhìn bố mình, bát canh kia là hấn tự tay nấu cho bà nội bây giờ lại bị trúng độc cấp tính, mặc dù hấn luôn nói đây là do Trương Trần nguyên rủa, nhưng hấn tự biết, tám phần là do canh có vấn đề.

Đến khi ấy, e là hai bố con hấn phải gánh toàn bộ trách nhiệm.

Nhìn thấy ánh mắt bừng tỉnh của con trai, Phương Thiên Quang cười rồi gật

đầu: “Nếu nó có cách thì cứ để nó làm đi, đến khi ấy, bà nội có chết thật, vậy thì cũng là do lỗi hai đứa nó quấy rối gây chậm trễ điều trị, bọn nó không gánh trách nhiệm thì ai gánh?”

Bên trong, mấy người y tá đang đặt máy để thúc bà cụ Phương nôn ra, có điều một người đã hôn mê thì nôn ra kiểu gì!

Phương Thiên Thành nhìn thấy Trương Trần định ra tay thì lại mắng mỏ một trận, có điều Phương Thủy Y cố gắng ngăn lại.

Trương Trần cũng không nói nhiều, vội vã tiến tới cấp cứu.

Vùng vấy tượng trưng một lúc, Phương Thiên Thành cũng không ngăn cản nữa, bọn họ đều là mấy con cáo già thành tinh, chuyện cần suy nghĩ lúc này nhiều lắm.

Nếu như bà cụ Phương chết thật, mặc dù ông ta lật đổ được Phương Thiên Quang nhưng nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, con cháu trong nhà hại chết bà nội thì đó chắc chắn là một đòn đả kích rất nghiêm trọng đối với sản nghiệp và danh tiếng nhà họ Phương.

Nếu Trương Trần đã tình nguyện gánh cái tội này, vậy ông ta cũng không ngại cho anh toại nguyện.

Đến khi ấy, nhược điểm của Phương Thiên Quang đã nằm trong tay ông ta, ông ta có thể chiếm được thế thượng phong!

Ngay lúc ai nấy đều đang suy nghĩ kế sách cho mình, nghĩ xem lợi ích sau này của mình ra sao, Trương Trần vừa đập vừa đâm vào ngực bà cụ Phương, cú đâm mạnh bạo của anh khiến mấy người y tá ngây người!

Nhìn thấy thế, khóe miệng của Phương Thiên Thành, Phương Thiên Quang đều co cả lại, họ chỉ trông thấy Trương Trần chẳng thèm để tâm, chỉ đập mấy người y tá: “Cách thúc nôn đó hoàn toàn không có tác dụng, mấy người mau đi chuẩn bị nước sạch!”

Vì Trương Trần đã sớm biết sẽ ra nông nổi này nên anh chẳng cần bắt mạch chẩn đoán, sau khi để bà cụ Phương nôn hết nước thuốc còn sót lại trong dạ dày ra, ba cây kim vàng kẹp trong các kẽ tay của anh!

“Thằng khốn này...”, Phương Thiên Thành quát mắng một tiếng, rồi nhìn Phương Thủy Y, để lộ ra vẻ mặt hối hận vì không ngăn cản Trương Trần, tức giận nói: “Phương Thủy Y, nếu xảy ra chuyện, để xem hai đứa có gánh được trách nhiệm hay không!”

Nhìn cách thúc điều trị của Trương Trần, Phương Thủy Y cũng căng thẳng muốn chết.

Cô có chút hối hận vì mình nhất thời ám đầu mà thực sự tin Trương Trần, nhưng giờ còn kịp ngăn cản không?

“Tit tit tit!”

Đột nhiên, chiếc máy điện tâm đồ bỗng nhấp nháy ánh đèn cảnh báo màu đỏ, trên màn hình bắt đầu xuất hiện những đường thẳng tắp!

Chỉ cần là người có chút kiến thức cũng biết điều này có nghĩa là gì!

Lần này, bà cụ nhà họ Phương chết thật rồi..

Chương 4: Ai Nói Chết Rồi

“Phương Thủy Y, bây giờ cô vừa lòng chưa, bà nội cô chết thật rồi!”,
Phương Thiên Thành bỗng gào thét quát lớn!
Phương Thiên Quang đứng bên ngoài nghe thấy vậy cũng vội vã chạy vào,
ông ta nhìn màn hình máy điện tâm đồ xong cũng tức giận hét lên!
“Phương Thủy Y, mày cứ nói Trương Trần biết chữa bệnh cứu người, bây giờ
mẹ chết rồi, mày nói cho tao nghe, nó chữa kiểu gì vậy? Không ai trong hai
đứa được phép chối bỏ được chuyện này!”
Hét lên một tiếng, Phương Thiên Quang vớ lấy một chiếc ghế, đập về phía
Trương Trần!
“Trương Trần, mày hại chết mẹ tao! Tao phải lấy mạng mày...”
“Mấy người đừng cản tôi, đây chính là hung thủ giết người, tôi phải cho nó
ngồi tù mọt gông!”
Phương Thiên Quang vùng vẫy thoát khỏi cánh tay của mấy người y tá,
nháo nhào lên muốn vút chiếc ghế ra ngoài!
“Dừng tay!”
Nhưng ngay lúc này, đột nhiên có giọng nói truyền tới, mấy người y tá quay
đầu lại nhìn, trông thấy chủ nhân của giọng nói đó là người đàn ông lớn
tuổi, bọn họ lập tức kính cẩn chào: “Chủ nhiệm Tiền!”
Người đến chính là chủ nhiệm Tiền.

Ông ấy mặc đồ thời Đường, khoảng sáu mươi tuổi, có điều đôi mắt quả thực
lấp lánh, khiến người khác cảm thấy sáng chói!

Ông ấy là người đã nghỉ hưu nhưng được bệnh viện thành phố mời quay lại
làm việc, trong bệnh viện có thể nói là đức cao vọng trọng, đến cả viện
trưởng cũng phải đối xử khách sáo.

“Chủ nhiệm Tiền, nó hại chết mẹ tôi, chuyện này không thể cứ cho qua vậy
được!”, hai mắt Phương Thiên Quang đỏ lù, nói!

“Hừ, nếu như người ta muốn mẹ anh chết thật, chỉ cần ngó lơ là được.

Bây giờ người ta đang vất vả chữa trị cho mẹ anh, anh không những không cảm ơn mà còn muốn đánh người ta, muốn người ta ngồi tù một gông nữa.

Anh cũng hay thật đấy!”

Chủ nhiệm Tiền nhú mày nói

“Nhưng, nhưng nó...”, nghe thấy giọng điệu có chút châm biếm của chủ nhiệm Tiền, Phương Thiên Quang chẳng hiểu gì cả.

“Chủ nhiệm Tiền, chiếc máy này hiển thị?”, Phương Thiên Thành cũng nghi ngờ hỏi.

“Tuổi trẻ tài cao.

Mọi người cứ nhìn sẽ rõ.

Đừng có âm ỉ nữa, nếu không đi ra ngoài đứng đợi hết cho tôi!”, chủ nhiệm Tiền hừ một tiếng, sau đó nhìn bóng lưng Trương Trần, hài lòng gật đầu! Chủ nhiệm Tiền đức cao vọng trọng, dưới tay ông có rất nhiều học sinh, ông ấy lên tiếng nói một câu, mặc dù mọi người vẫn còn ngờ vực nhưng không âm ỉ nữa.

“Mau xem!”, đột nhiên có người kêu lên.

Trông thấy đèn cảnh báo màu đỏ trên máy điện tâm đồ biến mất, ba đường loằng ngoằng lại xuất hiện trên màn hình.

Lúc này, bà cụ Phương cũng ho khan một tiếng, mở hai mắt ra!

“Chuyện này...”, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Bởi vì ba cây kim vàng của Trương Trần luôn kẹp trong kẽ ngón tay, cộng thêm việc kim châm rất nhỏ nên trước đó mọi người chỉ nhìn thấy Trương Trần dùng nắm đấm đấm vào bụng bà cụ Phương!

“Nếu đã tỉnh rồi, vậy tôi cũng hết chuyện!”, Trương Trần bình tĩnh vỗ vỗ tay rồi nói: “Bác hai, nấu canh theo đơn mà bác xin về lần nữa đi, nhớ là buộc phải dùng đương quy mười năm tuổi!”

Phương Thiên Quang không để ý tới Trương Trần mà quay sang cầu xin chủ nhiệm Tiền: “Chủ nhiệm Tiền, ông đi xem lại đi!”

Ông ta chưa từng cho rằng việc bà cụ Phương bỗng tỉnh lại là công của

Trương Trần, cái kiểu đấm vào bụng bệnh nhân cũng được gọi là chữa bệnh à?

“Nếu chàng trai trẻ này đã đưa ra phương án trị liệu rồi, tôi không nhúng tay vào nữa!”, chủ nhiệm Tiền bình thản nói!

Phương Thiên Quang nghe thấy vậy bỗng nóng vội, còn tưởng là chủ nhiệm Tiền khó chịu vì Trương Trần động đến bệnh nhân của ông ấy nên vội vã giải thích: “Chủ nhiệm Tiền, tên nhóc này là một đứa bất tài, giống bất tài vô dụng mà nhà họ Phương chúng tôi nói tới chính là nó!”

“Đừng nói đến việc cho phương án điều trị, đến một chuyện cỏn con nó còn không làm nổi, sao có thể nghe nó ăn nói lung tung được!”

Nói xong, Phương Thiên Quang nhìn về phía Trương Trần, bây giờ bà cụ Phương đã mở mắt rồi.

Chỉ cần bà cụ Phương không chết, cái tội này không ai phải gánh nữa.

Vậy nên, ông ta mới quát: “Trương Trần, mày còn không cút đi?”

“Ha ha!”, Trương Trần cười nhạt một tiếng, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Ngay lập tức, chủ nhiệm Tiền hừ lạnh một tiếng.

“Phương Thiên Quang, anh có ý gì vậy? Lấy oán báo ơn phải không? Tôi đây không ưa nhất là loại người như anh, nếu anh đã không muốn để chàng trai kia điều trị cho người bệnh này, vậy thì anh cứ ngồi đó cầu phúc đi!”

Phương Thiên Quang ngây người, chủ nhiệm Tiền sao vẫn còn mặc kệ vậy được nhỉ, ông ta không hiểu: “Vì sao lại vậy?”

“Vì sao à? Tôi đây chỉ nghe điện thoại rồi chạy tới, tình hình bên trong như nào cũng không rõ, còn chàng trai này có thể giúp mẹ anh tỉnh lại, sau đó đưa ra phương án chữa trị, anh còn không tin người ta?”

Phương Thiên Quang nhất thời không biết thế nào mới tốt, chủ nhiệm Tiền đã nói vậy rồi, ông ta chỉ đành vội vã chạy theo, kéo Trương Trần bị mình mắng đuổi ra ngoài quay lại.

“Bác hai, bác làm cái gì thế?”, Trương Trần như cười như không.

“Ừ thì, bác hai mời cậu vào trong xem tình hình!”

“Không được, nếu chủ nhiệm Tiền đã tới rồi, cũng chẳng cần đến tôi nữa!”

“Tên nhóc này, trước mặt nhiều người như thế, cậu cố ý khiến bác hai khó xử sao?”, Phương Thiên Quang cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Cái tốc độ lật mặt này không đi đóng phim thì tiếc thật đấy!”, Trương Trần cười nhạt trong lòng rồi nói: “Đơn thuốc kia trừ chuyện phải dùng đương quy mười năm tuổi, thì hung hươu không được vượt quá hai mươi gam, cứ nấu theo cách như lúc nãy là được rồi, chỉ có vậy thôi!”

Bị giọng điệu này của Trương Trần nói cho một hồi, tuy Phương Thiên Quang không vui vẻ gì nhưng cũng chẳng có cách nào khác, vội kêu người đi lấy dược liệu ở trong kho và bắt đầu nấu thuốc!

Phương Thiên Quang bước vào đúng lúc chủ nhiệm Tiền đi ra, khiến Trương Trần định cất bước rời đi buộc phải dừng chân lại!

“Chàng trai trẻ, làm gì mà đi vội thế?”, đôi mắt của chủ nhiệm Tiền quan sát Trương Trần, khóe miệng cười hi hi nói, giống như phát hiện được bí mật gì vậy!

“Ông có chuyện gì sao?”, Trương Trần đáp

“Ha ha, người khác nhìn không ra, ông già này còn không biết sao? Mặc dù cậu đẩy được thuốc còn sót trong dạ dày của bà cụ nhà họ Phương ra nhưng bà ta vẫn hấp thụ một chút.

Hơn nữa, không ai có thể nôn ra sạch sẽ hết cả!”

“Còn nữa, cho dù giải quyết được những thuốc còn sót ở trong dạ dày, vậy lượng thuốc mà bà cụ Phương hấp thụ cũng là một vấn đề!”

“Nếu không có tài nghệ cao siêu, người bình thường chắc chắn không cứu chữa được cho bà cụ Phương.

Chàng trai, cậu đúng là không đơn giản!”

Đối mặt với ánh mắt sắc bén của chủ nhiệm Tiền, cộng thêm việc đây chẳng phải bí mật gì, Trương Trần cũng thoải mái thừa nhận: “Không sai, tôi dùng kim vàng để kích thích huyết đạo của bà ấy, ngăn chặn độc tố mới sinh ra, để Phương Thiên Quang nấu thuốc một lần nữa cũng là vì trung hòa độc tố còn sót lại!”

“Kim vàng bình thường không có hiệu quả nhanh như vậy, trừ khi là kỹ thuật kim vàng theo hệ thống, cậu đâm vào mạch nào, dùng thủ pháp gì?”

“Không có mạch!”, Trương Trần xua xua tay: “Trong sách Nội Kinh Giải Độc có một mục nói đến cách dùng châm tên là Tam Long Xuất Hải!”

“Nhưng Tam Long Xuất Hải của Thần Nông Thượng Bách Thảo đã sớm bị thất truyền rồi!”, chủ nhiệm Tiền kinh ngạc hỏi.

Trương Trần ngây người, không ngờ rằng chủ nhiệm Tiền này biết không ít, càng thoải mái gật đầu hơn.

“Chàng trai trẻ, chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện cho tử tế đi!”, chủ nhiệm Tiền kích động kéo lấy tay Trương Trần, khiến Trương Trần cảm thấy ghét bỏ.

Nếu như chủ nhiệm Tiền là một cô gái thì không sao, anh không có sở thích đặc biệt này!

Trương Trần tìm đủ mọi cách từ chối, anh không có chút hứng thú nào cả.

May đúng lúc này chủ nhiệm Tiền nhận được cuộc điện thoại, Trương Trần mới lảng lạng tìm cơ hội chuồn lẹ!

.....

Tối muộn, Trương Trần nằm trên ghế sofa, buồn chán xem ti vi.

“Dựa theo báo cáo của phóng viên, Phương Thiên Quang của công ty Dược Phẩm Hoài Bắc đã dùng phương thuốc bí truyền để chữa khỏi bệnh cho mẹ ruột, tập đoàn Phương Thúc không những phụ trách bán thuốc mà còn có khả năng vượt trội.

Chuyện này cũng liên quan đến hiệu quả rõ rệt của đơn thuốc nhà họ Phương”.

Đột nhiên một bản tin trên đài địa phương trời ra, khoe miệng của Trương Trần hơi nhếch lên, cảm thấy tên Phương Thiên Quang này đúng là giỏi thật đấy!

Tám giờ tối, Phương Thủy Y quay lại, cô có chút buồn bực, ngồi qua một bên.

Trương Trần ra tay khiến bà cụ Phương tỉnh lại, đây vốn là công lao của hai người bọn họ, nhưng giờ lại bị một mình Phương Thiên Quang giành mất! Nhìn thấy Phương Thủy Y có chút buồn bực không vui, Trương Trần hỏi đại: “Sao thế?”

Bình thường thì Phương Thủy Y không đáp lời Trương Trần, nhưng chuyện ngày hôm nay Trương Trần cũng tham dự vào, cô khó chịu nói: “Chẳng phải vì bà nội tỉnh lại rồi, Phương Thiên Quang ôm hết công lao về mình sao?”

“Ha ha!”, cười nhạt một tiếng, Trương Trần đáp: “Mặc dù bà cụ Phương đã

lớn tuổi nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo lắm.

Ai là người cứu bà ấy, trong lòng bà ấy còn không rõ sao?”

“Ý anh là?”, Phương Thủy Y há hốc miệng.

Trương Trần gật đầu: “E là chuyện này tự bà nội ngầm đồng ý rồi.

Phương Thiên Quang vốn phụ trách công ty dược phẩm, mà nhân cơ hội này lại vừa hay được tuyên truyền, bên nào nặng, bên nào nhẹ?”

“Vậy anh cứu bà nội bằng cách nào?”, đôi mắt tuyệt đẹp của Phương Thủy Y lướt nhìn cơ thể của Trương Trần.

Mặc dù cô không quá tin đây là tài nghệ của Trương Trần nhưng sự thật bày ra trước mắt!

“Như em thấy thôi, chỉ là đánh vào vùng bụng của bà ấy, để bà ấy nôn thức ăn còn sót lại trong bụng cùng với độc tố ra, sau đó từ từ điều dưỡng là xong!”, Trương Trần tùy ý đáp qua loa có lệ

Phương Thủy Y ngờ vực liếc nhìn Trương Trần, quả thật nó giống những gì cô nhìn thấy!

“Có lẽ, vốn dĩ bà nội không có vấn đề gì lớn, chắc là sức miễn dịch trong cơ thể không đề kháng được thôi!”, nghĩ một lúc, Phương Thủy Y rút ra được một kết luận, sau đó không hỏi thêm nữa.

Nằm trên chiếc giường đôi, Phương Thủy Y nghĩ lại mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Cô cảm thấy dường như Trương Trần đã khác rồi, nhưng khác ở chỗ nào cô cũng không nói ra được.

Cứ nghĩ mãi, cơn buồn ngủ kéo tới, Phương Thủy Y chìm sâu vào giấc ngủ! Sớm hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, một cuộc điện thoại đánh thức Phương Thủy Y, cô sờ tìm chiếc điện thoại loạn cả lên, vừa ấn nút nghe máy, bỗng hoàn toàn bưng tỉnh.

“Cái gì?”

“Tôi đến ngay đây!”

Vội vã cúp máy, Phương Thủy Y chẳng kịp rửa mặt, cầm túi xách rồi chạy ra ngoài, vừa hay gặp ngay Trương Trần đang tập thể dục buổi sáng!

Giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của Trương Trần rất có quy luật, trước mười một giờ, anh nhất định sẽ đi ngủ, khi trời chưa sáng tỏ thì đã dậy để rèn luyện sức khỏe.

Trương Trần có phần ngạc nhiên, bình thường Phương Thủy Y ngủ tới bảy giờ mới tỉnh, sau đó lễ mễ đánh răng, ăn sáng, đến tám giờ mới ra khỏi nhà!

Nhưng hôm nay cô còn chẳng trang điểm nhẹ, nhìn bộ quần áo nhăn nhó, có thể thấy là vội vàng mặc vào, càng khởi cần nói tới mái tóc!

“Có chuyện gì gấp đến độ chẳng chải nổi cái đầu vậy?”, Trương Trần quan tâm hỏi.

“Không có gì!”, lạnh lùng đáp một câu, Phương Thủy Y vội lái xe rời khỏi.

Cô hiểu rằng, lần này chắc chắn là kiếp nạn của nhà họ Phương rồi.

Không ngờ lão Phương Thiên Quang lại to gan lớn mật đến vậy!.

Chương 5: 5: Tự Tạo Nghiệt

Phòng yến tiệc của nhà họ Phương.

“Thủy Y, bác hai của cháu bây giờ bị bắt giữ, bà nội thấy cháu khéo ăn khéo nói, lại xinh đẹp ưa nhìn, cháu đại diện nhà họ Phương tới nhà họ Tôn xem thế nào, tiện thể bàn bạc xử lý sự việc! Nếu cháu đi, chắc chắn bác hai của cháu sẽ không sao đâu”.

Bà cụ nhà họ Phương ngồi trên ghế mây, dịu dàng nói, lời hết ưu điểm của Phương Thủy Y ra khen một lượt.

Đây là lần đầu tiên bà cụ nhà họ Phương nói chuyện với cô như vậy, giọng điệu ấy, thần sắc ấy, như thể trong lòng bà ta thực sự mong nhớ đến đứa cháu gái này vậy!

Nhưng bản thân Phương Thủy Y hiểu rõ nhà họ Tôn là sự tồn tại như thế nào, có thể nói là bá chủ của vùng Hoài Bắc.

Còn nhà họ Phương dù được coi là người giàu so với các gia đình bình thường khác, nhưng so sánh với nhà họ Tôn bỗng trở nên cực kỳ nực cười. Câu nói của bà cụ nhà họ Phương thực chất chỉ muốn dỗ dành cô đi hứng chịu cơn lôi đình của nhà họ Tôn mà thôi!

Phương Thủy Y hồn bay phách lạc đi ra khỏi nhà họ Phương, nhìn thấy Trương Trần đứng cách đó không xa, tâm trạng vốn không tốt bỗng chốc trở nên tệ hại hơn.

Cô vừa bước tới đã mắng phủ đầu: “Anh tới đây làm gì?”

“Anh thấy em đi vội vã như thế chắc hẳn có chuyện gì đó, anh khá lo nên đi theo xem thử”, Trương Trần nhẹ nhàng đáp, muốn bước tới an ủi Phương Thủy Y đang nhíu chặt hàng lông mày, nhưng tay vừa giơ lên đã phải đặt xuống.

Từ khi nào mà cô gái này không còn tươi cười vui vẻ như ba năm trước nhỉ,

hình như là sau khi anh ở rể được ba tháng, bắt đầu từ lúc ông cụ nhà họ Phương mất.

Nghe Trương Trần nói vậy, cơn giận trong lòng Phương Thủy Y mới nguôi đi một chút.

Tuy rằng ông chồng hữu danh vô thực của mình là một tên vô dụng, nhưng khi cô đang khó chịu, có được câu an ủi thế này cũng khiến cô thoải mái hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì thế? Nếu muốn em có thể nói với anh”, Trương Trần bổ sung thêm.

Dù trầm ngâm trong chốc lát, nhưng Phương Thủy Y vẫn nói hết những chuyện đã xảy ra trong nhà họ Phương.

Trương Trần nghe xong âm thầm cười gằn, đúng là tự tạo nghiệt thì không sống nổi.

Nói khó nghe một tí, Phương Thiên Quang chỉ là thằng bán thuốc, thế mà còn tưởng mình là thần y tuyệt thế.

Hóa ra sau khi bản tin của đài địa phương được phát ra vào ngày hôm qua, nhà họ Tôn liên lạc với Phương Thiên Quang.

Sau khi hỏi thăm, ông cụ nhà họ Tôn cũng gặp tình trạng sức khỏe suy nhược, cộng thêm nguyên nhân tuổi tác, nên có vài chứng bệnh khá giống với bà cụ nhà họ Phương.

Phương Thiên Quang chẳng buồn nghĩ ngợi gì mà đã vội đồng ý.

Phương thuốc mà ông ta lấy được chỉ là thuốc bổ, cộng thêm nghe lỏm những lời Trương Trần nói hôm qua, điều chỉnh lại hai vị thuốc dẫn quan trọng là đương quy và lộc nhung là đã giúp bà cụ nhà họ Phương khỏe mạnh trở lại, điều này càng khiến ông ta tự tin hơn.

Nếu chữa trị được cho ông cụ nhà họ Tôn thì không những ông ta bám được vào cây đại thụ này, còn có thể nhờ cơ hội này tuyên truyền tên tuổi công ty thuốc của ông ta.

Chuyện này đúng là một mũi tên trúng hai đích, còn về thất bại thì Phương Thiên Quang chưa từng nghĩ tới.

Nhưng ông ta nào biết rằng phương thuốc này không khác gì thuốc cảm, triệu chứng như thế nào thì dùng lượng bao nhiêu.

Việc điều chỉnh dược liệu trong đơn thuốc cực kỳ quan trọng. Trung y gồm vọng, vấn, vấn, thiết, tất cả những thứ này phải dựa trên tình hình của người bệnh.

Nếu chỉ dựa vào vài câu nói đã kê đơn tùy tiện thì cực kỳ nguy hiểm!
“Em mà đi thì chỉ gánh tội thay thôi”, sau cùng Trương Trần vẫn không nói ra câu “tự tạo nghiệp thì không sống nổi”.
Phương Thủy Y nở nụ cười cay đắng.

Làm sao cô không biết mình qua đó làm con cừu thế tội? Bây giờ chắc hẳn là lúc nhà họ Tôn đang đùng đùng lửa giận, nhưng nhánh của gia đình cô trước nay khá yếu thế khi đứng giữa nhà họ Phương.

Bố cô không có ở đây, cô không còn lựa chọn nào khác, trừ khi dứt áo ra khỏi nhà họ Phương tự lập dòng họ riêng.
Nghĩ đến đây, hai mắt Phương Thủy Y đỏ ửng.

Chồng cô là một tên vô dụng, tất cả mọi thứ đều do cô gánh chịu.

Cô cũng chỉ là một cô gái, dù kiên cường đến đâu cũng có mặt yếu mềm, thế mà bây giờ, cô bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió không hề do dự.
Nếu phương thuốc của Phương Thiên Quang không hiệu quả thì thôi, cùng lắm thì nhà họ Tôn sẽ không vui.

Nhưng Phương Thiên Quang suýt nữa đã tiến ông cụ nhà họ Tôn sang Tây Thiên, chuyện này đâu thể giải quyết trong một hai câu được, huống hồ thế lực của đối phương còn hùng hậu.
Tuy rằng ông cụ nhà họ Tôn đã qua cơn nguy kịch, nhưng chuyện này chưa kết thúc, sắp tới sẽ là lúc nhà họ Tôn tính sổ với họ.
“Hết cách, bà nội tôi đã nói thế rồi.

Anh về đi!”, Phương Thủy Y qua loa một câu rồi định lái xe đi.

“Để anh đi cùng em, lỡ như đến lúc đó nhà họ Tôn nổi nóng, anh sợ một mình em không chịu nổi”.

“Anh sao?”, Phương Thủy Y cười gằn.

Nếu cô không chịu nổi, dù thêm một anh chồng vô dụng, có cũng được không có cũng được thì đâu giải quyết được gì.

“Có lẽ tới lúc ấy anh có thể giúp được, anh cũng từng xem khá nhiều sách y học mà”, Trương Trần bồi thêm một câu.

Phương Thủy Y trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu.

Tuy rằng cô cho rằng chuyện ngày hôm qua chỉ là trùng hợp, nhưng vì bà cụ nhà Phương tỉnh dậy quả thực không thể loại trừ nguyên nhân của Trương Trần.

Thấy Phương Thủy Y gật đầu, Trương Trần cũng không nói nhiều nữa, vội vàng chui vào ghế phụ lái.

Một làn hương quyến rũ chui vào mũi của anh, khiến anh bất giác phải quan sát người đẹp mà muôn người thèm nhỏ dãi này.

“Còn nhìn nữa thì cút xuống đi!”, cô hừ một tiếng rồi đạp ga phóng vọt đi.

“Em đừng đau lòng nữa, có anh ở đây, sau này không ai có thể bắt nạt em nữa, cho dù là nhà họ Tôn.

Anh chỉ hi vọng nụ cười trong đêm mưa hôm đó tiếp tục xuất hiện trên gương mặt em”, Trương Trần cực kỳ nghiêm túc.

“Thôi khỏi đi, mấy câu an ủi nghe nhiều quá, tôi cũng chán rồi”, Phương Thủy Y khẽ động lòng nhưng lập tức lạnh lùng nói.

Ba năm rồi, sự thất vọng của cô đã đạt đến đỉnh điểm, đâu thể dễ dàng tin tưởng được nữa.

...

Nhà họ Tôn không hổ là sự tồn tại cực kỳ bá đạo, chỉ tính riêng vệ sĩ ở bên ngoài đã có hơn hai mươi người, căn biệt thự tư nhân phía trước hào nhoáng đến mức người ta hoa mắt, hòn non bộ, hồ cá, thảm cỏ, cần gì có đấy.

Hai người xuống xe đi về phía biệt thự, khi đi đến cửa bị một ông lão dẫn

theo hơn mười vệ sĩ chặn đường.

“Hai vị, nơi này là biệt thự tư nhân, xin hỏi hai vị tìm ai?”, ông lão kia cất giọng khách sáo.

“Chào ông, tôi là người nhà họ Phương phái tới thăm ông cụ Tôn, chúng tôi...”

Phương Thủy Y chưa kịp nói xong đã bị ông lão kia ngắt lời, cười gằn một tiếng: “Nhà họ Phương vẫn còn mặt mũi đến đây à, phải chăng muốn xem xem gia chủ nhà tôi đã chết chưa?”

“Không, không phải như thế! Nhà họ Phương chúng tôi thực sự rất áy náy về chuyện này.

Tôi chỉ đến hỏi thăm một chút, bất kể nhà họ Tôn đưa ra yêu cầu gì, nhà họ Phương sẽ cố gắng hết sức thực hiện”, Phương Thủy Y vội vàng giải thích. Vốn dĩ khi phải đến đây cô đã rất thấp thỏm, giống như ngày nhỏ đối mặt với giáo viên sau khi phạm lỗi, cộng thêm tiếng quát nạt của ông lão kia khiến cơ thể xinh đẹp của Phương Thủy Y khẽ khàng run lên. Ông lão kia không hề cảm kích.

Điều kiện với chẳng bồi thường, một nhà họ Phương bé nhỏ có thể bồi thường gì được chứ!

“Lúc này gia chủ không muốn gặp ai họ Phương cả, tốt nhất các người nên lập tức rút đi, nếu không...”

Như để hưởng ứng cho lời nói của ông ta, hơn mười vệ sĩ đồng loạt tiến lên phía trước, bao vây Phương Thủy Y và Trương Trần.

Có vẻ như nếu họ không chịu đi, họ sẽ lập tức thực hiện chức trách của mình.

“Bên ngoài ồn ào gì thế?”, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, chỉ thấy cửa biệt thự bật mở, một cô gái trẻ tuổi bước ra.

Cô gái này mặc váy liền màu xanh dương, gương mặt nhỏ nhắn, trang điểm nhạt, cho người ta cảm giác rất thanh mát.

“Cô chủ!”, người đàn ông kia đáp lại một tiếng: “Họ...”

“Thưa cô, tôi thay mặt nhà họ Phương tới hỏi thăm ông cụ nhà họ Tôn!”, Phương Thủy Y miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Nhà họ Phương?”, cô gái nhíu mày, lập tức cười gằn: “Đến đúng lúc lắm, người đâu, bắt lấy cho tôi!”

“Nếu ông nội tôi có mệnh hệ gì, các người...!đừng ai hòng được sống tốt, thậm chí cả nhà họ Phương cũng ra tro luôn!”, cô gái giữa đầu chỉ vào Phương Thủy Y, lạnh lùng nói.

“Rõ!”, đám vệ sĩ kia đồng loạt kính cẩn hành lễ rồi lục tục rút dùi cui điện ở thắt lưng ra, dồn về phía Phương Thủy Y.

Ông quản gia muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cô chủ của ông ta trước nay vô pháp vô thiên, ông ta thực sự lo rằng sẽ xảy ra chuyện.

“Cô chủ Tôn, xin hãy nghe tôi nói...”, Phương Thủy Y sợ đến run cầm cập, cô không ngờ nhà họ Tôn ngang ngược đến mức này, thậm chí không cần nghe giải thích, không quan tâm đến đạo lý, cho dù chuyện này căn bản không quá liên quan đến cô, nhưng vì cô họ Phương. Phương Thủy Y ảm ức đến mức hốc mắt đỏ ửng.

Cô từng nghĩ đến hậu quả chuyển đi này, nhưng bây giờ khi hiện thực ập đến, trong lòng cô vẫn tràn ngập lo sợ.

Ngay khi đám vệ sĩ kia định bẻ quặt cánh tay của Phương Thủy Y, Trương Trần đột nhiên kéo tay cô lùi về sau một bước.

“Nếu bây giờ bắt chúng tôi thì e rằng lần này ông cụ Tôn thực sự xong đời!”, Trương Trần bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô chủ nhà họ Tôn.

“Anh có ý gì?”, cô chủ lớn nhà họ Tôn lạnh lùng hỏi, tên khốn kiếp này đang nguyên rủa ông nội của cô ư?

“Tôi nghĩ, tôi có cách chữa bệnh của ông cụ Tôn”, Trương Trần nói.

“Im miệng!”, Phương Thủy Y sợ đến mức bịt miệng Trương Trần, thì thầm với anh: “Có phải anh muốn chết không hả? Bây giờ mà còn thêm rắc rối nữa, anh biết nhà họ Tôn là sự tồn tại như thế nào không?”

Trương Trần kéo tay Phương Thủy Y xuống, vỗ vỗ vai cô an ủi, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, anh biết bản thân đang làm gì hơn em nhiều”.

“Tình hình đã thế này rồi, sao cô không để tôi xem thử.

Nếu thực sự có sai sót gì, chẳng phải tôi vẫn còn ở đây sao”, Trương Trần tiếp tục nói.

Cô chủ nhà họ Tôn chần chừ trong chốc lát.

Cô ta đã không dám tin người nhà họ Phương nữa, nhưng lời của Trương Trần nói cũng không phải không có lý.

Bây giờ trong biệt thự có hơn mười thầy thuốc nổi danh, nhưng ai cũng bó tay chịu chết.

Đúng vào lúc này, một tiếng cười nhạo vang lên: “Mỹ Lâm, em biết thằng nhãi này là ai không?”

“Anh Triệu!”, nhìn thấy người kia, Tôn Mỹ Lâm vội vàng nghênh đón, tò mò hỏi: “Anh ta là ai thế?”

“Hờ hờ, Trương Trần, con rể ở rể nhà họ Phương, nổi danh khắp Hoài Bắc nhờ vô dụng”, người kia nở nụ cười khinh miệt.

“Dạng người như thế mà dám nói là có cách giúp cho bệnh tình của ông cụ, em cũng dám tin à?”

Trương Trần nhú mày, còn Phương Thủy Y nghe được giọng nói quen thuộc này thì như bị sét đánh, toàn thân run rẩy.

Trương Trần quay đầu lại, một người đàn ông mặc bộ vest trắng, cơ thể thẳng tắp đứng ở đó.

Dường như cảm nhận được có người đang quan sát mình, hắn ta cũng quay đầu nhìn Trương Trần.

“Hờ hờ!”, Triệu Ngọc Sinh bật cười khinh thường, sau đó liếc mắt về phía Phương Thủy Y..

Chương 6: 6: Đừng Gọi Anh Trai!

Triệu Ngọc Sinh, chữ Ngọc trong tên được lấy từ “mạch thượng nhân như ngọc” và chữ Sinh được lấy từ “nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh”.

Sự thật nói lên rằng, cái tên này thực sự xứng đáng với gia thế của Triệu Ngọc Sinh.

Nếu nói rằng có người có thể đấu tay đôi với nhà họ Tôn, e rằng cũng chỉ có nhà họ Triệu mới làm được mà thôi.

Nếu không có Trương Trần xuất hiện, nhân vật chính của hôn lễ cách đây ba năm với Phương Thủy Y có lẽ sẽ là Triệu Ngọc Sinh.

Bốn năm trước, khi vẫn còn ở trường đại học, Triệu Ngọc Sinh đã bắt đầu theo đuổi Phương Thủy Y, một người có gia thế phi thường, đẹp trai ngời ngời, còn một người là bông hoa đang thì hé nở, luôn vui vẻ và hoạt bát, hầu hết mọi người đều nghĩ rằng họ sẽ trở thành một đôi.

Khi ấy, mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp và nhà họ Phương cũng tin vào những điều đó, thậm chí sau khi tốt nghiệp, Phương Thủy Y có thể ngồi vào vị trí tổng giám đốc, một phần nguyên nhân trong đó cũng là nhờ Triệu Ngọc Sinh.

Phương Thủy Y kết hôn với Triệu Ngọc Sinh giống như gà biến thành phượng hoàng, một bước lên mây, kéo theo đó là toàn bộ người nhà họ Phương sẽ tiến cao thêm một bậc.

Khi ấy, Phương Thủy Y có thể nói là vô cùng nổi tiếng, bấy giờ ngay cả

Phương Thiên Quang bành trướng quyền lực cũng phải nòng hậu tiếp đón, bởi mọi hy vọng trong tương lai đều gửi gắm hết lên người cô gái này.

Lúc đó, bà cụ Phương không có thái độ như bây giờ, cho dù Phương Thủy Y mở lời muốn hái sao trên trời, bà cụ cũng sẽ nghĩ cách để hái xuống.

Tất cả mọi thứ đều phát triển theo hướng tích cực, cho đến khi Trương Trần vô cố xuất hiện!

Thân là chủ gia đình, ông cụ Phương đã cố gắng chống lại mọi sự phản đối và quyết gả Phương Thủy Y cho Trương Trần, quyết định này suýt làm gia đình chia cắt.

Không biết có bao nhiêu người đã âm thầm nói rằng ông cụ Phương bị bệnh mất trí ở người già và Trương Trần là người đã chuốc bùa mê thuốc lú cho ông.

Thực sự là không thể nào so sánh Trương Trần với Triệu Ngọc Sinh, từ bỏ Triệu Ngọc Sinh, lựa chọn Trương Trần, điều này vô tình chặt đứt con đường tươi sáng của nhà họ Phương, cũng vì điều này, Phương Thủy Y dần bị gạt bỏ khỏi dòng tộc.

Sau khi cô kết hôn, Triệu Ngọc Sinh vẫn không bỏ cuộc, cô gái đẹp như nàng tiên đứng trước mặt này là cô gái khiến nhiều người hằng mơ ước.

Sau khi nghe ngóng được tin Trương Trần và Phương Thủy Y chỉ là đôi vợ chồng hữu danh vô thực, Triệu Ngọc Sinh càng tiến công mạnh mẽ hơn.

Điều này làm cho nhiều người nghĩ rằng cái sùng này Trương Trần nhận chắc rồi, thậm chí đến Triệu Ngọc Sinh cũng rất tự tin vào điều đó.

Điều mà Phương Thủy Y khiến cho Trương Trần rung động, ngoài đêm mưa gặp gỡ đó, là hai chữ chung thủy, mặc dù cô bất mãn với Trương Trần, hận không thể đập chết anh, nhưng cưới cũng đã cưới rồi, trước khi ly hôn, cô sẽ không có ý đồ với bất kì người đàn ông khác.

Cho đến khi Triệu Ngọc Sinh đi nước ngoài, sóng gió mới dần lắng xuống.

Nhưng cho đến bây giờ, tên Triệu Ngọc Sinh này vẫn chưa hết ý đồ.

"Thủy Y, đã lâu không gặp!", Triệu Ngọc Sinh mỉm cười chào hỏi, hấn nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp khiến mọi đàn ông trên đời rung động đêm đêm không thể say giấc.

Mặc dù hôm nay Phương Thủy Y vội vàng ra khỏi nhà, quần áo đầu tóc không được chỉnh chu, nhưng mái tóc rối bời lại có một sức hút khác lạ, từ người phụ nữ trưởng thành nay biến thành một cô gái hàng xóm mong manh tinh nghịch, sự chuyển đổi phong cách này càng làm Triệu Ngọc Sinh si mê cô hơn.

"Uhm, đúng vậy nhỉ!", Phương Thủy Y ngại ngùng cười trừ.

"Em vẫn còn đẹp như vậy, oh, nhân tiện, anh biết một nhà hàng mới mở rất ngon, em chắc chắn chưa đến đó bao giờ, tối nay chúng ta đến đó ăn tối được không?", Triệu Ngọc Sinh ngẫu hứng mở lời, nhưng nhìn vào đôi mắt rục cháy ấy, trong tâm chắc hẳn là nghĩ nhiều hơn so với lời nói trên môi.

"Thật là ngại quá anh Triệu, tôi không có thời gian!", Phương Thủy Y khéo léo từ chối.

"Không sao, hôm nay không được vậy thì ngày mai, cũng phải có lúc có thời gian rảnh chứ!", Triệu Ngọc Sinh nói với thái độ quyết không buông bỏ, khéo miệng mang theo một nụ cười, khiến mọi người nhìn vào đều cảm thấy hấn ta phong độ ngời ngời.

"Tôi! "

"Chúng tôi đồng ý!", Phương Thủy Y vừa định nói rằng tôi đã kết hôn rồi, sau này không nên liên lạc nữa, thì đã bị Trương Trần cướp lời.

Nói đến đây, Tôn Mỹ Lâm dùng ánh mắt khinh thường để nhìn Trương Trần, người phụ nữ của anh ta được mời bởi một người đàn ông khác, Phương

Thủy Y kiên quyết từ chối, nhưng thứ vô dụng này liền đồng ý thay, muốn tận dụng cơ hội này để tạo mối quan hệ với Triệu Ngọc Sinh sao? Đây là loại đàn ông mà Tôn Mỹ Lâm ghét nhất, bán rẻ người phụ nữ của mình, rõ ràng đây là một thằng tồi.

Triệu Ngọc Sinh liền nở một nụ cười, trong lòng Triệu Ngọc Sinh vốn khinh thường Trương Trần, nhưng bây giờ cảm thấy anh cũng coi như là biết điều, ít nhất biết cách để làm hài lòng người khác.

Triệu Ngọc Sinh đã quyết định rồi, nếu như Trương Trần đủ thông minh để giúp hắn ta có được Phương Thủy Y, hắn ta không ngại thưởng cho Trương Trần một khúc xương ngon.

Khuôn mặt Phương Thủy Y lộ ra vẻ thất vọng tột cùng, lẽ nào Trương Trần đã ngu muội đến mức này rồi sao, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, đây không đơn giản chỉ là một bữa ăn, người ta có ý muốn cầm lên đầu anh một cái sừng, nhưng Trương Trần vẫn cứ thản nhiên đồng ý.

"Được rồi, Thủy Y, thế nhé, anh sẽ đến đón em vào buổi tối!", Triệu Ngọc Sinh trong lòng thầm hạnh phúc, người phụ nữ trong mộng bốn năm năm nay của hắn ta, đã đến lúc hắn có được cô rồi.

"Haha, điều này thì không phiền anh, tôi lái xe đưa Thủy Y đi là được, tôi ăn khá nhiều, đến lúc đó cậu chủ Triệu đừng để ý nhé!", Trương Trần mỉm cười nói.

Mọi người đều tròn mắt sững sờ, Triệu Ngọc Sinh dùng ánh mắt kì quái nhìn Trương Trần, thắc mắc hỏi: "Ý anh là sao, tôi không có mời anh!" "Ý anh là chỉ mời một mình vợ tôi đi ăn vào buổi tối sao?", Trương Trần không hài lòng nói.

Ánh mắt Triệu Ngọc Sinh nhìn Trương Trần giống như nhìn một kẻ ngốc vậy, điều này lại còn cần phải hỏi sao, hắn ta dĩ nhiên sẽ không mời một người đàn ông đi ăn rồi, hắn đâu phải là đồng tính, thậm chí nếu là đồng tính, hắn ta cũng không thể gửi được Trương Trần.

"Nếu như vậy thì tôi e rằng sẽ phải làm anh thất vọng rồi, vợ tôi bị tôi chiều quá, không có tôi ở bên cạnh, cô ấy không thể ăn nổi bất cứ thứ gì, hơn nữa! Anh mời một người phụ nữ đã có chồng ra ngoài vào buổi tối, lẽ nào đạo đức và phẩm chất của anh ngay từ lúc sinh ra đã bị mẹ của anh mang vứt đi cùng cuống rốn rồi?"

"!

..

Trương Trần nói liền một mạch, lời nói của anh khiến Triệu Ngọc Sinh ngại đến đỏ ửng cả mặt, thứ vô dụng này từ khi nào miệng lưỡi trở nên sắc bén như vậy, hồi trước có người nhàm chán bước lên đạp cho tên vô dụng này vài đạp, hấn cũng chỉ biết cười cười, sao hôm nay cứ như một người khác vậy?

Triệu Ngọc Sinh thầm chửi trong lòng, hấn hận không thể một gậy đánh văng cái não của Trương Trần, nhưng ở trước mặt mọi người, chung quy vẫn phải giữ chút hình tượng cho bản thân.

Hấn cố gượng cười, nói: "Tôi và Thủy Y cũng là bạn bè, tôi mời cô ấy bữa cơm có gì không phải à?"

"Tôi đã nói rồi mà, tôi sợ vợ mình nôn ra máu!", Trương Trần buông xuôi tay và nói.

Ha ha!

Lời của Trương Trần khiến Phương Thủy Y và Tôn Mỹ Lâm nhin không được mà bật cười, nhưng rất nhanh Phương Thủy Y nhận ra rằng mình đã thất lễ, vội vàng kéo kéo Trương Trần, mặc dù như thế này sẽ hả giận, nhưng ít nhiều cũng đã xúc phạm đến thiếu gia nhà họ Triệu.

Tôn Mỹ Lâm cũng đã thay đổi quan điểm đối với Trương Trần, lão này, đích thị là bề ngoài mềm mỏng bên trong nham hiểm, kịch hay đều ở phía sau đây.

Triệu Ngọc Sinh mặt đỏ bừng bừng, hấn ta tự hỏi bản thân mình mặc dù không phải là một minh tinh, nhưng cũng không đến mức làm cho người ta nhìn vào ăn không nổi cơm, cái tên vô dụng này dường như đã thay đổi.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa!", Tôn Mỹ Lâm cắt ngang bầu không khí ngượng ngùng, tiến đến kéo Triệu Ngọc Sinh và nói: "Anh Triệu, chúng ta vào trong đi!"

Triệu Ngọc Sinh gật đầu, Trương Trần và Phương Thủy Y cũng đi theo vào, ngay bên cạnh một đội an ninh đang đứng trực đột nhiên lao đến.

"Tôi nể mặt khách quý nên mới không tính toán với hai người, còn không chịu quay về, cần tôi nói lại lần thứ hai sao?", dừng chân lại, Tôn Mỹ Lâm không hài lòng hỏi.

Trương Trần cau mày nói: "Tôi thực sự biết y thuật, tốt nhất cô nên để cho tôi vào xem!"

"Từ khi nào mà một con heo cả ngày chỉ ăn và ngủ cũng biết y thuật rồi!", Triệu Ngọc Sinh lạnh lùng nói, anh làm hấn bẽ mặt, hấn cũng phải trả lại anh một vố.

"Mỹ Lâm, đừng nghe hấn ta nói liều, theo anh thấy tất cả đều là bịa đặt, đến lúc thực sự xảy ra chuyện, cái mạng của hấn cũng không chuộc được tội đâu, anh đã mời được Vương Hiến Chi tiên sinh, ông ấy sẽ nhanh đến thôi".

Triệu Ngọc Sinh cười nhạo, đột nhiên từ phía xa có một chiếc xe màu đen đang chạy đến, Triệu Ngọc Sinh cười và nói: "Đến rồi, chúng ta mau ra đón thôi!"

"Tốt rồi!", Tôn Mỹ Lâm thầm mừng trong lòng, danh tiếng của Vương Hiến Chi cũng giống như danh tiếng của nhà họ Tôn ở Hoài Bắc vậy.

Phương Thủy Y có chút động lòng, Vương Hiến Chi tiên sinh được mọi người gọi là Thánh Thủ, bộ kim vàng của ông ta không biết đã cứu được bao nhiêu mạng người, chỉ cần còn hơi thở, cho dù là nguy kịch đến thế nào, Vương Hiến Chi cũng có thể khiến người bệnh chống cự được thêm một tuần.

"Anh Triệu, sao anh lại có thể mời được lão tiên sinh này đến vậy?", nhìn vào chiếc xe ở phía xa, Tôn Mỹ Lâm vui mừng hỏi.

Nhà họ Tôn cũng đã từng tìm đến lão tiên sinh này, nhưng Vương Hiển Chi tiên sinh hành tung bất định, rất ít người có thể liên lạc được với ông ấy, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở đây, cô ta biết rằng ông nội của mình chắc chắn được cứu rồi.

"Vương tiên sinh và gia đình họ Triệu bọn anh có mối quan hệ từ thời xưa, nghe nói về tình trạng của ông cụ Tôn, anh đã vội tìm một vài người quen để liên lạc ngay lập tức, may mắn là vẫn còn kịp!"

Triệu Ngọc Sinh mỉm cười nói, ánh mắt nhìn về hướng Phương Thủy Y hai người có chút đặc ý, biết rằng những người bình thường không thể đủ sức ảnh hưởng để mời được vị Thánh Thủ này.

Nhìn về phía đôi mắt của Trương Trần như đang nói, nhìn thấy không đồ vô dụng, đó là khoảng cách, trong một tình huống khó khăn như thế thiếu gia đây vẫn có thể giải quyết.

Đọc hiểu được những gì Triệu Ngọc Sinh đang nghĩ, Trương Trần không thể nhịn nổi mà bật cười, Triệu Ngọc Sinh dù gì cũng xuất thân từ một gia tộc lớn, ở trước mặt phụ nữ mà ghen tuông ra oai, ngay cả tâm tư của bản thân cũng không thể che đậy nổi.

Rất nhanh, chiếc xe đến và cửa xe mở ra, bước xuống là một người đàn ông lớn tuổi, ông ta có bộ râu dài phải đến 30cm, mặc một bộ áo dài, nhìn có vẻ như cao nhân thế gian.

"Ông Vương!", Triệu Ngọc Sinh và Tôn Mỹ Lâm vội vàng tiến đến để chào hỏi.

Vương Hiển Chi gật nhẹ đầu nhìn xung quanh, mắt không ngừng nhìn một thanh niên đứng cách đó không xa, chàng thanh niên trên môi nở nụ cười, phong độ ngời ngời.

"Anh trai Vương!", Thấy Vương Hiển Chi chú ý đến mình, Trương Trần cười nói.

"Tôi có thể gọi cậu là em trai, nhưng cậu đừng gọi tôi là anh trai, nếu con nhóc nhà tôi biết cậu và tôi đồng lúa, nó đem đốt hết cái vườn thuốc của tôi mất!".

Chương 7: 7: Đối Sách

Nghĩ tới cô gái kia, Trương Trần chỉ lắc đầu cười khổ.

Nhìn thấy Vương Hiến Chi nói chuyện với Trương Trần, Triệu Ngọc Sinh và Tôn Mỹ Lâm đều kinh ngạc há hốc mồm.

Tên này... Không phải ai cũng có thể quen biết ông lão này, nghe nói ông lão này đã về hưu lâu rồi, đang du lịch khắp nơi, một thằng ở rể của nhà họ Phương sao có thể quen biết nhân vật cỡ này chứ.

“Đúng là quái lạ!”, Triệu Ngọc Sinh thì thầm một câu.

Nhưng Vương Hiến Chi đang nói, hắn ta cũng không tiện xen vào.

Đối với ông lão trước mặt, dù là bố của hắn ta thì cũng phải đối xử một cách kính cẩn, huống chi hắn ta chỉ đáng tuổi con cháu, nào dám khoa tay múa chân chứ!

Tôn Mỹ Lâm thúc Triệu Ngọc Sinh vài cái, nhân vật lớn đột nhiên xuất hiện ở đây, mà nguyên nhân đến đây còn là vì ông nội của mình, cô ta muốn gọi người ra để đón tiếp, chiêu đãi nồng hậu nhưng bây giờ, dù có gọi người thì họ cũng sẽ bị bỏ lơ một bên thôi.

“Chờ chút đi! Chắc thằng nhóc kia hên thôi, không biết hắn từng gặp Vương Hiến Chi khi nào, nếu ông cụ Vương biết chuyện của thằng vô dụng này thì nhất định sẽ không để ý tới hắn!”, Triệu Ngọc Sinh chỉ có thể bắt đấm dĩ buông tay, tìm một lý do để an ủi mình thôi.

“Chú em Trương, đúng là lâu lắm rồi không gặp nhau! Từ lúc tạm biệt nhau ở Hoàng Lăng, cứ như cách cả thế hệ ấy, khi nào cậu chịu gặp con nhóc An Cách nhà anh, anh sắp bị con bé làm phiền chết rồi, cậu phải dạy dỗ nó lại giúp anh đi!”, Vương Hiến Chi buồn rầu nói.

“Khi nào rảnh đi! Để em giới thiệu với anh một chút, đây là vợ em!”, Trương Trần nói.

“Cái quái gì thế, cậu có vợ luôn rồi hả? Có con chưa?”, Vương Hiến Chi ngây ra như bị giẫm trúng đuôi, sau đó thở dài thườn thượt. Phương Thủy Y ở bên cạnh đỏ mặt, cô cũng từng nghe về danh tiếng của ông lão trước mặt, bây giờ cô vẫn là gái trong trắng, con cái đâu ra chứ. “Cô bé này cũng không tệ, mộng lớn thế này thì nhất định sẽ sinh con trai.

Ông già này không làm nhảm với chú em nữa, bên trong còn người đang chờ cứu mạng!”

Lại khách sáo thêm hai câu, Vương Hiến Chi vội vàng đi vào trong biệt thự, câu nói sau cùng của ông ấy đã biến gương mặt hơi đỏ của Phương Thủy Y thành màu đỏ tươi, giống như màu của ánh hoàng hôn, khiến người ta nhìn vào là muốn cắn một cái.

Triệu Ngọc Sinh ở cạnh thấy vậy thì cực kỳ tức giận, trong lòng buồn bực xen lẫn khiếp sợ, có thể nói là tâm trạng rất phức tạp.

Trương Trần này và ông cụ Vương nói chuyện với nhau thoải mái như vậy, trong lời nói còn nhắc tới cháu gái, có vẻ như họ đã quen nhau từ lâu.

Còn nói mộng lớn thì dễ sinh con nữa, Phương Thủy Y là người phụ nữ của hắn ta, ai cho phép cô ấy sinh con cho Trương Trần.

Điều khiến Triệu Ngọc Sinh thở phào nhẹ nhõm là Phương Thủy Y vẫn còn đang gai mắt Trương Trần, đừng nói là sinh con, ngay cả tay, cô ấy cũng sẽ không để Trương Trần đụng vào.

Nhìn gương mặt như rặng mây đỏ của Phương Thủy Y, Triệu Ngọc Sinh lại thèm nhỏ dãi đối phương.

Tôn Mỹ Lâm cũng cảm thấy có chút không đúng, đây chắc chắn không phải là quen biết bình thường, nhưng hiện tại, cô ta không có thời gian để hỏi han nhiều, Vương Hiến Chi đã vào trong biệt thự, cô ta vội vàng chạy theo.

...

“Vương Hiến Chi được người đời gọi là Thánh Thủ, nghe nói, trong lúc một người tai to mặt lớn hấp hối, chính ông ấy đã cướp người về từ chỗ Diêm Vương, sao anh lại quen ông ấy vậy?”

Trên đường về, Phương Thủy Y tò mò nhìn Trương Trần, hai ngày nay cô cảm thấy cứ như mình chưa từng quen biết Trương Trần vậy.

Trương Trần thuận miệng đáp đại hai câu, đó đều là chuyện cũ ngày xưa

thôi!

Thấy Trương Trần không muốn kể tỉ mỉ, cảm giác kỳ quái trong lòng Phương Thủy Y càng nhiều hơn, nhưng ngược lại, cô lại không thấy tức giận.

Trước kia, chỉ cần cô hỏi, Trương Trần biết gì thì đều sẽ khai hết, đương nhiên, cô cũng không có gì để hỏi Trương Trần, một người luôn sống như con heo thì có gì để mà hỏi gì chứ.

Lấy một trăm tệ từ trong chiếc ví màu hồng phất ra, Phương Thủy Y đưa cho Trương Trần: “Anh gọi taxi về trước đi, tôi còn vài việc cần giải quyết!” Nhìn ngã tư trước mặt, Trương Trần nói thẳng: “Em muốn đến nhà họ Phương à, em không mang được người về, sợ là chuyến này không yên bình đâu!”

Phương Thủy Y biết Trương Trần nói không sai.

Cô im lặng, cô có thể làm gì chứ, trốn được hôm nay nhưng còn ngày mai thì sao, dù gì cô cũng là người nhà họ Phương.

“Anh đi với em, bất kể có chuyện gì, anh cũng sẽ đối mặt cùng em.

Ba năm trước em che mưa cho anh, sau này, Trương Trần anh sẽ chắn gió cho em, dù trời sập xuống, anh cũng đỡ gánh thay em”.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Trương Trần, Phương Thủy Y rất muốn cười, anh gánh được cái gì, chỉ cần không gây rắc rối là cô đã cảm ơn Trời Phật rồi.

Nhưng giờ phút này, Phương Thủy Y lại không cười nổi.

“Quay đầu, đi thôi!”, Trương Trần nói.

...

Ở phòng khách nhà họ Phương, trừ bố của Phương Thủy Y, ba đứa con trai của bà cụ Phương đều có mặt, còn có hai người cháu.

Bọn họ nôn nóng đi tới đi lui, thỉnh thoảng giương mắt nhìn ra ngoài như là đang chờ đợi ai đó.

“Sao Phương Thủy Y còn chưa về, giờ đã là năm, sáu giờ rồi!”, một người đàn ông đeo kính nhíu mày nói, gã ta là con trai út của bà cụ Phương - Phương Thiên Dương, chưa có con, khi nghe nói Phương Thiên Quang gặp chuyện không hay thì vội vã chạy về.

“Đúng vậy! Giờ ít nhất cũng phải có chút tin tức chứ.

Phương Thủy Y này đúng là không biết điều, được hay không thì cũng phải gọi điện, hay gửi tin nhắn chứ.

Hiện tại chúng ta hoàn toàn mù tịt, không biết gì cả!”, vợ của Phương Thiên Quang - Vương Diễm bất mãn hòa theo.

Lúc này, Phương Hải Cương chạy vào từ bên ngoài, vừa thở hổn hển vừa nói: “Về rồi, đã trở về rồi!”

“Hả?”, bà cụ Phương và mấy người nhà họ Phương đứng bật dậy, nhìn cửa ra vào với ánh mắt mong chờ.

Bọn họ cũng không phải đợi quá lâu, chỉ một phút sau, Phương Thủy Y và Trương Trần xuất hiện trước mặt họ.

Họ nhìn trái, nhìn phải, không hề nhìn thấy bóng dáng Phương Thiên Quang đâu.

“Bà nội, con không làm được...”, Phương Thủy Y mở miệng nói thẳng.

“Đồ vô dụng! Con ranh! Có chút chuyện nhỏ cũng không làm được.

Nhà họ Phương bảo mày đi làm gì mà mày con mặt mũi về đây hả!”, Vương Diễm không nhịn nổi, một người phụ nữ như bà ta chỉ có thể dựa vào ông chồng và đứa con trai mà mình đã sinh cho nhà họ Phương thôi, thế mà hôm nay Phương Thủy Y lại trở về mà không có ông chồng của bà ta.

“Em họ, cô làm mọi người quá thất vọng! Đó là bác hai của cô đó!”,

Phương Hải Cương cũng theo sát phía sau, hòa vào một câu.

Những người khác cũng nhỏ giọng xì xào, vốn dĩ trong lòng Phương Thủy Y đang cảm thấy ảm ức, vừa rồi đến nhà họ Tôn, cô bị xem thường, người ta còn muốn bắt cô, bây giờ về nhà họ Phương, những người này còn đối xử với cô như vậy.

Dù cô yếu đuối nhưng cũng không nhịn nổi nữa.

“Ông ấy đúng là bác hai của tôi nhưng cũng là bố của anh đấy.

Chuyện này không liên quan nhiều tới tôi mà bắt một cô gái như tôi đi, còn anh là con trai thì sao không đi hả!”

“Còn bác gái nữa, nhà họ Tôn bắt chồng của bác.

Bác lại ở đây chờ tin được à?”

Phương Thủy Y cảm thấy oan ức, mắt đỏ ngầu, vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì tới cô, bản thân cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Kết quả là một câu khen cũng không có.

“Mày chỉ biết kiếm có, Hải Cương là đàn ông con trai thì sao đi được! Mày không quý xuống cầu xin người ta được à?”, Vương Diễm bị ghen hòng, trong lòng chột dạ nên nhỏ giọng lầu bầu.

“Ha ha, người nhà họ Phương đúng là cay nghiệt! Đổ hết mọi chuyện lên đầu một cô gái như thế sao!”, Trương Trần ở phía sau bị mọi người lơ là, anh cười lạnh một tiếng, châm chọc vài câu.

Nghe một thằng vô dụng lại dám dùng giọng điệu như thế để nói mình, mọi người giận tím mặt, bên tai bỗng nghe thấy một âm thanh nặng nề.

“Đủ rồi!”, bà cụ Phương tức giận đập bàn, không nhìn Trương Trần mà nói thẳng với Phương Thủy Y: “Thủy Y, một thằng đàn ông thôi mà cháu cũng không quản lý được à, năng lực của cháu quá tệ!”

“Bà nội, cháu...”, trong lòng Phương Thủy Y chua xót, nước mắt cũng tuôn rơi.

“Được rồi!”, bà cụ Phương xua tay: “Bà biết chuyện này không thể trách cháu hết được, dù sao nhà họ Tôn cũng không dễ đối phó”.

“Hừ, không dễ đối phó à, nếu lúc trước con bé này ngoan ngoãn gả cho cậu cả nhà họ Triệu thì nhà họ Phương chúng ta đã không còn là nhà họ Phương bây giờ”, trong đám người, không biết ai nói thảm một câu.

“Đủ rồi! Im lặng hết đi, bây giờ chúng ta thương lượng xem kế tiếp nên làm sao!”

Bà cụ Phương nhìn Phương Thủy Y: “Thủy Y, trước hết cháu bảo chồng cháu về đi, cậu ta ở đây cũng chẳng có tác dụng gì!”

Ngay cả tên Trương Trần, bà cụ cũng không gọi, gọi thẳng là chồng Phương Thủy Y, nếu muốn nói ai là người mà bà ta ngứa mắt nhất trong nhà họ Phương, kết quả chắc chắn là thằng cháu rể bất tài ăn bám nhà vợ này.

Đã vô dụng mà còn liên lụy tới nhà họ Phương, nếu không phải vì ông chồng của mình, bà ta đã sớm đuổi Trương Trần ra khỏi nhà rồi.

“Mẹ, không thể để Trương Trần đi được!”, Phương Thiên Dương đột nhiên lên tiếng.

“Tư, con nói vậy là sao?”

“Em tư, có phải em lú lẫn rồi không?”

“...”

Mọi người nhìn Phương Thiên Dương bằng ánh mắt khó hiểu, không ngờ gã ta lại nói đỡ cho Trương Trần, lúc này, Trương Trần cũng cảm thấy kỳ quái. Phương Thiên Dương không hay ở nhà, họ tiếp xúc với nhau không nhiều nhưng Phương Thiên Dương chưa từng có thiện cảm với anh, sao hôm nay lại tốt tính vậy?

“Haha, Trương Trần là chồng của Thủy Y, cũng là người nhà họ Phương chúng ta.

Bây giờ nhà họ Phương gặp sự cố, thân là một thành viên trong nhà, Trương Trần tất nhiên phải được tham dự rồi”.

Không để ý tới ánh mắt hoang mang của mọi người, Phương Thiên Dương nói tiếp: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ đã quên mất ai đã cứu mạng mẹ vào ngày hôm đó, là ai chỉ ra đó là đơn thuốc sai rồi à?”

Mặt bà cụ Phương u ám hẳn, bà ta chưa lần, tất nhiên biết đây là công của Trương Trần.

Nhưng trước nay, bà ta luôn không coi Trương Trần ra gì, hơn nữa, chén thuốc là do Phương Thiên Quang nấu, bà ta đã xem nhẹ Trương Trần.

“Tư, muốn nói gì thì nói thẳng đi, không cần vòng vo, nơi này không có người ngoài?”, Phương Thiên Thành nói.

“Đừng gấp gáp, hãy nghe tôi nói đã!”, Phương Thiên Dương úp mở: “Lúc trước mẹ là do Trương Trần cứu sống, đây là sự thật, chúng ta phải thừa nhận.

Sau đó, cậu ta nói ra vấn đề của chén canh kia thì càng chứng minh được là Trương Trần không tầm thường!”

“Mà hiện tại, ông cụ Tôn bị nguy kịch cũng là do uống canh, có lẽ là do anh hai dùng liều lượng không đúng nên gây ra hậu quả như vậy.

Tôi tin là cháu rể Trương Trần có thể nhìn ra vấn đề ở đâu”.

Lời nói tới đây rồi, mọi người cũng đã hiểu, thế này là nâng Trương Trần lên

trước rồi đổ hết tội lên đầu anh..

Chương 8: 8: Ranh Giới

Trong phòng khách nhà họ Phương, mọi người đưa mắt nhìn nhau, yên lặng đến đáng sợ!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người Trương Trần!
Trương Trần, một thằng con rể vô dụng đến nhà họ Phương ở rể, còn Phương Thiên Quang, là đứa con trai mà bà cụ yêu mến nhất.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, nhìn một cái là biết ngay!
Mà nghe ý của Phương Thiên Dương thì là hy sinh Trương Trần, để anh gánh chịu mọi hậu quả, giữ an toàn cho anh hai gã ta.

Mặc dù lời nói có vẻ dễ nghe nhưng không thể nghi ngờ là để cho anh gánh tội thay!

"Tốt, tốt, tốt!", bà cụ nói liền ba chữ tốt, gần như không mảy may do dự, đối với bà ta mà nói thì thực ra Trương Trần là một người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mỗi lần họp mặt gia tộc cứ lượn lờ trước mặt bà, chuyện lần này coi như là một công đôi việc!

"Bà nội!", Phương Thủy Y kinh ngạc, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn bà cụ Phương, nói thế nào thì Trương Trần cũng là người đàn ông của cô, lần này một khi Phương Trần gánh tội thì sẽ không đơn giản là chửi mắng hai câu giống như trước kia!

Đây là nhà họ Tôn, cơn giận của nhà họ Tôn ai mà gánh nổi, sợ là dựa vào thế lực của nhà họ Tôn thì Trương Trần có bị giết người giết khẩu cũng không ai tìm được bằng chứng!

"Không cần nói nữa!", bà cụ Phương khoát tay, nhìn về phía Trương Trần!

"Trương Trần, cậu là người nhà họ Phương tôi, cậu đã ăn chùa uống chùa ở

nhà họ Phương ba năm, bây giờ đã đến lúc cậu góp sức rồi đó, hơn nữa chỉ là mời cậu đi chữa bệnh cho ông cụ nhà họ Tôn, trước đó không phải cậu đã cứu sống tôi đó sao, việc cậu cần làm bây giờ chỉ là làm lại việc đó một lần nữa mà thôi!"

Trương Trần nhíu mày thật chặt, trở về từ Thủ Đô, mấy ngày nay tâm trạng anh vẫn rất ổn định, cho đến giờ phút này, cho dù anh có mạnh mẽ đến đâu trong lòng cũng không nhịn được mà nhói lên một tia ớn lạnh.

Bà cụ Phương cũng không thềm suy nghĩ kỹ đã đưa ra quyết định.

Trước kia Trương Trần anh không có tài cán gì, nhưng biểu hiện của anh mấy ngày nay đủ để chứng minh một vài thứ, thậm chí Phương Thiên Quang cướp công lao của anh, lấy nó để quảng cáo công ty của mình, anh cũng không nói một câu!

Bây giờ, xảy ra chuyện, nhà họ Phương không giải quyết nổi, mới giả lại công lao về đúng chỗ!

Trái tim lạnh lẽo, sợ là không có một chút tình thân nào!

"Nếu tôi không làm được, e rằng người bị bắt sẽ là tôi đúng không?", Trương Trần cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt lại như bình thường, nhìn chằm chằm bà cụ Phương, thờ ơ nói: "Nhưng mà cho dù là vậy, tôi vẫn đồng ý với bà!"

"Trương Trần, đừng mà!", Phương Thủy Y vội chạy lên che miệng Trương Trần, lo lắng nhìn chằm chằm Trương Trần cả giận nói: "Anh có biết hậu quả là gì không, anh có thể sẽ chết đấy!"

"Đã nói đến mức này, anh còn có thể từ chối được sao?", Trương Trần vỗ về an ủi Phương Thủy Y, trong lòng có một chút cảm động.

Không tệ lắm, mặc dù cô ấy coi thường mình, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn biết lo lắng cho mình, anh rất thỏa mãn!

"Bà cụ Phương, đã đến nước này, tôi cũng không còn gì để nói nữa, bà đã nhắc đến chuyện ăn không ba năm, vậy thì tôi sẽ làm một việc cuối cùng cho nhà họ Phương, từ nay về sau, tôi và nhà họ Phương vạch rõ ranh giới, sau này tôi sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với nhà các người nữa".

"Ha ha!", một số người gật đầu hài lòng, một số người cười lạnh không thôi!

"Cậu đi rồi còn sống trở về được thì hãy nói tiếp!", Vương Diễm nói thầm trong lòng một câu, nhưng mà trên mặt lại giả vờ không đành lòng, nói:

"Trương Trần, cậu vất vả rồi..."

"Không cần giả nhân giả nghĩa đâu, có đi thì có lại, tôi đã đồng ý với những gì bà cụ Phương nói, e là các người còn không nghĩ đến chuyện lúc đấy tôi vẫn còn sống trở về đấy chứ!", Trương Trần hừ lạnh nói!

Mọi người đều im lặng, lời của Trương Trần nói trúng đáy lòng bọn họ, nhưng đây không phải là điều họ quan tâm nhất, điều quan trọng là bây giờ cuối cùng thì nhà họ Phương cũng đã có một phương án giải quyết hoàn mỹ!

...

Biệt thự tư nhân nhà họ Tôn lúc này, có thể nói là ba bước một trạm gác năm bước một lính canh, nếu như có một chút biến động nhỏ, lập tức sẽ có ít nhất mười người đàn ông lực lưỡng, võ trang đầy đủ xông ra!

Trong phòng khách, hơn mười bác sĩ mặc áo khoác trắng dè dặt đứng một bên, nằm ở chính giữa giường là một ông cụ.

Khuôn mặt ông cụ đầy vết nhăn, đầu tóc bạc trắng, chỉ có lồng ngực đang phập phồng cho thấy ông cụ vẫn còn sống!

"Ông Vương, ông cụ Tôn lúc thì tỉnh táo lúc thì hôn mê, nguyên nhân cụ thể tạm thời chúng tôi vẫn chưa tìm ra!"

Hơn mười người mặc áo khoác trắng đứng dậy và một người đại diện báo cáo những gì họ biết về tình trạng của người bệnh!

Vương Hiến Chi gật đầu nhẹ, đặt bàn tay lên cổ tay của ông cụ Tôn, một lúc lâu sau lại ấn bụng ông cụ!

Đám người Tôn Mỹ Lâm, Triệu Ngọc Sinh trông coi ở một bên, không dám thở mạnh, cuối cùng, Vương Hiến Chi mở mắt rồi thu tay về!

"Ông Vương, ông nội tôi thế nào rồi?", Tôn Mỹ Lâm vành mắt đỏ bừng hỏi.

Sản nghiệp nhà họ Tôn là ông cụ Tôn dốc sức làm nên, ông chính là trụ cột trong nhà, nếu ông cụ Tôn có chuyện gì, sợ rằng nhà họ Tôn sẽ gặp phải biến cố lớn!

"Rất không ổn!", Vương Hiến Chi lắc đầu, an ủi nói: "Cô bé, cô đừng khóc, ai chăm sóc sức khỏe cho ông ấy vậy, làm ẩu quá, cho người đó đến gặp tôi!"

"Vâng, vâng!", Tôn Mỹ Lâm vội gật đầu, xoay người tức giận quát: "Còn không đưa Phương Thiên Quang đến đây?"

"Vâng!", vệ sĩ lên tiếng trả lời, vội vàng kéo Phương Thiên Quang mặt mày trắng bệch đi vào!

Vừa thấy tình cảnh này, Phương Thiên Quang sợ đến mức quỳ xuống luôn, ông ta còn tưởng là ông cụ Tôn không trụ được đã qua đời rồi, lập tức ôm chân Tôn Mỹ Lâm cầu xin tha thứ nói: "Cô Tôn, cầu xin cô tha cho tôi, đây là xã hội pháp trị, cô không thể giết tôi được..."

Chát chát!

Tôn Mỹ Lâm chán ghét trực tiếp cho hai cái bạt tai, giọng nói lạnh băng nói: "Xã hội pháp trị? Tôi muốn ông chết, thì ông cũng không thể sống nổi!"

"Bây giờ, ông Vương hỏi ông cái gì thì ông nói cái đó, hiểu chưa?"

"Tôi biết rồi, tôi biết rồi!", Phương Thiên Quang vội vàng gật đầu, nào dám nói nhảm nửa câu.

Vương Hiến Chi nhìn lướt qua Phương Thiên Quang đang nước mắt nước mũi đầm đìa trước mặt hỏi: "Cậu viết phương thuốc dùng để điều trị ra đây!" Rất nhanh đã có người mang giấy bút tới, Phương Thiên Quang viết đi viết lại mấy lần, tay run cầm cập, nhưng miễn cưỡng vẫn đọc được!

"Đương quy, cần sa, vô căn thủy, hung hươu...", đơn giản nhìn thoáng qua, Vương Hiến Chi nhíu chặt lông mày, theo lý mà nói đơn thuốc đúng là điều dưỡng cơ thể, nhưng liều lượng và phương pháp viết bên trên hoàn toàn sai! Đặt đơn thuốc sang một bên, Vương Hiến Chi trầm giọng hỏi: "Cậu và ông cụ Tôn có thù oán gì mà lại muốn giết ông ấy?"

"Không, tôi nào có!", Phương Thiên Quang sợ đến mức hai chân mềm nhũn, quỳ luôn xuống, rơi nước mắt nói: "Tôi nào dám hại ông cụ Tôn, mẹ tôi uống đơn thuốc này đã khỏe mạnh bình thường, những gì tôi nói đều là sự thật!"

"Ông Vương, ông nói ông ta cố ý sao?", Tôn Mỹ Lâm sát khí đằng đằng, khoát tay, bảy tám người vệ sĩ đứng gần nhất lập tức rút dùi cui điện ra, trên đó có vòng cung điện màu xanh đang nhấp nháy!

"Người bình thường không nhìn ra được, những vị thuốc này kết hợp với nhau là bồi bổ cơ thể, nhưng nếu liều lượng chỉ sai đi một chút sẽ phản tác dụng, cũng chính là tình trạng của ông cụ Tôn hiện giờ!"

"Nếu tôi ở đây ngay từ đầu thì còn dễ nói, bây giờ thời gian đã quá muộn..."

"Haiz, cô bé, cô đừng khóc, cô khóc tôi sẽ rối tung lên mất, tôi đâu có nói ông nội cô chết rồi!", Vương Hiến Chi bắt lặc nói!

Triệu Ngọc Sinh đi lên an ủi hai câu, Tôn Mỹ Lệ mới bình tĩnh lại một chút!

"Mẹ cậu uống đơn thuốc này khỏe lên thật sao?", Vương Hiến Chi hơi nghi ngờ hỏi một câu!

Phương Thiên Quang vội vàng gạt đầu, ông chợt nhớ tới điều gì, vội vàng kể đến nơi đến chốn nguyên gốc câu chuyện ngày đó ra!

"Cậu nói là, chồng cháu gái cậu nói cho cậu tỉ lệ dược liệu?", Vương Hiến Chi hỏi!

"Đúng vậy, chính là cậu ta, muốn trách thì phải trách cậu ta không nói rõ ràng, tôi thấy tình huống của ông cụ Tôn và mẹ tôi tương tự nhau, đều là người lớn tuổi, tim không khỏe, nên mới dùng thuốc này!", Phương Thiên Quang như bắt được cây cỏ cứu mạng, vội vã nói!

Wương Hiến Chi khẽ gạt đầu, nhẹ giọng nói: "Xem ra cháu rể cậu cũng biết một ít dược lý, nhưng mà, quá muộn rồi!"

"Nhưng may mà mấy người mạng lớn, đúng lúc tôi quen một người bạn ở Hoài Bắc, tin rằng vẫn có thể tới kịp!"

"Phù...", Tôn Mỹ Lâm có cảm giác vừa ngồi tàu lượn siêu tốc.

Wương Thánh Thủ này nói chuyện cũng thật vòng vo, không nói hết ra, còn tạm dừng một lát hù dọa cô ta!

"Được rồi, mọi người đi ra trước đi, tôi gọi điện thoại cho người bạn kia, bệnh tình của ông cụ Tôn tạm thời ổn định!", Vương Hiến Chi khoát tay nói! Mọi người vội vàng đi ra, Tôn Mỹ Lệ lễ phép cúi người với Vương Hiến Chi, cũng cho người dẫn Phương Thiên Quang ra khỏi biệt thự!

Bên ngoài, hơn mười người đàn ông lực lưỡng lôi Phương Thiên Quang ra đánh, bàn chân dẫm lên bụng ông ta, Tôn Mỹ Lâm đứng một bên thờ ơ nhìn mọi chuyện!

"Chồng cháu gái ông tên là gì?", Tôn Mỹ Lâm hỏi!

"Trương...Trương Trần!"

"Trương Trần?", Tôn Mỹ Lâm nhướn mày, chợt nhìn về phía Triệu Ngọc Sinh, vội hỏi: "Anh Triệu..."

"Em đoán đúng rồi, chính là người lúc sáng tới muốn gặp ông cụ!", Triệu Ngọc Sinh cười lạnh một tiếng, vốn hấn ta còn muốn dạy cho Trương Trần một bài học, giờ thì hay rồi, không cần hấn ra tay, chính mình tìm đường chết còn trách được ai?

"Chết tiệt! Sớm biết thì đã không thả anh ta đi rồi!", Tôn Mỹ Lâm ảo não quơ nắm đấm, cảm thấy cả người tức đến bốc hỏa, một cước đá Phương Thiên

Quang sang một bên, lúc này mới lạnh lùng nói: "Đến nhà họ Phương bắt người!"

"Rõ!", vệ sĩ trả lời, một vài cao thủ ẩn trong chỗ tối cũng đứng lên, cùng nhau đến nhà họ Phương.

Nếu nhà họ Phương ngoan ngoãn giao người ra thì không sao, nếu không, bọn họ đi cùng nhau như này cũng không phải chỉ để lấy nhân số.

...

Trong phòng khách nhà họ Phương một mảng tĩnh lặng, Trương Trần cười lạnh một tiếng, anh định xoay người rời đi, lần này cũng kết thúc được rồi! "Đợi đã!", Phương Thủy Y và bà cụ Phương đồng thời lên tiếng!

Người phía trước là bởi vì lo lắng, người đằng sau hoàn toàn là sợ Trương Trần chạy mất, bây giờ Trương Trần là một quân cờ then chốt, làm sao mà bà ta để Trương Trần tự đi được!

"Bà nội, không có cách nào khác sao?", Phương Thủy Y giọng cầu xin hỏi, cho dù cô biết khả năng này rất nhỏ, nhưng nói thế nào Trương Trần cũng đã ở bên cô ba năm!

Bà cụ Phương kiên định lắc đầu, sau đó cười nói: "Thủy Y, chính cậu ta đã đồng ý, đây cũng là trả lại ân nghĩa cho nhà họ Phương chúng ta!".

Chương 9: 9: Em Có Thể Gật Đầu

“Thủy Y, bà nội con nói không sai!”, lại có giọng nói truyền tới, một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, vẻ ngoài của ông trông có phần rất giống Phương Thủy Y.

“Chú ba, chú quay về rồi sao?”

“Anh ba!”

Mọi người đều cất tiếng chào hỏi, người đến chắc chắn là bố ruột của Phương Thủy Y, con thứ ba của nhà họ Phương, Phương Thiên Bằng. Phương Thiên Bằng gật đầu rồi đi đến trước mặt con gái mình và nói: “Thủy Y, đến nước này rồi mà con còn lưu luyến gì cậu ta nữa? Nhà họ Phương nuôi cậu ta ba năm, giờ cậu ta báo đáp cũng là điều đương nhiên thôi”. Phương Thiên Bằng vô cùng không hài lòng về người con rể này của mình.

Danh tiếng của ông ta bị tụt dốc không phanh và bị đưa ra nước ngoài cũng một phần do Trương Trần.

Khi ấy, bởi vì Phương Thủy Y và Triệu Ngọc Sinh thân thiết với nhau, ông ta như thuyền lên theo nước, nhưng khi nước rút, chiếc thuyền của ông ta cũng bị mắc cạn.

Trương Thiên Bằng cho rằng mọi nguyên nhân đều bắt nguồn từ thằng con rể bất tài vô dụng này của mình.

“Thủy Y, bố nghe nói là cậu chủ Triệu quay về rồi, đợi xong xuôi mọi việc, con thoát khỏi tên vô dụng kia! Lúc đó, tiền đồ của con sẽ lại xán lạn như cũ thôi!”, Phương Thiên Bằng ăn nói rành mạch.

Lần này ông ta trở lại cũng là vì Triệu Ngọc Sinh.

Khuôn mặt bà cụ Phương vốn bình thản nhưng khi vừa nghe thấy câu nói này thì hai mắt bỗng mở to, sau đó thở dài một hơi và nói:

“Quay về thì sao chứ, đã quá muộn rồi!”

“Mẹ, không muộn! Con nghe nói, Triệu Ngọc Sinh của nhà họ Triệu vẫn luôn nhắc mãi đến Thủy Y.”

Lần này cậu ấy trở về từ nước ngoài là vì không buông bỏ được Thủy Y.

Hôm qua, con còn nói chuyện điện thoại với cậu ấy nữa!”

“Cái gì, thật vậy sao?”, cuối cùng trên mặt bà cụ Phương cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Có câu nói gì nhỉ, ánh sáng cuối đường hầm.

Bà cụ Phương cảm thấy câu nói ấy quá thích hợp với nhà họ Phương.

Giải quyết được rắc rối với nhà họ Tôn, tiện thể đá Trương Trần ra khỏi cửa, sau đó ôm lấy gốc cây to Triệu Ngọc Sinh, đây rõ ràng là một chuyện vui lớn.

Không chỉ bà cụ Phương, khi nghe thấy Phương Thiên Bằng nói vậy, những người khác cũng để lộ ra nụ cười, tất cả đều nhìn hai bố con bọn họ bằng ánh mắt khác hẳn.

“Thủy Y, đợi Trương Trần quay lại, đích thân bà nội sẽ đưa hai đứa đi làm thủ tục ly hôn!”, trong lúc vui mừng, bà cụ Phương quyết định ngay.

Đây cũng là lần đầu tiên bà ta chẳng hề do dự mà nói thẳng mặt Trương Trần.

Trương Trần đã trở thành người bị bỏ rơi, nếu như anh có thể sống sót trở về từ nhà họ Tôn thì coi như là mạng lớn, còn nếu như Trương Trần chết ra đó, vậy đến thủ tục ly hôn cũng xong luôn rồi.

“Con, con....”, đầu óc Phương Thủy Y hỗn loạn, bây giờ cô không biết mình nên nói cái gì, nhưng cứ ly hôn như vậy, cô cảm thấy trong lòng có gì đó không thoải mái.

“Nhưng trước khi ông nội mất, ông nói không cho con ly hôn với Trương Trần, con phải giữ lời hứa, anh ấy là chồng của con!”, Phương Thủy Y loay hoay một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói.

“Không sao, ông cháu biết rồi cũng sẽ không phản đối đâu.”

Khi ấy, ông ấy không nhìn ra được bộ mặt thật của Trương Trần.

Chúng ta đều là vì nhà họ Phương, ông ấy sẽ hiểu thôi”.

“Mẹ nói đúng.

Y Y à, con thực sự thích Trương Trần sao? Ly hôn là chuyện sớm muộn thôi, làm sớm, bớt lo sớm!”

“ ... ”

Cảm xúc trong lòng Phương Thủy Y vô cùng phức tạp, “Y Y”, ba năm rồi cô mới nghe thấy cái tên này.

Khi nghe được những điều này, cô thấy đám người này quả rất thực dụng, mở miệng khép miệng đều là vì nhà họ Phương, nhưng chưa bao giờ nghĩ cho cô.

“Thích?”, Phương Thủy Y nhìn người đàn ông đang đứng yên lặng ở ngoài cửa.

Ba năm qua, cô chẳng ưa thích Trương Trần ở điểm nào.

Trong căn biệt thự nhỏ, cô còn không cho phép Trương Trần bước vào phòng của mình nữa.

“Chỉ cần em muốn, lúc nào anh cũng có thể ly hôn với em!”, cuối cùng, người đàn ông yên tĩnh đứng ở ngoài cửa cũng lên tiếng.

Trước đây, anh không có lựa chọn, buộc phải giả vờ là tên vô dụng bất tài, nhẫn nhịn sự sỉ nhục của người khác, nhưng kể từ lúc trở về từ thủ đô, anh đã hạ quyết tâm thay đổi mọi thứ rồi.

Hơn nữa.

Quan trọng hơn cả là Trương Trần hiểu Phương Thủy Y hơn bất cứ ai.

Khoảng thời gian ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, e là chuyện mà Phương Thủy Y nghĩ đến nhiều nhất không phải công việc mà chính là ly hôn với anh.

Chỉ có điều, cô còn vướng mắc lời trăng trối của ông cụ Phương mà thôi.

“Yo, cuối cùng em về cũng tỉnh ngộ rồi.

Không đúng, cũng chẳng phải là em về nữa mà là Trương Trần!”, Phương

Hải Cương cười cợt nói, những người khác cũng nhìn phụ họa theo. Phương Thủy Y có thể ly hôn với Trương Trần, đây là chuyện vui lớn mà người nhà họ Phương muốn thấy. Ngay lúc này, Trương Trần như cảm nhận được điều gì đó, vội vã lùi về phía sau hai bước.

Khi anh vừa dừng bước, một tiếng động nặng nề vang lên.

Rầm!

Lúc này, cánh cửa gỗ màu đỏ ở đại sảnh nhà họ Phương bị đập tung ra, trong phút chốc, hai mươi người đàn ông mặc đồng phục xông vào nhà, trong đó có một người đàn ông trung niên dẫn đầu, khuôn mặt ông ta lạnh lùng, ánh mắt nhìn một lượt tất cả mọi người ở trong đại sảnh.

“Mấy người là ai, tự ý xông vào nhà người khác là phạm pháp đó!”, bà cụ Phương nhìn thấy đám người bùng bùng khí thế này, vội gắt lên hỏi.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu không trả lời câu hỏi của bà cụ Phương, ông ta lạnh lùng nói: “Nhà họ Tôn tới để đưa người đi, ai là Trương Trần thì tự đứng ra!”

“Cậu ta, chính là cậu ta!”, Phương Hải Cương sợ đến giật mình, vừa nghe thấy đối phương xưng tên, hấn vội vã nói: “Chúng tôi đang định đưa cậu ta qua đó!”

“Cậu đi theo chúng tôi hay chúng tôi đưa cậu đi?”, người đàn ông già dặn hỏi Trương Trần.

Trương Trần nhíu chặt mày, sau đó lại giãn ra, dù sao anh cũng cần đến nhà họ Tôn, bọn họ tới vừa đúng lúc.

“Đi thôi!”, Trương Trần bình tĩnh nói, sau đó cất bước đi ra khỏi đại sảnh.

Người đàn ông già dặn liếc nhìn Trương Trần, có chút ngạc nhiên, cô cả trong nhà bảo bọn họ dẫn một người trẻ tuổi về mà người này lại bình tĩnh và ung dung đến vậy.

“Vương Diễm, con cũng đi cùng đi!”, bà cụ vội vã chạy bước nhỏ tới, nói khẽ vào tai Vương Diễm.

“Mẹ, con là người phụ nữ có chồng, con...”, Vương Diễm sợ hãi, sao bà ta dám đi đến một nơi như nhà họ Tôn chứ.

“Con không đi thì ai đi? Nhà người ta đang giam chồng con, nếu lúc đó Trương Trần có nói năng gì linh tinh, gây nên rắc rối không đáng có, con cho rằng mình sẽ sống ổn sao?”

Vương Diễm bắt lực, đành cắn răng vội vã chạy theo, ngoài ra Phương Thủy Y cũng đi cùng.

“Yo, nhà họ Phương trọng tình trọng nghĩa thật đấy!”, người đàn ông trung niên không biết tình hình của nhà họ Phương, trông thấy có hai người phụ nữ đi theo còn tưởng rằng bọn họ lo lắng cho Trương Trần.

Trương Trần liếc Vương Diễm một cái sau đó nhìn về phía Phương Thủy Y, bình thản nói: “Em đi theo làm cái gì?”

“Tôi, tôi là vợ anh...”, Phương Thủy Y ngẩng đầu nhìn Trương Trần và nói. “Hơ hơ, vừa nãy em hoàn toàn có thể gạt đầu, anh sẽ không nói gì đâu.

Ngoài ra, đây cũng coi như anh trả công chăm sóc cho nhà họ Phương trong suốt ba năm qua”.

“Chuyện này để sau hẵng nói!”, Phương Thủy Y vội vã cúi đầu, cảm xúc trong lòng hỗn loạn.

Suốt dọc đường thông thả, người đàn ông già dặn chẳng làm khó Trương Trần.

Dù sao nhiệm vụ của ông ta là dẫn người về chứ không phải đánh người. Không lâu sau, mọi người đã tới biệt thự riêng của nhà họ Tôn.

Ba người Trương Trần bị nhốt vào một căn phòng.

Trương Trần quan sát một lúc, căn phòng này được xây dựng bằng xi măng cốt thép, cũng có nghĩa ngay từ ban đầu, mục đích tạo ra căn phòng này là để nhốt người.

Xem ra, nhà họ Tôn đúng là giống như trong lời đồn, không chỉ đơn giản là làm ăn buôn bán thông thường.

“Này, ông nhốt chúng tôi lại làm gì? Chúng tôi đến đây là để cứu ông cụ Tôn đó, chuyện này không liên quan gì tới chồng tôi, đều là do tên bắt tài này!”, Vương Diễm sợ đến mức vội vã hét lên.

Vốn dĩ bà ta không dám tới đây, ai mà biết vừa đến nơi đã nhốt thẳng cả bà ta lại.

“Ha ha, bà muốn chết sao?”, người đàn ông già dặn liếc nhìn Vương Diễm.

Thấy thế, bà ta sợ hãi, vội vã bịt chặt lấy miệng, không dám ho he câu nào nữa.

Ring ring ring!

Cửa phòng vừa đóng lại, chuông điện thoại của Trương Trần bỗng vang lên.

“Anh Vương!”

“Chú em Trương, cậu đang ở đâu thế? Có chuyện cần tìm cậu giúp đỡ đây, rất gấp.

Cậu có thể qua đây một chuyến không? Tôi cử người đi đón cậu”, giọng nói của Vương Hiến Chi phát ra từ điện thoại

Trương Trần ngược nhìn bức tường bê tông cốt thép, thế này thì đón bằng niềm tin, sợ là chỉ có tên lửa mới làm nổ tung được chỗ này thôi, hướng hồ ở đây còn rồi thành một mớ bong bóng, anh sao có thể thoát thân được.

Suy nghĩ một hồi, Trương Trần lắc đầu: “Ông anh Vương, em đang gặp phải chút chuyện, sợ là không đến ngay được.

Đến lúc ấy, em xem xét tình hình rồi gọi điện báo lại cho anh”.

Wang Hiến Chi nhìn ông cụ Tôn đang nằm trên giường bệnh, cắn răng gặt đầu.

Với trình độ của mình, ông ấy có thể tạm thời giữ lại được mạng sống cho ông cụ.

“Vậy được, hai tiếng nữa anh gọi lại cho cậu, nếu cậu có chuyện gì không giải quyết được thì cứ nói với anh.

Anh đây tuy không giỏi giang cho lắm nhưng quen biết khá nhiều”.

“Vậy cứ thế đi!”, nói thêm một câu, Trương Trần cúp máy.

...

Hai nam một nữ là Tôn Mỹ Lâm, Triệu Ngọc Sinh và con trai của ông cụ Tôn, Tôn Khuê Minh đang ngồi trong chiếc chòi ở phía sau căn biệt thự riêng của nhà họ Tôn.

“Ngọc Sinh, lần này thực cảm ơn cháu rất nhiều!”, Tôn Khuê Minh cười nói.

“Bác trai, bác nói gì thế, cuối cùng, chẳng phải là bác Vương gọi người tới sao, chuyện này không liên quan nhiều tới cháu!”, Triệu Ngọc Sinh mỉm cười khước từ.

“Ha ha, nếu không phải cháu mời ông Vương tới, sợ là không có chuyện sau đó nữa”.

“Chỉ là việc nhỏ thôi, có điều chuyện kia vẫn phải làm phiền bác trai.

Tên Trương Trần đúng là chán sống rồi”, Triệu Ngọc Sinh cười đắc ý, Tôn Khuê Minh gật đầu.

He he, Phương Thủy Y, em yêu, em sắp là của anh rồi.

Trương Trần à Trương Trần, người phụ nữ mà mà không động tới suốt ba năm thì cứ để tao giúp mà xử lý đi.

Hắn ta thậm chí cười nham hiểm trong bụng.

Triệu Ngọc Sinh vội vã rót cho Tôn Khuê Minh một chén trà.

Tôn Khuê Minh vừa định bưng chén trà lên uống, người đàn ông già dặn bỗng bước nhanh tới, khi nhìn thấy Tôn Khuê Minh, trên mặt ông ta có chút ngạc nhiên.

Phải biết là nhà họ Tôn gia thế khủng, sản nghiệp lớn, ba người con trai của ông cụ Tôn ai việc người nấy, nhất là sau khi ông cụ Tôn đổ bệnh, mặc dù bọn họ lo lắng nhưng vẫn buộc phải nắm vững đại cục.

Điều này cũng do chính ông cụ Tôn căn dặn.

“Ông chủ, cô chủ, tôi đã dẫn người về rồi”, người đàn ông già thông báo một tiếng rồi rời đi.

“Vậy chúng ta đi thôi!”, Tôn Khuê Minh cười nói: “Mỹ Lâm, con đi xem ông nội đi, hỏi xem bạn của ông Vương bao giờ tới được, có cần chúng ta cử người đi đón không, nhớ là tỏ thái độ lịch sự một chút”.

“Con biết rồi!”, Tôn Mỹ Lâm lè lưỡi, đi về phía đại sảnh, còn Tôn Khuê Minh đi về phía phòng giam.

“Ha ha, trò hay bắt đầu rồi!”, Triệu Ngọc Sinh đặt cốc trà xuống, cười nói..

Chương 10: 10: Rời Xa Cô Ấy

Trong căn phòng, Vương Diễm ngồi thu mình ở góc tường, Trương Trần thì bình thản ngồi trên ghế, Phương Thủy Y lo lắng ngồi ở bên cạnh.
“Ha ha, không cần nghĩ ngợi nhiều về ông nội em nữa, ngày nay đã khác xưa rồi.

Nếu em thực sự muốn ly hôn với anh, anh không phản đối, em không phải suy xét quá nhiều cho anh!”, Trương Trần cười nói.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tôn Khuê Minh lướt nhìn qua, trong căn phòng chỉ có một người con trai, chẳng cần nói cũng biết ai là Trương Trần.

“Tôi nghe nói, đơn thuốc kia của Phương Thiên Quang là do cậu thay đổi, đúng không?”, Tôn Khuê Minh hỏi thẳng vào vấn đề.

“Lẽ nào trên đời này có người bị thuốc hại chết lại bắt bà bán thuốc chuột trên đường chịu trách nhiệm sao?”, Trương Trần hỏi ngược lại.

Tôn Khuê Minh hơi nhíu mày, sao ông ta lại không biết đạo lý này được.

Cho dù Phương Minh Quang có làm cách nào để đổ lỗi lên người chàng trai trẻ này, người thông minh nhìn vào là biết đó chỉ là lời nói suông.

Có điều, không phải ai trên đời này cũng nói lý với bạn.

“Trương Trần, cậu nói chuyện kiểu gì thế? Nếu không phải vì cậu, bác hai của cậu lại đứng ra chữa bệnh cho ông cụ Tôn sao?”, Vương Diễm vừa nghe thấy Trương Trần nói thế, vội vã quát lớn.

“Ha ha, chuyện này...!người phụ nữ kia nói cũng có lý.

Tuy rằng cậu không chịu trách nhiệm chủ yếu trong việc này

nhưng....!không thể phủ nhận trong đó có phần nguyên do là từ cậu.”

Tôn Khuê Minh cười nói: “Chàng trai trẻ, cậu định ăn năn như nào đây?”

“Ông anh này, chuyện là vậy, chúng tôi vốn đến nhà họ Tôn khám bệnh cho ông cụ Tôn.

Lúc đầu, đơn thuốc đó là do cậu ta thay đổi, cậu ta biết mọi thứ trong đó, cậu ta nhất định trị khỏi được cho ông cụ Tôn”.

Tình hình cấp bách, Vương Diễm nói giúp Trương Trần một câu, điều quan trọng lúc này không phải là đay nghiến Trương Trần mà giúp anh và chồng bà ta được thả ra.

Về sau này, hay Trương Trần có chữa khỏi được cho ông cụ Tôn hay không sẽ chẳng liên quan gì tới bà ta nữa.

“Không cần nữa!”, Tôn Khuê Minh nhẹ nhàng xoa xoa tay rồi nói: “Chúng tôi đã tìm được người tài giúp đỡ rồi.

Nói ra xem, cậu có phải chồng của Phương Thủy Y không?”
Trương Trần nhú mày nhìn Tôn Khuê Minh.

Lối suy nghĩ của người đàn ông này đúng là chả liên quan gì, chuyện này mắc mớ gì đến việc anh có phải chồng Phương Thủy Y hay không?

“Tôi chính là Phương Thủy Y, mấy người định làm gì?”, trong lòng Phương Thủy Y có chút kinh hãi, cô kéo lấy cánh tay Trương Trần và nói.

“Không cần căng thẳng!”, Tôn Khuê Minh vẫn mỉm cười hiền hòa, ông ta chậm rãi nói: “Chỉ cần Trương Trần ly hôn với cô, mọi người có thể rời khỏi đây.

Đương nhiên, Phương Thiên Quang vẫn phải trả giá cho việc mình làm, có điều chúng tôi sẽ không làm hại đến mạng sống của ông ta”.

Khi lời nói của Tôn Khuê Minh vừa dứt, Vương Diễm vội bước về phía trước, bà ta còn tưởng chuyện gì to tát, không ngờ lại đơn giản đến thế,

Bà ta nhanh chóng mỉm cười nói với Trương Trần: “Cậu ngăn người ra đây làm gì, mau gặt đầu đi, nhà họ Phương bị cậu liên lụy còn chưa đủ hay sao?”

Mặc dù Vương Diễm không biết vì sao Tôn Khuê Minh lại đề ra yêu cầu như vậy nhưng điều này vừa hay trùng với ý của nhà họ Phương.

Hơn nữa, chỉ cần Trương Trần gạt đầu, sau khi chồng bà ta đền tội xong là mọi chuyện kết thúc, ông cụ Tôn cũng có thần y tới chữa rồi.

Theo bà ta thấy, đây chỉ đơn giản là chuyện tốt mà thôi.
“Câm miệng!”, Trương Trần lạnh lùng quát.

Lúc trước, anh còn nể mặt Vương Diễm đôi ba phần, bây giờ thì không cần nữa.

“Bà nhớ rõ, từ khoảnh khắc tôi bước chân ra khỏi cánh cửa nhà họ Phương, tôi đã không còn chút quan hệ gì với nhà mấy người nữa.

Những gì nợ mấy người tôi đã trả sạch rồi”.

Sau khi gắt lên với Vương Diễm, Trương Trần mới bình tĩnh lại, nhìn người đàn ông khí chất ngời ngời đang đứng trước mặt, bình thản nói: “Muốn tôi rời xa Thủy Y là điều không bao giờ xảy ra.

Chi bằng để tôi điều trị cho ông cụ Tôn thì sẽ ổn hơn”.

“Trương Trần, cậu có phải một thằng đàn ông không? Vừa nãy ở nhà họ Phương cậu đã nói như nào, cậu quên rồi sao? Nhà họ Phương đúng là nuôi không cậu rồi.

Chỉ cần cậu gạt đầu, tôi sẽ móc tiền túi ra cho cậu một triệu, đủ để cậu sống an nhàn sau này”.

Vương Diễm cuống cuống lên nói, tên khốn này đúng là không biết điều gì cả.

Tôn Khuê Minh bình thản nhìn mọi chuyện đang diễn ra, đợi Vương Diễm nói xong, ông ta mới tiếp tục lên tiếng: “Chàng trai trẻ, suy nghĩ đến đâu rồi, chuyện này cũng đâu có gì to tát với cậu.

Theo tôi được biết, ba năm qua, cậu với Phương Thủy Y chỉ có tiếng mà không có miếng, sao phải làm khổ mình chứ?”

Im lặng một hồi, Trương Trần khẽ gạt đầu, lúc này Vương Diễm mới thở phào một hơi, nhưng câu nói ngay sau đó của Trương Trần lại khiến bà ta mất bình tĩnh.

“Tôi có thể ly hôn nhưng việc này không can hệ tới nhà họ Phương cũng

không mắc mớ gì đến chuyện của ông cụ Tôn”.

“Ba năm tôi bị coi là vô dụng, nhất định Thủy Y cũng chịu không ít thiệt thòi.

Có thể cô ấy đã rơi rất nhiều nước mắt ở một nơi nào đó mà tôi không biết.

Nếu nói trên đời này tôi nợ ai nhiều nhất thì chắc chắn là cô gái rạng rỡ đã mất đi nụ cười này”.

“Chỉ cần Thủy Y gạt đầu, tôi sẽ không phản đối!”

Trương Trần nhìn Phương Thủy Y và nói: “Thủy Y, em muốn ly hôn bất cứ lúc nào cũng được”.

“Tôi, tôi...”, Phương Thủy Y nhìn vào đôi mắt Trương Trần, không biết vì sao trong lòng cô có chút ảm ức, chỉ là vì lời nói của anh sao? Chẳng phải cô vẫn luôn muốn ly hôn còn gì? Trước sức ép này, ai cũng không dị nghị được khi cô ly hôn, thậm chí sẽ có nhiều người vỗ tay ăn mừng cho cô.

Nhưng cô lại chẳng thể gạt đầu nổi.

Vương Diễm căng thẳng nhìn Phương Thủy Y.

Tôn Khuê Minh cũng cân nhắc và quan sát hai nhân vật chính của những bài báo lá cả nổi tiếng ở Hoài Bắc.

“Tôi là vợ của anh ấy.

Tôi sẽ không rời xa anh ấy đâu!”, sau khi đấu tranh một hồi, Phương Thủy Nghi chậm rãi nói từng chữ chắc nịch.

Khi dứt lời, trong lòng cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Thật ngại quá!”, trong lòng Trương Trần cảm động vô cùng.

Trong khoảnh khắc này, Phương Thủy Y vẫn có thể kiên quyết nói ra được những lời như vậy.

Sau đó, anh nhìn về phía Tôn Khuê Minh và nói: “Xem ra, không có gì để nói nữa rồi”.

“Tại sao? Sao lại như vậy?”, đột nhiên cánh cửa bật mở, Triệu Ngọc Sinh trốn ở bên ngoài để nghe lén vốn đang cảm thấy đắc ý, hẳn ta không ngờ

rằng, bước cuối cùng lại bị kẹt ngay chỗ Phương Thủy Y.

“Thủy Y, không phải em hận tên vô dụng này sao? Chẳng phải em muốn ly hôn từ sớm rồi sao? Sao em lại không đồng ý? Sẽ không có ai nói gì em đâu.

Em đã ở bên cạnh hắn ta ba năm trời, đã đủ tận tình tận nghĩa rồi!”, Triệu Ngọc Sinh chất vấn Phương Thủy Y.

Trương Trần lập tức hiểu ra.

Ban đầu, anh còn thắc mắc, không biết chuyện này có liên quan gì đến việc anh rời xa Phương Thủy Y, nhưng khoảnh khắc này, anh đã ngộ ra mọi chuyện khi nhìn thấy Triệu Ngọc Sinh!

Trương Trần kéo mạnh Phương Thủy Y vào lòng mình ngay trước mặt Triệu Ngọc Sinh và Tôn Khuê Minh.

Sau khi đấu tranh nội tâm một lúc, bỗng khuôn mặt anh đỏ ửng lên.

Ba năm kết hôn, số lần anh động vào tay Phương Thủy Y rất ít, chứ làm gì có hành động bá đạo không suy nghĩ như thế này bao giờ.

Thấy cảnh tượng đầy đả kích này, Triệu Ngọc Sinh càng điên cuồng hơn, Tôn Khuê Minh cũng nhíu chặt mày, sự hiền hòa ban nãy bỗng chốc tan biến.

“Đúng là không ngờ được, nhà họ Tôn cũng chịu sự chỉ huy của nhà họ Triệu đấy!”, Trương Trần châm chọc.

Tôn Khuê Minh không cần phải giải thích với loại người mà ông ta cho rằng chẳng đáng để tâm.

Nếu Trương Trần đã không chịu, ông ta chỉ đành giở trò hiểm để trả ơn Triệu Ngọc Sinh mà thôi.

Lúc cần thiết, ông ta cũng không ngại việc lấy một mạng người.

“Người đâu!”, Tôn Khuê Minh quát lớn, sau đó vỗ vai Triệu Ngọc Sinh và nói nhỏ: “Đừng nóng vội!”

Triệu Ngọc Sinh gạt đầu, nhìn cánh tay Trương Trần đang ôm lấy Phương Thủy Y, trong lòng hắn ta bỗng xuất hiện một ý nghĩ vô cùng tàn ác chính là chém đứt cánh tay kia.

Đương nhiên, sẽ có người giúp hắn ta giải quyết mọi chuyện.

Xoạt xoạt!

Chẳng mấy chốc, bốn, năm người đàn ông to con vạm vỡ kiểu người gặp người tránh xông thẳng vào phòng.

.....

“Ông Vương, người bạn kia của ông bao giờ tới vậy, để tôi đi đón người đó cho, như vậy cũng tỏ rõ thành ý của chúng tôi!”, trong đại sảnh, Tôn Mỹ Lâm nhìn Vương Hiến Chi đang chăm cứu cho ông nội mình và nhẹ giọng hỏi.

“Ừm!”, Vương Hiến Chi lắc đầu đáp: “Tôi cũng không rõ.

Cậu ấy gặp phải chút rắc rối, tôi cũng chỉ cố gắng ổn định tình hình sức khỏe của ông Tôn thôi, đợi cậu ấy giải quyết xong rắc rối rồi nói tiếp”.

“Cái gì?”, Tôn Mỹ Lâm kinh ngạc, đây là việc cứu mạng ông nội cô ta, sao có thể chậm trễ được chứ,

“Ông Vương, không biết người bạn kia của ông có ở Hoài Bắc không? Nếu có rắc rối gì, nhà họ Tôn chúng tôi cũng có chút ảnh hưởng ở đây!”, Tôn Mỹ Lâm khách sáo nói.

Làm gì có chuyện nhà họ Tôn chỉ có chút mặt mũi cơ chứ, chắc chắn là lớn mặt, ngoại trừ một vài gia tộc đếm trên đầu ngón tay, có nhà nào dám động đến nhà họ Tôn đâu.

“Tôi quên hỏi rồi, nhưng chắc cậu ấy ở Hoài Bắc”, Vương Hiến Chi có chút áy náy.

“Aiz, đúng rồi!”, Vương Hiến Chi vỗ đầu như nhớ ra chuyện gì đó: “Không phải cô gặp cậu ấy rồi sao? Sáng nay cậu ấy đến đây cùng một cô gái mà”.

“Sáng nay, cô gái?”, Tôn Mỹ Lâm nhắc lại.

Sáng nay, cô ta luôn ở cạnh ông cụ Tôn, đến khi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh mới ra ngoài thì gặp ngay Triệu Ngọc Sinh, Phương Thủy Y và cậu con rể nhà họ Phương mà thôi.

Chắc chắn không phải Triệu Ngọc Sinh, lẽ nào....

Tôn Mỹ Lâm nhìn Vương Hiến Chi, dè dặt hỏi: “Ông Vương, có....!có phải người bạn kia của ông tên là....!Trương Trần không?”

“Đúng vậy, nếu cô biết cậu ấy, cô xem giúp cậu ấy giải quyết xong rắc rối chưa? Có cậu ấy, mọi chuyện đều được giải quyết hết!”

“Bùm!”, Tôn Mỹ Lâm chỉ cảm thấy đầu óc cô ta như nổ tung.

Cho dù có đánh vỡ đầu, cô ta cũng không ngờ được người bạn mà Vương Hiến Chi nhắc tới là cậu con rể nổi tiếng cả Hoài Bắc.

Nhớ lại thì Trương Trần nói rằng đến để chữa bệnh cho ông cụ Tôn, cô ta còn đuổi người ta đi, thậm chí suýt chút nữa nhốt người ta lại.

“Nhốt lại!”

“Có chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”, Tôn Mỹ Lâm khẩn trương kéo tay Vương Hiến Chi rồi chạy về phía phòng giam.

“Con bé này làm cái gì vậy.

Tôi lớn tuổi rồi, chạy không nổi nữa, cô để tâm đến người già một chút được không?”, Vương Hiến Chi bắt lực nói.

“Đến muộn, người bạn của ông có khi bị tàn phế đó!”, Tôn Mỹ Lâm làm gì còn thời gian để giải thích, cô ta bỏ mặc Vương Hiến Chi ở lại, một mình chạy trước.

Khi đến phòng giam, Tôn Mỹ Lâm chẳng nghĩ ngợi gì, trực tiếp nhấc chiếc chân ngọc ngà lên, bàn chân nhỏ bé đạp một phát lên cánh cửa.

Bên trong, hai người đàn ông vạm vỡ đang vung nắm đấm về phía Trương Trần, Phương Thủy Y thì ôm chặt ngực.

“Dừng tay hết lại cho bà.

Ai cho phép mấy người ra tay, cú hét cho tôi”.

“Cô cả?”, mấy tay đàn ông đô con không hiểu chuyện gì, quay ra nhìn Tôn Mỹ Lâm..

Chương 11: 11: Bạn Của Ông Vương

“Mỹ Lâm, con làm trò gì thế?”, Tôn Khuê Minh nhíu mày nhìn con gái cưng của mình.

Triệu Ngọc Sinh cũng siết chặt nắm đấm, liếc nhìn Trương Trần đang được Phương Thủy Y che chở, sau đó trầm giọng nói: “Mỹ Lâm, ở đây không có chuyện của em!”

Nhưng Tôn Mỹ Lâm hoàn toàn không để ý tới hai người, nếu Trương Trần không phải người bạn mà ông Vương đã nhắc tới thì thôi, nhưng lỡ đâu là thật, thì bọn họ coi như toi đời!

Tuy tới bây giờ, Tôn Mỹ Lâm cũng vẫn không thể tin nổi chuyện con rể nổi tiếng ăn bám của nhà họ Phương lại quen biết với thần y, nhưng cô ta thật sự không dám làm liều.

“Lời tôi nói không có tác dụng à, tránh ra!”, Tôn Mỹ Lâm lạnh giọng quát. Một người đàn ông vạm vỡ nhìn nhau rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng giam.

Chuyện này không phải vì Tôn Mỹ Lâm có quyền lớn mà cô cháu gái này được cưng như trứng, hứng như hoa ở nhà họ Tôn.

Nếu không phải chuyện gì to tát, thường thì sẽ không ai làm trái lời cô ta. Tôn Khuê Minh tức giận nhìn con gái cưng của mình, bắt lặc nói: “Con làm gì thế, trước mặt bao nhiêu người như vậy...”

“Anh ta, anh ta chính là người bạn mà ông Vương đã nói!”, Tôn Mỹ Lâm có chút lo lắng chỉ tay về phía Trương Trần và nói.

Tôn Khuê Minh sững sốt, sau đó ông ta nhìn con gái mình với vẻ mặt quái dị: “Mỹ Lâm, con không có bị sốt chứ...”

Ông ta tiến lên, giơ tay sờ trán con gái, ông ta đúng là kẻ có tiền và bận rộn nhiều thứ nhưng lỗ tai còn tốt lắm.

Dù ông ta không cố tình chú ý nhưng suốt ba năm nay, ông ta từng không ít lần nghe nói về con rể của nhà họ Phương.

Nhưng lúc này, con gái của ông ta lại nói thằng con rể vô dụng này chính là thần y mà Vương Hiến Chi đã nhắc tới.

Con bé này nói đùa kiểu gì vậy chứ, nếu thằng nhóc này là thần y vậy thì ông ta là Hoa Đà!

Triệu Ngọc Sinh cũng tức giận.

Hắn ta cảm thấy lồng ngực của mình sắp nổ tung.

Hắn ta còn chưa đụng vào Phương Thủy Y mà Trương Trần lại dám trắng trợn ôm cô ấy trước mặt mình, hơn nữa, khi mấy người đàn ông vạm vỡ sắp ra tay, tên đê tiện này còn ngoan ngoãn trốn sau lưng Phương Thủy Y nữa.

“Mỹ Lâm, kiến thức Trung y bao la uyên thâm, có thầy thuốc nào không phải người lớn tuổi, mà danh tiếng của Trương Trần ra sao, chẳng lẽ em chưa từng nghe nói! Ba năm nay, ở nhà họ Phương, trừ ăn ra, việc hắn làm chỉ là ngủ, em từng nghe ai nói hắn là thần y chưa?”

“Em... em...”, Tôn Mỹ Lâm ghen hòng, chính cô ta cũng không tin được, trừ khi Trương Trần mà ông Vương nói không phải Trương Trần này, chỉ là hai người giống tên?

“Ông Vương sắp tới đây rồi, để ông ấy nhìn một cái cũng không sao!”, Tôn Mỹ Lâm nói.

Tôn Khuê Minh và Triệu Ngọc Sinh vừa định nói gì đó thì lại nghe thấy giọng nói phàn nàn truyền từ ngoài vào.

“Tôi nói này cô nhóc, sao cô không biết kính già yêu trẻ thế, làm tôi mệt chết rồi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Vương Hiến Chi vừa dứt lời, ông ấy vịn tường bước vào phòng giam thở hổn hển mấy hơi, ngẩng đầu lên vừa định nói gì đó, ánh mắt lại dính vào gương mặt lạnh lùng của Trương Trần đứng phía xa.

“Ô kìa? Anh bạn nhỏ, không phải cậu gặp việc rắc rối cần giải quyết à, sao lại ở đây, chẳng lẽ nhà họ Tôn giải quyết giúp cậu rồi?”, Vương Hiến Chi buồn bực hỏi.

Nghe thấy lời của Vương Hiến Chi, Tôn Khuê Minh sững sờ ngay tại chỗ.

khóe miệng hơi giật giật, cố gắng gượng cười hỏi: “Ông, ông Vương, ông đừng bảo với tôi là thần y mà ông nói chính là cậu ta...”

“Là cậu ta!”, Vương Hiến Chi gật đầu, ông ấy cũng cảm thấy bầu không khí hiện tại có gì đó sai sai.

Sau đó nhíu mày nhìn về phía Tôn Khuê Minh, nói với giọng không vui:

“Cậu bạn Trương của tôi nói với tôi là cậu ấy gặp rắc rối, ông đừng với tôi kể gây phiền phức cho bạn tôi là nhà họ Tôn đấy nhé!”

“Chuyện này, chuyện này...!tôi!”, đầu óc Tôn Khuê Minh suýt đơ tại chỗ, ông ta chỉ vào Trương Trần rồi lại nhìn Vương Hiến Chi - một người tài năng cực có tiếng tăm, nhất thời không biết mình nên nói gì.

Triệu Ngọc Sinh ở phía sau cũng ngậy người, hẳn ta chỉ cảm thấy thế giới này đang chơi mình, Trương Trần lại là thần y, dựa vào đâu chứ?

“Bọn họ là bạn của ông anh à?”, Trương Trần im lặng một hồi rồi nhìn Vương Hiến Chi hỏi.

“...!Cũng có thể coi là vậy! Có chút quan hệ thôi, bằng không thì anh cũng sẽ không phí sức chạy tới đây làm gì!”

Wương Hiến Chi gật đầu, quan tâm Trương Trần: “Chú em, họ không làm gì cậu chứ! Đám quỷ này đúng là muốn nổi loạn thật rồi!”

“Em không sao!”, Trương Trần thu kim châm ở khe hở mấy ngón tay vào trong: “Nếu đã vậy thì nể mặt ông anh, hôm nay họ sẽ bình an vô sự”.

Wương Hiến Chi gật đầu, cười nói: “Người anh em, bệnh nhân kia...”

“Bệnh nhân gì? Trong nhà em còn có việc, đi trước nhé!”, Trương Trần nắm tay Phương Thủy Y, kéo cô đi ra ngoài.

“Áy, chú em, chú em à...”, Vương Hiến Chi bắt lực thở dài.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, đuổi theo đi!”, Tôn Khuê Minh nhìn con gái mình, tức giận nói.

Con bé chết tiệt, mọi người làm mích lòng người ta rồi mới chạy tới báo tin, cũng may là chưa làm Trương Trần bị thương, nếu không thì thù này không thể hóa giải rồi.

Tôn Mỹ Lâm bĩu môi, vì ông nội của mình, lần đầu tiên trong đời, cô ta không tranh cãi với người khác.

Nhưng khi Tôn Mỹ Lâm vừa định đuổi theo, Vương Hiến Chi lại kéo cô ta lại.

“Cứ để vậy đã, cậu ấy nóng nảy lắm, mấy người nói cho tôi biết là đã xảy ra

chuyện gì?”

“Mời!”, suy nghĩ một chút, Tôn Khuê Minh cũng biết là chuyện này vẫn cần Vương Hiến Chi ra mặt, tạm thời chỉ có thể như vậy.

“Hồ đồ, quá là hồ đồ! Tôi mời người, các người lại giam lỏng người ta.

Các vị có biết là mình vừa mới dạo một vòng trước Quỷ Môn Quan rồi không!”, trong sân vườn yên tĩnh, Vương Hiến Chi nhúc nhích nói với Tôn Khuê Minh.

“Ông Vương, Trương Trần kia thật sự là thần y sao! Nhưng tôi từng nghe nói cậu ta là thằng con trai tới ở rể suốt ba năm trời, cậu ta chỉ là một kẻ vô...!A! Chưa từng làm việc gì cả!”, nghĩ ngợi một hồi, Tôn Khuê Minh nuốt mấy chữ “kẻ vô dụng” vào trong.

“Chuyện gì xảy ra với cậu ấy thì tôi không biết”, Vương Hiến Chi lắc đầu:

“Nhưng cậu ấy thật sự có thể cứu bố ông đấy.

Hơn nữa ông có biết người giỏi chữa bệnh nhất cũng là người giỏi giết người nhất không?”

“Cũng may là vừa nãy con gái ông chạy tới kịp lúc, nếu không, ông không chết thì cũng thiếu tay hay chân thôi, sau này không tự thân vận động được đâu”.

Nghe Vương Hiến Chi nói nghiêm trọng như vậy, lòng Tôn Khuê Minh càng thấp thỏm lo sợ.

Nhân vật như thế lại bị mình uy hiếp, người ta sẽ ra tay cứu người sao! Giờ phút này, Tôn Khuê Minh chỉ có thể im lặng ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ông ta có thể trách ai đây, trách Triệu Ngọc Sinh à, Vương Hiến Chi là do người ta mời tới, trách Trương Trần sao? Giờ mà ông ta còn dám nghĩ như thế à!

“Ông Vương, ông xem thử...”, Tôn Khuê Minh lo lắng đi tới đi lui, ông cụ Tôn còn nằm trên giường, nếu bố thật sự gặp chuyện không hay, chẳng phải ông ta sẽ thành tội đồ ư.

“Ông đừng sốt ruột!”, Vương Hiến Chi cũng than một tiếng: “Nhà họ Phương đúng là có mắt không trông, rõ ràng đang có được một khối ngọc thạch mà lại thẳng tay vứt đi như thế”.

“Thế này đi, nói thế nào thì cậu ấy cũng có liên quan với nhà họ Phương.

Ông thả hết người nhà họ Phương ra đi, sau đó thành tâm đi thêm chuyện nữa.

Theo tôi được biết, Trương Trần cũng không phải người nhỏ nhen tới mức đó”.

“Ông Vương, ông và Trương Trần quen nhau bao lâu rồi?”, Tôn Khuê Minh hỏi.

“Có phải ông định bảo tôi đi hay không?”, Vương Hiến Chi liếc Tôn Khuê Minh một cái là biết ngay ông ta nghĩ gì, Tôn Khuê Minh cười xấu hổ, ông ta đúng là đã nghĩ như vậy, dù sao thì người quen cũng dễ nói chuyện hơn.

“Thật ra, từ lúc biết nhau tới giờ, chúng tôi mới gặp nhau ba lần”, Vương Hiến Chi nhìn mặt cỏ phía xa xa, cảm thán khi nhớ lại: “Cái danh Thánh Thủ này là do Trương Trần tặng tôi đó, chắc ông cũng từng nghe nói một nhân vật tai to mặt lớn ở thủ đô được tôi chữa khỏi rồi nhỉ!”

“Thật ra, phía sau có bóng dáng của Trương Trần đấy, bộ châm pháp kia là do cậu ấy dạy tôi, cũng là vì con bé nghịch ngợm nhà tôi cứ bám Trương Trần nên tôi mới học được hết toàn bộ châm pháp đó”.

“Hãy nhớ kỹ, đừng trông mặt mà bắt hình dong.

Được rồi, phân mình thái thì tự mình hốt đi”.

Wương Hiến Chi cảm thán đôi câu, để Tôn Khuê Minh lại rồi đến xem ông cụ Tôn.

...

Trên đường về, mặt mày Phương Thủy Y tràn đầy u sầu, lần này cô đã gặp được người nhà họ Tôn nhưng bác hai của cô vẫn chưa được thả ra, thậm chí không biết bác gái ra sao nữa.

“Đừng lo!”, Trương Trần liếc thấy sắc mặt lo lắng của Phương Thủy Y thì an ủi: “Chẳng bao lâu nữa là họ sẽ được thả thôi”.

“Hả? Sao anh biết?”, Phương Thủy Y sững sốt, lập tức hỏi dồn: “Này, sao anh lại quen biết Vương Hiến Chi, tôi thấy hình như quan hệ của hai người không đơn giản, có vẻ ông ấy rất nể trọng anh!”

“Anh quen ông ấy trước khi tới nhà họ Phương.

Anh cũng thích học y nên trước kia từng qua lại với nhau”, Trương Trần thuận miệng đáp hai câu.

Có quá nhiều chuyện, anh không muốn giải thích và cũng không có cách nào để giải thích cả.

Chuyện cũ thì tạm thời cứ chôn vùi hết đi, đợi thời cơ tới thì tự nhiên sẽ biết thôi, sợ là lúc đó cả Hoài Bắc này đều phải run rẩy.

Còn vì sao Trương Trần lại chắc chắn nhà họ Tôn sẽ thả người, đạo lý rất đơn giản, chỉ cần Tôn Khuê Minh không phải kẻ ngu thì chắc chắn ông ta sẽ biết được vài chuyện qua miệng của Vương Hiến Chi.

“Vậy anh biết chữa bệnh, sao anh không nói ra từ trước?”, Phương Thủy Y chớp mắt, tò mò hỏi.

“Trước đây không ai hỏi anh, chẳng lẽ anh lại chạy ra đường, cản người ta lại rồi nói mình biết chữa bệnh à...”, Trương Trần trợn mắt nói, Phương Thủy Y thấy anh như thế thì không nhịn được mà bật cười một tiếng.

Cô không ngờ người này cũng có ưu điểm, hơn nữa anh còn có chút hài hước.

Trong lòng Trương Trần cũng cảm thấy ấm áp, vừa nghĩ tới cảnh cô gái này đã chắn trước người mình khi ở trong phòng giam kia, anh cũng thấy cảm động.

Tuy lúc trước, Tôn Khuê Minh đã gọi tới tận 20 người để xử anh nhưng chúng cũng không thể làm anh bị thương.

Trương Trần nhanh trí thừa dịp này để xoa dịu quan hệ giữa hai người nhưng anh lại thấy mặt Phương Thủy Y vừa tươi tắn được chút thì lại ỉu xìu.

“Cho chút ánh mắt trời thì nghĩ mình sáng lóa rồi à!”, trong lòng cô hừ lạnh.

Phương Thủy Y không nhìn anh nữa mà nói: “Tôi muốn tới nhà họ Phương xem thử, dù bác hai có về hay không thì tôi vẫn phải về gặp họ một lần”.

“Được!”, Trương Trần gật đầu.

Phương Thủy Y cũng kinh ngạc, cô tưởng Trương Trần sẽ mặt dày đi theo chứ, sao giờ lại bình thản như vậy?

Nhưng vừa nghĩ tới thái độ của mấy người nhà họ Phương có ý định đẩy Trương Trần ra chịu tội thay, Phương Thủy Y liền hiểu được..

Chương 12: 12: Tôi Tìm Cậu Trương

Khi Phương Thủy Y tới phòng khách nhà họ Phương, bên trong đó náo nhiệt vô cùng, một đám người vui vẻ nói truyện, trông vô cùng hòa thuận ấm áp.

“Lẽ nào Trương Trần nói đúng, bọn họ cảm thấy có giam giữ bác hai cũng vô dụng, cộng thêm việc Trương Trần quen biết Vương Hiến Chi nên đã thả người rồi?”

Phương Thủy Y chưa bước vào cửa là đã nghe thấy được những tiếng nói ở bên trong, mặc dù có phần âm ỉ nhưng cô vẫn có thể phân ra được đa phần đều là mấy lời khen mình.

“Lần này thật may có cậu Triệu, đương nhiên còn có cả cô con gái ngoan của chú ba nữa.

Tôi nói không sai mà!”

Vừa vào trong, Phương Thủy Y đã nhìn thấy Phương Thiên Quang rót trà cho bà cụ Phương, tung hết lời hoa mỹ, nịnh nọt cho Phương Thiên Bằng nghe.

Khi trông thấy Phương Thủy Y bước vào, Phương Thiên Quang đi ra đón tiếp, đây đúng là chuyện chưa có bao giờ.

“Ha ha, Thủy Y, cháu gái ngoan của bác, mau ngồi đi! Vẫn là cháu có thể diện lớn, nói cậu Triệu đích thân ra mặt để nhà họ Tôn thả bác ra”.

“Cậu Triệu, Triệu Ngọc Sinh?”, Phương Thủy Y ngơ ngác.

Phương Thiên Quang chẳng thèm để tâm đến chuyện đó.

Ông ta bị nhốt ở nhà họ Tôn mấy ngày, quả thực ngọt ngào muốn chết.

Ở đây, ông ta là một ông chủ chém gió phần phật, lúc ở nhà họ Tôn thì ông ta chỉ là một con chó ngoan ngoãn, người ta trừng mắt một cái, ông ta

chẳng dám cả xì hơi.

Buổi trưa, khi hai người Trương Trần vừa mới rời khỏi chưa lâu, Tôn Khuê Minh nghe theo lời của Vương Hiến Chi, chỉ cần là những chuyện liên quan đến Trương Trần thì đều bỏ qua.

Có lẽ là vì trả ân tình nên khi Triệu Ngọc Sinh biết được chuyện này, hẳn ta ngăn Tôn Khuê Minh đang muốn đến nhà họ Phương, nói rằng chỉ cần để hẳn đại diện đi là được rồi.

Tôn Khuê Minh lẫn lộn bao nhiêu năm, lẽ nào không biết được chút ý đồ nhỏ nhen của Triệu Ngọc Sinh, kiêu gì cũng phải thả người, thôi thì trả nốt chút ân tình cho người ta, Tôn Khuê Minh cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền. Chính vì thế mới có chuyện Phương Thiên Quang cho rằng Triệu Ngọc Sinh ra mặt giúp mình.

“Ha ha, Thiên Bàng nói không sai, xem ra cậu Triệu vẫn nghĩ tới đoạn duyên phận này, trái tim vẫn hướng về phía Thủy Y!”, bà cụ mỉm cười, nếp nhăn trên mặt càng lộ rõ hơn, bà ta vẫy tay nói: “Y Y, đến chỗ bà nội ngồi!” “Vâng, bà nội!”, Phương Thủy Y có chút lóng ngóng.

Bà cụ đúng là thay đổi như chong chóng, nhưng ngay sau đó, một câu nói đầy bất ngờ lại thốt ra từ miệng của bà ta.

“Thủy Y à, trước khi cháu tới, chúng ta đã bàn bạc rồi.

Cháu có tài như vậy, chỉ nhận chức trưởng phòng nhân sự nhỏ nhen thật là thiệt thòi mà.

Chúng ta quyết định dự án mới thành lập của nhà họ Phương sẽ do cháu phụ trách toàn bộ”.

“Dự án mới, lẽ nào là chuyện cải tạo tòa Thành Cổ?”, Phương Thủy Y kinh ngạc hỏi.

Tòa Thành Cổ không phải nơi ai muốn cải tạo là có thể cải tạo.

Bên trên đầu tư vào dự án này rất nhiều tiền, đây hoàn toàn là một miếng thịt béo bở.

Nguyên do cũng rất đơn giản, tòa Thành Cổ là di tích lịch sử, hơn mười năm trước đã được công nhận là di sản văn hóa cổ đại rồi.

“Bà nội, dự án này lớn quá! Cháu không được, cháu thực sự không làm được!”, Phương Thủy Y vội lắc đầu.

Lúc này, cô vẫn còn đang ngỡ ngàng, từ lúc bước vào cửa đến giờ, cô chưa rõ là chuyện gì đang xảy ra, đến cả cơ hội mở miệng hỏi bác hai của cô ra ngoài kiểu gì cũng không có.

“Sao lại không được, chuyện này nhất định phải do cháu phụ trách, người có năng lực thì nên làm nhiều, cháu chịu khó chút đi!”

“Đúng vậy Y Y, lúc trước nhà họ Phương không đối xử tốt với cháu, nhưng giờ khác rồi, chẳng phải cháu sắp ly hôn với Trương Trần sao? Mà lần này, Triệu Ngọc Sinh lại vì cháu mà cứu bác hai ra, vậy là đủ thấy tấm lòng của người ta rồi”.

“...”

Từ lời nói của mọi người, Phương Thủy Y đã dần hiểu ra mọi chuyện.

Bảo sao, cô vừa bước vào cửa, miệng của đám người này như được phết mật vậy, tình cảm bỗng trở nên nồng hậu, thì ra chỉ vì một tên Triệu Ngọc Sinh.

“Việc bác hai được thả ra ngoài không hề liên quan gì tới Triệu Ngọc Sinh cả!”, Phương Thủy Y hơi nhíu mày, cao giọng nói.

Lúc đó cô cũng có mặt, cô biết rõ mọi chuyện nhất!

“Thủy Y, đừng có nói bừa, nếu không phải cậu Triệu thì có thể là ai chứ, cho dù ông cụ Tôn có khỏe lại, bọn họ sẽ dễ dàng thả người ra sao?”

Bà cụ phải nhíu chặt mày, sau đó thấp giọng nói: “Hai ngày qua cháu vất vả rồi, cháu đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Sáng mai tìm cơ hội nói chuyện với cậu Triệu xem lần này làm thế nào để lấy được dự án cải tạo tòa Thành Cổ với giá thấp nhất!”

“Chuyện này cũng liên quan tới Triệu Ngọc Sinh?”

“Hừ, con cho rằng không cần nhờ Triệu Ngọc Sinh, nhà họ Phương chúng ta vẫn có cơ hội tiếp cận với dự án lớn như vậy sao?”, Phương Thiên Bằng cũng không hài lòng nhìn cô con gái của mình và hừ một tiếng.

Lúc này, Phương Thủy Y đã hoàn toàn hiểu ra rồi.

Lần trước, công cứu bà cụ Phương bị bác hai cướp mất, công lao lần này lại bị Triệu Ngọc Sinh giật về phía mình.

Cô nhìn đám người họ hàng máu mủ của mình, lớn tiếng chát vắn: “Lần này bác hai có thể bình an vô sự mà ra ngoài đều là nhờ công của Trương Trần.

Khi ấy, bác gái cũng có ở đó, lẽ nào bác ấy không nói với mọi người sao?”

“Thưa gia chủ, bên ngoài có người dẫn theo hơn mười người cường tráng mặc vest, bọn họ....”

Đột nhiên, quản gia trang viên nhà họ Phương thở hổn hển chạy vào, vậy nhưng còn chưa nói xong, một người đàn ông trung niên đã bước ngay theo sau.

Ông ta mặc một bộ vest màu trắng, bộ râu của ông ta được cắt tỉa cẩn thận, ấn đường để lộ ra khí chất phi phàm.

Bất kỳ ai nhìn vào cũng biết người này không hề tầm thường.

“Tôn Khuê Sơn, kính chào bà Phương!”

Người tới cười nhẹ một tiếng rồi mở lời với bà cụ Phương.

“Bùm”, mọi người chỉ cảm thấy đầu mình như nổ tung, không ít người vỗ ngực thở phào, cảm thấy may mắn vì miệng không đi chơi xa, chưa lên tiếng quát mắng người đàn ông đột nhiên xông vào nhà họ Phương này. Có thể không ai biết rõ ông ta trông như nào, nhưng cái tên Tôn Khuê Sơn chẳng khác nào sấm rền bên tai.

Tôn Khuê Sơn là con trai cả của ông cụ Tôn.

Khi ông cụ Tôn không có mặt, cả nhà họ Tôn do ông ta làm chủ, đến cả Tôn Khuê Minh lắm trò nhiều mưu cũng phải nghe theo ông ta.

“Ha ha, Tôn, ông chủ Tôn, anh Tôn....”

Mặt bà cụ Phương đông cứng lại, đổi mấy cách xưng hô vẫn cảm thấy không thích hợp, tim của bà ta như nhảy lên tận trên cổ họng.

Tôn Khuê Sơn này lại tự mình đến nhà họ Phương, lẽ nào chuyện thả người là giả, lần này tới để ra thông báo cuối cùng sao?

Bà cụ Phương còn như vậy thì khỏi cần nói tới người trong cuộc là Phương Thiên Quang nữa.

“Mau, mau lấy ghế cho anh Tôn ngồi!”, bà cụ Phương cười gượng một tiếng, nhìn Tôn Khuê Sơn đầy lo sợ.

Nếu như Tôn Khuê Sơn muốn, ông ta chẳng cần tốn nhiều sức cũng có thể cho cả nhà họ Phương thành ăn mày chỉ trong một đêm.

“Ha ha, không cần đâu, tôi đến để nói chuyện nghiêm túc.

Về chuyện đưa em trai tôi giam giữ người nhà họ Phương, tôi xin được tạ lỗi tại đây.

Trong nhà quá nhiều chuyện, khi ấy không có thời gian quản, để nó làm ra chuyện mất dạy như vậy.

Mong bà Phương bỏ qua cho!”

“Ha ha, không, không sao!”, bà cụ cố rặn ra một nụ cười.

Tên Tôn Khuê Sơn này nổi tiếng là khẩu phật tâm xà, ông ta càng khách sáo, bà cụ càng lo sợ trong lòng.

Hai người bọn họ hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp, vậy nên bà cụ Phương sẽ không ngây thơ cho rằng một nhân vật lớn như này đến nhà họ Phương chỉ đơn giản là để xin lỗi.

“À, đúng rồi, không biết cậu Trương - Trương Trần có ở đây không, tôi tới để tìm cậu Trương!”

Nói khách sáo vài câu, Tôn Khuê Sơn trực tiếp nói rõ mục đích tới đây.

Ông ta đã nắm được mọi việc xảy ra.

Vương Hiến Chi thì không để ý đến chuyện này, mặc kệ nhà bọn họ tự thu dọn hậu quả, còn Tôn Khuê Minh suýt chút nữa đánh Trương Trần một trận tơi bời.

Hết cách, ông ta chỉ đành tự mình ra mặt, dù sao chuyện lớn như này cũng không thể cử người vai vế thấp trong nhà tới được, nếu không sẽ không bày tỏ được thành ý của nhà họ.

“Trương Trần? Các anh tìm cậu ta làm gì? Quả thật chuyện này có liên quan đến cậu ta! Không phải cậu ta đã đến nhà anh để chuộc tội rồi sao?”, bà cụ không hiểu gì nói, sau đó nhìn Phương Thủy Y.

“Thủy Y, chuyện này là sao, không phải cháu cũng đi theo sao?”

“Bọn họ tới rồi, có điều xảy ra chút chuyện giữa chừng!”, Tôn Khuê Sơn cố nín nhịn nói một câu.

Đã biết được cô gái trước mặt đây là vợ của Trương Trần, ông ta cũng không thèm để ý đến bà cụ Phương nữa.

Khen Phương Thủy Y vài câu, Tôn Khuê Sơn mới đề nghị Phương Thủy Y dẫn đường.

Nghe thấy thế, trái tim của cô đập liên hồi, có chút sợ hãi nhìn Tôn Khuê Sơn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh Tôn, anh Tôn, nhà chúng tôi rất xin lỗi về chuyện của ông cụ Tôn, đây đều là do Trương Trần gây ra, Thủy Y sắp ly hôn với cậu ta rồi.

Chuyện lần này đã không còn liên quan gì tới nhà họ Phương nữa, anh bỏ qua cho Thủy Y với.

Bây giờ con bé là bạn gái của Triệu Ngọc Sinh”.

Bà cụ Phương cứ nghĩ rằng Tôn Khuê Sơn muốn đưa Phương Thủy Y đi, trong lúc cấp bách, bà ta đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Trương Trần, sau đó nhắc đến tên Triệu Ngọc Sinh với hy vọng có thể bảo vệ được nhà họ Phương.

“Sắp ly hôn?”, Tôn Khuê Sơn hơi nhíu mày, lần này ông ta chẳng thèm trả lời nữa.

Không phải do Trương Trần thì bước vào phòng khách này sẽ không chỉ có mình ông ta.

Nếu đã làm rõ mối quan hệ rồi, ông ta cũng lười đáp lại nữa.

“Cô Phương, chúng ta đi nhanh lên.

Tôi có việc gấp cần cậu Trương giúp đỡ!”, Tôn Khuê Sơn giục một câu, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng khách.

Phương Thủy Y gật đầu, vội vã đi theo.

“Ai nói cho tôi biết chuyện này rốt cuộc là sao?”, sau một lúc, bà cụ Phương nhìn về phía Phương Thiên Quang và hỏi.

Bà ta không phải kẻ ngốc.

Từ lúc Tôn Khuê Sơn vào cửa đến khi đi ra chỉ vón vện khoảng ba phút nhưng thái độ trước sau khác biệt rất rõ.

Nhất là câu nói chẳng chút che đậy ngay sau cùng “tôi có chuyện cần cậu Trương giúp đỡ”.

Từ khi nào mà tên bắt tài vô dụng kia lại giỏi đến mức khiến Tôn Khuê Sơn - một trong những trụ cột của nhà họ Tôn, ông lớn trong giới kinh doanh phải thốt ra chữ nhờ vả chứ?

Đám người ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ cũng cảm thấy rất bí bách.

Ai là người rõ nhất chuyện này thì chắc chắn đó sẽ là Phương Thiên Quang đi ra từ nhà họ Tôn rồi.

Đột nhiên, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Phương Thiên Quang.

“Con...!con thật sự không biết gì!”, Phương Thiên Quang gãi đầu lúng túng nói.

Dường như trong chuyện này có gì đó mà ông ta không rõ.

“Gọi Vương Diễm qua đây cho mẹ.

Để nó đi theo làm cảnh sao? Về rồi mà có chuyện gì cũng không chịu nói!”, bà cụ Phương tức giận đập bàn..

Chương 13: 13: Anh Ấy Nói Rồi

Trong căn biệt thự nhỏ của Phương Thủy Y, Trương Trần đang đeo tạp dề nấu cơm, bỗng có một đoàn xe kéo tới.

Dẫn đầu đoàn là chiếc Maybach, theo sau là năm chiếc Mercedes s600, trong nháy mắt đã dừng lại trên bãi cỏ trước biệt thự.

Đoàn người này chính là Phương Thủy Y và Tôn Khuê Sơn.

“Ở đây cả đi, A Báo theo tôi vào là được rồi!”

Căn dặn một câu xong, Tôn Khuê Sơn vội vã đi vào trong biệt thự.

Phương Thủy Y nhanh chân chạy trước, lấy chìa khóa ra mở cửa, cô không dám để Tôn Khuê Sơn đứng ở ngoài đợi Trương Trần mở cửa.

Chưa biết chừng anh đã lặn ra ngủ như chết từ sớm rồi.

Phương Thủy Y mở to mắt nhìn Tôn Khuê Sơn vào trong nhà mình, sau đó cô cũng theo vào.

Trong nhà, trên bàn bày ra bốn món ăn.

Trương Trần nghe thấy tiếng động, ánh mắt anh lướt qua Tôn Khuê Sơn, sau đó nhìn Phương Thủy Y và nói: “Chắc em đói rồi, mau ăn cơm đi!”

“Ăn cái đầu anh ấy!”, Phương Thủy Y mắng thầm một câu.

Cô không có gan để Tôn Khuê Sơn ở đây nhìn cô ăn cơm.

Càng là người leo cao càng hiểu rõ được người đàn ông đang đứng trước mặt đây đáng sợ đến mức nào.

“Trương Trần, ông Tôn tới đây để tìm anh giúp đỡ, anh đừng có chọc giận người ta, nếu không anh chết chắc đấy!”, Phương Thủy Y tiến về phía trước, ghé sát tai Trương Trần dặn dò.

Sau đó cô quay người lại, cố gắng nở một nụ cười và nói: “A ha ha, ông Tôn, hai người từ từ nói chuyện, tôi lên tầng thay đồ chút!”
“Cậu Trương!”, Phương Thủy Y vừa mới lên tầng, Tôn Khuê Sơn đã nóng lòng nhìn Trương Trần.

Vương Hiến Chi nói với ông ta, chỉ cần Trương Trần chịu ra tay, bố của ông ta sẽ khỏe như vâm.
Ý chẳng phải là trên thế giới này chỉ có Trương Trần mới chữa được cho ông cụ Tôn sao? Hơn nữa, bây giờ bọn họ chỉ có thể tìm Trương Trần tới chữa trị nên ông chủ hô mưa gọi gió này không dám tỏ ra chút kiêu ngạo nào.
“Tôi đã biết mục đích ông tới đây rồi!”, Trương Trần nói xong, rút trong túi quần ra một bức thư.
“Đưa cái này cho Vương Hiến Chi, trong đó có ghi rõ cách châm cứu, đủ để ông cụ Tôn tỉnh lại.

Ngoài ra, rễ long tu được dùng làm thuốc dẫn ở trong đó, nếu có thể tìm được loại vừa mới được đào khỏi đất, còn tươi thì càng tốt”.
Tôn Khuê Sơn ngẩn người.

sau khi nhận lấy bức thư, ông ta nhìn Trương Trần rồi cúi gập người.
Ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng chuyến đi này lại suôn sẻ đến vậy.

Thậm chí Tôn Khuê Sơn còn chuẩn bị luôn cả phương án khi Trương Trần làm khó mình hay bắt mình chuộc lỗi nữa.

Ông ta nghĩ đến mọi khả năng nhưng lại chẳng ngờ tới chỉ cần nói ba câu là Trương Trần đã chỉ cách chữa trị cho mình rồi.
Anh vốn dĩ có thể làm khó nhà họ Tôn, hoặc nói thẳng ra trong một khoảng thời gian ngắn họ chẳng thể tìm được người thứ hai chữa khỏi bệnh cho ông cụ Tôn.
“Cậu Trương, có lẽ nhà họ Phương và cả thằng em kia của tôi mù hết rồi, mong cậu đừng để bụng.

Tôi biết tiền không nói lên được gì nhưng đây là tấm lòng của tôi!”
Tôn Khuê Sơn rút ra một chiếc thẻ màu vàng kim, đặt trước mặt Trương

Trần: “Ồn huệ này, tấm lòng này, Tôn Khuê Sơn tôi khắc ghi trong lòng!”
“Ghi nhớ cái con khi! Nếu không phải Vương Hiến Chi mở lời, tôi cũng không hơi đâu mà quan tâm đến chuyện này!”, Trương Trần trợn mắt, có điều câu nói này chỉ là anh nghĩ trong lòng.

Ngoài ra anh cũng không để tâm đến chuyện Tôn Khuê Minh làm khó mình.
“Ông chủ Tôn, cậu Trương, người của nhà họ Phương tới rồi.

Chúng ta...”, A Báo liếc nhìn tình hình ở ngoài cửa sổ, sau đó vội vã đi tới thông báo.

“Tôi không muốn có người làm phiền!”, Trương Trần bình thản nói.

A Báo lập tức gật đầu.

Hắn không ngốc, biết rõ ai mới là người làm chủ ở đây, nhanh chóng lấy tai nghe ra nhỏ giọng nói vài câu.

Bên ngoài, bà cụ Phương và bốn đứa con của bà ta đều bị vệ sĩ của nhà họ Tôn cản lại.

Bọn họ chẳng biết được gì từ chỗ Vương Diễm, chỉ biết là Trương Trần quen biết Vương Hiến Chi, sau đó bọn họ đành tự suy ra những chuyện còn lại.

Nhưng nghĩ cả ngày cũng chả ra được chút đầu mối nào.

Quả thực ấn tượng của bọn họ với Trương Trần chỉ có hai chữ “ăn và ngủ” mà thôi.

Bọn họ chạy tới đây theo đề nghị của Phương Thiên Bằng.

Mấy người vệ sĩ cũng chỉ đơn giản là ngăn họ lại, Trương Tôn Sơn đã căn dặn là không được gây chuyện, cho dù có ăn đòn cũng phải nhịn.

Nhưng theo giọng nói trong tai nghe truyền tới, thái độ của đám người này bỗng thay đổi hoàn toàn, ai nấy đều thất eo lại như mảy tên côn đồ.

“Anh ấy nói rồi, anh ấy thích yên tĩnh, không muốn bị đám chó mèo làm phiền...”, vệ sĩ vừa thay đổi giọng điệu sang kiểu gây khó dễ thì vênh mặt lên nói đầy khinh thường.

“Mẹ kiếp, ở đây là nhà của nhà họ Phương, cậu ta lấy đâu ra mặt mũi mà

nói vậy.

Hơn nữa, cháu gái tôi vẫn còn ở trong đó!", bà cụ tức giận bùng bùng quát lớn.

Bà ta tới đây để xem rốt cuộc là chuyện gì, Trương Trần có tài đến mức nào mà khiến Tôn Khuê Sơn đích thân tới tìm.

"Cái đó tôi không biết, anh ấy nói rồi, đến một con chó cũng không được vào hưởng chi là người...", người vệ sĩ vẫn giữ thái độ bề tôi trung thành để đáp lại.

Bọn họ giỏi nhất là chuyện này.

"Tôi là bố của cậu ta!", Phương Thiên Bằng lên tiếng.

"Tôi mặc kệ, anh ấy nói rồi..."

"Anh ấy nói rồi.

Tôi không biết!"

"Tôi chỉ biết anh ấy nói vậy!"

Mặc kệ nhà họ Phương có nói gì, mấy người vệ sĩ chỉ nói một câu là "anh ấy nói rồi" khiến người nhà họ Phương tức đến mức suýt thở không nổi.

"Loạn rồi, loạn thật rồi! Từ khi nào mà một tên ăn bám lại trở nên kiêu ngạo như vậy? Có phải cậu ta quên mất khi xưa là ai thương hại, bố thí cho cậu ta miếng cơm, nếu không cậu ta có thể sống được tới bây giờ sao?", bà cụ Phương được hai người con trai đỡ lấy, làm loạn lên chỉ về phía biệt thự quát mắng.

Trước đây, cho dù Trương Trần vác xác tới nhà chính của nhà họ Phương, bà ta cũng lười gặp, chỉ hận không thể dùng chổi đuổi ra ngoài.

Nhưng lần này, bà ta đích thân tới đây, đám người này lại mở miệng một câu anh ấy nói rồi hai câu anh ấy bảo.

Kiểu trước sau khác nhau một trời một vực này khiến người nắm toàn quyền của nhà họ Phương như bà cụ không thể chịu đựng được.

Kết!

Một âm thanh nhỏ vang lên, cánh cửa biệt thự mở ra, Tôn Khuê Sơn cúi người trước cửa.

Cho dù xuất phát từ lý do gì, việc Trương Trần không hề do dự mà đưa ra cách cứu chữa ông cụ Tôn, Tôn Khuê Sơn sẽ ghi nhớ ân tình này!

Xoạt xoạt...

Tôn Khuê Sơn bước trên bãi cỏ, đi về phía bên này, khi đi qua người nhà họ Phương và vệ sĩ của mình, ông ta liếc nhẹ một cái, sau đó bước lên chiếc Maybach.

“Các cậu cứ đứng canh ở đây đi!”

Âm thanh vọng tới thì Tôn Khuê Sơn đã đi xa rồi.

Mấy người vệ sĩ kia tạo dáng chào một cái.

Bọn họ thường xuyên đi cạnh Tôn Khuê Sơn, đương nhiên hiểu được ý của ông chủ nên lập tức giãn cách nhau một mét, tạo thành bức tường người.

Ngoài ra, tay mỗi người còn đặt sẵn trên công tắc của chiếc dùi cui, bất kể lúc nào cũng có thể rút ra đánh người.

Tại tầng hai căn biệt thự, Phương Thủy Y như một chú mèo nghe lén cuộc nói chuyện, dường như Tôn Khuê Sơn vừa ra về, cô đã lập tức chạy xuống, đừng nói là thay đồ, e là đến cả mặt cô cũng chưa rửa.

Vừa định lên tiếng hỏi xem Trương Trần và Tôn Khuê Sơn nói gì với nhau, ánh mắt của Phương Thủy Y nhìn thấy ngay người nhà họ Phương qua cửa sổ.

“Đó là người của Tôn Khuê Sơn, tại sao bọn họ lại cản bà nội, không cho vào trong vậy?”

“Rẹt!”, Trương Trần đứng dậy, kéo chiếc rèm cửa sổ lại, thản nhiên nói:

“Vậy là không nhìn thấy gì nữa “.

“Nhưng đó là bà nội tôi, còn cả bố tôi nữa!”, Phương Thủy Y ngập ngừng một lúc rồi nói.

Cô biết chắc chắn trong lòng Trương Trần không thoải mái, nhưng dưới góc độ của cô, tình thân ruột thịt không phải thứ có thể xem nhẹ.

“Nếu như để bọn họ vào, bọn họ bảo em ly hôn với anh, đá anh xong thì đi tìm Triệu Ngọc Sinh, em có đồng ý không?”, Trương Trần hỏi.

“...”, Phương Thủy Y im lặng, cảm xúc của cô rất phức tạp, nhất là mấy ngày nay, Trương Trần như biến thành người khác, cô cũng không hiểu nổi cảm xúc của mình nữa.

“Ăn cơm đã!”, Trương Trần cười nhạt, anh đi vào nhà bếp múc một bát

cháo.

Phương Thủy Y bỗng có chút hoang mang, cô nhìn Trương Trần đang bận bịu rồi lại nhìn bàn cơm đang bốc khói nghi ngút, đây mới là cuộc sống bình thường của các cặp vợ chồng trên đời.

Ăn cơm cùng nhau sau khi tan làm, tối thì ôm nhau đi ngủ.

“Nhìn gì thế?”, Trương Trần đánh thức cô.

“Á, không, ngồi ngay đây!”, Phương Thủy Y kéo ghế ngồi xuống, ném thử một miếng, đột nhiên mở to đôi mắt, khuôn mặt tràn ngập sự bất ngờ.

“Từ khi nào mà anh nấu ăn ngon vậy?”

Nói rồi, Phương Thủy Y lại xúc thêm vài miếng.

Trước đây cô không ở nhà ăn cơm thường xuyên, lần gần nhất chắc cũng hơn một năm trước rồi.

Khi ấy cũng là Trương Trần nấu ăn, nhưng so với hiện giờ, mùi vị đúng là khác nhau một trời một vực.

“Con người sẽ thay đổi.

Em không ở nhà thường xuyên, đương nhiên em không cảm nhận được sự thay đổi của anh”.

Giây phút này, Phương Thủy Y có chút ngượng ngùng, không dám ngẩng đầu.

Quả thực cô không để tâm đến Trương Trần, nhưng đó cũng là vì Trương Trần khiến cô cực kỳ thất vọng.

Hơn nữa, chỉ là nấu một bữa ăn mà cũng làm quá lên.

Phương Thủy Y hơi cau cau chiếc mũi đáng yêu.

Một đoạn nhạc chuông phim hoạt hình phá vỡ bầu không khí ngọt ngào của hai người.

Để che đậy sự ngượng ngùng, Phương Thủy Y lập tức nhấc máy.

“Viên Viên, cậu đúng là không có chuyện thì không thấy mặt.

Cậu cũng biết mình chẳng được coi trọng trong nhà họ Phương còn gì, đào

đâu ra quan hệ để tìm cho cậu bác sĩ chứ?”

“Aiz, đợi chút, bác sĩ trình độ gà mờ có được không?”

“Anh ấy biết...!chắc là biết Trung y?”, Phương Thủy Y nói một cách không chắc chắn.

“Vậy được, cứ thế đi!”, đôi mắt Phương Thủy Y sáng bừng, khóe miệng cong lên, ngẩng khuôn mặt xinh xắn nhìn Trương Trần: “Anh biết chữa bệnh thật sao? Tôn Khuê Sơn đến vì chuyện à?”

“Tùy tiện xem chút sách ý thôi, chẳng phải nói với em rồi sao? Còn về chuyện của Tôn Khuê Sơn, vì anh biết một phương thuốc nên ông ta mới tới tìm!”

“Vậy cũng coi như đó là một ưu điểm của anh.

Anh đừng ru rú ở nhà nữa, ra ngoài kiếm tiền đi, vừa hay tôi có người bạn cần một y tá nam”.

“Y tá nam? Muốn anh đi làm y tá?”, khóe miệng Trương Trần trùng xuống, nhưng vẫn gật đầu bừa, không hỏi thêm gì nữa.

Phương Thủy Y nói gì thì cứ như vậy đi!

Ngay lúc hai người đang ăn ngon miệng, tính chuyện làm y tá, bên ngoài biệt thự, bà cụ Phương tức đến mức không thở nổi nên ngất xỉu.

Khi bị người nhà họ Tôn cản lại ở bên ngoài, bà ta cũng chẳng có vấn đề gì nhưng giọt nước làm tràn ly chính là việc kéo rèm cửa sổ lại, Trương Trần chẳng thèm nhìn bà ta lấy một cái, giống như bà ta chẳng hề tồn tại vậy.

Bị một người mình khinh thường khinh thường ngược lại, người luôn đứng ở trên cao như bà ta sao có thể không tức chứ!

Chương 14: 14: Dừng Mắt Chó Nhìn Người

Gió thu lướt qua cuốn theo lá rụng trên đất, ánh nắng sáng sớm nhẹ nhàng chiếu nghiêng, trải khắp cả Hoài Bắc.

Nếu Phương Thủy Y đã quyết định thay mình, Trương Trần cũng chuẩn bị đi làm vào ngày hôm nay.

“Cậu Trương, hôm qua bà cụ Phương bị ngất.

Giờ người nhà họ Phương đã đi rồi, nếu như không còn chuyện gì thì chúng tôi xin quay về làm việc”.

Bên ngoài biệt thự, vệ sĩ của nhà họ Tôn thấy Trương Trần đi ra thì chạy lên chào hỏi.

Cho dù trước kia, danh tiếng của Trương Trần tệ hại cỡ nào thì giờ đây họ đều đã nhận được lệnh là phải nghe theo Trương Trần.

Đội trưởng đội vệ sĩ kể sơ qua về chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, Trương Trần cười mỉa một tiếng.

Bà cụ Phương này đúng là nóng tính, nếu bà ta phải chịu đựng ảm ức và nhục nhã mà mình từng chịu thì sợ là hiện tại, trên mộ của bà ta đã có cỏ mọc cao ba thước rồi.

“Được, làm phiền mấy anh rồi!”, Trương Trần gật đầu, đi tới chiếc xe rơm của mình rồi chui vào.

Muốn nói tới thứ duy nhất thuộc về anh thì e rằng chỉ có chiếc xe rơm không biết bao nhiêu năm tuổi này thôi!

Nhân Phong Đường, một cái thì không nổi tiếng nhưng khi hàng trăm hay hàng nghìn cái gộp lại thì có sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Nhân Phong Đường được thành lập theo hình thức liên minh hợp tác.

Hôm nay, nơi mà anh đến là Nhân Phong Đường ở đường Quảng Nhân nằm ở phía nam của thành phố Hoài Bắc.

Số người tới đây khá nhiều, nơi này cách bệnh viện thành phố khá xa, người quản lý là bạn của Phương Thủy Y, Trương Trần chỉ biết đối phương tên là Chu Viên Viên.

“Anh là Trương Trần à, tôi là bạn của Thủy Y!”

Trương Trần mới vừa bước vào, đang quan sát những dược liệu được đặt dựa vào bức tường thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Anh quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp, nóng bỏng đứng đó, cất tiếng chào hỏi mình.

Một mùi hương hoa hồng xộc vào mũi, tạm thời át hết mùi bên trong Nhân Phong Đường đi.

Trương Trần gật đầu, có lẽ đây là Chu Viên Viên.

“Tôi nghe Thủy Y nói anh là tên gà mờ, vậy anh cũng biết một vài dược liệu cơ bản nhỉ?”, Chu Viên Viên hỏi.

Trương Trần gật đầu lần nữa, không nói gì thêm.

“Tốt lắm, anh quản lý dược liệu đi, bốc thuốc theo toa cho người bệnh và sắp xếp lại cho gọn gàng.

Tiền lương hàng ngày là 100 tệ, còn vấn đề gì không?”, Chu Viên Viên hỏi.

“Không vấn đề gì!”, Trương Trần nhún vai, mấy việc này dễ như ăn bún.

“Tốt lắm, bây giờ anh có thể vào làm luôn, không biết thì hỏi nhé, đây cũng không phải chuyện nhỏ đâu!”, Chu Viên Viên dặn dò một câu, sau đó đi ra khỏi Nhân Phong Đường.

Anh có thể nhìn ra dược là nơi này rất bận rộn, chỉ trong lúc anh và Chu Viên Viên nói mấy câu mà đã có thêm ba người bệnh tới.

Sau khi Chu Viên Viên rời khỏi đó, anh cũng bắt tay vào việc sắp xếp lại dược liệu, tuy rằng dược liệu ở đây xếp lộn xộn, số lượng lại nhiều, nhưng Trương Trần đã quen tay, anh hoàn thành việc này rất nhanh.

Trương Trần buồn chán ngồi trên ghế, nói thẳng ra là anh là một người trông cửa.

Nhưng khi mông còn chưa kịp ngồi nóng thì bên ngoài có tiếng ồn ào hỗn loạn, ngay sau đó, một nam một nữ tiến vào.

Người đàn ông có sắc mặt hồng hào, dáng người hơi mập, người phụ nữ thì hai mắt vô thần, mặt mày tái nhợt, rõ ràng người phụ nữ này đã bị bệnh.
“Bác sĩ, cứ buổi tối là vợ tôi lại không ngủ được, ban ngày thì cả người mất sức, thường xuyên thở không ra hơi, anh mau khám giúp chúng tôi!”

Trương Trần nhìn thoáng qua, Trung y chú ý vọng, vắn, vắn, thiết, đây là trình tự khám và chữa bệnh.

“Bệnh không nghiêm trọng, uống thuốc vào là khỏi thôi!”

Trương Trần lấy ba loại thuốc từ trong tủ thuốc ra rồi ra hiệu bảo người phụ nữ đưa tay cho mình bắt mạch.

“Có phải cô hay gặp ác mộng khi ngủ, thường có cảm giác ngực bị nghẹn, khó thở, thở không ra hơi vào khoảng sau mười giờ tối, hiện tượng đó thường kéo dài suốt hai tiếng, đúng không?”

“Đúng vậy!”, người phụ nữ vội gật đầu, vén sợi tóc trước trán ra sau tai rồi vội hỏi: “Bác sĩ, tôi uống thuốc này vào là sẽ khỏe lại sao?”

Vốn dĩ cô ta thấy Trương Trần còn quá trẻ, sợ là trình độ không giỏi, nào ngờ người ta vừa bắt mạch là đã trực tiếp nói ra triệu chứng bệnh, dường như còn biết rõ ràng hơn chính bản thân người bệnh là cô ta nữa, vì vậy, thái độ của người phụ nữ đối với Trương Trần cũng kính cẩn hơn nhiều.

“Bác sĩ, cảm ơn cậu!”, người đàn ông nghe Trương Trần nói như thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh ta gơ tay lau mồ hôi chảy ra khi chạy lúc nãy.

Nhìn qua cũng có thể nhận ra người đàn ông này rất thương vợ.

“Ha ha, không sao!”, Trương Trần cười khế, anh vừa định thu tiền toa thuốc gồm ba loại thuốc kia thì đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng truyền tới.

“Cậu là ai, ở Nhân Phong Đường, từ bao giờ đến lượt cậu được khám bệnh?”

Trương Trần nhìn sang, một người đàn ông trung niên đang đi tới, anh lập tức giải thích: “Là Chu Viên Viên gọi tôi tới!”

“Viên Viên?”, người đàn ông kia sửng sốt, trong đầu sực nhớ ra gì đó, bước vội hai bước, quát vào mặt Trương Trần: “Cậu đừng nói với tôi rằng cậu là Trương Trần!”

Trương Trần mỉm cười coi như thừa nhận, mà người đàn ông kia thấy thế thì đập mạnh lên bàn, nước miếng phun từa lưa: “Cậu là thằng ở rể vô dụng của nhà họ Phương đúng không, ai cho cậu can đảm để khám cho bệnh

nhân, lỡ xảy ra chuyện gì thì cậu gánh nổi không?”

Bị quát lớn như vậy, Trương Trần cũng không tức giận, anh nhìn người phụ nữ có sắc mặt tái xanh kia nói: “Lương y như từ mẫu, thân là bác sĩ, người bệnh bị đau đớn khó chịu, sao có thể làm ngơ không màng, vừa rồi ở đây không có ai nên tôi mới khám thay”.

“Hay cho câu “lương y như từ mẫu”, tôi hỏi cậu, cậu có chứng nhận hành nghề không, cậu có từng được huấn luyện ở học viện chính quy không.

Một kẻ dở hơi chỉ ở nhà ngủ như cậu không có gì, mỗi cái lá gan thì lại không hề nhỏ!”

Hai vợ chồng đứng cạnh nghe họ cãi lộn thì giương mắt nhìn nhau.

Người đàn ông tiến tới hỏi: “Bác sĩ Ngô, cậu ta... cậu ta không phải bác sĩ à?”

“Cậu ta là cái thứ gì!”, người đàn ông được gọi là bác sĩ Ngô mắng to: “Cậu ta chỉ là một kẻ trông cửa!”

“Cái gì? Trông cửa?”, hai vợ chồng nghe vậy thì hết hồn, cũng không phải vì Trương Trần không có bằng cấp hay chứng nhận gì mà lại dám khám cho họ, điều họ giật mình là tài năng như Trương Trần mà lại chỉ trông cửa cho người ta.

Nếu nhắc tới mấy thứ khác thì không nói làm gì, nhưng họ chỉ nói một câu liên quan tới triệu chứng bệnh của vợ anh ta thôi mà Trương Trần vừa bắt mạch là đã khám ra hết, đây đâu thể là giả được.

“Xảy ra chuyện gì thế?”, lúc này, Chu Viên Viên cũng quay lại, trong tay cô ta còn cầm theo một rổ dược liệu, nhìn bác sĩ Ngô và Trương Trần bằng ánh mắt khó hiểu.

“Viên Viên, không phải chú nói cháu chứ, dạo này phòng khám bận thật nhưng cháu cũng không thể dẫn đại con chó, con mèo gì vào đây được!”, thấy chính chủ về, bác sĩ Ngô vội kể lại chuyện này một lần.

“Chú nói trước nhé, nếu xảy ra chuyện gì thì chú không chịu trách nhiệm đâu!”, bác sĩ Ngô khoanh tay trước ngực, vạch rõ giới hạn với Trương Trần, rũ bỏ hết trách nhiệm.

“Còn có việc này sao?”, Chu Viên Viên nghe thế thì trong lòng sợ hãi giật thót, nơi này không phải chỗ bán trái cây, nơi này bán thuốc, nếu uống bậy thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

Cô ta không kịp trách mắng Trương Trần mà vội vàng lấy ra hai ngàn tệ, lén

đưa cho hai vợ chồng đứng kể bên.

“Thành thật xin lỗi! Anh ta mới vào làm, không biết gì cả, nếu hai người uống gì rồi thì mau tới bệnh viện kiểm tra đi!”

“Không có đâu! Cậu bạn này rất giỏi!”, hai vợ chồng thì thào một tiếng, nhưng họ cũng không muốn ở lại lâu.

Dù sao họ cũng chưa uống gì, kể cả Trương Trần không biết gì thật, họ cũng không có thiệt hại nên liền cầm tiền, vội vàng tới bệnh viện thành phố.
“Hừ hừ!”

Hai vợ chồng đi khỏi đó, bác sĩ Ngô bắt mẫn hừ hai tiếng, lẩm bẩm trong miệng: “Viên Viên, đừng nói là chú không nhắc cháu nhé, tuy Phương Thủy Y là bạn thân của cháu nhưng tiệm thuốc này thì khác, dù tìm đại một thằng ăn xin trên đường thì người ta cũng giỏi hơn tên này nhiều”.

“Được rồi chú Ngô!”, Chu Viên Viên bắt lặc nói rồi bắt mẫn nhìn Trương Trần.

“Trương Trần, tôi không mong chuyện này sẽ xảy ra lần nữa.

Tôi nghe Phương Thủy Y nói anh biết một chút về dược lý, nhưng điều này cũng không thể chứng minh gì cả, anh biết chưa?”

Chu Viên Viên có chút bất đắc dĩ, nếu là người khác, cô ta đã cho biến sớm rồi.

Nhưng Trương Trần là do cô ta thuê, ở giữa còn có Phương Thủy Y nữa, cô ta chỉ có thể lẩm mồm dặn dò thêm vài câu.

Trương Trần gật đầu, anh cũng không nói gì nhiều.

Trong chuyện này, anh thật sự có sai sót, đó là không nên xen vào chuyện của người khác.

Nếu Phương Thủy Y đã bảo anh tới đây làm thì anh nên yên phận thôi.

Nghĩ như thế, Trương Trần nói: “Sau này tôi chỉ chịu trách nhiệm quản lý thuốc và dược liệu, không quan tâm những chuyện khác nữa!”

“Cậu còn chỉ phụ trách? Còn chỉ nữa? Theo tôi thì cậu nên phẫn ngay đi, miếu chúng tôi quá nhỏ, không chứa nổi người con rể nhà họ Phương là cậu đâu”, bác sĩ Ngô không chịu bỏ qua, gã cũng có cổ phần trong liên minh hợp tác Nhân Phong Đường này, vì vậy, gã cũng có chút tiếng nói ở đây.

“Chú Ngô, được rồi đó, xem như nể mặt tôi đi!”, Chu Viên Viên nói.
“Không sao, cô không cần nói đỡ cho tôi, tôi đi là được!”, Trương Trần lấy ra ba trăm tệ duy nhất trong túi, hai vợ chồng khi nãy lấy thuốc không trả tiền, nếu thuốc do anh bán thì anh gánh chi phí này vậy.
Anh đập mạnh lên mặt bàn, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Trương Trần vốn chẳng muốn tới nơi này, anh chỉ muốn có cái để ăn nói với Phương Thủy Y thôi.

“Anh...!anh...”, Chu Viên Viên trợn to hai mắt, tức giận tới mức lồng ngực phập phồng, tên khốn này, việc này vốn không to tát gì mà anh ta lại nóng nảy như thế.

Mình nói đỡ cho mà anh ta còn dám ra vẻ.

“Không hay rồi...”, khi một chân của anh vừa bước ra khỏi cửa Nhân Phong Đường, Trương Trần cảm thấy tóc gáy dựng hết cả lên, da gà nổi khắp người.

Anh không hề cảm thấy xa lạ với cảm giác này, cơ thể lập tức né qua một bên theo bản năng.

Gần như đúng vào lúc Trương Trần né người qua một bên, một cây búa sắc bén bay sượt qua tai anh.

Bùm! Cây búa ghim vào mặt trước quầy sau lưng anh, trái tim bác sĩ Ngô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, gã trừng to hai mắt, bên trong là tia may mắn vì sống sót sau tai họa.

Không chờ mọi người bình tĩnh lại, một tiếng hét phẫn nộ vang lên ngay sau đó: “Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, tội mà chết hết đi!”

Một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu lam, có đôi tay lực lưỡng xông tới..

Chương 15: 15: Một Mạng Đổi Một Mạng

“Cậu, cậu, cậu là ai? Cậu muốn làm gì?”

Người đàn ông khôi ngô kia lao về phía bác sĩ Ngô, tim gã như thót lên tận cổ họng.

Trong tình huống này, chỉ cần không phải kẻ ngu thì ai cũng nhìn ra được cây búa kia chắc chắn có liên quan tới người đàn ông này.

“Làm cái gì vậy?”

Người đàn ông cười lạnh một tiếng: “Ông không biết tôi nhưng tôi lại biết ông đây”.

“Dừng tay!”, Chu Viên Viên vẫn chưa hết hoảng sợ nên khí thế cũng không mạnh mẽ gì: “Anh không được làm vậy! Tôi đã báo cảnh sát rồi!”

“Báo cảnh sát?”, người đàn ông có cánh tay vạm vỡ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng quét qua Chu Viên Viên, anh ta lạnh lùng nói: “Con khốn, ở đây không có chuyện của cô! Tốt nhất cô nên yên phận một chút, không thì một mạng của tôi đổi mạng của hai người cũng không lỗ đâu!”
Lúc này, bên ngoài có thêm năm người đàn ông đáng người cường tráng xông vào, họ nhìn người đàn ông có cánh tay vạm vỡ gọi một tiếng: “Anh Long!”

“Canh chừng ở cửa tiệm, không được cho ai bước chân vào đây!”, anh Long nghiêm nghị ra lệnh.

Những người đàn ông kia cũng mạnh mẽ đáp lại một tiếng đầy vang dội, không hề nói thêm câu nào, có người lập tức tiến lên giật lấy điện thoại của Chu Viên Viên, mà cửa của phòng khám cũng bị họ đóng lại luôn.

“Chuyện ở đây không liên quan tới tôi, tôi đi được chưa?”, Trương Trần vẫn luôn im lặng lên tiếng hỏi.

“Trương Trần, anh là đồ tồi!”, hai mắt Chu Viên Viên ửng đỏ, cô ta mắng to.

Chu Viên Viên biết Trương Trần là kẻ vô dụng nhưng cô ta thật sự không ngờ anh lại không ga lăng như vậy, đùng chuyện là muốn chạy ngay.
“Hừ, chú đã nói rồi mà, cậu ta có phải loại tốt lành gì cho cam.

Viên Viên, giờ cháu đã sáng mắt ra chưa.

Nhưng cháu đừng lo, nơi này còn có chú mà!”, bác sĩ Ngô cũng lớn tiếng nói, nếu ánh mắt gã không láo liên tìm đường chạy trốn thì có lẽ mọi người đã tin lời gã rồi.

“Xì!”, anh Long cười nhạo một tiếng, ba người này có liên quan gì đến nhau anh ta không cần biết, anh ta cũng chẳng quan tâm bọn họ có sợ mình hay không.

“Vốn dĩ cậu có thể đi nhưng vì đề phòng cậu báo cảnh sát giúp họ, cậu vẫn nên chịu ầm ức một chút đi!”, anh Long khinh miệt nói rồi vung tay lên.

“Nhóc con, mày tự nằm sấp xuống hay muốn mấy anh giúp?”, mấy người đàn ông cường tráng nhìn Trương Trần đầy ý xấu.

“Cần gì phải thế chứ!”, Trương Trần tiếc nuối lắc đầu, vốn dĩ anh không muốn xen vào chuyện của người khác.

“Ranh con, có trách chỉ trách vận mày đen thôi!”, năm người đàn ông cường tráng nhào lên, dù sao, trong mắt họ, Trương Trần chẳng khác gì một con gà con.

Bác sĩ Ngô nhìn thấy thế thì cảm thấy có chút hả hê, cười lạnh hai tiếng, nhưng rất nhanh, nụ cười của gã cứng lại trên mặt, còn anh Long và Chu Viên Viên lại trợn tròn hai mắt nhìn cảnh trước mặt.

“Ai, ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?”

“A Quang, Đại Bạch, tụi mày làm sao thế?”

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trương Trần nâng cổ tay, mấy người đàn ông cường tráng như bị điểm huyết, đứng im tại chỗ, không hề động đậy, dù anh Long kêu, họ cũng không có phản ứng.

“Nhóc con kia, cậu đã làm gì người của tôi, cậu là người hay ma?”, anh Long khó nhọc nuốt nước bọt, có chút bất an nhìn Trương Trần.

Cái gì không biết mới là đáng sợ nhất, anh ta chỉ thấy Trương Trần nâng cổ tay lên, sau đó người của mình lập tức đứng như trời trồng tại chỗ.

Chu Viên Viên cũng ngây ra, nhưng khi cô ta vô tình nhìn thoáng qua cây kim trên người của mấy gã đàn ông kia thì lập tức hiểu ra.

“Anh dùng kim châm để chặn huyết vị của họ à?”, Chu Viên Viên hỏi với giọng không thể tin nổi.

Trương Trần cũng không giấu giếm, anh坦然 nhiên gật đầu.

“Không thể nào, điều này thật phi lý!”, Chu Viên Viên không biết nên khóc hay cười, chiêu dùng kim châm điểm huyết này cũng không phải là cao siêu gì.

Những người học Trung y, kiến thức vững chắc, biết rõ vị trí các huyết vị trong cơ thể người là có thể làm được, nhưng đó là trong tình huống đối phương ngồi hoặc đứng im, không nhúc nhích.

Mà Trương Trần chỉ cần giơ cổ tay là đã có thể ghim chính xác vào huyết vị của người ta, còn đâm năm người cùng một lúc, một lần ra tay là xử xong cả đám, thế này thì sao có thể không khiến Chu Viên Viên khiếp sợ được.

Nghĩ tới việc Phương Thủy Y nói với mình rằng Trương Trần chỉ là tên gà mờ qua điện thoại, Chu Viên Viên chỉ có thể cười khổ, đây không phải là vở mặt mình sao, cô ta còn không làm được như vậy nữa.

“Sao anh lại không ra tay sớm hơn?”, đờ xuống sự kinh hãi trong lòng, Chu Viên Viên bất mãn nhìn người mang tiếng vô dụng khắp Hoài Bắc này, hiện tại, cô ta chỉ cảm thấy hiếu kỳ về Trương Trần.

“Cô bảo tôi chỉ được làm đúng bốn phận!”, Trương Trần bình thản đáp.

“Anh...”, Chu Viên Viên nghẹn họng không trả lời được, cô ta vừa nói câu đó chưa được năm phút.

Người đàn ông đáng giận này lại trả ngay câu đó cho cô, đúng là nhỏ nhen!

“Người anh em, cậu có thể cản tôi một lần, nhưng không ngăn được tôi lần hai đâu.

Mạng đổi mạng, em gái tôi bị gã làm hại, dù gã không chết, tôi cũng phải làm cho gã tàn phế!”

Sau khi nhìn thấy tài nghệ của Trương Trần, anh Long chán nản nói.

“Em gái cậu liên quan gì tới tôi, cậu đừng có mà vu oan giá họa cho tôi!”,

bác sĩ Ngô thấy Trương Trần lợi hại như thế thì lập tức nhảy ra sau lưng anh, vẻ mặt thay đổi hẳn, cố gắng nặn ra một nụ cười, nói với Trương Trần: “Cậu em Trương, cậu đúng là rỗng trong cõi người.

Tiến lên, dạy dỗ đám người ác độc này mới là việc đúng đắn”.

“Ông nói bậy, nếu không có chuyện thì sao tôi phải tới tìm ông.

Em gái tôi uống thuốc của ông, bị ông châm cho vài mũi nên mới biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

Nếu không phải dạng lang băm là ông nổi máu tham vì số tiền chúng tôi đưa ra thì sao bệnh của em ấy lại nặng hơn chứ?”

Anh Long rất kích động, hai hốc mắt người đàn ông này đỏ hoe, dút khoát nói: “Cho dù hôm nay cậu ta bảo vệ được ông hoặc ông báo cảnh sát được, họ cũng chỉ nhốt tôi bảy ngày thôi.

Tôi nhất quyết không bỏ qua chuyện này, cũng không thể thương lượng!”

“Còn có chuyện như vậy sao?”, Chu Viên Viên nghe xong đầu đuôi gốc ngọn thì nhìn chằm bác sĩ Ngô hỏi: “Ngô Đại Sơn, quy định của phòng khám là gì, bệnh nào không trị được thì không được nhận, chú lại dám giấu tôi làm việc này!”

“Ha ha, cô cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, chuyện tới nước này rồi thì cũng không cần phải diễn kịch nữa, tôi chỉ hỏi một câu thôi!”

Anh Long nhìn Trương Trần: “Người anh em, hôm nay, nếu cậu nhúng tay vào, tôi cũng không còn cách nào khác, có điều ngày tháng còn dài, tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi! Tôi nói mình xen vào chuyện của gã khi nào?”, Trương Trần cười khế: “Anh cứ tự nhiên!”

“Hả?”, anh Long sững sốt, sau đó lập tức chấp tay trước mặt Trương Trần: “Cảm ơn!”

“Ngô Đại Sơn, ông chết đi! Cùng lắm thì sau đó tôi sẽ đi cùng ông, trên đường xuống suối vàng, tôi sẽ giết ông chết một lần nữa...”

Anh Long hét lớn, nắm đấm vung về phía cổ Ngô Đại Sơn.

Với vị trí yếu ớt này, nếu dùng đủ sức.

Một đấm cũng đủ đánh chết người.

“Đừng...”, Chu Viên Viên sợ hãi hét lên một tiếng, vô thức quay mặt đi, không dám nhìn.

“Đừng mà, tôi có cách cứu em gái cậu! Thật đó, xin cậu hãy tin tôi!”, Ngô Đại Sơn sợ tới mức khóc thét, thảng trước gã vừa mua một căn nhà và một chiếc xe, gã còn chưa kịp hưởng thụ, gã không muốn chết.

Ngô Đại Sơn quỳ xuống trước mặt anh Long, trên mặt dính đầy nước mắt, nước mũi cầu xin: “Cậu hãy nghe tôi nói, tôi thật sự có cách! Tôi quen biết một người cực kỳ giỏi, với năng lực của ông ấy, nhất định sẽ cứu được em gái cậu.

Xin cậu tin tôi...”

“Chuyện đó có thật không?”, do dự một lát rồi anh Long mới bỏ nắm đấm xuống.

Nói cho cùng thì chuyện này cũng không thể trách Ngô Đại Sơn hết được, em gái anh ta vốn đã bị bệnh, còn Ngô Đại Sơn thì chỉ thúc đẩy tình trạng của bệnh tiến triển nhanh hơn thôi.

Ngày hôm đó, bố của anh ta dẫn em gái đi cầu thầy trị bệnh, ra giá một trăm ngàn, chỉ cần có hiệu quả là lập tức trả thù lao.

Có lẽ Ngô Đại Sơn thấy vậy nên mới nảy lòng tham, vậy nên mới xảy ra những chuyện của sau này.

“Thật mà!”, Ngô Đại Sơn gật đầu như già tởm, vội nói: “Giờ tôi gọi ngay, vị bác sĩ xuất sắc kia sẽ tới đây ngay tức khắc!”

“Được, tôi tin ông một lần.

Nếu ông chữa được bệnh cho em gái tôi, chuyện này cho qua, còn ngược lại thì ông vẫn phải chết!”

Anh Long đá Ngô Đại Sơn ra rồi lấy điện thoại bấm số: “Bố ơi, mau mang em gái tới Nhân Phong Đường đi ạ!”

Không lâu sau, một chiếc xe tải chạy tới, Trương Trần giải huyết của năm người đàn ông kia xong rồi cũng theo ra ngoài.

Nhưng năm người này cũng không dám đến gần Trương Trần, ánh mắt khi nhìn Trương Trần như thể đang đề phòng sói, sợ rằng dù chỉ gió thổi cỏ lay thôi, họ sẽ chạy trốn mất.

Trong thoáng chốc là có thể khiến năm người cường tráng bọn họ đứng im tại chỗ, không thể chọc vào.

Một người đàn ông trung niên bước xuống từ trên xe tải, anh Long và năm người đàn ông vội bước tới, mở cửa sau của xe, khiêng xuống một cái cang cứu thương.

Trên cáng cứu thương có một cô gái trẻ tuổi đang nằm, sắc mặt tái nhợt, cật không còn giọt máu, hai mắt phát ra tia sáng mãnh liệt, thể hiện sự lưu luyến đối với thế giới này.

Trương Trần không nhìn nữa, trong lòng nặng trĩu.

Anh vừa liếc là có thể nhìn ra được đại khái, bệnh này đúng là hơi khó chữa, cụ thể cần làm gì thì phải đợi anh bắt mạch mới quyết định được.

Ngô Đại Sơn thấy vậy thì mí mắt cũng giật giật, gã không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Lúc ấy, vì một trăm ngàn, não gã bị úng mới tiếp nhận ca này.

Nhưng theo lý thuyết, thuốc do gã kê toàn là loại tẩm bổ, nói trắng ra là thuốc bồi bổ sức khỏe mà thôi.

Tuy không có hiệu quả nhưng cũng không thể khiến bệnh nhân nghiêm trọng hơn chứ.

“Người đến rồi! Tôi cũng hi vọng hôm nay ông có thể bình an về nhà!”, anh Long sờ trán em gái rồi xoay người, hung dữ nói.

“Anh ơi, đừng dữ vậy mà”, thiếu nữ khoảng mười tám tuổi này cố gắng đầu nói.

“Ừ!”, anh Long gật đầu, không nói gì nữa.

Cuối cùng người Ngô Đại Sơn mời cũng đã tới.

Ngô Đại Sơn vội tiến lên tiếp đón, cười nói: “Ông Tiền, phải làm phiền ông rồi!”

“Bệnh nhân ở đâu?”, người tới chính là chủ nhiệm Tiền của bệnh viện thành phố, trước đây đã từng gặp Trương Trần một lần.

Ngô Đại Sơn dẫn chủ nhiệm Tiền đi tới chỗ người bệnh, ông ấy nhìn thấy thiếu nữ trên cáng cứu thương thì nhíu chặt mày.

Người thân của thiếu nữ không dám thở mạnh, sốt ruột nhìn ông lão có phẩm cách cao thượng này.

Nếu có thể, họ cũng muốn có một kết quả khiến ai cũng vui mừng, nào có ai thích dùng mạng đổi mạng chứ?

Chủ nhiệm Tiền bắt mạch, sau đó véo nhẹ cơ thể cô gái một chút rồi chậm

rãi lác đầu trước ánh nhìn chăm chú của mọi người.

“Tôi không chữa được!”

Bốn chữ được thốt ra từ miệng chủ nhiệm Tiền chẳng khác nào tuyên bản án tử hình khi lọt vào trong tai mấy người anh Long.

“Sao vậy được.

Chủ nhiệm Tiền, ông là danh y nổi tiếng khắp Hoài Bắc mà!”

Bác sĩ Ngô trở nên căng thẳng, gã chẳng thèm quan tâm đến mạng sống của cô gái kia.

Cái mà gã sợ là người đàn ông to con tên anh Long kia liều mạng với mình.

Dù sao gã cũng có được chút ít thành tích, đâu có muốn dây dưa mãi với loại người này.

“Hoài Bắc rộng được bao nhiêu, đúng là tôi có chút danh tiếng ở đây, nhưng so với cả Hoa Hạ và quốc tế thì cũng chẳng bằng ai”, Tiền Sinh Bình thở hắt một hơi: “Cô bé này tên Tề Hiểu Thiển đúng không?”

“Đúng vậy, em gái tôi tên là Tề Hiểu Thiển.

Bác sĩ, ông có cách nào không, con bé vừa thi đỗ đại học, cuộc sống của nó cũng mới bắt đầu...”, hai mắt anh Long đỏ lừ, nói rồi còn quỳ xuống.

Anh ta cưng chiều cô em gái này từ nhỏ, chỉ cần cứu sống được em gái, cho dù có lấy mạng để đổi thì anh ta cũng cam lòng.

Bố của Tề Hiểu Thiển là Tề Đương Quốc đang đứng một bên cũng khẩn thiết cầu xin.

Có thể thấy, cô gái này là cục vàng cục bạc của cả nhà.

“Hai người đừng quá đau lòng, không hẳn là không có cách!”, Tiền Sinh Bình vượt vượt bộ râu của mình, tục ngữ nói đúng, bệnh viện nghe được nhiều lời cầu nguyện hơn nhà thờ, ông ấy nhìn bệnh nhân cũng tự cảm thấy đau lòng.

“Với bệnh tình ban đầu của cô gái này thì có thể cố gắng được đến khi tới nước Mễ...”, Tiền Sinh Bình ngừng lại một lúc rồi liếc nhìn Ngô Đại Sơn:

“Nhưng sau khi cậu cho cô bé dùng thuốc, tình trạng bệnh đã trở nên nghiêm trọng hơn rồi.

Xem ra, với tình hình hiện giờ thì không thể tới đó được nữa”.

“Nhưng theo tôi biết, có một người trẻ tuổi chữa được ca này!”

Tiền Sinh Bình bỗng thay đổi giọng nói giống như xe qua núi khiến người nhà họ Tề, Ngô Đại Sơn và Chu Viên Viên nơm nớp lo sợ, mở to mắt nhìn chăm chăm Tiền Sinh Bình.

“Bác Sĩ, người trẻ tuổi kia là ai? Chúng tôi đi nhờ cậu ấy!”, Anh Long thấy còn chút hy vọng, kích động đến mức không biết nên khóc hay cười!.

Chương 16: 16: Huyết Trích Tử

“Con rể nhà họ Phương, Trương Trần.

Tôi với cậu ấy có duyên gặp nhau một lần, tuy cậu ấy còn trẻ nhưng tài năng của cậu ta khiến tôi mở rộng tầm mắt!”, Tiền Sinh Bình nghĩ đến chàng trai trẻ mình được gặp một lần khi bà cụ Phương xảy ra chuyện, bỗng cảm thán trong lòng.

Ông ấy sống ngần này tuổi rồi nhưng đây là lần đầu gặp được người trẻ tuổi tài giỏi đến vậy.

“Trương Trần? Cậu con rể nhà họ Phương?”, Ngô Đại Sơn và Chu Viên Viên giật mình, sau đó cùng nhau quay người nhìn về phía Trương Trần đang ngồi im ở một góc.

“Chủ nhiệm Tiền, người ông nói tới không phải là cậu ta chứ?”, hai người cùng nhau chỉ vào Trương Trần đang ngồi nghịch móng tay, sau đó hỏi bằng giọng khó tin.

“Hử?”, Tiền Sinh Bình nhìn theo ánh mắt của hai người, hai mắt lập tức sáng lên, vội vã chạy về phía trước, nói kiêu oán trách: “Cậu nhóc Trương, cậu cũng được đấy nhỉ, đưa cả sổ điện thoại giả cho tôi!”

Trong lòng Trương Trần hơi dè bủ, anh không có hứng thú với người già.

Lần trước quả thực bị ép đến đường cùng nên anh mới đưa sổ điện thoại của người ở cuối danh bạ cho ông ấy.

Có điều bị người ta tra hỏi thẳng mặt thế này, cho dù vài năm qua Trương Trần tôi luyện cho da mặt dày đến mấy thì cũng không tránh khỏi ngượng ngùng.

“Ha ha....!Trí nhớ của tôi không được tốt lắm!”

“Được rồi, không nói chuyện đây nữa.

Cậu mau qua xem tình hình của cô gái kia đi!”

Tiền Sinh Bình không hề để tâm tới chuyện ấy, vội vã kéo cổ tay Trương Trần đi tới chỗ Tề Hiểu Thiển.

“...!Chủ nhiệm Tiền, không phải ông đang đùa đấy chứ?”, khóe miệng Ngô Đại Sơn co giật dữ dội một hồi: “Để hấn ta khám? Có khi vợ đại một người ăn mày trên đường cũng giỏi hơn hấn ta ấy!”

Chu Viên Viên cũng thầm đồng ý trong bụng.

Mặc dù câu nói này của Ngô Đại Sơn hơi quá đáng nhưng bọn họ đều bó tay chịu chết trước tình trạng của Tề Hiểu Thiển, kéo một tên trông cửa tới thì có thể làm được gì?

“Cậu cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, sao còn khinh thường người khác như vậy?”, Tiền Sinh Bình hừ nhạt một tiếng, có chút bực mình.

Ngô Đại Sơn còn định nói thêm gì đó, bỗng một ý hay lóe lên trong đầu gã, bây giờ, tình trạng của Tề Hiểu Thiển vô cùng nguy cấp, xử lý không tốt là mất mạng như chơi.

Nếu như để Trương Trần nhận ca này, chẳng phải gã có thể thoát thân được rồi sao?

Nghĩ đến đây, gã đột nhiên cười he he một tiếng rồi vội nói: “Chủ nhiệm Tiền nói đúng, vậy xin mời ‘chàng trai ở rể’ này khám bệnh!”

“Ngô Đại Sơn, chú cũng hòa theo vậy sao? Đây là trò trẻ con hả?”, Chu Viên Viên không hài lòng nói.

“Cô gái này sao mà bảo thủ thế nhỉ? Cô có cách sao? Không có cách thì đứng qua một bên để thằng nhóc Trương khám bệnh!”, Tiền Sinh Bình nói không chút khách sáo.

Trương Trần không quan tâm đến tranh chấp của đám người này, anh đang quan sát tình trạng của Tề Hiểu Thiển.

Bởi vì lúc trước Trương Trần chỉ mới giơ tay đã có thể khiến cả năm người anh Long không nhúc nhích nổi nên không ai trong bọn họ dám tiến tới ngăn cản.

Chu Viên Viên nóng lòng vô cùng, Tiền Sinh Bình được mọi người tôn kính ở bệnh viện thành phố, cô ta không dám nói gì nhưng Trương Trần thì khác.

“Trương Trần, nếu anh dám làm bừa, có tin là tôi sẽ gọi điện cho Thủy Y không? Cô ấy bảo anh đến đây làm gì, anh còn không biết sao? Hoàn

thành tốt việc của mình là được rồi, không đến lượt anh thể hiện ở đây!”
“Vậy ý cô là vừa nãy tôi nên mặc kệ mấy người bị đánh chết, phải thế không?”, giọng nói của Trương Trần có hơi lạnh lùng.

Đứng trên lập trường của Chu Viên Viên, Trương Trần không có gì để đối đáp lại những gì cô ta nói ở về trước nhưng hành động mách lẻo sau lưng người khác đúng là rất khó coi.

“Tôi, tôi...”, Chu Viên Viên cứng họng, Trương Trần chẳng chút khách sáo: “Nếu cô có cách thì cứ làm, không có thì ngậm miệng lại!”

“Nếu mấy người muốn cứu cô bé này thì dẹp bọn họ qua một bên”, Tiền Sinh Bình hơi phát hỏa.

Việc này không chỉ đơn giản là nghi ngờ Trương Trần mà nó cũng là nghi ngờ ông ấy.

Lời ông ấy nói không đáng tin cậy đến thế sao?

Anh Long và bố mình nhìn nhau một cái, lập tức cắn răng sai người buộc Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn đứng cách xa ba mét.

Anh ta cũng là người có mắt, biết được ai mới có tiếng nói nhất ở đây.

Và lại giờ cũng không còn cách nào khác, bọn họ chỉ đành nhắm mắt làm liều thôi.

Tiền Sinh Bình mặc kệ hai người Ngô Đại Sơn, vội vã nói: “Cậu nhóc Trương, tôi đã vô tình thấy được tình trạng bệnh của cô nhóc này, tình trạng của cô nhóc hết sức kỳ lạ, máy móc y tế không kiểm tra ra được vấn đề gì, thậm chí năng lượng bên trong hồng cầu của cô nhóc còn dồi dào hơn người bình thường, chuyện này thực sự rất kỳ quái!”

“Không có gì kỳ lạ!”, im lặng một lúc, trong lòng Trương Trần cũng vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ rằng, anh lại gặp phải tình trạng này lần nữa.

Đây đúng là một may mắn nhưng Tề Hiểu Thiển lại không có số hưởng.

Theo điển tích người xưa ghi chép lại, thế giới có linh, ngoại trừ người thì còn một vài động vật linh tưởng, mà những động vật này không chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Khi động vật linh trưởng ngấm trúng một người, chúng sẽ cho một giọt máu của mình dung nhập vào cơ thể người được chọn.

Nếu như người này có thể chịu đựng được thì hiệu quả lớn nhất chính là miễn nhiễm mọi bệnh tật, còn ngược lại sẽ rơi vào tình trạng giống Tề Hiểu Thiển hiện giờ.

Giọt máu này dung nhập vào cơ thể con người sẽ được gọi là huyết trích tử! Theo truyền thuyết, chỉ cần thu thập được đủ mười hai giọt huyết trích tử là có thể thay da đổi thịt, trở thành Tiên thiên linh thể.

Anh cũng rất rõ cái gì gọi là Tiên thiên linh thể.

Vì hiện nay, tính cả giọt mà mẹ ruột truyền cho, anh đã có chín giọt rồi. “Ha ha!”, Trương Trần cười nhạt một tiếng.

Nếu như có một ngày anh tích đủ mười hai giọt huyết trích tử và trở về nhà họ Trương, thật không biết bọn họ sẽ có vẻ mặt như thế nào khi nhìn thấy đứa con bất tài mà bọn họ đã bỏ rơi.

“Aiz, cậu Trương, cậu này người ra làm gì, có cách cứu chữa không?”, Tiền Sinh Bình nhìn Trương Trần đang đứng ngẩn người hỏi.

“Hừ, có cái rắm ấy, có khi hấn đứng đó ra về ta đây thôi!”, Ngô Đại Sơn khể hừ một tiếng, còn đâu cái bộ dạng sợ hãi núp sau mông Trương Trần như lúc trước.

Giọng nói của Tiền Sinh Bình kéo Trương Trần quay về thực tại, anh gật đầu nói: “Không có vấn đề gì!”

“Đưa cô ấy vào trong phòng, ngồi khoanh chân, nếu cô ấy không ngồi vững thì đỡ lấy”.

“Được!”, Tiền Sinh Bình gật đầu, ông ấy vô cùng tin tưởng Trương Trần.

Hôm đó, khi Trương Trần thể hiện tay nghề ở nhà họ Phương đã khiến ông ấy được mở rộng tầm mắt.

Được sự giúp đỡ của nhóm Tề Dương Quốc, mọi người đã đưa được Tề Hiểu Thiển ngồi lên giường bệnh của Nhân Phong Đường.

“Anh ơi, bệnh của em còn chữa được không?”, Tề Hiểu Thiển ngồi trên giường một cách khó khăn, ánh mắt bừng lên tia sáng hy vọng nhìn Trương

Trần

“Còn!”, câu trả lời của Trương Trần rất ngắn gọn, sau đó anh rút ra chín cây kim vàng.

“Để tôi khử trùng giúp cậu!”, Tiền Sinh Bình đứng một bên tình nguyện giúp một tay, đưa mấy chiếc kim đã khử trùng cho Trương Trần.

“Lấy ba lạng gừng, ba nhánh râu rồng, hai giọt vô căn thủy cộng với bạch chỉ để làm thuốc dẫn, đun thành bát thuốc, nhớ kỹ liều lượng phải vừa đủ!”, Trương Trần nói một mạch, Chu Viên Viên và những người khác nghe thấy vậy chỉ biết trợn tròn mắt.

Thằng cha này giả vờ hay thực sự biết về y học thế, nói như đúng rồi ý.

“Cố chịu một chút, lát nữa có thể sẽ hơi đau!”, Trương Trần nói xong nước thuốc cần dùng thì lập tức đưa cổ tay lên, phóng ra chín cây kim vàng.

Chiu!

Âm thanh kim châm đâm vào da thịt vang lên.

Chín cây kim xếp ngay ngắn phía đằng sau lưng Tề Hiểu Thiển.

“Cái này, cái này...”, người trong ngành vừa nhìn đã biết.

Trông thấy Trương Trần thể hiện ra tài nghệ, cho dù Tiền Sinh Bình đã biết Trương Trần không phải người đơn giản nhưng ông ấy vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc đến mức nói không thành lời.

Ông ấy làm trong ngành y hơn mười năm, làm nhiều lần thành quen, giỏi nhất là có thể châm đúng huyết cho người bệnh với tốc độ nhanh, nhưng đây là lần đầu ông ấy chứng kiến kiểu chẳng thèm nhìn một cái mà phóng thẳng chín cây châm ra ngoài.

Nếu là người khác, có khi Tiền Sinh Bình đã cầm gạch lên đập cho một trận rồi, nhưng chín cây kim của Trương Trần đều châm trúng vào chín huyết lớn ở sau lưng Tề Hiểu Thiển, chỉ cần là người trong ngành đều có thể nhìn ra được.

Chín huyết đạo lớn này đã khoanh vùng phần giữa lưng Tề Hiểu Thiển.

“Ư...”, giây sau, Tề Hiểu Thiển khẽ rên lên đau đớn, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ xuống dưới cằm.

Mấy người Tề Đương Quốc nhìn thấy thế đều siết chặt tay, sau đó sốt ruột nhìn Trương Trần.

“Đây là chuyện bình thường, đợi lát nữa sẽ hết!”, Trương Trần giải thích một câu.

Đúng vậy thật, vẻ mặt của Tề Hiểu Thiển đã nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Cậu nhìn gì mà nhìn, còn không mau lượn đi nấu thuốc, ở đây chỉ tổ vướng chân vướng tay!”, Tiền Sinh Bình vừa quay đầu đã trông thấy Ngô Đại Sơn, lập tức nổi nóng quát mắng, Tôn Đại Sơn bĩu môi khó chịu rồi đi ra đằng sau để nấu thuốc.

“Rút châm!”, đợi một lúc sau, Trương Trần lên tiếng..

Chương 17: 17: Nhà Họ Triệu Gây Sức Ép

Công việc rút châm không cần thủ pháp công phu gì nên Tiền Sinh Bình đứng ra làm giúp.

Lúc này, ánh mắt ông ấy nhìn Trương Trần tràn ngập sự sùng bái, đôi bàn tay hơi run lên vì kích động.

Ông ấy quyết định rồi, cho dù hôm nay Trương Trần có bao nhiêu việc đi nữa, ông ấy cũng nhất định phải bám sát theo sau.

Ông ấy từng đọc qua hai cuốn sách cổ, biết loại châm pháp này được gọi là Cửu Chuyển Kim Châm.

Đúng như tên gọi của nó, cấp cao nhất của châm pháp là chín chín tám mươi một châm, phân thành chín đợt châm cứu.

Cuốn sách cổ đó bị thiếu, chỉ giới thiệu bốn chuyển đầu tiên.

Nhưng chỉ mới bốn chuyển này đã có thể tranh giành mạng người với Diêm Vương được rồi.

Nếu như ông ấy không nhìn lầm, châm pháp mà Trương Trần vừa thể hiện chắc đến tám chín phần là Cửu Chuyển Kim Châm!

Khi kim châm được rút ra, Tề Hiểu Thiển cảm thấy cơ thể rất nhẹ nhõm.

Cô ấy thử hoạt động cánh tay một chút, lập tức vui vẻ mỉm cười.

“Mình, mình có thể cử động rồi.

Anh, bố, con cử động được rồi!”

“Ừ, con khỏe rồi, con không sao rồi...”, Tề Đương Quốc và anh Long kích động đến mức giọng nói lạc cả đi.

“Cậu Trương, ơn huệ lớn này, chỉ cần cậu mở lời, cái mạng này của Tề Long sẽ là của cậu!”, Tề Long nắm tay giống trong giang hồ để nói chuyện.
“Không sao”, Trương Trần đáp: “Thêm vài lần nữa, cô ấy có thể bình phục lại như cũ.

Được rồi, anh mau đi xem thuốc đã xong chưa”.

“Ừ, được!”

“Ha ha, cậu nhóc Trương....à không, chú em Trương, nếu đã giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta ra ngoài ngồi một lát được chứ? Chỗ này không được rộng lại có chút ngột ngạt”, Tiền Sinh Bình tiến tới tóm lấy Trương Trần, sau đó ông ấy cười mãi không ngừng.

“Vậy, vậy là xong rồi?”, Chu Viên Viên đứng một bên ngơ ngác.

“Không phải anh là gà mờ sao?”, Chu Viên Viên cảm giác như mình bị lừa dối, rõ ràng nói là gà mờ nhưng ai gặp kiểu gà mờ này bao giờ chứ?

“Tôi đúng là gà mờ, chưa được đào tạo y khoa chính thức bao giờ, cũng không có giấy chứng nhận như cô nói”, Trương Trần đáp.

“Được rồi, nói lảm với cô ấy làm gì, chúng ta ra ngoài nói chuyện!”, Tiền Sinh Bình đứng chắn trước mặt Chu Viên Viên, kéo Trương Trần rời khỏi Nhân Phong Đường, ra ngoài ngồi trên bậc thang.

.....

Trong một trang viên ở thành phố Hoài Bắc, nơi đây được phủ kín bởi cỏ non.

Sân sau có bốn lối vào, hoa cỏ cây lá, ao hồ, đài phun nước, cái gì cần đều có cả, phải có vài chục người đang đi tới đi lui làm việc.

Trang viên này thuộc về nhà họ Triệu.

Triệu Ngọc Sinh ngồi trên ghế mây, liên tục cười lạnh.

Lần trước hắn mất hết mặt mũi ở nhà họ Tôn.

Hắn không ngờ rằng Trương Trần còn có tay nghề đó, đến cả Vương Hiến Chi cũng phải khách sáo với Trương Trần.

Càng đáng ghét hơn là nghe nói sau khi ông cụ Tôn dùng đơn thuốc của Trương Trần thì đã bình phục lại, bây giờ có thể xuống giường đi lại rồi.

Mấy ngày qua hắn luôn ngồi nghĩ cách để đối phó với Trương Trần nhưng

lại chẳng tìm ra được cách tốt nhất.

Dù sao nhà họ Triệu cũng khác nhà họ Tôn, có cả danh tiếng lớn trong giới giang hồ.

Mấy ngày qua, dự án về tòa Thành Cổ của Hoài Bắc đã được đưa ra.

Hắn nghe nói nhà họ Phương cũng muốn xơi miếng thịt béo này nên mới nảy ra chủ ý.

Nếu tạm thời chưa thể ra tay với Trương Trần, vậy thì bắt đầu từ nhà họ Phương đi.

“Chưa người phụ nữ nào Triệu Ngọc Sinh này nhìn trúng mà không đưa được lên giường!”

Hừ nhạt một tiếng, Triệu Ngọc Sinh cầm điện thoại lên, gọi cho Phương Thiên Bằng.

“Ha ha, chú Phương, chuyện này đúng là có chút khó.

Dù sao bây giờ ở nhà họ Triệu mọi việc không phải do cháu quyết định, hơn nữa dự án cải tạo tòa Thành Cổ không phải là dự án nhỏ, nó rất được nhiều người để tâm tới”.

“Đâu có, đâu có, cho dù là nể mặt Thủy Y, cháu cũng sẽ dốc sức giúp đỡ.

Chú xem thể này được không, tối mai có vài người mở một buổi tiệc rượu, cháu sẽ dẫn Thủy Y đi làm quen một chút”.

“Ừm, cứ quyết vậy đi.

Cháu tin, với sự thông minh lanh lợi của Thủy Y cộng thêm chút thể diện của nhà họ Triệu chắc là sẽ giải quyết được chuyện này thôi!”

Cúp máy, Triệu Ngọc Sinh rút chiếc điện thoại xuống cái hồ ở gần đó, nụ cười nham hiểm của hắn càng lộ rõ hơn.

...

Màn đêm dần buông xuống, một chiếc xe dừng ở gần căn biệt thự nhỏ của Phương Thủy Y, trong xe có bà cụ Phương, Phương Thiên Bằng và cả Phương Thiên Quang.

“Thằng Ba, mẹ đã để thời gian suy nghĩ cho Thủy Y đủ nhiều rồi, bây giờ

không thể kéo dài thêm nữa.

Nếu bên nhà họ Triệu đã gọi điện cho con, chắc con cũng biết cần phải làm gì!", bà cụ Phương ngồi sau xe nói, ánh mắt nhìn về phía ánh đèn trong căn biệt thự.

"Ba năm trước, con đã không ưa gì thằng bắt tài vô dụng Trương Trần, mẹ của Thủy Y cũng coi thường nó", im lặng một lúc, Phương Thiên Bằng tỏ rõ thái độ của mình.

"Vậy được, để anh hai con ra mặt đi.

Nếu Thủy Y vẫn không chịu, vậy đừng có trách nhà họ Phương!", bà cụ Phương gật đầu: "Thiên Quang, con đi đi".

"Được!", Phương Thiên Quang cầm một chiếc túi tài liệu, mở cửa xe rồi đi về phía căn biệt thự.

Bên trong nhà, Phương Thủy Y đang nấu cơm.

Hôm nay là ngày đầu tiên Trương Trần đi làm, dù gì cũng được về sớm, cô sẽ chủ động vào bếp nấu một bữa, dẫu sao Trương Trần đã dần thay đổi rồi.

Cốc cốc cốc!

Đột nhiên bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa, Phương Thủy Y lau tay, lẩm bẩm: "Cái tên này, không đem chìa khóa theo sao?"

Vừa mở cửa, cô thấy Phương Thiên Quang đứng lù lù một đống ở đó.

"Bác hai?"

"Ừm, vào trong nói chuyện", Phương Thiên Quang gật đầu.

Trong lòng Phương Thủy Y bỗng dấy lên dự cảm chẳng lành.

Tối muộn như này, đột nhiên Phương Thiên Quang ghé thăm, e là kiểu gì cũng có chuyện.

"Thủy Y à, nhà họ Phương đối xử với cháu như nào?", uống một ngụm nước, Phương Thiên Quang mở miệng hỏi.

"Cũng tạm!", Phương Thủy Y gật đầu, lúc ông cụ Phương còn sống, cô được cả nhà cưng chiều nhất.

"Vậy bác cũng không vòng vo nữa, sớm ngày mai cháu đi ly hôn với Trương Trần, tối đến đi tham dự bữa tiệc ra mắt dự án cải tạo Thành Cổ!", Phương

Thiên Quang nói thẳng.

Phương Thủy Y cảm thấy ngực mình như bị bóp nghẹt, muốn mở miệng nói nhưng lại bị Phương Thiên Quang cướp lời: “Đây là quyết định của toàn bộ người nhà họ Phương, kể cả...!bố và mẹ cháu!”

Phương Thủy Y không phải kẻ ngốc, cô rất thông minh, nếu không cô cũng chẳng có được căn biệt thự này khi sống dưới sự hắt hủi của nhà họ Phương, đồng thời nuôi được cả con cá muối Trương Trần trong suốt ba năm qua.

Giây phút này, Phương Thủy Y cảm giác như bản thân mình bước vào mùa đông băng giá vậy, cả cơ thể lạnh run.

Buổi trưa ly hôn, buổi tối dự tiệc, chỉ thử nghĩ một chút, liên hệ hai chuyện này lại với nhau là có thể đoán ra được vài điều.

“Mấy người có nghĩ đến hậu quả khi cháu đi tới buổi tiệc không?”, khước mắt Phương Thủy Y hơi đỏ nhìn Phương Thiên Quang.

Cô không hề biết bà cụ Phương và bố mình đang đứng ở gần đó chờ đợi. Nhà họ Phương có được cơ hội chen chân vào dự án cải tạo Thành Cổ này đều là do nhà họ Triệu giúp đỡ, mà cũng chính vì nguyên nhân này nên cô bị đưa lên chức tổng giám đốc.

Nếu nói bữa tiệc tối ngày mai chỉ đơn giản là ăn uống rồi bàn chuyện kinh doanh thì đúng là quá ngây thơ.

Trên đời này có thứ gì dễ dàng lấy được mà không phải trả giá chứ? Mà cái giá phải bỏ ra của nhà họ Phương chính là Phương Thủy Y.

“Gia cảnh của Triệu Ngọc Sinh tốt, đã theo đuổi cháu bốn, năm năm rồi, kể cả cháu kết hôn, cậu ấy cũng không từ bỏ.

Cháu còn cảm thấy không vừa lòng chỗ nào, đi đâu tìm được người đàn ông như vậy?”, giọng nói của Phương Thiên Quang lạnh lùng.

“Đó là vì anh ta biết cháu còn trong trắng.

Anh ta biết Trương Trần chưa từng động tới cháu.

Anh ta muốn có được cơ thể này, chưa ăn được miếng nào thì anh ta sẽ khó chịu...”

Phương Thủy Y hét lớn, nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Kể từ khi nhà họ Phương muốn húp được miếng canh trong cái dự án này, cô đã có dự cảm nhất định sẽ xảy chuyện bất trắc gì đó khiến người khác không muốn nhìn thấy.

Nhưng cô chẳng ngờ được, chuyện bất trắc này chính là việc nhà họ Phương đẩy cô ra mặt, nói khó nghe hơn là muốn cô đi phục vụ cho Triệu Ngọc Sinh để đổi lấy cơ hội kiếm tiền.

Lấy dự án bằng cách này có khác gì buôn bán trong mấy hộp đêm đâu.

Chỉ là nghe có vẻ sang chảnh hơn chút thôi.

“Nếu cháu không đi thì sao?”, Phương Thủy Y hỏi.

“Ha ha, chân ở trên người cháu, cháu không muốn đi thì chúng ta cũng không thể bắt cháu bỏ vào bao rồi vác đi được.

Nhưng nếu cháu không đi, chuyện lần này coi như hỏng, hơn nữa...!cháu sẽ không tưởng tượng được nhà họ Phương bị tổn thất lớn đến nhường nào đâu”.

Phương Thiên Quang lấy một tờ giấy trong chiếc túi tài liệu rồi đặt trước mặt Phương Thủy Y: “Quan hệ giữa cháu và Phương Thiên Bằng sẽ không bị cắt đứt nhưng nhà họ Phương có quyền đuổi cháu ra khỏi nhà.

Từ nay về sau cháu sẽ không có chút dính dáng gì tới nhà họ Phương nữa”.
“Nghe lời khuyên của bác hai, tên bắt tài Trương Trần có gì tốt, nhân cơ hội này đá nó đi.

Ba năm qua, coi như nhà họ Phương đã tận lòng với nó rồi”.

“Chỉ cần cháu đồng ý, sau này cháu vẫn sẽ là Phương Thủy Y như lúc ông nội còn sống, vẫn là viên ngọc quý của nhà họ Phương”.

Nước mắt của Phương Thủy Y trào ra không ngừng, tí tách rơi xuống đất.

Chỉ cần cô gật đầu, chắc chắn tối mai cô sẽ xuất hiện trên giường của Triệu Ngọc Sinh, nhưng không gật đầu thì nhà họ Phương phải làm sao?

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng mở khóa cửa rất nhỏ, một bóng người bước vào, Trương Trần vừa mới tan làm quay về.

“Cậu về vừa đúng lúc, tôi đang nói chuyện với Thủy Y, ngày mai cậu và

Thủy Y đi đến cục dân chính để ly hôn.

Coi như tặng luôn căn biệt thự này cho cậu, tôi sẽ mua căn khác tốt hơn cho Thủy Y”, Phương Thiên Quang nhìn Trương Trần và nói.

“Chỉ thế thôi hả?”, Trương Trần nhăn mặt hỏi, anh nhìn Phương Thủy Y đang khóc như mưa, nếu chỉ đơn giản là ly hôn với anh, Phương Thủy Y sẽ không khóc đến mức này.

Có lẽ...!sau khi ly hôn, bọn họ buộc cô phải nối lại duyên cũ với Triệu Ngọc Sinh.

“Chuyện cậu cần làm là ly hôn, cậu và nhà họ Phương chúng tôi không nợ nhau.

Cậu cũng không có quyền quản chuyện của con bé!”, Phương Thiên Quang cười khểnh.

Ánh mắt Trương Trần lướt qua tờ giấy trên bàn, sau đó nói: “Tôi với Thủy Y nói chuyện riêng một chút!”

Phương Thủy Y và Trương Trần đi vào trong phòng, đây cũng là lần đầu Trương Trần bước chân vào phòng vợ mình.

Bên trong tràn ngập hương thơm mê người, có điều lúc này Trương Trần không có tâm trạng thưởng thức.

“Em thấy sao?”, Trương Trần nói: “Anh vẫn chỉ có câu đó, nếu em gạt đầu anh sao cũng được, không có vấn đề gì, quan trọng là ở em thôi.

Đương nhiên, nếu em không để bụng, có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì!”

Phương Thủy Y do dự một lúc, vừa nắc vừa kể lại mục đích Phương Thiên Quang tới đây.

Nhưng cô không nhắc đến một chữ nào về ý định ly hôn..

Chương 18: 18: Tiệc Rượu

“Ha ha, nếu họ đã muốn em đi như vậy thì em cứ đi!”
Nghe xong đầu đuôi sự việc, Trương Trần cười lạnh một tiếng.

“Anh điên rồi à?”, Phương Thủy Y nhìn Trương Trần đầy khó hiểu, có người đàn ông nào lại tự đưa vợ mình lên giường của người đàn ông khác chứ, mặc dù bây giờ cô đang bị ép đến đường cùng, nhưng lời nói của Trương Trần không khỏi khiến cô mất hết ý chí.

“Vợ của mình, anh còn chưa động đến, cũng không cần người khác làm hộ, nếu người khác có ý đồ này, e rằng bọn họ phải trả một cái giá rất đắt đấy!”
Trương Trần nhận ra suy nghĩ của Phương Thủy Y, anh mỉm cười nói: “Đến lúc ấy, anh sẽ đi cùng em.

Anh đã từng nói với em rằng, anh sẽ không để ai bắt nạt em nữa, đó không phải chỉ là lời nói suông!”

“Anh! ”, Phương Thủy Y há to miệng, trong tiềm thức cô muốn nói rằng Trương Trần bây giờ cũng chỉ là một người giúp việc ở Nhân Phong Đường mà thôi, mặc dù có tốt hơn trước một chút, nhưng căn bản không thể làm gì được, nhưng mà lần này, nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của Trương Trần, lời nói của cô nghẹn ở họng không thốt ra được!

“Yên tâm đi, em tin anh một lần thì đã sao, em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi nói chuyện với Phương Thiên Quang!”

Trương Trần khẽ cười, bước ra khỏi phòng, đi đến thẳng đến trước mặt Phương Thiên Quang.

“Ngày mai tôi sẽ đi cùng Thủy Y, còn về phần ông, nếu không còn việc gì khác thì mời ông lập tức rời khỏi đây”.

“Thật sao?”, Phương Thiên Quang vui mừng khôn xiết, đối với đề nghị muốn đi cùng của Trương Trần cũng bị ông ta bỏ qua, bữa tiệc ấy tập trung toàn là những người tài hoa của giới thượng lưu, bất cứ ai cũng hơn Trương Trần cả trăm lần, nếu Trương Trần thích tự mình đến đó làm trò cười thì ông ta cũng không ngăn anh làm gì!

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Phương Thiên Quang vỗ nhẹ vào vai Trương Trần an ủi, ông ta tưởng rằng khi mình nói giao lại biệt thự này cho Trương Trần đã làm anh động lòng, thế nên anh mới đi khuyên nhủ Phương Thủy Y.

Không lâu sau, Phương Thiên Quang rời khỏi biệt thự và báo tin cho bà cụ Phương, sau đó bọn họ vui vẻ quay về trụ sở gia đình nhà họ Phương.

Trương Trần vẫn giống như bình thường vậy, mọi thứ vẫn như cũ, sáng sớm hôm sau anh vẫn đến Nhân Phong Đường làm việc đúng thời gian quy định, chào hỏi một tiếng, sau đó đi đến nhà họ Tề.

“Đây cũng gọi là nhà nghèo không có tiền ư?”, Trương Trần nhìn căn biệt thự xa hoa trước mắt, trong đầu lại nghĩ đến lời nói của Tề Long mà bật cười.

Lúc này, Tề Dương Quốc và Tề Long đã đứng trước cửa để đón anh, còn có một người phụ nữ đứng bên cạnh họ nữa, người phụ nữ đó nhìn chỉ như mới ngoài 40 tuổi, trông có vẻ hơi giống với Tề Hiểu Thiển hôm qua, có lẽ đây là mẹ của cô bé.

“Cậu chính là thần y Trương Trần à!”, vừa nhìn thấy Trương Trần, người phụ nữ đã chào hỏi, nắm tay anh và vội vã xin lỗi: “Thời gian này tôi và Dương Quốc đang bận với dự án tu sửa Thành Cổ, không quan tâm đến Tề Hiểu Thiển lắm, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi, là cậu đã cho chúng tôi chút an ủi!”

Người phụ nữ ấy nắm tay Trương Trần và nói rất nhiều, vẻ sợ hãi trong mắt cho đến tận bây giờ vẫn chưa hề tiêu tan.

“Bà xem mình kìa, chẳng phải con gái đã đỡ hơn rồi sao, có thần y ra tay, con bé đã không có vấn đề nguy hiểm gì nữa rồi!”, Tề Đương Quốc cười nói.

“Hừ, nếu như con gái có xảy ra chuyện gì, ông cũng đừng nghĩ tới việc sống tiếp, tôi đây sẽ li hôn với ông!”, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng!
“Ừ!”, Tề Đương Quốc nhìn Trương Trần có chút xấu hổ.

“Không sao!”, Trương Trần nghe thấy lời nói của người phụ nữ trước mặt nói: “Bà cũng tham gia vào dự án tu sửa Thành Cổ sao?”
“Không giấu gì Thần y, dự án này chủ yếu do chúng tôi phụ trách.

Nếu Thần y có hứng thú, chỉ cần cậu nói một câu, chúng tôi có thể để nhà họ Phương tham gia!”

Tề Đương Quốc cười thầm, hôm qua Trương Trần ra tay giúp đỡ khiến con gái ông ta có thể xuống giường đi lại, ông ta đã bắt đầu điều tra về thân thế của anh.

Nếu như không điều tra thì không biết, vị thần y này lại là con rể nhà họ Phương, nghe nói anh không được họ coi trọng, lúc này, khi nghe được câu hỏi của Trương Trần, ông ta trực tiếp đề cập đến vấn đề dự án, nhằm khiến anh có được địa vị nhất định tại nhà họ Phương.

Thật ra nếu như Trương Trần chưa kết hôn, không chừng ông ta và vợ mình sẽ có ý định gả con gái mình cho Trương Trần rồi.

Trước giờ toàn nghe người ta nói, con rể nhà họ Phương này kìa, nhưng sau một thời gian gần tiếp xúc, Tề Đương Quốc đã dám vỗ ngực nói rằng người thanh niên trẻ này chắc chắn là một thiên tài.

“Không vội!”, Trương Trần trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Lát nữa nói sau đi, chúng ta vào xem tiểu Thiên đã!”
“Xin mời!”, Tề Đương Quốc vội vã dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đến một căn phòng tràn đầy phong cách của nữ sinh.

Theo dự tính của Trương Trần, nhiều nhất chỉ một hai lần điều trị nữa là trích huyết tử trong cơ thể tiểu Thiển có thể hoàn toàn bị ép ra ngoài.

Trương Trần nhìn cánh tay của mình, có một tia sáng chói lóa không thể kiểm soát lóe lên trong mắt anh.

Sau khi điều trị xong, Trương Trần ngồi lại ở nhà họ Tề thêm nửa tiếng nữa mới rời đi.

“Đúng là vừa hay, không cần tốn sức mà cơ hội tự đến, Tề Đường Quốc lại là người phụ trách dự án cải tạo Thành Cổ, làm mình đỡ phải dùng cách khác!”

“Thật sự có chút mong đợi đến buổi tiệc rượu buổi tối!”

!

Trời càng ngày càng tối, đèn neon ở Hoài Bắc dần dần được thắp lên, cả thành phố đột nhiên bừng sáng, khúc dạo đầu của cuộc sống về đêm cũng dần bắt đầu!

Trương Trần về nhà ngay sau giờ làm việc, trước cửa biệt thự có đậu ba chiếc xe hơi bạc triệu, đứng bên cạnh là bà cụ Phương và bốn người con trai, ba người con dâu của bà ta, thậm chí cả những bậc con cháu như Phương Thủy Y cũng đã tề tựu đông đủ.

“Như Như, đây là một dịp trọng đại, mặc dù con vẫn chưa tốt nghiệp, nhưng vẫn phải đi làm quen một chút, con phải chú ý đến vẻ ngoài của mình, ở đó toàn là những người thành đạt, con có thể tiếp xúc với họ một chút!”

Phương Thiên Thành cười nói với con gái mình, mọi người vui vẻ hòa thuận, ai nấy cũng đều rất hào hứng phấn khởi.

“Yo, Trương Trần về rồi à? Nghe nói tối nay mà cũng đi đến buổi tiệc à?”, Phương Hải Cương cười lạnh một tiếng bước lên phía trước, lần này ngay cả câu em rể hẳn cũng không thềm nói, trong mắt hẳn, Phương Thủy Y rất nhanh sẽ trở thành người của Triệu Ngọc Sinh rồi, em rể của hẳn nên là Triệu Ngọc Sinh.

Về phần Trương Trần này, chỗ nào mát mẻ thì cứ ở đó mà chơi đi!
Trương Trần chẳng thèm để ý, kịch hay về cuối, không cần vội!
Lúc này, cửa biệt thự mở ra, Phương Thủy Y trong bộ váy màu tím bước tới, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng như ngọc, mái tóc buông tự nhiên trên vai, khuôn mặt vốn thanh tú được trang điểm nhẹ, lúc này cô bước đi dưới ánh đèn đường mờ ảo, đẹp tựa như một nàng tiên vậy!
"Thật là... tuyệt vời!", Phương Hải Cương lẩm bẩm, mặc dù bọn họ có chút quan hệ máu mủ nhưng hẳn ta vẫn phải thừa nhận rằng bộ dáng cô em họ này của mình thật sự là có lực sát thương không nhỏ đối với đàn ông!
"Ha ha, Thủy Y, lên đây ngồi với bà nội!", bà cụ Phương bước tới kéo tay Phương Thủy Y, miệng cười không khép được lại.

Phương Thủy Y bây giờ chính là cục cưng của nhà họ Phương, còn về thằng cháu rể ăn hại kia thì bà ta thậm chí còn chẳng thèm nhìn đến.

"Thủy Y đã ở đây rồi thì chúng ta mau đi thôi, đừng cho Triệu đại thiếu gia phải đợi lâu!", Phương Thiên Quang cười ha ha rồi cũng bước lên xe!
"Trương Trần!", Phương Thủy Y ngồi ở ghế sau lo lắng gọi, cô không biết Trương Trần lấy đâu ra tự tin, chuyện này đi hậu quả sẽ không thể lường nổi.

"Không sao đâu!", Trương Trần cười an ủi, bà cụ Phương ngồi bên cạnh kéo luôn tấm kính lên, chắn đi tầm mắt của hai người!

"Lái xe, đi thôi!", Phương bà cụ Phương ra lệnh!

"Hắc hắc, Trương Trần à Trương Trần, chân mọc ở trên người cậu, cấu nếu như muốn đi thì chúng tôi cũng chẳng cản nổi, nhưng tôi khuyên cậu một câu, nếu tự biết thân biết phận thì ngoan ngoãn ở đây đi!"

Phương Hải Cương cười khà khà, chui vào băng ghế lái rồi ba chiếc ô tô hạng sang phóng vọt đi!

Trương Trần chẳng để tâm mỉm cười, người phụ nữ của anh, ai cũng có thể chạm vào sao?

Đi đến hầm đỗ xe, Trương Trần tìm thấy chiếc xe nhỏ cũ kỹ của mình, lúc này đã đến giờ tan ca nên xe ở đây tương đối nhiều!

"Chặc chặc, Trần ăn hại à, lúc nãy tôi đi xuống trông thấy cả nhà họ Phương đều ngồi trên ba chiếc BMW series 7 phóng đi.

Sao, không chở cậu đi cùng à, hay xe họ hết chỗ rồi?"

Đúng lúc này, một chiếc ô tô chạy qua, người bên trong hạ cửa kính xuống nở nụ cười chế giễu.

"He he, có lẽ là như vậy!", Trương Trần mỉm cười nhàn nhạt nói, bãi xe ở đây là dành riêng cho khu biệt thự này, mỗi khi anh đi xuống lấy xe, luôn có người gặp anh sẽ nói vài câu!

Xe ở đây tốt nhất cũng là Volkswagen CC, tất nhiên ngoại trừ xe của Trương Trần.

"Nếu cậu vội đi thì đi mau đi, không phải tôi cố ý, nhưng cậu cho rằng cái loại xe này của cậu mà cũng chiếm một chỗ ở đây thì có coi được không? Sao cậu không quảng luôn nó lên trên đường đi, ai mà thèm ăn trộm chứ!", người đang nói kia vẫn tiếp tục lảm bảm, chỗ đỗ xe ở đây tương đối khan hiếm, hẳn cũng đang phải đợi Trương Trần lấy xe ra đây!

"Đồ ăn hại! Muốn đi ra ngoài cũng không nói sớm, chỗ đậu xe lại bị cướp mất rồi!", đằng sau lại có một chiếc xe đang lao tới, thấy Trương Trần mở cửa xe thì tức giận nói.

"BÙM...", đột nhiên, bãi đỗ xe miễn phí này phát ra một tiếng nổ, hể là người có kinh nghiệm đều không khó để nhận thấy tiếng động như vậy phát ra chắc chắn từ một chiếc xe thể thao!

Từ xa, một chiếc xe thể thao màu trắng kem với đèn cos đang chạy tới, logo cây đinh ba trạc phía trước đã nói lên sự phi thường của chiếc xe này!

Xe thể thao Maseratie, toàn bộ gầm xe đều không có cấp bậc!

"Ai có thể mua được chiếc xe đẹp vậy, có chiếc xe như thế mà cũng phải đậu ở bãi đỗ xe miễn phí này à!", có người nhìn thấy liền ghen ghét nói ra câu này.

Lúc này, chiếc xe chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông vạm vỡ bước ra, sau đó đi đến trước mặt Trương Trần.

"Cậu Trương, tôi không đến muộn nhé, chỗ bố tôi bận quá, nên giờ mới đến đón cậu được!"

Người vừa đến chính là Tề Long, anh ta cười để lộ ra hàm răng trắng bóng!

“Haha, không muộn đâu!”, Trương Trần không ngờ Tề Long sẽ đến đón, liền đóng cửa xe lại, nhìn người bên cạnh đang ngẩn người: “Thật ngại quá, hôm nay tôi không lái xe rồi!”

Bỏ qua những ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Trương Trần ngồi vào ghế phụ, và Maserati lao đi với tiếng nổ của ống xả sôi sùng sục!

“Chuyện... chuyện gì vừa xảy ra, Trương Trần ăn hại lại có thể quen biết với loại người này, còn gọi anh ta là cậu Trương, còn đích thân tới đón?”

Người đàn ông đang đợi chỗ đậu xe của Trương Trần khôi phục lại tinh thần, vẻ mặt khó tin.

Chương 19: 19: Cô Thực Sự Có Bệnh

Khách sạn Thiên Tường, sản nghiệp của nhà họ Triệu, lúc này đèn đuốc sáng trưng, chiếc loa được gắn vào tường đang phát bản nhạc êm dịu, một cô lễ tân trang điểm tinh tế đang đứng trước cửa nghênh đón từng vị khách. Đúng lúc này, một chiếc Maserati dừng ngay tại vị trí đỗ xe, thẳng thừng chặn đứng chiếc Mercedes Benz S Class ở phía sau.

Chủ xe Mercedes nhìn thấy vóc dáng của Tề Long cùng giá trị của chiếc xe, bất đắc dĩ thở dài một tiếng rồi đi tìm vị trí đỗ xe khác.

“Khách sạn Thiên Tường, sản nghiệp của nhà họ Triệu, miễn cưỡng cũng có thể đánh giá là bốn sao.

Chủ yếu vì phía sau khách sạn này có một miếng đất trống không nhỏ, thích hợp tổ chức tiệc tùng ngoài trời”, Tề Long vừa giới thiệu vừa dẫn Trương Trần tiến vào khách sạn.

“Cậu chủ Trương, cậu đi tìm em dâu trước đi, tôi đi xem xem hợp đồng ở chỗ bố tôi đã chuẩn bị xong chưa.

Nếu chỗ này có ai dám tỏ thái độ với cậu, cậu cứ thẳng tay đánh người đó”.
“Tôi thực sự không lừa cậu đâu.

Tuy nhà họ Tề chúng tôi không bằng nhà họ Triệu hay nhà họ Tôn, nhưng nhà chúng tôi cũng có phần đặc biệt.

Cậu cứ yên tâm, dù có chuyện gì, tôi cũng gánh được hết”.

Tề Long vỗ ngực hào sảng nói vài câu rồi vội vã rời đi.

Mấy cô lễ tân thấy Trương Trần ăn mặc quá mức đơn giản, thậm chí còn không thể sánh nổi với bộ đồng phục trên người mình nhưng người ta được

một chiếc Maserati đưa rước nên họ cũng không dám ngăn cản, lập tức nặn ra một nụ cười để chào đón anh.

“Xin hỏi anh đi mấy người ạ, chúng tôi lấy phòng riêng cho anh nha?”

“Triệu Ngọc Sinh mở tiệc chiêu đãi ở đâu, dẫn tôi qua đó là được”, Trương Trần đáp.

“Dạ vâng!”, lễ tân gạt đầu, dẫn Trương Trần tới bữa tiệc ngoài trời ở phía sau.

Xung quanh nơi này bật đèn sáng trưng, dưới đất trải thảm đỏ mềm mại, có cả quầy bar lẫn đài phun nước.

Lúc này Phương Thủy Y đang ngồi một mình trên ghế lô, trước mặt cô là một ly rượu vang đỏ.

Đảo mắt nhìn sang, mấy người nhà họ Phương đang tán gẫu với người khác, đến cả Phương Như chưa tốt nghiệp cũng tìm được một người đàn ông trông khá thành công đến bắt chuyện.

“Anh đến rồi à?”, thấy Trương Trần bước tới, Phương Thủy Y lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Ừ!”, Trương Trần gạt gạt đầu, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt với vẻ xót thương.

Anh đột nhiên cảm thấy căm hận chính mình.

Dù trong mấy năm kết hôn, bản thân phải chịu đủ lời lẽ cay nghiệt, nhưng anh rúc trong nhà, chẳng hề quan tâm.

Phương Thủy Y thì khác, cô phải ra ngoài lộ mặt, vì thế tất cả mọi lời chế giễu châm chọc đều do một mình cô hứng chịu.

Dù Trương Trần rất âm úc, không được nhà họ Phương hoan nghênh, nhưng người vợ hữu danh vô thực của anh còn phải chịu đựng nhiều hơn thế.

“Hờ hờ, Thủy Y, đây chính là chồng cô à?”, một giọng nói đột nhiên vang lên, chỉ thấy một cô gái khoác tay người đàn ông mập mập đang bước tới. Cô gái mặc váy dạ hội hở lưng, lộ ra cả mảng da thịt, gương mặt trang điểm rất đậm, cổ đeo dây chuyền đá quý đắt đỏ, nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác rất rẻ tiền, giống như kiêu...!bán rẻ thân xác vậy.

“Đúng vậy!”, Phương Thủy Y nhìn thấy cô ta thì nhíu mày, người này tên là Hàn Lộ Lộ, trước kia từng là đối tác kinh doanh của cô.

Chỉ là người này thích so sánh, tính tình lại ích kỷ, đáng lẽ với địa vị của cô ta, không thể nào xuất hiện ở đây được.

Ánh mắt đảo về phía người đàn ông mập mạp bên cạnh, e rằng đây là công lao của người này.

“Hờ hờ, Thủy Y à, đây là bạn trai tôi.

Tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn, đến lúc đấy cô nhất định phải tới nha.

Hôn lễ của chúng tôi tổ chức ở khách sạn Thịnh Thế, anh ấy là tổng giám đốc ở đó”.

Hàn Lộ Lộ cười hề hề: “Không biết chồng của cô làm việc ở đâu nhỉ, chưa biết chừng anh ta có thể giúp cô thăm dò vài việc trên lĩnh vực của cô đấy?”

“Không cần đâu, lĩnh vực của anh ấy và chúng ta không giống nhau, không nhất thiết phải nói nhiều”, Phương Thủy Y khẽ nhíu mày.

Một năm trước, cô ta từng hợp tác với cô trong một vụ buôn bán quần áo trái mùa, sau đó biến mất tăm, bây giờ xem ra đã trèo lên được cành cao rồi.

“Có gì đâu chứ, dù ngành nghề không giống nhau, cũng vẫn có vài điểm chung chứ.

Chẳng lẽ...! cô ngại nên không muốn nói ra?”

“Chuyện này có gì phải ngại ngần đâu!”, Trương Trần ở bên cạnh khẽ cười một tiếng, chậm rãi đáp: “Tôi sắp xếp được liệu và thu tiền ở Nhân Phong Đường.”

“Sao cơ, hóa ra là làm việc này à? Đúng là đường đột quá, quả thực hai người không có điểm nào giao nhau cả.

Dù sao thì làm một nhân viên thu ngân chắc cũng không cần đến khả năng gì đặc biệt.

Nhưng mà nói chứ, Thủy Y à, tốt xấu gì cô cũng nên tìm một tấm chồng cho

ra hồn, tiền lương của anh ta sợ là không đủ một bữa cơm nhỉ”.

Hàn Lộ Lộ ra vẻ bình tĩnh, sau đó cô ta tỏ ra mình có ý tốt muốn dìu dắt chồng của người quen: “Chúng ta cũng quen biết một thời gian dài rồi nhỉ, chi bằng để chồng cô tới làm việc ở chỗ bạn trai tôi đi.

Tuy rằng ban đầu chỉ là phục vụ bàn thôi, nhưng chúng ta là chỗ quen biết, bạn trai tôi sẽ cất nhắc anh ta tới vị trí quản lý trong thời gian ngắn nhất”.

“Không cần đâu, anh ấy ở Nhân Phong Đường rất ổn!”, Phương Thủy Y lạnh lùng nói.

“Xí, làm phước phải tội, tôi muốn giúp cô, thế mà cô còn không biết điều!”, Hàn Lộ Lộ hừ một tiếng.

Trước kia khi cô ta hợp tác cùng Phương Thủy Y, người ta luôn mua hàng ở chỗ Phương Thủy Y, đàn ông cũng thích Phương Thủy Y hơn dù cho cô ta cố tình ăn mặc thiếu vải trống trên hở dưới.

Điều này khiến cô ta cảm thấy bất bình, bây giờ lại gặp được nhau, làm sao cô ta có thể bỏ qua cơ hội này.

“Vô dụng đúng là vô dụng, mãi mãi không bò lên được, bùn nhão không trát nên tường!”, Hàn Lộ Lộ cảm thán một câu rồi nhìn sang Trương Trần: “Anh có muốn đi không? Con người mà, kiêu gì cũng nên thay đổi bản thân chứ”.

Trương Trần quay đầu lại mỉm cười với cô ta.

Hàn Lộ Lộ này đúng là thứ gái gọi, ban nãy còn lơ đãng hất vạt váy lên trước mặt Trương Trần, bây giờ còn hỏi câu này, không cần nói cũng rõ mục đích, chỉ cần anh gạt đầu, sau đó cô ta sẽ nhân cơ hội này đả kích Phương Thủy Y.

Không quan tâm đến Hàn Lộ Lộ, Trương Trần nhìn về phía người đàn ông đang cực kỳ đặc ý kia: “Tốt nhất anh nên đi kiểm tra, cẩn thận bị lây bệnh giang mai”.

“Cậu có ý gì?”, người đàn ông kia bỗng thấy căng thẳng.

Hàn Lộ Lộ cũng giận dữ nhìn về phía Trương Trần, quát ầm lên: “Anh nói gì thế?”

Phương Thủy Y điềm tĩnh quan sát mọi thứ.

Cô cũng thấy chướng mắt với Hàn Lộ Lộ, tuy rằng bản thân cô cũng cho

rằng Trương Trần đang chém gió, nhưng dọa hai người này một tí cũng vui đấy chứ.

“Đơn giản lắm!”, Trương Trần nhún vai: “Bởi vì cô có bệnh đó!”

“Anh mới bị bệnh ấy, cả nhà anh đều mắc bệnh!”, Hàn Lộ Lộ nghe vậy tức giận mắng ầm lên.

Gã đàn ông mập mạp kia cũng phải nhíu mày với vẻ không vui: “Cậu vô dụng hay không thì cũng chẳng liên quan tới tôi, nhưng nếu cậu nói năng lung tung vậy thì phẩm chất đạo đức của cậu quá tồi.”

Ba năm qua, nhà họ Phương không dạy dỗ gì cậu ư?”

“Không tin thì thôi vậy!”, Trương Trần mỉm cười, không quá để tâm: “Đến lúc đó, anh cứ kiếm chỗ nào vắng người mà khóc nhé.”

Ừm, với trình độ khoa học hiện tại thì có thể giữ được tính mạng của anh trong ba mươi năm, nhưng trong ba mươi đó và cả sau này, khả năng của anh trong phương diện ấy...!chậc chậc!”

Tim gan người đàn ông kia đập thành thịch.

Nhắc tới vấn đề này thì thằng đàn ông nào mà không sợ? Gã phản bác: “Tháng trước tôi và Lộ Lộ mới tới bệnh viện kiểm tra rồi, chúng tôi rất khỏe mạnh.”

Nếu cậu còn nói năng tầm bậy nữa, tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu!”

“Sao anh dám khẳng định rằng trong một tháng này thì người bên cạnh anh vẫn luôn an phận.”

Anh ở bên cô ta hai tư trên bảy à?”, Trương Trần tiếp tục hỏi: “Huống hồ, chỉ cần là người có chút thường thức cơ bản thì ai cũng biết bệnh này có thời kỳ ủ bệnh”.

“Sao cơ?”, đến mức này thì gã đàn ông mập mạp không bình tĩnh được nữa.

Cho dù gã chắc chắn Trương Trần đang nói nhảm, dù vô dụng cỡ nào, bao nhiêu người ở đất Hoài Bắc này đều biết nhưng chính gã cũng thấy thấp

thỏm.

Từ khi tiếp xúc cùng Hàn Lộ Lộ, cô ta có lắng lơ hay không, gã là người biết rõ nhất.

“Khà khà, tốt nhất anh nên tin lời của thần y Trương.

Với cả, tôi không hi vọng trong số thuộc hạ của mình có người bị bệnh.

Ngày mai anh tới chỗ kế toán kết toán đi nhé”.

Đúng lúc này, Tề Long từ phía sau bước tới, cầm một ly rượu đưa cho Trương Trần rồi nói với đám người Hàn Lộ Lộ.

“Cậu chủ Tề...”, gã đàn ông mập mạp kinh ngạc cất tiếng chào, nhưng vừa nghe thấy tin mình bị sa thải, lập tức cuống quýt lên: “Cậu chủ Tề, thẳng nhãi này nói linh tinh, cậu đừng nghe lời hấn”.

“Nói linh tinh? Ý của anh là tôi bị thần y Trương lừa ư?”, Tề Long bật cười: “Anh cũng từng cống hiến cho khách sạn này nên tôi khuyên anh một câu, tốt nhất hãy đi khám đi!”

“Con khốn này, rốt cuộc mày đã làm gì? Tao đối xử với mày không tệ, mày dám hại tao như thế!”, gã đàn ông mập mạp nhìn chằm chằm vào Hàn Lộ Lộ mà chửi rủa.

Nếu là lời của Trương Trần, gã có thể ngó lơ, nhưng lời của Tề Long thì gã phải cân nhắc.

Tề Long không cần thiết phải lừa gã.

“Em...!em có làm gì đâu, sao anh lại tin lời một thằng vô dụng chứ, danh tiếng của Trương Trần đâu phải anh chưa từng nghe thấy”, mặt mũi Hàn Lộ Lộ cũng tái mét.

Tuy cô ta nói như thế, nhưng hiển nhiên ánh mắt của cô ta không còn bình tĩnh nữa rồi.

Với loại bệnh này, tỉ lệ nữ lây cho nam khá nhỏ, nhưng tỉ lệ nam lây cho nữ gần như cao tới 90%.

Đầu óc Hàn Lộ Lộ không ngừng nhớ lại những người đàn ông mà cô ta từng tiếp xúc trong một tháng qua, sau cùng, một bóng hình xuất hiện trong đầu.

Chỉ cần người đó không bị bệnh, cô ta không thể nào bị lây được.

“Tiên sư con mẹ mày, lời của Trương Trần thì tao không tin, chứ cậu chủ Tề có lý do gì để lừa tao?”, gã đàn ông mập mạp mắng một tiếng, không dám nấn ná thêm.

Gã không đợi nổi, gã muốn đi khám bệnh ngay bây giờ.

Hàn Lộ Lộ giậm chân, cũng không muốn đứng đây thêm nữa.

Cô ta tự biết rõ giang mai là bệnh gì, cộng thêm mấy hôm nay cô ta cảm thấy cơ thể khá khác lạ, lập tức chạy tới bệnh viện luôn.

“Cậu chủ Tề!”, Phương Thủy Y nhìn Tề Long đầy kinh ngạc.

Anh ta nói đỡ giúp Trương Trần? Họ quen nhau từ khi nào vậy?

Khi ánh mắt thăm dò của cô đảo về phía Trương Trần, anh khẽ cười: “Anh giúp anh ấy một việc nho nhỏ”.

“Không phải lại là trị bệnh đấy chứ?”, Phương Thủy Y ngờ vực.

“...!Thì đúng là vậy!”, Trương Trần đáp.

“Hề hề, cậu chủ Trương à, lời giải thích của cậu nghe bất lực quá.

Hai người nói chuyện trước nha, bên tôi sẽ xong ngay thôi!”, Tề Long cười hề hề một tiếng, bụng lý rệu chuẩn đi luôn.

Cách đó không xa, Phương Thiên Quang đặt điện thoại xuống, đảo mắt nhìn một vòng, chú ý tới vị trí của Phương Thủy Y nên đi thẳng tới đó.

“Thủy Y, cậu chủ Triệu đã tới rồi.

Cậu ấy ở phòng 103 đấy, nhớ cho kỹ, đừng làm người ta tức giận, đã nhớ chưa? Cả nhà họ Phương trông cậy vào cháu đấy, cháu phải cân nhắc cho rõ ràng”..

Chương 20: 20: Một Cuộc Đá Bay

Cái gì nên đến thì cuối cùng vẫn phải đến, cô vẫn không thoát được tai họa này sao?

Phương Thủy Y hơi tuyệt vọng, nếu cô không muốn, nhà họ Phương sẽ đá cô ra ngoài thật sao!

Phương Thủy Y nhìn thấy bà cụ Phương đang mãi mê nói chuyện với mọi người với khuôn mặt vui vẻ.

Nếu cô không đồng ý thì chuyện này sẽ phá hỏng mọi tính toán của bà cụ, với tính cách của bà ta, chắc chắn sẽ không mấy may do dự đuổi cô đi! Sau đó, Phương Thủy Y nhìn về phía Trương Trần, rồi lại rũ mắt.

Cô nhìn anh để làm gì, lúc này, Trương Trần có thể làm gì giúp cô được chứ! "Nhanh lên, thất thần cái gì đấy?", Phương Thiên Quang bắt mãi thúc giục nói.

"Ông kêu cái gì, đợi lát nữa Thủy Y tự đi qua!", Trương Trần cau mày nhìn Phương Thiên Quang.

Đám người nhà họ Phương này đúng là máu lạnh, hoặc là nói, con gái trong nhà họ Phương vốn dĩ chẳng có địa vị gì, tác dụng duy nhất chính là vào lúc này!

"Chỗ này không có chuyện của cậu, cút!", Phương Thiên Quang để ý mọi người rồi nói thẳng, ông ta hoàn toàn không định giữ mặt mũi cho Trương Trần.

Bây giờ, chỉ cần Phương Thủy Y ngoan ngoãn vào căn phòng đó, mọi chuyện khác đều sẽ thành công.

"Bác hai, bác về trước đi, mình cháu đi là được rồi!", Phương Thủy Y do dự

một lát, mở miệng nói.

Phương Thiên Quang nhíu mày, nhưng cũng không dám ép quá, ông ta biết Phương Thủy Y rất phản cảm chuyện này, bây giờ cho cô chút thời gian để suy nghĩ cũng tốt.

"Vây cũng được, cháu ráng nhanh lên!", Phương Thiên Quang nói xong, trừng mắt nhìn Trương Trần rồi mới rời đi.

"Lát nữa anh thật sự muốn tôi đi vào đó sao?", thấy Trương Trần đang uống rượu vang, Phương Thủy Y hơi bực mình.

Người đàn ông thối này, anh thật sự muốn chấp tay dâng tặng vợ mình cho người khác sao, có nhu nhược cỡ nào thì cũng không thể tới mức này chứ. Đặt ly rượu xuống, Trương Trần ngắm nghía dáng vẻ xinh đẹp như hoa của Phương Thủy Y: "Bà xã xinh đẹp như vậy mà anh vẫn còn chưa ăn được, nếu kẻ nào dám há miệng, anh sẽ xé rách miệng tên đó ra!"

"Xì!", nghe thấy lời của Trương Trần, Phương Thủy Y đỏ mặt, cô không nhịn được mà bật cười, nhưng sau đó lại chau mày cười khổ.

Mạnh miệng ai mà chả nói được, cho dù đến lúc đó, Trương Trần âm mưu đánh Triệu Ngọc Sinh một trận thì e là bản thân Trương Trần sẽ phải trả một cái giá đắt hơn.

"Đừng nghĩ nhiều, cứ thoải mái ăn uống tận hưởng đi!"

Trương Trần lấy một ly rượu rồi đưa cho Phương Thủy Y, sau đó anh nâng ly cùng với cô một cái rồi uống một hơi cạn sạch!

...

"Cậu Triệu, nhà họ Phương báo tin, nói là một lát nữa, Phương Thủy Y sẽ tự mình đến đây!"

Trong căn phòng 103, một người đàn ông mặc vest cùng kính nói.

Triệu Ngọc Sinh gật đầu.

"Chúc mừng cậu Triệu có được người trong lòng, đến lúc đó nhà họ Triệu sẽ có mợ chủ!"

"Cậu đi xuống trước đi!", Triệu Ngọc Sinh nhướn mày.

Nhà họ Triệu sẽ không cho phép một người phụ nữ qua một lần đò làm vợ hẳn, hơn nữa chính hẳn cũng sẽ không cưới một người phụ nữ như vậy! Phương Thủy Y đúng là rất xinh đẹp, nhưng cô gái này giống như đồ ăn

ngon, ăn nhiều cũng có lúc ngán.

Triệu Ngọc Sinh hẳn chưa được ăn nên mới “thèm”, đợi một thời gian nữa, hẳn ăn ngán rồi, chơi chán rồi, tất nhiên hẳn sẽ đá Phương Thủy Y đi.

Đến lúc đó, bất kể Phương Thủy Y có ra sao, hẳn cũng không quan tâm. "Trương Trần, ha ha, chắc bây giờ mày đang ở cùng Phương Thủy Y, lát nữa, mày sẽ nhìn vợ mình ngoan ngoãn đến đây, sau đó ngoan ngoãn để mặc tao chơi đùa.

Không biết lúc đó mày sẽ có cảm tưởng gì nhỉ, mày quen biết Vương Hiến Chi thì ích gì, bản thân có thực lực mới là vương đạo!"

Triệu Ngọc Sinh cười khẩy một tiếng, rót một ly rượu vang đỏ rồi lấy một viên thuốc nhỏ màu xanh từ trong túi ra, thả vào ly. Chẳng mấy chốc, chai rượu vang đỏ trước mặt hẳn đã cạn hơn phân nửa, hẳn không khỏi nhú mày.

Đã hơn ba mươi phút trôi qua rồi, tại sao người vẫn chưa đến?

"A lô, A Báo à, cậu đi hỏi xem nhà họ Phương có ý gì, Triệu Ngọc Sinh tôi không cầu xin bọn họ tham gia dự án tu sửa Thành Cổ!", Triệu Ngọc Sinh sốt ruột trực tiếp gọi một cuộc điện thoại!

Bên ngoài, dưới chân khách sạn Lộ Thiên, nam nữ già trẻ nhà họ Phương đều uống rất nhiều rượu, trên mặt là nụ cười vui vẻ, thỉnh thoảng có ai đi ngang qua thì người đó đều chào bọn họ một tiếng! Người nhà họ Phương niềm nở đáp lại.

Bọn họ biết tất cả những điều này đều là vì nể mặt Triệu Ngọc Sinh!

Bên kia, một người đàn ông râu ria mặc vest đi tới, hẳn ta không để ý đến nụ cười nịnh nọt của Phương Thiên Quang mà trực tiếp nhấn lại lời của Triệu Ngọc Sinh.

"Cái gì, con bé vẫn chưa đi à?", Phương Thiên Quang nói.

Người đàn ông có râu hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời đối phương.

Giờ hẳn ta chuyển lời rồi, nhà họ Phương muốn thế nào là chuyện của bọn

họ.

"Chú ba, con gái chú không hiểu chuyện quá rồi đấy!", Vương Diễm, vợ của Phương Thiên Quang hừ lạnh

Hai vợ chồng Phương Thiên Bằng nhíu mày không vui, nói thế nào thì Phương Thủy Y cũng là con gái ruột của họ, mặc dù ở nhà họ Phương này, con gái không được coi trọng, khiến ông ta chẳng thể có một chức vị tốt trong gia tộc.

Nhưng trong lòng ông ta vẫn hơi dao động, nói cho cùng thì trên người Phương Thủy Y cũng chảy dòng máu của mình.

"Mẹ, con đi gọi con bé đó, làm sao có thể để con nhỏ này tự ý làm bậy được!", Vương Diễm nói với bà cụ một tiếng rồi bước nhanh tới chỗ Phương Thủy Y.

"Mẹ!", Phương Hải Cương kêu lên, sau đó nói: "Bà nội, cháu cũng đi theo xem thử!"

...

Trương Trần và Phương Thủy Y đang uống rượu, lúc này hai má Phương Thủy Y đã đỏ ửng.

Cô nghe Trương Trần kể vài câu chuyện cười thì thấy tâm trạng đã vui vẻ hơn một chút.

Không thể nghi ngờ, Phương Thủy Y lại phát hiện ra một ưu điểm nữa của Trương Trần.

Cô đang nghĩ, không biết có phải là do trước đây cô tiếp xúc và nói chuyện với Trương Trần quá ít nên mới không nhìn ra điểm nổi bật của chồng mình hay không?

Vừa mới nâng ly rượu lên lần nữa, cổ tay Phương Thủy Y đã bị người khác thô bạo tóm lấy.

"Uống cái gì mà uống, muốn uống như vậy thì vào phòng rồi uống với cậu Triệu ấy! Chờ lâu như vậy, chắc cậu Triệu sốt ruột rồi đấy!"

Vương Diễm tiến lên phía trước tóm lấy cổ tay Phương Thủy Y rồi quát lớn. Bây giờ Triệu Ngọc Sinh chính là túi tiền của nhà họ Phương, điều này có liên quan đến từng người bọn họ, mà Phương Thiên Quang và con trai bà ta lại có rất nhiều lợi ích và cổ phần của nhà họ Phương, làm sao mà bà ta cho

phép chuyện này bị phá hỏng được!

"Bác hai!", Phương Thủy Y giật mình hô lên!

"Buông cô ấy ra!", Trương Trần cầm ly rượu, ánh mắt rét lạnh nhìn Vương Diễm.

"Cậu là cái thá gì! Cậu là đồ bỏ đi, bây giờ cậu còn nói chuyện được ở đây thì cậu hãy biết điều đi.

Nếu không có nhà họ Phương, đến cái cánh cửa nơi này, cậu cũng không vào được đâu!"

"Cậu đã nói rõ là cậu và nhà họ Phương không nợ nần gì nhau, bây giờ cậu đi theo tới đây làm quỷ gì, chẳng lẽ là an ủi vợ mình hả?"

Vương Diễm khinh thường mắng anh, nói xong thì kéo Phương Thủy đi xa.

"Bác hai, bác đừng như thế, bác buông cháu ra đi!", Phương Thủy Y giãy giụa và chống cự, Trương Trần nghe thấy giọng nói thì ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

"Đợi đã, tôi muốn nói một câu!", Trương Trần đặt ly rượu xuống rồi đứng lên.

Mọi người nhìn cậu con rể nổi danh ăn bám này bằng ánh mắt khó hiểu, bây giờ anh ta còn có thể nói cái gì, cách tốt nhất là cứ để Vương Diễm đưa Phương Thủy Y đi, nói không chừng đợi Triệu Ngọc Sinh vui vẻ thì thăng chức cho anh cũng nên.

Vương Diễm cũng đứng lại, mắt nhìn Trương Trần.

Lần này bà ta muốn xem thử Trương Trần còn có bản lĩnh gì khác nữa.

Nhưng ngay khi bà ta đứng lại, một cái đế giày dần phóng to trong tầm mắt bà ta.

Bà ta nhìn về phía Trương Trần với ánh mắt không thể tin nổi, làm sao thành vô dụng này dám?

Rầm!

Một cú thôi! Trương Trần trực tiếp đá Vương Diễm bay ra ngoài chỉ với một cú đá, lực mạnh tới mức đá văng Vương Diễm ra xa hơn bốn năm mét, nửa đường còn xô ngã mấy người.

Trước kia, bởi vì quan hệ giữa nhà họ Trương ở Thủ đô và mẹ anh, cho dù là chuyện gì anh cũng phải nhẫn nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn.

Nhưng bây giờ anh đã không còn lý do gì phải nhẫn nhịn nữa, như anh đã nói, người phụ nữ của anh anh sẽ bảo vệ!

Mọi người đều sửng sốt, tình huống gì đây, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau như thể nhìn thấy con thỏ luôn luôn hiền lành lại nhảy dựng lên cắn người!

Từ trước tới nay trong ấn tượng của họ, Trương Trần luôn nín nhịn và ít nói, nhưng giờ phút này anh ấy lại làm ra một chuyện khiến cho người khác kinh ngạc!

Sau khi ngã xuống đất Vương Diễm vẫn sững sờ một lúc, cho đến khi cơn đau dữ dội ở ngực ập đến bà ta mới xác định chính mình thật sự đã bị đá bay!

"Trương Trần, tôi thấy cậu đang tự tìm đường chết!", Vương Diễm tức đến phát điên, bà ta đứng dậy giống như một bà điên chạy đến chỗ Trương Trần cào anh!

"Chiều theo ý bà!", Trương Trần hừ lạnh một tiếng, lại một cước đạp bà ta ra ngoài!

"Ôi con mẹ nó...", tất cả mọi người lại một nữa câm nín, ông tướng này có phải đá ngiên rồi đúng không, còn đá thuận chân như vậy nữa hả?

Phương Thủy Y cũng nhìn người đàn ông của mình bằng ánh mắt khó tin, sau đó lại nhìn Vương Diễm ngã sõng soài trên mặt đất đang chật vật đứng lên!

Cô đi tới trước mặt Trương Trần, oán trách: "Anh đang làm gì vậy, làm vậy thì có tác dụng gì?"

Lúc này, những người khác nhà họ Phương nghe tiếng cũng chạy tới!

"Trương Trần, cậu đúng là liều lĩnh! Con còn ngây ra đấy làm gì, còn không đi gọi bảo vệ hả?", Phương Thiên Quang liếc nhìn Trương Trần, sau đó khó chịu nói với con trai mình.

"À, vâng, vâng!", lúc này Phương Hải Cương mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi gọi bảo vệ!

"Trương Trần, chuyện này sẽ không kết thúc như thế đâu.

Cậu bị nghi ngờ là cố ý gây thương tích, cậu đợi đơn kiện của nhà họ Phương chúng tôi đi!", Phương Thiên Quang quát lên, rồi nhìn về phía Phương Thủy Y nói tiếp: "Đã lâu thế rồi tại sao cô vẫn còn ở đây, nhà họ Phương nuôi cô hơn hai mươi năm nay phí cơm à?"

"Phương Như, dẫn chị họ con lên phòng của cậu Triệu đi!", Phương Thiên

Thành dặn dò!

"Các người, ai dám động đến cô ấy?", Trương Trần không bị ảnh hưởng bởi mấy lời của Phương Thiên Quang, ánh mắt anh rét lạnh quét qua tất cả những người nhà họ Phương, rồi nói: "Các người thử xem!"

Mấy người vây xem đang bàn tán xôn xao, đa phần chủ đề đều xoay quanh sự bộc phát của Trương Trần.

Bữa tiệc đột nhiên xảy ra chuyện như này, coi như là thêm gia vị vào cũng tốt.

Vì thế, bọn họ mặc kệ nội bộ nhà họ Phương cãi nhau, bọn họ chỉ cần xem náo nhiệt là được rồi!

"Trương Trần, cậu láo toét quá rồi đấy! Ai cho cậu lá gan thế hả, nếu để cậu Triệu đích thân tới đây thì cậu nghĩ cậu có kết cục tốt sao?", mặt mày Phương Thiên Quang căng ra, ông ta cũng hơi bất ngờ.

Làm sao mà Trương Trần lại khá thế này nhỉ, nhưng mà việc quan trọng trước mắt là đưa Phương Thủy Y đi.

"Cút!", Trương Trần không thèm để ý đến ông ta, kéo Phương Thủy Y ra phía sau mình, nói: "Triệu Ngọc Sinh muốn gặp Thủy Y thì bảo hắn ta tự đến đây!".

Chương 21: 21: Tôi Nói Là Chấm Dứt Hợp Đồng

Giờ phút này

Phương Thủy Y sâu sắc cảm nhận được cảm giác an toàn! Dù sao thì có ai mà không muốn được bảo vệ cơ chứ!

Nhưng khi cô nhìn vào đám đông đang xem náo nhiệt xung quanh và tất cả những người nhà họ Phương, trái tim cô lập tức trở nên căng thẳng!

Lời nói của Trương Trần đầy ngạo mạn, còn đánh bác hai của cô.

Cho dù được hả giận thế nhưng tiếp theo phải thu dọn chuyện này thế nào đây?

Mọi người liên tục chế nhạo anh, một số người nhìn anh như tên điên, một số khác lại hả hê, coi anh như một thằng ngốc.

Yêu cầu cậu chủ Triệu đích thân tới đây, sợ là đầu óc anh bị úng nước rồi.

Bữa tiệc tối nay là do Triệu Ngọc Sinh tổ chức, có thể nói bảo vệ nơi này tất cả đều là người của hắn ta.

Nếu như nói Trương Trần kéo Phương Thủy Y bỏ chạy ngay bây giờ có khi còn kịp, đợi Triệu Ngọc Sinh đến đây rồi thì có chạy đằng trời!

"Phương Thiên Quang, ông còn ngây ra đó làm gì, vợ của ông bị đánh rồi đấy, ông còn chờ đợi gì nữa hả?", Vương Diễm hai mắt đỏ bừng, tóc tai bù xù, đứng lên vung tay.

Bà ta hận bây giờ không thể một ngụm cắn chết tên súc sinh Trương Trần kia, bà ta bị đá hai cái trước mặt nhiều người như vậy, sau này làm sao còn mặt mũi gặp người khác nữa chứ?

Phương Thiên Quang cau mày, rõ ràng ông ta suy nghĩ sâu sắc hơn người đàn bà Vương Diễm này.

Nếu ở một dịp như này mà ông ta cứ dây dưa, không có phong độ thì nhất định sẽ để lại ấn tượng xấu cho mọi người.

Cách tốt nhất là thông báo cho ông chủ ở đây, cho dù Triệu Ngọc Sinh có dùng cách gì đi chăng nữa thì cũng là danh chính ngôn thuận!

Nghĩ tới đây, Phương Thiên Quang an ủi vợ mình, nói với Trương Trần:

"Được thôi, vậy thì để cậu Triệu đến nói chuyện với cậu!"

"Thiên Quang, sao con có thể nhường bộ được, con làm mẹ quá thất vọng!", bà cụ Phương tức đến run người, khuôn mặt già nua trông có chút góm ghiếc!

"Mẹ, Trương Trần gây rối thế nào là chuyện của nó, nếu nhà họ Phương chúng ta cũng cãi nhau với nó ở đây rồi tự tìm người xử lý, vậy thì cậu Triệu sẽ nghĩ thế nào chứ.

Dù sao ông chủ chỗ này cũng là Triệu Ngọc Sinh, còn chúng ta chỉ là khách!"

"Mà con còn nghe nói, trước kia thằng ranh Trương Trần này từng đắc tội với cậu Triệu, vừa hay mượn cơ hội này dạy cho nó một bài học, đây không phải là một công đôi việc hay sao?"

Phương Thiên Quang kiên nhẫn giải thích vài câu, sau đó nói với con gái của Phương Thiên Thành: "Như Như, cháu mau đi thông báo cho cậu Triệu đi!"

"À, vâng, vâng ạ!", được Phương Thiên Quang gợi ý, Phương Như lập tức chạy tới phòng 103 thông báo cho Triệu Ngọc Sinh!

Sau khi nghe giải thích xong, bà cụ cũng tạm thời bình tĩnh lại.

Nhưng ánh mắt bà ta nhìn Trương Trần như thể hận không thể róc xương lóc thịt anh ra.

Cái thứ rác rưởi này cho tới bây giờ vẫn chưa ly hôn với Phương Thủy Y, lại còn gây chuyện trong bữa tiệc, khiến cho những anh tài trong giới kinh doanh được dịp chê cười nhà họ Phương bọn họ.

Có thể tưởng tượng được bà ta tức giận đến nhường nào!

"Nào, mặc kệ bọn họ.

Chúng ta tiếp tục uống rượu!", Trương Trần không quan tâm mấy người này

nghĩ gì, anh lại rót rượu cho Phương Thủy Y rồi mỉm cười, một hơi uống cạn rượu trong ly!

"Trương Trần...", Phương Thủy Y lo lắng dậm chân một cái, cô thật rất muốn bỏ đầu Trương Trần ra xem cái thằng cha này rốt cuộc đang nghĩ cái gì, anh có biết đây là chỗ nào không, giờ lại còn muốn gọi Triệu Ngọc Sinh đến đây nữa, đã thế lại vẫn còn lòng dạ mà uống rượu!

"Em đừng lo lắng, vì anh mà mấy năm nay em đã phải chịu đựng nhiều lời châm chọc.

Anh từng nói, sau này anh sẽ không bao giờ để em phải chịu uất ức nữa, cho dù hẳn ta có là người nhà họ Triệu!", Trương Trần dịu dàng nhìn Phương Thủy Y nói!

Cho dù Trương Trần năm lần bảy lượt nhấn mạnh, nhưng Phương Thủy Y vẫn không yên tâm.

Trương Trần dựa vào cái gì chứ, dựa vào bản lĩnh ngủ ngày ba năm nay của anh sao?

Trương Trần nhận thấy lời giải thích của mình không có sức thuyết phục, đành bất lực mỉm cười, đúng là so sánh với những việc anh từng làm thì lời nói của anh lúc này quá yếu ớt và không có trọng lượng.

Chỉ có thể đợi lát nữa dùng hành động để chứng minh thôi!

Trong phòng, Triệu Ngọc Sinh nhận được tin thì vô cùng tức giận, trực tiếp quăng đổ mấy cái ly trên bàn.

Sau đó lãnh đạm đi cùng Phương Như tới đại sảnh!

Hắn ngược lại muốn nhìn xem, thằng con rể vô dụng của nhà họ Phương này, bây giờ lấy đầu ra can đảm phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Còn dám đánh người trong bữa tiệc của hắn nữa!

"Cậu Triệu..."

"Cậu chủ..."

Một số vệ sĩ tập trung bên cạnh và cung kính chào Triệu Ngọc Sinh, hắn chỉ thờ ơ gạt đầu rồi bước nhanh về phía đại sảnh!

"Cậu Triệu tới rồi...", không biết ai trong đám người hô lên, những người

đứng xem náo nhiệt và người nhà họ Phương đều quay lại nhìn.

Quả nhiên là Triệu Ngọc Sinh đang đi về phía này cùng với bảy tám người đàn ông lực lưỡng.

Bọn họ tự động tránh ra hai bên, nhường đường cho chủ nhân của bữa tiệc đi tới!

Triệu Ngọc Sinh sải bước đến trước mặt Trương Trần, ánh mắt hắn ta lướt qua Phương Thủy Y đã đỏ bừng hai má.

Sau đó nhìn về phía Trương Trần đang thờ ơ đứng bên cạnh.

"Đúng là không biết điều!", Triệu Ngọc Sinh cười lạnh, nói: "Trương Trần, bữa tiệc của tao mà mày không mời mà đến, tao cũng không nói gì.

Một tên ăn mày không có cơm ăn tao có thể hào phóng mà bố thí cho, nhưng mà tên ăn mày này không những ăn không cơm của tao, lại còn muốn gây rối nữa.

Mày nói xem, tao nên xử lý tên ăn mày đó như thế nào?"

Mọi người không ngừng gật đầu, nhà họ Triệu đúng là nhà họ Triệu, xử lý sự việc vừa độc đoán lại ôn hòa.

Triệu Ngọc Sinh không trực tiếp ra tay, mà lời nói và hành động của hắn giống như một quý ông lịch thiệp, trong lời nói còn so sánh Trương Trần với một tên ăn mày nữa!

"Cậu Triệu, không cần khách khí với hắn ta nữa.

Hắn đã đạp lên mặt cậu rồi, nếu cậu đã đích thân tới, vậy thì cứ đánh gãy hai chân, cho hắn ta một bài học nhớ đời!"

"Đúng đấy, để hắn ta nhớ cho kỹ, lần này chỉ là hai chân, lần sau có khi không được may mắn như vậy nữa đâu.

Đây cũng là vì tốt cho hắn ta!"

"..."

Mọi người tranh nhau nói xen vào.

Vừa nãy nhà họ Phương giải quyết bọn họ chỉ đứng xem mà thôi.

Đó là bởi vì nhà họ Phương không có máu mặt gì.

Bây giờ Triệu Ngọc Sinh đến rồi, tất nhiên là bọn họ sẽ đứng về phía hắn ta mà lên tiếng nịnh nọt rồi.

Trương Trần cũng hứng thú nhìn Triệu Ngọc Sinh, vẻ mặt anh bình tĩnh như đang giải quyết chuyện thường ngày trong gia đình, thản nhiên nói: "Theo như lời anh nói thì phải làm sao đây?"

"Tất nhiên là đánh gãy hai chân, ném ra bữa tiệc, nhưng mà yên tâm cùng lắm cũng chỉ đau nửa năm thôi, sau này đi lại không được bình thường, ngoài ra sẽ không có vấn đề gì lớn cả!"

Như để đáp lại lời nói của Triệu Ngọc Sinh, đám vệ sĩ bắt đầu tìm cho mình một cây gậy bóng chày hoặc là cái chân ghế, tiến gần đến chỗ Trương Trần.

Chỉ cần Triệu Ngọc Sinh gật đầu, bọn họ sẽ ra tay luôn!

Trương Trần vẫn bình thường nhưng Phương Thủy Y đã lo lắng phát khóc rồi.

Cái tên này đang làm cái quái gì vậy!

Cô nhìn về phía Triệu Ngọc Sinh, cảnh cáo nói: "Anh đừng có mà làm liều, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Phương Thủy Y, cháu làm gì vậy, nó đã đánh bác hai cửa cháu, đây là cái giá mà nó phải trả, giờ cháu còn nói giúp nó, rốt cuộc trong mắt cháu còn có nhà họ Phương hay không?"

Phương Thiên Thành hét lên, sao có thể đắc tội Triệu Ngọc Sinh vào lúc này chứ, lại còn đối đầu với người ta nữa.

Báo cảnh sát, báo cảnh sát có tác dụng mẹ gì.

Nếu nhà họ Triệu vướng vào rắc rối, cùng lắm là bồi thường một ít tiền là xong chuyện!

Quả nhiên, vẻ mặt của Triệu Ngọc Sinh như vừa nghe thấy chuyện cười.

Người phụ nữ trước mắt này, không biết đã bao lần bị hắn đùa giỡn trong suy nghĩ của mình, hắn nói: "Em có muốn anh đưa điện thoại cho em không?"

Phương Thủy Y mặt đỏ lên vì xấu hổ, cô ngẩng mặt lên nhìn Triệu Ngọc Sinh, lạnh nhạt nói: "Rốt cuộc anh muốn như thế nào?"

"Ha ha!", Triệu Ngọc Sinh xấu xa nói: "Nể mặt em, anh có thể bỏ qua cho hần, còn chuyện tại sao Trương Trần lại đến đây, em vào phòng anh chúng ta từ từ nói chuyện, tiện thể trao đổi một chút về dự án Thành Cổ!"

"Ha ha, chúc mừng cậu Triệu.

Đám cưới ngày sau chắc tôi phải uống thêm hai ly mất!", người tinh mắt sớm đã nhìn ra vấn đề chính trong chuyện này, ngay lập tức nói chúc mừng.

Bây giờ sự việc dường như đã được quyết định, cũng không còn trò vui gì để xem nữa.

Triệu Ngọc Sinh gật đầu cười, trong lòng lại chế nhạo.

Lát nữa hần sẽ hung hăng dằn vò Phương Thủy Y, sau đó đá Phương Thủy Y đi.

Còn về chuyện dự án Thành Cổ, Phương Thủy Y đã không biết điều như vậy thì tất nhiên là hần sẽ không cho cô nữa.

Đến lúc đó, nếu Phương Thủy Y chịu quỳ xuống hầu hạ hần, vậy thì hần còn có thể xem xét thêm!

Hôm nay, cho dù như thế nào, hần quyết chiếm đoạt bằng được Phương Thủy Y.

"Thủy Y, cháu còn ngây ra đó làm gì, còn không đi với cậu Triệu.

Cái con bé này sao lại không biết điều như vậy, cháu quên rằng mình đã nói gì ở nhà rồi à?"

Người nhà họ Phương vừa nghe thấy chuyện dự án thì trong lòng mừng rỡ, sau đó nhíu mày, không ngừng thúc giục Phương Thủy Y.

Triệu Ngọc Sinh hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn Phương Thủy Y không còn ấm áp giống như trước kia mà lộ ra một tia hung ác, giống như sói đói, còn Phương Thủy Y thì như một con thỏ đang chờ bị làm thịt!

"Quay lại rồi ngồi xuống!", ngay khi Phương Thủy Y đang mất bình tĩnh, sắp thỏa hiệp thì giọng nói của Trương Trần vang lên.

Sau đó, anh kéo Phương Thủy Y ra sau mình!

"Triệu Ngọc Sinh, tôi nghĩ là anh đã hiểu lầm một chuyện!", vẻ mặt Trương Trần từ đầu tới cuối không thay đổi, lúc này vẫn thản nhiên như cũ nói: "Tên ăn mày đó không đến để ăn không uống không."

Anh ta có chuyện cần tuyên bố!"

"Ồ, có chuyện gì vậy?", Triệu Ngọc Sinh cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà tâm lý của Trương Trần này đúng là ổn định.

Hắn cũng thắc mắc là thằng cha này rốt cuộc là ngốc thật hay chỉ đang cố tỏ ra dũng cảm thôi.

"Ở đây ngoài anh ra thì những người khác đều là người tham gia và người thực hiện dự án cải tạo Thành Cổ đúng không?", Trương Trần không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Đúng vậy!", Triệu Ngọc Sinh gật đầu, không kiên nhẫn nói: "Nếu mày nghĩ rằng nói nhảm hết chuyện này đến chuyện khác để trì hoãn thời gian vậy thì mày mắc sai lầm lớn rồi!"

"Ha ha, đừng vội, anh đừng đừng là cậu chủ nhà họ Triệu mà một chút nhẫn nại này cũng không có sao?"

Trương Trần khẽ cười, nói: "Chuyện tôi tuyên bố rất đơn giản, đó là chấm dứt hợp đồng dự án cải tạo Thành Cổ với tất cả các người!"

Không chỉ Triệu Ngọc Sinh mà tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt.

Bọn họ còn tưởng đứa con rể vô dụng nhà họ Phương có trò bịp bợm gì cơ, không ngờ lại là một thằng thần kinh!

Hắn ta là ai, hắn có bản lĩnh gì mà nói chuyện này, trừ khi là mất trí!

"Xin lỗi, tao chưa nghe rõ, vừa nãy mày nói gì cơ?", Triệu Ngọc Sinh cười chế nhạo, ngoáy lỗ tai, hướng về phía trước làm ra vẻ muốn nghe!

"Tôi nói là, chấm dứt hợp đồng!", Trương Trần cũng nở nụ cười, chẳng qua lúc này nụ cười của anh lại mang ý đùa cợt và chế nhạo..

Chương 22: 22: Bị Loại

Giọng nói của Trương Trần vọng tới tai Triệu Ngọc Sinh rất rõ ràng, lần này, hẳn chắc chắn bản thân không nghe nhầm.

Vả lại, nhìn biểu cảm không hề giống như đang đùa của Trương Trần, biểu cảm ấy nói như thật vậy.

“Ha ha ha...”

Triệu Ngọc Sinh đột nhiên bật cười ha hả, những người còn khác sau phút sững sờ cũng bật cười theo.

“Trương Trần ơi là Trương Trần, mày chỉ là một thằng con rể vô dụng, lấy đâu ra giọng điệu ghê gớm thế? Có phải bị nhà họ Phương bắt nạt gớm quá nên mày biến thành thằng ngu rồi không?”

“Người anh em, xin đừng nói bậy, nhà họ Phương chúng tôi trước giờ chưa từng bắt nạt cậu ta, ngược lại, còn để cậu ăn không ngồi rồi suốt ba năm kìa!”, Phương Thiên Quang nghe vậy lập tức giải thích.

“Thế thì tốt rồi, chi bằng, mọi người ơi, chúng ta hùn tiền vào cho anh con rể nhà họ Phương đi khám bệnh đi!”

“Tôi bỏ một trăm tệ...”

“Tôi góp hai trăm tệ...”

Từng âm thanh không hề kiêng nể vang lên, cả đại sảnh bỗng chốc ngập trong tiếng cười đùa châm chọc và chế giễu.

Mặt mũi Phương Thủy Y đỏ đến mức sắp nhỏ máu.

Cô cực kỳ khốn khổ, Trương Trần nói năng ngông cuồng khiến cô phải chịu liên lụy.

“Rất cuộc anh muốn thế nào? Anh biết dự án này có ý nghĩa gì không? Khả năng mà anh nói tới hóa ra chỉ là vênh váo với người ta thôi hả?”, Phương Thủy Y nhìn Trương Trần bằng đôi mắt đỏ ngầu, cô không ngờ Trương Trần còn tự cao tự đại như vậy.

Dự án này do nhà họ Triệu dẫn đầu, bao gồm hơn mười nhân vật tinh anh trong giới kinh doanh.

Đừng nói đến một kẻ vô dụng như Trương Trần, cho dù là bản thân Triệu Ngọc Sinh cũng không dám to gan cất tiếng mời tất cả mọi người ra khỏi dự án.

“Được rồi, tao cũng không có tâm trạng nghe mày kể chuyện cười nữa, mày ngoan ngoãn tới bệnh viện đi”, thu lại tiếng cười, Triệu Ngọc Sinh hừ một tiếng, phất tay, đám vệ sĩ kia bỗng chốc lao về phía Trương Trần.

“Dừng tay!”, đúng vào lúc này, một âm thanh bỗng vang lên, nhưng người lên tiếng không phải Trương Trần.

Đám vệ sĩ liếc mắt nhìn người mới tới, ngoan ngoãn bỏ vũ khí trên tay xuống.

“Cậu chủ Tề?”, Triệu Ngọc Sinh khẽ nhíu mày.

Hắn không mời Tề Long, nhà họ Tề là người phụ trách, còn tất cả bọn họ chỉ là người tham gia, vì thế hắn mới không mời Tề Long tới buổi tiệc lần này.

Thế mà Tề Long đột ngột xuất hiện, trông có vẻ người này đứng về phe Trương Trần nữa.

“Cậu chủ Tề có ý gì vậy?”, Triệu Ngọc Sinh hỏi Tề Long với vẻ nghi hoặc.

Hắn loáng thoáng cảm nhận được dự cảm không ổn, Tề Long xuất hiện trùng hợp quá.

“Anh Trương đây nói không sai, anh ấy nói hủy bỏ hợp đồng là hủy bỏ hợp đồng, tất cả mọi người ở đây bị loại hết, bao gồm cả nhà họ Triệu”.

Tề Long mặc vest màu trắng, cơ bắp cường tráng gồ lên rõ ràng.

Anh ta sải bước tới bên cạnh Trương Trần: “Trong dự án tu sửa cải tạo Thành Cổ, tôi tuyên bố, từ giờ phút này trở đi, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bị loại!”

Ào!

Câu nói của Tề Long khiến đám đông nhốn nháo.

Những người có mặt trong buổi tối ngày hôm nay toàn là người tham gia vào dự án Thành Cổ.

Trong số đó, một vài người không có căn cơ vững vàng như nhà họ Triệu, phải nói rằng họ đã dốc tâm huyết nửa đời người vào dự án này.

Nếu đột nhiên bị gạt ra, e rằng sẽ tổn thất nghiêm trọng.
Đám đông nhìn về phía Tề Long bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Chàng trai này không quá nổi tiếng, nhưng đa số mọi người đều biết anh ta, vì nhà họ Tề của anh ta chính là bên phụ trách dự án này.

“Cậu chủ Tề, tại sao lại vậy chứ, chúng tôi đã làm sai chuyện gì?”, có người bất mãn lên tiếng, dù ai bị đá ra ngoài mà không có lý do cụ thể cũng sẽ tức giận thôi.

Triệu Ngọc Sinh nhíu chặt hàng lông mày, mắt mũi híp tịt thành một đường thẳng.

Ánh mắt của hắn đảo qua Trương Trần, sau đó ghim lên người Tề Long, giọng điệu trầm hẳn xuống: “Tề Long, cậu đừng nói với tôi là vì tên Trương Trần này nhé!”

“Không sai!”, Tề Long mỉm cười và đáp: “Một mình anh Trương đây là có thể cung cấp đủ nguồn vốn cho dự án rồi.”

“Không thể nào!”, ngay lập tức, có người lớn tiếng chất vấn: “Cậu chủ Tề, cậu đừng bị hắn lừa nha! Làm sao hắn có nhiều tiền như thế được?”

“Đúng vậy đó!”, người nhà họ Phương cũng hòa theo, Trương Trần là người thế nào, e rằng họ hiểu rõ hơn ai hết.

Dự án này cần tập hợp nguồn vốn từ hơn mười người, sao có thể chỉ cần một người đã hoàn thành được? Đừng nói đến họ, kể cả bố của Triệu Ngọc Sinh đứng ra thì ông ấy cũng không dám lớn lối như thế.

Khoản tiền ấy hẳn là một con số trên trời.

“Khà khà!”, Tề Long khẽ cười, búng búng vài hạt bụi bám trên áo sơ mi và đáp: “Có lừa lọc hay không thì nhà họ Tề sẽ tự biết chừng mực.

Bây giờ, các anh các chị đã bị loại bỏ hết rồi, việc hủy bỏ hợp đồng...”

“À phải rồi, cậu chủ Triệu, anh có ký hay không cũng không sao hết, bố tôi đã trả hết tiền đầu tư cho các anh rồi, bây giờ chắc hẳn ông ấy đang làm khách ở nhà họ Triệu đấy”.

Nghe đến đây, Triệu Ngọc Sinh có cảm giác như sức lực toàn thân bị rút cạn trong nháy mắt.

Nếu việc hủy bỏ hợp đồng mà Trương Trần nói là thật, hẳn châm chọc đối phương, cười nhạo đối phương, nhưng sau cùng bản thân hẳn mới là một thằng hề?

“Tề Long, cậu có biết nhà họ Tề đang làm cái gì không? Việc này đắc tội với nhà họ Triệu cùng hơn mười vị tinh anh có mặt tại đây, các người từng nghĩ tới điều đó chưa?”, Triệu Ngọc Sinh gào khản cả cổ.

Dù thế nào đi chăng nữa, hẳn cũng không thể tin nổi nhà họ Tề lại dám đưa ra quyết định điên cuồng như thế chỉ vì một tên Trương Trần.

Còn về việc Tề Long nói Trương Trần cung ứng đủ nguồn vốn đầu tư, theo hẳn thấy thì đó chẳng qua chỉ là cái cớ để hủy bỏ hợp đồng thôi.

Lúc này đây, tất cả mọi người như bị đông cứng.

Tâm trạng hóng chuyện vui ban nãy lập tức tiêu tán hết, mấy người vừa hô hào nhau quyên góp tiền để Trương Trần trị bệnh bỗng chốc tái mét như tờ giấy, thất thểu ngồi phịch xuống sàn.

Còn đám người nhà họ Phương thì “chết máy” ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này mang đến cho họ đả kích quá lớn, một tên vô dụng ăn không ngồi rồi ở nhà họ Phương ba năm, từ bao giờ mà có thủ đoạn ghê gớm đến vậy?

Về phần Phương Thủy Y, lúc này cô chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào thiếu niên vẫn đang điềm nhiên ngồi kia.

Cô cùng chàng trai này ở bên nhau ba năm, nhưng thời khắc này đây, cô bỗng thấy mình không hiểu gì về anh cả.

E rằng ngay khi bước qua cánh cửa kia, anh đã lên kế hoạch kỹ càng nên mới có cục diện như bây giờ.

Thế nhưng, tất cả mọi người vẫn không hiểu, rốt cuộc Trương Trần lấy đâu

ra thể diện lớn đến vậy.

Sau phút chần động, Triệu Ngọc Sinh phải day day thái dương mới giúp bản thân tỉnh táo hơn đôi chút.

Hai mắt hấn đỏ ửng, tiếp tục chất vấn: “Tề Long, những điều cậu nói là thật ư?”

“Khà khà!”, Tề Long nở nụ cười không thể khẳng định hơn.

“Vậy được thôi, từ giờ phút này trở đi, tất cả sản nghiệp của nhà họ Tề đừng hòng sinh tồn trên địa bàn của nhà họ Triệu nữa!”, có được kết quả khẳng định, Triệu Ngọc Sinh cũng lên tiếng dần mặt.

Nhà họ Triệu này cũng là một trong số những hộ đứng đầu, sợ ai chứ?

“Miếng cơm này, nhà họ Triệu không ăn cũng được, thế nhưng, món nợ này này phải tính rõ ràng.

Trương Trần quấy rối bữa tiệc của tôi, đánh bạn tôi, mau đánh hấn ta tàn tật cho tôi...”

Nói đến sau cùng, Triệu Ngọc Sinh gần như hét lên.

Cục diện thay đổi chóng mặt ngày hôm nay khiến thể diện của hấn như bị giẫm nát dưới chân.

Hấn muốn Trương Trần phải trả giá, ngay lúc này, ngay tại địa bàn của hấn. Nghe thấy cậu chủ nhà mình lên tiếng, đám vệ sĩ kia không còn do dự nữa, chúng quơ lấy vũ khí lao về phía Trương Trần.

Lần này không chỉ muốn đánh gãy hai chân Trương Trần, mà muốn toàn thân anh tàn tật luôn.

Đúng vào lúc này, một nhóm người khác cũng lao ra từ góc cua ở bên trái của sảnh lớn, họ cũng cầm vũ khí, nhưng lại nghênh đón nhóm người của Triệu Ngọc Sinh.

Đám người đột nhiên xông tới ra tay rất độc ác và tàn bạo, chiêu nào cũng đánh vào phần trí mạng, trông như nhắm vào tính mạng của người ta vậy. Triệu Ngọc Sinh nhìn biến cố phát sinh thêm lần nữa mà mặt mũi như sắp phun máu.

Có thể đánh đấm liều mạng như thế, lại còn dám phá phách ở chỗ này, ngoài người trong giang hồ ra, hẳn cũng không nghĩ tới khả năng nào khác.

Mà người trong giang hồ là do nhà họ Tôn quản lý.
Quả nhiên, một bóng người bước ra từ góc khuất.

Người này mặc trang phục rất thoải mái, buộc tóc đuôi gà rất dễ thương, đôi mắt đẹp của cô ta đang đảo về phía này.

“Tôn Mỹ Lâm!”, Triệu Ngọc Sinh nghiêng răng nghiêng lợi rặn ra mấy chữ.
Tôn Mỹ Lâm bước tới bên cạnh Trương Trần.

Đuôi tóc lắc qua lắc lại theo từng bước chân của cô ta, tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Nhìn về phía người nhà họ Tôn đột nhiên xuất hiện, Tề Long cũng sững sờ.

Anh ta nhìn Trương Trần với vẻ hoài nghi, anh chàng này thậm chí còn có quan hệ với nhà họ Tôn nữa.

Trương Trần cũng mờ mịt đầu kém gì anh ta.

Ban nãy anh đã chuẩn bị tự mình ra tay rồi, còn về nhà họ Tôn, kể từ sau khi Tôn Khuê Sơn rời khỏi nhà anh thì anh không còn liên lạc gì với họ nữa.
“Ai dám làm loạn thì đánh què hết cho tôi!”, Tôn Mỹ Lâm đảo mắt nhìn tất cả mọi người ở đó rồi dạn dò với một người có đôi mắt trông cực kỳ tàn nhẫn.

“Rõ, thưa cô chủ!”, mấy người đàn ông cao lớn kia nhanh chóng chọn cho mình một mục tiêu để quan sát.

Đám đông ở đó như thấy tim gan vọt lên tận họng.

Hôm nay làm sao thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ban đầu là nhà họ Tề, bây giờ cả công chúa nhà họ Tôn cũng đích thân tới nữa!

“Mỹ Lâm, em có thể nói cho anh biết chuyện này là sao không?”, Triệu Ngọc Sinh siết chặt nắm đấm.

Nhà họ Triệu và nhà họ Tôn vốn không có giao thiệp nhiều, Tề Long phá

hồng chuyện của mình, hẳn đành chịu, nhưng tại sao họ Tôn cũng thế, chẳng lẽ lại vì Trương Trần?

“Anh Triệu à!”, Tôn Mỹ Lâm tỏ ra khá áy náy: “Xin lỗi anh nha, bố và bác của tôi bảo tôi đến.

Anh không thể động vào Trương Trần được đâu, nếu không đừng trách cô em này không khách sáo nhé!”

“Có thể cho anh một lý do chứ?”, Triệu Ngọc Sinh cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng cất tiếng hỏi Tôn Mỹ Lâm.

“Tôi cũng không biết đâu, nhưng bố tôi bảo là nhấn câu này cho anh.

Anh không chọc vào Trương Trần được, ông ấy phái tôi tới cũng vì anh đấy”, Tôn Mỹ Lâm trả lời thành thật.

Cô ta cũng thấy buồn bực chứ, tuy rằng Trương Trần chữa khỏi bệnh cho ông nội của mình, nhà họ Tôn nên ra sức giúp anh, nhưng họ cũng không cần dùng đến vũ lực như vậy.

“Không chọc vào được?”, Triệu Ngọc Sinh sống người.

Đừng nói là một tên Trương Trần, cho dù cả Tôn Mỹ Lâm lẫn nhà họ Tôn đứng ở đây, nhà họ Triệu cũng dám so kè.

Triệu Ngọc Sinh nhướn mày: “Nếu anh cứ khăng khăng muốn động vào thì sao? Em tưởng rằng dẫn mấy người này đến là có thể ngăn được anh.

Mỹ Lâm, em chớ quên, nơi này là địa bàn của nhà họ Triệu”.

“Ra hết cả đi!”, Triệu Ngọc Sinh quát to một tiếng, đám vệ sĩ vốn bị nhà họ Tôn trấn giữ bỗng chốc nói gì đó vào bộ đàm.

Chưa được bao lâu sau, bốn góc khuất của sảnh lớn lộ thiên bỗng ào ra không biết bao nhiêu người cầm đủ thứ vũ khí, phía sau vẫn không ngừng chạy ra.

Đội khi đám người này xuất hiện bên cạnh Triệu Ngọc Sinh, đếm qua cũng phải được sáu, bảy mươi người..

Chương 23: 23: Điềm Nhiên Rời Đi

“Cái thằng khốn nạn này, hóa ra nó giấu nhiều nhân lực đến thế!”, Tề Long thấy vậy, buột miệng chửi.

“Cậu chủ Trương, chi bằng chúng ta rút lui trước đã, người thông minh phải thức thời một chút”, Tề Long dự tính, tuy rằng người nhà họ Tôn toàn là người trong giang hồ, đánh đấm rất tàn nhẫn, nhưng quân số của người ta gần gấp sáu lần bọn họ, hoàn toàn không thể nào đánh lại được. Tôn Mỹ Lâm thấy vậy, đồng tử cũng co rút lại.

Lần này thật khó đối phó, xem ra Triệu Ngọc Sinh đã quyết tâm muốn sống chết với Trương Trần.

Cô ta không khỏi cảm thấy phiền toái, bác mình đưa ra mệnh lệnh nhất định phải thi hành là bảo vệ Trương Trần.

Đừng nói chỉ với sáu, bảy mươi người trước mặt, cho dù nhiều hơn, cô ta cũng chỉ có thể bất chấp tất cả mà lao tới.

Thương thay tấm thân con gái như hoa như ngọc của cô ta.

Nghe Tề Long nói vậy, Tôn Mỹ Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không đánh lại thì co giò chạy, đây là thượng sách, nhưng cô ta chưa kịp yên tâm hẳn thì câu nói sau đó của Trương Trần lại suýt nữa khiến cô ta nhảy dựng lên.

“Chạy, tại sao phải chạy?”, Trương Trần hỏi với vẻ khó hiểu.

Ông anh à, người ta có tận sáu, bảy mươi mạng, còn chỉ đích danh muốn đánh anh tàn tật, thế mà anh còn giả bộ không biết gì mà hỏi tại sao phải chạy à, trong lòng không có tính toán gì ư?

Tề Long và Tôn Mỹ Lâm trợn ngược hai mắt nhìn Trương Trần, ông anh

này...!có phải bị trúng gió không! Phên này, nếu Triệu Ngọc Sinh nổi giận, có khi tên này còn không dễ dàng tha cho bọn họ luôn đấy. Khi thấy đôi bên sắp giương cung bạt kiếm, mấy người không có phận sự nào dám ở lại.

Người nhà họ Phương cũng chuồn tới phía dưới bức tường lớn trong đại sảnh từ lâu rồi, chỉ sợ một tên không biết nhận mặt người nào đó đánh luôn cả họ.

“Cái thằng Trương Trần này rốt cuộc là thế nào nhỉ? Nhà họ Tề đã vì nó mà thẳng tay gạt bỏ đám đông, nhà họ Tôn vì nó mà khai chiến với nhà họ Triệu luôn”, Vương Diễm hỏi chồng mình với vẻ khó hiểu.

Phương Thiên Quang cũng không hiểu gì, cảnh tượng này ông ta cũng không thể nói rõ được.

Nhưng bây giờ ông ta thấy cho dù Trương Trần khơi ra trận địa hoành tráng như vậy thì cũng khó lòng thoát khỏi nơi này.

Phía bên này, người của đôi bên giằng co hồi lâu.

Triệu Ngọc Sinh thấy Tôn Mỹ Lâm không hề có ý định muốn nhượng bộ, hẳn cũng nổi giận thực sự.

Dựa vào cái gì mà cả hai gia tộc đều muốn giúp Trương Trần?

“A Báo, dẫn theo ba người đánh Trương Trần tàn tật luôn cho tao.

Những người khác thì ngăn cả nhà họ Tôn và nhà họ Tề lại!”, Triệu Ngọc Sinh quát to một tiếng, ngay lập tức, chỗ này lại rơi vào cảnh chiến loạn, thỉnh thoảng có tiếng người rên la thảm thiết.

Tiếng rầm rầm xoảng xoảng không ngừng vang lên, buổi tiệc ngoài trời biến thành một trận chiến, đâu đâu cũng hỗn loạn chật vật.

Người nhà họ Tôn cũng liều mạng, sống chết gì họ cũng phải ngăn cản, một người đánh ba người.

Tề Long cười luôn bộ âu phục trắng, chật vật ngã xuống nền đất, miệng phun ra một búng máu, nhấc nắm đấm to như cái niêu đất lao vào đám đông.

Nhưng người nhà họ Triệu quả thực quá đông, chưa được bao lâu, cuối cùng A Báo cũng dẫn người lao được tới chỗ trước mặt Trương Trần, xách chai rượu trên tay lên, định khiến anh đổ máu.

Mặt mũi Phương Thủy Y trắng bệch, sợ tới mức đông cứng tại chỗ, cô đã từng gặp cảnh tượng này bao giờ đâu?

“Cậu chủ Trương!”

“Trương Trần...”

Tề Long và Tôn Mỹ Lâm giật mình, nhưng bản thân họ cũng không xoay sở nổi, chỉ là ngay khoảnh khắc ấy, trong đôi mắt của họ tràn ngập vẻ khó tin. Chỉ thấy Trương Trần kéo Phương Thủy Y ra sau lưng, kim châm vào kẹp giữa những ngón tay phải bỗng chốc bay ra, anh giơ bàn chân, in thẳng lên bản mặt to phè của A Báo.

Anh ra tay trong tích tắc, đập bay A Báo, làm ba người kia bất động.

“Sao có thể thế được?”, Triệu Ngọc Sinh thấy cảnh ấy cũng sững người.

A Báo là đại ca côn đồ sừng sỏ mà hắn tốn một khoản tiền lớn mới thuê được, Trương Trần chỉ cần giơ chân đã đập bay rồi?

“Mẹ kiếp, đừng tay hết cho tôi!”, đúng vào lúc này, một người đàn ông trung niên tiến vào bên trong sảnh lớn, người này chính là ông hai nhà họ Tôn - Tôn Khuê Minh.

Nhưng nơi này đánh nhau đến nóng cả máu rồi, tiếng chai lọ rơi vỡ và tiếng đám đông hô hào đã át hết tiếng của Tôn Khuê Minh.

“Con bà nó chú!”, Tôn Khuê Minh mắng một tiếng rồi nhảy vào giữa đám đông, kẻ nào dám chắn trước mặt ông ta thì đều bị ông ta tát cho một phát, bay sang bên cạnh.

Sau cùng, Tôn Khuê Minh bước tới trước mặt Triệu Ngọc Sinh, giận dữ quát: “Cái thằng khốn kiếp này, bảo người của cậu đừng tay ngay!”

“Chú Tôn, tình cảm của hai nhà chúng ta còn không bằng một thằng Trương Trần sao? Thời gian trước ông cụ gặp chuyện, nhà họ Triệu lập tức dùng quan hệ, không nói nhiều lời đã tìm người giúp nhà chú, bây giờ các người phá bình cháu như vậy à?”

Triệu Ngọc Sinh lạnh lùng lên tiếng chất vấn.

Nếu Tôn Khuê Minh không phải người bậc cha chú thì với tình hình như hiện tại, hắn sẽ không để tâm tới ông ta đâu.

Tôn Khuê Minh cũng tức đến mức bật cười, ông ta túm cổ áo Triệu Ngọc Sinh và đáp: “Nhà họ Tôn nể tình nhà họ Triệu các người là bạn bè nên mới xuất hiện, chẳng lẽ cậu không nhận được điện thoại từ bố cậu à?”
Triệu Ngọc Sinh sờ sờ túi quần.

Hắn ra ngoài quá vội, cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này nên để quên điện thoại trong phòng rồi.

“Dùng điện thoại của tôi, gọi cho bố cậu đi!”, Tôn Khuê Minh thấy vậy lập tức gọi cho Triệu Chí Hào.

“Khuê Minh à?”, một giọng nói vọng ra từ điện thoại, Triệu Ngọc Sinh đáp ngay: “Bố ơi, là con, Ngọc Sinh đây ạ!”

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát rồi âm thanh tức giận như nổ tung vọng ra: “Tao gọi cho mày bao nhiêu cuộc như thế, mày chết ở cái xó nào rồi? Mẹ kiếp, có phải mày ra tay với Trương Trần nhà họ Phương rồi không?”

“Mẹ kiếp, ai cho mày cái gan đấy hả? Tao thấy mày “bay” quá đà lắm rồi đấy! Trương Trần có vấn đề gì không, tình hình bây giờ thế nào rồi?”

Nghe thấy một tràng dạy dỗ từ bố đổ ập xuống đầu mình, Triệu Ngọc Sinh mờ mịt.

Hắn đưa mắt nhìn khung cảnh hỗn loạn, chật vật nuốt nước bọt rồi hỏi: “Bố ơi, xảy, xảy ra chuyện gì rồi?”

Hiểu con nhất chắc chắn là người làm bố, vừa nghe giọng điệu lấp ba lấp bắp của Triệu Ngọc Sinh, sao Triệu Chí Hào không hiểu chứ.

Qua hồi lâu, bên trong điện thoại vọng ra tiếng thở dài: “Con trai à, chuyện này thật sự do con quá bất cẩn rồi.

Bất kể tình hình hiện tại thế nào, nghe lời bố, đi cầu xin Trương Trần tha thứ.

Bây giờ bố cũng đang chạy sang bên đó”.

“Con, con biết rồi...”

Triệu Ngọc Sinh cúp máy, siết chặt chiếc điện thoại trong tay.

Ai có thể nói cho hắn biết, chuyện này là thế nào không? Một thằng vô

dụng thôi mà khiến Tôn Khuê Minh phải chạy tới, bố của hắn cũng gọi điện thoại cho hắn, rốt cuộc là vì điều gì?
Chẳng lẽ hắn thực sự phải đi xin lỗi Trương Trần, cầu xin anh tha thứ?
Làm sao hắn có thể làm nổi điều này.

Trương Trần là người mà hắn khinh thường nhất, thậm chí dù có cảm sùng Trương Trần, hắn cũng cảm thấy đó là vinh hạnh của anh.

Bây giờ bắt hắn tự tay gạt bỏ thể diện của bản thân, một kẻ luôn kiêu ngạo như hắn sao có thể làm được?
Tôn Khuê Minh cũng chỉ thở dài một tiếng.

Làm sao mà ông ta không biết đây là bài sát hạch quá khó đối với Triệu Ngọc Sinh chứ? Thế nhưng, người đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu.

Dạng gia tộc lớn như nhà họ Triệu càng nên biết cách nhấc lên được rồi cũng đặt xuống được.
Khi xưa chẳng phải nhà họ Tôn cũng ngoan ngoãn tới nhà họ Phương tìm Trương Trần, cầu xin cậu ta ra tay cứu giúp ông cụ nhà họ Tôn đó sao!
Tôn Khuê Minh vỗ vỗ vai Triệu Ngọc Sinh.

Nhà họ Tôn đã làm đủ rồi, chuyện còn lại không phải điều mà ông ta điều khiển được.

“Mẹ, chúng ta nên làm sao bây giờ?”, thấy biến cố lại xuất hiện, đám người Phương Thiên Quang không có chủ kiến gì, bây giờ đi một bước sai lầm là liên tiếp sai lầm, đến cả Tôn Khuê Minh cũng đích thân tới đây rồi.

Bà cụ nhà họ Phương chỉ do dự trong chốc lát đã nghiêng răng nói: “Tất nhiên phải ủng hộ cậu chủ Triệu! Đừng quên, hắn gần nhà họ Phương nhất, cũng là người dễ đến gây sự với nhà họ Phương nhất, vả lại hắn vẫn còn nề tình Thủy Y kia”.

Đám đông nhà họ Phương gật đầu, con dâu cả và con dâu thứ hai của bà ta định xông lên phía trước kéo Phương Thủy Y về phía này, tránh cho cậu chủ Triệu tức giận sẽ làm liên lụy tới nhà họ Phương.

Cuộc chiến phía bên kia vẫn đang tiếp tục, Tề Long đã có vài vết thương, nhưng Tôn Mỹ Lâm thì không hề hấn gì.

Dù sao cô ta cũng là con cháu nhà họ Tôn, lại là một cô gái, chẳng ai cố tình gây khó dễ cho cô ta cả.
Còn Trương Trần vẫn điềm nhiên ngồi ở đó.

Nếu hàng phòng thủ của nhà họ Tôn và Tề Long bị “thủng”, có con cá nào lọt lưới, anh sẽ đứng dậy giải quyết gọn nhẹ.

“Không ổn rồi!”, Tề Long nghe thấy có người truyền lời cho anh ta, lập tức hát bay hai kẻ đang quấn lấy mình, xông về phía Trương Trần, tiện thể hát ngã hai bà con dâu nhà họ Phương.

“Cậu chủ Trương, bên ngoài có tin tức truyền tới, có người báo cảnh sát, cảnh sát đã tới rồi.

Cậu xem xem có phải cậu nên tránh mặt đi, chuyện còn lại cứ để tôi xử lý là được!”

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều dừng tay, hiển nhiên, không chỉ một mình Tề Long nhận được tin tức.

“Rút lui!”, Tôn Mỹ Lâm lập tức ra lệnh, người của cô ta nhanh chóng chuồn về phía các gian phòng ở hậu viện.

Triệu Ngọc Sinh nhíu mày, cũng hạ lệnh cho người của mình rút đi, giữ lại vài tên rác rưởi làm con cừu thế tội thôi.

Trong chớp mắt, sảnh lớn vốn âm ỉ bỗng chốc yên lặng đến khác thường.

Trương Trần và Triệu Ngọc Sinh nhìn nhau từ xa, trong ánh mắt đều lóe ra tia lửa.

Trương Trần mỉm cười, thu hồi ánh mắt, không nấn ná thêm, kéo Phương Thủy Y đang ngơ ngác đi ra bên ngoài.

“Trương Trần, buông Thủy Y ra, mày đã không còn là người nhà họ Phương nữa rồi!”

Đám người Vương Diễm bị Tề Long hát ngã âm thầm mắng một câu “thật xúi quẩy”, thấy Phương Thủy Y sắp bị anh dẫn đi, bà ta lập tức gào lên, bò dậy chắn trước mặt Trương Trần.

“Bà ăn đòn vẫn chưa đủ à?”, Trương Trần nheo mắt nhìn Vương Diễm khiến bà ta cực kỳ chột dạ, nhưng người này vẫn cứng họng: “Tao nói cho mày biết, mày đừng huênh hoang đắc ý, đợi cậu chủ Triệu rảnh tay sẽ tiêu diệt

mày”.

“Một đám chó hùa chỉ biết ton hót xu nịnh, chỉ dựa vào mấy người, mãi mãi không trèo lên cao được.

Còn về phần Triệu Ngọc Sinh, hẳn giữ cái thân hẳn còn chẳng xong!”
Trương Trần cười gằn một tiếng, giơ chân lên đạp Vương Diễm ra ngoài.

Bà ta trợn ngược hai mắt, chân của Trương Trần chưa chạm tới bà ta, Vương Diễm đã ngã lăn ra đất rồi.

“Ồm.

Hờ hờ, mấy người cứ tự nhiên, cứ tự nhiên ha!”, còn lại vợ của Phương Thiên Thành, vừa thấy tình cảnh này, bà ta cũng không dám bép xép thêm câu nào nữa, chỉ nở nụ cười nịnh nọt rồi nhường đường.

“Vậy tôi đi trước nha!”, Trương Trần chào Tề Long một tiếng rồi dẫn Phương Thủy Y đi ra khỏi khách sạn.

Bên trong, dường như tất cả những người không liên quan ai chạy được thì chạy, ai trốn được thì trốn.

Buổi tiệc ngày hôm nay như cái gánh xiếc trung ương, đã không bắt được gà còn mất nắm thóc.

“Mỹ Lâm, chúng ta cũng ra ngoài trước thôi!”, Tôn Khuê Minh hô một tiếng, dẫn theo con gái mình rời đi, tại hiện trường chỉ còn chừa lại người nhà họ Triệu.

“Cậu chủ, gia chủ tới rồi, bây giờ cậu có muốn đi gặp ông ấy không ạ?”, có người nhắc nhở Triệu Ngọc Sinh.

“Dẫn đường đi!”, sắc mặt Triệu Ngọc Sinh rất phức tạp..

Chương 24: 24: Xuân Phong Đặc Ý

Sau khi tiến vào trong, nhân viên cảnh sát nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì khóe miệng giật giật.

May mà đám người tham gia đấu đã rút bớt quá nửa, nếu không nhân lực của họ thực sự không đủ.

Cho dù là thế, mỗi một cảnh sát phải trông chừng hai người, dù các tinh anh của giới kinh doanh đang cực kỳ hối hận hay đám đông nhà họ Phương rúc trong góc cũng chỉ bị thăm vắn hai câu lấy lệ thôi.

Về phần ba kẻ cầm đầu gồm nhà họ Tôn, nhà họ Tề và nhà họ Triệu, rốt cuộc nên xử lý thế nào, họ phải xin chỉ thị của cấp trên, dù sao đây cũng không phải người thường.

Dẫn người đi thì sự việc này coi như chấm hết.

Triệu Ngọc Sinh rời đi, người phụ trách nơi này lập tức thu dọn hiện trường, mọi thứ nhanh chóng quay về với trật tự vốn có.

Người nhà họ Phương ngồi xuống bên một chiếc bàn.

Đến tận bây giờ, họ vẫn cảm giác như bản thân đang sống trong mơ.

Vốn là một buổi tụ tập rất yên ổn, tiện cho việc bàn bạc thêm đường lối phát triển của dự án Thành Cổ cùng chi tiết về công trình, nào ngờ bị anh con rể Trương Trần phá hoại hết.

Nói ra chắc chẳng ai tin, nhưng sự thật bày ngay trước mắt họ kìa.

“Ờ, ờ ờ, bà cụ Phương à, cậu Trương Trần kia thực sự là rể nhà bà ư?”, một người đàn ông vẫn còn nguyên dấu giày trên người vội vàng phủ bụi bặm trên áo sơ mi, gắng gượng nặn ra một nụ cười.

Mí mắt bà ta giật giật khiến gương mặt vốn đầy nếp nhăn nhú vào với

nhau.

Bây giờ bà ta chỉ muốn sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, nghĩ xem mọi thứ xảy ra vào ngày hôm nay rốt cuộc là chuyện quái gì.

Phương Thiên Quang vội vã đứng dậy, lắc lắc đầu, nở nụ cười chua chát:

“Ông chủ Mã, nói thật lòng chúng tôi cũng thấy buồn bực lắm!”

“Đâu chỉ buồn bực, cứ như sao Hỏa đâm vào Trái Đất, toàn là chuyện hoang đường!”

Lại có thêm một người nữa bước tới, trong số những tinh anh kinh doanh nhỏ lẻ ở chỗ này, tổn thất của anh ta có thể xếp vào hàng top năm, nhưng anh ta đầu tư gần một trăm triệu, đến cả công ty cũng đem đi cầm cố rồi.

“Trong dự án này, đừng nói đến một mình Trương Trần, cho dù nhà họ Tề và nhà Tôn giúp đỡ anh ta không tiếc sức lực, bỏ toàn bộ tiền tài của hai gia tộc vào thì cũng không đủ một nửa dự án, mọi người nói xem, phải chăng có vấn đề?”

Khi hai người kia ghé vào, những tinh anh khác cách đó không xa cũng chậm rãi tới gần.

Nói gì đi chẳng nữa, sau cùng họ đều bị một câu nói của Trương Trần đá ra khỏi dự án.

Còn về nguồn vốn và mắt xích quan hệ phía sau, dù họ rất nghi hoặc, nhưng bây giờ điều này không phải trọng điểm.

Vớt vát tổn thất, cố gắng dần xếp mọi việc mới là trọng điểm.

“Khà khà, so với đám người chúng tôi, anh Trương mới là cao nhân đích thực, không phao tin, không lộ tin, như thế rất khiêm tốn, gọi là tâm bất biến giữa đô thành vạn biến.

Có thể mới là hạc giữa bầy gà chứ...”

Có người lên tiếng cảm khái.

Triệu Ngọc Sinh đã đi rồi, đương nhiên họ phải khen người cầm trịch toàn bộ sự việc này lên tận trời.

Nghe vậy, một đám người khác hòa vào phụ họa, nhất thời tâng bốc Trương Trần đến độ trên trời dưới đất chỉ có được một người như anh, đúng là quý

hiếm hơn cả gấu trúc được nhà nước bảo vệ.

Phương Thiên Quang và Phương Thiên Thành nghe những lời này, cảm giác như vô hình trung, có ai đó đang vả vào mặt mình.

Trương Trần đột nhiên ra tay, bản thân họ cũng không biết rõ.

Nếu biết trước Trương Trần có bản lĩnh như vậy, nhà họ Phương đã nâng anh lên bàn thờ ngời rồi.

“Khà khà, ông Phương à, đây là danh thiếp của tôi.

Sau này có cơ hội có thể qua lại, tôi thấy một số sản nghiệp của nhà họ Phương cũng rất khá đấy”.

“Tôi cũng vậy...”

Đám người kia hàn huyên thêm vài câu.

Họ nấn ná ở chỗ này cũng vô vị lắm, nhân vật chính đi cả rồi, họ cũng lục tục bỏ đi thôi.

Đờ đẫn nhìn vài tấm danh thiếp vung vãi trên bàn, nếu là trước kia, chắc người nhà họ Phương đã mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Toàn là đường tắt nè, toàn là tiền tài và tương lai đấy, nhưng bây giờ...

“Phen này phát tài thật rồi!”, Phương Thiên Thành cũng thở dài một câu.

Chỉ cần không bị ngu thì ai cũng biết những người này không nhắm vào họ, mà nhắm tới kẻ có liên quan với họ - là Trương Trần.

Nếu thời gian có quay trở lại, cho dù chỉ một hai ngày thôi, họ vẫn sẽ mặt dày đi cầu xin Trương Trần, hỏi về quá trình sự việc.

Nhưng bây giờ họ hoàn toàn đắc tội Trương Trần rồi, Trương Trần tức giận đến mức đánh ông ta và vợ của anh cả rồi.

“Sợ rằng bên chỗ Thủy Y cũng không muốn nhận chúng ta nữa”, Phương Thiên Quang thở dài.

...

Trong biệt thự cá nhân của Phương Thủy Y, phải nhờ Trương Trần dìu đỡ, cô mới quay về được.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của cô.

Sự kiện như thế mà bị người đàn ông mà cô nuôi suốt ba năm khuấy đảo, quan trọng hơn cả là đề đầu tên Triệu Ngọc Sinh kia xuống.
“Ngoan ngoãn ngồi đây, lát nữa tôi có vài câu muốn hỏi anh.

Bây giờ thì tôi đi tắm đã!”, Phương Thủy Y nhìn chằm chằm Trương Trần rồi ra lệnh.

“Được thôi, nhưng mà em đi đường còn không vững, có cần anh giúp đỡ gì không?”

Phương Thủy Y trừng mắt lườm Trương Trần, tên khốn nạn này, mơ hão ghê!

Hừ một tiếng, Phương Thủy Y cầm khăn bông tiến vào phòng tắm.

Trương Trần nhàm chán nằm dài ra sofa lướt điện thoại, sau đó mở một dãy số xa lạ, địa chỉ của dãy số này là ở thủ đô.

Do dự trong chốc lát, Trương Trần gõ ba chữ: Cảm ơn nhé!

“Không cần khách sáo!”, bên kia nhanh chóng trả lời.

Trương Trần không đáp lại, anh cắt điện thoại đi.

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay nếu chỉ dựa vào một mình Trương Trần sẽ không thể nào thực hiện được.

Giống như đám đông nói, một mình nhà họ Triệu còn không húp trọn được dự án khổng lồ này, trong khi túi tiền của Trương Trần sạch hơn cả bản mặt anh, anh lấy đâu ra.

May mà lúc trước hai ông cháu mà anh gặp được ở thủ đô gọi điện thoại tới cảm ơn, Trương Trần chỉ thử nói một câu, anh không ngờ cô gái họ Mạc kia có sức mạnh lớn đến thế, nhưng nghĩ lại thì cũng dễ hiểu thôi.

Họ Mạc này chắc hẳn là Mạc trong nhà họ Mạc ở thủ đô.

Chỉ cần có người dám đứng trước đám đông nói mình họ Mạc, vậy là nhà họ Mạc rồi.

Tuy không quan tâm đến thế sự, nhưng Trương Trần vẫn biết rõ một số thế lực.

E rằng nhà họ Mạc cũng khó nuốt trôi dự án này, nhưng đối phương đồng ý với anh không hề do dự khiến Trương Trần thấy cảm động.

Quả thực anh từng cứu họ một lần, nhưng bản thân anh vốn là thầy thuốc, trị bệnh cứu người là nhiệm vụ hàng đầu.

Trương Trần không nghĩ rằng nhà họ Mạc nợ nần gì anh, cùng lắm chỉ là một khoản công sá giá trên trời và một ân tình thôi.

Thủ đô đúng là thủ đô, một thế gia Hoài Bắc dưới chân thành Giang Lăng không phải vấn đề quá lớn đối với nhà họ Mạc.

Đây cũng là lý do tại sao nhà họ Tề và nhà họ Tôn đều chạy tới.

Anh đang nghĩ ngợi thì cửa phòng tắm bật mở, Phương Thủy Y quấn khăn tắm, lau bớt bọt nước trên tóc rồi bước ra luôn.

Hai mắt Trương Trần nhìn chăm chăm vào cô.

Người ta vẫn bảo đẹp như con gái ra khỏi phòng tắm, xem ra không phải nói điêu.

Bây giờ Phương Thủy Y trắng muốt như ngó sen, gương mặt còn ửng hồng rất gợi cảm, khiến người ta nhìn vào đã không thể nhẫn nhịn nổi.

“Nhìn gì đấy, tôi hỏi chuyện anh đây, anh ngồi hẳn hoi vào!”, Phương Thủy Y trừng mắt lườm Trương Trần.

“Vì anh mà nhà họ Tôn trở mặt với nhà họ Triệu, chỉ vì phương thuốc mà anh đưa cho Tôn Khuê Sơn?”

“Có lẽ là thế!”, Trương Trần nhún vai.

“Thế còn nhà họ Tề thì sao? Cả dự án lớn như thế, nhà họ Tề nói hắt người là hắt luôn.

Hắt người ta đi rồi thì khoản vốn phía sau phải làm sao, chẳng lẽ anh thực sự bù được vào à?”

“Chuyện này... có lẽ cũng vì họ nể tình anh”, Trương Trần lại nhún vai lần nữa.

“Chỉ vì ân tình kia mà trở mặt với nhà họ Triệu?”, Phương Thủy Y hỏi lại với vẻ khó tin.

Cô đâu ngốc, cho dù họ thực sự muốn giúp Trương Trần cũng không đến độ đối đầu cùng nhà họ Triệu, thậm chí có nguy cơ hoàn toàn cách mặt nhau luôn.

Trương Trần đảo mắt, trêu chọc: “Thế nếu anh nói anh là đại ca của họ, em có tin không?”

“Xí!”, Phương Thủy Y hàm hừ, có quý mới tin Trương Trần thu phục được nhà họ Tôn.

Không thấy mấy hôm trước nhà họ Tôn còn đòi đánh gãy chân anh à! Phương Thủy Y gặng hỏi hồi lâu nhưng chỉ nhận được những câu trả lời vô thưởng vô phạt, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng nếu Trương Trần vặn hỏi, cô lại không nói rõ được, cô cảm thấy có quá nhiều chỗ không hợp lý.

...

Tại nhà họ Phương, sau khi quay về, đám đông mở ngay một bữa tiệc mini. Những vị tinh anh mà nhà họ Phương từng nghĩ rằng họ không với tới được đang đứng trong sân vườn, bà cụ nhà họ Phương tươi cười trò chuyện cùng họ, cực kỳ khoan khoái.

“Ha ha, bà thực sự quá hài hước.

Vậy chúng tôi cứ ký hợp đồng này đã nhé, nhà họ Phương có bao nhiêu hàng, chúng tôi lấy bấy nhiêu, chỉ cần... bà nhớ phải nói tốt với anh Trương thêm vài câu nhé, tôi ngưỡng mộ anh ấy lắm đấy!”

“Bà lớn, nếu bà đã ký hợp đồng này, vậy thì tiện bút ký luôn hợp đồng của tôi đi.

Bà cứ yên tâm, người khác phải giao hàng trước mới giao tiền, còn với quan hệ của chúng ta không cần rắc rối thế.

Lát nữa tôi sẽ bảo người chuyển tiền qua luôn...”

“...”

Từng người lấy hợp đồng ra khỏi cặp táp, mỉm cười đặt trước mặt bà cụ nhà họ Phương.

Những hợp đồng này đáng giá một hai triệu, đối với họ mà nói thì không quá lớn.

Bỏ ra cái giá này để đổi lấy hảo cảm từ chỗ Trương Trần, họ cảm thấy cực kỳ xứng đáng.

Bà cụ nhà họ Phương cười đến mức không ngậm được miệng.

Gia tộc của họ vốn nhỏ, sản nghiệp dưới trướng dù có bốn năm cái, nhưng chỉ là kinh doanh nhỏ lẻ.

Bây giờ bao nhiêu hợp đồng cùng lúc ập tới, nhà họ Phương sắp bay lên rồi.

Cách đó không xa, Phương Thiên Thành và Phương Thiên Quang nhìn cảnh ấy mà khóe mắt giật giật.

Họ thừa biết tất cả mọi thứ đều vì Trương Trần.

“Tôi bảo này chú hai, hay là chú chạy sang bên ấy khuyên mẹ một câu đi.

Ký bao nhiêu hợp đồng như thế, đâu phải chú không biết họ nhắm vào Trương Trần? Với tình thế hiện tại, liệu Trương Trần còn ngó ngang tới nhà họ Phương không?”, Phương Thiên Thành cực kỳ lo lắng.

Đừng tưởng bây giờ mấy người kia nói năng ngọt xớt như vậy, nhưng nếu bên phía Trương Trần không còn hi vọng, mấy người này mà trở mặt thì họ đánh cả bố ruột chứ nói gì đến nhà họ Phương nhỏ bé này.

Phương Thiên Quang cũng bó tay.

Ông ta khuyên rồi chứ, mà khuyên không nổi.

Bà cụ mới nhìn thấy tiền đã phát điên lên rồi, ông ta còn nói gì được?

“Em thấy khả năng cao là sẽ ra tay từ chỗ Thủy Y.

Dù gì bây giờ hai đứa kia vẫn chưa ly hôn mà”, Phương Thiên Quang ngẫm nghĩ, vừa mới dứt lời, Phương Thiên Dương đã chạy tới.

“Anh hai, mẹ bảo rồi, anh gọi điện cho chị dâu ba, bảo chị ấy về đây, trong nhà có một vị trí quan trọng cho chị ấy ngồi... sau đó... anh tạm thời đứng

sang một bên”.

Mí mắt Phương Thiên Quang giật giật.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới ngay, không những rước em trai em dâu của ông ta về, mà bát cơm của ông ta cũng phải nhường cho người khác, xem ra phen này bà cụ hạ quyết tâm rồi đây.

“Biết rồi, lát nữa sẽ gọi”, Phương Thiên Quang phất tay đầy bất lực..

Chương 25: 25: Dẫn Mặt Nhà Họ Phương

Trương Trần không hề biết gì về chuyện đã xảy ra trong bữa tiệc tối của nhà họ Phương.

Sợ là bất kỳ ai cũng không ngờ được, sau khi bữa tiệc của Triệu Ngọc Sinh bị phá rối, nhà họ Phương lập tức làm một cái khác ngay khi quay về.

Nếu nhà họ Triệu mà biết được chuyện này, không rõ bọn họ sẽ cảm thấy thế nào.

Đương nhiên, có thể nhà họ Triệu đã không còn tâm trí để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa.

“Anh, anh không muốn ngủ trên ghế sofa nữa...”, trong biệt thự, Trương Trần ngửi mùi hương mê người của cô vợ, tỏ vẻ đáng thương nhìn Phương Thủy Y.

“Anh thật sự không muốn ngủ nữa?”, đôi mắt tuyệt đẹp của Phương Thủy Y nhìn Trương Trần, khẽ cười một tiếng.

Đối phương lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

“Được, nếu đã không muốn ngủ thì khỏi cần ngủ nữa!”

Trương Trần còn chưa kịp vui mừng, Phương Thủy Y đã đưa tay chỉ xuống sàn nhà rồi cười nói: “Vậy anh ngủ ở đây đi, mặc dù có hơi cứng nhưng tốt cho sức khỏe...”

Trương Trần: “...”

Sáng hôm sau, Trương Trần dậy từ sớm để tập thể dục, sau đó làm sẵn bữa sáng, chuẩn bị ăn xong cơm sẽ đi làm.

“Trương Trần!”, Phương Thủy Y đi ra khỏi phòng, tay cầm một chiếc điện thoại và gọi.

“Ừ, em ăn đi!”, Trương Trần chỉ vào thức ăn trên bàn.

Phương Thủy Y gật đầu, kéo ghế ra ngồi xuống, thần thờ ăn một miếng cơm, một lúc sau mới do dự nói: “À thì...! Mẹ tôi cũng quay về rồi!”
“Mẹ em?”, Trương Trần ngẩn người.

Mẹ của Phương Thủy Y cùng họ với Trương Trần, tên Trương Quốc Hồng.

Bà mẹ vợ trên danh nghĩa này của anh đúng chẳng khác gì sư tử hà đông.

Kể cả Trương Trần tự cho rằng bản thân có khả năng kiềm chế rất tốt nhưng chỉ cần nhìn thấy Trương Quốc Hồng, chưa đến năm phút anh đã có ý định muốn đánh người.

Chỉ có điều trước giờ, Trương Trần không có cái gan ấy, dù sao thì bà ta cũng là mẹ ruột của vợ anh.

“Về thì về thôi!”, Trương Trần đáp.

“Bà ấy gọi điện thoại nói tôi và anh đến nhà chính của nhà họ Phương một chuyến!”, Phương Thủy Y lại nói tiếp.

“Hôm qua, bà nội ký được vài cái hợp đồng, cộng vào chắc cũng tầm chục triệu...”

“Bà cụ Phương đúng là to gan lớn mật thật đấy!”, Trương Trần hừ nhẹ một tiếng, nói đến đây rồi lẽ nào anh còn không hiểu!

Đạo lí đối nhân xử thế cũng chỉ có thế.

Tối hôm qua anh có thể đá người khác ra khỏi cuộc thì cũng có thể kéo trở lại.

Bọn họ không tiện tìm Trương Trần, đương nhiên sẽ đi đường vòng, yêu cầu anh đến nhà họ Phương để thể hiện lòng thành.

Có điều, lẽ nào trước khi thể hiện thành ý, bọn họ không xem xem quan hệ giữa anh và nhà họ Phương như thế nào sao?

Phương Thủy Y cúi đầu, không nói gì nữa, cô không ngốc.

Thường ngày nhà họ Phương chẳng có ai ghé chơi nhưng sau khi trở về từ bữa tiệc kia thì lại trở nên náo nhiệt vô cùng.

Cũng chẳng khó để đoán ra lý do.

“Vậy, vậy anh có đi không?”, Phương Thủy Y hơi đỏ mặt, hỏi anh.

Rõ ràng là bọn họ muốn Trương Trần tới để giữ thể diện, nhưng nhà họ Phương đối xử với anh thực sự rất quá đáng.

Chém người ta một đao xong còn cười hỏi có cần băng bó không.

E là Phật sống cũng phải tức đờ bệnh vì cách làm này.

“Không đi!”, Trương Trần chẳng thèm nghĩ nhiều mà đáp thẳng.

Bọn họ coi anh là cái gì chứ, lúc không dùng tới thì vứt qua một bên, khi thấy được lợi thì lại vác về.

Nếu không phải vì Phương Thủy Y, có khi mỗi chuyện của ông cụ Tôn lần trước cũng đủ để nhà họ Phương cuốn gói lượn khỏi Hoài Bắc rồi.

“Nhưng bà nội đã ký hợp đồng rồi!”, Phương Thủy Y buồn bã nói: “Mẹ tôi cũng bị bà nội gọi về!”

“Anh nói với em một chuyện nhé!”, Trương Trần nhìn Phương Thủy Y:

“Chẳng phải nhà họ Phương cho em một bản hợp đồng cắt đứt quan hệ với bọn họ sao? Em ký nó đi, đi theo chồng em, chẳng bao lâu sau đừng nói là một nhà họ Phương cỏn con, có là sân khấu to hơn anh cũng có thể cho em!”

“Không được...”, Phương Thủy Y lắc đầu.

Nhà họ Phương là nơi mà cô đã lớn lên trong hơn hai mươi năm qua, sao nói đi là đi được.

Hơn nữa, ba mẹ cô còn ở đây.

Trương Trần bắt lặc thở dài: “Anh biết được ý của bà cụ Phương, nhưng có vài chuyện đã qua sẽ không cứu vãn được, kể cả là nể mặt em cũng không được!”

“Không phải em vẫn thắc mắc rằng làm thế nào mà anh lấy được dự án cải tạo Thành Cổ một đồng tiền đó sao? Thật ra không phải anh lấy được, hôm qua Tề Long chỉ giúp anh thể hiện chút thôi chứ anh chẳng có một đồng tiền nào”.

“Nói cách khác, dự án Thành Cổ không phải anh nói là được, anh cũng

chẳng phải cổ đông lớn nhất với người đứng đằng sau gì cả.

Vậy nên đám người đến nhà họ Phương nhằm tâng bốc nịnh bợ đã sai ngay từ đầu rồi!”

“Cái gì?”, Phương Thủy Y trợn tròn mắt nhìn Trương Trần.

“Mặc dù tôi qua nổ một chút nhưng mọi người cũng không chịu nhìn xem, một dự án lớn như vậy, anh nói dừng là dừng sao?”, Trương Trần cảm thấy thật cạn lời.

Thật ra, nếu như anh muốn, anh chỉ cần nói với nhà họ Mạc và nhà họ Tề một câu là được nhưng Trương Trần không muốn làm thế.

Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cũng đến lúc để nhà họ Phương ném chút mùi vị rồi.

“Tôi biết rồi, tôi đi nói với mẹ một tiếng!”, Phương Thủy Y buồn bã gật đầu, hy vọng bà cụ Phương không làm quá tay, nếu không đồng hợp đồng kia ký rồi, đến lúc vỡ lở ra lại phải cắn răng chịu đựng.

...

Trong phòng khách nhà họ Phương, Trương Quốc Hồng đã đến nơi, hai mắt của bà ta có thâm quầng, chắc chắn đã chạy suốt đêm tới đây.

Bà cụ Phương và bốn người con trai của bà ta đều vây lấy Trương Quốc Hồng khiến bà ta cảm thấy rất được chào đón.

Từ trước tới nay, trong bốn đứa con của nhà họ Phương, nhà của bà ta luôn bị hắt hủi nhất, nếu không cũng chẳng đến mức Phương Thiên Bằng bị đưa ra nước ngoài.

Lúc này, tình hình thay đổi hẳn, bọn họ cần Trương Quốc Hồng tác động đến đứa con rể Trương Trần của bà ta.

“Thằng tư, ngăn người ra đó làm gì, còn không mau đi rót cho chị dâu cốc nước!”, bà cụ Phương nhìn cậu con út của mình và nói.

“Mẹ, con không sao!”, Trương Quốc Hồng nói, nhưng ánh mắt đặc ý của bà ta không hề che giấu.

Phương Thiên Quang thấy thế thì thở dài một hơi, đây đúng là mỗi thời mỗi khác mà.

Bọn họ phải cầu cạnh tên vô dụng Trương Trần, bây giờ còn phải đối xử tử tế với Trương Quốc Hồng.

Thật không rõ chú ba nhà ông ta may hay không may nữa.

Lúc này, bỗng điện thoại của Trương Quốc Hồng vang lên, giọng nói của Phương Thủy Y truyền tới.

“Con gái?”

“Mẹ, Trương Trần phải đi làm, anh ấy không tới đó đâu, không có thời gian”, Phương Thủy Y nói.

“Cậu ta muốn làm loạn sao?”, Trương Quốc Hồng đập bàn thật mạnh rồi đứng bật người dậy, toàn bộ khuôn viên nhà họ Phương đều có thể nghe rõ tiếng của bà ta.

“Tu tu tu!”

Vậy nhưng, đáp lại bà ta chỉ là tiếng tu tu của điện thoại.

“Chị dâu, chuyện gì thế?”, Phương Thiên Dương bung cốc trà nóng đi tới và hỏi.

Những người khác cũng đưa mắt nhìn Trương Quốc Hồng.

“Thằng oắt con kia không tới, nó đi làm!”, Trương Quốc Hồng đỏ mặt tía tai nói.

Thịch!

Nghe thấy câu nói này, bà cụ Phương cảm thấy ngực mình rất khó chịu.

Bà ta vội vã tiến về phía trước, tóm lấy vai Trương Hồng: “Trương Hồng, con là mẹ vợ của cậu ta mà, cậu ta không thể để mặc vậy chứ, con đi tìm cậu ta xem!”

Bốn anh em nhà Phương Thiên Thành cũng mắt chữ A mồm chữ O.

Nếu Trương Trần không ra mặt, nhà họ Phương chắc chắn gánh không nổi.

“Hôm qua mẹ đã ký bao nhiêu bản hợp đồng thế?”, Phương Thiên Thành hỏi.

“Tổng cộng là năm bản, trong phòng còn ba bản chưa ký”, Phương Thiên Quang nhanh miệng đáp.

Hai người nhìn nhau cũng có thể hiểu được ý đối phương, đó chính là Trương Trần bắt buộc phải tới.

Nếu anh không đến, rất có thể nhà họ Phương phải đối mặt với tai họa một lần nữa.

“Em dâu...”

“Em dâu...”

Hai người đi về phía trước, bọn họ nắm trong tay nhiều cổ phần nhà họ Phương nhất, bọn họ không thể để chuyện này xảy ra được.

“Em dâu, trước nay ở trong nhà, em nói sao là vậy, đó là sự uy quyền, em nhất định làm được mà!”

“Em dâu, tên Trương Trần kia không biết nể mặt em, em là mẹ vợ của nó, thằng ranh đó đúng là không hiểu biết phép tắc gì cả.

Em phải dạy dỗ nó tử tế, bọn anh trông cậy vào em đó”.

Trương Quốc Hồng nghe được mấy lời nói ngon ngọt như muốn tung bà ta lên tận trời xanh của mọi người, phía bà cụ còn trực tiếp giao cho bà ta một chức vụ tốt mà chẳng thèm mở cuộc họp.

Vốn dĩ Trương Quốc Hồng chẳng ưa gì Trương Trần, khó khăn lắm mới có cơ hội dùng tới tên vô dụng này, vậy mà anh lại dám làm bà ta mất mặt.

Cộng thêm mấy lời nịnh nọt xung quanh, Trương Quốc Hồng lập tức đứng dậy, bực mình nói: “Tôi phải xem xem, thằng ranh đó có phải muốn làm loạn không.

Tôi qua đó một chuyến!”

“Thiên Quang, con cũng đi cùng đi.

Trương Trần ăn của chúng ta, uống của chúng ta, bây giờ muốn bỏ mặc chúng ta sao, đừng có mơ!”, bà cụ cũng tức giận lên tiếng.

Một thằng ranh con vất mũi chưa sạch lại dám chọc bà ta tức giận.

Do đó, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Quang lập tức lái xe đi đến nhà Phương Thủy Y.

Vừa đúng lúc gặp Trương Trần và Phương Thủy Y đang chuẩn bị đi làm.

“Mẹ!”, Phương Thủy Y hét lên.

“Đừng gọi tôi là mẹ, đến cả một thằng đàn ông cũng không nói được!”,

Trương Quốc Hồng hừ lạnh một tiếng rồi đi tới trước mặt Trương Trần, nước miếng bắn lung tung nói: “Trương Trần, cậu giỏi quá rồi nhỉ, còn không

thèm nghe lời tôi nữa?”

“Vậy bà muốn tôi làm thế nào?”, Trương Trần bình thản nhìn Trương Quốc Hồng.

“Bà nội gọi cậu đến nhà họ Phương, cậu không biết sao? Đi với tôi!”

“Không rảnh, tôi không đi.

Nếu là vì chuyện dự án Thành Cổ, tôi đi rồi cũng vô dụng.

Cái gì nên nói tôi đã nói hết rồi, bà hỏi Thủy Y đi!”, Trương Trần vẫy vẫy tay.

“Mẹ, dự án đó không phải do Trương Trần nắm quyền.

Chỉ là anh ấy quen biết Tề Long, tối hôm đó Tề Long giúp anh ấy giữ chút thể diện thôi...”, Phương Thủy Y nói hết một lượt mọi chuyện và những gì Trương Trần kể cho cô nghe.

Phương Thiên Quang không hổ là con cáo già thành tinh, lập tức nghe ra chỗ sơ hở, ông ta cười nói: “Trương Trần, cậu đừng có tung hỏa mù nữa, bây giờ nhà họ Phương ra nông nỗi này, cậu nói bỏ là buông tay bỏ thật sao?”

“Cho dù người đứng sau triển khai dự án Thành Cổ không phải là cậu, nhưng dựa vào việc Tề Long dốc lòng bảo vệ cậu như vậy, cậu chỉ cần nói một tiếng, Tề Long nhất định đồng ý”.

“Không nói được, tôi ngại!”, Trương Trần chẳng thèm nghĩ ngợi mà trả lời luôn, sau đó tách hai người họ ra: “Tránh ra, tôi phải đi làm!”

“Trương Trần...”, Trương Quốc Hồng tức đến mức lạc cả giọng, hét lên nhưng anh đã đi xa rồi, cho dù có nghe thấy anh cũng lười trả lời.

“Em dâu, Thủy Y, hai người tiếp tục làm công tác tư tưởng cho Trương Trần nhé, nhất là cháu đó Thủy Y.

Cháu và nó bên nhau suốt ba năm, nhất định sẽ làm được.

Bác về nói lại với bà nội một tiếng!”

Phương Thiên Quang vỗ vai Phương Thủy Y, chào Trương Quốc Hồng một tiếng rồi rời đi.

Lúc này, Trương Trần đã vui vẻ đến phòng khám Nhân Phong Đường.

Trước đây cảm thấy chỗ này có chút nhàm chán, bây giờ quảng được

Trương Quốc Hồng qua một bên, tâm trạng anh tốt hơn rất nhiều..

Chương 26: 26: Rước Vạ Vào Thân

Nhân Phong Đường vẫn luôn bận rộn.

Từ khi có chuyện lần trước xảy ra, Trương Trần cũng nhàn nhã hơn nhiều, chưa bao giờ lo thêm chuyện bao đồng.

Trương Trần cầm chổi quét dọn, mấy bà lão ngồi xếp hàng ở một bên, Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn mặc áo blouse trắng, bắt mạch, kê đơn cho từng người.

“Trương Trần, anh đi nấu thuốc giúp tôi!”, Chu Viên Viên viết toa thuốc lên giấy rồi đưa cho Trương Trần và nói.

“Được!”, Trương Trần cũng không nói nhiều.

Bây giờ, thuốc được nấu ngay tại tiệm rồi đóng lại, cầm về mới uống.

Trương Trần bốc mấy lần thuốc, khẽ lắc lắc tay rồi bỏ lại vài miếng, sau đó cho vào nồi điện đun lên.

“Trương Trần, đây vẫn còn một toa, cầm đi đun luôn đi!”, Ngô Đại Sơn cũng nhanh chóng viết một đơn thuốc rồi ném cho Trương Trần.

Trương Trần không nói gì nhiều, nhìn đơn thuốc rồi lại nhìn Ngô Đại Sơn đang cười như không, anh bỗng cảm thấy bực mình.

Anh chẳng gây sự gì với lão ta cả, tại sao cứ gây khó dễ cho anh mãi nhỉ? Chữ viết trên đơn thuốc xấu như gà bới, có khi tùy ý chọn một chữ, đến Ngô Đại Sơn cũng không rõ là chữ gì nữa.

Có điều Trương Trần liếc bà cụ đang ngồi bên cạnh, trong lòng cũng tự rõ, lập tức đổ thuốc vào trong nồi điện.

“Aiz, Trương Trần, cậu lấy sáu vị thuốc nào vậy?”, đột nhiên, Ngô Đại Sơn nở nụ cười giả trân hỏi.

Trương Trần không nghĩ ngợi gì nhiều, nhắc lại tên thuốc trong đơn, ai biết

được, Ngô Đại Sơn đột nhiên đập bàn đứng dậy, tức giận quát lớn: “Trương Trần, đến cả bốc thuốc mà cũng sai được.

Cậu làm ăn kiểu gì thế? Đây là thuốc để người ta chữa bệnh đó, cậu nghĩ là mình đang nấu cơm ở nhà sao?”

“Không phải chứ, bác sĩ Ngô, anh nói gì cơ, cậu nhóc đó bốc nhầm á?”, mấy bà cụ nghe thấy vậy, trong lòng thấp thỏm, càng lớn tuổi lại càng sợ chết.

Trong số bọn họ có mấy người vốn chẳng có bệnh gì nghiêm trọng, chỉ là trong lòng lo lắng nên mới tới đây mua một ít thuốc về tắm bổ thôi.

Nhưng lại nghe thấy có người bốc nhầm thuốc, ai mà không sợ hãi chứ? Chu Viên Viên khó khăn lắm mới nhàn nhã một chút, vừa đặt mông xuống đã nghe thấy tiếng của Ngô Đại Sơn, vội vã chạy tới.

“Chuyện gì vậy?”

“Còn không phải thằng ranh này sao, có một vị thuốc tôi viết là đương quy, nó lại bốc thành tiểu hoàng thực.

Tôi đã nói là cho nó lượn đi, đến việc cơ bản nhất cũng không làm nổi.

Nhỡ nó bốc nhầm thuốc cho người ta uống rồi xảy ra chuyện gì thì sao?”, Ngô Đại Sơn tố cáo.

Mấy bà cụ ngồi một bên cũng âm ỉ, có vẻ như muốn công khai lên án Nhân Phong Đường.

“Trương Trần!”, Chu Viên Viên nghiến răng nghiến lợi: “Anh không yên phận được chút sao? Tôi tìm anh tới để anh làm tổ tông của tôi à, đến tên vị thuốc anh cũng không nhìn ra?”

“Đợi chút, cô đừng có làm ồn!”, Trương Trần nhìn Ngô Đại Sơn, khóe miệng nhếch lên: “Bác sĩ Ngô, ông nói gì cơ? Ông viết là đương quy?”

“Đừng có nhiều lời nữa!”, Ngô Đại Sơn hừ một tiếng: “Trương Trần, tuy hôm nay bệnh nhân hơi đông, tôi viết vội nên sẽ không rõ chữ nhưng cậu cũng không được bốc bừa chứ.

Dưới mũi cậu là cái gì vậy, chỉ dùng để ăn thôi hả, không biết cũng không

mở mồm hỏi!”

Chu Viên Viên đứng một bên nghe vậy, trong lòng nổi giận bùng bùng.

Cho dù nể mặt Phương Thủy Y, cô ta cũng không nhịn nổi việc muốn đá thằng cha này ra khỏi cửa.

Cô ta duy trì Nhân Phong Đường để dành lắm sao còn để tên vô dụng này tới đây.

Trương Trần “ồ” một tiếng đầy ý tứ, sau đó mở to mắt, nghiêm giọng tra hỏi: “Ngô Đại Sơn, ông có thù gì với bác gái này à? Sao lại muốn hại bác ấy?”

“Cậu ăn nói linh tinh gì thế?”, Ngô Đại Sơn cười nhạt.

Những người khác thì ngơ ngác, sao chàng trai bốc thuốc này còn bật lại vậy, trừ khi bên trong có ẩn tình gì đó.

“Ha ha, đương quy sẽ tạo ra phản ứng với linh duyên mộc, trả lại ông câu kia, ông tưởng đương quy là bánh bao mẹ làm hay sao mà có thể tùy ý ăn?”

“Nếu ông là sinh viên mới ra trường thì cũng thôi đi, đảng này ông đã làm trong ngành được gần hai mươi năm rồi, trên sách ghi rất rõ.

Đến một thằng chưa đi học, chưa có bằng như tôi còn nắm được, ông không biết thật hay muốn hại người ta vậy?”

Trương Trần cười giả trân nhìn Ngô Đại Sơn.

Bởi vì anh không nhìn rõ được chữ, không biết Ngô Đại Sơn viết gì, nhưng giờ Ngô Đại Sơn nói ra thì anh đã rõ rồi.

Thằng cha này lòng dạ đúng độc ác.

Ngô Đại Sơn kinh ngạc.

Đương nhiên gã biết chuyện này, vốn gã viết tiểu hoàng thực.

Nếu Trương Trần bốc sai, gã sẽ có lý do để trách mắng nhưng ai biết Trương Trần lại bốc đúng nên Ngô Đại Sơn chỉ đành phủ nhận, nói rằng mình viết là đương quy.

Gã tùy ý nói đại một vị thuốc chứ đâu để tâm đến phản ứng của các loại thảo dược với nhau.

Chuyện duy nhất mà gã không ngờ tới chính là việc Trương Trần hiểu biết dược lý nhiều đến vậy, đã khiến gã cứng họng không nói được gì.

Mấy bà cụ nhìn Trương Trần, vẻ mặt bình tĩnh lại rồi nhìn sang Ngô Đại Sơn đang chột dạ, lập tức nổi lòng nghi ngờ.

“Bác sĩ Ngô, tôi đã khám bệnh ở chỗ anh rất lâu rồi, vậy mà anh lại muốn giết người cướp của.

Cái thân già này đã chọc giận gì anh? Thôi khỏi cần nói nhiều, chúng ta báo cảnh sát đi!”

“Đúng vậy, cái loại hại người này nên bị bắt lại, may cậu nhóc này là người tốt, chỉ ra chỗ sai của anh!”

“Bảo sao mà tôi thấy anh có vẻ bài xích cậu nhóc này, xem ra anh thấy người ta học rộng hiểu nhiều, sợ bị người ta giành mất bát cơm.

Anh sống đến tuổi này rồi mà vẫn vô liêm sỉ ích kỉ như vậy”.

Mấy bà cụ nghiêng răng nghiêng lợi chửi.

Bà cụ nói báo cảnh sát đã rút điện thoại ra.

Chu Viên Viên thấy vậy vội tiến lên trước, cười hòa giải và bắt đầu trấn an mọi người.

Mặt Ngô Đại Sơn xám như gan heo.

Nếu không phải ở đây đông người, gã đã cầm quả cân đập Trương Trần thành đầu heo rồi.

Tên khốn này, dám hại gã ngay tại đây.

Chu Viên Viên dẹp yên được mọi chuyện, hứa rằng sau này sẽ giảm hai mươi phần trăm mới có thể tạm thời ổn định mấy bà cụ.

Đồng thời, Chu Viên Viên cũng hiểu được phần nào chuyện ở bên này. Cô ta không tin Ngô Đại Sơn quên những kiến thức dược lý cơ bản này, cộng thêm chữ viết tùy tiện trên đơn thuốc, Chu Viên Viên cũng biết được

đại khái.

Chắc đến tám phần là Ngô Đại Sơn tự tìm rắc rối, không ngờ rằng Trương Trần lại biết nhiều hơn gã tưởng.

“Trương Trần, được rồi, có thể Ngô Đại Sơn nói sai thôi, chú ấy ghi là tiểu hoàng thực”.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng chính miệng người ta nói là đương quy!”, Trương Trần xòe hai tay.

“Tên khốn này, anh cố ý gây sự phải không?”, Chu Viên Viên lườm Trương Trần một cái.

Cô ta đang muốn cho Ngô Đại Sơn một đường lui, nếu không phải thực sự đưa Ngô Đại Sơn đến sở cảnh sát sao?

“Anh ra đằng sau xem đã đun xong thuốc chưa?”, Chu Viên Viên xây xẩm mặt mày nói, sau đó lại quay qua nhìn Ngô Đại Sơn: “Chú đã từng này tuổi rồi, có thể để tâm chút đến việc mình làm không.

Nếu trí nhớ không tốt có thể tự mình kê ít thuốc bổ uống”.

“Phải!”, Ngô Đại Sơn thấy Chu Viên Viên cố ý cho mình một đường lui thì ngoan ngoãn phối hợp, có điều gã vẫn hận Trương Trần đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Một lúc sau, Trương Trần ôm hai túi thuốc đi ra, bên trong đó là những gói nước thuốc.

Mấy bà cụ lườm Ngô Đại Sơn một cái xong mới cầm thuốc của mình và đi về.

“...Viên Viên, tôi ra ngoài hút điếu thuốc cho bình tĩnh lại!”, Ngô Đại Sơn nhanh chóng đi ra khỏi tiệm.

Ở lâu trong này, e là gã không nhịn được mà muốn đập Trương Trần một trận.

Mỗi hận hôm nay gã sẽ ghi nhớ trong lòng.

“Có phải anh cố ý không?”, đợi Ngô Đại Sơn ra ngoài, Chu Viên Viên trừng mắt nhìn Trương Trần hỏi.

“Tôi cố ý cái gì? Chẳng phải cô cũng nghe thấy rồi sao, chính miệng ông ta nói là đương quy, liên quan gì tới tôi?”, Trương Trần đưa hai tay ra với vẻ

bất lực, chuyện này là Ngô Đại Sơn tự rước vào thân.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa”, Chu Viên Viên cảm thấy mệt mỏi.

Cái gã Ngô Đại Sơn cũng thật là, hai lần đấu nhau đều không có kết cục tốt, đúng là ăn thì nhớ mà đánh thì không!

“Anh biết hết số thuốc ở đây sao?”, Chu Viên Viên hỏi.

“Biết!”, Trương Trần gật đầu sau đó chỉ vào từng vị thuốc, đọc tên và độ tuổi của nó khiến Chu Viên Viên ngạc nhiên đến mức há hốc mồm.

“Anh còn nhìn ra được cả độ tuổi?”, Chu Viên Viên chẳng thể tin được.

Nếu như là một ông già râu tóc rậm rạp đọc ra thì cô ta cũng chẳng ngạc nhiên đến mức này, mấy người ấy dù sao cũng ở lâu trong ngành.

Còn Trương Trần chỉ là một tên gà mờ thôi mà.

Đến cả một người học y từ nhỏ như cô ta cũng chẳng thể nhìn ra được độ tuổi khi không có ký hiệu.

Chu Viên Viên có chút không tin tưởng, chạy vào trong tủ chứa đồ lấy danh sách ra, bên trong đó có ký hiệu độ tuổi của tất cả vị thuốc.

Độ tuổi khác nhau, giá cả cũng không giống.

Dựa theo danh sách đối chiếu càng khiến Chu Viên Viên kinh ngạc hơn, bởi vì Trương Trần nói không sai chút nào.

Ngay khi cô ta trợn mắt, định đặt danh sách xuống, đột nhiên liếc thấy hai hàng cuối cùng, vui mừng như Colombo tìm ra châu lục mới vậy.

“Hơ hơ, anh nói sai tuổi của nhung hươu và thiềm diệp rồi, rõ ràng ở đây là mười năm và mười lăm năm.

Thế mà anh nói là hàng mới!”

“Vậy sao?”, Trương Trần cầm danh sách, nhìn một cái, bỗng bật cười thành tiếng.

“Tôi nói cho cô biết một việc, cô đừng ngạc nhiên nhé!”, Trương Trần nhìn Chu Viên Viên đang đắc ý.

“Anh nói đi!”

“Chỗ nhung hươu và thiềm diệp này đều là hàng mới, nói được một năm còn quá, sợ rằng đây là hàng sản xuất hàng loạt được trồng trong nhà kính.

Nói cách khác, đây là hàng giả, hiệu quả của thuốc bằng không...”

“Nhưng, nhưng...trong danh sách!”, Chu Viên Viên bấy giờ mới nhận ra, ý của Trương Trần là cô ta mua phải hàng giả, bị người khác lừa rồi?

Trương Trần nhanh chóng xác nhận suy đoán của cô ta.

Trương Trần hơi mỉm cười, cầm cây bút viết thêm một số 0 vào phía sau độ tuổi của sơn đơn, sau đó quăng cho Chu Viên Viên.

“Đây, giờ thì độ tuổi của sơn đơn là một trăm năm mươi tuổi rồi, cô tin không?”

Chu Viên Viên ngơ ngẩn, bước lên nhìn kỹ hai vị thuốc kia, sau đó đặt lên mũi ngửi, một lúc sau, sắc mặt cô ta bắt đầu tối sầm lại.

“Trương Trần, số thuốc này do tự tay tôi nhập, anh đang nói tôi có vấn đề trong việc xem hàng sao?”

“Tôi biết, anh nói đúng được độ tuổi của những cái bên trên nên có chút đặc ý, nhưng chuyện này không thể nói bừa được, chẳng có chứng cứ gì sẽ gây rắc rối cho Nhân Phong Đường”.

“Được rồi, anh không cần nói gì nữa.

Có thêm bệnh nhân tới rồi, anh đứng qua một bên đi, lo chuyện đun thuốc là được!”, Chu Viên Viên bực mình nói..

Chương 27: 27: Tôi Có Thể Thử Xem Sao

Cũng không thể trách Chu Viên Viên sa sầm mặt mũi, số dược liệu này do một tay cô ta lo liệu, vả lại cô ta đã kiểm tra một lần, trông có vẻ không khác biệt gì so với lúc trước.

Vẫn là mùi thuốc rất nồng, màu sắc cũng không hề khác biệt. Vì thế, khi Trương Trần nói ra năm tuổi của số dược liệu này cùng với năm tuổi của số dược liệu trước đó, cô ta rất mừng.

Ít nhất thì điều này cũng đủ chứng minh Trương Trần không đến mức vô dụng như lời đồn.

Nhưng khi Trương Trần nói với cô ta rằng những thứ này được trồng trong nhà kính, thiện cảm của cô ta đối với Trương Trần lại được dịp bay sạch. Câu này không thể nói đùa được đâu! Nếu có người ngoài nghe được, chỗ của cô ta dùng hàng thứ phẩm thay cho thuốc tốt, thậm chí bán buôn lừa lọc để lấy lợi ích lớn thì bất kể chân tướng thế nào, danh tiếng của nơi này tiêu tùng hết.

“Sao thế hả? Thằng nhóc này lại phạm lỗi gì rồi?”, Ngô Đại Sơn vừa hút xong một điếu thuốc, bước vào đã thấy mặt mũi Chu Viên Viên đanh lại, lập tức nổi hứng thú.

“Anh ta nói dược liệu của chúng ta là loại trồng trong nhà kính, về cơ bản chính là đồ giả!”, thấy không phải người ngoài, Chu Viên Viên buột miệng đáp một câu, sau đó tiếp tục trừng mắt lườm Trương Trần.

“Úi!”, Ngô Đại Sơn bỗng thấy tim mình đập lệch đi một nhịp, gã bước lên phía trước, chỉ mặt Trương Trần rồi lớn lối quát nạt: “Cậu hiểu cái quý gì, những dược liệu này đều do Viên Viên tự mình liên lạc với bên cung ứng, tôi đích thân quan sát người ta vận chuyển tới, cậu dám bôi nhọ danh dự

chúng tôi à? Tôi thấy cậu nên nhanh chóng cuốn gói cút xéo đi, từ ngày cậu đến đây thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp hết!”
Lần này đến cả Chu Viên Viên cũng chẳng buồn phản bác giúp Trương Trần nửa câu.

Theo cô ta thấy, Trương Trần bị giáo huấn cũng tốt, đỡ cho anh nói năng lung tung, rước rắc rối về cho Nhân Phong Đường.

Trương Trần nhướn mày, khẽ khàng bảo: “Hi vọng hai người chưa dùng mấy dược liệu này cho người bệnh!”

Nói xong, anh cũng không quan tâm đến vẻ mặt phẫn nộ của Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn, lập tức tiến vào sân sau để cọ rửa đồng nôi điện dùng để sắc thuốc.

“Xem ra cô ngốc kia bị người ta lừa mất rồi, phải tìm thời gian mà chú ý quan sát, đừng để cô ấy kê mấy loại thuốc này cho người bệnh”.

Trương Trần lắc đầu cười, mấy thứ dược liệu cơ bản này làm sao qua được mắt anh, nếu không thì anh cũng khỏi cần lăn lộn trong nghề này nữa.

Mấy thứ dược liệu này đã qua xử lý rất đặc biệt, nếu không phải người có kinh nghiệm hàng chục năm thì khi chỉ nhìn bề ngoài, rất khó phát giác ra điều bất ổn bên trong, trừ khi đưa chúng tới phòng thí nghiệm của bệnh viện để kiểm tra thành phần.

Ở bên ngoài, Ngô Đại Sơn không ngừng bới móc khuyết điểm của Trương Trần, quanh đi quẩn lại vẫn muốn đui Trương Trần.

Gã chỉ có một tí ti cổ phần ở nơi này, đã vậy còn để lấp chỗ trống khi Chu Viên Viên thiếu tiền, vì thế, Chu Viên Viên mới là người có quyền quyết định ở đây.

“Cứ tạm thời thế đi! Sau này tôi sẽ nhắc nhở anh ta, không để anh ta nói năng linh tinh nữa.

Anh ta học việc, phân biệt dược liệu khá ổn, nhất thời tìm đâu ra được người như thế chứ”.

Chu Viên Viên lấp liếm một câu rồi nói: “Lại có thêm bệnh nhân kia, chú ra xem sao!”

Ngô Đại Sơn gật gật đầu, nhưng hòn đá đè nặng trong lòng vẫn chưa rơi xuống.

Thời gian chậm chậm trôi đi, chớp mắt đã đến giờ trưa.

Chu Viên Viên đặt mấy món ăn bên ngoài, ba người ngồi trong đại sảnh ăn cơm.

“Trương Trần, tôi cảnh cáo cậu lần cuối cùng, công việc của cậu vẫn là tạp vụ và giúp việc sắp xếp phân loại thuốc, thời gian còn lại, tốt nhất là cậu ngậm chặt cái miệng vào!”, Ngô Đại Sơn vừa ăn mì đầy mồm đầy miệng vừa bực mình quát anh.

Trương Trần chẳng buồn liếc nhìn gã một cái, thản nhiên ăn mì, làm Ngô Đại Sơn tức đến mức trợn mắt.

“Hay lắm, chúng mày vẫn còn lòng dạ ngồi ăn cơm cơ à!”, đột nhiên, một giọng nói đầy nghiến rít qua kẽ răng vang lên.

Chỉ thấy một người mặc áo tang đi vào, vừa vào cửa đã đập vỡ bát cơm của Ngô Đại Sơn ngồi gần cửa nhất.

“Làm cái gì đấy, có tin tôi báo cảnh sát không?”, Ngô Đại Sơn vốn đã bực bội, đột nhiên bị người khác đập vỡ bát cơm, gã lập tức đứng bật dậy chỉ vào mặt người kia mà quát tháo.

“Báo cảnh sát? Được đấy, mày báo đi!”

Bên ngoài lại có thêm vài giọng nói khác vọng tới, họ đều đội khăn tang, già trẻ gái trai đủ cả.

Trương Trần và hai người kia nhìn sang, chỉ thấy một chiếc cáng cứu thương được đặt trước cửa Nhân Phong Đường, mảnh vải trắng phủ đến cổ của một người già, thậm chí kéo lên thêm vài tấc, cũng có nghĩa là người trên cáng đã chết rồi.

“Bọn tao tin tưởng Nhân Phong Đường của chúng mày mới tới đây khám bệnh, chúng mày thì giỏi rồi, dùng thuốc giả thuốc đếu để hại bọn tao, chúng mày là cái lũ ăn bánh bao tẩm máu người!”

“Chúng mày không có lương tâm, chúng mày mà chết sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục!”

Già trẻ gái trai ai nấy đứng trước cửa mà gào thét, cảnh tượng này khiến Chu Viên Viên luống cuống chân tay, hoảng loạn nói: “Các cô, các dì, thế này là thế nào...!xin mọi người đừng nói vội, có gì từ từ nói...”

“Nói? Nói cái con mẹ mày ấy mà nói!”, đúng lúc này, lại có thêm một chiếc cáng khác được đặt trước cửa Nhân Phong Đường, người đàn ông cầm đầu gào ầm lên: “Cái chốn giết người như góc này, đừng nhiều lời với chúng

nó! Cứ đánh trước rồi tính!”

Nhóm người thứ hai này điên cuồng hơn nhóm thứ nhất rất nhiều, nghe thấy tiếng hét của người đàn ông kia, họ cũng không chần chừ, lập tức xông vào, lao tới trước mặt Chu Viên Viên, Ngô Đại Sơn và Trương Trần, định đánh họ một trận.

“Xem ra là không kịp rồi!”, Trương Trần lăm bằm tụt nhủ.

Anh vốn định tìm cơ hội tan ca buổi tối sẽ nói chuyện với Chu Viên Viên, nói xem anh đã phân biệt được đâu là thuốc tốt thật, sau đó khuyên cô tới bệnh viện làm hóa nghiệm.

Trương Trần cũng không muốn đứng đó cho người ta đánh, anh lập tức hô lên: “Tôi không phải thầy thuốc, tôi chỉ quét sân cho người ta thôi, mới đến đây được một ngày mà”.

Quả nhiên, nghe anh hét như vậy, những người kia cũng không động tới anh nữa, dù sao thì oan có đầu nợ có chủ.

“Tôi cũng thế, tôi cũng mới đến mà!”, không biết Ngô Đại Sơn đã ăn bao nhiêu cú đấm, khi thấy Trương Trần hô như vậy là được thoát thân nên gã cũng hả hê gào theo.

“Thả mày cái đầu tao ấy, mày có khoác da lừa tao cũng nhận ra mày, mày không phải là Ngô Đại Sơn đó ư? Còn giả bộ mình mới tới, ai mà không biết mày chứ?”

Có người quát ầm lên rồi gọi thêm người khác: “Các anh em, thằng già này cực kỳ mất nết, qua chào hỏi nó trước đi!”

Sau khi Trương Trần thoát thân thì họ cũng không tiện ra tay với một cô gái như Chu Viên Viên, phen này hay rồi, tất cả mọi người xông về phía Ngô Đại Sơn.

Trận đòn này chắc phải đánh Ngô Đại Sơn đến khi mẹ ruột cũng không nhận ra mới ngừng tay.

Vào đúng khoảng nghỉ này, có thêm vài chiếc cáng nữa mới tới, đếm lại thì đã có năm người rồi.

Sau một hồi náo loạn, người cũng đánh rồi, cơn giận của đám đông cũng bớt đi đôi chút, có được lý trí của ngày thường, bây giờ mới có người hỏi: “Cô là Chu Viên Viên đúng không, Nhân Phong Đường này do cô mở ra đúng không!”

“Là tôi!”, Chu Viên Viên loáng thoáng có dự cảm không ổn, chẳng lẽ được

liệu ở chỗ cô thực sự là đồ giả?

“Cô lừa đảo, bán thuốc giả, làm bố tôi hôn mê bất tỉnh, cô nói xem, chuyện này nên làm thế nào?”, có người hỏi.

“Không thể có chuyện này!”, Chu Viên Viên lắc đầu, nhưng cô biết đến chính mình cũng không dám chắc.

Trước đó Trương Trần đã nói qua một lần, bây giờ lại có người tới gây chuyện, chẳng lẽ, dược liệu của cô là giả ư?

“Họ không hề nói dối!”, một âm thanh khác vang lên.

Phía sau đám đông, một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước ra, người này đeo kính cận, trông rất nho nhã.

“Xin tự giới thiệu, tôi là Vương Khải, phụ trách công việc kiểm tra và giám định ở bệnh viện thành phố.

Qua giám định, dược liệu của chỗ cô là sản phẩm nhân tạo, màu sắc cũng được nhuộm bằng thủ đoạn đặc biệt”.

Vương Khải đẩy gọng kính và nói: “Cô không tin cũng không sao, báo cáo giám định vẫn còn ở đây.

Đương nhiên, cũng có thể lấy dược liệu hiện có trong quầy thuốc của cô để làm giám định lại”.

“Viên Viên, không thể để họ làm giám định dược liệu được.

Như thế chẳng phải sẽ làm hỏng thanh danh của chúng ta sao?”, Ngô Đại Sơn hoảng loạn, vội vàng ngăn cản.

“Khà khà, không cần phải chột dạ như thế đâu.

Nếu không có việc gì, đương nhiên các người sẽ được trong sạch!”, Vương Khải mỉm cười.

Chu Viên Viên không để tâm tới lời nói của Ngô Đại Sơn.

Đầu óc của cô vẫn đang hồi tưởng lại quá trình sự việc.

Ban ngày không có thể có chuyện bị tráo đổi, mà buổi tối thì cô là người ở

lại sau cùng, cũng chỉ mình cô có chìa khóa.

Cũng chính vì từ đầu đến cuối do cô phụ trách, cho nên lúc trước cô mới tức giận với Trương Trần đến vậy.

Nếu nói đến thời cơ để trao đổi, chắc cũng chỉ có một lần.

Chu Viên Viên đột nhiên bưng tỉnh, hôm đó cô phải ra bắt mạch gấp, nên sau khi trả tiền đã để Ngô Đại Sơn phụ trách đốc thúc.

“Ngô Đại Sơn, có phải là chú không!”, Chu Viên Viên trừng mắt nhìn Ngô Đại Sơn mà chất vấn.

“Viên Viên, sao có thể chứ, sao chú có thể làm chuyện đó được?”, Ngô Đại Sơn vội vàng phủ nhận, nhưng ánh mắt tránh né của gã thì không thể giấu được tất cả mọi người.

Bây giờ, thứ còn thiếu chỉ là chứng cứ thôi.

Thời đại này đâu đâu cũng là máy quay giám sát, chứng cứ đâu thành vấn đề.

“Khà khà, cô Chu Viên Viên, bây giờ điều này không quan trọng, quan trọng là xử lý việc này trước đã”.

Vương Khải ngắt lời hai người này, những người khác cũng giận dữ nhìn sang.

Nếu không vì bác sĩ Vương vẫn còn ở đây, e là họ đã lại đập cho Ngô Đại Sơn một trận rồi.

Còn Ngô Đại Sơn thì mềm nhũn như cọng bún.

Gã biết phen này mình chơi lớn rồi.

Không nhắc đến Chu Viên Viên, mà mấy bệnh nhân này, sau khi sự việc kết thúc, liệu có tha cho gã không.

“Cô Chu, những bệnh nhân đã được bệnh viện thành phố kiểm tra qua rồi.

Khả năng cao nhất là giữ được tính mạng cho hai người, nhưng sau này họ sẽ biến thành người thực vật.

Còn ba người khác e rằng không chịu đựng được hơn nửa ngày đâu!”
“Nếu có gì ngoài ý muốn hoặc những người này không khởi kiện, mỗi mạng người là sáu trăm ngàn tệ tiền bồi thường.

Nhưng các người bán thuốc giả, trừ khi giúp họ khỏe mạnh trở lại, nếu không, không chỉ cần bồi thường bằng tiền bạc, mà cơm tù trong trại giam cũng không phân biệt trai gái già trẻ đâu!”
Chu Viên Viên thực sự hoảng hốt.

Nếu bệnh viện thành phố cũng không có cách thì khả năng của cô cũng chỉ như công cốc công cò.

Nếu không, cô cũng không cần mở quầy thuốc để kiếm sống.
“Phải rồi, ông nội, có thể ông nội sẽ có cách!”, trong lúc hoang mang, Chu Viên Viên vội vàng lấy điện thoại ra.

Từ nhỏ cô học thuốc đông y đều do ông nội dạy.

“Cô Chu, xin đừng phí công nữa, tôi không biết cô muốn gọi điện cho ai, nhưng trừ khi cô làm cách nào đó để người kia xuất hiện ở đây trong vòng một tiếng đồng hồ, nếu không, Hoa Đã có đến cũng hết hi vọng!”, Vương Khải nhắc nhở.

Một tiếng đồng hồ làm sao mà được, cho dù ở ngay trong Hoài Bắc thì một tiếng đồng hồ cũng không đủ.

Ngay khi Chu Viên Viên hoàn toàn bất lực, cuống quýt tới độ sắp khóc thì Trương Trần bước tới, thong dong nói: “Chi bằng, để tôi thử xem sao?”

“Cậu?”, Vương Khải đưa mắt đánh giá Trương Trần, không biết cậu nhóc này là ai đây nữa..

Chương 28: 28: Danh Tiếng Của Trương Trần

“Cậu ta chỉ là một người tạp vụ, bình thường giúp chúng tôi sắp xếp được liệu thôi”, Ngô Đại Sơn không kiềm nén được mà lầm bầm.

“Phụt!”, Vương Khải phì cười, anh ta còn tưởng là cao thủ gì, hóa ra chỉ là một anh học việc.

“Cô Chu, Nhân Phong Đường của cô chẩn đoán chữa trị cho người bệnh như thế này hả? Chuyện liên quan đến tính mạng con người, sao có thể để cho một học viên đứng ra gánh vác?”

“Đúng vậy đó, Chu Viên Viên, Ngô Đại Sơn, chuyện này hai người không chạy nổi đâu”, người thân của mấy bệnh nhân kia liên tục nổi điên.

Dù tức giận nhưng họ không hề “giận cá chém thớt” trút giận sang Trương Trần, lúc này Trương Trần đứng ra, họ cũng không coi thường anh, vì họ nghĩ rằng Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn cố tình đẩy Trương Trần ra gánh tội thay.

Phen này xong thì đám đông càng thêm giận dữ.

Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn cũng không nói nên lời.

Họ giải thích kiểu gì đây? Càng nói càng thêm oan trái.

“Được rồi, không cần phí lời nữa”, Vương Khải mỉm cười: “Tôi được mấy người này ủy thác, cô xem nên xử lý riêng hay công khai đi.

Nói cách khác, là muốn bồi thường hay muốn ngồi tù?”

“À phải rồi, những điều tôi vừa nói chỉ áp dụng cho cô Chu thôi.

Còn về phía ông, “thầy thuốc Ngô”, không chỉ dùng tiền là giải quyết được vấn đề của ông.

Nếu có thời gian, ông mau chóng dặn dò vợ mình chuyện hậu sự đi.

Năm mạng người đủ cho ông vui chơi cả cuộc đời sau song sắt đấy”. Hai người kia vốn đã hoảng loạn, bị Vương Khải liên tục dùng lời nói gây áp lực nên càng bất lực.

Ngô Đại Sơn nghe đến việc mình phải ở trong tù cả quãng đời còn lại thì đũng quần đã ướt sũng từ bao giờ. Trương Trần lướt mắt nhìn mấy bệnh nhân trên cáng cứu thương, khẽ nhíu mày.

Anh bước lên phía trước, nhìn chằm chằm vào Vương Khải: “Những người này đến đây có phải là vì các anh cũng hết cách, chỉ có thể để họ bồi thường hoặc ngồi tù?”

“Đúng vậy!”, Vương Khải cũng không mất thời giờ vòng vo.

Trên thế giới này không phải không có ai trị được bệnh cho họ, nhưng cứu người như cứu lửa, thời gian không đủ.

Nếu đã cầm chắc cái chết, vậy thì nhân lúc này, có thể lấy thêm một ít tiền bồi thường.

“Vậy có nghĩa là mấy người này đã không cứu được nữa rồi, tại sao không để tôi thử xem, chưa biết chừng... lại có hiệu quả?”, Trương Trần hỏi.

“Cậu tưởng đây là cây bấp cải trong vườn nhà cậu để cậu luyện tay nghề à?”, Vương Khải cười gằn.

Nếu là ngày thường chắc chắn Ngô Đại Sơn sẽ nhân cơ hội này để chế giễu Trương Trần một phen, nhưng lúc này đây trong đầu gã tràn ngập cuộc sống trong tù.

Ở nơi đó chắc sẽ bị người ta đè đầu cưỡi cổ, phải ăn cơm thừa của người khác, gã còn tâm trí đâu mà để ý tới Trương Trần nữa.

“Khà khà, mạng người quan trọng, đây là một cơ hội cho những người này.

Nếu anh không đồng ý thì đến cơ hội cuối cùng cũng mất luôn, đến lúc đó anh nghĩ tới những người sau lưng anh đi”, Trương Trần thản nhiên đáp.

“Bác sĩ Vương... hay là...”

Trương Trần vừa dứt lời, một giọng nói yếu ớt đã vang lên sau lưng Vương Khải.

Người lên tiếng là một cô gái chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi.

Người nằm trên cáng là bà nội của cô ấy.

Giống như Trương Trần đã nói, nếu bà nội của cô cầm chắc cái chết mà chàng trai này trông tự tin đến thế, tại sao không để anh thử một lần. Khi cô gái lên tiếng thì những người khác cũng bắt đầu rục rịch.

Bồi thường là chuyện khi họ đã hoàn toàn bó tay.

Chỉ cần có cơ hội, chỉ trừ số ít con cháu bất hiếu, chứ ai muốn lấy tính mạng của người già trong nhà đổi lấy tiền đâu.

“Thôi được rồi!”, Vương Khải do dự trong chốc lát.

Anh ta cũng phải suy xét tới cảm xúc của những người phía sau nên lập tức nhường chỗ.

“Tôi muốn xem xem cậu có bản lĩnh gì”, Vương Khải khẽ hừ một tiếng, khoanh tay trước ngực, đứng sang một bên.

“Trương Trần...”, Chu Viên Viên đỏ ửng hai mắt, nhìn Trương Trần với vẻ lo lắng.

Nếu anh im hơi lặng tiếng, vẫn có thể thoát thân, nhưng chỉ cần anh nhúng tay vào, nếu không chữa khỏi, sau cùng vẫn phải gánh một phần trách nhiệm.

“Lập tức chuẩn bị dược liệu, nhớ cho kỹ, phân lượng rất quan trọng, cho dù chỉ là nửa gam”, Trương Trần nghiêm nghị đọc tên một loạt dược liệu.

Xoạt một tiếng.

Trương Trần gỡ chiếc túi dùng để đựng kim châm cứu bằng vàng đeo bên hông, cổ tay khẽ lắc lắc, những chiếc kim châm kia tỏa ra thứ hào quang dìu dịu dưới ánh sáng mặt trời.

“Thế mà cậu còn có cả châm vàng à!”, Vương Khải nhìn thấy mà cũng kinh ngạc.

Không phải Trương Trần chỉ là một anh học việc thôi sao, từ bao giờ mà học việc cũng bắt đầu dùng châm vàng để học thế?

Cho dù là bản thân anh ta, bao nhiêu năm nay vẫn chỉ dùng châm bạc.

Tuy rằng hai thứ này trông qua không khác gì mấy, nhưng trong quá trình dùng kim châm để trị liệu, độ khó của châm vàng cao hơn châm bạc nhiều lần.

Đương nhiên, hiệu quả tương ứng cũng tốt hơn châm bạc nhiều lần.

“Anh, anh học viên này có vẻ khá đấy nhỉ?”, cho dù không phải người trong nghề, nhưng nhìn thủ pháp lưu loát thành thục của anh, họ cũng phải cảm thán.

Mà lúc này, trong lòng Chu Viên Viên cũng bắt đầu le lói một tia hi vọng.

Cô ta không hiểu nhiều về Trương Trần, nhưng nhìn thủ pháp nhuần nhuyễn của Trương Trần, chắc hẳn anh cũng biết ít nhiều.

“Còn chờ ra đó làm gì?”

Sau khi nhanh chóng khử trùng kim châm cứu, Trương Trần nói: “Ý dĩ, tục đoạn, hoa tiêu, rau mùi, nhục thung dung, sa nhân đỏ, mỗi loại ba mươi gam, nấu bằng lửa nhỏ, chia làm ba phần; ngoài ra, dùng lang độc, quyền sâm, ích trí nhân, cá ngựa, cá chìa vôi phối cùng đương quy sắc lấy hai phần”.

Lần này không chỉ Vương Khải sững sờ mà đến cả Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn cũng chờ đợi.

Chưa hề bắt mạch của người ta, chỉ trong thời gian khử trùng kim châm cứu thôi đã phối xong dược liệu rồi?

Nhưng sự kinh ngạc của họ còn chưa kết thúc, giọng nói của Trương Trần tiếp tục vang lên.

“Ba phần dược liệu đếm từ dưới lên đặt trong góc đều không đủ tiêu chuẩn, chắc cô biết nên dùng thứ gì để thay thế, đi đi!”

“À, được, được được!”, lúc này Chu Viên Viên đã không còn chủ đích nào nữa, hoàn toàn mặc cho Trương Trần chỉ huy.

Khoảnh khắc ấy, Trương Trần đâu còn cái vẻ lười nhác trước đó, bất kể nhìn từ thái độ nghiêm túc, thủ pháp linh hoạt hay khí chất trên cơ thể, đều cực

kỳ giống một cao nhân đẳng cấp tông sư.

“Dùng châm điểm huyết, dùng khí bắt mạch”, Trương Trần khế nói, tay trái của anh cầm túi vải đặt kim châm cứu, tay phải nhanh chóng lấy kim châm ra.

“Thông quan, hồi huyết, thiên vương”.

Khi kim châm di chuyển, ngón tay cái của Trương Trần xoay một vòng, ấn mạnh lên phía sau lưng của người kia.

“Đây, đây mà là học viên à?”, Vương Khải nhìn đến đơ cả người.

Anh ta học Tây y, nhưng không có nghĩa là không hiểu Trung y.

Trước kia anh ta từng xem không ít cao nhân châm cứu, lúc này diện kiến thủ pháp của Trương Trần bỗng chốc khiến anh ta cảm thấy trước kia mình toàn gặp hạng tép riu.

Vì thế, sự chênh lệch giữa trình độ và thân phận “anh học việc” của Trương Trần khiến Vương Khải cũng phải buột miệng chửi thề.

Đến cả Vương Khải còn thế thì người nhà của bệnh nhân hóa đá luôn rồi.

Họ đã từng thấy cảnh chữa bệnh như thế này bao giờ đâu, đúng là đã mất vui lòng.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng ho dữ dội vang lên, ngay khi Trương Trần rút kim châm, người bệnh kia bỗng có động tĩnh.

“Mẹ, mẹ ơi!”, một người khóc lóc xông tới.

“Đã kết thúc đâu, lát nữa rồi hẵng khóc!”, Trương Trần nghiêm giọng nói, sau đó nhận lấy bát thuốc giúp người kia uống.

“Thần, đúng là như thần!”, mọi người âm thầm hò hét trong lòng, nhưng không ai dám lên tiếng làm phiền Trương Trần chữa bệnh cứu người.

Chữa trị xong cho một người, Trương Trần tiếp tục với người thứ hai.

Mặt mũi anh ướt đầm mồ hôi, nhỏ tong tỏng xuống nền đất.

Châm cứu trị bệnh không hề đơn giản như bề ngoài, nếu không thì thần y nhan nhản ngoài đường rồi.

Cho dù biết một chút về châm cứu đông y cũng cần có cả thể lực khỏe mạnh mới trụ được.

Ngoài việc giết người không cần chú trọng đến chừng mực ra, cứu người bắt buộc phải điều động cả tinh – khí – thần cực kỳ chuẩn mực, mà độ nông sâu của kim châm cùng thời gian rút châm đều vô cùng quan trọng. “Tôi, tôi qua giúp anh nha!”, Chu Viên Viên lấy ra một chiếc khăn tay lau mồ hôi cho Trương Trần.

“Được thôi.

Giao cho cô đấy!”

“Ồm...”, Chu Viên Viên xấu hổ đến độ mặt mũi đỏ như.

Cô ta chỉ buột miệng quan tâm một câu thôi, nếu cô ta thực sự có bản lĩnh này thì đã ra tay từ lâu rồi, còn cần đợi Trương Trần đứng ra làm gì? “Cái đồ xấu xa này, chắc chắn anh ta cố ý”, Chu Viên Viên lầm bầm oán thán, nhưng tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống được rồi, dù sao cô ta tận mắt thấy người nằm trên cáng cứu thương tỉnh dậy mà.

“Được rồi, cô mau chóng đi trông thuốc đi.

Không có mười mấy năm hun đúc, với người bệnh đang nguy kịch như thế này, các cô không thể nào ra tay được đâu”, Trương Trần nói.

“...”, đám đông hoàn toàn nghẹn lời.

Họ thấy Trương Trần cũng không có mười mấy năm kinh nghiệm gì đâu, sao anh dám ra tay vậy?

Tuy phản ứng trong lòng là vậy, nhưng biểu cảm trên gương mặt ai cũng cực kỳ sùng bái.

Khi chữa trị tới người bệnh cuối cùng, Trương Trần đã mệt mỏi đến độ toàn thân ướt sũng mồ hôi, lòng bàn tay còn khẽ run rẩy.

Chu Viên Viên ở bên cạnh vô thức muốn bước lên đỡ anh, những người khác cũng nhìn anh với vẻ căng thẳng.

Trong tình huống hiện giờ, bất kỳ ai cũng được phép gặp vấn đề, riêng Trương Trần thì không thể.

“Không sao!”, Trương Trần phát tay ngỏ ý bảo mình không có gì đáng ngại.

Đúng vào lúc này, một nhóm cảnh sát xuyên qua đám đông.

Ngô Đại Sơn đã lén lút báo cảnh sát sau khi ăn một trận đòn.

Lúc trước gã tưởng phen này toi đời rồi, nào ngờ Trương Trần lại chữa khỏi được.

“Nhận được tin báo, nơi này phát sinh án tấn công và Nhân Phong Đường buôn bán thuốc giả.

Ai là người phụ trách ở nơi này, theo chúng tôi một chuyến”, vài cảnh sát bước lên phía trước và nói.

“Hửm?”, cảnh sát nghi hoặc hừ một tiếng.

Không ai để ý tới họ? Ánh mắt của mấy người này dồn hết vào vị trí trung tâm của đám đông cả rồi.

Mấy viên cảnh sát thấy vậy cũng bước tới xem, chỉ thấy một chàng thanh niên đang chăm cứu ở bên trong vòng vây, còn đám đông quan sát ở bên ngoài thì lã chã rơi lệ.

Trên nền đất ở phía trong còn có mấy người già đã ngồi dậy, không ngừng cúi người cảm ơn chàng trai kia.

“Chuyện gì thế này?”, cảnh sát kéo một người ra hỏi chuyện.

“Thần y, đúng là Thần y mà!”, người kia kích động kể lại toàn bộ sự việc diễn ra ở đây, sau đó chỉ vào một bà lão đang ngồi phía trong: “Đó là mẹ tôi đấy, ban nãy còn suýt tắt thở kìa”.

Mấy viên cảnh sát đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu.

Hiển nhiên bây giờ không phải lúc để hỏi han tình hình, mạng người quan trọng, không tiện quấy rầy, họ cũng đứng sang một bên bình tĩnh quan sát Trương Trần cứu người, đợi cứu xong rồi hỏi chuyện sau.

Sau cùng, khi Trương Trần điều trị xong cho bà lão cuối cùng, anh thở phào một hơi, đang định đứng lên thì hai chân mềm nhũn, cơ thể thẳng tắp đổ sập xuống.

“Trương Trần...”

“Thần y Trương...”

“Ôi ân nhân...”

Một đám người sợ mất mật, nhào tới như ong vỡ tổ, nhìn Trương Trần đầy

lo lắng..

Chương 29: 29: Thẻ Vàng Anh Nhận Ra Không

“Không, không sao!”, Trương Trần có chút yếu ớt nói! Liên tiếp chẩn đoán và điều trị cho 5 bệnh nhân, điều này khiến anh có chút choáng ngợp!

“Vậy thì cậu nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng tôi hỏi tiếp!”, mấy người cảnh sát thấy Trương Trần cứu người thì cảm thấy rất nể phục.

Anh khẽ gật đầu, lấy khăn lau mồ hôi, ngay sau đó những người xung quanh đã đưa đến cho anh vô số đồ uống!

Trương Trần có chút dở khóc dở cười, nhận lấy một chai Red Bull, sau đó an ủi nói: “Đã không còn nguy hiểm gì nữa, mọi người yên tâm đi, nhưng vì người già tuổi cao sức yếu, sau này phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho thật tốt”.

“Thần y, chúng tôi thật sự rất cảm ơn cậu!”, một ông chú đứng bên nghe thấy lời khẳng định của Trương Trần và thấy mẹ mình mở được mắt, kích động đến mức muốn quỳ xuống lạy anh!

“Đừng khách sáo!”, Trương Trần cười ha ha, tâm trạng cũng tốt lên không ít!

Nghỉ ngơi một chút, Trương Trần mới đứng dậy!

“Anh cảnh sát, chúng tôi không truy tố họ nữa, chính vị Thần y này đã chữa khỏi bệnh cho người nhà chúng tôi!”, có người lớn tiếng nói, những người khác cũng nhao nhao nói theo.

Đám người này cứ tưởng rằng cảnh sát sẽ bắt Trương Trần đi, bọn họ làm sao có thể nhìn cảnh ân nhân của mình phải vào tù chứ!

“Vớ vẩn, đây là chuyện muốn hay không muốn sao?”, cảnh sát hừ lạnh, nếu như là đánh nhau bình thường thì có thể cho qua, nhưng chuyện này lại khác!

“Nhân Phong Đường bị nghi bán thuốc giả, đây đã là vấn đề thuộc về luật hình sự, số tiền cụ thể và các phương diện khác đều cần được điều tra làm rõ!”, viên cảnh sát nói.

“Cậu Trương, đừng lo lắng, chuyện này không liên quan gì đến cậu, chúng tôi sẽ không làm khó cậu đâu!”, viên cảnh sát lớn tiếng nói với mọi người xong thì quay đầu nói nhỏ với Trương Trần.

Người có thực lực, có thể đem lại lợi ích cho dân chúng sẽ đáng được họ dùng thái độ tôn trọng, còn về loại sâu mọt bán thuốc giả, thì bọn họ cũng không ngại dùng đến thủ đoạn tàn ác hơn.

Lại nghỉ ngơi một hồi nữa, Trương Trần, Chu Viên Viên và Ngô Đại Sơn mới bị cảnh sát đưa đi.

Đọc đường đi, Ngô Đại Sơn rất căng thẳng, gã không ngừng hỏi: “Đồng chí cảnh sát, mức án chung cho việc bán thuốc giả này là bao nhiêu vậy?”

“Im ngay! Đây không phải là quyết định của chúng tôi mà nó hoàn toàn phụ thuộc vào ông, đến nơi thì ông sẽ biết thôi!”

Rất nhanh, chiếc xe dừng lại, ba người được đưa vào phòng thẩm vấn!

Khi Ngô Đại Sơn nhìn thấy người đàn ông đang ngồi xồm trong góc, sắc mặt gã ta lập tức tái nhợt không còn chút máu, người đó chính là người đã hợp tác với gã ta trong việc đổi dược liệu.

“Cô Chu, cậu Trương, chúng tôi đã nắm được tình hình cụ thể rồi!”

Một lúc sau, có hai cảnh sát đi vào, anh ta lấy ra một bản văn kiện đưa cho Trương Trần và nói: “Cậu Trương, đây là biên bản tường trình sự việc, cậu chỉ cần kí tên là được!”

“Tiểu Ngô, vừa rồi cậu Trương đã cứu sống 5 bệnh nhân, sức khỏe cậu ấy còn yếu, cậu mau đi rót một cốc nước và mang một cái ghế đến đây!”

“Vâng thưa sếp!”

Sau khi giao tài liệu cho Trương Trần, Chu Viên Viên lại bị thẩm vấn một lượt, dựa vào kết quả điều tra cộng thêm khẩu cung của Chu Viên Viên, bọn họ có thể kết luận rằng toàn bộ sự việc đều do một mình Ngô Đại Sơn làm, tuy nhiên với tư cách là người phụ trách Phong Nhân Đường, Chu Viên Viên cũng phải chịu nộp phạt một số tiền.

Mặc dù như vậy, Chu Viên Viên cuối cùng cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm!

“Ngô Đại Sơn, đứng lên!”, viên cảnh sát nhìn về phía Ngô Đại Sơn, vấn đề này khá lớn, sau khi điều tra ra, số tiền liên quan đến Ngô Đại Sơn đã lên tới 300 ngàn tệ.

Cộng thêm tiền doanh thu, hậu quả nặng nề của thuốc giả gây ra, nếu không có gì thay đổi thì gã sẽ bị xử ít nhất là hơn 10 năm!

Ngô Đại Sơn trực tiếp khóc lớn, nước mắt nước mũi đầm đìa, nhưng không có ai thương cảm gã, bởi vì gã đã gián tiếp hại chết không biết bao nhiêu người!

Sau khi xử lý xong việc, Trương Trần và Chu Viên Viên ăn cơm ở trong đồn rồi mới rời đi!

“Trương Trần, anh không sao chứ? Anh giỏi như vậy tại sao không nói sớm?”

Vừa mới ra khỏi cửa, Chu Viên Viên đã không nhịn được mà nhìn về phía Trương Trần, hôm nay may mà nhờ có anh, nghĩ đến châm pháp linh hoạt và khí chất ngay thẳng của anh, Chu Viên Viên đột nhiên cảm thấy bối rối!

“Này, anh có thật sự là chồng của Thủy Y không đấy?”, cô ta lại hỏi.

“...!Cô muốn tôi trả lời câu nào trước?”, Trương Trần bất lực nói!

“Hắc hắc, câu đầu tiên thì thôi đi, trả lời câu thứ hai!”, Chu Viên Viên cười nói.

“Đương nhiên là thật rồi, có cần xem giấy đăng kí kết hôn của chúng tôi không?”, Trương Trần đáp!

Chu Viên Viên cũng biết đó là sự thật, nhưng mà, sự khác biệt trước và sau quá rõ ràng.

Ai mà không biết sự thật về chồng của Phương Thủy Y chứ, một tên vô dụng đích thực, nhưng nếu hôm nay có ai dám nói Trương Trần là rác rưởi, nhất định sẽ bị chết đuối vì nước miếng!

Năm người dạo chơi một vòng ở Quỷ Môn Quan đều bị anh lôi về, đó là điều mà một thằng vô dụng có thể làm được sao? Nếu coi anh là rác rưởi, e rằng cả Hoài Bắc sẽ phải đổi tên thành thành phố rác mắt!

Chu Viên Viên vừa định hỏi thêm một ít thông tin thì nghe thấy một tiếng phanh gấp, sau đó, một chiếc xe màu vàng và vài chiếc xe màu mè khác dừng lại trước mặt Trương Trần và Chu Viên Viên.

Cửa kính xe hạ xuống, bên trong là một người đàn ông có vẻ khôi ngô.

“Moaz, Viên Viên, cuối cùng em cũng ra rồi, anh đang chuẩn bị tìm người đến cứu em nè!”

“Cứu tôi, anh cứu tôi kiểu gì, đánh bom chỗ này chắc? Nào, cho anh mười lá gan, nếu anh làm chỗ này nổ tung thì anh nói gì tôi nghe đó!”, Chu Viên Viên cười lạnh, trong lời nói dần lộ ra sự châm chọc.

Người đàn ông cười hi hi, gã ta tên là Lý Thông.

Lý Thông xuống xe, vội vã bước đến bên cạnh Chu Viên Viên nói: “Viên Viên, anh biết em bị oan ức, đây đều là vấn đề của Ngô Đại Sơn!”

“Mà này, em không giới thiệu cho anh người bạn này sao?”, Lý Thông nhìn sang phía Trương Trần nói.

“Tôi rất thân với anh à, sao phải giới thiệu chứ?”, Chu Viên Viên khinh thường nói, Lý Thông này là một công tử ăn chơi, bám lấy cô ta rất lâu rồi, gia đình có tỷ tiền nên cực kỳ hống hách.

“Ày, Viên Viên sao em lại nói với anh như vậy, anh đặc biệt đến đây để đón em ra mà, chúng ta đi thôi!”, Lý Thông nói xong định kéo tay Chu Viên Viên rời đi.

Mặc dù Chu Viên Viên không xinh đẹp bằng Phương Thủy Y, nhưng không thể không thừa nhận rằng, dáng người của Chu Viên Viên ăn đứt Phương Thủy Y, chỗ cần nở nang thì nở nang, chỗ cần nhỏ nhắn thì cực gọn gàng, đúng kiểu thân hình phụ huynh gương mặt học sinh trên TV hay nói.

“Cút ngay!”, Chu Viên Viên lùi lại một bước, nhìn Lý Thông với vẻ chán ghét: “Tôi và Trương Trần tự về là được rồi, không cần anh tới đón!”

“Ồ, người anh em này tên là Trương Trần à, thật hân hạnh, tôi tên là Lý Thông!”

Lý Thông cười hề hề, đánh giá Trương Trần một chút rồi nói: “Sao nào, thấy xe của anh đẹp không, anh mới mua đó, nếu em có hứng thú thì anh đưa em đi hóng gió?”

“Đây là xe Porsche?”, Trương Trần nói.

“Đúng vậy!”, Lý Thông gật đầu.

“Ừm, đây chỉ là mẫu xe nhập môn thôi, không có khả năng thì thôi, không cần phải quá miễn cưỡng, muốn đưa tôi đi hóng gió bằng cái xe cùi bắp này à, tôi không đi đâu!”, Trương Trần bình tĩnh nói, những người không hiểu khi nhìn vào sẽ cảm thấy chiếc xe này rất xịn xò, nhưng chỉ cần là người có chút tiền liền biết, chiếc xe này còn chưa đến một triệu!

“...”, Lý Thông sửng sốt, Chu Viên Viên cũng ngây ra, lời Trương Trần thật ra không sai, đây đúng là chiếc xe rẻ tiền nhất trong dòng xe này, nhưng nói chiếc xe này là rác rưởi thì hơi quá, trên đường có 100 người thì cũng không tìm được một người có thể mua nó.

Anh ta thật sự tưởng tiền từ trên trời rơi xuống, mỗi người xách một bao chắt!

“Ừa ha!”, Chu Viên Viên giờ mới phản ứng lại, lập tức mỉm cười phối hợp với Trương Trần nói: “Đúng vậy, cái xe rác rưởi này...!chật chịt, thôi quên đi, lái một lúc mà bị nổ tung thì biết làm sao!”

“Cái quái gì thế, em nói với anh là chiếc xe cả triệu tệ của anh sẽ bị phát nổ, xe của anh không phải lựu đạn nhé!”, Lý Thông chửi rủa, trong lòng sinh hận với Trương Trần.

“Đừng có bốc phét đi, cậu bảo đây là rác rưởi, vậy xe nào mới là tốt?”, Lý Thông vẻ mặt khinh thường lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng màu bạc, cũng lười nói với Trương Trần, chạy đến trước mặt Chu Viên Viên.

“Hi hi, Viên Viên, đây là thẻ bạch kim anh vừa mới làm, biểu tượng thân phận địa vị của một người, em nể mặt anh, đi ăn cơm cùng anh được không?”

“Chỉ là một tấm thẻ bạch kim mà thôi mà anh đã vui đến mức bay lên rồi à, có phải lực hút của trái đất không giữ được anh, hay là anh đang mặc bộ đồ của phi hành gia vậy?”

Lúc này giọng nói của Trương Trần lại truyền đến.

“Thằng ranh, đừng có ba hoa bốc phét ở đây nữa!”, Lý Thông thật sự bị chọc điên, Trương Trần chê xe của gã chán chê rồi, giờ lại còn dám chê thẻ bạch kim của gã nữa, nhìn thấy cách ăn mặc của anh, gã cười lạnh nói: “Viên Viên, sao em lại quen biết với loại người này, sau này tránh xa loại rác rưởi này ra một chút!”

Chu Viên Viên có chút xấu hổ, chiếc Porsche này cô ta bóp mồm bóp miệng miễn cưỡng có thể mua được, nhưng để làm chiếc thẻ bạch kim này thì điều kiện đầu tiên là phải có tài sản trên mười triệu tệ, cô ta có cố gắng đến mấy cũng không làm được, giờ thì sao có thể phối hợp với Trương Trần được chứ.

Thấy Chu Viên Viên không lên tiếng, Lý Thông tưởng cô ta đã đồng ý, tâm tình gã cực tốt, không nhịn được mà châm chọc nói: “Viên Viên à, loại người này tự tin cao ngút trời, xem thường cả thẻ bạch kim, đừng nói đến thẻ bạch kim, cho dù là thẻ đồng, nếu cậu ta lấy được thì anh sẽ gọi cậu ta là bố!”

“Thôi đi, tôi không có một người con trai như anh!”, Trương Trần lấy ở trong túi ra một chiếc thẻ vàng, đưa đưa trước mặt Lý Thông.

“Này, thẻ vàng đấy, anh có nhận ra không?”

“...!Không thẻ nào!”, mặc dù Trương Trần chỉ vung thẻ qua trước mặt, nhưng gã vẫn nhận ra, chiếc thẻ trong tay anh là thẻ vàng, nghĩ tới lời mình

vừa nói, gã thật sự rất hối hận, đây chẳng phải tự vả mặt mình sao? Chu Viên Viên cũng há to miệng, lúc đầu cô ta tưởng rằng Trương Trần đang giúp mình, châm chọc Lý Thông, nhưng bây giờ thì...! hình như cô ta nghĩ nhiều rồi.

“Tấm thẻ này không phải giả thì là cậu nhặt được, loại người như cậu có thể sở hữu tấm thẻ này sao?”, Lý Thông kinh ngạc nói, gã hoàn toàn không thể chấp nhận, một người mặc đồ vỉa hè lại có thể lấy ra một chiếc thẻ vàng, đây cmn coi gã ta là đồ ngốc à!

Những người có thẻ vàng trong tay, ai mà chả vàng bạc đầy người, vừa bước xuống phố đã được mọi người nhận ra và tự động nhường đường, dáng vẻ kiêu như ông đây là bố thiên hạ..

Chương 30: 30: Anh Đang Làm Gì Vậy Làm Vậy Thì Có Tác Dụng Gì

Vương Diễm khinh thường mắng anh, nói xong thì kéo Phương Thủy đi xa.

"Bác hai, bác đừng như thế, bác buông cháu ra đi!", Phương Thủy Y giãy giụa và chống cự, Trương Trần nghe thấy giọng nói thì ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

"Đợi đã, tôi muốn nói một câu!", Trương Trần đặt ly rượu xuống rồi đứng lên.

Mọi người nhìn cậu con rể nổi danh ăn bám này bằng ánh mắt khó hiểu, bây giờ anh ta còn có thể nói cái gì, cách tốt nhất là cứ để Vương Diễm đưa Phương Thủy Y đi, nói không chừng đợi Triệu Ngọc Sinh vui vẻ thì thăng chức cho anh cũng nên.

Vương Diễm cũng đứng lại, mắt nhìn Trương Trần.

Lần này bà ta muốn xem thử Trương Trần còn có bản lĩnh gì khác nữa.

Nhưng ngay khi bà ta đứng lại, một cái đế giày dần phóng to trong tầm mắt bà ta.

Bà ta nhìn về phía Trương Trần với ánh mắt không thể tin nổi, làm sao thằng vô dụng này dám?

Rầm!

Một cú thôi! Trương Trần trực tiếp đá Vương Diễm bay ra ngoài chỉ với một

cú đá, lực mạnh tới mức đá văng Vương Diễm ra xa hơn bốn năm mét, nửa đường còn xô ngã mấy người.

Trước kia, bởi vì quan hệ giữa nhà họ Trương ở Thủ đô và mẹ anh, cho dù là chuyện gì anh cũng phải nhẫn nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn.

Nhưng bây giờ anh đã không còn lý do gì phải nhẫn nhịn nữa, như anh đã nói, người phụ nữ của anh anh sẽ bảo vệ!

Mọi người đều sửng sốt, tình huống gì đây, bọn họ ngơ ngác nhìn nhau như thể nhìn thấy con thỏ luôn luôn hiền lành lại nhảy dựng lên cắn người!

Từ trước tới nay trong ấn tượng của họ, Trương Trần luôn nín giận và ít nói, nhưng giờ phút này anh ấy lại làm ra một chuyện khiến cho người khác kinh ngạc!

Sau khi ngã xuống đất Vương Diễm vẫn sững sờ một lúc, cho đến khi cơn đau dữ dội ở ngực ập đến bà ta mới xác định chính mình thật sự đã bị đá bay!

"Trương Trần, tôi thấy cậu đang tự tìm đường chết!", Vương Diễm tức đến phát điên, bà ta đứng dậy giống như một bà điên chạy đến chỗ Trương Trần cào anh!

"Chiều theo ý bà!", Trương Trần hừ lạnh một tiếng, lại một cước đạp bà ta ra ngoài!

"Ôi con mẹ nó...", tất cả mọi người lại một nữa câm nín, ông tướng này có phải đá nghiện rồi đúng không, còn đá thuận chân như vậy nữa hả?

Phương Thủy Y cũng nhìn người đàn ông của mình bằng ánh mắt khó tin, sau đó lại nhìn Vương Diễm ngã sõng soài trên mặt đất đang chật vật đứng lên!

Cô đi tới trước mặt Trương Trần, oán trách: "Anh đang làm gì vậy, làm vậy thì có tác dụng gì?"

Lúc này, những người khác nhà họ Phương nghe tiếng cũng chạy tới!

"Trương Trần, cậu đúng là liều lĩnh! Con còn ngây ra đấy làm gì, còn không đi gọi bảo vệ hả?", Phương Thiên Quang liếc nhìn Trương Trần, sau đó khó chịu nói với con trai mình.

"À, vâng, vâng!", lúc này Phương Hải Cương mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi gọi bảo vệ!

"Trương Trần, chuyện này sẽ không kết thúc như thế đâu.

Cậu bị nghi ngờ là cố ý gây thương tích, cậu đợi đơn kiện của nhà họ Phương chúng tôi đi!", Phương Thiên Quang quát lên, rồi nhìn về phía Phương Thủy Y nói tiếp: "Đã lâu thế rồi tại sao cô vẫn còn ở đây, nhà họ Phương nuôi cô hơn hai mươi năm nay phí cơm à?"

"Phương Như, dẫn chị họ con lên phòng của cậu Triệu đi!", Phương Thiên Thành dặn dò!

"Các người, ai dám động đến cô ấy?", Trương Trần không bị ảnh hưởng bởi

lời của Phương Thiên Quang, ánh mắt anh rét lạnh quét qua tất cả những người nhà họ Phương, rồi nói: "Các người thử xem!".

Chương 31: 31: Ăn Cắp

Chu Viên Viên suýt đứng không vững, y thuật của Chu Nhân Kiệt cao siêu, cô ta vẫn luôn coi ông nội là mục tiêu của mình, nhưng lời nói hôm nay của Chu Nhân Kiệt lại khiến cô ta cảm thấy sợ hãi.

Chữa bệnh cứu người, giá cả hợp lý, được mọi người kính trọng và kính yêu, đó đều là ước mơ của Chu Viên Viên, nhưng một khi ước mơ của cô ta bị vấy bẩn, sẽ trộn lẫn quá nhiều thứ phức tạp và thay đổi hoàn toàn.

Chu Nhân Kiệt hừ lạnh một tiếng rồi nhìn về phía Trương Trần, giọng nói hoàn toàn lạnh như băng.

“Trương Trần, tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu có đồng ý hay không?”

Trương Trần nhìn thoáng qua bốn vệ sĩ sau lưng mình, nói với vẻ bồn chồn:

“Nếu không đồng ý, có lẽ hôm nay tôi sẽ không ra khỏi đây được, ý ông là vậy đúng không?”

“Cậu là người thông minh!”, Chu Nhân Kiệt thản nhiên nói.

“Ông nội!”, Chu Viên Viên vừa nghe nói Chu Nhân Kiệt định dùng vũ lực để uy hiếp Trương Trần thì trong lòng càng sốt ruột.

Trương Trần người ta giúp tiệm thuốc của cô ta thoát khỏi rắc rối, kết quả là người thân của mình lại “báo đáp” người ta như vậy, ngay cả cô ta cũng cảm thấy xấu hổ.

Chu Nhân Kiệt vẫn không nhúc nhích, những chuyện ông ta đã quyết định thì ít ai thay đổi được.

Trong lúc Trương Trần đang suy nghĩ xem giải quyết bốn vệ sĩ này thế nào, người đàn ông giở giang đón Trương Trần tới đây, đã quay lại.

Người này xuống xe, chậm rãi tới gần, không biết hắn ta đã nói gì bên tai Chu Nhân Kiệt mà ông ta lại gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thoáng qua Trương Trần: “Cứ thế trước đã, Trương Trần, có thời gian thì chúng ta sẽ

bàn bạc lại sau!”

Chu Nhân Kiệt nhanh chóng đi xa, tới bên một hồ nước, ở đó có một người đàn ông trung niên sốt ruột đi tới đi lui.

“Bộ trưởng Vương, đã xảy ra chuyện gì, sao lại gấp gáp như vậy?”, Chu Nhân Kiệt hỏi.

“Ông Chu, ông đã tới rồi, ngại quá, ông vừa mới về Hoài Bắc chưa được hai ngày mà tôi đã đến quấy rầy rồi! Nhưng chuyện này không phải là việc bình thường!”, người được gọi là bộ trưởng Vương kìa thở dài.

“Đừng khách sáo như vậy, ông cứ từ từ nói!”, Chu Nhân Kiệt dẫn bộ trưởng Vương tới chỗ một cái ô che nắng rồi hai người ngồi xuống, lập tức có người phục vụ bưng trà nóng lên.

Bộ trưởng Vương nào còn tâm trạng để uống trà, ông ấy vội vàng nói: “Ông Chu, không biết ông có nghe nói tới chuyện Hàn Y không?”

“Bọn họ ăn cắp tinh hoa của Long Quốc chúng ta, không phải chỉ là thư pháp mà đồ cổ, trà nghệ và mấy lĩnh vực khác như y học nữa.

Nhưng họ còn nói chúng ta sao chép bọn họ!”

“Để chứng minh chuyện này, họ bỏ ra rất nhiều công sức trên nhiều mặt, trong đó có cả Đông y của Long Quốc chúng ta!”

Chu Nhân Kiệt gật đầu, bộ trưởng Vương tiếp tục nói: “Ngay lúc này, bọn họ còn đặc biệt tới Long Quốc chúng ta, nói rằng y học cổ truyền của họ mới là chính tông, còn chúng ta là ăn cắp.

Vì vậy, họ đề nghị thi đấu, dù nói như thế nào, Long Quốc chúng ta đều không thể từ chối”.

“Nhưng... Điều quan trọng là họ đã đánh bại rất nhiều bác sĩ Đông y của chúng ta, hôm nay còn tới Hoài Bắc nữa, cấp trên rất coi trọng việc này.

Nếu xét rộng ra thì là thể diện của cả Long Quốc, còn xét trong phạm vi nhỏ, nếu làm không tốt, tôi cũng sẽ bị liên lụy”.

“Ý của ông là muốn nhờ tôi ra tay?”, Chu Nhân Kiệt hỏi, ông ta cũng đã đoán được mục đích lần này của đối phương.

Bộ trưởng Vương gật đầu: “Sự việc liên quan tới thể diện của Long Quốc chúng ta và tiếng tăm của Đông y, mà ở Hoài Bắc này, tạm thời chỉ có một mình ông Chu có năng lực đánh bại họ, vì vậy tôi mới cố ý đến đây chân

thành tỉnh cầu!”

Chu Nhân Kiệt khó xử, đối phương khí thế hung hăng tìm đến, nhất định sẽ mang theo một số chuyên gia hàng đầu, từ số người bại trận cũng có thể nhìn ra được.

Thực lực của đối phương mạnh cỡ nào, cao bao nhiêu thì không ai nói rõ được.

Nếu ông ta ra tay, thắng thì tất nhiên là tốt, có thể nâng danh tiếng và địa vị của ông ta lên cao thêm một bậc nhưng nếu thua thì sao?

Khi ấy, thứ mất đi không chỉ là thể diện.

Từ việc Chu Nhân Kiệt cưỡng ép Trương Trần đưa công lao cho cháu gái mình cũng có thể thấy được, bác sĩ Chu này luôn đặt chữ “Lợi” lên đầu, loại chuyện khó nắm chắc phần thắng này đúng là khiến ông ta rất khó xử. Nhìn thoáng qua bộ trưởng Vương vẫn không nhúc nhích bên cạnh, Chu Nhân Kiệt thở dài trong lòng, nếu từ chối lần này thì chắc chắn ông ta sẽ đắc tội đối phương, hơn nữa, ông ta cũng không muốn nhìn mấy bác sĩ Hàn Y nhảy loi choi như bọ chó, kêu gào khắp nơi rằng di sản văn hóa Long Quốc đều thuộc về quốc gia họ.

Cuối cùng, Chu Nhân Kiệt cũng gật đầu: “Đến lúc đó, tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng cũng không thể nói trước được điều gì!”

Bộ trưởng Vương vui mừng gật đầu, vội bưng một ly trà cho Chu Nhân Kiệt, cười nói: “Có ông Chu là tôi yên tâm rồi.

Nếu ông cũng thua thì cũng chỉ có thể nói là do định mệnh thôi, không thể trách được ai!”

“Vậy tôi không quấy rầy ông nữa!”, sau khi chuyện này được quyết định, bộ trưởng Vương khách sáo hai câu rồi nhanh chóng ra về.

Chu Nhân Kiệt day thái dương, chuyện Trương Trần còn chưa giải quyết xong, lần này lại thêm một việc còn lớn hơn, hi vọng đối phương không quá mạnh.

...

Bên này, khi Chu Nhân Kiệt rời đi, Chu Viên Viên cũng dẫn Trương Trần ra khỏi đó, những vệ sĩ kia không dám tiến lên ngăn cản,

“Trương Trần, xin lỗi anh! Anh giúp tôi mà ông nội lại làm vậy với anh...”

Đi ra ngoài rồi, Chu Viên Viên nói với Trương Trần bằng đôi mắt đỏ hoe, cô

ta hoàn toàn thất vọng về ông nội rồi.

Hôm nay, liên minh hợp tác Nhân Phong Đường bị thu lại, cô bỗng có chút mờ mịt.

“Không sao!”, Trương Trần lắc đầu, anh có thể nhìn ra được là Chu Viên Viên có bản tính lương thiện, dù cho đôi lúc có chút nóng nảy nhưng không thể trách cô ta được, từ đầu tới đuôi, Chu Viên Viên không hề biết chuyện gì. “Ày, đúng rồi, Nhân Phong Đường đóng cửa rồi, anh muốn đi đâu tìm việc? Thủy Y sẽ không nói gì anh chứ?”, Chu Viên Viên dụi mắt, quan tâm hỏi han.

“Tôi à?”, Trương Trần sững sốt rồi cười nói: “Tôi cũng không biết, tôi tới chỗ cô là do Thủy Y sắp xếp.

Cô ấy chỉ không muốn tôi nằm ở nhà thôi, còn lại thì đều ổn cả”.

Hai người đi đường, không ai nói gì, bàn tay bé nhỏ của Chu Viên Viên không ngừng xoa bóp, thi thoảng lại liếc nhìn Trương Trần một cái, dường như cô ta đang suy xét gì đó, thật lâu sau mới có dũng khí nói.

“Trương Trần, tôi nghĩ ra một cách, tuy Nhân Phong Đường đóng cửa nhưng tôi có thể mở một cái khác.

Anh làm ở đó luôn, như vậy Thủy Y sẽ không nói gì anh nữa!”

“Cô ấy hả?”.

Trương Trần ngây ra rồi nghĩ ngợi, ý tưởng này đúng là rất hay, cũng có thể tránh được việc Phương Thủy Y muốn dùng cách khác để nhét anh vào đầu đó.

“Tốt, tôi chờ tin từ cô!”, Trương Trần đồng ý.

Có thể là vì khu này quá thưa dân cư nên chẳng có một chiếc taxi nào.

Hai người đi suốt nửa tiếng mới gọi được một chiếc, khi Trương Trần về đến nhà thì trời đã tối.

“Em ăn cơm chưa?”, khi Trương Trần về đến nhà, thấy Phương Thủy Y ngồi trên sofa thì anh hỏi.

Phương Thủy Y lắc đầu, cô nào còn tâm trạng để ăn cơm, cả ngày nay, mẹ và bà nội của cô đều “tẩy não”, muốn cô nghĩ cách khuyên Trương Trần

cho người tham gia vào hạng mục Thành Cổ.

Cuối cùng, thậm chí bà cụ Phương còn yêu cầu cô cùng Trương Trần trở thành vợ chồng thật sự chỉ vì dự án này.

Phương Thủy Y cảm thấy vô cùng buồn cười, khi đó họ chán ghét Trương Trần, hận không thể giết anh như giết một con gián, hôm nay thấy Trương Trần có lợi ích thì thay đổi thái độ 180 độ.

Không chừng, nếu Trương Trần chịu gặt đầu, nhà họ Phương sẽ cung phụng anh như tổ tiên luôn.

Trương Trần cười nói: “Trùng hợp nhỉ, anh cũng chưa ăn.

Ăn chung đi!”

Anh nhanh chóng tới phòng bếp để nấu bữa tối, hai người vừa ăn vừa tán gẫu.

Trong lúc đó, Phương Thủy Y cũng không thể nào mặt dày nhắc đến hạng mục Thành Cổ, cô biết nhà họ Phương đã làm Trương Trần tổn thương sâu sắc.

“Ày, vợ à, sàn nhà cứng quá, buổi tối rất dễ bị lạnh!”, Trương Trần nhìn Phương Thủy Y nói.

“À...”, ánh mắt Phương Thủy Y hơi tránh né anh, mấy ngày nay, dù Trương Trần có chút thay đổi, dần dần trở nên giỏi giang hơn nhưng người này cũng tham lam hơn, không ngờ anh còn muốn chui lên giường cô.

“Không phải anh làm việc ở quầy thuốc của Chu Viên Viên à, nếu cảm lạnh thì anh có thể tự bốc thuốc mà!”, Phương Thủy Y yếu ớt nói.

“Vậy cũng được, có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì cơ thể thêm khỏe mạnh”, Trương Trần đảo mắt.

Ăn cơm, rửa chén xong, Trương Trần nhàm chán ngồi một bên, có hai tin nhắn được gửi tới di động của anh.

Một là do Trương Quốc Hồng gửi tới, nội dung đại khái là nhà họ Phương đã tốt với anh ra sao, anh không thể đứng nhìn nhà họ Phương suy sụp được.

Trương Trần quyết định làm lơ, chuyện này không cần thương lượng, lựa chọn thông minh nhất của nhà họ Phương lúc này là nên làm việc chăm chỉ. Còn tin thứ hai do Chu Viên Viên gửi tới, nội dung là cô ta xin lỗi rồi bảo anh ngày mai đến làm, nhưng lần này không phải trông cửa mà là trực phòng

khám.

“Tốc độ nhanh đấy!”, Trương Trần nói thềm một câu rồi ngã đầu ra gối ngủ.

Sáng hôm sau, Phương Thủy Y mặc một chiếc váy liền thân, xách túi chuẩn bị đi làm.

“À, Trương Trần, chuyện là, mẹ tôi nói muốn tới đây ở vài ngày!”, đột nhiên nhớ tới tin nhắn WeChat Trương Quốc Hồng gửi cho mình đêm qua, Phương Thủy Y ngượng ngùng nói.

“Cái gì? Chuyện quái gì vậy?”, quả nhiên, Trương Trần vừa nghe thấy thế là lập tức bùng nổ, nếu nói trước kia lời nói của nhà họ Phương miễn cưỡng lắm mới được xếp vào hạng súng máy Gatling thì Trương Quốc Hồng đúng là pháo cao xạ, còn là loại pháo có sẵn chế độ nhắm chuẩn mục tiêu.

“A, anh đừng kích động.

Tôi sẽ nói với mẹ, bà ấy cũng đâu có nói là nhất định tới chứ!”, Phương Thủy Y thấy Trương Trần phản ứng mạnh như vậy thì cũng đoán ra được anh nghĩ gì nên ngại ngùng an ủi.

Trương Trần gật đầu, anh còn có thể nói gì nữa, anh cũng dự đoán được là nếu Trương Quốc Hồng thật sự đến đây, sợ là anh cũng không được ngủ ngon mắt.

Rửa chén xong, anh lại lái chiếc xe dõm của mình đến Nhân Phong Đường, hai người gặp mặt ở đó.

Để Chu Viên Viên dẫn đường, hai người đi tới nơi mà Chu Viên Viên đã vừa ý, nơi này cách Nhân Phong Đường cũ một con đường, nói là cửa hàng mặt tiền nhưng Trương Trần cảm thấy quá là tệ.

Nhìn thoáng qua thì chưa tới 60 mét vuông, bên trong đầy bụi và mạng nhện, chỗ này làm gì giống cửa hàng mặt tiền, rõ ràng là bãi rác.

“...!Không phải tại người ta không có tiền à?”, Chu Viên Viên xấu hổ giải thích, trừ phi cô ta tìm ông nội xin tiền, nếu không thì nơi này cũng phải cố gắng lắm mới thuê được..

Chương 32: 32: Hiệp Hội Y Học

Ngắm lại thấy cũng đúng, khoản tiền tiết kiệm trong tay cô ta chưa đủ một triệu, tiền phạt nộp cho bên cảnh sát cộng thêm cả phí tổn thất danh dự của Nhân Phong Đường nữa thì cô thực sự không còn thừa bao nhiêu tiền để thuê cửa hàng.

Sau khi thuê được cửa tiệm này rồi thì còn phải mua thêm dược liệu, thiết bị, có thứ nào mà không cần đến tiền đâu chứ.

“Tuy mặt tiền chỗ này hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể chấp nhận được đúng không!”, mặt Chu Viên Viên đỏ bừng, nếu thật sự không được nữa thì cô ta cũng chỉ có thể đến nhờ vả vợ Trương Trần rồi để Phương Thủy Y trở thành cổ đông, vừa hay cho Trương Trần làm việc ở đây luôn.

Ting ting...

Bỗng nhiên, điện thoại của Trương Trần vang lên, anh nhìn thoáng qua tên người gọi hiện lên trên màn hình cũng cảm giác thật sâu não, lần thứ hai anh cho Tiền Sinh Bình biết số điện thoại thật sự của mình, thế là ông ấy gọi tới luôn.

Do dự một chút, sau đó Trương Trần gạt nút mở khóa, vừa định nói liền tù tì một tràng để tỏ vẻ mình là một người chẳng ra gì, không đáng để ông ấy lãng phí thời gian quý giá trò chuyện trao đổi, nhưng còn chưa kịp nói gì thì giọng điệu lo lắng của Tiền Sinh Bình đã truyền tới trước!

“Trương Trần, mạng người quan trọng, mau tới đây!”

“Được, tôi biết rồi!”, Trương Trần nhướn mày, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chào Chu Viên Viên rồi đi về phía bệnh viện Thành phố.

...

Bệnh viện Thành phố, đèn trước phòng cấp cứu lóe sáng liên tục, viện trưởng, Tiền Sinh Bình và cả một vài người nước ngoài đều đứng ở đó. Người kém nhất trong số những người làm việc lật vạt cũng đeo biển tên y tá trưởng, qua đó có thể thấy được, những người trong phòng không hề

tâm thường chút nào!

“Viện trưởng Ngô, rốt cuộc các ông có giải quyết được không đấy, nếu bạn tôi mà xảy ra chuyện gì, chỗ các ông có thể tránh thoát trách nhiệm được ư?”, một người đàn ông tóc vàng, mũi điều hâu lớn tiếng quát to với viện trưởng.

Ngô Khôn Lương cũng đã cuống lăm rồi, những người ở đây đều thuộc Hiệp hội Y học, còn là người nước ngoài nên chuyện này khá là nhạy cảm.

Nếu không phải vì sợ khó giữ được cái chức vị này thì ông ta cũng muốn giơ chân mắng to rồi.

Một kẻ ngoài ngành như cậu, nếu đã cảm thấy bệnh viện Thành phố chúng tôi không làm được thì còn tới đây làm cái cóc khô gì, chẳng phải thêm phiền phức à, cả Hoài Bắc này cũng đâu phải chỉ có mỗi mình bệnh viện chúng tôi!

Nhưng Ngô Khôn Lương không dám nói những lời này, ông ta vừa vỗ về người đàn ông tóc vàng, lại vừa lo lắng nhìn về phía Tiền Sinh Bình.

“Lão Tiền, ông nghĩ cách gì đi, đây cũng không phải việc nhỏ đâu!”

“Tôi nào có biện pháp gì chứ, tất cả máy móc trong bệnh viện này đều sử dụng cả rồi mà vẫn không tìm ra căn bệnh đặc thù nào, bệnh nhân cũng đã vào phòng phẫu thuật cả rồi!”, Tiền Sinh Bình cảm thấy thật đau đầu.

“Này, một bệnh viện lớn như các ông mà không có nổi một người tài à, Long Quốc cũng chỉ có vậy thôi sao?”, lại một người đàn ông tóc nâu, vóc dáng cao ráo khác lớn tiếng nói, tiếng Long Quốc của anh ta tương đối tốt, bởi vậy có thể nghe hiểu được cuộc trò chuyện của hai người kia!

“Cậu đừng vội, tôi đã gọi điện nhờ người đến giúp rồi, giờ cậu ta đang trên đường tới đây!”, Tiền Sinh Bình khẽ liếc người đàn ông tóc nâu, lạnh nhạt nói.

Cái tên này vừa bước vào là đã la lối om sòm khiến cả tầng giữa và phía trên của bệnh viện đều không được yên bình.

Ông ấy không phải viện trưởng nên cũng không cần bận tâm quá nhiều! Lúc này, từ đằng xa có một người đàn ông chạy tới, thoáng nhìn về chỗ Tiền Sinh Bình rồi nhanh chóng chạy sang.

Người tới chính là Trương Trần mà Tiền Sinh Bình đã gọi lúc nãy.

“Kìa, đến rồi đấy!”, Tiền Sinh Bình héch cằm rồi nói.

“Gì cơ?”, viện trưởng Ngô và mấy người nước ngoài kia cùng hỏi.

“Ông đừng bảo tôi là ông gọi cậu ta đấy nhé!”, nhìn thấy Trương Trần đi tới trước mặt mình, mấy người nước ngoài kia đồng loạt lên tiếng.

“Chính là cậu ấy, thì sao? Mấy người chướng mắt à?”, Tiền Sinh Bình nói.

“Nào chỉ là chướng mắt, tuổi cậu ta cũng chỉ tầm độ vừa tốt nghiệp y khoa nhỉ, ông để một người như thế đến chữa bệnh cho bạn tôi? Các ông làm thế là có ý gì? Tôi muốn đến cục cảnh sát tố cáo các ông...”

Mấy người đàn ông ngoại quốc phần nộ nói, ngay cả viện trưởng Ngô cũng cảm thấy mặt mày tê dại, mới đầu nghe thấy cứu binh tới, tảng đá trong lòng ông ta vừa mới buông xuống, thế mà chưa đầy mười giây nó đã lại bị nhấc lên rồi!

“Ài, lão Tiền, tôi bảo ông này, ông cũng đừng lừa tôi thế! Tôi đã cho ông cả vị trí phó viện trưởng rồi mà ông không làm đấy chứ.

Ông cũng không thể nào tìm một thằng nhóc đến đây, cậu ta là họ hàng của ông chứ gì, đến rèn luyện tay nghề đúng không?”

“Ông không tin tôi ư?”, Tiền Sinh Bình lập tức trừng mắt, đối với ông Trương Trần chính là thiên tài y khoa có trình độ chữa bệnh hàng đầu, sau khi được chứng kiến thủ pháp chữa bệnh vô cùng kỳ diệu kia của Trương Trần, ông ấy không cho phép bất cứ người nào dè bỉu thế hệ sau mà mình đã nhìn trúng.

Một vài trưởng khoa và y tá trường đứng xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía Trương Trần, chủ nhiệm Tiền lại vì một câu nói của viện trưởng mà nạt lại, lẽ nào chàng trai này thật sự có bản lĩnh ư?

Tiền Sinh Bình vừa nói vậy, viện trưởng Ngô cũng cảm thấy nao nao, nếu là thời điểm bình thường thì có lẽ ông ta cũng sẽ gật đầu, nhưng người ở trong kia hiện giờ có thân phận không hề tầm thường chút nào!

Trương Trần nghe mấy người họ lải nhải mà cảm thấy phát phiền, dù còn thời gian thì có lẽ người bên trong cũng đã chết vài lần rồi ấy!

Thế là anh kéo chủ nhiệm Tiền lại gần rồi trầm giọng nói: “Thời gian chính là sinh mệnh, mau nói xem có chuyện gì!”

“Cậu sang đây!”, Tiền Sinh Bình cũng không tranh cãi nữa mà kéo Trương Trần sang một góc, rồi nói: “Trương Trần, cậu thấy đấy, mấy người nước ngoài kia có thân phận không tầm thường, người nằm bên trong rất quan

trọng, cậu có nắm chắc không?”

“Nói một câu ích kỷ hơn, thì tôi rất thích lớp đàn em như cậu, nếu cậu không nắm chắc thì tôi khuyên cậu không nên vào đó, bọn họ đều là người của Hiệp hội Y học, hôm nay tới Hoài Bắc chính là để quan sát cuộc thi y học, chắc hẳn cậu biết thân phận như thế đại biểu cho điều gì!”

Lúc này Trương Trần mới sáng tỏ, anh nói thẳng: “Tôi còn chưa nhìn thấy người kia, thật sự rất khó để biết là bản thân có nắm chắc hay không, nhưng mà tôi có thể thử xem sao!”

Tiền Sinh Bình có chút do dự, chính vì thân phận của những người kia không tầm thường nên ông ấy mới trịnh trọng nói như vậy, nếu đến lúc đó Trương Trần không đủ khả năng, rồi truy cứu tiếp nữa thì chẳng phải là ông ấy đã hại Trương Trần rồi ư?

“Nếu tôi không giải quyết được, e rằng cả Hoài Bắc này cũng không tìm ra ai có thể điều trị được đâu!”, Trương Trần thoáng trầm ngâm rồi nói.

“Được!”

Tiền Sinh Bình cắn răng quyết định, lập tức nói: “Cậu đi theo tôi!”

Hai người họ lập tức đi về phía phòng cấp cứu, và tất nhiên là bị mấy người nước ngoài và viện trưởng Ngô ngăn lại!

Không phải viện trưởng Ngô không tin tưởng Tiền Sinh Bình, nếu không thì ông ta cũng sẽ không nhiều lần mời Tiền Sinh Bình làm phó viện trưởng, nhưng Trương Trần thật sự quá trẻ, chỉ cần là người có chút thường thức thì đều hiểu, cái gọi là y thuật và y lý, ngoài lý thuyết và tri thức trong sách vở ra thì kinh nghiệm mới là thứ quan trọng hơn cả!

Ngoài những điều đó, còn có cả tâm thái bình tĩnh, có thể tìm ra biện pháp giải quyết có lợi nhất, ổn thỏa nhất trong tình huống bệnh nhân có bất trắc, mà những điều này đều là điểm yếu của người trẻ tuổi!

“Cậu quá không hiểu quy tắc rồi, ngay cả viện trưởng của các cậu còn không đồng ý, thế mà cậu còn dám xông vào bên trong, nếu như bạn tôi mà xảy ra chuyện gì thì cái mạng của cậu cũng chẳng giữ nổi đâu...”, người có sống mũi cao nói.

Viện trưởng Ngô cũng tỏ ra khó xử, đứng nguyên chỗ không chịu nhường bước, chỉ uyển chuyển nói: “Lão Tiền, mọi chuyện còn chưa tới mức đó mà...”

Tiền Sinh Bình hừ lạnh, nếu ông đã đồng ý, đồng thời cũng nói rõ mọi chuyện với Trương Trần, tức là đại biểu cho việc Trương Trần có thể gánh

chịu hậu quả.

Ngay cả người ngoài còn thể hiện thái độ như vậy rồi, thế mà viện trưởng lại vẫn lải nhải, tất nhiên là Tiền Sinh Bình sẽ không vui về gì!

Ông ấy không thèm để ý đến đám người ngoại quốc kia, chỉ hướng đôi mắt đục ngầu về phía viện trưởng Ngô và nói: “Lão Ngô, ông cũng biết con người tôi rồi đấy, nếu như xảy ra chuyện gì, một mình tôi sẽ gánh hết!” “Ông...”, viện trưởng Ngô chỉ vào Tiền Sinh Bình, nghẹn lời không biết nói gì tiếp.

Ông ta cũng muốn chữa khỏi cho người ở bên trong lắm chứ, nhưng lại không dám đánh cược!

“Mau vào kho lấy máu đi, vết thương của bệnh nhân không cầm máu được nữa rồi, huyết áp hạ xuống 80mmHg, điện tâm đồ cũng xuất hiện bất thường...”

Bỗng nhiên bên trong có người lo lắng nói to, những chủ nhiệm khoa và y tá trưởng đứng sẵn bên ngoài nghe thấy vậy đều không dám chậm trễ, lập tức chạy đến kho lấy máu!

“Tránh ra!”, Trương Trần quát to, Tiền Sinh Bình đã nói cho anh biết về thân phận của những người này, nếu để xảy ra chuyện chỉ e sẽ dính dáng đến vấn đề ngoại giao, nhưng Trương Trần không có kiên nhẫn đợi Tiền Sinh Bình thuyết phục được viện trưởng.

Anh bước lên trước một bước, mà lúc này Tiền Sinh Bình cũng vô cùng phối hợp, tóm ngay lấy cánh tay viện trưởng Ngô.

“Không được đâu...”, viện trưởng Ngô cao giọng hô, nhưng ông ta chỉ nhận lại được tiếng đóng sầm cửa!

“Cậu là ai, biết đây là chỗ nào không, mau ra ngoài ngay...”, một giọng nói lạnh lùng truyền đến!

Gần như trong giây lát Trương Trần bước vào, một người phụ nữ đeo khẩu trang đã chú ý tới anh!

“Tôi tới cứu người, tốt nhất cô đừng cản trở tôi!”, Trương Trần nhìn thoáng qua bệnh nhân trên bàn phẫu thuật, quát to một câu rồi lập tức bước tới!

Người phụ nữ kia chỉ nhướng mày, thấy Trương Trần lấy ba chiếc kim châm gai bên hông xuống, sau đó nhanh chóng đâm chúng vào ngực bệnh nhân!

“Xong rồi... Xong đời thật rồi!”, người phụ nữ bị dọa đến choáng váng, tốc

độ của Trương Trần quá nhanh, cô ta căn bản không thể nào ngăn nổi! Nhưng giây lát tiếp theo, đôi mắt cô ta bỗng trừng to, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Cô ta dùng đá và băng vải lần thuốc bột cũng không thể cầm được máu, vậy mà lúc này đây, máu đã ngừng chảy.

Sau khi cầm máu xong, Trương Trần khế sờ vào động mạch của bệnh nhân, sau đó bỗng thở phào một hơi, tình hình vẫn chưa quá tệ.

“Ngại quá, vừa nãy vội cứu người nên nói hơi nặng lời!”, gần như hiểu rõ tình huống rồi, lúc này Trương Trần mới quay đầu nói vậy.

Nhưng bác sĩ nữ kia nào còn có thể nghe lọt lời anh nói, trong đầu cô ta lúc này ngập tràn nghi vấn, tại sao dòng máu mà cô ta cầm mãi không được lại ngừng chảy được khi người này bước vào.

Rõ ràng anh ta không hề dùng dụng cụ chữa bệnh nào mà.

Cô ta bước lên một bước, nương theo ánh đèn phẫu thuật mới nhìn thấy trước ngực người bệnh kia ghim ba cái kim châm rất nhỏ.

“Đây, đây là Đông y thần kỳ của Long Quốc sao, ông trời ơi, quả thật là ma pháp...”, nữ bác sĩ lẩm bẩm trong miệng

Cô ta tên Nhược Tuyết, đã từng nghe kể rất nhiều về Đông y, nhưng trước giờ vẫn chưa được nhìn thấy, bởi vậy lần này mới đi theo Hiệp hội Y học đến đây quan sát.

Lúc đầu cô ta còn bày ra thái độ coi thường Đông y, cảm thấy nó vốn dĩ không hề có căn cứ khoa học.

Nhưng giờ phút này được chứng kiến động tác của người đàn ông Long Quốc này, suy nghĩ của cô ta lập tức thay đổi!

Chương 33: 33: Xin Nhận Một Lễ Của Tôi!

Các y tá khác trong phòng cấp cứu cũng ngậy ra, họ đều là đội ngũ y tá được tuyển chọn kỹ lưỡng, giàu kinh nghiệm và ưu tú nhất, không biết đã cấp cứu bao nhiêu lần rồi, đây cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống xuất hiện kì tích như thế này!

Và điều quan trọng nhất khiến họ vô cùng phấn khích đó là, người đàn ông với những kĩ năng tuyệt vời này lại là người của Long Quốc bọn họ.

“Đứng đơ ra đó làm gì, trể chút nữa là ông ta phải đi gặp Diêm Vương rồi, xét nghiệm máu, truyền máu, sốc điện, truyền dinh dưỡng, chuẩn bị tất cả những thứ này đi!”, Trương Trần trầm giọng nói.

Nhược Tuyết không hiểu Diêm Vương là gì, nhưng cô ta hiểu các thuật ngữ như truyền máu! , cô ta nhanh chóng gạt đầu, khi thấy Trương Trần vừa bước vào đã trấn áp tình hình của bệnh nhân thì cũng không nhiều lời, lập tức trở thành trợ thủ của anh.

Ở bên cạnh, bốn năm y tá mỗi người một bước, trong tay đều đã chuẩn bị sẵn những vật dụng cần thiết, liên tục đảo mắt, không ngừng đánh giá người đàn ông xa lạ này, họ đã làm trong bệnh viện mấy năm rồi, chưa bao giờ gặp bác sĩ nào trẻ tuổi như vậy!

Rất nhanh, huyết tương đã vào đúng vị trí, Trương Trần một lần nữa xoa bóp cho người đàn ông này, sau đó châm cứu một cách rất thuần thục! Ngay lúc bên trong phòng cấp cứu đang tiến hành điều trị, không khí tại phòng họp phía đông lầu 3 lại vô cùng căng thẳng!

Bộ trưởng Vương lo lắng lại buồn bực, vừa mới nhận được câu trả lời đồng ý tham gia cuộc thi đấu Y tế từ Châu Nhân Kiệt, lồi lo trong lòng vẫn chưa nguôi xuống thì lại có chuyện xảy ra với người của Hiệp hội Y học.

Ông ấy là người phụ trách về mảng này, làm sao có thể không khẩn trương cho được, nếu như có vấn đề gì, thì không đơn giản chỉ ảnh hưởng đến chiếc mũ ô sa trên đầu ông nữa.

Trong phòng họp, bộ trưởng Vương đập bàn rầm rầm, mấy người mặc áo khoác trắng xung quanh cũng vô cùng lo lắng và rối như tơ vò, nhưng họ cũng không còn cách nào tốt hơn!

“Chúng ta đường đường là người Hoài Bắc, tuy không phải là thành phố danh giá bậc nhất, nhưng cũng được coi là có chút tiếng tăm, ở bệnh viện thành phố như vậy, tinh anh của cả đông y và tây y đều ở đây, các người lại nói với tôi là không có cách nào?”

Bộ trưởng Vương trợn mắt nhìn chằm chằm những người này và hỏi, thỉnh thoảng lại văng ra vài câu chửi tục.

“Điều này! ! Ông biết đấy, ngay cả Tiền Sinh Bình - Tiền chủ nhiệm còn không có cách, chúng tôi cũng đành bó tay! ”, một đại diện bên đông y nói với giọng yếu ớt.

Họ có thể thử, nhưng không ai có tự tin có thể chữa lành cho người đó, nếu nắm chắc hơn một nửa thành công, họ có thể cố gắng, vì danh tiếng của Long quốc, vì danh tiếng của bệnh viện thành phố, vì tiền đồ của bản thân họ!

Nhưng bây giờ họ còn không biết vấn đề chính nằm ở đâu, nó giống như chữa cháy vậy, không biết ngọn nguồn lửa ở đâu, làm sao có thể dập tắt được, nói không chừng không dập tắt được mà còn tự thiêu cháy bản thân! Bệnh viện trong thành phố đều có đông y và tây y, nhưng thường thì 2 bên sẽ có một số quan điểm đối lập nhau, tuy trong công việc thường ngày không nhìn ra, nhưng trong lòng ai cũng mặc định rằng đối phương không bằng mình, nhưng lần này, đại biểu của tây y lại liên tục gật đầu!

“Bác sĩ Triệu nói đúng, bộ trưởng Vương, chúng tôi đã làm mọi cách rồi, thậm trí đến viện trưởng cũng túc trực ở bên ngoài phòng bệnh nữa!”

“Cũng phải là không có cách, tôi biết ở thủ đô có một người sẽ có cách! ”.

“Ông nói láo!”, bộ trưởng Vương lại nhảy dựng lên nói: “Thời gian thì sao,

có đến kịp không, nếu vẫn còn thời gian thì tôi đã trực tiếp gọi điện cho Chu Nhân Kiệt rồi!”

Mọi người nhất thời đều im lặng, đây chính là điểm mấu chốt, người nằm trong phòng cấp cứu thật sự có chút đột ngột, làm cho bọn họ không kịp trở tay.

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, viện trưởng Ngô bước vào với ánh mắt phức tạp: “Được rồi, bộ trưởng Vương, ông cũng đừng họp bàn nghiên cứu nữa, bây giờ đã có kết quả rồi! ”

“Rầm!”

Trong lòng bộ trưởng Vương bỗng giật thót, ông ấy hoảng sợ bước lên nắm chặt lấy vai của viện trưởng Ngô, lớn tiếng nói: “Nhanh vậy sao, chết nhanh như vậy à? Thật sự không còn cách nào khác?”

“Vẫn chưa chết! nhưng mà! ”, viện trưởng Ngô cuối cùng vẫn không nói ra câu không khác gì đã chết!

Lời của một tên nhóc, ai mà tin được chứ, nhưng hiện tại cũng không thể giấu diếm bộ trưởng Vương, bắt buộc phải nói sự thật cho ông ấy biết về người mà Tiền Sinh Bình đã gọi đến.

Lúc này, không chỉ bộ trưởng Vương mà ngay cả một số thành phần ưu tú bên trong phòng họp cũng sững sờ, một lúc sau, bộ trưởng Vương mới hoàn hồn và nói: “Ông! ông nói là, Tiền Sinh Bình đặt hi vọng lên một thằng nhóc mới ngoài 20 tuổi sao?”

Viện trưởng Ngô cười an ủi: “Cái này! chưa biết chừng anh chàng đó thật sự là một thiên tài thì sao? Chúng ta phải tin vào người ta chứ?”

“Tin à? Tôi tin cái cmn ấy!”, bộ trưởng Vương đã thật sự lo lắng, ông ấy nắm lấy cổ áo của viện trưởng Ngô, giận dữ hét lên: “Ngô Khôn Lương, ông có thù với tôi sao, ông đứng canh ở ngoài cửa mà để cho người ta vào à? Bảo vệ bệnh viện các ông ở đâu? Ông nghĩ rằng nếu người bên trong thật sự không qua khỏi, cái bệnh viện này của ông sẽ thoát tội sao?”

Bên dưới, đại diện của hai bên đông y và tây y cũng toát mồ hôi lạnh, mặc dù đến lúc đó họ sẽ không phải chịu trách nhiệm gì, nhưng sợ rằng tiền đồ trong tương lai sẽ chẳng thể đi xa hơn được nữa.

Trong lòng họ còn thầm trách viện trưởng của mình vô dụng, thậm chí một

người cũng không ngăn cản được, nhưng bọn họ lại không dám nói thẳng, chỉ có thể thầm nguyện rửa Tiễn Sinh Bình, sau đó nguyện rửa thẳng nhóc khốn kiếp không biết trời cao đất dày là gì kia.

“! ”, Ngô Khôn Lương cũng không nói nên lời, ông ta cũng muốn nói với bộ trưởng Vương rằng mình bị oan, lúc ấy Tiễn Sinh Bình trực tiếp đá ông ta ra, những người khác nào dám ngăn cản Tiễn Sinh Bình đức cao vọng trọng chứ.

Như vậy mới để thẳng nhóc kia chui tọt vào bên trong.

Nhưng, những nói những lời này ra liệu bộ trưởng Vương có nghe không? “Ngô Khôn Lương à Ngô Khôn Lương, tôi sẽ xử lý ông sau, còn không mau dẫn tôi đi xem tình hình ra sao!”, bộ trưởng Vương buông Ngô Khôn Lương ra, vẻ mặt tức giận hét lên.

Sau đó, nhóm người đi theo Ngô Khôn Lương vội vã đến phòng cấp cứu, không ngạc nhiên khi vừa đến nơi cổ áo của Tiễn Sinh Bình cũng bị nắm lấy.

Những người khác trở mắt nhìn không dám tiến lên can ngăn.

“Đừng vội, đừng vội! ”, Tiễn Sinh Bình ngược lại rất bình tĩnh, ông ấy đã nghĩ đến hậu quả rồi, bây giờ Trương Trần đang ở bên trong cứu người, nếu như ông không thể xử lý những việc vặt vãnh bên ngoài này, vậy thì quá thất bại rồi!

“Bộ trưởng Vương, lão Ngô, vẫn là câu nói đó, tình huống xấu nhất là gì? Còn gì có thể xấu hơn tình trạng bây giờ sao, lẽ nào Trương Trần không vào trong đó thì người bên trong có thể sống lại sao, hơn thế nữa, kỹ năng của người thanh niên đó còn cao hơn tôi gấp nhiều lần!”

“Cao hơn cả ông?”, nghe thấy câu này bộ trưởng Vương mới lờ lửng cổ áo của Tiễn Sinh Bình, kinh ngạc nói: “Bệnh viện các người có một cao thủ như vậy từ bao giờ, tuổi còn nhỏ mà đã có kỹ năng cao cường?”

“Kỹ năng cái rắm, tôi là viện trưởng mà còn không biết hắn ta, không cần biết là đông hay tây y, còn trẻ như vậy thì lấy đâu ra kinh nghiệm chứ?”, Ngô Khôn Lương bĩu môi nói.

Tiền Sinh Bình cũng nổi giận, Ngô Khôn Lương là viện trưởng nên trước giờ ông đã hết sức tôn trọng rồi, lần này ông giơ chân đạp ông ta bay thẳng ra ngoài, nếu không có người khác giúp thì Ngô Khôn Lương chắc chắn sẽ phải rụng hai cái răng cửa!

“Người bên trong phải chấp nhận rủi ro rất lớn, vốn dĩ không liên quan gì đến người ta, nhưng cậu ấy đã bước vào không do dự, nếu các người ở bên ngoài gây ồn ào, có bản lĩnh thì tự mình vào trong đi”.

“Cái gọi là bác sĩ, trách nhiệm và y đức cơ bản nhất của các người rơi sạch rồi à, các người có còn mặt mũi nữa không?”

Tiền Sinh Bình không quan tâm đến thân phận của Ngô Khôn Lương và bộ trưởng Vương nữa, chửi như tát nước vào đám người.

Ông cũng coi như nể mặt hai người này rồi, những bác sĩ ưu tú kia đã trực tiếp bị ông mắng cho té tát, thiếu chút nữa thì phải chui vào ống quần mà trốn.

Sau khi bình tĩnh lại, bộ trưởng Vương cũng thở dài, ván đã đóng thuyền, còn có cách gì khác chứ, bây giờ xông vào bên trong kéo Trương Trần ra cũng vô dụng, chỉ có thể cầu nguyện thôi!

Lúc này, ánh đèn đỏ chói trong phòng cấp cứu đột nhiên vụt tắt, thay vào đó là màu xanh lá dịu nhẹ, sự thay đổi này khiến mọi người sửng sờ, sau đó mọi người nhìn nhau với ánh mắt khó tin.

Đèn đỏ có nghĩa là đang cấp cứu, đèn xanh có nghĩa là thoát khỏi nguy hiểm, không lẽ!

Khi mọi người còn đang ngờ vực thì một y tá bên trong bước ra, cười bỏ khẩu trang cười nói: “Người bên trong đã cứu được bệnh nhân của hiệp hội Y học, bây giờ đang hoàn thành bước cuối cùng!”

Lúc này, cho dù là Ngô Khôn Lương, bộ trưởng Vương hay những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt bất giác mang theo nụ cười, cảm giác từ địa ngục bước đến thiên đường này cũng thật là kích thích!

“Thật sao!”, bộ trưởng Vương hỏi thêm một câu!

Người y tá gật đầu: “Lát nữa ông sẽ biết ngay thôi!”

“Được được được!”, bộ trưởng Vương kích động trả lời liên tục ba lần!
Lại thêm mấy phút trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa được mở ra, Trương Trần bước ra với khuôn mặt mệt mỏi, anh thấy một đám người đang nhìn chằm chằm vào mình, biết rằng thân phận của người bên trong, anh liền giải thích: “Tất cả đều tốt, mọi thứ đều an toàn! ”
“Cậu tên là Trương Trần?”, bộ trưởng Vương nhìn Trương Trần hỏi, anh gật gật đầu!
“Xin nhận một lễ của tôi!”, bộ trưởng Vương đột nhiên lùi về sau một bước, hai tay nắm lại cúi gập người về phía Trương Trần.

Ngô Khôn Lương và Tiền Sinh Bình cùng những người khác cũng đồng thời lùi về sau một bước, hai tay nắm đấm cúi người, đối với những người của hiệp hội Tây y, họ không hiểu nắm về lễ nghi này của Long Quốc, nhưng họ cũng để tay trước ngực, cúi đầu thật sâu!
“Không dám!”, Trương Trần vội vàng bước lên đỡ họ dậy.

Bộ trưởng Vương đứng thẳng người lên cười nói: “Đương nhiên là có thể nhận, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó, hậu quả e rằng khó lường hơn cậu tưởng nhiều !”
Hôm nay Hàn Y đến đây khiêu khích, Hoài Bắc đang đứng đầu sóng ngọn gió, nếu như người của hội Y học xảy ra chuyện gì, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quan hệ quốc tế, thể diện của Long Quốc cũng theo đó mà mất sạch!
Có thể nói, Trương Trần không chỉ cứu một mạng người!
Các thành viên của hiệp hội Y học cũng vô cùng biết ơn Trương Trần, tất cả đều nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự nhiệt tình của những người này làm cho Trương Trần có chút đau đầu, hết người này đến người khác nắm tay, lại còn hàng loạt lời cảm ơn nữa.

Qua cả nửa ngày, đám người đó mới trở lại bình thường.

Chương 34: 34: Lại Bị Xem Thường

“Được rồi, bệnh nhân đã không còn gì đáng ngại, tôi đi trước đây!”, Trương Trần nói rồi vội vàng bước đi, có lẽ là vì bị người nhà họ Phương mả mai, nói móc quá lâu rồi nên không khí quá nhiệt tình này thật sự khiến anh không quen.

“Đợi đã, cậu Trương! Cậu đến chỗ tôi làm được không, tôi để chúc phó viện trưởng cho cậu, lương một triệu một năm... không, năm triệu!”, Ngô Khôn Lương vội nói, đây là thiên tài, nếu có thể giữ cậu ta lại thì trong tương lai, đây chính là bộ mặt của bệnh viện Thành phố.

“Không có hứng!”, anh xua tay, Trương Trần rời đi mà đầu cũng không thèm ngoái lại.

Lúc này, Nhược Tuyết đã xử lý những việc sau đó đi ra, cô ta nhìn mọi người, gật đầu rồi hỏi: “Anh chàng người Long Quốc kia đâu rồi?”

“Ý cô là cậu nhóc họ Trương kia à, cậu ta đi rồi!”, Tiền Sinh Bình cười nói.

“Đi rồi sao?”, Nhược Tuyết có chút mất mát, cô ta còn muốn làm quen với Trương Trần mà, y thuật vô cùng kỳ diệu này thật sự làm cô ta quá khâm phục.

Vừa rồi, quá trình Trương Trần khám và chữa bệnh ở bên trong đều được cô ta quan sát, đây là lần đầu tiên Nhược Tuyết biết là còn có cách chữa thế này.

...

Người qua lại trên đường như nước chảy, không khí chung quanh cực nóng, sau khi Trương Trần rời khỏi bệnh viện, anh gọi cho Chu Viên Viên một cuộc điện thoại.

Cửa hàng mặt tiền trước đó quá nóng, Chu Viên Viên quyết định xuống nước tìm bạn thân của mình để vay tiền, Trương Trần cũng không nói gì thêm.

Dạo thêm hai vòng trên đường, Trương Trần mới về biệt thự, điều khiến Trương Trần bất ngờ là Phương Thủy Y đã ở nhà rồi.

“Ừ, về rồi à!”, Phương Thủy Y nhìn thoáng qua Trương Trần, dường như cô đã biết được việc anh thất nghiệp.

“Viên Viên mượn tôi năm trăm ngàn, kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi.

Không ngờ anh cũng thật sự tài năng như vậy!”, Phương Thủy Y hài lòng gật đầu, rốt cuộc người chồng này của cô cũng không còn quá tệ hại nữa, quan trọng hơn là anh đã cứu sống năm mạng người.

Trương Trần cảm thấy rất kỳ quái, không ngờ Chu Viên Viên này lại có ý đồ với Phương Thủy Y.

Nữ đại gia này còn rất có tiền, vừa vung tay là đưa hẳn năm trăm ngàn.

“Anh đứng đó nghĩ lung tung gì thế, tối nay, bạn của mẹ tôi sẽ tới, anh phải hăng hái lên cho tôi, đừng làm mất mặt đấy.

Tí nữa anh đi thay đồ vest đi!”, Phương Thủy Y sắp xếp lại phòng để quần áo một chút rồi lấy ra một bộ đồ vest màu trắng cho Trương Trần.

Đây là một trong hai bộ vest duy nhất của Trương Trần, một bộ màu đỏ nhạt được anh mặc lúc kết hôn vào ba năm trước, bộ còn lại đang nằm trong tay Phương Thủy Y.

Trương Trần gật đầu, ngoan ngoãn đi thay quần áo, không thể không nói, người đẹp vì lụa! Anh mặc bộ vest trắng thơm, vừa vịn này vào người, ai không biết chắc còn tưởng đây là một cậu chủ gia tộc lớn.

Phương Thủy Y sững sốt một chút rồi thềm thì: “Cũng ra dáng con người đấy...”

“...”, Trương Trần không biết nên nói gì, vốn dĩ vẻ ngoài của anh không tệ, chỉ là thời gian ba năm qua đã mài mòn ý chí của anh nên bản thân anh cũng không có tâm trạng để sửa soạn cho mình, vì vậy mới tạo cho người ta cảm giác lờ mờ, vô dụng.

Nhưng từ lần về thủ đô hôm trước, Trương Trần bắt đầu thay đổi.

Kế tiếp, hai người dọn dẹp trong nhà một chút, cho tới sáu giờ chiều, ánh nắng nằm nghiêng về phía chân trời, hai chiếc xe mới chạy tới từ nơi xa.

Nhìn qua cửa sổ sát đất, hai người thấy chạy trước là một chiếc Hyundai Sonata giá chừng hai trăm ngàn tệ, theo sau là một chiếc Mercedes Benz s serieS, trông vừa đẹp vừa hào sảng, cho người ta cảm giác của một người thành đạt.

Rất nhanh.

Khi tới nơi, Trương Quốc Hồng bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, theo sau là một chàng trai và cặp vợ chồng.

Khi thấy người tới, Trương Trần và Phương Thủy Y có biểu cảm cổ quái trên mặt, người đến rõ ràng là người mà họ quen, trước kia từng có giao thiệp nữa.

“Có một người vợ xinh đẹp như thế này đúng là khó bảo vệ, đi một tên rồi lại tới một kẻ, anh cảm thấy áp lực lớn lắm nha!”

“Léo mép!”, Phương Thủy Y đỏ mặt, trừng Trương Trần một cái.

Người tới rõ ràng là một gia đình ba người, thanh niên trẻ kia tên Hàn Hiểu Vũ.

Nếu nói thêm thì người này đúng là giỏi giang hơn những thanh niên cùng thế hệ, hẳn ta từng là một trong những người theo đuổi Phương Thủy Y nhưng sau này, vì cô kết hôn, hơn nữa cậu chủ lớn nhà họ Triệu nhúng tay vào, hẳn ta mới lưu luyến buông tay.

Phương Thủy Y mở cửa đón tiếp, Trương Quốc Hồng tươi cười mời gia đình Hàn Hiểu Vũ vào, nhưng nét mặt bà ta có chút mất tự nhiên.

Mẹ Hàn Hiểu Vũ và bà ta là bạn bè lâu năm, trước kia đôi phương từng vun vén cho con trai và Phương Thủy Y, Trương Quốc Hồng cũng không tham gia vào nhưng hôm nay, Trương Trần thể hiện ra một chút năng lực, nghe nói nhà họ Triệu cũng bị anh đè ép.

Qua so sánh, rõ ràng Trương Trần phù hợp với Phương Thủy Y hơn, trừ phi Hàn Hiểu Vũ cũng mạnh mẽ tới mức nào đó.

Vừa lúc là bạn, Trương Quốc Hồng lại là người sĩ diện, không tiện từ chối nên bà ta mới bắt đắ dĩ dẫn họ đến đây.

“Nhà này không tệ, rất thoáng đãng! Đây là do con rể mua cho các người à?”, vừa vào cửa, bố của Hàn Hiểu Vũ là Hàn Bình Sinh vừa cười vừa nói.

Bà Hàn lập tức trách móc: “Cái ông này, nói năng kiêu gì đó, nói vậy không phải là cố ý làm người ta khó xử à, tôi mà biết trước thì không dẫn ông theo đâu!”

“Rồi rồi, tôi lắm mồm...”, Hàn Bình Sinh lập tức tỏ vẻ xin lỗi.

Hai người qua lại vài câu ngắn gọn, dù cho ai thì đều biết là nhằm vào Trương Trần.

Trương Quốc Hồng nhướn mày, tuy bà ta có thể nói con rể mình không tốt

nhưng bà ta không cho phép người khác nói người nhà mình, gương mặt tươi cười đón tiếp vừa nãy không còn nhiệt tình nữa, tiện miệng mời rồi ngồi xuống sofa.

“Người tới không có ý tốt!”, Trương Trần cười lạnh trong lòng nhưng bên ngoài lại không mất phong thái chủ nhà, anh lãnh đạm chỉ vào sofa: “Cứ tự nhiên!”

“Ha ha, anh Trương mặc vest trông sáng sủa hẳn lên đấy!”, Hàn Hiểu Vũ khẽ cười một tiếng.

“Bà xã mua cho tôi đấy!”, Trương Trần cũng nở nụ cười đầy ý vị.

Lúc trước, người này không cam tâm, không biết bây giờ lại kiếm chuyện gì đây.

Sắc mặt Hàn Hiểu Vũ hơi thay đổi, nhưng một lát sau, hẳn ta khôi phục bình thường, Trương Trần đoán không sai, hẳn ta tới đây đúng là vì Phương Thủy Y.

Vốn dĩ trước đó, tâm tư của hẳn ta cũng dần biến mất nhưng mẹ của hẳn ta lại liên lạc với Trương Quốc Hồng, vừa nhớ tới dáng người quyến rũ và gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Phương thủy Y, trong lòng hẳn ta lại dao động nên hôm nay mới đi theo.

“Ánh mắt Thủy Y không tệ! Anh Trương mặc vào đúng là đẹp lên hẳn, chắc là cũng anh đang giữ một chức vị cao ở công ty lớn nhỉ.

Vậy không bằng mong anh chỉ dạy một chút về lĩnh vực kinh doanh, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thêm được không?”, Hàn Hiểu Vũ tiếp tục nói.

Trương Quốc Hồng nhìn con gái mình, Phương Thủy Y có chút xấu hổ, cô biết mẹ mình rất sĩ diện, nếu cô nói Trương Trần đang phụ việc ở phòng khám người ta thì sợ là không tránh khỏi kết cục bị người ta chế nhạo.

Cô ra hiệu bằng mắt cho Trương Trần, ý nói anh bịa ra trước đi, dù sao bọn họ cũng không biết tình hình thực tế, nhưng hiển nhiên cô đã đánh giá cao Trương Trần rồi, anh không có pháp thuật đọc suy nghĩ người khác.

“Ha ha, tôi đang phụ việc ở phòng khám, không có giấy chứng nhận, tiền lương ba ngàn... Cậu còn muốn hỏi gì không?”

Trương Trần cười nhạo một tiếng, nói toạc ra hết, anh ngán ngẩm quá, suốt ba năm nay, chỉ cần có người mở lời thì đa số đều mở đầu như vậy, có thể khác lạ hơn được không?

Quả nhiên, ánh mắt khinh miệt và nụ cười đắc ý xuất hiện trên mặt Hàn

Hiếu Vũ, hẳn ta nghĩ thầm: Quả nhiên, vô dụng vẫn là vô dụng!
Khi bầu không khí trầm xuống, đây cũng là lần đầu tiên Trương Trần nói móc người khác mà Trương Quốc Hồng không lên tiếng trách mắng.
Bà Hàn cười nhạt, nhìn Trương Quốc Hồng nói như thể đùa giỡn với bạn:
“Quốc Hồng, con rể bà trông kiêu ngạo quá nhỉ!”
Trương Quốc Hồng bình tĩnh, tuy bà ta không ưa Trương Trần nhưng cũng không thể nhìn người ngoài nói con rể mình nên bà ta lập tức lảng sang chuyện khác, đề cập tới Hàn Hiếu Vũ.
“Hiếu Vũ làm ở đâu thế, sao mấy năm nay không thấy cháu?”
“Ha ha, bác gái à, tài năng cháu có hạn nên tạm thời chỉ làm quản lý ở công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn Hoa Thần thôi!”
“A, phải rồi, nói riết mà con quên, bác gái, đây là quà của bác, một phần dành cho Thủy Y ạ!”
Hàn Hiếu Vũ vỗ đầu nói rồi vội vàng lấy hai cái hộp xinh xắn từ trong túi quần ra.

Quà của Trương Quốc Hồng là một dây chuyền, còn Phương Thủy Y lại là một chiếc nhẫn.
Ngay trước mặt Trương Trần mà lại tặng Phương Thủy Y một cái nhẫn, ý khiêu khích bên trong vô cùng rõ ràng.
Bỏ quà xuống, hẳn ta nở nụ cười áy náy với Trương Trần rồi tỏ vẻ phong độ nói: “Thật ngại quá anh Trương, lúc đi quá gấp nên tôi quên chuẩn bị cho anh rồi, anh không để bụng chứ?”
“Hàn Hiếu Vũ, chúng ta không thân, quà quý như thế tặng tôi làm gì, tôi không nhận nổi đâu!”, Phương Thủy Y lạnh lùng nói, cô hoàn toàn không quen thân với nhà này, nếu không phải nể mặt mẹ mình, cô cũng sẽ không đón tiếp họ.
Ngược lại, Trương Quốc Hồng gật đầu, Hàn Hiếu Vũ rất chú trọng tới thể diện, loại người này thích hợp kinh doanh, trước kia, nếu Hàn Hiếu Vũ theo đuổi con gái mình, bà ta sẽ không phản đối, nhưng mà...
Trong lòng hít sâu một hơi, chuyện của nhà họ Phương còn chưa giải quyết xong, đến lúc đó lại bàn bạc với mẹ chồng về chuyện của họ một chút.
Hàn Hiếu Vũ cười: “Không quý đâu, anh lên làm quản lý ở Hoa Thần nên cũng được giảm giá!”
“Đúng vậy Thủy Y, nghe lời cô, cháu nhận đi.

Chiếc nhẫn chỉ hơn một trăm ngàn thôi, cũng chỉ bằng một tháng lương của Hiếu Vũ thôi!” , bà Hàn nói vun vào.

Mấy câu đâm chọc này thì Trương Trần nghe quen tai lắm rồi, anh chỉ có thể cười trừ, nhưng trong lòng Phương Thủy Y vẫn không thoải mái, sắc mặt cô đã không vui vẻ rồi.

Ở trước mặt cô mà cả nhà này lại chẳng chút kiêng dè đè ép Trương Trần về mọi mặt.

Hiện tại, cô cũng có chút giận Trương Trần, anh quen biết nhà họ Tôn mà, lôi ra mà đánh trả chứ!

Nhưng đây là chuyện của Trương Trần, Phương Thủy Y vẫn có chừng mực, Trương Trần không nói thì cô cũng không nhắc tới, chỉ có thể nhịn lửa giận trong lòng.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Phương Thủy Y đang giận dữ liền tìm cơ rời đi.

Gia đình Hàn Hiếu Vũ bắt đầu khen ngợi Trương Quốc Hồng nhưng khi nói tới Trương Trần thì khựng lại một chút, còn những việc khác lại khá ổn.

Không lâu sau, Phương Thủy Y quay lại với vẻ mặt kỳ quái, cô nhìn chằm chằm vào Trương Trần hồi lâu..

Chương 35: 35: Giang Sơn Đổi Chủ

“Sao thế?”, Trương Trần cũng cất tiếng hỏi với vẻ kỳ lạ.

“Người, người nhà họ Triệu ở bên ngoài, nói... nói là... tới xin lỗi anh!”, Phương Thủy Y không dám tin, nhà họ Triệu là sự tồn tại như thế nào chứ? Vậy mà bây giờ họ tới tận nơi để xin lỗi, đã thế còn do đích thân gia chủ của nhà họ Triệu đích thân tới nữa.

“Ồ?”, Trương Trần khẽ mỉm cười: “Vậy thì để họ vào đi!”

“Họ bảo là nếu không được sự cho phép của anh, ông ấy không dám vào”, sắc mặt Phương Thủy Y càng thêm kỳ lạ.

Ba người trong nhà họ Hàn và Trương Quốc Hồng đang ngồi đó cũng sững người.

Họ đâu gốc? Người họ Triệu có thể khiến Phương Thủy Y hoảng hốt như vậy, ngoài nhà họ Triệu ở Hoài Bắc ra thì không còn ai khác nữa rồi.

“Sao có chuyện ấy được?”, người đầu tiên lên tiếng là Hàn Bình Sinh, ngay sau đó, bà Hàn bật cười: “Thủy Y à, không phải cháu đang cố giữ thể diện cho người đàn ông của mình đấy chứ? Cháu nói dối hơi quá đà rồi nhé, nhà họ Triệu là người thế nào mà phải tới xin lỗi một... người đàn ông vô dụng?”

Hàn Hiểu Vũ nghe mẹ mình nói vậy bỗng chốc hiểu ra ngay, hấn ta cười cười: “Thủy Y à, mọi người quen nhau bao lâu nay rồi, biết tường tận gốc gác, có gì đáng cười đâu, cũng không phải người ngoài.

Cô không cần giữ thể diện thay cho anh Trương nữa, dù sao thì... anh ấy cũng đâu quan tâm tới thể diện chứ”.

Chỉ có Trương Quốc Hồng trịnh trọng nhìn con gái mình: “Thủy Y, con không nói đùa đấy chứ?”

Bà ta biết Trương Trần đã chèn ép được nhà họ Triệu, nhưng cũng nhờ vào

bàn tay của người khác, chứ nếu đi một mình thì trong mắt nhà họ Triệu Trương Trần chẳng là cái đéch gì.

Kể cả có nhà họ Tôn và nhà họ Tề đứng sau lưng anh, cũng không đến độ Triệu Chí Hào phải đích thân tới tận nơi xin lỗi.

Phương Thủy Y gật đầu, làm sao cô dám lấy chuyện này ra đùa chứ.

“Khà khà, các vị không tin thì cửa ở ngoài đó, chi bằng đích thân ra xem?” Trương Trần cười gằn một tiếng.

Khả năng liên tưởng của gia đình này mạnh thật.

Mặc dù Phương Thủy Y bảo vệ anh trước mặt người ngoài, nhưng muốn để cô bịa ra lời nói dối khủng khiếp như thế vì mình, Trương Trần tự thấy bản thân không có bản lĩnh này.

“Khà khà, Quốc Hồng à, cậu con rể của bà rất thú vị đấy, nhập vai sâu ghê.

Tôi thấy có thể đăng ký dự thi vào học viện điện ảnh rồi”.

Bà Hàn bật cười ha hả, sau đó vỗ vỗ con trai của mình và bảo: “Hiểu Vũ, con còn không mau nể mặt anh Trương đây, ra ngoài xem xem trụ cột của nhà họ Triệu trông như thế nào?”

“Khà khà, được thôi, con đành nể mặt anh Trương vậy”, Hàn Hiểu Vũ cố nhịn cười, đứng dậy và nói: “Anh Trương, xin mời!”

“Cậu từng thấy người nhận lời xin lỗi đi mời người tới xin lỗi bao giờ chưa?”,

Trương Trần cười ha ha, mông dính chặt lên sofa không hề nhúc nhích.

Trương Trần dám bỏ mặc Triệu Chí Hào chứ Phương Thủy Y lấy đâu ra lá gan đó.

Nếu Trương Trần đã đồng ý cho người ta bước vào, cô vợ vàng chạy ra ngoài thông báo.

Mà Hàn Hiểu Vũ thấy Trương Trần không hề nhúc nhích còn tưởng anh đang gắng gượng giữ thể diện, cộng thêm thái độ của Trương Trần khiến hẳn ta không vui nên lập tức phì cười: “Anh Trương à, không cần thiết phải giả bộ như vậy đâu, anh chém gió hơi mát quá rồi đấy!”

“Nếu người đến tìm thật sự là Triệu Chí Hào thì sao?”, Trương Trần liếc xéo Hàn Hiểu Vũ rồi hỏi.

“Nếu thật sự là Triệu Chí Hào, tôi sẽ tặng quà xin lỗi anh rồi lập tức cuốn xéo ngay!”, Hàn Hiểu Vũ không hề do dự đã hừ một tiếng.

Bây giờ hẳn ta chỉ là quản lý của một bộ phận, còn cách đẳng cấp của Triệu Chí Hào hàng nghìn cây số.

Nếu hẳn ta tin Triệu Chí Hào tới đây xin lỗi tên vô dụng này, chắc đầu óc hẳn ta bị úng nước rồi.

“Chàng trai trẻ này, cậu nói chuyện có vẻ khẳng định quá đấy”, một giọng nói hồn hậu bỗng vang lên.

Đám đông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đeo kính vàng đứng ở đó, Phương Thủy Y thấp thỏm bất an đứng sau lưng ông ta.

“Chủ...! chủ tịch Triệu?”, Hàn Hiểu Vũ vừa quay đầu đã suýt lọt tròng.

Công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Thần mà hẳn ta đang làm việc là một trong số các công ty dưới trướng nhà họ Triệu, mà Triệu Chí Hào chính là ông chủ lớn của hẳn ta, làm sao mà hẳn ta không biết cho được.

“Cậu biết tôi à?”, Triệu Chí Hào khẽ nhíu mày.

Người quản lý bộ phận trong công ty của ông ta không đến một trăm thì cũng phải tám mươi người, làm sao mà ông ta biết hết được.

“Tôi là Tiểu Hàn mà, lần trước tôi còn lái xe cho ông đó?”, Hàn Hiểu Vũ nở nụ cười hồi lỗi.

Lúc này trong lòng hẳn ta đã nổi sóng rồi, người này thực sự là Triệu Chí Hào, làm sao có chuyện ấy được?

Hai vợ chồng Hàn Bình Sinh nhìn biểu cảm của con trai là biết ngay chuyện gì rồi, mức độ chấn động cũng không kém gì con trai.

Triệu Chí Hào khẽ gật đầu, ông ta nhìn Trương Trần đang ngồi trên sofa mà cười nhạt, rồi nghe câu nói của Hàn Hiểu Vũ khi mình vừa bước vào, đôi mắt tuy già nhưng vẫn tinh đời lập tức hiểu ngay quan hệ khó nói của mấy người này.

Lần này ông ta tới đây để xin lỗi và cầu xin Trương Trần nên lập tức phải lấy

lòng: “Nếu đã như thế, vậy thì ngày mai cậu không cần đến công ty nữa!”
“Chủ tịch Triệu, chuyện này, tôi...”

“Không cần nói nữa!”, Triệu Chí Hào phất phất tay, ông ta làm gì còn thời gian nghe Hàn Hiểu Vũ nói nhảm, lập tức nhìn chàng trai đang ngồi trên sofa, cúi người nói: “Cậu Trương, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với sự việc xảy ra trước đó.

Thằng con bất hiếu kia đã bị tôi đánh cho què hẳn rồi ném ra khỏi Hoài Bắc rồi, mong cậu bớt giận!”

“...!Thế này!”, mấy người kia nhìn thái độ quay ngoắt 180 độ của Triệu Chí Hào mà có cảm giác như mình đang sống trong mơ vậy.

Ai nói cho họ biết, trong chuyện này đã xảy ra những gì không?

Trương Trần khẽ cười, anh hỏi: “Không chịu nổi hả?”

Triệu Chí Hào nghe vậy, khóe mắt giật giật.

Do kiêng dè thể diện của nhà họ Triệu nên ông ta vốn không định tới đây.

Căn cơ của nhà họ Mạc kia ở tận thủ đô, núi cao hoàng đế xa, Triệu Chí Hào ngỡ tưởng rằng mình gánh được áp lực này.

Nhưng thực tế chứng minh ông ta đã đánh giá bản thân quá cao và coi nhẹ cái tên nhà họ Mạc tại thủ đô.

Chưa đầy hai ngày, ông ta đã đứng trên bờ vực phá sản, chỉ còn cách vút bỏ thể diện tới đây cầu xin thôi.

Đến giờ ông ta cũng không thể ngờ được, con rể nhà họ Phương thôi mà, lấy đâu ra quan hệ mà liên đới tới thủ đô cơ chứ.

“Cậu Trương, thằng con hư đốn của tôi không hiểu chuyện, chỉ mong cậu chữa cho một con đường sống.

Cậu đưa ra yêu cầu gì, Triệu Chí Hào này cũng đồng ý hết!”, Triệu Chí Hào nghiêng răng nghiêng lợi, cúi gập người và nói.

Nhưng lời nói của ông ta không nhận được phản ứng nào từ Trương Trần.

Ông ta cứ cúi người như thế gần một phút, một phút đồng hồ mà dài như

một năm vậy.

“Tên khốn kiếp này!”, Triệu Chí Hào thăm mắng Trương Trần.

Đối phương trông như một thằng nhãi con chừng hai mươi tuổi, nhưng chín chắn như một căn nhà đất kéo thế nào cũng không sập.

Vuốt mồ hôi lạnh, dường như hạ quyết tâm rất lớn, Triệu Chí Hào nói: “Cậu Trương, nhà họ Triệu kinh doanh không khởi sắc, xin cậu ra tay thu mua, cứu lấy nhà họ Triệu chúng tôi.”

“Ồ?”, Trương Trần nổi hứng, nhìn Triệu Chí Hào: “Ông muốn tôi cứu thế nào đây?”

“Xin cậu hãy thu mua tập đoàn Triệu Thị!”

“Giá thị trường của các ông chắc hẳn thấp nhất cũng phải mấy chục tỷ nhỉ, tôi không có tiền đâu!”

“Đó là chuyện trước kia rồi!”, Triệu Chí Hào lắc đầu: “Bây giờ nhà họ Triệu xuống dốc rồi, vì thế, giá thị trường của chúng tôi cũng giảm xuống, bây giờ chỉ còn đáng giá... một đồng thôi!”

Triệu Chí Hào vừa dứt lời, cả sảnh kinh ngạc.

Một đồng, thu mua nhà họ Triệu, nếu không phải do đích thân Triệu Chí Hào nói ra, họ còn tưởng gã điên nào đang phát biểu.

Chẳng phải đang nói nhảm đó sao? Cho dù nhà họ Triệu đang sa sút, thì đừng nói là một đồng, cho dù một trăm triệu cũng chưa mua được.

Chỉ tính riêng đất nền của nhà họ Triệu đã là một khoản không nhỏ rồi, thế mà lúc này đây, họ không tin không được.

Trương Trần đột nhiên bật cười.

Triệu Chí Hào này đúng là một kẻ tàn nhẫn, đến thời điểm quyết định có thể nhẫn tâm đến độ cơ nghiệp bảy tám chục năm của nhà họ Triệu nói tặng là tặng luôn, đúng là kẻ tàn nhẫn.

Nhưng Trương Trần không biết rằng bây giờ nhà họ Triệu đang bị chèn ép đến mức muốn gọi ông nội luôn.

Mấy lĩnh vực đem lại thu nhập lớn cho nhà họ Triệu đã bị nhà họ Mạc chèn ép tận cùng, thế mà rồi nhà họ Tề cũng muốn chen chân vào.

Phen này thì mấy sản nghiệp nhỏ lẻ của ông ta cũng sắp xong đời.

Triệu Chí Hào thực sự hết cách.

Im lặng thêm một hồi, bấy giờ Trương Trần mới gật đầu, móc trong túi quần ra một tẻ ba hào mà lúc gọi taxi còn thừa lại, đưa hết cho Triệu Chí Hào: “Ông rất thông minh, công ty kia ông cứ tiếp tục vận hành nhé!”
“Cảm ơn cậu Trương.

Cậu yên tâm, trong tối nay tôi sẽ sai người làm hợp đồng ngay, sau đó cậu ký cái tên vào là được”, Triệu Chí Hào nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng nhỏ máu, nhưng may mà Trương Trần không đánh ông ta tới chết, ít nhất ông ta vẫn có thể tham gia vận hành công ty.

“Vậy, cậu Trương, tôi không làm phiền cậu nữa.

Cậu không cần tiền, tôi tự đi được rồi!”, nói xong không quên cúi người thêm lần nữa, Triệu Chí Hào lui ra khỏi biệt thự với biểu cảm rất phức tạp, bây giờ ông ta có cả ý nghĩ bóp chết con trai mình luôn.

Đây đâu phải là đào hố chôn cha, tổ tông nhà họ Triệu cũng bị chôn theo luôn rồi.

“Thời gian không còn sớm nữa, tôi đi nấu cơm, mọi người cứ nói chuyện trước đi”, Trương Trần nói rồi đi vào phòng bếp.

“Ôi, Tiểu Trần à, đâu thể để cháu nấu nướng được.

Để chú của cháu đi, tay nghề của ông ấy đỉnh lắm, trước kia từng học nấu ăn đó”, bà Hàn kéo tay Trương Trần, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Bình Sinh.

Hàn Bình Sinh lập tức hiểu ra, cũng nở nụ cười: “Tiểu Trần, cô của cháu nói đúng đấy, cháu cứ nghỉ ngơi đi!”

“Khà khà, nào Tiểu Trần, ngồi đi.

Cháu nói xem, cháu đấy, đúng là biết đùa.

Cháu quen với giám đốc Triệu sao không nói sớm, làm người ta lúng túng chết đi được.

Mấy câu trước đó mọi người nói, cháu đừng để bụng nhé!”

Bà Hàn vội vàng rót cho Trương Trần một chén trà, sau đó nhìn sang Trương Quốc Hồng, tiếp tục nở nụ cười hời hợt: “Quốc Hồng à, bà có con rể như thế này đúng là hời lắm luôn, tôi ghen tị chết đi được.

Bà nhất định phải bảo Tiểu Trần giúp đỡ con trai tôi nha, chúng mình là bạn bè lâu năm cả mà”.

Lúc này, gia đình ba người này đâu còn vẻ huênh hoang như trước đó, thậm chí vì sợ Trương Trần nhìn thấy sẽ tức giận, bà Hàn ném luôn chiếc nhẫn trên bàn trà xuống bên dưới sofa.

“Phù...!phê thật!”, Trương Quốc Hồng chỉ muốn gào lên thật to.

Không biết bao nhiêu năm nay bà ta không có cảm giác này, một loạt hành động của con rể ngày hôm nay, bà ta cho điểm tuyệt đối!

Lúc trước khoe con trai mình cả âm thầm lẫn lộ liễu, phen này hay rồi, khoe tiếp đi, con rể tôi mới khiêm tốn nhé.

Trương Quốc Hồng ưỡn ngực gật gật đầu, nhìn con rể cũng thấy vừa mắt hơn hẳn.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên.

Không ngoài dự đoán, trên bàn cơm, Trương Trần lại được khen lên tận trời, Trương Quốc Hồng cũng được tăng bốc tới mức cười tươi như hoa.

Chương 36: 36: Ai Mới Là Người Tàn Nhẫn

Bữa cơm này diễn ra với không khí vô cùng gượng gạo, mặc kệ ba người nhà họ Hàn nói gì, Trương Trần cũng không trả lời, Phương Thủy Y cũng không hề nể mặt họ.

Sau bữa ăn, ba người nhà họ nói lời từ biệt, ở lại thêm cũng không có ý nghĩa gì nữa, bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng vào Trương Quốc Hồng mà thôi, đối với những lời nhận xét và mỉa mai châm chọc trước đó của mình, họ cực kỳ hối hận.

Cậu có năng lực này thì sao lại không nói sớm chứ, nói sớm chúng ta chẳng phải sẽ ngoan ngoãn hơn sao!

“Trương Trần, nhanh qua đây nói cho mẹ biết con đã làm như thế nào, con cũng thật là, có con át chủ bài lợi hại như vậy cũng không lấy ra sớm, để mẹ phải bực tức một trận, nhưng mà bây giờ sáng khoái hơn nhiều rồi!” Trương Quốc Hồng nhìn Trương Trần với ánh mắt thân thiết, Trương Trần có thể thề rằng, đây là lần đầu anh nhìn thấy ánh mắt ân cần đến vậy sau hơn ba năm qua.

“Mẹ...”, Phương Thủy Y gọi một tiếng, cô hơi đỏ mặt vì Trương Quốc Hồng, cho dù bà có là người thực dụng đến cỡ mấy thì cũng không nên biểu hiện quá rõ ràng như thế chứ!

Ánh mắt của Trương Trần có chút kì lạ, dù sao đối phương cũng là mẹ ruột của Phương Thủy Y, anh cũng không nhiều lời, ôn hòa nói: “Chỉ là quen biết một vài nhân vật thôi, những người này có thể không lật đổ được nhà họ Triệu, nhưng nhiều người hợp lại thì bọn họ cũng không chịu nổi, huống chi, những người đó cũng không kém so với nhà họ Triệu là bao!”

“Đây là nhân tình của tôi, hôm nay coi như có thể dùng trên người nhà họ

Triệu, thế nên mới có tình cảnh như vừa nãy!”

Trương Trần âm trầm giải thích, nhưng anh không nói hết ra những quân bài khác của mình.

Nghe đến đây, Trương Quốc Hồng có chút thất vọng, Trương Trần đặc biệt nhấn mạnh đến hai chữ nhân tình, bà ta đương nhiên hiểu được nó có ý gì, bà ta cũng từng nghe về việc của nhà họ Tôn và họ Tề, loại ơn nghĩa này chỉ có thể dùng 1 lần, dùng đến đâu hết đến đấy, nghe lời của Trương Trần nói thì có nghĩa là đã dùng sạch rồi!

“Ting tung ting tung...!”

Đột nhiên, chuông cửa biệt thự lại vang lên một lần nữa, bây giờ chỉ có ba người ở đây, cho nên Trương Trần chỉ có thể ngoan ngoãn đi mở cửa.

Cửa mở ra, Phương Hải Cương trong bộ quần áo chỉnh tề đang đứng trước cửa, nhìn thấy Trương Trần thì vui vẻ nói: “Mày thật sự ở nhà à, vào trong nói đi!”

“Thím, Thủy Y!”, vừa vào, Phương Hải Cương đã chào hỏi.

“Muộn như vậy rồi còn đến đây làm gì?”, Trương Quốc Hồng khẽ gật đầu hỏi.

“Bà nội đã chuẩn bị xong thủ tục li hôn cho Thủy Y và Trương Trần rồi, bây giờ chỉ còn đợi hai bên kí tên nữa thôi, lẽ ra phải làm trong ngày nhưng Trương Trần không có ở nhà, thế nên bây giờ cháu mới đến ạ!”

Phương Hải Cương cười khúc khích mà giải thích, hẳn đến đây còn vì một lí do khác nữa, đó là để nhìn Trương Trần, bọn họ phát hiện thằng nhóc này đủ lông đủ cánh định bay đi rồi, lần trước gọi anh đến nhà anh không đến, lần này bà cụ để Phương Hải Cương đích thân tìm đến tận cửa, bắt ép Trương Trần phải đi!

“Đột ngột vậy à?”, Trương Quốc Hồng ngây người.

Trương Trần và Phương Thủy Y cũng cau mày.

“Ha ha, Trương Trần trước đây là một thằng vô dụng, nhà họ Phương nuôi hẳn 3 năm, hiện tại tuy rằng có chút năng lực, nhưng lại quá kiêu ngạo mà

coi thường nhà chúng ta, sự nhần nhện của bà nội đối với hấn đã đạt tới cực điểm, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi!", Phương Hải Cương giải thích.

"Chúng ta đi thôi, em họ, còn có... cậu Trương!", Phương Hải Cương cười đểu, chỉ tay vào chiếc xe cũ của anh bên ngoài cửa sổ nói.

"Trương Trần!", Phương Thủy Y gọi một tiếng, nhìn Trương Trần với ánh mắt thất vọng, trước đây cô đã mơ tưởng đến chuyện li hôn không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay, trái tim cô lại hoàn toàn trống rỗng.

Cô hiểu lần này không phải cứ ngiên rắng ngiên lợi đấu tranh như lần trước là được, bà cụ Phương tới nay cho Phương Hải Cương trực tiếp đến đón người, thái độ này có thể nói là rất cứng rắn!

Trương Quốc Hồng và Phương Hải Cương cũng nhìn Trương Trần, dù sao thì cơ hội để Trương Trần làm nhân vật chính cũng không nhiều nữa!

"Đi thôi!", sau một hồi im lặng, Trương Trần cầm áo khoác lên và bước ra ngoài.

Lần này, anh cảm thấy không đơn giản như lời nói bề ngoài của Phương Hải Cương.

Bà cụ nhà họ Phương là một nhân vật tàn nhẫn, bây giờ thấy anh vẫn còn có lợi ích, nếu chưa vắt cạn anh thì chắc chắn sẽ không để anh đi !

Trừ khi...!

Trương Trần cười lạnh, bà cụ nhà họ Phương tính toán đâu vào đấy cả rồi, bà ta cực kỳ khôn ngoan, muốn gì là phải làm bằng được!

Trương Trần bước ra ngoài, Phương Hải Cương ba người cũng theo phía sau, một nhóm bốn người lao thẳng về nhà lớn của nhà họ Phương!

...!

Trụ sở của nhà họ Phương lúc này đèn đuốc sáng rực, những người phụ trách công việc của gia đình đều tụ tập ở đây, ngay cả Phương Như, người chưa tốt nghiệp cũng đang hào hứng đứng ở một bên!

Trong đại sảnh cổ kính, bà cụ nhà họ Phương ngồi trên một chiếc ghế bành, trên chiếc bàn bên phía tay trái của bà ta có hai túi tài liệu, có thể nhìn thấy dòng chữ lớn ghi trên bìa!

Một bản là thỏa thuận li hôn, một bản là hợp đồng!

Phía dưới, tất cả người trong nhà họ Phương đều rất hào hứng, lần này đúng như Trương Trần nghĩ, li hôn căn bản chỉ là vỏ bọc, còn mục đích thật sự thì ở bản hợp đồng khác!

Nhà họ Phương không nghe lời khuyên của Trương Trần rút hợp đồng lại, mớ đến miệng rồi, bà cụ Phương sao mà cam lòng chứ, thế nên, hợp đồng đang trong thời gian có hiệu lực, nhưng mà, việc họ đồng ý làm giúp đổi phương lại vẫn chưa hoàn thành!

“Ha ha, mẹ thật là cao minh, biết được thằng nhóc Trương Trần đó trọng tình trọng nghĩa, nó chắc chắn sẽ không li hôn với Thủy Y, như vậy thì bản hợp đồng liên minh hạng mục dự án này, nó không kí cũng phải kí!”

“Đúng vậy, một thằng nhóc như nó cũng muốn làm loạn, nhà họ Phương chúng ta toàn là đồ ngốc chắc? Muốn điều khiển nó, dễ như trở bàn tay mà thôi!”

Anh cả nhà họ Phương cười lạnh một tiếng, những người khác cũng đắc ý gật đầu, bà cụ Phương kí liền một lúc 6 bản hợp đồng, nếu như tất cả đều thành công, nhà họ Phương sẽ kiếm được một vố lớn, tất cả bọn họ đều sẽ có phần!

“Mẹ, lần này con muốn lấy một dự án, là dự án lớn nhất kia!”, sau khi im lặng, Phương Thiên Bàng đứng dậy và nói!

“Chú Ba, dạ dày của chú cũng không nhỏ nhỉ, một mình muốn cả một dự án, cậu muốn làm độc lập sao?”, nghe vậy, Phương Thiên Quang lập tức nói.

Bà cụ Phương cũng cau mày khi nghe thấy lời này, Phương Thiên Bàng tiếp tục nói: “Chuyện này chủ yếu do con gái tôi góp sức, trước đây nhà chúng tôi không có đóng góp gì với nhà họ Phương, các người đã trục xuất tôi, tôi cũng không nói gì cả, nhưng mà lần này, hợp đồng này phải là của tôi!”

“Cho dù tôi không nói thì lát nữa vợ tôi đến, bà ấy cũng nhất định sẽ nói!”
Sắc mặt mọi người có chút khó coi, nhưng những lời Phương Thiên Bàng nói không sai.

Lần này bọn họ chủ yếu dùng Phương Thủy Y để uy hiếp, cộng thêm bản lĩnh ép người của Trương Quốc Hồng mới có thể xong việc, chắc chắn phải có một bản hợp đồng để nhét vào miệng họ.

“Được, mẹ hứa sẽ cho con!”, bà cụ Phương gật đầu nói!

“Bà nội, họ về rồi!”, Phương Như nhìn chằm chằm ra bên ngoài và hét lên khi thấy có bóng người đang bước tới.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng ra ngoài, quả nhiên, Trương Trần đang dẫn đầu đi tới, theo sau là Phương Hải Cương ba người.

“Bà già, bà muốn tôi kí vào giấy li hôn?”, vừa vào cửa, Trương Trần đã nhìn về phía bà cụ Phương và hỏi.

“Hỗn xược, đồ khốn kiếp, kí sinh trùng, dám nói chuyện với mẹ tao như vậy à?”, Phương Thiên Quang và những người khác vô cùng tức giận, nhao nhao chỉ trích Trương Trần.

Trương Trần này thật sự là càng ngày càng ngang ngược rồi, trước đây còn gọi một tiếng bà cụ, bây giờ trực tiếp gọi là bà già, nó định tạo phản à? Một nhóm người tranh nhau mắng anh, bà cụ Phương cũng rất tức giận! Một lúc sau, bà cụ Phương sắc mặt âm trầm mới gật đầu nói: “Không sai, bà già này là chờ cậu kí giấy li hôn!”

“Cậu cũng không xem lại mình là cái giống gì, trong lòng còn không rõ sao, cậu đến nhà họ Phương chúng tôi ba năm, ăn không ở không, giờ lại quay ra ăn cháo đá bát!”

Bà cụ Phương nói chuyện cực kì không khách khí, trực tiếp ném xuống bàn tờ giấy li hôn!

“Bà nội!”, Phương Thủy Y đỏ mắt hét lên!

“Thủy Y, im miệng!”, Phương Thiên Bằng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn vào ánh mắt hung dữ của vợ mình, vội vàng chạy qua, nhỏ giọng giải thích hành động của bà cụ!

“Tôi đã yêu cầu phần hợp đồng lớn nhất, đây là của chúng ta!”

Ánh mắt Trương Quốc Hồng lơ đãng trong chốc lát, đáng lẽ bà ta định nói giúp Trương Trần vài câu, nhưng giờ lại im lặng, Trương Trần căn bản không thể li hôn, chỉ là bọn họ đang ép anh mà thôi, mà như vậy thì bọn họ sẽ có được bản hợp đồng lớn nhất này!

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Trương Trần, trong

mắt ai cũng có chút giễu cợt, có chút thương hại...!
“Bà thật sự muốn tôi kí tên?”, Trương Trần cười nói.

“Đúng vậy!”, bà cụ Phương gật đầu không chút do dự, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục nói: “Cũng không phải là không thể thương lượng lại, chỉ cần cậu có đóng góp cho nhà họ Phương, vậy thì coi như cậu đền đáp chúng tôi rồi.

Nếu cậu không muốn kí vào đơn li hôn, vậy thì kí vào cái này đi, đừng nói là chúng tôi không cho cậu cơ hội!”

“Ha ha!”, Trương Trần đột nhiên cười lạnh, anh cầm bút lên nói: “Cảm ơn cơ hội của bà, có điều tôi không cần, tôi kí, tôi đồng ý li hôn!”
Lời vừa dứt, còn chưa có thời gian để mọi người phản ứng lại.

Anh trực tiếp viết tên mình vào tờ đơn!

“Bây giờ xong rồi, nếu không còn việc gì khác thì tôi đi đây!”, đặt bút xuống, Trương Trần nhẹ giọng nói.

Khi nhìn thấy bản hợp đồng kia trên bàn, anh biết mình đã đoán đúng, vì muốn ép anh phải phục tùng, xem bọn họ tàn nhẫn như thế nào, cho nên, bản li hôn này anh nhất định phải kí!

Anh muốn xem xem nhà họ Phương còn có chiêu trò gì nữa, sau việc này những ông chủ đã kí hợp đồng với nhà họ Phương có đến tận nơi phá nát cái đại sảnh này ra không!

Lúc Trương Trần chuẩn bị xoay người rời đi, mọi người mới hoàn hồn, lúc này ngoại trừ Phương Thủy Y ra, ai nấy đều cảm thấy trong cổ họng như có miếng mìn thầu nghẹn ở đó, kinh ngạc không nói thành lời!

Ban đầu bọn họ ép Trương Trần phục tùng, kéo những người kia vào dự án Thành Cổ, nhưng Trương Trần lại dám do gan uy hiếp ngược lại, ai cho anh cái gan đó chứ?

“Hỗn xược!”, bà cụ Phương tức run lên, giận đến phát điên.

Bà ta đứng gần nhất, ngay lập tức lấy bản hợp đồng và xé ra thành từng mảnh, sao mà nó dám chứ?

“Tao đánh chết cái đồ vô ơn nhà mày, đồ kí sinh trùng, Thủy Y đã ở với đồ vô dụng nhà mày ba năm, giờ mày muốn phủi mông rời đi sao, nhà họ

Phương nuôi mày ba năm mày đã trả hết nợ chưa!”.

Chương 37: 37: Âm Sát

Bà cụ tức giận tới mức mặt đỏ bừng, bà ta chụp lấy cây ba toong kê bên lên muốn đánh vào đầu Trương Trần.

Những người khác kịp phản ứng cũng giận tím tái mặt mày, nếu không phải còn có thứ cần kiêng dè thì họ cũng rất muốn đồng loạt ào lên đánh cho Trương Trần tơi bời.

“Tĩnh lại đi!”, Trương Trần cười mỉa: “Từ chuyện của nhà họ Tôn lần trước, thứ cần trả thì tôi đã trả cho nhà họ Phương rồi, còn về Thủy Y, tôi sẽ tự trả, cô ấy là cô ấy, còn nhà họ Phương vẫn chỉ là nhà họ Phương thôi!”
“Sau này, đừng dùng cái danh nhà họ Phương với tôi.

Trương Trần này không thiếu nhà họ Phương cái gì, dù chỉ là một hạt cơm, càng không thiếu bà cụ Phương đây!”

Trương Trần cười lạnh một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, ngay tức khắc, đám người Phương Thiên Quang chặn đường anh lại.

“Muốn đi à, nào dễ dàng như thế?”

“Các người đang định dùng vũ lực để giữ tôi lại à? Bên công an không nể nang tình cảm ngày xưa như tôi đâu, tôi nghĩ có lẽ tội uy hiếp, hành hung, đe dọa sẽ bị tạm giam mười lăm ngày đấy.

Mười lăm ngày cũng nhanh mà, nhóang cái là qua thôi!”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Cậu... cậu...”, Phương Thiên Quang cầm đầu đỏ bừng mặt, một câu trọn vẹn cũng không nói ra được.

Cái thằng vô liêm sỉ này lại dám dùng công an dọa họ.

“Hãy tỉnh lại đi! Giữ chút sức lực để giải thích với bên A đi!”, Trương Trần đẩy Phương Thiên Quang ra, đi nhanh về phía cửa.

“Đứng lại!”, bà cụ Phương lão đảo, sắc mặt bà ta trở nên dữ tợn trông có chút đáng sợ, bà ta ném gậy ba toong về phía Trương Trần.

Hơn mười người đàn ông lực lưỡng từng được huấn luyện còn chưa thể làm Trương Trần bị thương, huống chi là một bà già gần đất xa trời thế này, Trương Trần chỉ hơi nghiêng người là né được.

“Mẹ, không thể để cậu ta ly hôn, cũng không được để cậu ta rời đi!”, mấy anh em Phương Thiên Quang nói.

“Im miệng!”, bà cụ xua tay, sao bà ta không biết mấy chuyện này chứ, thứ bà ta muốn nghe không phải là mấy thằng con trai kể về những việc đã trải qua và hậu quả mà là biện pháp giải quyết.

“Trương Trần, cậu thật sự muốn làm vậy sao?”, bà cụ Phương hỏi.

“Xưa có câu có lần một thì sẽ có lần hai!”, Trương Trần thản nhiên đáp, nếu nhà họ Phương không coi trọng quyền thế tới vậy, mà quan tâm tới tình thân, huyết thống thì khi anh có khả năng, người đầu tiên anh báo đáp chính là họ, nhưng... những điều nhà họ Phương làm lại khác hoàn toàn.

“Được!”, bà cụ Phương nặng nề gạt đầu, nói: “Thỏa thuận ly hôn đã không còn hiệu lực, thằng vô dụng như cậu không có tư cách chủ động ly hôn với Phương Thủy Y.

Cậu không phải là người nhà họ Phương, còn Phương Thủy Y biến thành tro thì cũng là một bộ phận của nhà họ Phương, chờ cậu trả hết nợ rồi nói tiếp!”

“Còn nữa!”, bà cụ lạnh lùng nói: “Cậu cũng nói là có qua có lại rồi thì tôi

đây cũng không cần nề nang gì”.

Ánh mắt bà ta nhìn sang vợ chồng Trương Quốc Hồng, tuyên bố: “Từ giờ trở đi, mọi tài sản của nhà họ Phương sẽ không hề liên quan gì tới cả nhà Phương Thiên Bằng, mọi hợp đồng bị hủy bỏ và những đợt chia hoa hồng, tiền lương sau này đều kết toán vào ngày mai”.

“Cái gì?”

Vợ chồng Trương Quốc Hồng thốt lên một tiếng, bà cụ Phương đã không còn cách nào để đối phó với Trương Trần nữa nên bà ta trút hết lửa giận lên nhà họ, hoàn toàn đá họ ra khỏi nhà này.

“Trương Trần, thằng bất hiếu, tôi tạo nghiệp dữ lắm mới có thằng con rể như cậu!”, Phương Thiên Bằng phẫn nộ quát lớn, ông ta không dám giận cá chém thớt bà cụ Phương, chỉ có thể đổ hết cơn tức tối lên Trương Trần.

Trương Quốc Hồng nhìn chằm chằm Trương Trần, hận không thể nuốt sống anh luôn.

Lần này tốt rồi, bọn họ chẳng những không kiếm được lợi ích gì từ Trương Trần mà còn mất hết chút tiền hoa hồng và sản nghiệp còn lại vì thằng con rể này.

“Được rồi, nhà mấy người cút đi!”, bà cụ Phương quát.

“Biến, cút ngay đi!”, Phương Thiên Quang và Phương Thiên Thành, Phương Thiên Dương đều quát.

Chân Trương Trần hơi khựng lại nhưng đầu anh cũng không hề xoay về mà đi tiếp ra ngoài cửa, ba người Phương Thiên Bằng chặt vật theo sau.

Mà khi chân Trương Trần bước ra khỏi cửa, bà cụ Phương tức tới mức ngất đi, đuổi cả nhà Phương Thiên Bằng đi đã là thủ đoạn cuối cùng rồi nhưng thằng ăn cháo đá bát Trương Trần có trái tim sắt đá kia lại chẳng chút do dự, trực tiếp bỏ đi.

Ba người con trai hiếu thảo của bà cụ vội tiến lên đỡ, cả đám người mắng mỏ cả tổ tông mười tám đời của bốn người Phương Thiên Bàng và Trương Trần, họ còn rửa cả nhà anh không được chết yên lành, chết không trọn vẹn.

Nhưng họ đã quên, nếu tìm lên tận gốc thì đừng nói tổ tiên, ngay cả mẹ ruột của họ cũng là một người cơ mà!
Bên ngoài nhà họ Phương, bốn người Trương Trần đi trên đường mòn, Phương Thủy Y không ngừng an ủi Trương Quốc Hồng thì Phương Thiên Bàng thì vẫn đang mắng Trương Trần.

Trương Quốc Hồng lau nước mắt, bà ta nhìn chăm chú vào bóng lưng Trương Trần: “Trương Trần, cậu đứng lại!”
“Mẹ!”, Trương Trần gọi một tiếng.

“Bốp!”, sau đó, đáp lại Trương Trần là một cái tát, Trương Trần cũng không né, anh đứng chịu đòn.

“Nửa đời trước của tôi quá khổ rồi, gả cho loại vô dụng như Phương Thiên Bàng thì càng khổ hơn.

Nhưng tôi vẫn tin là có cơ hội đổi đời, sau khi Thủy Y lớn lên, mẹ con chúng tôi may mắn nên được quay về nhà họ Phương, nhưng đều tại cậu, mọi thứ biến thành tro hết rồi!”

“Ba năm qua, bởi vì cậu ở rể mà nhà họ Phương dần dần đẩy nhà chúng tôi ra ngoài, đến ngày hôm nay, khó khăn lắm cậu mới có tiếng nói, chỉ cần ký một cái, nói một câu thôi, có tạo thành tổn thương gì cho cậu đâu, sao cậu không ký?”

“Lần này hay rồi, vì cậu mà chút sự nghiệp cuối cùng ở nhà Phương cũng không còn nữa.

Hơn ba năm nay, mẹ con chúng tôi đã phải chịu ầm ức cỡ nào, bị khinh thường bao nhiêu, cậu không muốn mẹ con chúng tôi sống thoải mái đúng không?”

Giọng của Trương Quốc Hồng khàn đặc, Phương Thủy Y ở bên cạnh cũng

rơi nước mắt như mưa.

Phương Thiên Bằng im lặng ở bên cạnh, ông ta cười Trương Quốc Hồng xong thì đúng là không thể cho vợ mình một cuộc sống thoải mái mà còn ngược lại, tất cả mọi thứ của ông ta đều là nhờ Trương Quốc Hồng giành lấy cho mình.

“Đi, nếu cậu có gan như vậy, dám ký đơn ly hôn thì ký đi! Chỉ là hợp đồng thôi mà.

Bà cụ hù dọa cậu thôi nhưng tôi thì không, hộ khẩu của Phương Thủy Y đang ở chỗ tôi, mai cậu cầm đi Cục dân chính để ly hôn đi, ngôi sao chửi như cậu nên cút đi!”

“Còn chờ ở đây làm gì? Về nhà thôi!”, Trương Quốc Hồng nói xong thì kéo Phương Thiên Bằng đi, còn giọng nói của bà ta vẫn vang vọng không hề biến mất.

Trương Trần ít khi hút thuốc lại rút ra một điếu, anh rít mạnh một hơi, anh có thể không quan tâm lời của bà cụ Phương nhưng lời của Trương Quốc Hồng lại như một cây búa đập mạnh vào lòng anh.

Mấy năm nay, anh để Trương Quốc Hồng mắng mỏ mình mà chưa từng cãi lại một câu, tất cả là vì Trương Trần cảm thấy mình không có lỗi với ai trừ mẹ con Trương Quốc Hồng.

“Xin lỗi!”, Trương Trần nói với Phương Thủy Y đang khóc như hoa lê trong mưa.

“Không sao!”, Phương Thủy Y lắc đầu: “Tôi biết anh chịu nhiều áp lực hơn chúng tôi, mẹ tôi chỉ hơi kích động thôi!”

“Anh chỉ đánh trả bà cụ thôi, vì anh đã biết kế hoạch của bà ta, còn bây giờ, chỉ cần em gật đầu, anh sẽ đi Cục dân chính với em, sau này anh sẽ bồi thường hết mọi tổn thất cho em, anh không nợ nhà họ Phương, chỉ nợ em mà thôi!”

Phương Thủy Y giật mình, sau đó cô nhìn chằm chằm Trương Trần: “Anh

muốn ly hôn sao?”

“Da mặt anh còn dày hơn tường thành, chỉ cần em không nói gì, anh sẽ không chủ động nhắc tới!”, Trương Trần nói.

Phương Thủy Y đột nhiên có chút không biết nên làm thế nào, cô nhìn Trương Trần: “Anh về nhà đi, tôi đi an ủi mẹ một chút, mọi chuyện sẽ qua thôi.

Còn nữa, tôi không ở nhà thì anh không được vào phòng tôi đâu đấy!” Trương Trần sờ mũi, sau đó một mình về biệt thự.

Khi về biệt thự rồi, Trương Trần nằm trên sofa, trong đầu toàn là lời nói của Trương Quốc Hồng.

Anh cũng muốn Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y thành giám đốc hàng đầu cả nước nhưng bây giờ anh không thể, thậm chí anh còn không thể giải thích nữa, trên người anh vẫn còn một gánh nặng nhà họ Trương, chuyện này nói thế nào đây?

Hai ngày liên tục, Phương Thủy Y vẫn chưa về, Trương Trần cũng không ra ngoài, một mình anh ở trong biệt thự gặm mì gói.

Cho tới khi một cuộc điện thoại được gọi đến.

Trên màn hình hiển thị: Bà chủ Chu!

“Sao, tìm được cửa tiệm chưa? Vợ của tôi cho cô bốn trăm ngàn rồi mà, đừng tìm cái nơi nhỏ như lỗ mũi chưa được 30 mét vuông nhé!”

Thật lâu sau, bên trong mới truyền ra tiếng nghẹn ngào.

Trương Trần nhướn mày, hiển nhiên anh đã cảm thấy không ổn, tuy Chu Viên Viên hơi ngốc nhưng qua thời gian làm việc ở Nhân Phong Đường và biết nguyên tắc làm người của cô ta, anh đã coi người này là bạn, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ông nội...!ông nội nhập viện rồi, tôi có thể tới nhà anh không?”, giọng nói của cô ta ngắt quãng truyền sang.

“Đến đây đi!”

“Tôi đến thì Thủy Y sẽ không nói gì chứ?”

“...!Cô ấy không ở nhà!”

“Tôi qua đó ngay!”, Chu Viên Viên nói xong câu rồi cúp điện thoại.

Trương Trần đứng lên, chuẩn bị nước, pha trà, Chu Viên Viên nhanh chóng xuất hiện trước mặt Trương Trần với hốc mắt đỏ bừng.

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cứ từ từ nói!”, Trương Trần bưng một ly nước cho Chu Viên Viên, còn về phần lão già Chu Nhân Kiệt kia, Trương Trần không hề quan tâm, dù sao ngày đó Chu Nhân Kiệt đã uy hiếp anh, Trương Trần này cũng đâu phải thánh mẫu.

Qua lời kể ghen ngào của Chu Viên Viên, Trương Trần mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra, khi Chu Nhân Kiệt đang chữa bệnh cho người ta, bệnh nhân đột nhiên tấn công làm ông ta bị thương, đám vệ sĩ không kịp phản ứng, nếu không phải chỗ đối phương đâm bị lệch thì sợ là Chu Nhân Kiệt đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Sau đó, tuy bệnh nhân kia đã bị đánh gãy tay chân, đưa tới cục công an, Chu Nhân Kiệt cũng nhập viện.

“Mấy ngày trước, đám người Hàn y tới Hoài Bắc khiêu chiến, bộ trưởng Vương tìm ông nội của tôi, nhờ ông ra tay.

Lần này ông nội tôi suýt mất mạng luôn, chú đừng nói gì đến buổi thi đấu ngày mai nữa”.

“Lão già Chu Nhân Kiệt là đại diện cho Hoài Bắc à?”, Trương Trần kinh ngạc hỏi.

“Vâng, anh không thể nói ông nội tôi như vậy! Tuy ông không tốt nhưng anh không thể nói như thế trước mặt tôi được!”, Chu Viên Viên u oán nói.

Trương Trần cũng không để ý, anh đang suy nghĩ sâu xa hơn, ngày mai là c cuộc thi đấu y thuật, Chu Nhân Kiệt đột nhiên bị thương, việc này quá trùng hợp rồi.

Ngay lập tức, Trương Trần nói ra suy đoán của mình.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, lần này Hoài Bắc gặp khó khăn rồi!”, Chu Viên Viên gật đầu..

Chương 38: 38: Âm Mưu

“Vậy thi đấu ngày mai sao đây?”, Trương Trần hỏi
“...!Chuyện này, ông nội tôi nói là để tôi lên thay!”, Chu Viên Viên ngượng ngùng nói.

“Cô ấy hả?”, Trương Trần trợn mắt nhìn Chu Viên Viên, đôi mắt kia hiển thị rõ hai chữ “thua chắc!”

Cũng không phải vì Chu Viên Viên quá kém mà là Hàn y mở lời thách đấu thì chắc chắn họ đã có chuẩn bị, ngay cả Chu Nhân Kiệt cũng không thể nắm chắc là mình có thể thắng thì để Chu Viên Viên lên thay có tác dụng gì? Huống chi Trương Trần cũng biết bản lĩnh của Chu Viên Viên, một vài bệnh vặt bình thường thì cô ta còn có thể giải quyết nhưng nếu đụng phải ca nào khó ăn, chỉ còn cách đứng đó nhìn mà thôi.

Chu Viên Viên bị Trương Trần nhìn đến mức có chút khó chịu, hiển nhiên cô ta cũng biết năng lực của bản thân có hạn, gương mặt nhỏ lập tức đỏ lên:
“Ông nội lấy tuyệt kỹ áp dưới đáy hòm cho tôi, ông nói tôi là phái nữ, còn là bậc con cháu, lên đó cũng không sao, lên đó chỉ coi như lộ mặt thôi, người khác cũng sẽ không nói gì!”

“Ông của cô đúng là nhìn xa trông rộng, vừa nhìn là biết cáo già thành tinh!”, Trương Trần nghe vậy thì hừ một tiếng.

“Cô thua cũng không sao, thậm chí còn có thể giúp nhà họ Chu của cô nổi tiếng nhưng thể diện Long Quốc thì nát bấy đầy đất.

Đến lúc đó thì sẽ có lời đồn Long Quốc không có ai, lại đem một thiếu nữ mới hai mươi ở Hoài Bắc đứng ra ứng chiến”.

“Cái gì gọi là trò cười trong ngành, là cái này đây...”

“Ông nội cô nằm trên giường mà còn tính toán được tới đây thì đúng là lợi hại...”

“...”, Chu Viên Viên u oán nhìn Trương Trần: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng anh cũng không thể nói ông như vậy ngay trước mặt tôi được, muốn thì đợi tôi đi, đừng để tôi nghe thấy!”

“Được được, thôi, không nói nữa!”, thấy dáng người quỵến rũ của Chu Viên Viên, Trương Trần nhìn sang chỗ khác: “Ông nội của cô bị thương mà cô không đi chăm sóc, nhà họ Chu ở phía sau cũng đã sắp xếp tất cả cho cô, vậy cô đến chỗ tôi làm gì?”

“Nếu Đông y chỉ mất vài ba câu nói là học được thì đại sư cũng chạy đầy đất rồi.

Anh cảm thấy một cô gái như tôi có thể học được hết sao?”

Chu Viên Viên mở to mắt nhìn chằm chằm Trương Trần, không ngừng đánh giá.

Trương Trần nhích mông, tay nắm chặt quần áo: “Cô nói cũng đúng nhưng đừng có mưu đồ gì với tôi! Tôi là một thằng nhà quê, giấy chứng nhận còn không có nên không được!”

Chu Viên Viên tỏ vẻ thất vọng, nhưng cô ta biết Trương Trần nói đúng sự thật.

Trong trận thi đấu này, điều kiện trước tiên phải là danh chính ngôn thuận, Trương Trần không có gì cả, không thể lên đài thi đấu.

Với lại, cho dù là gượng ép đi lên thì anh cũng phải gánh chịu mạo hiểm rất lớn.

Chu Viên Viên thua, bản thân cô ta cũng chỉ phận con gái, người khác cũng không nói gì nhiều, nhiều lắm cũng chỉ cảm thán đáng tiếc ông nội của cô ta không thể ra trận thôi, nhưng nếu Trương Trần đi lên, mọi mũi nhọn sẽ chĩa vào Trương Trần.

Anh vô cớ đi lên, chỉ cần lên thi là đã đại diện Long Quốc, tuy nổi tiếng

nhưng ngược lại, dưới áp lực và dư luận của ngàn người, Trương Trần phải gánh vác như thế nào, dựa vào đâu mà cô ta có thể khiến một người không chút quan hệ nào với mình phải mạo hiểm lớn như vậy.

“Thế anh biết số điện thoại của ông Vương Hiến Chi không, tôi nghe nói anh quen ông ấy mà, có ông ấy sẽ có bảo đảm hơn!”, Chu Viên Viên tiếp tục nói.

“Cũng được!”, Trương Trần không chút do dự gật đầu, so với anh, y thuật của Vương Hiến Chi cũng khá ổn.

Hơn nữa anh cũng không ưa đám nước Hàn kia, suốt ngày cứ la lối rằng Long Quốc ăn cắp của mình, nhưng Long Quốc lại là nơi bắt nguồn của nền văn minh cổ đại.

Ngay tức khắc, Trương Trần cầm điện thoại lên.

....!

Ánh trăng yếu ớt, gió thổi bên ngoài dìu dịu, tiếng thân, lá cây rung rinh tạo tiếng sà sạt trong một sân tứ hợp viện.

Tứ hợp viện này rất bình thường, không được trang trí xa hoa bày biện phức tạp.

Chung quanh rất im lặng, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng ếch kêu mà thôi, nơi này rất phù hợp để ở ẩn.

Một cô gái trẻ cầm một cái khăn mặt lo lắng vào trong phòng, gương mặt cô ấy rất xinh đẹp, đôi tay nhỏ nhắn như đậu hủ khiến người ta phải hoài nghi là nếu chỉ dùng chút sức thôi, họ có thể sẽ phá hoại kiệt tác của tạo hóa này.

Cô gái nhanh chóng đi tới bên tràng kỷ bằng gỗ bên tường, ở đó có một ông lão mặt mũi đầy nếp nhăn đang nằm, sắc mặt ông ấy rất tẻ, gương mặt già nua càng thêm tái nhợt không chút huyết sắc.

“Ông nội, nếu để cháu tóm được mấy tên khốn kia, cháu nhất định sẽ xé nát chúng cho chó ăn, dám chạy tới ám sát ông, đúng là cảm thấy mình sống lâu quá rồi!”

Cô gái dùng khăn mặt lau vết máu trên chỗ bị thương của ông lão, gương mặt nhỏ nhắn căng thẳng, rõ ràng là đáng vẻ sát khí nghiêm nghị nhưng lại tạo cho người ta cảm giác đáng yêu, không nhịn được mà muốn tiến lên “bắt nạt” cô ấy một chút.

Người bệnh nằm trên giường đúng là Vương Hiến Chi, còn cô gái kia chính là cháu gái của ông ấy - Vương Tiểu Tô!

“Ha ha, ông nội cũng còn may, tay chân nhanh nhẹn nên không bị thương quá sâu, có mấy lão già suyt về châu Diêm Vương rồi, cháu đừng lo! Qua một khoảng thời gian nữa là ông khỏe thôi mà!”, Vương Hiến Chi cười nói.

“Xí, ai lo cho ông ạ!”, Vương Tiểu Tô bĩu môi, nhìn Vương Hiến Chi bằng vẻ mặt giận dữ.

“Ôm một cái, í a, ôm một cái, ôm em gái, lên kiệu hoa...”, bỗng, nhạc chuông điện thoại vang lên.

Lau hết vết máu, Vương Tiểu Tô đặt khăn sang một bên, cô ấy vội cầm điện thoại di động lên, thấy tên hiển thị thì hưng phấn kêu lên: “Ông nội, là anh Trần gọi, ông nói xem có phải anh ấy nhớ tới cháu rồi không?”

Nhìn cháu gái mình một cái, Vương Hiến Chi mới nhẹ giọng thở dài: “Đưa đây, có thể là vì chuyện Hàn y đó”.

Cuộc gọi vừa được nhận, không đợi Trương Trần kịp nói, Vương Hiến Chi đã giành trước: “Chú em Trương, nếu anh đoán không sai thì cậu gọi cho anh vì chuyện Hàn y phải không?”

Trương Trần bên kia có chút kinh ngạc: “Anh cũng biết rồi sao?”

“Ày, tuy y thuật của cậu cao nhưng cậu không nằm trong giới Đông y, chuyện đã truyền ra, người nào thạo tin đều biết hết rồi!”, Vương Hiến Chi giải thích.

“VẬY ông anh có thời gian không, anh tới thay đi!”, giọng nói của Trương Trần truyền ra từ trong điện thoại.

Vương Hiến Chi cười khỏ: “Cậu biết tại sao anh biết ngay cậu gọi là vì chuyện Hàn y không?”

“Anh đừng nói cho em biết là mình bị người ta xử rồi nhé?”

“...!Cháu gái cưng của anh vừa mới sát trùng vết thương đây!”, Vương Hiến Chi bắt đắ dĩ: “Ngay từ đầu, anh cũng không chú ý, sau đó có vài người chạy lên chém anh, nếu không phải anh trốn nhanh thì chắc sau này cậu chỉ được gặp anh trong mộng thôi!”

“Hàn Bổng không từ thủ đoạn chỉ để đạt mục đích sao? Nếu điều tra ra thì danh tiếng của chúng sẽ thế nào?”, Trương Trần nghiêng rắng nghiêng lợi nói, đắm người này đúng là gian xảo, ai nổi tiếng ở Hoài Bắc, họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Lần này không thể để chúng tiếp tục làm loạn nữa, nếu không thì kết quả cuộc thi ngày mai sẽ chắc như đinh đóng cột.

Còn bên Chu Viên Viên, Trương Trần chưa từng trông mong gì, ông lão Chu đều vì muốn cho nhà họ Chu nổi tiếng, làm Chu Viên Viên nở mày nở mặt còn Hoài Bắc thì không còn cách nào nữa, chỉ có thể đồng ý.

Không phải Trương Trần tự cao, anh tự hỏi, ngay cả chính anh cũng không thể nào huấn luyện Chu Viên Viên thành chuyên gia hàng đầu chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, hôm nay mới học sơ sơ là đã muốn lên thi đắu rồi à, thật sự coi Hàn y đều là tay mơ à?

Vương Hiến Chi vừa chế thuốc mỡ cho mình vừa nói: “Nếu điều tra được thì họ sẽ tiếp tục hành động à?”

“Thật không dám giấu, ở Hoài Bắc và các vùng lân cận, hể ai có chút danh tiếng là đều bị nhắam rồi, xem ra những người hàng đầu Hoài Bắc đều trở nên vô dụng, trừ phi...”

Im lặng một lát, Vương Hiến Chi nói: “Trừ phi bên thủ đô ra tay, nhưng cậu cũng biết, đây là chuyện không thể.

Nếu như chỉ một số tên Hàn Bổng tới là đã muốn người bên thủ đô ra tay thì thể diện cả Long Quốc này cũng không còn nữa, chứ đừng nói tới việc mấy

người bên thủ đô không muốn ra tay.

Dù họ đồng ý thì phía trên cũng không cho!”

“Đương nhiên trời nam biển bắc thì không chỉ ở thủ đô có nhân tài, có lẽ là đã đi xa hoặc không muốn người khác biết.

Bởi vậy, lần này Hoài Bắc thật sự sẽ thua...”

Vương Hiến Chi đặt phần nghe bên tai, vừa nói xong ông ấy dừng một lát.

Trương Trần không hề đáp lời.

Ông ấy muốn nói cách cuối cùng là để Trương Trần ra mặt thi đấu, chỉ cần Trương Trần ra tay, Vương Hiến Chi đảm bảo Hoài Bắc thắng chắc, nhưng ông ấy đã nói tới mức này rồi mà Trương Trần vẫn không phản ứng.

Cũng đúng, nếu Trương Trần chịu ra tay thì người này đã không gọi điện thoại cho mình.

“Chú em Trương, cậu nên suy xét một chút, nếu thật sự Hoài Bắc đi vào đường cùng, sợ là sau khi thất bại, Đông y Hoài Bắc cũng không còn, thậm chí mặt mũi của đất nước cũng bị liên lụy!”

Trong biệt thự, Trương Trần không nói lời nào, anh cúp điện thoại, Chu Viên Viên sốt ruột nhìn anh: “Sao rồi?”

Im lặng một lát rồi Trương Trần mới nói: “Thêm cả ông nội cô, những danh y của Hoài Bắc và vùng lân cận, có năm người bị đâm rồi!”

“...!Vậy là các bác sĩ đông y hàng đầu Hoài Bắc không ai đến được à?”, Chu Viên Viên run rẩy hỏi.

Trương Trần trầm mặc, như Vương Hiến Chi nói, lần này thật sự tiêu rồi, trừ phi bên thủ đô phái người tới nhưng thủ đô là trung tâm của Long Quốc, có khả năng để bên thủ đô phái người tới sao, huống chi họ cũng không có cách nào đến được.

Hiện giờ, thời gian đã rất cấp bách, hoàn toàn không còn cách nào rồi!

Bỗng nhiên, điện thoại Trương Trần rung lên, anh cầm lên xem thì thấy là

tin nhắn của Vương Hiến Chi.

Nội dung rất đơn giản.

“Hàn Bổng đổi người rồi, là một trong mười người đứng đầu cả nước - Kim Lăng Quốc, được gọi là...!Quý Thủ!”

Phía dưới còn có một đường link màu xanh, Trương Trần mở laptop, điền địa chỉ Internet vào.

“Theo phóng viên của đài đưa tin, trong lần giao lưu y học cổ truyền lần này, Hàn Bổng

tạm thời đổi người, người được gọi là Quý Thủ - Kim Lăng Quốc vừa bay từ nước Hàn sang đây, hành động này nhằm tỏ vẻ anh ta sẽ đích thân ra tay dạy dỗ giới Đông y Long Quốc, chứng minh Đông y bị ăn trộm từ nước bọn họ, kẻ trộm nhất định sẽ thua!”

Vừa mở trang web, một phóng viên mặc vest đang cầm micro nói, hiện giờ, sắc mặt Trương Trần đã u ám tới mức có thể chảy ra nước, mà Chu Viên Viên kể bên cũng xụi lơ trên ghế.

Vốn dĩ trước đó cô ta còn không thể đảm bảo mình thắng được, lần này còn thêm một Quý Thủ, giờ có thể nói là vô vọng, đi lên thi đấu cũng chỉ là bị hành xác thôi, dù ông nội mình không bị đâm thì có lẽ ông ấy cũng không đảm bảo được bao nhiêu..

Chương 39: 39: Đắm Đương Và Gánh Vác

Bài đăng chỉ vừa mới được công bố mười phút thôi mà lượng truy cập lúc này đã lên đến hơn chục triệu, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên! Rõ ràng tin tức này chính là một quả bom nặng ký, bùng nổ khắp cả internet lẫn hiện thực!

“Lũ khốn kiếp này, đúng là bọn chó má, bắt chước Long Quốc chúng ta, rồi bây giờ lại lật mặt cắn người!”

“Đây chắc chắn là âm mưu của bọn nước Hàn bản bựa, bây giờ mới phát tin tức ra ngoài, mà hiện giờ mấy vị thần y nước ta lại đang bị thương, tại sao bọn chúng lại không chết quách đi, sống cũng chỉ tổ làm ô nhiễm không khí!”

“Đả đảo Hàn bản bựa, có vị tiền bối giỏi giang nào hack nổ mạng internet của bọn chúng luôn đi...”

Từng bình luận lần lượt xuất hiện, số lượt click đã lên đến hơn trăm triệu! Đột nhiên website biến đổi, nháy mắt đã xuất hiện một tin tức nặng ký ngay trên đầu trang chủ!

Đó là tin tức về và khẩu cung của kẻ hành thích, trong đó ghi rõ kẻ này họ Kim, mọi người đều biết họ Kim này là một họ vô cùng phổ biến ở nước Hàn, thế nhưng, rõ ràng điều này không thể dùng để làm chứng cứ được! Bên dưới còn có cả một dòng chữ, nói rằng đây là thông tin mà người trong nội bộ tiết lộ, chỉ là có hacker thấy ngứa mắt quá nên liền công khai chân tướng ra ngoài!

Giờ phút này, màn hình laptop trước mặt Trương Trần toàn những hình ảnh mơ hồ, đó là lượng ghé thăm quá lớn của các trang web, máy chủ không tải nổi nên xuất hiện bug, có thể thấy được chuyện này đã được nung nóng đến mức độ thế nào!

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, những thông tin được hacker thả ra đều bị triệt bỏ, loại ngôn luận kiểu này rất dễ dẫn tới chiến tranh quốc tế, trừ phi

có chứng cứ xác thực, bằng không thì sẽ không thể treo bùa mãi ở đây như vậy được.

Ngay khi trên website dấy lên cuộc mắng chửi rầm rộ và hacker kia đại diện xâm nhập trang mạng quốc tế của nước Hàn, bầu không khí trong một tòa văn phòng tại Thủ đô cũng vô cùng căng thẳng!

Một ông lão tóc hoa râm, quân hàm đeo trên vai có một ngôi sao, bộ quân trang trên người thẳng thớm, nhưng trong đôi mắt ông ta lại ngập tràn lửa giận.

“Thưa thượng cấp, chúng tôi vẫn đang xử lý!”, có người báo cáo vậy.

“Ở Thủ đô này ngoài mấy người không thể động tới ra thì có ai có khả năng y học cao hơn mấy người ở Hoài Bắc kia?”

“Cũng có vài người, nhưng mà...”, người kia do dự một lát rồi mới nói:

“Nhưng bọn họ cũng không dám nắm chắc sẽ thắng được Quỷ thủ Kim Lăng Quốc.

“Vô dụng, một đám vô dụng, Long Quốc rộng lớn chúng ta mà lại chẳng có lấy một người dám đứng ra là sao?”

“Nếu Thủ đô đã không có ai dám chắc rằng mình thắng được Kim Lăng Quốc, vậy vì sao bọn họ lại còn muốn phái người hành thích mấy người ở Hoài Bắc kia?”

“Lẽ nào...”, ông lão nói tới đây bèn giật thót, tỏ ra kinh hãi: “Lẽ nào đám láo xược đó muốn dùng cách thức nghiền ép để làm nhục Long Quốc chúng ta?”

“Truyền lệnh của tôi, vận dụng hết tài nguyên cũng phải ngày đêm tìm, tìm ra được người!”

“Vâng!”, người kia đứng nghiêm, sau đó cúi chào rồi nhanh chóng rời đi! Cùng lúc đó, trang mạng của hiệp hội Y học Long Quốc vốn lặng thinh mấy năm liền lại bỗng nhiên trở nên sôi nổi, cuộc thảo luận trong đó chính là những chuyện liên quan đến Hàn Y!

“Hết cách rồi, tôi chỉ tiếc rằng mình không học hành tới nơi tới chốn!”

“Bây giờ ngoài việc chờ Thủ đô phái người thì đã không còn cách nào khác, nhưng mà gốc gác mọi chuyện ở nơi này, nào dám để dành khinh địch, chỉ

sợ sẽ thua thật sự!”

“Thật ra tôi còn biết một cao thủ, trình độ y học của ông ấy có thể nói là thần kỳ, nhưng lần cuối cùng tôi gặp anh ta là ở núi Min, cách Hoài Bắc hơn ngàn dặm lận, căn bản không thể nhanh chóng chạy tới đây được, mà hiện giờ tôi cũng không có cách nào liên lạc được với ông ấy!”

Từng dòng chữ lần lượt xuất hiện, tất cả đều là mấy vị học giả Đông Y thảo luận xem nên giải quyết thế nào.

Tại Thủ đô, trong một căn nhà trệt có một ông lão tuổi tác rất cao đang ngồi, có đôi lúc ông lại ho khan một tiếng, nhưng dù vậy ông vẫn không hề bỏ điếu thuốc lá trên tay xuống.

“Người đâu, chuẩn bị xe, ngày đêm tức tốc tới Hoài Bắc!”, ông lão lại ho khan thêm hai tiếng, sau đó gọi người ở bên ngoài tới.

Chỉ chốc lát, bên ngoài đã truyền đến ánh đèn lóa mắt và mùi máy vệ sĩ.

...

Phía nam Hoài Bắc, trên một đỉnh núi tối tăm mịt mù, hơn mười người đang nhìn ông lão trước mặt bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

Một lúc lâu sau, ông lão bỗng xoay người lại, nói khẽ: “Cho dù không địch lại, nhưng cũng phải dốc sức cứu viện!”

“Sư phụ, chúng con hiểu rồi!”, cả nhóm người đồng loạt hô, sau đó đi thật nhanh rời khỏi đỉnh núi, biến mất trong màn đêm.

Thành phố Mang, tỉnh Khương Hải, núi Bách Bệnh Lô, cảnh tượng y hệt đều lặp đi lặp lại trong tầm mắt, giờ phút này đây, người khắp bốn phương tám hướng đều đổ dồn về phía Hoài Bắc!

Cho dù trình độ y học của họ không địch lại, nhưng cũng phải đứng ở nơi đó, để nói cho bọn người nước Hàn biết Long Quốc bọn họ không phải không có ai!

Giờ phút này, trên đường sắt, cao tốc, xe lửa của Hoài Bắc.

Rất nhiều nhà ga quy mô lớn đều đổ đầy những chiếc xe Jeep màu xanh sẫm, bọn họ đứng ngay ở cửa cửa trạm dừng, khiến tất cả mọi người đi qua

đi lại đều tỏ ra kinh ngạc!

Phải biết rằng nơi đây không phải chỉ cần có tiền là có thể lái xe vào được, mọi người đang đua nhau suy đoán xem liệu có phải nhân vật quan trọng nào đó sắp tới hay không!

Hoài Bắc, bệnh viện Thành phố.

Ngoài một vài bộ trưởng ít liên quan như bộ Công thương, Thủy lợi, Trị an ra thì tất cả những người khác đều có mặt, trong đó dẫn đầu là Bộ trưởng Vương.

Ở bên dưới là tất cả các bác sĩ Đông Y trực thuộc bệnh viện Thành phố, mặt mũi ai cũng đều tỏ ra nặng nề!

“Bộ trưởng Vương, chúng tôi thật sự hết cách rồi!”, viện trưởng Ngô thở dài, ông ta chỉ là viện trưởng của một bệnh viện cấp thành phố, làm gì có biện pháp nào hay đâu!

Sắc mặt bộ trưởng Vương vô cùng nặng nề, luôn im lặng từ đầu tới giờ, sao ông ấy lại không biết kia chứ, nhưng cũng không thể nào cứ ngồi chờ mãi trong văn phòng như thế này được.

“Bên phía Thủ đô đã phái người đến, nhưng mà... bọn họ căn bản cũng không có cách nào thắng được Quý Thủ!”, bộ trưởng Vương nói.

“Lẽ nào thực sự không còn cách gì ư, ngày mai phải để một con nhóc lừa gạt đại diện cho cả Long Quốc, tuy rằng cô gái đó là cháu gái của Chu Nhân Kiệt, nhưng dù thế nào cũng còn quá trẻ!”, có người lo âu nói.

Mọi người nhao nhao cảm thán, thảo luận nửa ngày trời mà cũng không đưa ra được phương án thực tế nào.

Tiền Sinh Bình ngồi ở trong góc, kể từ lúc những người này tập trung lại với nhau, ông ấy chẳng hề hé răng nói lấy một câu.

Sắc mặt ông ấy phức tạp không thôi, tầm mắt lại càng xa xăm, dường như đang suy tư điều gì đó, mãi sau mới chịu lên tiếng, cắn răng nói: “Bộ trưởng Vương, đổi Chu Viên Viên, ngày mai... để tôi đi!”

“Ông ư?”, bộ trưởng Vương kinh ngạc nhìn Tiền Sinh Bình, những người khác cũng bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Bọn họ đều biết Quý Thủ là ai, ngay cả Chu Nhân Kiệt nổi tiếng như thế cũng không dám nắm chắc, huống chi là Tiền Sinh Bình?

“Chắc chắn ngày mai sẽ ở vào tình thế thua chắc, bất luận ai đi cũng đều có kết cục như vậy cả thôi, Chu Viên Viên là cháu gái của Chu Nhân Kiệt, cô bé đó có tương lai xán lạn, còn tôi, một lão già đã sống sáu bảy mươi năm, cả đời này cũng chỉ tới thế được thôi, cho dù để người ta mắng chửi, thì cũng có thể mắng được mấy năm nữa đâu?”

Giờ phút này.

Tất cả mọi người đều đã vỡ lẽ, không hề Tiền Sinh Bình lại muốn hiến dân hết thảy, tự mình công trên lưng cái danh thất bại, tự mình vác trên vai tất cả mọi chuyện.

Tất cả mọi người đều quay về phía Tiền Sinh Bình, bao gồm cả bộ trưởng Vương, sao bọn họ lại không biết chuyến đi này sẽ có kết quả như thế nào kia chứ, người khác né còn chẳng kịp, sợ phải gánh cái danh thất bại, thế mà Tiền Sinh Bình lại chủ động đứng ra!

Bọn họ tự hỏi lòng mình, họ không có được dũng khí và quyết tâm như vậy, ngay cả bộ trưởng Vương cũng không.

Bởi vậy, giờ phút này đây, họ đều nhìn Tiền Sinh Bình – ngôi sao sáng chói của bệnh viện Thành phố bằng ánh mắt tôn kính, ông ấy bằng lòng một mình gánh vác tiếng xấu trong giới y học.

Ông ấy là người học y, sẵn sàng chiến đấu vì tôn nghiêm, vì nền Y học của cả Long Quốc!

“Lão Tiền, ông vất vả rồi!”, bộ trưởng Vương nói với vẻ mặt nặng nề.

...

Trong biệt thự, Trương Trần và Chu Viên Viên đều đang im lặng.

Bỗng nhiên, một hồi chuông inh tai phá vỡ bầu không khí ngọt ngào đó.

“Gì cơ?”

“Tại sao lại muốn làm vậy, ông ấy không nên làm thế!”

Chu Viên Viên nhận điện thoại, giọng khàn khàn đứt quãng.

“Xảy ra chuyện gì?”, Trương Trần nhíu mày hỏi.

“Chủ, chủ nhiệm Tiền... Tiền Sinh Bình... Ông ấy muốn đứng ra thay tôi.

Tại sao ông ấy lại phải làm vậy kia chứ, lẽ nào ông ấy không biết rằng đây là cục diện thua chắc ư, lẽ nào ông ấy lại không biết nếu thua thì sẽ phải chịu những gì sao?”, hai mắt Chu Viên Viên đỏ bừng.

“Chính vì biết nên ông ấy mới quyết định đứng ra!”, im lặng hồi lâu, Trương Trần mới mở laptop lên, giọng trầm xuống: “Đây chính là khả năng y học mà Tiền Sinh Bình hỏi tôi, tuy rằng tôi không kiên nhẫn nhưng cũng đã giải thích kỹ càng nguyên nhân cho ông ấy rồi!”

“Long Quốc này có bao nhiêu học giả Đông Y, nhưng lại chẳng có mấy người có thể sánh được với Tiền Sinh Bình, ngay cả Trương Trần tôi cũng phải nghiêm túc thốt lên hai chữ ‘kính nể!’”

“Chu Viên Viên, cô về đi, nói với Tiền Sinh Bình là ngày mai tôi sẽ đích thân tới đó!”, Trương Trần trầm giọng nói, cho dù anh đã đề xuống, nhưng sự tức giận trong lời nói vẫn khiến Chu Viên Viên cảm thấy lạnh lẽo.

“Đó là Quỷ Thủ đấy, anh đứng ra liệu có giải quyết được không, giờ anh đứng ra thì có khác gì Tiền Sinh Bình đâu.

Ai cũng không được đi, để tôi, tôi chỉ là một đứa con gái, tôi sợ gì đâu?”, Chu Viên Viên nói chắc nịch.

“Quay về đi!”, Trương Trần không nói thêm gì nữa ngoài ba chữ này, chỉ cần là người hiểu anh thì đều biết rằng khi anh đã hạ quyết tâm thì không một ai có thể thay đổi được!

...

Hôm sau, sắc trời sáng rõ, Trương Trần tâm sự nặng nề thao thức suốt cả

đêm.

Anh nhìn lướt qua điện thoại di động, trên đó hiển thị số cuộc gọi nhỡ của Tiền Sinh Bình lên tới hơn bốn mươi cuộc!

Đút đi động vào trong túi quần, Trương Trần chỉnh trang lại quần áo, sau đó đi về phía sân thi đấu ở bệnh viện Thành phố.

Bệnh viện Thành phố, lúc này trên khoảng đất trống đã có rất nhiều người, bọn họ xếp thành hai hàng, bộ trưởng Vương và Tiền Sinh Bình đứng sòng vai nhau, đang bước về phía trước.

Theo từng bước đi của họ, người đứng hai bên đều đồng loạt cúi đầu.

Những người do Thủ đô phái tới lại càng tỏ ra xấu hổ hơn, bọn họ đã biết được đối sách của Hoài Bắc rồi, tuy rằng vẫn là thua chắc như cũ, nhưng đây cũng là biện pháp tốt nhất.

“Nếu như có một cậu thanh niên chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt khá đẹp đi vào thì hãy ngăn cậu ấy lại cho tôi!”, Tiền Sinh Bình nói.

Tuy mọi người không biết người trẻ tuổi kia là ai hay có năng lực thế nào, nhưng nếu Tiền Sinh Bình đã nói vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ làm được!

“Ai dám ngăn cản tôi?”

Bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến, tất cả mọi người đều quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một chàng trai đang đi về phía này, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt anh, khiến mọi người không nhìn thấy rõ lắm khuôn mặt ấy.

Chỉ mỗi mình Tiền Sinh Bình là khẽ than!.

Chương 40: 40: Ngàn Người Chỉ Trở

“Người kia là ai, dám ngạo mạn như vậy à?”

Theo bước chân tiến về phía trước của Trương Trần, một số người nhíu mày nói.

Có thể nói, ở đây toàn là người ở cấp bậc nhân tài, ít nhất thì cũng có thân phận nổi tiếng, mà người tới trẻ tuổi như vậy, còn dám hỏi ai dám chặn đường mình, đây không phải là ngạo mạn hống hách thì là gì?

“Cậu ta à?”, có người đánh giá Trương Trần một chút rồi cười nhạt: “Anh không phải người địa phương nên không biết, cậu ta tên Trương Trần, ai mà không biết cậu ta chứ?”

“Hả? Nói vậy thì người này nổi tiếng lắm nhỉ, cậu ta làm gì, sao tôi chưa từng được nghe tên?”

Vài người từ thủ đô đến lộ ra vẻ mặt tò mò, có vẻ họ còn muốn tiến lên làm quen, dù sao người này cũng còn trẻ như vậy mà danh tiếng đã nổi như cồn, chắc hẳn là rất xuất sắc!

Đột nhiên, đa số mọi người cười lớn, còn cười tới độ ngã tới ngã lui.

“Ha ha, cậu ta, cậu ta là thằng ở rể ăn bám của nhà họ Phương, cưới vợ ba năm rồi, đừng nói là âu yếm, ngay cả tay cũng chưa được nắm nữa!”, một người địa phương Hoài Bắc ôm bụng nói.

“Không biết sao hôm nay thằng nhóc này lại lớn gan tới vậy, chẳng lẽ là do nhà họ Phương sắp xếp, bảo cậu ta đến để lòe mọi người, tạo ấn tượng à?”

“Phân tích này cũng khá hợp lý nhưng trong trường hợp thế này, cậu ta sẽ phải thất vọng thôi!”

Nụ cười trên mặt mấy người đến từ thủ đô cứng lại, nghe lời giải thích của những người này rồi họ mới biết mình vừa mới làm chuyện buồn cười.

Người này đúng là rất nổi tiếng, nhưng cái tiếng tăm này lại không tốt.

Bộ trưởng Vương và mấy người từng thấy Trương Trần ở bệnh viện thấy cảnh này, ông ấy vội tiến lên đáp lời, lần này phải làm những kẻ hóng hớt kia câm miệng.

Tiền Sinh Bình cũng thở dài tiến lên, nhìn Trương Trần nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Cậu không nên tới đây!”

“Nhưng tôi đã tới rồi!”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Cậu cũng biết điều này tượng trưng cho cái gì rồi! Cậu quá trẻ, quá xuất sắc, không nên ngã ở đây, hiểu chưa?”, Tiền Sinh Bình nhìn Trương Trần, ông ấy gánh vác mấy chuyện này là được.

Trương Trần khẽ cười: “Từ đầu, tôi đã không muốn tới nhưng Chu Nhân Kiệt gặp chuyện, tôi gọi cho Vương Hiến Chi, ai ngờ ông ấy và vài chuyên gia Đông y khác đều bị đánh lén!”

“Còn về hậu quả?”, Trương Trần nói: “Đó là thắng lợi của Long Quốc của chúng ta, Trương Trần này sẽ đè bẹp mọi người!”

“Thật buồn cười, từ bao giờ một thằng vô dụng lại ăn nói to nói lớn dữ vậy, ăn nhiều hành tây quá hả?”

Dù thấy Trương Trần quen với bộ trưởng Vương và Tiền Sinh Bình nhưng khi nghe Trương Trần nói như thế, họ vẫn không nhịn được mà lên tiếng.

“Bộ trưởng Vương, ông Tiền, lần này, cứ để tôi đi!”, Trương Trần không quan tâm tới tiếng thì thầm xung quanh, nghiêm túc nhìn hai người trước mặt, hôm nay chỉ họ mới có quyền quyết định!

“Hồ đồ!”, không đợi Tiền Sinh Bình lên tiếng, bộ trưởng Vương quát lớn:

“Trương Trần, năng lực cậu quá xuất sắc, không nên xuất hiện lúc này, nếu cậu muốn xem thì tôi có thể đồng ý nhưng còn về chuyện lên đài, thôi đi!”

Ông Tiền cũng gật gù đồng ý, ông ấy biết Trương Trần giỏi hơn mình nhiều nhưng đây không phải là chữa trị bình thường, sau lưng phải gánh vác nhiều thứ lắm, còn lời nói sẽ thắng toàn bộ của Trương Trần, ông ấy chỉ coi như Trương Trần an ủi mình thôi.

Đối mặt với Quỷ Thủ - Kim Lăng Quốc của nước Hàn, ai dám đảm bảo sẽ thắng lợi 100%?

Trương Trần nhìn Tiền Sinh Bình: “Tôi tới để hỏi ông là ông có thể đảm bảo mình sẽ thắng không?”

“...!Không thể!”, Tiền Sinh Bình cười khổ, lắc đầu, nếu ông ấy có thể thắng thì hà cớ gì phải bày ra cái vẻ mặt như khóc tang thế này.

“Nếu đã không thể thì nhường đường đi! Tôi nói rồi, tôi có thể thắng!”, Trương Trần chân thành nói: “Chuyện này liên quan tới danh dự của đất nước, há có thể để một mình ông gánh vác, mà năng lực của tôi thế nào, ông cũng đã biết rõ rồi!”

Tiền Sinh Bình im lặng, rốt cuộc thực lực của Trương Trần đến đâu, ông ấy cũng không rõ lắm nhưng điều duy nhất mà ông ấy có thể xác định là dù học thêm mười năm, Tiền Sinh Bình cũng không thể vượt qua anh.

Chẳng lẽ họ thật sự phải để Trương Trần đi vào, nhưng lỗ đâu, nhỡ đâu thua thì sao?

Trương Trần là thiên tài xuất sắc và trẻ tuổi nhất mà ông ấy từng gặp, tuy hai người không có quan hệ máu mủ nhưng Tiền Sinh Bình rất mong đợi vào tương lai của Trương Trần, ông ấy thật sự không nỡ để một người thế hệ sau mà mình thích phải chịu mạo hiểm như vậy.

“Cậu đã nghĩ kỹ thì tôi không nhiều lời nữa, để tránh cậu chê tôi lắm nhảm, cậu đi đi!”, Tiền Sinh Bình phát tay.

“Tốt lắm!”, Trương Trần được đồng ý thì bước nhanh về phía cửa lớn.

“Đứng lại, cậu đứng lại cho tôi!”, bộ trưởng Vương trợn mắt nhìn Tiền Sinh Bình.

Cái ông già này, sao lại đột nhiên thay đổi thế, mình còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý nữa.

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn Tiền Sinh Bình, rất nhanh đã có

người kinh ngạc hỏi: “Hắn chỉ là một thằng rể bắt tài của nhà họ Phương thôi, cuộc chiến này đại diện cho danh dự của Long Quốc, sao có thể cho một thằng vô dụng thế này đi vào?”

“Không sai, tìm đại một người trên đường cũng giỏi hơn hắn nhiều! Thế này không phải là làm mất mặt Long Quốc chúng ta sao, trong tương lai mà gặp đám Hàn bồng thì sao chúng ta ngóc đầu lên được?”

Bộ trưởng Vương lau mồ hôi lạnh, những người này nghĩ giống ông ấy, Trương Trần này không thể đi vào, danh bất chính, ngôn bất thuận, đây là đưa nhục điểm cho người ta nói mà!

Bộ trưởng Vương vội tiến lên hai bước, đuổi theo Trương Trần, khi người này định túm chặt Trương Trần thì bỗng cảm thấy mất hết sức lực, hai chân nhũn ra, sợ là ông ta sắp ngã ra đất rồi.

“Cậu, cậu làm gì tôi?”, bộ trưởng Vương hoảng sợ, tình hình sức khỏe thế nào, ông ấy tự biết, khi mình vừa muốn ra tay giữ Trương Trần lại thì lại xuất hiện tình trạng này, không phải Trương Trần làm thì là ai!

Nhưng Trương Trần hoàn toàn không đáp lời ông ấy mà tiếp tục đi tới phía trước.

“Ngăn hắn lại!”, có người hét lớn.

Một đám người đồng loạt tiến lên bao vây Trương Trần.

“Tiền Sinh Bình, ông có quyền gì mà cho cậu ta vào! Cậu ta có thể đại diện Long Quốc à? Vốn dĩ chúng tôi tôn trọng ông, khâm phục ông nhưng bây giờ, ông có ý gì, muốn Long Quốc chúng ta bị cười nhạo sao?”

Cả đám người trút lửa giận lên Tiền Sinh Bình, họ đều cảm thấy ông ấy không biết nhìn tình hình chung trong thời điểm quan trọng.

Ánh mắt Trương Trần lia qua mấy người xung quanh, những người bao vây anh không chỉ có mười người.

Dù dùng vũ lực, dù khả năng dùng kim châm của Trương Trần có tuyệt diệu tới đâu thì sợ là cũng chịu thiệt.

“Nếu muốn đại diện Long Quốc, muốn đi qua thì phải giẫm lên người tôi đã!”, một tên mập mập hai trăm cân bước ra từ trong đám người.

Những người khác đều có vẻ mặt kính nể, họ gật đầu ủng hộ người kia.

“Tôi không đi, các người đi không? Cả đám chỉ biết làm con rùa hèn rụt đầu trong mai, đứng trước danh dự, Tiền Sinh Bình còn cảm thấy bản thân không thể thối nể, dám mạo hiểm đi tới, các người dám không? Nếu các người dám, tôi sẽ rời đi!”

Trương Trần trầm mặt nhìn mấy người này, nói tiếp: “Nếu không có gan thì tránh ra cho tôi.

Các người không cho tôi đại diện Long Quốc, tôi cũng không muốn đại diện vì bản thân không có sức nặng tới mức đó.

Nhưng trong tình huống hiện tại, thân là một người dân của Long Quốc, ngay cả dụng khí để lên đài thi đấu cũng không có mà lại đứng đánh nhau trong này, đây là phương thức của các người sao?”

“Tôi không biết cách khuyên nhủ, nhưng bây giờ, các người rút đi!”, Trương Trần hét lớn, không đếm xỉa tới mấy người trước mặt, bước từng bước đầy kiên định tiến về phía trước.

“Cậu... cậu đứng lại!”, người đứng trước mặt anh lắp bắp nói.

Sau đó, Trương Trần chưa từng dừng bước, anh vẫn thản nhiên đi tới trước.

“Thôi quên đi, để cậu ta đi đi!”

Bộ trưởng Vương khôi phục lại bình thường, thở dài nói, ông ấy không đồng ý với cách nói Trương Trần là kẻ bất tài bởi vì trong ngày đó, ở bệnh viện, khi Trương Trần ra tay cứu người, chính ông ấy tận mắt nhìn thấy.

Nhưng dù sao Trương Trần cũng quá trẻ, lại không có chứng nhận hành y.

Trong tình huống biết chắc mình sẽ thua, để Trương Trần lên đó cũng quá khó coi.

Mà hôm nay, Trương Trần lại ngang ngược đến thế, Tiền Sinh Bình cũng tỏ thái độ, ông ấy cũng không còn cách nào tốt hơn.

Giống như Trương Trần đã nói, Trương Trần không đi, Tiền Sinh Bình không thay, trong đám người chỉ biết mạnh miệng này, có ai dám đi lên, không khỏi nói tới chuyện thắng thua, chỉ xét chuyện dám lên mà thôi.

Đừng nói là những người này đứng ngoài chỉ biết sơ sơ, dù là một vài nhân tài trong đại sảnh, gồm người do thủ đô phái tới, không ai dũng cảm như vậy.

Khí thế của bức tường người kia vốn đã giảm khi bị Trương Trần mắng, giờ nghe bộ trưởng Vương nói thế thì một đám vội thuận theo lời ông ấy, nhường đường cho Trương Trần.

Trương Trần cứ như không nhìn thấy những người này, mắt anh nhìn cống hình vòm phía trước, sau đó bước qua.

“Tiền Sinh Bình, chúng ta cũng vào thôi, sợ là lần này Hoài Bắc phải rơi vào làn sóng của dư luận rồi, mà vị trí của tôi chắc cũng sắp không còn!”, bộ trưởng Vương cảm thán.

Đối với Trương Trần, bộ trưởng Vương rất tán thưởng, thế nhưng... đáng tiếc!

Trừ Trương Trần và hai người bộ trưởng Vương, phía sau có thêm mấy chục người theo vào.

Còn đám người còn lại thì hoặc là thân phận không đủ, không thì là không đủ tư cách nên chỉ có thể ở ngoài chờ kết quả.

Trương Trần tiến vào đại sảnh, bên trong đã dựng một cái đài cao giống sân khấu, bên trên trải thảm màu đỏ rực rỡ, chung quanh có ít nhất mấy trăm người đang ngồi.

Đây đều là người trong ngành Đông y, có thể nói họ đều là thầy thuốc địa

phương.

Chu Viên Viên đã chờ trước bên trong lập tức nhìn thấy Trương Trần xung phong lên trước, sắc mặt thay đổi, thì thào trong miệng: “Anh ta vẫn phải tới sao, ông Tiền không ngăn anh ta lại ư?”

“Xì!”

Chu Nhân Kiệt ngồi trên xe lăn cười nhạo một tiếng, khinh thường nói:

“Không biết lượng sức mình, lòn thiên hạ!”

“VẬY CŨNG KHÁ HƠN LOẠI ÍCH KỶ, CHỈ MUỐN ĂN CẤP THÀNH QUẢ CỦA NGƯỜI KHÁC NHƯ ÔNG NHIỀU!”, Chu Viên Viên căng mặt phản bác.

“Con bé chết tiệt, dám nói ông nội như vậy à?”, Chu Nhân Kiệt giận dữ nhưng Chu Viên Viên hoàn toàn không nhìn ông ta khiến ông ta giận mà không có chỗ trút.

Ở một góc khác, một đám người nhìn sang, bực bội nói: “Chuyện gì thế này, tôi nhớ Tiền Sinh Bình là một ông già mà, sao giờ biến thành một người trẻ tuổi thế này?”

Những người này đều là danh y tới từ khắp nơi, hiển nhiên, chỉ là danh y với người bình thường thôi, Quý Thủ Kim Lăng Quốc không bao gồm bên trong đó..

Chương 41: 41: Dám Thử Một Lần Chứ

Trương Trần không quen biết ai cả, bên trong vừa ồn ào vừa hỗn loạn, tất nhiên anh không nghe thấy tiếng bàn tán về mình của đám đông.

Cho dù nghe thấy, chắc hẳn anh cũng không để tâm.

Chưa được bao lâu, bộ trưởng Vương và Tiền Bình Sinh cũng theo vào, họ đứng ngay phía sau lưng anh.

“Trương Trần, cậu...!cậu chắc chắn được mấy phần vậy? Đừng thua thảm quá nha!”, trên gương mặt bộ trưởng Vương là biểu cảm như người bị táo bón lâu ngày, nếu không phải vì lần trước Trương Trần xoay chuyển được tình thế, khi cả bệnh viện thành phố cùng bó tay thì một mình anh cứu vãn được, chắc giờ này bộ trưởng Trương đã bùng nổ ngay tại chỗ rồi.

“Nếu tôi bảo là tôi chắc chắn đến 100%, bộ trưởng Vương ông có tin không?”, Trương Trần thản nhiên đáp.

“...Tự tin là tốt!”, bộ trưởng Vương lúng búng rất lâu rồi mới thốt ra được mỗi một câu như thế.

Ngay khi mấy người này đang trò chuyện và mặt mũi của bộ trưởng Vương vẫn như người táo bón, một người đàn ông chừng hơn năm mươi tuổi bước vào từ cửa chính.

Người này bị hói ngay giữa đỉnh đầu, theo sau lưng gã là ba người đàn ông và một phụ nữ.

Người này vừa bước ra, góc trái của hội trường ào ào vỗ tay, một dải băng-rôn bắt mắt lập tức được căng ra.

“Kim Lăng Quốc tất thắng! Quỷ Thủ tất thắng, truyền bá quốc túy Hàn bổng!”

Ngay khi băng-rôn được căng lên, đám người kia líu ra líu riu nói một đồng ngôn ngữ kỳ lạ như tiếng chim kêu, chắc hẳn đây là ekip của đám Hàn

bồng kia chạy tới.

Viện trưởng Ngô ở bên dưới cũng bước lên, cuộc thi lần này tổ chức ở bệnh viện Thành phố, ông ấy là viện trưởng, tất nhiên phải để ông ấy chủ trì.

“Hôm nay là ngày so tài về Đông y, Quý Thủ của Hàn y đã vào vị trí, Tiền Sinh Bình của bên tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ, xin mời ban giám khảo!”

Cùng với lời tuyên bố của viện trưởng Ngô, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên ở bên dưới.

Trong tiếng vỗ tay, hơn mười ông lão với gương mặt đậm nét Á châu bước ra, ngồi vào những chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn.

“Kim tiên sinh, xin mời!”, viện trưởng Ngô nói một câu rồi bước xuống bục. Kim Lăng Quốc bước tới trung tâm của sân khấu, hai tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn mà nói: “Kẻ hèn này là ai, chắc hẳn mọi người đều biết rồi.

Tôi đến đây là để “thỉnh giáo” kỹ thuật đông y của Long Quốc, cũng không cần nói nhiều nữa, mời đại biểu của Long Quốc lên sàn đi!”

“Đừng hoang mang, bao nhiêu chìm nổi trên quan trường bấy nhiêu năm, ông trải qua hết rồi, chuyện này đáng gì đâu?”, Trương Trần cười ha ha vỗ vai bộ trưởng Vương, rảo bước lên sân khấu.

Bộ trưởng Vương chỉ cảm thấy đầu đau quá, bây giờ ông ấy nghi ngờ Trương Trần mới là người đứng trên cao nhìn xuống, còn ông ấy chỉ là thằng dốt ngựa.

Lại còn bảo ông ấy đừng hoang mang, đến giờ phút này ông ấy không hoang mang mà được à, ông ấy muốn đánh người lắm đây!

Khi Trương Trần lên sân khấu, vài trăm con người trong sảnh lớn im phăng phắc, bởi vì theo tin tức mà họ nhận được, Tiền Sinh Bình chắc hẳn là một ông già, sao lại có chàng trai trẻ tuổi bước lên thế này?

“Chẳng lẽ vị này chính là bác sĩ Tiền Sinh Bình?”, Kim Lăng Quốc cũng cất tiếng hỏi đầy ngờ vực.

“Hắn không phải đâu, hắn chỉ là người tới gây rối thôi, hắn không đại diện cho Long Quốc chúng tôi!”, một tiếng hét lớn đột ngột vang lên, ngay sau đó, thân phận của Trương Trần bắt đầu được đồn đãi khắp sảnh lớn.

Nhược Tuyết – với tư cách là du học sinh đứng trong đám người học y cũng nhìn thấy Trương Trần, bỗng chốc cạn lời vô cùng.

Tiếng Long Quốc của cô ta rất khá, lúc này những lời bàn tán xung quanh cũng lọt vào tai cô ta, khiến cô ta thấy kỳ lạ vô cùng.

Người khiến cô ta sùng bái, kính phục, thậm chí cam tâm tình nguyện bái làm sư phụ, lại là một tên vô dụng ư?

“Nhược Tuyết, chính, chính hắn đã cứu tôi ư?”, một người đàn ông cao lớn với cái mũi khoằm như chim ưng cất tiếng hỏi.

Nhược Tuyết gật gật đầu, nhìn về phía trước với vẻ lo lắng, không hề đáp lời.

“Cút xuống ngay, đây là nơi để cậu tới gây rối à?”, đôi nam nữ sau lưng Kim Lăng Quốc quát ầm lên.

Sắc mặt Kim Lăng Quốc cũng rất khó coi, đột nhiên có một thằng hề bước lên, họ coi lão là gì chứ?

Trong cơn tức giận, Kim Lăng Quốc quát: “Long Quốc đối đãi với bạn bè quốc tế như thế ư? Tôi từ nơi xa xôi tới đây, để rồi phải nhận lời hỏi đáp như vậy ư?”

Cùng với lời chất vấn đầy phẫn nộ của Kim Lăng Quốc, tiếng mắng chửi trong sảnh lớn như muốn lật tung nóc nhà, không ai không chỉ trích Trương Trần không xứng đáng lên sân khấu, mắng anh làm mất mặt Long Quốc, đòi ném anh ra ngoài.

“Ôi, cái thằng nhóc ngốc nghếch này, bây giờ đã biết hậu quả chưa!”, Tiền Sinh Bình thở dài.

“Làm thế nào, làm thế nào đây, tên ngốc này, đã bảo anh đừng đến cơ mà!”, Chu Viên Viên đứng một bên cũng sốt ruột siết chặt nắm đấm.

Lúc này, nếu cô ta quay đầu lại, chắc chắn sẽ nhìn thấy gương mặt già nua tức đến mức nổ tung của Chu Nhân Kiệt.

Nghe thấy vô số tiếng mắng chửi, Trương Trần chỉ mỉm cười, không hề để tâm.

Anh nhìn thẳng vào Kim Lăng Quốc: “Kim tiên sinh, người Hàn bỗng các ông lẽ nào không hiểu phép lịch sự sao!”

“Trước hết, quả thực tôi không thể, cũng không dám đại diện cho Long

Quốc, chỉ là tôi từng học vài chiêu của thầy Tiền, trước khi mở màn muốn làm nóng bầu không khí, cũng muốn xem xem thể hệ trẻ của Hàn y thế nào.

Đương nhiên, nếu có thể, cũng muốn thỉnh giáo Quý Thủ tiên sinh một phen!”

“Xin hỏi một câu, với tư cách là người yêu mến và học hỏi Đông y, tôi làm như thế có sai không? Hay nói cách khác, đám Hàn bồng các ông đã quen dùng mấy câu chữ bối để giao lưu với người khác rồi?”

Sau một tràng ngôn từ rất đúng mực của Trương Trần, hội trường bỗng chốc im phăng phắc, Kim Lăng Quốc cũng phải nghiêm túc nhìn nhận lại anh.

Không thể không thừa nhận, những lời nói của Trương Trần kín kẽ không một kẽ hở.

Anh vừa bước lên đã lấy thân phận của thể hệ sau, tự xưng muốn làm nóng bầu không khí trước cuộc thi, mà chỉ nhận về những lời mắng chửi của họ.

Trương Trần dùng “thỉnh giáo”, mà chỉ nhắc tới thể hệ trẻ của Hàn y, điều này không có vấn đề gì, càng không sỉ nhục tới Kim Lăng Quốc.

Đám người của Long Quốc cũng chấn động vì cách ứng xử của Trương Trần đến mức không nói nên lời, không thể ngừng khen trong lòng.

Chỉ với vài câu ngắn ngủi đã đem hết lễ độ của Long Quốc biểu hiện ra ngoài, tiện thể so bì vấn đề thái độ của đám Hàn bồng.

“Trương Trần này không đại diện cho Long Quốc, chỉ đại diện cho y thuật trong lòng mình! Tại đây tôi xin phép thỉnh giáo Hàn y, không biết các vị có dám thử không?”, Trương Trần nghiêm giọng hỏi.

Kim Lăng Quốc nghiêng răng ken két, người sau lưng lão cũng chỉ muốn tát chết Trương Trần.

Lời nói của Trương Trần khiến chúng không thể nào rút lui được, dù không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

“Thắng thua tính thế nào đây?”, qua một hồi lâu, Kim Lăng Quốc trầm giọng hỏi.

Nếu Trương Trần không đại diện cho Long Quốc, vậy thì cho dù lão thắng

cũng không thể nào giẫm lên thể diện của Long Quốc được, thế thì hà tất lão phải thi tài cùng Trương Trần chứ!

“Khà khà, Kim tiên sinh cũng nghe thấy rồi đấy, những người phía sau tôi không cho tôi đại diện Long Quốc, tôi cũng không dám.

Vì thế, đây chỉ là cuộc thi trên danh nghĩa cá nhân tôi thôi.

Nếu tôi thua, từ nay xin thề không nhắc tới hai chữ “đông y” nữa.

Nếu như tôi thắng, cũng chỉ là ăn may thôi, các ông cứ tùy ý!”, Trương Trần bình tĩnh đáp.

“Thầy ơi, đừng đồng ý với nó, nó không xứng đáng đâu!”, người phía sau Kim Lăng Quốc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kim Lăng Quốc phát phát tay ngăn cản lời nói của đệ tử.

Bây giờ lão không muốn đồng ý cũng phải đồng ý.

Lão phải thể hiện ra khí phách của mình, nếu không chẳng phải những lời trước đó của Trương Trần là đúng, rằng người Hàn bồng không biết phép lịch sự hay sao?

“Được.

Tôi giúp cậu được như ý nguyện, nếu cậu đã nhắc tới thể hệ trẻ, vậy thì để đệ tử của tôi ra tay!”

Kim Lăng Quốc gọi: “Phác Đại Nguyên!”

“Thưa thầy!”, người được gọi là Phác Đại Nguyên lập tức bước lên phía trước.

Lăng Quốc gật gật đầu, lão nhìn Trương Trần rồi hỏi: “Cậu muốn thử cái gì?”

“Tùy cho các ông chọn!”, Trương Trần thản nhiên đáp.

Câu nói này lại khiến đám người Hàn bồng tức đến mức uất nghẹn.

“Vậy được!”, Kim Lăng Quốc nói: “Các cậu còn trẻ, nên chú trọng kiến thức cơ sở, mà thuật châm cứu chính là một phần lớn trong đông y, vậy thì hãy so tài kỹ năng cơ bản của các cậu đi!”

“Người đâu, mang đạo cụ lên!”, Kim Lăng Quốc không hề đợi Trương Trần

đáp lời.

Trong lòng lão vốn đang tức tối, lúc này lão không còn tâm tư đâu mà nhiều lời với một bề dưới như Trương Trần.

Lão chỉ muốn nhanh chóng cho đệ tử của mình giẫm đạp thẳng nhãi này xuống, sau đó để lão đích thân ra tay đập Đông y của Long Quốc xuống đất.

Có người nhanh chóng mang ra mấy thứ như bì lợn, tấm gỗ và các vật dụng khác.

“Người đến là khách, xin mời ra tay trước!”, Trương Trần lùi về sau một bước, nhìn Phác Đại Nguyên rồi nói.

Phác Đại Nguyên cũng không nhiều lời, khẽ hừ một tiếng, chọn ngay miếng gỗ kia khiến đám đông nhìn thấy mà kinh ngạc.

Trong số các vật dụng kia, không cần nghi ngờ nhiều, miếng gỗ cần nhiều công lực nhất.

Cười gằn một tiếng, Phác Đại Nguyên lấy kim châm vàng trong chiếc túi vải giắt ở thắt lưng, không buồn nhìn Trương Trần, bắt đầu xuống châm.

“Hay lắm, tay chân rất vững vàng!”, một số bác sĩ đông y gật đầu tán thưởng, yếu tố cơ bản nhất khi châm cứu là chân tay phải vững vàng.

Sau khi tay vững rồi mới nghĩ tới chuyện châm vào đâu, huyết vị của con người cộng dồn vào có đến hàng nghìn huyết lớn nhỏ, lỡ như không cẩn thận mà cắm nhầm, có khả năng sẽ tạo ra hậu quả không gì cứu vãn nổi.

Hết châm này đến châm khác, Phác Đại Nguyên nghe được vài câu tán thưởng nên nở nụ cười đắc ý, tốc độ bàn tay quả thực không hề chậm chạp, chưa được bao lâu đã cắm xuống bảy châm.

“Xin mời các vị kiểm tra!”, cắm châm xong, Phác Đại Nguyên lùi về sau một bước.

Chỉ một loáng đã có người bước tới cầm tấm gỗ đó lên đưa cho từng vị giám khảo xem xét.

“Khá lắm, rất rất khá, lúc còn trẻ lão phu cũng không làm được đến mức này...”

“Lần này e là Hàn y thắng chắc rồi, cho dù thẳng nhóc Trương Trần kia có chút kỹ năng, nhưng cũng không thể làm đến mức này được, mà như thế là còn coi trọng nó lắm rồi đấy!”

“ ... ”

Sau khi các giám khảo xem xong, mấy người đó đồng loạt nhất trí rằng Phác Đại Nguyên thắng chắc rồi.

“Đến lượt cậu rồi đấy, người Long Quốc!”, Phác Đại Nguyên lạnh lùng nói. Trương Trần gật đầu, bước lên phía trước, đám đông tò mò nhìn sang, họ muốn biết Trương Trần sẽ chọn loại đạo cụ nào.

Thế nhưng, Trương Trần nán lại trước chỗ đạo cụ trên bàn, nhưng từ đầu đến cuối không chọn bất cứ thứ gì.

“Thằng nhãi này giở trò gì vậy?”

“Mau lên chứ, không làm được thì nhanh chóng rút đi!”, đám người Hàn bổng kia dùng ngôn ngữ của mình lẫn cùng vài từ tiếng Trung rời rạc mà nói.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”, Phác Đại Nguyên hỏi.

“Mấy món đạo cụ này cơ bản quá, từ hồi ba tuổi tôi đã không dùng đến nữa rồi!”, Trương Trần lắc đầu với vẻ tiếc rẻ, sau đó không đợi đám đông phần nộ vì câu nói ngông cuồng của anh, ngay sau đó, câu nói ngông cuồng hơn nữa đã thốt ra.

“Tôi đành dùng chiếc khay bên dưới này vậy!”, Trương Trần ném đạo cụ bên trên đi, cầm chiếc khay dựng lên.

“Cái thằng ngu này, nó đang vờ vịt gì đấy, nó cắm châm vào khay sắt kiểu gì được, tưởng mình là tên lửa à?”

“Đúng thế, thằng vô dụng này đúng là làm mất hết mặt mũi của Long Quốc, đòi dùng khay sắt cơ đấy!”.

Chương 42: 42: Còn Ai Nữa Không

Một đám người ngồi trên vị trí của mình, không ngừng chửi rủa.

Nếu không vì kiêng dè hoàn cảnh hiện tại, họ chỉ muốn xông lên đập Trương Trần xuống dưới.

Người ta bày đạo cụ ra cho anh dùng, thế mà anh ngông cuồng bảo rằng từ hồi ba tuổi anh đã không dùng mấy thứ này nữa.

Dường như họ có thể tưởng tượng ra, sau này, nếu chuyện này đồn ra ngoài, bài đăng nổi bật nhất trên cùng sẽ là: Long Quốc thật kỳ dị, lừa bịp mọi người trên đại hội y học, muốn dùng kim châm cứu bằng vàng cắm vào khay sắt, không biết có phải Long Quốc xem phim truyền hình nhiều quá hay không!

Mặt mũi bộ trưởng Vương cũng sa sầm xuống, thời khắc này, thiện cảm của ông ấy dành cho Trương Trần như bốc hơi bằng sạch.

Ông ấy buồn bực lắm, những lời Trương Trần nói lúc đầu nghe hay hóm như thế, vậy mà chưa đầy mười phút đã như biến thành một con người hoàn toàn khác, sao lại không biết trời cao đất dày đến vậy!

“Yên lặng!”, đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên, đám đông nhìn sang, chỉ thấy một cô gái đứng sau đoàn người.

Cô ấy mặc Hán phục màu xanh dương thẫm, tóc dài đến thắt lưng, trên gương mặt nhỏ nhắn không hề điểm tô bất kỳ thứ son phấn nào cũng đủ khiến người ta không thể dời mắt.

“Là truyền nhân của Dược Vương Cốc đây, thật không ngờ họ cũng đến đây.

Chỉ sợ nếu không vì Trương Trần ngông cuồng đến mức họ cũng không nhìn nổi, chắc họ cũng không lên tiếng đâu!”, một vài người nhận ra thân

phận của cô gái này nên lập tức hô ầm lên.

“Không, không chỉ có Dược Vương Cốc, đến cả ông cụ Hồi Xuân Thủ của thủ đô cũng tới...”, đột nhiên, một tiếng hô kinh ngạc vang lên, đám đông quay sang nhìn thêm lần nữa, thấy ngay một ông cụ đang ngồi trên xe lăn, lần này ai nấy há hốc miệng, vô cùng kích động.

Hóa ra, truyền nhân của các thế gia Đông y cùng vài trụ cột trong ngành đều tới cả, chỉ là họ không tuyên bố rầm rộ mà lặng lẽ đứng trong đám đông để quan sát.

Nếu không vì có người nhắc nhở, làm gì có ai biết được ông cụ ngồi trên xe lăn này có danh tiếng đến vậy?

Cô gái tên Dược Vương Cốc kia nhíu mày với vẻ bất mãn, quát lên lần nữa: “Im lặng!”

Bấy giờ đám đông mới đè nén âm thanh của mình, dù sao thân phận của người ta vẫn còn lù lù ra đó.

“Tôi hỏi anh, anh chắc chắn muốn dùng cái khay sắt này chứ?”, cô gái Dược Vương Cốc hỏi.

“Sao vậy, không được à?”, Trương Trần khẽ cười.

“Tiên tử, cô khỏi cần nhiều lời với hấn làm gì.

Chắc chắn đầu óc thằng nhãi này úng nước rồi, nếu không thì là lừa bịp đám đông.

Kim châm cứu nhỏ như thế, làm sao mà cắm vào được”, có người cất tiếng cười chế nhạo.

“Được rồi, Trương Trần, cậu mau chóng nhận thua rồi rút xuống đi.

Cũng may cậu biết thân biết phận, biết mình không có tư cách đại diện cho Long Quốc, nếu không hôm nay cậu không bước ra khỏi cánh cửa này được đâu!”

Thế nhưng, cô gái Dược Vương Cốc kia chỉ lắc đầu.

Cô nhìn về phía Kim Lăng Quốc rồi nói: “Kim tiên sinh, đừng nói là một cái khay sắt, với kỹ năng cơ bản của Long Quốc, đến cả một tấm thép cũng châm kim vào được, không biết các ông có hiểu điều này không?”

Kim Lăng Quốc gật gật đầu: “Tôi từng nghe nói rồi! Hàn bồng chúng tôi cũng có người thử nghiệm điều này, nghe ý của cô thì kỹ năng cơ bản của Trương Trần đã đạt đến mức này?”

Cô gái Dục Vương Cốc lắc lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng tôi muốn đứng ra giải thích vài câu, tránh cho một số kẻ vô tri chỉ biết vài cọng lông đã tưởng mình biết cả con lợn, nói cách khác, tôi tới phổ cập một vài kiến thức cho họ.

Quả thực có thể châm kim vào khay sắt được!”

Cô gái nói xong những câu này, mấy trăm người có mặt ở đó bỗng chốc trở nên lúng túng, mặt mũi đỏ như.

Không cần nghi ngờ gì thêm, câu này nhắm tới tất cả bọn họ.

Trước đó, họ còn lớn tiếng chỉ trích làm sao có thể châm kim vào khay sắt được, trừ khi Trương Trần là tên lừa.

Thế nhưng đám đông lúng túng thì lúng túng chứ không ai nghĩ rằng Trương Trần có thể châm vào được, cùng lắm chỉ là tri thức của anh sâu rộng hơn thôi.

“Nếu không còn vấn đề gì khác thì tôi bắt đầu nhé”, Trương Trần khế nói, đám đông lập tức ngậm miệng.

Họ muốn xem thử Trương Trần có thể làm được không, nếu Trương Trần không làm được, vậy thì họ cũng không mất mặt lắm.

Thời khắc này, Kim Lăng Quốc, Dục Vương Cốc, Hồi Xuân Thủ cùng một số truyền nhân của các thế gia Đông y chưa đứng ra nói rõ thân phận đều căng mắt ta nhìn chăm chăm vào Trương Trần.

Nếu Trương Trần đã dám chọn khay sắt, vậy thì chắc chắn cũng có chút bản lĩnh.

Mà ở bên dưới, khi nghe được lời giải thích của cô gái Dục Vương Cốc, gương mặt già nua của bộ trưởng Vương sắp vùi vào đống quần luôn rồi.

“Nhìn kỹ nhé!”, Trương Trần hô một tiếng, cánh tay dang ra, chiếc khay sắt trong tay anh bay thẳng lên, lao về phía trần nhà ở phía trên.

Xoạt xoạt xoạt...

Đám đông thậm chí có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng khay sắt ma sát với không khí, mà đúng lúc này, cánh tay của Trương Trần, ba ánh hào quang nhỏ đến mức khó thấy lóe lên rồi tắt.

“Keng...”

Ngay sau đó, chiếc khay sắt rơi xuống mặt bàn.

“Làm cái quái gì đấy, ném khay sắt làm gì?”, đám đông hô lên vì không hiểu.

“Nếu không có chuyện gì khác, mời các vị giám khảo xem qua một lát!”, Trương Trần nói.

Người phụ trách mang đạo cụ tới cho các vị giám khảo quan sát tỏ ra giễu cợt: “Có cái gì mà xem, cậu châm đi chứ!”

“Ai bảo với cậu là tôi chưa châm? Mẹ cậu gọi điện thoại báo cho cậu biết à?”, Trương Trần quay đầu hỏi.

“Cậu...”, người này tỏ ra tức giận, nhưng ngay sau đó, biểu cảm trên mặt hắn bỗng chốc cứng đờ, trông như vừa gặp ma giữa ban ngày vậy.

Ánh đèn trên trần nhà rọi xuống, soi rõ ba chiếc kim châm cứu bằng vàng cắm trên mặt khay sắt, bây giờ hắn mới nhìn thấy chiếc kim châm mảnh như lông bò.

Sau khi hoàn hồn, người phụ trách mang đạo cụ tới chỗ giám khảo nhìn Trương Trần bằng ánh mắt phức tạp.

Hắn không biết mình nên nói gì nữa, cảnh tượng trước mặt đã vượt quá khả năng tưởng tượng của hắn, thậm chí hắn còn không biết Trương Trần ra tay vào lúc nào.

Ngay sau đó, hắn không dám nhìn Trương Trần nữa, cúi đầu tiến lên phía trước, lấy chiếc khay sắt mang cho giám khảo xem.

“Thế...!thế này làm sao mà được, cậu ta ra tay lúc nào vậy?”

Ngay lập tức, mấy giám khảo kia nhìn xong mà sợ hết hồn.

Họ sống quá nửa đời người, lần đầu tiên kinh ngạc đến vậy.

Nhìn thấy ánh mắt và giọng điệu kinh ngạc của những giám khảo này, đám đông cũng đồng loạt nhìn sang, thế nhưng khoảng cách thực sự quá xa, họ không nhìn thấy gì hết.

Chỉ có cô gái Dược Vương Cốc chăm chú nhìn Trương Trần.

Trên sân khấu, đám giám khảo kia vẫn đang bàn tán sôi nổi, trên mặt họ là vẻ kích động, qua một hồi lâu mới dần dần thu lại âm thanh.

Một người đại diện ban giám khảo đứng dậy, cầm chiếc khay sắt và nói:
“Trước kia là lão già này có mắt không trông.

Ba chiếc kim châm này cắm vào cạnh bên của khay sắt, khoảng cách không hề sai biệt, kim châm không bị tổn hại.

Nếu bẻ gãy cả cây ở phần đáy, căn bản không thể nhìn ra bên trong này vẫn còn ba chiếc kim châm bằng vàng”.

“Lần này, Trương Trần tiên sinh của Long Quốc giành chiến thắng.

Nếu mọi người còn nghi vấn, có thể truyền nhau mà xem”.

“Gì cơ, thế mà có thật, nhưng chúng ta có nhìn thấy cậu ta ra tay đâu, cậu ta làm vậy từ lúc nào đó?”

“Ban nãy tôi thấy khay sắt bay lên rồi Trương Trần giơ tay một cái, chẳng lẽ...”

“Không thể nào, phim truyền hình còn chẳng dám quay như vậy!”

Đám đông bắt đầu truyền tay nhau mà xem, từng tiếng hô kinh ngạc nhanh chóng vang lên khắp hội trường, mà mặt mũi của đám Hàn bổng kia sa sầm hết.

Phác Đại Nguyên đứng bên cạnh cũng sững sờ.

Anh ta chưa từng nghe đến việc kim châm cứu có thể cắm vào khay sắt, nếu không phải ban nãy có người giải thích, thậm chí anh ta còn không biết đây cũng là một phần trong kỹ năng cơ bản.

Sau cùng, khi đa số mọi người đều tận mắt thấy rồi, hội trường bắt đầu vang lên tiếng hoan hô.

Long Quốc của họ thắng rồi, tuy rằng mới thắng một đồ đệ của Quý Thủ Kim Lăng Quốc, nhưng bản thân Trương Trần và Phác Đại Nguyên tuổi tác xêm xêm, đứng từ một phương diện nào đó, Long Quốc của họ đã thắng rồi.

Nhưng khi hoan hô, họ đã quên mất những lời mà trước đó họ ép Trương Trần phải nói ra.

“Trương Trần tôi không đại diện cho Long Quốc, chỉ đại diện cho y thuật trong lòng mình, thắng thua không liên quan gì tới Long Quốc”.

Kim Lăng Quốc bước lên phía trước kéo Phác Đại Nguyên đang đứng đại ra

tại chỗ quay về.

Lão nhìn vẻ xám xịt trong đôi mắt của Phác Đại Nguyên mà thở dài.

Lão hiểu rằng, đối với Phác Đại Nguyên, lần ra tay của Trương Trần mang tới đả kích quá lớn.

“Con đừng nghĩ nhiều nữa, quay về tiếp tục học tập.

Kỹ năng cơ bản thôi mà, không thể hiện được điều gì!”

“Sư phụ, con...”

“Được rồi, con đã làm tốt lắm.

Kỹ năng châm kim vào khay sắt từ lâu đã không còn ai luyện nữa, theo ta biết thì ở quốc gia của chúng ta cũng chỉ có một vài người từng thử.

Đây không phải lỗi của con, cũng do sư phụ quá lơ là!”

An ủi vài câu, Kim Lăng Quốc vỗ vỗ vai Phác Đại Nguyên, cậu ta gật đầu, rời khỏi đại sảnh.

Lúc này cậu ta cần được yên tĩnh một mình.

Trên sân khấu, Trương Trần nhìn Kim Lăng Quốc rồi hỏi: “Kim tiên sinh, còn ai khác nữa không? Tôi biết ban nãy người bước ra mới chỉ là một đồ đệ, nhân tài trẻ tuổi thực thụ của quý quốc vẫn chưa bước ra”.

“...”, mí mắt Kim Lăng Quốc giật giật, tất cả mọi người có mặt ở đó đều câm nín.

Đồ đệ, như thế mới gọi là đồ đệ thì e rằng chín mươi phần trăm những người có mặt ở đây chỉ là hạng tép riu thôi.

Kim Lăng Quốc cũng vô cùng buồn bực, khóe miệng lão cứ giật giật.

Trên phương diện kỹ năng châm cứu cơ bản, lão thực sự không hề có ý định nhường nhịn Trương Trần.

Việc này đại diện cho thể diện của Hàn bồng, Phác Đại Nguyên cũng là người mạnh nhất rồi.

Bây giờ Trương Trần hỏi như vậy, bảo lão phải trả lời thế nào?
Nói là không có, vậy chẳng khác nào vả vào mặt mình.

Người ta đã cố tình dọn đường lui cho mình khi nói Phác Đại Nguyên là đồ
đệ, nhưng quả thực lão không còn người nào khác.

Nhất thời, bầu không khí lúng túng lan ra khiến tất cả mọi người đều thấy
mất tự nhiên.

Đôi mắt nhỏ nhưng sáng ngời của Chu Viên Viên nhìn Trương Trần, ban nãy
cô ta vã mồ hôi thay cho Trương Trần, lúc này nghe Trương Trần nói vậy,
lập tức không nén được tiếng cười.

“Ôi, ông nhìn thấy chưa, đây mới đích thực là không biết tự lượng sức mình
đấy!”, Chu Viên Viên lặng lẽ nói thầm bên tai Chu Nhân Kiệt.

Chu Nhân Kiệt tức đến mức nghiến răng kèn kẹt, trong lòng đã lôi Trương
Trần với cháu gái mình ra mắng cả nghìn lần.

Ban nãy nhìn thấy biểu hiện của Trương Trần ông ta đã không dám nói câu
khích bác nào, chỉ sợ có người sẽ “tính sổ” với mình, nhưng ông ta không
ngờ người tính sổ với mình là cô cháu gái.

“Kim tiên sinh, ông vẫn đang nghe chứ, còn ai khác không?”, trên sân
khấu, Trương Trần lại cất tiếng hỏi.

“...”, Kim Lăng Quốc liếc mắt nhìn Trương Trần rồi đáp: “Đông y chú trọng
nhất là “khí”, có lẽ người luyện “khí” đến mức độ này không nhiều, vòng
đầu tiên này, chúng tôi thực sự đã thua rồi!”

“Nhưng Đông y không chỉ có mỗi châm cứu, còn có vọng vấn văn thiết, nếu
cậu dùng danh nghĩa một mình cậu tiếp tục cọ xát, tôi sẽ đồng ý với cậu!”,
Kim Lăng Quốc chậm rãi nói, lúc này đây lão bắt đầu thấy vui mừng vì
những lời Trương Trần nói lúc đầu..

Chương 43: 43: Thất Vọng

Cùng lúc đó, trong lòng Kim Lăng Quốc có chút trống rỗng. Tên Trương Trần này vừa tới liền nói mình học được vài chiêu từ Tiền Sinh Bình, chỉ với vài chiêu này mà đã đánh bại được đệ tử đặc ý nhất của lão, vậy Tiền Sinh Bình kia phải mạnh tới cỡ nào chứ?

Lúc này, Kim Lăng Quốc trong lòng mắng mủ về tin tình báo của mấy tên đệ tử, gã Tiền Sinh Bình này là ai, trước giờ lão chưa từng nghe tới, có lẽ nào người là một cao thủ ở ẩn của Long Quốc, chỉ là xuất chiến vào phút chót giống như mình không?

Nhưng nói đi nói lại, Trương Trần này cũng đã đánh vào mặt lão rồi, giờ lão cũng không còn cách nào né tránh được nữa, chỉ mong người đệ tử tiếp theo vọt vát lại được chút thể diện, đồng thời lão cũng có thể nhìn ra thủ pháp của tên Trương Trần kia, từ đó thăm dò khả năng thật sự của gã Tiền Sinh Bình thần bí kia.

“Vọng Văn Vấn Thiết à?”, Trần Kim cười nhẹ một tiếng, nếu như nói cách dùng lực là tiêu chuẩn chuẩn mực nhất về kỹ năng cơ bản trong châm cứu, thì Vọng Văn Vấn Thiết chính là kỹ năng căn bản nhất của Đông y nói riêng và cả ngành y học nói chung.

Dù sao, nếu như không chẩn đoán được bệnh nhân mắc phải căn bệnh gì thì dù thủ pháp châm cứu có điêu luyện đến đâu cũng không có tác dụng. Vọng Văn Vấn Thiết được truyền lại tới tận bây giờ, không phải chỉ là nghe cho sướng tai, nói cho sướng miệng vậy đâu!

Hơn nữa, 99% số người học y có mặt tại đây, bài học cơ bản đầu tiên lúc vào nghề chính là Vọng Văn Vấn Thiết, dù gì thì không phải ai cũng có thầy chỉ dẫn.

So với thủ pháp dùng kim châm cứu đâm qua mâm sắt vi diệu của Trương Trần, vọng vẫn vẫn thiết thực tế hơn nhiều, bọn họ cũng có thể hiểu được.

“Được thôi, vậy trong bốn phương pháp này, mấy người muốn chọn cái nào?”, Trương Trần hỏi

“Tất nhiên là “Vọng” (Nhìn) rồi, thông qua việc quan sát biểu hiện của bệnh nhân để đưa ra kết luận, kết luận của ai chính xác nhất người đó thắng, thế nào?”, Kim Lăng Quốc cũng không mất đi sự kiêu ngạo và căm phẫn.

“Được thôi!”, Trương Trần gật đầu.

Hai bên đều đã thống nhất, viện trưởng Ngô đứng dậy nói sơ qua về quy tắc, rồi gấp gấp lui về chuẩn bị.

Hai bên sẽ lựa chọn một bệnh nhân bất kì, để tránh hai bên gian lận, ở Long - Hàn, mỗi nước sẽ cử một người đi theo quan sát mỗi bên, rồi đem kết quả chẩn đoán viết lên giấy

Khi bệnh nhân tới, Trương Trần và đội tham dự của nước Hàn đồng loạt viết kết quả của mình xuống, cuối cùng sẽ công bố trước công chúng, như vậy sẽ tránh được việc khi hai bên nói ra đáp án giống nhau, một bên sẽ nói bên còn lại gian lận.

Trương Trần yên lặng ngồi chờ đợi trên đài thi đấu, Kim Lăng Quốc cử ra đệ tử lớn tuổi nhất của mình tham chiến, nhìn qua gương mặt người đó thì cũng phải gần 40 tuổi rồi!

“Thầy yên tâm, con sẽ không làm thầy thất vọng đâu, con sẽ đòi lại danh dự của chúng ta!”

“Được!”, Kim Lăng Quốc gật đầu, không nói gì thêm nữa

Phía dưới đài thi đấu, mọi người đồn đoán coi lần này liệu phần thắng sẽ thuộc về ai, dù cho trận trước thủ pháp của Trương Trần thật sự làm họ bị shock, nhưng tiếc là học vấn của họ quá thấp, mấy thủ pháp này đối với họ giống như việc dạy toán cao cấp cho học sinh tiểu học vậy, bọn họ chỉ biết thốt lên ồ woa, lợi hại quá, thật là vi diệu mà, nhưng bọn họ cũng chẳng hiểu được thực hiện kiểu gì.

Chỉ là vọng văn vấn thiết lại không giống như vậy, chỉ cần là những người học y có mặt tại đây đều có thể ít nhiều hiểu được.

Còn vị truyền nhân của Dược Vương Cốc, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn khắp người Trương Trần, trong ánh mắt đó lộ rõ sự hứng thú, Hồi Xuân Thủ của thủ đô cũng nhìn Trương Trần, còn có con cháu của mấy gia tộc Đông y lớn cũng dồn hết sự chú ý lên người anh.

Chàng trai trẻ này xuất hiện một cách bất ngờ, hơn nữa chiến thắng một cách rất dứt khoát, vô hình chung làm cho người xem trở nên tò mò với kết quả trận đấu tiếp theo

Ở góc phía đông, Chu Nhân Kiệt cười nhạo cô cháu gái đang hưng phấn tột cùng, nói: "Lúc này chỉ là ăn may thôi, nhưng mà châm cứu và vọng văn vấn thiết tuyệt nhiên không thể làm bừa được, châm cứu chỉ cần chăm chỉ luyện tập là được, cái còn lại nhất định phải có kiến thức và kinh nghiệm khám bệnh trên 10 năm, lần này để ông coi cậu ta làm được gì!"

Chu Viên Viên liếc nhìn ông nội mình, cũng không nói gì nữa, trong lòng cô ta hiểu rõ, lần này hoàn toàn là độ kinh nghiệm, số lượng bệnh nhân từng chẩn đoán càng nhiều, kinh nghiệm càng phong phú, mà nước Hàn lần này cử ra rõ ràng là đại diện lớn tuổi nhất.

Bên phía bộ trưởng Vương, ông ấy cũng đang dò hỏi Tiền Sinh Bình!
Trong lúc công chúng đang đồn đoán, viện trưởng Ngô cũng quay lại rồi, sau lưng còn dẫn theo một người đàn ông khoảng 30 tuổi, công chúng thấy viện trưởng Ngô quay lại liền lập tức im lặng, kịch hay chuẩn bị bắt đầu rồi!
"Các vị, đây là bệnh nhân do hai nước Long - Hàn tùy ý lựa chọn, chúng tôi sẽ dùng thiết bị, cách khám của hai bên và lời khai của bệnh nhân rồi ghi đáp án lên giấy".

Viện trưởng Ngô giơ tờ giấy trong tay lên, sau đó dùng một ly nước chặn nó lại, nói: "Bây giờ, mời hai đội bắt đầu quan sát và viết kết luận của mình lên giấy, thời gian cho phần thi này là 10 phút!"
Ngay sau khi viện trưởng Ngô dẫn người lên và tuyên bố anh ta là đạo cụ để thi đấu, đám đông phía dưới bắt đầu cùng với những người thân quen bên cạnh thì thầm bàn luận

Bốn bề là những tiếng xì xào bàn tán, còn Trương Trần và đại diện nước Hàn trên sân khấu thì khẽ gật đầu.

Đại diện của nước Hàn tên là Lý Thuần Chính, gã ta lập tức cầm lấy tờ giấy và bút than, nhìn chăm chăm về phía người bệnh vốn trông không khác gì một người khoẻ mạnh bình thường kia, hay nói cách khác là một đạo cụ! Đồ đệ này của Kim Lăng Quốc là người lớn tuổi nhất, và cũng là người có kinh nghiệm phong phú nhất, vai vế của Kim Lăng Quốc quá lớn, tất nhiên không phải ai cũng xứng đáng để lão ra tay, mà Kim Lăng Quốc không ra tay thì bệnh nhân đều là gã khám.

Nhiều năm tích lũy lại, số bệnh nhân mà gã từng chẩn đoán không được một ngàn người thì cũng phải được tám trăm.

Liếc nhìn Trương Thần ở bên cạnh, Lý Thuần Chính cười lạnh một cái, với một cuộc tử thí kinh nghiệm như thế này, gã không tin một người trẻ tuổi như Trương Trần có thể hơn mình!

!!

"Lão Tiền, ông thấy thế nào?", bộ trưởng Vương có phần căng thẳng, nói

"Sắc mặt bệnh nhân không có điểm gì bất thường, nhưng chỉ cần quan sát kĩ sẽ nhận ra gương mặt người bệnh có chút vàng vọt hơn người bình thường, đây là biểu hiện của suy nhược, lại nhìn quần áo mà người đó đang mặc, nhiều hơn người thường một lớp áo khoác, dù cho là chuẩn bị trước những lúc cần, nhưng anh ta lại mặc trên người, chứng tỏ anh ta sợ lạnh hơn người bình thường, đây là biểu hiện của chứng ớn lạnh!"

Tiền Sinh Bình cũng đang cẩn thận quan sát người bệnh, nghe thấy câu hỏi của bộ trưởng Vương cũng nhỏ giọng đáp.

Chỉ có điều ông ấy lại tiếc nuối lắc đầu.

"Sao rồi?", bộ trưởng Vương chưng ra bộ mặt không hiểu gì hết.

"Haha!", Tiền Sinh Bình cười khở, giảng giải: "Bộ trưởng Vương, ông có biết vọng vắn vắn thiết vốn là một tổng thể, nếu như chỉ dựa vào việc quan sát (Vọng) bên ngoài, tôi cũng chỉ biết được nhiều đó mà thôi, tuy nhiên tỉ lệ

chính xác cũng chỉ dám chắc 50%".

"Đây chỉ là quan sát nhưng muốn nhìn ra căn nguyên của bệnh, đúng là khó càng thêm khó, trừ khi thêm cả Văn, Vấn, Thiết ba thứ này mới có thể chẩn đoán chính xác được

"Vậy thì!

?", bộ trưởng Vương vừa định nói gì đó, Tiền Sinh Bình liền giải thích thêm: "Vừa rồi, thủ pháp của Trương Trần đúng là chưa từng thấy, nhưng mà trước mắt cả Long Quốc, sợ là cũng không tìm được một người như vậy, nhưng mà giờ là cái này! luận về tuổi tác và kiến thức cậu ta đúng là sẽ có chút thiệt thòi!"

"Vậy tại sao Trương Trần chỉ ngồi im không động đậy, đừng nói là cậu ta không nhìn ra cái gì nhé!", bộ trưởng Vương lau mồ hôi, nói

"Cậu ta có động đậy hay không cũng đâu quan trọng, dù gì cậu ta cũng không đại diện cho ai hết, thắng thua cũng là việc của riêng cậu ta thôi!", Tiền Sinh Bình thản nhiên đáp, bộ trưởng Vương im lặng không nói lời nào, vẻ mặt lộ rõ sự tiếc nuối.

Trong khi tất cả mọi người đều đang dựa trên kinh nghiệm của bản thân nhìn ra được một vài chứng bệnh, trên sân khấu, Lý Thuần Chính ngưng bút, cười lạnh.

"Haha, bác sĩ Trương, sao cậu lại không nhúc nhích gì hết vậy, thời gian sắp hết rồi, chẳng lẽ cậu không nhìn ra được triệu chứng gì nên không biết nên viết gì à?", Lý Thuần Chính châm chọc

"Có vài từ thôi, cũng chẳng đáng để động bút!", Trương Trần lắc đầu đáp

"Xì", Lý Thuần Chính cười đểu một tiếng, gã nhìn ra 6 triệu chứng chồng chéo lên nhau, nếu chỉ viết thôi cũng đã mất nửa ngày mới xong, Trương Trần lại còn nói chỉ có vài từ, đúng là trò cười cho người trong nghề!

Từ lúc sinh ra sợ là thằng nhóc này chỉ học mỗi những kiến thức căn bản của châm cứu mà bỏ qua những kiến thức y khoa khác, trong ván trước, thằng ranh này cũng chỉ là may mắn bốc trúng sở trường mà thôi, để xem lần này Trương Trần làm sao để giữ thể diện khi thua.

Cầm tờ giấy kết quả trên tay, gương mặt già của viện trưởng Ngô cũng có chút bối rối, không ngừng nháy mắt nhìn Trương Trần, cậu động đậy chút coi nào, ông ta sắp biến mặt mình thành quả mướp khô, mắt cũng sắp co rút lại rồi, mà Trương Trần làm như không nhìn thấy khiến ông ta sốt ruột quá chừng!

Cuối cùng, cùng với tiếng chuông vang lên, đồng hồ đếm ngược cũng đã chạy tới giây cuối cùng!

Viện trưởng Ngô thở dài một hơi, tiến lên phía trước, cầm lấy tờ đáp án của Lý Thuần Chính, nhìn thấy Trương Trần không viết một nét nào, ông ta chỉ có thể đối chiếu của Lý Thuần Chính trước rồi.

Dù người xem bốn phía đều có chút nghi hoặc, nhưng mà lần này họ đã rút ra bài học rồi, không có lập tức lên tiếng, tránh việc giống như ván trước, bị Trương Trần cho một pha lật ngược tình thế.

"Anh Lý Thuần Chính, đúng được 6 trên 8 hạng mục, và phương pháp điều trị đề xuất cũng rất thoả đáng!", viện trưởng Ngô đem kết quả kiểm tra của bệnh viện và kết quả của Lý Thuần Chính đồng loạt giao cho giám khảo "Sai, hoàn toàn sai rồi, sai một cách hoàn toàn!", Trương Trần đột ngột lên tiếng

"Tên này lại muốn bày trò gì vậy?", không ít người cảm thấy nghi ngờ, vốn là họ đã quyết định là không chờ tới kết quả cuối cùng sẽ không cười nhạo Trương Trần, nhưng bọn họ thật sự là không nhịn được rồi!

Phải biết là lúc Trương Trần và đối thủ đang quan sát, bọn họ cũng có quan sát, này có lẽ nào là chẩn đoán của bọn họ cũng bị cho là sai à!

"Nếu như tôi đoán không nhầm, những triệu chứng anh ta viết chỉ là triệu chứng cơ bản của chứng ớn lạnh, mà nếu đã là bệnh thì phải tra ra tận gốc rễ của bệnh nằm ở đâu".

Bỏ qua những nghi hoặc của đám đông, Trương Trần dứt khoát nói: "Bệnh nhân chỉ là bị thận yếu, Đông y lấy cơ thể làm gốc, tất cả triệu chứng chỉ là trên sách vở mà thôi, thật ra cách chữa trị rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày bệnh nhân chạy vượt dã 5km, không tới một tháng sẽ có hiệu quả!"

"Cái gì, chỉ có mỗi vậy sao, có khi nào là thật không?"

"Tôi thấy chỉ là lạnh gan, dạ dày và lá lách không tốt, trừ khi! "

Khi những lời của Trương Trần vừa kết thúc, rất nhiều người cảm thấy nghi

hoặc với chính mình, bất kể là Lý Thuần Chính hay bọn họ, không một ai nói là thận yếu cả, cái này không phải là họ dốt, mà chỉ là dựa vào kinh nghiệm của bản thân và hai mắt để quan sát, thật là khó phán đoán mà!

Chương 44: 44: Danh Tiếng Thần Y

Trên đài thi đấu, mấy vị giám khảo nhíu mày, theo như những gì họ quan sát được thì kết quả cũng là như thế, nhưng đột nhiên Trương Trần nói vậy, vì công bằng cũng như thể hiện sự tôn trọng đối với đông y, bọn họ quyết định sẽ tự mình kiểm tra lại một lượt nữa.

Bảy tám người đức cao vọng trọng giới y khoa đồng loạt ra tay, vây kín xung quanh người bệnh, người thì bắt mạch, người thì hội chẩn!
Chỉ một vài phút sau, bọn họ đã cho ra được kết quả chẩn đoán cuối cùng!
Cả tám bác sĩ đồng loạt nhìn nhau rồi nở một nụ cười gượng gạo!
"Công bố đi", một người trong số đó lên tiếng.

Đại diện ban giám khảo khẽ gật đầu, nói: "Nếu chỉ dựa vào mắt thường và kinh nghiệm, phán đoán của chúng tôi và anh Lý Thuần Chính gần như tương tự nhau, nhưng khi trực tiếp kiểm tra tổng quan toàn bộ, không khó để phát hiện căn nguyên của bệnh, bệnh nhân này là mắc chứng thận yếu!"

"Chúng tôi! cảm thấy hổ thẹn thật sự!"

Cùng với câu trả lời của giám khảo, cả hội trường im lặng, những vị giám khảo này không có lý do gì để nói dối cả, bọn họ đều là những thành viên của Hiệp hội Y học Quốc tế, họ chính là những người có thẩm quyền nhất trong lĩnh vực này!

"Quý Thủ tiên sinh, ông có muốn tự mình kiểm tra lại một lần nữa hay không?", vì để thể hiện sự tôn trọng với Quý Thủ, vị giám khảo kia tiếp tục hỏi một câu!

"Không cần nữa!", vẻ mặt Kim Lăng Quốc chảy dài uể oải, hai trận đấu, cả hai trận đều thua, tên nhóc đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai, là học trò

của kẻ nào?

Ban này lão cũng quan sát người bệnh kia, ngay đến cả lão ta cũng không nhận ra điều này.

"Xin.

xin hỏi! các anh còn muốn tiếp tục thi đấu nữa không?", vị giám khảo kia liếm nhẹ đôi môi khô khốc, dè dặt hỏi, ngày hôm nay coi như ông được mở rộng tầm mắt rồi, ông hỏi câu này cũng là có mục đích riêng, ông vẫn muốn tiếp tục xem Trương Trần sẽ chẩn bệnh như thế nào.

Những người khác cũng đang nhìn chăm chăm, rõ ràng, trong lòng bọn họ cũng có mong muốn giống với vị giám khảo này.

Kim Lăng Quốc một câu cũng chẳng nói được nữa, liên tiếp thua hai ván như vậy, lão còn có thể cử ai lên tiếp chứ, chỉ có thể chính lão tự ra tay rồi, nhưng mà địa vị của lão ở đây thật là!

Ngay vào lúc này, Trương Trần đột nhiên lên tiếng, khẽ cười và nói: "Ông Kim, tôi rất thất vọng với truyền nhân của nước ông, rõ ràng là chẳng có chút tiến bộ nào, bằng không thế này đi, ông đích thân ra tay, như vậy dù cho tôi có thua thì cũng tâm phục khẩu phục!"

"Cậu chắc chắn muốn vậy sao?", Kim Lăng Quốc hỏi, chủ động bỏ qua sự mỉa mai ẩn trong câu nói của Trương Trần, Trương Trần có đủ tư cách để nói những lời này, lão cũng không có cách nào phản bác được!

"Tất nhiên rồi!" Trương Trần gật đầu, vào lúc này, hội trường đồng loạt rộ lên những tiếng hoan hô, đều là những lời tán thưởng Trương Trần, lần này Trương Trần đã tát thẳng vào mặt nước Hàn, bọn họ trong lòng đều vô cùng kích động!

"Vậy được, vốn là trước đây đã chuẩn bị sẵn các hạng mục thi đấu rồi, giờ để hai người thử nghiệm trước vậy!"

Kim Lăng Quốc lần này cũng không nói thêm gì, màn thể hiện của Trương Trần thật sự là quá xuất sắc, cho dù trong lòng lão cũng đã hiểu, nếu như

lão còn không chịu ra tay, chỉ có thể để Trương Trần đắc ý rời đi rồi!
Những người khác cũng không còn thể hiện vẻ khinh thường như lúc trước, hai pha lật ngược tình thế đẹp mắt kia của Trương Trần, trong lòng bọn họ sớm đã công nhận anh là cao thủ trong giới đông y rồi.

Ở phía dưới khán đài, mấy người bộ trưởng Vương, Tiền Sinh Bình và Chu Viên Viên đều lộ rõ vẻ kích động trong ánh mắt, Trương Trần đã dùng thực lực để chứng minh bản thân mình, khiến cho Quý Thủ giờ cũng phải nhìn anh bằng một ánh mắt khác mà tự mình ra mặt ứng chiến!
Hơn nữa với việc Quý Thủ trực tiếp ứng chiến, viện trưởng Ngô càng không dám lơ là chút nào, lập tức gọi người chuẩn bị đao cụ!
Rất nhanh sau đó, mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo, viện trưởng Ngô bước lên đài thi đấu giới thiệu sơ qua về quy tắc, đây vốn là chuẩn bị để nói cho Tiền Sinh Bình và Quý Thủ Kim Lăng Quốc nghe, giờ đây, quy tắc vẫn vậy, nhưng một trong hai người đứng nghe quy tắc đã thay đổi rồi!
"Trên đài thi đấu là hai bệnh nhân bị xuất huyết não nặng, đã hôn mê hơn nửa tháng nay rồi, hai người tùy ý lựa chọn một người, người nào làm cho bọn họ tỉnh lại chính là người thắng cuộc!"
Quy tắc của vòng thi này chính là không có quy tắc gì cả, chỉ cần có thể đánh thức được người bệnh đang hôn mê kia, dù cho có phóng hoả đốt cả cái hội trường này cũng không sao hết!

Tất cả người của Long Quốc đều rất kích động, kính phục nhìn về phía Trương Trần, bọn họ chỉ muốn đem hết ý chí của mình truyền cho Trương Trần, trận đấu này là chiến đấu vì lòng tự tôn dân tộc mà!

"Nhất định phải chiến thắng nhé! "

"Nhất định phải chiến thắng, anh nhất định sẽ làm được! "

"

Những tiếng hoan hô cứ thế nổi lên, ngay sau đó, những tiếng cổ vũ trong hội trường hoà vào làm một, đám Hàn Bổng kia tức đến đỏ mặt, bọn họ ít người, giọng nói lại nhỏ, căn bản là không thể át được tiếng cổ vũ của người Long Quốc!

Bộ trưởng Vương kích động nắm chặt lấy tay của Tiền Sinh Bình, khiến người ngồi sau khẽ nhíu mày.

Trận quyết đấu của hai người trên đài thi đấu đã lên tới đỉnh điểm, giờ đã không còn đường lui nữa rồi, trong hội trường có hàng trăm người đang theo dõi, còn ngoài kia là hàng nghìn người đang chờ đợi, một số nhà báo còn bị chặn phía bên ngoài, có thể nói, giờ nơi này đã thu hút sự chú ý của hàng chục ngàn người, nếu thắng, danh tiếng vang dội, trở thành thần y của cả một thế hệ, mà ngược lại, nếu thua sẽ tức khắc bị công chúng quay lưng bỏ mặc!

Kim Lăng Quốc cũng không giống như đệ tử của mình luôn miệng ăn nói giấu cọt, lão dồn hết tinh thần, lấy kim bạc trên thắt lưng ra, nói: "Bác sĩ Trương, cậu chọn trước đi!"

Trương Trần khẽ nhìn hai người đang nằm trên cán, lắc đầu đáp: "Người tới là khách, dù là chữa trị cho bệnh nhân, nhưng vẫn nên là các ông chọn trước!"

Câu nói này của Trương Trần thể hiện rõ đạo lý đãi khách của Long Quốc, một lần nữa làm dấy lên một tràng hoan hô!

Kim Lăng Quốc gật đầu, không nói thêm gì nữa, giờ chỉ có thức lực mới là minh chứng rõ nhất mà thôi!

Lão tùy ý chỉ vào bà cụ bên tay trái, bước tới phía trước bắt mạch chẩn đoán, sau đó lập tức châm kim, khi chiếc kim thứ ba được châm xuống, tiếng hoan hô của người nước Hàn truyền tới, còn vẻ mặt người Long Quốc có phần trầm xuống!

Không phải vì cái gì xa lạ, mà chính vì thủ pháp châm cứu mà Kim Lăng Quốc sử dụng, đây, đây là thủ pháp của Long Quốc!

Mà giờ đây, lão lại còn dùng thủ pháp này để thi đấu với người của Long Quốc, đúng là mỉa mai mà!

Trương Trần cũng không lãng phí thời gian, đi tới phía người còn lại, cũng bắt đầu bắt mạch chẩn đoán!

"Nước Hàn tất thắng, Quỷ Thủ vô địch!", nhìn thấy Kim Lăng Quốc đã bắt đầu châm cứu, người nước Hàn hô hào, người Long Quốc nghiêng rặng nghiêng lợi, bọn họ dồn hết chú ý về phía Trương Trần, giờ phút này, bọn họ dường như đặt toàn bộ hy vọng lên chàng trai trẻ tuổi này!

Sau đó, Trương Trần cũng bắt đầu ra tay rồi, không giống như Kim Lăng Quốc dùng kim bạc, từ đầu tới cuối anh đều sử dụng kim vàng!

Bốn tia sáng sáng lóe lên trên đầu ngón tay Trương Trần, cùng với cái vẩy tay nhẹ của anh, cây kim châm thẳng vào cơ thể của bệnh nhân đó!

Không hề dừng lại, tiếp tục là bốn cây kim!

Còn cây kim cuối cùng, Trương Trần kẹp nó giữa hai đầu ngón tay, ray nhẹ nó vào giữa trán của người bệnh!

"Thiên Hàng Cửu Châm, đây là Thiên Hàng Cửu Châm!", đột nhiên, một tiếng hét kích động cực độ phát ra, hai mắt người đó dường như còn đang khóc!

"Thiên Hàng Cửu Châm?", có người nghi hoặc hỏi!

"Thiên Hàng Cửu Châm có thể mấy người chưa từng nghe tới, nhưng nếu như là một bác sĩ, danh tiếng của Cửu Chuyển Kim Châm nhất định đã nghe qua", một người có học thức uyên bác lên tiếng giải thích.

"Nhất Chuyển Nhất Trùng Thiên, cái mà được vô số bác sĩ coi như báu vật của kĩ thuật châm cứu kim vàng chỉ là biến thể đầu tiên của Cửu Chuyển Kim Châm, muốn phát huy toàn bộ hiệu quả toàn bộ quá trình chỉ có thể sử dụng kim vàng, mà biến thể thứ hai của nó chính là Thiên Hàng Cửu Châm!"

"Cái gọi là Nhất Chuyển Nhất Trùng Thiên, từ khoảnh khắc Thiên Hàng Cửu Châm xuất hiện, thắng thua của trận đấu này đã quá rõ rồi!"

"Cái gì, anh ấy lợi hại đến vậy?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau khi nghe giải thích, bọn họ rốt cuộc đã hiểu Cửu Chuyển Kim Châm là gì.

Dùng kim vàng châm cứu hoá ra lại là biến thể đầu tiên, cũng là cái gốc, lại còn sử dụng kĩ thuật châm cứu kim vàng khó nắm bắt nhất!

Giờ phút này, bọn họ mới đột nhiên nhớ lại, dường như ngay từ ván đầu tiên, Trương Trần châm cứu qua mâm sắt chính là sử dụng kim vàng!

"Long Quốc tất thắng, danh tiếng của thần y mãi mãi lưu truyền!", đột nhiên, một tiếng hét chói tai từ phía sau truyền tới, ngay sau đó, tất cả mọi người đồng loạt hô lớn, giọng điệu phấn khích và vẻ mặt hưng phấn kia dường như dâng lên tới tận nóc nhà vậy!

Tâm trí Kim Lăng Quốc cũng rung động, đối với Cửu Chuyển Kim Châm được lưu giữ trong sách cổ kia lão đương nhiên là biết, chỉ là sau đó nó đã sớm thất truyền, Cửu Chuyển Kim Châm cũng bị phân tán rồi!

Hiện tại, điều lão cần làm là dùng hết sức của mình, dù cho Trương Trần kia có sử dụng Thiên Hàng Cửu Châm, nhưng nếu như năng lực của Trương Trần không đủ, thì tất cả cũng chỉ là vô ích!

Công chúng hoan hô, trên đài thi đấu Trương Trần và Kim Lăng Quốc đều bỏ ngoài tai mọi thứ, chuyên tâm chăm cứu!

Chỉ thấy kim vàng trên ngón tay Trương Trần khẽ rung động, mồ hôi trên mặt anh đổ như mưa, nhưng anh không hề quan tâm!

Kim Lăng Quốc ở bên cạnh cũng là một đối thủ ngang tầm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Trương Trần bắt đầu rút kim vàng ra, ngay tức khắc, bệnh nhân đó liền mở mắt, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Khoảnh khắc này, tiếng hoan hô dần hạ xuống, mọi thứ thay bằng sự im lặng, một bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt gần như sớm đã không còn dấu hiệu nào của sự sống, thực sự đã tỉnh lại dưới tay của Trương Trần!

Bọn họ không tiếp tục hoan hô nữa, vì sự hoan hô lúc này đã không còn cách nào thể hiện được hết sự kích động của bọn họ rồi.

"Làm tốt lắm!", bộ trưởng Vương ngồi phía dưới, mặc kệ địa vị của mình mà hét lớn lên.

Người bệnh vừa tỉnh lại của Trương Trần lập tức có người khiêng xuống, còn người nhà bệnh nhân thì biết ơn vô cùng, nếu không phải vì giờ ở đây không thích hợp lắm, bọn họ có lẽ cũng sẽ không chịu rời đi.

"Cây châm thứ ba sâu hơn một mi-li, cây châm thứ năm nông hơn một mi-li, tần suất giao động nhanh lên chút nữa!", Trương Trần nhìn về phía Kim Lăng Quốc nói.

Kim Lăng Quốc kinh ngạc, ngay lập tức làm theo lời Trương Trần nói.

Chỉ một lúc sau, bệnh nhân của Kim Lăng Quốc cũng tỉnh lại, Kim Lăng Quốc ngây người, nếu không có sự gợi ý của Trương Trần, lão có lẽ còn phải tốn thêm nửa giờ nữa mới làm bệnh nhân tỉnh lại!

"Tôi! Tôi thua rồi", vừa hoàn hồn lại, Kim Lăng Quốc cay đắng nói, lão có nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình học y cả đời, cuối cùng lại thua một đứa nhóc mới hơn 20 tuổi, nghĩ đến sự mỉa mai giễu cợt trước đây, lão cảm

thấy thật mắt mặt!

"Thắng rồi, thắng rồi, thần y vô địch, rạng danh Long Quốc", vô vàn người kích động giơ tay lên, cuộc thi này cuối cùng cũng kết thúc rồi, nước Hàn khi tới thì uy phong lẫm lẫm, bọn họ chỉ cần có ba hiệp, liên tiếp thắng cả ba hiệp đã phản công một cách ngoạn mục.

Khấp người Chu Viên Viên rung động, cô thở ra một hơi dài, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười, còn bộ trưởng Vương thân là tổng phụ trách, lúc này trên mặt chỉ còn lại nụ cười ngốc ngếch!

Sau khi âm thanh ồn ào dần lắng xuống, Kim Lăng Quốc hướng về phía Trương Trần cúi đầu thật sâu, lão lập tức cảm thấy mặc cảm tự ti.

Chương 45: 45: Lời Mời Của Mỹ Nữ

Cuộc thi này đã không còn gì hồi hộp nữa, chỉ là, vẫn còn thiếu chút nghi thức cuối mà thôi!

Ban giám khảo nhìn Trương Trần đầy kính phục, sau đó một người đại diện trực tiếp đi xuống, cầm lấy micro định công bố người chiến thắng trong cuộc thi lần này.

"Không cần đâu", Trương Trần đột nhiên lên tiếng, làm cho vị giám khảo ngẩn người.

Trương Trần thu gọn kim vàng của mình, nói: "Tôi đối với thắng thua không quá quan tâm, và tôi cũng chỉ là đại diện cho chính mình mà thôi, về phần mọi người có mặt ở đây, tôi không xứng, và cũng không dám đại diện cho Long Quốc, lần này tới tham dự chỉ là vì một lòng hướng về đồng y, giờ đây đã làm được rồi, vậy nên cũng không làm phiền mọi người nữa".

Khi micro vừa hạ xuống, mọi người đều trừng mắt ngạc nhiên, rõ ràng giờ đã thắng rồi, mà lại không công nhận, như vậy không phải là công cốc sao! "Kẻ nào trước đây nói thần y Trương không xứng đáng đại diện cho Long Quốc, cậu ấy không xứng đáng thì mày xứng đáng chắc, rốt cuộc là kẻ nào, tốt nhất là tự mình cút ra đây xin lỗi mau!".

"Xin lỗi không đủ, quá nhẹ rồi, hấn dùng những lời lẽ cay nghiệt làm tổn thương thần y Trương, Long Quốc của chúng ta không có loại rác rưởi như vậy, đi chết đi!".

"Đúng rồi, đi chết đi!.

".

"Mày không chịu ra cũng không sao hết, sớm muộn cũng sẽ điều tra ra thôi! "

Đám đông liên tiếp mắng chửi người lúc đầu phát ngôn, mà mục tiêu chính của họ là mấy người ngồi phía cuối kia.

Bởi vì bọn họ vốn đã ở đây từ đầu, và bọn họ hoàn toàn không biết Trương Trần là ai.

Cho đến khi một nhóm người đi vào, những nhận xét tiêu cực về Trương Trần mới bắt đầu nổi lên.

Trong đám người, một thanh niên đến từ thủ đô rùng mình, không dám ngẩng đầu lên, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là nguyên nhân của sự chế giễu lúc ban đầu.

Lúc này, trong lòng hắn rối như tơ, sắc mặt khó coi đến mức chẳng thể hình dung nổi!

Còn bên này, Tiền Sinh Bình và bộ trưởng Vương giữ Trương Trần lại, hai người cười khở nhìn Trương Trần, vào thời khắc như thế này, cậu làm sao có thể bỏ mặc rời đi thế chứ?

"Những điều tôi vừa nói, cần tôi phải nhắc lại một lần nữa sao?", Trương Trần bình thản nói.

Sau đó, Trương Trần liền mở cửa bước ra, bên ngoài ánh mặt trời vẫn chói mắt như vậy, anh hoàn toàn không quan tâm đến việc lúc này trong hội trường giờ đang loạn lên như một nồi cháo!

Lúc này người nước Hàn mới nhớ lại, khi Trương Trần mới tới cũng đã nói là đại diện cho bản thân ứng chiến, điều này cũng có nghĩa là đại diện của Long Quốc vẫn chưa xuất hiện, bọn họ vẫn có cơ hội để lật ngược tình thế! Kết quả là bầu không khí trong hội trường trở nên kì quái, người Long Quốc ánh mắt như muốn giết người, ai nấy đều im bặt, mưu đồ tìm ra kẻ muốn đẩy Trương Trần ra khỏi vị trí người đại diện cho Long Quốc!

Còn đám người nước Hàn thì lớn tiếng, đòi người đại diện Long Quốc ra chịu chết, thi đấu cá nhân thì bọn họ thua rồi, nhưng còn trận đấu vì danh dự đất nước bọn họ vẫn chưa thua, thậm chí trận đấu đó còn chưa bắt đầu nữa!

Với việc 3 hiệp càn quét áp đảo của Trương Trần, bọn họ nào dám cho Tiền Sinh Bình lên nữa, thế là, người đại diện của Long Quốc bị tính là chủ động bỏ tư cách thi đấu, trận đấu vì danh dự đất nước này, chưa bắt đầu đã định sẵn là thua rồi!

Mặt khác, đại diện của nước Hàn, Quý Thủ Kim Lăng Quốc căn bản không quan tâm tới Tiền Sinh Bình, phía dưới làm loạn như thế nào cũng đã có người sắp đặt, chẳng cần lão phải bận tâm, lão đi lên chính giữa đài thi đấu, trực tiếp lên tiếng muốn nhận Trương Trần làm sư phụ, chỉ cần anh đồng ý gia nhập nước Hàn, tuyệt đối không để anh chịu bất kỳ áp lực nào, việc bị xua đuổi khinh thường giống như ở Long Quốc cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ diễn ra!

Những lời này của Kim Lăng Quốc làm những người Long Quốc vốn đang cố gắng kìm nén cơn giận lập tức nháy dựng lên, bọn họ bắt đầu điều tra người đã lan truyền những tin tiêu cực đó, tất cả những người có mặt tại hiện trường đều là đối tượng tình nghi của bọn họ.

Và thế là, trận chiến của đông y kết thúc như vậy, đa phần mọi người đều phụ trách tìm ra kẻ chủ mưu, còn một vài người máu mặt khác thì bắt đầu đi tìm kiếm Trương Trần.

Trên đời này không bức tường nào mà không có kẽ hở, những việc diễn ra ở đây nhanh chóng bị truyền khắp ra bên ngoài, tức khắp, khắp các trang mạng lại bắt đầu mắng mỏ, chửi rủa.

Không giống như việc trước đó lên án người Hàn, lần này bọn họ trực tiếp chống lại là kẻ chủ mưu khiến cho vinh quang của Long Quốc vừa chiến thắng trở thành vô nghĩa.

Cổng nhà của bộ trưởng Vương dường như sắp bị đập nát rồi, tới hỏi thăm tin tức về Trương Trần đều là người nước ngoài, mà ông thân là bộ trưởng, không thể nào không tiếp được, ông đành nhẫn nại tiếp đón lấy lệ mà thôi!

Ở Hoài Bắc, khách sạn tiếp đón những vị khách đông y tới từ thủ đô, những người tới từ thủ đô đều tụ tập tại đây, từ 20 cho tới 80 tuổi đều có.

Bọn họ lúc này đều đang nhìn về phía người đàn ông trung niên cường tráng kia!

"Lần này tôi đến là để điều tra về kẻ đã bài xích người đại diện của Long Quốc, mọi người biết được những gì thì hãy nói hết ra đi!", người đàn ông cường tráng kia nói.

Đám đông xì xào bàn tán, một lúc sau, ánh mắt của bảy người đồng loạt hướng về một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh dương, bọn họ từ đầu đã đi cùng nhau, vừa bước vào hội trường thì tiếng hét vang lên, người khác có thể không biết, nhưng bọn họ biết rất rõ.

"Tiêu Lượng?", người đàn ông trung niên nhìn về phía chàng trai bị đám đám chỉ điểm, hỏi.

"Đúng, là tôi, tôi không biết cậu ta lại lợi hại đến vậy, không thì tôi cũng sẽ không nói ra những lời đó, tôi cũng là sợ cậu ta làm mất mặt mà", chàng trai tên Tiêu Lượng run rẩy giải thích.

"Tao đánh chết mày cái đồ ngu này, chỉ mình mày biết mất mặt à, người khác không biết à, giờ thì hay rồi, đẩy thần y của Long Quốc đi, rồi nước Hàn lợi dụng việc này mà kêu gọi, chỉ cần thần y đông y gia nhập nước Hàn, đảm bảo chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa!"

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa tát mạnh vào miệng Tiêu Lượng, hẳn có nằm mơ cũng không ngờ kẻ khởi xướng lại không phải là người Hoài Bắc, mà lại là người tới từ thủ đô của bọn họ!

Có vẻ cảm thấy chỉ tát thôi không đủ trút giận, người đàn ông trung niên còn tiếp tục đá mấy phát!

Còn những người khác, nhìn thấy quân hàm thiếu tướng trên vai người đàn ông kia, không một ai dám đứng ra ngăn cản.

"Tao không cần biết mày dùng cách nào, nhất định phải ngăn được việc Trương thần y gia nhập nước Hàn, dù mày có bán thân làm người hầu tao cũng mặc kệ, nếu không làm được, thầy mày ở đâu tao sẽ tới tìm, còn thủ

đô giờ không còn chỗ nào chứa chấp mày rồi!"

"Còn không mau rút đi", người đàn ông trung niên đá thêm một phát nữa.

Còn lúc này nhân vật chính Trương Trần, bản thân là đương sự lại đang thoải mái nằm trên sofa, đối với những chuyện đang diễn ra bên ngoài kia anh hoàn toàn không hay biết.

Anh lúc này đang ôm lấy điện thoại, chờ người vợ đã mấy ngày không gặp về nhà, cũng không biết bên bố mẹ vợ bây giờ đã ổn định chưa.

Huh Huh!

Đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên, Trương Trần đặt điện thoại xuống nhìn về phía người đang tiến vào.

"Thế nào rồi?", Trương Trần hỏi.

"Mẹ tôi nói sẽ dùng dây thừng trói anh lại nhốt vô lồng heo, sau đó quăng xuống giếng!", Phương Thuỷ Y mím môi nói.

Trương Trần cười cười, không dám trả lời, vội vàng nói: "Anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì?"

"Không ăn gì hết, lát nữa phải ra ngoài bàn công việc rồi!", Phương Thuỷ Y đáp.

"Muộn vậy vẫn phải đi sao?", nhìn bầu trời bên ngoài, Trương Trần quan tâm hỏi han.

"Bà nội đuổi chúng ta rồi, giờ không tự kiếm mối làm ăn thì lấy gì ăn, lấy gì uống?", giọng nói của Phương Thuỷ Y có chút lạnh nhạt, mấy ngày này cô và Trương Quốc Hồng ôm nhau khóc không biết bao nhiêu lần, mà tất cả đều là do người đàn ông trước mặt cô gây ra!

Không thèm ngó ngang tới Trương Trần, Phương Thuỷ Y vào phòng thay một bộ đồ chỉnh tề, trang điểm nhẹ nhàng!

"Chi bằng anh tới công trường làm phụ hồ đi, tuy rằng bồng tay, nhưng kiếm được nhiều.

Giờ trong nhà đang rất cần tiền!", đi tới bên cạnh Trương Trần, Phương Y Thuỷ nói một câu.

"Cần bao nhiêu tiền vậy?", Trương Trần vội vã hỏi, giờ anh cũng xem như không phải người nghèo rồi, trên người ít nhiều gì cũng có tiền dự phòng.

Sau đó, đáp lại anh chỉ có tiếng đóng cửa rất mạnh!

Trương Trần không tìm được mà cười khổ một tiếng, anh không hề nói đùa, anh thật sự có tiền mà!

Cảm thán vài câu nhàm chán, Trương Trần cũng chẳng buồn nói nữa, mở tủ lạnh lấy đồ chuẩn bị cho bữa tối, ngay lúc này, lại một tiếng gõ cửa vang lên!

"Có khi nào là đi vội quá quên chìa khoá không nhỉ?", Trương Trần tự lẩm bẩm một mình, lấy ra chiếc thẻ vàng của mình ra rồi nhanh chóng đi mở cửa, muốn cùng Phương Thuỷ Y nói chuyện một cách nghiêm túc.

Sau đó, cửa vừa mở, xuất hiện trước cửa đúng là một cô gái, nhưng lại không phải là Phương Thuỷ Y.

Nhìn cô gái tóc vàng có khuôn mặt phương Tây điển hình, Trương Trần ngờ vực hỏi: "Cô là?"

"Bác sĩ Trương, anh không nhận ra tôi sao.

Hôm đó ở bệnh viện thành phố tôi làm trợ lý cho anh đó!", người tới chính là Nhược Tuyết, cô ta có chút oán trách nói, cô ta dù gì cũng là một mỹ nhân hiếm có, vậy mà tên Trương Trần này lại không có chút ấn tượng nào!

"Ồ, hoá ra là cô à!", Trương Trần giờ mới chợt nhớ ra, tùy ý hỏi một câu: "Cô làm sao mà biết được địa chỉ nhà tôi, Tiền Sinh Bình nói cho cô biết à?"

"Cái này anh không cần quan tâm, sao nào, anh định để tôi cứ đứng vậy mà nói chuyện à, không tính mời tôi vào nhà ngồi chơi ư?", Nhược tuyết mỉm cười, đôi mắt đẹp hướng về phía Trương Trần, mí mắt anh giật một cái, cười haha và nói: "Cái này chắc không nên đâu, cô nam quả nữ giữa đêm như này cũng không tiện lắm!"

"Tôi cũng không có ăn thịt anh, anh sợ cái gì chứ!", Nhược Tuyết vẻ mặt đầy

oán trách, Trương Trần nhìn một hồi không nói nên lời, ánh mắt này là ý gì đây, anh thấy mình giống như một kẻ phụ bạc vậy, anh và Nhược Tuyết cũng có thân thiết gì đâu chứ!

"Thôi vậy, nếu như anh đã không muốn mời tôi vào nhà, vậy tôi mời anh đi ăn được không, cái này anh không được từ chối tôi đâu đó, người ta cố ý tới tận đây để gặp anh mà!", Nhược Tuyết tiếp tục nói.

Trương Trần ngây người một chút, sau đó dùng ánh mắt kì lạ nhìn Nhược Tuyết, nhàn nhạt nói: "Từ bao giờ cô học được cách nói chuyện của người Long Quốc vậy, sợ là muốn vào nhà nói chuyện chỉ là cái cố thôi, mời tôi đi ăn mới là mục đích chính!"

"Vây rốt cuộc anh có đi hay không, người ta phải lấy hết dũng khí mới dám tới đó, hôm đó vốn là muốn cùng anh nói chuyện, học hỏi chút kinh nghiệm, ai ngờ tôi vừa bước ra thì đã không thấy người đâu rồi!"

", Nhược Tuyết cười hihi, vừa cười vừa nói, trông rất phóng khoáng, không có chút nào vẻ rụt rè giống phụ nữ phương Đông cả.

"Được thôi!", Trương Trần do dự một hồi rồi cũng đồng ý, cứ coi như là ăn trực một bữa đi, vừa hay anh cũng không phải tự nấu cơm nữa!

Nhược Tuyết lái một chiếc BMW tới, đây là xe mà bộ trưởng Vương sai người chuẩn bị cho bọn họ trong những lúc cần thiết, điều này khiến Trương Trần thở dài, danh tiếng của Hiệp hội Y khoa Quốc tế đúng là lớn, phải biết là cả nhà họ Phương cũng chỉ có ba chiếc BMW mà thôi!

Trên đường, Nhược Tuyết nói chuyện không ngừng, Trương Trần bắt lực trả lời những câu hỏi của Nhược Tuyết, còn điều đang làm Trương Trần lo lắng lúc này là kĩ thuật lái xe không ra gì của Nhược Tuyết!.

Chương 46: 46: Tôi Là Người Đàn Ông Của Cô Ấy

Trong khách sạn lớn màu xanh da trời, ánh đèn nhiều màu sắc chiếu sáng cả khách sạn, bên dưới còn được trải thảm màu đỏ dày khiến người ta sỏi bước trên đó mà như đang giẫm lên sợi bông.

Người phục vụ ở xung quanh đều mặc đồng phục được may riêng.

Những người này đều được lựa chọn kỹ càng, ai nấy đều thuộc hàng cực phẩm.

“Trương Trần, anh vào trước đi, tôi đi tìm chỗ đỗ xe đã”, Nhược Tuyết nhìn Trương Trần và nói.

Trương Trần có chút nghi ngờ nhìn Nhược Tuyết, nói: “Cô... Cô có làm được không đây?”

“Sao lại không được?”, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Tuyết đỏ ửng lên.

Cô ta hung hăng liếc nhìn Trương Trần một cái, thầm nghĩ ‘Cái tên này sao lại không có chút phong độ đàn ông gì vậy?’

Trương Trần cũng không nói gì, anh chỉ gạt đầu rồi đi vào bên trong.

Chỉ nhìn quy cách ở đây đã thấy nó đúng là khách sạn năm sao rồi.

Trương Trần vừa bước đến cửa thì có một nhân viên phục vụ xinh đẹp đến tiếp đón.

Cô ta quan sát Trương Trần một lượt, mặc dù Trương Trần ăn mặc hơi quê chút nhưng cô ta được đào tạo hẳn hoi nên vẫn nở nụ cười, nói: “Thưa anh! Ở đây là khách sạn năm sao, xin hỏi anh tìm ai ạ?”

“Tôi được cô Nhược Tuyết mời đến, hiện giờ cô ấy đi đậu xe rồi”, Trương Trần lấy ra tấm thiệp mời đưa cho nhân viên nhìn rồi mới được vào.

Vừa vào trong thì cảm giác hào hoa tráng lệ như bao trùm hết cả.

Trong phòng lớn có treo đèn thủy tinh có trị giá hơn một trăm ngàn tệ, bốn xung quanh đều bày những chai rượu vang đắt đỏ.
Trương Trần đi thẳng về phía trước.

Anh từng nhìn thấy những nơi lớn hơn thế này nên tất nhiên sẽ không thể hiện ra vẻ què mùa lạ lẫm ở đây.
Trong lúc Trương Trần chuẩn bị vào thang máy thì ánh đèn chiếu đến cửa.

Ở đó có hai cô gái bước vào, một người trong đó là vợ của anh, Phương Thủy Y.
“Sao cô ấy cũng đến đây?”, Trương Trần khẽ chau mày, đợi lúc cửa thang máy mở ra nhưng anh không bước vào.
Chỉ thấy Phương Thủy Y đang nói gì đó với cô gái kia, nụ cười trên mặt không được tự nhiên cho lắm.

Nhưng lúc này ở cửa lại có hai cô gái bước vào, ánh mắt quét nhìn một cái sau đó vui vẻ chạy về phía Phương Thủy Y.
Trương Trần nhìn thấy vậy thì chau mày càng chặt hơn.

Đây... Căn bản không giống với đàm phán kinh doanh mà giống với họp lớp hơn.
Trương Trần nghiêng tai nghe thử, quả nhiên, chỉ thấy cô gái mặc lễ phục và trang điểm đậm trên mặt nói: “Thủy Y à! Chúng mình từ sau khi tốt nghiệp, lâu lắm không gặp lại nhau rồi nhỉ?”
“Ừ ý! Sao các cậu cũng ở đây thế?”, Phương Thủy Y cũng rất vui mừng, cô lên trước ôm chầm lấy mấy người bạn học cũ của mình.
Trương Trần cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Về lý mà nói thì Phương Thủy Y không có lý do gì phải gạt anh mới phải.

Nếu như không muốn nói cho anh biết thì không có phản ứng gì mới đúng chứ.

Trương Trần đi về trước hai bước rồi đi đến bên cạnh Phương Thủy Y, nói: “Thủy Y! Sao em lại ở đây, đây là bàn chuyện làm ăn sao?”

Trong lòng Phương Thủy Y thấy kinh ngạc, vội xoay người lại thì chỉ thấy Trương Trần mặc bộ đồ âu màu trắng đứng ở đó nhìn cô với vẻ hoài nghi. “Trương Trần?”, lúc này Phương Thủy Y kinh hãi hô lên một tiếng rồi mới hỏi lại anh: “Sao anh lại ở đây?”

“Có một người bạn mời anh đến đây ăn cơm”, Trương Trần đáp lại, sau đó còn nói thêm một câu: “Nếu như em cần tiền thì em có thể nói với anh”. “Thủy Y! Đây là ai thế?”, một cô gái để kiểu tóc uốn hoa lê, đeo đồ của hãng Chanel bước lại hỏi.

Cô ta vừa vào là Trương Trần đã cảm thấy ngọt ngào, mùi nước hoa nồng nặc xông thẳng vào mũi anh.

“Tôi là chồng của cô ấy”, Trương Trần trực tiếp trả lời. Cô gái liền chau mày một cái như đang suy nghĩ gì đó.

Rất nhanh, cô ta hét lớn lên: “Anh chính là Trương Trần, chàng rể vô dụng ở Hoài Bắc?”

“Ha ha! Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.

Nhưng đây không phải là nơi anh có thể đến đâu”, cô gái kia tiếp tục nói. Cô ta tên là Tô Hiểu Huệ, là bạn cùng phòng thời đại học của Phương Thủy Y, mối quan hệ trước đây của hai người cũng rất tốt.

Lúc này, cô ta kéo tay Phương Thủy Y thở dài nói: “Thủy Y này! Cục cưng của tớ, đúng là thiệt thòi cho cậu rồi.

Nhưng cậu yên tâm, cậu sẽ thoát khỏi anh ta nhanh thôi”.

Nhìn Tô Hiểu Huệ tự nói một mình, Trương Trần chỉ lạnh lùng nói: “Sao? Khách sạn này là của nhà cô, cô đến được, tôi không đến được chắc?”

Mấy cô gái đứng bên cạnh nhìn đám người Trương Trần nói chuyện thì đột nhiên hiểu được gì đó, vội nói: “Thủy Y! Bảo... Người đàn ông của cậu mau đi đi, anh ta không có trong danh sách được mời đâu”.

“Thiến Thiến...”, Phương Thủy Y khẽ gọi một tiếng, sau đó nhìn Trương Trần nói: “Anh về trước được không, tôi bàn xong chuyện làm ăn rồi sẽ về nhà”.

“Không được”, Trương Trần lắc đầu nói: “Anh là chồng của em, em có

chuyện gì thì nên nói trực tiếp với anh chứ.

Nếu em thiếu tiền thì anh cũng có thể giúp em được”.

“Đúng là nực cười”, không đợi Phương Thủy Y trả lời thì Tô Hiểu Huệ đã chế giễu: “Trương Trần! Ở bên ngoài tôi cũng nghe nói về danh tiếng của anh rồi.

Anh thử nhìn bộ trang phục anh đang mặc trên người xem, anh lấy cái gì để giúp Thủy Y đây.

Biết điều thì mau rút khỏi đây đi, còn không biết xấu hổ mà cao giọng nói có người mời đến đây ăn cơm.

Anh có biết ở đây sớm đã có người bao trọn rồi không?”

“Đúng vậy! Ở đây đã được người ta bao trọn rồi, còn mời anh nữa sao.

Còn nữa, Thủy Y cần số tiền lớn, ít nhất cũng phải đến chục triệu tệ, anh lấy ra kiểu gì mà đòi lòn thiên hạ?”

Mấy cô gái khác cũng lạnh lùng nói, trước nay họ chưa từng gặp Trương Trần.

Bọn họ vốn đã không có thiện cảm với chàng ở rể này, hưởng hồ... TỐI nay nếu như ‘kẻ ngang đường’ như Trương Trần cũng ở đây thì chẳng phải sẽ làm hỏng việc sao?

Tâm trạng Phương Thủy Y trở nên xấu đi, khó khăn lắm cô mới nhờ được bạn cũ và bắt được mỗi làm ăn này.

Nhưng giờ Trương Trần đột nhiên xuất hiện mà còn không hiểu chuyện như vậy nữa.

Mặc dù như vậy nhưng cô vẫn nói giúp Trương Trần mấy câu để nghe, an ủi đám chị em của mình, lúc này mới kéo Trương Trần sang một bên, nhỏ giọng nói: “Trương Trần! Anh đừng gây rối cho tôi nữa, mau về nhà đi”.

Trương Trần cũng nói rất nghiêm túc: “Anh thật sự có thể giúp được em, anh cũng có được ít tiền mà”.

“Anh giúp thế nào đây? Kéo nhà họ Phương vào dự án Thành Cổ sao? Còn

nữa, anh lấy đâu ra tiền? Anh đừng gây rối nữa được không? Hiện giờ tôi không cầu xin anh làm được gì to tát mà chỉ mong anh có thể hiểu cho tôi một chút, hiểu chuyện một chút có được không?"

Giọng nói của Phương Thủy Y cũng dần lạnh lùng hơn.

Không khó nhìn ra từ những lời nói ban nãy của mấy cô bạn học, Trương Trần đến đây chỉ làm trò cười mà thôi, như vậy thì cô mất hết thể diện rồi. Trương Trần lắc đầu, kéo nhà họ Phương vào thì không thể nhưng thẻ vàng mà nhà họ Tôn cho anh ít nhất cũng có năm mươi triệu tệ.

Lúc này anh vội sờ tay vào trong túi quần.

Đột nhiên Trương Trần sững người ra, tiếp đó là cười khổ một tiếng.

Anh đi ra ngoài ăn cơm nên thay bộ quần áo khác, thẻ để ở trong bộ quần áo kia rồi.

"Thủy Y! Anh thật sự có tiền mà, chỉ là không đem theo thôi...", Trương Trần giải thích với vẻ bất lực.

"Thủy Y, cậu nhanh lên chút", ở đằng kia truyền lại giọng nói của đám người Tô Hiểu Huệ: "Lát nữa thời gian qua đi rồi, để người ta đợi lâu thì không hay đâu".

"Ừ, tớ đến ngay đây", Phương Thủy Y vội đáp lại một tiếng, sau đó quay đầu lại trầm giọng nói với Trương Trần: "Trương Trần! Bây giờ anh hãy về nhà ngay cho tôi".

Ở phía bên kia, đám người Tô Hiểu Huệ túm tụm lại thì thầm to nhỏ một lúc, sau đó Tô Hiểu Huệ chạy lại kéo tay Phương Thủy Y, nói: "Thôi đi thôi đi".

"Trương Trần đúng không, giờ chúng tôi phải lên tầng hai rồi, nếu anh không về thì đi theo chúng tôi xem sao?"

Nhìn nụ cười có chút giễu cợt của Tô Hiểu Huệ, Trương Trần khẽ cau mày.

Nếu như đi theo lên đó thì chỉ e có trò cười gì đó đang đợi anh mà thôi.

Nhưng Trương Trần vẫn gật đầu đồng ý.

"Đúng là có dũng khí thật đấy", Tô Hiểu Huệ cười lạnh một tiếng.

"Hiểu Huệ! Thôi đi, tớ bảo anh ấy về là được", Phương Thủy Y nói một câu với vẻ khó xử.

Cô nghĩ rằng Tô Hiểu Huệ nể mặt mình nên mới để Trương Trần đi lên cùng.

Cô đã làm phiền bạn học bác cầu giúp mình rồi nên không muốn làm phiền thêm nữa.

“Không sao đâu, chỉ cần anh ta có dũng khí”, Tô Hiểu Huệ cười một cái, sau đó kéo tay Phương Thủy Y vào trong thang máy.

Mấy cô gái khác thương cảm nhìn Trương Trần một cái rồi cũng vội lên cùng.

Ở trên tầng hai lúc này là cảnh tượng xa hoa tráng lệ.

Những người đến đây cũng phải tầm mấy chục người, từ cuộc nói chuyện của họ có thể thấy, những người ở đây đều là bạn học có quen biết.

Trương Trần một mình ngồi ở một góc.

Lúc này có không ít người đổ dồn ánh mắt về phía anh, có đôi lời chế giễu truyền đến tai Trương Trần.

Đúng như lời Tô Hiểu Huệ nói, chỉ cần anh có dũng khí thì cứ lên, chỉ cần anh không sợ mất mặt.

Phương Thủy Y thì cười có chút gượng gạo, trong lòng cô ấy cũng có chút hoài nghi, cô nhìn người bạn của mình rồi hỏi: “Hiểu Huệ, Thiển Thiển, chẳng phải nói là bàn chuyện làm ăn sao? Đây... Sao toàn là bạn học thời đại học vậy, còn cả những người tớ không quen nữa”.

“Hi hi! Lát nữa cậu sẽ biết.”

Bàn chuyện làm ăn rồi tổ chức tiệc đồng môn, chẳng phải một công đôi việc sao?”, Tô Hiểu Huệ cười nói một cách thần bí.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm đi đến trước mặt Trương Trần với nụ cười tươi: “Chào anh, tôi là Trần Đại Minh! Không biết anh làm thế nào mà có thể cắm bông hoa nhài vào bãi phân trâu như anh vậy, tôi đến xin chút kinh nghiệm đây”.

Lúc này, bốn xung quanh đều vang lên tiếng cười lớn, còn Phương Thủy Y nghe thấy thế thì mặt đỏ ửng.

Trương Trần mắt mặt thì có nghĩa là cô cũng mắt mặt.

Dù sao thì giấy chứng nhận kết hôn của cô và Trương Trần cũng vẫn còn đặt trong ngăn kéo ở biệt thự.

“Đơn giản thôi”, Trương Trần cười nói thản nhiên: “Chỉ cần có năng lực thì đừng nói là hoa tươi, ngay cả vàng cũng bao trùm được hết, anh nói phải không?”

Trần Đại Minh ngây người ra một lát, sau đó gật đầu rồi cười lớn: “Lợi hại, lợi hại thật! Thật không ngờ chàng ở rể nổi danh bên ngoài mà cũng tài thật.

Ban đầu có người nói trong nhóm bạn học tôi còn không tin cơ.

Sao hoa khôi như Phương Thủy Y lại để ý đến loại người như anh được.

Bây giờ mới thấy, mặt dày cũng là ưu điểm đấy”.

Lúc này cả một đám người được phen đùa hả dạ, tiếng cười chói tai vang vọng trong cả phòng lớn.

Tô Hiểu Huệ cầm ly cocktail xoa xoa gò má của mình.

Cô ta cười đến nổi cứng cơ lại rồi.

Thấy lửa giận cũng hạ đi ít nhiều, cô ta lên trước hai bước nói: “Trương Trần! Được rồi đấy, anh nhìn cũng nhìn rồi, giờ thì rút đi, nếu không lát nữa muốn đi cũng không được đâu”.

“Nói thế là có ý gì?”, Trương Trần chau mày hỏi.

Tô Hiểu Huệ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ở đây toàn là người không cùng đẳng cấp với anh thôi”..

Chương 47: 47: Cầu Hôn

“Hiểu Huệ! Cậu cứ nói cho anh ta biết thì đã làm sao?”, một cô gái trang điểm đậm đi lên trước nói: “Nhân vật chính ngày hôm nay là Phương Thủy Y, bữa tiệc này cũng tổ chức vì cô ấy.

Còn kẻ nào mà làm ảnh hưởng đến tâm trạng thì tất nhiên phải đuổi đi rồi”. “Nặng mùi quá đi”, Trương Trần vừa dùng tay phe phẩy quạt vừa nói. Mọi người không kìm nổi mà bật cười nhưng ý thức được mọi người đều là bạn học, sau đó ai nấy đều ôm miệng cố chịu. “Anh...”, cô gái đó tức giận, rõ ràng là không ngờ rằng Trương Trần lại nói toạc ra như vậy trước mặt bao nhiêu người.

Trong lúc tức giận cô ta giơ tay lên tát Trương Trần một cái. “Bình thường tôi không đánh con gái, cô thật sự muốn thử sao?”, ánh mắt Trương Trần lạnh băng nhìn về phía cô gái, lúc này cô ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

Cô ta sống trên đời gần ba mươi năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy ánh mắt lạnh băng đến vậy nên lúc này có chút chột dạ. Nhưng vì sĩ diện nên cô ta hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu anh không đi thì lúc hồi hận tôi xem anh khóc thế nào”. Ở phía bên kia, Phương Thủy Y lo lắng nhìn Tô Hiểu Huệ.

Cô cảm thấy sự việc có gì đó không ổn nên hỏi: “Hiểu Huệ! Rất cuộc chuyện này là sao? Tại sao lại nói bữa tiệc tổ chức vì tớ, chúng ta chỉ là đến bàn chuyện làm ăn thôi, không đến mức được vinh dự như vậy chứ?” “Người khác thì thật sự không có nhưng cậu lại ngoại lệ”, Tô Hiểu Huệ cười hì hì rồi nói với vẻ bí ẩn: “Cậu sẽ biết ngay thôi, cứ ngoan ngoãn đứng ở đây

đi, đừng làm gì cả”.

Nói xong, Tô Hiểu Huệ chạy lên phía trên cùng, sau đó cầm micro giơ tay lên rồi nói lớn: “Âm nhạc nổi lên...”.

Ngay lập tức, âm nhạc du dương vang lên.

Sắc mặt Trương Trần không thay đổi nhưng trong lòng lại thấy nặng trĩu.

Nếu như anh nghe không nhầm thì đây là nhạc tổ chức hôn lễ.

Thông thường chỉ trong hôn lễ hoặc những lúc cầu hôn mới có bài nhạc này.

Trương Trần ở đây, đầu tiên là khổ sở với cô gái trang điểm đậm kia, còn những người khác cũng đùa đủ rồi nên cũng không có ai để ý gì đến anh nữa.

Anh không rời đi, có lẽ lát nữa còn được xem một màn kịch khác.

Ở đây không phải là sân chơi của bọn họ, có sao lại không làm chứ?

.....

Tầng năm của khách sạn mặc dù diện tích không lớn bằng tầng hai nhưng ở đây, bất luận về trang trí thiết kế hay phong cách đều hơn hẳn tầng hai. Một người đàn ông mặc đồ âu bưng ly rượu nở nụ cười với những người đang trên bàn ăn và những người đang ngồi trên ghế sofa và nói: “Mọi người ăn uống no say nha, tôi còn phải tiếp đón bạn gái nữa nên không làm phiền mọi người nữa”.

“Ha ha! Anh Lý định cầu hôn đấy à? Người Long Quốc các anh cũng lãng mạn thế sao?”, một người nước ngoài hỏi với vẻ trêu đùa.

Người đàn ông mặc đồ âu gạt đầu rồi cười nói hài hòa: “Cũng coi là thế đi! À phải rồi, cô Nhược Tuyết đâu rồi, sao cô ấy vẫn chưa đến, có phải là chê quy mô ở đây kém quá không?”

“No no! Nhược Tuyết đi đón bạn rồi, lát nữa sẽ đến.”

Anh cứ bận việc của mình đi, cứ kệ chúng tôi”, một người đàn ông mỉm khoằm đứng dậy nói.

Nếu như Trương Trần ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, người này chính là thành viên của Hiệp hội y học mà được anh cứu sống trong bệnh viện thành phố.

“VẬY ĐƯỢC, TÔI ĐI TRƯỚC NHA”, người đàn ông kia gật đầu, uống cạn chén rượu vang, sau đó đi ra khỏi phòng và ấn thang máy tầng hai.

.....

Phương Thủy Y nghe thấy âm nhạc trong phòng thì cũng cảm thấy có gì không ổn.

Mặc dù cô ấy không phải người đa tài nhưng cũng hiểu chút ít về đàn piano.

Bài nhạc này... Hình như không hợp hoàn cảnh lắm thì phải.

“Hiểu Huệ! Mau nói cho tớ biết rốt cuộc là chuyện gì đây?”, Phương Thủy Y sốt sắng hỏi.

Nếu như không phải cô thật sự cần mỗi làm ăn lần này thì cô đã sớm rời khỏi đây rồi.

“XUYT! ĐẾN RỒI ĐÂY”, Tô Hiểu Huệ héch héch cầm, Phương Thủy Y đưa mắt nhìn, sau đó cô liền chau mày lại.

Chỉ cảm thấy người đang bước lại vô cùng quen thuộc.

Quần áo rất giống với quần áo của Trương Trần, đồ âu màu trắng nhưng giá cả thì đúng là một trời một vực.

Ý cười nhẹ nhàng trên mặt cùng với khuôn mặt anh tuấn khiến người ta cảm thấy vẻ lịch thiệp vô cùng.

Còn sự xuất hiện của anh ta càng khiến những cô gái khác không khỏi reo hò la hét.

Cuối cùng thì Phương Thủy Y cũng nhớ ra, cô kinh ngạc hô lên: “Anh ta, anh ta là Lý Thiên Hoa?”

“Cậu có lòng thật đấy, người ta lúc nào cũng nhớ đến cậu, cậu thì hay rồi, quên người ta từ đời nào không biết”, Tô Hiểu Huệ nói.

Phương Thủy Y ngại ngùng cười.

Năm đó cô là hoa khôi của trường, những người theo đuổi cô không thể đếm xuể.

Tên Lý Thiên Hoa kia lúc đó cũng là một người trong số đó.

Cách mấy năm không gặp, chẳng trách mà nhất thời cô không nhớ ra. Lý Thiên Hoa xuất hiện nên mọi ánh nhìn đều dồn về phía hắn.

Có người thì ngưỡng mộ, có người thì đố kỵ, phần lớn đều là những cô gái lộ ra vẻ mặt ái mộ hơn.

Nhưng Lý Thiên Hoa lại đi đến trước mặt Phương Thủy Y rồi như ảo thuật gia lấy ra một bông hoa hồng và nói giọng nhẹ nhàng: “Thủy Y! Anh thích em lâu lắm rồi, em có thể đón nhận anh không?”

Mặc dù mọi người sớm biết sẽ như vậy rồi nhưng lúc này vẫn lộ ra nụ cười xúc động.

Còn lúc này, những người con trai ở xung quanh thấy thế cũng hô lớn: “Lấy anh ấy đi, lấy anh ấy đi...”.

Phương Thủy Y bị cảnh tượng đột ngột này làm cho khó xử không biết nên thế nào.

Cô lùi về sau một bước rồi nói với vẻ căng thẳng: “Tôi, tôi chỉ đến đây bàn chuyện kinh doanh thôi, xin lỗi...”.

“Thủy Y! Cậu luôn thông minh lắm mà, sao tự nhiên ngốc thế.”

Đến giờ mà cậu vẫn không hiểu sao, ông chủ đầu tư cho cậu chính là Lý Thiên Hoa đấy.

Người ta nhớ nhưng cậu thời gian dài như vậy mà cậu vẫn không đồng ý sao?”, Tô Hiểu Huệ và cô gái tên Thiển Thiển ở bên cạnh nói hòa vào.

“Là anh ta sao?”, lúc này Phương Thủy Y càng kinh ngạc hơn.

“Lại còn không?”, Tô Hiểu Huệ nói tiếp: “Nếu không thì ai lại vô duyên vô cớ đi đầu tư cho cậu nhiều tiền thế chứ?”

“Thật ngại quá! Tôi đã kết hôn rồi, tôi có chồng rồi”, Phương Thủy Y thần sắc khác lạ lùi về sau một bước nữa và nói với giọng khách khí.

“Thủy Y! Anh không để ý đâu, anh biết em và tên vô dụng đó chỉ là hữu danh vô thực, anh cũng không bận tâm.

Anh chỉ cần em thôi, lẽ nào em không biết được tâm tư của anh sao.

Ở bên anh, anh có thể cho em cuộc sống tốt hơn, anh sẽ trân trọng em, cả đời này chỉ nâng niu cưng chiều một mình em thôi”.

Lý Thiên Hoa nói với giọng nhẹ nhàng, hoa hồng trong tay vẫn dang tặng cho Phương Thủy Y khiến mọi người ngưỡng mộ không ngớt.

Lý Thiên Hoa có thể nói là Bạch Mã Hoàng Tử chính hiệu.

Hắn có thể đáp ứng được ước mơ của phần lớn các cô gái.

Đẹp trai lại nhiều tiền, phía sau còn có bối cảnh.

Nếu không phải vì một vài lý do thì mấy năm trước hắn đã đến tìm Phương Thủy Y rồi.

Mọi người thấy màn cầu hôn cảm động này, cộng với tiếng âm nhạc của đàn piano nên liền hô hào lớn hơn, dường như bọn họ mới là Phương Thủy Y nên cứ ở đó không ngừng gật đầu.

Còn lúc này, ánh đèn thay đổi sang màu tím.

Ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên người Phương Thủy Y và Lý Thiên Hoa, một người trẻ tuổi tài năng, một người nhan sắc khuynh thành, dường như đúng là trời sinh một cặp.

Tất cả mọi người đều đang đợi Phương Thủy Y gật đầu, bọn họ cũng nghĩ rằng Phương Thủy Y sẽ đồng ý.

Chuyện mà Phương Thủy Y lấy một tên vô dụng sớm đã truyền khắp nhóm bạn học rồi.

Một tên vô dụng so với một anh tài như này, hơn nữa người này còn không chê cô đã từng kết hôn, kết cục không nói cũng rõ, chỉ cần là người đầu óc bình thường thì đều sẽ chọn người như Lý Thiên Hoa.

“Thủy Y! Anh biết chuyện này hơi đột ngột chút nhưng không sao, chỉ cần em đón nhận anh thì chúng ta có thể dần dần xây đắp tình cảm.

Em muốn làm gì, anh đều dốc sức ủng hộ em, vấn đề đầu tư em cũng không phải bận tâm, tất cả anh sẽ gánh cho em”, Lý Thiên Hoa lại nói tiếp. Phương Thủy Y không thể không thừa nhận, lúc này cô cũng có chút rung động.

Cô không biết được thân phận của Lý Thiên Hoa nhưng từ thực tế trước đó thì không khó đoán, gia thế của hắn chắc chắn thuộc hàng gia tộc lớn.

Còn tất cả các phương diện của Lý Thiên Hoa, bất luận là ngoại hình, học lực hay bối cảnh thì đều vô cùng ưu tú. Nhưng Phương Thủy Y đã kết hôn rồi, hiện giờ cô là vợ của Trương Trần, vậy thì cô phải làm tròn chức trách của một người vợ.

Chưa ly hôn thì cô không thể làm chuyện gì có lỗi với Trương Trần được.

Phương Thủy Y lại một lần nữa lắc đầu, nói với giọng uyển chuyển: “Xin lỗi, tôi không xứng với anh đâu”.

Nghe thấy Phương Thủy Y cự tuyệt hết lần này đến lần khác, Lý Thiên Hoa có vẻ sốt sắng nên vội nói: “Thủy Y! Tên vô dụng đó có gì tốt, hắn có đáng để em phải làm như vậy không? Em như này là tự tay hủy hoại tương lai của mình đấy...”.

Nói xong, Lý Thiên Hoa kích động nắm chặt tay Phương Thủy Y.

Lúc này, đột nhiên có một bàn tay nắm chặt cánh tay của Lý Thiên Hoa khiến hắn cảm thấy nặng nề.

Lý Thiên Hoa ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy một người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn với vẻ cười như không cười.

“Cậu là ai?”, Lý Thiên Hoa chau mày hỏi.

Hôm nay hắn mời đến đây mấy người quen, cốt là để tiếp sức cho hắn khiến Phương Thủy Y thấy cảm động.

Nhưng người đàn ông nắm tay hắn lúc này, hắn chưa từng gặp.

“Ha ha”, Trương Trần cười nói: “Anh ‘đánh đồn có địch’ mà vẫn còn hỏi tôi là ai sao? Tôi chính là tên vô dụng mà anh nói đấy”.

“Anh Lý! Cũng không thể trách chúng tôi được, chúng tôi cũng không biết sao hắn đến được đây, ban đầu chúng tôi cũng đuổi hắn về rồi.”

Nhưng hấn mà dám ra tay đánh người thì...”, cô gái bị Trương Trần nói là nặng mùi ban nãy, lúc này nói với vẻ ỡng ẹo.

Những người khác cũng liên tục gật đầu, bọn họ bảo Trương Trần rút đi nhưng Trương Trần không nghe.

Bọn họ là khách nên cũng không thể ra tay đánh người được, vì thế đành phải để mặc Trương Trần.

Mọi người nhìn Trương Trần với vẻ thương hại.

Cái tên này nếu như là con rùa rụt cổ thì đã đành, không ai để ý đến hấn nhưng hấn lại cứ nhảy dựng lên.

Lý Thiên Hoa bất luận với thân phận gì thì đều có thể dễ dàng chèn ép Trương Trần.

Trương Trần dựa vào gì mà đấu với Lý Thiên Hoa được, lần này thì có cái để xem rồi đây.

“Cậu chính là Trương Trần! Chính là Trương Trần chỉ biết ăn bám đây sao?”, Lý Thiên Hoa lúc này sắc mặt cũng trầm xuống, thu bông hoa hồng lại rồi hỏi.

“Anh chính là Lý Thiên Hoa... Người chuyên đi ‘đập chậu cướp hoa’ và làm mấy trò tán tỉnh vợ vắn đấy hả?”, Trương Trần hỏi ngược lại.

“Trò vợ vắn?”, Lý Thiên Hoa bật cười.

Chưa đợi hấn lên tiếng thì những người khác đều nói với giọng lạnh lùng:

“Trương Trần! Giữ cái mồm của mình đấy, tên vô dụng như anh thì có mặt mũi gì mà dám nói người ta dùng mấy trò vợ vắn?”

“Đúng vậy! Ban đầu anh nói chúng tôi rồi còn định ra tay nữa, chúng tôi đã không nói gì rồi.

Nhưng đây là khách sạn mà anh Lý đã bao trọn rồi, anh nói chủ nhà như thế, lẽ nào bản thân anh không biết suy nghĩ chút nào sao?”.

Chương 48: 48: Muốn Bao Nhiêu Tiền

Trên mặt Lý Thiên Hoa vẫn có nụ cười thản nhiên, hẳn không cần phải tức giận với Trương Trần, thậm chí hẳn còn chưa cần mở miệng, nước miếng của những người này cũng đủ dìm chết đối phương rồi.

Một thằng vô dụng, dùng gì để so với hẳn?

“Được rồi!”, Lý Thiên Hoa vung tay, những giọng nói khiển trách Trương Trần mới dừng lại.

Lý Thiên Hoa chậm rãi nói: “Trương Trần, thân là đàn ông mà không chăm sóc tốt cho người phụ nữ của mình thì đúng là quá thất bại! Thủy Y đi theo cậu chịu khổ mấy năm, cậu làm cô ấy bị chê cười thế nào, tôi tin là trong lòng cậu cũng đã rõ!”

“Nếu cậu thật sự yêu cô ấy, chẳng lẽ không nên buông tay sao.”

Tôi có thể cho cô ấy một cuộc sống sung sướng, tương lai xán lạn, còn cậu chỉ liên lụy cô ấy thôi, cũng như lần này, cô ấy khó khăn lắm mới tìm được cơ hội để kiếm người hợp tác, nhưng cô ấy làm vậy vì cái gì, chẳng phải là vì một chữ “Nhà” à?”

“Rời khỏi cô ấy đi, cậu không thương được cô ấy thì để tôi thương!”

Trời sinh giọng nói của Lý Thiên Hoa trầm ổn, mạnh mẽ, mọi người, đặc biệt là các cô gái đều rất cảm động, tìm được một người đàn ông như vậy cũng như đã có được cả thế giới, không thể không nói, lời của hẳn rất có khả năng làm người ta đồng cảm.

“Xoẹt!”

Lý Thiên Hoa lấy một tấm séc từ trong túi ra rồi đưa cho Trương Trần: “Tôi xin cậu, hãy rời khỏi Phương Thủy Y đi!”

Nhìn một chuỗi số không trên tám séc, Phương Thủy Y ở cạnh thay đổi sắc mặt, cô vừa định tiến lên thì lại bị đám Tô Hiểu Huệ kéo lại.

Trương Trần bật cười, thản nhiên hỏi: “Anh thật sự cầu xin tôi à?”

Lý Thiên Hoa sững sốt, chính hấn lại không ngờ Trương Trần lại nói ra chữ “cầu xin” này, đây cũng đã là có dũng khí đáng khen nhưng trước mặt có quá nhiều người, hấn vẫn tùy ý nói: “Không sai, chỉ cần cậu có thể chịu rời đi Thủy Y, trả tự do cho cô ấy!”

“Được!”, Trương Trần gật đầu.

Lập tức, mọi người chung quanh tỏ ra khinh bỉ.

“Tôi còn cho rằng anh ta sẽ cứng đầu lắm, ai ngờ lại bán vợ mình chỉ với một tám séc!”

“Thủy Y à, cậu xem đi, cậu đã tìm kiểu người gì vậy, cho một tờ séc là đồng ý luôn rồi kìa!”

“Anh ấy không đồng ý, mấy người chê bai anh ấy, giờ đồng ý thì cũng nói là sao, đạo lý trên đời đều thuộc mấy người hết rồi đấy!”, giọng Phương Thủy Y lạnh như băng, nhưng trong lòng cô cũng rất thất vọng, Trương Trần thật sự đồng ý sao?

Nhưng mà một giây sau, Phương Thủy Y lại trợn to mắt, những người khác cũng trừng lớn hai mắt, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trương Trần.

“Cầu xin người khác thì phải chân thành một chút, quỳ xuống đi!”, Trương Trần thản nhiên nói.

Một câu ngắn gọn khiến mọi người sững sờ tại chỗ, họ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi hoài nghi tai mình đã nghe nhầm.

Nói đùa gì vậy chứ, tên này lại dám bắt Lý Thiên Hoa quỳ xuống, anh ta biết Lý Thiên Hoa là ai không, chẳng lẽ anh ta điên rồi à?

Lý Thiên Hoa vốn đang vui vẻ vì thuận lợi, trong tích tắc, nụ cười cứng lại, tám séc vẫn được kẹp trong tay, lồng ngực tức tới mức muốn nổ tung.

Hóa ra tên nhóc này đã chơi hấn ngay từ đầu.

“Mày có biết làm thế rất nguy hiểm không?”, Lý Thiên Hoa híp mắt, đến nước này, những người khác cũng không dám tùy tiện nói chen vào.

“Nguy hiểm thế nào?”, Trương Trần nói.

“Lựa chọn chính xác nhất của mày là nhật tằm séc mà tao vút trên đất lên, sau đó thì biến, biến khỏi Hoài Bắc này, nếu không tao cũng không chắc là chuyện gì sẽ xảy ra đâu!”

Lý Thiên Hoa vút tằm séc trên mặt đất, sau đó lại giơ chân giẫm hai cái, ngẩng đầu, lạnh giọng nói với Trương Trần.

Người bắt hấn quỳ xuống không phải không có nhưng chưa đến lượt thẳng vô dụng trước mắt đâu.

Nếu không phải vì lo lắng hình tượng của mình trước mặt Phương Thủy Y, hấn đã ra tay đánh Trương Trần chảy máu đầm đìa rồi, nhưng dù vậy, hấn cũng sẽ không để Trương Trần được sống yên ổn.

Vừa nhìn là biết tên Trương Trần là kẻ không thức thời rồi!

“Lựa chọn chính xác nhất của anh cũng là mau chóng rút!”, Trương Trần bình tĩnh nói, lời vừa dứt, sắc mặt Lý Thiên Hoa âm trầm hấn.

Hấn tự hỏi là dù thái độ của hấn đúng mực cỡ nào thì cũng không thể dễ dàng tha cho một thằng rác rưởi mắng mình nhiều lần như vậy.

“Trương Trần, anh đang nói cái gì đấy?”, Phương Thủy Y hoảng sợ, thân phận của Lý Thiên Hoa không đơn giản, nhất là chỗ dựa “thuần màu đỏ” phía sau, hiện tại bọn họ hoàn toàn không thể đắc tội.

“Anh Lý, cảm ơn sự ưu ái của anh nhưng tôi đã là phụ nữ có chồng, không hề có ý định ly hôn nên cơ hội đầu tư của anh nên để dành cho người khác thích hợp hơn!”, Phương Thủy Y vội nói, giẫy khỏi tay Tô Hiểu Huệ, kéo Trương Trần muốn rời khỏi đó.

Một đám người tiến lên chặn đường họ, ngay tức khắc, mấy bảo vệ chịu trách nhiệm giữ gìn an ninh cho khách sạn cầm dùi cui điện chạy tới.

“Quản lý, quản lý ơi, lâu hai có vấn đề!”, một bảo vệ trong đó cầm bộ đàm báo cáo.

“Trương Trần, mày đúng là thứ bất tài, còn muốn trốn sau lưng phụ nữ nữa à, gan dạ phết nhỉ!”, mọi người thấy bảo vệ tới thì tránh hết qua một bên.

Gương mặt nhỏ nhắn của Phương Thủy Y tái nhợt, xem ra giờ họ muốn đi cũng không được rồi.

Cô hất cằm, gương mặt nhỏ mịn màng hướng về phía Lý Thiên Hoa, cô nói: “Anh muốn thế nào, nơi này không chào đón thì chúng tôi đi là được!” “Thủy Y, cậu Lý thích cô, nhưng cậu ấy không thích loại ăn bám vô tích sự, rốt cuộc cô đang do dự gì thế, có điểm nào mà cậu Lý không hơn tên này?”, một người đứng trong đám người nói với giọng chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Một vài người đàn ông lại có chút hâm mộ Trương Trần, có một người phụ nữ chắn trước người mình, ai có phước như vậy chứ!

Lý Thiên Hoa tức muốn hộc máu, nhưng may mà quản lý của khách sạn đã tới, người này vội đi đến trước mặt Lý Thiên Hoa: “Cậu Lý, xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Có một thằng hề quấy rối bữa tiệc của tôi!”, Lý Thiên Hoa nhìn Trương Trần, thẳng nhiên nói.

Quản lý lập tức hiểu ý, tức khắc lạnh giọng quát: “Người đâu, bắt người này lại cho tôi!”

“Anh dựa vào cái gì mà đòi bắt anh ấy?”, Phương Thủy Y hỏi với hai mắt đăm lệt.

“Thưa cô, nơi này thuộc về tư nhân, không công khai mở cửa, mà tôi là người quản lý ở đây, bắt một ai đó không phải là thuộc chức trách của tôi sao?”, quản lý giải thích một câu.

“Thủy Y, không sao, những người này còn kém lắm!”, Trương Trần nói.

Mọi người nghe anh nói thì cười lạnh: “Sao, cậu vẫn định dùng Taekwondo à?”

Phương Thủy Y cũng nhìn anh bằng ánh mắt chán ghét, đến lúc này rồi mà anh còn ra vẻ thể hiện, dù anh đánh thắng được ba người, nhưng giờ tới tận ba mươi, anh thắng được không?

“Anh chịu đi sớm thì đã không có nhiều chuyện thế này rồi!”, Phương Thủy Y quát Trương Trần với đôi mắt đỏ hoe.

Sau đó cô lại nhìn Lý Thiên Hoa: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Thủy Y, sao em vẫn không hiểu lòng anh chứ! Anh chỉ muốn em chấp nhận anh thôi!”, Lý Thiên Hoa thể hiện dáng vẻ đau lòng, thâm tình nhìn Phương Thủy Y.

“Vậy anh để Trương Trần rời khỏi đây trước!”

“Vì một thằng vô dụng, em thấy đáng giá không?”, Lý Thiên Hoa hỏi.

“Tôi nói lại lần nữa, dù anh ấy có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì anh ấy cũng là chồng tôi, chưa tới lượt mấy người coi thường anh ấy đâu!”, Phương Thủy Y cứng rắn nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lý Thiên Hoa càng thêm âm u, những người khác cũng bắt đầu chỉ trỏ, khinh thường mỉa mai bọn họ không biết tốt xấu.

Người quản lý khách sạn cũng không nói gì nữa, sau khi người này ra lệnh, bảo vệ lao về phía Trương Trần, có hai người phía sau tiện tay rút dùi cui điện đánh tới chỗ Trương Trần.

“Không biết lượng sức!”, Trương Trần hừ lạnh một tiếng, vươn tay kéo Phương Thủy Y ra sau rồi tung một cước.

Cạch!

Dưới ánh mắt không thể tin được của mọi người, tên bảo vệ lao lên đầu tiên bị đá bay, phải biết rằng trông bảo vệ kia ít nhất cũng phải chín mươi ki-lô-

gam, cú đá đó phải dùng bao nhiêu sức lực chứ.

Phương Thủy Y cũng ngẩn người, miệng nhỏ há hốc.

Quản lý khách sạn sững người một chút rồi kịp phản ứng lại, hét lớn: “Gọi hết bảo vệ tới cho tôi!”

“Vâng!”, bảo vệ phía sau đáp.

Sau đó, quản lý âm u nhìn Trương Trần, lạnh lùng nói: “Thưa cậu, cậu tùy tiện làm bị thương người khác, vậy cậu định giải quyết công khai hay xử lý riêng, nếu giải quyết công khai thì tôi sẽ báo cảnh sát ngay!”

“Tôi đang tự vệ, anh báo cảnh sát thì làm được gì?”, Trương Trần hỏi.

Quản lý nhìn Lý Thiên Hoa, người sau lắc đầu: “Tôi không mời anh ta, xét theo luật thì người này tự tiện xông vào tư gia!”

Quản lý khách sạn gật đầu, lần này gã yên tâm, lý lẽ và vũ lực đều nghiêng về phía gã.

“Tôi hỏi anh, có phải nơi này có một cô gái tên Nhược Tuyết không?”, Trương Trần an ủi Phương Thủy Y đang vô cùng lo lắng rồi nhìn quản lý, hỏi ra.

“Sao? Cậu đừng nói với tôi là cô Nhược Tuyết mời mình đấy!”, quản lý cười lạnh, những người ở đây thì gã không biết nhưng Lý Thiên Hoa và Nhược Tuyết thì gã biết, Nhược Tuyết còn là phó hội trưởng Tổ chức Y Tế Quốc tế.

“Đúng là cô ấy!”, Trương Trần nói, khi anh vừa định lấy lấy thiệp mời ra thì mới phát hiện mình đã đưa cho phục vụ sau khi tiến vào: “Các người có thể tới quầy phía trước xem thử, thiệp mời của tôi tại đó!”

“Nhóc con, cậu coi chúng tôi như mấy thằng ngu để trêu à, chỉ bằng cậu mà được cô Nhược Tuyết mời á, xin hỏi cậu xứng không?”, quản lý và Lý Thiên Hoa cười lạnh, người khác không biết gì cũng nhỏ giọng thảo luận.

Khi biết thân phận của Nhược Tuyết, ngay cả Phương Thủy Y cũng túa mồ hôi thay cho Trương Trần, nhưng cô hiểu chồng mình, anh sẽ không nói

dối, điều khiến cô khó hiểu là Nhược Tuyết kia thật sự mời anh sao? Nhưng sao Trương Trần lại quen biết người ta, còn có thể để người ta mời mình?

Ngay cả Phương Thủy Y cũng nghi ngờ anh hưởng chi là đám người Lý Thiên Hoa.

Lúc này, quản lý thấy bảo vệ ở các tầng đều tập trung tại đây, đếm sơ cũng khoảng mấy chục người.

Quản lý cũng bắt đầu có khí thế, dù là về công hay tư, gã đều phải tiêu diệt tên phá bĩnh này.

“Đến đây! Bắt tên này đưa tới đồn công cho tôi! Tôi muốn bắt hắn phải trả giá đắt!”, quản lý la lớn.

Phương Thủy Y sợ tới mức mặt trắng bệch như tờ giấy, Trương Trần không thể để mình bị bắt dễ dàng, bàn tay nắm lấy túi đựng kim châm bên hông, chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền tới.

“Lùi lại hết cho tôi!”

Mọi người quay lại thì thấy một người đàn ông khoảng 30 tuổi chạy tới, thở không ra hơi: “Cậu, cậu Trương! ”

“Tiêu Lượng?”, Lý Thiên Hoa kinh ngạc nhìn người đang đi tới, sao người này xuất hiện ở đây, còn giúp Trương Trần nữa.

Nhưng Tiêu Lượng lại không để ý tới hắn.

.

Chương 49: 49: Xin Cậu Tha Thứ

Trong mắt Tiêu Lượng hiện tại chỉ có Trương Trần, anh ta áy náy nói: “Cậu Trương, xin cậu tha thứ vì tôi đã gây ra thành phiền phức cho cậu dù là vô tình...”

Nhưng chung quanh đều yên tĩnh, người khác không biết Tiêu Lượng là ai, cũng không có người nào tùy tiện chen ngang, còn Lý Thiên Hoa thì lại không biết nên nói gì.

Về phần Trương Trần, anh hoàn toàn không quan tâm tới Tiêu Lượng, anh không nhận ra anh ta mà chỉ cảm thấy hơi quen mắt thôi, có lẽ là từng gặp thoáng qua trong bệnh viện Thành phố.

Mà người này lại xin mình tha thứ, ý tứ cũng rất rõ ràng, Hàn y đã đánh tiếng, Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc càng muốn bái anh làm thầy, chắc hẳn Tiêu Lượng tới vì việc này.

“Cậu Trương...”, Tiêu Lượng kêu lần nữa, nơi này có máy điều hòa lớn, nhiệt độ mát mẻ mà anh ta lại đổ mồ hôi đầm đìa, ngay cả đồ vest bên ngoài cũng có thể nhìn thấy vết mồ hôi thấm ra.

Tiêu Lượng thật sự quá căng thẳng, nếu Trương Trần không hài lòng, thậm chí là vì chuyện này mà hận Long Quốc thì thể diện của nước nhà sẽ mất hết, sau đó họ sẽ bị quốc tế bàn tán, khẳng định sẽ có người nói là điều này không thể trách ai khác, chỉ tự trách người Long Quốc mà thôi!

Mà người đầu tiên là Tiêu Lượng nên chắc chắn anh ta sẽ thành tội đồ.

Thấy Trương Trần không trả lời, sắc mặt Tiêu Lượng không ngừng thay đổi, anh ta cắn chặt hàm răng như đang cân nhắc gì đó, cuối cùng, người này lại thở dài, hình như là đã nghĩ thông suốt rồi.

Bùm!

Trước mặt mấy chục đôi mắt, Tiêu Lượng trực tiếp quỳ xuống thắp đóm, đầu cúi sâu xuống, nói lần nữa: “Cậu Trương, tôi chỉ xin cậu tha thứ, Long Quốc không phải chỉ có kẻ hèn mọn như tôi, tôi cũng xin sám hối vì việc làm của

mình...”

Giờ phút này, mọi người đều ngạc nhiên, Trương Trần đã làm gì mà sao người đàn ông tên Tiêu Lượng này phải quỳ xuống.

Trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ anh ta không màng tới thể diện của mình sao?

Ở Long Quốc, trừ quỳ trước trời, bố mẹ và người thầy có ơn với mình, còn những cái quỳ còn lại đều mang tính chất sỉ nhục.

Sắc mặt Lý Thiên Hoa thay đổi hoàn toàn, hấn hét toáng lên: “Tiêu Lượng, anh biết mình đang làm gì không?”

Nhưng không ai đáp lời hấn, Tiêu Lượng vẫn quỳ ở đó, có vẻ nếu người đàn ông trước mặt mình không mở miệng thì anh ta cũng sẽ không đứng dậy vậy.

Phương Thủy Y cũng quên mất việc bàn tay nhỏ bé của mình đang được Trương Trần nắm, cô nhìn người chồng trước mặt mình bằng ánh mắt không thể tin được, rốt cuộc Trương Trần này đã làm gì?

“Này, anh nói gì đi chứ!”, Phương Thủy Y có chút ngại ngùng, dù sao cô cũng đang đứng cạnh Trương Trần, vì vậy mới nhỏ giọng nói với anh.

“Em đang nói đỡ cho anh ta à?”, Trương Trần hỏi Phương Thủy Y, không đợi cô kịp đáp, anh lạnh lùng nói: “Được rồi, anh tránh ra đi!”

“Vâng!”, Tiêu Lượng không dám nhiều lời, vội lui sang một bên, lúc này mới cảm thấy không khí tại hiện trường có chút vi diệu.

“Hiện giờ tôi muốn đi, ai dám ngăn?”, Trương Trần nhìn một vòng rồi hỏi.

Quản lý khách sạn không dám chắc, gã không cho rằng Tiêu Lượng này được Trương Trần gọi tới để diễn kịch, không thấy Lý Thiên Hoa cũng biết và cung kính với đối phương hay sao?

Nhất thời, đúng là không có ai dám tiến lên.

Nhưng mục đích của Lý Thiên Hoa còn chưa đạt được, thậm chí còn có thể coi như là đã bị phá hư, sao hấn có thể để Trương Trần rời đi dễ dàng như vậy.

Ra hiệu cho quản lý khách sạn, đối phương hiểu ngay, cắn môi vung tay lên: “Tóm lấy, tên này xâm nhập gia cư bất hợp pháp, bắt đưa tới chỗ công an!”

“Các người...!dám cử động thử xem!”, Tiêu Lượng bước lên trước một bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám bảo vệ và tên quản lý.

Đúng là anh ta nên cảm ơn đám người này, ngay trước mặt mình mà dám

này còn dám khó xử người đã tặng mình mười cú đá à, đây không phải tạo cơ hội cho anh ta tạo thiện cảm à!

Vì xoa dịu sự tức giận của Trương Trần, Tiêu Lượng lạnh lùng nói tiếp: “Tôi không cần biết khách sạn này là do ai mở, còn anh có thân phận gì, nếu anh dám làm bừa thì có tin tôi sẽ khiến anh cút ra khỏi Hoài Bắc ngay ngày mai không?”

“...”, quản lý khách sạn mắng to trong lòng, đám người này đều thuộc dạng trâu bò, sao mấy người cứ lôi con muỗi là tôi ra để xử vậy, một bên là Lý Thiên Hoa, bên còn lại là người có lai lịch bí ẩn, nghe giọng điệu người này ngông như vậy, gã làm sao dám chắc đây!

Vì vậy, gã chỉ có thể nhìn Lý Thiên Hoa bằng ánh mắt trông mong, dù sao trước đó nghe cách xưng hô của Lý Thiên Hoa thì có vẻ hẳn biết người này! Lý Thiên Hoa nhíu chặt đôi mày, hẳn thật sự có quen biết Tiêu Lượng này, năng lực tên này cũng không nhỏ.

Dù là hẳn, thường ngày cũng phải nể một chút, tuy không biết vì sao Tiêu Lượng lại quỳ xuống trước mặt Trương Trần nhưng nếu bây giờ mình để Trương Trần rời khỏi đây thì mặt mũi của hẳn trước mặt bạn học cũ đều mất sạch.

Nhưng hẳn cũng không thể trực tiếp đối đầu với Tiêu Lượng, lập tức nói: “Anh nhìn tôi làm gì, đây đâu phải chuyện của tôi, để anh ta xông vào, đây không phải là vấn đề của khách sạn mấy người à?”

Tiêu Lượng cũng nhíu mày, xem ra tình huống chỗ này cũng không tốt lắm.

Anh ta cũng không lắm nhằm mà thản nhiên nói: “Tôi vẫn giữ câu kia, nếu hôm nay có ai dám làm khó cậu Trương, vậy người đó cứ thử đi, Tiêu Lượng này nói được thì làm được đấy!”

“Tôi nhắc lại lần nữa, có người mời tôi tới đây!”, Trương Trần tỏ ra không vui.

“Thiếp mời của cậu thật sự ở lâu một à, tôi đi xem một chút...”, không đợi người khác mở miệng, quản lý vội giành nói.

Lúc này, gã không cần biết Trương Trần nói thật hay giả, chỉ biết gã bị kẹp ở giữa thì rất ngọt ngào, muốn đi khỏi đây thôi.

Không đợi ai nói gì, quản lý chạy đi, leo thang thoát hiểm xuống lầu một.

“Khách tôi mời mà mấy người đưa đi đâu rồi?”, vừa xuống lầu, quản lý nghe một giọng nữ nói tiếng phổ thông không quá chuẩn truyền tới, một cô gái cao mét bảy đứng trước quầy, chống nạnh hỏi phục vụ.

“Thưa cô...!Chúng tôi đã cho anh ta vào rồi!”, phục vụ âm ức nói.

Quản lý khách sạn nheo mắt, lập tức tiến lên: “Cô Nhược Tuyết?”

Nhược Tuyết xoay người, nhìn quản lý nói, giọng cất cao: “Khách của tôi đâu, hả, người đâu rồi?”

Giờ cô ta rất giận, vất vả lắm mới dừng xe lại được, lên tầng năm rồi lại phát hiện Trương Trần không có lên đây.

Cô ta còn cho rằng Trương Trần đi WC nên ngồi đợi một hồi, nhưng chờ tới chờ lui mà vẫn không thấy người.

Cô ta lại không có số điện thoại của Trương Trần, còn mỗi cách xuống quầy hỏi, nhưng chỗ quầy lại cứ nói là Trương Trần vào rồi.

Quản lý lau mồ hôi lạnh, nở nụ cười xòa đầy bất an: “Chuyện này, cô Nhược Tuyết, khách mà cô nói có phải tên Trương Trần không?”

“Đúng rồi!”, Nhược Tuyết trả lời gọn lỏn.

“Cái thằng tầm thường nhà quê kia thật sự do cô Nhược Tuyết mời sao?”, trong lòng quản lý lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ tiêu rồi, gã vội phát tay kêu phục vụ lùi xuống.

“Cô Nhược Tuyết...!Chuyện kia, Trương Trần ở lầu hai, tôi dẫn cô đi nha?”

Rất nhanh, hai người Nhược Tuyết lên tới lầu hai, quản lý bước lên trước một bước với vẻ mặt khó coi, kề sát bên tai Lý Thiên Hoa, nhỏ giọng nói: “Cậu Lý...!Trương Trần này đúng là khách được cô Nhược Tuyết mời tới!”

“Cái gì?”, Lý Thiên Hoa kinh hãi, trước là Tiêu Lượng khúm núm, giờ là Nhược Tuyết mời, Trương Trần này là thằng ở rể vô dụng của nhà họ Phương, tên này dựa vào cái gì chứ?

“Anh Trương, tôi tìm được anh rồi, sao anh lại ở đây, chúng ta mau lên thôi!”, Nhược Tuyết thấy Trương Trần thì cười đầy ngọt ngào, tiến lên định nắm tay Trương Trần.

“Tôi nghĩ không cần nữa rồi, nơi này có người không hoan nghênh tôi, thậm chí còn định dùng tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp để bắt tôi vào đồn cảnh sát nữa kìa!”, Trương Trần lạnh nhạt nói, Nhược Tuyết đang cười thì mặt cũng cứng đờ.

“Trời ơi, thật sự có người mời thằng quê mùa này à!”, trong đám người, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Lúc đầu họ không tin, việc hôm nay có thể nói là quá xấu hổ.

Quản lý không biết mình nên cười kiểu nào, đây là chuyện khó giải quyết nhất trong mấy chục năm làm nghề của gã.

Nhược Tuyết hiểu ra gì đó, quay đầu nhìn quản lý khách sạn, sau đó lại nhìn Lý Thiên Hoa, nói đúng hơn thì đây không phải sân nhà của Nhược Tuyết mà nơi này do Lý Thiên Hoa quyết định.

“Anh Lý, anh có thể nói cho tôi biết thế này là sao không, khách của tôi mà sao lại có người muốn đuổi vậy, hay là tôi không thể dẫn bạn của mình tới đây?”, Nhược Tuyết hỏi, ngữ điệu không tốt, cô ta phải trải qua mấy phen mấy bận, dùng danh nghĩa của Tổ chức Y Tế mới hỏi được địa chỉ của Trương Trần từ chỗ bộ trưởng Vương.

Hôm nay, cơm còn chưa kịp ăn mà đã muốn đuổi người sao?

“Thủy Y, chúng ta về thôi!”, Trương Trần chẳng muốn đợi chờ gì nữa, anh nắm tay kéo Phương Thủy Y rời đi.

Vì Tiêu Lượng quý xuống và Nhược Tuyết xuất hiện mà khiến đám đông hoảng hốt, không ai dám tiến lên ngăn cản anh.

Nhược Tuyết kêu hai tiếng nhưng Trương Trần hoàn toàn không đáp lời, hành động này khiến Nhược Tuyết tức tối giậm chân.

Trong cuộc thi đấu Long - Hàn, bên Tổ chức Y tế còn có việc cần giải quyết, thân là một trong những phó hội trưởng, cô ta phải nhanh chóng về Mễ Quốc xử lý, cô ta cứ tưởng hẹn được Trương Trần ra thì có thể vui vẻ học được kỹ năng gì đó, không chừng có thể bái sư nữa nhưng bây giờ, tất cả đều không có, bay hết rồi...

Nhược Tuyết tức giận, lấy di động ra gọi: “Jake, đi xuống, chúng ta về!”

“Ăn, ăn cái gì mà ăn, ăn nữa thì anh ở đây luôn đi! Tổ chức Y Tế sẽ bỏ anh lại luôn!”

Nhược Tuyết hừ lạnh một tiếng, cúp điện thoại rồi cô dùng vẻ mặt lạnh như băng nói: “Anh Lý, tôi không muốn biết đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết khách của mình bị đối xử như thế thôi, đây là đạo đài khách của Long Quốc à?”

“Tôi sẽ báo lên sở y tế Hoài Bắc, Tổ chức Y Tế của tôi sẽ chú ý, anh tự giải quyết cho tốt!”

Chưa cho Lý Thiên Hoa thời gian phản ứng, Nhược Tuyết chạy theo nhưng bên ngoài đâu còn bóng dáng hai người Trương Trần.

Mà lúc này, mấy người bên Tổ chức Y Tế cũng hối hả chạy xuống, khó hiểu nhìn Nhược Tuyết.

Trong sảnh lầu hai, Lý Thiên Hoa ngẩn người, đầu óc của hắn đã dừng hoạt động.

Dù hắn có kiến thức rộng rãi nhưng những việc hôm nay khiến hắn không thể nào hiểu nổi, càng không thể tin được..

Chương 50: 50: Báo Thù!

“Tiêu... Anh Tiêu, chuyện gì xảy ra vậy?”

Lý Thiên Hoa nuốt nước bọt một cách khó khăn, phát hiện có gì đó khác thường, lúc này hắn mới nhớ ra có một người đang đứng bên cạnh mình.

“Chuyện gì à?”, Tiêu Lượng cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi còn tưởng rằng trong mắt cậu không còn có tôi nữa?”

Hiển nhiên là Tiêu Lượng cảm thấy không vui với chuyện ban nãy Lý Thiên Hoa làm mất mặt mình.

Anh ta cười lạnh nói: “Ban nãy nhìn tôi quỳ gối thấy vui lắm nhỉ, mất mặt lắm phải không? Cậu vẫn nên gọi điện cho bố cậu để nghỉ xem cứu nhà họ Lý kiểu gì đi, nếu không thì không chỉ đơn giản là quỳ gối thôi đâu”.

“Còn nữa, lúc gọi điện thoại thì nhớ nói cho bố cậu biết là cậu đã chọc vào Trương Trần, nếu không thì bố cậu lại không biết rốt cuộc cậu đã gây họa lớn như nào”, Tiêu Lượng bĩu môi nói.

Phía sau Trương Trần có thân phận như nào thì anh ta không biết nhưng chỉ riêng việc trấn áp được Quý Thủ lấy lại thể diện cho Long Quốc, thậm chí khiến đối phương tình nguyện bái làm thầy, nếu như Trương Trần có chuyện gì, Long Quốc vì muốn đền đáp cho anh ấy thì chắc chắn sẽ nghiêng về phía Trương Trần.

“Còn như cậu thì”, Tiêu Lượng nhìn về phía người phụ trách của khách sạn, lạnh lùng nói: “Bất luận là cô Nhược Tuyết của Hiệp hội y học có truy cứu các người hay không nhưng lời mà tôi nói thì nhất định sẽ làm, tối nay các người hãy đợi thông báo đi”, nói xong Tiêu Lượng hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

...

Trong biệt thự, Trương Trần và Phương Thủy Y đã về nhà, họ ngồi trên ghế sofa trùng mắt nhìn nhau.

Lúc này Phương Thủy Y không thể khôi phục lại tâm trạng của mình.

Người đàn ông này sau khi từ nơi khác quay về thì mang đến cho cô hết chuyện kinh ngạc này đến chuyện khác, dường như thành một con người khác vậy.

Tối nay còn có hai người thân phận không tầm thường ra mặt giúp Trương Trần nữa.

“Anh khai thật đi, không được nói dối.

Đừng nói với tôi, hai người hôm nay lại là anh tình cờ cứu họ và họ lại đến trả ơn nhé”, Phương Thủy Y kéo cái ghế nhỏ lại để cho Trương Trần ngồi lên trên đó, còn cô thì từ trên cao nhìn xuống Trương Trần.

“....

Đúng là như vậy đấy”, Trương Trần nói với giọng yếu ớt.

Phương Thủy Y sau khi nghe xong thì tức đến nổi ngực phập phồng không ngớt.

Cái tên khốn này, cái câu như này dùng bao nhiêu lần rồi.

“Em đừng tức giận, anh thật sự không gạt em đâu vợ à...”, Trương Trần cứ nhìn chằm chằm vào Phương Thủy Y, lo lắng nói: “Anh vỗ ngực cho em nhé”.

“Đi chết đi”, Phương Thủy Y hung hăng lườm Trương Trần một cái.

Cái tên này càng ngày càng to gan, lại dám lợi dụng cô.

Nhưng, Phương Thủy Y ngay lập tức lại nghiêm mặt nói: “Trương Trần! Anh thật sự thích Đông y sao?”

“Có một chút”, Trương Trần gật đầu đáp lại.

“Vậy thì được rồi, tôi sẽ đưa anh đến một nơi đào tạo chính quy, anh phải học thật tốt đấy”, Phương Thủy Y suy nghĩ một chút rồi nói.

Nếu như Trương Trần đã có sở thích này, lại còn hiểu chút y thuật, vậy thì cô sẽ quyết định đào tạo Trương Trần thành bác sĩ.

Nghề này cũng coi như có thể diện, sau này gặp ai cũng không ngại mà khoe ra.

Trương Trần ậm ừ một tiếng, không bao lâu, Phương Thủy Y đi tắm rồi đi ngủ.

Ánh đèn vụt tắt, ánh trăng làm say mê lòng người cũng mờ dần, Trương Trần ngậm điều thuốc trong miệng nhìn số điện thoại của Triệu Chí Cao trong danh bạ điện thoại rồi gọi đi.

Chuyện về Lý Thiên Hoa chưa dừng lại ở đây được.

Dám cầu hôn vợ anh trước mặt anh, muốn cấm cho anh đôi sừng sao?

Chuyện này chỉ cần là đàn ông thì đều không thể chịu nổi.

Trước đó, Trương Trần đã nhìn thấy mấy chục vệ sĩ trong khách sạn.

Một mình anh trong thời gian ngắn thì căn bản không giải quyết nổi, hơn nữa bản thân anh cũng không có thể lực gì nên chỉ có nhà họ Triệu thôi. Nếu đã lựa chọn bảo vệ cơ nghiệp thì phải có tâm thái đi theo và phục tùng người ta thôi.

...

Nhà họ Triệu vẫn với khuôn viên đó, vẫn với chiếc ghế nằm đó, Triệu Chí Hào nằm ở trên đó với tâm trạng không thoải mái cho lắm.

Mặc dù tất cả các doanh nghiệp dưới tập đoàn Triệu Thị vẫn do ông ta quản lý nhưng ông ta biết rằng, đây đã không còn là của ông ta nữa rồi, hiện giờ ông ta chỉ được coi là người phụ trách mà thôi.

Nghĩ đến đây, Triệu Chí Hào lại nghiêng răng nghiêng lợi, hận nỗi không thể bắt thằng con trai của mình lại đánh cho một trận.

Vào hôm ông ta đưa bản hợp đồng chuyển nhượng cho Trương Trần ký tên thì nhà họ Mạc ở thủ đô cũng dùng đả kích họ lại, thậm chí còn cho họ miếng bánh ga tô nhỏ để an ủi nữa.

Điều này khiến ông ta cảm thấy đau lòng hơn cả.

Từ lúc nào nhà họ Triệu của ông ta lại khiến người khác vừa đấm vừa xoa như vậy?

Lúc này, một người với dáng vẻ quản gia đột nhiên bước vào.

Ông ta cũng tầm sáu mươi tuổi, đưa điện thoại trong tay cho Triệu Chí Hào, nói: “Điện thoại của Trương Trần ạ”.

Triệu Chí Hào gật đầu, sau khi nhận điện thoại thì sắc mặt biến đổi, sau đó ông ta gật đầu nói: “Tôi biết rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Chí Hào nhìn quản gia, nói: “Chú Trần! Chuyện của nhà họ Triệu thì chú cũng biết rồi, chú thấy thằng nhóc Trương Trần như thế nào?”

Chú Trần sững người một lát, sau đó nói: “Tôi chăm sóc gia chủ từ nhỏ đến lớn, có lời này tôi phải nói thẳng”.

Triệu Chí Hào gật đầu, cười nói: “Chú Trần cứ như người ngoài vậy, mặc dù tôi và chú thân phận chủ tớ nhưng từ lâu đã như tình cha con rồi”.

Chú Trần cười nói: “Theo như tôi thấy, nhà họ Triệu ở dưới cái bóng của Trương Trần chưa chắc đã là chuyện xấu”.

Gia chủ nghĩ mà xem, cả Hoài Bắc, thậm chí là cả tỉnh Giang Lăng, có ai có thể khiến nhà họ Tôn, nhà họ Ninh và cả nhà họ Mạc ở thủ đô cùng bắt tay hành động không?”

“Trước tiên nói đến nhà họ Tôn, trực tiếp trở mặt với chúng ta, thế mà nhà họ Ninh lại hết lòng ủng hộ, còn nhà họ Mạc thì còn ác hơn, cả một dự án lớn như vậy, vì khoa trương thanh thế cho Trương Trần mà sẵn sàng ‘nuốt trọn’ người một nhà với mình”.

“Đợi đến lúc anh ta tiêu diệt gọn thì nhà họ Triệu... Cũng sẽ nổi lên cùng”, lúc này chú Trần nói từng chữ từng chữ một.

Ông ta rất ít quan tâm đến chuyện thương nghiệp của nhà họ Triệu nhưng nếu Triệu Chí Hào đã hỏi thì ông ta sẽ nói thẳng.

Triệu Chí Hào suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Ông ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là cảm thấy có chút mơ màng.

Thật sự thì Trương Trần còn quá trẻ, và thứ ông ta cần chỉ là giọng nói khẳng định lại.

Hiện giờ tiếng nói đó đã có rồi.

“Nếu đã đi đến bước này thì chỉ có thể đi tiếp thôi”.

Trương Trần! Ta cược ván này đây”.

Triệu Chí Hào lẩm bẩm nói, sau đó cười nói: “Trương Trần gọi điện đến muốn đánh phết một người”.

Chú Trần ngậy người ra một lúc, sau đó gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi, chúng ta không phải là người nhà họ Tôn, cũng không có ai là dân xã hội đen.

Thế một trăm người có đủ không ạ?”

“Đủ rồi”, Triệu Chí Hào đáp lại.

Thật ra, không phải nói một trăm người này đem đi đánh nhau có đủ không mà có đủ cho thể diện của Trương Trần không.

Nói một cách nghiêm khắc thì đây là lần đầu tiên ông ta làm việc cho Trương Trần.

Nếu đã đưa ra lựa chọn thì lần đầu tiên làm việc tất nhiên phải dốc sức rồi. Rất nhanh, hơn hai mươi chiếc xe tạo thành một đội xe ở trên phố đi về phía khách sạn trên đường Phong Ninh, còn Triệu Chí Hào thì đích thân đi đón Trương Trần.

...

Lúc này nhà họ Tôn ‘trình diễn’ màn đối thoại gần như nhà họ Triệu. Tôn Khuê Sơn luôn quan tâm theo dõi đến Trương Trần, chuyện xảy ra tới nay ông ta cũng biết rồi.

Và ông ta còn nhận được tin là nhà họ Triệu đã huy động một đội lớn, một bộ phận thì đi về phía khách sạn xảy ra vụ việc, còn một bộ phận thì đi về phía biệt thự của Trương Trần.

“Mỹ Lâm, cháu ngủ rồi sao?”, Tôn Khuê Sơn hét lớn một tiếng về phía phòng bên trong cùng, tiếp đó là giọng nói oán trách truyền ra: “Bác à! Có chuyện gì thì bác tìm con trai của bác đi.

Chứ cháu là con gái, bác cứ tìm cháu làm gì?”

“Trước đây trung bình một ngày là nó đã bị bác đá cho một cái, còn cháu thì cứ ba ngày được bác thưởng cho một món quà nhỏ, một tháng là được

món quà lớn.

Cháu nói xem, bác không tìm cháu thì tìm ai nữa?”

Nhìn thấy Tôn Mỹ Lâm từ bên trong đi ra, Tôn Khuê Sơn nói với vẻ thản nhiên.

“Được rồi, cháu đừng thay quần áo nữa, bác cho cháu một vài người, cháu mau đến khách sạn ở đường Phong Ninh đi, có lẽ Trương Trần sắp ra tay với nhà họ Lý rồi”.

Tôn Mỹ Lâm dụi mắt rồi nói: “Lần trước nhằm vào nhà họ Tôn, chúng ta đã dốc hết sức rồi, bác còn cho hẳn năm mươi triệu tệ.

Chúng ta đã trả hết ân tình rồi, sao phải quan tâm nữa làm gì ạ? Hơn nữa, nhà họ Lý này còn lợi hại hơn cả nhà họ Tôn mà”.

“Khác nhau chứ, sau này cháu sẽ hiểu, nếu không thì sao bác lại quản được cái nhà này?”, Tôn Khuê Sơn nói với giọng thúc giục: “Cháu mau lên đi, đừng đợi đến lúc cháu đến thì mọi việc đều kết thúc rồi”.

“Vâng”, Tôn Mỹ Lâm gật đầu rồi buộc một dây vải màu đen ở hông.

Lúc này, khí chất của tiểu công chúa toát lên, cô ta nhìn mấy chục vệ sĩ, hét lớn: “Đi theo tôi”.

...

“Mày có biết người có tên là Trương Trần chính là người đã trấn áp Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc ở bệnh viện thành phố không, bởi vì những tin đồn nhảm hôm đó mà Long Quốc thấy mắc nợ anh ta.

Vậy mà mày lại dám cả gan như vậy sao?”

Bên trong khách sạn, một người đàn ông trung niên quát lớn về phía Lý Thiên Hoa.

Trong lúc phẫn nộ, thỉnh thoảng người đó còn cho hẳn một cái bạt tai.

Bởi vì chuyện này mà họ đã bị cấp trên chỉ đích danh rồi, phía Hiệp hội y học cũng gây áp lực lớn.

Và người đàn ông trung niên này tất nhiên là Lý Kim Nguyên- bố của Lý Thiên Hoa, người chạy mại đến đây sau khi được Tiêu Lượng căn dặn.

Đột nhiên, bên ngoài truyền lại tạp âm, tiếp đó là một vệ sĩ bước ra.

Đám vệ sĩ kia vừa thấy tình hình không ổn thì liền ra tay, nhưng rất nhanh họ đều tuyệt vọng.

Bọn họ có hơn ba mươi người, còn phía trước giống như đàn bọ ngựa, căn bản không thấy điểm cuối đâu.

Mọi người đều run rẩy nhìn cảnh tượng này, không ai biết đang xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc này, hai bóng hình ở phía sau đi vào, rõ ràng đó là Trương Trần và Triệu Chí Hào.

“Lý Kim Nguyên?”, mí mắt Triệu Chí Hào nháy liên tục, thật không ngờ người mà Trương Trần muốn đánh phết lại là người của nhà họ Lý.

Nhưng chuyện đã đến nước này thì ông ta đành phải cố làm thôi.

“Lên! Đánh tàn phết tên nào trẻ nhất”, Triệu Chí Hào hét lớn một tiếng, một số người trấn áp bảo vệ, kẻ nào dám cả gan phản kháng thì tát vỡ mồm, còn những người khác thì xông lại đánh phết Lý Thiên Hoa.

“Triệu Chí Hào! Ông dám...”, Lý Kim Nguyên tức giận, trừng mắt nói với Triệu Chí Hào.

“Ông dám không?”, Trương Trần cũng cười hỏi.

“...”, lúc này Triệu Chí Hào như trầm mắng trong lòng, ngoài mặt thì vẫn cố gượng cười, cố ý không nhìn thẳng vào Lý Kim Nguyên, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu Trương, cậu yên tâm...”.

Đám người đó trực tiếp xông lên phía trước kéo Lý Thiên Hoa ra.

Bọn họ là người có nguyên tắc, sẽ không đánh người không liên quan mà chỉ đánh chính chủ thôi.

Còn về đám bạn học của Lý Thiên Hoa tránh đi cũng không kịp, ai dám lên trước dây vào tên xui xẻo này chứ?

“Răng rắc....”.

Cùng với âm thanh giòn giã và tiếng kêu thảm của Lý Thiên Hoa vang lên, tứ chi của hắn cũng đã bị đánh gãy.

Đám người này ra tay ngang tàn khiến đám Tô Hiểu Huệ chưa trải sự đời lúc này đều không ngừng run rẩy, thậm chí bắt đầu hồi hận vì tham gia vào việc của Phương Thủy Y và Lý Thiên Hoa..

Chương 51: 51: Hậu Quả

Tất cả mọi người đều ngây người ra, cậu chủ của nhà họ Lý ban nãy còn ngạo nghễ chỉ tay năm ngón, thế mà giờ lại như con chó bị người ta đánh gãy tứ chi rồi nằm bò trên đất rên rĩ?

Cảnh tượng này là đả kích quá lớn đối với bọn họ.

Cái tên ở rể vô dụng của nhà họ Phương từ lúc nào lại có thể lực này vậy.

Từ lúc hắn rời đi cũng chưa đầy một tiếng, thế mà lại gọi đến hơn trăm người?

Nghe thấy tiếng kêu rên của con trai, Lý Kim Nguyên tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

Ông ta hung hăng trợn mắt nhìn Triệu Chí Hào.

Ông ta biết kẻ khởi xướng là ai, lúc này ông ta phẫn nộ quát: “Trương Trần! Con trai tôi không làm gì tổn hại quá đáng với cậu, tôi cũng chạy đến đây để dạy dỗ nó rồi, cậu làm vậy cũng ác độc quá đấy?”

“Ác độc?”, Trương Trần cười lạnh hai tiếng nói: “Thế nào được gọi là tổn hại quá đáng, chắc là phải đợi lúc vợ tôi cải giá về nhà họ Lý các người, chắc phải đợi lúc bảo vệ đến ném tôi ra khỏi khách sạn, đến lúc đó tôi mới phản công thì mới được gọi là đúng chẳng?”

“Ông cũng sống hơn nửa đời người rồi, ở đâu cái đạo lý coi mình là độc tôn như vậy.

Có phải là nhà họ Lý các người ngày một phát triển khiến các người ảo tưởng rằng thiên hạ là của các người rồi phải không?”

“Hắn ta cũng may mắn gặp phải người dễ tính như tôi đấy.

Nếu ngày nào đó mà chọc vào kẻ nào nóng tính thì nhà họ Lý các người tuyệt tự rồi”.

“...”, lúc này mọi người thấy đầu óc tê dại.

Vừa đến mà đã đánh gãy tứ chi của Lý Thiên Hoa, thế mà vẫn còn tự xưng mình là người dễ tính được?

Lúc này, những cô gái bao gồm Tô Hiểu Huệ và cô gái tên là Thiển Thiển, còn cả những người từng lời qua tiếng lại với Trương Trần đều chạy ra phía sau nhóm người.

Đến cả Lý Thiên Hoa mà Trương Trần cũng dám đánh gãy tứ chi, bọn họ thì thấy mình không được bằng người nhà họ Lý.

Lý Kim Nguyên tức giận thối râu rồi trợn mắt, đừng nói là Trương Trần có vinh dự đánh bại được Hàn y nên ông ta không động vào được.

Kể cả không có vinh dự đó, chỉ dựa vào hơn một trăm người này thì Lý Kim Nguyên cũng không thể lập tức điều động người của mình đến được. Cú đánh ngày hôm nay, nhà họ Lý của ông ta không nhận thì cũng phải cố nhận rồi.

“Được, được, được”, Lý Kim Nguyên tức nói liền ba chữ ‘được’.

Ông ta tức giận khoát tay áo, lạnh lùng nói “Trương Trần! Chuyện này chúng ta vẫn chưa xong đâu, nhà họ Lý tôi sẽ chơi với cậu đến cùng”.

“Người đâu! Khiêng cái thằng vô dụng này đi cho ta”, Lý Kim Nguyên sai người của mình khiêng Lý Thiên Hoa rời đi.

Điều quan trọng trước mắt vẫn là chữa khỏi cho con trai của ông ta nhưng hơn một trăm người kia lập thành tường người, không hề nhúc nhích.

“Triệu Chí Hào!”, Lý Kim Nguyên lạnh lùng hét một câu, còn Triệu Chí Hào thì rụt đầu rụt cổ, xấu hổ mà cúi đầu xuống.

“Ha ha, tôi có nói là cho các người đi chưa? Chuyện này đừng nói là ông nói chưa xong mà đến tôi cũng nói là chưa xong mà”, Trương Trần cười ha ha nói.

“Cậu muốn làm gì, lẽ nào thật sự muốn nhà họ Lý tôi không chết thì không

chịu?”, cố kìm nén sự tức giận, Lý Kim Nguyên cắn răng rồi nói ra một câu. Những lúc nhẫn nhục trong suốt cuộc đời này của ông ta không nhiều, hôm nay cũng coi như một ngày khiến ông ta khó quên, không ngờ ông ta lại bị một kẻ kém tuổi hơn chèn ép ở đây.

Trương Trần khoát tay, những người sớm đã được nhà họ Triệu căn dặn lúc này lập tức lên trước bắt Lý Kim Nguyên lại, còn Trương Trần lại chậm rãi bước lên trước.

Lý Thiên Hoa đang không ngừng kêu gào thì lúc này mới nhìn thấy một cây kim vàng đâm vào 1/3 tim của hắn.

“Ông chủ Lý! Đừng nói là tôi không cho ông cơ hội nhé.

Trong vòng hai mươi tư tiếng, nếu tôi không nhìn thấy thành ý hối hận của các người thì đừng nói là cả Long Quốc mà kể cả là Hoa Đà tái thế cũng không bảo vệ được con trai ông đâu”.

Trương Trần cười lạnh một tiếng sau đó lớn bước rời đi.

Triệu Chí Hào dường như khóc rồi lại cười được, lần này đến lượt ông ta ra tay rồi, bắt đầu làm tiếp việc người khác để lại thôi.

Nhìn thấy chính chủ ngạo nghễ rời đi như vậy, Lý Kim Nguyên càng tức giận hơn.

Nhưng ông ta không biết xả giận đi đâu cả, chỉ có thể đưa ánh nhìn về phía Triệu Chí Hào.

“Tên họ Triệu kia, chuyện này không xong đâu, nhà họ Triệu các người cứ đợi đấy”.

“Ái chà! Ông chủ Lý, ông nhìn xem ông tức giận như thế làm gì, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả”, Triệu Chí Hào vô tội khoát khoát tay rồi quát lớn với hơn một trăm người kia: “Ban nãy ai trong số các người đã ra tay vậy? Đây là xã hội pháp trị, được ấu đả đánh nhau sao, mau rút đi tự thú đi”.

“Ông chủ, tôi hiểu rồi, việc này là một mình tôi làm, thật sự thì Lý Thiên Hoa là đồ không ra gì, tôi sẽ đi tự thú ngay”.

Một vệ sĩ đứng ra nói, rõ ràng là hắn muốn một mình gánh hết mọi việc. Cảnh tượng này khiến Lý Kim Nguyên suýt nhảy dựng lên.

Không còn cách nào khác, thế lực chính của ông ta không ở Hoài Bắc. Ngay lúc này, Tôn Mỹ Lâm cũng dẫn nhóm người đến.

Lúc nhìn thấy Lý Thiên Hoa nằm trên cáng và bên ngoài truyền đến tiếng xe cứu thương thì Tôn Mỹ Lâm cũng đỡ dẫn ra.

“Ha ha, đi qua thôi, chúng tôi qua đường thôi, các người tiếp tục đi”, Tôn Mỹ Lâm cười ha ha một cái rồi dẫn người vội vàng rời đi.

Rất nhanh xe cứu thương đến, sau khi Lý Thiên Hoa được khiêng lên xe thì Triệu Chí Hào cũng đi theo.

“Ha ha, ông chủ Lý này! Mọi người đều là bạn bè mà, con trai của ông thì cũng là con trai của tôi, tôi đi cùng xem thế nào”, Triệu Chí Hào cười ha hả nhưng lúc này Lý Kim Nguyên đang lo lắng cho an nguy của con trai mình nên cũng không còn tâm trạng đâu để phí lời với Triệu Chí Hào nữa.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố, Lý Kim Nguyên lo lắng đi đi lại lại, còn Triệu Chí Hào thì nhàn rỗi hút điếu thuốc nhưng trong lòng ông ta lại vô cùng lo lắng.

Ông ta đi đến bệnh viện cũng là muốn xem Lý Thiên Hoa có thể cứu sống không.

Mặc dù ông ta cũng nghe nói việc Trương Trần trấn áp Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc nhưng Lý Thiên Hoa chỉ bị đánh gãy tứ chi thôi.

Ông ta không hiểu sao Trương Trần lại dám nói là người ta không sống qua nổi hai mươi tư tiếng.

Mặc dù y thuật của anh ta lợi hại nhưng...Y thuật không có nghĩa là anh ta biết nguyên rủa người khác.

Nhưng suy nghĩ của Triệu Chí Hào rất đơn giản, căn cơ của ông ta ở Hoài Bắc, đến lúc đó nếu như có chuyện thì ông ta có thể gây áp lực cho bệnh viện thành phố.

Ông ta muốn xem có mấy người dám trái ý ông ta mà ra tay cứu người.

Rất nhanh, cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ chữa trị chính đeo khẩu trang bước ra.

Vẫn chưa đợi Lý Kim Nguyên lên tiếng hỏi thì ông ta đã lắc đầu.

“Ông Lý! Tứ chi của cậu chủ có thể nối lại được, điều này vô cùng đơn giản... Chỉ có điều, sau khi nối xong cũng chỉ là người tàn phế mà thôi, sau này chỉ có thể nằm trên giường sống qua ngày”.

“Tại sao vậy?”, Lý Kim Nguyên sốt sáng hỏi.

Tay chân bị gãy là vết thương bên ngoài, đâu đến nỗi phải cắt cụt chân tay, sao lại không thể khôi phục được?

“Điều quan trọng không phải là chỉ gãy đơn giản như vậy mà kinh mạch ở tứ chi cậu ấy bị người ta đóng lại rồi.

Nếu như muốn nối liền, thậm chí nhanh chóng hồi phục thì chỉ có thể đi tìm bác sĩ đông y, chỗ chúng tôi thì không làm được rồi”, bác sĩ lắc đầu nói. Rất nhanh, bác sĩ đông y của bệnh viện thành phố đều được gọi đến nhưng không biết chữa trị kiểu gì.

Đến cuối cùng, Tiền Sinh Bình cũng được mời đến.

Nhìn Tiền Sinh Bình kiểm tra thân thể cho Lý Thiên Hoa mà mí mắt Triệu Chí Hào nháy liên tục.

Tên Tiền Sinh Bình này cũng được coi là người có chút danh tiếng, nếu chẳng may thật sự chữa khỏi thì toi rồi.

“Khụ khụ”, Triệu Chí Hào ho hai tiếng rồi vô tình nhắc nhở: “Lý Thiên Hoa là bị Trương Trần đánh đấy, chính là Trương Trần mà thắng được Quỷ Thủ đó...”.

Tiền Sinh Bình đang tìm huyệt vị thì liền dừng tay lại.

Ông ấy nhìn Triệu Chí Hào một cái, sau đó ngồi bệt xuống đất, cảm thán nói: “Haiz! Lớn tuổi rồi nên tôi lực bất tòng tâm.

Tôi phải nghỉ ngơi hai ngày mới có thể tiếp tục chữa trị được”.

Lý Kim Nguyên vừa nghe thấy câu này thì liền sốt sáng hét lên.

Tên Tiền Sinh Bình này mà nghỉ thì con trai của ông ta phải làm sao?

“Bác sĩ ơi, chỉ cần ông cố gắng một chút, cố gắng cứu sống con tôi thì tôi sẽ gửi ông một triệu tệ... À không, mười triệu tệ...”.

“Tôi không thích tiền, đời này tôi ghét nhất chính là tiền...”, Tiền Sinh Bình khoát khoát tay rồi nằm bò ra giường bệnh dự phòng, nói gì cũng không để ý.

Không còn cách nào khác, Lý Kim Nguyên suốt đêm đi tìm mấy bác sĩ đông y và đều hứa bỏ ra mười triệu tệ tiền chữa trị.

Chỉ cần có thể chữa khỏi cho con trai ông ta thì sẽ gửi tiền mặt luôn.

Một số bác sĩ đông y già ban đầu còn thấy động lòng nhưng sau đó Triệu Chí Hào cứ phỉnh vào một câu: “Đây là do Trương Trần đánh”, chỉ cần nghe thấy mấy chữ này thì bất luận đám người này có bản lĩnh thế nào thì đều đuổi người ra khỏi cửa.

“Haiz! Tôi bảo này ông chủ Lý! Chỉ có một người có thể chữa khỏi thôi, ông chịu cúi đầu chút thì đã làm sao?”, đến lúc trời sáng, Lý Kim Nguyên chạy đôn chạy đáo suốt buổi tối giờ đây trông mắt đen trũng xuống, nói: “Tôi không tin trên đời này chỉ có một mình Trương Trần có bản lĩnh”, Lý Kim Nguyên hừ lạnh một tiếng, bắt đầu nhờ vào mối quan hệ của mình đi tìm những danh y không quá nổi tiếng nhưng tay nghề cao siêu.

Còn Triệu Chí Hào ở bên cạnh cười tủm, nhìn bóng lưng của Lý Kim Nguyên, sau đó ông ta nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc! Không phải là vẫn chưa biết được địa vị của Trương Trần trong giới đông y hiện giờ chứ?”

“Thôi vậy, tôi muốn xem ông có thể tìm được không?”

Đúng là ông trời không phụ người có tâm, cuối cùng thì Lý Kim Nguyên cũng nhận được tin trong một nhà thuốc ở Nam Thành có một bác sĩ đông y già, nghe nói tay nghề vô cùng lợi hại.

Ông ta cười khinh bỉ Triệu Chí Hào một cái, sau đó nhanh chóng đưa người qua đó.

Trong nhà thuốc đó, ông bác sĩ già sáng sớm đã bị người ta đập cửa đến nổi tỉnh giấc.

Lý Kim Nguyên không nói nhiều mà bảo người khiêng hòm vào, bên trong đều là tiền giấy mới tinh.

“Thưa ông, mong ông hãy cứu con trai tôi, làm phiền ông”, Lý Kim Nguyên khom người nói: “Đây đều là tiền chữa bệnh của ông đấy ạ”.

Ông bác sĩ già này đã bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy đâu, hiện giờ mắt ông hoa lên chút, vội gật đầu luôn.

Lúc Lý Thiên Hoa được khiêng vào, bác sĩ già dùng kính viễn thị cũ kỹ chẩn đoán một lát, cười nói: “Cũng hơi phiền phức đó, nhưng cũng may là trước đây tôi từng nhìn thấy một phương thuốc cổ truyền rồi nên có thể thử”. Nghe nói thế, Lý Kim Nguyên mừng rỡ.

Ông ta nhớ lại lời của Trương Trần nói mà cười khinh khỉnh một cái.

Đợi sau khi con trai của mình khỏi bệnh thì Trương Trần sẽ phải đón lấy đòn báo thù của ông ta.

Kể cả hiện giờ anh ta có đeo cái mác bác sĩ Đông y đi chẳng nữa. Trong lúc bác sĩ già sắp châm kim xuống thì một giọng nói vang lên: “Hắn ta có thù với thần y Trương đấy, ông... Thật sự muốn giúp hắn sao?”, Triệu Chí Hào bước vào khẽ nói.

Mà sau khi nói xong câu này, Triệu Chí Hào cũng chuồn luôn.

Ông ta cũng sợ Lý Kim Nguyên phần nộ bất chấp hậu quả mà đánh ông ta một trận mất.

Còn bác sĩ già lúc này cũng dừng tay và không châm kim bạc xuống. “Thưa ông! Thật ngại quá, số tiền này chỉ e là tôi không có phúc tiêu rồi”, bác sĩ già thở dài nói..

Chương 52: 52: Mong Cậu Ra Tay Giúp Đỡ!

“Tại sao chứ, lẽ nào chỉ vì Trương Trần sao?”, nghe thấy đối phương có cách nhưng đột nhiên lại từ bỏ, Lý Kim Nguyên cực kỳ sốt ruột!

Những người trước đều là những người có danh tiếng trong ngành y, bọn họ quen biết với Trương Trần thì không nói làm gì, nhưng người này chỉ mở tiệm thuốc trong một con hẻm nhỏ tại sao ông ta lại không thích tiền chứ?

“Tôi có thể thêm tiền, ông xem bao nhiêu mới đủ, chỉ cần ông đưa ra con số thì chúng ta có thể thương lượng!”, Lý Kim Nguyên kích động nắm vai bác sĩ, sự nhẫn nại của ông ta dần biến mất rồi.

Trước kia ông ta cả ngày chỉ biết bận rộn công việc, chỉ có đứa con trai duy nhất này, nếu như Lý Thiên Hoa cả đời tàn phế thì những năm qua ông ta dốc sức làm việc là vì cái gì, cuối cùng lại cho không người khác vậy sao?

“Đây không phải vấn đề tiền bạc, tôi cũng thích tiền!”, bác sĩ thoát ra khỏi cánh tay của Lý Kim Nguyên, nói: “Nhưng tôi cũng là người có lương tâm!”

“Bác sĩ Trương vì Long Quốc mà chịu bao nhiêu uất ức, cuối cùng cũng đánh bại được Hàn y, chỉ vì danh tiếng của Long Quốc mà không màng đến bản thân, tiền với người này có đáng là gì chứ?”

“Tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng nếu như các ông có mâu thuẫn với bác sĩ Trương thì sợ rằng cả ngành y này đều không để ý đến các ông đâu, trừ khi bác sĩ Trương mở miệng nói trước nếu không thì không ai muốn gánh tai tiếng này!”

Lý Kim Nguyên ngậy đại ra, ông ta biết rằng khi Trương Trần đánh bại Hàn y thì sẽ có tiếng tăm, điều ông ta không ngờ đến là sức ảnh hưởng của Trương Trần lại lớn như vậy !

“Vậy, vậy ra khỏi Hoài Bắc thì sao?”, Lý Kim Nguyên không từ bỏ run rẩy hỏi.

Bác sĩ lắc đầu nói: “Ra khỏi Hoài Bắc có lẽ chỉ có những người làm vì tiền, chỉ là...!hiện tại đã không kịp nữa rồi.

Anh ta dùng thuật ‘khóa mạch kim’ nổi tiếng, tôi cũng chỉ thấy trước đây thôi.

Nếu như trong vòng 24 giờ không chữa trị kịp thời e rằng đời này cậu ta chỉ có thể nằm một chỗ!”

Lý Kim Nguyên nhìn sang đứa con đang nằm trên giường bệnh, tim ông như vỡ nát, lẽ nào, thật sự phải đi cầu xin Trương Trần, tên đó thật sự giỏi đến vậy sao?

“Bác sĩ Trương đã không màng đến tai tiếng, vì Long Quốc mà ra mặt, chắc hẳn anh ta không phải là người hẹp hòi, các ông nếu như đắc tội với anh ta thì nhận sai xin lỗi có lẽ anh ta sẽ bỏ qua thôi!”

“Thời gian không còn nhiều nữa rồi, càng kéo dài tình hình càng tồi tệ, các ông suy nghĩ kĩ đi!”, bác sĩ nhắc nhở.

“Cảm ơn ông!”, Lý Kim Nguyên chấp tay cúi đầu, cảm ơn, sau đó cắn chặt răng, đấu tranh nội tâm 3-4 phút mới khàn giọng nói: “Quay lại, đi tìm Trương Trần!”

Hiện tại ông ta chỉ có thể cúi đầu, ông ta không thể để con trai xảy ra chuyện gì được!

.....

Bên trong biệt thự, Trương Trần ngồi bên bàn trà mãi mê nghiên cứu thuốc, Phương Thủy Y ngồi bên cạnh ăn bữa sáng.

Trương Quốc Hồng vị khách không mời mà đến đang lớn giọng chửi mắng, giọng nói đó thật sự đã làm mái nhà rung lên!

“Trương Trần, cái tên sao chổi, vì cậu mà việc kinh doanh của con gái tôi lại thất bại, cậu có phải là con người nữa không?”

Trương Quốc Hồng bóp chặt eo, cổ họng khô khốc liền uống thêm ngụm nước rồi tiếp tục mắng chửi!

Điểm mạnh nhất của bà ta chính là dùng mọi thủ đoạn để biến Trương Trần thành một tên thảm hại, không giá trị gì!

Trương Trần sớm đã quen với việc này rồi, đừng nói Trương Quốc Hồng gào thét, dù cho bà ta có phóng hỏa thì anh cũng đi ra khỏi biệt thự mà không hoảng loạn rồi ung dung ngồi xem.

“Mẹ đừng nói nữa, cũng không thể trách Trương Trần được, mẹ không biết

được tình hình lúc đó phức tạp như nào đâu!", Phương Thủy Y bình thản nói!

"Con gái yêu của mẹ, con vẫn còn nói giúp tên vô dụng này được, mẹ con ta sao mà khổ đến thế, con nói xem, chuyện này có thể trách mẹ sao?", Trương Quốc Hồng khóc lóc rên rỉ, làm cho Phương Thủy Y cũng nói không nên lời!

Đột nhiên điện thoại Trương Trần rung lên, Trương Trần xem điện thoại, là tin nhắn của Triệu Chí Hào!

"Bác sĩ Trương, Lý Kim Nguyên đã đưa con trai đến tìm cậu rồi!"

Trương Trần thu điện thoại lại, làm xong thuốc mỡ, anh cũng đoán được ông ta sẽ tìm đến, mà còn là buổi sáng!

Dù sao cũng là người có máu mặt ở Giang Lăng, ông ta hạ mình đến cầu xin là điều không thể, chỉ là khi không còn hi vọng nữa mới tìm đến!

Một lát sau, quả nhiên có tiếng gõ cửa!

Trương Quốc Hồng mắng Trương Trần thêm vài câu mới đi mở cửa!

Lúc mở cửa ra, Trương Quốc Hồng sững sờ, một người đàn ông trung niên nhìn rất oai phong, theo sau là 8 người vệ sĩ, phía sau nữa là hai chiếc xe.

Khí thế này, Trương Quốc Hồng nghĩ ngoài những gia đình có gia thế thì không ai có thể có được.

"Ôi trời, không phải lại gây chuyện rồi chứ!", Trương Quốc Hồng thấp thỏm không yên, lúc này người đó nắm chặt lấy tay bà ta.

"Ha ha, bà chính là Trương Quốc Hồng phải không, chẳng trách nào nuôi dạy được cô con gái xinh đẹp như Thủy Y!", nắm chặt tay Trương Quốc Hồng, Lý Kim Nguyên nở ra nụ cười thân thiết chào hỏi!

"....", Trương Quốc Hồng sững người, chuyện gì đang diễn ra đây, không phải đến gây sự chứ?

"Ha ha, tôi là Lý Kim Nguyên, con trai tôi có chút xích mích với Thủy Y và cậu Trương, tôi đến đây để tạ lỗi!", Lý Kim Nguyên nói, trước khi đến đây ông ta đã điều tra quan hệ Phương Thủy Y và Trương Trần, vì thế ông ta cũng biết Trương Quốc Hồng!

"Đó, đó chính là nhà họ Lý đã đầu tư vốn cho con gái tôi sao?", Trương Quốc Hồng nói!

"Có đầu tư vốn sao?", Lý Kim Nguyên không biết con trai ông ta đã làm gì, lúc này ông ta chỉ đành gật đầu theo lời nói của Trương Quốc Hồng!

Trương Quốc Hồng vừa nghe thấy liền lấy lại tinh thần, vừa nhìn lại dáng vẻ của đối phương, lập tức nở ra nụ cười ngọt ngào, cười nói: “Ông chủ Lý, đứa con rể vô dụng của tôi đã làm phiền đến ông, các ông đừng trách con gái tôi nha, nó thực sự là người có tài kinh doanh, đáng để ông đầu tư!” Lý Kim Nguyên mí mắt khẽ giật, nếu như trước kia ông ta cũng sẽ nói thêm vài câu, nhưng hiện tại ông ta nào dám nói Trương Trần là tên vô dụng, mạng sống con trai mình còn phụ thuộc vào cậu ta!

Ông ta miễn cưỡng cười, miệng nói nhất định sẽ đầu tư, sau đó vội vàng nói: “Không biếtcậu Trương và Thủy Y có nhà không?”

“Có đấy, mời ông vào!”, niềm vui hiện lên trên khóe mắt Trương Quốc Hồng, bà ta nhanh chóng mời khách vào nhà, bưng trà rót nước, bên này Phương Thủy Y căng thẳng, duy chỉ có Trương Trần không thể hiện gì!

“Trương Trần, cái tên vô dụng này, còn không mau rút đi, không nhìn thấy có khách đến sao, người ta đã không tính toán chuyện cũ vẫn muốn hợp tác với Thủy Y, thế mà cậu có thái độ như này sao?”, Trương Quốc Hồng tức giận mắng mỏ Trương Trần!

Trương Trần nhướng mắt lên nhìn Lý Kim Nguyên, nói nhẹ: “Vậy sao?”

Lý Kim Nguyên thật muốn cho Trương Quốc Hồng một cái bạt tai, hiện tại sao ông ta giám chọc vào đại thần này chứ, đây không phải là chưa đánh đã khai sao?

Sau nụ cười của Trương Trần, Lý Kim Nguyên vội vàng nói: “Tôi lại thích sự tùy ý của chàng thanh niên này, không gò bó!”

“Hừ, cũng là do ông chủ Lý rộng lượng!”, Trương Quốc Hồng hừ một tiếng, vội vàng nói: “Ông chủ Lý mời uống trà!”

“Tôi không khát...”, Lý Kim Nguyên có chút lo lắng, con trai ông ta còn đang ở bên ngoài đợi, ông ta đâu còn tâm tư nói chuyện với Trương Quốc Hồng!

“Cô Thủy Y, cậu Trương, tôi thay mặt con trai xin lỗi, xin cô cậu tha thứ!”, Lý Kim Nguyên nói!

Thế nhưng Trương Trần đến nhìn một cái cũng không buồn nhìn!

Lý Kim Nguyên cắn răng âm thầm chửi một tiếng, lúc này lại chú ý đến Phương Thủy Y, ông ta lẩn lộn trên thương trường bao năm nay biết rằng phụ nữ dễ lấy lòng, lúc này cười nói: “Thủy Y, chú xin nhận lỗi, cháu hãy tha thứ cho Thiên Hoa nhé, nếu không chú sẽ quỳ xuống xin lỗi...”

Phương Thủy Y gương mặt vẫn luôn căng thẳng, Lý Thiên Hoa trong mắt cô

là người không thể đùa được, nhưng lần này bố hấn lại đến đây nên cô đâu dám nói gì!

“Đừng, đừng như thế, tôi...tôi...tôi không có gì!”

Phương Thủy Y dè dặt nói, trong đầu cô lúc này là một mớ hỗn độn, cô ấy thậm chí còn không biết chuyện gì đang diễn ra!

“VẬY, CẬU TRƯƠNG?”, Lý Kim Nguyên căng thẳng nhìn Trương Trần!

“Được rồi, tôi tiến ông!”, Trương Trần thu lại thuốc mỡ vừa làm xong, lên tiếng!

“Tiến cái gì chứ, Trương Trần, cậu nghĩ cái gì thế, khách còn chưa uống nước, cậu làm vậy khác gì đuổi khách?”, Trương Quốc Hồng tức giận, theo bà ta nghĩ đây là người không đơn giản, đâu thể thất lễ như thế, không thể để Trương Trần gây rối nữa, bà ta đã có sẵn kế hoạch rồi!

“Người đàn bà này!”

Lý Kim Nguyên trong lòng thầm mắng, nhưng bên ngoài mặt vẫn cười nói: “Không sao, người tài giỏi như cậu Trương đây thật hiếm có, tôi cũng vừa hay muốn nói chuyện với cậu ấy!”

“Tài giỏi?”, hai mẹ con Trương Quốc Hồng mơ hồ, họ sống cùng Trương Trần đã ba năm rồi, họ sao lại không nhận ra Trương Trần là một người tài giỏi chứ?

Nhưng Lý Kim Nguyên đã nói thế, vì ái ngại thân phận người ta nên hai mẹ con cô cũng không phản bác gì, chỉ còn cách nhìn ra hiệu Trương Trần đừng thất lễ!

Ra đến bên ngoài, Trương Trần ném thuốc trong tay mình cho Lý Kim Nguyên, nói: “Nhớ kĩ, sau này đừng quá đề cao bản thân...”.

Lý Kim Nguyên liên tục gật đầu như một đứa trẻ đang bị quở trách, nào dám nói lại câu nào!

“Được rồi, lấy thuốc bôi cho cậu ta, trong vòng một tháng sẽ dần hồi phục!”

“Đây, thế là xong sao?”, Lý Kim Nguyên ngờ vực hỏi.

“Ừm, đến bệnh viện nôi xương là xong rồi!”

Lý Kim Nguyên ngờ vực bôi thuốc lên chân con trai mình, lúc đó thuốc tan ra giống như viên đá gặp nhiệt độ cao, những vết sưng trên chân đã đỡ đi một phần, chuyện này làm Lý Kim Nguyên ngạc nhiên tròn mắt!

Bây giờ ông ta biết tại sao Hàn y lại thua Trương Trần rồi!

“Cậu yên tâm, sau này nhà họ Lý sẽ không dám đắc tội với cậu, cũng không dám gây chuyện nữa!”

Lý Kim Nguyên cúi rạp đầu xuống chào, không dám nán lại, lập tức cho người lái xe đến bệnh viện làm phẫu thuật!
Trương Trần cũng vào nhà, nghĩ lại phải nghe một trận mắng chửi nữa, nhưng may mắn sao Trương Quốc Hồng có việc liền đi trước rồi!

Chương 53: 53: Quỷ Thủ Đến Nhà

“Trương Trần! Sao Lý Kim Nguyên lại đến đây xin lỗi anh vậy?”, sau khi Trương Quốc Hồng rời đi thì Phương Thủy Y nghiêm túc nhìn vào Trương Trần hỏi.

Có lẽ Trương Quốc Hồng nghĩ là vì Phương Thủy Y, hơn nữa bà ta cũng không hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Phương Thủy Y thì biết rất rõ, cô không có thể diện lớn đến vậy.

Kể cả có thì chuyện tối nay cũng không phát triển đến mức này.

Trương Trần cười hì hì, nói với giọng thu hút: “Lý Kim Nguyên là thương nhân thành đạt, ông ta biết là anh có ơn với nhà họ Tôn và nhà họ Tề, vậy thì em nói xem ông ta có nhất thiết vì chuyện nhỏ nhặt tối qua mà chọc giận hai nhà Tôn và Tề không?”

Phương Thủy Y nghiêm túc ngẫm nghĩ chút.

Thương nhân đều là những người hám lợi, tối qua cô không biết rõ sự việc còn tiếp tục không, chỉ nghĩ rằng cô và Trương Trần rời đi là sự việc kết thúc rồi.

Hơn nữa, chắc là hai bên cũng không có mâu thuẫn xô xát về thân thể nên lúc này cũng thấy thoải mái hơn chút.

“Ha ha! Anh nói rồi mà, anh có thể đầu tư giúp em.

Có cần anh đánh tiếng với bên nhà họ Tôn không?”, Trương Trần liền chuyển chủ đề luôn.

Phương Thủy Y có chút rung động nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Trương Trần! Những chuyện nhỏ như này, sau này anh cố gắng đừng đi làm phiền nhà họ

Tôn và nhà họ Tề nữa.

Tục ngữ có câu ‘Thép tốt phải dùng làm lưỡi dao’, chút ân tình đó anh xem sau này có dùng vào việc cấp bách nào được không.

Hiện giờ tôi tự mình đi tìm xem sao”.

Phương Thủy Y cũng có chút vui mừng, bởi vì ít nhất thì Trương Trần cũng học được cách giúp cô rồi.

“Anh nhìn xem quán thuốc của Viên Viên tìm được chỗ chưa? Còn nữa, mấy ngày tới đừng khám bệnh cho mọi người nữa, anh biết được mấy phương thuốc cổ truyền có lúc thì chữa được bệnh nhưng có lúc lại bất lực đấy, đừng để xảy ra chuyện gì.

Lớp đào tạo chính quy kia tôi cũng nghe ngóng rồi, qua một thời gian nữa mới có thông tin”.

Phương Thủy Y dặn dò vài câu, Trương Trần gật đầu liên tục, lúc này Phương Thủy Y mới yên tâm xách túi rời đi.

Nhìn bóng dáng yếu ớt của Phương Thủy Y, trong lòng Trương Trần chỉ cảm thấy chua xót và thương cảm.

Đúng thế! Gánh nặng trên vai cô ấy quá nhiều, nếu so sánh, mặc dù anh phải gánh vác nhiều hơn nhưng lúc đó anh phải làm thế, còn Phương Thủy Y lại là vì anh nên mới phải vất vả như vậy.

Nhưng Trương Trần chỉ có thể nhìn vậy, có lúc anh không thể ra tay giúp được.

Anh cũng muốn cao giọng tuyên bố mình chính là thần y đánh bại được Hàn y, anh cũng muốn lấy thẻ vàng ra để đầu tư cho Phương Thủy Y, kể cả là đầu tư lỗ cũng được.

Nhưng... Nhưng bên trên vẫn còn nhà họ Trương coi chừng nên anh không thể xúc nổi được, một chút bất cẩn là có thể mất hết.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Trần nhắc máy gọi cho Triệu Chí Hào.

Triệu Chí Hào làm việc cũng được, chứ nhà họ Tô và nhà họ Tề thì Trương Trần không muốn hi vọng gì quá nhiều.

“Lấy danh nghĩa của ông hoặc danh nghĩa của người khác đầu tư cho vợ tôi một chút, ông xem cô ấy thích gì nhưng đừng để cô ấy nhìn ra”.

Triệu Chí Hào trong điện thoại khẽ trầm ngâm chút, ông ta không hiểu tại sao Trương Trần lại làm như vậy.

Phải biết rằng, Trương Trần đã không còn là tên vô dụng ngày trước nữa rồi, anh có thể hô mưa gọi gió, thay đổi thế thời rồi.

“Vâng, tôi hiểu rồi”, trầm ngâm một lát, trong điện thoại truyền lại giọng nói của Triệu Chí Hào.

Trương Trần gật đầu, do dự một lát rồi lại nói tiếp: “Hiện giờ ông có thể rót vào bao nhiêu vốn?”

“Nếu như không phải tình huống cấp bách thì chỉ có thể lấy ra ba trăm triệu tệ”.

“Tốt! Thế là đủ rồi”, Trương Trần nói tiếp: “Tôi gửi cho ông mấy phương thuốc, ông tìm người nghiên cứu rồi sản xuất thành lô hàng”.

Chuyện đến bước này, anh cũng bắt đầu bố trí từng chút một, để tránh đến lúc nhà họ Trương ép anh đến đường cùng thì anh vẫn sẽ như con kiến mà thôi.

Và bước đi đầu tiên của anh sẽ là dùng đến Triệu Chí Hào.

Anh đã từng điều tra về Triệu Chí Hào, người này làm việc rất chắc chắn, nếu không thì ông ta cũng không thể có chỗ đứng trong giới thượng lưu của Hoài Bắc, hơn nữa người này cũng biết cách đối nhân xử thế, linh hoạt khéo léo.

Nói chung là có thể dùng được.

Trương Trần dặn dò vài câu rồi lại nói đại khái về hướng đi của mình, những chi tiết còn lại thì do Triệu Chí Hào toàn quyền quyết định.

Trong biệt thự của nhà họ Triệu, Triệu Chí Hào sau khi đặt điện thoại xuống thì tinh thần cũng kích động khác thường.

Lúc này, ông ta hiểu được, những gì ông ta bỏ ra cũng được đền đáp rồi.

Còn về phương thuốc mà Trương Trần nói thì ông ta cũng không có nghi ngờ gì nhiều.

Người có thể dễ dàng đánh bại Quỷ Thủ, vậy thì nghĩ ra được mấy phương

thuốc chẳng phải cũng vô cùng dễ dàng sao? Hơn nữa, còn là thuốc chữa trị về bệnh tim nữa.

Khác với những nghiên cứu phát triển từ ban đầu, đó là một cách đột tiên.

Kể cả nhà họ Triệu không ‘đốt’ được số tiền đó nhưng sau khi có phương thuốc này rồi, chỉ cần kết hợp theo tỉ lệ bên trên là được.

Có thể nói, đây đã được coi như bán thành phẩm rồi.

“Nếu như thuận lợi thì nhiều nhất là hai năm, cả Hoài Bắc sẽ thuộc về nhà họ Triệu rồi... À không, phải là của Trương Trần rồi mới đến lượt nhà họ Triệu...”.

...

Xe lao nhanh về phía trước, phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe như bị đảo ngược, Kim Lăng Quốc ngồi ở ghế phía sau kích động không ngừng.

Lão ta đã xin cấp thân phận của người Hàn Bồng rồi, chỉ cần Trương Trần gật đầu thì anh chính là người Hàn Bồng như họ rồi.

Đến lúc đó Long Quốc... Ha ha, chỉ cần đón nhận những lời chế giễu của quốc tế là được.

“Nhanh tăng tốc, lát nữa sau khi đến thì các người đợi trên xe, còn tôi sẽ đi vào.

Tôi muốn xem đứng trước món hời như này, thần y Trương sẽ có biểu cảm như nào”.

“Vâng ạ”, tài xế liền giẫm lên chân ga phía trước một cái.

Nhưng lão ta không biết lúc này trên tầng cao nhất của tòa nhà phía xa đang có ba người đàn ông tay cầm kính viễn vọng quan sát.

“Báo cáo, báo cáo! Kim Lăng Quốc đã xuất phát, rất nhanh sẽ đến nhà thần y Trương”.

“Hiểu rồi, hiểu rồi”, ba người đàn ông đều gật đầu, một người trong đó chính là Tiêu Lượng.

“Tiêu Lượng à! Bên trên gửi tin đến, Long Quốc cũng có sự kiêu ngạo của Long Quốc.

Nếu như Trương Trần có ý muốn nhập vào Hàn Bồng thì chúng ta không

ngăn cản.

Nhưng vẫn bày tỏ xin lỗi với chuyện xảy ra trước đó ở bệnh viện thành phố.

Nếu như Trương Trần tha thứ cho cậu thì lát nữa bất luận anh ta lựa chọn thế nào thì bên trên cũng không hỏi gì, ngược lại cậu vẫn phải gánh những trách nhiệm tương ứng”.

“....

Tôi hiểu ạ”, Tiêu Lượng cúi đầu nói.

“Đây là chứng nhận hội trưởng của Hiệp hội y học Giang Lăng.

Nếu như Trương Trần không nhập vào Hàn Bổng thì đây cũng là sự bù đắp của Long Quốc với anh ta”, người có khuôn mặt ngụy trang quân đội tiếp tục nói.

Tiêu Lượng sau đó chỉ biết gật đầu, lúc này tâm trạng của anh ta nặng nề vô cùng.

Giờ đây không chỉ đơn giản là lo lắng sau sự việc này mình sẽ bị phạt thế nào, anh ta còn lo lắng Trương Trần thật sự sẽ chấp nhận lời mời gọi của Hàn Bổng, lúc đó Long Quốc sẽ mất đi một anh tài thật sự.

...

Trong biệt thự, Trương Trần nhàn rỗi không có việc gì làm nên tiếp tục nghiên cứu y thuật.

Đúng với câu ‘học như bơi thuyền ngược nước, không tiến sẽ phải lùi’.

Chỉ cần anh có thời gian, một mặt sẽ rèn luyện thân thể, mặt khác sẽ là y thuật, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nhìn những côn trùng nhỏ đang bay trước mặt, Trương Trần cười hì hì một cái.

Sau đó anh bắn cây kim vàng ra cắm chặt chúng lên vách tường.

“Ting, ting...”, lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa.

Trương Trần thu lại kim vàng và một sổ sách liên quan đến y thuật, lúc này mới bước ra mở cửa.

“Kim Lăng Quốc? Có việc gì sao?”, vừa mở cửa Trương Trần đã có chút kinh ngạc.

“Ha ha! Thần y Trương, mấy ngày nay đã có phê chuẩn của nước Hàn Bồng chúng tôi rồi”.

Kim Lăng Quốc cười ha hả, lấy ra văn kiện dày, khi lật đến trang cuối cùng thì nói: “Chỉ cần anh ký tên vào đây thì sẽ là người của Hàn Bồng chúng tôi.

Long Quốc không tôn trọng anh, nhưng đất nước chúng tôi không bao giờ đối xử với anh như vậy, thậm chí sau khi anh đi, vị trí của tôi sẽ nhượng lại cho anh.

Anh sẽ có được danh tiếng, địa vị, tài sản và cả sự tôn trọng nữa”.

Kim Lăng Quốc từ trong túi lấy ra cây bút rồi đưa cho Trương Trần.

Dường như lão ta cũng dự đoán được những lời nói kích động và tâm trạng muốn cảm ơn của Trương Trần rồi.

Vinh dự này không có ai muốn từ chối cả, lão ta khẳng định là như vậy.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của lão ta dần cứng lại.

“Xin lỗi, tôi không thể ký được, cảm ơn ông đã tốn sức”, Trương Trần thản nhiên nói một câu.

“Tại sao?”, Kim Lăng Quốc hỏi với vẻ khó tin.

Phải biết rằng những người của Hàn Bồng không có ai trẻ như này mà đã có được vinh dự lớn thế, vậy mà Trương Trần lại kiên quyết từ chối?

“Ông thật sự muốn biết sao?”, Trương Trần hỏi với vẻ cười như không cười.

Kim Lăng Quốc do dự một lát rồi gật đầu.

Lão ta cảm thấy những lời tiếp theo của Trương Trần sẽ khiến lão tức giận nhưng lão vẫn muốn nghe.

“Sau khi tôi ký tên thì chỉ e Long Quốc sẽ gặp phải những lời đồn thất thiệt, ví dụ như đây là do tôi không hài lòng với Long Quốc.

Nhưng Long Quốc vẫn đang phát triển, vẫn lớn mạnh, chuyện phản quốc như này tôi sẽ không làm đâu”.

“Còn nữa, nói một câu thật lòng thì đồng ý mà các người ăn cắp bản quyền căn bản không hợp mắt tôi, thậm chí tôi cũng không thích người Hàn Bồng, hiểu chưa?”

Kim Lăng Quốc tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Nếu như không phải là lão ta lớn tuổi rồi thì chỉ e thật sự sẽ lôi Trương Trần ra đánh cho một trận rồi.

Sỉ nhục quốc gia trước mặt lão ta, lời nói ngang ngược coi thường Hàn Bồng của họ, còn dám nói đồng ý là bọn họ ăn cắp bản quyền, đúng là nực cười. Có ai mà không biết trà đạo, y thuật, chế tạo gốm sứ và một số di sản văn hóa phi vật thể đều xuất phát từ Hàn Bồng của họ, họ sẽ đăng ký bản quyền và gắn thương hiệu vào.

“Mặc dù tôi có danh xưng Quỷ Thủ nhưng tôi không phải là người mạnh nhất trong Hàn y, lời nói này của anh cũng quá rồi.

Nếu anh đã nói thế thì chuyện này cũng coi như xong, nhưng tôi tin rằng anh sẽ hối hận”.

“Ha ha, các người đi cẩn thận, tôi không tiến”, Trương Trần thản nhiên nhún nhún vai.

Thật ra anh vẫn còn một câu chưa nói, đó là anh cũng không phải là người mạnh nhất của Long Quốc.

Lúc đóng cửa lại, Trương Trần vẫn chưa ngồi nóng mông thì tiếng gõ cửa lại vang lên.

Sau khi nhìn thấy người đứng ở cửa thì hai mắt Trương Trần nheo lại, hỏi có chút không vui: “Các người theo dõi tôi sao?”

Tiêu Lượng cười khở lắc đầu, cung kính nói: “Cậu Trương! Tôi một lần nữa cảm thấy xin lỗi về chuyện hôm trước, quyết định của cậu thật sự vô cùng quan trọng, chúng tôi không thể không nắm rõ được”.

“Bây giờ thì yên tâm rồi chứ?”

“.....

Cậu Trương! Tiêu Lượng tôi đúng là có mắt như mù, là tôi không đúng.

Sau này bất cứ chuyện gì tôi có thể giúp thì cậu cứ lên tiếng, tôi sẽ từ từ bù đắp lại.

Còn Long Quốc bù đắp cho cậu, tất cả đều ở đây”, Tiêu Lượng lấy văn bản từ trong túi tài liệu đưa cho Trương Trần, sau đó nói vài câu rồi rời đi. Quay về biệt thự, Trương Trần nhìn chứng nhận đó mà có chút đờ đẫn.

Đây là điều anh không thể ngờ đến được, giờ đây, anh lại có thêm một lợi thế nữa rồi..

Chương 54: 54: Hàng Giả

Ánh nắng buổi chiều chiếu qua cửa sổ, Trương Trần nằm trên ghế sofa bị ánh nắng chiếu vào có chút khó chịu, thỉnh thoảng anh lại duỗi eo một cái.

Đúng là cuộc sống thần tiên mà, tất nhiên, nếu được ‘hợp phòng’ với bà xã thì còn gì thích bằng nữa.

Trong lúc Trương Trần nhếch môi lên ngâm nga bài nhạc thì tiếng mở khóa vang lên.

Người gõ đầu vào là Trương Quốc Hồng, bà ta thấy Trương Trần an nhàn như vậy thì tức không để đâu hết.

“Cái đồ vô dụng này, còn biết phơi nắng nữa cơ à, phơi nữa là phơi chết luôn đấy”.

“Hự...”, Trương Trần đang cảm thấy dễ chịu như thủy triều rút nước, lúc này chỉ có thể ngồi im chịu mắng.

“Hừm! Hôm nay tâm trạng của bà đây vui vì con gái cũng có được mỗi đầu tư tận 20 triệu tệ nên tạm thời tha cho cậu đấy”, Trương Quốc Hồng hừ lạnh nói.

“Vâng, mẹ thì sáng suốt rồi”, Trương Trần đáp lại một câu cho có.

Xem ra bên chỗ Triệu Chí Hào đã giải quyết ổn thỏa rồi.

Trương Trần giả bộ như không biết gì rồi hỏi vài câu.

Có thể nhìn ra Phương Thủy Y cũng rất vui, trên mặt cười tươi như hoa, với Trương Trần cũng nhẫn nại hơn rất nhiều.

Cô ấy còn kể về cơ duyên của mình và ý tốt của nhà đầu tư đó.

Cô còn chấp tay với ý nhất định sẽ không phụ sự mong mỏi của nhà đầu tư.
“Đồ vô dụng ăn bám nhà cậu mau cút đi thu dọn đi.

Con gái tôi tài giỏi như vậy, hôm nay còn có được mỗi đầu tư 20 triệu tệ nữa.

Cậu nhìn lại mình xem, sao không thấy có chút xấu hổ gì vậy?”
“Hôm nay vui nên tôi và Thủy Y sẽ đi mua chút trang sức, sau đó buổi tối sẽ cùng đi ăn uống chúc mừng một chút”.
Trương Quốc Hồng nói xong, Trương Trần chỉ nghe nửa câu sau là gạt đầu rồi đi thay quần áo.

Cả nhà bốn người với vẻ mặt tươi cười đi đến một cửa hàng xa xỉ.
Cửa hàng này có tên là Đại Long, trong cửa hàng có những đồ quý báu như vàng, trang sức, nước hoa và cả túi xách hàng hiệu.

Ở đây cũng là cửa hàng khá nổi tiếng, những người đến đây đều khá giàu có.
Cả nhà Trương Trần xuống xe rồi đi vào bên trong cửa hàng Đại Long.

Bên trong không có nhiều người, đám người Trương Trần vừa vào thì có người đến tiếp đón.
Trên mặt Trương Quốc Hồng đều là ý cười, bà ta cầm vòng tay và một số túi xách lại nhìn, còn Phương Thủy Y ở bên cạnh cũng đang chọn một số đồ mình thích.

Còn hai người đàn ông là Trương Trần và Phương Thiên Bằng chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi.
“Thưa cô, cô thật biết nhìn, đây là dây chuyền vàng mới nhập về của chúng tôi.

Mặc dù bây giờ vàng không phải thịnh hành nhất nhưng đều là tự tay các nghệ nhân chế tạo.

Những người thường xuyên đến cửa hàng chúng tôi đều biết, chúng tôi đều

bán những đồ của xã hội thượng lưu đấy ạ”, cô gái bán hàng nói rất tỉ mỉ, Trương Quốc Hồng nghe mà gật đầu lia lịa. Không lâu sau, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y mỗi người chọn một món, tổng giá trị tầm năm mươi ngàn tệ.

Cô gái bán hàng kia cười nhận lấy rồi đóng gói và kê hóa đơn cho hai người.

Còn mẹ con Trương Quốc Hồng thì đi xem những túi xách hàng hiệu khác. “Con gái à! Sau này chúng ta mà có tiền thì sẽ mua hết những đồ ở đây.

Hôm nay chính là một sự khởi đầu tốt, con nhất định phải cố gắng, không được chủ quan lơ là gì đấy, biết chưa?”, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y nói chuyện thì Phương Thủy Y chỉ biết gật đầu, trong lòng cũng tràn đầy ý chí phấn đấu. “Ồ xin lỗi hai vị, món đồ này là hai người mua sao ạ?”, đột nhiên tiếng nói của đàn ông truyền lại.

Chỉ thấy một người bụng phệ, tay cầm túi xách và trang sức mà Phương Thủy Y và bà Trương Quốc Hồng chọn, bước lại hỏi.

“Đúng thế, là chúng tôi mua”, Phương Thủy Y gật đầu nói. “Hi hi, thật sự xin lỗi, món đồ này đã được người ta đặt trước rồi.

Ban nãy cô gái kia mới đến làm nên không biết ạ”, người đàn ông đó nói. “Vậy được thôi”, mẹ con Trương Quốc Hồng gật đầu, chỉ có thể thở dài mà cũng không nghĩ nhiều, sau đó lại tiếp tục chọn. “Xin lỗi, cái này cũng đặt trước rồi ạ...”, trong lúc hai người chọn được một món đồ thì giọng nói của người đàn ông kia lại vang lên. Mẹ con Trương Quốc Hồng khẽ chau mày nhưng người đàn ông kia cứ như ruồi bâu đi sau họ.

Mỗi lần họ chọn được một món là câu nói quen thuộc của hắn lại vang lên. Cuối cùng, sau bốn lần chọn lựa, Trương Quốc Hồng đột nhiên bực tức, nói: “Các người có ý gì đây?” Người đàn ông đó nói với nụ cười chuyên nghiệp: “Đơn giản thôi ạ, đồ này

đã được đặt trước và đã là của người ta rồi, tiền cũng trả rồi thì tất nhiên chúng tôi không thể bán đi được”.

Trương Trần ở phía bên cạnh thấy thế thì liền chau mày lại.

Không thể trùng hợp thế được, bốn lần liên tiếp đều là đồ người ta đặt trước, có chút không hợp lý lắm.

“Vậy các người có đồ nào chưa đặt trước thì nói thẳng ra”, Trương Trần nói. “Ha ha, cái này thì không được cụ thể cho lắm.

Cái chính là các vị nhắm mặt hàng nào thì mặt hàng đó đều được đặt trước rồi”, người đàn ông bụng phệ đó cười ha hả nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu.

Cả nhà Trương Trần sao lại không nghe ra ý tứ trong câu nói đó chứ, đúng là cố ý nhắm vào họ đây mà.

Nhưng họ chưa từng gặp người đàn ông này.

“Mẹ à, hay là thôi đi, chúng ta đi nơi khác xem sao”, vốn không muốn gây chuyện nên Phương Thủy Y ở phía sau nhỏ giọng khuyên ngăn.

Nhưng Trương Quốc Hồng trước nay luôn là người có tính cách ngang tàn, lần này bị người ta nhắm vào một cách vô lý thế nên cơn tức của bà ta lại dâng lên.

Bà ta tức giận nói: “Các người mở cửa hàng làm ăn, nhưng đây có ý gì, sợ chúng tôi không có tiền hả.

Trang sức ngày hôm nay tôi nhất định phải mua”.

“Được thôi”, người đàn ông đó cười, nói tiếp: “Chỉ cần các người làm thẻ hội viên ở đây, chi tiêu mức hai triệu tệ thì các người thích cái nào thì chọn tùy ý, đích thân tôi sẽ đóng gói cho”.

“À phải rồi, thẻ hội viên giống với kiểu trong tay của vị khách ở đằng kia”, người đàn ông bụng phệ nói xong rồi chỉ tay về phòng khách đợi ở phía không xa.

Lúc này cửa phòng mở ra, một người con trai tầm hai bảy hai tám tuổi đi ra.

Trên mặt hắn còn mang theo nụ cười đắc ý, trong tay vung văng chiếc thẻ màu đỏ.

“Phương Hải Cương...”, Trương Quốc Hồng tròn tròn mắt nói với vẻ không tin nổi.

Sao Phương Hải Cương lại xuất hiện ở đây, sao hắn có thể tiêu hai triệu tệ ở đây để có thể có được thẻ hội viên chứ?

“Ha ha! Cô Trương, nếu không có tiền thì đừng đi lung tung, ở nhà dưỡng lão không ổn sao?”, Phương Hải Cương cười hì hì, đi lên trước nói: “Lại còn nói các người phát tài rồi, nơi này mà các người cũng vào được sao?”

“Hải Cương, ăn nói với thím kiểu gì vậy?”, lúc này Phương Thiên Bằng ở bên cạnh nói.

“Xời! Lời này nói cứ như kiểu chú coi mình là người nhà họ Phương thật ý nhỉ? Đừng có cầu cạnh ở đây”, đứng trước chú của mình nhưng Phương Hải Cương không nể nang chút nào, nói với giọng lạnh lùng chế giễu.

Lúc này, những người có mặt ở đây đều hiểu, có lẽ tất cả những thứ này đều do Phương Hải Cương làm đạo diễn.

Sắc mặt Trương Quốc Hồng biến đổi nhưng không biết nên nói gì, Phương Thủy Y cũng lạnh lùng nhìn Phương Hải Cương.

Cô không thể ngờ rằng, người nhà họ Phương lại không buông tha cho bọn họ.

“Được rồi được rồi, nếu như mấy người không có tiền thì mau rời khỏi đây.

Ở đây không phải là nơi người nghèo có thể đến được, chúng tôi không tiền nữa nha”, người đàn ông bụng phệ cũng cười hì hì nói.

“Anh... Các anh...”, lần này không chỉ Trương Quốc Hồng mà Phương Thiên Bằng trước nay luôn nhu nhược yếu đuối lúc này cũng tức đến nỗi toàn thân run rẩy.

Nhưng đây là vấn đề rất thực tế nên họ căn bản không thể phản bác được.

Cửa hàng không phải của họ, người ta cũng nói là chỉ cần tiêu hai triệu ở đây là được.

Nhưng hiện giờ đừng nói là hai triệu tệ mà đến năm trăm ngàn tệ họ cũng không có nữa.

“Mẹ à thôi đi! Chúng ta đến nơi khác xem sao, cả Hoài Bắc đâu phải chỉ có

mỗi cửa hàng này”, Phương Thủy Y mặc dù tức nhưng vẫn rất lý trí, cô kéo Trương Quốc Hồng định rời đi.

“Này! Cô Trương, cả cô Phương nữa, đừng nói là chúng tôi không niệm tình xưa, cái vòng tay này coi như là tặng các người, không cần khách khí nha”, Phương Hải Cương ôm ngực cười, sau đó ném túi đồ trên đất.

Trương Quốc Hồng dừng bước chân nhưng không quay đầu lại.

Lúc này, Trương Trần chau mày khẽ nói: “Mẹ! Thủy Y, hai người đợi lát, đồ mà họ bán đều là giả, chúng ta đi kiện đi”.

“Ha ha”, Phương Hải Cương không kìm nổi mà cười ha hả.

Hắn nhìn Trương Trần với vẻ đáng thương, sau đó cười lạnh nói: “Thằng ngốc họ Trương kia, mày đang kể chuyện cười ở đây à, cửa hàng Đại Long bán đồ giả sao?”

Người đàn ông bụng phệ cũng lạnh lùng nói: “Ê nhóc! Nói năng thì phải chịu trách nhiệm đấy, cậu mà vu khống người khác là tôi có quyền đưa cậu đến đồn công an đấy.

Cậu không hỏi xem cửa hàng Đại Long có bao nhiêu chuỗi cửa hàng à, công nghệ tiên tiến đến mức nào à?”

“Thật giả kiểm tra là biết ngay”, Trương Trần cười rồi nhắc máy gọi điện, còn Phương Hải Cương và người phụ trách kia thì nhìn Trương Trần như nhìn tên ngốc.

“Trương Trần! Còn chưa đủ mắt mặt sao, cút về nhà đi”, Trương Quốc Hồng không kìm nổi mà quát lớn.

Cửa hàng Đại Long này là cửa hàng nổi tiếng, có biết bao nhiêu người đều vào đây mua đồ.

Bọn họ vốn đã mắt mặt lấm rồi, vậy mà Trương Trần còn ở đây phát ngôn bừa bãi.

Nếu như đồ ở đây là giả thì sao họ có thể bán hàng chạy thế được? Đến lúc đó chỉ khiến mọi người chê cười thôi.

Phương Thủy Y cũng nhìn Trương Trần với ánh mắt thất vọng.

Cô hiểu có lẽ là Trương Trần muốn báo thù cho cô nên công kích cửa hàng Đại Long nhưng thủ đoạn này không hay cho lắm.

Chỉ e đứa trẻ lên ba cũng không nghĩ ra cách ấu trĩ như này.

“Mẹ! Thủy Y! Hai người đừng vội, con nói đều là thật, lát nữa cục công thương đến chúng ta sẽ biết thôi mà”, Trương Trần nói rất nghiêm túc.

“Được lắm nhóc con, đợi lát nữa tôi sẽ tố cáo cậu tội vu khống phỉ báng người khác”, nghe thấy Trương Trần nói thế thì người đàn ông bụng phệ cười lạnh rồi chỉ vào Trương Trần nói.

Trương Trần cười khinh bỉ rồi lại nói: “Thủy Y! Hãy tin anh”.

“Mẹ à, hay cứ đợi xem sao”, Phương Thủy Y do dự một lát.

Thời gian gần đây cô nhận ra nhiều điều ở Trương Trần, lần này biết đâu Trương Trần lại nói đúng.

Mặc dù trong lòng cô không chắc chắn lắm.

Rất nhanh, người của cục công thương đến, người dẫn đầu lấy chứng minh của mình cho người phụ trách kia xem, sau đó dẫn chuyên gia vào giám định.

Còn Phương Hải Cương thì nhàn rỗi ngồi một bên thương lượng với người đàn ông bụng phệ xem sẽ tố cáo Trương Trần kiểu gì, tội phỉ báng hay tội bịa đặt, tội nào nặng hơn.

Hai người nói rất vui vẻ rồi bật cười.

“Ở đây rất nhiều hàng giả”, lúc này một giọng nói vang lên..

Chương 55: 55: Vu Oan

Mọi người nghe thấy vậy thì vội nhìn lại, còn người phụ trách bụng phệ kia thì vội lên trước nói: “Không đâu! Chuyện này là không thể nào, đồng chí à, anh kiểm tra lại lần nữa xem”.

“Tránh ra”, người đàn ông trung niên kiểm hàng kia lạnh lùng nói.

“Sếp ơi! Chúng tôi cũng phát hiện ra hàng giả”, lúc này mấy giọng nói cùng vang lên.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt ở đây đều ngây người ra.

Một vài người vừa mới vào cửa hàng chuẩn bị mua đồ khi thấy cảnh này thì đều thì thầm to nhỏ rồi lui ra ngoài.

Còn Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y bốn mắt nhìn nhau, họ có thể nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt của đối phương.

Đừng nói là người phụ trách ở đây không tin mà đến họ cũng không tin nổi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, lẽ nào thật sự do Trương Trần, dù sao thì ban nãy anh cũng nói rất tự tin.

“Bắt ngay”, người của cục công thương hừ lạnh một tiếng, lập tức có mấy người mặc đồ vũ trang đi lên trấn áp người phụ trách của cửa hàng Đại Long.

“Hiện giờ chỉ còn thiếu một bản báo cáo thôi.

Nếu báo cáo là thật thì ông là người phụ trách ở đây lại bán hàng giả, vậy thì ông cũng không thoát khỏi chế tài của pháp luật đâu”.

Người đàn ông bụng phệ thấy mơ hồ nhưng không tiếp lời, ông ta vội nhìn Trương Trần nói: “Người anh em này, chuyện gì cũng để lại đường sống để sau này còn dễ nhìn mặt nhau chứ.

Ở đây không phải cửa hàng của tôi mà là của ông Mã, chi bằng cậu nể mặt chút đi”.

“Tôi nể mặt gì được, tôi chỉ là một công dân bình thường, phát hiện ở đây có hàng giả thì tố giác thôi.

Ông đừng đánh giá tôi cao quá”, Trương Trần chậm rãi nói.

Câu nói này của Trương Trần gạt được người khác chứ đâu gạt được ông ta.

Ở đây đều do ông ta phụ trách và đích thân ông ta kiểm hàng.

Hơn nữa, có ai dám bán hàng giả cho cửa hàng nhà ông Mã chứ?

Người của cục công thương đến không lâu đã nói ở đây có hàng giả.

Nếu không phải do Trương Trần đứng sau chỉ đạo thì đúng là ở đây có ma rồi.

“Người anh em! Nhìn cậu cũng không phải người tầm thường, ban nãy đều là vì nể mặt Phương Hải Cương nên mới làm khó cậu, lẽ nào cậu thật sự không kiêng dè ông Mã chút nào sao?”

“Uy hiếp tôi ư, ông còn kém xa”, Trương Trần cười khinh bỉ rồi khoát tay, nói: “Câm ngay miệng thôi của ông lại”.

Rất nhanh, người phụ trách của cửa hàng Đại Long bị dẫn đi, ánh mắt mọi người nhìn Trương Trần đều có chút thay đổi.

“Ha ha! Phương Hải Cương! Hàng giả thì chúng tôi thật sự không mua nổi rồi, anh giữ lại mà hưởng thụ dần đi.

Còn nữa, đừng bao giờ chọc vào tôi”, Trương Trần cười ha ha rồi vỗ nhẹ lên mặt Phương Hải Cương, nói.

Phương Hải Cương không giận mà còn cười, hấn thừa nhận mình đã coi thường Trương Trần, không ngờ Trương Trần thật sự có thể gọi người của cục công thương đến đây.

Nhưng ông Mã của cửa hàng Đại Long cũng là người mà Trương Trần có thể đắc tội sao?

Nghĩ đến đây hấn cười càng đắc ý hơn, tiếp đó là nói với giọng chế giễu:

“Trương Trần à Trương Trần, mà thật sự cũng có chút bản lĩnh đấy.

Nhưng mà có biết ông Mã là ai không, ở Hoài Bắc có mấy người được xưng là ông Mã đâu.

Dám tát vào mặt ông ấy theo kiểu này thì mà cũng chết đến nơi rồi”. Trương Trần vẫn với biểu cảm không quan tâm nhưng vợ chồng Trương Quốc Hồng thì sắc mặt biến đổi ghê gớm. Phương Hải Cương cố ý nói ra tên của ông Mã của nhà họ Mã, lẽ nào là nhà đó?

Phương Hải Cương cười ha hả rồi lớn bước rời khỏi cửa hàng Đại Long. “Thủy Y! Chúng ta đến nơi khác xem đi”, lúc này Trương Trần cũng đứng lên, cười nói.

“Xem, xem cái gì mà xem, đồ vô dụng này, đến ông Mã mà cũng dám đắc tội, như này thì bảo chúng tôi phải làm sao đây?”, Trương Quốc Hồng đột nhiên bực tức. Phương Thủy Y không biết nhà họ Mã nhưng cô cũng biết được sắp có nguy cơ ập đến rồi.

Nhà họ Mã là trùm ở Hoài Bắc, ngay cả nhà họ Tôn ban đầu ép nhà họ Phương đến ngạt thở cũng phải nể mặt ông Mã ba phần, nghĩ thôi cũng biết đây là người ghê gớm đến mức nào.

“Mẹ à, mẹ đừng lo, đồ ở đây của bọn họ thật sự là hàng giả, nếu không thì mẹ nghĩ con thật sự chỉ huy được người của cục công thương sao?”

“Chúng ta là những nhân vật nhỏ bé, không đến nỗi vì một cuộc điện thoại mà tên họ Mã kia sẽ nhắm vào chúng ta đâu.

Người ta không có tâm trạng đó đâu, người ta còn phải xử lý chuyện của cửa hàng Đại Long nữa chứ”.

Trương Quốc Hồng ngẫm nghĩ thì thấy lời mà Trương Trần nói cũng có lý.

Nhưng bà ta đã không còn tâm trạng dạo phố nữa rồi, trong lòng vẫn còn chút lo lắng, biết đâu ông Mã kia lòng dạ nham hiểm hẹp hòi lại tìm đến họ trút giận thì sao?

“Thôi bỏ đi, cậu và Thủy Y thích thì cứ đi đi, tôi không đi nữa đâu”, Trương Quốc Hồng có chút phiền lòng nên đưa Phương Thiên Bằng về nhà.

Tâm trạng của Phương Thủy Y cũng xấu đi, cô cũng không còn tâm tư gì

nữa, vì vậy hai người cũng về biệt thự.

...

Trong phòng khách của nhà họ Phương, ngoài Phương Thiên Bằng ra thì ba người con trai đều có mặt ở đây.

Lúc này, sắc mặt bốn người đều vô cùng khác thường.

Phương Thiên Thành đứng ở trên cùng thở dài một hơi, nói: “Mẹ à! Làm như vậy có ổn không? Dù sao thì chú Ba cũng là con trai của mẹ mà”.

“Anh cả! Anh đừng nói bóng gió ra vẻ người tốt nữa, anh đã lấy được lợi ích gì chưa, chưa thì cứ nói ra đi”, Phương Thiên Quang cười lạnh nói.

Phương Thiên Dương cũng cười nói: “Anh cả! Anh không được do dự thiếu quyết đoán thế.”

Cả nhà Phương Thiên Bằng đã không còn quan hệ gì với chúng ta nữa rồi.

Ngược lại, bọn họ phải trả giá nữa, cái này coi như là báo đáp cả nhà họ Phương, như vậy không được sao?”

“Nhưng... Nhưng nếu để người khác điều tra ra thì...”, Phương Thiên Thành vẫn có chút lo lắng.

Hôm bà cụ Phương đuổi cả nhà Phương Thiên Bằng ra khỏi cửa đã nói cho Trương Trần là phía sau bà ta còn có ‘Ba mươi kè’ nhưng hôm đó cũng chỉ phát huy một nửa thôi.

Và một nửa còn lại phát huy tác dụng vào hôm qua rồi.

Phương Thiên Bằng vốn bị điều động ra bên ngoài làm, hai công ty ông ta quản lý ở bên ngoài đều bị bà cụ Phương với danh nghĩa là hùn vốn gom góp lượng lớn vốn đầu tư, và người trên danh nghĩa đó là Phương Thiên Bằng.

Hiện giờ sự việc đổ bể, tiền đều bị bà cụ Phương biển thủ đi rồi, còn người chịu oan tất nhiên là Phương Thiên Bằng đại diện bên pháp lý.

Bà cụ Phương hừ lạnh một tiếng, nói: “Thiên Thành! Con có biết tại sao mẹ lại coi trọng em Hai của con không.

Vì nhà họ Phương, vì các con thì đây có là gì.

Giấy trắng mực đen đều viết tên của Phương Thiên Bằng, còn có dấu tay của nó, ai có thể nói nhà họ Phương chúng ta sai chứ?”

“Trong tay Trương Trần vẫn còn quyền lợi của dự án tòa Thành Cổ, chúng ta làm triệt đường với chú ấy như vậy, có thật sự ổn không ạ?”, Phương Thiên Thành hỏi.

“Ha ha”, Phương Thiên Quang giải thích: “Anh cả! Đây chính là do đầu óc anh ngốc, dự án tòa Thành Cổ đúng là hấp dẫn thật đấy nhưng dựa vào năng lực của nhà họ Phương chúng ta, kể cả tham gia vào thì nhiều nhất có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Hai mươi triệu tệ! Chỉ có thể kiếm được hai mươi triệu tệ thôi nhưng lần này chỉ trong vùn vùn một tuần mà được hẳn ba mươi triệu tệ đấy”.

“Được rồi, chuyện này làm thì cũng làm rồi, đừng có nói nữa”, bà cụ Phương trầm mặt xuống khi bị Phương Thiên Thành làm ảnh hưởng đến tâm trạng.

Lúc này bà ta thản nhiên nói: “Mau đi sắp xếp đi, làm cho có thể diện một chút mới được.”

Còn nhà họ Phương chúng ta cũng sẽ nhờ số vốn này mà phát triển nhanh chóng thôi”.

Trong lúc bọn họ đang thảo luận làm thế nào để khiến nhà họ Phương ngày càng giàu có hơn thì Phương Thiên Bằng vừa về đến nhà liền bị cảnh sát viên đợi ở đây từ sớm dẫn đi.

Trong biệt thự, Phương Thủy Y tràn đầy tự tin ngồi lên kế hoạch trong tương lai và nghĩ xem sẽ dùng tiền của nhà đầu tư vào những việc quan trọng như nào.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Phương Thủy Y mở cửa ra thì thấy Trương Quốc Hồng đã nước mắt như mưa.

Phương Thủy Y vội nói: “Mẹ à! Mẹ đừng khóc, rốt cuộc là có chuyện gì vậy.

Bố lại chọc giận mẹ à?”

“Bố... Bố con bị nghi liên quan đến vụ lừa đảo nên đã bị bắt đi rồi.

Mẹ có hỏi cảnh sát thì họ nói không biết mức án cụ thể như nào nhưng đây là một số tiền lừa đảo lớn.

Nếu ngồi tù thì cũng ít nhất là hai mươi năm trở lên”.

“Thủy Y! Bố con là người vô dụng, ông ấy đâu có gan lừa đảo chứ.

Hay là do cái công ty Hồng Bằng sớm đã không còn liên quan gì đến chúng ta kia có vấn đề?”

Lúc này, điện thoại Trương Quốc Hồng đột nhiên đổ chuông, bên trên là số điện thoại lạ.

Trương Quốc Hồng vừa nhận điện thoại thì bên trong vọng lại giọng nói phẫn nộ: “Trương Quốc Hồng phải không, nếu như tập đoàn Hồng Bằng của các người bỏ ra ba mươi triệu tệ thì chúng tôi có thể để Phương Thiên Bằng chịu hình phạt tượng trưng thôi”.

“Tập đoàn Hồng Bằng từ lâu đã không còn là của chúng tôi nữa rồi”,

Trương Quốc Hồng nói.

“Tôi biết nhưng lúc hùn vốn thì người đại diện pháp lý chính là Phương Thiên Bằng”, đối phương nói một câu, sau đó phẫn nộ mắng vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Lúc này, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y vẫn ngây người ra.

Ba mươi triệu tệ, số tiền lớn thế này thì họ lấy ở đâu được?

Nhưng bà cụ Phương đã khống chế tập đoàn Hồng Bằng rồi, tại sao lại...

Trừ phi... Đúng rồi! Trừ phi, việc hùn vốn đã hoàn thành trước lúc Phương Thiên Bằng chưa đứng ra làm người đại diện pháp lý.

Nghĩ đến đây, Trương Quốc Hồng nước mắt lưng tròng, lớn tiếng hét lên:

“Dương Tam Thanh! Bà không được chết yên ổn đâu, muốn đuổi cùng giết tận bọn tôi hay sao?”

Dương Tam Thanh là tên thật của bà cụ Phương.

Chuyện lần này, ngoài bà cụ Phương một tay đạo diễn, kể cả những người khác có bản lĩnh thì cũng không có cơ hội thực hiện.

Trương Trần cũng chau mày, chiêu này có thể nói là giải quyết tận gốc.

Nếu không phải là Phương Thiên Bằng bị bắt thì chỉ e bọn họ đến giờ vẫn

còn mơ hồ không biết chuyện gì.

“Yên tâm! Trong thời gian ngắn bố sẽ không sao đâu”, Trương Trần nói câu an ủi, bà Trương Quốc Hồng đang định mở miệng quát mắng nhưng đột nhiên nghĩ tới gì đó.

Bà nắm chặt tay Trương Trần nói: “Trương Trần! Mẹ biết con và nhà họ Tôn có chút quan hệ, lần trước nhờ có con xử lý, lần này con lại đi nhờ vả họ xem sao, nhất định phải bảo vệ bố con.

Mẹ hứa là sau này sẽ không mắng con nữa.

Được không, được không?”

Trương Trần gật đầu rồi lấy áo khoác đi ra khỏi biệt thự.

“Mẹ à, vô dụng thôi! Hiện giờ chỉ có thể bảo bà nội ‘nhả’ tiền ra thôi.

Người đại diện pháp lý là bố mà, ngoài việc lấp đầy lỗ hổng này thì căn bản không còn cách khác đâu”.

“Ba mươi triệu tệ, kể cả là nhà họ Tôn thì cũng không nở bỏ ra đâu, đây không phải là con số nhỏ mà”.

Phương Thủy Y cũng nghẹn ngào nói, lúc này nên đi tìm bà cụ Phương rồi.

“Mẹ nghỉ ngơi trước đi, con đi cầu xin bà nội, dù sao bố cũng là con đẻ của bà, bà không thể ác độc như vậy được”, Phương Thủy Y an ủi hai câu, sau đó vội lái xe đến nhà họ Phương.

Lúc này trong tòa nhà lớn của nhà họ Phương đều vui mừng khôn xiết, trên mặt ai nấy đều là ý cười.

Xung quanh còn có một vài thợ đang đục gỗ chế tạo một vài pho tượng.

Xem ra ở đây sắp có biến đổi lớn.

“Mẹ à! Phương Thiên Bằng bị bắt rồi, chuyện này coi như thành rồi”..

Chương 56: C56: Đây là xe porsche

Sau khi xử lý xong việc, Trương Trần và Chu Viên Viên ăn cơm ở trong đồn rồi mới rời đi!

“Trương Trần, anh không sao chứ? Anh giỏi như vậy tại sao không nói sớm?”

Vừa mới ra khỏi cửa, Chu Viên Viên đã không nhìn được. mà nhìn về phía Trương Trần, hôm nay may mà nhờ có anh, nghĩ đến châm pháp linh hoạt và khí chất ngay thẳng của anh, Chu Viên Viên đột nhiên cảm thấy bối rối!

“Này, anh có thật sự là chồng của Thủy Y không đấy?”, cô ta lại hỏi.

*“... Cô muốn tôi trả lời câu nào trước?”, Trương Trần bất lực nói!

“Hắc hắc, câu đầu tiên thì thôi đi, trả lời câu thứ hai”, Chu Viên Viên cười nói.

“Đương nhiên là thật rồi, có cần xem giấy đăng kí kết hôn của chúng tôi không?”, Trương Trần đáp!

Chu Viên Viên cũng biết đó là sự thật, nhưng mà, sự khác biệt trước và sau quá rõ ràng. Ai mà không biết sự thật về chồng của Phương Thủy Y chứ, một tên vô dụng đích thực, nhưng nếu hôm nay có ai dám nói Trương Trần là rác rưởi, nhất định sẽ bị chết đuối vì nước miếng!

Năm người dạo chơi một vòng ở Quỷ Môn Quan đều bị anh lôi về, đó là điều mà một thằng vô dụng có thể làm được sao? Nếu coi anh là rác rưởi, e rằng cả Hoài Bắc sẽ phải đổi tên thành thành phố rác mạt!

Chu Viên Viên vừa định hỏi thêm một ít thông tin thì nghe thấy một tiếng phanh gấp, sau đó, một chiếc xe màu vàng và vài chiếc xe màu mè khác dừng lại trước mặt Trương Trần và Chu Viên Viên.

Cửa kính xe hạ xuống, bên trong là một người đàn ông có vẻ khôi ngô.

“Moaz, Viên Viên, cuối cùng em cũng ra rồi, anh đang chuẩn bị tìm người đến cứu em nè!”

“Cứu tôi, anh cứu tôi kiểu gì, đánh bom chỗ này chắc? Nào, cho anh mười lá gan, nếu anh làm chỗ này nổ tung thì anh nói gì tôi nghe đó!”, Chu Viên Viên cười lạnh, trong lời nói dần lộ ra sự châm chọc. ngôn tình hay

Người đàn ông cười hi hi, gã ta tên là Lý Thông. Lý Thông xuống xe, vội vã bước đến bên cạnh Chu Viên Viên

Viên Viên nói: “Viên Viên, anh biết em bị oan ức, đây đều là vấn đề của Ngô Đại Sơn!”

“Mà này, em không giới thiệu cho anh người bạn này. sao?”, Lý Thông nhìn sang phía Trương Trần nói.

“Tôi rất thân với anh à, sao phải giới thiệu chứ?”, Chu Viên Viên khinh thường nói, Lý Thông này là một công tử ăn chơi, bám lấy cô ta rất lâu rồi, gia đình có tý tiền nên cực kỳ hống hách.

“Ày, Viên Viên sao em lại nói với anh như vậy, anh đặc biệt đến đây để đón em ra mà, chúng ta đi thôi!”, Lý Thông nói xong định kéo tay Chu Viên Viên rời đi.

Mặc dù Chu Viên Viên không xinh đẹp bằng Phương Thủy Y, nhưng không thể không thừa nhận rằng, dáng người của Chu Viên Viên ăn đứt Phương Thủy Y, chỗ cần nở nang thì nở nang, chỗ cần nhỏ nhắn thì cực gọn gàng, đúng kiểu thân hình phụ huynh gương mặt học sinh trên TV hay nói.

“Cút ngay!”, Chu Viên Viên lùi lại một bước, nhìn Lý Thông với vẻ chán ghét: “Tôi và Trương Trần tự về là được rồi, không cần anh tới đón!”

*Ồ, người anh em này tên là Trương Trần à, thật hân hạnh, tôi tên là Lý Thông!”

Lý Thông cười hề hề, đánh giá Trương Trần một chút rồi nói: “Sao nào, thấy xe của anh đẹp không, anh mới mua đó, nếu em có hứng thú thì anh đưa em đi hóng gió?”

“Đây là xe Porsche?”, Trương Trần nói. “Đúng vậy!”, Lý Thông gật đầu.

“Ừm, đây chỉ là mẫu xe nhập môn thôi, không có khả năng thì thôi, không cần phải quá miễn cưỡng, muốn đưa tôi đi hóng gió bằng cái xe cùi bắp này à, tôi không đi đâu!”, Trương Trần bình tĩnh nói, những người không hiểu khi nhìn vào sẽ cảm thấy chiếc xe này rất xịn xò, nhưng chỉ cần là người có chút tiền liền biết, chiếc xe này còn chưa đến một triệu!

“..”, Lý Thông sững sốt, Chu Viên Viên cũng ngây ra, lời Trương Trần thật ra không sai, đây đúng là chiếc xe rẻ tiền nhất trong dòng xe này, nhưng nói chiếc xe này là rác rưởi thì hơi quá, trên đường có 100 người thì cũng không tìm được một người có thể mua nó.

Anh ta thật sự tưởng tiền từ trên trời rơi xuống, mỗi người xách một bao chắt!

“Ừa ha!”, Chu Viên Viên giờ mới phản ứng | tức mỉm cười phớt lờ với Trương Trần nói: “Đúng vậy, cái xe rác rưởi này... chậc chậc, thôi quên đi, lái một lúc mà bị nổ tung thì biết làm sao!”

“Cái quái gì thế, em nói với anh là chiếc xe cả triệu tệ của anh sẽ bị phát nổ, xe của anh không phải lựu đạn nhé!”, Lý Thông chửi rửa, trong lòng sinh hận với Trương Trần.

"Đừng có bốc phét đi, cậu bảo đây là rác rưởi, vậy xe nào mới là tốt?", Lý Thông vẻ mặt khinh thường lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng màu bạc, cũng lười nói với Trương Trần, chạy đến trước mặt Chu Viên Viên.

"Hi hi, Viên Viên, đây là thẻ bạch kim anh vừa mới làm, biểu tượng thân phận địa vị của một người, em nể mặt anh, đi ăn cơm cùng anh được không?"

"Chỉ là một tấm thẻ bạch kim mà thôi mà anh đã vui đến mức bay lên rồi à, có phải lực hút của trái đất không giữ được anh, hay là anh đang mặc bộ đồ của phi hành gia vậy?"

Lúc này giọng nói của Trương Trần lại truyền đến.

"Thăng ranh, đừng có ba hoa bốc phét ở đây nữa!", Lý Thông thật sự bị chọc điên, Trương Trần chệ xe của gã chán chệ rồi, giờ lại còn dám chệ thẻ bạch kim của gã nữa, nhìn thấy cách ăn mặc của anh, gã cười lạnh nói: "Viên Viên, sao em lại quen biết với loại người này, sau này tránh xa loại rác rưởi này ra một chút!"

Chu Viên Viên có chút xấu hổ, chiếc Porsche này cô ta bóp mồm bóp miệng miễn cưỡng có thể mua được, nhưng để làm chiếc thẻ bạch kim này thì điều kiện đầu tiên là phải có tài sản trên mười triệu tệ, cô ta có cố gắng đến mấy cũng không làm được, giờ thì sao có thể phối hợp với Trương Trần được chứ.

Thấy Chu Viên Viên không lên tiếng, Lý Thông tưởng cô ta đã đồng ý, tâm tình gã cực tốt, không nhịn được mà châm chọc nói: "Viên Viên à, loại người này tự tin cao ngút trời, xem thường cả thẻ bạch kim, đừng nói đến thẻ bạch kim, cho dù là thẻ đồng, nếu cậu ta lấy được thì anh sẽ gọi cậu ta là bố!"

"Thôi đi, tôi không có một người con trai như anh!", Trương Trần lấy ở trong túi ra một chiếc thẻ vàng, đung đưa trước mặt Lý Thông.

“Này, thẻ vàng đấy, anh có nhận ra không?”

“... Không thẻ nào!”, mặc dù Trương Trần chỉ vung thẻ qua trước mặt, nhưng gã vẫn nhận ra, chiếc thẻ trong tay anh là thẻ vàng, nghĩ tới lời mình vừa nói, gã thật sự rất hối hận, đây chẳng phải tự vả mặt mình sao?

Chu Viên Viên cũng há to miệng, lúc đầu cô ta tưởng rằng Trương Trần đang giúp mình, châm chọc Lý Thông, nhưng bây giờ thì... hình như cô ta nghĩ nhiều rồi.

“Tấm thẻ này không phải giả thì là cậu nhặt được, loại người như cậu có thể sở hữu tấm thẻ này sao?”, Lý Thông kinh ngạc nói, gã hoàn toàn không thể chấp nhận, một người mặc đồ vỉa hè lại có thể lấy ra một chiếc thẻ vàng, đây cmn coi gã ta là đồ ngốc à!

Những người có thẻ vàng trong tay, ai mà chả vàng bạc đầy người, vừa bước xuống phố đã được mọi người nhận ra và tự động nhường đường, dáng vẻ kiêu như ông đây là bố thiên hạ.

Chương 57: C57: Chương 57

“Sao nào, cần tôi gọi người của ngân hàng tới chứng minh cho anh không?”

Trương Trần nhìn Lý Thông rồi nói giọng cộc nhả.

Khóe miệng của Lý Thông hơi co rút. Trên đường phố đông người qua lại như này, nếu người bên ngân hàng thực sự tới, e là sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý, đến khi ấy, thể diện của Lý Thông này sẽ bị mất sạch.

Đương nhiên, quan trọng hơn cả là Lý Thông biết rõ, người bình thường có nhặt chiếc thẻ vàng này thì cũng không hiểu được ý nghĩa của nó, với lại, vốn dĩ trong thẻ không có tiền, chỉ là chiếc thẻ ghi nợ mà thôi, nếu người cầm không phải chủ thẻ thì nó chỉ là thứ bỏ đi.

Nhìn ánh mắt đầy cộc nhả của Trương Trần, sắc mặt của Lý Thông bắt đầu đỏ bừng. Lần này không cần Chu Viên Viên nói nữa, gã ta tức giận hừ một tiếng rồi tự giác lái xe rời đi.

“Này, chiếc thẻ của anh từ đâu ra vậy?”, sau khi Lý Thông rời đi, Chu Viên Viên như một đứa bé đang tò mò, nhìn chăm chăm Trương Trần rồi hỏi.

“Người khác tặng đấy, cô tin không?”, Trương Trần mỉm cười. Chu Viên Viên nghĩ rằng Trương Trần không muốn nói nên cũng không hỏi thêm nữa.

Tạm thời Nhân Phong Đường không thể mở cửa, ngoại trừ tiền nộp phạt, Chu Viên Viên còn phải bồi thường phí tổn hại danh dự cho cái tên Nhân Phong Đường. Dù sao cô ta cũng là người tham gia vào liên minh hợp tác

này, bây giờ một phòng khám xảy ra chuyện, toàn bộ chuỗi Nhân Phong Đường đều bị ảnh hưởng theo.

“Có cơ hội sẽ gặp lại!”, Trương Trần chào một tiếng rồi chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc ấy, một chiếc xe bồng dừng ngay trước mặt anh. Khác với chiếc Porsche sang chảnh của Lý Thông, lần này là một chiếc xe thương mại màu đen, trông rất khiêm tốn.

“Viên Viên!”, một người đàn ông trung niên khỏe khoắn từ trên xe bước xuống, ông ta bước thẳng tới chỗ Chu Viên Viên: “Viên Viên, hiện giờ liên minh hợp tác Nhân Phong Đường của cháu đang chấn chỉnh lại, mọi người trong nhà cử chú tới gọi cháu về!”

Trương Trần có chút ngạc nhiên, anh cứ nghĩ bạn thân của Phương Thủy Y chỉ là một cô gái bình thường, giờ xem ra là anh nghĩ nhiều rồi. Nhà người bình thường chắc chắn không có quản gia kiểu này.

Chu Viên Viên gật đầu, dù sao giờ cô ấy cũng không còn chỗ để đi nữa nên đành theo người đàn ông kia lên xe.

“Cậu Trương, ông chủ nhà chúng tôi có một vụ làm ăn muốn bàn bạc với cậu, mời cậu đi cùng!”, người đàn ông kia ngăn Trương Trần lại và nói.

“Được thôi!”, Trương Trần suy nghĩ một lúc rồi gật đầu sau đó lên xe.

Có một căn biệt thự nằm ở gần cuối đường Yên Thành của Hoài Bắc. Xung quanh Biệt Thự có thảm cỏ rất rộng, vô cùng yên tĩnh. Chắc chắn phải là người giàu có mới mua được căn nhà như này.

Bốn người vệ sĩ ăn mặc chỉnh tề, chấp tay ra sau, thẳng lưng, ưỡn ngực đứng ở trước cửa. Phía sau bọn họ khoảng ba mét, có một ông già đang đứng quay lưng lại nhìn áng mây trên trời. Mặc dù không nhìn rõ mặt ông ta nhưng cảm giác ông ta cũng tầm khoảng sáu mươi tuổi rồi.

Lúc sau, một âm thanh động cơ xe rất nhỏ bỗng vọng tới. Vừa nghe thấy tiếng động, người đàn ông kia quay đầu lại, cầm chiếc gậy golf lên rồi đánh trái bóng bay ra xa, sau đó mới nhìn về phía chiếc xe thương mại.

“Ông chủ, người tới rồi!”, người đàn ông khỏe khoắn nói, sau đó đợi Trương Trần và Chu Viên Viên xuống xe, ông ta lại chạy vội qua.

“Viên Viên!”, ông lão mỉm cười, Chu Viên Viên cũng lập tức vui vẻ tiến về phía trước, cười cong mắt nói: “Ông nội!”

“Ừm!”, ông lão đáp một tiếng. Ông ta tên Chu Nhân Kiệt, khả năng chữa bệnh của ông ta rất có tiếng ở Hoài Bắc và thậm chí là cả Giang Lăng. Mấy năm gần đây, rất khó để ông ta ra mặt điều trị cho người bệnh. Có điều, chàng con rể chưa bao giờ bước ra khỏi cửa như Trương Trần không hề biết người đang đứng trước mặt mình là ai.

“Cậu là Trương Trần nhỉ, ngồi đi!”, Chu Nhân Kiệt chỉ vào chiếc bàn ở gần đó, ông ta đi tới trước, sau đó tự rót ba ly trà.

Trương Trần cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều mà đi tới bên bàn. Trước khi đến Nhân Phong Đường, anh còn chưa từng gặp Chu Viên Viên chứ đừng nói đến Chu Nhân Kiệt, hơn nữa nói đến việc bàn bạc làm ăn, anh không nhớ bên mình có cái dự án nào.

“Ông nội, ông về từ khi nào thế? Sao lại nhớ đến cháu mà tìm thế ạ?”, xem ra khi gặp người thân, tâm trạng của Chu Viên Viên thoải mái hơn nhiều, phiền muộn về Nhân Phong Đường cũng tạm thời bị quăng qua một bên.

“Còn không phải vì cô nhóc là cháu sao, cứ đòi một mình tự lập, giờ thì vấp phải khó khăn rồi chứ gì. Sau này phải nghe lời ông đi! Mấy thứ trong tay ông còn không đủ để cháu tung hoành sao?”

Chu Nhân Kiệt xoa xoa đầu Chu Viên Viên, sau đó nhìn Trương Trần, cười nói: “Cậu chính là Trương Trần nổi danh bên ngoài đúng không?”

“..*, Trương Trần cười khỏ gật đầu. Anh cảm thấy có chút buồn cười, đúng là bản thân nổi danh rồi, chỉ có điều cái danh này có chút tệ!

“Ha ha, chàng trai, tôi nghe nói cậu đã chữa khỏi cho năm người kia rồi, xem ra cũng có tay nghề đấy, không giống mấy lời đồn chút nào”.

“Ông già, ông có mồi làm ăn gì thì nói thẳng đi, không cần khen tôi, nếu không mũi tôi sẽ nổ đấy!”, Trương Trần mỉm cười.

Chương 58: C58: Chương 58

“Thẳng thản!”, Chu Nhân Kiệt cười nhẹ một tiếng, không nhiều lời nữa, vỗ nhẹ tay, mấy người vệ sĩ đang đứng im một chỗ bỗng nhanh chóng rời đi. Không lâu sau, bốn người xách một chiếc vali tới gần chỗ Trương Trần.

Chiếc vali được mở ra, bên trong toàn là tiền mới tinh được xếp ngay ngắn, nhìn số lượng thì chắc cũng phải bảy, tám trăm ngàn. Đối với người bình thường thì đây đúng là một khoản tiền lớn.

Trên đời này làm gì có chuyện người ta cho không mà chẳng cần báo đáp. Trương Trần chắc chắn rằng đối phương không tự dưng tặng mình chỗ tiền này, nhưng anh làm sao mới giúp được đối phương chứ?

Trương Trần thu lại ánh mắt, cười cợt nói: “Ông già, ông có ý gì đây?”

Chu Viên Viên cũng chẳng hiểu gì, có điều cô ta không lên tiếng hỏi.

Im lặng một hồi, Chu Nhân Kiệt không nhìn thấy được sự thay đổi nào trên khuôn mặt Trương Trần. Biểu cảm của anh vẫn bình thản giống như lúc vừa mới xuống xe, dường như chiếc vali tiền kia không làm thay đổi được tâm trạng của Trương Trần.

“Chàng trai, tôi nhìn không ra đây, xem ra năng lực chữa bệnh của cậu cũng rất được, tương lai xán lạn. Có hứng thú tới làm cho tôi không?”, Chu Nhân Kiệt nói.

Trương Trần mỉm cười do dự, sau đó lắc đầu. Nếu như anh muốn, trời đất rộng lớn, anh đi đến đâu chẳng được, với lại, anh không có hứng thú làm thuê cho một ông già.

“Ông già, số tiền kia là có ý gì?”, Trương Trần nói.

“Không có ý gì cả, đây là phí chữa bệnh của năm người mà cậu đã điều trị, cậu nhận lấy đi!”, Chu Nhân Kiệt đáp.

“Sao thế, cậu chê ít hả?”, thấy Trương Trần không nhúc nhích gì, Chu Nhân Kiệt lại hỏi.

Trương Trần lắc đầu. Chỗ tiền này không ít, năm người kia cũng chỉ là dân thường, nếu như bọn họ cần răng gom góp, e là cũng có thể tích được số tiền này.

Nhưng khi ấy Trương Trần cứu người không đơn giản vì chuyện tiền nong. Chẳng nói gì nhiều, chỉ mỗi chiếc thẻ vàng nhà họ Tôn đưa cho anh cũng đã có thể ghi nợ được tới năm chục triệu.

Theo Trương Trần, anh không cần và cũng không được lấy số tiền này.

“Nếu vụ làm ăn mà ông nói tới là cái này thì tôi thấy không cần bàn nữa”.

Chu Nhân Kiệt đáp: “Trong này là bảy trăm ngàn, đủ để mua một căn nhà nhỏ ở đường vành đai ba rồi. Cậu gặt đầu một cái, sau này tôi sẽ còn tặng thêm một triệu nữa, chỉ cần cậu quên chuyện bản thân đã chữa bệnh cho năm người kia, chỉ thế thôi. Cậu thấy sao?”

“Ông nội, sao ông lại làm thế?”, khi nghe được mục đích cuối cùng, Chu Viên Viên chẳng hiểu gì hỏi.

Chu Nhân Kiệt không chút giấu giếm, nói thẳng: “Bên phía Nhân Phong Đường đã không thể hoạt động nữa rồi, cháu quay về quản lý công ty nhà mình đi. Có điều, một đứa con gái còn trẻ như cháu, đương nhiên cần có chút danh tiếng!”

Nói đến đây, Trương Trần và Chu Viên Viên đều hiểu ra cả rồi. Nếu như để

Chu Viên Viên hưởng công lao chữa khỏi bệnh cho năm người kia, vậy thì con đường đi của cô ta sẽ bằng phẳng hơn nhiều. Nói thẳng ra, Chu Nhân Kiệt đang lót đường cho Chu Viên Viên, thậm chí là cả nhà họ Chu.

“Nhưng cháu không biết phương pháp điều trị đó!”, Chu Viên Viên phản bác lại.

“Không cần!”, Trương Trần cười lạnh một tiếng, nhìn Chu Nhân Kiệt và nói: “Ông cô cần cái danh thôi, chỉ cần tin tức được lan truyền, đâu ai biết đó có phải do cô chữa khỏi không, còn ông cô cần chút thể diện để tới khi đó, dù không phải cô chữa khỏi thì cũng sẽ thành phải thôi”.

“Đúng thế!”, Chu Nhân Kiệt cười một tiếng. Cơ hội lần này vô cùng tốt, bắt lấy được thời cơ này có thể đẩy cháu gái của mình lên tầm cao mới. Vậy nhưng ngay sau đó, nụ cười trên khuôn mặt ông ta biến mất rất nhanh.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không cần bàn bạc gì nữa!”, giọng nói đõng dạc của Trương Trần truyền tới.

“Ba triệu!”, Chu Nhân Kiệt trầm giọng đáp.

“Bốn triệu!”, thấy Trương Trần vẫn không nói gì, Chu Nhân Kiệt lại hét lên một tiếng.

“Ông nội, sao ông lại làm thế. Đây vốn là công của Trương Trần. Khi ấy, cháu còn không có cách để ổn định tình trạng bệnh của bọn họ”, Chu Viên Viên nói lớn. Cô ta là người rất độc lập và có chính kiến, nếu không cũng chẳng đến mức bỏ mặc nhà họ Chu, tự mình ra ngoài tham gia chuỗi phòng khám Nhân Phong Đường của nhà người ta.

Theo cô ta thấy, chuyện này với hành động cướp công của người khác đúng chẳng khác gì nhau. Hơn nữa còn làm trái với nguyên tắc của cô ta nữa.

“Chẳng phải ông đã bồi thường cho cậu ta rồi sao?”, giọng nói của Chu Nhân Kiệt cũng trở nên lạnh lùng. Ai thêm quan tâm vấn đề thật giả của

chuyện này chứ. Ông ta cần danh tiếng, có tiếng sẽ có tiền, chứ cứ nghĩ ông ta là phật sống tái thế à.

Trương Trần liếc nhìn Chu Viên Viên, sau đó đưa mắt về phía Chu Nhân Kiệt, nhẹ giọng nói: “Ông Chu, tạm không nói đến chuyện công lao, chỉ nói tới đạo đức và nhân cách, cô cháu gái này bỏ xa ông mười tám con phố!”

“Láo xược!”, Chu Nhân Kiệt nổi giận đập bàn, bốn người vệ sĩ đứng một bên cũng đánh mặt lại.

“Ranh con, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phật phải không? Không nhiều người dám ăn nói xấc xược với ông Chu như vậy đâu!”

“Chỗ tiền này đủ để cậu ăn tiêu rồi, người trẻ tuổi nên hiểu thấy tốt thì nhận lấy...”

Chu Nhân Kiệt im lặng nghe vệ sĩ của mình buông lời đe dọa Trương Trần, một lúc sau ông ta mới xua xua tay ngăn lại, cười nói: “Trương Trần, chuyện này đối với cậu là vụ làm ăn một vốn mà được bốn lời, có đáng vì cái gọi là nhân cách mà bỏ đi không?”

Vừa mới nói xong, Trương Trần còn chưa phản ứng gì, Chu Viên Viên đã trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn ông nội. Cô ta chẳng bao giờ nghĩ rằng câu nói như vậy lại phát ra từ miệng ông nội mình.

“Ông nội, người làm nghề y trước tiên cần phải có y đức, ông làm như vậy chẳng phải là làm trái lại với lòng tin của người thầy thuốc sao? Nó có khác gì với mấy tay thương nhân chỉ biết đến lợi ích chứ?”

“Không giống. Đám thương nhân chỉ biết đến lợi ích sao có thể so được với người hành nghề y chứ. Làm nghề y chính là người khác dâng tiền cho chúng ta, còn phải mang ơn nợ nghĩa nữa!”, Chu Nhân Kiệt đáp.

Chương 59: C59: Chương 59

Chu Viên Viên suýt đứng không vững, y thuật của Chu Nhân Kiệt cao siêu, cô ta vẫn luôn coi ông nội là mục tiêu của mình, nhưng lời nói hôm nay của Chu Nhân Kiệt lại khiến cô ta cảm thấy sợ hãi.

Chữa bệnh cứu người, giá cả hợp lý, được mọi người kính trọng và kính yêu, đó đều là ước mơ của Chu Viên Viên, nhưng một khi ước mơ của cô ta bị vấy bẩn, sẽ trộn lẫn quá nhiều thứ phức tạp và thay đổi hoàn toàn.

Chu Nhân Kiệt hừ lạnh một tiếng rồi nhìn về phía Trương Trần, giọng nói hoàn toàn lạnh như băng.

“Trương Trần, tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu có đồng ý hay không?”

Trương Trần nhìn thoáng qua bốn vệ sĩ sau lưng mình, nói với vẻ bồn chồn: “Nếu không đồng ý, có lẽ hôm nay tôi sẽ không ra khỏi đây được, ý ông là vậy đúng không?”

“Cậu là người thông minh!”, Chu Nhân Kiệt thản nhiên nói.

“Ông nội!”, Chu Viên Viên vừa nghe nói Chu Nhân Kiệt định dùng vũ lực để uy hiếp Trương Trần thì trong lòng càng sốt ruột. Trương Trần người ta giúp tiêm thuốc của cô ta thoát khỏi rắc rối, kết quả là người thân của mình lại “báo đáp” người ta như vậy, ngay cả cô ta cũng cảm thấy xấu hổ.

Chu Nhân Kiệt vẫn không nhúc nhích, những chuyện ông ta đã quyết định thì ít ai thay đổi được. Trong lúc Trương Trần đang suy nghĩ xem giải quyết bốn vệ sĩ này thế nào, người đàn ông giỏi giang đón Trương Trần tới đây, đã

quay lại.

Người này xuống xe, chậm rãi tới gần, không biết hẳn ta đã nói gì bên tai Chu Nhân Kiệt mà ông ta lại gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thoáng qua Trương Trần: “Cứ thế trước đã, Trương Trần, có thời gian thì chúng ta sẽ bàn bạc lại sau!”

Chu Nhân Kiệt nhanh chóng đi xa, tới bên một hồ nước, ở đó có một người đàn ông trung niên sốt ruột đi tới đi lui.

“Bộ trưởng Vương, đã xảy ra chuyện gì, sao lại gấp gáp như vậy?”, Chu Nhân Kiệt hỏi.

“Ông Chu, ông đã tới rồi, ngại quá, ông vừa mới về Hoài Bắc chưa được hai ngày mà tôi đã đến quấy rầy rồi! Nhưng

chuyện này không phải là bình thường!”, người được gọi là bộ trưởng Vương kìa thở dài.

“Đừng khách sáo như vậy, ông cứ từ từ nói!”, Chu Nhân Kiệt dẫn bộ trưởng Vương tới chỗ một cái ô che nắng rồi hai người ngồi xuống, lập tức có người phục vụ bưng trà nóng lên.

Bộ trưởng Vương nào còn tâm trạng để uống trà, ông ấy vội vàng nói: “Ông Chu, không biết ông có nghe nói tới chuyện Hàn Y không?”

“Bọn họ ăn cắp tinh hoa của Long Quốc chúng ta, không phải chỉ là thư pháp mà đồ cổ, trà nghệ và mấy lĩnh vực khác như y học nữa. Nhưng họ còn nói chúng ta sao chép bọn họ!”

“Để chứng minh chuyện này, họ bỏ ra rất nhiều công sức trên nhiều mặt, trong đó có cả Đông y của Long Quốc chúng ta!”

Chu Nhân Kiệt gật đầu, bộ trưởng Vương tiếp tục nói: “Ngay lúc này, bọn họ còn đặc biệt tới Long Quốc chúng ta, nói rằng y học cổ truyền của họ mới là

chính tông, còn chúng ta là ăn cắp. Vì vậy, họ đề nghị thi đấu, dù nói như thế nào, Long Quốc chúng ta đều không thể từ chối”.

“Nhưng... Điều quan trọng là họ đã đánh bại rất nhiều bác sĩ Đông y của chúng ta, hôm nay còn tới Hoài Bắc nữa, cấp trên rất coi trọng việc này. Nếu xét rộng ra thì là thể diện của cả Long Quốc, còn xét trong phạm vi nhỏ, nếu làm không tốt, tôi cũng sẽ bị liên lụy”.

“Ý của ông là muốn nhờ tôi ra tay?”, Chu Nhân Kiệt hỏi, ông ta cũng đã đoán được mục đích lần này của đối phương.

Bộ trưởng Vương gật đầu: “Sự việc liên quan tới thể diện của Long Quốc chúng ta và tiếng tăm của Đông y, mà ở Hoài Bắc này, tạm thời chỉ có một mình ông Chu có năng lực đánh bại họ, vì vậy tôi mới cố ý đến đây chân thành thỉnh cầu!”

Chu Nhân Kiệt khó xử, đối phương khí thế hung hăng tìm đến, nhất định sẽ mang theo một số chuyên gia hàng đầu, từ số người bại trận cũng có thể nhìn ra được.

Thực lực của đối phương mạnh cỡ nào, cao bao nhiêu thì không ai nói rõ được. Nếu ông ta ra tay, thắng thì tất nhiên là tốt, có thể nâng danh tiếng và địa vị của ông ta lên cao thêm một bậc nhưng nếu thua thì sao?

Khi ấy, thứ mất đi không chỉ là thể diện.

Từ việc Chu Nhân Kiệt cưỡng ép Trương Trần đưa công lao cho cháu gái mình cũng có thể thấy được, bác sĩ Chu này luôn đặt chữ “Lợi” lên đầu, loại chuyện khó nằm chắc phần thắng này đúng là khiến ông ta rất khó xử.

Nhìn thoáng qua bộ trưởng Vương vẫn không nhúc nhích bên cạnh, Chu Nhân Kiệt thở dài trong lòng, nếu từ chối lần này thì chắc chắn ông ta sẽ đắc tội đối phương, hơn nữa, ông ta cũng không muốn nhìn mấy bác sĩ Hàn Y nhảy loi choi như bọ chó, kêu gào khắp nơi rằng di sản văn hóa Long Quốc đều thuộc về quốc gia họ.

Cuối cùng, Chu Nhân Kiệt cũng gật đầu: “Đến lúc đó, tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng cũng không thể nói trước được điều gì!”

Bộ trưởng Vương vui mừng gật đầu, vội bưng một ly trà cho Chu Nhân Kiệt, cười nói: “Có ông Chu là tôi yên tâm rồi. Nếu ông cũng thua thì cũng chỉ có thể nói là do định mệnh thôi, không thể trách được ai!”

“Vậy tôi không quấy rầy ông nữa!”, sau khi chuyện này được quyết định, bộ trưởng Vương khách sáo hai câu rồi nhanh chóng ra về.

Chu Nhân Kiệt day thái dương, chuyện Trương Trần còn chưa giải quyết xong, lần này lại thêm một việc còn lớn hơn, hi vọng đối phương không quá mạnh.

Chương 60: C60: Chuyện quái gì vậy

Bên này, khi Chu Nhân Kiệt rời đi, Chu Viên Viên cũng dẫn Trương Trần ra khỏi đó, những vệ sĩ kia không dám tiến lên ngăn cản,

“Trương Trần, xin lỗi anh! Anh giúp tôi mà ông nội lại làm vậy với anh...”

Đi ra ngoài rồi, Chu Viên Viên nói với Trương Trần bằng đôi mắt đỏ hoe, cô ta hoàn toàn thất vọng về ông nội rồi. Hôm nay, liên minh hợp tác Nhân Phong Đường bị thu lại, cô bỗng có chút mờ mịt.

“Không sao!”, Trương Trần lắc đầu, anh có thể nhìn ra được là Chu Viên Viên có bản tính lương thiện, dù cho đôi lúc có chút nóng nảy nhưng không thể trách cô ta được, từ đầu tới đuôi, Chu Viên Viên không hề biết chuyện gì.

“Ày, đúng rồi, Nhân Phong Đường đóng cửa rồi, anh muốn đi đâu tìm việc? Thủy Y sẽ không nói gì anh chứ?”, Chu Viên

Viên dụi mắt, quan tâm hỏi han.

“Tôi à?”, Trương Trần sửng sốt rồi cười nói: “Tôi cũng không biết, tôi tới chỗ cô là do Thủy Y sắp xếp. Cô ấy chỉ không muốn tôi nằm ở nhà thôi, còn lại thì đều ổn cả”.

Hai người đi đường, không ai nói gì, bàn tay bé nhỏ của Chu Viên Viên không ngừng xoa bóp, thi thoảng lại liếc nhìn Trương Trần một cái, dường như cô ta đang suy xét gì đó, thật lâu sau mới có dũng khí nói.

“Trương Trần, tôi nghĩ ra một cách, tuy Nhân Phong Đường đóng cửa

nhưng tôi có thể mở một cái khác. Anh làm ở đó luôn, như vậy Thủy Y sẽ không nói gì anh nữa!”

“Gô ấy hả?”. Trương Trần ngậy ra rồi nghĩ ngợi, ý tưởng này đúng là rất hay, cũng có thể tránh được việc Phương Thủy Y muốn dùng cách khác để nhét anh vào đâu đó.

“Tốt, tôi chờ tin từ cô!”, Trương Trần đồng ý.

Có thể là vì khu này quá thưa dân cư nên chẳng có một chiếc taxi nào. Hai người đi suốt nửa tiếng mới gọi được một chiếc, khi Trương Trần về đến nhà thì trời đã tối.

“Em ăn cơm chưa?”, khi Trương Trần về đến nhà, thấy Phương Thủy Y ngồi trên sofa thì anh hỏi.

Phương Thủy Y lắc đầu, cô nào còn tâm trạng để ăn cơm, cả ngày nay, mẹ và bà nội của cô đều “tẩy não”, muốn cô nghĩ cách khuyên Trương Trần cho người tham gia vào hạng mục Thành Cổ.

Cuối cùng, thậm chí bà cụ Phương còn yêu cầu cô cùng Trương Trần trở thành vợ chồng thật sự chỉ vì dự án này.

Phương Thủy Y cảm thấy vô cùng buồn cười, khi đó họ chán ghét Trương Trần, hận không thể giết anh như giết một con gián, hôm nay thấy Trương Trần có lợi ích thì thay đổi thái độ 180 độ.

Không chừng, nếu Trương Trần chịu gật đầu, nhà họ Phương sẽ cung phụng anh như tổ tiên luôn.

Trương Trần cười nói: “Trùng hợp nhỉ, anh cũng chưa ăn. Ăn chung đi!”

Anh nhanh chóng tới phòng bếp để nấu bữa tối, hai người vừa ăn vừa tán gẫu. Trong lúc đó, Phương Thủy Y cũng không thể nào mặt dày nhắc đến hạng mục Thành Cổ, cô biết nhà họ Phương đã làm Trương Trần tổn thương sâu sắc.

“À, vợ à, sàn nhà cứng quá, buổi tối rất dễ bị lạnh!”, Trương Trần nhìn Phương Thủy Y nói.

"Á, ánh mắt Phương Thủy Y hơi tránh né anh, mấy ngày nay, dù Trương Trần có chút thay đổi, dần dần trở nên giỏi giang hơn nhưng người này cũng tham lam hơn, không ngờ anh còn muốn chui lên giường cô.

“Không phải anh làm việc ở quầy thuốc của Chu Viên Viên à, nếu cảm lạnh thì anh có thể tự bốc thuốc mài”, Phương Thủy Y yếu ớt nói.

“Vậy cũng được, có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì cơ thể thêm khỏe mạnh”, Trương Trần đảo mắt.

Ăn cơm, rửa chén xong, Trương Trần nhàm chán ngồi một bên, có hai tin nhắn được gửi tới di động của anh.

Một là do Trương Quốc Hồng gửi tới, nội dung đại khái là nhà họ Phương đã tốt với anh ra sao, anh không thể đứng nhìn nhà họ Phương suy sụp được.

Trương Trần quyết định làm lơ, chuyện này không cần thương lượng, lựa chọn thông minh nhất của nhà họ Phương lúc này là nên làm việc chăm chỉ.

Còn tin thứ hai do Chu Viên Viên gửi tới, nội dung là cô ta xin lỗi rồi bảo anh ngày mai đến làm, nhưng lần này không phải trông cửa mà là trực phòng khám.

“Tốc độ nhanh đấy!”, Trương Trần nói thầm một câu rồi ngã đầu ra gối ngủ.

Sáng hôm sau, Phương Thủy Y mặc một chiếc váy liền thân, xách túi chuẩn bị đi làm.

“À, Trương Trần, chuyện là, mẹ tôi nói muốn tới đây ở vài ngày!”, đột nhiên

nhớ tới tin nhắn WeChat Trương Quốc Hồng gửi cho mình đêm qua, Phương Thủy Y ngượng ngùng nói.

“Cái gì? Chuyện quái gì vậy?”, quả nhiên, Trương Trần vừa nghe thấy thế là lập tức bùng nổ, nếu nói trước kia lời nói của nhà họ Phương miễn cưỡng lắm mới được xếp vào hạng súng máy Gatling thì Trương Quốc Hồng đúng là pháo cao xạ, còn là loại pháo có sẵn chế độ nhắm chuẩn mục tiêu.

“A, anh đừng kích động. Tôi sẽ nói với mẹ, bà ấy cũng đâu có nói là nhất định tới chứ!”, Phương Thủy Y thấy Trương Trần phản ứng mạnh như vậy thì cũng đoán ra được anh nghĩ gì nên ngại ngùng an ủi.

Trương Trần gật đầu, anh còn có thể nói gì nữa, anh cũng dự đoán được là nếu Trương Quốc Hồng thật sự đến đây, sợ là anh cũng không được ngủ ngon mắt.

Rửa chén xong, anh lại lái chiếc xe dõm của mình đến Nhân Phong Đường, hai người gặp mặt ở đó.

Để Chu Viên Viên dẫn đường, hai người đi tới nơi mà Chu Viên Viên đã vừa ý, nơi này cách Nhân Phong Đường cũ một con đường, nói là cửa hàng mặt tiền nhưng Trương Trần cảm thấy quá là tệ.

Nhìn thoáng qua thì chưa tới 60 mét vuông, bên trong đầy bụi và mạng nhện, chỗ này làm gì giống cửa hàng mặt tiền, rõ ràng là bãi rác.

.. Không phải tại người ta không có tiền à?”, Chu Viên Viên xấu hổ giải thích, trừ phi cô ta tìm ông nội xin tiền, nếu không thì nơi này cũng phải cố gắng lắm mới thuê được.

Chương 61: C61: Long quốc cũng chỉ có vậy thôi sao

Ngẫm lại thấy cũng đúng, khoản tiền tiết kiệm trong tay cô ta chưa đủ một triệu, tiền phạt nộp cho bên cảnh sát cộng thêm cả phí tổn thất danh dự của Nhân Phong Đường nữa thì cô thực sự không còn thừa bao nhiêu tiền để thuê cửa hàng.

Sau khi thuê được cửa tiệm này rồi thì còn phải mua thêm dược liệu, thiết bị, có thứ nào mà không cần đến tiền đâu chứ.

“Tuy mặt tiền chỗ này hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể chấp. nhận được đúng không!”, mặt Chu Viên Viên đỏ bừng, nếu thật sự không được nữa thì cô ta cũng chỉ có thể đến nhờ vả vợ Trương Trần rồi để Phương Thủy Y trở thành cổ đông, vừa hay cho Trương Trần làm việc ở đây luôn.

Tỉng ting...

Bỗng nhiên, điện thoại của Trương Trần vang lên, anh nhìn thoáng qua tên người gọi hiện lên trên màn hình cũng cảm giác thật sâu não, lần thứ hai anh cho Tiền Sinh Bình biết số điện thoại thật sự của mình, thế là ông ấy gọi tới luôn.

Do dự một chút, sau đó Trương Trần gạt nút mở khóa, vừa định nói liền tù tì một tràng để tỏ vẻ mình là một người chẳng ra gì, không đáng để ông ấy lãng phí thời gian quý giá trò chuyện trao đổi, nhưng còn chưa kịp nói gì thì giọng điệu lo lắng của Tiền Sinh Bình đã truyền tới trước!

“Trương Trần, mạng người quan trọng, mau tới đây!”

“Được, tôi biết rồi!”, Trương Trần nhướn mày, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chào Chu Viên Viên rồi đi về phía bệnh viện Thành phố.

Bệnh viện Thành phố, đèn trước phòng cấp cứu lóe sáng liên tục, viện trưởng, Tiền Sinh Bình và cả một vài người nước ngoài đều đứng ở đó.

Người kém nhất trong số những người làm việc lật vạt cũng đeo biển tên y tá trưởng, qua đó có thể thấy được, những người trong phòng không hề tầm thường chút nào!

“Viện trưởng Ngô, rốt cuộc các ông có giải quyết được không đấy, nếu bạn tôi mà xảy ra chuyện gì, chỗ các ông có thể tránh thoát trách nhiệm được ư?”, một người đàn ông tóc vàng, mũi điều hâu lớn tiếng quát to với viện trưởng.

Ngô Khôn Lương cũng đã cuống lăm rồi, những người ở đây đều thuộc Hiệp hội Y học, còn là người nước ngoài nên chuyện này khá là nhạy cảm. Nếu không phải vì sợ khó giữ được cái chức vị này thì ông ta cũng muốn giơ chân mắng to rồi.

Một kẻ ngoài ngành như cậu, nếu đã cảm thấy bệnh viện Thành phố chúng tôi không làm được thì còn tới đây làm cái cóc khô gì, chẳng phải thêm phiền phức à, cả Hoài Bắc này cũng đâu phải chỉ có mỗi mình bệnh viện chúng tôi!

Nhưng Ngô Khôn Lương không dám nói những lời này, ông ta vừa vỗ về người đàn ông tóc vàng, lại vừa lo lắng nhìn về phía Tiền Sinh Bình.

“Lão Tiền, ông nghĩ cách gì đi, đây cũng không phải việc nhỏ đâu!”

“Tôi nào có biện pháp gì chứ, tất cả máy móc trong bệnh viện này đều sử dụng cả rồi mà vẫn không tìm ra căn bệnh đặc thù nào, bệnh nhân cũng đã vào phòng phẫu thuật cả rồi!”, Tiền Sinh Bình cảm thấy thật đau đầu.

“Này, một bệnh viện lớn như các ông mà không có nổi một người tài à, Long Quốc cũng chỉ có vậy thôi sao?”, lại một người đàn ông tóc nâu, vác

dáng cao ráo khác lớn tiếng nói, tiếng Long Quốc của anh ta tương đối tốt, bởi vậy có thể nghe. hiểu được cuộc trò chuyện của hai người kia

“Cậu đừng vội, tôi đã gọi điện nhờ người đến giúp rồi, giờ cậu ta đang trên đường tới đây!”, Tiền Sinh Bình khẽ liếc người đàn ông tóc nâu, lạnh nhạt nói. Cái tên này vừa bước vào là đã la lối om sòm khiến cả tầng giữa và phía trên của bệnh viện đều không được yên bình. Ông ấy không phải viện trưởng nên cũng không cần bận tâm quá nhiều!

Lúc này, từ đằng xa có một người đàn ông chạy tới, thoáng nhìn về chỗ Tiền Sinh Bình rồi nhanh chóng chạy sang.

Người tới chính là Trương Trần mà Tiền Sinh Bình đã gọi lúc nãy.

“Kìa, đến rồi đấy!”, Tiền Sinh Bình héch càm rồi nói.

“Gì cơ?”, viện trưởng Ngô và mấy người nước ngoài kia cùng hỏi.

“Ông đừng bảo tôi là ông gọi cậu ta đấy nhé!”, nhìn thấy Trương Trần đi tới trước mặt mình, mấy người nước ngoài kia đồng loạt lên tiếng.

“Chính là cậu ấy, thì sao? Mấy người chướng mắt à?”, Tiền Sinh Bình nói.

“Nào chỉ là chướng mắt, tuổi cậu ta cũng chỉ tầm độ vừa. tốt nghiệp y khoa nhỉ, ông để một người như thế đến chữa bệnh cho bạn tôi? Các ông làm thế là có ý gì? Tôi muốn đến cục cảnh sát tố cáo các ông...”

Mấy người đàn ông ngoại quốc phần nộ nói, ngay cả viện trưởng Ngô cũng cảm thấy mặt mày tê dại, mới đầu nghe thấy cứu binh tới, tảng đá trong lòng ông ta vừa mới buông xuống, thế mà chưa đầy mười giây nó đã lại bị nhắc lên rồi!

“Ài, lão Tiền, tôi bảo ông này, ông cũng đừng lừa tôi thết Tôi đã cho ông cả vị trí phó viện trưởng rồi mà ông không làm đấy chứ. Ông cũng không thể

nào tìm một thằng nhóc đến đây, cậu ta là họ hàng của ông chứ gì, đến rèn luyện tay nghề đúng không?”

“Ông không tin tôi ư?”, Tiền Sinh Bình lập tức trừng mắt, đối với ông Trương Trần chính là thiên tài y khoa có trình độ chữa bệnh hàng đầu, sau khi được chứng kiến thủ pháp chữa bệnh vô cùng kỳ diệu kia của Trương Trần, ông ấy không cho phép bất cứ người nào dè bĩu thể hệ sau mà mình đã nhìn trúng.

Một vài trưởng khoa và y tá trường đứng xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía Trương Trần, chủ nhiệm Tiền lại vì một câu nói của viện trưởng mà nạt lại, lẽ nào chàng trai này thật sự có bản lĩnh ư?

Tiền Sinh Bình vừa nói v; lên trưởng Ngô cũng cảm thấy nao nao, nếu là thời điểm bình thường thì có lẽ ông ta cũng sẽ gật đầu, nhưng người ở trong kia hiện giờ có thân phận không hề tầm thường chút nào!

Chương 62: C62: Xong đời thật rồi

Trương Trần nghe mấy người họ lái nhải mà cảm thấy phát phiền, dù còn thời gian thì có lẽ người bên trong cũng đã chết vài lần rồi ấy!

Thế là anh kéo chủ nhiệm Tiền lại gần rồi trầm giọng nói: “Thời gian chính là sinh mệnh, mau nói xem có chuyện gì!”

“Cậu sang đây!”, Tiền Sinh Bình cũng không tranh cãi nữa mà kéo Trương Trần sang một góc, rồi nói: “Trương Trần, cậu thấy đấy, mấy người nước ngoài kia có thân phận không tầm thường, người nằm bên trong rất quan trọng, cậu có nắm chắc không?”

“Nói một câu ích kỷ hơn, thì tôi rất thích lớp đàn em như: cậu, nếu cậu không nắm chắc thì tôi khuyên cậu không nên vào đó, bọn họ đều là người của Hiệp hội Y học, hôm nay tới Hoài Bắc chính là để quan sát cuộc thi y học, chắc hẳn cậu biết thân phận như thế đại biểu cho điều gì!”

Lúc này Trương Trần mới sáng tỏ, anh nói thẳng: “Tôi còn chưa nhìn thấy người kia, thật sự rất khó để biết là bản thân có nắm chắc hay không, nhưng mà tôi có thể thử xem sao!”

Tiền Sinh Bình có chút do dự, chính vì thân phận của những người kia không tầm thường nên ông ấy mới trịnh trọng nói như vậy, nếu đến lúc đó Trương Trần không đủ khả năng, rồi truy cứu tiếp nữa thì chẳng phải là ông ấy đã hại Trương Trần rồi ư?

“Nếu tôi không giải quyết được, e rằng cả Hoài Bắc này cũng không tìm ra ai có thể điều trị được đâu!”, Trương Trần thoáng trầm ngâm rồi nói.

“Được!”

Tiền Sinh Bình cần răng quyết định, lập tức nói theo tôi!"

Hai người họ lập tức đi về phía phòng cấp cứu, và tất nhiên là bị mấy người nước ngoài và viện trưởng Ngô ngăn lại!

Không phải viện trưởng Ngô không tin tưởng Tiền Sinh Bình, nếu không thì ông ta cũng sẽ không nhiều lần mời Tiền Sinh Bình làm phó viện trưởng, nhưng Trương Trần thật sự quá trẻ, chỉ cần là người có chút thường thức thì đều hiểu, cái gọi là y thuật và y lý, ngoài lý thuyết và tri thức trong sách vở ra thì kinh nghiệm mới là thứ quan trọng hơn cả!

Ngoài những điều đó, còn có cả tâm thái bình tĩnh, có thể tìm ra biện pháp giải quyết có lợi nhất, ổn thỏa nhất trong tình huống bệnh nhân có bất trắc, mà những điều này đều là điểm yếu của người trẻ tuổi!

“Cậu quá không hiểu quy tắc rồi, ngay cả viện trưởng của các cậu còn không đồng ý, thế mà cậu còn dám xông vào bên trong, nếu như bạn tôi mà xảy ra chuyện gì thì cái mạng của cậu cũng chẳng giữ nổi đâu..”, người có sống mũi cao nói.

Viện trưởng Ngô cũng tỏ ra khó xử, đứng nguyên chỗ không chịu nhường bước, chỉ uyển chuyển nói: “Lão Tiền, mọi chuyện còn chưa tới mức đó mà...”

Tiền Sinh Bình hừ lạnh, nếu ông đã đồng ý, đồng thời cũng nói rõ mọi chuyện với Trương Trần, tức là đại biểu cho việc Trương Trần có thể gánh chịu hậu quả. Ngay cả người ngoài còn thể hiện thái độ như vậy rồi, thế mà viện trưởng lại vẫn lải nhải, tất nhiên là Tiền Sinh Bình sẽ không vui vẻ gì!

Ông ấy không thêm để ý đến đám người ngoại quốc kia, chỉ hướng đôi mắt đục ngầu về phía viện trưởng Ngô và nói: “Lão Ngô, ông cũng biết con người tôi rồi đấy, nếu như xảy ra chuyện gì, một mình tôi sẽ gánh hết!”

“Ông..”, viện trưởng Ngô chỉ vào Tiền Sinh Bình, ghen lời không biết nói gì tiếp. Ông ta cũng muốn chữa khỏi cho người ở bên trong lắm chứ, nhưng lại không dám đánh cược!

“Mau vào kho lấy máu đi, vết thương của bệnh nhân không cầm máu được nữa rồi, huyết áp hạ xuống 80mmHg, điện tâm đồ cũng xuất hiện bất thường...”

Bỗng nhiên bên trong có người lo lắng nói to, những chủ nhiệm khoa và y tá trưởng đứng sẵn bên ngoài nghe thấy vậy đều không dám chậm trễ, lập tức chạy đến kho lấy máu!

“Tránh ra!”, Trương Trần quát to, Tiền Sinh Bình đã nói cho anh biết về thân phận của những người này, nếu để xảy ra chuyện chỉ e sẽ dính dáng đến vấn đề ngoại giao, nhưng Trương Trần không có kiên nhẫn đợi Tiền Sinh Bình thuyết phục được viện trưởng.

Anh bước lên trước một bước, mà lúc này Tiền Sinh Bình cũng vô cùng phối hợp, tóm ngay lấy cánh tay viện trưởng Ngô.

“Không được đâu..”, viện trưởng Ngô cao giọng hô, nhưng ông ta chỉ nhận lại được tiếng đóng sầm cửa!

“Cậu là ai, biết đây là chỗ nào không, mau ra ngoài ngay..”, một giọng nói lạnh lạnh truyền đến!

Gần như trong giây lát Trương Trần bước vào, một người phụ nữ đeo khẩu trang đã chú ý tới anh!

“Tôi tới cứu người, tốt nhất cô đừng cản trở tôi!”, Trương Trần nhìn thoáng qua bệnh nhân trên bàn phẫu thuật, quát to một câu rồi lập tức bước tới!

Người phụ nữ kia chỉ nhướng mày, thấy Trương Trần lấy ba chiếc kim châm gai bên hông xuống, sau đó nhanh chóng đâm chúng vào ngực bệnh nhân!

“Xong rồi... Xong đời thật rồi!”, người phụ nữ bị dọa đến choáng váng, tốc độ của Trương Trần quá nhanh, cô ta căn bản không thể nào ngăn nổi!

Nhưng giây lát tiếp theo, đôi mắt cô ta bỗng trừng to, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Cô ta dùng đá và băng vải lần thuốc bột cũng không thể cầm được máu, vậy mà lúc này đây, máu đã ngừng chảy.

Sau khi cầm máu xong, Trương Trần khẽ sờ vào động mạch của bệnh nhân, sau đó bỗng thở phào một hơi, tình hình vẫn chưa quá tệ.

“Ngại quá, vừa nãy vội cứu người nên nói hơi nặng lời!”, gần như hiểu rõ tình huống rồi, lúc này Trương Trần mới quay đầu nói vậy.

Nhưng bác sĩ nữ kia nào còn có thể nghe lọt lời anh nói, trong đầu cô ta lúc này ngập tràn nghi vấn, tại sao dòng máu mà cô ta cầm mãi không được lại ngừng chảy được khi người này bước vào.

Rõ ràng anh ta không hề dùng dụng cụ chữa bệnh nào mà.

Cô ta bước lên một bước, nương theo ánh đèn phẫu thuật mới nhìn thấy trước ngực người bệnh kia ghim ba cái kim châm rất nhỏ.

“Đây, đây là Đông y thần kỳ của Long Quốc sao, ông trời ơi, quả thật là ma pháp..”, nữ bác sĩ lẩm bẩm trong miệng

Cô ta tên Nhược Tuyết, đã từng nghe kể rất nhiều về Đông y, nhưng trước giờ vẫn chưa được nhìn thấy, bởi vậy lần này mới đi theo Hiệp hội Y học đến đây quan sát. Lúc đầu cô ta còn bày ra thái độ coi thường Đông y, cảm thấy nó vốn dĩ không hề có căn cứ khoa học.

Nhưng giờ phút này được chứng kiến động tác của người đàn ông Long Quốc này, suy nghĩ của cô ta lập tức thay đổi!

Chương 63: C63: Ông biết đấy

Các y tá khác trong phòng cấp cứu cũng ngậy ra, họ đều là đội ngũ y tá được tuyển chọn kỹ lưỡng, giàu kinh nghiệm và ưu tú nhất, không biết đã cấp cứu bao nhiêu lần rồi, đây cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống xuất hiện kì tích như thế này!

Và điều quan trọng nhất khiến họ vô cùng phấn khích đó là, người đàn ông với những kĩ năng tuyệt vời này lại là người của Long Quốc bọn họ.

“Đứng đờ ra đó làm gì, trể chút nữa là ông ta phải đi gặp. Diêm Vương rồi, xét nghiệm máu, truyền máu, sốc điện, truyền dinh dưỡng, chuẩn bị tất cả những thứ này đi!”, Trương Trần trầm giọng nói.

Nhược Tuyết không hiểu Diêm Vương là gì, nhưng cô ta hiểu các thuật ngữ như truyền máu..., cô ta nhanh chóng gạt đầu, khi thấy Trương Trần vừa bước vào đã trấn áp tình hình của bệnh nhân thì cũng không nhiều lời, lập tức trở thành trợ thủ của anh.

Ở bên cạnh, bốn năm y tá mỗi người một bước, trong tay đều đã chuẩn bị sẵn những vật dụng cần thiết, liên tục đảo mắt, không ngừng đánh giá người đàn ông xa lạ này, họ đã làm trong bệnh viện mấy năm rồi, chưa bao giờ gặp bác sĩ nào trẻ tuổi như vậy!

Rất nhanh, huyết tương đã vào đúng vị trí, Trương Trần một lần nữa xoa bóp cho người đàn ông này, sau đó châm cứu một cách rất thuần thực!

Ngay lúc bên trong phòng cấp cứu đang tiến hành điều trị, không khí tại phòng họp phía đông lầu 3 lại vô cùng căng thẳng!

Bộ trưởng Vương lo lắng lại buồn bực, vừa mới nhận được câu trả lời đồng ý tham gia cuộc thi đấu Y tế từ Châu Nhân Kiệt, lổn lo trong lòng vẫn chưa nguôi xuống thì lại có chuyện xảy ra với người của Hiệp hội Y học.

Ông ấy là người phụ trách về mảng này, làm sao có thể không khẩn trương cho được, nếu như có vấn đề gì, thì không đơn giản chỉ ảnh hưởng đến chiếc mũ ô sa trên đầu ông nữa.

Trong phòng họp, bộ trưởng Vương đập bàn rầm rầm, mấy người mặc áo khoác trắng xung quanh cũng vô cùng lo lắng và rối như tơ vò, nhưng họ cũng không còn cách nào tốt hơn!

“Chúng ta đường đường là người Hoài Bắc, tuy không phải là thành phố danh giá bậc nhất, nhưng cũng được coi là có chút tiếng tăm, ở bệnh viện thành phố như vậy, tinh anh của cả đông và tây y đều ở đây, các người lại nói với tôi là không có cách nào?”

Bộ trưởng Vương trợn mắt nhìn chăm chăm những người này và hỏi, thỉnh thoảng lại văng ra vài câu chửi tục.

“Điều này.....Ông biết đấy, ngay cả Tiền Sinh Bình - Tiền chủ nhiệm còn không có cách, chúng tôi cũng đành bó tay một đại diện bên đông y nói với giọng yếu ớt.

Họ có thể thử, nhưng không ai có tự tin có thể chữa lành cho người đó, nếu nằm chắc hơn một nửa thành công, họ có thể cố gắng, vì danh tiếng của Long quốc, vì danh tiếng của bệnh viện thành phố, vì tiền đồ của bản thân họ!

Nhưng bây giờ họ còn không biết vấn đề chính nằm ở đâu, nó giống như chữa cháy vậy, không biết ngọn nguồn lửa ở đâu, làm sao có thể dập tắt được, nói không chừng không dập tắt được mà còn tự thiêu cháy bản thân!

Bệnh viện trong thành phố đều có đông y và tây y, nhưng thường thì 2 bên

sẽ có một số quan điểm đối lập nhau, tuy trong công việc thường ngày không nhìn ra, nhưng trong lòng ai cũng mặc định rằng đối phương không bằng mình, nhưng lần này, đại biểu của tây y lại liên tục gạt đầu!

“Bác sĩ Triệu nói đúng, bộ trưởng Vương, chúng tôi đã làm mọi cách rồi, thậm trí đến viện trưởng cũng túc trực ở bên ngoài phòng bệnh nữa!”

“Cũng phải là không có cách, tôi biết ở thủ đô có một người sẽ có cách...”.

“Ông nói láo!”, bộ trưởng Vương lại nhảy dựng lên nói: “Thời gian thì sao, có đến kịp không, nếu vẫn còn thời gian thì tôi đã trực tiếp gọi điện cho Chu Nhân Kiệt rồi!”

Mọi người nhất thời đều im lặng, đây chính là điểm mấu chốt, người nằm trong phòng cấp cứu thật sự có chút đột ngột, làm cho bọn họ không kịp trở tay.

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, viện trưởng Ngô bước vào với ánh mắt phức tạp: “Được rồi, bộ trưởng Vương, ông cũng đừng họp bàn nghiên cứu nữa, bây giờ đã có kết quả rồi...”

“Rầm!”

Trong lòng bộ trưởng Vương bỗng giật thót, ông ấy hoảng sợ bước lên nắm chặt lấy vai của viện trưởng Ngô, lớn tiếng nói: “Nhanh vậy sao, chết nhanh như vậy à? Thật sự không còn cách nào khác?”

“Vẫn chưa chết... nhưng mà...”, viện trưởng Ngô cuối cùng vẫn không nói ra câu không khác gì đã chết!

Lời của một tên nhóc, ai mà tin được chứ, nhưng hiện tại cũng không thể giấu diếm bộ trưởng Vương, bắt buộc phải nói sự thật cho ông ấy biết về người mà Tiền Sinh Bình đã gọi đến.

Lúc này, không chỉ bộ trưởng Vương mà ngay cả một số thành phần ưu tú

bên trong phòng họp cũng sững sờ, một lúc. sau, bộ trưởng Vương mới hoàn hồn và nói: “Ông... ông nói là, Tiền Sinh Bình đặt hi vọng lên một thằng nhóc mới ngoài 20 tuổi sao?”

Viện trưởng Ngô cười an ủi: “Cái này... chưa biết chừng anh chàng đó thật sự là một thiên tài thì sao? Chúng ta phải tin vào người ta chứ?”

Chương 64: C64: Chương 64

“Tin à? Tôi tin cái cmn ấy!”, bộ trưởng Vương đã thật sự lo lắng, ông ấy nắm lấy cổ áo của trưởng Ngô, giận dữ hét lên: “Ngô Khôn Lương, ông có thù với tôi sao, ông đứng canh ở ngoài cửa mà để cho người ta vào à? Bảo vệ bệnh viện các ông ở đâu? Ông nghĩ rằng nếu người bên trong thật sự không qua khỏi, cái bệnh viện này của ông sẽ thoát tội sao?”

Bên dưới, đại diện của hai bên đông và tây y cũng toát mồ hôi lạnh, mặc dù đến lúc đó họ sẽ không phải chịu trách nhiệm gì, nhưng sợ rằng tiền đồ trong tương lai sẽ chẳng thể đi xa hơn được nữa.

Trong lòng họ còn thâm trách viện trưởng của mình vô dụng, thậm chí một người cũng không ngăn cản được, nhưng bọn họ lại không dám nói thẳng, chỉ có thể thầm nguyện rửa Tiền Sinh Bình, sau đó nguyện rửa thẳng nhóc khốn kiếp. không biết trời cao đất dày là gì kia.

Ngô Khôn Lương cũng không nói nên lời, ông ta cũng muốn nói với bộ trưởng Vương rằng mình bị oan, lúc ấy Tiền Sinh Bình trực tiếp đá ông ta ra, những người khác nào dám ngăn cản Tiền Sinh Bình đức cao vọng trọng chứ.

Như vậy mới để thẳng nhóc kia chui tọt vào bên trong.

Nhưng, những nói những lời này ra liệu bộ trưởng Vương có nghe không?
Tìm uyệ hay ại || T mTuye.VN ||

“Ngô Khôn Lương à Ngô Khôn Lương, tôi sẽ xử lý ông sau, còn không mau dẫn tôi đi xem tình hình ra sao!”, bộ trưởng Vương buông Ngô Khôn Lương ra, vẻ mặt tức giận hét lên.

Sau đó, nhóm người đi theo Ngô Khôn Lương vội vã đến phòng cấp cứu, không ngạc nhiên khi vừa đến nơi cổ áo của Tiền Sinh Bình cũng bị nắm lấy.

Những người khác trở mắt nhìn không dám tiến lên can ngăn.

“Đừng vội, đừng vội..”, Tiền Sinh Bình ngược lại rất bình tĩnh, ông ấy đã nghĩ đến hậu quả rồi, bây giờ Trương Trần đang ở bên trong cứu người, nếu như ông không thể xử lý những việc vặt vãnh bên ngoài này, vậy thì quá thất bại rồi!

“Bộ trưởng Vương, lão Ngô, vẫn là câu nói đó, tình huống xấu nhất là gì? Còn gì có thể xấu hơn tình trạng bây giờ sao, lẽ nào Trương Trần không vào trong đó thì người bên trong có thể sống lại sao, hơn thế nữa, kỹ năng của người thanh niên đó còn cao hơn tôi gấp nhiều lần!”

“Cao hơn cả ông?”, nghe thấy câu này bộ trưởng Vương mới lờ lửng cổ áo của Tiền Sinh Bình, kinh ngạc nói: “Bệnh viện các người có một cao thủ như vậy từ bao giờ, tuổi còn nhỏ mà đã có kỹ năng cao cường?”

“Kỹ năng cái rắm, tôi là viện trưởng mà còn không biết hắn ta, không cần biết là đông hay tây y, còn trẻ như vậy thì lấy đâu ra kinh nghiệm chứ?”, Ngô Khôn Lương bĩu môi nói.

Tiền Sinh Bình cũng nổi giận, Ngô Khôn Lương là viện trưởng nên trước giờ ông đã hết sức tôn trọng rồi, lần này ông giơ chân đạp ông ta bay thẳng ra ngoài, nếu không có người khác giúp thì Ngô Khôn Lương chắc chắn sẽ phải rụng hai cái răng cửa!

“Người bên trong phải chấp nhận rủi ro rất lớn, vốn dĩ không liên quan gì đến người ta, nhưng cậu ấy đã bước vào không do dự, nếu các người ở bên ngoài gậy ồn ào, có bản lĩnh thì tự mình vào trong đi”.

“Cái gọi là bác sĩ, trách nhiệm và y đức cơ bản nhất của các người rơi sạch rồi à, các người có còn mặt mũi nữa không?”

Tiền Sinh Bình không quan tâm đến thân phận của Ngô Khôn Lương và bộ trưởng Vương nữa, chửi như tát nước vào đám người.

Ông cũng coi như nể mặt hai người này rồi, những bác sĩ ưu tú kia đã trực tiếp bị ông mắng cho té tát, thiếu chút nữa thì phải chui vào ống quần mà trốn.

Sau khi bình tĩnh lại, bộ trưởng Vương cũng thở dài, ván đã đóng thuyền, còn có cách gì khác chứ, bây giờ xông vào. bên trong kéo Trương Trần ra cũng vô dụng, chỉ có thể cầu nguyện thôi!

Lúc này, ánh đèn đỏ chói trong phòng cấp cứu đột nhiên vụt tắt, thay vào đó là màu xanh lá dịu nhẹ, sự thay đổi này khiến mọi người sửng sờ, sau đó mọi người nhìn nhau với ánh mắt khó tin.

Đèn đỏ có nghĩa là đang cấp cứu, đèn xanh có nghĩa là thoát khỏi nguy hiểm, không lẽ...

Khi mọi người còn đang ngờ vực thì một y tá bên trong bước ra, cởi bỏ khẩu trang cười nói: “Người bên trong đã cứu được bệnh nhân của hiệp hội Y học, bây giờ đang hoàn thành bước cuối cùng!”

Lúc này, cho dù là Ngô Khôn Lương, bộ trưởng Vương hay những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt bất giác mang theo nụ cười, cảm giác từ địa ngục bước đến thiên đường này cũng thật là kích thích!

“Thật sao!”, bộ trưởng Vương hỏi thêm một câu! Người y tá gật đầu: “Lát nữa ông sẽ biết ngay thôi!”

“Được được được!”, bộ trưởng Vương kích động trả lời liên tục ba lần!

Lại thêm mấy phút trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa được mở ra, Trương Trần bước ra với khuôn mặt mệt mỏi, anh thấy một đám người đang nhìn chằm chằm vào mình, biết rằng thân phận của người bên

trong, anh liền giải thích: “Tất cả đều tốt, mọi thứ đều an toàn...”

“Cậu tên là Trương Trần?”, bộ trưởng Vương nhìn Trương Trần hỏi, anh gật gật đầu!

“Xin nhận một lễ của tôi!”, bộ trưởng Vương đột nhiên lùi về sau một bước, hai tay nằm lại cúi gập người về phía Trương Trần.

Ngô Khôn Lương và Tiền Sinh Bình cùng những người khác cũng đồng thời lùi về sau một bước, hai tay nắm đấm cúi người, đối với những người của hiệp hội Tây y, họ không hiểu năm về lễ nghi này của Long Quốc, nhưng họ cũng để tay trước ngực, cúi đầu thật sâu!

“Không dám!”, Trương Trần vội vàng bước lên đỡ họ dậy.

Bộ trưởng Vương đứng thẳng người lên cười nói: “Đương nhiên là có thể nhận, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó, hậu quả e rằng khó lường hơn cậu tưởng nhiều!”

Hôm nay Hàn Y đến đây khiêu khích, Hoài Bắc đang đứng đầu sóng ngọn gió, nếu như người của hội Y học xảy ra chuyện gì, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến quan hệ quốc tế, thể diện của Long Quốc cũng theo đó mà mất sạch!

Có thể nói, Trương Trần không chỉ cứu một mạng người!

Các thành viên của hiệp hội Y học cũng vô cùng biết ơn Trương Trần, tất cả đều nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự nhiệt tình của những người này làm cho Trương Trần có chút đau đầu, hết người này đến người khác nắm tay, lại còn hàng loạt lời cảm ơn nữa.

Qua cả nửa ngày, đám người đó mới trở lại bình thường.

Chương 65: C65: Chương 65

“Được rồi, bệnh nhân đã không còn gì đáng ngại, tôi đi trước đây!”, Trương Trần nói rồi vội vàng bước đi, có lẽ là vì bị người nhà họ Phương mả mai, nói móc quá lâu rồi nên không khí quá nhiệt tình này thật sự khiến anh không quen.

“Đợi đã, cậu Trương! Cậu đến chỗ tôi làm được không, tôi để chức phó viện trưởng cho cậu, lương một triệu một năm... không, năm triệu!”, Ngô Khôn Lương vội nói, đây là thiên tài, nếu có thể giữ cậu ta lại thì trong tương lai, đây chính là bộ mặt của bệnh viện Thành phố.

“Không có hứng!”, anh xua tay, Trương Trần rời đi mà đầu cũng không thèm ngoái lại.

Lúc này, Nhược Tuyết đã xử lý những việc sau đó đi ra, cô ta nhìn mọi người, gật đầu rồi hỏi: “Anh chàng người Long Quốc kia đâu rồi?”

“Ý cô là cậu nhóc họ Trương kia à, cậu ta đi rồi!”, Tiền Sinh Bình cười nói.

“Đi rồi sao?”, Nhược Tuyết có chút mất mát, cô ta còn muốn làm quen với Trương Trần mà, y thuật vô cùng kỳ diệu này thật sự làm cô ta quá khâm phục.

Vừa rồi, quá trình Trương Trần khám và chữa bệnh ở bên trong đều được cô ta quan sát, đây là lần đầu tiên Nhược. Tuyết biết là còn có cách chữa thế này.

Người qua lại trên đường như nước chảy, không khí chung quanh cực nóng,

sau khi Trương Trần rời khỏi bệnh viện, anh gọi cho Chu Viên Viên một cuộc điện thoại.

Cửa hàng mặt tiền trước đó quá nát, Chu Viên Viên quyết định xuống nước tìm bạn thân của mình để vay tiền, Trương Trần cũng không nói gì thêm.

Dạo thêm hai vòng trên đường, Trương Trần mới về biệt thự, điều khiến Trương Trần bất ngờ là Phương Thủy Y đã ở nhà rồi.

“Ừ, về rồi à!”, Phương Thủy Y nhìn thoáng qua Trương Trần, dường như cô đã biết được việc anh thất nghiệp.

“Viên Viên mượn tôi năm trăm ngàn, kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi. Không ngờ anh cũng thật sự tài năng như vậy!”, Phương Thủy Y hài lòng gật đầu, rốt cuộc người chồng này của cô cũng không còn quá tệ hại nữa, quan trọng hơn là anh đã cứu sống năm mạng người.

Trương Trần cảm thấy rất kỳ quái, không ngờ Chu Viên Viên này lại có ý đồ với Phương Thủy Y. Nữ đại gia này còn rất có tiền, vừa vung tay là đưa hẳn năm trăm ngàn.

“Anh đứng đó nghĩ lung tung gì thế, tối nay, bạn của mẹ tôi sẽ tới, anh phải hăng hái lên cho tôi, đừng làm mất mặt đấy. Tí nữa anh đi thay đồ vest đi!”, Phương Thủy Y sắp xếp lại phòng để quần áo một chút rồi lấy ra một bộ đồ vest màu trắng cho Trương Trần.

Đây là một trong hai bộ vest duy nhất của Trương Trần, một bộ màu đỏ nhạt được anh mặc lúc kết hôn vào ba năm trước, bộ còn lại đang nằm trong tay Phương Thủy Y.

Trương Trần gật đầu, ngoan ngoãn đi thay quần áo, không thể không nói, người đẹp vì lụa! Anh mặc bộ vest trắng thơm, vừa vịn vào người, ai không biết chắc còn tưởng đây là một cậu chủ gia tộc lớn.

Phương Thủy Y sững sốt một chút rồi thầm thì: “Cũng ra dáng con người

đấy...”

Trương Trần không biết nên nói gì, vốn dĩ vẻ ngoài của anh không tệ, chỉ là thời gian ba năm qua đã mài mòn ý chí của anh nên bản thân anh cũng không có tâm trạng để sửa soạn cho mình, vì vậy mới tạo cho người ta cảm giác lồi thối, vô dụng.

Nhưng từ lần về thủ đô hôm trước, Trương Trần bắt đầu thay đổi.

Kế tiếp, hai người dọn dẹp trong nhà một chút, cho tới sáu giờ chiều, ánh nắng năm nghiêng về phía chân trời, hai chiếc xe mới chạy tới từ nơi xa.

Nhìn qua cửa sổ sát đất, hai người thấy chạy trước là một chiếc Hyundai Sonata giá chừng hai trăm ngàn tệ, theo sau là một chiếc Mercedes Benz s series, trông vừa đẹp vừa hào. sảng, cho người ta cảm giác của một người thành đạt.

Rất nhanh.

Khi tới nơi, Trương Quốc Hồng bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, theo sau là một chàng trai và cặp vợ chồng.

Khi thấy người tới, Trương Trần và Phương Thủy Y có biểu cảm cổ quái trên mặt, người đến rõ ràng là người mà họ quen, trước kia từng có giao thiệp nữa.

“Có một người vợ xinh đẹp như thế này đúng là khó bảo vệ, đi một tên rồi lại tới một kẻ, anh cảm thấy áp lực lớn lắm nhất”

“Léo mép!”, Phương Thủy Y đỏ mặt, trừng Trương Trần một cái.

Người tới rõ ràng là một gia đình ba người, thanh niên trẻ kia tên Hàn Hiểu Vũ. Nếu nói thêm thì người này đúng là giỏi giang hơn những thanh niên cùng thế hệ, hẳn ta từng là một trong những người theo đuổi Phương Thủy Y nhưng sau này, vì cô kết hôn, hơn nữa cậu chủ lớn nhà họ Triệu nhúng tay

vào, hẳn ta mới lưu luyến buông tay.

Phương Thủy Y mở cửa đón tiếp, Trương Quốc Hồng tươi cười mời gia đình Hàn Hiểu Vũ vào, nhưng nét mặt bà ta có chút mất tự nhiên.

Chương 66: C66: Chương 66

Mẹ Hàn Hiểu Vũ và bà ta là bạn bè lâu năm, trước kia đôi phương từng vun vén cho con trai và Phương Thủy Y, Trương Quốc Hồng cũng không tham gia vào nhưng hôm nay, Trương Trần thể hiện ra một chút năng lực, nghe nói nhà họ Triệu cũng bị anh đè ép.

Qua so sánh, rõ ràng Trương Trần phù hợp với Phương Thủy Y hơn, trừ phi Hàn Hiểu Vũ cũng mạnh mẽ tới mức nào. đó.

Vừa lúc là bạn, Trương Quốc Hồng lại là người sĩ diện, không tiện từ chối nên bà ta mới bắt đầu dẫn họ đến đây.

“Nhà này không tệ, rất thoáng đãng! Đây là do con rể mua cho các người à?”, vừa vào cửa, bố của Hàn Hiểu Vũ là Hàn Bình Sinh vừa cười vừa nói.

Bà Hàn lập tức trách móc: “Cái ông này, nói năng kiểu gì đó, nói vậy không phải là cố ý làm người ta khó xử à, tôi mà biết trước thì không dẫn ông theo đâu!”

“Rồi rồi, tôi lảm mồm..”, Hàn Bình Sinh lập tức tỏ vẻ xin lỗi.

Hai người qua lại vài câu ngắn gọn, dù cho ai thì đều biết là nhắm vào Trương Trần.

Trương Quốc Hồng nhướn mày, tuy bà ta có thể nói con rể mình không tốt nhưng bà ta không cho phép người khác nói người nhà mình, gương mặt tươi cười đón tiếp vừa nãy không còn nhiệt tình nữa, tiện miệng mời rồi ngồi xuống sofa.

“Người tới không có ý tốt!”, Trương Trần cười lạnh trong lòng nhưng bên ngoài lại không mất phong thái chủ nhà, anh lãnh đạm chỉ vào sofa: “Cứ tự nhiên!”

“Ha ha, anh Trương mặc vest trông sáng sủa hẳn lên đấy!”, Hàn Hiểu Vũ khế cười một tiếng.

“Bà xã mua cho tôi đấy!”, Trương Trần cũng nở nụ cười đầy ý vị.

Lúc trước, người này không cam tâm, không biết bây giờ lại kiếm chuyện gì đây.

Sắc mặt Hàn Hiểu Vũ hơi thay đổi, nhưng một lát sau, hẳn ta khôi phục bình thường, Trương Trần đoán không sai, hẳn ta tới đây đúng là vì Phương Thủy Y.

Vốn dĩ trước đó, tâm tư của hẳn ta cũng dần biến mất nhưng mẹ của hẳn ta lại liên lạc với Trương Quốc Hồng, vừa nhớ tới dáng người quyến rũ và gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Phương thủy Y, trong lòng hẳn ta lại dao động nên hôm nay mới đi theo.

“Ánh mắt Thủy Y không tệ! Anh Trương mặc vào đúng là đẹp lên hẳn, chắc là cũng anh đang giữ một chức vị cao ở công ty lớn nhỉ. Vậy không bằng mong anh chỉ dạy một chút về lĩnh vực kinh doanh, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thêm được không?”, Hàn Hiểu Vũ tiếp tục nói.

Trương Quốc Hồng nhìn con gái mình, Phương Thủy Y có chút xấu hổ, cô biết mẹ mình rất sĩ diện, nếu cô nói Trương Trần đang phụ việc ở phòng khám người ta thì sợ là không tránh khỏi kết cục bị người ta chế nhạo.

Cô ra hiệu bằng mắt cho Trương Trần, ý nói anh bịa ra trước đi, dù sao bọn họ cũng không biết tình hình thực tế, nhưng hiển nhiên cô đã đánh giá cao Trương Trần rồi, anh không có pháp thuật đọc suy nghĩ người khác.

“Ha ha, tôi đang phụ việc ở phòng khám, không có giấy chứng nhận, tiền

lương ba ngàn... Cậu còn muốn hỏi gì không?”

Trương Trần cười nhạo một tiếng, nói toạc ra hết, anh ngán ngẩm quá, suốt ba năm nay, chỉ cần có người mở lời thì đa số đều mở đầu như vậy, có thể khác lạ hơn được không?

Quả nhiên, ánh mắt khinh miệt và nụ cười đắc ý xuất hiện trên mặt Hàn Hiểu Vũ, hẳn ta nghĩ thầm: Quả nhiên, vô dụng vẫn là vô dụng!

Khi bầu không khí trầm xuống, đây cũng là lần đầu tiên Trương Trần nói móc người khác mà Trương Quốc Hồng không lên tiếng trách mắng.

Bà Hàn cười nhạo, nhìn Trương Quốc Hồng nói như thể đùa giỡn với bạn: “Quốc Hồng, con rể bà trông kiêu ngạo quá nhỉ!”

Trương Quốc Hồng bình tĩnh, tuy bà ta không ưa Trương Trần nhưng cũng không thể nhìn người ngoài nói con rể mình nên bà ta lập tức lảng sang chuyện khác, đề cập tới Hàn Hiểu Vũ.

“Hiểu Vũ làm ở đâu thế, sao mấy năm nay không thấy cháu?”

“Ha ha, bác gái à, tài năng cháu có hạn nên tạm thời chỉ làm quản lý ở công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn Hoa Thần thôi!”

“A, phải rồi, nói riết mà con quên, bác gái, đây là quà của bác, một phần dành cho Thủy Y ạ!”

Hàn Hiểu Vũ vỗ đầu nói rồi vội vàng lấy hai cái hộp xinh xắn từ trong túi quần ra. Quà của Trương Quốc Hồng là một dây chuyền, còn Phương Thủy Y lại là một chiếc nhẫn.

Ngay trước mặt Trương Trần mà lại tặng Phương Thủy Y một cái nhẫn, ý khiêu khích bên trong vô cùng rõ ràng.

Bỏ quà xuống, hẳn ta nở nụ cười áy náy với Trương Trần rồi tỏ vẻ phong độ

nói: “Thật ngại quá anh Trương, lúc đi quá gấp nên tôi quên chuẩn bị cho anh rồi, anh không để bụng chứ?”

“Hàn Hiểu Vũ, chúng ta không thân, quà quý như thế tặng tôi làm gì, tôi không nhận nổi đâu!”, Phương Thủy Y lạnh lùng nói, cô hoàn toàn không quen thân với nhà này, nếu không phải nể mặt mẹ mình, cô cũng sẽ không đón tiếp họ.

Ngược lại, Trương Quốc Hồng gật đầu, Hàn Hiểu Vũ rất chú trọng tới thể diện, loại người này thích hợp kinh doanh, trước kia, nếu Hàn Hiểu Vũ theo đuổi con gái mình, bà ta sẽ không phản đối, nhưng mà...

Trong lòng hít sâu một hơi, chuyện của nhà họ Phương còn chưa giải quyết xong, đến lúc đó lại bàn bạc với mẹ chồng về chuyện của họ một chút.

Hàn Hiểu Vũ cười: “Không quý đâu, anh lên làm quản lý ở Hoa Thần nên cũng được giảm giá!”

“Đúng vậy Thủy Y, nghe lời cô, cháu nhận đi. Chiếc nhẫn chỉ hơn một trăm ngàn thôi, cũng chỉ bằng một tháng lương của Hiểu Vũ thôi!”, bà Hàn nói vun vào.

Mấy câu đâm chọt này thì Trương Trần nghe quen tai lắm rồi, anh chỉ có thể cười trừ, nhưng trong lòng Phương Thủy Y vẫn không thoải mái, sắc mặt cô đã không vui vẻ rồi.

Ở trước mặt cô mà cả nhà này lại chẳng chút kiêng dè ép Trương Trần về mọi mặt. Hiện tại, cô cũng có chút giận Trương Trần, anh quen biết nhà họ Tôn mà, lôi ra mà đánh trả chửi

Nhưng đây là chuyện của Trương Trần, Phương Thủy Y vẫn có chừng mực, Trương Trần không nói thì cô cũng không nhắc tới, chỉ có thể nhịn lửa giận trong lòng.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Phương Thủy Y đang

giận dữ liền tìm cơ rời đi.

Gia đình Hàn Hiểu Vũ bắt đầu khen ngợi Trương Quốc Hồng nhưng khi nói tới Trương Trần thì khựng lại một chút, còn những việc khác lại khá ổn.

Không lâu sau, Phương Thủy Y quay lại với vẻ mặt kỳ quái, cô nhìn chăm chăm vào Trương Trần hồi lâu.

Chương 67: C67: Chương 67

“Sao thế?”, Trương Trần cũng cất tiếng hỏi với vẻ kỳ lạ.

“Người, người nhà họ Triệu ở bên ngoài, nói... nói tới xin lỗi anh!”, Phương Thủy Y không dám tin, nhà họ Triệu là sự tồn tại như thế nào chứ? Vậy mà bây giờ họ tới tận nơi để xin lỗi, đã thế còn do đích thân gia chủ của nhà họ Triệu đích thân tới nữa.

“Ồ?, Trương Trần khẽ mỉm cười: “Vậy thì để họ vào đi!”

“Họ bảo là nếu không được sự cho phép của anh, ông ấy không dám vào”, sắc mặt Phương Thủy Y càng thêm kỳ lạ.

Ba người trong nhà họ Hàn và Trương Quốc Hồng đang ngồi đó cũng sống người. Họ đâu gốc? Người họ Triệu có thể khiến Phương Thủy Y hoảng hốt như vậy, ngoài nhà họ Triệu ở Hoài Bắc ra thì không còn ai khác nữa rồi.

“Sao có chuyện ấy được?”, người đầu tiên lên tiếng là Hàn Bình Sinh, ngay sau đó, bà Hàn bật cười: “Thủy Y à, không phải cháu đang cố giữ thể diện cho người đàn ông của mình đấy chứ? Cháu nói dối hơi quá đà rồi nhé, nhà họ Triệu là người thế nào mà phải tới xin lỗi một... người đàn ông vô dụng?”

Hàn Hiểu Vũ nghe mẹ mình nói vậy bỗng chốc hiểu ra ngay, hấn ta cười cười: “Thủy Y à, mọi người quen nhau bao lâu nay rồi, biết tường tận gốc gác, có gì đáng cười đâu, cũng không phải người ngoài. Cô không cần giữ thể diện thay cho anh Trương nữa, dù sao thì... anh ấy cũng đâu quan tâm tới thể diện chứ”.

Chỉ có Trương Quốc Hồng trịnh trọng nhìn con gái mình: “Thủy Y, con không nói đùa đấy chứ?”

Bà ta biết Trương Trần đã chèn ép được nhà họ Triệu, nhưng cũng nhờ vào bàn tay của người khác, chứ nếu đi một mình thì trong mắt nhà họ Triệu Trương Trần chẳng là cái đích gì. Kể cả có nhà họ Tôn và nhà họ Tề đứng sau lưng anh, cũng không đến độ Triệu Chí Hào phải đích thân tới tận nơi xin lỗi.

Phương Thủy Y gạt đầu, làm sao cô dám lấy chuyện này ra đùa chứ.

“Khà khà, các vị không tin thì cửa ở ngoài đó, chỉ băng đích thân ra xem?”

Trương Trần cười gấn một tiếng. Khả năng liên tưởng của gia đình này mạnh thật. Mặc dù Phương Thủy Y bảo vệ anh trước mặt người ngoài, nhưng muốn để cô bịa ra lời nói dối khủng khiếp như thế vì mình, Trương Trần tự thấy bản thân không có bản lĩnh này.

“Khà khà, Quốc Hồng à, cậu con rể của bà rất thú vị đấy, nhập vai sâu ghê. Tôi thấy có thể đăng ký dự thi vào học viện điện ảnh rồi”.

Bà Hàn bật cười ha hả, sau đó vỗ vỗ con trai của mình và bảo: “Hiểu Vũ, con còn không mau nể mặt anh Trương đây, ra ngoài xem xem trụ cột của nhà họ Triệu trông như thế nào?”

“Khà khà, được thôi, con đành nể mặt anh Trương vậy”, Hàn Hiểu Vũ cố nhịn cười, đứng dậy và nói: “Anh Trương, xin mời!”

“Cậu từng thấy người nhận lời xin lỗi đi mời người tới xin lỗi bao giờ chưa?”, Trương Trần cười ha ha, mông dính chặt lên sofa không hề nhúc nhích.

Trương Trần dám bỏ mặc Triệu Chí Hào chứ Phương Thủy Y lấy đâu ra lá gan đó. Nếu Trương Trần đã đồng ý cho người ta bước vào, cô vội vàng chạy ra ngoài thông báo.

Mà Hàn Hiểu Vũ thấy Trương Trần không hề nhúc nhích còn tưởng anh đang gắng gượng giữ thể diện, cộng thêm thái độ của Trương Trần khiến hắn ta không vui nên lập tức phì cười: “Anh Trương à, không cần thiết phải giả bộ như vậy đâu, anh chém gió hơi mát quá rồi đấy!”

“Nếu người đến tìm thật sự là Triệu Chí Hào thì sao?”, Trương Trần liếc xéo Hàn Hiểu Vũ rồi hỏi.

“Nếu thật sự là Triệu Chí Hào, tôi sẽ tặng quà xin lỗi anh rồi lập tức cuốn xéo ngay!”, Hàn Hiểu Vũ không hề do dự đã hừ một tiếng. Bây giờ hắn ta chỉ là quản lý của một bộ phận, còn cách đẳng cấp của Triệu Chí Hào hàng nghìn cây số. Nếu hắn ta tin Triệu Chí Hào tới đây xin lỗi tên vô dụng này, chắc đầu óc hắn ta bị úng nước rồi.

“Chàng trai trẻ này, cậu nói chuyện có vẻ khăng định quá đấy”, một giọng nói hồn hậu bỗng vang lên. Đám đông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đeo kính vàng đứng ở đó, Phương Thủy Y thấp thỏm bất an đứng sau lưng ông ta.

“Chủ suýt lọt tròng. Công ty trách nhiệm hữu hạn Hoa Thần mà hắn ta đang làm việc là một trong số các công ty dưới trướng nhà họ Triệu, mà Triệu Chí Hào chính là ông chủ lớn của hắn ta, làm sao mà hắn ta không biết cho được.

chủ tịch Triệu?”, Hàn Hiểu Vũ vừa quay đầu đã

“Cậu biết tôi à?”, Triệu Chí Hào khẽ nhíu mày. Người quản lý bộ phận trong công ty của ông ta không đến một trăm thì cũng phải tám mươi người, làm sao mà ông ta biết hết được.

“Tôi là Tiểu Hàn mà, lần trước tôi còn lái xe cho ông đó?”, Hàn Hiểu Vũ nở nụ cười hồi lỗi. Lúc này trong lòng hắn ta đã nổi sóng rồi, người này thực sự là Triệu Chí Hào, làm sao có chuyện ấy được?

Hai vợ chồng Hàn Bình Sinh nhìn biểu cảm của con trai là biết ngay chuyện gì rồi, mức độ chấn động cũng không kém gì con trai.

Triệu Chí Hào khẽ gật đầu, ông ta nhìn Trương Trần đang ngồi trên sofa mà cười nhạt, rồi nghe câu nói của Hàn Hiếu Vũ khi mình vừa bước vào, đôi mắt tuy già nhưng vẫn tinh đời lập tức hiểu ngay quan hệ khó nói của mấy người này.

Lần này ông ta tới đây để xin lỗi và cầu xin Trương Trần nên lập tức phải lấy lòng: “Nếu đã như thế, vậy thì ngày mai cậu không cần đến công ty nữa!”

Chương 68: C68: Chương 68

“Chủ tịch Triệu, chuyện này, tôi...”

“Không cần nói nữa!”, Triệu Chí Hào phất phất tay, ông ta làm gì còn thời gian nghe Hàn Hiểu Vũ nói nhảm, lập tức nhìn chàng trai đang ngồi trên sofa, cúi người nói: “Cậu Trương, tôi cảm thấy vô cùng có lỗi với sự việc xảy ra trước đó. Thằng con bất hiếu kia đã bị tôi đánh cho què hẳn rồi ném ra khỏi Hoài Bắc rồi, mong cậu bớt giận!”

*“.. Thế này!”, mấy người kia nhìn thái độ quay ngoắt 180 độ của Triệu Chí Hào mà có cảm giác như mình đang sống trong mơ vậy. Ai nói cho họ biết, trong chuyện này đã xảy ra những gì không?

Trương Trần khẽ cười, anh hỏi: “Không chịu nổi hả?”

Triệu Chí Hào nghe vậy, khóe mắt giật giật. Do kiêng dè thể diện của nhà họ Triệu nên ông ta vốn không định tới đây. Căn cơ của nhà họ Mạc kia ở tận thủ đô, núi cao hoang đế xa, Triệu Chí Hào ngỡ tưởng rằng mình gánh được áp lực này.

Nhưng thực tế chứng minh ông ta đã đánh giá bản thân quá cao và coi nhẹ cái tên nhà họ Mạc tại thủ đô. Chưa đầy hai ngày, ông ta đã đứng trên bờ vực phá sản, chỉ còn cách vút bỏ thể diện tới đây cầu xin thôi.

Đến giờ ông ta cũng không thể ngờ được, con rể nhà họ Phương thôi mà, lấy đâu ra quan hệ mà liên đới tới thủ đô cơ chứ.

“Cậu Trương, thằng con hư đốn của tôi không hiểu chuyện, chỉ mong cậu

chừa cho một con đường sống. Cậu đưa ra yêu cầu gì, Triệu Chí Hào này cũng đồng ý hết!", Triệu Chí Hào nghiêng răng nghiêng lợi, cúi gập người và nói.

Nhưng lời nói của ông ta không nhận được phản ứng nào từ Trương Trần. Ông ta cứ cúi người như thế gần một phút, một phút đồng hồ mà dài như một năm vậy.

"Tên khốn kiếp này!", Triệu Chí Hào thầm mắng Trương Trần. Đối phương trông như một thằng nhãi con chừng hai mươi tuổi, nhưng chín chắn như một căn nhà đất kéo thế nào cũng không sập.

Vuốt mồ hôi lạnh, dường như hạ quyết tâm rất lớn, Triệu Chí Hào nói: "Cậu Trương, nhà họ Triệu kinh doanh không khởi sắc, xin cậu ra tay thu mua, cứu lấy nhà họ Triệu chúng tôi."

"Ồ?", Trương Trần nổi hứng, nhìn Triệu Chí Hào: "Ông muốn tôi cứu thế nào đây?"

"Xin cậu hãy thu mua tập đoàn Triệu Thị

"Giá thị trường của các ông chắc hẳn thấp nhất cũng phải mấy chục tỷ nhỉ, tôi không có tiền đâu!"

"Đó là chuyện trước kia rồi!", Triệu Chí Hào lắc đầu: "Bây giờ nhà họ Triệu xuống dốc rồi, vì thế, giá thị trường của chúng tôi cũng giảm xuống, bây giờ chỉ còn đáng giá... một đồng thôi!"

Triệu Chí Hào vừa dứt lời, cả sảnh kinh ngạc. Một đồng, thu mua nhà họ Triệu, nếu không phải do đích thân Triệu Chí Hào nói ra, họ còn tưởng gã điên nào đang phát biểu.

Chẳng phải đang nói nhảm đó sao? Cho dù nhà họ Triệu đang sa sút, thì đừng nói là một đồng, cho dù một trăm triệu cũng chưa mua được. Chỉ tính riêng đất nền của nhà họ Triệu đã là một khoản không nhỏ rồi, thế mà lúc này đây, họ không tin không được.

Trương Trần đột nhiên bật cười. Triệu Chí Hào này đúng là một kẻ tàn nhẫn, đến thời điểm quyết định có thể nhẫn tâm đến độ cơ nghiệp bảy tám chục năm của nhà họ Triệu nói tặng là tặng luôn, đúng là kẻ tàn nhẫn.

Nhưng Trương Trần không biết rằng bây giờ nhà họ Triệu đang bị chèn ép đến mức muốn gọi ông nội luôn. Mấy lĩnh vực đem lại thu nhập lớn cho nhà họ Triệu đã bị nhà họ Mạc chèn ép tận cùng, thế mà rồi nhà họ Tề cũng muốn chen chân vào. Phen này thì mấy sản nghiệp nhỏ lẻ của ông ta cũng sắp xong đời. Triệu Chí Hào thực sự hết cách.

Im lặng thêm một hồi, bây giờ Trương Trần mới gật đầu, móc trong túi quần ra một tệ ba hào mà lúc gọi taxi còn thừa lại, đưa hết cho Triệu Chí Hào: “Ông rất thông minh, công ty kia ông cứ tiếp tục vận hành nhé!”

“Cảm ơn cậu Trương. Cậu yên tâm, trong tối nay tôi sẽ sai người làm hợp đồng ngay, sau đó cậu ký cái tên vào là được”, Triệu Chí Hào nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng nhỏ máu, nhưng may mà Trương Trần không đánh ông ta tới chết, ít nhất ông ta vẫn có thể tham gia vận hành công ty.

“Vậy, cậu Trương, tôi không làm phiền cậu nữa. Cậu không cần tiễn, tôi tự đi được rồi!”, nói xong không quên cúi người thêm lần nữa, Triệu Chí Hào lui ra khỏi biệt thự với biểu cảm rất phức tạp, bây giờ ông ta có cả ý nghĩ bóp chết con trai mình luôn.

Đây đâu phải là đào hố chôn cha, tổ tông nhà họ Triệu cũng bị chôn theo luôn rồi.

“Thời gian không còn sớm nữa, tôi đi nấu cơm, mọi người cứ nói chuyện trước đi”, Trương Trần nói rồi đi vào phòng bếp.

“Ôi, Tiểu Trần à, đâu thể để cháu nấu nướng được. Để chú của cháu đi, tay nghề của ông ấy đỉnh lắm, trước kia từng học nấu ăn đở”, bà Hàn kéo tay Trương Trần, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Bình Sinh. Hàn Bình Sinh lập tức hiểu ra, cũng nở nụ cười: “Tiểu Trần, cô của cháu nói đúng đấy,

cháu cứ nghỉ ngơi đi!”

“Khà khà, nào Tiểu Trần, ngồi đi. Cháu nói xem, cháu đây, đúng là biết đùa. Cháu quen với giám đốc Triệu sao không nói sớm, làm người ta lúng túng chết đi được. Mấy câu trước đó mọi người nói, cháu đừng để bụng nhé!”

Bà Hàn vội vàng rót cho Trương Trần một chén trà, sau đó nhìn sang Trương Quốc Hồng, tiếp tục nở nụ cười hỏi lỗi: “Quốc Hồng à, bà có con rể như thế này đúng là hơi lăm lăm, tôi ghen tị chết đi được. Bà nhất định phải bảo Tiểu Trần giúp đỡ con trai tôi nha, chúng mình là bạn bè lâu năm cả mà”.

Lúc này, gia đình ba người này đâu còn vẻ huênh hoang như trước đó, thậm chí vì sợ Trương Trần nhìn thấy sẽ tức giận, bà Hàn ném luôn chiếc nhẫn trên bàn trà xuống bên dưới sô-pha.

“Phù... phê thật!”, Trương Quốc Hồng chỉ muốn gào lên thật to. Không biết bao nhiêu năm nay bà ta không có cảm giác này, một loạt hành động của con rể ngày hôm nay, bà ta cho điểm tuyệt đối!

Lúc trước khoe con trai mình cả âm thầm lẫn lộ liễu, phen này hay rồi, khoe tiếp đi, con rể tôi mới khiêm tốn nhé.

Trương Quốc Hồng ưỡn ngực gật gật đầu, nhìn con rể cũng thấy vừa mắt hơn hẳn.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên. Không ngoài dự đoán, trên bàn cơm, Trương Trần lại được khen lên tận trời, Trương Quốc Hồng cũng được tăng bốc tới mức cười tươi như hoa.

Chương 69: C69: Chúng ta đi thôi

Bữa cơm này diễn ra với không khí vô cùng gượng gạo, mặc kệ ba người nhà họ Hàn nói gì, Trương Trần cũng không trả lời, Phương Thủy Y cũng không hề nể mặt họ.

Sau bữa ăn, ba người nhà họ nói lời từ biệt, ở lại thêm cũng không có ý nghĩa gì nữa, bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng vào Trương Quốc Hồng mà thôi, đối với những lời nhận xét và mỉa mai châm chọc trước đó của mình, họ cực kỳ hối hận.

Cậu có năng lực này thì sao lại không nói sớm chứ, nói sớm chúng ta chẳng phải sẽ ngoan ngoãn hơn sao!

“Trương Trần, nhanh qua đây nói cho mẹ biết con đã làm như thế nào, con cũng thật là, có con át chủ bài lợi hại như vậy cũng không lấy ra sớm, để mẹ phải bực tức một trận, nhưng mà bây giờ sáng khoái hơn nhiều rồi!”

Trương Quốc Hồng nhìn Trương Trần với ánh mắt thân thiết, Trương Trần có thể thề rằng, đây là lần đầu anh nhìn thấy ánh mắt ân cần đến vậy sau hơn ba năm qua.

“Mẹ...”, Phương Thủy Y gọi một tiếng, cô hơi đỏ mặt vì Trương Quốc Hồng, cho dù bà có là người thực dụng đến cỡ mấy thì cũng không nên biểu hiện quá rõ ràng như thế chứ!

Ánh mắt của Trương Trần có chút kì lạ, dù sao đối phương cũng là mẹ ruột của Phương Thủy Y, anh cũng không nhiều lời, ôn hòa nói: “Chỉ là quen biết một vài nhân vật thôi, những người này có thể không lật đổ được nhà họ

Triệu, nhưng nhiều người hợp lại thì bọn họ cũng không chịu nổi, huống chi, những người đó cũng không kém so với nhà họ Triệu là bao!”

“Đây là nhân tình của tôi, hôm nay coi như có thể dùng trên người nhà họ Triệu, thế nên mới có tình cảnh như vừa nãy!”

Trương Trần âm trầm giải thích, nhưng anh không nói hết ra những quân bài khác của mình.

Nghe đến đây, Trương Quốc Hồng có chút thất vọng, Trương Trần đặc biệt nhấn mạnh đến hai chữ nhân tình, bà ta đương nhiên hiểu được nó có ý gì, bà ta cũng từng nghe về việc của nhà họ Tôn và họ Tề, loại ơn nghĩa này chỉ có thể dùng 1 lần, dùng đến đâu hết đến đấy, nghe lời của Trương Trần nói thì có nghĩa là đã dùng sạch rồi!

“Ting tung ting tung...!” Đột nhiên, chuông cửa biệt thự lại vang lên một

lần nữa, bây giờ chỉ có ba người ở đây, cho nên Trương Trần chỉ có thể ngoan ngoãn đi mở cửa.

Cửa mở ra, Phương Hải Cương trong bộ quần áo chỉnh tề đang đứng trước cửa, nhìn thấy Trương Trần thì vui vẻ nói: “Mày thật sự ở nhà à, vào trong nói đi!”

“Thím, Thủy Y!”, vừa vào, Phương Hải Cương đã chào hỏi.

“Muộn như vậy rồi còn đến đây làm gì?”, Trương Quốc Hồng khẽ gật đầu hỏi.

“Bà nội đã chuẩn bị xong thủ tục li hôn cho Thủy Y và Trương Trần rồi, bây giờ chỉ còn đợi hai bên kí tên nữa thôi, lẽ ra phải làm trong ngày nhưng Trương Trần không có ở nhà, thế nên bây giờ cháu mới đến ạ!”

Phương Hải Cương cười khúc khích mà giải thích, hẳn đến đây còn vì một lí do khác nữa, đó là để nhìn Trương Trần, bọn họ phát hiện thẳng nhóc. này

đủ lông đủ cánh định bay đi rồi, lần trước gọi anh đến nhà anh không đến, lần này bà cụ để Phương Hải Cương đích thân tìm đến tận cửa, bắt ép Trương Trần phải đi!

“Đột ngột vậy à?”, Trương Quốc Hồng ngây người.

Trương Trần và Phương Thủy Y cũng cau mày.

“Ha ha, Trương Trần trước đây là một thằng vô dụng, nhà họ Phương nuôi hẳn 3 năm, hiện tại tuy rằng có chút năng lực, nhưng lại quá kiêu ngạo mà coi thường nhà chúng ta, sự nhấn nhin của bà nội đối với hẳn đã đạt tới cực điểm, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi!”, Phương Hải Cương giải thích.

“Chúng ta đi thôi, em họ, còn có... cậu Trương!”, Phương Hải Cương cười đều, chỉ tay vào chiếc xe cũ của anh bên ngoài cửa sổ nói.

“Trương Trần!”, Phương Thủy Y gọi một tiếng, nhìn Trương Trần với ánh mắt thất vọng, trước đây cô đã mơ tưởng đến chuyện li hôn không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay, trái tim cô lại hoàn toàn trống rỗng.

Cô hiểu lần này không phải cứ nghiêng rắng nghiêng lợi đấu tranh như lần trước là được, bà cụ Phương tối nay cho Phương Hải Cương trực tiếp đến đón người, thái độ này có thể nói là rất cứng rắn!

Trương Quốc Hồng và Phương Hải Cương cũng nhìn Trương Trần, dù sao thì cơ hội để Trương Trần làm nhân vật chính cũng không nhiều nữa!

“Đi thôi!”, sau một hồi im lặng, Trương Trần cầm áo khoác lên và bước ra ngoài. Lần này, anh cảm thấy không đơn giản như lời nói bề ngoài của Phương Hải Cương.

Chương 70: C70: Giận đến phát điên

Bà cụ nhà họ Phương là một nhân vật tàn nhẫn, bây giờ thấy anh vẫn còn có lợi ích, nếu chưa vắt cạn anh thì chắc chắn sẽ không để anh đi!

Trừ khi...

Trương Trần cười lạnh, bà cụ nhà họ Phương tính toán đâu vào đấy cả rồi, bà ta cực kỳ khôn ngoan, muốn gì là phải làm bằng được!

Trương Trần bước ra ngoài, Phương Hải Cương ba người cũng theo phía sau, một nhóm bốn người lao thẳng về nhà lớn của nhà họ Phương!

Trụ sở của nhà họ Phương lúc này đèn đuốc. sáng rực, những người phụ trách công việc của gia đình đều tụ tập ở đây, ngay cả Phương Như, người chưa tốt nghiệp cũng đang hào hứng đứng ở một bên!

Trong đại sảnh cổ kính, bà cụ nhà họ Phương ngồi trên một chiếc ghế bành, trên chiếc bàn bên phía tay trái của bà ta có hai túi tài liệu, có thể nhìn thấy dòng chữ lớn ghi trên bì!

Một bản là thỏa thuận li hôn, một bản là hợp. đồng!

Phía dưới, tất cả người trong nhà họ Phương đều rất hào hứng, lần này đúng như Trương Trần nghĩ, li hôn căn bản chỉ là vỏ bọc, còn mục đích thật sự thì ở bản hợp đồng khác!

Nhà họ Phương không nghe lời khuyên của Trương Trần rút hợp đồng lại, mở đến miệng rồi, bà cụ Phương sao mà cam lòng chứ, thế nên, hợp đồng đang trong thời gian có hiệu lực, nhưng mà, việc họ đồng ý làm giúp đối

phương lại vẫn chưa hoàn thành!

“Ha ha, mẹ thật là cao minh, biết được thằng nhóc Trương Trần đó trọng tình trọng nghĩa, nó chắc chắn sẽ không li hôn với Thủy Y, như vậy thì bản hợp đồng liên minh hạng mục dự án này, nó không kí cũng phải kí!”

“Đúng vậy, một thằng nhóc như nó cũng muốn làm loạn, nhà họ Phương chúng ta toàn là đồ ngốc chắc? Muốn điều khiển nó, dễ như trở bàn tay mà thôi!”

Anh cả nhà họ Phương cười lạnh một tiếng, những người khác cũng đắc ý gật đầu, bà cụ Phương kí liền một lúc 6 bản hợp đồng, nếu như tất cả đều thành công, nhà họ Phương sẽ kiếm được một vố lớn, tất cả bọn họ đều sẽ có phần!

“Mẹ, lần này con muốn lấy một dự án, là dự án lớn nhất kia!”, sau khi im lặng, Phương Thiên Bằng đứng dậy và nói!

“Chú Ba, dạ dày của chú cũng không nhỏ nhỉ, một mình muốn cả một dự án, cậu muốn làm độc lập sao?”, nghe vậy, Phương Thiên Quang lập tức nói.

Bà cụ Phương cũng cau mày khi nghe thấy lời này, Phương Thiên Bằng tiếp tục nói: “Chuyện này chủ yếu do con gái tôi góp sức, trước đây nhà chúng tôi không có đóng góp gì với nhà họ phương, các người đã trục xuất tôi, tôi cũng không nói gì cả, nhưng mà lần này, hợp đồng này phải là của tôi!”

“Cho dù tôi không nói thì lát nữa vợ tôi đến, bà ấy cũng nhất định sẽ nói!”

Sắc mặt mọi người có chút khó coi, nhưng những lời Phương Thiên Bằng nói không sai. Lần này bọn họ chủ yếu dùng Phương Thủy Y để uy hiếp, cộng thêm bản lĩnh ép người của Trương Quốc Hồng mới có thể xong việc, chắc chắn phải có một bản hợp đồng để nhét vào miệng họ.

“Được, mẹ hứa sẽ cho con!”, bà cụ Phương gật đầu nói!

“Bà nội, họ về rồi!”, Phương Như nhìn chăm chăm ra bên ngoài và hét lên khi thấy có bóng người đang bước tới.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng ra ngoài, quả nhiên, Trương Trần đang dẫn đầu đi tới, theo sau là Phương Hải Cương ba người.

“Bà già, bà muốn tôi kí vào giấy li hôn?”, vừa vào cửa, Trương Trần đã nhìn về phía bà cụ Phương và hỏi.

“Hỗn xược, đồ khốn kiếp, kí sinh trùng, dám nói chuyện với mẹ tao như vậy à?”, Phương Thiên Quang và những người khác vô cùng tức giận, nhao nhao chỉ trích Trương Trần.

Trương Trần này thật sự là càng ngày càng ngang ngược rồi, trước đây còn gọi một tiếng bà cụ, bây giờ trực tiếp gọi là bà già, nó định tạo phản à?

Một nhóm người tranh nhau mắng anh, bà cụ Phương cũng rất tức giận!.
Truyện Dị Giới

Một lúc sau, bà cụ Phương sắc mặt âm trầm mới gật đầu nói: “Không sai, bà già này là chờ cậu kí giấy li hôn!”

“Cậu cũng không xem lại mình là cái giống gì, trong lòng còn không rõ sao, cậu đến nhà họ Phương chúng tôi ba năm, ăn không ở không, giờ lại quay ra ăn cháo đá bát!”

Bà cụ Phương nói chuyện cực kì không khách khí, trực tiếp ném xuống bàn tờ giấy li hôn!

“Bà nội!”, Phương Thủy Y đỏ mắt hét lên!

“Thủy Y, im miệng!”, Phương Thiên Bằng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn vào ánh mắt hung dữ của vợ mình, vội vàng chạy qua, nhỏ giọng giải thích hành động của bà cụ!

“Tôi đã yêu cầu phần hợp đồng lớn nhất, đây là của chúng tôi”

Ánh mắt Trương Quốc Hồng lơ đãng trong chốc lát, đáng lẽ bà ta định nói giúp Trương Trần vài câu, nhưng giờ lại im lặng, Trương Trần căn bản không thể li hôn, chỉ là bọn họ đang ép anh mà thôi, mà như vậy thì bọn họ sẽ có được bản hợp đồng lớn nhất này!

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người đổ dồn lên người Trương Trần, trong mắt ai cũng có chút giễu cợt, có chút thương hại...

“Bà thật sự muốn tôi kí tên?”, Trương Trần cười nói. “Đúng vậy!”, bà cụ Phương gật đầu không chút do dự, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục nói: “Cũng không phải là không thể thương lượng lại, chỉ cần cậu có đóng góp cho nhà họ Phương, vậy thì coi như cậu đền đáp chúng tôi rồi. Nếu cậu không muốn kí vào đơn li hôn, vậy thì kí vào cái này đi, đừng nói là chúng tôi không cho cậu cơ hội!”

“Ha ha!”, Trương Trần đột nhiên cười lạnh, anh cầm bút lên nói: “Cảm ơn cơ hội của bà, có điều tôi không cần, tôi kí, tôi đồng ý li hôn!”

Lời vừa dứt, còn chưa có thời gian để mọi người phản ứng lại. Anh trực tiếp viết tên mình vào tờ đơn!

“Bây giờ xong rồi, nếu không còn việc gì khác thì tôi đi đây!”, đặt bút xuống, Trương Trần nhẹ giọng nói.

Khi nhìn thấy bản hợp đồng kia trên bàn, anh biết mình đã đoán đúng, vì muốn ép anh phải phục tùng, xem bọn họ tàn nhẫn như thế nào, cho nên, bản li hôn này anh nhất định phải kí!

Anh muốn xem xem nhà họ Phương còn có chiêu trò gì nữa, sau việc này những ông chủ đã kí hợp đồng với nhà họ Phương có đến tận nơi phá nát cái đại sảnh này ra không!

Lúc Trương Trần chuẩn bị xoay người rời đi, mọi người mới hoàn hồn, lúc này ngoại trừ Phương Thủy Y ra, ai nấy đều cảm thấy trong cổ họng như có miếng mìn thầu nghẹn ở đó, kinh ngạc không nói thành lời!

Ban đầu bọn họ ép Trương Trần phục tùng, kéo những người kia vào dự án Thành Cổ, nhưng Trương Trần lại dám do gan uy hiếp ngược lại, ai cho anh cái gan đó chứ?

“Hỗn xược!”, bà cụ Phương tức run lên, giận đến phát điên.

Bà ta đứng gần nhất, ngay lập tức lấy bản hợp đồng và xé ra thành từng mảnh, sao mà nó dám chứ?

“Tao đánh chết cái đồ vô ơn nhà mày, đồ kí sinh trùng, Thủy Y đã ở với đồ vô dụng nhà mày ba năm, giờ mày muốn phỉ mũi rời đi sao, nhà họ Phương nuôi mày ba năm mày đã trả hết nợ chưa!”

Chương 71: C71: Được rồi nhà mấy người cút đi

Bà cụ tức giận tới mức mặt đỏ bừng, bà ta chụp lấy cây ba toong kế bên lên muốn đánh vào đầu

Trương Trần.

Những người khác kịp phản ứng cũng giận tím tái mặt mày, nếu không phải còn có thứ cần kiêng dè thì họ cũng rất muốn đồng loạt ào lên đánh cho Trương Trần tơi bời.

“Tĩnh lại đi!”, Trương Trần cười mỉa: “Từ chuyện của nhà họ Tôn lần trước, thứ cần trả thì tôi đã trả cho nhà họ Phương rồi, còn về Thủy Y, tôi sẽ tự trả, cô ấy là cô ấy, còn nhà họ Phương vẫn chỉ là nhà họ Phương thôi!”

“Sau này, đừng dùng cái danh nhà họ Phương với tôi. Trương Trần này không thiếu nhà họ Phương cái gì, dù chỉ là một hạt cơm, càng không thiếu bà cụ Phương đây!”

Trương Trần cười lạnh một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, ngay tức khắc, đám người Phương Thiên Quang chặn đường anh lại.

“Muốn đi à, nào dễ dàng như thế?”

“Các người đang định dùng vũ lực để giữ tôi lại à? Bên công an không nể nang tình cảm ngày xưa như tôi đâu, tôi nghĩ có lẽ tội uy hiếp, hành hung, đe dọa sẽ bị tạm giam mười lăm ngày đấy. Mười lăm ngày cũng nhanh mà, nhoáng cái là qua thôi!”,

“Cậu... cậu..”, Phương Thiên Quang cầm đầu đở bùng mặt, một câu trọn vẹn cũng không nói ra được. Cái thằng vô liêm sỉ này lại dám dùng công an dọa họ.

“Hãy tỉnh lại đi! Giữ chút sức lực để giải thích với bên A đi!”, Trương Trần đẩy Phương Thiên Quang ra, đi nhanh về phía cửa.

“Đứng lại!”, bà cụ Phương lão đảo, sắc mặt bà ta trở nên dữ tợn trông có chút đáng sợ, bà ta ném gậy ba toong về phía Trương Trần.

Hơn mười người đàn ông lực lưỡng từng được huấn luyện còn chưa thể làm Trương Trần bị thương, huống chỉ là một bà già gần đất xa trời thế này, Trương Trần chỉ hơi nghiêng người là né được.

“Mẹ, không thể để cậu ta ly hôn, cũng không được để cậu ta rời đi!”, mấy anh em Phương Thiên Quang nói.

“Im miệng!”, bà cụ xua tay, sao bà ta không biết mấy chuyện này chứ, thứ bà ta muốn nghe không phải là mấy thằng con trai kể về những việc đã trải qua và hậu quả mà là biện pháp giải quyết.

“Trương Trần, cậu thật sự muốn làm vậy sao?”, bà cụ Phương hỏi.

“Xưa có câu có lần một thì sẽ có lần hai!”,

Trương Trần thản nhiên đáp, nếu nhà họ Phương không coi trọng quyền thế tới vậy, mà quan tâm tới tình thân, huyết thống thì khi anh có khả năng, người đầu tiên anh báo đáp chính là họ, nhưng... những điều nhà họ Phương làm lại khác hoàn toàn.

“Được!”, bà cụ Phương nặng nề gạt đầu, nói: “Thỏa thuận ly hôn đã không còn hiệu lực, thằng vô dụng như cậu không có tư cách chủ động ly hôn với Phương Thủy Y. Cậu không phải là người nhà họ Phương, còn Phương Thủy Y biến thành tro thì cũng là một bộ phận của nhà họ Phương, chờ cậu trả hết nợ rồi nói tiếp!”

“Còn nữa!”, bà cụ lạnh lùng nói: “Cậu cũng nói là có qua có lại rồi thì tôi đây cũng không cần nể nang gì”.

Ánh mắt bà ta nhìn sang vợ chồng Trương Quốc Hồng, tuyên bố: “Từ giờ trở đi, mọi tài sản của nhà họ Phương sẽ không hề liên quan gì tới cả nhà Phương Thiên Bằng, mọi hợp đồng bị hủy bỏ và những đợt chia hoa hồng, tiền lương sau này đều kết toán vào ngày mai”.

“Cái gì?” Vợ chồng Trương Quốc Hồng thốt lên một tiếng, bà cụ Phương đã không còn cách nào để đối phó với Trương Trần nữa nên bà ta trút hết lửa giận lên nhà họ, hoàn toàn đá họ ra khỏi nhà này.

“Trương Trần, thằng bất hiếu, tôi tạo nghiệp dữ lắm mới có thằng con rể như cậu!”, Phương Thiên Bằng phẫn nộ quát lớn, ông ta không dám giận cá chém thớt bà cụ Phương, chỉ có thể đổ hết cơn tức tối lên Trương Trần.

Trương Quốc Hồng nhìn chăm chăm Trương Trần, hận không thể nuốt sống anh luôn.

Lần này tốt rồi, bọn họ chẳng những không kiếm được lợi ích gì từ Trương Trần mà còn mất hết chút tiền hoa hồng và sản nghiệp còn lại vì thằng con rể này.

“Được rồi, nhà mấy người cút đi!”, bà cụ Phương quát.

“Biến, cút ngay đi!”, Phương Thiên Quang và Phương Thiên Thành, Phương Thiên Dương đều quát.

Chân Trương Trần hơi khựng lại nhưng đầu anh cũng không hề xoay về mà đi tiếp ra ngoài cửa, ba người Phương Thiên Bằng chặt vật theo sau.

Mà khi chân Trương Trần bước ra khỏi cửa, bà cụ Phương tức tới mức ngất đi, đuổi cả nhà Phương Thiên Bằng đi đã là thủ đoạn cuối cùng rồi nhưng thằng ăn cháo đá bát Trương Trần có trái tim sắt đá kia lại chẳng chút do dự, trực tiếp bỏ đi.

Ba người con trai hiếu thảo của bà cụ vội tiến lên đỡ, cả đám người mắng mỏ cả tổ tông mười tám đời của bốn người Phương Thiên Bàng và Trương Trần, họ còn rửa cả nhà anh không được chết yên lành, chết không trọn vẹn.

Nhưng họ đã quên, nếu tìm lên tận gốc thì đừng nói tổ tiên, ngay cả mẹ ruột của họ cũng là một người cơ mà!

Bên ngoài nhà họ Phương, bốn người Trương Trần đi trên đường mòn, Phương Thủy Y không ngừng an ủi Trương Quốc Hồng thì Phương Thiên Bàng thì vẫn đang mắng Trương Trần.

Trương Quốc Hồng lau nước mắt, bà ta nhìn chăm chú vào bóng lưng Trương Trần: “Trương Trần, cậu đứng lại!”

“Mẹ!”, Trương Trần gọi một tiếng.

“Bốp!”, sau đó, đáp lại Trương Trần là một cái tát, Trương Trần cũng không né, anh đứng chịu đòn.

“Nửa đời trước của tôi quá khổ rồi, gả cho loại vô dụng như Phương Thiên Bàng thì càng khổ hơn. Nhưng tôi vẫn tin là có cơ hội đổi đời, sau khi Thủy Y lớn lên, mẹ con chúng tôi may mắn nên được quay về nhà họ Phương, nhưng đều tại cậu, mọi thứ biến thành tro hết rồi!”

Chương 72: C72: Hoài bắc gặp khó khăn

“Ba năm qua, bởi vì cậu ở rể mà nhà họ Phương dần dần đẩy nhà chúng tôi ra ngoài, đến ngày hôm nay, khó khăn lắm cậu mới có tiếng nói, chỉ cần ký một cái, nói một câu thôi, có tạo thành tổn thương gì cho cậu đâu, sao cậu không ký?”

“Lần này hay rồi, vì cậu mà chút sự nghiệp cuối cùng ở nhà Phương cũng không còn nữa. Hơn ba năm nay, mẹ con chúng tôi đã phải chịu ảm ức cỡ nào, bị khinh thường bao nhiêu, cậu không muốn mẹ con chúng tôi sống thoải mái đúng không?”

Giọng của Trương Quốc Hồng khàn đặc, Phương Thủy Y ở bên cạnh cũng rơi nước mắt như mưa.

Phương Thiên Bằng im lặng ở bên cạnh, ông ta cười Trương Quốc Hồng xong thì đúng là không thể cho vợ mình một cuộc sống thoải mái mà còn ngược lại, tất cả mọi thứ của ông ta đều là nhờ Trương Quốc Hồng giành lấy cho mình.

“Đi, nếu cậu có gan như vậy, dám ký đơn ly hôn thì ký đi! Chỉ là hợp đồng thôi mà. Bà cụ hù dọa cậu thôi nhưng tôi thì không, hộ khẩu của Phương Thủy Y đang ở chỗ tôi, mai cậu cầm đi Cục dân chính để ly hôn đi, ngôi sao chổi như cậu nên cút đi!”

“Còn chờ ở đây làm gì? Về nhà thôi!”, Trương Quốc Hồng nói xong thì kéo Phương Thiên Bằng đi, còn giọng nói của bà ta vẫn vang vọng không hề biến mất.

Trương Trần ít khi hút thuốc lại rút ra một điếu, anh rít mạnh một hơi, anh

có thể không quan tâm lời của bà cụ Phương nhưng lời của Trương Quốc Hồng lại như một cây búa đập mạnh vào lòng anh.

Mấy năm nay, anh để Trương Quốc Hồng mắng mỏ mình mà chưa từng cãi lại một câu, tất cả là vì Trương Trần cảm thấy mình không có lỗi với ai trừ mẹ con Trương Quốc Hồng.

“Xin lỗi!”, Trương Trần nói với Phương Thủy Y đang khóc như hoa lê trong mưa.

“Không sao!”, Phương Thủy Y lắc đầu: “Tôi biết anh chịu nhiều áp lực hơn chúng tôi, mẹ tôi chỉ hơi kích động thôi!”

“Anh chỉ đánh trả bà cụ thôi, vì anh đã biết kế hoạch của bà ta, còn bây giờ, chỉ cần em gạt đầu, anh sẽ đi Cục dân chính với em, sau này anh sẽ bồi thường hết mọi tổn thất cho em, anh không nợ nhà họ Phương, chỉ nợ em mà thôi!”

Phương Thủy Y giật mình, sau đó cô nhìn chằm chằm Trương Trần: “Anh muốn ly hôn sao?”

“Da mặt anh còn dày hơn tường thành, chỉ cần em không nói gì, anh sẽ không chủ động nhắc tới!”, Trương Trần nói.

Phương Thủy Y đột nhiên có chút không biết nên làm thế nào, cô nhìn Trương Trần: “Anh về nhà đi, tôi đi an ủi mẹ một chút, mọi chuyện sẽ qua thôi. Còn nữa, tôi không ở nhà thì anh không được vào phòng tôi đâu đấy!”

Trương Trần sờ mũi, sau đó một mình về biệt thự.

Khi về biệt thự rồi, Trương Trần nằm trên sofa, trong đầu toàn là lời nói của Trương Quốc Hồng.

Anh cũng muốn Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y thành giám đốc

hàng đầu cả nước nhưng bây giờ anh không thể, thậm chí anh còn không thể giải thích nữa, trên người anh vẫn còn một gánh nặng nhà họ Trương, chuyện này nói thế nào đây?

Hai ngày liên tục, Phương Thủy Y vẫn chưa về, Trương Trần cũng không ra ngoài, một mình anh ở trong biệt thự gặm mì gói.

Cho tới khi một cuộc điện thoại được gọi đến. Trên màn hình hiển thị: Bà chủ Chu!

“Sao, tìm được cửa tiệm chưa? Vợ của tôi cho cô bốn trăm ngàn rồi mà, đừng tìm cái nơi nhỏ như lỗ mũi chưa được 30 mét vuông nhé!”

Thật lâu sau, bên trong mới truyền ra tiếng nghẹn ngào.

Trương Trần nhướn mày, hiển nhiên anh đã cảm thấy không ổn, tuy Chu Viên Viên hơi ngốc nhưng qua thời gian làm việc ở Nhân Phong Đường và biết nguyên tắc làm người của cô ta, anh đã coi người này là bạn, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Ông nội... ông nội nhập viện rồi, tôi có thể tới nhà anh không?”, giọng nói của cô ta ngắt quãng truyền sang.

“Đến đây đi!” “Tôi đến thì Thủy Y sẽ không nói gì chứ?”

“... Cô ấy không ở nhà!”

“Tôi qua đó ngay!”, Chu Viên Viên nói xong câu rồi cúp điện thoại.

Trương Trần đứng lên, chuẩn bị nước, pha trà, Chu Viên Viên nhanh chóng xuất hiện trước mặt Trương Trần với hốc mắt đỏ bừng.

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cứ từ từ nói!”, Trương Trần bưng một ly nước cho Chu Viên Viên, còn về phần lão già Chu Nhân Kiệt kia, Trương Trần không hề quan tâm, dù sao ngày đó Chu Nhân Kiệt đã uy hiếp anh,

Trương Trần này cũng đâu phải thánh mẫu.

Qua lời kể ghen ngào của Chu Viên Viên, Trương Trần mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra, khi Chu Nhân Kiệt đang chữa bệnh cho người ta, bệnh nhân đột nhiên tấn công làm ông ta bị thương, đám vệ sĩ không kịp phản ứng, nếu không phải chỗ đối phương đâm bị lệch thì sợ là Chu Nhân Kiệt đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Sau đó, tuy bệnh nhân kia đã bị đánh gãy tay chân, đưa tới cục công an, Chu Nhân Kiệt cũng nhập viện.

“Mấy ngày trước, đám người Hàn y tới Hoài Bắc khiêu chiến, bộ trưởng Vương tìm ông nội của tôi, nhờ ông ra tay. Lần này ông nội tôi suýt mất mạng luôn, chứ đừng nói gì đến buổi thi đấu ngày mai nữa”.

“Lão già Chu Nhân Kiệt là đại diện cho Hoài Bắc à?”, Trương Trần kinh ngạc hỏi.

“Vâng, anh không thể nói ông nội tôi như vậy! Tuy ông không tốt nhưng anh không thể nói như thế trước mặt tôi được!”, Chu Viên Viên u oán nói.

Trương Trần cũng không để ý, anh đang suy nghĩ sâu xa hơn, ngày mai là cuộc thi đấu y thuật, Chu Nhân Kiệt đột nhiên bị thương, việc này quá trùng hợp rồi.

Ngay lập tức, Trương Trần nói ra suy đoán của mình.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, lần này Hoài Bắc gặp khó khăn rồi!”, Chu Viên Viên gật đầu.

Chương 73: C73: Vương tiểu tô

“Vậy thi đấu ngày mai sao đây?”, Trương Trần hỏi

“.. Chuyện này, ông nội tôi nói là để tôi lên thay!”, Chu Viên Viên ngượng ngùng nói.

“Cô ấy hả?”, Trương Trần trợn mắt nhìn Chu Viên Viên, đôi mắt kia hiển thị rõ hai chữ “thua chắc!”

Cũng không phải vì Chu Viên Viên quá kém mà là Hàn y mở lời thách đấu thì chắc chắn họ đã có chuẩn bị, ngay cả Chu Nhân Kiệt cũng không thể năm chắc là mình có thể thắng thì để Chu Viên Viên lên thay có tác dụng gì?

Huống chỉ Trương Trần cũng biết bản lĩnh của Chu Viên Viên, một vài bệnh vặt bình thường thì cô ta còn có thể giải quyết nhưng nếu đụng phải ca nào khó ăn, chỉ còn cách đứng đó nhìn mà thôi.

Chu Viên Viên bị Trương Trần nhìn đến mức có chút khó chịu, hiển nhiên cô ta cũng biết năng lực của bản thân có hạn, gương mặt nhỏ lập tức đỏ lên: “Ông nội lấy tuyệt kỹ áp dưới đáy hòm cho tôi, ông nói tôi là phái nữ, còn là bậc con cháu, lên đó cũng không sao, lên đó chỉ coi như lộ mặt thôi, người khác cũng sẽ không nói gì!”

“Ông của cô đúng là nhìn xa trông rộng, vừa nhìn là biết cáo già thành tinh!”, Trương Trần nghe vậy thì hừ một tiếng.

“Cô thua cũng không sao, thậm chí còn có thể giúp nhà họ Chu của cô nổi tiếng nhưng thể diện Long Quốc thì nát bấy đầy đất. Đến lúc đó thì sẽ có lời

đồn Long Quốc không có ai, lại đem một thiếu nữ mới hai mươi ở Hoài Bắc đứng ra ứng chiến”.

“Cái gì gọi là trò cười trong ngành, là cái này đây...”

“Ông nội cô nằm trên giường mà còn tính toán được tới đây thì đúng là lợi hại...”

“..”, Chu Viên Viên u oán nhìn Trương Trần: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng anh cũng không thể nói ông như vậy ngay trước mặt tôi được, muốn thì đợi tôi đi, đừng để tôi nghe thấy!”

“Được được, thôi, không nói nữa!”, thấy dáng người quyến rũ của Chu Viên Viên, Trương Trần nhìn sang chỗ khác: “Ông nội của cô bị thương mà cô không đi chăm sóc, nhà họ Chu ở phía sau cũng đã sắp xếp tất cả cho cô, vậy cô đến chỗ tôi làm gì?”

“Nếu Đông y chỉ mất vài ba câu nói là học được thì đại sư cũng chạy đầy đất rồi. Anh cảm thấy một cô gái như tôi có thể học được hết sao?”

Chu Viên Viên mở to mắt nhìn chăm chăm Trương Trần, không ngừng đánh giá.

Trương Trần nhích mông, tay nắm chặt quần áo: “Cô nói cũng đúng nhưng đừng có mưu đồ gì với tôi! Tôi là một thằng nhà quê, giấy chứng nhận còn không có nên không được!”

Chu Viên Viên tỏ vẻ thất vọng, nhưng cô ta biết Trương Trần nói đúng sự thật.

Trong trận thi đấu này, điều kiện trước tiên phải là danh chính ngôn thuận, Trương Trần không có gì cả, không thể lên đài thi đấu. Với lại, cho dù là gượng ép đi lên thì anh cũng phải gánh chịu mạo hiểm rất lớn.

Chu Viên Viên thua, bản thân cô ta cũng chỉ phận con gái, người khác cũng

không nói gì nhiều, nhiều lắm cũng chỉ cảm thán đáng tiếc ông nội của cô ta không thể ra trận thôi, nhưng nếu Trương Trần đi lên, mọi mũi nhọn sẽ chĩa vào Trương Trần.

Anh vô cớ đi lên, chỉ cần lên thi là đã đại diện Long Quốc, tuy nổi tiếng nhưng ngược lại, dưới áp lực và dư luận của ngàn người, Trương Trần phải gánh vác như thế nào, dựa vào đâu mà cô ta có thể khiến một người không chút quan hệ nào với mình phải mạo hiểm lớn như vậy.

“Thế anh biết số điện thoại của ông Vương Hiến Chi không, tôi nghe nói anh quen ông ấy mà, có ông ấy sẽ có bảo đảm hơn!”, Chu Viên Viên tiếp tục nói.

“Cũng được!”, Trương Trần không chút do dự gật đầu, so với anh, y thuật của Vương Hiến Chi cũng khá ổn.

Hơn nữa anh cũng không ưa đám nước Hàn kia, suốt ngày cứ la lối rằng Long Quốc ăn cắp của mình, nhưng Long Quốc lại là nơi bắt nguồn của nền văn minh cổ đại.

Ngay tức khắc, Trương Trần cầm điện thoại lên.

Ánh trăng yếu ớt, gió thổi bên ngoài dịu dịu, tiếng thân, lá cây rung rinh tạo tiếng sà sạt trong một sân tứ hợp viện.

Tứ hợp viện này rất bình thường, không được trang trí xa hoa bày biện phức tạp. Chung quanh rất im lặng, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng ếch kêu mà thôi, nơi này rất phù hợp để ở ẩn.

Một cô gái trẻ cầm một cái khăn mặt lo lắng vào trong phòng, gương mặt cô ấy rất xinh đẹp, đôi tay nhỏ nhắn như đậu hủ khiến người ta phải hoài nghi là nếu chỉ dùng chút sức thôi, họ có thể sẽ phá hoại kiệt tác của tạo hóa này.

Cô gái nhanh chóng đi tới bên tràng kỷ bằng gỗ bên tường, ở đó có một

ông lão mặt mũi đầy nếp. nhăn đang nằm, sắc mặt ông ấy rất tẻ, gương mặt già nua càng thêm tái nhợt không chút huyết sắc.

“Ông nội, nếu để cháu tóm được mấy tên khốn kia, cháu nhất định sẽ xé nát chúng cho chó ăn, dám chạy tới ám sát ông, đúng là cảm thấy mình sống lâu quá rồi!”

Cô gái dùng khăn mặt lau vết máu trên chỗ bị thương của ông lão, gương mặt nhỏ nhắn căng thẳng, rõ ràng là đáng vẻ sát khí nghiêm nghị nhưng lại tạo cho người ta cảm giác đáng yêu, không nhịn được mà muốn tiến lên “bắt nạt” cô ấy một chút.

Người bệnh nằm trên giường đúng là Vương Hiến Chi, còn cô gái kia chính là cháu gái của ông ấy - Vương Tiểu Tô!

“Ha ha, ông nội cũng còn may, tay chân nhanh nhẹn nên không bị thương quá sâu, có mấy lão già suýt về châu Diêm Vương rồi, cháu đừng lo! Qua một khoảng thời gian nữa là ông khỏe thôi mà”, Vương Hiến Chi cười nói.

Chương 74: C74: Quỷ thủ

“Xí, ai lo cho ông ạ!”, Vương Tiểu Tô bĩu môi, nhìn Vương Hiến Chi bằng vẻ mặt giận dữ.

“Ôm một cái, í a, ôm một cái, ôm em gái, lên kiệu hoa...”, bỗng, nhạc chuông điện thoại vang lên.

Lau hết vết máu, Vương Tiểu Tô đặt khăn sang một bên, cô ấy vội cầm điện thoại di động lên, thấy tên hiển thị thì hưng phấn kêu lên: “Ông nội, là anh Trần gọi, ông nói xem có phải anh ấy nhớ tới cháu rồi không?”

Nhìn cháu gái mình một cái, Vương Hiến Chi mới nhẹ giọng thở dài: “Đưa đây, có thể là vì chuyện Hàn y đó”.

Cuộc gọi vừa được nhận, không đợi Trương Trần kịp nói, Vương Hiến Chi đã giành trước: “Chú em Trương, nếu anh đoán không sai thì cậu gọi cho anh vì chuyện Hàn y phải không?”

Trương Trần bên kia có chút kinh ngạc: “Anh cũng biết rồi sao?”

“Ày, tuy y thuật của cậu cao nhưng cậu không nằm trong giới Đông y, chuyện đã truyền ra, người nào thạo tin đều biết hết rồi!, Vương Hiến Chi giải thích.

“Vậy ông anh có thời gian không, anh tới thay đi!”, giọng nói của Trương Trần truyền ra từ trong điện thoại.

Wương Hiến Chi cười khổ: “Cậu biết tại sao anh biết ngay cậu gọi là vì

chuyện Hàn y không?”

“Anh đừng nói cho em biết là mình bị người ta xử rồi nhé?”

“... Cháu gái cưng của anh vừa mới sát trùng vết thương đây!”, Vương Hiến Chi bắt đắc dĩ: “Ngay từ đầu, anh cũng không chú ý, sau đó có vài người chạy lên chém anh, nếu không phải anh trốn nhanh thì chắc sau này cậu chỉ được gặp anh trong mộng thôi!”

“Hàn Bổng không từ thủ đoạn chỉ để đạt mục đích sao? Nếu điều tra ra thì danh tiếng của chúng sẽ thế nào?”, Trương Trần nghiêng rặng nghiêng lợi nói, đám người này đúng là gian xảo, ai nổi tiếng ở Hoài Bắc, họ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Lần này không thể để chúng tiếp tục làm loạn nữa, nếu không thì kết quả cuộc thi ngày mai sẽ chắc như đinh đóng cột.

Còn bên Chu Viên Viên, Trương Trần chưa từng trông mong gì, ông lão Chu đều vì muốn cho nhà họ Chu nổi tiếng, làm Chu Viên Viên nở mày nở mặt còn Hoài Bắc thì không còn cách nào nữa, chỉ có thể đồng ý.

Không phải Trương Trần tự cao, anh tự hỏi, ngay cả chính anh cũng không thể nào huấn luyện Chu Viên Viên thành chuyên gia hàng đầu chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, hôm nay mới học sơ sơ là đã muốn lên thi đấu rồi à, thật sự coi Hàn y đều là tay mơ à?

Vương Hiến Chi vừa chế thuốc mỡ cho mình vừa nói: “Nếu điều tra được thì họ sẽ tiếp tục hành động à?”

“Thật không dám giấu, ở Hoài Bắc và các vùng lân cận, hễ ai có chút danh tiếng là đều bị nhắm rồi, xem ra những người hàng đầu Hoài Bắc đều trở nên vô dụng, trừ phi...”

Im lặng một lát, Vương Hiến Chi nói: “Trừ phi bên thủ đô ra tay, nhưng cậu cũng biết, đây là chuyện không thể. Nếu như chỉ một số tên Hàn Bổng tới là đã muốn người bên thủ đô ra tay thì thế diện cả Long Quốc này cũng không

còn nữa, chứ đừng nói tới việc mấy người bên thủ đô không muốn ra tay. Dù họ đồng ý thì phía trên cũng không cho!"

"Đương nhiên trời nam biển bắc thì không chỉ ở thủ đô có nhân tài, có lẽ là đã đi xa hoặc không muốn người khác biết. Bởi vậy, lần này Hoài Bắc thật sự sẽ thua..."

Vương Hiến Chi đặt phần nghe bên tai, vừa nói xong ông ấy dừng một lát.

Trương Trần không hề đáp lời.

Ông ấy muốn nói cách cuối cùng là để Trương Trần ra mặt thi đấu, chỉ cần Trương Trần ra tay, Vương Hiến Chi đảm bảo Hoài Bắc thắng chắc, nhưng ông ấy đã nói tới mức này rồi mà Trương Trần vẫn không phản ứng.

Cũng đúng, nếu Trương Trần chịu ra tay thì người này đã không gọi điện thoại cho mình.

"Chú em Trương, cậu nên suy xét một chút, nếu thật sự Hoài Bắc đi vào đường cùng, sợ là sau khi thất bại, Đông y Hoài Bắc cũng không còn, thậm chí mặt mũi của đất nước cũng bị liên lụy!"

Trong biệt thự, Trương Trần không nói lời nào, anh cúp điện thoại, Chu Viên Viên sốt ruột nhìn anh: "Sao rồi?"

Im lặng một lát rồi Trương Trần mới nói: "Thêm cả ông nội cô, những danh y của Hoài Bắc và vùng lân cận, có năm người bị đâm rồi!"

"... Vậy là các bác sĩ đông y hàng đầu Hoài Bắc không ai đến được à?", Chu Viên Viên run rẩy hỏi.

Trương Trần trầm mặc, như Vương Hiến Chi nói, lần này thật sự tiêu rồi, trừ phi bên thủ đô phái người tới nhưng thủ đô là trung tâm của Long Quốc, có khả năng để bên thủ đô phái người tới sao, huống chỉ họ cũng không có cách nào đến được.

Hiện giờ, thời gian đã rất cấp bách, hoàn toàn không còn cách nào rồi!

Bỗng nhiên, điện thoại Trương Trần rung lên, anh cầm lên xem thì thấy là tin nhắn của Vương Hiến Chỉ.

Nội dung rất đơn giản. “Hàn Bổng đổi người rồi, là một trong mười người đứng đầu cả nước - Kim Lăng Quốc, được gọi là... Quý Thủ!”

Phía dưới còn có một đường link màu xanh, Trương Trần mở laptop, điền địa chỉ Internet vào.

“Theo phóng viên của đài đưa tin, trong lần giao lưu y học cổ truyền lần này, Hàn Bổng

tạm thời đổi người, người được gọi là Quý Thủ - Kim Lăng Quốc vừa bay từ nước Hàn sang đây, hành động này nhằm tỏ vẻ anh ta sẽ đích thân ra tay dạy dỗ giới Đông y Long Quốc, chứng minh Đông y bị ăn trộm từ nước bọn họ, kẻ trộm nhất định sẽ thua!”

Vừa mở trang web, một phóng viên mặc vest đang cầm micro nói, hiện giờ, sắc mặt Trương Trần đã u ám tới mức có thể chảy ra nước, mà Chu Viên Viên kể bên cũng xụi lơ trên ghế.

Vốn dĩ trước đó cô ta còn không thể đảm bảo mình thắng được, lần này còn thêm một Quý Thủ, giờ có thể nói là vô vọng, đi lên thi đấu cũng chỉ là bị hành xác thôi, dù ông nội mình không bị đâm thì có lẽ ông ấy cũng không đảm bảo được bao nhiêu.

Chương 75: C75: Sự phụ chúng con hiểu rồi

Bài đăng chỉ vừa mới được công bố mười phút thôi mà lượng truy cập lúc này đã lên đến hơn chục triệu, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên!

Rõ ràng tin tức này chính là một quả bom nặng ký, bùng nổ khắp cả internet lẫn hiện thực!

“Lũ khốn kiếp này, đúng là bọn chó má, bắt chước Long Quốc chúng ta, rồi bây giờ lại lật mặt cắn người!”

“Đây chắc chắn là âm mưu của bọn nước Hàn bản bựa, bây giờ mới phát tin tức ra ngoài, mà hiện giờ mấy vị thần y nước ta lại đang bị thương, tại sao bọn chúng lại không chết quách đi, sống cũng chỉ tổ làm ô nhiễm không khí!”

“Đả đảo Hàn bản bựa, có vị tiền bối giỏi giang nào hack nổ mạng internet của bọn chúng luôn đi...”

Từng bình luận lần lượt xuất hiện, số lượt click đã lên đến hơn trăm triệu!

Đột nhiên website biến đổi, nháy mắt đã xuất hiện một tin tức nặng ký ngay trên đầu trang chủ!

Đó là tin tức về và khẩu cung của kẻ hành thích, trong đó ghi rõ kẻ này họ Kim, mọi người đều biết họ Kim này là một họ vô cùng phổ biến ở nước Hàn, thế nhưng, rõ ràng điều này không thể dùng để làm chứng cứ được!

Bên dưới còn có cả một dòng chữ, nói rằng đây là thông tin mà người trong nội bộ tiết lộ, chỉ là có hacker thấy ngứa mắt quá nên liền công khai chân

tướng ra ngoài!

Giờ phút này, màn hình laptop trước mặt Trương Trần toàn những hình ảnh mơ hồ, đó là lượng ghé thăm quá lớn của các trang web, máy chủ không tải nổi nên xuất hiện bug, có thể thấy được chuyện này đã được nung nóng đến mức độ thế nào!

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, những thông tin được hacker thả ra đều bị triệt bỏ, loại ngôn luận kiểu này rất dễ dẫn tới chiến tranh quốc tế, trừ phi có chứng cứ xác thực, bằng không thì sẽ không thể treo bùa mãi ở đây như vậy được.

Ngay khi trên website dấy lên cuộc mắng chửi rầm rộ và hacker kia đại diện xâm nhập trang mạng quốc tế của nước Hàn, bầu không khí trong một tòa văn phòng tại Thủ đô cũng vô cùng căng thẳng!

Một ông lão tóc hoa râm, quân hàm đeo trên vai có một ngôi sao, bộ quân trang trên người thẳng thớm, nhưng trong đôi mắt ông ta lại ngập tràn lửa giận.

“Thưa thượng cấp, chúng tôi vẫn đang xử lý!”, có người báo cáo vậy.

“Ở Thủ đô này ngoài mấy người không thể động tới ra thì có ai có khả năng y học cao hơn mấy người ở Hoài Bắc kia?”

“Cũng có vài người, nhưng mà..., người kia do dự một lát rồi mới nói:
“Nhưng bọn họ cũng không dám nắm chắc sẽ thắng được Quý thủ Kim Lăng Quốc.”

“Vô dụng, một đám vô dụng, Long Quốc rộng lớn chúng ta mà lại chẳng có lấy một người dám đứng ra là sao?”

“Nếu Thủ đô đã không có ai dám chắc rằng mình thắng được Kim Lăng Quốc, vậy vì sao bọn họ lại còn muốn phái người hành thích mấy người ở Hoài Bắc kia?”

“Lã nà ng lão nói tới đây bèn giật thót, tỏ ra kinh hãi: “Lẽ nào đám lão xược đó muốn dùng cách thức nghiền ép để làm nhục Long Quốc chúng ta?”

“Truyền lệnh của tôi, vận dụng hết tài nguyên cũng phải ngày đêm tìm, tìm ra được người!”

“Vâng!”, người kia đứng nghiêm, sau đó cúi chào rồi nhanh chóng rời đi!

Cùng lúc đó, trang mạng của hiệp hội Y học Long Quốc vốn lặng thinh mấy năm liền lại bỗng nhiên trở nên sôi nổi, cuộc thảo luận trong đó chính là những chuyện liên quan đến Hàn Y!

“Hết cách rồi, tôi chỉ tiếc rằng mình không học hành tới nơi tới chốn!”

“Bây giờ ngoài việc chờ Thủ đô phái người thì đã không còn cách nào khác, nhưng mà gốc gác mọi chuyện ở nơi này, nào dám dễ dàng khinh địch, chỉ sợ sẽ thua thật sự!”

“Thật ra tôi còn biết một cao thủ, trình độ y học của ông ấy có thể nói là thần kỳ, nhưng lần cuối cùng tôi gặp anh ta là ở núi Min, cách Hoài Bắc hơn ngàn dặm lận, căn bản không thể nhanh chóng chạy tới đây được, mà hiện giờ tôi cũng không có cách nào liên lạc được với ông ấy!”

Từng dòng chữ lần lượt xuất hiện, tất cả đều là mấy vị học giả Đông Y thảo luận xem nên giải quyết thế nào.

Tại Thủ đô, trong một căn nhà trệt có một ông lão tuổi tác rất cao đang ngồi, có đôi lúc ông lại ho khan một tiếng, nhưng dù vậy ông vẫn không hề bỏ điếu thuốc lá trên tay xuống.

“Người đâu, chuẩn bị xe, ngày đêm tức tốc tới Hoài Bắc!”, ông lão lại ho khan thêm hai tiếng, sau đó gọi người ở bên ngoài tới.

Chỉ chốc lát, bên ngoài đã truyền đến ánh đèn lóa mắt và mùi máy vệ sĩ.

Phía nam Hoài Bắc, trên một đỉnh núi tối tăm mịt mù, hơn mười người đang nhìn ông lão trước mặt bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

Một lúc lâu sau, ông lão bỗng xoay người lại, nói khẽ: “Cho dù không địch lại, nhưng cũng phải dốc sức cứu viện!”

“Sư phụ, chúng con hiểu rồi!”, cả nhóm người đồng loạt hô, sau đó đi thật nhanh rời khỏi đỉnh núi, biến mất trong màn đêm.

Thành phố Mang, tỉnh Khương Hải, núi Bách Bệnh Lô, cảnh tượng y hệt đều lặp đi lặp lại trong tâm mắt, giờ phút này đây, người khắp bốn phương tám hướng đều đổ dồn về phía Hoài Bắc!

Cho dù trình độ y học của họ không địch lại, nhưng cũng phải đứng ở nơi đó, để nói cho bọn người nước Hàn biết Long Quốc bọn họ không phải không có ail

Giờ phút này, trên đường sắt, cao tốc, xe lửa của Hoài Bắc. Rất nhiều nhà ga quy mô lớn đều đổ đầy những chiếc xe. Jeep màu xanh sẫm, bọn họ đứng ngay ở cửa cửa trạm dừng, khiến tất cả mọi người đi qua đi lại đều tỏ ra kinh ngạc!

Phải biết rằng nơi đây không phải chỉ cần có tiền là có thể lái xe vào được, mọi người đang đua nhau suy đoán xem liệu có phải nhân vật quan trọng nào đó sắp tới hay không!

Hoài Bắc, bệnh viện Thành phố.

Ngoài một vài bộ trưởng ít liên quan như bộ Công thương, Thủy lợi, Trị an ra thì tất cả những người khác đều có mặt, trong đó dẫn đầu là Bộ trưởng Vương.

Ở bên dưới là tất cả các bác sĩ Đông Y trực thuộc bệnh viện Thành phố, mặt mũi ai cũng đều tỏ ra nặng nề!

“Bộ trưởng Vương, chúng tôi thật sự hết cách rồi!, viện trưởng Ngô thở dài, ông ta chỉ là viện trưởng của một bệnh viện cấp thành phố, làm gì có biện pháp nào hay đâu!

Sắc mặt bộ trưởng Vương vô cùng nặng nề, luôn im lặng từ đầu tới giờ, sao ông ấy lại không biết kia chứ, nhưng cũng không thể nào cứ ngồi chờ mãi trong văn phòng như thế này được.

“Bên phía Thủ đô đã phái người đến, nhưng mà... bọn họ căn bản cũng không có cách nào thắng được Quý Thủi!”, bộ trưởng Vương nói.

“Lẽ nào thực sự không còn cách gì ư, ngày mai phải để một con nhóc lừa gạt đại diện cho cả Long Quốc, tuy rằng cô gái đó là cháu gái của Chu Nhân Kiệt, nhưng dù thế nào cũng còn quá trẻ!”, có người lo âu nói.

Mọi người nhao nhao cảm thán, thảo luận nửa ngày trời mà cũng không đưa ra được phương án thực tế nào.

Chương 76: C76: Ai dám ngăn cản tôi

Tiền Sinh Bình ngồi ở trong góc, kể từ lúc những người này tập trung lại với nhau, ông ấy chẳng hề hé răng nói lấy một câu.

Sắc mặt ông ấy phức tạp không thôi, tâm mắt lại càng xa xăm, dường như đang suy tư điều gì đó, mãi sau mới chịu lên tiếng, căn răng nói: “Bộ trưởng Vương, đổi Chu Viên Viên, ngày mai... để tôi đi!”

“Ông ư?”, bộ trưởng Vương kinh ngạc nhìn Tiền Sinh Bình, những người khác cũng bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

Bọn họ đều biết Quỷ Thủ là ai, ngay cả Chu Nhân Kiệt nổi tiếng như thế cũng không dám nắm chắc, huống chỉ là Tiền Sinh Bình?

“Chắc chắn ngày mai sẽ ở vào tình thế thua chắc, bất luận ai đi cũng đều có kết cục như vậy cả thôi, Chu Viên Viên là cháu gái của Chu Nhân Kiệt, cô bé đó có tương lai xán lạn, còn tôi, một lão già đã sống sáu bảy mươi năm, cả đời này cũng chỉ tới thế được thôi, cho dù để người ta mắng chửi, thì cũng có thể mắng được mấy năm nữa đâu?”

Giờ phút này.

Tất cả mọi người đều đã vỡ lẽ, không hề Tiền Sinh Bình lại muốn hiến dân hết thảy, tự mình cống trên lưng cái danh thất bại, tự mình vác trên vai tất cả mọi chuyện.

Tất cả mọi người đều quay về phía Tiền Sinh Bình, bao gồm cả bộ trưởng Vương, sao bọn họ lại không biết chuyến đi này sẽ có kết quả như thế nào

kia chứ, người khác né còn chẳng kịp, sợ phải gánh cái danh thất bại, thế mà Tiền Sinh Bình lại chủ động đứng ra!

Bọn họ tự hỏi lòng mình, họ không có được dũng khí và quyết tâm như vậy, ngay cả bộ trưởng Vương cũng không.

Bởi vậy, giờ phút này đây, họ đều nhìn Tiền Sinh Bình - ngôi sao sáng chói của bệnh viện Thành phố bằng ánh mắt tôn kính, ông ấy bằng lòng một mình gánh vác tiếng xấu trong giới y học.

Ông ấy là người học y, sẵn sàng chiến đấu vì tôn nghiêm, vì nền Y học của cả Long Quốc!

"Lão Tiền, ông vất vả rồi!", bộ trưởng Vương nói với vẻ mặt nặng nề.

Trong biệt thự, Trương Trần và Chu Viên Viên đều đang im lặng. Bỗng nhiên, một hồi chuông in tai phá vỡ bầu không khí ngọt ngào đó.

"Gì cơ?"

"Tại sao lại muốn làm vậy, ông ấy không nên làm thế!"

Chu Viên Viên nhận điện thoại, giọng khàn khàn đứt quãng.

"Xảy ra chuyện gì?", Trương Trần nhíu mày hỏi.

"Chủ, chủ nhiệm Tiền... Tiền Sinh Bình... Ông ấy muốn đứng ra thay tôi. Tại sao ông ấy lại phải làm vậy kia chứ, lẽ nào ông ấy không biết rằng đây là cục diện thua chắc ư, lẽ nào ông ấy lại không biết nếu thua thì sẽ phải chịu những gì sao?", hai mắt Chu Viên Viên đỏ bừng.

"Chính vì biết nên ông ấy mới quyết định đứng ra!", im lặng hồi lâu, Trương Trần mới mở laptop lên, giọng trầm xuống: "Đây chính là khả năng y học mà Tiền Sinh Bình hỏi tôi, tuy rằng tôi không kiên nhẫn nhưng cũng đã giải thích kỹ càng nguyên nhân cho ông ấy rồi!"

“Long Quốc này có bao nhiêu học giả Đông Y, nhưng lại chẳng có mấy người có thể sánh được với Tiền Sinh Bình, ngay cả Trương Trần tôi cũng phải nghiêm túc thốt lên hai chữ kính nể!”

“Chu Viên Viên, cô về đi, nói với Tiền Sinh Bình là ngày mai tôi sẽ đích thân tới đó!”, Trương Trần trầm giọng nói, cho dù anh đã đề xuống, nhưng sự tức giận trong lời nói vẫn khiến Chu Viên Viên cảm thấy lạnh lẽo.

“Đó là Quỷ Thủ đấy, anh đứng ra liệu có giải quyết được không, giờ anh đứng ra thì có khác gì Tiền Sinh Bình đâu. Ai cũng không được đi, để tôi, tôi chỉ là một đứa con gái, tôi sợ gì đâu?”, Chu Viên Viên nói chắc nịch.

“Quay về đi!”, Trương Trần không nói thêm gì nữa ngoài ba chữ này, chỉ cần là người hiểu anh thì đều biết rằng khi anh đã hạ quyết tâm thì không một ai có thể thay đổi được!

Hôm sau, sắc trời sáng rõ, Trương Trần tâm sự nặng nề thao thức suốt cả đêm. Anh nhìn lướt qua điện thoại di động, trên đó hiển thị số cuộc gọi nhớ của Tiền Sinh Bình lên tới hơn bốn mươi cuộc!

Đút đi động vào trong túi quần, Trương Trần chỉnh trang lại quần áo, sau đó đi về phía sân thi đấu ở bệnh viện Thành phố.

Bệnh viện Thành phố, lúc này trên khoảng đất trống đã có rất nhiều người, bọn họ xếp thành hai hàng, bộ trưởng Vương và Tiền Sinh Bình đứng sòng vai nhau, đang bước về phía trước.

Theo từng bước đi của họ, người đứng hai bên đều đồng loạt cúi đầu.

Những người do Thủ đô phái tới lại càng tỏ ra xấu hổ hơn, bọn họ đã biết được đối sách của Hoài Bắc rồi, tuy rằng vẫn là thua chắc như cũ, nhưng đây cũng là biện pháp tốt nhất.

“Nếu như có một cậu thanh niên chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt khá đẹp

đi vào thì hãy ngăn cậu ấy lại cho tôi!", Tiền Sinh Bình nói. Tuy mọi người không biết người trẻ tuổi kia là ai hay có năng lực thế nào, nhưng nếu Tiền Sinh Bình đã nói vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ làm được!

“Ai dám ngăn cản tôi?”

Bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến, tất cả mọi người đều quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một chàng trai đang đi về phía này, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt anh, khiến mọi người không nhìn thấy rõ lắm khuôn mặt ấy.

Chỉ mỗi mình Tiền Sinh Bình là khế than!

Chương 77: C77: Nhỡ đâu thua thì sao

“Người kia là ai, dám ngạo mạn như vậy à?”

Theo bước chân tiến về phía trước của Trương Trần, một số người nhíu mày nói.

Có thể nói, ở đây toàn là người ở cấp bậc nhân tài, ít nhất thì cũng có thân phận nổi tiếng, mà người tới trẻ tuổi như vậy, còn dám hỏi ai dám chặn đường mình, đây không phải là ngạo mạn hống hách thì là gì?

“Cậu ta à?”, có người đánh giá Trương Trần một chút rồi cười nhạt: “Anh không phải người địa phương nên không biết, cậu ta tên Trương Trần, ai mà không biết cậu ta chứ?”

“Hả? Nói vậy thì người này nổi tiếng lắm nhỉ, cậu ta làm gì, sao tôi chưa từng được nghe tên?”

Vài người từ thủ đô đến lộ ra vẻ mặt tò mò, có vẻ họ còn muốn tiến lên làm quen, dù sao người này cũng còn trẻ như vậy mà danh tiếng đã nổi như cồn, chắc hẳn là rất xuất sắc!

Đột nhiên, đa số mọi người cười lớn, còn cười tới độ ngả tới ngả lui.

“Ha ha, cậu ta, cậu ta là thằng ở rể ăn bám của nhà họ Phương, cưới vợ ba năm rồi, đừng nói là âu yếm, ngay cả tay cũng chưa được nắm nữa!”, một người địa phương Hoài Bắc ôm bụng nói.

“Không biết sao hôm nay thằng nhóc này lại lớn gan tới vậy, chẳng lẽ là do

nhà họ Phương sắp xếp, bảo cậu ta đến để lòe mọi người, tạo ấn tượng à?”

“Phân tích này cũng khá hợp lý nhưng trong trường hợp thế này, cậu ta sẽ phải thất vọng thôi!”

Nụ cười trên mặt mấy người đến từ thủ đô cứng lại, nghe lời giải thích của những người này rồi họ mới biết mình vừa mới làm chuyện buồn cười. Người này đúng là rất nổi tiếng, nhưng cái tiếng tăm này lại không tốt.

Bộ trưởng Vương và mấy người từng thấy Trương Trần ở bệnh viện thấy cảnh này, ông ấy vội tiến lên đáp lời, lần này phải làm những kẻ hóng hớt kia câm miệng.

Tiền Sinh Bình cũng thở dài tiến lên, nhìn Trương Trần nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Cậu không nên tới đây!”

“Nhưng tôi đã tới rồi!”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Cậu cũng biết điều này tượng trưng cho cái gì rồi! Cậu quá trẻ, quá xuất sắc, không nên ngã ở đây, hiểu chưa?”, Tiền Sinh Bình nhìn Trương Trần, ông ấy gánh vác mấy chuyện này là được.

Trương Trần khế cười: “Từ đầu, tôi đã không muốn tới nhưng Chu Nhân Kiệt gặ chuyện, tôi gọi cho Vương Hiến Chi, ai ngờ ông ấy và vài chuyên gia Đông y khác đều bị đánh lén!”

“Còn về hậu quả?”, Trương Trần nói: “Đó là thắng lợi của Long Quốc của chúng ta, Trương Trần này sẽ đè bẹp mọi người!”

“Thật buồn cười, từ bao giờ một thằng vô dụng lại ăn nói to nói lớn dữ vậy, ăn nhiều hành tây quá hả?”

Dù thấy Trương Trần quen với bộ trưởng Vương và Tiền Sinh Bình nhưng khi nghe Trương Trần nói như thế, họ vẫn không nhịn được mà lên tiếng.

“Bộ trưởng Vương, ông Tiền, lần này, cứ để tôi đi!”, Trương Trần không quan tâm tới tiếng thì thầm xung quanh, nghiêm túc nhìn hai người trước mặt, hôm nay chỉ họ mới có quyền quyết định!

“Hồ đồ!”, không đợi Tiền Sinh Bình lên tiếng, bộ trưởng Vương quát lớn: “Trương Trần, năng lực cậu quá xuất sắc, không nên xuất hiện lúc này, nếu cậu muốn xem thì tôi có thể đồng ý nhưng còn về chuyện lên đài, thôi đi!”

Ông Tiền cũng gật gù đồng ý, ông ấy biết Trương Trần giỏi hơn mình nhiều nhưng đây không phải là chữa trị bình thường, sau lưng phải gánh vác nhiều thứ lắm, còn lời nói sẽ thắng toàn bộ của Trương Trần, ông ấy chỉ coi như Trương Trần an ủi mình thôi.

Đối mặt với Quý Thủ - Kim Lăng Quốc của nước Hàn, ai dám đảm bảo sẽ thắng lợi 100%?

Trương Trần nhìn Tiền Sinh Bình: “Tôi tới để hỏi ông là ông có thể đảm bảo mình sẽ thắng không?”

“... Không thể!”, Tiền Sinh Bình cười khổ, lắc đầu, nếu ông ấy có thể thắng thì hà cớ gì phải bày ra cái vẻ mặt như khóc tang thế này.

“Nếu đã không thể thì nhường đường đi! Tôi nói rồi, tôi có thể thắng!”, Trương Trần chân thành nói: “Chuyện này liên quan tới danh dự của đất nước, há có thể để một mình ông gánh vác, mà năng lực của tôi thế nào, ông cũng đã biết rõ rồi!”

Tiền Sinh Bình im lặng, rốt cuộc thực lực của Trương Trần đến đâu, ông ấy cũng không rõ lắm nhưng điều duy nhất mà ông ấy có thể xác định là dù học thêm mười năm, Tiền Sinh Bình cũng không thể vượt qua anh.

Chẳng lẽ họ thật sự phải để Trương Trần đi vào, nhưng lỗ đâu, nhỡ đâu thua thì sao?

Trương Trần là thiên tài xuất sắc và trẻ tuổi nhất mà ông ấy từng gặp, tuy

hai người không có quan hệ máu mủ nhưng Tiền Sinh Bình rất mong đợi vào tương lai của Trương Trần, ông ấy thật sự không nỡ để một người thế hệ sau mà mình thích phải chịu mạo hiểm như vậy.

“Cậu đã nghĩ kỹ thì tôi không nhiều lời nữa, để tránh cậu chê tôi lắm nhảm, cậu đi đi!”, Tiền Sinh Bình phát tay.

“Tốt lắm!”, Trương Trần được đồng ý thì bước nhanh về phía cửa lớn.

“Đứng lại, cậu đứng lại cho tôi!”, bộ trưởng Vương trợn mắt nhìn Tiền Sinh Bình. Cái ông già này, sao lại đột nhiên thay đổi thế, mình còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý nữa.

Chương 78: C78: Không biết lượng sức mình

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn Tiền Sinh Bình, rất nhanh đã có người kinh ngạc hỏi: “Hắn chỉ là một thằng rể bất tài của nhà họ Phương thôi, cuộc chiến này đại diện cho danh dự của Long Quốc, sao có thể cho một thằng vô dụng thế này đi vào?”

“Không sai, tìm đại một người trên đường cũng giỏi hơn hắn nhiều! Thế này không phải là làm mất mặt Long Quốc chúng ta sao, trong tương lai mà gặp đám Hàn bồng thì sao chúng ta ngóc đầu lên được?”

Bộ trưởng Vương lau mồ hôi lạnh, những người này nghĩ giống ông ấy, Trương Trần này không thể đi vào, danh bất chính, ngôn bất thuận, đây là đưa nhục điểm cho người ta nói mãi!

Bộ trưởng Vương vội tiến lên hai bước, đuổi theo Trương Trần, khi người này định túm chặt Trương Trần thì bỗng cảm thấy mất hết sức lực, hai chân nhũn ra, sợ là ông ta sắp ngã ra đất rồi.

“Cậu, cậu làm gì tôi?”, bộ trưởng Vương hoảng sợ, tình hình sức khỏe thế nào, ông ấy tự biết, khi mình vừa muốn ra tay giữ Trương Trần lại thì lại xuất hiện tình trạng này, không phải Trương Trần làm thì là ail

Nhưng Trương Trần hoàn toàn không đáp lời ông ấy mà tiếp tục đi tới phía trước.

“Ngăn hắn lại!”, có người hét lớn.

Một đám người đồng loạt tiến lên bao vây Trương Trần.

“Tiền Sinh Bình, ông có quyền gì mà cho cậu ta vào! Cậu ta có thể đại diện Long Quốc à? Vốn dĩ chúng tôi tôn trọng ông, khâm phục ông nhưng bây giờ, ông có ý gì, muốn Long Quốc chúng ta bị cười nhạo sao?”

Cả đám người trút lửa giận lên Tiền Sinh Bình, họ đều cảm thấy ông ấy không biết nhìn tình hình chung trong thời điểm quan trọng.

Ánh mắt Trương Trần lia qua mấy người xung quanh, những người bao vây anh không chỉ có mười người. Dù dùng vũ lực, dù khả năng dùng kim châm của Trương Trần có tuyệt diệu tới đâu thì sợ là cũng chịu thiệt.

“Nếu muốn đại diện Long Quốc, muốn đi qua thì phải giẫm lên người tôi đã!”, một tên mập mập hai trăm cân bước ra từ trong đám người.

Những người khác đều có vẻ mặt kính nể, họ gật đầu ủng hộ người kia.

“Tôi không đi, các người đi không? Cả đám chỉ biết làm con rùa hèn rụt đầu trong mai, đứng trước danh dự, Tiền Sinh Bình còn cảm thấy bản thân không thể thối nể, dám mạo hiểm đi tới, các người dám không? Nếu các người dám, tôi sẽ rời đi!”

Trương Trần trầm mặt nhìn mấy người này, nói tiếp: “Nếu không có gan thì tránh ra cho tôi. Các người không cho tôi đại diện Long Quốc, tôi cũng không muốn đại diện vì bản thân không có sức nặng tới mức đó. Nhưng trong tình huống hiện tại, thân là một người dân của Long Quốc, ngay cả dụng khí để lên đài thi đấu cũng không có mà lại đứng đánh nhau trong này, đây là phương thức của các người sao?”

“Tôi không biết cách khuyên nhủ, nhưng bây giờ, các người rút đi!”, Trương Trần hét lớn, không đếm xỉa tới mấy người trước mặt, bước từng bước đầy kiên định tiến về phía trước.

“Cậu... cậu đứng lại!”, người đứng trước mặt anh lắp bắp nói.

Sau đó, Trương Trần chưa từng dừng bước, anh vẫn thản nhiên đi tới trước.

“Thôi quên đi, để cậu ta đi đi!”

Bộ trưởng Vương khôi phục lại bình thường, thở dài nói, ông ấy không đồng ý với cách nói Trương Trần là kẻ bất tài bởi vì trong ngày đó, ở bệnh viện, khi Trương Trần ra tay cứu người, chính ông ấy tận mắt nhìn thấy.

Nhưng dù sao Trương Trần cũng quá trẻ, lại không có chứng nhận hành y. Trong tình huống biết chắc mình sẽ thua, để Trương Trần lên đó cũng quá khó coi.

Mà hôm nay, Trương Trần lại ngang ngược đến thế, Tiền Sinh Bình cũng tỏ thái độ, ông ấy cũng không còn cách nào tốt hơn. Giống như Trương Trần đã nói, Trương Trần không đi, Tiền Sinh Bình không thay, trong đám người chỉ biết mạnh miệng này, có ai dám đi lên, không khỏi nói tới chuyện thắng thua, chỉ xét chuyện dám lên mà thôi.

Đừng nói là những người này đứng ngoài chỉ biết sơ sơ, dù là một vài nhân tài trong đại sảnh, gồm người do thủ đô phái tới, không ai dũng cảm như vậy.

Khí thế của bức tường người kia vốn đã giảm khi bị Trương Trần mắng, giờ nghe bộ trưởng Vương nói thế thì một đám vội thuận theo lời ông ấy, nhường đường cho Trương Trần.

Trương Trần cứ như không nhìn thấy những người này, mắt anh nhìn cống hình vòm phía trước, sau đó bước qua.

“Tiền Sinh Bình, chúng ta cũng vào thôi, sợ là lần này Hoài Bắc phải rơi vào làn sóng của dư luận rồi, mà vị trí của tôi chắc cũng sắp không còn!”, bộ trưởng Vương cảm thán.

Đối với Trương Trần, bộ trưởng Vương rất tán thưởng, thế nhưng... đáng tiếc!

Trừ Trương Trần và hai người bộ trưởng Vương, phía sau có thêm mấy chục người theo vào. Còn đám người còn lại thì hoặc là thân phận không đủ, không thì là không đủ tư cách nên chỉ có thể ở ngoài chờ kết quả.

Trương Trần tiến vào đại sảnh, bên trong đã dựng một cái đài cao giống sân khấu, bên trên trải thảm màu đỏ rực rỡ, chung quanh có ít nhất mấy trăm người đang ngồi. Đây đều là người trong ngành Đông y, có thể nói họ đều là thầy thuốc địa phương.

Chu Viên Viên đã chờ trước bên trong lập tức nhìn thấy Trương Trần xung phong lên trước, sắc mặt thay đổi, thì thào trong miệng: “Anh ta vẫn phải tới sao, ông Tiền không ngăn anh ta lại 2”

“xìt”

Chu Nhân Kiệt ngồi trên xe lăn cười nhạo một tiếng, khinh thường nói: “Không biết lượng sức mình, lòn thiên hại”

“VẬY CŨNG KHÁ HƠN LOẠI ÍCH KỶ, CHỈ MUỐN ĂN CẤP THÀNH QUẢ CỦA NGƯỜI KHÁC NHƯ ÔNG NHIỀU!”, Chu Viên Viên căng mặt phản bác.

“Con bé chết tiệt, dám nói ông nội như vậy à?”, Chu Nhân Kiệt giận dữ nhưng Chu Viên Viên hoàn toàn không nhìn ông ta khiến ông ta giận mà không có chỗ trút.

Ở một góc khác, một đám người nhìn sang, bực bội nói: “Chuyện gì thế này, tôi nhớ Tiền Sinh Bình là một ông già mà, sao giờ biến thành một người trẻ tuổi thế này?”

Những người này đều là danh y tới từ khắp nơi, hiển nhiên, chỉ là danh y với người bình thường thôi, Quý Thủ Kim Lăng Quốc không bao gồm bên trong đó.

Chương 79: C79: Thắng thua tính thế nào đây

Trương Trần không quen biết ai cả, bên trong vừa ồn ào vừa hỗn loạn, tất nhiên anh không nghe thấy tiếng bàn tán về mình của đám đông. Cho dù nghe thấy, chắc hẳn anh cũng không để tâm.

Chưa được bao lâu, bộ trưởng Vương và Tiền Bình Sinh cũng theo vào, họ đứng ngay phía sau lưng anh.

“Trương Trần, cậu... cậu chắc chắn được mấy phần vậy? Đừng thua thảm quá nha!”, trên gương mặt bộ trưởng Vương là biểu cảm như người bị táo bón lâu ngày, nếu không phải vì lần trước Trương Trần xoay chuyển được tình thế, khi cả bệnh viện thành phố cùng bó tay thì một mình anh cứu vãn được, chắc giờ này bộ trưởng Trương đã bùng nổ ngay tại chỗ rồi.

“Nếu tôi bảo là tôi chắc chắn đến 100%, bộ trưởng Vương ông có tin không?”, Trương Trần thản nhiên đáp.

“...Tự tin là tốt!”, bộ trưởng Vương lúng búng rất lâu rồi mới thốt ra được mỗi một câu như thế.

Ngay khi mấy người này đang trò chuyện và mặt mũi của bộ trưởng Vương vẫn như người táo bón, một người đàn ông chừng hơn năm mươi tuổi bước vào từ cửa chính. Người này bị hói ngay giữa đỉnh đầu, theo sau lưng gã là ba người đàn ông và một phụ nữ.

Người này vừa bước ra, góc trái của hội trường ào ào vỗ tay, một dải băng-rôn bắt mắt lập tức được căng ra.

“Kim Lăng Quốc tất thắng! Quỷ Thủ tất thắng, truyền bá quốc tủy Hàn

bồng!”

Ngay khi băng-rôn được căng lên, đám người kia líu ra líu riu nói một đồng ngôn ngữ kỳ lạ như tiếng chim kêu, chắc hẳn đây là ekip của đám Hàn bông kia chạy tới.

Viện trưởng Ngô ở bên dưới cũng bước lên, cuộc thi lần này tổ chức ở bệnh viện Thành phố, ông ấy là viện trưởng, tất nhiên phải để ông ấy chủ trì.

“Hôm nay là ngày so tài về Đông y, Quý Thủ của Hàn y đã vào vị trí, Tiền Sinh Bình của bên tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ, xin mời ban giám khảo!”

Cùng với lời tuyên bố của viện trưởng Ngô, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên ở bên dưới. Trong tiếng vỗ tay, hơn mười ông lão với gương mặt đậm nét Á châu bước ra, ngồi vào những chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn.

“Kim tiên sinh, xin mời!”, viện trưởng Ngô nói một câu rồi bước xuống bục.

Kim Lăng Quốc bước tới trung tâm của sân khấu, hai tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn mà nói: “Kẻ hèn này là ai, chắc hẳn mọi người đều biết rồi. Tôi đến đây là để “thỉnh giáo” kỹ thuật đông y của Long Quốc, cũng không cần nói nhiều nữa, mời đại biểu của Long Quốc lên sàn đi!”

“Đừng hoang mang, bao nhiêu chìm nổi trên quan trường bấy nhiêu năm, ông trải qua hết rồi, chuyện này đáng gì đâu?”, Trương Trần cười ha ha vỗ vai bộ trưởng Vương, rảo bước lên sân khấu.

Bộ trưởng Vương chỉ cảm thấy đầu đau quá, bây giờ ông ấy nghi ngờ Trương Trần mới là người đứng trên cao nhìn xuống, còn ông ấy chỉ là thằng dốt ngựa. Lại còn bảo ông ấy đừng hoang mang, đến giờ phút này ông ấy không hoang mang mà được à, ông ấy muốn đánh người lắm đây!

Khi Trương Trần lên sân khấu, vài trăm con người trong sảnh lớn im phăng

phắc, bởi vì theo tin tức mà họ nhận được, Tiền Sinh Bình chắc hẳn là một ông già, sao lại có chàng trai trẻ tuổi bước lên thế này?

“Chẳng lẽ vị này chính là bác sĩ Tiền Sinh Bình?”, Kim Lăng Quốc cũng cất tiếng hỏi đầy ngờ vực.

“Hắn không phải đâu, hắn chỉ là người tới gây rối thôi, hắn không đại diện cho Long Quốc chúng tôi!”, một tiếng hét lớn đột ngột vang lên, ngay sau đó, thân phận của Trương Trần bắt đầu được đồn đãi khắp sảnh lớn.

Nhược Tuyết - với tư cách là du học sinh đứng trong đám người học y cũng nhìn thấy Trương Trần, bỗng chốc cạn lời vô cùng. Tiếng Long Quốc của cô ta rất khá, lúc này những lời bàn tán xung quanh cũng lọt vào tai cô ta, khiến cô ta thấy kỳ lạ vô cùng.

Người khiến cô ta sùng bái, kính phục, thậm chí cam tâm tình nguyện bái làm sư phụ, lại là một tên vô dụng ư?

“Nhược Tuyết, chính, chính hắn đã cứu tôi ư?”, {_ một người đàn ông cao lớn với cái mũi khoằm như _ chim ưng cất tiếng hỏi.

Nhược Tuyết gật gật đầu, nhìn về phía trước với vẻ lo lắng, không hề đáp lời.

“Cút xuống ngay, đây là nơi để cậu tới gây rối à?”, đôi nam nữ sau lưng Kim Lăng Quốc quát ầm lên.

Sắc mặt Kim Lăng Quốc cũng rất khó coi, đột nhiên có một thằng hề bước lên, họ coi lão là gì chứ?

Trong cơn tức giận, Kim Lăng Quốc quát: “Long Quốc đối đãi với bạn bè quốc tế như thế ư? Tôi từ nơi xa xôi tới đây, để rồi phải nhận lời hỏi đáp như vậy ư?”

Cùng với lời chất vấn đầy phẫn nộ của Kim Lăng Quốc, tiếng mắng chửi

trong sảnh lớn như muốn lật tung nóc nhà, không ai không chỉ trích Trương Trần không xứng đáng lên sân khấu, mắng anh làm mất mặt Long Quốc, đòi ném anh ra ngoài.

“Ôi, cái thằng nhóc ngốc nghếch này, bây giờ đã biết hậu quả chưa!”, Tiền Sinh Bình thở dài.

“Làm thế nào, làm thế nào đây, tên ngốc này, đã bảo anh đừng đến cơ mà!”, Chu Viên Viên đứng một bên cũng sốt ruột siết chặt nắm đấm. Lúc này, nếu cô ta quay đầu lại, chắc chắn sẽ nhìn thấy gương mặt già nua tức đến mức nổ tung của Chu Nhân Kiệt.

Nghe thấy vô số tiếng mắng chửi, Trương Trần chỉ mỉm cười, không hề để tâm. Anh nhìn thẳng vào Kim Lăng Quốc: “Kim tiên sinh, người Hàn bồng các ông lẽ nào không hiểu phép lịch sự sao!”

“Trước hết, quả thực tôi không thể, cũng không dám đại diện cho Long Quốc, chỉ là tôi từng học vài chiêu của thầy Tiền, trước khi mở màn muốn làm nóng bầu không khí, cũng muốn xem xem thể hệ trẻ của Hàn y thế nào. Đương nhiên, nếu có thể, cũng muốn thỉnh giáo Quý Thủ tiên sinh một phen!”

“Xin hỏi một câu, với tư cách là người yêu mến và học hỏi Đông y, tôi làm như thế có sai không? Hay nói cách khác, đám Hàn bồng các ông đã quen dùng mấy câu chửi bới để giao lưu với người khác rồi?”

Sau một tràng ngôn từ rất đúng mực của Trương Trần, hội trường bỗng chốc im phăng phắc, Kim Lăng Quốc cũng phải nghiêm túc nhìn nhận lại anh.

Không thể không thừa nhận, những lời nói của Trương Trần kín kẽ không một kẽ hở. Anh vừa bước lên đã lấy thân phận của thể hệ sau, tự xưng muốn làm nóng bầu không khí trước cuộc thi, mà chỉ nhận về những lời mắng chửi của họ. Trương Trần dùng “thỉnh giáo”, mà chỉ nhắc tới thể hệ trẻ của Hàn y, điều này không có vấn đề gì, càng không sỉ nhục tới Kim

Lăng Quốc.

Đám người của Long Quốc cũng chấn động vì cách ứng xử của Trương Trần đến mức không nói nên lời, không thể ngừng khen trong lòng. Chỉ với vài câu ngắn ngủi đã đem hết lễ độ của Long Quốc biểu hiện ra ngoài, tiện thể so bì vấn đề thái độ của đám Hàn bồng.

“Trương Trần này không đại diện cho Long Quốc, chỉ đại diện cho y thuật trong lòng mình! Tại đây tôi xin phép thỉnh giáo Hàn y, không biết các vị có dám thử không?”, Trương Trần nghiêm giọng hỏi.

Kim Lăng Quốc nghiêng răng ken két, người sau lưng lão cũng chỉ muốn tát chết Trương Trần. Lời nói của Trương Trần khiến chúng không thể nào rút lui được, dù không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

“Thẳng thua tính thế nào đây?”, qua một hồi lâu, Kim Lăng Quốc trầm giọng hỏi.

Chương 80: C80: Rốt cuộc cậu muốn làm gì

Nếu Trương Trần không đại diện cho Long Quốc, vậy thì cho dù lão thắng cũng không thể nào. giẫm lên thể diện của Long Quốc được, thế thì hà tất lão phải thi tài cùng Trương Trần chứ!

“Khà khà, Kim tiên sinh cũng nghe thấy rồi đấy, những người phía sau tôi không cho tôi đại diện Long Quốc, tôi cũng không dám. Vì thế, đây chỉ là cuộc thi trên danh nghĩa cá nhân tôi thôi. Nếu tôi thua, từ nay xin thề không nhắc tới hai chữ “đông y” nữa. Nếu như tôi thắng, cũng chỉ là ăn may thôi, các ông cứ tùy ý!”, Trương Trần bình tĩnh đáp.

“Thầy ơi, đừng đồng ý với nó, nó không xứng đáng đâu!”, người phía sau Kim Lăng Quốc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kim Lăng Quốc phất phất tay ngăn cản lời nói của đệ tử. Bây giờ lão không muốn đồng ý cũng phải đồng ý. Lão phải thể hiện ra khí phách của mình, nếu không chẳng phải những lời trước đó của Trương Trần là đúng, rằng người Hàn bồng không biết phép lịch sự hay sao?

“Được. Tôi giúp cậu được như ý nguyện, nếu cậu đã nhắc tới thể hệ trẻ, vậy thì để đệ tử của tôi ra tay!

Kim Lăng Quốc gọi: “Phác Đại Nguyên!”

“Thưa thầy!”, người được gọi là Phác Đại Nguyên lập tức bước lên phía trước.

Lăng Quốc gật gật đầu, lão nhìn Trương Trần rồi hỏi: “Cậu muốn thí cái gì?”

“Tùy cho các ông chọn!”, Trương Trần thản nhiên đáp.

Câu nói này lại khiến đám người Hàn bồng tức đến mức uất nghẹn.

“Vậ được!”, Kim Lăng Quốc nói: “Các cậu còn trẻ, nên chú trọng kiến thức cơ sở, mà thuật châm cứu chính là một phần lớn trong đông y, vậy thì hãy so tài kỹ năng cơ bản của các cậu đi!”

“Người đâu, mang đạo cụ lên!”, Kim Lăng Quốc {` không hề đợi Trương Trần đáp lời. Trong lòng lão vốn đang tức tối, lúc này lão không còn tâm tư đâu

mà nhiều lời với một bề dưới như Trương Trần. Lão chỉ muốn nhanh chóng cho đệ tử của mình giã đập thẳng nhai này xuống, sau đó để lão đích thân ra tay đập Đông y của Long Quốc xuống đất.

Có người nhanh chóng mang ra mấy thứ như bì lợn, tấm gỗ và các vật dụng khác.

“Người đến là khách, xin mời ra tay trước!”, Trương Trần lùi về sau một bước, nhìn Phác Đại Nguyên rồi nói.

Phác Đại Nguyên cũng không nhiều lời, khẽ hừ một tiếng, chọn ngay miếng gỗ kia khiến đám đông nhìn thấy mà kinh ngạc.

Trong số các vật dụng kia, không cần nghĩ ngờ nhiều, miếng gỗ cần nhiều công lực nhất.

Cười gằn một tiếng, Phác Đại Nguyên lấy kim châm vàng trong chiếc túi vải giắt ở thắt lưng, không buồn nhìn Trương Trần, bắt đầu xuống châm.

“Hay lắm, tay chân rất vững vàng!”, một số bác sĩ đông y gật đầu tán thưởng, yếu tố cơ bản nhất khi châm cứu là chân tay phải vững vàng.

Sau khi tay vững rồi mới nghĩ tới chuyện châm vào đâu, huyết vị của con người cộng dồn vào có đến hàng nghìn huyết lớn nhỏ, lỗ như không cần thận mà cắm nhầm, có khả năng sẽ tạo ra hậu quả không gì cứu vãn nổi.

Hết châm này đến châm khác, Phác Đại Nguyên nghe được vài câu tán thưởng nên nở nụ cười đắc ý, tốc độ bàn tay quả thực không hề chậm chạp, chưa được bao lâu đã cắm xuống bảy châm.

“Xin mời các vị kiểm tra!”, cảm châm xong, Phác Đại Nguyên lui về sau một bước.

Chỉ một loáng đã có người bước tới cầm tấm gỗ đó lên đưa cho từng vị giám khảo xem xét.

“Khá lắm, rất rất khá, lúc còn trẻ lão phu cũng không làm được đến mức này...”

“Lần này e là Hàn y thẳng chắc rồi, cho dù thằng nhóc Trương Trần kia có chút kỹ năng, nhưng cũng không thể làm đến mức này được, mà như thế là còn coi trọng nó lắm rồi đấy!”

Sau khi các giám khảo xem xong, mấy người đó

đồng loạt nhất trí rằng Phác Đại Nguyên thẳng chắc rồi.

“Đến lượt cậu rồi đấy, người Long Quốc!”, Phác Đại Nguyên lạnh lùng nói.

Trương Trần gật đầu, bước lên phía trước, đám đông tò mò nhìn sang, họ muốn biết Trương Trần sẽ chọn loại đạo cụ nào.

Thế nhưng, Trương Trần nán lại trước chỗ đạo cụ trên bàn, nhưng từ đầu đến cuối không chọn bất cứ thứ gì.

“Thằng nhãi này giờ trò gì vậy?”

“Mau lên chứ, không làm được thì nhanh chóng rút đi!”, đám người Hàn bổng kia dùng ngôn ngữ của mình lẫn cùng vài từ tiếng Trung rời rạc mà nói.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”, Phác Đại Nguyên hỏi.

“Mấy món đạo cụ này cơ bản quá, từ hồi ba tuổi tôi đã không dùng đến nữa rồi!”, Trương Trần lắc đầu với vẻ tiếc rẻ, sau đó không đợi đám đông phản nộ vì câu nói ngông cuồng của anh, ngay sau đó, câu nói ngông cuồng hơn nữa đã thốt ra.

“Tôi đành dùng chiếc khay bên dưới này vậy!”, Trương Trần ném đạo cụ bên trên đi, cầm chiếc khay đựng lên.

“Cái thặng ngu này, nó đang vờ vịt gì đấy, nó cảm châm vào khay sắt kiểu gì được, tưởng mình là tên lửa à?”

“Đúng thế, thặng vô dụng này đúng là làm mất hết mặt mũi của Long Quốc, đòi dùng khay sắt cơ đấy!”

Chương 81: C81: Làm cái quái gì đây

Một đám người ngồi trên vị trí của mình, không ngừng chửi rủa. Nếu không vì kiêng dè hoàn cảnh hiện tại, họ chỉ muốn xông lên đập Trương Trần xuống dưới.

Người ta bày đạo cụ ra cho anh dùng, thế mà anh ngông cuồng bảo rằng từ hồi ba tuổi anh đã không dùng mấy thứ này nữa.

Dường như họ có thể tưởng tượng ra, sau này, nếu chuyện này đồn ra ngoài, bài đăng nổi bật nhất trên cùng sẽ là: Long Quốc thật kỳ dị, lừa bịp mọi người trên đại hội y học, muốn dùng kim châm cứu bằng vàng cắm vào khay sắt, không biết có phải Long Quốc xem phim truyền hình nhiều quá hay không!

Mặt mũi bộ trưởng Vương cũng sa sầm xuống, thời khắc này, thiện cảm của ông ấy dành cho Trương Trần như bốc hơi bằng sạch. Ông ấy buồn bực lắm, những lời Trương Trần nói lúc đầu nghe hay hóm như thế, vậy mà chưa đầy mười phút đã như biến thành một con người hoàn toàn khác, sao lại không biết trời cao đất dày đến vậy!

“Yên lặng!”, đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên, đám đông nhìn sang, chỉ thấy một cô gái đứng sau đoàn người. Cô ấy mặc Hán phục màu xanh dương thẫm, tóc dài đến thắt lưng, trên gương mặt nhỏ nhắn không hề điểm tô bất kỳ thứ son phấn nào cũng đủ khiến người ta không thể dời mắt.

“Là truyền nhân của Dược Vương Cốc đây, thật không ngờ họ cũng đến đây. Chỉ sợ nếu không vì Trương Trần ngông cuồng đến mức họ cũng không nhìn nổi, chắc họ cũng không lên tiếng đâu!”, một vài người nhận ra thân

phận của cô gái này nên lập tức hô ầm lên.

“Không, không chỉ có Dược Vương Cốc, đến cả ông cụ Hồi Xuân Thủ của thủ đô cũng t: đột nhiên, một tiếng hô kinh ngạc vang lên, đám đông quay sang nhìn thêm lần nữa, thấy ngay một ông cụ đang ngồi trên xe lăn, lần này ai nấy há hốc miệng, vô cùng kích động.

Hóa ra, truyền nhân của các thế gia Đông y cùng vài trụ cột trong ngành đều tới cả, chỉ là họ không tuyên bố rầm rộ mà lặng lẽ đứng trong đám đông để quan sát. Nếu không vì có người nhắc nhở, làm gì có ai biết được ông cụ ngồi trên xe lăn này có danh tiếng đến vậy?

Cô gái tên Dược Vương Cốc kia nhíu mày với vẻ bất mãn, quát lên lần nữa: “Im lặng!”

Bấy giờ đám đông mới đè nén âm thanh của mình, dù sao thân phận của người ta vẫn còn lù lù ra đó.

“Tôi hỏi anh, anh chắc chắn muốn dùng cái khay sắt này chứ?”, cô gái Dược Vương Cốc hỏi.

“Sao vậy, không được à?”, Trương Trần khẽ cười.

“Tiên tử, cô khỏi cần nhiều lời với hấn làm gì. Chắc chắn đầu óc thẳng nhãi này úng nước rồi, nếu không thì là lừa bịp đám đông. Kim châm cứu nhỏ như thế, làm sao mà cắm vào được”, có người cất tiếng cười chế nhạo.

“Được rồi, Trương Trần, cậu mau chóng nhận thua rồi rút xuống đi. Cũng may cậu biết thân biết phận, biết mình không có tư cách đại diện cho Long Quốc, nếu không hôm nay cậu không bước ra khỏi cánh cửa này được đâu!”

Thế nhưng, cô gái Dược Vương Cốc kia chỉ lắc đầu. Cô nhìn về phía Kim Lăng Quốc rồi nói: “Kim tiên sinh, đừng nói là một cái khay sắt, với kỹ năng cơ bản của Long Quốc, đến cả một tấm thép cũng châm kim vào được,

không biết các ông có hiểu điều này không?”

Kim Lăng Quốc gật gật đầu: “Tôi từng nghe nói rồi! Hàn bồng chúng tôi cũng có người thử nghiệm điều này, nghe ý của cô thì kỹ năng cơ bản của Trương Trần đã đạt đến mức này?”

Cô gái Dục Vương Gốc lắc lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng tôi muốn đứng ra giải thích vài câu, tránh cho một số kẻ vô tri chỉ biết vài cọng lông đã tưởng mình biết cả con lợn, nói cách khác, tôi tới phổ cập một vài kiến thức cho họ. Quả thực có thể châm kim vào khay sắt được!”

Cô gái nói xong những câu này, mấy trăm người có mặt ở đó bỗng chốc trở nên lúng túng, mặt mũi đỏ như. Không cần nghĩ ngợi gì thêm, câu này nhắm tới tất cả bọn họ. Trước đó, họ còn lớn tiếng chỉ trích làm sao có thể châm kim vào khay sắt được, trừ khi Trương Trần là tên lừa.

Thế nhưng đám đông lúng túng thì lúng túng chứ không ai nghĩ rằng Trương Trần có thể châm vào được, cùng lắm chỉ là tri thức của anh sâu rộng hơn thôi.

“Nếu không còn vấn đề gì khác thì tôi bắt đầu nhé”, Trương Trần khế nói, đám đông lập tức ngậm miệng. Họ muốn xem thử Trương Trần có thể làm được không, nếu Trương Trần không làm được, vậy thì họ cũng không mất mặt lắm.

Thời khắc này, Kim Lăng Quốc, Dục Vương Cốc, Hồi Xuân Thủ cùng một số truyền nhân của các thế gia Đông y chưa đứng ra nói rõ thân phận đều căng mắt ta nhìn chăm chăm vào Trương Trần. Nếu Trương Trần đã dám chọn khay sắt, vậy thì chắc chắn cũng có chút bản lĩnh.

Mà ở bên dưới, khi nghe được lời giải thích của cô gái Dục Vương Cốc, gương mặt già nua của bộ trưởng Vương sắp vùi vào đũng quần luôn rồi.

“Nhìn kỹ nhé!”, Trương Trần hô một tiếng, cánh tay dang ra, chiếc khay sắt trong tay anh bay thẳng lên, lao về phía trần nhà ở phía trên.

Xoạt xoạt xoạt...

Đám đông thậm chí có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng khay sắt ma sát với không khí, mà đúng lúc này, cánh tay của Trương Trần, ba ánh hào quang nhỏ đến mức khó thấy lóe lên rồi tắt.

“Keng...”

Ngay sau đó, chiếc khay sắt rơi xuống mặt bàn.

“Làm cái quái gì đấy, ném khay sắt làm gì?”, đám đông hô lên vì không hiểu.

“Nếu không có chuyện gì khác, mời các vị giám khảo xem qua một lát!”, Trương Trần nói.

Người phụ trách mang đạo cụ tới cho các vị giám khảo quan sát tỏ ra giễu cợt: “Có cái gì mà xem, cậu châm đi chứ!”

“Ai bảo với cậu là tôi chưa châm? Mẹ cậu gọi điện thoại báo cho cậu bị 2”, Trương Trần quay đầu hỏi.

“Gật..”, người này tỏ ra tức giận, nhưng ngay sau đó, biểu cảm trên mặt hắn bỗng chốc cứng đờ, trông như vừa gặp ma giữa ban ngày vậy.

Ánh đèn trên trần nhà rọi xuống, soi rõ ba chiếc kim châm cứu bằng vàng cắm trên mặt khay sắt, bấy giờ hắn mới nhìn thấy chiếc kim châm mảnh như lông bò.

Sau khi hoàn hồn, người phụ trách mang đạo cụ tới chỗ giám khảo nhìn Trương Trần bằng ánh mắt phức tạp. Hắn không biết mình nên nói gì nữa, cảnh tượng trước mặt đã vượt quá khả năng tưởng tượng của hắn, thậm chí hắn còn không biết Trương Trần ra tay vào lúc nào.

Chương 82: C82: Còn ai khác không

Ngay sau đó, hắn không dám nhìn Trương Trần nữa, cúi đầu tiến lên phía trước, lấy chiếc khay sắt mang cho giám khảo xem.

“Thế... thế này làm sao mà được, cậu ta ra tay lúc nào vậy?”

Ngay lập tức, mấy giám khảo kia nhìn xong mà sợ hết hồn. Họ sống quá nửa đời người, lần đầu tiên kinh ngạc đến vậy.

Nhìn thấy ánh mắt và giọng điệu kinh ngạc của những giám khảo này, đám đông cũng đồng loạt nhìn sang, thế nhưng khoảng cách thực sự quá xa, họ không nhìn thấy gì hết.

Chỉ có cô gái Dược Vương Cốc chăm chú nhìn Trương Trần.

Trên sân khấu, đám giám khảo kia vẫn đang bàn tán sôi nổi, trên mặt họ là vẻ kích động, qua một hồi lâu mới dần dần thu lại âm thanh.

Một người đại diện ban giám khảo đứng dậy, cầm chiếc khay sắt và nói: “Trước kia là lão già này có mắt không trông. Ba chiếc kim châm này cắm vào cạnh bên của khay sắt, khoảng cách không hề sai biệt, kim châm không bị tổn hại. Nếu bẻ gãy cả cây ở phần đáy, căn bản không thể nhìn ra bên trong này vẫn còn ba chiếc kim châm bằng vàng”.

“Lần này, Trương Trần tiên sinh của Long Quốc giành chiến thắng. Nếu mọi người còn nghi vấn, có thể truyền nhau mà xem”.

“Gì cơ, thế mà có thật, nhưng chúng ta có nhìn thấy cậu ta ra tay đâu, cậu

ta làm vậy từ lúc nào đó?”

“Ban nãy tôi thấy khay sắt bay lên rồi Trương Trần giơ tay một cái, chẳng lẽ...”

“Không thể nào, phim truyền hình còn chẳng dám quay như vậy!”

đám đông bắt đầu truyền tay nhau mà xem, từng tiếng hô kinh ngạc nhanh chóng vang lên khắp hội trường, mà mặt mũi của đám Hàn bồng kia sa sầm hết.

Phác Đại Nguyên đứng bên cạnh cũng sững sờ. Anh ta chưa từng nghe đến việc kim châm cứu có thể cắm vào khay sắt, nếu không phải ban nãy có người giải thích, thậm chí anh ta còn không biết đây cũng là một phần trong kỹ năng cơ bản.

Sau cùng, khi đa số mọi người đều tận mắt thấy rồi, hội trường bắt đầu vang lên tiếng hoan hô.

Long Quốc của họ thắng rồi, tuy rằng mới thắng một đồ đệ của Quý Thủ Kim Lăng Quốc, nhưng bản thân Trương Trần và Phác Đại Nguyên tuổi tác xêm xêm, đứng từ một phương diện nào đó, Long Quốc của họ đã thắng rồi.

Nhưng khi hoan hô, họ đã quên mất những lời mà trước đó họ ép Trương Trần phải nói ra.

“Trương Trần tôi không đại diện cho Long Quốc, chỉ đại diện cho y thuật trong lòng mình, thắng thua không liên quan gì tới Long Quốc”.

Kim Lăng Quốc bước lên phía trước kéo Phác Đại Nguyên đang đứng dại ra tại chỗ quay về. Lão nhìn về xám xịt trong đôi mắt của Phác Đại Nguyên mà thở dài. Lão hiểu rằng, đối với Phác Đại Nguyên lần ra tay của Trương Trần mang tới đả kích quá lớn.

“Con đừng nghĩ nhiều nữa, quay về tiếp tục học tập. Kỹ năng cơ bản thôi

mà, không thể hiện được điều gì!"

"Sư phụ, con..."

"Được rồi, con đã làm tốt lắm. Kỹ năng châm kim vào khay sắt từ lâu đã không còn ai luyện nữa, theo ta biết thì ở quốc gia của chúng ta cũng chỉ có một vài người từng thử. Đây không phải lỗi của con, cũng do sư phụ quá lơ là"

An ủi vài câu, Kim Lăng Quốc vỗ vỗ vai Phác Đại Nguyên, cậu ta gật đầu, rời khỏi đại sảnh. Lúc này cậu ta cần được yên tĩnh một mình.

Trên sân khấu, Trương Trần nhìn Kim Lăng Quốc rồi hỏi: "Kim tiên sinh, còn ai khác nữa không? Tôi biết ban nãy người bước ra mới chỉ là một đồ đệ, nhân tài trẻ tuổi thực thụ của quý quốc vẫn chưa bước ra".

, mí mắt Kim Lăng Quốc giật giật, tất cả mọi người có mặt ở đó đều câm nín.

Đồ đệ, như thế mới gọi là đồ đệ thì e rằng chín mươi phần trăm những người có mặt ở đây chỉ là hạng tép riu thôi.

Kim Lăng Quốc cũng vô cùng buồn bực, khóe miệng lão cứ giật giật. Trên phương diện kỹ năng châm cứu cơ bản, lão thực sự không hề có ý định nhường nhịn Trương Trần. Việc này đại diện cho thể diện của Hàn bồng, Phác Đại Nguyên cũng là người mạnh nhất rồi. Bây giờ Trương Trần hỏi như vậy, bảo lão phải trả lời thế nào?

Nói là không có, vậy chẳng khác nào vả vào mặt mình. Người ta đã cố tình dọn đường lui cho mình khi nói Phác Đại Nguyên là đồ đệ, nhưng quả thực lão không còn người nào khác.

Nhất thời, bầu không khí lúng túng lan ra khiến tất cả mọi người đều thấy mất tự nhiên.

Đôi mắt nhỏ nhưng sáng ngời của Chu Viên Viên nhìn Trương Trần, ban nãy cô ta vã mồ hôi thay cho Trương Trần, lúc này nghe Trương Trần nói vậy, lập tức không nén được tiếng cười.

ng nhìn thấy chưa, đây mới đích thực là không biết tự lượng sức mình đấy!", Chu Viên Viên lặng lẽ nói thầm bên tai Chu Nhân Kiệt.

Chu Nhân Kiệt tức đến mức nghiến răng kèn kẹt, trong lòng đã lôi Trương Trần với cháu gái mình ra mắng cả nghìn lần. Ban nãy nhìn thấy biểu hiện của Trương Trần ông ta đã không dám nói câu khích bác nào, chỉ sợ có người sẽ "tính sổ" với mình, nhưng ông ta không ngờ người tính sổ với mình là cô cháu gái.

"Kim tiên sinh, ông vẫn đang nghe chứ, còn ai khác không?", trên sân khấu, Trương Trần lại cất tiếng hỏi.

"..", Kim Lăng Quốc liếc mắt nhìn Trương Trần rồi đáp: "Đông y chú trọng nhất là "khí", có lẽ người luyện "khí" đến mức độ này không nhiều, vòng đầu tiên này, chúng tôi thực sự đã thua rồi!"

"Nhưng Đông y không chỉ có mỗi châm cứu, còn có vọng vấn văn thiết, nếu cậu dùng danh nghĩa một mình cậu tiếp tục cọ xát, tôi sẽ đồng ý với cậu!", Kim Lăng Quốc chậm rãi nói, lúc này đây lão bắt đầu thấy vui mừng vì những lời Trương Trần nói lúc đầu.

Chương 83: C83: Vọng văn vấn thiết à

Cùng lúc đó, trong lòng Kim Lăng Quốc có chút trống rỗng

Tên Trương Trần này vừa tới liền nói mình học được vài chiêu từ Tiền Sinh Bình, chỉ với vài chiêu này mà đã đánh bại được đệ tử đặc ý nhất của lão, vậy Tiền Sinh Bình kia phải mạnh tới cỡ nào chứ?

Lúc này, Kim Lăng Quốc trong lòng mông mỏ về tin tình báo của mấy tên đệ tử, gã Tiền Sinh Bình này là ai, trước giờ lão chưa từng nghe tới, có lẽ nào người là một cao thủ ở ẩn của Long Quốc, chỉ là xuất chiến vào phút chót giống như mình không?

Nhưng nói đi nói lại, Trương Trần này cũng đã đánh vào mặt lão rồi, giờ lão cũng không còn cách nào né tránh được nữa, chỉ mong người đệ tử tiếp theo vọt vát lại được chút thể diện, đồng thời lão cũng có thể nhìn ra thủ pháp của tên Trương Trần kia, từ đó thăm dò khả năng thật sự của gã Tiền Sinh Bình thần bí kia.

“Vọng Văn Vấn Thiết à?”, Trần Kim cười nhẹ một tiếng, nếu như nói cách dùng lực là tiêu chuẩn chuẩn mực nhất về kỹ năng cơ bản trong châm cứu, thì Vọng Văn Vấn Thiết chính là kỹ năng căn bản nhất của Đông y nói riêng và cả ngành y học nói chung.

Dù sao, nếu như không chẩn đoán được bệnh nhân mắc phải căn bệnh gì thì dù thủ pháp châm cứu có điêu luyện đến đâu cũng không có tác dụng

Vọng Văn Vấn Thiết được truyền lại tới tận bây giờ, không phải chỉ là nghe cho sướng tai, nói cho sướng miệng vậy đâu!

Hơn nữa, 99% số người học y có mặt tại đây, bài học cơ bản đầu tiên lúc vào nghề chính là Vọng Văn Vấn Thiết, dù gì thì không phải ai cũng có thầy chỉ dẫn.

So với thủ pháp dùng kim châm cứu đâm qua mâm sắt vi diệu của Trương Trần, vọng văn vấn thiết thực tế hơn nhiều, bọn họ cũng có thể hiểu được.

“Được thôi, vậy trong bốn phương pháp này, mấy người muốn chọn cái nào?”, Trương Trần hỏi

“Tất nhiên là “Vọng” (Nhìn) rồi, thông qua việc quan sát biểu hiện của bệnh nhân để đưa ra kết luận, kết luận của ai chính xác nhất người đó thắng, thế nào?”, Kim Lăng Quốc cũng không mất đi sự kiêu ngạo và căm phẫn.

“Được thôi!”, Trương Trần gật đầu. Hai bên đều đã thống nhất, viện trưởng Ngô

đứng dậy nói sơ qua về quy tắc, rồi gấp gáp lui về chuẩn bị.

Hai bên sẽ lựa chọn một bệnh nhân bất kì, để tránh hai bên gian lận, ở Long - Hàn, mỗi nước sẽ cử một người đi theo quan sát mỗi bên, rồi đem kết quả chẩn đoán viết lên giấy

Khi bệnh nhân tới, Trương Trần và đội tham dự của nước Hàn đồng loạt viết kết quả của mình xuống, cuối cùng sẽ công bố trước công chúng, như vậy sẽ tránh được việc khi hai bên nói ra đáp án giống nhau, một bên sẽ nói bên còn lại gian lận.

Trương Trần yên lặng ngồi chờ đợi trên đài thi đấu, Kim Lăng Quốc cử ra đệ tử lớn tuổi nhất của mình tham chiến, nhìn qua gương mặt người đó thì cũng phải gần 40 tuổi rồi!

“Thầy yên tâm, con sẽ không làm thầy thất vọng đâu, con sẽ đòi lại danh dự của chúng ta!”

“Được!”, Kim lăng quốc gật đầu, không nói gì thêm nữa

Phía dưới đài thi đấu, mọi người đồn đoán coi lần này liệu phần thắng sẽ thuộc về ai, dù cho trận trước thủ pháp của Trương Trần thật sự làm họ bị shock, nhưng tiếc là học vấn của họ quá thấp, mấy thủ pháp này đối với họ giống như việc dạy toán cao cấp cho học sinh tiểu học vậy, bọn họ chỉ biết thốt lên ồ woa, lợi hại quá, thật là vi diệu mà, nhưng bọn họ cũng chẳng hiểu được thực hiện kiểu gì.

Chỉ là vọng văn vấn thiết lại không giống như: vậy, chỉ cần là những người học y có mặt tại đây đều có thể ít nhiều hiểu được.

Còn vị truyền nhân của Dược Vương Gốc, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn khắp người Trương Trần, trong ánh mắt đó lộ rõ sự hứng thú, Hồi Xuân Thủ của thủ đô cũng nhìn Trương Trần, còn có con cháu của mấy gia tộc Đông y lớn cũng dồn hết sự chú ý lên người anh.

Chàng trai trẻ này xuất hiện một cách bất ngờ, hơn nữa chiến thắng một cách rất dứt khoát, vô hình chung làm cho người xem trở nên tò mò với kết quả trận đấu tiếp theo

Ở góc phía đông, Chu Nhân Kiệt cười nhạo cô cháu gái đang hưng phấn tột cùng, nói: "Lúc này chỉ là ăn may thôi, nhưng mà châm cứu và vọng văn vấn thiết tuyệt nhiên không thể làm bừa được, châm cứu chỉ cần chăm chỉ luyện tập là được, cái còn lại nhất định phải có kiến thức và kinh nghiệm khám bệnh trên 10 năm, lần này để ông coi cậu ta làm được gì!"

Chu Viên Viên liếc nhìn ông nội mình, cũng không nói gì nữa, trong lòng cô ta hiểu rõ, lần này hoàn toàn là độ kinh nghiệm, số lượng bệnh nhân từng chẩn đoán càng nhiều, kinh nghiệm càng phong phú, mà nước Hàn lần này cử ra rõ ràng là đại diện lớn tuổi nhất

Bên phía bộ trưởng Vương, ông ấy cũng đang dò hỏi Tiền Sinh Bình!

Trong lúc công chúng đang đồn đoán, viện trưởng Ngô cũng quay lại rồi, sau lưng còn dẫn theo một người đàn ông khoảng 30 tuổi, công chúng thấy viện trưởng Ngô quay lại liền lập tức im lặng, kịch hay chuẩn bị bắt đầu rồi!

"Các vị, đây là bệnh nhân do hai nước Long - Hàn tùy ý lựa chọn, chúng tôi sẽ dùng thiết bị, cách khám của hai bên và lời khai của bệnh nhân rồi ghi đáp án lên giấy".

Viện trưởng Ngô giơ tờ giấy trong tay lên, sau đó dùng một ly nước chặn nó lại, nói: "Bây giờ, mời hai đội bắt đầu quan sát và viết kết luận của mình lên giấy, thời gian cho phần thi này là 10 phút!"

Ngay sau khi viện trưởng Ngô dẫn người lên và tuyên bố anh ta là đạo cụ để thi đấu, đám đông phía dưới bắt đầu cùng với những người thân quen bên cạnh thì thầm bàn luận

Bốn bề là những tiếng xì xào bàn tán, còn Trương Trần và đại diện nước Hàn trên sân khấu thì khẽ gật đầu.

Chương 84: C84: Có khi nào là thật không

Đại diện của nước Hàn tên là Lý Thuần Chính, gã ta lập tức cầm lấy tờ giấy và bút than, nhìn chăm chăm về phía người bệnh vốn trông không khác gì một người khoẻ mạnh bình thường kia, hay nói cách khác là một đạo cụ!

Đồ đệ này của Kim Lăng Quốc là người lớn tuổi nhất, và cũng là người có kinh nghiệm phong phú nhất, vai vế của Kim Lăng Quốc quá lớn, tất nhiên không phải ai cũng xứng đáng để lão ra tay, mà Kim Lăng Quốc không ra tay thì bệnh nhân đều là gã khám.

Nhiều năm tích lũy lại, số bệnh nhân mà gã từng chẩn đoán không được một ngàn người thì cũng phải được tám trăm.

Liếc nhìn Trương Thần ở bên cạnh, Lý Thuần Chính cười lạnh một cái, với một cuộc tỉ thí kinh nghiệm như thế này, gã không tin một người trẻ tuổi như Trương Trần có thể hơn mình!

"Lão Tiền, ông thấy thế nào?", bộ trưởng Vương có phần căng thẳng, nói

"Sắc mặt bệnh nhân không có điểm gì bất thường, nhưng chỉ cần quan sát kĩ sẽ nhận ra gương mặt người bệnh có chút vàng vọt hơn người bình thường, đây là biểu hiện của suy nhược, lại nhìn quần áo mà người đó đang mặc, nhiều hơn người thường một lớp áo khoác, dù cho là chuẩn bị trước những lúc cần, nhưng anh ta lại mặc trên người, chứng tỏ anh ta sợ lạnh hơn người bình thường, đây là biểu hiện của chúng ớn lạnh..."

Tiền Sinh Bình cũng đang cẩn thận quan sát người bệnh, nghe thấy câu hỏi của bộ trưởng Vương cũng nhỏ giọng đáp.

Chỉ có điều ông ấy lại tiếc nuôi lấc đầu.

"Sao rồi?", bộ trưởng Vương chưng ra bộ mặt không hiểu gì hết.

"Haha!", Tiền Sinh Bình cười khở, giảng giải: "Bộ trưởng Vương, ông có biết vọng văn vấn thiết vốn là một tổng thể, nếu như chỉ dựa vào việc quan sát (Vọng) bên ngoài, tôi cũng chỉ biết được nhiều đó mà thôi, tuy nhiên tỉ lệ chính xác cũng chỉ dám chắc 50%".

"Đây chỉ là quan sát nhưng muốn nhìn ra căn nguyên của bệnh, đúng là khó càng thêm khó, trừ khi thêm cả Văn, Vấn, Thiết ba thứ này mới có thể chẩn đoán chính xác được

"Vậy thì. bộ trưởng Vương vừa định nói gì đó, Tiền Sinh Bình liền giải thích thêm: "Vừa rồi, thủ pháp của Trương Trần đúng là chưa từng thấy, nhưng mà trước mắt cả Long Quốc, sợ là cũng không tìm được một người như vậy, nhưng mà giờ là cái này... luận về tuổi tác và kiến thức cậu ta đúng là sẽ có chút thiệt thòi!"

"Vậy tại sao Trương Trần chỉ ngồi im không động đậy, đừng nói là cậu ta không nhìn ra cái gì nhé!", bộ trưởng Vương lau mồ hôi, nói

"Cậu ta có động đậy hay không cũng đâu quan trọng, dù gì cậu ta cũng không đại diện cho ai hết, thắng thua cũng là việc của riêng cậu ta thôi!", Tiền Sinh Bình thản nhiên đáp, bộ trưởng Vương im lặng không nói lời nào, vẻ mặt lộ rõ sự tiếc nuối. ryện hay? ìm ngay rang chính ... rUm r yn.Vn ...

Trong khi tất cả mọi người đều đang dựa trên kinh nghiệm của bản thân nhìn ra được một vài chứng bệnh, trên sân khấu, Lý Thuần Chính ngưng bút, cười lạnh.

"Haha, bác sĩ Trương, sao cậu lại không nhúc. nhích gì hết vậy, thời gian sắp hết rồi, chẳng lẽ cậu không nhìn ra được triệu chứng gì nên không biết nên viết gì à?", Lý Thuần Chính châm chọc

"Có vài từ thôi, cũng chẳng đáng để động bút!", Trương Trần lắc đầu đáp.

"Xì", Lý Thuần Chính cười đều một tiếng, gã nhìn ra 6 triệu chứng chồng chéo lên nhau, nếu chỉ viết thôi cũng đã mất nửa ngày mới xong, Trương Trần lại còn nói chỉ có vài từ, đúng là trò cười cho người trong nghề!

Từ lúc sinh ra sợ là thằng nhóc này chỉ học mỗi những kiến thức căn bản của châm cứu mà bỏ qua những kiến thức y khoa khác, trong ván trước, thằng ranh này cũng chỉ là may mắn bốc trúng sở trường mà thôi, để xem lần này Trương Trần làm sao để giữ thể diện khi thua.

Cầm tờ giấy kết quả trên tay, gương mặt già của viện trưởng Ngô cũng có chút bối rối, không ngừng nháy mắt nhìn Trương Trần, cậu động đậy chút coi nào, ông ta sắp biến mặt mình thành quả mướp khô, mắt cũng sắp co rút lại rồi, nà Trương Trần làm như không nhìn thấy khiến ông ta sốt ruột quá chừng!

Cuối cùng, cùng với tiếng chuông vang lên, đồng hồ đếm ngược cũng đã chạy tới giây cuối cùng!

Viện trưởng Ngô thở dài một hơi, tiến lên phía trước, cầm lấy tờ đáp án của Lý Thuần Chính, nhìn thấy Trương Trần không viết một nét nào, ông ta chỉ có thể đối chiếu của Lý Thuần Chính trước rồi.

Dù người xem bốn phía đều có chút nghi hoặc, nhưng mà lần này họ đã rút ra bài học rồi, không có lập tức lên tiếng, tránh việc giống như ván trước, bị Trương Trần cho một pha lật ngược tình thế.

"Anh Lý Thuần Chính, đúng được 6 trên 8 hạng mục, và phương pháp điều trị đề xuất cũng rất thoả đáng", viện trưởng Ngô đem kết quả kiểm tra của bệnh viện và kết quả của Lý Thuần Chính đồng loạt giao cho giám khảo

"Sai, hoàn toàn sai rồi, sai một cách hoàn toàn!", Trương Trần đột ngột lên tiếng

"Tên này lại muốn bày trò gì vậy?", không ít người cảm thấy nghi ngờ, vốn là họ đã quyết định là không chờ tới kết quả cuối cùng sẽ không cười nhạo Trương Trần, nhưng bọn họ thật sự là không nhìn được rồi!

Phải biết là lúc Trương Trần và đối thủ đang quan sát, bọn họ cũng có quan sát, này có lẽ nào là chẩn đoán của bọn họ cũng bị cho là sai à!

"Nếu như tôi đoán không nhầm, những triệu chứng anh ta viết chỉ là triệu chứng cơ bản của chứng ớn lạnh, mà nếu đã là bệnh thì phải tra ra tận gốc rễ của bệnh nằm ở đâu".

Bỏ qua những nghi hoặc của đám đông, Trương Trần dứt khoát nói: "Bệnh nhân chỉ là bị thận yếu, Đông y lấy cơ thể làm gốc, tất cả triệu chứng chỉ là trên sách vở mà thôi, thật ra cách chữa trị rất đơn giản, chỉ cần mỗi ngày bệnh nhân chạy vượt dã 5km, không tới một tháng sẽ có hiệu quả!"

"Cái gì, chỉ có mỗi vậy sao, có khi nào là thật không?"

"Tôi thấy chỉ là lạnh gan, dạ dày và lá lách không tốt, trừ khi..."

Khi những lời của Trương Trần vừa kết thúc, rất nhiều người cảm thấy nghi hoặc với chính mình, bất kể là Lý Thuần Chính hay bọn họ, không một ai nói là thận yếu cả, cái này không phải là họ dốt, mà chỉ là dựa vào kinh nghiệm của bản thân và hai mắt để quan sát, thật là khó phán đoán mà!

Chương 85: C85: Nhất định phải chiến thắng nhé

Trên đài thi đấu, mấy vị giám khảo nhíu mày, theo như những gì họ quan sát được thì kết quả cũng là như thế, nhưng đột nhiên Trương Trần nói vậy, vì công bằng cũng như thể hiện sự tôn trọng đối với đồng y, bọn họ quyết định sẽ tự mình kiểm tra lại một lượt nữa.

Bảy tám người đức cao vọng trọng giới y khoa đồng loạt ra tay, vây kín xung quanh người bệnh, người thì bắt mạch, người thì hội chẩn...

Chỉ một vài phút sau, bọn họ đã cho ra được. kết quả chẩn đoán cuối cùng!

Cả tám bác sĩ đồng loạt nhìn nhau rồi nở một nụ cười gượng gạo!

"Công bố đi", một người trong số đó lên tiếng.

Đại diện ban giám khảo khế gật đầu, nói: "Nếu chỉ dựa vào mắt thường và kinh nghiệm, phán đoán của chúng tôi và anh Lý Thuần Chính gần như tương tự nhau, nhưng khi trực tiếp kiểm tra tổng quan toàn bộ, không khó để phát hiện căn nguyên của bệnh, bệnh nhân này là mắc chứng thận yếu...".

"Chúng tôi... cảm thấy hổ thẹn thật sự!"

Cùng với câu trả lời của giám khảo, cả hội trường im lặng, những vị giám khảo này không có lý do gì để nói dối cả, bọn họ đều là những thành viên của Hiệp hội Y học Quốc tế, họ chính là những người có thẩm quyền nhất trong lĩnh vực này!

"Quý Thủ tiên sinh, ông có muốn tự mình kiểm tra lại một lần nữa hay không?", vì để thể hiện sự tôn trọng với Quý Thủ, vị giám khảo kia tiếp tục hỏi một câu!

"Không cần nữa!", vẻ mặt Kim Lăng Quốc chảy dài uể oải, hai trận đấu, cả hai trận đều thua, tên nhóc đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai, là học trò của kẻ nào?

Ban này lão cũng quan sát người bệnh kia, ngay đến cả lão ta cũng không nhận ra điều này.

"Xin..xin hỏi... các anh còn muốn tiếp tục thi đấu nữa không?", vị giám khảo kia liếm nhẹ đôi môi khô khốc, dè dặt hỏi, ngày hôm nay coi như ông được mở rộng tầm mắt rồi, ông hỏi câu này cũng là có mục đích riêng, ông vẫn muốn tiếp tục xem Trương Trần sẽ chẩn bệnh như thế nào.

Những người khác cũng đang nhìn chăm chăm, rõ ràng, trong lòng bọn họ cũng có mong muốn giống với vị giám khảo này.

Kim Lăng Quốc một câu cũng chẳng nói được nữa, liên tiếp thua hai ván như vậy, lão còn có thể cử ai lên tiếp chứ, chỉ có thể chính lão tự ra tay rồi, nhưng mà địa vị của lão ở đây thật là....

Ngay vào lúc này, Trương Trần đột nhiên lên tiếng, khẽ cười và nói: "Ông Kim, tôi rất thất vọng với truyền nhân của nước ông, rõ ràng là chẳng có chút tiến bộ nào, bằng không thế này đi, ông đích thân ra tay, như vậy dù cho tôi có thua thì cũng tâm phục khẩu phục!"

"Cậu chắc chắn muốn vậy sao?", Kim Lăng Quốc hỏi, chủ động bỏ qua sự mỉa mai ẩn trong câu nói của Trương Trần, Trương Trần có đủ tư cách để nói những lời này, lão cũng không có cách nào phản bác được!

"Tất nhiên rồi!" Trương Trần gật đầu, vào lúc này, hội trường đồng loạt rộ lên những tiếng hoan hô, đều là những lời tán thưởng Trương Trần, lần này Trương Trần đã tát thẳng vào mặt nước Hàn, bọn họ trong lòng đều vô cùng kích động!

"Vây được, vốn là trước đây đã chuẩn bị sẵn các hạng mục thi đấu rồi, giờ để hai người thử nghiệm trước vậy!"

Kim Lăng Quốc lần này cũng không nói thêm gì, màn thể hiện của Trương Trần thật sự là quá xuất sắc, cho dù trong lòng lão cũng đã hiểu, nếu như lão còn không chịu ra tay, chỉ có thể để Trương Trần đắc ý rời đi rồi!

Những người khác cũng không còn thể hiện vẻ khinh thường như lúc trước, hai pha lật ngược tình thế đẹp mắt kia của Trương Trần, trong lòng bọn họ sớm đã công nhận anh là cao thủ trong giới đông y rồi.

Ở phía dưới khán đài, mấy người bộ trưởng Vương, Tiền Sinh Bình và Chu Viên Viên đều lộ rõ vẻ kích động trong ánh mắt, Trương Trần đã dùng thực lực để chứng minh bản thân mình, khiến cho Quý Thủ giờ cũng phải nhìn anh bằng một ánh mắt khác mà tự mình ra mặt ứng chiến!

Hơn nữa với việc Quý Thủ trực tiếp ứng chiến, viện trưởng Ngô càng không dám lơ là chút nào, lập tức gọi người chuẩn bị đạo cụ!

Rất nhanh sau đó, mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo, viện trưởng Ngô bước lên đài thi đấu giới thiệu sơ qua về quy tắc, đây vốn là chuẩn bị để nói cho Tiền Sinh Bình và Quý Thủ Kim Lăng Quốc nghe, giờ đây, quy tắc vẫn vậy, nhưng một trong hai người đứng nghe quy tắc đã thay đổi rồi!

"Trên đài thi đấu là hai bệnh nhân bị xuất huyết não nặng, đã hôn mê hơn nửa tháng nay rồi, hai người tùy ý lựa chọn một người, người nào làm cho bọn họ tỉnh lại chính là người thắng cuộc!"

Quy tắc của vòng thi này chính là không có quy tắc gì cả, chỉ cần có thể đánh thức được người bệnh đang hôn mê kia, dù cho có phóng hoả đốt cả cái hội trường này cũng không sao hết!

Tất cả người của Long Quốc đều rất kích động, kính phục nhìn về phía Trương Trần, bọn họ chỉ muốn đem hết ý chí của mình truyền cho Trương

Trần, trận đấu này là chiến đấu vì lòng tự tôn dân tộc mà!

"Nhất định phải chiến thắng nhé..."

"Nhất định phải chiến thắng, anh nhất định sẽ làm được..."

Những tiếng hoan hô cứ thế nổi lên, ngay sau đó, những tiếng cổ vũ trong hội trường hoà vào làm một, đám Hàn Bồng kia tức đến đỏ mặt, bọn họ ít người, giọng nói lại nhỏ, căn bản là không thể át được tiếng cổ vũ của người Long Quốc!

Bộ trưởng Vương kích động nắm chặt lấy tay của Tiền Sinh Bình, khiến người ngồi sau khẽ nhíu mày.

Trận quyết đấu của hai người trên đài thi đấu đã lên tới đỉnh điểm, giờ đã không còn đường lui nữa rồi, trong hội trường có hàng trăm người đang theo dõi, còn ngoài kia là hàng nghìn người đang chờ đợi, một số nhà báo còn bị chặn phía bên ngoài, có thể nói, giờ nơi này đã thu hút sự chú ý của hàng chục ngàn người, nếu thắng, danh tiếng vang dội, trở thành thần y của cả một thế hệ, mà ngược lại, nếu thua sẽ tức khắc bị công chúng quay lưng bỏ mặc!

Kim Lăng Quốc cũng không giống như đệ tử của mình luôn miệng ăn nói giễu cợt, lão dồn hết tinh thần, lấy kim bạc trên thắt lưng ra, nói: "Bác sĩ Trương, cậu chọn trước đi!"

Trương Trần khẽ nhìn hai người đang nằm trên cán, lắc đầu đáp: "Người tới là khách, dù là chữa trị cho bệnh nhân, nhưng vẫn nên là các ông chọn trước!"

Câu nói này của Trương Trần thể hiện rõ đạo lý đãi khách của Long Quốc, một lần nữa làm dấy lên một tràng hoan hô!

Chương 86: C86: Tôi tôi thua rồi

Kim Lăng Quốc gật đầu, không nói thêm gì nữa, giờ chỉ có thức lực mới là minh chứng rõ nhất mà thôi!

Lão tùy ý chỉ vào bà cụ bên tay trái, bước tới phía trước bắt mạch chẩn đoán, sau đó lập tức châm kim, khi chiếc kim thứ ba được châm xuống, tiếng hoan hô của người nước Hàn truyền tới, còn vẻ mặt người Long Quốc có phần trầm xuống!

Không phải vì cái gì xa lạ, mà chính vì thủ pháp châm cứu mà Kim Lăng Quốc sử dụng, đây, đây là thủ pháp của Long Quốc!

Mà giờ đây, lão lại còn dùng thủ pháp này để thi đấu với người của Long Quốc, đúng là mỉa mai mà!

Trương Trần cũng không lãng phí thời gian, đi tới phía người còn lại, cũng bắt đầu bắt mạch chẩn đoán!

"Nước Hàn tất thắng, Quý Thủ vô địch...", nhìn thấy Kim Lăng Quốc đã bắt đầu châm cứu, người nước Hàn hô hào, người Long Quốc nghiêng rặng nghiêng lợi, bọn họ dồn hết chú ý về phía Trương Trần, giờ phút này, bọn họ dường như đặt toàn bộ hy vọng lên chàng trai trẻ tuổi này!

Sau đó, Trương Thần cũng bắt đầu ra tay rồi, không giống như Kim Lăng Quốc dùng kim bạc, từ đầu tới cuối anh đều sử dụng kim vàng!

Bốn tia sáng sáng lóe lên trên đầu ngón tay Trương Trần, cùng với cái vẩy tay nhẹ của anh, cây kim châm thẳng vào cơ thể của bệnh nhân đó!

Không hề dừng lại, tiếp tục là bốn cây kim!

Còn cây kim cuối cùng, Trương Trần kẹp nó giữa hai đầu ngón tay, ray nhẹ nó vào giữa trán của người bệnh!

"Thiên Hàng Cửu Châm, đây là Thiên Hàng Cửu Châm..", đột nhiên, một tiếng hét kích động cực độ phát ra, hai mắt người đó dường như còn đang khóc!

"Thiên Hàng Cửu Châm?", có người nghi hoặc hỏi!

"Thiên Hàng Cửu Châm có thể mấy người chưa từng nghe tới, nhưng nếu như là một bác sĩ, danh tiếng của Cửu Chuyển Kim Châm nhất định đã nghe qua", một người có học thức uyên bác lên tiếng giải thích.

"Nhất Chuyển Nhất Trùng Thiên, cái mà được vô số bác sĩ coi như báu vật của kĩ thuật châm cứu kim vàng chỉ là biến thể đầu tiên của Cửu Chuyển Kim Châm, muốn phát huy toàn bộ hiệu quả toàn bộ quá trình chỉ có thể sử dụng kim vàng, mà biến thể thứ hai của nó chính là Thiên Hàng Cửu Châm...".

"Cái gọi là Nhất Chuyển Nhất Trùng Thiên, từ khoảnh khắc Thiên Hàng Cửu Châm xuất hiện, thắng thua của trận đấu này đã quá rõ rồi!"

"Cái gì, anh ấy lợi hại đến vậy?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau khi nghe giải thích, bọn họ rất cuội đã hiểu Cửu Chuyển Kim Châm là gì.

Dùng kim vàng châm cứu hoá ra lại là biến thể đầu tiên, cũng là cái gốc, lại còn sử dụng kĩ thuật châm cứu kim vàng khó nắm bắt nhất!

Giờ phút này, bọn họ mới đột nhiên nhớ lại, dường như ngay từ ván đầu tiên, Trương Trần châm cứu qua mâm sắt chính là sử dụng kim vàng!

"Long Quốc tất thắng, danh tiếng của thần y mãi mãi lưu truyền..., đột nhiên, một tiếng hét chói tai từ phía sau truyền tới, ngay sau đó, tất cả mọi

người đồng loạt hô lớn, giọng điệu phấn khích và vẻ mặt hưng phấn kia dường như dâng lên tới tận óc nhà vậy!

Tâm trí Kim Lăng Quốc cũng rung động, đối với Cửu Chuyển Kim Châm được lưu giữ trong sách cổ kia lão đương nhiên là biết, chỉ là sau đó nó đã sớm thất truyền, Cửu Chuyển Kim Châm cũng bị phân tán rồi!

Hiện tại, điều lão cần làm là dùng hết sức của mình, dù cho Trương Trần kia có sử dụng Thiên Hàng Cửu Châm, nhưng nếu như năng lực của Trương Trần không đủ, thì tất cả cũng chỉ là vô ích!

Công chúng hoan hô, trên đài thi đấu Trương Trần và Kim Lăng Quốc đều bỏ ngoài tai mọi thứ, chuyên tâm chăm chú!

Chỉ thấy kim vàng trên ngón tay Trương Trần khẽ rung động, mồ hôi trên mặt anh đổ như mưa, nhưng anh không hề quan tâm!

Kim Lăng Quốc ở bên cạnh cũng là một đối thủ ngang tầm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Trương Trần bắt đầu rút kim vàng ra, ngay tức khắc, bệnh nhân đó liền mở mắt, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi!

Khoảnh khắc này, tiếng hoan hô dần hạ xuống, mọi thứ thay bằng sự im lặng, một bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt gần như sớm đã không còn dấu hiệu nào của sự sống, thực sự đã tỉnh lại dưới tay của Trương Trần!

Bọn họ không tiếp tục hoan hô nữa, vì sự hoan hô lúc này đã không còn cách nào thể hiện được hết sự kích động của bọn họ rồi.

"Làm tốt lắm...., bộ trưởng Vương ngồi phía dưới, mặc kệ địa vị của mình mà hét lớn lên.

Người bệnh vừa tỉnh lại của Trương Trần lập tức có người khiêng xuống, còn

người nhà bệnh nhân thì biết ơn vô cùng, nếu không phải vì giờ ở đây không thích hợp lắm, bọn họ có lẽ cũng sẽ không chịu rời đi.

"Cây châm thứ ba sâu hơn một mi-li, cây châm thứ năm nông hơn một mi-li, tần suất giao động nhanh lên chút nữa!", Trương Trần nhìn về phía Kim Lăng Quốc nói.

Kim Lăng Quốc kinh ngạc, ngay lập tức làm theo lời Trương Trần nói.

Chỉ một lúc sau, bệnh nhân của Kim Lăng Quốc cũng tỉnh lại, Kim Lăng Quốc ngây người, nếu không có sự gợi ý của Trương Trần, lão có lẽ còn phải tốn thêm nửa giờ nữa mới làm bệnh nhân tỉnh lại!

"Tôi... Tôi thua rồi", vừa hoàn hồn lại, Kim Lăng Quốc cay đắng nói, lão có năm mơ cũng không ngờ rằng, mình học y cả đời, cuối cùng lại thua một đứa nhóc mới hơn 20 tuổi, nghĩ đến sự mỉa mai giễu cợt trước đây, lão cảm thấy thật mất mặt!

"Thắng rồi, thắng rồi, thần y vô địch, rạng danh Long Quốc", vô vàn người kích động giơ tay lên, cuộc thi này cuối cùng cũng kết thúc rồi, nước Hàn khi tới thì uy phong lắm, bọn họ chỉ cần có ba hiệp, liên tiếp thắng cả ba hiệp đã phản công một cách ngoạn mục.

Khấp người Chu Viên Viên rung động, cô thở ra một hơi dài, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười, còn bộ trưởng Vương thân là tổng phụ trách, lúc này trên mặt chỉ còn lại nụ cười ngốc nghếch!

Sau khi âm thanh ồn ào dần lắng xuống, Kim Lăng Quốc hướng về phía Trương Trần cúi đầu thật sâu, lão lập tức cảm thấy mặc cảm tự ti.

Chương 87: C87: Từ 20 cho tới 80 tuổi đều có

Cuộc thi này đã không còn gì hồi hộp nữa, chỉ là, vẫn còn thiếu chút nghi thức cuối mà thôi!

Ban giám khảo nhìn Trương Trần đầy kính phục, sau đó một người đại diện trực tiếp đi xuống, cầm lấy micro định công bố người chiến thắng trong cuộc thi lần này.

"Không cần đâu", Trương Trần đột nhiên lên tiếng, làm cho vị giám khảo ngẩn người.

Trương Trần thu gọn kim vàng của mình, nói: "Tôi đối với thắng thua không quá quan tâm, và tôi cũng chỉ là đại diện cho chính mình mà thôi, về phần mọi người có mặt ở đây, tôi không xứng, và cũng không dám đại diện cho Long Quốc, lần này tới tham dự chỉ là vì một lòng hướng về đông y, giờ đây đã làm được rồi, vậy nên cũng không làm phiền mọi người nữa".

Khi micro vừa hạ xuống, mọi người đều trừng mắt ngạc nhiên, rõ ràng giờ đã thắng rồi, mà lại không công nhận, như vậy không phải là công cốc sao!

"Kẻ nào trước đây nói thần y Trương không xứng đáng đại diện cho Long Quốc, cậu ấy không xứng đáng thì mày xứng đáng chắc, rốt cuộc là kẻ nào, tốt nhất là tự mình cút ra đây xin lỗi mau!".

"Xin lỗi không đủ, quá nhẹ rồi, hấn dùng những lời lẽ cay nghiệt làm tổn thương thần y Trương, Long Quốc của chúng ta không có loại rác rưởi như vậy, đi chết đi!".

"Đúng rồi, đi chết đi.

"Mày không chịu ra cũng không sao hết, sớm muộn cũng sẽ điều tra ra thôi...".

Đám đông liên tiếp mắng chửi người lúc đầu phát ngôn, mà mục tiêu chính của họ là mấy người ngồi phía cuối kia.

Bởi vì bọn họ vốn đã ở đây từ đầu, và bọn họ hoàn toàn không biết Trương Trần là ai.

Cho đến khi một nhóm người đi vào, những nhận xét tiêu cực về Trương Trần mới bắt đầu nổi lên.

Trong đám người, một thanh niên đến từ thủ đô rừng mình, không dám ngẩng đầu lên, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là nguyên nhân của sự chế giễu lúc ban đầu.

Lúc này, trong lòng hắn rối như tơ, sắc mặt khó coi đến mức chẳng thể hình dung nổi!

. Còn bên này, Tiền Sinh Bình và bộ trưởng

Vương giữ Trương Trần lại, hai người cười khở nhìn

Trương Trần, vào thời khắc như thế này, cậu làm

sao có thể bỏ mặc rời đi thế chứ?

"Những điều tôi vừa nói, cần tôi phải nhắc lại một lần nữa sao?", Trương Trần bình thản nói.

Sau đó, Trương Trần liền mở cửa bước ra, bên ngoài ánh mặt trời vẫn chói mắt như vậy, anh hoàn toàn không quan tâm đến việc lúc này trong hội trường giờ đang loạn lên như một nồi cháo!

Lúc này người nước Hàn mới nhớ lại, khi Trương Trần mới tới cũng đã nói là đại diện cho bản thân ứng chiến, điều này cũng có nghĩa là đại diện của Long Quốc vẫn chưa xuất hiện, bọn họ vẫn có cơ hội để lật ngược tình thế

Kết quả là bầu không khí trong hội trường trở nên kì quái, người Long Quốc ánh mắt như muốn giết người, ai nấy đều im bật, mưu đồ tìm ra kẻ muốn đẩy Trương Trần ra khỏi vị trí người đại diện cho Long Quốc!

Còn đám người nước Hàn thì lớn tiếng, đòi người đại diện Long Quốc ra chịu chết, thi đấu cá nhân thì bọn họ thua rồi, nhưng còn trận đấu vì danh dự đất nước bọn họ vẫn chưa thua, thậm chí trận đấu đó còn chưa bắt đầu nữa!

Với việc 3 hiệp càn quét áp đảo của Trương Trần, bọn họ nào dám cho Tiền Sinh Bình lên nữa, thế là, người đại diện của Long Quốc bị tính là chủ động bỏ tư cách thi đấu, trận đấu vì danh dự đất nước này, chưa bắt đầu đã định sẵn là thua rồi!

Mặt khác, đại diện của nước Hàn, Quý Thủ Kim Lăng Quốc căn bản không quan tâm tới Tiền Sinh Bình, phía dưới làm loạn như thế nào cũng đã có người sắp đặt, chẳng cần lão phải bận tâm, lão đi lên chính giữa đài thi đấu, trực tiếp lên tiếng muốn nhận Trương Trần làm sư phụ, chỉ cần anh đồng ý gia nhập nước Hàn, tuyệt đối không để anh chịu bất kì áp lực nào, việc bị xua đuổi khinh thường giống như ở Long Quốc cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ diễn ra!

Những lời này của Kim Lăng Quốc làm những người Long Quốc vốn đang cố gắng kìm nén cơn giận lập tức nảy dựng lên, bọn họ bắt đầu điều tra người đã lan truyền những tin tiêu cực đó, tất cả những người có mặt tại hiện trường đều là đối tượng tình nghi của bọn họ.

Và thế là, trận chiến của đông y kết thúc như vậy, đa phần mọi người đều phụ trách tìm ra kẻ chủ mưu, còn một vài người máu mặt khác thì bắt đầu đi tìm kiếm Trương Trần.

Trên đời này không bức tường nào mà không có kẻ hở, những việc diễn ra ở đây nhanh chóng bị truyền khắp ra bên ngoài, tức khắp, khắp các trang mạng lại bắt đầu mắng mỗ, chửi rủa.

Không giống như việc trước đó lên án người Hàn, lần này bọn họ trực tiếp chống lại là kẻ chủ mưu khiến cho vinh quang của Long Quốc vừa chiến thắng trở thành vô nghĩa.

Cổng nhà của bộ trưởng Vương dường như sắp bị đập nát rồi, tới hỏi thăm tin tức về Trương Trần đều là người nước ngoài, mà ông thân là bộ trưởng, không thể nào không tiếp được, ông đành nhẫn nại tiếp đón lấy lệ mà thôi!

Ở Hoài Bắc, khách sạn tiếp đón những vị khách đông y tới từ thủ đô, những người tới từ thủ đô đều tụ tập tại đây, từ 20 cho tới 80 tuổi đều có.

Bọn họ lúc này đều đang nhìn về phía người đàn ông trung niên cường tráng kia!

Chương 88: C88: Ô hoá ra là cô à

"Lần này tôi đến là để điều tra về kẻ đã bài xích người đại diện của Long Quốc, mọi người biết được những gì thì hãy nói hết ra đi!", người đàn ông cường tráng kia nói.

Đám đông xì xào bàn tán, một lúc sau, ánh mắt của bảy người đồng loạt hướng về một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh dương, bọn họ từ đầu đã đi

cùng nhau, vừa bước vào hội trường thì tiếng hét vang lên, người khác có thể không biết, nhưng bọn họ biết rất rõ.

"Tiêu Lượng?", người đàn ông trung niên nhìn về phía chàng trai bị đám đám chỉ điểm, hỏi.

"Đúng, là tôi, tôi không biết cậu ta lại lợi hại đến vậy, không thì tôi cũng sẽ không nói ra những lời đó, tôi cũng là sợ cậu ta làm mất mặt mà", chàng trai tên Tiêu Lượng run rẩy giải thích.

"Tao đánh chết mày cái đồ ngu này, chỉ mình mày biết mất mặt à, người khác không biết à, giờ thì hay rồi, đẩy thần y của Long Quốc đi, rồi nước Hàn lợi dụng việc này mà kêu gọi, chỉ cần thần y đông y gia nhập nước Hàn, đảm bảo chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa!"

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa tát mạnh vào miệng Tiêu Lượng, hẳn có nằm mơ cũng không ngờ kẻ khởi xướng lại không phải là người Hoài Bắc, mà lại là người tới từ thủ đô của bọn họ!

Có vẻ cảm thấy chỉ tát thôi không đủ trút giận, người đàn ông trung niên

còn tiếp tục đá mấy phát!

Còn những người khác, nhìn thấy quân hàm thiếu tướng trên vai người đàn ông kia, không một ai dám đứng ra ngăn cản.

"Tao không cần biết mày dùng cách nào, nhất định phải ngăn được việc Trương thần y gia nhập nước Hàn, dù mày có bán thân làm người hầu tao cũng mặc kệ, nếu không làm được, thầy mày ở đâu tao sẽ tới tìm, còn thủ đô giờ không còn chỗ nào chứa chấp mày rồi!"

"Còn không mau rút đi", người đàn ông trung niên đá thêm một phát nữa.

Còn lúc này nhân vật chính Trương Trần, bản thân là đương sự lại đang thoải mái nằm trên sofa, đối với những chuyện đang diễn ra bên ngoài kia anh hoàn toàn không hay biết.

Anh lúc này đang ôm lấy điện thoại, chờ người vợ đã mấy ngày không gặp về nhà, cũng không biết bên bố mẹ vợ bây giờ đã ổn định chưa.

Huh Huhll

Đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên, Trương Trần đặt điện thoại xuống nhìn về phía người đang tiến vào.

"Thế nào rồi?", Trương Trần hỏi.

"Mẹ tôi nói sẽ dùng dây thừng trói anh lại nhốt

vô lồng heo, sau đó quăng xuống giếng!", Phương Thủy Y mím môi nói.

Trương Trần cười cười, không dám trả lời, vội vàng nói: "Anh đi nấu cơm, em muốn ăn gì?"

"Không ăn gì hết, lát nữa phải ra ngoài bàn công việc rồi!", Phương Thủy Y đáp.

"Muộn vậy vẫn phải đi sao?", nhìn bầu trời bên ngoài, Trương Trần quan tâm hỏi han.

"Bà nội đuổi chúng ta rồi, giờ không tự kiếm mối làm ăn thì lấy gì ăn, lấy gì uống?", giọng nói của Phương Thuỷ Y có chút lạnh nhạt, mấy ngày này cô và Trương Quốc Hồng ôm nhau khóc không biết bao nhiêu lần, mà tất cả đều là do người đàn ông trước mặt cô gây ra!

Không thèm ngó ngang tới Trương Trần, Phương Thuỷ Y vào phòng thay một bộ đồ chỉnh tề, trang điểm nhẹ nhàng!

"Chi bằng anh tới công trường làm phụ hồ đi, tuy rằng bồng tay, nhưng kiếm được nhiều. Giờ trong nhà đang rất cần tiền!", đi tới bên cạnh Trương Trần, Phương Y Thuỷ nói một câu.

"Cần bao nhiêu tiền vậy?", Trương Trần vội vã hỏi, giờ anh cũng xem như không phải người nghèo rồi, trên người ít nhiều gì cũng có tiền dự phòng.

Sau đó, đáp lại anh chỉ có tiếng đóng cửa rất mạnh!

Trương Trần không kìm được mà cười khổ một tiếng, anh không hề nói đùa, anh thật sự có tiền mà!

Cảm thán vài câu nhàm chán, Trương Trần cũng chẳng buồn nói nữa, mở tủ lạnh lấy đồ chuẩn bị cho bữa tối, ngay lúc này, lại một tiếng gõ cửa vang lên!

"Có khi nào là đi vội quá quên chìa khoá không nhỉ?", Trương Trần tự lẩm bẩm một mình, lấy ra chiếc thẻ vàng của mình ra rồi nhanh chóng đi mở cửa, muốn cùng Phương Thuỷ Y nói chuyện một cách nghiêm túc.

Sau đó, cửa vừa mở, xuất hiện trước cửa đúng là một cô gái, nhưng lại không phải là Phương Thuỷ Y.

Nhìn cô gái tóc vàng có khuôn mặt phương Tây điển hình, Trương Trần ngờ vực hỏi: "Cô là?"

"Bác sĩ Trương, anh không nhận ra tôi sao. Hôm đó ở bệnh viện thành phố tôi làm trợ lý cho anh đấy", người tới chính là Nhược Tuyết, cô ta có chút oán trách nói, cô ta dù gì cũng là một mỹ nhân hiếm có, vậy mà tên Trương Trần này lại không có chút ấn tượng nào!

"Ồ, hoá ra là cô à!", Trương Trần giờ mới chợt nhớ ra, tuý ý hỏi một câu: "Cô làm sao mà biết được địa chỉ nhà tôi, Tiền Sinh Bình nói cho cô biết à?"

"Cái này anh không cần quan tâm, sao nào, anh định để tôi cứ đứng vậy mà nói chuyện à, không tính mời tôi vào nhà ngồi chơi ư?", Nhược tuyết mỉm cười, đôi mắt đẹp hướng về phía Trương Trần, mí mắt anh giật một cái, cười haha và nói: "Cái này chắc không nên đâu, cô nam quả nữ giữa đêm như này cũng không tiện lắm!"

"Tôi cũng không có ăn thịt anh, anh sợ cái gì chứ!", Nhược Tuyết vẻ mặt đầy oán trách, Trương Trần nhìn một hồi không nói nên lời, ánh mắt này là ý gì đây, anh thấy mình giống như một kẻ phụ bạc vậy, anh và Nhược Tuyết cũng có thân thiết gì đâu chứ!

"Thôi vậy, nếu như anh đã không muốn mời tôi vào nhà, vậy tôi mời anh đi ăn được không, cái này anh không được từ chối tôi đâu đó, người ta cố ý tới tận đây để gặp anh mà!", Nhược Tuyết tiếp tục nói.

Trương Trần ngây người một chút, sau đó dùng ánh mắt kì lạ nhìn Nhược Tuyết, nhàn nhạt nói: "Từ bao giờ cô học được cách nói chuyện của người Long Quốc vậy, sợ là muốn vào nhà nói chuyện chỉ là cái cớ thôi, mời tôi đi ăn mới là mục đích chính!"

"Vây rốt cuộc anh có đi hay không, người ta phải lấy hết dũng khí mới dám tới đó, hôm đó vốn là muốn cùng anh nói chuyện, học hỏi chút kinh nghiệm, ai ngờ tôi vừa bước ra thì đã không thấy người đâu rồi....., Nhược Tuyết cười hihi, vừa cười vừa nói, trông rất phóng khoáng, không có chút

nào vẻ rụt rè giống phụ nữ phương Đông cả.

"Được thôi!", Trương Trần do dự một hồi rồi cũng đồng ý, cứ coi như là ăn trực một bữa đi, vừa hay anh cũng không phải tự nấu cơm nữa!

Nhược Tuyết lái một chiếc BMW tới, đây là xe mà bộ trưởng Vương sai người chuẩn bị cho bọn họ trong những lúc cần thiết, điều này khiến Trương Trần thở dài, danh tiếng của Hiệp hội Y khoa Quốc tế đúng là lớn, phải biết là cả nhà họ Phương cũng chỉ có ba chiếc BMW mà thôi!

Trên đường, Nhược Tuyết nói chuyện không ngừng, Trương Trần bắt lực trả lời những câu hỏi của Nhược Tuyết, còn điều đang làm Trương Trần lo lắng lúc này là kĩ thuật lái xe không ra gì của Nhược Tuyết!

Chương 89: C89: Tôi là chồng của cô ấy

Trong khách sạn lớn màu xanh da trời, ánh đèn nhiều màu sắc chiếu sáng cả khách sạn, bên dưới còn được trải thảm màu đỏ dày khiến người ta sỏi bước trên đó mà như đang giẫm lên sợi bông. Người phục vụ ở xung quanh đều mặc đồng phục được may riêng. Những người này đều được lựa chọn kỹ càng, ai nấy đều thuộc hàng cực phẩm.

“Trương Trần, anh vào trước đi, tôi đi tìm chỗ đỗ xe đã”, Nhược Tuyết nhìn Trương Trần và nói.

Trương Trần có chút nghi ngờ nhìn Nhược Tuyết, nói: “Cô... Cô có làm được không đây?”

“Sao lại không được?”, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Tuyết đỏ ửng lên. Cô ta hung hăng liếc nhìn Trương Trần một cái, thầm nghĩ “Cái tên này sao lại không có chút phong độ đàn ông gì vậy?”

Trương Trần cũng không nói gì, anh chỉ gạt đầu rồi đi vào bên trong.

Chỉ nhìn quy cách ở đây đã thấy nó đúng là khách sạn năm sao rồi. Trương Trần vừa bước đến cửa thì có một nhân viên phục vụ xinh đẹp đến tiếp đón.

Cô ta quan sát Trương Trần một lượt, mặc dù Trương Trần ăn mặc hơi quê chút nhưng cô ta được đào tạo hẳn hoi nên vẫn nở nụ cười, nói: “Thưa anh! Ở đây là khách sạn năm sao, xin hỏi anh tìm ai a?”

“Tôi được cô Nhược Tuyết mời đến, hiện giờ cô ấy đi đậu xe rồi”, Trương Trần lấy ra tấm thiệp mời đưa cho nhân viên nhìn rồi mới được vào.

Vừa vào trong thì cảm giác hào hoa tráng lệ như bao trùm hết cả. Trong phòng lớn có treo đèn thủy tinh có trị giá hơn một trăm ngàn tệ, bốn xung quanh đều bày những chai rượu vang đắt đỏ.

Trương Trần đi thẳng về phía trước. Anh từng nhìn thấy những nơi lớn hơn thế này nên tất nhiên sẽ không thể hiện ra vẻ quê mùa lạ lẫm ở đây.

Trong lúc Trương Trần chuẩn bị vào thang máy thì ánh đèn chiếu đến cửa. Ở đó có hai cô gái bước vào, một người trong đó là vợ của anh, Phương Thủy Y.

“Sao cô ấy cũng đến đây?”, Trương Trần khẽ chau mày, đợi lúc cửa thang máy mở ra nhưng anh không bước vào.

Chỉ thấy Phương Thủy Y đang nói gì đó với cô gái kia, nụ cười trên mặt không được tự nhiên cho lắm. Nhưng lúc này ở cửa lại có hai cô gái bước vào, ánh mắt quét nhìn một cái sau đó vui vẻ chạy về phía Phương Thủy Y.

Trương Trần nhìn thấy vậy thì chau mày càng chặt hơn. Đây... Căn bản không giống với đàm phán kinh doanh mà giống với họp lớp hơn.

Trương Trần nghiêng tai nghe thử, quả nhiên, chỉ thấy cô gái mặc lễ phục và trang điểm đậm trên mặt nói: “Thủy Y à! Chúng mình từ sau khi tốt nghiệp, lâu lắm không gặp lại nhau rồi nhỉ?”

“Ừ ý! Sao các cậu cũng ở đây thế?”, Phương Thủy Y cũng rất vui mừng, cô lên trước ôm chầm lấy mấy người bạn học cũ của mình.

Trương Trần cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Về lý mà nói thì Phương Thủy Y không có lý do gì phải gạt anh mới phải. Nếu như không muốn nói cho anh biết thì không có phản ứng gì mới đúng chứ.

Trương Trần đi về trước hai bước rồi đi đến bên cạnh Phương Thủy Y, nói: “Thủy Y! Sao em lại ở đây, đây là bàn chuyện làm ăn sao?”

Trong lòng Phương Thủy Y thấy kinh ngạc, vội xoay người lại thì chỉ thấy Trương Trần mặc bộ đồ âu màu trắng đứng ở đó nhìn cô với vẻ hoài nghi.

“Trương Trần?”, lúc này Phương Thủy Y kinh hãi hô lên một tiếng rồi mới hỏi lại anh: “Sao anh lại ở đây?”

“Có một người bạn mời anh đến đây ăn cơm”, Trương Trần đáp lại, sau đó còn nói thêm một câu: “Nếu như em cần tiền thì em có thể nói với anh”.

“Thủy Y! Đây là ai thế?”, một cô gái để kiểu tóc uốn hoa lê, đeo đồ của hãng Chanel bước lại hỏi. Cô ta vừa vào là Trương Trần đã cảm thấy ngọt ngào, mùi nước hoa nồng nặc xông thẳng vào mũi anh.

“Tôi là chồng của cô ấy”, Trương Trần trực tiếp trả lời.

Cô gái liền chau mày một cái như đang suy nghĩ gì đó. Rất nhanh, cô ta hét lớn lên: “Anh chính là Trương Trần, chàng rể vô dụng ở Hoài Bắc?”

“Ha ha! Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt. Nhưng đây không phải là nơi anh có thể đến đâu”, cô gái kia tiếp tục nói.

Cô ta tên là Tô Hiểu Huệ, là bạn cùng phòng thời đại học của Phương Thủy Y, mối quan hệ trước đây của hai người cũng rất tốt. Lúc này, cô ta kéo tay Phương Thủy Y thờ dài nói: “Thủy Y này! Cục cưng của tớ, đúng là thiệt thòi cho cậu rồi. Nhưng cậu yên tâm, cậu sẽ thoát khỏi anh ta nhanh thôi”.

Nhìn Tô Hiểu Huệ tự nói một mình, Trương Trần chỉ lạnh lùng nói: “Sao? Khách sạn này là của nhà cô, cô đến được, tôi không đến được chắc?”

Mấy cô gái đứng bên cạnh nhìn đám người Trương Trần nói chuyện thì đột nhiên hiểu được gì đó, vội nói: “Thủy Y! Bảo... Người đàn ông của cậu mau đi đi, anh ta không có trong danh sách được mời đâu”.

“Thiếu Thiếu..”, Phương Thủy Y khẽ gọi một tiếng, sau đó nhìn Trương Trần nói: “Anh về trước được không, tôi bàn xong chuyện làm ăn rồi sẽ về nhà”.

Chương 90: C90: Nói thế là có ý gì

“Không được”, Trương Trần lắc đầu nói: “Anh là chồng của em, em có chuyện gì thì nên nói trực tiếp với anh chứ. Nếu em thiếu tiền thì anh cũng có thể giúp em được”.

“Đúng là nực cười”, không đợi Phương Thủy Y trả lời thì Tô Hiểu Huệ đã chế giễu: “Trương Trần! Ở bên ngoài tôi cũng nghe nói về danh tiếng của anh rồi. Anh thử nhìn bộ trang phục anh đang mặc trên người xem, anh lấy cái gì để giúp Thủy Y đây. Biết điều thì mau rút khỏi đây đi, còn không biết xấu hổ mà cao giọng nói có người mời đến đây ăn cơm. Anh có biết ở đây sớm đã có người bao trọn rồi không?”

“Đúng vậy! Ở đây đã được người ta bao trọn rồi, còn mời anh nữa sao. Còn nữa, Thủy Y cần số tiền lớn, ít nhất cũng phải đến chục triệu tệ, anh lấy ra kiểu gì mà đòi lòn thiên ha?”

Mấy cô gái khác cũng lạnh lùng nói, trước nay họ chưa từng gặp Trương Trần. Bọn họ vốn đã không có thiện cảm với chàng ở rể này, huống hồ... Tối nay nếu như kẻ ngáng đường như Trương Trần cũng ở đây thì chẳng phải sẽ làm hỏng việc sao?

Tâm trạng Phương Thủy Y trở nên xấu đi, khó khăn lắm cô mới nhờ được bạn cũ và bắt được mối làm ăn này. Nhưng giờ Trương Trần đột nhiên xuất hiện mà còn không hiểu chuyện như vậy nữa.

Mặc dù như vậy nhưng cô vẫn nói giúp Trương Trần mấy câu dễ nghe, an ủi đám chị em của mình, lúc này mới kéo Trương Trần sang một bên, nhỏ giọng nói: “Trương Trần! Anh đừng gây rối cho tôi nữa, mau về nhà đi”.

Trương Trần cũng nói rất nghiêm túc: “Anh thật sự có thể giúp được em, anh cũng có được ít tiền mà.

“Anh giúp thế nào đây? Kéo nhà họ Phương vào. dự án Thành Cổ sao? Còn nữa, anh lấy đâu ra tiền? Anh đừng gây rối nữa được không? Hiện giờ tôi không cầu xin anh làm được gì to tát mà chỉ mong anh có thể hiểu cho tôi một chút, hiểu chuyện một chút có được không?”

Giọng nói của Phương Thủy Y cũng dần lạnh lùng hơn. Không khó nhìn ra từ những lời nói ban nãy của mấy cô bạn học, Trương Trần đến đây chỉ làm trò cười mà thôi, như vậy thì cô mất hết thể diện rồi.

Trương Trần lắc đầu, kéo nhà họ Phương vào thì không thể nhưng thẻ vàng mà nhà họ Tôn cho anh ít nhất cũng có năm mươi triệu tệ. Lúc này anh vội sờ tay vào trong túi quần.

Đột nhiên Trương Trần sững người ra, tiếp đó là cười khổ một tiếng. Anh đi ra ngoài ăn cơm nên thay bộ quần áo khác, thẻ để ở trong bộ quần áo kia rồi.

“Thủy Y! Anh thật sự có tiền mà, chỉ là không đem theo thôi..”, Trương Trần giải thích với vẻ bất lực.

“Thủy Y, cậu nhanh lên chút”, ở đằng kia truyền lại giọng nói của đám người Tô Hiểu Huệ: “Lát nữa thời gian qua đi rồi, để người ta đợi lâu thì không hay đâu”.

“Ừ, tớ đến ngay đây”, Phương Thủy Y vội đáp lại một tiếng, sau đó quay đầu lại trầm giọng nói với Trương Trần: “Trương Trần! Bây giờ anh hãy về nhà ngay cho tôi”.

Ở phía bên kia, đám người Tô Hiểu Huệ túm tụm lại thì thầm to nhỏ một lúc, sau đó Tô Hiểu Huệ chạy lại kéo tay Phương Thủy Y, nói: “Thôi đi thôi đi”.

“Trương Trần đúng không, giờ chúng tôi phải lên tầng hai rồi, nếu anh không về thì đi theo chúng tôi xem sao?”

Nhìn nụ cười có chút giễu cợt của Tô Hiểu Huệ, Trương Trần khẽ cau mày. Nếu như đi theo lên đó thì chỉ e có trò cười gì đó đang đợi anh mà thôi. Nhưng Trương Trần vẫn gật đầu đồng ý.

“Đúng là có dũng khí thật đấy”, Tô Hiểu Huệ cười lạnh một tiếng.

“Hiểu Huệ Thôi đi, tớ bảo anh ấy về là được”, Phương Thủy Y nói một câu với vẻ khó xử. Cô nghĩ rằng Tô Hiểu Huệ nể mặt mình nên mới để Trương Trần đi lên cùng. Cô đã làm phiền bạn học bắc cầu giúp mình rồi nên không muốn làm phiền thêm nữa.

“Không sao đâu, chỉ cần anh ta có dũng khí”, Tô Hiểu Huệ cười một cái, sau đó kéo tay Phương Thủy Y vào trong thang máy.

Mấy cô gái khác thương cảm nhìn Trương Trần một cái rồi cũng vội lên cùng.

Ở trên tầng hai lúc này là cảnh tượng xa hoa tráng lệ. Những người đến đây cũng phải tầm mấy chục người, từ cuộc nói chuyện của họ có thể thấy, những người ở đây đều là bạn học có quen biết.

Trương Trần một mình ngồi ở một góc. Lúc này có không ít người đổ dồn ánh mắt về phía anh, có đôi lời chế giễu truyền đến tai Trương Trần. Đúng như lời Tô Hiểu Huệ nói, chỉ cần anh có dũng khí thì cứ lên, chỉ cần anh không sợ mất mặt.

Phương Thủy Y thì cười có chút gượng gạo, trong lòng cô ấy cũng có chút hoài nghi, cô nhìn người bạn của mình rồi hỏi: “Hiểu Huệ, Thiển Thiển, chẳng phải nói là bàn chuyện làm ăn sao? Đây... Sao toàn là bạn học thời đại học vậy, còn cả những người tớ không quen nữa”.

“Hi hi! lát nữa cậu sẽ biết. Bàn chuyện làm ăn rồi tổ chức tiệc đồng môn,

chẳng phải một công đôi việc sao?”, Tô Hiểu Huệ cười nói một cách thần bí.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo đuôi tôm đi đến trước mặt Trương Trần với nụ cười tươi: “Chào anh, tôi là Trần Đại Minh! Không biết anh làm thế nào mà có thể cắm bông hoa nhài vào bãi phân trâu như anh vậy, tôi đến xin chút kinh nghiệm đây”.

Lúc này, bốn xung quanh đều vang lên tiếng cười lớn, còn Phương Thủy Y nghe thấy thế thì mặt đỏ ửng.

Trương Trần mắt mặt thì có nghĩa là cô cũng mắt mặt. Dù sao thì giấy chứng nhận kết hôn của cô và Trương Trần cũng vẫn còn đặt trong ngăn kéo ở biệt thự.

“Đơn giản thôi”, Trương Trần cười nói thản nhiên: “Chỉ cần có năng lực thì đừng nói là hoa tươi, ngay cả vàng cũng bao trùm được hết, anh nói phải không?”

Trần Đại Minh ngây người ra một lát, sau đó gật đầu rồi cười lớn: “Lợi hại, lợi hại thật! Thật không ngờ chàng ở rể nổi danh bên ngoài mà cũng tài thật. Ban đầu có người nói trong nhóm bạn học tôi còn không tin cơ. Sao hoa khôi như Phương Thủy Y lại để ý đến loại người như anh được. Bây giờ mới thấy, mặt dày cũng là ưu điểm đấy”.

Lúc này cả một đám người được phen đùa hả dạ, tiếng cười chói tai vang vọng trong cả phòng lớn.

Tô Hiểu Huệ cầm ly cocktail xoa xoa gò má của mình. Cô ta cười đến nỗi cứng cơ lại rồi. Thấy lửa giận cũng hạ đi ít nhiều, cô ta lên trước hai bước nói: “Trương Trần! Được rồi đấy, anh nhìn cũng nhìn rồi, giờ thì rút đi, nếu không lát nữa muốn đi cũng không được đâu”.

“Nói thế là có ý gì?”, Trương Trần chau mày hỏi.

Tô Hiểu Huệ hừ lạnh một tiếng, nói: “Ở đây toàn là người không cùng đẳng cấp với anh thôi”.

Chương 91: C91: Lấy anh ấy đi

“Hiểu Huệ! Cậu cứ nói cho anh ta biết thì đã làm sao?”, một cô gái trang điểm đậm đi lên trước nói: “Nhân vật chính ngày hôm nay là Phương Thủy Y, bữa tiệc này cũng tổ chức vì cô ấy. Còn kẻ nào mà làm ảnh hưởng đến tâm trạng thì tất nhiên phải đuổi đi rồi”.

“Nặng mùi quá đi”, Trương Trần vừa dùng tay phe phẩy quạt vừa nói.

Mọi người không kìm nổi mà bật cười nhưng ý thức được mọi người đều là bạn học, sau đó ai nấy đều ôm miệng cố chịu.

“Anh..., cô gái đó tức giận, rõ ràng là không ngờ rằng Trương Trần lại nói toạc ra như vậy trước mặt bao nhiêu người. Trong lúc tức giận cô ta giơ tay lên tát Trương Trần một cái.

“Bình thường tôi không đánh con gái, cô thật sự muốn thử sao?”, ánh mắt Trương Trần lạnh băng nhìn về phía cô gái, lúc này cô ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy. Cô ta sống trên đời gần ba mươi năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy ánh mắt lạnh băng đến vậy nên lúc này có chút chột dạ.

Nhưng vì sĩ diện nên cô ta hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu anh không đi thì lúc hồi hận tôi xem anh khóc thế nào”.

Ở phía bên kia, Phương Thủy Y lo lắng nhìn Tô Hiểu Huệ. Cô cảm thấy sự việc có gì đó không ổn nên hỏi: “Hiểu Huệ! Rất cuộc chuyện này là sao? Tại sao lại nói bữa tiệc tổ chức vì tớ, chúng ta chỉ là đến bàn chuyện làm ăn thôi, không đến mức được vinh dự như vậy chứ?”

“Người khác thì thật sự không có nhưng cậu lại ngoại lệ”, Tô Hiểu Huệ cười hì hì rồi nói với vẻ bí ẩn: ậ ất ngay thôi, cứ ngoan ngoan đứng ở đây đi, đừng làm gì cả”.

Nói xong, Tô Hiểu Huệ chạy lên phía trên cùng, sau đó cầm micro giơ tay lên rồi nói lớn: “Âm nhạc nổi lên....

Ngay lập tức, âm nhạc du dương vang lên. Sắc mặt Trương Trần không thay đổi nhưng trong lòng lại thấy nặng trĩu. Nếu như anh nghe không nhầm thì đây là nhạc tổ chức hôn lễ. Thông thường chỉ trong hôn lễ hoặc những lúc cầu hôn mới có bài nhạc này.

Trương Trần ở đây, đầu tiên là khổ sở với cô gái trang điểm đậm kia, còn những người khác cũng đùa đủ rồi nên cũng không có ai để ý gì đến anh nữa. Anh không rời đi, có lẽ lát nữa còn được xem một màn kịch khác. Ở đây không phải là sân chơi của bọn họ, cứ sao lại không làm chứ?

Tầng năm của khách sạn mặc dù diện tích không lớn bằng tầng hai nhưng ở đây, bất luận về trang trí thiết kế hay phong cách đều hơn hẳn tầng hai.

Một người đàn ông mặc đồ âu bưng ly rượu nở nụ cười với những người đang trên bàn ăn và những người đang ngồi trên ghế sofa và nói: “Mọi người ăn uống no say nha, tôi còn phải tiếp đón bạn gái nữa nên không làm phiền mọi người nữa”. Đọc yện hay ại { ùm yện . vn }

“Ha ha! Anh Lý định cầu hôn đấy à? Người Long Quốc các anh cũng lãng mạn thế sao?”, một người nước ngoài hỏi với vẻ trêu đùa.

Người đàn ông mặc đồ âu gạt đầu rồi cười nói hài hòa: “Cũng coi là thế đi! À phải rồi, cô Nhược Tuyết đâu rồi, sao cô ấy vẫn chưa đến, có phải là chê quy mô ở đây kém quá không?”

“No no! Nhược Tuyết đi đón bạn rồi, lát nữa sẽ đến. Anh cứ bận việc của mình đi, cứ kệ chúng tôi”, một người đàn ông mũ khoằm đứng dậy nói. Nếu như Trương Trần ở đây thì nhất định sẽ nhận ra, người này chính là thành viên của Hiệp hội y học mà được anh cứu sống trong bệnh viện thành

phố.

“VẬY ĐƯỢC, TÔI ĐI TRƯỚC NHA”, NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA GẬT ĐẦU, UỐNG CẠN CHÉN RƯỢU VANG, SAU ĐÓ ĐI RA KHỎI PHÒNG VÀ ẮN THANG MÁY TẦNG HAI.

Phương Thủy Y nghe thấy âm nhạc trong phòng thì cũng cảm thấy có gì không ổn. Mặc dù cô ấy không phải người đa tài nhưng cũng hiểu chút ít về đàn piano. Bài nhạc này... Hình như không hợp hoàn cảnh lắm thì phải.

“Hiểu Huệ! Mau nói cho tớ biết rốt cuộc là chuyện gì đây?”, Phương Thủy Y sốt sắng hỏi. Nếu như không phải cô thật sự cần mỗi làm ăn lần này thì cô đã sớm rời khỏi đây rồi.

“XUYT! ĐẾN RỒI ĐÂY”, TÔ HIỂU HUỆ HÉCH HÉCH CẦM, PHƯƠNG THỦY Y ĐƯA MẮT NHÌN, SAU ĐÓ CÔ LIỀN CHAU MÀY LẠI. CHỈ CẢM THẤY NGƯỜI ĐANG BƯỚC LẠI VÔ CÙNG QUEN THUỘC.

Quần áo rất giống với quần áo của Trương Trần, đồ âu màu trắng nhưng giá cả thì đúng là một trời một vực. Ý cười nhẹ nhàng trên mặt cùng với khuôn mặt anh tuấn khiến người ta cảm thấy vẻ lịch thiệp vô cùng. Còn sự xuất hiện của anh ta càng khiến những cô gái khác không khỏi reo hò la hét.

Cuối cùng thì Phương Thủy Y cũng nhớ ra, cô kinh ngạc hô lên: “Anh ta, anh ta là Lý Thiên Hoa?”

“CẬU CÓ LÒNG THẬT ĐẮY, NGƯỜI TA LÚC NÀO CŨNG NHỚ ĐẾN CẬU, CẬU THÌ HAY RỒI, QUÊN NGƯỜI TA TỪ ĐỜI NÀO KHÔNG BIẾT”, TÔ HIỂU HUỆ NÓI.

Phương Thủy Y ngại ngùng cười. Năm đó cô là hoa khôi của trường, những người theo đuổi cô không thể đếm xuể. Tên Lý Thiên Hoa kia lúc đó cũng là một người trong số đó. Cách mấy năm không gặp, chẳng trách mà nhất thời cô không nhớ ra.

Lý Thiên Hoa xuất hiện nên mọi ánh nhìn đều dồn về phía hắn. Có người thì ngưỡng mộ, có người thì đố kỵ, phần lớn đều là những cô gái lộ ra vẻ mặt ái mộ hơn.

Nhưng Lý Thiên Hoa lại đi đến trước mặt Phương Thủy Y rồi như ảo thuật gia lấy ra một bông hoa hồng và nói giọng nhẹ nhàng: “Thủy Y! Anh thích em lâu lắm rồi, em có thể đón nhận anh không?”

Mặc dù mọi người sớm biết sẽ như vậy rồi nhưng lúc này vẫn lộ ra nụ cười xúc động.

Còn lúc này, những người con trai ở xung quanh thấy thế cũng hô lớn: “Lấy anh ấy đi, lấy anh ấy đi..”.

Chương 92: C92: Cậu chính là trương trần

Phương Thủy Y bị cảnh tượng đột ngột này làm cho khó xử không biết nên thế nào. Cô lùi về sau một bước rồi nói với vẻ căng thẳng: “Tôi, tôi chỉ đến đây bàn chuyện kinh doanh thôi, xin lỗi...”.

“Thủy Y! Cậu luôn thông minh lắm mà, sao tự nhiên ngốc thế. Đến giờ mà cậu vẫn không hiểu sao, ông chủ đầu tư cho cậu chính là Lý Thiên Hoa đấy. Người ta nhớ nhung cậu thời gian dài như vậy mà cậu vẫn không đồng ý sao?”, Tô Hiểu Huệ và cô gái tên Thiển Thiển ở bên cạnh nói hòa vào.

“Là anh ta sao?”, lúc này Phương Thủy Y càng kinh ngạc hơn.

“Lại còn không?”, Tô Hiểu Huệ nói tiếp: “Nếu không thì ai lại vô duyên vô cớ đi đầu tư cho cậu nhiều tiền thế chứ?”

“Thật ngại quá! Tôi đã kết hôn rồi, tôi có chồng rồi”, Phương Thủy Y thần sắc khác lạ lùi về sau một bước nữa và nói với giọng khách khí.

“Thủy Y! Anh không để ý đâu, anh biết em và tên vô dụng đó chỉ là hữu danh vô thực, anh cũng không bận tâm. Anh chỉ cần em thôi, lẽ nào em không biết được tâm tư của anh sao. Ở bên anh, anh có thể cho em cuộc sống tốt hơn, anh sẽ trân trọng em, cả đời này chỉ nâng niu cưng chiều một mình em thôi”.

Lý Thiên Hoa nói với giọng nhẹ nhàng, hoa hồng trong tay vẫn dang tặng cho Phương Thủy Y khiến mọi người ngưỡng mộ không ngớt.

Lý Thiên Hoa có thể nói là Bạch Mã Hoàng Tử chính hiệu. Hả có thể đáp

ứng được ước mơ của phần lớn các cô gái. Đẹp trai lại nhiều tiền, phía sau còn có bối cảnh. Nếu không phải vì một vài lý do thì mấy năm trước hẳn đã đến tìm Phương Thủy Y rồi.

Mọi người thấy màn cầu hôn cảm động này, cộng với tiếng âm nhạc của đàn piano nên liền hô hào lớn hơn, dường như bọn họ mới là Phương Thủy Y nên cứ ở đó không ngừng gật đầu.

Còn lúc này, ánh đèn thay đổi sang màu tím. Ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên người Phương Thủy Y và Lý Thiên Hoa, một người trẻ tuổi tài năng, một người nhan sắc khuynh thành, dường như đúng là trời sinh một cặp.

Tất cả mọi người đều đang đợi Phương Thủy Y gật đầu, bọn họ cũng nghĩ rằng Phương Thủy Y sẽ đồng ý.

Chuyện mà Phương Thủy Y lấy một tên vô dụng sớm đã truyền khắp nhóm bạn học rồi. Một tên vô dụng so với một anh tài như này, hơn nữa người này còn không chê cô đã từng kết hôn, kết cục không nói cũng rõ, chỉ cần là người đầu óc bình thường thì đều sẽ chọn người như Lý Thiên Hoa.

“Thủy Y! Anh biết chuyện này hơi đột ngột chút nhưng không sao, chỉ cần em đón nhận anh thì chúng ta có thể dần dần xây đắp tình cảm. Em muốn làm gì, anh đều dốc sức ủng hộ em, vấn đề đầu tư em cũng không phải bận tâm, tất cả anh sẽ gánh cho em”, Lý Thiên Hoa lại nói tiếp.

Phương Thủy Y không thể không thừa nhận, lúc này cô cũng có chút rung động. Cô không biết được thân phận của Lý Thiên Hoa nhưng từ thực tế trước đó thì không khó đoán, gia thế của hắn chắc chắn thuộc hàng gia tộc lớn. Còn tất cả các phương diện của Lý Thiên Hoa, bất luận là ngoại hình, học lực hay bối cảnh thì đều vô cùng ưu tú.

Nhưng Phương Thủy Y đã kết hôn rồi, hiện giờ cô là vợ của Trương Trần, vậy thì cô phải làm tròn chức trách của một người vợ. Chưa ly hôn thì cô không thể làm chuyện gì có lỗi với Trương Trần được.

Phương Thủy Y lại một lần nữa lắc đầu, nói với giọng uyển chuyển: “Xin lỗi,

tôi không xứng với anh đâu”.

Nghe thấy Phương Thủy Y cự tuyệt hết lần này đến lần khác, Lý Thiên Hoa có vẻ sốt sắng nên vội nói: “Thủy Y! Tên vô dụng đó có gì tốt, hắn có đáng để em phải làm như vậy không? Em như này là tự tay hủy hoại tương lai của mình đấy...”

Nói xong, Lý Thiên Hoa kích động nắm chặt tay Phương Thủy Y.

Lúc này, đột nhiên có một bàn tay nắm chặt cánh tay của Lý Thiên Hoa khiến hắn cảm thấy nặng nề.

Lý Thiên Hoa ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy một người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn với vẻ cười như không cười.

“Cậu là ai?”, Lý Thiên Hoa chau mày hỏi. Hôm nay hắn mời đến đây mấy người quen, cốt là để tiếp sức cho hắn khiến Phương Thủy Y thấy cảm động. Nhưng người đàn ông nắm tay hắn lúc này, hắn chưa từng gặp.

“Ha ha”, Trương Trần cười nói: “Anh “đánh đồn có địch mà vẫn còn hỏi tôi là ai sao? Tôi chính là tên vô dụng mà anh nói đấy”.

“Anh Lý! Cũng không thể trách chúng tôi được, chúng tôi cũng không biết sao hắn đến được đây, ban đầu chúng tôi cũng đuổi hắn về rồi. Nhưng hắn mà dám ra tay đánh người thì..”, cô gái bị Trương Trần nói là nặng mùi ban nãy, lúc này nói với vẻ ỡng ẹo.

Những người khác cũng liên tục gật đầu, bọn họ bảo Trương Trần rút đi nhưng Trương Trần không nghe. Bọn họ là khách nên cũng không thể ra tay đánh người được, vì thế đành phải để mặc. Trương Trần.

Mọi người nhìn Trương Trần với vẻ thương hại. Cái tên này nếu như là con rùa rụt cổ thì đã đành, không ai để ý đến hắn nhưng hắn lại cứ nhảy dựng lên.

Lý Thiên Hoa bất luận với thân phận gì thì đều có thể dễ dàng chèn ép Trương Trần. Trương Trần dựa vào gì mà đấu với Lý Thiên Hoa được, lần này thì có cái để xem rồi đây.

“Cậu chính là Trương Trần! Chính là Trương Trần chỉ biết ăn bám đây sao?”, Lý Thiên Hoa lúc này sắc mặt cũng trầm xuống, thu bông hoa hồng lại rồi hỏi.

“Anh chính là Lý Thiên Hoa... Người chuyên đi “đập chậu cướp hoa và làm mấy trò tán tỉnh vợ vãn đấy hả?”, Trương Trần hỏi ngược lại.

“Trò vợ vãn?”, Lý Thiên Hoa bật cười. Chưa đợi hắn lên tiếng thì những người khác đều nói với giọng lạnh lùng: “Trương Trần! Giữ cái mồm của mình đấy, tên vô dụng như anh thì có mặt mũi gì mà dám nói người ta dùng mấy trò vợ vãn?”

“Đúng vậy! Ban đầu anh nói chúng tôi rồi còn định ra tay nữa, chúng tôi đã không nói gì rồi. Nhưng đây là khách sạn mà anh Lý đã bao trọn rồi, anh nói chủ nhà như thế, lẽ nào bản thân anh không biết suy nghĩ chút nào sao?”

Chương 93: C93: Trương trần anh đang nói cái gì đấy

Trên mặt Lý Thiên Hoa vẫn có nụ cười thản nhiên, hấn không cần phải tức giận với Trương Trần, thậm chí hấn còn chưa cần mở miệng, nước miếng của những người này cũng đủ dìm chết đối phương rồi.

Một thằng vô dụng, dùng gì để so với hấn?

“Được rồi!”, Lý Thiên Hoa vung tay, những giọng nói khiển trách Trương Trần mới dừng lại.

Lý Thiên Hoa chậm rãi nói: “Trương Trần, thân là đàn ông mà không chăm sóc tốt cho người phụ nữ của mình thì đúng là quá thất bại! Thủy Y đi theo cậu chịu khổ mấy năm, cậu làm cô ấy bị chê cười thế nào, tôi tin là trong lòng cậu cũng đã rõ!”

“Nếu cậu thật sự yêu cô ấy, chẳng lẽ không nên buông tay sao. Tôi có thể cho cô ấy một cuộc sống sung sướng, tương lai xán lạn, còn cậu chỉ liên lụy cô ấy thôi, cũng như lần này, cô ấy khó khăn lắm mới tìm được cơ hội để kiếm người hợp tác, nhưng cô ấy làm vậy vì cái gì, chẳng phải là vì một chữ “Nhà” à?”

“Rời khỏi cô ấy đi, cậu không thương được cô ấy thì để tôi thương!”

Trời sinh giọng nói của Lý Thiên Hoa trầm ổn, mạnh mẽ, mọi người, đặc biệt là các cô gái đều rất cảm động, tìm được một người đàn ông như vậy cũng như đã có được cả thế giới, không thể không nói, lời của hấn rất có khả năng làm người ta đồng cảm.

“Xoet!”

Lý Thiên Hoa lấy một tấm séc từ trong túi ra rồi đưa cho Trương Trần: “Tôi xin cậu, hãy rời khỏi Phương Thủy Y đi!”

Nhìn một chuỗi số không trên tấm séc, Phương Thủy Y ở cạnh thay đổi sắc mặt, cô vừa định tiến lên thì lại bị đám Tô Hiểu Huệ kéo lại.

Trương Trần bật cười, thản nhiên hỏi: “Anh thật sự cầu xin tôi à?”

Lý Thiên Hoa sửng sốt, chính hản lại không ngờ Trương Trần lại nói ra chữ “cầu xin” này, đây cũng đã là có dũng khí đáng khen nhưng trước mặt có quá nhiều người, hản vẫn tùy ý nói: “Không sai, chỉ cần cậu có thể chịu rời đi Thủy Y, trả tự do cho cô ấy!”

“Được!”, Trương Trần gật đầu.

Lập tức, mọi người chung quanh tỏ ra khinh bỉ.

“Tôi còn cho rằng anh ta sẽ cứng đầu lắm, ai ngờ lại bán vợ mình chỉ với một tấm séc!”

“Thủy Y à, cậu xem đi, cậu đã tìm kiểu người gì vậy, cho một tờ séc là đồng ý luôn rồi kìa!”

“Anh ấy không đồng ý, mấy người chê bai anh ấy, giờ đồng ý thì cũng nói là sao, đạo lý trên đời đều thuộc mấy người hết rồi đấy!”, giọng Phương Thủy Y lạnh như băng, nhưng trong lòng cô cũng rất thất vọng, Trương Trần thật sự đồng ý sao?

Nhưng mà một giây sau, Phương Thủy Y lại trợn to mắt, những người khác cũng trừng lớn hai mắt, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trương Trần.

“Cầu xin người khác thì phải chân thành một chút, quỳ xuống đi!”, Trương Trần thản nhiên nói.

Một câu ngắn gọn khiến mọi người sững sờ tại chỗ, họ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi hoài nghi tai mình đã nghe nhầm.

Nói đùa gì vậy chứ, tên này lại dám bắt Lý Thiên Hoa quỳ xuống, anh ta biết Lý Thiên Hoa là ai không, chẳng lẽ anh ta điên rồi à?

Lý Thiên Hoa vốn đang vui vẻ vì thuận lợi, trong tích tắc, nụ cười cứng lại, tầm séc vẫn được kẹp trong tay, lồng ngực tức tới mức muốn nổ tung. Hóa ra tên nhóc này đã chơi hấn ngay từ đầu.

“Mày có biết làm thế rất nguy hiểm không?”, Lý Thiên Hoa híp mắt, đến nước này, những người khác cũng không dám tùy tiện nói chen vào.

“Nguy hiểm thế nào?”, Trương Trần nói.

“Lựa chọn chính xác nhất của mày là nhật tám séc mà tao vút trên đất lên, sau đó thì biến, biến khỏi Hoài Bắc này, nếu không tao cũng không chắc là chuyện gì sẽ xảy ra đâu!”

Lý Thiên Hoa vút tám séc trên mặt đất, sau đó lại giơ chân giẫm hai cái, ngẩng đầu, lạnh giọng nói với Trương Trần.

Người bắt hấn quỳ xuống không phải không có nhưng chưa đến lượt thảng vô dụng trước mắt đâu. Nếu không phải vì lo lắng hình tượng của mình trước mặt Phương Thủy Y, hấn đã ra tay đánh Trương Trần chảy máu đằm đìa rồi, nhưng dù vậy, hấn cũng sẽ không để Trương Trần được sống yên ổn.

Vừa nhìn là biết tên Trương Trần là kẻ không thức thời rồi!

“Lựa chọn chính xác nhất của anh cũng là mau chóng rút!”, Trương Trần bình tĩnh nói, lời vừa dứt, sắc mặt Lý Thiên Hoa âm trầm hấn.

Hấn tự hỏi là dù thái độ của hấn đúng mực cỡ nào thì cũng không thể dễ

dàng tha cho một thằng rác rưởi mắng mình nhiều lần như vậy.

“Trương Trần, anh đang nói cái gì đấy?”, Phương Thủy Y hoảng sợ, thân phận của Lý Thiên Hoa không đơn giản, nhất là chỗ dựa “thuần màu đỏ” phía sau, hiện tại bọn họ hoàn toàn không thể đắc tội.

“Anh Lý, cảm ơn sự ưu ái của anh nhưng tôi đã là phụ nữ có chồng, không hề có ý định ly hôn nên cơ hội đầu tư của anh nên để dành cho người khác thích hợp hơn!”, Phương Thủy Y vội nói, giã khỉ tay Tô Hiểu Huệ, kéo Trương Trần muốn rời khỏi đó.

Một đám người tiến lên chặn đường họ, ngay tức khắc, mấy bảo vệ chịu trách nhiệm giữ gìn an ninh cho khách sạn cầm dùi cui điện chạy tới.

“Quản lý, quản lý ơi, lâu hai có vấn đề!”, một bảo vệ trong đó cầm bộ đàm báo cáo.

Chương 94: C94: Lùi lại hết cho tôi

“Trương Trần, mày đúng là thứ bất tài, còn muốn trốn sau lưng phụ nữ nữa à, gan dạ phết nhỉ!”, mọi người thấy bảo vệ tới thì tránh hết qua một bên.

Gương mặt nhỏ nhắn của Phương Thủy Y tái nhợt, xem ra giờ họ muốn đi cũng không được rồi.

Cô hắt cằm, gương mặt nhỏ mịn màng hướng về phía Lý Thiên Hoa, cô nói: “Anh muốn thế nào, nơi này không chào đón thì chúng tôi đi là được!”

“Thủy Y, cậu Lý thích cô, nhưng cậu ấy không thích loại ăn bám vô tích sự, rốt cuộc cô đang do dự gì thế, có điểm nào mà cậu Lý không hơn tên này?”, một người đứng trong đám người nói với giọng chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Một vài người đàn ông lại có chút hâm mộ Trương Trần, có một người phụ nữ chắn trước người mình, ai có phước như vậy chút!

Lý Thiên Hoa tức muốn hộc máu, nhưng may mà quản lý của khách sạn đã tới, người này vội đi đến trước mặt Lý Thiên Hoa: “Cậu Lý, xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Có một thằng hề quấy rối bữa tiệc của tôi!”, Lý Thiên Hoa nhìn Trương Trần, thẳng nhiên nói.

Quản lý lập tức hiểu ý, tức khắc lạnh giọng quát: “Người đâu, bắt người này lại cho tôi.”

“Anh dựa vào cái gì mà đòi bắt anh ấy?”, Phương Thủy Y hỏi với hai mắt

đắm lệt.

“Thưa cô, nơi này thuộc về tư nhân, không công khai mở cửa, mà tôi là người quản lý ở đây, bắt một ai đó không phải là thuộc chức trách của tôi sao?”, quản lý giải thích một câu.

“Thủy Y, không sao, những người này còn kém lắm!”, Trương Trần nói.

Mọi người nghe anh nói thì cười lạnh: “Sao, cậu vẫn định dùng Taekwondo à?”

Phương Thủy Y cũng nhìn anh bằng ánh mắt chán ghét, đến lúc này rồi mà anh còn ra vẻ thể hiện, dù anh đánh thắng được ba người, nhưng giờ tới tận ba mươi, anh thắng được không?

“Anh chịu đi sớm thì đã không có nhiều chuyện thế này rồi!”, Phương Thủy Y quát Trương Trần với đôi mắt đỏ hoe.

Sau đó cô lại nhìn Lý Thiên Hoa: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Thủy Y, sao em vẫn không hiểu lòng anh chứ! Anh chỉ muốn em chấp nhận anh thôi!”, Lý Thiên Hoa thể hiện dáng vẻ đau lòng, thâm tình nhìn Phương Thủy Y.

“Vậy anh để Trương Trần rời khỏi đây trước!”

“Vì một thằng vô dụng, em thấy đáng giá không?”, Lý Thiên Hoa hỏi.

“Tôi nói lại lần nữa, dù anh ấy có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì anh ấy cũng là chồng tôi, chưa tới lượt mấy người coi thường anh ấy đâu!”, Phương Thủy Y cứng rắn nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lý Thiên Hoa càng thêm âm u, những người khác cũng bắt đầu chỉ trỏ, khinh thường mỉa mai bọn họ không biết tốt xấu.

Người quản lý khách sạn cũng không nói gì nữa, sau khi người này ra lệnh, bảo vệ lao về phía Trương Trần, có hai người phía sau tiện tay rút dùi cui điện đánh tới chỗ Trương Trần.

“Không biết lượng sức!”, Trương Trần hừ lạnh một tiếng, vươn tay kéo Phương Thủy Y ra sau rồi tung một cước.

Cạch!

Dưới ánh mắt không thể tin được của mọi người, tên bảo vệ lao lên đầu tiên bị đá bay, phải biết rằng trông bảo vệ kia ít nhất cũng phải chín mươi ki-lô-gam, cú đá đó phải dùng bao nhiêu sức lực chứ.

Phương Thủy Y cũng ngẩn người, miệng nhỏ há hốc.

Quản lý khách sạn sững người một chút rồi kịp phản ứng lại, hét lớn: “Gọi hết bảo vệ tới cho tôi!”

“Vâng!”, bảo vệ phía sau đáp.

Sau đó, quản lý âm u nhìn Trương Trần, lạnh lùng nói: “Thưa cậu, cậu tùy tiện làm bị thương người khác, vậy cậu định giải quyết công khai hay xử lý riêng, nếu giải quyết công khai thì tôi sẽ báo cảnh sát ngay!”

“Tôi đang tự vệ, anh báo cảnh sát thì làm được gì?”, Trương Trần hỏi.

Quản lý nhìn Lý Thiên Hoa, người sau lắc đầu: “Tôi không mời anh ta, xét theo luật thì người này tự tiện xông vào tư gia!”

Quản lý khách sạn gật đầu, lần này gã yên tâm, lý lẽ và vũ lực đều nghiêng về phía gã.

“Tôi hỏi anh, có phải nơi này có một cô gái tên Nhược Tuyết không?”, Trương Trần an ủi Phương Thủy Y đang vô cùng lo lắng rồi nhìn quản lý, hỏi ra.

“Sao? Cậu đừng nói với tôi là cô Nhược Tuyết mời mình đấy!”, quản lý cười lạnh, những người ở

đây thì gã không biết nhưng Lý Thiên Hoa và Nhược Tuyết thì gã biết, Nhược Tuyết còn là phó hội trưởng Tổ chức Y Tế Quốc tế.

“Đúng là cô ấy!”, Trương Trần nói, khi anh vừa định lấy lấy thiệp mời ra thì mới phát hiện mình đã đưa cho phục vụ sau khi tiến vào: “Các người có thể tới quầy phía trước xem thử, thiệp mời của tôi tại đó!”

“Nhóc con, cậu coi chúng tôi như mấy thằng ngu để trêu à, chỉ bằng cậu mà được cô Nhược Tuyết mời á, xin hỏi cậu xứng không?”, quản lý và Lý Thiên Hoa cười lạnh, người khác không biết gì cũng nhỏ giọng thảo luận.

Khi biết thân phận của Nhược Tuyết, ngay cả Phương Thủy Y cũng túa mồ hôi thay cho Trương Trần, nhưng cô hiểu chồng mình, anh sẽ không nói dối, điều khiến cô khó hiểu là Nhược Tuyết kia thật sự mời anh sao?

Nhưng sao Trương Trần lại quen biết người ta, còn có thể để người ta mời mình?

Ngay cả Phương Thủy Y cũng nghi ngờ anh hưởng chỉ là đám người Lý Thiên Hoa.

Lúc này, quản lý thấy bảo vệ ở các tầng đều tập trung tại đây, đếm sơ cũng khoảng mấy chục người. Quản lý cũng bắt đầu có khí thế, dù là về công hay tư, gã đều phải tiêu diệt tên phá bĩnh này.

“Đến đây! Bắt tên này đưa tới đồn công cho tôi! Tôi muốn bắt hắn phải trả giá đắt!”, quản lý la lớn.

Phương Thủy Y sợ tới mức mặt trắng bệch như tờ giấy, Trương Trần không thể để mình bị bắt dễ dàng, bàn tay nắm lấy túi đựng kim châm bên hông, chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền tới.

“Lùi lại hết cho tôi!”

Mọi người quay lại thì thấy một người đàn ông khoảng 30 tuổi chạy tới, thở không ra hơi: “Cậu, cậu Trương...”

“Tiêu Lượng/?”, Lý Thiên Hoa kinh ngạc nhìn người đang đi tới, sao người này xuất hiện ở đây, còn giúp Trương Trần nữa.

Nhưng Tiêu Lượng lại không để ý tới hẳn.

Chương 95: C95: Hiện giờ tôi muốn đi ai dám ngăn

Trong mặt Tiêu Lượng hiện tại chỉ có Trương Trần, anh ta áy náy nói: “Cậu Trương, xin cậu tha thứ vì tôi đã gây ra thành phiền phức cho cậu dù là vô tình...”

Nhưng chung quanh đều yên tĩnh, người khác không biết Tiêu Lượng là ai, cũng không có người nào tùy tiện chen ngang, còn Lý Thiên Hoa thì lại không biết nên nói gì.

Về phần Trương Trần, anh hoàn toàn không quan tâm tới Tiêu Lượng, anh không nhận ra anh ta mà chỉ cảm thấy hơi quen mắt thôi, có lẽ là từng gặp thoáng qua trong bệnh viện Thành phố.

Mà người này lại xin mình tha thứ, ý tứ cũng rất rõ ràng, Hàn y đã đánh tiếng, Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc càng muốn bái anh làm thầy, chắc hẳn Tiêu Lượng tới vì việc này.

“Cậu Trương..., Tiêu Lượng kêu lần nữa, nơi này có máy điều hòa lớn, nhiệt độ mát mẻ mà anh ta lại đổ mồ hôi đầm đìa, ngay cả đồ vest bên ngoài cũng có thể nhìn thấy vết mồ hôi thấm ra.

Tiêu Lượng thật sự quá căng thẳng, nếu Trương Trần không hài lòng, thậm chí là vì chuyện này mà hận Long Quốc thì thể diện của nước nhà sẽ mất hết, sau đó họ sẽ bị quốc tế bàn tán, khẳng định sẽ có người nói là điều này không thể trách ai khác, chỉ tự trách người Long Quốc mà thôi!

Mà người đầu tiên là Tiêu Lượng nên chắc chắn anh ta sẽ thành tội đồ.

Thấy Trương Trần không trả lời, sắc mặt Tiêu Lượng không ngừng thay đổi, anh ta cắn chặt hàm răng như đang cân nhắc gì đó, cuối cùng, người này lại thở dài, hình như là đã nghĩ thông suốt rồi.

Bùm!

Trước mặt mấy chục đôi mắt, Tiêu Lượng trực tiếp quỳ xuống thảm đỏ, đầu cúi sâu xuống, nói lần nữa: “Cậu Trương, tôi chỉ xin cậu tha thứ, Long Quốc không phải chỉ có kẻ hèn mọn như tôi, tôi cũng xin sám hối vì việc làm của mình...”

Giờ phút này, mọi người đều ngạc nhiên, Trương Trần đã làm gì mà sao người đàn ông tên Tiêu Lượng này phải quỳ xuống. Trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ anh ta không màng tới thể diện của mình sao?

Ở Long Quốc, trừ quỳ trước trời, bố mẹ và người thầy có ơn với mình, còn những cái quỳ còn lại đều mang tính chất sỉ nhục.

Sắc mặt Lý Thiên Hoa thay đổi hoàn toàn, hấn hét toáng lên: “Tiêu Lượng, anh biết mình đang làm gì không?”

Nhưng không ai đáp lời hấn, Tiêu Lượng vẫn quỳ ở đó, có vẻ nếu người đàn ông trước mặt mình không mở miệng thì anh ta cũng sẽ không đứng dậy vậy.

Phương Thủy Y cũng quên mất việc bàn tay nhỏ bé của mình đang được Trương Trần nắm, cô nhìn người chồng trước mặt mình bằng ánh mắt không thể tin được, rốt cuộc Trương Trần này đã làm gì?

“Này, anh nói gì đi chứ!”, Phương Thủy Y có chút ngại ngùng, dù sao cô cũng đang đứng cạnh Trương Trần, vì vậy mới nhỏ giọng nói với anh.

“Em đang nói đỡ cho anh ta à?”, Trương Trần hỏi Phương Thủy Y, không đợi cô kịp đáp, anh lạnh lùng nói: “Được rồi, anh tránh ra đi!”

“Vâng!”, Tiêu Lượng không dám nhiều lời, vội lui sang một bên, lúc này mới cảm thấy không khí tại hiện trường có chút vi diệu.

“Hiện giờ tôi muốn đi, ai dám ngăn?”, Trương Trần nhìn một vòng rồi hỏi.

Quản lý khách sạn không dám chắc, gã không cho rằng Tiêu Lượng này được Trương Trần gọi tới để diễn kịch, không thấy Lý Thiên Hoa cũng biết và cung kính với đối phương hay sao?

Nhất thời, đúng là không có ai dám tiến lên.

Nhưng mục đích của Lý Thiên Hoa còn chưa đạt được, thậm chí còn có thể coi như là đã bị phá hư, sao hắn có thể để Trương Trần rời đi dễ dàng như vậy.

Ra hiệu cho quản lý khách sạn, đối phương hiểu ngay, cắn môi vung tay lên: “Tóm lấy, tên này xâm nhập gia cư bất hợp pháp, bắt đưa tới chỗ công an!”

“Các người... dám cử động thử xem!”, Tiêu Lượng bước lên trước một bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám bảo vệ và tên quản lý.

Đúng là anh ta nên cảm ơn đám người này, ngay trước mặt mình mà đám này còn dám khó xử người đã tặng mình mười cú đá à, đây không phải tạo cơ hội cho anh ta tạo thiện cảm à!

Vì xoa dịu sự tức giận của Trương Trần, Tiêu Lượng lạnh lùng nói tiếp: “Tôi không cần biết khách sạn này là do ai mở, còn anh có thân phận gì, nếu anh dám làm bừa thì có tin tôi sẽ khiến anh cút ra khỏi Hoài Bắc ngay ngày mai không?” quản lý khách sạn mắng to trong lòng, đám người này đều thuộc dạng trâu bò, sao mấy người cứ lôi con muỗi là tôi ra để xử vậy, một bên là Lý Thiên Hoa, bên còn lại là người có lai lịch bí ẩn, nghe giọng điệu người này ngông như vậy, gã làm sao dám chắc đây!

Chương 96: C96: Jake đi xuống chúng ta về

Vì vậy, gã chỉ có thể nhìn Lý Thiên Hoa bằng ánh mắt trông mong, dù sao trước đó nghe cách xưng hô của Lý Thiên Hoa thì có vẻ hắn biết người này!

Lý Thiên Hoa nhíu chặt đôi mày, hắn thật sự có quen biết Tiêu Lượng này, năng lực tên này cũng không nhỏ. Dù là hắn, thường ngày cũng phải nể một chút, tuy không biết vì sao Tiêu Lượng lại quỳ xuống trước mặt Trương Trần nhưng nếu bây giờ mình để Trương Trần rời khỏi đây thì mặt mũi của hắn trước mặt bạn học cũ đều mất sạch.

Nhưng hắn cũng không thể trực tiếp đối đầu với Tiêu Lượng, lập tức nói: “Anh nhìn tôi làm gì, đây đâu phải chuyện của tôi, để anh ta xông vào, đây không phải là vấn đề của khách sạn mấy người à?”

Tiêu Lượng cũng nhíu mày, xem ra tình huống chỗ này cũng không tốt lắm. Anh ta cũng không lắm nhảm mà thản nhiên nói: “Tôi vẫn giữ câu kia, nếu hôm nay có ai dám làm khó cậu Trương, vậy người đó cứ thử đi, Tiêu Lượng này nói được thì làm được đấy.

“Tôi nhắc lại lần nữa, có người mời tôi tới đây!”, Trương Trần tỏ ra không vui.

“Thiếp mời của cậu thật sự ở lâu một à, tôi đi xem một chút..”, không đợi người khác mở miệng, quản lý vội giành nói. Lúc này, gã không cần biết Trương Trần nói thật hay giả, chỉ biết gã bị kẹp ở giữa thì rất ngọt ngọt, muốn đi khỏi đây thôi.

Không đợi ai nói gì, quản lý chạy đi, leo thang thoát hiểm xuống lầu một.

“Khách tôi mời mà mấy người đưa đi đâu rồi?”, vừa xuống lầu, quản lý nghe một giọng nữ nói tiếng phổ thông không quá chuẩn truyền tới, một cô gái cao mét bảy đứng trước quầy, chống nạnh hỏi phục vụ.

“Thưa cô... chúng tôi đã cho anh ta vào rồi!", phục vụ âm ức nói.

Quản lý khách sạn nheo mắt, lập tức tiến lên: “Cô Nhược Tuyết?”

Nhược Tuyết xoay người, nhìn quản lý nói, giọng cất cao: “Khách của tôi đâu, hả, người đâu rồi?”

Giờ cô ta rất giận, vất vả lắm mới dừng xe lại được, lên tầng năm rồi lại phát hiện Trương Trần không có lên đây. Cô ta còn cho rằng Trương Trần đi WC nên ngồi đợi một hồi, nhưng chờ tới chờ lui mà vẫn không thấy người. Cô ta lại không có số điện thoại của Trương Trần, còn mỗi cách xuống quầy hỏi, nhưng chỗ quầy lại cứ nói là Trương Trần vào rồi.

Quản lý lau mồ hôi lạnh, nở nụ cười xòa đầy bất an: “Chuyện này, cô Nhược Tuyết, khách mà cô nói có phải tên Trương Trần không?”

“Đúng rồi!", Nhược Tuyết trả lời gọn lỏn.

“Cái thằng tầm thường nhà quê kia thật sự do cô Nhược Tuyết mời sao?”, trong lòng quản lý lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ tiêu rồi, gã vội phát tay kêu phục vụ lùi xuống.

“Cô Nhược Tuyết... chuyện kia, Trương Trần ở lầu hai, tôi dẫn cô đi nha?”

Rất nhanh, hai người Nhược Tuyết lên tới lầu hai, quản lý bước lên trước một bước với vẻ mặt khó coi, kề sát bên tai Lý Thiên Hoa, nhỏ giọng nói: “Cậu Lý... Trương Trần này đúng là khách được cô Nhược Tuyết mời tới!”

“Cái gì?”, Lý Thiên Hoa kinh hãi, trước là Tiêu Lượng khúm núm, giờ là Nhược Tuyết mời, Trương Trần này là thằng ở rể vô dụng của nhà họ Phương, tên này dựa vào cái gì chứ?

“Anh Trương, tôi tìm được anh rồi, sao anh lại ở đây, chúng ta mau lên thôi!”, Nhược Tuyết thấy Trương Trần thì cười đầy ngọt ngào, tiến lên định nắm tay Trương Trần.

“Tôi nghĩ không cần nữa rồi, nơi này có người không hoan nghênh tôi, thậm chí còn định dùng tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp để bắt tôi vào đồn cảnh sát nữa kìa!”, Trương Trần lạnh nhạt nói, Nhược Tuyết đang cười thì mặt cũng cứng đờ.

“Trời ơi, thật sự có người mời thằng quê mùa này à!”, trong đám người, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Lúc đầu họ không tin, việc hôm nay có thể nói là quá xấu hổ. Quản lý không biết mình nên cười kiểu nào, đây là chuyện khó giải quyết nhất trong mấy chục năm làm nghề của gã.

Nhược Tuyết hiểu ra gì đó, quay đầu nhìn quản lý khách sạn, sau đó lại nhìn Lý Thiên Hoa, nói đúng hơn thì đây không phải sân nhà của Nhược Tuyết mà nơi này do Lý Thiên Hoa quyết định.

“Anh Lý, anh có thể nói cho tôi biết thế này là sao không, khách của tôi mà sao lại có người muốn đuổi vậy, hay là tôi không thể dẫn bạn của mình tới đây?”, Nhược Tuyết hỏi, ngữ điệu không tốt, cô ta phải trải qua mấy phen mấy bận, dùng danh nghĩa của Tổ chức Y Tế mới hỏi được địa chỉ của Trương Trần từ chỗ bộ trưởng Vương.

Hôm nay, cơm còn chưa kịp ăn mà đã muốn đuổi người sao?

“Thủy Y, chúng ta về thôi!”, Trương Trần chẳng muốn đợi chờ gì nữa, anh nắm tay kéo Phương Thủy Y rời đi.

Vì Tiêu Lượng quỳ xuống và Nhược Tuyết xuất hiện mà khiến đám đông hoảng hốt, không ai dám tiến lên ngăn cản anh.

Nhược Tuyết kêu hai tiếng nhưng Trương Trần hoàn toàn không đáp lời, hành động này khiến Nhược Tuyết tức tối giậm chân.

Trong cuộc thi đấu Long - Hàn, bên Tổ chức Y tế còn có việc cần giải quyết, thân là một trong những phó hội trưởng, cô ta phải nhanh chóng về Mẹ Quốc xử lý, cô ta cứ tưởng hẹn được Trương Trần ra thì có thể vui vẻ học được kỹ năng gì đó, không chừng có thể bá sư nữa nhưng bây giờ, tất cả đều không có, bay hết rồi...

Nhược Tuyết tức giận, lấy di động ra gọi: “.Jake, đi xuống, chúng ta về!”.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhật Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Ăn, ăn cái gì mà ăn, ăn nữa thì anh ở đây luôn đi! Tổ chức Y Tế sẽ bỏ anh lại luôn!”

Nhược Tuyết hừ lạnh một tiếng, cúp điện thoại rồi cô dùng vẻ mặt lạnh như băng nói: “Anh Lý, tôi không muốn biết đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết khách của mình bị đối xử như thế thôi, đây là đạo. đái khách của Long Quốc à?”

“Tôi sẽ báo lên sở y tế Hoài Bắc, Tổ chức Y Tế của tôi sẽ chú ý, anh tự giải quyết cho tốt!”

Chưa cho Lý Thiên Hoa thời gian phản ứng, Nhược Tuyết chạy theo nhưng bên ngoài đâu còn bóng dáng hai người Trương Trần. Mà lúc này, mấy người bên Tổ chức Y Tế cũng hối hả chạy xuống, khó hiểu nhìn Nhược Tuyết.

Trong sảnh lầu hai, Lý Thiên Hoa ngăn người, đầu óc của hắn đã dừng hoạt động. Dù hắn có kiến thức rộng rãi nhưng những việc hôm nay khiến hắn không thể nào hiểu nổi, càng không thể tin được.

Chương 97: C97: Điện thoại của Trương Trần ạ

“Tiêu... Anh Tiêu, chuyện gì xảy ra vậy?”

Lý Thiên Hoa nuốt nước bọt một cách khó khăn, phát hiện có gì đó khác thường, lúc này hắn mới nhớ ra có một người đang đứng bên cạnh mình.

“Chuyện gì à?”, Tiêu Lượng cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi còn tưởng rằng trong mắt cậu không còn có tôi nữa?”

Hiển nhiên là Tiêu Lượng cảm thấy không vui với chuyện ban nãy Lý Thiên Hoa làm mất mặt mình. Anh ta cười lạnh nói: “Ban nãy nhìn tôi quý gối thấy vui lắm nhỉ, mất mặt lắm phải không? Cậu vẫn nên gọi điện cho bố cậu để nghĩ xem cứu nhà họ Lý kiểu gì đi, nếu không thì không chỉ đơn giản là quý gối thôi đâu”.

“Còn nữa, lúc gọi điện thoại thì nhớ nói cho bố cậu biết là cậu đã chọn vào Trương Trần, nếu không thì bố cậu lại không biết rốt cuộc cậu đã gây họa lớn như nào”, Tiêu Lượng bĩu môi nói.

Phía sau Trương Trần có thân phận như nào thì anh ta không biết nhưng chỉ riêng việc trấn áp được Quỷ Thủ lấy lại thể diện cho Long Quốc, thậm chí khiến đối phương tình nguyện bái làm thầy, nếu như Trương Trần có chuyện gì, Long Quốc vì muốn đền đáp cho anh ấy thì chắc chắn sẽ nghiêng về phía Trương Trần.

“Còn như cậu thì”, Tiêu Lượng nhìn về phía người phụ trách của khách sạn, lạnh lùng nói: “Bất luận là cô Nhược Tuyết của Hiệp hội y học có truy cứu các người hay không nhưng lời mà tôi nói thì nhất định sẽ làm, tối nay các người hãy đợi thông báo đi”, nói xong Tiêu Lượng hừ lạnh một tiếng rồi rời

đi.

Trong biệt thự, Trương Trần và Phương Thủy Y đã về nhà, họ ngồi trên ghế sofa trông mắt nhìn nhau.

Lúc này Phương Thủy Y không thể khôi phục lại tâm trạng của mình. Người đàn ông này sau khi từ nơi khác quay về thì mang đến cho cô hết chuyện kinh ngạc này đến chuyện khác, dường như thành một con người khác vậy. Tối nay còn có hai người thân phận không tầm thường ra mặt giúp Trương Trần nữa.

“Anh khai thật đi, không được nói dối. Đừng nói với tôi, hai người hôm nay lại là anh tình cờ cứu họ và họ lại đến trả ơn nhé”, Phương Thủy Y kéo cái ghế nhỏ lại để cho Trương Trần ngồi lên trên đó, còn cô thì từ trên cao nhìn xuống Trương Trần.

“... Đúng là như vậy đấy”, Trương Trần nói với giọng yếu ớt. Phương Thủy Y sau khi nghe xong thì tức đến nổi ngực phập phồng không ngớt. Cái tên khốn này, cái câu như này dùng bao nhiêu lần rồi.

“Em đừng tức giận, anh thật sự không gạt em đâu vợ à..”, Trương Trần cứ nhìn chăm chăm vào Phương Thủy Y, lo lắng nói: “Anh võ ngực cho em nhé”.

“Đi chết đi”, Phương Thủy Y hung hăng lườm Trương Trần một cái. Cái tên này càng ngày càng to gan, lại dám lợi dụng cô.

Nhưng, Phương Thủy Y ngay lập tức lại nghiêm mặt nói: “Trương Trần! Anh thật sự thích Đông y sao?”

“Có một chút”, Trương Trần gật đầu đáp lại.

“Vậy thì được rồi, tôi sẽ đưa anh đến một nơi đào tạo chính quy, anh phải học thật tốt đấy”, Phương Thủy Y suy nghĩ một chút rồi nói. Nếu như Trương Trần đã có sở thích này, lại còn hiểu chút y thuật, vậy thì cô sẽ quyết

định đào tạo Trương Trần thành bác sĩ. Nghề này cũng coi như có thể diện, Sau này gặp ai cũng không ngại mà khoe ra.

Trương Trần ậm ừ một tiếng, không bao lâu, Phương Thủy Y đi tắm rồi đi ngủ.

Ánh đèn vụt tắt, ánh trăng làm say mê lòng người cũng mờ dần, Trương Trần ngậm điều thuốc trong miệng nhìn số điện thoại của Triệu Chí Cao trong danh bạ điện thoại rồi gọi đi.

Chuyện về Lý Thiên Hoa chưa dừng lại ở đây được. Dám cầu hôn vợ anh trước mặt anh, muốn cảm cho anh đôi sừng sao? Chuyện này chỉ cần là đàn ông thì đều không thể chịu nổi.

Trước đó, Trương Trần đã nhìn thấy mấy chục vệ sĩ trong khách sạn. Một mình anh trong thời gian ngắn thì căn bản không giải quyết nổi, hơn nữa bản thân anh cũng không có thể lực gì nên chỉ có nhà họ Triệu thôi.

Nếu đã lựa chọn bảo vệ cơ nghiệp thì phải có tâm thái đi theo và phục tùng người ta thôi.

Nhà họ Triệu vẫn với khuôn viên đó, vẫn với chiếc ghế nằm đó, Triệu Chí Hào nằm ở trên đó với tâm trạng không thoải mái cho lắm.

Mặc dù tất cả các doanh nghiệp dưới tập đoàn t

Triệu Thị vẫn do ông ta quản lý nhưng ông ta rằng, đây đã không còn là của ông ta nữa rồi, hiện giờ ông ta chỉ được coi là người phụ trách mà thôi.

Nghĩ đến đây, Triệu Chí Hào lại nghiêng răng nghiêng lợi, hận nỗi không thể bắt thằng con trai của mình lại đánh cho một trận.

Vào hôm ông ta đưa bản hợp đồng chuyển nhượng cho Trương Trần ký tên thì nhà họ Mạc ở thủ đô cũng dùng đả kích họ lại, thậm chí còn cho họ

miếng bánh ga tô nhỏ để an ủi nữa. Điều này khiến ông ta cảm thấy đau lòng hơn cả. Từ lúc nào nhà họ Triệu của ông ta lại khiến người khác vừa đấm vừa xoa như vậy?

Lúc này, một người với dáng vẻ quản gia đột nhiên bước vào. Ông ta cũng tầm sáu mươi tuổi, đưa điện thoại trong tay cho Triệu Chí Hào, nói: “Điện thoại của Trương Trần ạ”.

Triệu Chí Hào gật đầu, sau khi nhận điện thoại thì sắc mặt biến đổi, sau đó ông ta gật đầu nói: “Tôi biết rồi”.

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Chí Hào nhìn quản gia, nói: “Chú Trần! Chuyện của nhà họ Triệu thì chú cũng biết rồi, chú thấy thẳng nhóc Trương Trần như thế nào?”

Chú Trần sững người một lát, sau đó nói: “Tôi chăm sóc gia chủ từ nhỏ đến lớn, có lời này tôi phải nói thẳng”.

Triệu Chí Hào gật đầu, cười nói: “Chú Trần cứ như người ngoài vậy, mặc dù tôi và chú thân phận chủ tớ nhưng từ lâu đã như tình cha con rồi”.

Chương 98: C98: Ông dám không

Chú Trần cười nói: “Theo như tôi thấy, nhà họ Triệu ở dưới cái bóng của Trương Trần chưa chắc đã là chuyện xấu. Gia chủ nghĩ mà xem, cả Hoài Bắc, thậm chí là cả tỉnh Giang Lăng, có ai có thể khiến nhà họ Tôn, nhà họ Ninh và cả nhà họ Mạc ở thủ đô cùng bắt tay hành động không?”

“Trước tiên nói đến nhà họ Tôn, trực tiếp trở mặt với chúng ta, thế mà nhà họ Ninh lại hết lòng ủng hộ, còn nhà họ Mạc thì còn ác hơn, cả một dự án lớn như vậy, vì khoa trương thanh thế cho Trương Trần mà sẵn sàng “nuốt trọn người một nhà với mình”.

“Đợi đến lúc anh ta tiêu diệt gọn thì nhà họ Triệu... Cũng sẽ nổi lên cùng”, lúc này chú Trần nói từng chữ từng chữ một. Ông ta rất ít quan tâm đến chuyện thương nghiệp của nhà họ Triệu nhưng nếu Triệu Chí Hào đã hỏi thì ông ta sẽ nói thẳng.

Triệu Chí Hào suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Ông ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là cảm thấy có chút mơ màng. Thất sư thì Trương Trần còn quá trẻ, và thứ:

ông ta cần chỉ là giọng nói khẳng định lại. Hiện giờ tiếng nói đó đã có rồi.

“Nếu đã đi đến bước này thì chỉ có thể đi tiếp thôi. Trương Trần! Ta cược ván này đây”.

Triệu Chí Hào lẩm bẩm nói, sau đó cười nói: “Trương Trần gọi điện đến muốn đánh phết một người”.

Chú Trần ngậy người ra một lúc, sau đó gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi, chúng ta

không phải là người nhà họ Tôn, cũng không có ai là dân xã hội đen. Thế một trăm người có đủ không ạ?”

“Đủ rồi”, Triệu Chí Hào đáp lại. Thật ra, không phải nói một trăm người này đem đi đánh nhau có đủ không mà có đủ cho thể diện của Trương Trần không. Nói một cách nghiêm khắc thì đây là lần đầu tiên ông ta làm việc cho Trương Trần. Nếu đã đưa ra lựa chọn thì lần đầu tiên làm việc tất nhiên phải dốc sức rồi.

Rất nhanh, hơn hai mươi chiếc xe tạo thành một đội xe ở trên phố đi về phía khách sạn trên đường Phong Ninh, còn Triệu Chí Hào thì đích thân đi đón Trương Trần.

Lúc này nhà họ Tôn “trình diễn màn đối thoại gần như nhà họ Triệu.

Tôn Khuê Sơn luôn quan tâm theo dõi đến Trương Trần, chuyện xảy ra tối nay ông ta cũng biết rồi. Và ông ta còn nhận được tin là nhà họ Triệu đã huy động một đội lớn, một bộ phận thì đi về phía khách sạn xảy ra vụ việc, còn một bộ phận thì đi về phía biệt thự của Trương Trần.

“Mỹ Lâm, cháu ngủ rồi sao?”, Tôn Khuê Sơn hét lớn một tiếng về phía phòng bên trong cùng, tiếp đó là giọng nói oán trách truyền ra: “Bác à! Có chuyện gì thì bác tìm con trai của bác đi. Chứ cháu là con gái, bác cứ tìm cháu làm gì?”

“Trước đây trung bình một ngày là nó đã bị bác đá cho một cái, còn cháu thì cứ ba ngày được bác thưởng cho một món quà nhỏ, một tháng là được món quà lớn. Cháu nói xem, bác không tìm cháu thì tìm ai nữa?”

Nhìn thấy Tôn Mỹ Lâm từ bên trong đi ra, Tôn Khuê Sơn nói với vẻ thản nhiên.

“Được rồi, cháu đừng thay quần áo nữa, bác cho cháu một vài người, cháu mau đến khách sạn ở đường Phong Ninh đi, có lẽ Trương Trần sắp ra tay với nhà họ Lý rồi”.

Tôn Mỹ Lâm dụi mắt rồi nói: “Lần trước nhằm vào nhà họ Tôn, chúng ta đã dốc hết sức rồi, bác còn cho hẳn năm mươi triệu tệ. Chúng ta đã trả hết ân tình rồi, sao phải quan tâm nữa làm gì ạ? Hơn nữa, nhà họ Lý này còn lợi hại hơn cả nhà họ Tôn mà.

“Khác nhau chứ, sau này cháu sẽ hiểu, nếu không thì sao bác lại quản được cái nhà này?”, Tôn Khuê Sơn nói với giọng thúc giục: “Cháu mau lên đi, đừng đợi đến lúc cháu đến thì mọi việc đều kết thúc rồi..

“Vâng”, Tôn Mỹ Lâm gạt đầu rồi buộc một dây vải màu đen ở hông. Lúc này, khí chất của tiểu công chúa toát lên, cô ta nhìn mấy chục vệ sĩ, hét lớn: “Đi theo tôi”.

“Mày có biết người có tên là Trương Trần chính là người đã trấn áp Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc ở bệnh viện thành phố không, bởi vì những tin đồn nhằm hôm đó mà Long Quốc thấy mắc nợ anh ta. Vậy mà mày lại dám cả gan như vậy sao?”

Bên trong khách sạn, một người đàn ông trung niên quát lớn về phía Lý Thiên Hoa. Trong lúc phẫn nộ, thỉnh thoảng người đó còn cho hẳn một cái bạt tai. Bởi vì chuyện này mà họ đã bị cấp trên chỉ đích danh rồi, phía Hiệp hội y học cũng gây áp lực lớn.

Và người đàn ông trung niên này tất nhiên là Lý Kim Nguyên- bố của Lý Thiên Hoa, người chạy mại đến đây sau khi được Tiêu Lượng căn dặn.

Đột nhiên, bên ngoài truyền lại tạp âm, tiếp đó là một vệ sĩ bước ra. Đám vệ sĩ kia vừa thấy tình hình không ổn thì liền ra tay, nhưng rất nhanh họ đều tuyệt vọng.

Bọn họ có hơn ba mươi người, còn phía trước giống như đàn bọ ngựa, căn bản không thấy điểm cuối đâu.

Mọi người đều run rẩy nhìn cảnh tượng này, không ai biết đang xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc này, hai bóng hình ở phía sau đi vào, rõ ràng đó là Trương Trần và Triệu Chí Hào.

“Lý Kim Nguyên?”, mí mắt Triệu Chí Hào nháy liên tục, thật không ngờ người mà Trương Trần muốn đánh phết lại là người của nhà họ Lý. Nhưng chuyện đã đến nước này thì ông ta đành phải cố làm thôi.

“Lên! Đánh tàn phết tên nào trẻ nhất”, Triệu Chí Hào hét lớn một tiếng, một số người trấn áp bảo vệ, kẻ nào dám cả gan phản kháng thì tát vỡ mồm, còn những người khác thì xông lại đánh phết Lý Thiên Hoa.

“Triệu Chí Hào! Ông dám..”, Lý Kim Nguyên tức giận, trừng mắt nói với Triệu Chí Hào.

“Ông dám không?”, Trương Trần cũng cười hỏi.

“..* , lúc này Triệu Chí Hào như thằm máng trong lòng, ngoài mặt thì vẫn cố gượng cười, cố ý không nhìn thẳng vào Lý Kim Nguyên, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu Trương, cậu yên tâm...”.

Đám người đó trực tiếp xông lên phía trước kéo. Lý Thiên Hoa ra. Bọn họ là người có nguyên tắc, sẽ không đánh người không liên quan mà chỉ đánh chính chủ thôi.

Còn về đám bạn học của Lý Thiên Hoa tránh đi cũng không kịp, ai dám lên trước dây vào tên xui xẻo này chứ?

“Răng rắc....”. Cùng với âm thanh giòn giã và tiếng kêu thảm của Lý Thiên Hoa vang lên, tứ chỉ của hắn cũng đã bị đánh gãy.

Đám người này ra tay ngang tàn khiến đám Tô Hiểu Huệ chưa trải sự đời lúc này đều không ngừng run rẩy, thậm chí bắt đầu hồi hận vì tham gia vào. việc của Phương Thủy Y và Lý Thiên Hoa.

Chương 99: C99: hậu quả

Tất cả mọi người đều ngây người ra, cậu chủ của nhà họ Lý ban nãy còn ngạo nghễ chỉ tay năm ngón, thế mà giờ lại như con chó bị người ta đánh gãy tứ chi rồi nằm bò trên đất rên rĩ?

Cảnh tượng này là đả kích quá lớn đối với bọn họ. Cái tên ở rể vô dụng của nhà họ Phương từ lúc nào lại có thể lực. này vậy. Từ lúc hấn rời đi cũng chưa đầy một tiếng, thế mà lại gọi đến hơn trăm người?

Nghe thấy tiếng kêu rên của con trai, Lý Kim Nguyên tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy. Ông ta hung hăng trợn mắt nhìn Triệu Chí Hào. Ông ta biết kẻ khởi xướng là ai, lúc này rương Trần! Con trai tôi không làm gì tổn hại quá đáng với cậu, tôi cũng chạy đến đây để dạy dỗ nó rồi, cậu làm vậy cũng ác độc quá đấy?”

“Ác độc?”, Trương Trần cười lạnh hai tiếng nói: “Thế nào được gọi là tổn hại quá đáng, chắc là phải đợi lúc vợ tôi cải giá về nhà họ Lý các người, chắc phải đợi lúc bảo vệ đến ném tôi ra khỏi khách sạn, đến lúc đó tôi mới phản công thì mới được gọi là đúng chẳng?”

“Ông cũng sống hơn nửa đời người rồi, ở đâu cái đạo lý coi mình là độc tôn như vậy. Có phải là nhà họ Lý các người ngày một phát triển khiến các người ảo tưởng rằng thiên hạ là của các người rồi phải không?”

“Hấn ta cũng may mắn gặp phải người dễ tính như tôi đấy. Nếu ngày nào đó mà chọc vào kẻ nào nóng tính thì nhà họ Lý các người tuyệt tự rồi”.

“..”, lúc này mọi người thấy đầu óc tê dại. Vừa đến mà đã đánh gãy tứ chi

của Lý Thiên Hoa, thế mà vẫn còn tự xưng mình là người dễ tính được?

Lúc này, những cô gái bao gồm Tô Hiểu Huệ và cô gái tên là Thiển Thiển, còn cả những người từng lời qua tiếng lại với Trương Trần đều chạy ra phía sau nhóm người. Đến cả Lý Thiên Hoa mà Trương Trần cũng dám đánh gậy tứ chỉ, bọn họ thì thấy mình không được bằng người nhà họ Lý.

Lý Kim Nguyên tức giận thối râu rồi trợn mắt, đừng nói là Trương Trần có vinh dự đánh bại được Hàn y nên ông ta không động vào được. Kể cả không có vinh dự đó, chỉ dựa vào hơn một trăm người này thì Lý Kim Nguyên cũng không thể lập tức điều động người của mình đến được.

Cú đánh ngày hôm nay, nhà họ Lý của ông ta không nhận thì cũng phải cố nhận rồi.

“Được, được, được”, Lý Kim Nguyên tức nói liền ba chữ được. Ông ta tức giận khoát tay áo, lạnh lùng nói “Trương Trần! Chuyện này chúng ta vẫn chưa xong đâu, nhà họ Lý tôi sẽ chơi với cậu đến cùng”.

“Người đâu! Khiêng cái thùng vô dụng này đi cho ta”, Lý Kim Nguyên sai người của mình khiêng Lý Thiên Hoa rời đi. Điều quan trọng trước mắt vẫn là chữa khỏi cho con trai của ông ta nhưng hơn một trăm người kia lập thành tường người, không hề nhúc nhích.

“Triệu Chí Hào!”, Lý Kim Nguyên lạnh lùng hét một câu, còn Triệu Chí Hào thì rụt đầu rụt cổ, xấu hổ mà cúi đầu xuống.

“Ha ha, tôi có nói là cho các người đi chưa? Chuyện này đừng nói là ông nói chưa xong mà đến tôi cũng nói là chưa xong mà”, Trương Trần cười ha ha nói.

“Cậu muốn làm gì, lẽ nào thật sự muốn nhà họ Lý tôi không chết thì không chịu?”, cố kìm nén sự tức giận, Lý Kim Nguyên cắn răng rồi nói ra một câu.

Những lúc nhẫn nhục trong suốt cuộc đời này của ông ta không nhiều, hôm nay cũng coi như một ngày khiến ông ta khó quên, không ngờ ông ta lại bị

một kẻ kém tuổi hơn chèn ép ở đây.

Trương Trần khoát tay, những người sớm đã được nhà họ Triệu căn dặn lúc này lập tức lên trước bắt Lý Kim Nguyên lại, còn Trương Trần lại chậm rãi bước lên trước. Lý Thiên Hoa đang không ngừng kêu gào thì lúc này mới nhìn thấy một cây kim vàng đâm vào 1/3 tim của hắn.

“Ông chủ Lý! Đừng nói là tôi không cho ông cơ hội nhé. Trong vòng hai mươi tư tiếng, nếu tôi không nhìn thấy thành ý hối hận của các người thì đừng nói là cả Long Quốc mà kể cả là Hoa Đà tái thế cũng không bảo vệ được con trai ông đâu”.

Trương Trần cười lạnh một tiếng sau đó lớn bước rời đi.

Triệu Chí Hào dường như khóc rồi lại cười được, lần này đến lượt ông ta ra tay rồi, bắt đầu làm tiếp việc người khác để lại thôi.

Nhìn thấy chính chủ ngạo nghễ rời đi như vậy, Lý Kim Nguyên càng tức giận hơn. Nhưng ông ta không biết xả giận đi đâu cả, chỉ có thể đưa ánh nhìn về phía Triệu Chí Hào.

“Tên họ Triệu kia, chuyện này không xong đâu, nhà họ Triệu các người cứ đợi đấy”.

“Ái chà! Ông chủ Lý, ông nhìn xem ông tức giận như thế làm gì, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả”, Triệu Chí Hào vô tội khoát khoát tay rồi quát lớn với hơn một trăm người kia: “Ban nãy ai trong số các người đã ra tay vậy? Đây là xã hội pháp trị, được ấu đả đánh nhau sao, mau rút đi tự thú đi”.

“Ông chủ, tôi hiểu rồi, việc này là một mình tôi làm, thật sự thì Lý Thiên Hoa là đồ không ra gì, tôi sẽ đi tự thú ngay”. Một vệ sĩ đứng ra nói, rõ ràng là hắn muốn một mình gánh hết mọi việc.

Cảnh tượng này khiến Lý Kim Nguyên suýt nhẩy dựng lên. Không còn cách nào khác, thể lực chính của ông ta không ở Hoài Bắc.

Ngay lúc này, Tôn Mỹ Lâm cũng dẫn nhóm người đến. Lúc nhìn thấy Lý Thiên Hoa nằm trên cáng và bên ngoài truyền đến tiếng xe cứu thương thì Tôn Mỹ Lâm cũng đỡ đỡ ra.

“Ha ha, đi qua thôi, chúng tôi qua đường thôi, các người tiếp tục đi”, Tôn Mỹ Lâm cười ha ha một cái rồi dẫn người vội vàng rời đi.

Rất nhanh xe cứu thương đến, sau khi Lý Thiên Hoa được khiêng lên xe thì Triệu Chí Hào cũng đi theo.

Chương 100: C100: Là sao vậy

“Ha ha, ông chủ Lý này! Mọi người đều là bạn bè mà, con trai của ông thì cũng là con trai của tôi, tôi đi cùng xem thế nào”, Triệu Chí Hào cười ha hả nhưng lúc này Lý Kim Nguyên đang lo lắng cho an nguy của con trai mình nên cũng không còn tâm trạng đâu để phí lời với Triệu Chí Hào nữa.

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố, Lý Kim Nguyên lo lắng đi đi lại lại, còn Triệu Chí Hào thì nhàn rỗi hút thuốc nhưng trong lòng ông ta lại vô cùng lo lắng.

Ông ta đi đến bệnh viện cũng là muốn xem Lý Thiên Hoa có thể cứu sống không. Mặc dù ông ta cũng nghe nói việc Trương Trần trấn áp Quỷ Thủ Kim Lăng Quốc nhưng Lý Thiên Hoa chỉ bị đánh gãy tứ chi thôi. Ông ta không hiểu sao. Trương Trần lại dám nói là người ta không sống qua nổi hai mươi tư tiếng.

Mặc dù y thuật của anh ta lợi hại nhưng...Y thuật không có nghĩa là anh ta biết nguyên rủa người khác.

Nhưng suy nghĩ của Triệu Chí Hào rất đơn giản, căn cơ của ông ta ở Hoài Bắc, đến lúc đó nếu như có chuyện thì ông ta có thể gây áp lực cho bệnh viện thành phố. Ông ta muốn xem có mấy người dám trái ý ông ta mà ra tay cứu người.

Rất nhanh, cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ chữa trị chính đeo khẩu trang bước ra. Vẫn chưa đợi Lý Kim Nguyên lên tiếng hỏi thì ông ta đã lắc đầu.

“Ông Lý! Tứ chi của cậu chủ có thể nối lại được, điều này vô cùng đơn

giản... Chỉ có điều, sau khi nổi xong cũng chỉ là người tàn phế mà thôi, sau này chỉ có thể nằm trên giường sống qua ngày”.

"Là sao vậy?", Lý Kim Nguyên sốt sắng hỏi. Tay chân bị gãy là vết thương bên ngoài, đâu đến nỗi phải cắt cụt chân tay, sao lại không thể khôi phục được?

Điều quan trọng không phải là chỉ gãy đơn giản như vậy mà kinh mạch ở tứ chỉ cậu ấy bị người ta đóng lại rồi. Nếu như muốn nổi liền, thậm chí nhanh chóng hồi phục thì chỉ có thể đi tìm bác sĩ đông y, chỗ chúng tôi thì không làm được rồi", bác sĩ lắc đầu nói. truyện xuyên nhanh

Rất nhanh, bác sĩ đông y của bệnh viện thành phố đều được gọi đến nhưng không biết chữa trị kiểu gì. Đến cuối cùng, Tiền Sinh Bình cũng được mời đến.

Nhìn Tiền Sinh Bình kiểm tra thân thể cho Lý Thiên Hoa mà mí mắt Triệu Chí Hào nháy liên tục. Tên Tiền Sinh Bình này cũng được coi là người có chút danh tiếng, nếu chẳng may thật sự chữa khỏi thì toi rồi.

"Khụ khụ", Triệu Chí Hào ho hai tiếng rồi vô tình nhắc nhở: "Lý Thiên Hoa là bị Trương Trần đánh đấy, chính là Trương Trần mà thắng được Quỷ Thủ đó..".

Tiền Sinh Bình đang tìm huyết vị thì liền dừng tay lại. Ông ấy nhìn Triệu Chí Hào một cái, sau đó ngồi bệt xuống đất, cảm thán nói: "Haiz! Lớn tuổi rồi nên tôi lực bất tòng tâm. Tôi phải nghỉ ngơi hai ngày mới có thể tiếp tục chữa trị được".

Lý Kim Nguyên vừa nghe thấy câu này thì liền sốt sắng hét lên. Tên Tiền Sinh Bình này mà nghỉ thì con trai của ông ta phải làm sao?

"Bác sĩ ơi, chỉ cần ông cố gắng một chút, cố gắng cứu sống con tôi thì tôi sẽ gửi ông một t... À không, mười triệu tệ..."

“Tôi không thích tiền, đời này tôi ghét nhất chính là tiền..”, Tiền Sinh Bình khoát khoát tay rồi nằm bò ra giường. bệnh dự phòng, nói gì cũng không để ý.

Không còn cách nào khác, Lý Kim Nguyên suốt đêm đi tìm mấy bác sĩ đông y và đều hứa bỏ ra mười triệu tệ tiền chữa trị. Chỉ cần có thể chữa khỏi cho con trai ông ta thì sẽ gửi tiền mặt luôn.

Một số bác sĩ đông y già ban đầu còn thấy động lòng nhưng sau đó Triệu Chí Hào cứ phỉnh vào một câu: “Đây là do Trương Trần đánh”, chỉ cần nghe thấy mấy chữ này thì bất luận đám người này có bản lĩnh thế nào thì đều đuổi người ra khỏi cửa.

“Haiz! Tôi bảo này ông chủ Lý! Chỉ có một người có thể chữa khỏi thôi, ông chịu cúi đầu chút thì đã làm sao?”, đến lúc trời sáng, Lý Kim Nguyên chạy đôn chạy đáo suốt buổi tối giờ đây tròng mắt đen trũng xuống, nói: “Tôi không tin trên đời này chỉ có một mình Trương Trần có bản lĩnh”, Lý Kim Nguyên hừ lạnh một tiếng, bắt đầu nhờ vào mối quan hệ của mình đi tìm những danh y không quá nổi tiếng nhưng tay nghề cao siêu.

Còn Triệu Chí Hào ở bên cạnh cười tủm, nhìn bóng lưng của Lý Kim Nguyên, sau đó ông ta nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc! Không phải là vẫn chưa biết được địa vị của Trương Trần trong giới đông y hiện giờ chứ?”

“Thôi vậy, tôi muốn xem ông có thể tìm được không?”

Đúng là ông trời không phụ người có tâm, cuối cùng thì Lý Kim Nguyên cũng nhận được tin trong một nhà thuốc ở Nam Thành có một bác sĩ đông y già, nghe nói tay nghề vô cùng lợi hại.

Ông ta cười khinh bỉ Triệu Chí Hào một cái, sau đó nhanh chóng đưa người qua đó.

Trong nhà thuốc đó, ông bác sĩ già sáng sớm đã bị người ta đập cửa đến nổi tỉnh giấc. Lý Kim Nguyên không nói nhiều mà bảo người khiêng hòm

vào, bên trong đều là tiền giấy mới tinh.

“Thưa ông, mong ông hãy cứu con trai tôi, làm phiền ông”, Lý Kim Nguyên khom người nói: “Đây đều là tiền chữa bệnh của ông đấy ạ”.

Ông bác sĩ già này đã bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy đâu, hiện giờ mắt ông hoa lên chút, vội gật đầu luôn.

Lúc Lý Thiên Hoa được khiêng vào, bác sĩ già dùng kính viễn thị cũ kỹ chẩn đoán một lát, cười nói: “Cũng hơi phiền phức đó, nhưng cũng may là trước đây tôi từng nhìn thấy một phương thuốc cổ truyền rồi nên có thể thử”.

Nghe nói thế, Lý Kim Nguyên mừng rỡ. Ông ta nhớ lại lời của Trương Trần nói mà cười khinh khinh một cái. Đợi sau khi con trai của mình khỏi bệnh thì Trương Trần sẽ phải đón lấy đòn báo thù của ông ta. Kể cả hiện giờ anh ta có đeo cái mác bác sĩ Đông y đi chẳng nữa.

Trong lúc bác sĩ già sắp châm kim xuống thì một giọng nói vang lên: “Hắn ta có thù với thần y Trương đấy, ông.. Thật sự muốn giúp hắn sao?”, Triệu Chí Hào bước vào khe nói. Mà sau khi nói xong câu này, Triệu Chí Hào cũng chuồn luôn. Ông ta cũng sợ Lý Kim Nguyên phẫn nộ bắt chấp hậu quả mà đánh ông ta một trận mất.

Còn bác sĩ già lúc này cũng dừng tay và không châm kim bạc xuống.

“Thưa ông! Thật ngại quá, số tiền này chỉ e là tôi không có phúc tiêu rồi”, bác sĩ già thở dài nói.

Chương 101: C101: Mong cậu ra tay giúp đỡ

“Tại sao chứ, lẽ nào chỉ vì Trương Trần sao?”, nghe thấy đối phương có cách nhưng đột nhiên lại từ bỏ, Lý Kim Nguyên cực kỳ sốt ruột!

Những người trước đều là những người có danh tiếng trong ngành y, bọn họ quen biết với Trương Trần thì không. nói làm gì, nhưng người này chỉ mở tiệm thuốc trong một con hẻm nhỏ tại sao ông ta lại không thích tiên chứ?

“Tôi có thể thêm tiền, ông xem bao nhiêu mới đủ, chỉ cần ông đưa ra con số thì chúng ta có thể thương lượng!” Lý Kim Nguyên kích động nắm vai bác sĩ, sự nhẫn nại của ông ta dần biến mất rồi.

Trước kia ông ta cả ngày chỉ biết bận rộn công việc, chỉ có đứa con trai duy nhất này, nếu như Lý Thiên Hoa cả đời tàn phế thì những năm qua ông ta dốc sức làm việc là vì cái gì, cuối cùng lại cho không người khác vậy sao?

“Đây không phải vấn đề tiền bạc, tôi cũng thích tiên!”, bác sĩ thoát ra khỏi cánh tay của Lý Kim Nguyên, nói: “Nhưng tôi cũng là người có lương tâm!”

“Bác sĩ Trương vì Long Quốc mà chịu bao nhiêu uất ức, cuối cùng cũng đánh bại được Hàn y, chỉ vì danh tiếng của Long Quốc mà không màng đến bản thân, tiền với người này có đáng là gì chứ?”

“Tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng nếu như các ông có mâu thuẫn với bác sĩ Trương thì sợ rằng cả ngành y này đều không để ý đến các ông đâu, trừ khi bác sĩ Trương mở miệng nói trước nếu không thì không ai muốn gánh tai tiếng này!”

Lý Kim Nguyên ngậy đại ra, ông ta biết rằng khi Trương Trần đánh bại Hàn y thì sẽ có tiếng tăm, điều ông ta không ngờ đến là sức ảnh hưởng của Trương Trần lại lớn như vậy!

“Vậy, vậy ra khỏi Hoài Bắc thì sao?”, Lý Kim Nguyên không từ bỏ run rẩy hỏi.

Bác sĩ lắc đầu nói: “Ra khỏi Hoài Bắc có lẽ chỉ có những người làm vì tiền, chỉ là... hiện tại đã không kịp nữa rồi. Anh ta dùng thuật khóa mạch kim nổi tiếng, tôi cũng chỉ thấy trước đây thôi. Nếu như trong vòng 24 giờ không chữa trị kịp thời e rằng đời này cậu ta chỉ có thể nằm một chỗ!”

Lý Kim Nguyên nhìn sang đứa con đang nằm trên giường bệnh, tim ông như vỡ nát, lẽ nào, thật sự phải đi cầu xin Trương Trần, tên đó thật sự giỏi đến vậy sao?

“Bác sĩ Trương đã không màng đến tai tiếng, vì Long Quốc mà ra mặt, chắc hẳn anh ta không phải là người hẹp hòi, các ông nếu như đắc tội với anh ta thì nhận sai xin lỗi có lẽ anh ta sẽ bỏ qua thôi!”

“Thời gian không còn nhiều nữa rồi, càng kéo dài tình hình càng tồi tệ, các ông suy nghĩ kĩ đi!”, bác sĩ nhắc nhở.

“Cảm ơn ông!”, Lý Kim Nguyên chấp tay cúi đầu, cảm ơn, sau đó cắn chặt răng, đấu tranh nội tâm 3-4 phút mới khàn giọng nói: “Quay lại, đi tìm Trương Trần!”

Hiện tại ông ta chỉ có thể cúi đầu, ông ta không thể để con trai xảy ra chuyện gì được!

Bên trong biệt thự, Trương Trần ngồi bên bàn trà mãi mê nghiên cứu thuốc, Phương Thủy Y ngồi bên cạnh ăn bữa sáng. Trương Quốc Hồng vị khách không mời mà đến đang lớn giọng chửi mắng, giọng nói đó thật sự đã làm mái nhà rung lên!

“Trương Trần, cái tên sao chổi, vì cậu mà việc kinh doanh của con gái tôi lại thất bại, cậu có phải là con người nữa không?”

Trương Quốc Hồng bóp chặt eo, cổ họng khô khốc liên uống thêm ngụm nước rồi tiếp tục mắng chửi!

Điểm mạnh nhất của bà ta chính là dùng mọi thủ đoạn để biến Trương Trần thành một tên thảm hại, không giá trị gì!

Trương Trần sớm đã quen với việc này rồi, đừng nói Trương Quốc Hồng gào thét, dù cho bà ta có phóng hỏa thì anh cũng đi ra khỏi biệt thự mà không hoảng loạn rồi ung dung ngồi xem.

“Mẹ đừng nói nữa, cũng không thể trách Trương Trần được, mẹ không biết được tình hình lúc đó phức tạp như nào đâu!”, Phương Thủy Y bình thản nói!

“Con gái yêu của mẹ, con vẫn còn nói giúp tên vô dụng này được, mẹ con ta sao mà khổ đến thế, con nói xem, chuyện này có thể trách mẹ sao?”, Trương Quốc Hồng khóc lóc rên rỉ, làm cho Phương Thủy Y cũng nói không nên lời!

Đột nhiên điện thoại Trương Trần rung lên, Trương Trần xem điện thoại, là tin nhắn của Triệu Chí Hào!

“Bác sĩ Trương, Lý Kim Nguyên đã đưa con trai đến tìm cậu rồi!”

Trương Trần thu điện thoại lại, làm xong thuốc mỡ, anh cũng đoán được ông ta sẽ tìm đến, mà còn là buổi sáng!

Dù sao cũng là người có máu mặt ở Giang Lăng, ông ta hạ mình đến cầu xin là điều không thể, chỉ là khi không còn hi vọng nữa mới tìm đến!

Một lát sau, quả nhiên có tiếng gõ cửa!

Trương Quốc Hồng mắng Trương Trần thêm vài câu mới đi mở cửa!

Chương 102: C102: Chương 102

Lúc mở cửa ra, Trương Quốc Hồng sững sờ, một người đàn ông trung niên nhìn rất oai phong, theo sau là 8 người vệ sĩ, phía sau nữa là hai chiếc xe. Khí thế này, Trương Quốc Hồng nghĩ ngoài những gia đình có gia thế thì không ai có thể có được.

“Ôi trời, không phải lại gây chuyện rồi chứ!”, Trương Quốc Hồng thấp thỏm không yên, lúc này người đó nắm chặt lấy tay bà ta.

“Ha ha, bà chính là Trương Quốc Hồng phải không, chẳng trách nào nuôi dạy được cô con gái xinh đẹp như Thủy Y!”, nắm chặt tay Trương Quốc Hồng, Lý Kim Nguyên nở ra nụ cười thân thiết chào hỏi!

*... Trương Quốc Hồng sững người, chuyện gì đang diễn ra đây, không phải đến gây sự chứ?

“Ha ha, tôi là Lý Kim Nguyên, con trai tôi có chút xích mích với Thủy Y và cậu Trương, tôi đến đây để tạ lỗi!”, Lý Kim Nguyên nói, trước khi đến đây ông ta đã điều tra quan hệ Phương Thủy Y và Trương Trần, vì thế ông ta cũng biết Trương Quốc Hồng!

“Đó, đó chính là nhà họ Lý đã đầu tư vốn cho con gái sao?”, Trương Quốc Hồng nói!

“Có đầu tư vốn sao?”, Lý Kim Nguyên không biết con trai ông ta đã làm gì, lúc này ông ta chỉ đành gật đầu theo lời nói của Trương Quốc Hồng!

Trương Quốc Hồng vừa nghe thấy liền lấy lại tinh thần, vừa nhìn lại dáng vẻ của đối phương, lập tức nở ra nụ cười ngọt ngào, cười nói: “Ông chủ Lý,

đứa con rể vô dụng của tôi đã làm phiền đến ông, các ông đừng trách con gái tôi nha, nó thực sự là người có tài kinh doanh, đáng để ông đầu tư!”

Lý Kim Nguyên mí mắt khẽ giật, nếu như trước kia ông ta cũng sẽ nói thêm vài câu, nhưng hiện tại ông ta nào dám nói Trương Trần là tên vô dụng, mạng sống con trai mình còn phụ thuộc vào cậu ta!

Ông ta miễn cưỡng cười, miệng nói nhất định sẽ đầu tư, sau đó vội vàng nói: “Không biết....cậu Trương và Thủy Y có nhà không?”

“Có đây, mời ông vào!”, niềm vui hiện lên trên khóe mắt Trương Quốc Hồng, bà ta nhanh chóng mời khách vào nhà, bưng trà rót nước, bên này Phương Thủy Y căng thẳng, duy chỉ có Trương Trần không thể hiện gì!

“Trương Trần, cái tên vô dụng này, còn không mau rút đi, không nhìn thấy có khách đến sao, người ta đã không tính toán chuyện cũ vẫn muốn hợp tác với Thủy Y, thế mà cậu có thái độ như này sao?”, Trương Quốc Hồng tức giận mắng mỏ Trương Trần!

Trương Trần nhướn mắt lên nhìn Lý Kim Nguyên, nói nhẹ: "Vậy sao?"

Lý Kim Nguyên thật muốn cho Trương Quốc Hồng một cái bạt tai, hiện tại sao ông ta giám chọc vào đại thần này chứ, đây không phải là chưa đánh đã khai sao?

Sau nụ cười của Trương Trần, Lý Kim Nguyên vội vàng nói: "Tôi lại thích sự tùy ý của chàng thanh niên này, không. gò bó!"

"Hừ, cũng là do ông chủ Lý rộng lượng!", Trương Quốc Hồng hừ một tiếng, vội vàng nói: "Ông chủ Lý mời uống trà!"

“Tôi không khát..”, Lý Kim Nguyên có chút lo lắng, con trai ông ta còn đang ở bên ngoài đợi, ông ta đâu còn tâm tư nói chuyện với Trương Quốc Hồng!

“Cô Thủy Y, cậu Trương, tôi thay mặt con trai xin lỗi, xin cô cậu tha thứ!”, Lý

Kim Nguyên nói!

Thế nhưng Trương Trần đến nhìn một cái cũng không buồn nhìn!

Lý Kim Nguyên cắn răng âm thầm chửi một tiếng, lúc này lại chú ý đến Phương Thủy Y, ông ta lặn lội trên thương trường bao năm nay biết rằng phụ nữ dễ lấy lòng, lúc này cười nói: “Thủy Y, chú xin nhận lỗi, cháu hãy tha thứ cho. Thiên Hoa nhé, nếu không chú sẽ quỳ xuống xin lỗi...”

Phương Thủy Y gương mặt vẫn luôn căng thẳng, Lý Thiên Hoa trong mắt cô là người không thể đùa được, nhưng lần này bố hăn lại đến đây nên cô đâu dám nói gì!

“Đừng, đừng như thế, tôi...tôi...tôi không có gì!” Phương Thủy Y dè dặt nói, trong đầu cô lúc này là một mớ hỗn độn, cô ấy thậm chí còn không biết chuyện gì đang diễn ra!

“Vậy, cậu Trương?”, Lý Kim Nguyên căng thẳng nhìn Trương Trần!

“Được rồi, tôi tiên ông!” Trương Trần thu lại thuốc mỡ vừa làm xong, lên tiếng!

“Tiễn cái gì chứ, Trương Trần, cậu nghĩ cái gì thế, khách còn chưa uống nước, cậu làm vậy khác gì đuổi khách?”, Trương Quốc Hồng tức giận, theo bà ta nghĩ đây là người không đơn giản, đâu thể thất lễ như thế, không thể để Trương Trần gây rối nữa, bà ta đã có sẵn kế hoạch rồi!

“Người đàn bà này!”

Lý Kim Nguyên trong lòng thầm mắng, nhưng bên ngoài mặt vẫn cười nói: “Không sao, người tài giỏi như cậu Trương đây thật hiếm có, tôi cũng vừa hay muốn nói chuyện với cậu ấy!”

“Tài giỏi?”, hai mẹ con Trương Quốc Hồng mơ hồ, họ sống cùng Trương Trần đã ba năm rồi, họ sao lại không nhận ra Trương Trần là một người tài

giỏi chứ?

Nhưng Lý Kim Nguyên đã nói thế, vì ái ngại thân phận người ta nên hai mẹ con cô cũng không phản bác gì, chỉ còn cách nhìn ra hiệu Trương Trần đừng thất lễ!

Ra đến bên ngoài, Trương Trần ném thuốc trong tay mình cho Lý Kim Nguyên, nói: “Nhớ kĩ, sau này đừng quá đề cao bản thân..”.

Lý Kim Nguyên liên tục gật đầu như một đứa trẻ đang bị quở trách, nào dám nói lại câu nào!

“Được rồi, lấy thuốc bôi cho cậu ta, trong vòng một tháng sẽ dần hồi phục!”

“Đây, thế là xong sao?”, Lý Kim Nguyên ngờ vực hỏi. “Ừm, đến bệnh viện nối xương là xong rồi!”

Lý Kim Nguyên ngờ vực bôi thuốc lên chân con trai mình, lúc đó thuốc tan ra giống như viên đá gặp nhiệt độ cao, những vết sưng trên chân đã đỡ đi một phần, chuyện này làm Lý Kim Nguyên ngạc nhiên tròn tròn mắt!

Bây giờ ông ta biết tại sao Hàn y lại thua Trương Trần rồi! “Cậu yên tâm, sau này nhà họ Lý sẽ không dám đắc tội

với cậu, cũng không dám gây chuyện nữa!”

Lý Kim Nguyên cúi rạp đầu xuống chào, không dám nán lại, lập tức cho người lái xe đến bệnh viện làm phẫu thuật!

Trương Trần cũng vào nhà, nghĩ lại phải nghe một trận mắng chửi nữa, nhưng may mắn sao Trương Quốc Hồng có việc liền đi trước rồi!

Chương 103: C103: Thế là đủ rồi

“Trương Trần! Sao Lý Kim Nguyên lại đến đây xin lỗi anh sau khi Trương Quốc Hồng rời đi thì Phương Thủy Y. nghiêm túc nhìn vào Trương Trần hỏi.

“Ó lẽ Trương Quốc Hồng nghĩ là vì Phương Thủy Y, hơn nữa bà ta cũng không hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Phương Thủy Y thì biết rất rõ, cô không có thể diện lớn đến vậy. Kể cả có thì chuyện tối nay cũng không phát triển đến mức này.

Trương Trần cười hì hì, nói với giọng thu hút: “Lý Kim Nguyên là thương nhân thành đạt, ông ta biết là anh có ơn với nhà họ Tôn và nhà họ Tề, vậy thì em nói xem ông ta có nhất thiết vì chuyện nhỏ nhặt tối qua mà chọc giận hai nhà Tôn và Tề không?”

Phương Thủy Y nghiêm túc ngẫm nghĩ chút. Thương nhân đều là những người háms lợi, tối qua cô không biết rõ sự việc còn tiếp tục không, chỉ nghĩ rằng cô và Trương Trần rời đi là sự việc kết thúc rồi. Hơn nữa, chắc là hai bên cũng không có mâu thuẫn xô xát về thân thể nên lúc này cũng thấy thoải mái hơn chút.

“Ha hai Anh nói rồi mà, anh có thể đầu tư giúp em. Có cần anh đánh tiếng với bên nhà họ Tôn không?”, Trương Trần liền chuyển chủ đề luôn.

Phương Thủy Y có chút rung động nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Trương Trần! Những chuyện nhỏ như này, sau này anh cố gắng đừng đi làm phiền nhà họ Tôn và nhà họ Tề nữa. Tục ngữ có câu “Thép tốt phải dùng làm lưỡi dao, chút ân tình đó anh xem sau này có dùng vào việc cấp bách nào được không. Hiện giờ tôi tự mình đi tìm xem sao”.

Phương Thủy Y cũng có chút vui mừng, bởi vì ít nhất thì Trương Trần cũng học được cách giúp cô rồi.

“Anh nhìn xem quán thuốc của Viên Viên tìm được chỗ chưa? Còn nữa, mấy ngày tới đừng khám bệnh cho mọi người nữa, anh biết được mấy phương thuốc cổ truyền có lúc thì chữa được bệnh nhưng có lúc lại bất lực đấy, đừng để xảy ra chuyện gì. Lớp đào tạo chính quy kia tôi cũng nghe ngóng rồi, qua một thời gian nữa mới có thông tin”.

Phương Thủy Y dặn dò vài câu, Trương Trần gật đầu liên tục, lúc này Phương Thủy Y mới yên tâm xách túi rời đi.

Nhìn bóng dáng yếu ớt của Phương Thủy Y, trong lòng Trương Trần chỉ cảm thấy chua xót và thương cảm.

Đúng thế Gánh nặng trên vai cô ấy quá nhiều, nếu so sánh, mặc dù anh phải gánh vác nhiều hơn nhưng lúc đó anh phải làm thế, còn Phương Thủy Y lại là vì anh nên mới phải vất vả như vậy.

||||| Truyện đề cử: Chiến Thần Ở Rể (Chàng Rể Chiến Thần / Bất Bại Chiến Thần / Ác Ma Chiến Thần) |||||

Nhưng Trương Trần chỉ có thể nhìn vậy, có lúc anh không thể ra tay giúp được. Anh cũng muốn cao giọng tuyên bố mình chính là thần y đánh bại được Hàn y, anh cũng muốn lấy thẻ vàng ra để đầu tư cho Phương Thủy Y, kể cả là đầu tư lỗ cũng được. Nhưng... Nhưng bên trên vẫn còn nhà họ Trương coi chừng nên anh không thể xúc nổi được, một chút bất cẩn là có thể mất hết.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Trần nhắc máy gọi cho Triệu Chí Hào. Triệu Chí Hào làm việc cũng được, chứ nhà họ Tô và nhà họ Tề thì Trương Trần không muốn hi vọng gì quá nhiều.

“Lấy danh nghĩa của ông hoặc danh nghĩa của người khác đầu tư cho vợ tôi một chút, ông xem cô ấy thích gì nhưng đừng để cô ấy nhìn ra”.

Triệu Chí Hào trong điện thoại khế trầm ngâm chút, ông ta không hiểu tại sao Trương Trần lại làm như vậy. Phải biết rằng, Trương Trần đã không còn là tên vô dụng ngày trước nữa rồi, anh có thể hô mưa gọi gió, thay đổi thế thời rồi.

“Vâng, tôi hiểu rồi”, trầm ngâm một lát, trong điện thoại truyền lại giọng nói của Triệu Chí Hào.

Trương Trần gật đầu, do dự một lát rồi lại nói tiếp: “Hiện giờ ông có thể rót vào bao nhiêu vốn?”

“Nếu như không phải tình huống cấp bách thì chỉ có thể lấy ra ba trăm triệu tệ”.

“Tốt! Thế là đủ rồi”, Trương Trần nói tiếp: “Tôi gửi cho. ông mấy phương thuốc, ông tìm người nghiên cứu rồi sản xuất thành lô hàng”.

Chuyện đến bước này, anh cũng bắt đầu bố trí từng chút một, để tránh đến lúc nhà họ Trương ép anh đến đường cùng thì anh vẫn sẽ như con kiến mà thôi. Và bước đi đầu tiên của anh sẽ là dùng đến Triệu Chí Hào.

Anh đã từng điều tra về Triệu Chí Hào, người này làm việc rất chắc chắn, nếu không thì ông ta cũng không thể có chỗ đứng trong giới thượng lưu của Hoài Bắc, hơn nữa người này cũng biết cách đối nhân xử thế, linh hoạt khéo léo. Nói chung là có thể dùng được.

Trương Trần đắn đo vài câu rồi lại nói đại khái về hướng đi của mình, những chi tiết còn lại thì do Triệu Chí Hào toàn quyền quyết định.

Trong biệt thự của nhà họ Triệu, Triệu Chí Hào sau khi đặt điện thoại xuống thì tinh thần cũng kích động khác thường. Lúc này, ông ta hiểu được, những gì ông ta bỏ ra cũng được đền đáp rồi. Còn về phương thuốc mà Trương Trần nói thì ông ta cũng không có nghĩ ngợi gì nhiều.

Người có thể dễ dàng đánh bại Quỷ Thủ, vậy thì nghĩ ra được mấy phương thuốc chẳng phải cũng vô cùng dễ dàng. sao? Hơn nữa, còn là thuốc chữa trị về bệnh tim nữa.

Khác với những nghiên cứu phát triển từ ban đầu, đó là một cách đột tiền. Kể cả nhà họ Triệu không “đốt được số tiền đó nhưng sau khi có phương thuốc này rồi, chỉ cần kết hợp theo tỉ lệ bên trên là được. Có thể nói, đây đã được coi như bán thành phẩm rồi.

“Nếu như thuận lợi thì nhiều nhất là hai năm, cả Hoài Bắc sẽ thuộc về nhà họ Triệu rồi... À không, phải là của Trương Trần rồi mới đến lượt nhà họ Triệu...”.

Xe lao nhanh về phía trước, phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe như bị đảo ngược, Kim Lăng Quốc ngồi ở ghế phía sau kích động không ngừng. Lão ta đã xin cấp thân phận của người Hàn Bồng rồi, chỉ cần Trương Trần gật đầu thì anh chính là người Hàn Bồng như họ rồi.

Chương 104: C104: Chương 104

Đến lúc đó Long Quốc... Ha ha, chỉ cần đón nhận những lời chế giễu của quốc tế là được.

“Nhanh tăng tốc, lát nữa sau khi đến thì các người đợi trên xe, còn tôi sẽ đi vào. Tôi muốn xem đứng trước món hời như này, thần y Trương sẽ có biểu cảm như nào”.

“Vâng ạ”, tài xế liền giãm lên chân ga phía trước một cái.

Nhưng lão ta không biết lúc này trên tầng cao nhất của tòa nhà phía xa đang có ba người đàn ông tay cầm kính viễn vọng quan sát.

“Báo cáo, báo cáo! Kim Lăng Quốc đã xuất phát, rất nhanh sẽ đến nhà thần y Trương”.

“Hiểu rồi, hiểu rồi”, ba người đàn ông đều gật đầu, một người trong đó chính là Tiêu Lượng.

“Tiêu Lượng à! Bên trên gửi tin đến, Long Quốc cũng có. sự kiêu ngạo của Long Quốc. Nếu như Trương Trần có ý muốn nhập vào Hàn Bồng thì chúng ta không ngăn cản. Nhưng vẫn bày tỏ xin lỗi với chuyện xảy ra trước đó ở bệnh viện thành phố. Nếu như Trương Trần tha thứ cho cậu thì lát nữa bắt luận anh ta lựa chọn thế nào thì bên trên cũng không hỏi gì, ngược lại cậu vẫn phải gánh những trách nhiệm tương ứng”.

“... Tôi hiểu ạ”, Tiêu Lượng cúi đầu nói.

“Đây là chứng nhận hội trưởng của Hiệp hội y học Giang Lăng. Nếu như Trương Trần không nhập vào Hàn Bồng thì đây cũng là sự bù đắp của Long Quốc với anh ta”, người có khuôn mặt ngụy trang quân đội tiếp tục nói.

Tiêu Lượng sau đó chỉ biết gật đầu, lúc này tâm trạng của anh ta nặng nề vô cùng. Giờ đây không chỉ đơn giản là lo lắng sau sự việc này mình sẽ bị phạt thế nào, anh ta còn lo lắng Trương Trần thật sự sẽ chấp nhận lời mời gọi của. Hàn Bồng, lúc đó Long Quốc sẽ mất đi một anh tài thật sự.

Trong biệt thự, Trương Trần nhàn rỗi không có việc gì làm nên tiếp tục nghiên cứu y thuật. Đúng với câu học như bơi thuyền ngược nước, không tiến sẽ phải lùi”. Chỉ cần anh có thời gian, một mặt sẽ rèn luyện thân thể, mặt khác sẽ là y thuật, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nhìn những côn trùng nhỏ đang bay trước mặt, Trương Trần cười hì hì một cái. Sau đó anh bản cây kim vàng ra cắm chặt chúng lên vách tường.

“Ting, ting..”, lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa. Trương Trần thu lại kim vàng và một số sách liên quan đến y thuật, lúc này mới bước ra mở cửa.

“Kim Lăng Quốc? Có việc gì sao?”, vừa mở cửa Trương Trần đã có chút kinh ngạc.

“Ha hai Thần y Trương, mấy ngày nay đã có phê chuẩn của nước Hàn Bồng chúng tôi rồi”.

Kim Lăng Quốc cười ha hả, lấy ra văn kiện dày, khi lật đến trang cuối cùng thì nói: “Chỉ cần anh ký tên vào đây thì sẽ là người của Hàn Bồng chúng tôi. Long Quốc không tôn trọng anh, nhưng đất nước chúng tôi không bao giờ đối xử với anh như vậy, thậm chí sau khi anh đi, vị trí của tôi sẽ nhượng lại cho anh. Anh sẽ có được danh tiếng, địa vị, tài sản và cả sự tôn trọng nữa”.

Kim Lăng Quốc từ trong túi lấy ra cây bút rồi đưa cho. Trương Trần. Dường như lão ta cũng dự đoán được những lời nói kích động và tâm trạng muốn cảm ơn của Trương Trần rồi. Vinh dự này không có ai muốn từ chối cả, lão

ta khẳng định là như vậy.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của lão ta dần cứng lại.

“Xin lỗi, tôi không thể ký được, cảm ơn ông đã tốn sức”, Trương Trần thản nhiên nói một câu.

“Tại sao?”, Kim Lăng Quốc hỏi với vẻ khó tin. Phải biết rằng những người của Hàn Bổng không có ai trẻ như này mà đã có được vinh dự lớn thế, vậy mà Trương Trần lại kiên quyết từ chối?

“Ông thật sự muốn biết sao?”, Trương Trần hỏi với vẻ cười như không cười.

Kim Lăng Quốc do dự một lát rồi gật đầu. Lão ta cảm thấy những lời tiếp theo của Trương Trần sẽ khiến lão tức giận nhưng lão vẫn muốn nghe.

“Sau khi tôi ký tên thì chỉ e Long Quốc sẽ gặp phải những lời đồn thất thiệt, ví dụ như đây là do tôi không hài lòng với Long Quốc. Nhưng Long Quốc vẫn đang phát triển, vẫn lớn mạnh, chuyện phản quốc như này tôi sẽ không làm đâu”.

“Còn nữa, nói một câu thật lòng thì đồng y mà các người ăn cắp bản quyền căn bản không hợp mắt tôi, thậm chí tôi cũng không thích người Hàn Bổng, hiểu chưa?”

Kim Lăng Quốc tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Nếu như không phải là lão ta lớn tuổi rồi thì chỉ e thật sự sẽ lôi Trương Trần ra đánh cho một trận rồi.

Sỉ nhục quốc gia trước mặt lão ta, lời nói ngang ngược coi thường Hàn Bổng của họ, còn dám nói đồng y là bọn họ. ăn cắp bản quyền, đúng là nực cười

Có ai mà không biết trà đạo, y thuật, chế tạo gốm sứ và một số di sản văn hóa phi vật thể đều xuất phát từ Hàn Bổng của họ, họ sẽ đăng ký bản

quyền và gắn thương hiệu vào.

“Mặc dù tôi có danh xưng Quỷ Thủ nhưng tôi không phải là người mạnh nhất trong Hàn y, lời nói này của anh cũng quá rồi. Nếu anh đã nói thế thì chuyện này cũng coi như xong, nhưng tôi tin rằng anh sẽ hối hận”.

“Ha ha, các người đi cẩn thận, tôi không tiến”, Trương Trần thản nhiên nhún nhún vai. Thật ra anh vẫn còn một câu chưa nói, đó là anh cũng không phải là người mạnh nhất của Long Quốc.

Lúc đóng cửa lại, Trương Trần vẫn chưa ngời nóng mông thì tiếng gõ cửa lại vang lên. Sau khi nhìn thấy người đứng ở cửa thì hai mắt Trương Trần nheo lại, hỏi có chút không vui: “Các người theo dõi tôi sao?”

Tiêu Lượng cười khở lắc đầu, cung kính nói: “Cậu Trương! Tôi một lần nữa cảm thấy xin lỗi về chuyện hôm trước, quyết định của cậu thật sự vô cùng quan trọng, chúng tôi không thể không năm rõ được”.

“Bây giờ thì yên tâm rồi chứ?” “... Cậu Trương! Tiêu Lượng tôi đúng là có mắt như mù, là tôi không đúng. Sau này bất cứ chuyện gì tôi có thể giúp thì cậu cứ lên tiếng, tôi sẽ từ từ bù đắp lại. Còn Long Quốc bù đắp cho cậu, tất cả đều ở đây”, Tiêu Lượng lấy văn bản từ trong túi tài liệu đưa cho Trương Trần, sau đó nói vài câu rồi rời đi.

Quay về biệt thự, Trương Trần nhìn chứng nhận đó mà có chút đờ đẫn. Đây là điều anh không thể ngờ đến được, giờ đây, anh lại có thêm một lợi thế nữa rồi.

Chương 105: C105: Cái đồ vô dụng này

Ánh nắng buổi chiều chiếu qua cửa sổ, Trương Trần nằm trên ghế sofa bị ánh nắng chiếu vào có chút khó chịu, thỉnh thoảng anh lại duỗi eo một cái. Đúng là cuộc sống thần tiên mà, tất nhiên, nếu được hợp phòng với bà xã thì còn gì thích bằng nữa.

Trong lúc Trương Trần nhếch môi lên ngâm nga bài nhạc thì tiếng mở khóa vang lên. Người ngó đầu vào là Trương Quốc Hồng, bà ta thấy Trương Trần an nhàn như vậy. thì tức không để đâu hết.

Cái đồ vô dụng này, còn biết phơi nắng nữa cơ à, phơi nữa là phơi chết luôn đấy”.

“Hự..”, Trương Trần đang cảm thấy dễ chịu như thủy triều rút nước, lúc này chỉ có thể ngồi im chịu nắng.

“Hừm! Hôm nay tâm trạng của bà đây vui vì con gái cũng có được mỗi đầu tư tận 20 tỷ tệ nên tạm thời tha cho cậu đấy”, Trương Quốc Hồng hừ lạnh nói.

“Vâng, mẹ thì sáng suốt rồi”, Trương Trần đáp lại một câu cho có.

Xem ra bên chỗ Triệu Chí Hào đã giải quyết ổn thỏa rồi. Trương Trần giả bộ như không biết gì rồi hỏi vài câu. Có thể nhìn ra Phương Thủy Y cũng rất vui, trên mặt cười tươi như: hoa, với Trương Trần cũng nhắn nài hơn rất nhiều. Cô ấy còn kể về cơ duyên của mình và ý tốt của nhà đầu tư đó. Cô còn chấp tay với ý nhất định sẽ không phụ sự mong mỏi của nhà đầu tư.

“Đồ vô dụng ăn bám nhà cậu mau cút đi thu dọn đi. Con gái tôi tài giỏi như vậy, hôm nay còn có được mỗi đầu tư 20 triệu tệ nữa. Cậu nhìn lại mình xem, sao không thấy có chút xấu hổ gì vậy?”

“Hôm nay vui nên tôi và Thủy Y sẽ đi mua chút trang sức, sau đó buổi tối sẽ cùng đi ăn uống chúc mừng một chút”.

Trương Quốc Hồng nói xong, Trương Trần chỉ nghe nửa câu sau là gật đầu rồi đi thay quần áo. Cả nhà bốn người với vẻ mặt tươi cười đi đến một cửa hàng xa xỉ.

Cửa hàng này có tên là Đại Long, trong cửa hàng có những đồ quý báu như vàng, trang sức, nước hoa và cả túi xách hàng hiệu. Ở đây cũng là cửa hàng khá nổi tiếng, những người đến đây đều khá giàu có.

Cả nhà Trương Trần xuống xe rồi đi vào bên trong cửa hàng Đại Long. Bên trong không có nhiều người, đám người Trương Trần vừa vào thì có người đến tiếp đón.

Trên mặt Trương Quốc Hồng đều là ý cười, bà ta cầm vòng tay và một số túi xách lại nhìn, còn Phương Thủy Y ở bên cạnh cũng đang chọn một số đồ mình thích. Còn hai người đàn ông là Trương Trần và Phương Thiên Bằng chỉ có thể đứng bên cạnh chờ đợi.

“Thưa cô, cô thật biết nhìn, đây là dây chuyền vàng mới nhập về của chúng tôi. Mặc dù bây giờ vàng không phải thịnh hành nhất nhưng đều là tự tay các nghệ nhân chế tạo. Những người thường xuyên đến cửa hàng chúng tôi đều biết, chúng tôi đều bán những đồ của xã hội thượng lưu đấy ạ”, cô gái bán hàng nói rất tỉ mỉ, Trương Quốc Hồng nghe mà gật đầu lia lịa.

Không lâu sau, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y. mỗi người chọn một món, tổng giá trị tầm năm mươi ngàn tệ. Cô gái bán hàng kia cười nhận lấy rồi đóng gói và kê hóa đơn cho hai người. Còn mẹ con Trương Quốc Hồng thì đi xem những túi xách hàng hiệu khác.

“Con gái à! Sau này chúng ta mà có tiền thì sẽ mua hết những đồ ở đây.

Hôm nay chính là một sự khởi đầu tốt, con nhất định phải cố gắng, không được chủ quan lơ là gì đấy, biết chưa?”, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y nói chuyện thì Phương Thủy Y chỉ biết gật đầu, trong lòng cũng tràn đầy ý chí phấn đấu.

*Đ xin lỗi hai vị, món đồ này là hai người mua sao ạ?”, đột nhiên tiếng nói của đàn ông truyền lại. Chỉ thấy một người bụng phệ, tay cầm túi xách và trang sức mà Phương Thủy Y và bà Trương Quốc Hồng chọn, bước lại hỏi.

“Đúng thế, là chúng tôi mua”, Phương Thủy Y gật đầu nói.

“Hi hi, thật sự xin lỗi, món đồ này đã được người ta đặt trước rồi. Ban nãy cô gái kia mới đến làm nên không biết ạ”, người đàn ông đó nói.

“VẬY ĐƯỢC THÔI”, mẹ con Trương Quốc Hồng gật đầu, chỉ có thể thở dài mà cũng không nghĩ nhiều, sau đó lại tiếp tục chọn.

“Xin lỗi, cái này cũng đặt trước rồi ạ..”, trong lúc hai người chọn được một món đồ thì giọng nói của người đàn ông kia lại vang lên.

Mẹ con Trương Quốc Hồng khẽ chau mày nhưng người đàn ông kia cứ như ruồi bâu đi sau họ. Mỗi lần họ chọn được một món là câu nói quen thuộc của hắn lại vang lên.

Cuối cùng, sau bốn lần chọn lựa, Trương Quốc Hồng đột nhiên bực tức, nói: “Các người có ý gì đây?”

Người đàn ông đó nói với nụ cười chuyên nghiệp: “Đơn giản thôi ạ, đồ này đã được đặt trước và đã là của người ta rồi, tiền cũng trả rồi thì tất nhiên chúng tôi không thể bán đi được”.

Trương Trần ở phía bên cạnh thấy thế thì liền chau mày lại. Không thể trùng hợp thế được, bốn lần liên tiếp đều là đồ người ta đặt trước, có chút không hợp lý lắm.

Vậy các người có đồ nào chưa đặt trước thì nói thẳng ra", Trương Trần nói.

"Ha ha, cái này thì không được cụ thể cho lắm. Cái chính là các vị nhằm mặt hàng nào thì mặt hàng đó đều được đặt trước rồi", người đàn ông bụng phệ đó cười ha hả nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ chế giễu.

Cả nhà Trương Trần sao lại không nghe ra ý tứ trong câu nói đó chứ, đúng là cố ý nhắm vào họ đây mà. Nhưng họ chưa từng gặp người đàn ông này.

"Mẹ à, hay là thôi đi, chúng ta đi nơi khác xem sao", vốn không muốn gây chuyện nên Phương Thủy Y ở phía sau nhỏ giọng khuyên ngăn.

Chương 106: C106: Được lắm nhóc con

Nhưng Trương Quốc Hồng trước nay luôn là người có tính cách ngang tàn, lần này bị người ta nhãm vào một cách vô lý thế nên cơn tức của bà ta lại dâng lên. Bà ta tức giận nói: “Các người mở cửa hàng làm ăn, nhưng đây có ý gì, sợ chúng tôi không có tiền hả. Trang sức ngày hôm nay tôi nhất định phải mua”.

“Được thôi”, người đàn ông đó cười, nói tiếp: “Chỉ cần các người làm thẻ hội viên ở đây, chỉ tiêu mức hai triệu tệ thì các người thích cái nào thì chọn tùy ý, đích thân tôi sẽ đóng gói cho”.

*À phải rồi, thẻ hội viên giống với kiểu trong tay của vị khách ở đằng kia", người đàn ông bụng phệ nói xong rồi chỉ tay về phòng khách đợi ở phía không xa. Lúc này cửa phòng mở ra, một người con trai tầm hai bảy hai tám tuổi đi ra. Trên mặt hắn còn mang theo nụ cười đắc ý, trong tay vung văng chiếc thẻ màu đỏ.

“Phương Hải Cương..”, Trương Quốc Hồng tròn mắt nói với vẻ không tin nổi.

Sao Phương Hải Cương lại xuất hiện ở đây, sao hắn có thể tiêu hai triệu tệ ở đây để có thể có được thẻ hội viên chứ?

“Ha ha! Cô Trương, nếu không có tiền thì đừng đi lung tung, ở nhà dưỡng lão không ổn sao?”, Phương Hải Cương cười hì hì, đi lên trước nói: “Lại còn nói các người phát tài rồi, nơi này mà các người cũng vào được sao?”

“Hải Cương, ă nói với thím kiểu gì vậy?”, lúc này Phương Thiên Bằng ở

bên cạnh nói.

“Xời! Lời này nói cứ như kiểu chú coi mình là người nhà họ Phương thật ý nhỉ? Đừng có cầu cạnh ở đây”, đứng trước chú của mình nhưng Phương Hải Cương không nể nang chút nào, nói với giọng lạnh lùng chế giễu.

Lúc này, những người có mặt ở đây đều hiểu, có lẽ tất cả những thứ này đều do Phương Hải Cương làm đạo diễn.

Sắc mặt Trương Quốc Hồng biến đổi nhưng không biết nên nói gì, Phương Thủy Y cũng lạnh lùng nhìn Phương Hải Cương. Cô không thể ngờ rằng, người nhà họ Phương lại không buông tha cho bọn họ.

“Được rồi được rồi, nếu như mấy người không có tiền thì mau rời khỏi đây. Ở đây không phải là nơi người nghèo có thể đến được, chúng tôi không tiền nữa nha”, người đàn ông bụng phệ cũng cười hì hì nói.

“Anh... Các anh..”, lần này không chỉ Trương Quốc Hồng mà Phương Thiên Bằng trước nay luôn nhu nhược yếu đuối lúc này cũng tức đến nỗi toàn thân run rẩy. Nhưng đây là vấn đề rất thực tế nên họ căn bản không thể phản bác được. Cửa hàng không phải của họ, người ta cũng nói là chỉ cần tiêu hai triệu ở đây là được.

Nhưng hiện giờ đừng nói là hai triệu tệ mà đến năm trăm ngàn tệ họ cũng không có nữa.

“Mẹ à thôi đi! Chúng ta đến nơi khác xem sao, cả Hoài Bắc đâu phải chỉ có mỗi cửa hàng này”, Phương Thủy Y mặc: dù tức nhưng vẫn rất lý trí, cô kéo Trương Quốc Hồng định rời đi.

“Này! Cô Trương, cả cô Phương nữa, đừng nói là chúng tôi không niệm tình xưa, cái vòng tay này coi như là tặng các người, không cần khách khí nha”, Phương Hải Cương ôm ngực cười, sau đó ném túi đồ trên đất.

Trương Quốc Hồng dừng bước chân nhưng không quay đầu lại. Lúc này, Trương Trần chau mày khế nói: “Mẹ! Thủy Y, hai người đợi lát, đồ mà họ

bán đều là giả, chúng ta đi kiện đi”.

“Ha ha”, Phương Hải Cương không kìm nổi mà cười ha hả. Hấn nhìn Trương Trần với vẻ đáng thương, sau đó cười lạnh nói: “Thằng ngốc họ Trương kia, mà đang kể chuyện cười ở đây à, cửa hàng Đại Long bán đồ giả sao?”

Người đàn ông bụng phệ cũng lạnh lùng nói: “Ê nhóc! Nói năng thì phải chịu trách nhiệm đấy, cậu mà vu khống người khác là tôi có quyền đưa cậu đến đồn công an đấy. Cậu không hỏi xem cửa hàng Đại Long có bao nhiêu chuỗi cửa hàng à, công nghệ tiên tiến đến mức nào à?”

“Thật giả kiểm tra là biết ngay”, Trương Trần cười rồi nhắc máy gọi điện, còn Phương Hải Cương và người phụ trách kia thì nhìn Trương Trần như nhìn tên ngốc.

“Trương Trần! Còn chưa đủ mất mặt sao, cút về nhà đi”, Trương Quốc Hồng không kìm nổi mà quát lớn.

Cửa hàng Đại Long này là cửa hàng nổi tiếng, có biết bao nhiêu người đều vào đây mua đồ. Bọn họ vốn đã mất mặt lắm rồi, vậy mà Trương Trần còn ở đây phát ngôn bừa bãi. Nếu như đồ ở đây là giả thì sao họ có thể bán hàng chạy thế được? Đến lúc đó chỉ khiến mọi người chê cười thôi.

Phương Thủy Y cũng nhìn Trương Trần với ánh mắt thất vọng. Cô hiểu có lẽ là Trương Trần muốn báo thù cho cô nên công kích cửa hàng Đại Long nhưng thủ đoạn này không hay. cho lắm. Chỉ e đưa trẻ lên ba cũng không nghĩ ra cách ấu trĩ như này.

“Mẹ! Thủy Y! Hai người đừng vội, con nói đều là thật, lát nữa cục công thương đến chúng ta sẽ biết thôi mà”, Trương Trần nói rất nghiêm túc.

“Được lắm nhóc con, đợi lát nữa tôi sẽ tố cáo cậu tội vu khống phỉ báng người khác”, nghe thấy Trương Trần nói thế thì người đàn ông bụng phệ

cười lạnh rồi chỉ vào Trương Trần nói.

Trương Trần cười khinh bỉ rồi lại nói: “Thủy Y! Hãy tin anh”.

“Mẹ à, hay cứ đợi xem sao”, Phương Thủy Y do dự một lát. Thời gian gần đây cô nhận ra nhiều điều ở Trương Trần, lần này biết đâu Trương Trần lại nói đúng. Mặc dù trong lòng cô không chắc chắn lắm.

Rất nhanh, người của cục công thương đến, người dẫn đầu lấy chứng minh của mình cho người phụ trách kia xem, sau đó dân chuyên gia vào giám định.

Còn Phương Hải Cương thì nhàn rỗi ngồi một bên thương lượng với người đàn ông bụng phệ xem sẽ tố cáo Trương Trần kiểu gì, tội phỉ báng hay tội bịa đặt, tội nào nặng hơn. Hai người nói rất vui vẻ rồi bật cười.

“Ở đây rất nhiều hàng giả”, lúc này một giọng nói vang lên.

Chương 107: C107: Chúng tôi cũng phát hiện ra hàng giả

Mọi người nghe thấy vậy thì vội nhìn lại, còn người phụ trách bụng phệ kia thì vội lên trước nói: “Không đâu! Chuyện này là không thể nào, đồng chí à, anh kiểm tra lại lần nữa xem”.

“Tránh ra”, người đàn ông trung niên kiểm hàng kia lạnh lùng nói.

“Sếp ơi! Chúng tôi cũng phát hiện ra hàng giả”, lúc này mấy giọng nói cùng vang lên.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt ở đây đều ngây người ra. Một vài người vừa mới vào cửa hàng chuẩn bị mua đồ khi thấy cảnh này thì đều thì thầm to nhỏ rồi lui ra ngoài.

Còn Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y bốn mắt nhìn nhau, họ có thể nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt của đối phương. Đừng nói là người phụ trách ở đây không tin mà đến họ cũng không tin nổi. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, lẽ nào thật sự do Trương Trần, dù sao thì ban nãy anh cũng nói rất tự tin.

“Bắt ngay”, người của cục công thương hừ lạnh một tiếng, lập tức có mấy người mặc đồ vũ trang đi lên trấn áp. người phụ trách của cửa hàng Đại Long.

“Hiện giờ chỉ còn thiếu một bản báo cáo thôi. Nếu báo cáo là thật thì ông là người phụ trách ở đây lại bán hàng giả, vậy thì ông cũng không thoát khỏi chế tài của pháp luật đâu”.

Người đàn ông bụng phệ thấy mơ hồ nhưng không tiếp lời, ông ta vội nhìn Trương Trần nói: “Người anh em này, chuyện gì cũng để lại đường sống để sau này còn dễ nhìn mặt nhau chứ. Ở đây không phải cửa hàng của tôi mà là của ông Mã, chi bằng cậu nể mặt chút đi”.

“Tôi nể mặt gì được, tôi chỉ là một công dân bình thường, phát ở đây có hàng giả thì tố giác thôi. Ông đừng đánh giá tôi cao quá”, Trương Trần chậm rãi nói.

Câu nói này của Trương Trần gạt được người khác chứ đâu gạt được ông ta. Ở đây đều do ông ta phụ trách và đích thân ông ta kiểm hàng. Hơn nữa, có ai dám bán hàng giả cho cửa hàng nhà ông Mã chứ?

Người của cục công thương đến không lâu đã nói ở đây có hàng giả. Nếu không phải do Trương Trần đứng sau chỉ đạo thì đúng là ở đây có ma rồi.

“Người anh em! Nhìn cậu cũng không phải người tầm thường, ban nãy đều là vì nể mặt Phương Hải Cương nên mới làm khó cậu, lẽ nào cậu thật sự không kiêng dè ông Mã chút nào sao?”

“Uy hiếp tôi ư, ông còn kém xa”, Trương Trần cười khinh bỉ rồi khoát tay, nói: “Câm ngay miệng thôi của ông lại”.

Rất nhanh, người phụ trách của cửa hàng Đại Long bị dẫn đi, ánh mắt mọi người nhìn Trương Trần đều có chút thay đổi.

“Ha ha! Phương Hải Cương! Hàng giả thì chúng tôi thật sự không mua nổi rồi, anh giữ lại mà hưởng thụ dần đi. Còn

nữa, đừng bao giờ chọc vào tôi”, Trương Trần cười ha ha rồi vỗ nhẹ lên mặt Phương Hải Cương, nói.

Phương Hải Cương không giận mà còn cười, hẳn thừa nhận mình đã coi thường Trương Trần, không ngờ Trương Trần thật sự có thể gọi người của cục công thương đến đây. Nhưng ông Mã của cửa hàng Đại Long cũng là người mà Trương Trần có thể đắc tội sao?

Nghĩ đến đây hắn cười càng đắc ý hơn, tiếp đó là nói với giọng chế giễu: “Trương Trần à Trương Trần, mày thật sự cũng có chút bản lĩnh đấy. Nhưng mày có biết ông Mã là ai không, ở Hoài Bắc có mấy người được xưng là ông Mã đâu. Dám tát vào mặt ông ấy theo kiểu này thì mày cũng chết đến nơi rồi”.

Trương Trần vẫn với biểu cảm không quan tâm nhưng vợ chồng Trương Quốc Hồng thì sắc mặt biến đổi ghê gớm.

Phương Hải Cương cố ý nói ra tên của ông Mã của nhà họ Mã, lẽ nào là nhà đó?

Phương Hải Cương cười ha hả rồi lớn bước rời khỏi cửa hàng Đại Long.

“Thủy Y! Chúng ta đến nơi khác xem đi”, lúc này Trương Trần cũng đứng lên, cười nói.

“Xem, xem cái gì mà xem, đồ vô dụng này, đến ông Mã mà cũng dám đắc tội, như này thì bảo chúng tôi phải làm sao đây?”, Trương Quốc Hồng đột nhiên bực tức, Phương Thủy Y không biết nhà họ Mã nhưng cô cũng biết được sắp có nguy cơ ập đến rồi.

Nhà họ Mã là trùm ở Hoài Bắc, ngay cả nhà họ Tôn ban đầu ép nhà họ Phương đến ngạt thở cũng phải nể mặt ông Mã ba phần, nghĩ thôi cũng biết đây là người ghê gớm đến mức nào.

“Mẹ à, mẹ đừng lo, đồ ở đây của bọn họ thật sự là hàng giả, nếu không thì mẹ nghĩ con thật sự chỉ huy được người của cục công thương sao?”

“Chúng ta là những nhân vật nhỏ bé, không đến nỗi vì một cuộc điện thoại mà tên họ Mã kia sẽ nhắm vào chúng ta đâu. Người ta không có tâm trạng đó đâu, người ta còn phải xử lý chuyện của cửa hàng Đại Long nữa chứ”.

Trương Quốc Hồng ngẫm nghĩ thì thấy lời mà Trương Trần nói cũng có lý. Nhưng bà ta đã không còn tâm trạng dạo phố nữa rồi, trong lòng vẫn còn chút lo lắng, biết đâu ông Mã kia lòng dạ nham hiểm hẹp hòi lại tìm đến họ trút giận thì sao?

“Thôi bỏ đi, cậu và Thủy Y thích thì cứ đi đi, tôi không đi nữa đâu”, Trương Quốc Hồng có chút phiền lòng nên đưa Phương Thiên Bằng về nhà.

Tâm trạng của Phương Thủy Y cũng xấu đi, cô cũng không còn tâm tư gì nữa, vì vậy hai người cũng về biệt thự.

Trong phòng khách của nhà họ Phương, ngoài Phương Thiên Bằng ra thì ba người con trai đều có mặt ở đây.

Lúc này, sắc mặt bốn người đều vô cùng khác thường. Phương Thiên Thành đứng ở trên cùng thở dài một hơi, nói: “Mẹ à! Làm như vậy có ổn không? Dù sao thì chú Ba cũng là con trai của mẹ mà”.

“Anh cả! Anh đừng nói bóng gió ra vẻ người tốt nữa, anh đã lấy được lợi ích gì chưa, chưa thì cứ nói ra đi”, Phương Thiên Quang cười lạnh nói

Chương 108: C108: Nhưng nếu để người khác điều tra ra thì

Phương Thiên Dương cũng cười nói: “Anh cả! Anh không được do dự thiếu quyết đoán thế. Cả nhà Phương Thiên Bằng đã không còn quan hệ gì với chúng ta nữa rồi. Ngược lại, bọn họ phải trả giá nữa, cái này coi như là báo đáp cả nhà họ Phương, như vậy không được sao?”

“Nhưng... Nhưng nếu để người khác điều tra ra thì...”, Phương Thiên Thành vẫn có chút lo lắng.

Hôm bà cụ Phương đuổi cả nhà Phương Thiên Bằng ra khỏi cửa đã nói cho Trương Trần là phía sau bà ta còn có Ba mươi kể nhưng hôm đó cũng chỉ phát huy một nửa thôi. Và một nửa còn lại phát huy tác dụng vào hôm qua rồi.

Phương Thiên Bằng vốn bị điều động ra bên ngoài làm, hai công ty ông ta quản lý ở bên ngoài đều bị bà cụ Phương với danh nghĩa là hùn vốn gom góp lượng lớn vốn đầu tư, và người trên danh nghĩa đó là Phương Thiên Bằng. Hiện giờ sự việc đổ bể, tiền đều bị bà cụ Phương biển thủ đi rồi, còn người chịu oan tất nhiên là Phương Thiên Bằng đại diện bên pháp lý.

Bà cụ Phương hừ lạnh một tiếng, nói: “Thiên Thành! Con có biết tại sao mẹ lại coi trọng em Hai của con không. Vì nhà họ Phương, vì các con thì đây có là gì. Giấy trắng mực đen đều viết tên của Phương Thiên Bằng, còn có dấu tay của. nó, ai có thể nói nhà họ Phương chúng ta sai chứ?”

“Trong tay Trương Trần vẫn còn quyền lợi của dự án tòa Thành Gỗ, chúng ta làm triệt đường với chú ấy như vậy, có thật sự ổn không ạ?”, Phương Thiên Thành hỏi.

“Ha ha”, Phương Thiên Quang giải thích: “Anh cả! Đây chính là do đầu óc anh ngốc, dự án tòa Thành Cổ đúng là hấp dẫn thật đấy nhưng dựa vào năng lực của nhà họ Phương chúng ta, kể cả tham gia vào thì nhiều nhất có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Hai mươi triệu tệ! Chỉ có thể kiếm được hai mươi triệu tệ thôi nhưng lần này chỉ trong vùn vùn một tuần mà được hẳn ba mươi triệu tệ đấy”.

“Được rồi, chuyện này làm thì cũng làm rồi, đừng có nói nữa”, bà cụ Phương trầm mặt xuống khi bị Phương Thiên Thành làm ảnh hưởng đến tâm trạng. Lúc này bà ta thản nhiên nói: “Mau đi sắp xếp đi, làm cho có thể diện một chút mới được. Còn nhà họ Phương chúng ta cũng sẽ nhờ số vốn này mà phát triển nhanh chóng thôi”.

Trong lúc bọn họ đang thảo luận làm thế nào để khiến nhà họ Phương ngày càng giàu có hơn thì Phương Thiên Bằng vừa về đến nhà liền bị cảnh sát viên đợi ở đây từ sớm. dẫn đi.

Trong biệt thự, Phương Thủy Y tràn đầy tự tin ngồi lên kế hoạch trong tương lai và nghĩ xem sẽ dùng tiền của nhà đầu tư vào những việc quan trọng như nào. Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Phương Thủy Y mở cửa ra thì thấy Trương Quốc Hồng đã nước mắt như mưa.

Phương Thủy Y vội nói: “Mẹ à! Mẹ đừng khóc, rốt cuộc là có chuyện gì vậy. Bố lại chọc giận mẹ à?”

“Bố... Bố con bị nghi liên quan đến vụ lừa đảo nên đã bị bắt đi rồi. Mẹ có hỏi cảnh sát thì họ nói không biết mức án cụ thể như nào nhưng đây là một số tiền lừa đảo lớn. Nếu ngồi tù thì cũng ít nhất là hai mươi năm trở lên”.

“Thủy Y! Bố con là người vô dụng, ông ấy đâu có gan lừa đảo chứ. Hay là do cái công ty Hồng Bằng sớm đã không còn liên quan gì đến chúng ta kia có vấn đề?”

Lúc này, điện thoại Trương Quốc Hồng đột nhiên đổ chuông, bên trên là số

điện thoại lạ.

Trương Quốc Hồng vừa nhận điện thoại thì bên trong vọng lại giọng nói phần nộ: “Trương Quốc Hồng phải không, nếu như tập đoàn Hồng Bằng của các người bỏ ra ba mươi triệu tệ thì chúng tôi có thể để Phương Thiên Bằng chịu hình phạt tượng trưng thôi

“Tập đoàn Hồng Bằng từ lâu đã không còn là của chúng tôi nữa rồi”, Trương Quốc Hồng nói.

ôi biết nhưng lúc hùn vốn thì người đại diện pháp lý chính là Phương Thiên Bằng”, đối phương nói một câu, sau đó phần nộ mắng vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Lúc này, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y vẫn ngây người ra. Ba mươi triệu tệ, số tiền lớn thế này thì họ lấy ở đâu được?

Nhưng bà cụ Phương đã không chế tập đoàn Hồng Bằng rồi, tại sao lại...

Trừ phi... Đúng rồi! Trừ phi, việc hùn vốn đã hoàn thành trước lúc Phương Thiên Bằng chưa đứng ra làm người đại diện pháp lý.

Nghĩ đến đây, Trương Quốc Hồng nước mắt lưng tròng, lớn tiếng hét lên: “Dương Tam Thanh! Bà không được chết yên ổn đâu, muốn đuổi cùng giết tận bọn tôi hay sao?”

Dương Tam Thanh là tên thật của bà cụ Phương.

Chuyện lần này, ngoài bà cụ Phương một tay đạo diễn, kể cả những người khác có bản lĩnh thì cũng không có cơ hội thực hiện.

Trương Trần cũng chau mày, chiêu này có thể nói là giải quyết tận gốc. Nếu không phải là Phương Thiên Bằng bị bắt thì chỉ e bọn họ đến giờ vẫn còn mơ hồ không biết chuyện gì.

“Yên tâm! Trong thời gian ngắn bố sẽ không sao đâu”, Trương Trần nói câu an ủi, bà Trương Quốc Hồng đang định mở miệng quát mắng nhưng đột nhiên nghĩ tới gì đó. Bà nắm chặt tay Trương Trần nói: “Trương Trần! Mẹ biết con và nhà họ Tôn có chút quan hệ, lần trước nhờ có con xử lý, lần này con lại đi nhờ vả họ xem sao, nhất định phải bảo vệ bố con. Mẹ hứa là sau này sẽ không mắng con nữa. Được không, được không?”

Trương Trần gật đầu rồi lấy áo khoác đi ra khỏi biệt thự.

“Mẹ à, vô dụng thôi! Hiện giờ chỉ có thể bảo bà nội nhả" tiền ra thôi. Người đại diện pháp lý là bố mà, ngoài việc lập. đầy lỗ hổng này thì căn bản không còn cách khác đâu”.

“Ba mươi triệu tệ, kể cả là nhà họ Tôn thì cũng không nỡ bỏ ra đâu, đây không phải là con số nhỏ mà”.

Phương Thủy Y cũng ghen ngào nói, lúc này nên đi tìm bà cụ Phương rồi.

“Mẹ nghỉ ngơi trước đi, con đi cầu xin bà nội, dù sao bố. cũng là con đẻ của bà, bà không thể ác độc như vậy được”, Phương Thủy Y an ủi hai câu, sau đó vội lái xe đến nhà họ Phương.

Lúc này trong tòa nhà lớn của nhà họ Phương đều vui mừng khôn xiết, trên mặt ai nấy đều là ý cười. Xung quanh còn có một vài thợ đang đục gỗ chế tạo một vài pho tượng. Xem ra ở đây sắp có biến đổi lớn.

“Mẹ à! Phương Thiên Bằng bị bắt rồi, chuyện này coi như thành rồi”.

Chương 109: C109: Cô có ý gì đây

Lúc này, Phương Thiên Quang ở nơi không xa chạy vào, hiển nhiên là đã biết được tin tức nên biểu cảm vô cùng kích động.

Bà cụ Phương nghe thấy vậy thì cũng gật đầu mạnh, chỉ cần sau khi Phương Thiên Bàng bị phán xử thì chuyện này họ không cần lo lắng gì nữa, sau này kể cả có tìm ra chứng cứ thì cũng không có tác dụng gì nữa.

“Mọi người cố gắng làm, làm tốt thì tôi không tiếc gì thêm tiền trà nước cho mọi người đâu”, bà cụ Phương nói với đám thợ, sau đó vẫy tay nói với ba người con trai của mình: “Chúng ta vào trong bàn bạc về việc phân chia dự án”.

Mấy người cùng vào phòng khách, hai người con dâu và cháu trai cháu gái của bà ta cũng đến cả. Dù sao số tiền này không hề nhỏ nên mọi người đều rất quan tâm.

Mọi người vừa nói vừa cười nghĩ đến tương lai của nhà họ Phương và lợi ích mà họ có được. Đúng lúc này, đột nhiên có một người bước vào bên trong phòng và ai nấy đều yên tĩnh lạ thường.

Người này hai mắt đỏ hoe, mái tóc có chút rối bù. Vừa nhìn thì ai cũng đoán được cô ấy vừa khóc, sau đó vội đến đây luôn.

Sau khi trầm ngâm một lát, Phương Thiên Quang là người lên tiếng trước: “Thủy... À cô gì ơi, cô tìm ai vậy?”

“Bác Hai..”, người đến đây chính là Phương Thủy Y. Cô nghe thấy Phương

Thiên Quang gọi mình là cô gì ơi mà trong lòng thấy thất vọng.

“Khì khì! Phương Thủy Y, đừng có gọi bừa nhé! Lúc ở cửa hàng Đại Long chẳng phải các người hồng hách lắm sao, giờ còn đến nhà họ Phương làm gì nữa?”, Phương Hải Cương cười khì khì khi người khác gặp nạn.

Phương Thiên Thành thở dài một hơi. Ông ta không lên tiếng mả mai nhưng cũng không nói gì cả.

Còn bà cụ Phương ngồi ghế trên cùng với bộ dạng như không nhìn thấy cháu gái mình, cứ thản nhiên uống trà. Lúc này, không khí cũng ổn hơn chút nhưng trong lòng Phương Thủy Y thấy lạnh giá như mùa đông.

Nhưng cô đến đây vì bố mình nên đám người này có làm gì nói gì, cô cũng không đáp trả.

Trầm ngâm một lát, Phương Thủy Y nhìn bà cụ Phương rồi gọi một tiếng: “Bà nội”.

Lúc này bà cụ Phương mới ra vẻ định thần lại, nhìn Phương Thủy Y nói: “Đây chẳng phải là Thủy Y sao, có chuyện gì thì nói thẳng đi. Từ bà nội cũng không cần gọi đâu”.

“Trước đây khi bố cháu quản công ty, không biết sao lại hùn vốn ba mươi triệu tệ, không biết bà nội có biết chuyện này không. Bà có thể lấy số tiền này ra được không ạ?”, Phương Thủy Y do dự một lát, cuối cùng vẫn không nói trực tiếp là bà cụ Phương đã hãm hại bố mình.

Chưa đợi bà cụ Phương trả lời thì mọi người bên dưới giống như bị bóp chặt cổ. Ai nấy đỏ bừng mặt đập bàn quát mắng: “Phương Thủy Y, cô có ý gì đây, định nói là mẹ tôi nuốt số tiền đó của nhà cô sao?”

“Ha ha, đừng nói vậy chứ, có lẽ Thủy Y không có ý đó đâu. Nhưng điều khiến tôi hiếu kỳ chính là bản lĩnh của Phương Thiên Bằng không nhỏ đâu nhỉ, có thể hùn vốn ba mươi triệu tệ. Xem ra từ sau khi rời khỏi nhà họ

Phương bản lĩnh của ông ta lên nhiều rồi đây..”.

Phương Thủy Y cố ép bản thân mình không nghe những lời mỉa mai đó, ánh mắt cô nhìn về phía bà cụ Phương nói với giọng cầu xin: “Bà ơi! Chắc bà cũng biết chuyện của bố cháu rồi, dù sao thì bố cháu cũng là con đẻ của bà, bà nhẫn tâm thế sao ạ”

“Phương Thủy Y, đừng có ăn nói như vậy, lúc đầu cả nhà chị chẳng phải rất ngạo mạn sạo, suýt nữa đã đẩy nhà họ Phương xuống vực thẳm rồi. Còn về chuyện của bố chị thì chúng tôi không biết gì cả. Còn nữa, nếu chijj cầu xin bà nội thì phải lấy chút thành ý ra. Những chuyện mà không có được lợi gì thì ai làm giúp chị chứ?”

Phương Như ở bên cạnh thản nhiên nói. Cô ta luôn đố kỵ với Phương Thủy Y, bất luận là dung mạo hay tài năng. Nhưng cô ta là người không được coi trọng, học hành cũng chưa xong, căn bản không có quyền lên tiếng. Nhưng giờ thì khác rồi, Phương Thủy Y đã không còn là người của nhà họ Phương nữa.

Bà cụ Phương nghiêm túc gật đầu, nói: “Như Nhi nói rất đúng, trước đây mọi người đều là người một nhà thì tất nhiên là không cần nói nhiều nhưng các người đã muốn tự lập thì tôi cũng chiều ý. Giờ cô lại muốn làm gì nữa?”

Phương Thủy Y thấy tức giận trong lòng. Trước đây khi ở nhà họ Phương thì cả nhà cô đều trăm phần trăm nhẫn nhịn, sau đó bị đá ra khỏi nhà họ Phương chứ đâu có kiêu chiều theo ý nhà cô. Hiện giờ bà cụ Phương lại độc ác đến nỗi dùng con trai ruột của mình để đổi lấy ba mươi triệu tệ, lại còn dùng thủ đoạn khiến người ta ghê tởm.

Chương 110: C110: Không vội

Lúc này, giọng nói của cô có chút lạnh băng: “Bà nội! Chuyện gì cũng đều có lý lẽ riêng của nó. Nhưng lần này nếu như bà không lấy số tiền lừa đảo. đó ra thì bố cháu thật sự sẽ gặp nạn, mức án ít nhất là trên hai mươi năm...”

“Bốp”, chưa đợi Phương Thủy Y nói xong thì Phương Như đã đứng ra tát cô một cái, sau đó quát: “Phương Thủy Y! Có việc gì thì nói thẳng ra nhưng đừng có mà vu khống, bà nội lừa tiền của các người khi nào?”

Phương Hải Cương đứng bên cạnh mà gò má giật giật, thầm nói “Đúng là độc ác nhất là lòng dạ đàn bà. Từ sau khi Phương Thủy Y bị thất thế thì không ai có thể trấn áp được đứa con gái như Phương Như nữa rồi.

Những người khác thấy vậy thì đều xấu hổ cúi đầu xuống. Dù sao thì trong ba mươi triệu tệ này họ đều có phần. Nếu như bắt lấy ra thì ban đầu họ đã không làm chuyện này. Vì vậy, lúc Phương Như tát Phương Thủy Y một cái thì họ đều giả bộ như không nhìn thấy.

Sự im lặng kiểu thừa nhận như này lại càng khiến Phương Như hồng hách hơn. Cô ta cười lạnh một tiếng, trong lòng thấy đắc ý vô cùng.

Còn Trương Trần giờ đây đang ở trong nhà họ Triệu điều động nhân lực vẫn chưa biết vợ mình bị tát. Anh chau mày nhìn Triệu Chí Hào, hỏi với giọng thúc giục: “Còn cần bao lâu nữa?”

“Nhiều nhất là mười phút ạ, tất cả mọi người tôi đều sắp xếp hết rồi”, Triệu Chí Hào đáp.

Trương Trần gật đầu không nói gì nữa rồi châm điếu thuốc. Từ sau khi rời biệt thự thì anh đến đây luôn.

Dường như anh đã nhẫn nhịn hết mức với nhà họ Phương rồi nhưng lần này nhà họ Phương chơi trò này mà không để lại đường lui nào, vậy thì đừng có trách anh tàn ác. Lần này anh không khiến nhà họ Phương khóc lóc rên rỉ thì anh không xứng với cả nhà Phương Thủy Y nữa.

Trong lúc Trương Trần đang trầm ngâm suy nghĩ thì ở phía không xa có vài con xe màu đen lái tới. Nhìn tốc độ thì ít nhất cũng phải 180km/h.

Rất nhanh xe đã lái tới trước mặt Trương Trần. Tiếp đó là một vài người mặc vest đeo cà vạt bước xuống, Tề Long của nhà họ Tề ở chiếc xe cuối cùng cũng xuống theo.

Tất nhiên Tề Long là do Triệu Chí Hào gọi đến rồi. Ông ta vốn cũng định thông báo cho cả nhà họ Tôn bởi vì như vậy mới có thể tiêu diệt nhà họ Phương một cách nhanh nhất. Nhưng vì chuyện của Trương Trần, lần trước họ có mâu thuẫn với nhà họ Tôn, mặc dù sau đó có giải thích rồi nhưng giữa họ, dù sao cũng có chút khoảng cách nên Triệu Chí Hào cũng không thông báo nữa.

“Chào anh Trương! Tôi là Phương Đại Vĩ, chuyện của anh tôi biết cả rồi, tôi sẽ đích thân xử lý những chuyện về mặt pháp lý”, người dẫn đầu đi lên trước nói với Trương Trần.

“Cậu Trương! Mọi chuyện cũng ổn hết rồi, còn lại cũng không ảnh hưởng gì đến tiến độ, chúng ta đến đó trước đi”, Triệu Chí Hào nói.

Trương Trần gật đầu, cả nhóm người không nói thêm gì liền lên xe đi về phía nhà họ Phương.

Trong phòng khách của nhà họ Phương, Phương Thủy Y cảm thấy mặt mình nóng ran, nổi uất ức vô hạn biến thành những giọt nước mắt. Cô rất muốn rời khỏi đây nhưng cô lại không dám. Bởi vì sau khi cô rời đi thì bố cô sẽ phải làm sao. Trừ khi tìm ra ba mươi triệu tệ lấp đầy lỗ hổng kia, nhưng

cô đi đâu lấy chỗ tiền đó bây giờ.

Vì thế, chỉ có thể cầu xin bà cụ Phương nhả tiền ra, mặc dù chuyện này là vô cùng khó khăn.

Phương Thiên Thành không thể nhẫn nại được nữa, ông ta hiểu rằng, bất luận Phương Thủy Y có làm gì thì bà cụ Phương tuyệt đối không lấy ra ba mươi triệu tệ đó. Cứ tiếp tục thì cũng chỉ là ở đây chịu nhục thôi, ông ta hừ lạnh nói: “Phương Thủy Y! Cô mau quay về đi, chuyện này không liên quan gì đến bọn tôi cả”.

“Khì khì, không vội”, bà cụ Phương lúc này mới lên tiếng.

Bà ta gõ lên mặt bàn, cười tủm tỉm nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm nhưng dù sao thì các người cũng họ Phương, chỉ cần Trương Trần có thể đến đây cầu xin tôi thì tôi nghĩ tôi vẫn có thể xoay sở được chút ít. Mặc dù không cứu Phương Thiên Bàng ra được nhưng có thể chắc chắn là Phương Thiên Bàng một hai năm là ra tù được...”.

Mọi người nghe thấy vậy thì đều thấy chấn động. Bà cụ Phương làm như vậy rõ ràng là thừa cơ báo thù. Lần trước Trương Trần không giữ chút thể diện gì cho bà ta thì hôm nay bà ta cũng muốn Trương Trần thấy rốt cuộc ai nhiều thủ đoạn hơn?

Phương Hải Cương nghe thấy thì ánh mắt sáng bừng lên. Nghĩ lại chuyện ở cửa hàng Đại Long, mặc dù sau lưng có ông Mã nhưng giờ có thể sỉ nhục Trương Trần một trận thì hẳn cũng vui vẻ. Vì thế hẳn cũng phụ họa vào: “Ha ha! Thủy Y! Trương Trần chẳng qua cũng chỉ là tên vô dụng, không làm nổi chuyện gì. Hiện giờ cũng coi như có chút tác dụng rồi đấy, nhưng không biết thằng chồng này của cô có giúp được cô không?”

Nếu như nói ban nãy Phương Thủy Y thấy lòng người lạnh lẽo như mùa đông, lúc này cô lại cảm giác như gió lạnh xuyên thấu vào da thịt khiến toàn thân cô run rẩy.

Mặc dù cô cũng coi thường Trương Trần nhưng cô không bao giờ rời bỏ anh. Ba năm nay cô cũng hiểu đôi chút về anh.

Đừng thấy anh dễ tính, người khác đánh anh cũng không đánh lại mắng cũng không đáp trả, nhưng ba năm ở nhà họ Phương, ngoại trừ dịp đầu lúc ông cụ Phương qua đời thì những lúc khác, kể cả Tết đến con cháu chúc Tết bà cụ Phương thì anh cũng không thi lễ, cùng lắm là khom người thôi.

Nhưng giờ đây bà ta lại muốn cướp đi chút tự trọng cuối cùng của Trương Trần.

Bà cụ Phương cũng không thúc giục mà yên lặng nhìn Phương Thủy Y. Bà ta rất hiểu mấy người này, nếu như Trương Trần có những biến hóa khiến bà ta trở tay không kịp, vậy thì Phương Thủy Y thì bà ta nắm chắc được, không thể có gì bất ngờ cả.

“Ha ha, chị Thủy Y à, xem ra chị vẫn bảo vệ tên vô dụng đó nhỉ. Nếu đã vậy, chi bằng chỉ quỳ gối dập đầu xin lỗi bà trước đi, chuyện sau đó thì tính sau”.

Phương Như cười hì hì nói nhưng ánh mắt thì vẫn kiêu bỡn cợt chửi không có chút tình thân nào.

“Ha ha! Tôi muốn nhìn xem ai dám bắt người phụ nữ của tôi quỳ, tôi sẽ đánh phết kẻ đó”, đột nhiên một giọng nói lạnh băng truyền đến. Còn mọi người trong nhà họ Phương khi nghe đến đây thì ánh mắt đều có chút phức tạp, bà cụ Phương thì với vẻ mặt phẫn nộ và oán hận.

Lời nói của Trương Trần vừa dứt thì tiếng bước chân vang lên. Chỉ thấy Trương Trần dẫn đầu, sau đó là bảy tám người theo sau đi vào trong phòng khách của nhà họ Phương.

Chương 111: C111: Lát nữa khéo mà phải kêu cha gọi mẹ

“Trương Trần! Anh đến đây làm gì?”, Phương Thủy Y thấy run rẩy trong lòng, quay đầu nhìn về phía chồng mình. Lúc nhìn thấy phía sau Trương Trần là Triệu Chí Hào thì cô thở phào một cái. Xem ra Trương Trần vẫn chưa tận dụng hết chút ân tình của mình.

“Ừa?”, ánh mắt Trương Trần bỗng thấy khác lạ. Anh là bác sĩ đông y nên khả năng quan sát rất tốt. Lúc này anh nhìn ra Phương Thủy Y đã bị tát nên thần sắc lạnh lùng đi, tiếp đó lại nhẹ nhàng hỏi cô: “Ai đánh em, nói anh biết đi”.

“Tôi... Tôi không sao đâu”, Phương Thủy Y khẽ nói nhưng vì sự quan tâm của Trương Trần mà nỗi tủi thân uất ức trong lòng lập tức dâng lên, nước mắt cứ rơi lã chã xuống áo của Trương Trần.

Trương Trần vỗ nhẹ lên vai Phương Thủy Y an ủi cô, ánh mắt nhìn xung quanh rồi nhìn hết một lượt người nhà họ Phương. Ngoài bà cụ Phương thì không có ai dám nhìn thẳng vào anh. Kể cả bà cụ Phương lúc nhìn ánh mắt của Trương Trần thì cũng cảm thấy toàn thân lạnh buốt như bị một con mãnh thú nhắm trúng vậy.

“Ngoan! Không sao đâu, em về nhà trước đi, ở đây cứ giao cho anh xử lý”, Trương Trần vừa dứt lời thì lập tức có một người đứng ra đưa Phương Thủy Y về.

“Sao thế? Dám ra tay mà không dám nhận sao? Nếu vậy thì tôi sẽ coi như tất cả các vị đầu làm nhé”, sau khi Phương Thủy Y rời đi thì giọng nói Trương Trần lại một lần nữa trầm xuống.

“Tôi... Là tôi đánh, chị ta bắt kính với bà nội, vậy thì không đáng đánh sao?”, Phương Như ngẩng đầu lên nói với Trương Trần. Cô ta cảm thấy xấu hổ về việc ban nãy không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Trần, đây chỉ là một thằng vô dụng thôi mà, có thể làm gì được chứ?

Nhưng rất nhanh cô ta đã biết được hậu quả là như nào.

Chưa đợi Trương Trần lên tiếng, ngoài người nhà họ Triệu và nhà họ Tề đứng sau Trương Trần còn có đám người phía sau nữa có ai mà không hiểu tâm trạng phẫn nộ của Trương Trần. Lập tức có một người xông ra không nói gì nhiều mà tát lên mặt của Phương Như một cái.

Có thể nói, cái tát này không chút nương tay, tát đến mức khóe miệng cô ta chảy máu.

Mọi người nhà họ Phương đều tức giận nhưng chưa đợi họ lên tiếng, người đàn ông đó đã nói trước: “Ôi chao! Thật xin lỗi, nếu các người có ý kiến thì cứ khởi tố tôi đi, không sao đâu”.

“Trương... Trần..”, bà cụ Phương hai mắt dường như phun lửa, bàn tay đầy đôi mỗi lúc này tức giận đến run rẩy.

Phương Thiên Thành cũng nghiến răng nghiến lợi. Nếu không phải là phía sau Trương Trần còn có rồi.

“Ha ha! Bà nóng giận thế làm gì, bà cao tuổi rồi, nếu bị chúng tôi ép tức chết thì nguy đó”, Trương Trần cười ha hả nói. Những lời này khiến bà cụ Phương suýt nữa nhảy dựng lên rồi.

Đã từng có lúc cả nhà họ Phương đều coi thường tên vô dụng trước mặt này. Nhưng giờ thì hay rồi, không ngờ tên này lại dám ăn nói như vậy với bà ta.

“Trương Trần! Sự ngạo mạn của cậu là gia chủ nhà họ Triệu chống lưng cho sao? Còn cả Tề Long của nhà họ Tề nữa?”, bà cụ Phương nghiến răng hỏi.

Nếu đúng như vậy thì lần này phiền phức rồi. Nhưng bà ta cũng không phải người dễ bắt nạt thế. Đã đến tận nhà họ Phương của bà ta rồi, kể cả có là khùng long thì bà ta vẫn phải cắn một miếng thịt mới chịu được.

“Ha ha! Bà cụ Phương! Bà hiểu nhầm rồi, chúng tôi chỉ đến đây hóng chuyện vui thôi mà”, Triệu Chí Hào cười một cái rồi tiện tay kéo một cái ghế ngồi

xuống. Dường như đúng như ông ta nói, ông ta chỉ đến xem cho vui thôi.

Tê Long cũng học theo y như vậy. Ở đây nhân vật chính là Trương Trần, họ chỉ nghe theo những gì Trương Trần nói thôi. Đối với họ mà nói, ép chết nhà họ Phương thì quá dễ dàng. Dù sao thì hai nhà họ Triệu và nhà họ Tê cũng là gia tộc thượng lưu và nhà họ Triệu còn là trùm trong giới xã hội đen nữa.

Nhưng thứ mà Trương Trần muốn, không phải chỉ là vờn nhà họ Phương nhanh như vậy là xong. Anh muốn bà cụ Phương phải ném trái từng chút một, đây chính là quyết định của anh từ sau khi nhìn thấy Phương Thủy Y bị tát.

“Được! Được! Nếu gia chủ Triệu chỉ đến chơi thì nhà họ Phương tôi tất nhiên sẽ khoản đãi. Nhưng có một con chó cắn bừa, nhà họ Phương muốn nấu thịt chó, gia chủ Triệu và cậu Tê không để ý chứ?”, bà cụ Phương hỏi.

Hai người liền bật cười, mặc dù biết con chó” mà bà cụ Phương nói là Trương Trần nhưng họ vẫn gật đầu, nói: “Các người cứ tùy ý”.

Bà cụ Phương cũng không nhiều lời nữa, sau đó nhìn Trương Trần với ánh mắt dữ tợn rồi quát lớn: “Trương Trần! Cậu thật sự coi nhà họ Phương của tôi mấy năm nay là chỗ ở nhờ hay sao? Con Hai đâu, gọi người đến đi”.

“Vâng”, Phương Thiên Quang lập tức gật đầu. Nhà họ Phương có rất nhiều mối quan hệ, nếu nhà họ Triệu cố tình nhúng tay vào thì họ còn có chút kiêng kị. Nhưng khi nhìn thấy Triệu Chí Hào coi như đây là chuyện ngoài lề

thì họ mới hồng hách tiếp.

“Trương Trần à Trương Trần! Mối ân tình của mày với nhà họ Triệu và nhà họ Tề hết rồi chăng. Mặc dù mày gọi họ đến để chống lưng cho nhưng mày nghĩ nhiều quá rồi, mày xem, họ căn bản không muốn nhúng tay vào”, Phương Thiên Quang cười lạnh một tiếng rồi lấy điện thoại ra gọi.

Chỉ cần là những người làm kinh doanh thì đều quen biết những nhân vật xã hội đen. Và người mà Phương Thiên Quang gọi điện cũng là một nhân vật nổi tiếng trong số đó.

“Alo! Anh Thẩm phải không, tôi là Thiên Quang đây. Nhà tôi xảy ra chút chuyện, anh dẫn theo ít người đến được không, sau chuyện này tôi mời anh bữa, dịch vụ trọn gói luôn”.

“Vâng, vâng, tôi đợi anh”. Đặt điện thoại xuống, Phương Thiên Quang cười lạnh nhìn Trương Trần, nói: “Lát nữa khéo mày phải kêu cha gọi mẹ rồi”.

Chương 112: C112: Cái giá phải trả khi mời tôi ra tay

Đứng ở ngoài cửa lớn của nhà họ Phương, Thẩm Thiên Lang cười nói với tên trọc đầu đứng

bên cạnh mình: “Xem ra cậu Trương đã đoán đúng rồi, người đầu tiên mà bọn họ gọi là tôi, tôi vào trước xem sao....”

“Đi đi”, tên đầu trọc thản nhiên gật đầu một cái. Thẩm Thiên Lang cũng không nói gì nhiều, dù sao thì cấp bậc của hắn vẫn kém tên đầu trọc này một chút.

Rất nhanh, Thẩm Thiên Lang bước vào cửa lớn. Người của nhà họ Phương đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ anh Thẩm lại đến nhanh như vậy, còn Phương Thiên Quang thì vội lên trước đón tiếp.

“Không cần khách khí. Tôi hỏi anh, anh nói đến muốn nấu thịt chó không phải là chỉ anh ta đấy chứ?”, Thẩm Thiên Lang chỉ vào Trương Trần nói.

“Đúng vậy”, Phương Thiên Quang gật đầu, sau đó cười nói: “Anh Thẩm! Thằng nhóc này coi mình là nhất rồi, đúng thật là.”

||||| Truyện đề cử: Xuyên Không: Sống Một Cuộc Đời Khác |||||

Nhưng ông ta chưa nói dứt lời thì một cái bạt tai tưng lên mặt ông ta.

Phương Thiên Quang chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, còn người nhà họ Phương càng kinh hãi nhìn Thẩm Thiên Lang. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy, rõ ràng là gọi hắn đến giúp sức mà sao hắn lại đi đánh người nhà họ

Phương?

“Thẩm... Anh Thẩm?”, Phương Thiên Quang cũng nhìn Thẩm Thiên Lang với vẻ khó hiểu.

“Ha hai Các người to gan thật, lại bảo tôi đánh cậu Trương ư? Các người hại tôi đây à? Cho chết này”, nói xong Thẩm Thiên Lang giẫm đạp thêm cái nữa.

“Dừng tay, dừng tay..”, bà cụ Phương ở bên trên dùng sức đạp bàn. Nếu không phải là bà ta kìm nén lửa giận để nhìn thấy Trương Trần xương cốt gãy vụn thì bà ta đã tức ngất đi từ lâu rồi.

Chưa đầy bao lâu mà có đến hai người của nhà họ Phương bị đánh, thật sự coi nhà họ Phương dễ bắt nạt thế sao?

Thẩm Thiên Lang đánh đấm một lát, sau đó mới trừng mắt nhìn bà cụ Phương, cuối cùng là ngạo nghễ ngồi sang một bên.

Hiện giờ, ngoài bà cụ Phương ra thì người nhà họ Phương đều thấy mơ hồ. Sao Trương Trần và Thẩm Thiên Lang lại quen nhau được, Thẩm Thiên Lang lại còn giúp Trương Trần nữa chứ?

Trương Trần dường như nhìn ra suy nghĩ của họ nên tùy ý nói: “Đừng lo lắng, trước đây tôi ngẫu nhiên giúp Thẩm Thiên Lang một lần thôi, hẳn sẽ không giúp tôi đối phó với các người đâu, cùng lắm là xả giận giúp thôi. Các người còn ai giúp nữa không, gọi cả đến đây đi, đừng lãng phí thời gian nữa.

“Trương Trần! Mà đừng huênh hoang, mà ăn uống của nhà họ Phương nhưng giờ lại quay lại cắn chúng tao. Được lắm, nếu mà đã nói thế thì mà chấp nhận sau này chỉ có thể nằm trên giường thôi nhé”, sau khi bị đánh Phương Thiên Quang bực tức, dường như hét ra lửa giận.

Bà cụ Phương nghe thấy vậy thì lại tức hơn. Bà ta vội lấy ra mấy viên thuốc trợ tim. Nếu bà ta bực tức lúc này rồi xảy ra chuyện gì thì chẳng phải sẽ

trúng gian kế của Trương Trần hay sao?

“Mẹ”, Phương Thiên Quang nhìn bà cụ Phương nói.

Bà cụ Phương gật đầu, ban nãy nghe Phương Thiên Quang nói thế thì bà biết là Phương Thiên Quang muốn gọi ai. Cái giá để người này xuất hiện là không nhỏ, còn lợi hại hơn cả Thẩm Thiên Lang. Nhưng cái giá phải trả đó cho cục tức ngày hôm nay thì cũng đáng.

Ngay lập tức Phương Thiên Quang lại lấy điện thoại ra.

Ở bên kia, ánh mắt người nhà họ Phương đều sáng bừng. Hai mẹ con Phương Như nhìn Trương Trần với ánh mắt như muốn ăn thịt anh vậy. Nhưng lúc này họ đều nếm thử sự lợi hại rồi nên không dám nói nhiều. Ở đây chỉ có thể giao cho đàn ông và bà cụ Phương giải quyết.

Trương Trần thì nhàn rỗi thở ra khói thuốc, còn Triệu Chí Hào và Tê Long ở không xa phía sau thì thâm to nhỏ với nhau.

Tên đầu trục đợi ở bên ngoài cửa đã lâu, giờ đây ngạo nghễ bước vào rồi tắt chuông điện thoại, nói: “Không cần gọi nữa, tôi đến rồi đây”.

“Anh Trần”, Phương Thiên Quang vội lên trước đón tiếp. Lần này ngay cả Phương Thiên Thành và Phương Thiên Dương cũng không dám chậm trễ.

Thật ra, nếu không phải Triệu Chí Hào và Tê Long đã đi theo Trương Trần thì đãi ngộ của họ chắc chắn còn cao hơn cả người được gọi là ông chủ Trần này.

Ông chủ Trần gật đầu. Gã biết người chủ trì ở đây là bà cụ Phương nên lên tiếng: “Bà cụ Phương! Chắc bà biết cái giá phải trả khi mời tôi ra tay giúp chứ?”

“Ông chủ Trần xin cứ nói, chỉ cần nhà họ Phương tôi có thể đáp ứng được

thì nhất định sẽ không tiếc, dù sao chúng ta cũng là bạn mà”, bà cụ Phương vội nói, vì người đứng trước mặt mình là người ra tay độc ác, danh tiếng cũng không nhỏ, đến cả bà ta cũng phải đối xử khách khí và coi là khách quý nữa.

Nhưng quan trọng hơn là, có biết bao người bỏ mạng dưới tay ông chủ Trần này rồi.

Ông chủ Trần liếc mắt quan sát, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Phương Như, nói với vẻ bỡn cợt: “Tôi muốn cô ta”.

“Cái gì?”, mọi người kinh ngạc, còn Phương Thiên Thành thì bảo vệ con gái mình ở phía sau.

Nhưng ánh mắt bà cụ Phương sáng ngời, theo bà ta thấy thì có lẽ ông chủ Trần đã để ý đến Phương Như rồi. Mặc dù hiện giờ Phương Như vẫn chưa tốt nghiệp nhưng cũng đã hai mươi hai tuổi, cũng đến tuổi lấy chồng rồi. Ông chủ Trần lại chưa có vợ, nếu như kết thông gia thì sau này nhà họ Phương cũng có chỗ dựa đắc lực.

“Ha ha! Nếu ông chủ Trần đã ưng Phương Như nhà chúng tôi, muốn nó gả cho anh thì tất nhiên bà lão này không có ý kiến gì rồi. Anh hùng xúng mĩ nhân mà. Ông chủ Trần nói sớm là được, tiện cho hai người bồi đắp tình cảm”.

Chương 113: C113: Công ty mất rồi bị thu mua mất rồi

Nghe bà cụ Phương nói thế, Phương Thiên Thành là người đầu tiên nhảy dựng lên, lớn tiếng: “Mẹ, ý mẹ là gì chứ?”

“Im miệng!”, bà cụ Phương trợn trừng mắt với con trai mình, sau đó hạ giọng nói: “Bây giờ mà không dùng kế hoãn binh thì con nghĩ thể diện của nhà họ Phương này còn có thể giữ được chắc, hơn nữa, tuổi của ông chủ Trần cũng chỉ mới hơn ba mươi chút xíu, chắc chắn xứng đôi với Phương Như, cứ để bọn họ tự do phát triển tình cảm, chuyện về sau ai mà nói trước được!”

Sắc mặt Phương Thiên Thành vốn đã khó coi, mặc dù ông ta biết những gì bà cụ Phương nói là sự thực, nhưng ông chủ Trần kia cũng đâu có tốt đẹp gì, nếu như chuyện ngày hôm đó bị bại lộ, chẳng phải là liên lụy đến nhà bọn họ rồi ư?

“Ha ha, tôi nghĩ bà hiểu lầm ý tôi rồi!”, ông chủ Trần đột nhiên cười ha hả.

“Ồ? Vậy mời ông chủ Trần nói rõ xem sao!”, bà cụ Phương nói.

“Ý của tôi là, tôi không phải muốn cưới cô ta, mà chỉ muốn để cô ta đi theo tôi một tháng!”, ông chủ Trần xoa cái đầu trọc nhẵn bóng của mình, sau đó nói với giọng đùa cợt.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người trong nhà họ Phương đều biến sắc.

Ý tứ của những lời này đã quá rõ ràng rồi, chẳng qua gã nghĩ Phương Như vẫn còn có chút nhan sắc, chơi đùa tầm một tháng rồi sẽ bỏ, giống như

“nuôi gái vậy, có thể nói câu này chẳng khác nào đang công khai làm nhục nhà họ Phương bọn họ.

Mắt Phương Thiên Thành lập tức đỏ bừng, nếu không phải Phương Thiên Quang và Phương Thiên Dương ngăn lại thì ông ta đã lao lên liều sống liều chết luôn rồi.

Coi con gái ông ta như đồ chơi, bảo ông ta nhịn thế quái nào được?

Bà cụ Phương cũng sầm mặt, trầm giọng nói: “Ông chủ Trần, không phải anh đang nói đùa đấy chứ, mặc dù nhà họ Phương chúng tôi không giàu có gì, nhưng cũng không phải gia đình có thể mặc cho người khác lôi ra đùa cợt!”

“Ha ha, được rồi được rồi, nếu đã không thể bàn bạc thành công, vậy thì ông chủ Trần cứ chọn luôn một chỗ mà tùy ý làm đi!”, Trương Trần cười ha hả. Điều khiến cả nhà họ Phương khiếp sợ chính là không ngờ ông chủ Trần lại gật đầu, sau đó gọi một tiếng cậu Trương, rồi lại đi làm việc theo lời Trương Trần.

Liên tưởng đến Thẩm Thiên Lang vừa nãy, giờ lại thêm ông chủ Trần này nữa, cứ như hai người họ đã chờ sẵn ngay trước cửa nhà họ Phương vậy, vừa cúp máy xong là đến ngay tức thì, khó tránh khỏi việc quá trùng hợp.

Lẽ nào ông chủ Trần này cũng có quan hệ gì đó với Trương Trần?

Nghĩ tới đây, người nhà họ Phương đều lập tức lắc đầu, thẳng vô dụng kia làm gì có bản lĩnh mà quen biết nhiều người như vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt lại khiến bọn họ không nghĩ ra được bất cứ lý do nào khác.

Ánh mắt bà cụ Phương lập tức lia về phía Trương Trần, chất vấn: “Trương Trần, đây đều là do cậu sắp xếp?”

Trương Trần chỉ khẽ nhún vai, nói: “Đâu thể nào nói là sắp xếp được, chỉ là giúp mọi người gọi người đến sớm hơn thôi. Bà còn muốn gọi điện thoại

nữa không, hôm nay tôi cũng khá rảnh rồi, không vội lắm!”

Nghe thấy Trương Trần chính miệng thừa nhận, cả bà cụ lẫn nhà họ Phương đều cảm thấy mình đã bị người khác lừa gạt, tất thấy những người giúp sức tiếp theo của Trương Trần đều đã chờ sẵn bên ngoài, sau đó để nhà họ gọi điện, rồi lại đến lượt đám người kia bước vào, bọn họ sẽ dần phát hiện ra điểm không hợp lý, thế này có khác nào mèo vờn chuột đâu!

“Tôi đánh chết cậu, cái thằng súc sinh này!”, bà cụ Phương không thể khống chế nổi nữa, khuôn mặt vốn phủ kín nếp nhăn bởi vì cơn giận phùng phùng mà xuất hiện màu sắc đỏ gay, bà ta lập tức giơ cây gậy chống lên cao, vung về phía Trương Trần.

“Áy, bà à, bà lớn tuổi rồi, không nên có sơ xuất gì mới phải chứ!”, hai người đàn ông thân hình lực lưỡng đứng sau Trương Trần lập tức bước tới đỡ bà cụ Phương.

“Trương Trần, bà lão này nhìn nhằm cậu rồi. Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”, bà cụ Phương giãy ra khỏi hai người đàn ông kia, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là muốn khiến nhà họ Phương không thể quay đầu thôi, để rồi sau này cả Hoài Bắc không còn nhà họ Phương nữa!”, Trương Trần nói.

Bà cụ Phương nhìn lướt một lượt những người có mặt, Triệu Chí Hạo, Tê Long, Thẩm Thiên Lang và ông chủ Trần, chỉ cần những người này giúp Trương Trần một chút thôi thì quả thật cả nhà bọn họ không thể chống đỡ được nữa.

“Ha ha nhà họ Phương chúng tôi không còn thì nhà mấy người có thể sống tốt được không, Phương Thiên Bằng cứ chịu ngồi tù cả đời đi, đừng tưởng rằng bà già này dễ ức hiếp, cùng lắm thì cá chết lưới rách!”

“Cá chết lưới rách?”, Trương Trần cười xùy, lắc đầu nói: “Bà lão à, lời này

nói còn sớm quá đây, cá chết nhưng lưới sẽ không rách đâu. Ấy ấy, bà đừng vội, từ từ sẽ đến thôi!”

Nghe vậy, bà cụ Phương liền nheo mắt, tất cả mọi người trong nhà họ Phương đều gắt gao nhìn về phía Trương Trần, cậu ta có ý gì, lẽ nào còn có chiêu tiếp theo nữa?

Đúng lúc này, điện thoại của Phương Thiên Quang réo vang, ông ta gần như bắt máy ấn nghe theo bản năng.

Nhưng chỉ một thoáng, sắc mặt ông ta liền thay đổi, hệt như bị sấm sét đánh trúng khiến ông ta không thể đứng vững, vẻ mặt muốn khóc không được muốn cười chẳng xong, ông ta cầm di động, lẩm bẩm: “Mẹ, mẹ ơi, công ty mất rồi, bị thu mua mất rồi, không còn gì nữa...”

Chương 114: C114: Phương thiên bàng đã không sao rồi

Bà cụ Phương tuy đã lớn tuổi nhưng tai vẫn còn rất thính, hơn nữa sự chú ý của bà ta đều dồn hết vào Phương Thiên Quang, bởi vậy bà ta nghe rất rõ câu nói này. Bà ta còn chưa kịp kinh ngạc và khủng hoảng thì nhạc chuông di động của Phương Thiên Thành cũng vang lên.

Rất nhanh, sắc mặt Phương Thiên Thành cũng tái mét giống hệt Phương Thiên Quang.

“Thiên Thành, chỗ con thế nào? Nói mau!”, bà cụ Phương thúc giục.

“Công... Công ty vật liệu xây dựng mà con quản lý... Bị niêm phong rồi...”, Phương Thiên Thành lắp bắp.

Phịch!

Bà cụ Phương chật vật ngã ngồi trên ghế, ánh mắt bà ta bỗng nhiên tiêu tụy, nhưng vẫn cố lớn tiếng cười nói: “Trương Trần, cậu được lắm, nhưng thế thì đã sao, có bố cậu chôn cùng” bà lão này rồi!”

“Ồi, bà đừng gấp!”, Trương Trần ấp rồi, sẽ nhanh thôi!”

“Tôi đã nói nãy nhìn đồng hồ rồi nói: “

Nghe thấy vậy, trong lòng bà cụ Phương bỗng xuất hiện dự cảm không tốt, Phương Thiên Thành và Phương Thiên Quang đã gặp phải chuyện thế kia rồi mà vẫn chưa kết thúc, lẽ nào tiếp theo còn chuyện lớn nào nữa?

Đúng như Trương Trần nói, chỉ chốc lát di động của Phương Thiên Dương cũng réo vang, vẫn là tin tức công ty bị niêm phong và thu mua!

Đến lúc này, sản nghiệp trong tay ba đứa con trai của bà cụ Phương đều mất sạch trong khoảnh khắc.

“Reng reng!”, bỗng nhiên di động của Phương Hải Cương cũng réo, sau khi thấy bố và chú hấn liên tiếp nhận được tin dữ, hấn gần như cũng phản xạ có điều kiện lôi di động ra, nhìn dãy số hiển thị bên trên nhưng lại không dám ấn nghe.

“Mẹ, mẹ ơi, con không dám bắt máy!”, Phương Hải Cương nhìn Vương Diễm rồi nói.

Nhưng Vương Diễm cũng đã ngã ngời một bên giống hệt đồng bần nhào từ nãy rồi, công ty của chồng bà ta không còn, cuộc sống giàu sang về sau cũng chấm dứt, không bao lâu nữa, đừng nói là Chanel, mà ngay cả hàng vỉa hè bà ta cũng sẽ không mua nổi nữa rồi!

“Hải Cương, cháu không quản lý công ty nào thì sợ cái gì, cứ ấn nghe đi!”, bà cụ Phương liên tiếp gặp phải đả kích, giờ phút này đã thấy cả người tê dại đi, bà ta lạnh lùng cất tiếng.

Phương Hải Cương gạt đầu, ấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô, cậu Phương đây à, sao giờ cậu mới nghe chứ. Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, cậu mau chạy đi, có người báo cáo chỗ cậu tàng trữ ma túy, bây giờ cảnh sát đã tìm ra rồi, lát nữa họ lấy được chứng cứ là sẽ đi tìm cậu đấy!”

Lời nói trong điện thoại rõ ràng từng chữ, vang vọng khắp sảnh.

Phương Hải Cương cuống quýt lắc đầu: “Nói linh tinh, trước giờ tôi chưa bao giờ chạm vào thứ đồ kia!”

“Tôi tin cậu, nhưng cảnh sát người ta lại không tin. Đã tìm thấy ma túy ở chỗ của cậu, đấy chính là bằng chứng!”, đầu dây bên kia thở dài một tiếng: “Cậu Phương, tôi đi theo cậu bao nhiêu lâu nay như thế rồi, cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu có lén lút hít hay không? Đây không phải chuyện đùa đâu, lát nữa người ta tới tìm cậu, nếu như lại kiểm tra ra được thứ gì đó trên người cậu thì cậu tiêu đời thật sự rồi đó...”

“Cút, cút hết, ngay cả ông cũng nói lung tung.... Phương Hải Cương ném thẳng điện thoại xuống đất. Hắn nhìn về phía Phương Thiên Quang, rồi lại nhìn bà cụ Phương, quỳ sụp đầu gối xuống, sau đó bò lê bò càng về phía trước.

“Bà nội, bố, hai người cứu con với, con thật sự chưa từng chạm vào thứ đồ kia, mọi người tin con đi..”, Phương Hải Cương khóc lóc ỉ ôi, hắn không muốn ngồi tù đâu. Tàng trữ ma túy chính là trọng tội, sau khi vào tù hắn cũng chẳng biết sẽ phải chịu những gì, liệu có khi nào bị xử bắn hay không?

“Trương Trần, đây cũng là do mày giở trò?”, ánh mắt Phương Thiên Quang nhìn Trương Trần hết như một con sói đói vậy, ông ta lao lên liều mạng, nhưng những người phía sau Trương Trần cũng không phải chỉ để trang trí, họ lập tức bước tới đập bay Phương Thiên Quang ra.

“Ha ha, chuyện không có bằng chứng thì đừng nên nói lung tung!”, Trương Trần liên tục cười lạnh. Anh không hề có chút đồng tình nào với nhà họ Phương, mọi chuyện đã đến nước này rồi, chỉ có thể nói là bọn họ tự gây nghiệp.

“Ồ, đúng rồi, còn cả chỗ bố vợ tôi nữa nhì!”, Trương Trần chợt nhớ tới điều gì đó, bỗng nhiên tự vỗ đầu mình rồi nói: “Bà lão, bà xem thử xem đây là cái gì!”

Phương Đại Vĩ nghe thấy vậy liền đi tới, nhận lấy xấp văn kiện rồi đặt xuống trước mặt bà cụ Phương, nói: “Đây là bằng chứng của những nhà đầu tư trong tập đoàn Hồng Bằng, họ đã từ chối khởi tố Phương Thiên Bằng mà đổi sang khởi tố mấy người. Nói cách khác, Phương Thiên Bằng đã không sao rồi!”

“Không thể nào, rõ ràng trên đó là con dấu và chữ ký của nó, cho dù bọn họ có khởi tố tôi thì có thể làm được gì?”, bà cụ Phương nhìn lướt qua, tức giận xé vụn xấp văn kiện.

Phương Đại Vĩ không chút hoang mang: “Bà cụ Phương, đây chỉ là phần chuẩn bị thôi. Còn nữa, tất thảy mười bốn trang giấy bên trong, tính cả phí in là tổng cộng 23 tệ, nếu mấy người không bồi thường thì tôi cũng muốn khởi tố”.

“Ha ha!”, bà cụ Phương cười thê lương, còn mấy người phụ nữ như Vương Diễm thì đã trợn tròn mắt từ lâu, bọn họ vốn không hiểu biết gì nhiều, một loạt đả kích vừa nãy ập tới đã khiến bọn họ mất đi khả năng suy nghĩ, cứ lầu bà lầu bầu mãi: “Không thể nào, không thể nào...”

Giờ phút này, không một ai quan tâm tới tờ giấy chứng nhận rút đơn kiện ngoài bà cụ Phương, dù sao Phương Thiên Bằng có ngồi tù hay không cũng không liên quan quá nhiều tới nhà bọn họ, mà chuyện ập tới trước mắt mới là chuyện lấy mạng bọn họ, không phải bị thu mua thì cũng là bị niêm phong, Phương Hải Cương thì còn rơi vào ngõ cụt hơn nữa, điều tra ra cả ma túy nữa.

Thấy bà cụ Phương im lặng mãi không nói gì, Phương Đại Vĩ chỉ cười khế một tiếng, lại lấy thêm một bức thư khác ra: “Bà cụ Phương, đây là lệnh truyền gọi của tòa án, tất nhiên, bà cũng có thể xé luôn nó”

“, đúng rồi, tôi đã điều tra ra được hướng đi của số vốn đầu tư kia, căn cứ theo luật pháp của Long Quốc, tuy rằng bên trên có chữ ký của Phương Thiên Bằng, nhưng trong tình hình bị hãm hại mà không biết rõ mọi chuyện, người cuối cùng động đến số tiền mới là kẻ hiềm nghi nhất. Trước mắt, tôi đã nhờ ngân hàng đưa ra sổ sách thu chi của nhà họ Phương!”

Lời này vừa dứt, bà cụ Phương lập tức sợ hãi biến sắc, cảm giác khủng hoảng bao phủ khắp người bà ta!

Chương 115: C115: Chúng ta đi thôi

Im lặng, toàn bộ nhà họ Phương chỉ còn lại sự yên tĩnh

Sắc mặt người nhà họ Phương vô cùng phức tạp, thi thoảng nhìn liếc Trương Trần đang vô cùng thản nhiên.

Từ lúc bước vào cửa đến giờ chưa được một tiếng, người này liên tục làm khó dễ nhà họ Phương, bọn họ thực sự cảm thấy nguy khốn vô cùng. Đây còn là tên vô dụng khi xưa sao?

Ai nấy đều đang sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, đòn đánh này thực sự quá mạnh đối với bọn họ. Chỉ trong nháy mắt, nhà họ Phương bỗng chẳng còn gì cả, sự đả kích này thực sự rất đáng sợ.

Nét mặt bà cụ Phương ủ rũ vô cùng, ngồi im tại chỗ, không còn nhà họ Phương oai danh lưng lầy, cũng mất luôn khí thế năm xưa.

Cuối cùng, Phương Thiên Quang là người đầu tiên tỉnh táo trở lại, ông ta giơ hai tay đang run rẩy lên, khuôn mặt tràn đầy ân hận cầu xin: “Trương Trần, Trương Trần, cháu bỏ qua cho nhà chúng ta được không? Bác là bác hai của cháu, sao cháu lại tàn nhẫn như vậy?”

“Đúng thế, đúng thế. Trương Trần, anh là anh của cậu, Thủy Y là em họ của anh, chúng ta là người một nhà mà!”, Phương Hải Cương cũng lóng ngóng chạy tới, hẳn không muốn ngồi tù, cũng không muốn sau này rơi vào cảnh nghèo túng.

Những người khác cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Trương Trần.

Bọn họ đều hiểu rằng, nhà họ Phương hoàn toàn sụp đổ rồi, công ty thì bị mua lại, đến cả con trai của Phương Thiên Quang cũng sắp đối mặt với vòng lao lý, bây giờ chỉ trông chờ vào lòng tốt của Trương Trần, mong anh có thể tha cho bọn họ một lần.

Nhưng lần này, bọn họ không có cơ hội để đáp trả, Trương Trần không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã trực tiếp muốn lấy cả mạng của bọn họ, tin dữ cứ nối đuôi nhau truyền tới khiến bọn họ không tài nào có tâm trạng để chống trả.

“Người một nhà?”, Trương Trần đá Phương Hải Cương đang ôm lấy chân mình ra xa, cười mỉa: “Em họ?”

“Đây đều là chuyện mấy người tự làm tự chịu. Nếu thực sự nghĩ đến tình thân, mấy người sẽ đổ hết lên đầu Phương Thiên Bằng rồi ra tay với vợ tôi sao? Từ nay về sau, Hoài Bắc sẽ không còn nhà họ Phương nữa!”

Trương Trần nói hết một lèo, giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt giận dữ vô cùng. Anh vốn dĩ có thể sống yên bình với nhà họ Phương, cho dù là nể mặt ông cụ Phương năm xưa, anh cũng sẽ giúp nhà họ Phương. Vậy nhưng, người nhà họ Phương hiện giờ lại chà đạp lên phần tình cảm này.

Trương Trần anh không còn nợ nhà họ Phương mà giờ anh muốn hủy cả nhà họ Phương.

Mọi người nghe thấy lời Trương Trần nói thì cảm thấy mình như rơi vào vực sâu thăm thẳm. Ba anh em đời thứ hai nhà họ Phương còn đỡ một chút, dù gì bọn họ cũng bốn, năm mươi tuổi, đã trải qua nhiều sóng gió trong đời, nhưng Phương Hải Cương thì bắt đầu kêu khóc thảm thiết.

Hắn mới hai mươi tám tuổi, còn tương lai tươi sáng phía trước. Hắn không muốn đi tù!

Phương Hải Cương nước mắt nước mũi chảy tèm lem, vội vã dập đầu với Trương Trần, chỉ xin anh đừng để hắn phải đi tù.

Bà cụ Phương thở hắt một hơi khi nhìn đăm con cháu thiếu sức sống của mình, đôi mắt đục. ngầu nhìn về phía Trương Trần: “Môi hở răng lạnh, cho dù cậu có ghét nhà họ Phương đến mức nào thì Thủy Y vẫn là cháu ruột của tôi. Nếu con bé biết cậu làm vậy với chúng tôi, cậu nghĩ xem, con bé có nổi giận không?”

“Đúng vậy, Trương Trần, cậu suy xét thêm chút đi..”, người nhà họ Phương cũng hòa theo.

Trương Trần tức đến bật cười. Anh thật không biết da mặt người nhà họ Phương được làm bằng gì nữa, lẽ nào đúng là phải so với cả bức tường thành?

Đến bước này rồi mà vẫn còn lời Phương Thủy Y ra để nói mấy lời tốt đẹp.

“Mấy người cứ tự lo liệu đi, tốt nhất nên nhân lúc trời còn chưa sụp thì ăn nốt bữa cơm cuối cùng, nếu để muộn thì không ăn kịp nữa đâu!”, Trương Trần hừ khế một tiếng.

“Luật sư Phương, chuyện này phải làm nhanh chóng. Chúng ta đi thôi”, Trương Trần khoát tay rồi nói.

“Đợi chút!”, đột nhiên giọng nói của bà cụ Phương lại vang lên, Trương Trần chẳng thèm để tâm, vẫn tiến bước đi ra ngoài. Bà cụ Phương trông thấy Trương Trần sắp đi ra khỏi cửa, vội vã lên tiếng: “Trương Trần, lẽ nào cậu không tò mò tôi để cho mình đường lui như nào sao?”

Lúc này, Trương Trần mới dừng bước, quay người nhìn bà cụ Phương đầy tò mò.

“Cho dù bà có dành cho mình đường lui lớn như nào, chẳng lẽ có thể xoay chuyển được tình thế hiện giờ của nhà họ Phương sao?”

“Được!”, bà cụ Phương gật đầu chắc nịch, tỏ ra vô cùng chắc chắn.

Lần này càng khiến Trương Trần hiếu kỳ hơn cả. Tình thế hiện giờ của nhà họ Phương coi như đã định sẵn là không thể xoay chuyển được rồi, trừ khi một người có máu mặt nhảy ra giúp đỡ, nhưng ai lại dám mạo hiểm đến mức ra mặt giúp nhà họ Phương chứ?

Chương 116: C116: Ông cứ hỏi bọn họ là biết thôi

Bà cụ Phương nói tiếp: “Trương Trần, cậu tha cho nhà họ Phương chúng tôi, không truy cứu đến ba mươi triệu kia nữa, tôi sẽ đưa cậu một đơn thuốc, thế nào? Cậu biết chút ít về y học, tôi tin là cậu biết được tác dụng của một đơn thuốc”.

“Đơn thuốc gì?”, Trương Trần hỏi.

Bà cụ Phương do dự một lúc, đơn thuốc này là do hồi ông cụ Phương còn sống đã vô tình lấy được, nếu như không phải vì Trương Trần làm đến mức này, bà ta sẽ dùng ba mươi triệu có được từ việc hãm hại Phương Thiên Bằng để tiến hành nghiên cứu phát triển nó. Đến khi ấy, đừng nói đến việc nhà họ Phương sẽ bước vào giới gia tộc thượng lưu, cho dù là trở thành gia tộc đứng đầu ở Hoài Bắc cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vậy nhưng hiện giờ, Trương Trần ép bà ta vào. bước đường cùng!

Bà ta vốn có thể dùng đơn thuốc này để trao đổi với một gia tộc lớn, sau đó trừ khử Trương Trần nhưng nhìn xa trông rộng hơn chút, bà ta đưa cho Trương Trần đơn thuốc này là sáng suốt hơn cả. Đương nhiên, phải có được cái gật đầu đồng ý của Trương Trần đấy

“Đây là một đơn thuốc trị bệnh tim, chỉ cần bốc thuốc theo tỷ lệ được viết trong đơn, hoàn toàn không cần nghiên cứu, chắc cậu hiểu được ý nghĩa của nó là gì!”, bà cụ Phương hít sâu một hơi nói.

“Chỉ vậy thôi hả?”, Trương Trần nhíu mày hỏi.

Bà cụ Phương ngẩn người, câu nói ấy có ý gì, “chỉ vậy thôi hả”, e là tên vô

dụng này không hiểu được ý nghĩa lợi ích đằng sau.

Vậy nhưng, bà ta còn chưa kịp giải thích, Trương Trần đã xua tay nói:
“Không có hứng thú...”

“Trương Trần, cậu thực sự muốn cá chết lười rách sao? Cậu thật không biết tốt xấu là gì!”, bà cụ Phương lập tức nổi giận, giọng nói the thé: “Cơ hội sẽ chỉ có một lần, cậu phải nghĩ cho kỹ đấy...”

“Cậu ấy không cần nghĩ nữa!”, đột nhiên có giọng nói truyền tới, ngoài cửa bỗng xuất hiện một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu trắng, để râu dê, hai mắt híp lại trông như đôi mắt con rắn độc trong bóng tối.

Trông ông ta rất phóng khoáng nhưng lại khiến người khác nhìn vào có cảm giác kính trọng!

Người đàn ông này một tay đặt sau lưng, một tay đặt trước ngực, giống như đạo sĩ thời xưa. Khi ông ta bước vào, tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về phía ông ta.

“Tôi lấy đơn thuốc đó, không có vấn đề gì chứ?”, ông ta lên tiếng lần nữa, chẳng quan tâm đến những người khác, ánh mắt ông ta chỉ nhìn về phía bà cụ Phương, giọng điệu tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

“Mã Tam Phong...”, Triệu Chí Hào và Tê Long cùng thấp giọng lên tiếng.

“Ồ, ông ta rất lợi hại sao?”, Trương Trần hỏi.

“Đâu chỉ lợi hại không!”, Triệu Chí Hào lắc đầu: “Tuy ông ta xếp sau tôi trên bảng người có máu mặt ở Hoài Bắc nhưng đó đều là do mấy người chả biết cái gì xếp bừa. Người đứng đầu thực sự thì không ai coi là thật, hơn nữa nếu xét về mặt thực lực, có khi nhà họ Tôn còn phải xếp sau”.

Bà cụ Phương ngồi trên đài câm như hến còn đám người Phương Thiên

Quang giống như nhìn thấy cứu tinh của đời mình, cung kính nói với Mã Tam Phong: “Ông Mã, mời ông ngồi...”

Mã Tam Phong cũng chẳng thúc giục bà cụ Phương, đón lấy chiếc ghế Phương Thiên Quang đưa cho rồi tự ngồi qua một bên.

“Mẹ..” “Bà nội..”

Mọi người trong nhà họ Phương đều nhìn về phía bà cụ Phương. Mặc dù bọn họ không biết phương thuốc gì gì đó nhưng chắc chắn Mã Tam Phong có việc cần nhờ nhà họ Phương, đây là cơ hội của bọn họ, ôm được cái cây to như nhà họ Mã vậy thì chẳng cần lo nghĩ gì về Trương Trần nữa.

Đương nhiên bà cụ Phương biết điều này, ban đầu bà ta chỉ muốn đưa cho Trương Trần, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi Trương Trần nghiên cứu trên tử lệ đã có sẵn, đến khi ấy nhà họ Phương có thể giúp đỡ Phương Thủy Y hoặc Trương Quốc Hồng làm việc, đồng thời kiếm thêm được chút lời.

Vậy nhưng nếu đưa cho Mã Tam Phong, e là bọn họ chẳng có cơ hội sơ múi một miếng chứ đừng nói kiếm lời.

Có điều, Trương Trần lại không biết tốt xấu, từ chối ý tốt của bà ta, ép nhà họ Phương vào đến bức đường này, bà cụ Phương buộc phải cắn răng gật đầu, nghiêm giọng nói: “Ông Mã, tôi có thể đưa ông đơn thuốc nhưng một trong những điều kiện là tên chó má kia không được chết yên...”

“Cậu ta?”, Mã Tam Phong cười rồi quan sát Trương Trần một lượt. Ông ta vốn không chú ý đến Trương Trần, trong mắt ông ta, Trương Trần chẳng khác gì một con chó. Nếu không phải vì đơn thuốc, có hai nhà họ Phương ông ta cũng không tới. Đó chính là khí thế của ông Mã nhà họ Mã.

“Cậu chính là Trương Trần, kẻ tống người của tôi vào đồn cảnh sát?”

“Chắc là thế!”, Trương Trần cười mỉm đáp.

Mã Tam Phong vẫn mỉm cười, tỉnh bơ nói: “Thế này đi, cậu quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu vài cái rồi chúng ta nói chuyện tiếp!”

“Tôi dập đầu với ông, ông nhận nổi không?”, Trương Trần cười giả ngố.

Hai người giằng co nhau, không ai nhường ai, nhưng trong mắt mọi người, nhất là nhà họ Phương, sớm đã thay đổi bộ dạng đáng thương lúc trước, ánh mắt nhìn Trương Trần tràn ngập sự mỉa mai và chế giễu, dám đối đầu với ông Mã, trừ khi là Triệu Chí Hào đích thân đứng ra.

Mã Tam Phong cảm thấy nực cười: “Người nào cho cậu dũng khí lớn thế, là Triệu Chí Hào hay người của nhà họ Tê?”

“Ông cứ hỏi bọn họ là biết thôi!”, Trương Trần đáp.

“Ha ha, thú vị, thú vị!”, Mã Tam Phong hướng về phía Triệu Chí Hào, trực tiếp bỏ qua Tê Long vì thực lực nhà họ Tê không mạnh, chỉ là có chút đặc biệt mà thôi. Với lại Tê Long là người đi sau, không xứng để ông ta liếc nhìn một cái.

“Triệu Chí Hào, anh là chỗ dựa của tên nhóc này, anh muốn chống đối tôi vì cậu ta sao?”

“Có chống đối hay không còn phải xem Mã Tam Phong ông nghĩ sao rồi!”, Triệu Chí Hào lạnh lùng đáp. Mặc dù nhà họ Triệu bị nhà họ Hạ ở thủ đô làm loạn một phen nhưng cũng không đến nỗi sợ nhà họ Mã. Vốn dĩ nhà họ Triệu là một trong những gia tộc có máu mặt, một nơi bé con con như này, ai cũng biết mặt nhau cả.

Người nhà họ Phương nghe thấy Triệu Chí Hào nói vậy thì có chút kinh ngạc, lẽ nào chỉ vì chút tình nghĩa mà Triệu Chí Hào ra mặt cho Trương Trần, chống đối với nhà họ Mã?

Cái này liệu có thua lỗ quá không?

“Tốt, rất tốt!”, Mã Tam Phong mỉm cười, sau đó không nói gì nữa, quay người về phía bà cụ Phương nói: “Bà nghĩ xong chưa? Còn về những chuyện khác bà không cần lo, Tam Phong này đã nói được là làm được!”

“Được!”, bà cụ Phương nghiêng răng, nếu Trương Trần đã không biết cân nhắc, vậy thì để cho cậu ta chết luôn đi, kể cả có sự bảo vệ của Triệu Chí Hào, nhà họ Mã muốn giết một người cũng không có gì khó.

Chương 117: C117: Chỉ cần giơ một ngón tay cũng đủ dìm chết mày

Bà cụ Phương lấy đơn thuốc ra, cẩn thận đưa cho Mã Tam Phong, ông ta cẩn thận cất nó vào trong túi áo.

“Không tồi, rất được, sau này nhà họ Phương chính là bạn của nhà họ Mã, bạn bè gặp nạn mình phải tận sức giúp đỡ mới đúng!”

Mã Tam Phong đắc ý cười lớn, có được đơn thuốc này, nhà họ Mã chắc chắn có thể vực dậy trong thời gian ngắn. Đến khi ấy, cho dù mấy gia tộc đứng đầu Hoài Bắc này bắt tay lại với nhau cũng không đủ cho ông ta đánh. Đương nhiên, chuyện này cần có thời gian, cùng với...tính xác thực của đơn thuốc.

Trong lòng bà cụ Phương càng ngày càng hận Trương Trần, bà ta hận không thể xé xác Trương Trần cho chó ăn. Vốn dĩ đơn thuốc này không cần đưa cho Mã Tam Phong, đều do Trương Trần không biết thức thời. Trong mắt bà ta, đơn thuốc này không phải do bà ta đưa cho Mã Tam Phong mà là do Trương Trần giao cho ông ta.

Tại sao bà ta lại muốn vực dậy, không chỉ đơn giản vì chút danh dự mà còn vì của cải vật chất nữa.

Vốn dĩ lần này có thể lấy được ba mươi triệu, cộng thêm với số tiền tích góp của nhà họ Phương là đủ năm mươi triệu, vậy là có thể bắt tay vào nghiên cứu và sản xuất, thậm chí bà ta còn nhìn

thấy cả được tươi lai xán lạn và ánh mắt kính nể của mọi người dành cho

nhà họ Phương.

Vậy nhưng, mọi thứ đều không còn nữa, vì Trương Trần nên mất hết rồi!

Mã Tam Phong để ý tới ánh mắt như muốn nuốt con nhà người ta của bà cụ Phương, trong lòng thầm cảm thấy may mắn. Nếu như không phải vì cần một nguồn vốn lớn để nghiên cứu đơn thuốc này, cùng với việc nhà họ Phương cần giữ lại cái danh gia tộc lớn ở Hoài Bắc, e là đơn thuốc này cũng không đến tay ông ta.

“Được rồi, nếu đã nhận được thành ý của bà Phương, vậy Tam Phong sẽ giải quyết trước vấn đề của nhà họ Phương đã rồi nói tiếp”.

Nói khách sáo vài câu, Mã Tam Phong đột nhiên hướng ánh mắt về phía đám người Phương Đại Vỹ, Thẩm Thiên Lang và ông chủ Trần.

“Phương Đại Vỹ, tôi không thích chó cắn chủ, anh biết chứ?”, Mã Tam Phong nhìn Phương Đại Vỹ bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói.

Phương Đại Vỹ lập tức run lập cập, không dám ngẩng đầu, hắn ta nói lí nhí: “Tam gia, tôi không biết

ông ở trong này. Tôi đi ngay đây!”

Nói rồi, Phương Đại Vỹ đi lùi ra sau.

“Đợi đấy”, Mã Tam Phong khoát khoát tay nói: “Nói với người khởi tố nhà họ Phương một câu, ông Mã nhúng tay vào chuyện này rồi, bảo bọn họ tới tìm tôi là được, cậu làm được không?”

“Được thôi, tôi làm ngay đây!”, Phương Đại Vỹ gật đầu, vội vã lau mồ hôi rồi chạy như bay rời khỏi.

Sau đó, ánh mắt của Mã Tam Phong lại nhìn về phía Thẩm Thiên Lang. Hắn cố gắng nở một nụ cười, sợ hãi nói: “Ông, ông Mã...”

“Cậu cần đích thân tôi tiễn không?”, Mã Tam Phong bình thản nói.

“...Không, không cần!”, Thẩm Thiên Lang cắn răng. Hắn vốn không quen biết Trương Trần mà là vì Triệu Chí Hào nên mới tới. Bây giờ còn xuất hiện thêm một Mã Tam Phong, hắn sao dám đắc tội, nhưng cứ vậy mà đi sẽ đắc tội với nhà họ Triệu, vậy nên hắn cảm thấy khó xử.

Có điều, trước mắt không thể gắng gượng với cả hai bên được, tạm thời giữ lại cái đầu đã, cái đít thì cứ kệ nó.

Rất nhanh đã đến ông chủ Trần, cũng chỉ đôi bà câu là có thể đuổi đi, có điều dễ dàng hơn cả. Dù sao, ông chủ Trần cũng không phải phải loại ngu đần gì.

Trương Trần và Triệu Chí Hào bình thản đứng nhìn mọi chuyện, không nói tiếng nào, bọn họ cũng ngại lên tiếng bắt mấy người kia cứ đứng lù lù ở đó, vậy nên trong giây lát, đám người mà Trương Trần dẫn tới chỉ còn lại có Triệu Chí Hào và Tê Long cùng với mấy tay đàn em.

Bởi vì nhà họ Tê khá đặc biệt, tuy rằng không đánh lại được nhà họ Mã nhưng Mã Tam Phong cũng không có khả năng dùng vài câu nói để đuổi cậu ba nhà họ Tê đi. Vậy nên ông ta không lên tiếng.

Còn Triệu Chí Hào lại càng không thể đuổi được. . truyện bjjx

Người nhà họ Phương vui mừng, ai nấy đều kích động vô cùng. Cái gì gọi là bá khí chứ, đây chính là bá khí

Vừa rồi nhà họ Phương rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, Mã Tam Phong mới xuất hiện, vài ba câu đã giải quyết xong mọi chuyện, đến cả Triệu Chí Hào cũng không dám mở miệng, tiếp sau đó chắc đến lượt Trương Trần rồi.

“Trương Trần, mày còn trò gì nữa thì mau lòi ra hết đi. Ông Mã chỉ cần giơ một ngón tay cũng đủ dí chết mày!”, nghĩ tới cảnh tượng thê thảm ban nãy

của mình, Phương Hải Cường tức giận, giờ đã có người chống lưng cho, hẳn lập tức trở mặt cán người, quát nạt Trương Trần.

Chương 118: C118: Cái này anh biết

Phương Như chịu một cái bạt tai cũng căm hận nhìn Trương Trần, nói bằng giọng the thé: “Mày chết không được yên rồi, lần này cho dù mày có quỳ xuống dập đầu cũng vô dụng!”

Rõ ràng, lúc này toàn bộ người nhà họ Phương đều thở phào một hơi.

Cuối cùng, ánh mắt của Mã Tam Phong cũng dừng lại ở chỗ Trương Trần, ông ta nói: “Hôm nay, tôi nể mặt Triệu Chí Hào nên cậu có thể đi khỏi. Cậu nhớ kỹ cho tôi, không phải hôm nay rời đi là xong, tuần sau, Hoài Bắc này sẽ không còn người nào tên Trương Trần nữa...”

Trương Trần không hề đáp lại Mã Tam Phong, anh nhìn sang bà cụ Phương, hỏi: “Đây chính là biện pháp cuối cùng của bà?”

“Hừ!”, bà cụ Phương lạnh hừ một tiếng, khinh thường nói hải thì sao? Cậu cho rằng cậu còn thoát được lần này? Cậu cứ đợi bị phanh thây đi. Động đến nhà họ Phương thì đây chính là kết cục của cậu. Đồ vô dụng mãi mãi là đồ vô dụng!”

“Ha ha, Mã Tam Phong chính là chỗ dựa của bà? khó tránh khỏi bà tự tin quá đà. Bà phải biết, không phải hôm nay ông ta thả tôi đi mà là tôi tha cho ông ta”, Trương Trần bình thản nói.

“Ngông cuồng!”, Mã Tam Phong hừ một tiếng, Trương Trần cố tình coi thường ông ta là vì muốn ông ta tức giận vậy nên mới dám to gan nói rằng anh tha cho ông ta một mạng. Đúng là nực cười, lời như vậy đến cả Triệu Chí Hào cũng không dám nói, Trương Trần dựa vào đâu!

“Đừng vội!", Trương Trần nói chậm rãi: “Mã Tam Phong, nếu tôi đã có thể đưa người của ông vào. đồn thì cũng có thể khiến ông quỳ xuống xin tôi, không tin thì ông thử xem...”

“Chúng ta đi thôi, không cần lo ở đây nữa”, Trương Trần nói rồi khoát khoát tay, đưa mọi người rời khỏi. Đằng sau lưng anh vang lên tiếng hừ nhạt một tiếng: “Đợi cậu sống được đến ngày đó rồi tính...”

Nhìn thấy Trương Trần rời khỏi, bà cụ Phương nói lớn: “Mấy người đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau chuẩn bị tiệc rượu!”

“Ha, vâng, đã hiểu, lập tức đi làm ngay..”, người nhà họ Phương vội vã lên tiếng, chợt nhớ ra Mã Tam Phong vẫn còn đang ở đây. Đây là khách quý mà!

Người nhà họ Phương cười lớn, cùng ly chúc mừng, hôm nay nhà họ Phương lại chiếm thế áp đảo, Trương Trần chẳng thể làm được gì.

Còn về câu nói cuối cùng “sẽ khiến Mã Tam Phong quỳ xuống” của Trương Trần, bọn họ chỉ coi đó như sự đấu tranh cuối cùng khi vào ngõ cụt. Đường đường là một người có máu mặt như Mã Tam Phong, anh dựa vào đâu mà bắt ông ta quỳ xuống cầu xin?

“Tam gia, tên Trương Trần buộc phải chết. Ngoài ra, sau khi phương thuốc được sản xuất, nhà họ Mã vươn lên rồi thì phải kéo chúng tôi lên cùng với!", bà cụ Phương mỉm cười nhưng trong lòng lại chua xót vô cùng, mọi thứ vốn là của bà ta.

Mã Tam Phong gật đầu nói: “Chỉ cần đơn thuốc này là thật, nếu là giả...”

Mã Tam Phong ngừng lại một chút, không nói nốt vế sau nhưng bà cụ Phương cũng hiểu, nếu như là giả, những gì mà Mã Tam Phong đã giúp nhà họ Phương trong ngày hôm nay, bọn họ đều phải đền gấp đôi, đây chính là cái giá phải trả.

“Sao có thể, đây là phương thuốc mà ông nhà tôi dùng tình cảm để đổi lại, ông có thể cầm về kiểm tra một lần?”

“Nào nào nào, nói mấy lời đó làm gì, chúng ta là bạn mà, uống đi!”

Bà cụ Phương rót một ly rượu trắng, uống cạn một hơi, bắt đầu nói chuyện với Mã Tam Phong.

Chỉ cần mỗi bữa cơm này, nhà họ Phương có được trong tay ba dự án, tổng lại cũng được khoảng chục triệu. Đây cũng là chút tấm lòng của Mã Tam Phong, nếu như kiểm tra phương thuốc là thật. sau này sẽ còn thêm nhiều.

“Tam gia, ông cũng phải giúp đỡ Hải Cương nữa”, trong lúc vui vẻ, Phương Thiên Quang bỗng nhớ đến cậu con trai của mình, lập tức kéo Phương Hải Cương đến trước mặt Mã Tam Phong, nói một chút về tình hình nhà họ Phương!

“Chỉ cần con trai cậu không hút, có tam gia tôi ở đây, cậu lo cái gì?”

“Ha ha, là do Thiên Quang nhiều lời, tôi tự phát một ly!”, Phương Thiên Quang cười lớn, uống hết hai ly rượu trắng cùng lúc.

“Được rồi, ngày mai tôi sẽ khiến Trương Trần trả giá đất, hôm nay đến đây thôi!”, uống thêm vài ly rượu nữa, Mã Tam Phong vội chuyện đơn thuốc nên không còn kiên nhẫn ở lại nhà họ Phương thêm nữa.

Tối đến!

Bên trong tập đoàn nhà họ Mã, người nào người nấy mặc chiếc áo choàng màu trắng mới tinh đứng trên nền nhà sạch bóng. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ chắc là người có liên quan đến y dược.

Mã Tam Phong và một người đàn ông trông có vài phần giống ông ta đứng ở hàng đầu, nhìn về phía tầng làm việc sạch sẽ và xưởng sản xuất thuốc cùng với những người tài giỏi mà bọn họ tốn một khoản lớn tiền để thuê về,

cười lớn đầy đắc ý.

“Chú ba, chuyện này vất vả cho chú rồi!”, Mã Nhị Phong lên tiếng nói, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Đều là anh em một nhà, anh nói mấy lời đó làm gì, mau để bọn họ nghiên cứu, kiểm tra đơn thuốc xem, tiền lương tăng gấp đôi, nhất định phải tạo ra sản phẩm trong thời gian ngắn. Dù sao đơn thuốc này cũng nằm trong tay lão già chết tiệt nhà họ Phương, còn chưa có bản sao.

“Cái này anh biết. Theo chú thấy, đơn thuốc này có mấy phần là thật?”

Im lặng một lúc, Mã Tam Phong đáp: “Em nghĩ là phải đến tám, chín phần, cái này cũng là em vô tình biết được thôi. Nói cho cùng vẫn phải cảm ơn người nhà họ Phương, nghe người làm nói, cái này do một người phụ nữ tên Phương Như nói ra, sau đó em kiểm tra một lần thì phát hiện là thật”.

“Mà nhà họ Phương giấu kỹ vậy, có lẽ cũng phải chắc đến tám, chín phần!”

“Ha ha!”, Mã Nhị Phong cũng cười lớn tiếng, đắc ý nói: “Chú ba, sau này ở Hoài Bắc, không còn cái gì gọi là gia tộc giới thượng lưu nữa rồi, chỉ có mình nhà họ Mã chúng ta thôi!”

Hai anh em bọn họ tưởng tượng tương lai phía trước

Những thiết bị máy móc đã chuẩn bị từ trước lập tức khởi động. Âm thanh ấy như tiếng nhà họ Mã sắp vươn lên đứng đầu, khiến hai người Mã Tam Phong có chút mê mẩn.

Chương 119: C119: Cả nhà nó không có ai tốt đẹp gì

Hôm sau, mặt trời chói lọi trên cao, không khí của Hoài Bắc tươi mới hơn bao giờ hết. Trên đường, người xe như nước, nhóm người lao động hối hả đi làm khiến thành phố này tràn ngập sức sống!

Tại tập đoàn Triệu Thị, à không, bây giờ đổi thành họ Trương rồi.

Trong nội bộ tập đoàn, Triệu Chí Hào ngồi trên ghế của ông chủ, nói với trợ lý ở bên cạnh: “Làm đến đâu rồi?”

“Ông chủ, phương thuốc kia đã ra được thành phẩm, xin cấp bằng sáng chế chắc cũng sắp có kết quả, buổi họp báo công bố thông tin đã được sắp xếp vào lúc 8 giờ 15 phút”, giọng nói thanh thoát của nữ trợ lý vang lên, tuần tự báo cáo từng nội dung.

“Ừm, rất được, rất tốt!”, Triệu Chí Hào liếc mắt nhìn thời gian, vẫn còn hơn hai mươi phút nữa, bèn cười hèn hếch rồi nhìn về phía trợ thủ xinh đẹp: “Chúng mình “tập thể dục” buổi sáng tí nhỉ...”

“Ghét ghê...”

Ai có thể tổ chức buổi họp báo tại sân vận động Hoài Bắc không giàu thì cũng sang.

Lúc này nơi đây ngập tràn phóng viên, ai nấy ôm theo máy ảnh, trong đó còn có một vài ông chủ lớn nhỏ.

Nhà họ Triệu thực sự nghiên cứu và điều chế ra được liệu điều trị bệnh tim,

đây không phải nói nhảm à? Y học bỏ ra bao nhiêu năm cũng không có phương pháp dứt điểm, chỉ có thể điều trị cầm chừng hoặc dùng stent. Làm sao mà họ nghiên cứu ra được chút

“Đúng vậy đó, trước không bàn đến chuyện thuốc thật thuốc giả, chỉ riêng kinh phí để nghiên cứu, nhà họ Triệu đã không gánh nổi rồi. Tôi thấy, chắc hẳn chỉ là chiêu trò thôi, không biết nhà họ Triệu có ý đồ gì nữa!”

“Cũng chưa chắc đâu, nếu tiếng đồn đã vang xa, nhà họ Triệu còn mở họp báo nữa, phải đến 80% là thật rồi!”

“Hề, mấy người thú vị ghê, ai cần biết thật giả thế nào, lát nữa người nhà họ Triệu sẽ tới, đến lúc đó chẳng phải biết ngay à?”

Bên trong sân vận động ồn tới mức không thể nghe thấy gì, một số phóng viên cũng bận đến mức tay chân hoạt động hết công sức.

Đúng lúc này, bên dưới tấm màn ở phía trước, Triệu Chí Hào sải bước tới, ngay lập tức, hội trường

vốn đã ồn ào càng thêm rối loạn, phóng viên xô đẩy nhau chen tới phía trước, muốn kiếm được tin tức bùng nổ đem về giao cho tòa soạn.

“Im lặng chút nào, im lặng chút nào!”, Triệu Chí Hào vội vàng nói vài câu rồi đưa tay ra hiệu, bấy giờ đám đông mới chịu im lặng.

“Chắc hẳn mọi người cũng nghe được tin tức, chúng tôi nghiên cứu được thuốc điều trị bệnh tim, hiện nay mới nhắm tới căn bệnh nhồi máu cơ tim. Về hiệu quả, chúng tôi đã thử nghiệm rồi, hiệu quả cực kỳ tốt. Chúng tôi vẫn đang quan sát các tác dụng phụ, nhưng có thể khẳng định chắc chắn rằng, loại thuốc này nhất định sẽ được tung ra thị trường. Dù gì thì tác dụng phụ dù lớn đến đâu cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể, nếu so sánh với tính mạng con người...”

“Chúng tôi cũng đã làm xong đơn xin cấp bằng sáng chế. Trên đây là một số lời “báo cáo” cùng các vị quan khách và các vị phóng viên, còn về các

thông tin cơ mật khác liên quan đến kinh doanh, xin phép không công bố gì thêm...

Những gì cần nói đã nói xong, Triệu Chí Hào nhanh chóng được một nhóm vệ sĩ hộ tống rời khỏi sân vận động.

Sau khi vài vị phóng viên rời đi, tin tức về bài thuốc chữa bệnh tim nhanh chóng tràn lan trên mạng, trong đó có không ít người nghi ngờ.

Phải biết rằng, trong giới y học, đây là chuyện gần như không thể xảy ra. Cả thế giới này không có cách nào điều trị tận gốc, mà một tập đoàn ở Hoài Bắc lại nghiên cứu ra được, há chẳng phải chuyện ly kỳ nghìn lẻ một đêm ư?

Nhưng cũng có người coi trọng việc này, bởi lẽ nếu là thật thì chẳng khác nào tạo phúc cho loài người. Không biết bao nhiêu tính mạng sẽ được kéo dài, mà đến lúc đó, tập đoàn Triệu thị chắc chắn cũng nhảy vọt thành công ty lớn của quốc tế.

“Nhảm nhí, toàn mấy lời nhảm nhí, làm sao chúng nó nghiên cứu ra được, cùng là dược liệu nhằm vào bệnh tim mà...”

Mã Tam Phong nhà họ Mã đã đập hết những thứ có thể đập được. Ông ta cũng vừa mới biết tin, nếu không nhờ có buổi họp báo công bố tin tức này, chắc ông ta vẫn còn bị che mắt. Đến lúc đó đúng là bao nhiêu công lao dâng hết cho người ngoài.

“Bảo tất cả mọi người dừng tay!”, Mã Tam Phong cầm điện thoại lên dặn dò một câu, rồi nhanh chóng lao về nhà họ Phương. Ông ta muốn cho nhà họ Phương không thể nào ngóc đầu dậy, dám chơi xỏ ông ta thì sẽ phải trả giá!

Lúc này nhà họ Phương đang náo nhiệt lắm, ai cũng cực kỳ kích động. Nhà họ Phương bám được vào nhà họ Mã rồi, ngày tháng về sau sẽ dễ thở hơn nhiều.

“Cái thằng Trương Trần và cả con khốn Phương Thủy Y kia không được chết yên thân đâu, cả nhà nó không được chết yên thân đâu”, Phương Như mắng chửi rất độc miệng. Cả đời cô ta cũng không quên nỗi cái tát ngày hôm qua đâu!

Cũng vì tạm thời chúng cứ không đủ nên hôm qua Phương Hải Cương cũng được Mã Tam Phong ra mặt bảo lãnh.

“Phương Như, chị nói không lệch đi đâu được! Cả nhà nó không có ai tốt đẹp gì, phải chết hết, chết...”

Hiển nhiên, hai người này chịu khuất nhục lớn nhất. Đám người Phương Thiên Quang vẫn nhẫn nhịn được, chưa đến độ thốt ra “lời vàng ý ngọc” như thế hệ sau.

Mấy dự án mà hôm qua Mã Tam Phong để lại, họ đang thương lượng nên xem chia chác thế nào, rồi đưa ra yêu cầu với Mã Tam Phong ra sao.

“Rầm” một tiếng, cửa lớn bị đập bung ra. Mã Tam Phong mặt mũi sa sầm đi thẳng tới trước mặt bà cụ nhà họ Phương, không đợi bà ta lên tiếng đã chắt vắn ngay: “Chuyện này là thế nào, bà có thể nói cho tôi biết không?”

Ông ta mở điện thoại, âm thanh phổng vắn của Triệu Chí Hào vọng ra.

Chương 120: C120: Vậy các người muốn làm thế nào

Sắc mặt của bà cụ Phương nghiêm nghị hẳn: “Tam gia, ông có ý gì vậy, ông cho rằng nhà họ Phương đưa phương thuốc cho người khác ư? Ngày nào cũng có người nghiên cứu về bệnh tim mạch, chuyện này có gì kỳ lạ đâu?”

Mã Tam Phong khinh khỉnh hừ một tiếng: “Những gì bà nói, tôi đều biết. Nhưng bà không thấy quá trùng hợp à? Hôm qua tôi mới lấy được phương thuốc, hôm nay nhà họ Triệu đã mở buổi họp báo, thậm chí thành phẩm cũng đã có r

“Như thế cũng không thể chứng minh chúng tôi đã đưa phương thuốc cho người khác được!”, bà cụ nhà họ Phương đáp trả.

“Hờ hờ, nếu tôi có thể khẳng định bà đã đưa đơn thuốc cho người khác, tôi còn đứng đây nói chuyện ôn hòa với bà như thế à? Chỉ sợ nhà họ Phương đã biến mất lâu rồi! Nhưng bà cũng không cần nóng ruột, tôi đã cho người mua một phần thành phẩm với giá cao. Nếu thành phần được hóa nghiệm ra giống hệt với đơn thuốc mà các người ghi chép, nhà họ Phương các người...”

“Hờ hờ!”, nói đến đây, Mã Tam Phong khẽ cười nhạt: “Không cần đến Trương Trần ra tay, chỉ trong một ngày thôi, tôi sẽ cho các người tan cửa nát nhà, Mã Tam Phong này nói được làm được”.

“Nghe điện thoại đi!”, không màng vẻ khó coi trên mặt người nhà họ Phương, Mã Tam Phong ngồi xuống bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhà họ Phương ban nãy còn hoan hỉ bỗng chốc bị bóng tối đè nặng một lần nữa. Đám đông thấp thỏm bất an nhìn về phía Mã Tam Phong rồi nhìn bà

cụ nhà họ Phương.

Bà ta trông có vẻ rất điềm tĩnh, vì có đưa cho người khác hay không, bà ta biết rõ nhất!

Khoảng chừng một tiếng đồng hồ sau, một tiếng chuông điện thoại chọt vang lên. Mã Tam Phong rút điện thoại ra, ấn loa ngoài.

“Nói!”

“Tam gia, chúng tôi đã so sánh thành phần, nhưng có một số thành phần cần đợi sau hai mươi tư giờ. Tính đến thời điểm hiện tại, đã có hai mươi một thành phần giống hệt như phương thuốc mà ông đưa!”, giọng nói không ngừng vọng ra từ điện thoại, Mã Tam Phong lạnh lùng liếc nhìn bà cụ nhà họ Phương, sau đó đợi người trong điện thoại tiếp tục báo cáo.

“Tam gia, tuy có một số thành phần vẫn chưa được phân tích ra, nhưng theo chuyên gia về dược phẩm do chúng ta mời tới, các thành phần về sau cũng chắc tới tám chín phần rồi. Nếu giống nhau quá nhiều, cho dù có một hai thành phần khác biệt cũng không nói lên được điều gì”.

“Đến lúc đó nếu nhà họ Triệu khởi tố, người ta sẽ phán cho chúng ta lấy trộm phương thuốc, rồi chỉ thay đổi một vài thành phần mà thôi!”

“Được, tôi biết rồi!”, Mã Tam Phong lạnh nhạt đáp lời, giọng điệu lạnh lẽo đến cực độ. Ông ta không quăng điện thoại một cách giận dữ mà bình tĩnh đứng lên: “Nhà họ Phương còn ba tiếng đồng hồ để chuẩn bị. Một khi đến giờ, cứ đợi chết là được!”

“Khỏi cần tiến nữa!”, Mã Tam Phong rảo bước về phía cửa. Sự việc lần này, nhất định phải có người trả giá. Nhà họ Phương chết là cái chắc rồi!

Đám đông nhà họ Phương sợ đến mức trái tim vọt ra ngoài, họ lấy cái gì ra đối đầu với nhà họ Mã?

Những gương mặt ban nãy vẫn còn tươi cười đắc ý bỗng chốc nhăn nhó như quả mướp đắng.

“Tam gia, xin dừng bước!”, bà cụ nhà họ Phương cảm thấy da đầu tê dại, lòng dạ vô cùng hoảng hốt. Bà ta gọi chuyện: “Tam gia, ông nghĩ mà xem. Nếu tôi đã đưa cho người khác rồi lại đưa cho ông, sớm muộn gì cũng bị điều tra ra. Tôi có lá gan

đó không? Trong chuyện này nhất định vẫn còn uẩn khúc!”

“VẬY bà thử nói xem, uẩn khúc gì? Vấn đề bây giờ là bên ngoài đã có thứ thuốc này rồi, chúng tôi còn sản xuất ra nữa chắc chắn sẽ bị cho rằng “đạo nhái” phương thuốc của người ta!”. Mã Tam Phong dừng bước.

“Đạo nhái?”

“Đúng rồi, nhất định là chúng đạo nhái của chúng tôi. Tam gia, thân già này đảm bảo với ông, ngoài ông ra, tôi tuyệt đối không đưa phương thuốc cho người khác. Nhất định là chúng ăn cắp của chúng tôi!”

Bà cụ Phương bỗng chốc như tóm được trọng điểm, vội vàng tiếp lời, chỉ sợ Mã Tam Phong giận quá bỏ đi rồi hủy diệt nhà họ Phương.

“Ồ?”, sắc mặt Mã Tam Phong thay đổi khôn lường, dường như đang suy ngẫm gì đó. Ông ta hỏi: “Bà chắc chắn là thế chứ? Bà có chứng cứ gì nào?”

Bà cụ nhà họ Phương lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có, nhưng chúng tôi có thể chắc chắn rằng, vấn đề nằm ở phía bọn chúng. Ông nghĩ mà xem, nhà họ Triệu kia giúp Trương Trần, làm sao tôi có thể đưa phương thuốc cho ông ta được? Tôi mong ông ta chết còn chẳng kịp nữa là!”

Mã Tam Phong gật đầu, bà cụ Phương này cũng không nói dối.

“VẬY các người muốn làm thế nào?”

“Tam gia, ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều tra ra được. Theo suy đoán của chúng tôi, chắc đến 80% là gia đình bốn người Trương Trần đã làm chuyện này!”, bà cụ nhà họ Phương nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi thề thốt với Mã Tam Phong.

“Đúng vậy đó, Tam gia, khả năng này lớn lắm. Trước kia Phương Thủy Y có quan hệ rất tốt với ông cụ, chưa biết chừng cô ta cũng biết chuyện về phương thuốc này nên trước khi bị đá ra khỏi nhà họ Phương, cô ta đã lén lút chép lại một phần!”, Phương Thiên Quang đảo mắt, lập tức nói ra một số chi tiết trong suy đoán của mình.

Phương Thủy Y trộm ra rồi Trương Trần đưa cho nhà họ Triệu, nhà họ Triệu mới không tiếc sức lực “chống lưng” cho anh.

Mã Tam Phong ngẫm nghĩ, quả thực có khả năng này, nếu không một anh con rể vô dụng có tiếng ở đất Hoài Bắc làm sao đáng để Triệu Chí Hào giúp đỡ như thế.

“Được rồi, chuyện này giao cho các người xử lý. Tôi không muốn có thêm bất kỳ vấn đề nào nữa, các người hiểu chứ?”

“Ông cứ yên tâm!”, đám đông nhà họ Phương vội vàng gật đầu.

“Được rồi, có gì cần cứ nói thẳng!”

Sau khi Mã Tam Phong rời đi, bầu không khí trong nhà họ Phương rất ngột ngạt. Muốn tìm chứng cứ quả thực không dễ dàng, họ cũng không chắc chắn có phải Phương Thủy Y làm hay không, ban này chỉ có thể đón ý hùa theo Mã Tam Phong mà thôi.

Thế nhưng, cho dù không dễ dàng tìm kiếm cũng phải tìm, nếu không nhà họ Phương sẽ toi đời mất.

Trong văn phòng của tập đoàn Triệu thị, Trương Trần ngồi trên ghế ông chủ, Triệu Chí Hào đứng bên cạnh không ngừng cười hề hề.

Ban đầu khi Trương Trần đưa phương thuốc cho ông ta, ông ta không coi ra gì, chỉ vì ngại uy lực của nhà họ Hạ cùng với việc nơi này vốn đứng tên của Trương Trần nên mới miễn cưỡng thử một lần.

Nào ngờ sau khi có được thành phẩm, hiệu quả tốt đến thế, đúng là nhật được tiên mà.

“Cậu Trương, tất cả nghe theo lời cậu dặn. Tôi tuyên bố với bên ngoài đây là phương thuốc do tập đoàn Triệu Thị nghiên cứu ra”, Triệu Chí Hào nói.

Chương 121: C121: Quá đáng bà nội mày

Trương Trần gật đầu, hiện tại anh không thể quá phô trương, mọi chuyện đều dùng danh nghĩa của Triệu Chí Hào để làm cũng là lựa chọn không tồi, mà Trương Trần chỉ đứng đằng sau thao túng.

“Ông cố gắng sắp xếp, không cần nói với tôi mấy chỉ tiết nhỏ đâu, ông cứ toàn quyền xử lý!”

“Đã hiểu!”, Triệu Chí Hào gật đầu, cũng không còn khúc mắc trước đây. Lúc này, ông ta cảm thấy việc mình giao hết toàn bộ tài sản cho Trương Trần, hơn nữa còn đi theo Trương Trần là sự lựa chọn vô cùng đúng đắn.

Ngoài ra, người được lợi vẫn là ông ta, Hoài Bắc này không phải chỉ có một mình Triệu Chí Hào. Nhưng bây giờ, với thành phẩm được làm ra dựa theo đơn thuốc này, ông ta có thể đảm bảo tài sản của họ sẽ tăng lên gấp đôi trong một thời gian ngắn, không đến ba năm sẽ thu hết cả Hoài Bắc này về tay.

Nhưng Triệu Chí Hào càng không dám sơ suất, Trương Trần tùy tay là có thể lấy ra một đơn thuốc “kinh khủng” như thế. Ông ta cũng phải cố gắng lập được thành tích của mình, nếu không thì bản thân thật sự không theo kịp bước chân của Trương Trần.

Bàn bạc xong, Trương Trần lái xe rời đi. Triệu Chí Hào có ý đổi một chiếc xe có thể đại diện thân phận cho Trương Trần, sau khi Trương Trần lắc đầu

từ chối, anh bèn lái chiếc xe nhỏ cũ kĩ về lại biệt thự.

Bãi đậu xe dưới tầng hầm, lúc này vài người dân sống ở đó vẫn chưa tan làm nên còn rất nhiều chỗ đậu xe. Trương Trần tùy ý đỗ xe, vừa mở cửa ra, anh đã nghe thấy tiếng ồn ào vang lên cách đó không xa.

Trương Trần cũng không để ý, chắc mấy bà cụ xung quanh rảnh rỗi tụ tập lại nói chuyện mà thôi

Anh vừa định cất bước rời đi thì bên kia bỗng vang lên một tiếng hét thất thanh. Tiếng hét này khiến trái tim Trương Trần bỗng thất lại, anh xoay người lại nhìn: “Thủy Y?”

Trương Trần nhíu chặt mày, bước nhanh về phía trước, rế qua một khúc cua thì thấy một đám người xuất hiện trước mặt.

Anh nhìn qua đó, có khoảng chừng mười mấy bà cụ tầm năm mươi đến tám mươi, còn có mấy thanh niên đang ngồi xổm bên cạnh nữa.

“Bà cụ Hình, có lẽ Phương Thủy Y không trộm đồ của bà, cô gái người ta không đến nỗi trộm vòng tay của bà đâu?”

“Đúng vậy, cũng chẳng là đồ đáng tiền gì, bà như vậy hơi quá rồi đấy!”

Mấy bà cô vây quanh chỗ đó nhìn mặt Phương Thủy Y đỏ bừng, nước mắt rơi lã chã thì có người còn nói giúp cô vài câu.

Mặc dù người được gọi là bà cụ Hình kia không còn trẻ nhưng tính tình lại khá nóng nảy. Nghe người ta nói vậy, bà ta như một con sư tử nổi giận: “Chính là cô ta trộm! Vòng tay của cô ta giống hệt của tôi, sao lại không phải, nào có chuyện trùng hợp như thế chứ”.

“Lần trước tôi thấy mẹ cô ta làm chuyện khiến người ta ghê tởm, bị người ta phát hiện thì phải quỳ xuống cầu xin. Tôi thấy cả nhà cô ta đều là loại người đó, không chừng tiền mua căn biệt thự kiểu nhỏ cũng là trộm được đấy!”

Bà cụ Hình nói như thế chính mắt mình thấy, còn lấy điện thoại ra đưa hình

vòng tay cho mọi người xem!

Kiểu dáng của vòng tay trên hình quả thật giống y hệt vòng tay Phương Thủy Y đang đeo, chẳng qua sắc mặt mọi người hơi kỳ lạ. Vừa nhìn đã biết vòng tay đó chỉ dành cho mấy cô gái khoảng hai mươi tuổi đeo, một bà lão năm sáu mươi tuổi đeo là muốn cưa sừng làm nghé à!

Nhưng khi thấy con trai bà cụ Hình vạm vỡ, rắn chắc, không ai dám nói ra để tự tìm phiền phức.

“Đồ đê tiện, rốt cuộc cô có thừa nhận hay không. Tôi thấy cô cũng khá xinh nhưng lại là một con khốn!”, bà cụ Hình lại hỏi Phương Thủy Y.

“Tôi không trộm đồ của bà!”, Phương Thủy Y oan ức nói, hơn nữa bà cụ Hình nói mẹ cô như vậy, giọng của cô cũng trở nên lạnh lùng hơn.

“Cô còn không thừa nhận?”, bà cụ Hình trừng mắt, thấy bà ta lại sắp tát mình, Phương Thủy Y đã nhịn một lần rồi, nào có thể để bà ta một tấc lần thêm một thước. Lúc này, cô giơ bàn tay trắng nõn lên chặn lại, một tay khác nắm lấy gương mặt bà cụ Hình.

“Ôi, giết người, giết người..”, nào ngờ bà cụ Hình còn chưa bị thương gì mà đã lớn tiếng hét lên ăn vạ.

“Cút đi, con khốn kiếp!”, con trai bà cụ Hình vừa cao to vừa khỏe, hấn bước lên kéo bà cụ Hình lại rồi đập vào bụng Phương Thủy Y, tiện tay còn tát cho cô một cái.

Người khác không chịu nổi muốn tiến đến nói vài câu nhưng lại không có ai dám tự tìm phiền phức.

Mấy người đàn ông ngồi xổm ở một bên không nhìn nổi nữa, nhíu mày nói: “Vương Nhị Ngưu, một tên đàn ông cao to như cậu lại ra tay quá đáng với phụ nữ vậy à?”

“Quá đáng bà nội mày!", Vương Nhị Ngư mắg một tiếng, khinh bỉ nói:
“Sao nào, thấy con khốn này xinh nên mày muốn làm anh hùng cứu mỹ
nhân à?”

Chương 122: C122: Xảy ra chuyện gì đây

“Cũng phải, người đàn ông của cô ta là một tên vô dụng, các cậu nhân cơ hội này không chừng có thể sung sướng một phen đấy, được lợi còn có thể không tốn tiền!”

Mấy người đàn ông đó đỏ mặt, họ quả thực muốn xảy ra chút chuyện gì đó với Phương Thủy Y nhưng bây giờ lại không còn ý nghĩ này nữa. Họ vừa muốn khuyên nhủ vài câu, chỉ nghe Vương Nhị Ngưu hừ một tiếng: “Chỉ cần các cậu không sợ ngày nào đó xảy ra tai nạn xe thì có thể đến thử!”

Lúc này, không còn ai dám nói gì nữa, nhà Vương Nhị Ngưu có một người anh hoành hành trong giới xã hội đen. Thời buổi bây giờ, ai dám tự tìm phiền phức, suốt ngày cứ sống trong lo sợ, nhất thời làm anh hùng lợi chẳng bằng hại.

“Nhị Ngưu, mẹ khó chịu, cô ta đánh mẹ bị thương, nhất định phải trả hai trăm ngàn tiền thuốc men!”, bà cụ Hình đứng đó, cả người không nhìn thấy một vết sẹo. Mọi người đều không khỏi cảm thấy khinh thường, người này không biết xấu hổ gì hết.

Nhưng Vương Nhị Ngưu lại nghiêm túc gật đầu, nhìn Phương Thủy Y nói: “Cô đưa hai trăm ngàn tiền thuốc men đây là có thể đi!”

“Tôi không có tiền, hơn nữa tại sao tôi phải đưa tiền thuốc, bà ta chẳng hề hấn gì cả!”, trong lòng Phương Thủy Y dâng lên nỗi oan ức, nước mắt càng không ngừng rơi như mưa khiến người khác nhìn mà đau lòng không thôi.

“Không có tiền thì lột đồ của con tiện nhân này ném lại đây đi, tôi phải để mọi người thấy rốt cuộc cô ta lăng lơ đến mức nào!”, bà cụ Hình tức giận

nói, Phương Thủy Y còn dám đánh lại, bà ta phải để Phương Thủy Y chịu gấp trăm lần.

Lần này, ngay cả Vương Nhị Ngưu cũng nhíu mày, làm vậy quả thật hơi quá đáng, trước mặt bao nhiêu người như vậy. Bỗng nhiên hai mắt hắn sáng lên, nói: “Mẹ à, mẹ xem làm vậy có được không? Đem cô ta đến chỗ anh con, dưới trướng của anh con có rất nhiều đàn ông lực lưỡng, vừa lúc có thể trả thù!”

Bà cụ Hình gật đầu cười nói: “Vấn là cách của con cao thâm, mẹ thấy con đề tiện này rất biết cách phục vụ đàn ông, nói không chừng bây giờ cô ta đang nghĩ đến chuyện này. Nếu không cô ta nào có khả năng mua được biệt thự, chắc chắn là như vậy!”

Quả thực mọi người không thể nhịn nổi nữa, không chọc vào nổi thì bỏ đi, cũng có người có lòng tốt lên báo cảnh sát, bây giờ lại thấp thỏm đợi cảnh sát đến.

Ngay lúc này, Trương Trần đẩy đám đông ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, sau đó ôm Phương Thủy Y vào lòng.

Phương Thủy Y nhìn thấy Trương Trần cũng ôm chặt lấy eo anh, khóc to hơn. Lúc này cô không cần Trương Trần phải thế này thế kia, cô chỉ muốn có một bờ vai vững chắc để tựa vào, khóc ra hết mọi uất ức trong lòng.

Theo tiếng khóc nức nở của Phương Thủy Y, gương mặt Trương Trần cũng trở nên lạnh như băng.

“Này, đây chẳng phải là tên vô dụng đó sao?”, Vương Nhị Ngưu nhìn thấy Trương Trần hoàn toàn không xem anh ra gì. Hắn cũng muốn lên vào biệt thự của Phương Thủy Y để cấm cho Trương Trần một cặp sừng, nhưng Phương Thủy Y lại không thường ở nhà nên hắn không tìm được cơ hội.

“Không sao rồi, em đừng khóc..”, Trương Trần không quan tâm đến Vương Nhị Ngưu, anh xoa đầu Phương Thủy Y, nhìn gương mặt khóc nức nở và vết

máu nơi khóe miệng của cô, anh chỉ cảm thấy vô cùng tức giận. Trương Trần không thể kìm chế được cơn giận của mình, vậy thì cứ để anh bộc phát đi.

“Trương Trần, chúng ta đi thôi!”, Phương Thủy Y đã bình tĩnh lại, cô nói với Trương Trần. Cô sợ nếu Trương Trần ra tay thì cũng sẽ bị đánh ở đây, người thiệt lại là anh, dù sao đợi cảnh sát đến là được.

“Đi, nhưng phải đợi một lát nữa!”, anh đau lòng xoa gương mặt sưng đỏ của Phương Thủy Y. Trương Trần xoay người lại nhìn Vương Nhị Ngư và bà cụ Hình, giọng anh lạnh như băng nói: “Đây đều là do các người làm à?”

“Tôi nói cho tên vô...”

“À!”, Vương Nhị Ngư còn chưa nói xong, hắn chỉ cảm thấy một bóng đen tiến đến gần. Sau đó ngực đau nhói, cả người hắn bị hất văng ra ngoài như bao cát!

“Đánh vợ của tôi à, tôi cảm thấy mấy người đang muốn chết đấy!”, Trương Trần tức giận nói, anh nắm lấy tóc bà cụ Hình, tay phải vả bôm bóp vào mặt bà ta.

Những người khác đều ngẩn người, trong phút chốc chẳng ai hoàn hồn lại được. Họ nào có từng thấy vẻ mặt hung hãn như vậy của Trương Trần, nếu Trương Trần trước đây chỉ là một con chuột mặc người ta xâu xé, thì bây giờ anh chính là một con hổ đang phát cuồng, cảm giác trái ngược này khiến họ ngậy người!

“A a a, thằng vô dụng, tao giết mày..”, Vương Nhị Ngư bò dậy, sau đó thấy mẹ mình bị xách lên như con lợn nái đang chờ xử tử, bị Trương Trần tát đến choáng váng. Lúc này hắn tiện tay nhặt một biển báo đỗ xe rồi lao về phía Trương Trần.

Trương Trần đá bà cụ Hình ra, không hề né tránh bị Vương Nhị Ngư đánh một cái, nắm đấm của anh cũng cùng lúc đập vào sống mũi của Vương Nhị

Ngưu.

Bang bang bang...

Trương Trần không có ý dừng tay, trái đánh phải nện, cuõi lên người Vương Nhị Ngưu hung hăng đánh hẳn.

“Trời ạ, đây là Trương Trần sao?”, lúc này, có người đã hoàn hồn lại không thể tin nhìn hai người đang đánh nhau trước mặt, không đúng, chính xác hơn là một người bị đánh, một người đánh.

Mấy người khác cứng ngắc lắc đầu, họ cũng không thể tin tên Trương Trần cao chưa đến một mét tám, trông có vẻ ốm yếu thế kia mà lại cuõi lên người Vương Nhị Ngưu gần một trăm kg mà đánh. Chuyện này mà nói ra có ai mà tin cho được?

“Hay là đi lên khuyên một câu đi, nếu còn đánh nữa, e là Vương Nhị Ngưu chết mất!”, một bà cô lẩm bẩm nói, thế nhưng chẳng có ai đáp lại lời người nọ.

Lúc này ai mà dám đi lên? “Tất cả không được cử động, giơ tay lên!”, sau đó, một tiếng hét vang lên, bảy tám cảnh sát bước

đến kéo Trương Trần và Vương Nhị Ngưu ra.

“Xảy ra chuyện gì đây?”

Chương 123: C123: Đều là anh em cả

“Đại Thành Tử?”, Vương Nhị Ngưu nghe thế thì ngẩng đầu nhìn, vừa thấy người kia lại vui vẻ hét lớn: “Đại Thành Tử, con khốn này trộm đồ của chúng ta, còn hung dữ đánh người nữa, cậu nhất định phải xử bọn họ...”

Người tên Đại Thành Tử nhíu mày, gật đầu mà không gì thêm, mọi người thấy tình hình thì sao không hiểu được cơ chứ, trong đây có quan hệ

Hỏi thăm đại khái những chuyện đã xảy ra, Đại Thành Tử nhìn bà cụ Hình rồi hỏi: “Bác gái, bà xem thương tích có nặng không, nếu không thì bà theo chúng cháu đi ghi lời khai một chút nhé!”

“Không được, đầu tôi đau quá!”, bà cụ Hình lắc đầu: “Để con trai tôi đi với mấy người là được!”

“Cũng được!”, Đại Thành Tử gật đầu, kêu một cảnh sát khác tới: “Cậu đưa bác gái tới bệnh viện bill

“Haha, Đại Thành Tử, hút một điếu đi!”, Vương Nhị Ngưu cười ha ha, đưng tới vết thương trên miệng, hẳn ta lại đau tới mức nhe răng.

Đại Thành Tử nhận lấy điếu thuốc: “Anh cả của anh biết chuyện chưa?”

“Ha ha, còn chưa kịp nói, nhưng có lẽ mẹ tôi đã báo rồi!”

“Được rồi, đứng lên đi!”, Đại Thành Tử bĩu môi, Vương Nhị Ngưu nhảy lên xe, sau đó hẳn ta nhìn về phía Trương Trần và Phương Thủy Y với nụ cười hả hê rồi giơ ngón giữa lên với bọn họ.

Trương Trần nhìn Vương Nhị Ngưu ra dấu bằng mắt với Đại Thành Tử thì khẽ cười, đỡ Phương Thủy Y lên xe cảnh sát.

Rất nhanh, mấy người họ đã bị dẫn đi, những người khác đứng hóng chuyện rồi thở dài.

“Lần này Trương Trần tiêu thật rồi! Vương Nhị Ngưu có quan hệ, lần này họ phải chịu tội thôi!”

Trong phòng khám bệnh viện Thành phố, bà cụ Hình đang được bác sĩ thăm khám, cảnh sát kia còn dặn dò người bác sĩ vài câu rồi nói: “Bác gái, cháu còn công việc cần giải quyết, nếu có vấn đề gì thì bác cứ gọi cho cháu!”

“Được, cảm ơn cậu, cậu là người tốt!”, bà cụ Hình gật đầu, đợi đến khi cảnh sát đi rồi thì bà ta lập tức lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

Trong câu lạc bộ ngầm, cả đám đàn ông lục. lưỡng cỡi trần cầm chai bia đang cụng ly với nhau, sau đó nốc sạch bằng một hơi.

Một gã đàn ông đầu trọc xăm hình rồng và hổ thả chai bia xuống, chỉ đại vài người rồi nói: “Bọn mày cùng lên đi!”

“Anh Long, thôi mà, cả đám tụi em cũng không đánh lại anh đâu..”, mấy người bị anh Long chỉ trúng thì u sầu buồn bã, dù nói thế nào cũng không chịu lên.

Anh Long cười lớn: “Cả đám nhát cáy, cho cả ba thằng lên mà cũng không đánh nổi!”

Cả đám người bĩu môi, không nói nữa.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, anh Long nhìn màn hình hiển thị thì phát tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

“Mẹ!”, anh Long cười nói.

“Đại Long à, mẹ bị người ta đánh chết rồi con ơi, giờ mẹ đang ở nhà thương! Con phải báo thù cho mẹ!”, giọng nói thâm trầm của bà cụ Hình truyền ra từ loa điện thoại, trong lòng Đại Long lập tức căng thẳng, vội hỏi: “Mẹ sao rồi?”

“Hừ hừ, mẹ mày không sao nhưng không nuốt nổi cơn giận này, mày nhất định phải cho người ta chơi chết con đĩ kia cho mẹ, sau đó quay video lại đăng đầy trên mạng mới được!”, bà cụ Hình đắc ý nói,

Đại Long thở phào, không sao là tốt rồi, còn câu kế tiếp của mẹ già nói thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Đơn giản hỏi thăm rõ ràng mọi chuyện, Đại Long cúp điện thoại.

Lúc này, điện thoại lại vang, Đại Long lại nhấn nghe và nói: “Đại Thành Tử, mẹ của tôi gọi cho tôi rồi! Khi nào tên đó ra thì báo cho tôi biết một tiếng, về rồi anh em mời cậu một chầu!”

“Ha ha, đều là anh em cả! Việc nhỏ thôi mà! Anh báo cho bác là nếu không sao thì nhớ tới đồn cảnh sát ghi lời khai!”

“Không thành vấn đề, tôi vừa cúp điện thoại đây, bà ấy sẽ qua ngay!”

“Vậy được rồi, gặp sau nhé!”

Cúp điện thoại lần nữa, sắc mặt Vương Đại Long vô cùng khó nhìn, không ngờ còn có đứa dám đụng vào mẹ già, đúng là chán sống mà!

Nghe nói người phụ nữ kia rất xinh đẹp.

“Các anh em, mẹ của anh mày bị ức hiếp, mấy đứa nói anh nên làm sao?”, Vương Đại Long quát lớn hỏi.

“Xử nó, còn cần hỏi sao?”, lập tức có người hùa theo.

“Đó là một nam một nữ, đánh tàn phế thằng nam, nữ thì nghe nói khá xinh đẹp, thưởng cho tụi mày chơi, nhưng không được chơi chết đấy!”, Vương Đại Long cười lớn, ngay sau đó là tiếng hoan hô của mọi người.

Trong phòng thẩm vấn, Trương Trần và Phương Thủy Y đang ngồi trả lời câu hỏi.

Chương 124: C124: Chờ đã

“Được rồi, những gì hai người nói đã được chúng tôi ghi chép nhưng hai người phải nhớ là nếu nói dối, các vị sẽ phải chịu trách nhiệm về lời nói và hành động của mình!”

Nhân viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn kia cảnh cáo rồi mở cửa rời đi.

Bên ngoài, ở phòng chờ, bà cụ Hình cầm tách trà, cảnh sát phụ trách bắt đắ dĩ ngồi tại chỗ nói: “Bà ơi, vòng tay của người ta không phải là cái của bà đâu, người ta mua trong tiệm trang sức mà, còn có hóa đơn nữa. Chúng tôi đã gọi điện hỏi rồi!”

“Không thể nào! Vòng tay kia giống hệt cái của tôi mà!”, bà cụ Hình không tin.

Nhân viên cảnh sát kia thở dài: “Bà ơi, tôi ở trong này nói chuyện với bà rồi mà bà còn không biết đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bà cụ Hình không đáp, bà ta biết người ta sợ mình vào, nói ra sẽ làm mất mặt nên bà ta im lặng một hồi, không vui nói: “VẬY HỌ CŨNG ĐÁNH TÔI MÀ, chuyện này đâu thể coi như xong được!”

..., nhân viên cảnh sát không nói gì, nhưng người này vẫn kiên nhẫn nói: “Chuyện này không phải do tôi quyết định, tôi chỉ chịu trách nhiệm điều tra và ghi chép. Được rồi, tôi phải nói chuyện với người ta một chút, bà ở đây chờ một lát!”

Trong khi Phương Thủy Y và Trương Trần đang chờ đợi, cửa phòng lại được mở nhưng lần này, người vào lại là kẻ tên Đại Thành Tử.

“Ha ha, Trương Trần, anh đi với tôi một chuyến!”

“Trương Trần!”, Phương Thủy Y túm lấy tay Trương Trần, lo lắng nhìn anh.

Phương Thủy Y biết người này quen biết Vương Nhị Ngưu và bà cụ Hình, cô sợ Trương Trần bị người ta “chăm sóc đặc biệt”

“Không sao, người ta bảo anh đi một chuyến thì cứ đi thôi, coi như là đi dạo vậy, em ở đây chờ anh nhé!”, Trương Trần nói,

“Đi dạo?”, Đại Thành Tử nở nụ cười khinh thường, nhưng đi này không chỉ là dạo đâu.

Phương Thủy Y biết không thể ngăn được, cô đang lo lắng nhưng cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn gật đầu.

“Mời!”, Đại Thành Tử thể hiện biểu cảm như cười như không nói, Trương Trần cười theo ra ngoài.

Bảy queo tám rẽ, hai người vào một căn phòng nhỏ, nơi này chỉ rộng khoảng 20x20, ngoài ra chỉ có một cánh cửa và bốn bức tường.

Sau khi anh đi vào, Vương Nhị Ngưu đã ngồi đợi ở trong đó, trên tay cầm một cây gậy, nhìn kiểu dáng thì có lẽ là dùi cui điện, dù sao hắn cũng đã nhìn thấy sự lợi hại của Trương Trần, thế thì sao không có chuẩn bị được chứ.

Rắc! Đại Thành Tử đóng cửa, châm một điếu thuốc, khói phả vào mặt Trương Trần, tên này cười tủm tỉm bảo: “Mày biết bọn tao kêu mày vào để làm gì không?”

“Dù sao cũng không phải kêu tôi vào để tán gẫu?”, Trương Trần cười đáp.

“Ha ha, tên nhóc này có chút thú vị đấy! Lúc này mà còn cười được à, người

nào có thể đắc tội, người nào không, trong lòng mà còn không phân biệt được à, mà nói xem, chuyện này thì nên làm sao đây?”

Đại Thành Tử cười lạnh nhìn Trương Trần, nếu anh thức thời, lát nữa hấn ta sẽ ra tay nhẹ một chút, để anh có thể đi ra khỏi đây nhưng nếu thẳng ranh này cứ cố chấp thì đừng trách hấn ta.

“Anh muốn bao nhiêu tiền?”, Trương Trần cũng biết khi anh vừa tiến vào mà hai người này chưa ra tay ngay thì hiển nhiên là muốn một chút lợi ích.

Đại Thành Tử không ngờ Trương Trần lại hỏi thẳng như vậy, lập tức hí mắt cười: “Cái gì mà tiền hay không, chẳng phải mà rất nghèo à?”

“Cũng được, nhưng tôi thật sự có chút tiền đấy!”, Trương Trần cười tươi, Đại Thành Tử không đáp, hấn ta thấy Trương Trần lấy bóp, đổ ra ba đồng tiền xu, hai tờ tiền giấy, tổng cộng là năm tệ ba đồng.

“Đây, thưởng hết cho anh, để tránh cho anh không có tiền ăn cơm!”

Đại Thành Tử nhìn Trương Trần đưa tiền thì dập tàn thuốc, gằn từng chữ: “Mày đang đùa tao à?”

“Không đùa anh thì đùa ai?”, Trương Trần cười lớn.

“Thằng khốn! Tao giết mày!”, Đại Thành Tử nổi giận, xem ra không cần Vương Nhị Ngưu ra tay trước, chính hấn ta đã không nhịn nổi mà muốn đập Trương Trần một trận rồi.

Bỗng nhiên, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng động.

“Sao vậy?”, Đại Thành Tử hỏi.

“Đây là tư liệu mà chúng tôi điều tra được bên trong, anh xem rồi bàn tiếp!”, ở cửa sổ nhỏ phía trên có một phần tư liệu được đưa vào.

Trong văn phòng tổng cục thành phố, Triệu Chí Hào đang ngồi chờ với Tôn Khuê Sơn.

Trương Trần gặp chuyện không hay thế này thì không thể giấu được mắt người khác, thật ra thì Triệu Chí Hào có thể dễ dàng giải quyết chuyện này, nhưng Tôn Khuê Sơn vẫn chạy tới.

Không phải vì chuyện gì khác, chỉ vì ông ta đã xem báo cáo chữa trị bệnh tim, thành phẩm y dược dưới danh nghĩa Triệu Chí Hào.

Ai cũng là người đứng top đầu Hoài Bắc, hơn nữa trước kia họ còn cùng xuất hiện, sao họ không biết chút thủ đoạn nhỏ này của Triệu Chí Hào chứ.

Với năng lực của Triệu Chí Hào, ông ta hoàn toàn không thể nghiên cứu ra được, rõ ràng sau lưng có Trương Trần - kẻ đã dùng thực lực đè ép Quý Thủ Hàn y ra tay. Y thuật của anh thế nào, người sáng suốt đã biết, kê được một toa thuốc cũng là việc. hợp lý.

Bởi vậy, Tôn Khuê Sơn không để cho em trai mình và Tôn Mỹ Lâm tới, chính mình tự bỏ lại mọi việc để đi tới gặp, chủ yếu là để cho Trương Trần biết rằng ông ta đã biết chuyện này rồi, cộng thêm đơn thuốc mà Trương Trần đã kê chữa cho ông cụ nhà mình, Tôn Khuê Sơn nghĩ liệu họ có thể giúp quan hệ tiến thêm một bước không.

Lại đợi một hồi lâu, cửa được đẩy ra, một người đàn ông trung niên đeo kính viền vàng đi vào.

“Ông chủ Tôn, ông chủ Triệu!”, người tới có chút kinh ngạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến hai ông chủ lớn phải tới đây.

“Cục trưởng Hàn!”, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn gật đầu, bọn họ và người kia đã tạo dựng quan hệ khá tốt nên lúc này không hề khách sáo, trực tiếp mở miệng: “Cục trưởng Hàn, chỗ các người có phải đã bắt một người tên Trương Trần không?”

Cục trưởng Hàn nhíu mày, ông ấy là người chịu trách nhiệm cao nhất, không thể nào biết hết toàn bộ mọi việc bất kể lớn nhỏ được, nhưng hai người này đã tới đây thì chắc không nhầm lẫn gì đâu. “Hai người, theo tôi đi xem thử!”

“Được, làm phiền cục trưởng Hàn!””, hai người gật đầu, theo cục trưởng Hàn ra khỏi văn phòng.

“Tiểu Triệu, chờ đã!”, cục trưởng Hàn thấy một người thì gọi lại ngay.

Chương 125: C125: Đây là do hấn ta nhất thời hồ đồ

“Cục trưởng Hàn”, người đó lập tức dừng lại.

“Tôi hỏi anh, ban nãy có người nào tên là Trương Trần bị các anh đưa đến đây không?”

“Trương Trần?”, Tiểu Triệu trong lòng thấy kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy xuống, làm sao một nhân vật nhỏ như này lại làm kinh động đến sếp của mình được?

Anh ta nhìn hai nhân vật với ánh mắt không thiện cảm ở phía sau cục trưởng Hàn rồi lại nhìn biểu cảm của cục trưởng Hàn, lúc này bỗng thấy lo lắng rồi lắp bắp nói: “Chỗ... Chỗ tôi hình như có một người như vậy”.

Cục trưởng Hàn chau mày lại, nhà họ Triệu và nhà họ Tôn cùng đến đòi người, hi vọng người đó không bị thương tổn gì.

“Nói”, cục trưởng Hàn quát lên một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Triệu. Tiểu Triệu sắc mặt trở nên khó coi, nói: “Anh ta bị... Bị Đại Thành Tử đưa đến chỗ Tiểu Hắc rồi ạ....”

Chưa đợi Tiểu Triệu nói hết câu, cục trưởng Hàn liền vội vàng xoay người đi về phía trước.

“Chỉ có chỗ này thôi sao?”, trong phòng nhỏ Đại Thành Tử cầm bản hồ sơ nhìn một lượt.

“Chỉ có thể thôi”, bên ngoài truyền vào giọng. nói.

Đại Thành Tử khế chau mày, người này đã đưa đến đây rồi, có Vương Nhị Ngưu canh chừng ở đây, nếu như để Trương Trần thoát được ra ngoài thì hẳn ta cảm thấy mình hơi mất mặt. Nhưng, danh tiếng của hội trưởng của Hiệp hội y học cũng không phải không có tác dụng.

Ít nhất thì Đại Thành Tử đã quyết định không quan tâm nữa và sẽ không tự mình ra tay nữa.

“Anh xem rồi giải quyết đi”, Đại Thành Tử nói một câu rồi mở cửa đi ra ngoài.

Hắn ta vừa bước chân ra cửa thì trợn trừng mắt lên, nhìn người đang bước đến với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Cục... Cục trưởng”, hắn ta ấp úng nói.

“Trương Trần có ở bên trong không?”, cục trưởng Hàn chau mày hỏi.

Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào đi theo phía sau khi nhìn thấy cảnh này thì đã hiểu ra, đây rõ ràng là lấy tư để giải quyết việc công.

Tim Đại Thành Tử như muốn nhảy ra ngoài, tên Trương Trần này rốt cuộc là ai mà khiến cả cục trưởng Hàn đến đây thế này. Chẳng phải chỉ đơn giản là chức phó hội trưởng Hiệp hội y học thôi sao?

Nhưng bất luận là gì thì lúc này hắn ta đâu dám do dự, nói không chừng bây giờ bên trong đang có biến rồi. Hắn ta không dám chậm trễ, đá cửa một cái hét lớn: “Dừng tay...”.

Trong căn phòng, Trương Trần hai tay ôm trước ngực. Lúc nhìn thấy cửa bị đập ra thì liền cười nói với Vương Nhị Ngưu: “Thế nào, tôi không gạt anh chứ?”

“Sao... Sao có thể thế được”, Vương Nhị Ngưu với vẻ mặt mơ hồ. Ban nấy

Đại Thành Tử vừa bước chân ra cửa, Vương Nhị Ngưu định ra tay thì đột nhiên nhớ ra mình không đánh nổi đối phương. Hắn đang nghĩ xem uy lực của dùi cui điện trong tay mình có đánh bại được Trương Trần hay không thì Trương Trần đã nói với giọng chắc chắn: “Trong vòng mười giây chắc chắn sẽ có người quay lại”.

“Cậu Trương”, Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào vội chạy vào. Vừa thấy Trương Trần không bị thương thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cục trưởng Hàn! Có thể giải thích chút không?”, Triệu Chí Hào hỏi.

Sắc mặt cục trưởng Hàn có chút khó coi. Nếu là người bình thường thì thôi nhưng nếu đã là người mà khiến cả Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn phải ra mặt thì người này có thể động vào được không?

Cái thằng khốn Đại Thành Tử kia, lúc này cục trưởng Hàn đã chuẩn bị sẵn tâm lý tạt chết Đại Thành Tử rồi. Trước khi động đến người ta mà không tìm hiểu bối cảnh của họ sao?

“Đại Thành Tử! Quay về viết bản kiểm điểm đi, thời gian này cậu tạm thời nghỉ để kiểm điểm mình, xem biểu hiện sau này của cậu rồi tính tiếp”, cục trưởng Hàn nói với vẻ quyết đoán.

Đại Thành Tử cắn răng, biết là không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời như vậy thôi.

“Chỉ vậy thôi thì chưa xong được”, Tôn Khuê Sơn lên tiếng: “Hành vi của hắn ta đã không còn xứng với chức vụ này nữa rồi”.

“Ông chủ Tôn! Đây... Đây là do hắn ta nhất thời hồ đồ..”, cục trưởng Hàn giải thích giúp người của mình, dù sao thì thân phận của người trước mặt cũng không đơn giản.

“Ha ha”, Tôn Khuê Sơn cười, nói: “Ông thật sự phải cảm thấy may mắn vì cậu Trương không xảy ra vấn đề gì, nếu không thì không chỉ có mỗi tên

nhân viên kia là có thể gánh nổi tội đầu”.

Sắc mặt cục trưởng Hàn có chút khó coi, không ngờ Tôn Khuê Sơn lại nói thẳng ra như vậy. Ông ấy lạnh lùng nói: “Có gì thì ông cứ nói thẳng ra”.

“Thần y Trương mà thời gian trước đánh bại được Quỷ Thủ của Hàn y chính là cậu Trương trước mặt đây. Ông nghĩ rằng cái chức phó hội trưởng đó của cậu ấy là hư danh sao?”, Tôn Khuê Sơn nhìn tài liệu trong tay Đại Thành Tử, nói.

“Cái gì?”, trong lòng cục trưởng Hàn thấy kinh ngạc, lập tức nói: “Đại Thành Tử! Cậu không cần phải viết bản kiểm điểm nữa, chuyện này tôi sẽ điều tra đến cùng”.

Sự việc này thời gian trước nổi như cồn, trên các trang mạng đều đưa tin hết cả nên làm sao mà ông ấy không biết được. Mặc dù không phải là ông ấy sắp xếp nhưng cũng nghe nói đến chuyện này. Ông ấy còn muốn ngày nào đó có thể kết giao với người này, dù sao thì không ai dám chắc rằng sau này mình không bị bệnh mà.

Nhưng ông ấy không thể ngờ rằng, người trẻ tuổi trước mặt lại chính là thần y Trương. Nếu như Trương Trần thật sự có chuyện thì giải quyết theo việc công là được nhưng bị đưa đến căn phòng của Tiểu Hắc thì mục đích trong này không nói cũng rõ.

Nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì đến ông ấy cũng không chịu nổi áp lực từ dư luận. Phải biết rằng người trẻ tuổi này đại diện cho bác sĩ đông y của Long Quốc. Sau khi mang vinh dự về cho nước nhà thì nhận được đãi ngộ này. Chỉ e là sau vụ này họ sẽ bị dư luận nhấn chìm mất.

Chương 126: C126: Đứng lại

Đại Thành Tử hiện giờ cũng chờ đợi ra. Hắn ta sợ hãi nhìn cục trưởng Hàn. Nhưng cục trưởng Hàn không thèm để ý đến hắn ta mà lấy điện thoại ra nói: “Gọi mấy người đến bắt Đại Thành Tử đi”.

Còn Triệu Chí Hào và Trương Trần ở phía bên này căn bản không để ý đến kết cục của Đại Thành Tử. Lúc này Triệu Chí Hào lo lắng nhìn Trương Trần, ông ta cảm giác hiện giờ Trương Trần như Lưu Bị còn ông ta chính là Quan Vũ. Không thể để Trương Trần chịu bất cứ tổn thương nào, nếu không thì đại nghiệp sau này cũng chấm dứt tại đây luôn.

“Tôi không sao cả, đừng động vào tôi”, Trương Trần bắt lực buông tay Triệu Chí Hào ra, nói: “Các ông về đi”.

“Chuyện này..”, Triệu Chí Hào có chút lo lắng, chỉ lo là có người sẽ làm khó Trương Trần.

“Ha ha! Ông chủ Triệu cứ yên tâm, nếu đây là cậu Trương thì tất nhiên chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận, tuyệt đối không vu oan cho người khác đâu”, cục trưởng Hàn vội nở nụ cười, lên trước nói.

Trương Trần liếc mắt một cái, nói: “Nếu người ta đã nói như vậy thì cứ làm thế đi”.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều chau mày lại. Theo như ý của họ thì không thể cho qua dễ dàng như này được nhưng Trương Trần đã nói như vậy thì chỉ có thể làm thế thôi.

“Vậy thì làm phiền cục trưởng Hàn rồi, chỉ có điều tôi không muốn thấy

những chuyện tương tự như này xảy ra nữa. Một người lấy lại thể diện cho Long Quốc mà giờ đây lại phải chịu đả kích như này, không chỉ là tôi mà tất cả công dân của Long Quốc sẽ đều thấy đau lòng đấy”.

Cục trưởng Hàn lau mồ hôi rồi gật đầu, ông ấy đang nghĩ sau khi quay về sẽ phải giải quyết Đại Thành Tử để mình đỡ bị vạ lây.

Sau khi nói khách khí vài câu và thể hiện thái độ xử lý công tư thì cục trưởng Hàn vội đi xem ghi chép. về vụ án này.

Trương Trần đưa mắt nhìn về phía Tôn Khuê Sơn, cười nói: “Sao ông chủ Tôn cũng đến đây vậy?”

“Ha ha, là vì nghe nói cậu Trương xảy ra chút chuyện nên tôi vội đến xem tình hình thế nào, coi như bày tỏ lòng biết ơn khi cậu chữa khỏi bệnh cho ông cụ Tôn nhà tôi”, Tôn Khuê Sơn cười nói.

Trương Trần chỉ cười không nói gì, trong lòng anh rõ như gương. Bởi lẽ mối ân tình mà nhà họ Tôn nợ anh cũng trả xong rồi, dù sao thì hôm đó cũng không phải đích thân anh ra tay. Chắc là nhà họ Tôn cũng nghe nói đến có thuốc trị bệnh tim nên vội đến đây xem tình hình chẳng.

Trương Trần không nói toạc ra mà chỉ cười gật đầu nói: “Tôi không muốn sau này họ có những ngày tháng tốt đẹp”.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn vội gật đầu, cũng không cần nói rõ ra như thế, tất nhiên họ biết được họ mà Trương Trần nói đến là ai.

Ở đây Trương Trần đã không còn nguy hiểm nữa rồi nên Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn cũng không ở lại lâu.

Quay về phòng thẩm vấn, người phụ trách ghi chép ở bên trong đang chăm chú nhìn Trương Trần. Ban nãy sếp của bọn họ đích thân đến đây xem ghi chép rồi gọi hết bảy người đi bắt người đi, sau đó còn bắt họ phải giải quyết thật công tâm.

“Trương Trần, anh có sao không?”, Phương Thủy Y nhìn thấy Trương Trần quay lại thì vội hỏi.

“Anh thì có thể có chuyện gì được chứ, chẳng phải anh nói với em rồi sao, coi như là đi dạo thôi mà”.

“Bớt nói khoác đi, từ khi nào anh lại trở nên như vậy”, Phương Thủy Y lườm Trương Trần một cái, cái tên này, đúng là càng ngày càng khó hiểu.

“Cốc, cốc, cốc”, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó một cảnh sát bước vào lấy ra tấm bông và thuốc bôi.

“Cậu Trương! Đây là thuốc bôi mà sếp chúng tôi mang đến, rất hữu dụng, cậu bôi lên cho chị nhà đi ạ.

“Cảm ơn nha”, Trương Trần gật đầu, mặc dù thuốc mà anh điều chế chắc chắn sẽ có hiệu quả hơn nhưng hiện giờ trong tay anh không có thuốc nên đành phải dùng cái này thôi.

“Ha ha! Các người đã hỏi xong chưa?”, cảnh sát đứng ở bên cạnh hỏi.

“Hỏi xong rồi thì đi ra, đừng đứng ở đây vướng chân vướng tay nữa, làm gì thì làm đi”.

Rõ ràng là địa vị của cảnh sát này không hề tầm thường, chỉ có mấy câu quát mắng mà đã đuổi đám người ở đây đi rồi, chỉ còn lại Trương Trần và Phương Thủy Y.

“Cậu Trương! Cậu bôi thuốc xong rồi sau đó ký một chữ ở đây rồi hai người có thể về rồi ạ. Nếu có gì không tiện thì tôi sẽ tiễn hai người một chuyến”.

“Không cần đâu”, Trương Trần lắc đầu, cảnh sát kia cũng không nói gì nhiều, đưa đám người Trương Trần ra đến cửa rồi cũng lui về.

“Này! Mặc dù chúng ta là người bị hại nhưng dù sao anh cũng đánh người mà. Chúng ta cứ thế này mà được thả ra sao?”, Phương Thủy Y nheo mắt lại hỏi Trương Trần với ánh mắt nghi ngờ.

“Bôi thuốc cho em mà còn nhiều lời vậy”, Trương Trần dùng tăm bông chấm chấm lên, Phương Thủy Y thấy đau rồi chỉ biết hít một hơi lạnh, sau đó không nói gì nữa.

Sau khi bôi thuốc xong, Trương Trần và Phương Thủy Y ký tên rồi rời khỏi đồn công an.

“Trương Trần! Rốt cuộc chúng ta ra khỏi đây kiểu gì vậy?”, Phương Thủy Y hỏi, cô nghĩ ngờ trong chuyện này chắc chắn có vấn đề liên quan đến Trương Trần. Vụ ẩu đả này ít nhất cũng phải giam giữ mấy ngày mới phải.

“Ha ha! Anh lợi dụng lòng thương người của họ. thôi mà. Anh nói với họ là em đang có bầu nên cần có người chăm sóc..”, Trương Trần cười hì hì, lúc sau lộ ra biểu cảm đau đớn.

Không biết từ lúc nào đôi bàn tay nhỏ nhắn của Phương Thủy Y đặt vào hông của Trương Trần rồi néo một cái khiến Trương Trần há hốc mồm kêu đau.

“Hì hì”, Phương Thủy Y không kìm nổi mà bật cười, xem ra tên này cũng không đáng ghét lắm, không biết học được kiểu mồm mép lém lỉnh từ khi nào, lại còn nói người ta mang bầu nữa, sao lại bịa giở như vậy chứ?

“Chúng ta mau chạy thôi, lát nữa người ta mà điều tra ra thì sẽ thả chó ra cắn người đấy”, Trương Trần cười hì hì rồi kéo tay Phương Thủy Y chạy về phía trước.

Ánh mặt trời như chiếu xuống bóng hình của hai người khiến cho hai cái bóng như kéo dài năm sáu mét.

“Đứng lại”, đột nhiên vang lên tiếng quát lớn. Vương Đại Long ở một bên

nhảy ra phá vỡ bầu không khí lý tưởng này. Ban này gã còn tưởng mình bị bại lộ rồi cơ.

Chương 127: C127: Tất cả người đều nghe lời ông hết

Sau khi Vương Đại Long nhảy ra thì phía sau gã cũng xuất hiện mười mấy người chặn đường đi phía trước lại.

“Các người... Các người là ai?”, Phương Thủy Y sợ đến mức dừng bước chân rồi nắm chặt vai Trương Trần.

“Hi hi, cô em này trông được đấy chứ”, Vương Đại Long cười hề hề, còn những tên phía sau gã thì càng vui như nở hoa. Bởi vì Vương Đại Long đã nói, cô em này bọn chúng có thể chơi đùa thoải mái, chỉ cần không chết là được.

Bọn chúng đều hưng phấn không ngừng, đang nghĩ xem tối nay sẽ phô ra tất cả các tư thế.

“Cô em này! Cô dám đánh mẹ của đại ca chúng tôi mà còn dám hỏi chúng tôi là ai hả?”

“Hi hi! Đợi quay về cô ấy sẽ biết sự lợi hại của anh em chúng ta thôi. Vẫn quy tắc cũ nhé, chơi vật tay, ai thắng thì người đó chơi đầu tiên”.

“Vậy thì không được, có ai không biết là cậu lực mạnh nhất chứ, lần này đổi người khác đi...”

Một tên đàn em phía sau Vương Đại Long cười không ngượng. Mặc dù lời nói có chút đòi bại nhưng Trương Trần vẫn có thể nghe ra rốt cuộc là chuyện gì?

“Mày là con trai của bà cụ Hình?”, Trương Trần hỏi.

“Đúng vậy”, Vương Đại Long gật đầu nói. Gã nhìn Phương Thủy Y một lượt rồi nói với Trương Trần: “Không biết là ai mà dám động vào à, đừng nói là ông đây không cho mày cơ hội nhé. Bây giờ mày lột sạch cô gái bên cạnh mày rồi dâng đến đây, sau đó mày đập đầu trước tao ba cái thì may ra tao sẽ cân nhắc có tha cho mày không?”

“Trương Trần”, Phương Thủy Y sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, không kìm nổi mà nắm chặt quần áo của mình, sau đó bám chặt vào Trương Trần. Đám người này vừa nhìn đã biết không phải người tốt, nếu như rơi vào tay chúng thì cô không thể tưởng tượng nổi mình sẽ có kết cục như nào.

“Đừng sợ, đám rác rưởi thôi mà”, Trương Trần an ủi cô nhưng Phương Thủy Y đâu có yên tâm. Đây không phải là Vương Nhị Ngư, trên người đám này đều có gậy gộc, một mình Trương Trần làm sao đánh lại nổi.

“Mày... Lời ban nãy của mày là thật sao?”, Trương Trần nheo mắt lại rồi hỏi.

“Đúng thế”, Vương Đại Long gật đầu, trong tay cầm đao con bướm, xem ra là cho Trương Trần ăn đòn là cái chắc rồi.

“Ha ha”, Trương Trần lắc đầu cười, lấy điện thoại ra nhấn một tin nhắn với bốn chữ đơn giản: “Không chết là được”.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đang tập trung người lại để chạy đến đây, khi nhận được tin nhắn thì ngậy người ra.

“Tôn Khuê Sơn! Lần này không thể cho thằng nhóc đó yên ổn rồi, ông vẫn muốn bảo vệ hắn sao?”, Triệu Chí Hào nhìn tin nhắn rồi hỏi Tôn Khuê Sơn.

Vốn dĩ sau khi quay về hai người này định điều tra chút thông tin về bà cụ Hình nhưng lại phát hiện ra con trai cả của bà ta có chút quan hệ với em trai của Tôn Khuê Sơn là Tôn Khuê Minh.

Ban đầu Trương Trần nói đừng làm mọi chuyện quá lên là được nên ông ta cứ nghĩ đánh cho Vương Đại Long một trận như đòn rồi đuổi ra khỏi Hoài Bắc là xong. Nhưng ban nầy tin nhắn của Trương Trần gửi đến thì chắc chắn bên Trương Trần lại xảy ra biến cố rồi, vì thế mới thông báo lại lần hai cho họ.

“Ông xem tình hình rồi giải quyết đi, tất cả người đều nghe lời ông hết”, Tôn Khuê Sơn nói.

“Được”, Triệu Chí Hào gật đầu, cầm bộ đàm lên thản nhiên nói: “Đánh phé tứ chỉ, cho ngấp ngoái cũng được”.

Giọng điệu của ông ta vô cùng bình tĩnh, giống như giết một con gà vậy. Dù sao thì ông ta cũng là ông trùm của Hoài Bắc và cũng là bại tướng dưới tay Trương Trần, cộng với bản lĩnh của Trương Trần nên ông ta mới phục tùng theo. Chứ đổi lại là người khác, thử sai khiến ông ta mà xem?

Ở bên này, Trương Trần cất điện thoại vào rồi nhìn Phương Thủy Y đang vô cùng kinh hãi. Tiếp đó anh ôm cô vào lòng, trong lòng cười thầm. Nếu là ngày thường, anh mà dám ôm Phương Thủy Y thì ăn đòn là cái chắc nhưng lần này Phương Thủy Y lại chủ động sà vào lòng anh.

Kể ra anh vẫn phải cảm ơn cái thằng được: nhiều người xưng là anh Long kia.

“Đừng sợ, anh dám cá là nhiều nhất trong vòng năm phút là chúng ta có thể bình an vô sự, em tin không?”, Trương Trần cười nói.

“Thật không?”, Phương Thủy Y lo lắng hỏi nhưng nói chung có Trương Trần an ủi nên kể cả cô có sợ thì cũng không sợ quá đâu.

“Tất nhiên là...”, lời nói chưa dứt thì đúng lúc này, âm thanh ma xát chói tai truyền đến.

Bảy tám xe Benz lao tới, khói mù đặc quánh dưới lốp xe. Xe vẫn chưa dừng

hắn thì bên trên đã có mấy chục người đàn ông tay cầm gậy bóng chày từ trên xe nhảy xuống.

Vương Đại Long cũng sợ ngậy người với cảnh tượng đột ngột này. Gã vẫn chưa phản ứng lại thì đám người đó đã xông lại.

Chương 128: C128: Sao mẹ đến đây

“Con mẹ nó, chuyện gì vậy?”, Đám người Vương Đại Long mắng một câu nhưng chúng đã không còn dũng khí giao đấu nữa mà chạy luôn.

Bởi vì chúng nhìn thấy mấy chục người này nhảy xuống, ngoài ra ở phía không xa còn có bốn năm cái xe tương tự đang lái đến.

Như vậy thì không thể đánh lại nổi rồi, ban nãy chúng còn dám dăng muốn đưa Phương Thủy Y quay về để vui vẻ một phen nhưng lúc này như chó mất nhà vậy.

Bụp, bụp, bụp! Đám người đó cầm gậy đánh người của Vương Đại Long, bốn người đánh một tên, ra tay không chút nể tình nào. Cùng với những tiếng xương cốt gãy vụn và tiếng kêu thảm thiết thì cũng có nghĩa là tứ chỉ của chúng đã bị đánh phế.

Chưa đầy bao lâu, bảy tám tên đều bị đánh phế tứ chỉ đến nỗi không bò nổi trên đất.

Vương Đại Long chỉ cảm thấy sống lưng nổi gai, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Đám người này rất cuộc có lai lịch như nào mà không nói hai lời đã ra tay rồi. Chuyện này không hợp quy tắc cho lắm.

“Các anh em, các người là nhóm xã hội đen nào vậy?”, Vương Đại Long hét lớn.

“Đánh”, câu trả lời của đám người đó chỉ có một chữ.

Vương Đại Long cũng không ngốc, một mình gã chắc chắn không đánh nổi

nhiều người như vậy rồi. Gã cũng không thể để ý đến các anh em của mình nữa, trong lúc nguy cấp gã vẫn biết chuồn là thượng sách.

Vương Đại Long lấy đao con bướm của mình ra, hai đao đã làm một người bị thương. Dựa vào. khoảng không đó, gã không nói gì mà liều mạng chạy về ngã tư phía trước.

Nhưng Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đã điều động hai mươi bảy xe Benz, hơn hai trăm người, vậy thì gã chạy ra ngoài đâu có dễ thế.

Vương Đại Long lúc này chờ người ra. Gã đứng ở giữa ngã tư nhìn đám người từ bốn phương tám hướng bước lại. Gã rất muốn biết, rốt cuộc mình đã đắc tội với ai, và ai có năng lực thoát cái đã điều động được nhiều người như này.

Lần này, trừ khi gã mọc thêm cánh bay lên trời, nếu không thì sẽ giống như kết cục của bá vương Hạng Vũ thời xưa, hưởng hồ hiện giờ gã chỉ là một tên côn đồ thôi.

Đám người từ bốn phương tám hướng cách Vương Đại Long tầm hơn mười mét, bọn họ đột nhiên xông lại rồi vây lại theo kiểu chiếc sủi cỏ, còn Vương Đại Long ở bên trong. Họ đồng loạt giơ gậy lên đập về phía Vương Đại Long.

Từng cây gậy đập xuống người Vương Đại Long. Gã chỉ cảm thấy xương cốt đau buốt. Gã thấy hận vì đến giờ vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Rất nhanh, Vương Đại Long bị đánh đến nỗi không bò dậy được.

Mấy người lên trước bắt gã lại, sau đó đi về phía chiếc xe Rolls Royce ở phía không xa.

Cửa xe được mở ra rồi Vương Đại Long bị ném vào trong.

Hiện giờ Vương Đại Long còn không còn sức cự quạ nữa. Gã cố gượng

ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy phía trước có hai người bước lại thì trong lòng như lạnh băng.

Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào, hai người nắm thực quyền của hai gia tộc ra tay cùng lúc thì gã chạy kiểu gì?

“Ông chủ Tôn! Tôi là bạn với Tôn Khuê Minh, chuyện này là sao vậy?”, Vương Đại Long hỏi có chút không cam tâm.

Nhưng Tôn Khuê Sơn căn bản không để ý đến gã. Gã đã cố hết sức rồi, nếu trách thì chỉ trách bà cụ Hình tự tìm cái chết, cộng với việc ban nãy gã nói những lời chọc tức Trương Trần.

“Gọi điện cho người nhà của anh, gọi hết những người có liên quan đến anh đến đây, tôi có thể tha cho các người đường sống..”, Triệu Chí Hào nói.

Vương Đại Long như rơi vào tuyệt vọng. Có nghĩa là gì đây, nếu gã tự mình gọi điện thì có thể có đường sống, nếu như gã không làm thì Triệu Chí Hào sẽ diệt cả nhà gã sao?

Vương Đại Long gật đầu. Gã biết rằng mình không còn lựa chọn nào khác, cứ coi như hai ông trùm trước mặt gã ném hết người nhà của gã xuống sông dìm chết thì cũng không ai biết. Gã chỉ có chút không cam tâm, hỏi: “Rốt cuộc tôi đã đắc tội với ai?”

“Trương Trần!”, Triệu Chí Hào thản nhiên nói. “Cái gì?”, Vương Đại Long trợn trừng mắt rồi

không nói nên lời. Sắc mặt của gã vô cùng phức tạp, không biết trong lòng có cảm nghĩ như nào.

“Vợ à! Đám người đó không phải đến tìm chúng ta đâu”, Trương Trần chủ động ôm lấy Phương Thủy Y, còn cô thì vùi đầu mình vào trong ngực anh.

Ban nãy có ít nhất hơn trăm người xông ra, ai nấy đều cầm gậy bóng chày

trong tay với vẻ dữ tợn. Phương Thủy Y đã bao giờ nhìn thấy cảnh đó đâu nên sợ đến nỗi nhảy lên ôm Trương Trần, run rẩy rồi vùi cả đầu vào ngực anh.

Trương Trần an ủi Phương Thủy Y: “Mọi người đi hết cả rồi”.

“Á?”, Phương Thủy Y lén nhìn một cái mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ đến tận cổ. Cô vội nhảy xuống, ngưng ngưng mà không dám ngẩng đầu lên.

“Và... Về nhà thôi”, Trương Trần cố nhin cười, nói một câu.

“Được, được thôi”, Phương Thủy Y nói có chút ấp úng nhưng cũng may là Trương Trần không nhắc đến tư thế của cô ban nãy, nếu không thì cô thật sự muốn tìm cái lỗ mà chui vào mất.

Hai người về đến nhà, vừa mở cửa ra thì phát hiện Trương Quốc Hồng ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt ưu sầu.

“Mẹ... Sao mẹ đến đây?”, Phương Thủy Y hỏi.

“Thủy Y”, Trương Quốc Hồng đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Phương Thủy Y, sau đó lao đến ôm cô vào trong lòng, khóc lớn: “Thủy Y! Con không sao là tốt rồi. Ban nãy mẹ đến chỗ con, nghe họ nói là con bị bắt đi. Tất cả đều tại tên vô dụng Trương Trần kia, đến người phụ nữ của mình mà cũng không bảo vệ nổi”.

“Mẹ, không phải đâu”, Phương Thủy Y nghĩ đến việc Trương Trần vì cô mà đánh nhau với Vương Nhị Ngưu.

“Thôi, không nói đến tên vô dụng đó nữa. Con ra được là tốt rồi, mau nói đi, sao mà con lại ra được. Con không biết là mẹ lo chết đi được. Bố con ra ngoài tìm bạn giúp các con đây”.

Lúc này Phương Thủy Y mới biết sau khi cô có được mỗi đầu tư, Trương

Quốc Hồng có chút việc muốn căn dặn cô. Sau khi đến đây thì Trương Quốc Hồng gặp mấy bà già đi tản bộ nên các bà ấy nói hết mọi chuyện cho Trương Quốc Hồng rồi.

Phương Thủy Y nói hai câu cho xong, vì thật ra cô cũng không biết mình ra được kiểu gì. Trương Trần gọi cô đi thì cô đi theo anh thôi.

Lúc này, cửa biệt thự được mở ra, Phương Thiên Bằng vẫn chưa bước vào thì giọng ông đã truyền vào rồi.

“Bà à, tôi tìm được người cứu con gái mình rồi, lần này chắc chắn không có vấn đề gì”.

Chương 129: C129: Một triệu tệ

Lúc Phương Thiên Bàng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì đờ người ra. Chẳng phải... Con gái ông bị bắt vào đồn rồi sao?

“Bà xã à, chuyện gì vậy?”, Phương Thiên Bàng hỏi.

“Lại còn chuyện gì nữa, thì là bình an vô sự rồi đó thôi”, Trương Quốc Hồng trợn trừng mắt, nói: “Được rồi, ông không cần nhờ đến các mối quan hệ của ông nữa đâu, chắc là ông cũng không tìm nổi đâu”.

“Nhưng... Nhưng vấn đề là tôi tìm rồi và họ cũng đồng ý giúp rồi”, Phương Thiên Bàng khóc không ra nước mắt. Như này có khác gì kiệu hoa đến nhà chỉ đợi lên kiệu thôi nhưng lại nói là không lấy chồng nữa, chẳng phải là buồn cười lắm sao?

“Vậy bà nói phải làm thế nào?”, Phương Thiên Bàng khoát tay với vẻ những gì cần làm tôi đều làm hết rồi, bà xem mà giải quyết đi.

Trương Quốc Hồng cũng có chút khó xử. Lúc còn ở nhà họ Phương địa vị của họ đã không bằng ai rồi, đến giờ bị đá ra khỏi nhà, giờ đây có thể nói là chẳng khác gì với dân thường. Đến bây giờ mà người ta vẫn vui vẻ giúp họ thì ít nhiều cũng là tình cảm lắm rồi.

“Như này đi! Chúng ta mời người ta ăn cơm rồi nói ra chuyện này, tin rằng họ sẽ hiểu cho. Hơn nữa, người mà ông tìm chẳng phải cũng không có năng lực sao?”, Trương Quốc Hồng nói.

Phương Thiên Bàng gật đầu, xem ra cũng chỉ có thể như thế thôi.

“Thủy Y! Buổi tối đi ra ngoài với bố mẹ một chuyến”, sau khi quyết định, Trương Quốc Hồng liền sắp xếp gặp mặt ở một nhà hàng, con gái mình là nhân vật chính thì chắc chắn phải có mặt.

Còn về Trương Trần muốn đi cũng không được, chỉ có thể ở nhà ăn cơm cho no cái bụng.

Trương Trần cũng không nói gì. Buổi tối sau khi đám người Trương Quốc Hồng đi thì Trương Trần tự làm một bữa thịnh soạn vừa ăn vừa lấy sách y ra để nghiên cứu.

Nhà hàng Triều Huy mặt tiền không lớn, có bốn tầng, có thể miễn cưỡng gọi là nhà hàng ba sao. Ở đây thông thường là nơi cán bộ nhân viên tụ họp, nói một cách tương đối thì cũng khá rẻ.

Vì thế mà Trương Quốc Hồng đã chọn nhà hàng này, dù sao thì bọn họ cũng bị đá ra khỏi nhà họ Phương rồi nên trong tay cũng không có quá nhiều tiền.

Ba người nhà Phương Thủy Y ngồi xuống chưa lâu thì có một người đàn ông đầu hói vội vã bước tới.

Phương Thiên Bằng vội lên trước, cười nói: “Giám đốc Ngưu! Cảm ơn ông bận trăm công nghìn việc mà vẫn bớt chút thời gian đến, mời ông ngồi”.

“Ha ha, có gì đâu, đều là bạn cũ mà, ông đã mở lời thì sao tôi không giúp được”, Ngưu Hà Anh cười ha ha rồi ngồi xuống phụ một cái.

Vợ chồng Trương Quốc Hồng có chút cảm động, không nói gì khác, chỉ đơn giản câu đó thôi nghe thấy đã ấm lòng rồi.

Nhưng lúc này trên mặt Phương Thiên Bằng lại đầy vẻ khó xử, cười nói: “Giám đốc Ngưu! Đây là con gái của tôi, tên là Thủy Y”.

“Ha ha! Trông xinh quá”, ánh mắt giám đốc Ngưu nhìn Phương Thủy Y một lượt, đột nhiên nhớ đến gì đó, nói: “Ông tìm tôi giúp là giúp cháu nó sao?”

“Đúng rồi”, Phương Thiên Bằng gật đầu, ngại ngùng nói: “Giám đốc Ngưu! Là như này, hiện giờ con gái tôi đã không sao rồi, vì vậy cũng không dám làm phiền ông nữa, nên hôm nay mời ông đến đây nói với ông một tiếng”.

“Gì cơ?”, giám đốc Ngưu đang cười tươi, vừa nghe thấy thế thì sắc mặt biến đổi, nói với vẻ không vui: “Phương Thiên Bằng, ông đang giỡn tôi hả? Chuyện đã nói xong xuôi rồi, giờ nói không làm là không làm. Tôi coi ông là bạn nên mới đồng ý giúp ông, tôi cũng nhờ các mối quan hệ rồi, giờ ông lại nói với tôi là ông không cần nữa?”

Phương Thiên Bằng nghe đến đây cũng có chút xấu hổ. Ông ta cũng không ngờ người bạn này của mình lại làm việc nhanh như vậy.

Trương Quốc Hồng cũng cảm thấy ngại, khó khăn lắm mới có người thật lòng muốn giúp họ nhưng nhà bà ta lại không cẩn thận làm họ tụt hứng. Bà ta nói với vẻ ngại ngùng: “Anh Ngưu ạ! Thật lòng xin lỗi anh, con gái của tôi cũng không có chuyện gì to tát, vào đồn làm xong thủ tục rồi lại được ra. Tại ông nhà tôi lo lắng quá mức nên mới vội đi tìm anh giúp”.

“Như này đi! Anh thấy đấy, chúng tôi cũng biết lỗi rồi, anh xem anh đã “giúp chúng tôi bao nhiêu thì chúng tôi sẽ gửi anh”.

Nghe đến đây, Ngưu Hà Anh mới lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Làm gì đến nỗi đó, đều là bạn bè mà, tôi có thể hiểu được. Tôi nghĩ con gái của hai người có thể ra được, có lẽ cũng vì đút lót trót lọt đấy. Nếu bị bắt vào đó ít nhất cũng phải ở lại mấy ngày, chứ đâu

được ra nhanh như thế”.

“Còn về tiền thì cũng không đáng bao nhiêu, các người đưa tôi một triệu tệ là được”.

“Gì cơ? Một triệu tệ?”, nghe đến đây, ba người nhà Phương Thủy Y đều trợn trừng mắt, đây có khác nào lấy mạng của họ, họ đi đâu lấy một triệu tệ bây giờ?

Vốn dĩ khi bị đá ra khỏi nhà họ Phương, một số cổ phần của họ được đổi thành tiền mặt thì còn được chút tiền. Nhưng bà cụ Phương lại không nhắc đến chuyện này. Hiện giờ họ có thể ăn cơm được ở đây đã là tốt lắm rồi, chứ làm gì có nhiều tiền tiết kiệm đâu.

Chương 130: C130: Mọi người có tin không

“Anh Ngưu! Tình hình nhà chúng tôi chắc anh cũng biết rồi, chúng tôi làm gì có nhiều tiền như vậy. Hơn nữa, buổi trưa Thủy Y nhà tôi đã được ra rồi mà..”, nói đến câu sau thì giọng nói của Trương Quốc Hồng nhỏ hẳn đi, ý tứ rất rõ ràng, đây nào phải là nhờ ông giúp. Vẫn còn định khách khí với ông một chút mà ông còn ngoác cái mồm ra.

Ngưu Hà Anh cười ha hả, dường như vẫn chưa nghe hiểu trong lời có ý của Trương Quốc Hồng, vẫn tiếp tục nói: “Cô ạ! Tôi cũng hiểu ý cô nhưng trên đời này đâu có cái lý không có tiền mà giải quyết được việc. Tôi cũng thấy tình hình nhà các người rồi, không có tiền cũng không sao. Chẳng phải trên danh nghĩa các người còn hai căn nhà sao, tôi thấy cũng được mà”.

Nói đến đây, đến thẳng ngốc cũng nghe rằng Ngưu Hà Anh có chủ ý gì. Trương Quốc Hồng giận đến nổi khuôn mặt già nua đỏ ửng lên. Bà ta trợn trừng mắt nhìn Phương Thiên Bàng, đây đâu phải là nguyện ý giúp đỡ bọn họ mà rõ ràng là nhắm trúng hai căn nhà của họ rồi.

Mặt Trương Quốc Hồng trầm xuống, bà ta nói với vẻ không vui: “Anh Ngưu! Chúng tôi không có nhà đâu. Hơn nữa làm sao tôi biết được con gái tôi ra được là nhờ anh ở phía sau giúp đỡ cơ chứ?”

“Cô nói như vậy là muốn chối bỏ rồi quyt tiền hả?”, Ngưu Hà Anh cười híp mắt nhìn Trương Quốc Hồng, sau đó hỏi Phương Thiên Bàng: “Ông cũng nghĩ thế sao?”

“Giám đốc Ngưu! Ông làm vậy thật sự có chút quá đáng”, Phương Thiên Bàng nói có chút không Vui.

“Quá đáng?”, Ngưu Hà Anh hừ lạnh một tiếng, đập bàn quát lớn: “Phương Thiên Bàng! Ban đầu là ông đến tìm tôi chứ không phải tôi đến van nài ông. Giờ người nhà ông ra được rồi, không sao rồi thì ông định đá văng tôi ra, trên đời này đâu có cái lý đó”.

“Tôi coi ông là bạn nên mới nói những lời này, nếu như ông không coi tôi là bạn thì đừng trách tôi không khách khí. Trong vòng ba ngày tôi sẽ khiến các người phải rút ra khỏi Hoài Bắc, ở đây sẽ không còn nơi dung thân cho các người nữa đâu”.

Phương Thiên Bàng mí mắt giật giật, ông ta biết người trước mặt mình không dễ dây vào. Ông ta ngay lập tức cười trừ, nói: “Giám đốc Ngưu! Nào, tôi rót rượu cho ông, chúng ta uống một ly trước đã rồi từ từ nói chuyện”.

“Ông xem có thể ưu đãi một chút không, nếu như nhà đưa cho ông thì chúng tôi ở đâu?”

Ngưu Hà Anh căn bản không coi Phương Thiên Bàng ra gì, ông ta dùng tay hất đổ cốc rượu, lạnh lùng nói: “Nếu như người khác tìm tôi giúp mà bỏ ra một số tiền, phải chăng tôi cũng phải nói cho họ nên kiếm tiền lại bằng cách nào?”

“Phương Thiên Bàng! Tôi cũng không nói lời thừa với ông nữa, ông không có tiền, nhà cũng không muốn bỏ ra, vậy thì được thôi. Con gái ông xinh đấy, để nó đi theo tôi, chuyện này coi như xong. Nếu không thì tối nay mà các người an toàn về được nhà thì tên tôi sẽ viết ngược lại”.

“Ồ, nói như vậy thì ông rất lợi hại?”, đột nhiên một giọng nói truyền tới. Chỉ thấy một người đàn ông đeo kính gọng vàng bưng chén rượu bước vào.

“Lại còn không à”, Ngưu Hà Anh đắc ý cười. Nhưng sau đó thần sắc của ông ta biến đổi mạnh, quay đầu nhìn người đó thì kinh hãi vô cùng. Ông ta vội đứng lên run rẩy nói: “Cục... Cục trưởng Hàn....”

Người đến là cục trưởng Hàn, ông ấy không thèm để ý đến Ngưu Hà Anh

mà nhìn về phía Phương Thủy Y, cười nói: “Cô chính là vợ của hội trưởng Trương sao? Chuyện ngày hôm nay là do tôi không tốt, tại nhiều việc quần lầy quá nên không thể đích thân đến đền tội được. Giờ gặp ở đây cũng là cái duyên, tôi kính cô một chén”.

“Á”, Phương Thủy Y nét mặt cứng đờ. Cô chỉ gặp cục trưởng Hàn một lần chứ không biết thân phận của đối phương. Nhưng ban đầu khi thấy người khác trong phòng thẩm vấn đều cung kính với ông ấy, hơn nữa Ngưu Hà Anh mở miệng gọi cục trưởng Hàn thì cô phần nào cũng đoán được thân phận của ông ấy rồi.

Uống rượu xong, cục trưởng Hàn đặt chén xuống, cười nói: “Đây là chuyện gì vậy, nói tôi nghe xem nào, mọi chuyện đã có tôi giải quyết”.

Lúc này trong đầu Phương Thủy Y toàn là câu nói Xợ của hội trưởng Trương chứ đâu có nghe thấy cục trưởng Hàn nói gì. Trương Quốc Hồng vừa thấy người đến khí thế oai hùng rồi sắc mặt Ngưu Hà Anh biến đổi nên bà ta liền nói rõ ràng câu chuyện cho cục trưởng Hàn nghe.

“Ha ha”, cục trưởng Hàn cười một tiếng rồi nói kiêu đũa: “Ông có thể tìm người để cho cô Phương đây ra được ngoài ư? Ông nói thử xem, người ông tìm là ai, tôi xem tôi có quen người đó không?”

“Cục... Cục trưởng Hàn! Ông nói đùa rồi, tôi đâu có bản lĩnh đó”, Ngưu Hà Anh nói với vẻ run rẩy, trong lòng như bị lừa đá cho một cái. Sao cái nhà này lại quen cục trưởng Hàn chứ. Nói đi cũng phải nói lại, mẹ kiếp, đã quen cục trưởng Hàn rồi còn đến tìm tôi giúp nữa, chẳng phải cố ý chơi đểu tôi sao?

“Ồ? Không có bản lĩnh đó, vậy thì ông dứt lốt một triệu tệ kia là dứt cho ai. Ông xem, ông định nói ở đây hay là tôi đưa ông đi rồi ông mới nói?”

Ngưu Hà Anh sắp khóc đến nơi, thân phận của họ đúng là một trời một vực. Nếu như bị dẫn đi thì ông ta còn yên ổn được không?

“Cục trưởng Hàn! Tôi sai rồi, tôi đáng chết”, Ngưu Hà Anh vừa nói vừa tát vào mặt: “Tôi tiện miệng nói bừa thôi, tôi gạt họ thôi”.

“Cút, nếu như có lần sau thì sẽ không dễ dàng như này đâu”, cục trưởng Hàn khẽ quát một tiếng, Ngưu Hà Anh không dám cầm cả áo khoác ngoài mà chuồn mất.

“Ha ha! Cô Trương! Xin gửi lời hỏi thăm của tôi đến hội trưởng Trương, ở đằng kia tôi còn bạn, mọi người cứ ăn đi, tôi không quấy rầy nữa”. Cục trưởng Hàn mỉm cười, cầm cốc của mình rời đi.

Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng trợn tròn mắt, sau đó nhìn con gái mình, nói với giọng kỳ quái: “Con gái à, chuyện gì vậy?”

“Con cũng không biết nữa, mọi người có tin không?”, Phương Thủy Y nói với giọng yếu ớt.

“Vậy, hội trưởng Trương là thế nào, còn gọi con là vợ hội trưởng nữa?”

“Không... Không phải là Trương Trần đấy chứ...?”, Phương Thủy Y nói với giọng kỳ quái, sau đó lắc mạnh đầu. Bản thân cô cũng không tin, huống hồ là mẹ mình trước nay vẫn không coi trọng chồng mình.

Chương 131: C131: Tất nhiên là không phải

Nếu đã giải quyết được rồi thì họ cũng không cần phải ở lại nữa, chỉ tiếc là cả bàn toàn thức ăn ngon, bỏ ra hơn năm ngàn tệ nên Trương Quốc Hồng cũng cảm thấy xót tiền.

Ngày hôm sau, Phương Thủy Y vẫn bận rộn với việc lập nghiệp của mình, còn Trương Trần thì nằm dài ở nhà, thỉnh thoảng thì hỏi Chu Viên Viên xem quán thuốc ở đó thế nào rồi, còn không thì lại nói chuyện điện thoại với Triệu Chí Hào một lúc.

Tầm chín giờ, Trương Trần vừa đặt quyển sách xuống thì đột nhiên điện thoại vang lên.

“Cậu Trương! Xảy ra chuyện rồi, tôi nhận được lá thư yêu cầu pháp lý của nhà họ Mã. Bọn họ nói thuốc chữa trị bệnh tim của chúng ta là ăn cắp thành quả nghiên cứu của họ nên muốn kiện chúng ta. Cậu có đoán ra người được ủy quyền là ai không?”

Vừa nhận điện thoại thì giọng nói sốt sắng của Triệu Chí Hào vang lên, Trương Trần suy nghĩ chút: “Phải chăng là Phương Đại Vĩ?”

“Đúng vậy”, Triệu Chí Hào gật đầu mắng: “Cái tên khốn nạn đó, lần trước bỏ chúng ta đi còn lần này thì làm chân sai cho nhà họ Mã. Lần trước nên tìm cơ hội cho hắn ta ngồi tù rồi”.

“Không đến nỗi đấy chứ”, Trương Trần cười nói. Lúc đó e ngại trước uy thế của nhà họ Mã nên anh có thể hiểu được cách làm của Phương Đại Vĩ. Nhưng giờ hắn ta lại quay lại cắn mình một cái thì hơi khó coi.

Trong điện thoại truyền lại tiếng thở dài và lo lắng: “Cậu Trương à, cậu không biết đâu, lần trước tôi đưa hẳn ta đến giúp cậu xử lý nhà họ Phương là vì tên đó là luật sư có trình độ. Những vụ án trong tay hẳn mà thắng kiện được đều là 70%, đây là con số đáng sợ đến nhường nào”.

“Chúng ta không ăn trộm phương thuốc thì ông sợ cái gì. Nói chuyện sau đi, vợ tôi gọi điện tới”, Trương Trần nói một câu, sau đó nhìn trên điện thoại có một số khác gọi đến nên bắt máy luôn.

“Trương Trần! Mẹ bảo chúng ta đến chỗ mẹ một chuyến”.

“Ừ”, Trương Trần không nói gì nhiều, anh cúp điện thoại rồi lái xe đến khu nhà của Trương Quốc Hồng.

Lúc Trương Trần đến thì Phương Thủy Y đã ở dưới tầng đợi rồi. Tiếp đó hai người cùng nhau gõ cửa đi vào trong phòng.

“Phương Thiên Quang..”, Trương Trần vừa vào thì thấy lão già Phương Thiên Quang ngồi ở đó nên trong lòng liên hiểu được. Nếu Triệu Chí Hào nhận được giấy triệu tập của tòa án thì chắc chắn lần này Phương Thiên Quang đến đây cũng vì chuyện này chẳng?

“Được rồi, hai đứa nó đến rồi, anh có gì thì nói đi?”, Trương Quốc Hồng lạnh lùng nhìn Phương Thiên Quang nói. Nhìn thái độ của bà ta thì rõ ràng giờ đã không còn chút thiện cảm gì với nhà họ Phương nữa rồi.

“Ha ha! Em dâu đừng vội, tôi nói là có chuyện có thể thay đổi vận mệnh của các người thì sẽ không gạt các người đâu”.

Phương Thiên Quang cười một cái rồi từ trong túi công văn lấy ra một lá thư ném cho Trương Quốc Hồng, nói: “Xem đi”.

“Tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp phương thuốc của gia tộc nhà họ Mã và của nhà họ Phương..”.

Trương Quốc Hồng nhìn tỉ mỉ các thông tin bên trên, lúc này hừ lạnh khinh bỉ: “Tập đoàn Mạt Lâm thì có liên quan gì đến chúng tôi. Nếu không còn chuyện gì khác thì mời anh rút đi”.

“Ha ha! Xem ra thời gian này em dâu bận đến nỗi không có thời gian xem tin tức rồi. Tập đoàn Mạt Lâm là của nhà Triệu Chí Hào và phương thuốc bọn họ nghiên cứu ra, chúng tôi nghi ngờ là nhà cô ăn cắp ở chỗ mẹ, sau đó đưa cho Triệu Chí Hào”.

“Chúng tôi đã điều tra thành phần trong đó rồi, phần lớn đều giống nhau. Có thể nói, khả năng là giống 99%”.

“Anh đừng có ăn nói hàm hồ ở đây, chúng tôi không có liên quan gì với Triệu Chí Hào cả, càng không biết đến phương thuốc gì?”, Trương Quốc Hồng hừ lạnh một tiếng rồi ném giấy triệu tập kia lên trên bàn trà.

“Có hay không thì không phải cô nói là được và cũng không phải tôi nói”, Phương Thiên Quang cười khinh một cái rồi nói với giọng chế giễu: “Cô có thể xé lá thư đó, dù sao thì đến lúc đó các người không đến tòa án thì sẽ xử các người vắng mặt thôi”.

“Có mỗi lá thư triệu tập thôi mà ông phải đích thân đến tận đây, chắc là đến thị uy đây mà?”, Trương Trần cười nói. Người khác có thể không rõ nhưng bản thân anh và bà cụ Phương đều hiểu. Nhà họ Phương muốn kiện tụng, kể cả có mời luật sư giỏi cỡ nào thì cũng không làm nổi. Bởi trong lòng bà cụ Phương hiểu rõ, phương thuốc của bà ta không có ai động vào, còn trước đó Trương Trần cũng không biết đến chuyện này.

“Tất nhiên là không phải”, Phương Thiên Quang cười. Một lá thư thôi mà, đâu cần ông ta phải đến một chuyến, chỉ là tiện đường mà thôi.

Ông ta lấy ra một tấm séc đặt trên bàn trà, bên trên là một dãy số, nhìn kỹ thì cũng phải lên đến hai triệu tệ.

“Em dâu, cả chú Ba nữa, để tôi giới thiệu với các người một chút nhé! Đã điều tra ra thành phần thuốc của tập đoàn Mạt Lâm rồi, cộng với nhà họ Mã đứng sau giúp sức và có cả luật sư nổi tiếng Phương Đại Vĩ giúp, vậy thì vụ kiện lần này các người đã thua một nửa rồi”.

“Mẹ đã nói, cho các người một cơ hội. Chỉ cần nhà các người có người dám nhận mình ăn cắp phương thuốc rồi đưa cho nhà họ Triệu, vậy thì hai triệu tệ này sẽ là của các người”.

“À phải rồi, sau này còn được thêm mười tám triệu tệ nữa, tổng cộng là hai mươi triệu...”

Chương 132: C132: Đừng mà

“Hai mươi triệu tệ...”, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng chật vật nuốt nước bọt. Cả đời này họ chưa từng nhìn thấy hai mươi triệu tệ, nhà họ Phương từ lúc nào lại trở nên nhiều tiền như vậy?

Phương Thiên Quang tiếp tục nói: “Mẹ đã nói, hi vọng người đứng ra nhận là Trương Trần. Giờ Trương Trần đến rồi, nếu các người nói với Trương Trần thì hai mươi triệu tệ sẽ là của các người. Còn nếu để tôi nói với Trương Trần thì số tiền này toàn bộ sẽ dưới danh nghĩa của Trương Trần”.

“Đúng là nham hiểm thật”, Trương Trần nói với ánh mắt lạnh lùng. Phương Thủy Y cũng không kìm nổi mà níu chặt vạt áo của Trương Trần.

Chỉ cần là những người quen biết với Trương. Quốc Hồng thì đều biết bà ta là người như thế nào. Dùng ba từ tham tiền, tham thế lực và vô liêm sỉ để miêu tả bà ta là phù hợp nhất. Chính vì Trương Quốc Hồng là mẹ đẻ của Phương Thủy Y nên Trương Trần không nói gì. Chứ nếu đổi lại là người khác, kiểu đáng ghét này Trương Trần hận nổi không thể tát cho mười mấy phát.

Hiện giờ, đứng trước miếng mồi hấp dẫn như này, chỉ cần bà ta có thể khiến Trương Trần tự nhận mình là người ăn cắp phương thuốc, vậy số tiền này sẽ là của bà ta rồi. Bà ta sẽ làm thế nào, kết cục cũng không khó đoán lắm.

“Ha hai! Chú Ba, em dâu! Đây cũng là tôi niệm tình mới nói cho hai người, nếu không tôi đã hẹn trực tiếp Trương Trần để nói chuyện rồi. Các người cố gắng nắm bắt đi, đến lúc đó thì cho tôi câu trả

lời”.

Phương Thiên Quang cười hì hì rồi đẩy tấm séc đến trước mặt Trương Quốc Hồng, nói: “Chỗ này chỉ là thành ý thôi, tôi để lại đây. Mọi người từ từ nói chuyện, từ từ bàn luận, tôi đi trước nhé”.

Làm xong việc mình nên làm, Phương Thiên Quang cười ha ha rồi liếc nhìn Trương Trần một cái, sau đó rời đi.

Trong căn nhà đột nhiên rơi vào yên tĩnh, thậm chí ai cũng nghe thấy tiếng thở của mình.

Trương Quốc Hồng nhìn tấm séc có thể đổi trực tiếp sang hai triệu tiền mặt kia nên mở lời luôn: “Trương Trần lại đây, mẹ nói chuyện với con”.

Trương Quốc Hồng không hề hoài nghi tấm séc này là thật hay giả. Trước đây khi còn ở nhà họ Phương bà ta cũng dùng cái này, chỉ cần bà ta có thể thuyết phục được Trương Trần thì số tiền này sẽ là của bà ta rồi.

“Mẹ à, Phương Thiên Quang chỉ đang muốn dùng kế ly gián thôi, mẹ không nhìn ra sao?”, Phương Thủy Y quát lên.

“Thủy Y, con không hiểu đâu”, Trương Quốc Hồng lắc đầu nói. Bà ta cũng có thể nhìn ra đây là kế ly gián và đây cũng là âm mưu. Nhưng kể cả bà ta biết nhưng vẫn muốn chui vào.

Bởi lẽ, hai mươi triệu tệ quả thật quá hấp dẫn. Kể cả nói ngược lại, bà ta có thể kìm nén trước hấp dẫn đó nhưng kết cục thất bại đã định rồi. Nếu như Trương Trần để ý đến hai mươi triệu tệ này thì Phương Thiên Quang trực tiếp tìm đến Trương Trần, nhà họ Phương vẫn có thể đạt được thứ mà họ muốn, còn bà ta thì không được gì hết.

“Không phải con ăn trộm”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Mẹ biết”, Trương Quốc Hồng gật đầu, nói: “Chuyện này không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là cái hai mươi triệu tệ kia kìa”.

“Ý của mẹ là để con chịu tiếng oan này”, Trương Trần hỏi.

“Đúng vậy”, Trương Quốc Hồng gật đầu nói toạc ra.

Phương Thủy Y không chịu nổi nữa rồi, Trương Trần là chồng cô, nếu mẹ cô mắng vài câu thì cô sẽ không nói gì. Nhưng cái chuyện ngồi tù như này, nếu không cẩn thận là mất cả đời, cô sẽ không bao giờ đồng ý.

“Mẹ à! Chuyện này mẹ đừng có nghĩ nữa, không phải là Trương Trần làm, con sẽ không để anh ý gánh tội oan đâu”.

“Sao con ngốc thế hả? Ngậm miệng lại trước đã”, Trương Quốc Hồng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Trương Trần, hỏi: “Con có đồng ý không?”

“Con không đồng ý”, Trương Trần cũng đưa ra câu trả lời vô cùng thẳng thắn.

Hiếm có khi nào Trương Quốc Hồng không nhảy dựng lên rồi quát mắng, hôm nay bà ta nhìn Trương Trần, chậm rãi nói: “Trương Trần à, đã đến lúc con phải bỏ chút công sức ra rồi. Chỉ cần con vào đó thì Thủy Y sẽ có được hai mươi triệu tệ, con bé sẽ không phải nhìn sắc mặt người khác để sống nữa. Con bé muốn làm gì cũng được, như vậy không tốt sao?”

“Con chỉ là đứa vô dụng, vào tù mấy năm thì đã làm sao? Ngày nào con cũng ru rú ở nhà thì có khác gì với nhà tù đâu?”

“Chỗ tiền này con sẽ không lấy một đồng, vì con sợ bẩn”, Phương Thủy Y nắm chặt tay lớn tiếng nói. Đẩy chồng của cô vào tù để có được số tiền này, nếu như cô dùng nó thì người khác sẽ nghĩ thế nào đây. Cửa ải này cô không qua nổi.

Phương Thiên Bằng cũng gật đầu nói: “Bố ủng hộ con gái...”.

Lúc này, Trương Quốc Hồng nghe con gái và chồng mình nói vậy thì không giữ được bình tĩnh nữa. Bà ta phẫn nộ quay đầu cho Phương Thiên Bằng một cái bạt tai.

“Cái loại vô dụng nhà ông, nếu như không phải ông bắt tài thì con mẹ này có đến nông nổi như ngày hôm nay không? Con gái không hiểu chuyện đã đành, sao ông cũng vậy. Ông bao nhiêu tuổi rồi, ông sắp năm mươi rồi đấy, ông còn có thể giúp gì cho con gái nữa, ông còn giúp được gì cho tôi nữa?”

“Cơ hội tốt như thế này, chỉ cần Trương Trần vào tù thì tiền sẽ về tay, coi như Trương Trần báo đáp chúng ta, nó dựa vào cái gì mà không đi chứ?”

“Có chuyện nên làm, cũng có chuyện không nên làm. Cái bánh bao tẩm máu người như này, tôi nuốt không nổi”, Phương Thiên Bằng lắc đầu, ông ta thể hiện rõ thái độ của mình rồi, tiếp theo có như nào thì ông ta cũng không quan tâm nữa, sau đó ông ta đứng dậy quay về phòng của mình.

“Trương Trần, cậu có đồng ý hay không? Hay là cậu định đi tìm riêng Phương Thiên Bằng để một mình hưởng hết chỗ hai mươi triệu đó”, Trương Quốc Hồng lớn tiếng quát lên, hỏi.

“Khì”, Trương Trần không kìm nổi mà cười kiêu châm biếm, nói: “Được, con đồng ý, tiền thì con không lấy một đồng nào, được chưa?”

“Trương Trần! Đừng mà..”, Phương Thủy Y ôm Trương Trần thấp giọng thút thít. Cô không muốn người đàn ông của mình phải ngồi tù. Mặc dù anh ấy có chút vô dụng nhưng đây không phải là lý do.

“Được rồi, cứ quyết như vậy đi”, Trương Trần cười rồi mở cửa rời đi.

Chương 133: C133: Ông chủ mã cứ yên tâm

Trong nhà họ Phương, tại đại sảnh, giống như trước đây, tất cả mọi người đều có mặt.

Phương Thiên Quang ngồi tại chỗ uống trà, đám người đều đang sốt ruột nhìn ông ta.

“Anh hai, uống từ từ thôi, mau nói xem thế nào rồi?”, Phương Thiên Dương hỏi.

“Ha ha, phải nói chiêu này của mẹ đúng là lợi hại thật đấy, đương nhiên là cũng phải nhờ có ông chủ Mã giúp đỡ nữa!”

Phương Thiên Quang đặt ly trà xuống, cười ha ha rồi kể y nguyên những chuyện xảy ra khi mình ở nhà Trương Quốc Hồng cho mọi người.

“Lần này, nếu thằng Trương Trần không vào tù thì tôi cạy đáy giày của chính mình ngay tại chỗ luôn!”

Phương Thiên Quang hừ lạnh, bà cụ Phương đoán đúng điều bộ nịnh hót của Trương Quốc Hồng, bọn họ muốn Trương Quốc Hồng tự tay đưa Trương Trần vào tù, như vậy mới có thể phá vỡ chút quan hệ cuối cùng của họ, sau đó hai bên trở mặt, họ còn có thể trừng trị Trương Trần một trận ra trò, có thể nói là một mũi tên bắn trúng hai đích.

“Anh hai, sẽ không có vấn đề gì chứ!”, Phương Thiên Dương lo lắng hỏi, Phương Thiên Thành cũng hòa theo một câu.

“Không đâu!”, Phương Thiên Quang nhìn bà cụ Phương đang cười đến không khép được miệng, đặc ý nói: “Đã bao giờ mẹ tính sai đâu, mấy người không thấy đây thôi, khi Trương Quốc Hồng thấy tám séc hai triệu thì mắt đỏ hết cả lên đấy!”

Đúng lúc này, điện thoại Phương Thiên Quang đột nhiên đổ chuông, ông ta nhìn thoáng qua rồi lập tức ra dấu tay ý nói “Suyt!”

“A lô, em dâu à, thế nào rồi?”, Phương Thiên Quang hỏi.

“Tôi đã làm Trương Trần đồng ý rồi, khi nào thì số tiền còn lại được chuyển qua?”

“Đừng vội chứ! Đâu phải em chưa từng làm ăn, số tiền còn lại sẽ được chuyển nốt vào ngày kết án!”

“Vây cũng được!”

Sau mấy câu đối thoại ngắn ngủi là điện thoại cúp luôn, người nhà họ Phương cũng không nhịn được nữa mà cười phá lên. Lúc này đúng là kiểu tìm được hi vọng trong lúc khốn cùng mà! Trương Trần tiếp tục huênh hoang thì cũng làm gì được nữa, không phải vẫn bị túm mũi kéo đi sao!

Còn bà cụ ngồi phía trên cũng cười hê hê.

“Ha ha, xem ra chuyện này thành công rồi nhỉ!”, bỗng một giọng nói truyền tới, mọi người nhìn theo thì thấy Mã Tam Phong đang chấp tay sau lưng bước vào.

Mấy người Phương Thiên Quang vội đứng lên đón tiếp, Mã Tam Phong xua tay bảo thôi.

“Ông chủ Mã, chuyện này ổn rồi, chỉ cần chờ mở phiên tòa là được. Đến lúc đó không chỉ Trương Trần, mà mấy người nâng đỡ nó cũng sẽ bị tổn thất nặng nề!”

Mã Tam Phong gật đầu, Phương Thiên Quang tiếp tục nói: “Ông chủ Mã, xem ra Trương Quốc Hồng chính là loại thấy tiền thì sáng mắt. Theo tôi thấy, chúng ta hoàn toàn không cần cho cô ta hai mươi triệu, chỉ cần năm triệu là đã đủ tống Trương Trần vào tù rồi, với hai mươi triệu, dù có bảo Phương Thiên Bàng đứng ra thì chắc họ cũng sẽ cân nhắc thôi!”

“Tâm nhìn hạn hẹp!”, Mã Tam Phong nói: “Chút tiền thì có là gì, sau này sẽ có nhiều hơn nữa. Vả lại, cô ta có nuốt được số tiền này không thì phải xem tâm trạng của tôi và cách cư xử của cô ta nữa!”

Người nhà họ Phương sững sốt, sau đó là một tràng khen ngợi và tặng bốc Mã Tam Phong.

“Được rồi, có vài khâu nhỏ cần các người kiểm tra. Tôi đã truyền tin ra ngoài trước rồi, tuyệt đối không được xảy ra sai sót đâu đấy!”

“Đã rõ, Ông chủ Mã cứ yên tâm!”, đám người nhà họ Phương gật đầu.

Mã Tam Phong cố ý truyền tin ra ngoài, cả Hoài Bắc nổ tung chảo, thậm chí còn lan tới gần Giang Lăng, dù sao thì chuyện này cũng quá lớn.

Trước đó, Triệu Chí Hào vừa tuyên bố là nghiên cứu thành công thuốc trị bệnh tim, sau đó một ông lớn khác cũng ở Hoài Bắc tung ra một đao nói là bên kia ăn cắp thành quả nghiên cứu của mình, họ đã khởi tố. . truyện xuyên nhanh

Trên các trang mạng của Hoài Bắc đã nổ tung rồi, có người bên Triệu Chí Hào, người lại đứng về phe Mã Tam Phong, nhưng phe sau lại chiếm phần lớn vì dù gì thì bên Mã Tam Phong cũng đã thông báo rằng trong tay đang nắm giữ đầy đủ chứng cứ xác thực.

Các phóng viên cũng di chuyển qua lại giống như một đám chó hoang người thấy mùi đồ ăn, bao vây nhà họ Triệu và nhà họ Mã để lấy được tin tức trực tiếp.

Có thể nói, từ lúc nhà họ Mã và tập đoàn Mạt Lâm truyền ra tin mình đã gửi đơn kiện thì vụ án ăn cắp này đã trở thành đề tài hot nhất bất kể là trên mạng hay là trong thực tế.

Chương 134: C134: Định làm về lĩnh vực gì

Phía trên đường Thanh Niên, một người đàn ông đang chậm rãi nhích từng bước, sắc mặt khó coi, dù là ai bị chính mẹ vợ của mình điểm tên chỉ họ tống vào tù thì cũng sẽ không vui vẻ chút nào.

Phương Thủy Y quá yếu đuối, hoàn toàn không có tiếng nói, cô không thể nào khuyên nhủ được Trương Quốc Hồng, Trương Trần cũng đã biết trước kết quả này rồi.

Nếu lúc ấy anh kiên trì, có lẽ Phương Thủy Y sẽ đứng về phe mình, nhưng Trương Quốc Hồng sẽ không nương tay với cô đâu.

Hai mươi triệu đối với Trương Quốc Hồng, người đã trở nên hèn mọn nghèo khó thì nó chắc chắn là một nguồn vốn để khoe khoang và hưởng thụ.

Anh cứ tiến về phía trước trong vô định như vậy, không hề biết rằng Phương Thủy Y đã khóc thành sông bên cạnh.

Đột nhiên, một chiếc BMW 760 dừng trước mặt

Đột nhiên, một chiếc BMW 760 dừng trước mặt Trương Trần, Triệu Chí Hào với gương mặt buồn rầu thò đầu ra, bắt đắ dĩ n âu Trương, cậu còn tâm trạng đi dạo ở đây à, chúng ta sắp tiêu đời rồi đấy!”

“Tôi đã tìm bảy, tám luật sư rồi nhưng không có một ai đảm bảo chúng ta sẽ thắng kiện cải”, Triệu Chí Hào thở dài, ông ta còn chưa biết người trước mặt đã đồng ý thừa nhận là mình ăn trộm.

Trương Trần cũng cười trừ, trong vụ kiện này, sao họ có thể thua được,

đương nhiên là chỉ khi anh và Triệu Chí Hào đồng thời thừa nhận là họ cầu kết với nhau làm chuyện xấu thì chắc chắn sẽ thua kiện thôi.

“Nếu nhà họ Mã đã muốn chơi như thế, nhà họ Phương lại thích theo đuôi để hứng phân ăn thì cứ chơi với họ đi!”

Lời Trương Trần làm Triệu Chí Hào khó hiểu. Chơi à, ông ta cũng muốn chơi nhưng chơi thế nào. đây!

Sau một giây, giọng của Trương Trần lại truyền sang: “Ông gọi luật sư mình tìm tới đây, tìm người vừa mới tốt nghiệp ấy!”

“Định làm trò gì thế?”

“Mới tốt nghiệp sao?”

Cậu không bị ám đầu đấy chứ?”

Triệu Chí Hào ngồi trên BMW suýt nhảy dựng lên, đó không phải là muốn chết sao, mấy người được xưng là xuất sắc kia còn chưa thể đảm bảo chiến thắng khi đấu với Phương Đại Vĩ thì một thằng nhóc miệng còn hôi sữa sao làm được gì!

Thậm chí Triệu Chí Hào còn muốn hỏi thử xem Trương Trần có bị sốt không, sao lại toàn nói sảng vậy!

“Tôi sẽ hại mình sao?”, Trương Trần cũng cười rồi nói: “Ông làm theo là được, trong lòng tôi có tính toán rồi mà, sau đó thì lan truyền chuyện này ra ngoài cho tôi!”

Thấy Trương Trần nghiêm túc như vậy, Triệu Chí Hào cũng không còn cách nào khác, đơn thuốc này cũng là do Trương Trần lấy được. Người ta lại là anh cả, nếu người ta chắc chắn như vậy thì mình cứ làm theo thôi.

Triệu Chí Hào không hổ là người làm việc linh hoạt gọn gàng, trong ngày đã

có tin truyền ra ngoài.

Chuyện này như một quả bom nguyên tử làm không ít người khó chịu, tập đoàn Mạt Lâm này muốn làm cái quỷ gì thế, dù biết trước là thua thì cũng không thể thua theo kiểu này chứ.

Dùng một người mới toanh, việc này khác gì tự tìm đến cái chết đâu.

Ngay lúc này, vô số phóng viên càng muốn dùng hết mọi sức lực để tìm kiếm Triệu Chí Hào, trong chuyện này, có vài người thông minh cũng cảm thấy kỳ quái.

Đối với hành động của nhà họ Triệu, dù là nhà họ Phương hay nhà họ Mã cũng đều mặc kệ, thậm chí khi bị ép hỏi quá mức, họ còn thốt ra đây là hành động giấu giụa chờ chết.

Trương Trần về biệt thự khi trời đã tối, đèn đuốc trong nhà sáng trưng, anh vừa mới vào nhà, Phương Thủy Y vội nhào tới ôm anh.

Một mùi hương xộc vào trong mũi Trương Trần, cảm nhận được sự mềm mại trên người, Trương Trần có chút rục rịch....

“Đừng đi được không! Anh đừng nghe lời mẹ!” , Phương Thủy Y nói, hốc mắt đỏ ửng.

“Mẹ quyết định rồi thì ai ngăn được, hơn nữa, chúng ta cũng không hẳn là sẽ thua!”

Sao Phương Thủy Y tin tưởng lời Trương Trần chứ, anh thừa nhận mình trộm đơn thuốc rồi thì vụ kiện này còn tổ tụng gì nữa.

“Có phải em sợ mình phải làm góa phụ không, hơn nữa, chẳng phải em ngứa mắt anh lắm sao. Lần này anh ngồi tù, em có thể được yên tĩnh, không chùng, em vừa ý anh chàng xinh trai nào thì có thể không dè gì mà tiến tới luôn ấy nhỉ!”, Trương Trần nói.

“Anh đi chết đi! Phương Thủy Y hung dữ giẫm lên chân Trương Trần một cái, cái tên tồi này đúng là đáng ghét, đến lúc nào rồi mà còn tâm trạng để đùa cợt chứ.

Nhưng hiển nhiên cảm xúc của cô cũng đã khá lên không ít.

Trương Trần thuận thế ôm Phương Thủy Y, cười nói: “Em ở trong bùn mà không bị hôi tanh mùi bùn, khó lắm à nha!”

Phương Thủy Y gật đầu rồi lại lắc đầu, cô cũng không thể nói xấu mẹ mình nhưng rất nhanh, dường như cô đã phát hiện ra điều gì đó không đúng, lập tức ngừng đầu trừng mắt Trương Trần.

“Anh dám ôm tôi? Từ bao giờ mà lá gan anh to dữ vậy hả?”

“... Ha ha”, Trương Trần ngược ngừng cười, buông Phương Thủy Y ra, vội lảng sang chuyện khác: “Anh nói thật mà, chúng ta sẽ không thua đâu!”

“Em nghĩ xem, anh không trộm, em không trộm, cho dù là mẹ em trộm thì bà ấy đã đưa cho Triệu Chí Hào và phát tài từ lâu rồi, đúng không nào?”

“Hình như vậy!”, Phương Thủy Y nhăn mũi nói.

“Thế không phải là được rồi sao, họ muốn ăn vạ mà hoàn toàn không để ý tới đây là do chính người ta nghiên cứu ra, đến lúc đó, chân tướng được công bố rồi mọi người sẽ biết, em còn lo gì nữa?”

“Được rồi!”, Phương Thủy Y mới gật đầu, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thời gian ngày một gần, mỗi ngày, Trương Trần trừ việc đọc tài liệu về y thì cũng không làm gì khác, trong lúc đó, Trương Quốc Hồng lại tới nhưng bà ta không mắng Trương Trần nữa, có vẻ như trong lòng đang áy náy nên đã đưa hai triệu tiền cọc cho Trương Trần.

Nhưng Trương Trần không nhận, trước kia anh nợ tiền gia đình Trương Quốc Hồng nên kính trọng bà ta. Hiện giờ, sau khi Trương Quốc Hồng làm như vậy, phần ân tình này cũng sắp bị mài mòn hết rồi nhưng anh hiểu, chỉ cần mình và Phương Thủy Y còn quan hệ với nhau, theo tính cách hiếu thuận của Phương Thủy Y thì anh và Trương Quốc Hồng cũng không tránh khỏi dính dáng đến nhau.

Phương Thủy Y lại vội vàng lên kế hoạch cho vụ án, đi sớm về trễ, về tới nhà thì vui vẻ ăn cơm Trương Trần nấu.

Thời gian như chậm lại, không ai đến quấy rầy họ nữa, Trương Trần cũng thoải mái hưởng thụ sự yên bình.

“Trương Trần, Trương Trần, tôi có một kế hoạch vĩ đại... tôi muốn đầu tư hai mươi triệu để xây dựng thương hiệu, sau này có thể phát triển ra thế giới để mọi người vừa nghe là biết nó do chính tôi tạo nên!”

“Ừ, định làm về lĩnh vực gì?”

“Quần áo và son môi đi...”

“Được, em muốn làm gì cũng được!”, nghe Phương Thủy Y ríu rít, Trương Trần cười đầy chân thành, dường như cô gái hay cười của ba năm trước đã dần dần quay trở lại.

Nhưng mà thời gian yên bình luôn có hạn, theo thời gian trôi qua, chỉ còn vồn vồn một ngày nữa là vụ kiện được xét xử.

Ngày này, cả Hoài Bắc như đã bàn bạc trước. với nhau, nơi này yên lặng tới mức đáng sợ

Chương 135: C135: Tôi không chắc lắm

Hoài Bắc, khu phía tây thành phố, ở nơi này có thể nhìn thấy được không ít hình ảnh của thập niên 80.

Nhà cấp bốn nối liền nhau quần áo đã giặt được phơi trong sân hoặc trên dây sắt treo ngoài cửa.

Chung quanh có không ít chỗ bị sơn chữ “Phá” màu đỏ, những người hiểu biết nơi đây cũng biết tuy viết “phá” nhưng nó đã được viết mấy năm rồi, nhưng không có hành động gì.

Mà ở đây chênh lệch một trời một vực với con phố phần hoa ngay trung tâm thành phố cách đây 30 km.

Lúc này, một người đàn ông đầu đỉnh đi từ xa tới, gương mặt người này góc cạnh rõ ràng, mặc áo sơ mi thoải mái dưới ánh mặt trời tạo cho người ta cảm giác mộng lung.

“Anh trai, anh tìm ai thế?”, một đứa nhỏ khoảng mười một, mười hai tuổi, tóc cột thành đuôi ngựa và phủ mái trước trán đi ra ngoài, cô bé đang dùng ánh mắt tò mò nhìn Trương Trần.

Cô bé chưa từng gặp ai đẹp trai thế này, trong đôi mắt anh có sự ưu sầu không thể miêu tả, anh mặc bộ vest trắng làm tôn lên dáng người hoàn hảo, khiến người ta không thể dời mắt.

“Em gái, cho anh hỏi nhà Cao Hưng Tùng ở đây đúng không?”, Trương Trần cúi người hỏi bé gái.

“Anh trai đang làm việc bên trong đó!”, bé gái vừa nghe nói là tìm anh trai mình, không hiểu tại sao lại mừng rỡ, xoay người chạy vào nhà, hét lớn: “Anh, có người tìm anh kìa!”

“Ai đó?”, trong phòng truyền ra tiếng hỏi, ngay sau đó, một thanh niên đi ra, trông người này nhỏ tuổi hơn Trương Trần nhưng trên mặt lại tràn đầy nét tiêu tụy, dù vậy, đôi mắt lại sáng ngời, đó là một loại sức sống tràn trề và khát vọng đối với tương lai.

“Tôi tên Trương Trần!”, anh cười giới thiệu.

Cao Hưng Tùng đảo mắt rồi vội cung kính chào: “Tổng giám đốc Trương!”.
Truyện Hải Hước

Cao Hưng Tùng chính là luật sư vừa tốt nghiệp do Triệu Chí Hào tìm được, vừa tốt nghiệp vào. tháng Mười, mới tốt nghiệp chưa được một tháng, còn về Trương Trần, vì Cao Hưng Tùng đã nhận vụ này nên Triệu Chí Hào cũng thân nhiên giới thiệu về anh cho người này.

“Tổng giám đốc Trương, mời anh vào! Mỹ Mỹ, em mau đi pha trà!”, Cao Hưng Tùng vừa mời

Trương Trần vừa nói với em gái.

“Không sao!”, Trương Trần vào nhà, một mùi

thuốc xộc vào mũi. Trương Trần quan sát thì thấy căn nhà này khá cũ rồi, vách tường đã ố vàng, trên mặt bàn vương vãi vài viên thuốc tây và quan trọng hơn là trên chiếc sofa da bong da có một chiếc cặp. công văn cực kỳ sáng bóng.

Anh nhìn thoáng qua buồng trong, Trương Trần hỏi: “Trong nhà cậu có người bệnh à?”

“Tổng giám đốc Trương, là mẹ của tôi, sức khỏe của bà không được tốt lắm!”

Cao Hưng Tùng hơi mất tự nhiên, dù sao thì cậu ấy cũng biết người này là ông chủ của mình.

Cậu ấy cho rằng Trương Trần đến là để hỏi chuyện về vụ kiện, lập tức lấp bắp nói: “Tổng, tổng giám đốc Trương, tôi vẫn luôn xem vụ án, anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Đừng vội!”, Trương Trần xua tay, ngày mai mới bắt đầu xét xử, anh chỉ nhất thời nổi hứng muốn tới xem luật sư của mình thôi.

“Tôi biết chút về y học, để tôi khám cho mẹ của cậu!”, Trương Trần nghe thấy tiếng rên rĩ khe khẽ ở buồng trong thì nói.

Cao Hưng Tùng có chút chần chờ rồi mới gật đầu, cậu ấy tin là người có thể tạo ra thuốc trị bệnh tim thì chắc chắn biết chữa bệnh, hơn nữa, do thân phận của Trương Trần, cậu ấy còn đứng lên vén rèm cho Trương Trần.

Trương Trần nhìn thoáng qua, bà lão chỉ còn da bọc xương, gương mặt có chút mất tự nhiên, hai mắt nhắm nghiền. Trương Trần biết bà ấy đang đau đớn.

Ngay lập tức, anh kéo cổ tay của bà lão từ trong chăn ra, cẩn thận khám một chút: “Thuốc bên ngoài rút hết đi, uống theo đơn tôi kê nửa năm là được!”

Trương Trần lấy một tấm séc ra để bên cạnh: “Tiền thì cậu không cần lo!”

“Về vụ kiện ngày mai, cậu nghĩ thế nào?”

“Tôi không chắc lắm

Chương 136: C136: Hân hạnh được gặp mặt

“Vậy sao cậu còn dám nhận?”, Trương Trần ngẩng đầu hỏi, đây là điều anh thắc mắc. Là luật sư, nhất là luật sư vừa tốt nghiệp, vụ án đầu tiên vô cùng quan trọng, thắng thua của nó sẽ quyết định hướng đi của họ sau này, thường thì sau khi tốt nghiệp, luật sư trẻ sẽ có thầy hoặc bạn giúp đỡ, vụ án đầu tiên sẽ kết thúc tốt đẹp, dùng để lấy tiếng.

Còn lần này, cho dù nhiều luật sư lão làng không dám nhận vụ án này, nhưng khi Triệu Chí Hào vừa ra thông báo chưa được một tiếng đồng hồ,

Cao Hưng Tùng có duyên gặp được nó nên đã nhận ngay khiến Trương Trần tò mò tại sao cậu thanh niên này gan dạ đến vậy!

Phải biết rằng, trong mắt người ngoài, vụ án này chắc chắn sẽ thua, hơn nữa vì có liên quan tới danh tiếng của Phương Đại Vĩ nên sau lần này, sợ là Cao Hưng Tùng sẽ không thể sống trong giới luật sư nữa.

Cao Hưng Tùng im lặng một lát, ánh mắt của cậu ấy có chút phức tạp, một hồi lâu sau: “Đời người là một vụ cá cược, chỉ khác nhau về số tiền bỏ ra, tôi không có gì cả, thua thì thua thôi, tôi đã không còn nhiều thời gian nữa rồi!”

“Là vì bạn gái của cậu sao?”, Trương Trần cười hỏi.

Trong mắt Cao Hưng Tùng hiện lên tia sáng rồi nhanh chóng ảm đạm đi, cậu ấy gật đầu: “Đúng vậy!”

“Cậu rất can đảm, cũng rất có trách nhiệm!”, Trương Trần lắc đầu, cười khổ một tiếng, anh còn không bằng Cao Hưng Tùng, trước mặt Phương Thủy Y, anh chỉ là một tên vô dụng biết đi, còn Cao Hưng Tùng lại một mình nuôi

hai gia đình, chẳng những chăm sóc mẹ và em gái mình mà cậu ấy còn chống cả khoảng trời cho bạn gái mình sống thoải mái.

“Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút. Mai cậu sẽ không thua đâu, tôi cũng sẽ không bị đánh bại!”, Trương Trần cười, lấy một phong thư ra rồi thả xuống: “Nếu ngày mai không biết làm sao thì hãy xem cái này!”

Cao Hưng Tùng gật đầu, cậu ấy chỉ cho rằng Trương Trần đang an ủi mình, mà khi anh đi rồi, cậu ấy mới mở phong thư ra, sắc mặt thay đổi hẳn, ngay sau đó, thanh niên này kích động khóc lớn.

Ban đêm, Hoài Bắc sáng rực ánh đèn, không khác gì ban ngày, thứ khác biệt là cuộc sống của người sống bên trong.

Sân nhà họ Phương, nơi ở của bà cụ Phương, bà ta đang nói chuyện với Phương Đại Vĩ.

“Luật sư Phương, cậu có chắc mình sẽ thắng không?”

“Chỉ cần đơn thuốc là do Trương Trần trộm, tôi năm chắc được 70%, dù không thể trực tiếp chứng minh!”

“Tốt, vậy làm phiền cậu rồi!”

Phương Đại Vĩ đi rồi, bà cụ Phương ngồi một mình trên ghế bành bằng gỗ đào lâu năm, bàn tay đỡ trán, trong lòng lại rối loạn.

Từ khi ông cụ Phương đã chết, chuyện đơn thuốc chỉ có một mình bà ta biết. Bà ta là người hiểu rõ nhất, Trương Trần hoàn toàn không có cơ hội trộm nó, nhưng bà ta không còn cách nào nữa, vẫn phải nói như thế thôi.

Bà ta nói như thế, chẳng những có thể đánh lừa Mã Tam Phong, ngay cả nhà họ Phương cũng bị lừa, họ đồng lòng cho rằng Trương Trần đã trộm đơn thuốc.

Nhưng trong lòng bà ta lại sáng như gương.

Đây là một kiếp nạn của nhà họ Phương, chỉ cần họ thắng vụ kiện ngày mai, nhà họ Phương của họ có thể là cá vượt vũ môn, thua thì vạn kiếp bất phục.

“Trương Trần à Trương Trần, cho dù đảo ngược trắng đen, cậu cũng phải gánh tội thôi. Đúng là tôi phải cảm ơn công ty dược của nhà họ Mã, ai bảo thành phần trong đơn thuốc của chúng ta gần giống nhau chứ!”

Trong biệt thự, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng đều đến, người một nhà cùng ngồi ăn cơm, không khí có chút căng thẳng.

“Thủy Y, con về phòng trước đi Hồng nói.

, Trương Quốc

Vừa rồi, nhà họ Phương mới gọi điện thoại cho Trương Quốc Hồng, bà ta sợ Trương Trần sẽ lật lọng vào ngày mai, dù sao thì đây cũng là tội ngòi tù, vì vậy bà ta mới lo, chạy tới đây đe dọa một lần.

“Mẹ!”, Phương Thủy Y bất mãn.

“Em vào đi, anh không sao!”, Trương Trần cười, rõ ràng anh đã đoán được ý đồ của bà ta rồi.

Phương Thủy Y giậm chân một cái, lúc này mới về phòng trong tình trạng không cam lòng.

Phương Thủy Y vào phòng rồi thì Trương Quốc Hồng mới nói chủ đề chính: “Trương Trần, cậu nói được thì mai phải làm được đấy! Chỉ cần cậu nhận tội, cậu ở trong tù bao lâu, tôi cũng sẽ để con gái tôi chờ cậu nhưng nếu cậu bất chợt thay đổi thì chiều mai lo mà tới Cục dân chính làm thủ tục ly hôn đi!”

“Được!”, Trương Trần gật đầu: “Không còn chuyện gì khác thì tôi đi ngủ đây, bà cứ ăn đi!”

“Cậu...”, Trương Quốc Hồng ức giận nhưng không nói gì thêm.

Rốt cuộc phiên tòa cũng sắp mở rồi!

Tháng mười giữa thu, không khí thoải mái, ngày thường không có nhiều người tới tòa án tối cao nhưng hôm nay, nơi này lại đầy người, trừ một số kẻ hóng hớt thì đa phần đều là phóng viên, họ theo dõi để đưa tin.

Không lâu sau, bảy, tám chiếc xe chạy tới, mà bên còn lại cũng có bảy, tám chiếc.

Một bên là đoàn xe của Mã Tam Phong, một bên là đoàn xe của Triệu Chí Hào, những phóng viên kia gần như chia làm hai, khi xe còn chưa dừng hẳn thì họ đã ùn ùn nhào tới như đang giành miếng thịt mỡ, hận mình không thể cắn một miếng lớn trước.

“Ông chủ Mã, ông nghĩ thế nào về việc nhà họ Triệu ăn cắp đơn thuốc, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, hoặc đây là một thủ đoạn cạnh tranh kinh doanh?”

“Ông chủ Triệu, đối với lời tố cáo của Mã Tam Phong, các vị cho rằng đây là vu khống sao, nếu thua kiện, các vị sẽ xử lý thế nào?”

Vấn đề tương đương không ngừng được đề ra cho hai bên, câu nào cũng đúng trọng tâm, trả lời không tốt thì sẽ bị phóng viên cắt câu lấy nghĩa.

“Không thể trả lời!”, vệ sĩ hai bên ào ra, tạo thành một bức tường người ngăn phóng viên ở ngoài.

Hai bên đồng thời đi về phía cửa chính của tòa án, mấy người nhà họ Phương bên Mã Tam Phong cũng đến đông đủ, bên Trương Trần thì cả gia đình bốn người cũng tới đủ.

“Ha ha, ông chủ Triệu, hân hạnh được gặp mặt!”, Mã Tam Phong không hề tức giận, khi nhìn thấy Triệu Chí Hòa, ông ta còn đánh tiếng chào hỏi.

“Một đám vô ơn, các người đúng là không ra gì, dám trộm đơn thuốc của nhà họ Phương chúng tôi. Mấy hôm trước trời mưa, sao ông ấy không cho sét đánh chết mấy người?”, Phương Như và Phương Hải Cương cười lạnh nhìn Trương Trần và Phương Thủy Ý.

Một vài phóng viên nghe thấy thì lập tức tiến lên hỏi: “Cô Phương, cậu Phương, hai người có thể nói kỹ hơn được không?”

“Cái này có gì phải nói chứ, họ bị đuổi khỏi nhà họ Phương là vì tay chân không sạch sẽ. Nhưng chúng tôi lại không ngờ được đám trộm cắp này lại to gan tới thế, nhà họ Phương chúng tôi cảm thấy rất nhục nhã!”, Phương Như cười lạnh, lớn tiếng quát.

Chương 137: C137: Các vị có ý kiến gì không

Phương Thủy Y tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, cô cũng lớn tiếng phản bác: “Chúng tôi không trộm gì của các người!”

“Có cái quần què, con tiện nhân này, trước kia mày đã bắt mẫn với nhà họ Phương, tao thấy chắc chắn là mày xúi bẩy thằng Trương Trần. Đúng là không ngờ được, biết người biết mặt đâu biết lòng Phương Như mắng âm lên.

“Khà khà, cô đang mắng chúng tôi hay đang mắng bà cụ Phương vậy?”, Trương Trần vừa cười tùm tùm vừa hỏi.

“Mày có ý gì đây?”, Phương Như bật lại.

“Cô hỏi bà nội của cô xem trong lòng bà ấy có chắc chắn không?”, Trương Trần cười hề hề rồi tiến vào cửa lớn giữa vòng vây hộ tống của vệ sĩ.

Người nhà họ Phương khó hiểu nhìn bà cụ Phương, câu nói kia của Trương Trần có ý gì, bà cụ Phương lại biết được gì?

“Nhìn gì nữa, không vào mau! Đúng nghe thằng

này nói vợ vẫn à?”, bà cụ Phương quát một tiếng, mấy người nhà họ Phương rũ đầu.

Vào trong phòng xét xử, bên tai Trương Trần mới được yên tĩnh.

Bất kể vụ kiện nào, chúng đều có một quá trình như nhau.

Phía trên là thẩm phán và hai hội thẩm nhân dân, bên dưới là bồi thẩm đoàn và nguyên đơn, bị đơn.

Nhóm Trương Trần tất nhiên là đứng bên bị đơn, Cao Hưng Tùng đặt tư liệu của mình lên bàn rồi ngồi đợi tòa đặt câu hỏi.

Bên kia, Phương Đại Vĩ dùng ánh mắt khinh thường nhìn đối phương, hẳn ta cảm thấy có chút buồn cười, thân là luật sư đứng đầu bảng, một thằng oắt mới ra đời lại dám khiêu khích mình, hẳn ta cũng không biết nhà họ Trần nghĩ gì, người như thế mà cũng dám dùng.

“Yên lặng!”, thẩm phán gõ búa gỗ, nhìn Phương Đại Vĩ hỏi: “Quá trình thế nào chắc anh cũng biết, trước hết, bên nguyên đơn hãy trình bày rõ ngọn ngành mọi việc, sau đó bị đơn sẽ trả lời!”

“Vâng!”, Phương Đại Vĩ gật đầu, sau đó lại dùng thân phận người được ủy thác nói ra hết mọi việc đã xảy ra, cuối cùng, được bà cụ Phương gật đầu ra dấu thì mới coi như là xong hết quá trình.

Trình bày hết tất cả, Phương Đại Vĩ tiếp tục nói:

“Vi vậy, chúng tôi đang hoài nghi gia đình ông Phương Thiên Bằng và ông Triệu Chí Hào đã ăn cắp đơn thuốc, dùng thủ đoạn bất chính để kiếm lợi nhuận kéké xù, và đây là một vài chứng cứ bên tôi đã có được!”

Rất nhanh, có chuyên gia đưa văn kiện cho thẩm phán và hội thẩm nhân dân, bên trong là bản báo cáo giám định so sánh thành phần dược phẩm của tập đoàn Mạt Lâm và đơn thuốc của nhà họ Phương.

Người ngồi bên dưới căng thẳng nhìn hội đồng xét xử đang đọc tư liệu, một vài âm thanh xôn xao vang lên.

“Xem ra luật sư Phương và nhà họ Phương thắng chắc rồi, kết quả giám định này có luôn thì còn gì để nói nữa!”

“Đúng vậy, mọi người nhìn xem, nhà họ Triệu kia chắc sắp nhận thua rồi, anh biết luật sư kia là ai không?”

“Là ai?”

“He he, chỉ là một lính mới mà thôi! E là chưa từng nhận một vụ nào cho kể cả án dân sự. Tôi nghe nói cậu ta mới tốt nghiệp chưa được một tháng, mấy người nói tập đoàn Mạt Lâm không phải đang nhận thua kiểu trá hình thì là gì?”

Nhà họ Phương cũng đặc ý nhìn mấy người Trương Trần, Phương Như càng dùng miệng tạo thành khẩu hình của vài âm, nội dung: Mấy người cứ chờ chết đi!

“Yên lặng!”, chỉ trong chốc lát, thậm chí phán lại gõ búa gõ, mọi người cũng trật tự hơn.

“Qua sự phán đoán của chúng tôi, thành phần dược phẩm của tập đoàn Mạt Lâm gần như khớp hoàn toàn với đơn thuốc của nhà họ Phương!”, thậm chí công bố kết quả, chứng minh lời Phương Đại Vĩ nói là thật.

“Bên bị đơn, các vị có ý kiến gì không?”, thậm chí nhìn về phía Trương Trần, hỏi ra.

“Gần như và hoàn toàn có ý nghĩa khác nhau”, Cao Hưng Tùng đã chuẩn bị trước, tuy cậu ta có chút lúng túng trong tình huống thế này vì đây là lần đầu tiên trải qua nhưng khi nói chuyện, ngôn từ vẫn rất rõ ràng và trật tự.

“Ví như một cặp song sinh có hình dáng cực kỳ giống nhau, các vị có thể nói họ cùng là một người sao? Chỉ cần là người có căn bản về y lý đều biết, một vị thuốc, dù là dược liệu giống nhau, chỉ khác vài khắc thôi cũng đã tạo ra kết quả khác biệt, có thể cứu người và cũng có thể giết người!”

Chương 138: C138: Các người nói được thì lấy ra đi

“Hai năm trước, chắc các vị từng nghe về vụ án giết người của mê thành, em trai bỏ thêm ba gam thuốc phiện vào thuốc để mưu sát anh trai. Bởi vậy, thứ này không thể chứng minh nguồn gốc thuốc của tập đoàn Mạt Lâm là đơn thuốc của nhà họ Phương”.

“Ha ha, anh... anh bạn Cao, cậu nói không sai, đây chỉ là một phần chứng cứ của bên chúng tôi. Hơn nữa, người biết y lý đều rõ là vài vị thuốc được thay bằng dược liệu khác cũng có thể tạo nên hiệu quả tương tự. Vì thế, lời giải thích của bị đơn không có sức thuyết phục!”, Phương Đại Vĩ cười nói.

Thẩm phán suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Không sai, nhưng vì các vị là bên bị đơn nên mời đưa ra chứng cứ có sức thuyết phục!”

“Được!”, Phương Đại Vĩ gật đầu, hẳn ta nhận một cái hộp từ tay bà cụ Phương: “Đơn thuốc của nhà họ Phương được đặt trong hộp này, đã được giám định, tại sao phía trên hộp có vân tay của Trương Trần?”

“Đây là báo cáo giám định của chúng tôi!”, Phương Đại Vĩ lại đưa cái hộp và tờ kết quả giám định cho thẩm phán.

“Điều này cũng không thể chứng tỏ cái gì, đây chỉ là một cái hộp bình thường, nghĩa là Trương Trần từng sờ vào thì sẽ có vân tay, các vị nói đơn thuốc đặt ở đâu?”

“Theo lời mấy người, vậy tôi bị mất một trăm triệu, nó được đặt trong biệt thự nhà tôi, phía trên có vân tay của các người đó”.

Phương Thủy Y lớn tiếng phản bác, Trương Quốc Hồng lập tức kéo cô lại, họ chỉ muốn Trương Trần nhận tội, con bé chết tiệt này còn giúp cậu ta bào chữa nữa.

“Yên lặng, chưa tới lượt bị đơ lên tiếng!”, thẩm phán nghiêm khắc quát, sau đó ông ta lại thông báo. kết quả. Kết quả giám định không có vấn đề gì, phía trên đúng là có dính vân tay của Trương Trần.

“Nhưng!”, thẩm phán lại tiếp tục: “Những chứng cứ này vẫn không đủ để nhận định là tập đoàn Mạt Lâm ăn trộm đơn thuốc của nhà họ Phương!”

“Tất nhiên!”, Phương Đại Vĩ gật đầu: “Một chút chứng cứ không thể nói lên điều gì, nhưng khi chứng cứ nhiều hơn, sau đó chính là sự thật!”

“Mời mọi người xem!”, Phương Đại Vĩ lấy ra một bản báo cáo, lớn tiếng nói: “Đây là bản báo cáo biến động nhân sự và tài chính của tập đoàn Mạt Lâm!”

“Đương nhiên, mấy thứ này cũng không thể nói gì!”, Phương Đại Vĩ vẫn cười.

Mọi người có chút không vui, chính ông biết là không thể thì lấy ra làm gì, nhưng dù gì đối phương cũng là luật sư nổi tiếng, bọn họ không dám nói gì.

“Kế tiếp mới là thứ quan trọng!”, Phương Đại Vĩ cười, nói tiếp: “Phàm là nghiên cứu thuốc thì cần một số vốn khổng lồ và quỹ thời gian cực dài, hướng chi là lần này còn là thuốc chữa bệnh tim, mà căn cứ vào bản báo cáo này của tập đoàn Mạt Lâm, nguồn vốn vẫn không hề thay đổi, ít biến động. Vả lại, họ cũng không hề mua sắm thiết bị hoặc thuê, tuyển nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp!”

“Vậy tôi xin hỏi ông Trương Trần và ông Triệu Chí Hào, một loại thuốc quan trọng như vậy được sản xuất ra, một là các vị không tốn tiền nghiên cứu, hai là không mất thời gian nhiều, vậy tôi xin hỏi hai vị là có phải Phật Tổ thấy nhân gian quá khổ nên mới báo mộng cho các vị biết không?”

“Ha ha ha..., tiếng Phương Đại Vĩ vừa dứt, một tràng cười lớn vang lên.

“Năm mơ ở đâu thế, tôi cũng muốn ngài ấy báo mộng cho tôi...”

“Đúng là quá buồn cười...” Mọi người cười nghiêng ngả, ngay cả thẩm

phán cũng cảm thấy có chút buồn cười. Lời Phương Đại Vĩ nói đều là thường thức, mà danh sách hãn ta đưa ra cũng đủ để chứng minh tình hình thay đổi nhân sự và tài chính của tập đoàn Mạt Lâm không có biến động lớn, như thế thì chứng tỏ không có nghiên cứu, thế thứ thuốc này từ đâu ra?

Phương Đại Vĩ đợi mọi người cười xong thì nói: “Ngài thẩm phán, một chút chứng cứ không thể chứng minh cái gì nhưng hôm nay, nếu họ muốn xóa bỏ sự hiềm nghi, họ phải nói ra nguồn gốc của thuốc!”

“Thân chủ của tôi vừa muốn tiến hành việc chế ra thành phẩm, bên kia cũng đã công bố, hơn nữa còn chưa trải qua quá trình nghiên cứu, điều này không phải quá trùng hợp sao, mà thành phần bên trong lại quá giống nhau, tôi nghĩ điều này cũng đủ để chứng minh điều gì rồi ạ!”

Thẩm phán gật đầu, nếu Trương Trần không có chứng cứ giàu sức thuyết phục để phản biện, họ sắp thua kiện rồi.

“Bên bị đơn có muốn nói gì không?”, thẩm phán hỏi.

“Bọn họ là trộm, là ăn cắp, kết quả rõ ràng như: vậy rồi thì họ còn gì để nói nữa!”, Phương Như và Phương Hải Cương đắc ý cười.

Bồi thẩm đoàn phía sau đều nhìn đăm người Trương Trần bằng ánh mắt ghét bỏ, thủ đoạn này quá bỉ ổi, mà tình hình hiện tại còn làm người được lợi nhất là Mã Tam Phong cũng lộ ra nụ cười hả hê.

Vụ kiện này thắng chắc rồi.

Cao Hưng Tùng đã biết chân tướng sự việc, nghe thấy thẩm phán hỏi thì

thần nhiên phản bác: “Xin hỏi ai là người nói cho các vị nghiên cứu phải trải qua thời gian dài và cần nguồn kinh phí khổng lồ?”

“Xin hỏi thêm, chẳng lẽ trên đời chỉ có nhà họ Phương có đơn thuốc, người khác không thể có đơn thuốc riêng sao? Chúng tôi điều chế theo đơn thuốc của mình thì tại sao phải tốn nhiều thời gian và tài chính?”

“Hôm nay tôi lại nhớ tới một điểm là xin hỏi tên thành phần hai đơn thuốc gần giống nhau nhưng lượng dùng lại không kê khai, điều này cần chính mình thử nghiệm, sao chúng mình được là thân chủ tôi trộm của đối phương? Lượng dùng bao nhiêu, hiệu quả thế nào là tốt nhất, hãy so sánh báo cáo của các vị với báo cáo bên chúng tôi một chút!”

Cao Hưng Tùng hỏi vài vấn đề là lập tức chặn họng được Phương Đại Vĩ. Điều này không sai nhưng điều kiện tiên quyết là các người phải có đơn thuốc trước đã.

Còn trọng điểm của Phương Đại Vĩ lại là dưới tình huống giả thiết là đơn thuốc này bị trộm nhưng hiện tại, ý của Cao Hưng Tùng lại là đơn thuốc này là của họ, không hề liên quan tới đối phương sao?

“Chuyện này...”, Phương Đại Vĩ cũng nhất thời không biết nên đáp trả thế nào.

Nhưng rất nhanh, hắn ta lại lạnh lùng nói: “Nếu các người đã nói mình có đơn thuốc, vậy mời lấy ra so, nếu giống nhau thì các vị giải thích thế nào?”

“Đúng vậy, các người nói được thì lấy ra đi!”, nhà họ Phương thấy tình hình không ổn thì hét lớn, chỉ có bà cụ Phương thay đổi sắc mặt mà không ai nhận ra.

Chương 139: C139: Sao có thể như thế được

Trong phiên điều trần, mọi người đều với thần sắc kinh ngạc, lẽ nào phương thuốc của tập đoàn Mạt Lâm thật sự là kiểu khác. Nếu như điều này là thật, vậy thì Hoài Bắc nổi tiếng rồi. Trong cùng lúc mà có đến tận hai loại thuốc có thể chữa bệnh tim.

Thẩm phán nhìn về phía hai bị cáo là Trương Trần và Triệu Chí Hào, hỏi: “Hai người có đồng ý với việc so sánh phương thuốc, trình tự chế tạo thành phẩm và tỉ lệ phối hợp thuốc không?”

“Có ạ”, Triệu Chí Hào nhìn Trương Trần, nói.

“Xin hỏi, bên nguyên cáo có đồng ý không?”, thẩm phán hỏi.

||||| Truyện đề cử: Tôn Đế Chí Cao Vô Thượng |||||

“Chúng tôi cũng đồng ý”, người nhà họ Phương gật đầu, đáp.

“Được rồi, quan tòa bảo đảm chuyên gia so sánh sẽ không tiết lộ bí mật kinh doanh của các người dưới bất cứ hình thức nào, sau đó sẽ có một bản thông báo và một bản bảo đảm, các người ký tên vào sau đó nộp văn bản của mình lên”.

Rất nhanh đã hai có văn bản đưa đến tay của hai bên. Nội dung đại khái là bất luận phương thuốc và thứ tự chế tạo thuốc của hai bên có như thế nào thì chuyên gia so sánh tuyệt đối không tiết lộ ra. Nếu không thì họ và tòa án cao nhất sẽ gánh toàn bộ tổn thất kinh tế.

Sau khi ký tên xong, hai bên liền nộp phương thuốc của mình lên.

Kiểm nghiệm là một quá trình dài dằng dẳng, mọi người chỉ có thể ngồi ở đây chờ đợi, không ai rời đi được.

Người nhà họ Phương và Phương Đại Vĩ nhìn thấy Trương Trần với dáng vẻ tự tin thì lúc này họ bỗng thấy lo lắng. Những lời nói của họ đều dựa trên tiền đề tập đoàn Mạt Lâm thật sự ăn cắp phương thuốc của nhà họ Phương mới có thể chế tạo ra dược liệu này.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, dường như người ta thật sự có phương thuốc đó.

Còn người chốt dạ nhất là bà cụ Phương. Còn Mã Tam Phong vốn là người tưởng chừng nắm phần thắng thì lúc này cũng chau mày lại, phải chăng... Đúng như lời Cao Hưng Tùng nói?

Thời gian chậm chậm trôi qua, cuối cùng thì sau hai tiếng đồng hồ, một người lớn tuổi với tóc bạc phơ nói nhỏ gì đó bên tai thẩm phán. Lúc này thẩm phán chau mày lại sau đó gật đầu.

“Đã có kết quả rồi nhưng trước tiên tôi có một câu hỏi muốn hỏi bị cáo và nguyên cáo”.

Thẩm phán trầm giọng nói: “Các người nói phương thuốc của các người là chữa bệnh tim, chủ yếu là ở bệnh nhồi máu cơ tim, đúng không?”

“Đúng vậy”, hai bên đều gật đầu nói.

“Được rồi, kết quả có rồi. Do vấn đề thời gian và chỉ là suy đoán sơ bộ chứ không chế tạo ra dược liệu thật sự. Xác suất suy luận và tỉ lệ thành công của trình tự chế tạo phương thuốc nhà họ Phương là 60%. Hơn nữa, chuyên gia cũng đưa ra kết quả, kể cả là chế tạo thành công ra dược liệu thì hiệu quả đối với việc điều trị nhồi máu cơ tim là rất thấp. Còn về những triệu chứng khác thì không nằm trong phạm vi xem xét của tòa án”.

“Còn phương thuốc mà tập đoàn Mạt Lâm cung cấp thì tỉ lệ thành công là 93%, hiệu quả cũng rõ rệt hơn. Do đó, mặc dù thành phần thuốc bên trong khá giống nhau nhưng không thể chứng minh tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp phương thuốc của nhà họ Phương được. Bởi vì trong đó có những sơ hở, và cái này thuộc về bí mật kinh doanh. Để bảo đảm công bằng cho tập đoàn Mạt Lâm thì quan tòa không thể nói rõ ra được”.

“Sao có thể như thế được, bọn họ ăn cắp của nhà họ Phương chúng tôi, tại sao lại không giống nhau chứ?”, người nhà họ Phương sau khi sống người ra thì đều phần nộ hô lớn.

Phương Thiên Quang thì đập bàn, lớn tiếng tố cáo tòa án có gian lận.

Bọn họ không thể tưởng tượng được phương thuốc này có một loại là đã hiếm có lắm rồi, tập đoàn Mạt Lâm dựa vào cái gì mà có được. Nếu như có thì tại sao không đưa ra từ sớm đi mà cứ phải đợi đến lúc này?

Còn phương thuốc của nhà họ Phương có hiệu quả rất thấp đối với việc điều trị nhồi máu cơ tim, điều này khiến họ không thể nào chấp nhận nổi.

“Nếu bên nguyên cáo còn buông lời vu khống, hò hét làm loạn thì tòa án có quyền bắt giam các người đấy”, sắc mặt của thẩm phán và các thành viên trong tòa án cũng trầm xuống.

Phương Đại Vĩ vội che miệng của Phương Thiên Quang lại, lời này sao có thể nói lung tung được, đây chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Đồng thời trong lòng Phương Đại Vĩ cũng dấy lên cảm giác bất lực. Chuyện đã đến nước này thì không cần thiết phải tiếp tục nữa rồi. Bọn họ tố cáo tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp phương thuốc, giờ người ta đã đưa ra phương thuốc của mình rồi, vậy thì còn làm ăn gì nữa. Người ta căn bản không ăn trộm mà!

Chương 140: C140: Vậy mà ông cũng tin sao

“Phương Đại Vĩ, chuyện gì đây? Nếu cậu mà để thua trong phiên này... Cậu cứ thử xem?”, Mã Tam Phong ở phía sau cũng không ngồi yên được liền ra mặt uy hiếp.

“Ông... Ông Mã! Ngay từ đầu các ông chắc chắn là tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp của các ông mà. Nhưng bây giờ người ta đưa ra phương thuốc của mình rồi, các ông cũng nghe thấy kết quả rồi, vậy thì tôi còn kháng án kiểu gì?”, Phương Đại Vĩ cẩn thận nói.

Sắc mặt Mã Tam Phong biến đổi. Ban đầu nhà họ Phương nói chắc như đinh đóng cột rằng Trương Trần là kẻ ăn cắp, cộng với thời gian đưa ra phương thuốc của tập đoàn Mạt Lâm quá trùng hợp, kết hợp với một số điều tra sau đó nên ông ta cũng hoàn toàn tin tưởng, ai biết được lại xảy ra chuyện này?

“Bất luận thế nào thì cậu cũng phải ổn định thế cục cho tôi trước, kể cả là cho tòa hoãn lại, lùi lại một thời gian cũng được, sau đó tôi sẽ nghĩ cách”, Mã Tam Phong nói.

“Vâng”, Phương Đại Vĩ gật đầu đáp lại.

Ở phía bên kia, sau khi nhà họ Phương bị thẩm phán quát lớn thì có nhỏ giọng lại nhưng vẫn thì thà thì thầm, còn bà cụ Phương thì sắc mặt âm trầm hơn cả.

“Thưa thẩm phán, tôi có lời muốn nói”.

“Mời bà”, thẩm phán lạnh lùng nói, rõ ràng là ông ta không có mấy thiện

cảm với nhà họ Phương do trước đó Phương Thiên Quang nói tòa án có gian lận.

“Chính miệng Trương Trần từng thừa nhận là đã ăn cắp phương thuốc, chúng ta có thể hỏi hản”, bà cụ Phương dùng đến chiêu cuối cùng, nói xong bà còn không ngừng liếc mắt ra hiệu với Trương Quốc Hồng.

Còn Trương Quốc Hồng thì không ngừng kéo tay Trương Trần, ý của bà ta rất đơn giản, nhận đi, đừng có nói lung tung.

“Trương Trần! Cậu chủ động thừa nhận mình đã ăn cắp phương thuốc sao?”, thẩm phán hiếu kỳ nhìn Trương Trần, hỏi.

“Ha ha”, Trương Trần lắc đầu nói: “Có kẻ trộm nào lại thừa nhận mình trộm đồ không ạ? Tất nhiên là không rồi, hưởng hồ lại là một người tốt bị chịu oan như tôi?”

“Mấy ngày trước người nhà họ Phương đến tìm tôi, dùng hai mươi triệu tệ để mua chuộc, bảo tôi là tại đây thừa nhận tôi đã ăn cắp phương thuốc. Xin hỏi có cần tôi cung cấp đoạn ghi âm không?”

“Trương Trần! Tao phải đánh chết mày, mày không được chết yên thân đâu. Mày đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung, mày còn dám ghi âm ni Phương Thiên Quang vừa mới bình tĩnh được chút thì giờ đây bị Trương Trần châm cho mũi lửa, lúc này ông ta tức giận mắng.

Nhưng ông ta mắng như vậy cũng không khác gì là thừa nhận. Nhất thời, mọi người đều nhìn nhà họ Phương với ánh mắt khinh bỉ và coi thường.

“Không cần thiết”, thẩm phán lắc đầu nói: “Bản án này chủ yếu xem là các người có ăn cắp phương thuốc của nhà họ Phương hay không thôi. Khi nào các người muốn khởi tố nhà họ Phương tội hãm dọa, hối lộ và vu khống thì hãy lấy đoạn ghi âm ra”.

“Xin hỏi, phía nguyên cáo còn chứng cứ nào khác không, nếu không còn thì

tòa án sẽ tuyên bố”, thẩm phán nhìn về phía Phương Đại Vĩ và bà cụ Phương.

“Có ạ”, Phương Đại Vĩ nhớ đến câu nói của Mã Tam Phong, chỉ có thể cố gắng hết sức để kéo dài thời gian.

“Như thẩm phán có nói, chuyên gia đưa ra đều là suy luận. Suy luận và thực tế vẫn có những khác biệt, tôi yêu cầu chế tạo thành phẩm rồi xem hiệu quả thực tế thế nào, như vậy mới có thể nói rõ được”.

“Không thể nào”, Cao Hưng Tùng cũng lập tức đứng dậy. Hiện giờ cậu ấy không thể cho Phương Đại Vĩ cơ hội phản đòn nào. Hiện giờ phải đưa ra quyết định cuối cùng trong vụ kiện này. Cậu ấy hiểu rằng, với khả năng của Phương Đại Vĩ cộng với thế lực của nhà họ Mã, ai biết sẽ xảy ra biến cố gì.

Cậu ấy nói: “Như vậy thời gian quá dài! Nếu muốn chế tạo thành phẩm của hai bên và xem hiệu quả thật sự, ít nhất cũng phải mất hai tháng”.

Người nhà họ Phương ánh mắt sáng ngời, dường như chết đuối vớ được cọc, họ đều phụ họa vào: “Đúng vậy, chúng tôi muốn thành phẩm xuất hiện”.

Thẩm phán cũng có chút khó xử, bởi vì yêu cầu mà nhà họ Phương đưa ra dựa theo lý mà nói thì có thể suy xét được.

Lúc này, Triệu Chí Hào luôn trầm ngâm từ đầu buổi, bây giờ cũng đứng lên. Ông ta nhìn thấy Trương Trần gật đầu với mình thì nói luôn: “Thật sự không giấu gì mọi người, nếu như vậy thì thời gian lâu quá. Chúng tôi là doanh nghiệp, lâu như vậy chúng tôi không đủ sức đâu. Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, chúng tôi vẫn còn phương thuốc khác có thể chữa được nhồi máu cơ tim, đồng thời có thể thấy rõ hiệu quả tại đây”.

“Cái gì? Còn phương thuốc nữa sao?”

“Trời ơi! Tập đoàn Mạt Lâm này muốn làm gì vậy, một loại đã hiếm lắm rồi,

bây giờ họ còn loại nữa. Nếu như không phải bị ép đến mức này thì họ sẽ không nói chẳng?”

Mọi người đều ngây người ra, điều này có nghĩa là gì, chỉ cần là những người có chút kiến thức thì đều biết, đây là vấn đề khó mà thế giới đều muốn giải quyết triệt để. Vậy mà hiện giờ tập đoàn Mạt Lâm đưa ra được hai phương án khả thi.

Nhất thời, trước thông tin gây sốc này, trong phòng lại một lần nữa trở nên ồn ào huyền não. Còn nhà họ Phương và Mã Tam Phong thì càng đứng ngồi không yên.

Thẩm phán ở bên trên cũng sửng người. Đúng vậy, nếu người ta có thể chứng minh mình còn phương thuốc khác thì không có lý do gì ăn cắp của các người nữa rồi. Huống hồ, hiện giờ rõ ràng là bên nguyên cáo đang không có đủ chứng cứ.

“Tập đoàn Mạt Lâm giỏi quá đi, nếu như người ta thật sự thử nghiệm thành công tại đây, vậy lần này chỉ e nhà họ Phương toi đời rồi, còn đứng trước nguy cơ bị khởi tố vì vu khống người ta nữa”, mọi người nhỏ giọng nói.

Giờ đây dường như không có ai coi trọng nhà họ Phương nữa. Dù sao thì tập đoàn Mạt Lâm dám nói ra lời này tại đây nhất định cũng nắm chắc được phần nào rồi. Có lẽ bọn họ có thể tận mắt chứng kiến kỳ tích xuất hiện.

Có hiệu quả trong thời gian ngắn, đây dường như là điều không thể, nhất thời mọi người đều có chút mong đợi.

Mã Tam Phong thì kéo Phương Đại Vĩ và bà cụ Phương lại và lớn tiếng quát mắng: “Bà già này, bà nói xem đây là chuyện gì?”

“Ông... Ông Mã! Có lẽ bọn chúng phô trương thanh thế thôi, vậy mà ông cũng tin sao? Ông thừa biết là nhồi máu cơ tim khó chữa thế nào mà. Hiện giờ phương pháp hữu hiệu nhất là đặt stent, nhưng cái đó cần có thời gian. Bọn chúng làm sao dám nói có hiệu quả tại chỗ được?”, bà cụ Phương nói

với giọng run rẩy. Bà ta cũng sợ vô cùng nhưng không dám để Mã Tam Phong nhìn ra vẻ bất thường.

Quả nhiên sắc mặt của Mã Tam Phong cũng đỏ hơn chút, nói: “Bất luận thế nào thì thế trận hôm nay không thể vỡ được”.

Phương Đại Vĩ cười hì hì nói: “Trừ phi bọn chúng thật sự làm được như bọn chúng nói, nếu không thì chúng ta thắng chắc rồi”.

Chương 141: C141: Có thể bắt đầu chưa

Thẩm phán cũng muốn thấy kỳ tích xuất hiện nên ông ta lập tức nói: “Được rồi, có cần tòa án giúp gì không?”

“Không cần đâu”, Triệu Chí Hào lắc đầu nói: “Không giấu gì mọi người, thật ra chức Tổng giám đốc tập đoàn Mạt Lâm của tôi chỉ là cái danh thôi, trên tôi vẫn còn có người nữa. Tôi muốn mời sếp của tôi đến”.

Lời nói vừa dứt thì mọi người trước đó chưa khôi phục lại tâm trạng, giờ đây lại một phen huyên náo. Nếu tập đoàn Mạt Lâm này không phải Triệu Chí Hào làm chủ thì đây đúng là tin tức vô cùng hot.

||||| Truyện đề cử: Kiếm Vực Vô Địch |||||

Mã Tam Phong cũng đưa mắt nhìn lại, quả nhiên, ông ta từng nói nhà họ Triệu ở đâu ra mà có thể lực lớn đến thế, hóa ra là có chỗ dựa vững chắc. Chỉ không biết rốt cuộc chỗ dựa này là ai. Người của Hoài Bắc thì ông ta đều biết cả, trừ phi là người ở bên ngoài đến, hay là mấy gia tộc này liên kết với nhau thành lập nên công ty thuốc Mạt Lâm này?

Thẩm phán cũng không có hứng thú với mấy chuyện kinh doanh này, nếu như Triệu Chí Hào đã có chuẩn bị thì ông ta cũng không nói thêm gì nữa.

“Thưa thẩm phán! Tôi đi vệ sinh một lát, không có vấn đề gì chú ạ?”, Trương Trần đột nhiên đứng lên nói.

“Cậu đi đi”, thẩm phán khoát tay nói. Hiện giờ tội danh của tập đoàn Mạt Lâm về cơ bản là được gột sạch rồi, hơn nữa có Triệu Chí Hào ở đây, thẩm

phán cũng không hỏi thêm gì nhiều.

“Cái đồ vô dụng, tốt nhất là chết trong nhà vệ sinh đi, bị bồn cầu xả đi mới phải”, Trương Quốc Hồng nghiêng rặng nghiêng lợi nghĩ. Nếu không phải ở đây đông người thì bà ta chắc chắn không kìm nổi mà cho Trương Trần hai cái bạt tai rồi.

Giờ đây hay ho rồi, hai mươi triệu tệ sắp đến tay cũng bay mất rồi, tất cả đều tại tên vô dụng này.

Trong lúc mọi người đều với ánh mắt mong đợi, tò mò xem sếp thật sự của tập đoàn Mạt Lâm là ai thì đột nhiên có một người con trai đẩy cửa bước vào. Anh ta mặc đồ vest trắng, thân hình khiến người ta không chê vào đâu được. Chỉ có điều, người này đeo khẩu trang khiến mọi người không thể nhìn ra diện mạo thật sự của anh ta.

Mặc dù như vậy nhưng nhìn khí thế và khuôn mặt góc cạnh của anh ta thì đầu thấy được, người ta chắc chắn không tầm thường.

Còn phía sau người con trai này còn có Tiền Sinh Bình và một số chuyên gia, bác sĩ nổi tiếng của bệnh viện thành phố, cuối cùng là một cái cáng khiêng một bệnh nhân tầm sáu mươi tuổi.

“Vị này... Chính là sếp Cổ của tập đoàn Mạt Lâm chúng tôi, anh ấy thích sạch sẽ nên thích đeo khẩu trang, xin mọi người đừng trách”, Triệu Chí Hào đứng lên nói một câu. Số ít người thể hiện vẻ khinh bỉ, còn phần lớn đều có thể thông cảm, dù sao những người càng có bản lĩnh thì càng có nhiều tật.

“Xin chào thẩm phán”, sếp Cổ chào hỏi một tiếng. Thật ra người này chính là Trương Trần ban nãy xin phép đi vệ sinh.

Thẩm phán gật đầu một cái, ra hiệu “Trương Trần có thể bắt đầu rồi.

“Ha ha! Phía sau tôi đây chính là Tiền Sinh Bình và một số chuyên gia của bệnh viện thành phố. Phía sau nữa chính là bệnh nhân mắc nhồi máu cơ tim. Đây là báo cáo giám định của bệnh viện thành phố. Nếu như thẩm

phán không chấp nhận thì có thể để các chuyên gia đánh giá”.

Thẩm phán cầm lấy bản giám định, bên trên có đóng dấu của bác sĩ chữa trị chính và của viện trưởng Ngô Khôn Lương. Ông ta gật đầu, ông ta tin tưởng bệnh viện thành phố, lúc này hỏi: “Anh muốn mượn bệnh nhân này để mọi người được mở rộng tầm mắt. Nhưng người dưới quyền anh là Triệu Chí Hào nói là có thể thấy được hiệu quả tại chỗ. Có thể nói rõ hơn về hiệu quả này không?”

“Tất nhiên là được”, Trương Trần nói: “Tôi tin chắc rằng mọi người cũng không lạ gì với nhồi máu cơ tim, nếu nặng có thể tử vong, còn nếu đỡ hơn chút thì cũng không thể đi lại được. Và hiệu quả chúng tôi nói ở đây là, lát nữa sẽ để bệnh nhân này đứng lên rồi đi lại cho mọi người xem”.

“Cái gì? Không thể nào? Y học tiến bộ đến mấy mà còn không làm được mà. Cứ coi như tập đoàn Mạt Lâm có thể chữa trị được nhưng bệnh nhân này ngay cả giơ tay ra cũng khó, giờ lại bảo người ta đứng lên đi lại, đây đúng là khó tin quá chẳng?”

Mọi người đều lớn tiếng kinh ngạc. Làm được đến như này đúng là mở ra kỳ tích của y học rồi. Đây đúng là việc mà cả thế giới nỗ lực bao nhiêu năm cũng không làm được”.

Phương Đại Vĩ là đại luật sư nên áp lực không nhỏ. Hắn ta thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Lần này thì tốt rồi”.

Rõ ràng là hắn ta cũng không tin ông chủ Cổ này có thể khiến một người đang bước một chân vào Quỷ Môn Quan giờ đây lại có thể đứng lên đi lại được.

Còn Triệu Chí Hào là người biết sự tình cũng nắm chặt nắm đấm. Ông ta biết được bản lĩnh của Trương Trần nhưng đến ông ta cũng cảm thấy khó tin. Lời này của Trương Trần đúng là có chút hoang đường.

Thẩm phán cũng chau mày lại nói: “Anh Cổ! Chỉ cần anh có thể để bệnh

nhân đó ngồi dậy làm vài động tác của tay là cũng giỏi lắm rồi. Nhưng anh phải nghĩ kỹ nhé, anh chắc chắn là người đó có thể đứng lên, đến lúc không làm được thì anh chắc biết được hậu quả thế nào rồi đấy”.

“Tôi biết”, Trương Trần gật đầu nói.

“Mẹ kiếp...”, Triệu Chí Hào suýt nữa không kìm được. Thẩm phán đã cho cơ hội rồi, bảo là chỉ cần ngồi dậy là được, thế mà Trương Trần vẫn còn giả bộ ở đây nữa.

“Mẹ, mẹ có thấy người này... Giống Trương Trần không?”, Phương Thủy Y ngồi ở hàng ghế bị cáo, từ lúc Trương Trần vào cô không hề rời mắt, thật sự là cô đã quá quen với thân hình và bóng lưng của Trương Trần, quan trọng hơn là giọng nói thì y hệt.

Trương Quốc Hồng không nghĩ gì mà cười nói: “Trương Trần còn không xứng xách giày cho người ta nữa, một tên vô dụng có thể so sánh được với người đáng kính như Triệu Chí Hào sao?”

Mặc dù lời nói khó nghe nhưng Phương Thủy Y vẫn gật đầu tán thành. Hai người này cách biệt quá lớn, nếu không phải là cô quá quen thuộc với Trương Trần thì cô cũng không dám nghĩ đến phương diện này.

Nhưng người này thật sự khiến cô cảm thấy đó chính là Trương Trần. Còn nữa, sao anh ta phải đeo khẩu trang? Thật sự là sạch đến nỗi đấy sao?

Trong lúc mọi người đang thì thầm to nhỏ thì có người bung đến một cái xoong và một cái lò, sau đó bảo mọi người tản ra để chứng minh với mọi người đây là thần dược.

“Sếp Cổ, có thể bắt đầu chưa?” “Bắt đầu đi”.

Người đó đáp lại một tiếng rồi lập tức đun thuốc, còn Trương Trần thì lấy kim vàng ra để chữa trị.

Chương 142: C142: Vậy bây giờ ông thấy thế nào

Chỉ dược liệu đơn thuần căn bản không thể có tác dụng thần kỳ như vậy được, kể cả là tiên đơn thì cũng phải mất thời gian kiểm nghiệm. Lúc này, nếu như muốn hiệu quả hơn nữa thì phải cần có sự giúp đỡ của cây kim vàng.

Nhưng giờ đây, anh diễn vai ông chủ Gổ thì chỉ có Triệu Chí Hào biết được thôi. Để tránh người khác nhận ra cách châm kim trước đây của anh nên lần này anh không dùng cách cũ nữa.

Cùng với việc dùng ba bảy hai mươi một chiếc kim đâm vào huyết vị, lúc này mùi thuốc thơm phảng phất bay lên.

Mọi người đều với sắc mặt nghi hoặc, bọn họ không hiểu sự huyền diệu trong đó, còn nhà họ Phương và Mã Tam Phong chỉ có thể nóng lòng chờ đợi.

Những bác sĩ và chuyên gia của bệnh viện thành phố thì chăm chú nhìn Trương Trần, những thủ pháp trong này đúng là rất đáng để họ học hỏi.

“Cậu Trương, đừng làm bừa nhé”, Triệu Chí Hào mấy lần định lên trước hỏi Trương Trần định làm gì và nghĩ gì vậy nhưng lần nào ông ta cũng phải dừng bước chân.

Qua một lúc nữa, thuốc đun xong được đặt sang một bên và Trương Trần cũng kết thúc quá trình của mình.

“Bón thuốc cho bác ấy đi, tin rằng một lúc nữa sẽ khỏi thôi”, Trương Trần

cười nói.

Sau khi thuốc nguội, mọi người nhìn thuốc được bón cho bệnh nhân. Thấm phán thì không kìm nổi muốn lên tiếng, vì thoạt nhìn cũng không có vẻ gì là thần bí cả.

“Ông chủ Cổ, vậy là xong rồi sao?”, thắm phán hỏi ra câu hỏi mà tất cả mọi người có mặt ở đây đều muốn hỏi.

“Sắp rồi”, Trương Trần cười nói: “Tâm nửa tiếng chẳng, đợi thuốc phát huy tác dụng là được”.

Nghe Trương Trần nói vậy, bọn họ cũng không hiểu và cũng không dám hỏi. Nếu người ta đã đưa ra thời gian, vậy thì cứ đợi xem sao.

“Thiên Dương! Cậu cũng kinh doanh thuốc, cậu thấy thế nào?”, Phương Thiên Quang lau mồ hôi, hai mắt có chút mơ hồ, hỏi.

“Sao em biết được, em chỉ bán thuốc thôi chứ có chế thuốc đâu”, Phương Thiên Dương ngây người ra, tùy ý nói: “Nhưng em thấy, thời gian trước thần y Trương của bệnh viện thành phố đánh bại được Hàn y cũng không làm được hiệu quả như này. Mặc dù ông chủ Cổ đeo khẩu trang nhưng anh nhìn xem, anh ta chỉ tầm hơn hai mươi tuổi, đâu có bản lĩnh lớn thế?”

“Cũng phải cũng phải”, Phương Thiên Quang lại lau mồ hôi, trong phòng này không nóng nhưng ông ta hoảng loạn đến nỗi toát hết mồ hôi. Ông ta không biết nếu như thất bại thì nhà họ Phương sẽ phải gánh chịu những hậu quả như nào.

Bà cụ Phương và Mã Tam Phong ở phía trước dường như mắt không rời khỏi bệnh nhân kia. Bệnh nhân đó được bệnh viện thành phố và pháp y kiểm tra rồi, đúng là bị nhồi máu cơ tim.

Nhìn ánh mắt của hai người này, kể cả là bệnh nhân thật sự tỉnh lại thì cũng bị ánh mắt này của bọn họ làm sợ chết mất.

Sự việc liên quan đến thành bại của hai bên, dường như trong nửa tiếng đồng hồ không ai phân tâm cả, ai nấy đều chăm chú nhìn bệnh nhân vừa mới uống xong thuốc kia.

Tỉng ting!

Thời gian chậm chậm trôi qua, cuối cùng nửa tiếng đồng hồ cũng qua, nhưng bệnh nhân nằm trên cáng kia vẫn chưa có phản ứng gì đặc biệt. Điều này khiến người nhà họ Phương đều thở phào nhẹ nhõm, còn Triệu Chí Hào với vẻ mặt như ăn phải ruồi.

“Ha ha, tôi biết ngay mà, tôi biết ngay là tên này chỉ biết lừa bịp thôi”.

“Lần này thì nhà họ Phương chúng ta thắng rồi, xem bọn họ còn có trò gì nữa không”.

“Anh tài nhỉ, anh có tài thì bảo ông ấy đứng dậy đi. Nếu như anh thật sự có bản lĩnh đó thì đó mới là kỳ tích”.

Bà cụ Phương nói có chút đắc ý, đến những người nghe phiên điều trần này cũng lắc đầu thở dài. Ông chủ Cổ này đúng là khoác lác quá rồi, xem giờ đây anh ta giải quyết kiểu gì.

“Muốn có kỳ tích chứ gì, tôi sẽ cho thấy kỳ tích ngay”, Trương Trần cười ha ha rồi kéo tay của bệnh nhân đó, ngay lập tức ông ta từ cáng đứng lên được.

“Đừng, đừng mà, toàn thân tôi không có chút sức lực nào, không đứng vững đâu..., người bệnh nhân đó hét lớn, giống như vô cùng hoảng loạn.

“Vậy bây giờ ông thấy thế nào?”, Trương Trần thản nhiên hỏi.

“Tôi... Tôi..”, bệnh nhân đó nói hai tiếng rồi đột nhiên cảm nhận được gì đó. Ông ta cúi đầu xuống thì mới thấy mình đứng được rồi. . ngôn tình hài

“Trước tiên đừng cử động”, Trương Trần cười rồi rút cây kim cuối cùng ở cổ người đó xuống rồi bỏ vào túi thuốc, nói: “Hiện giờ, ông thử đi hai bước cho mọi người xem”.

“Tôi... Tôi đi được sao thần y Cổ?”, bệnh nhân đó nói với vẻ không tự tin lắm.

Trương Trần gật đầu, tất nhiên anh biết ông lão này nằm giường đã lâu nên cần cổ vũ: “Ông làm được mà, tôi bảo ông làm được là được, bởi vì tôi chính là kỳ tích...”

Chương 143: C143: Rốt cuộc ông chủ cổ này là người phương nào

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, miệng há hốc, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin!

Lần này bọn họ đang chứng kiến thứ gì đây, kỳ tích y học sao?

Nhưng quả thật đây chính là kỳ tích. Người vừa mới nằm trên cáng, không thể tự lo cho mình lại có thể đứng dậy ngay, đây không phải là kỳ tích thì là gì nữa?

Ở đây chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của ông lão kia, một bước, hai bước, ba bước...

Rốt cuộc, những giọt nước mắt vẫn đục chảy xuống từ viền mắt của ông lão. Cả người không tìm được sự run rẩy, ông lão ấy xoay người quỳ xuống trước Trương Trần, dùng sức đập đầu lạy!

"Bác ơi, không được đâu!", Trương Trần vội vàng tiến lên đỡ, thế nhưng nói sao thì ông lão kia cũng muốn lạy một cái. Có trời mới biết gia đình đó đã phải chịu đựng những gì. Đối với Trương Trần mà nói thì ông ấy chỉ là một bệnh nhân, nhưng đối với người nhà của ông lão kia mà nói, đó chính là cả bầu trời!

Ông lão kia trông già nua như vậy hoàn toàn là vì bị ốm đau dằn vặt, người đàn ông đó còn chưa đến năm mươi tuổi. Để chữa bệnh cho bác ấy, tất cả tiền tích góp bấy lâu nay trong nhà đều đổ hết vào. đây, bây giờ dường như cái động không đáy này đã có chút hy vọng!

Phương Thủy Ý, Triệu Chí Hào và mọi người trong bồi thẩm đoàn đều vô cùng kích động. Một mặt là vì vụ kiện này thắng chắc rồi, mặt khác là vì cảnh tượng trước mắt quá chấn động!

Còn nhà họ Phương lúc này cũng há hốc mồm. Vậy mà anh thật sự làm được. Nhất là Phương Như, cô ta vừa bảo trừ phi xuất hiện kỳ tích, người ta liền sáng tạo kỳ tích cho cô ta xem, cô ta thật sự rất muốn vả miệng mình!

"Được rồi, bác à, bác đi nghỉ trước đi!", Trương Trần khế cười một tiếng.

"Tôi yêu cầu kiểm tra thân thể của bệnh nhân này!", Phương Đại Vĩ giống như kẻ điên muốn nắm lấy cọng cỏ cuối cùng!

Khi Phương Đại Vĩ hô lên câu này, ánh mắt của những người quan sát khiến hắn ta hiểu rõ trong lòng, hầu như không cần kiểm tra nữa. Nhưng vụ kiện lần này mà thua, liệu Mã Tam Phong có để yên cho hắn ta không!

"Không cần kiểm tra!", nhân vật được mọi người kính trọng của bệnh viện thành phố, Tiền Sinh Bình cũng lộ ra biểu cảm chấn động. Nghe thấy có người còn nghỉ ngơi, ông ấy hừ lạnh nói: "Bệnh nhân có thể đứng dậy đi lại chính là minh chứng tốt nhất. Lẽ nào anh còn định vạch tim ông ấy ra, nhìn xem có phải là vì bị tiêm thuốc kích thích nên ông ấy mới đứng dậy đi lại được không?"

"Được rồi, kết quả của chuyện này đã có!", sắc mặt của thẩm phán cũng trở nên nghiêm khắc, không còn thái độ ôn hòa như trước. Ông ta nói với Phương Đại Vĩ và mấy người nguyên cáo: "Trọng điểm lần này là mấy người khởi tố tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp đơn thuốc. Bây giờ tập đoàn Mạt Lâm tự chứng minh được rằng mình trong sạch rồi, mấy người còn chứng cứ gì mới không?"

Mấy người trong nhà họ Phương đều mang vẻ mặt cay đắng, không nói được một lời nào. Trước đó bọn họ đã cược một ván cuối cùng, hoàn toàn chỉ để kéo dài thời gian, bây giờ bọn họ còn có thể nói gì nữa đây?

"Ngài thẩm phán, mọi chuyện đã rõ. Đối với chuyện vu khống của nhà họ Phương và sự giúp đỡ của ông Mã, tôi muốn nhận được một lời Cổ thích công bằng và hợp lý!", Trương Trần từ tốn nói.

Thẩm phán gật đầu. Vốn dĩ thừa kiện sẽ có một phe thắng, nếu nguyên cáo không kiện thắng được người ta thì đương nhiên sẽ tự phải chịu hậu quả. Huống chỉ nếu có thể định tội được quan điểm mang tính chất thương mại thế này thì chẳng ai nói gì, còn nếu là vu khống thì chắc chắn sẽ là một sự đả kích nặng nề đối với danh tiếng của tập đoàn Mạt Lâm!

"Bây giờ sẽ do thẩm phán tôi phán định. Nếu bên phía nguyên cáo không có chứng cứ mới chứng minh tập đoàn Mạt Lâm ăn cắp đơn thuốc, như vậy phán quyết lần này là tập đoàn Mạt Lâm vô tội. Hơn nữa bên phía nguyên cáo phải xin lỗi tập đoàn Mạt Lâm ở nơi công khai, đồng thời bồi thường thiệt hại kinh tế trực tiếp và gián tiếp!"

"Cốc!", cùng với tiếng gõ búa của thẩm phán, tất cả đều đã kết thúc!

Trên mặt mấy người Phương Thủy Y đều nở nụ cười tươi như hoa, mà mấy người nhà họ Phương thì đều bày ra khuôn mặt giống như bị táo bón, nhất là khi thấy được ánh mắt nham hiểm đầy ý uy hiếp của Mã Tam Phong.

Phán quyết đã có, sau đó tòa tuyên án một vài điểm cơ bản và số tiền bồi thường danh dự cụ thể. Lúc số tiền bồi thường được đưa ra, cả nhà họ Phương trở nên vô cùng suy sụp!

Bởi vì Mã Tam Phong không phải người khởi tố chính thức, thế nhưng ông ta là đối tác nên phải chỉ một nửa tiền, nửa còn lại thì ông ta hoàn toàn mặc kệ, vậy nên một nửa là năm triệu kia lại thuộc về nhà họ Phương!

Mà lúc này, ông chủ Cổ cũng lặng lẽ rời đi, không lâu sau Trương Trần ôm bụng trở về!

"Ôi, thắng rồi sao?", Trương Trần Cổ vờ Cổ vịt nói.

"Sao cậu không chết trong đó luôn đi?", Trương Quốc Hồng hung dữ nhìn Trương Trần. Ông chủ Cổ mới xuất hiện so với Trương Trần giống như rỗng so với giun vậy, khiến bà ta nhìn thấy mà muốn nôn!

"Mẹ, mẹ nói gì vậy?", Phương Thủy Y lên tiếng giúp đỡ. Trương Trần không để tâm mà nhún vai, thích làm gì thì làm đi!

Phán quyết này vừa đưa ra liền truyền khắp Hoài Bắc, thậm chí là toàn bộ tỉnh Giang Lăng. Chủ yếu là do phán quyết này mới được đưa ra, nếu không thì nhất định sẽ truyền đi các nước khác một cách nhanh chóng!

Tập đoàn Mạt Lâm đưa ra hai đơn thuốc chữa bệnh tim, cũng chứng minh được rằng đơn thuốc này quả thật là của bọn họ. Lần này có thể nói là tập đoàn Mạt Lâm đã đưa danh tiếng vang xa, mà người khiến mọi người cảm thấy bí ẩn nhất chính là ông chủ Cổ vẫn chưa lộ mặt.

Rốt cuộc ông chủ Cổ này là người phương nào?

Chương 144: C144: Vậy đây là chuyện gì

Vô số phóng viên bên ngoài truy hỏi Triệu Chí Hào, hy vọng nhận được chút tin tức, thế nhưng Triệu Chí Hào không hề lộ ra một chữ. Mà Cao Hưng Tùng, luật sư của tập đoàn Mạt Lâm lại chớp mắt trở thành người nổi tiếng!

"Bà cụ Phương, chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu!", ở bên ngoài tòa án, Mã Tam Phong đập hư camera của một phóng viên đang muốn phỏng vấn, sau đó chỉ vào mặt bà cụ Phương rồi mắng to!. Đam Mỹ Hải

Lần này có thể nói là Mã Tam Phong đã mất cả chì lẫn chài. Nói xin lỗi ở nơi công khai, việc này quả thật khiến ông ta không biết giấu mặt ở đâu nữa, còn mấy triệu kia đối với ông ta mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ!

Mấy người nhà họ Phương nhìn Mã Tam Phong với vẻ mặt nghĩ mà sợ và cầu xin. Đủ loại cảm xúc hiện lên trong lòng bà cụ Phương, bà ta thấp giọng nói: "Ông Mã, nếu hai loại thuốc không giống nhau thì chúng ta cũng có thể tiếp tục phát triển, không cần lo lắng đến chuyện bản quyền sáng chế."

"Phát triển, phát triển cái con mẹ bà đây!", Mã Tam Phong giậm chân mắng chửi. Nếu có thể tiếp tục phát triển thì cũng được thôi, thế nhưng bà già này không nghe thấy chuyên gia nói, cho dù làm ra được thành phẩm thì cũng không có hiệu quả gì nhiều với bệnh nhồi máu cơ tim sao?

Bây giờ Mã Tam Phong không có thời gian nổi giận với nhà họ Phương, lập tức lên xe rời đi. Trong lòng ông ta còn đang ôm chút hy vọng cuối cùng. Nói sao thì đơn thuốc kia cũng đã lưu truyền suốt mấy trăm năm, có lẽ có thể dùng được cho những căn bệnh khác mà bọn họ chưa biết thì sao?

Bên phía Trương Trần cũng có vô số phóng viên vây quanh, thế nhưng mấy

người Phương Thủy Y đâu biết ông chủ Cổ là ai đâu chứ!

Mọi người cũng rời khỏi đây dưới sự bảo vệ của Vệ Sĩ.

Trên đường đi, tâm trạng của Phương Thủy Y không tệ lắm, dù sao bọn họ đã tẩy sạch hiềm nghi, là trong sạch!

Mà Trương Quốc Hồng lại mang vẻ mặt u ám. Đối với bà ta thì chuyện này chẳng quan trọng, chuyện quan trọng là đã mất hai mươi triệu. Điều càng đáng giận hơn là số tiền mười triệu bồi thường của nhà họ Phương và ông Mã không hề liên quan gì đến bọn họ!

"Tên sao chổi này sao có thể xứng với Thủy Y nhà mình chứ!", Trương Quốc Hồng nhìn thoáng qua Trương Trần, trong đầu không khởi nghĩ đến ông chủ Cổ ở trên tòa án lúc này.

Xe nhanh chóng chạy đến biệt thự, cho Phương Thủy Y và mấy người Trương Quốc Hồng xuống xe, Trương Trần lái xe xuống bãi đỗ xe ở dưới hầm. Những người qua lại thấy chiếc Audi này thì dồn dập nhìn qua, nghĩ rằng nhìn người đẹp một chút để dưỡng mắt. Nhưng khi thấy Trương Trần xuống xe thì tất cả đều cảm thấy thất vọng.

Trương Trần hơi bĩu môi, xe này là của vợ anh, chỉ có điều trong lòng anh cũng đang cảm thấy rất đặc ý.

Trương Trần đến bãi đỗ xe dưới hầm, mới đi ra liền nghe thấy tiếng cãi vã!

"Mấy hôm trước nghe bà cụ Hình nói trước kia nhìn thấy Trương Quốc Hồng trộm đồ của người ta, còn bị người ta bắt được, lúc này mới thấy quả nhiên không có lửa làm sao có khói. Hơn nữa nhìn dáng vẻ phô trương của người ta, e rằng không phải người bình thường đâu nhỉ?"

"Thế mà lại có chuyện này à, sao tôi không biết vậy? Cả nhà này cũng hay ghê, vừa thắng kiện liền xuất hiện tình huống này!"

"Đương nhiên là anh không biết rồi, cũng do hôm đó chúng tôi không ra ngoài chơi nên mới thấy!"

Nghe thấy tiếng xì xào bàn tán này, Trương Trần bước về phía trước, lông mày nhíu chặt lại. Anh đi về phía đám người, thấy được một người đàn ông dáng vẻ đường hoàng, lạnh lùng đứng đó. Phía sau anh ta có mười vệ sĩ, cách đó không xa còn có ba chiếc siêu xe với giá trị không nhỏ!

Hai mắt Trương Quốc Hồng đỏ bừng, bà ta mang vẻ mặt cầu xin nhìn người đàn ông trước mặt nói: "Lỗi Lỗi, cô không có gan đó đâu, cháu phải tin cô!"

"Lỗi Lỗi?", Trương Trần nghi hoặc nhìn về phía Phương Thủy Y, cô nói: "Chắc là anh họ của nhà bà ngoại tôi, tên là Trương Thiên Lỗi, tôi cũng chưa từng gặp anh tai"

"Vậy đây là chuyện gì?", Trương Trần hỏi.

Lông mày của Phương Thủy Y nhíu lại. Cô nghe thấy mấy người xung quanh nói bóng nói gió nên cảm thấy không vui, thế nhưng lại không thể bịt miệng người ta được, lập tức đáp: "Anh ta, anh ta bảo lần trước mẹ về đã trộm lấy một cây trầm phượng!"

"Hả?", Trương Trần nhìn qua, chỉ thấy người được gọi là Trương Thiên Lỗi mang vẻ mặt căm ghét, hất tay Trương Quốc Hồng đang khoác lên tay mình ra.

"Cô à, bộ vest này của cháu rất đắt, cô cũng đừng làm bẩn nó chứ!"

"Phải rồi, là cô sai, nhưng cô thật sự không hề trộm đồ, cháu phải tin cô!", Trương Quốc Hồng vội vàng nói.

Trương Thiên Lỗi bật cười một tiếng, sau đó lạnh lùng nói: "Dù sao thì cô cũng mang họ Trương, thường dùng tài nguyên của dòng họ để giúp đỡ nhà mình. Nhà họ Trương có nhiều của cải, mấy thứ này coi như là bố thí

cho nhà cô, người trong nhà cũng chẳng nói gì, thế nhưng không ngờ rằng cô lại quen thói, lần trước còn dám trộm đi cây trầm phương gia truyền trong nhà. Tự cô suy nghĩ cho kỹ đi!"

Trương Quốc Hồng sột ruột đến mức sắp khóc. Phương Thiên Bằng cũng không đành lòng, nhỏ giọng nói: "Lỗi Lỗi, cô của cháu không nói dối đâu!"

"Hừ, Trương Quốc Hồng là người thế nào, hàng xóm láng giềng ở đây có ai không biết chứ!", bỗng nhiên có người khe khẽ nói, xem ra Trương Quốc Hồng cũng không được đánh giá tốt ở đây.

Trương Thiên Lỗi khẽ nhíu mày, nói sao thì Trương Quốc Hồng cũng là người nhà họ Trương bọn họ, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, e rằng sẽ làm tổn hại đến thanh danh nhà bọn họ.

"Cút hết đi!", Trương Thiên Lỗi nhìn những người hóng chuyện xung quanh rồi lạnh giọng nói, sau đó phất tay. Những vệ sĩ ở đằng sau anh ta lập tức lấy côn điện ra, hiển nhiên nếu có người không chịu cút thì phải chuẩn bị tinh thần chịu đòn đi!

Mấy người kia không phục nói kháy nhưng cũng không dám nán lại. Từ khí thế của người đàn ông này, bọn họ có thể nhìn ra được người này tuyệt đối là cậu ấm của dòng họ lớn, không thể đắc tội được!

Chương 145: C145: Tôi hiểu thưa cậu

“Ha ha, đủ rồi đấy Trương Quốc Hồng, tôi đã đuổi hết những người không liên quan đi rồi, bà không sợ mất mặt nhưng tôi sợ, đây cũng là lý do mà tôi ăn nói hòa nhã với bà thế này. Chắc bà cũng biết tính cách của đám người trong nhà rồi, chỉ cần bà hiểu chuyện một chút thì cũng nên giao chiếc trâm phượng ra đây!”

Trương Thiên Lỗi mỉm cười, giọng điệu của anh ta chẳng khác nào đang giáo huấn cháu trai, đây mà là con cháu gì chứ, rõ là ông nội!

“Cô không lấy trộm thì giao thế nào?”, Trương Quốc Hồng quát lên!

Trương Thiên Lỗi cũng cảm thấy không vui, anh ta nói bằng giọng lạnh lùng: “Những gì cần nói thì tôi đã nói cả rồi, bây giờ tôi nể mặt bà một lần nữa, bà không lấy ra cũng không sao, nhưng đến trước lễ mừng thọ của ông nội mà bà còn không quyết định thì đừng trách nhà họ Trương tuyệt tình!”

“Đừng nói là nhà họ Phương đã đá các người ra rồi, cho dù nhà họ Phương che chở các người, chỉ cần nhà họ Trương nhỏ một bãi nước bọt thôi cũng đủ để dìm chết các người!”

“Chúng ta đi!”, Trương Thiên Lỗi hừ lạnh một tiếng rồi dẫn người đi!

Xảy ra chuyện này, tâm trạng của mọi người đều bị phá hỏng. Không có gì bất ngờ xảy ra, Trương Quốc Hồng lại mắng Phương Thiên Bằng một trận, sau đó ai về nhà nấy!

Phương Thủy Y cũng chẳng có tâm trạng nào nữa, Trương Trần thanh thoi dựa vào sofa, căn bản chẳng hề đặt chuyện này trong lòng!

Nếu Trương Quốc Hồng tới tìm anh, anh sẽ nể mặt Phương Thủy Y và không từ chối, nếu không tìm anh thì anh càng nhàn nhã, sẽ chẳng nhúng tay vào quá nhiều!

Buổi chiều, tâm trạng của Phương Thủy Y tốt hơn nhiều rồi, cô nhận được thông báo rằng công ty của cô đã qua bước xét duyệt đầu tiên, chính thức có công ty dưới danh nghĩa của mình!

Không giống với lúc ở nhà họ Phương, công ty này thực sự thuộc về cô. Mặc dù vẫn còn người đầu tư khác, nhưng cô có quyền lên tiếng tuyệt đối, khiến cô cảm thấy vô cùng hưng phấn!

“Tôi phải tới xem địa chỉ công ty, anh ở nhà một mình đi!”, tâm trạng của Phương Thủy Y không tệ, hiếm khi cô không thúc giục Trương Trần ra ngoài tìm việc như thế!

Trương Trần gật đầu, chắc là Chu Viên Viên cũng đã lựa chọn được địa chỉ cửa hàng bán thuốc rồi, vậy nên anh cũng qua đó xem.

Sau khi Phương Thủy Y đi, Trương Trần cũng đóng cửa rời khỏi đó!

“Tiểu Tiền, đã chuẩn bị đồ đạc hết chưa?”, dưới tập đoàn Mạt Lâm, Trương Thiên Lỗi đeo kính đen hỏi!

“Thưa cậu, tất cả đã chuẩn bị xong rồi, nhưng có đến mức phải thế không? Tùy ý lấy chút đồ là được rồi mà, tuy rằng tập đoàn Mạt Lâm đang khá có tiếng trong ngành y dược, nhưng vẫn chưa là gì với nhà họ Trương chúng ta, thế này thì coi trọng họ quá rồi đấy?”

“Lắm lời!”, Trương Thiên Lỗi quát lớn một tiếng, người tên Tiểu Tiền này đã đi theo anh ta một thời gian khá dài, anh ta cố ý muốn đào tạo để làm trợ thủ cho mình, vì thế mới giải thích nói: “Cậu không biết lợi nhuận từ loại

thuốc chữa bệnh tim này đâu, nếu làm tốt, chưa tới ba năm là có thể đưa ra nước ngoài. Đương nhiên, nếu chỉ là chữa bệnh tắc nghẽn tim mạch thì vẫn chưa đủ, nhưng ai biết tập đoàn Mạt Lâm có giấu nghề riêng không?”

“Tiên lễ hậu binh, khách khí một chút cũng không sao!”

“Tôi hiểu thưa cậu!”, Tiểu Tiền nói.

Trương Thiên Lỗi gật đầu, mang quà cáp bước vào tập đoàn Mạt Lâm!

Lúc này ở trong phòng làm việc, Triệu Chí Hào mặc vest đi giày da bóng loáng, khiến người ta cảm cảm nhận được khí thế vững vàng!

Ông ta cũng mới biết người của nhà họ Trương sẽ tới. Sau khi mời vào trong, ông ta vội vàng pha trà, giọng nói vô cùng khách khí!

“Ha ha, ông chủ Triệu khách sáo quá, tôi nghĩ quý công ty cũng mới khởi bước, cho dù nhà họ Triệu các ông không hề tầm thường, nhưng thực sự là chưa đi sâu vào ngành y dược, mà mục đích của tôi lần này là tìm kiếm sự hợp tác!”

Trương Thiên Lỗi cười nói nhẹ nhàng, nhận lấy 1 chén trà của Triệu Chí Hào rồi lấy một tấm chỉ phiếu đặt lên bàn!

Anh ta biết bên trên Triệu Chí Hào vẫn còn người khác, ý nghĩa của tấm chỉ phiếu này cũng rất rõ ràng, là để hối lộ Triệu Chí Hào!

Triệu Chí Hào âm thầm gật đầu trong lòng, nhà họ Trương không hổ là danh gia vọng tộc, làm việc cẩn thận, nào là tặng quà, nào là đưa chỉ phiếu!

Chương 146: C146: Anh đang nói cái gì thế hả

“Ha ha, theo ý kiến cá nhân thì đương nhiên là tôi rất hi vọng được hợp tác với các cậu, có tiền thì cùng nhau kiếm, nhưng tôi còn phải xin phép cấp trên, chắc hẳn cũng chỉ cần hỏi qua cho có là được!”, Triệu Chí Hào nói!

Trương Thiên Lỗi gật đầu, Triệu Chí Hào không tránh né gì cả, cầm điện thoại lên gọi cho Trương Trần. Mặc dù Trương Trần thường xuyên bỏ bê công việc, nhưng việc cần làm thì ông ta vẫn phải làm, không thể vì một chuyện nhỏ mà để mất chỗ dựa này được!

“A lô, Trương...”, Triệu Chí Hào vừa mở miệng ra là đã muốn tát cho mình hai cái, hiện tại có người ngoài đã đành, Trương Trần còn không muốn để lộ thân phận của mình nhanh như thế, vậy nên ông ta vội vàng sửa lại: “Ông chủ Cổ, là thế này...”

Triệu Chí Hào tường thuật lại mọi chuyện, trong điện thoại vang lên giọng nói mang theo sự nghi hoặc và ngạc nhiên: “Nhà họ Trương? Nhà họ Trương nào? Nhà họ Trương ở thủ đô à?”

“Không phải, là nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa, người đứng ra là cậu Trương Thiên Lỗi!”

“Trương Thiên Lỗi?”, lúc này Trương Trần mới thả lỏng, nếu nhà họ Trương ở thủ đô mà cũng tới thì rất phiền toái!

Trương Trần đang định bảo Triệu Chí Hào cứ tự ý quyết định là được, nhưng anh bỗng nhớ ra rằng trưa nay người luôn miệng nói mẹ vợ mình ăn trộm cũng tên là Trương Thiên Lỗi, theo những gì Phương Thủy Y nói thì nhà ngoại của mẹ cô cũng ở tỉnh An Hoa!

Trương Trần ngẫm nghĩ một lát, cần người hợp tác thì cũng không nhất định phải là nhà họ Trương, vì thế bèn mở miệng nói: “Bảo anh ta rút đi, thằng ranh đó đắc tội với vợ và mẹ vợ tôi!”

“..”, Triệu Chí Hào cảm thấy cạn lời, nhưng Trương Trần đã nói thế rồi thì ông ta cũng không thể nói thêm gì được nữa. Mặc dù nhà họ Trương là danh gia vọng tộc, nhưng hiện tại trong tay bọn họ có đơn thuốc và kỹ thuật, sau này sẽ có rất nhiều người muốn hợp tác, không cần bợ đỡ nhà họ Trương!

Triệu Chí Hào tắt máy, đẩy chỉ phiếu ngược trở lại rồi cười nói: “Cậu Trương, thật ngại quá...”

Trương Thiên Lỗi nhú mày, vừa rồi rõ ràng trông Triệu Chí Hào rất vui vẻ, nhưng chỉ gọi một cú điện thoại, nói tên anh ta ra rồi tắt máy là từ chối luôn?

“Ông chủ Cổ không muốn hợp tác với tôi à?”, Trương Thiên Lỗi hỏi.

Triệu Chí Hào chỉ cười chứ không nói gì. Thấy không hỏi ra được điều gì, ở lại đây nữa cũng là vô nghĩa, thế là Trương Thiên Lỗi mang quà đi, định bụng sẽ nghĩ cách sau!

“Hừ, cái tập đoàn Mạt Lâm này đúng là không biết tốt xấu, nhà họ Trương chúng ta tìm bọn họ hợp tác là phúc của bọn họ, vậy mà còn dám từ chối chúng ta?”, Tiểu Tiền nói tức tối!

Trương Thiên Lỗi đứng dưới tập đoàn Mạt Lâm hút một điếu thuốc, anh ta nghĩ tới nhiều chuyện hơn.

Anh ta là người tỉnh An Hoa, chưa từng tới nơi này bao giờ, cũng chưa đắc tội với ai, huống chỉ là ông chủ bí ẩn của công ty Mạt Lâm, vậy thì vì sao chỉ nghe đến tên anh ta là đã từ chối một cách dứt khoát như thế?

“Tiểu Tiên, lấy thông tin về nhà họ Triệu và công ty Mạt Lâm đưa cho tôi xem!”

“Vâng, thưa cậu ể Tiên vội vàng chạy tới chiếc Ferrari, lấy túi tài liệu đưa cho Trương Thiên Lỗi.

Sau khi đọc từng trang từng trang một, ánh mắt của Trương Thiên Lỗi bỗng trở nên ngưng trọng. Trong đó có một cột viết rằng nhà họ Triệu nắm giữ cổ phần, đầu tư hai mươi triệu, mà người thu lợi nhuận là Phương Thủy Y!

Trước khi tới đây anh ta đã điều tra thông tin về nơi này, dù sao biết người biết ta thì mới làm ăn thuận lợi hơn được. Theo những gì anh ta biết, nhà họ Triệu căn bản không có mối quan hệ gì với cô anh ta, nếu có thì cũng là con trai của Triệu Chí Hào, nhưng đó là quá khứ rồi. Có mối mâu thuẫn này, vì sao Triệu Chí Hào còn đầu tư cho Phương Thủy Y, hơn nữa còn là hai mươi triệu!

Điều máu chốt hơn nữa là chuyện này không được công khai, bởi vì anh ta muốn hợp tác với công ty Mạt Lâm nên mới cố tình điều tra, nếu không thì người ta sẽ chẳng hoài nghi tới!

Giờ khắc này, dường như anh ta đã hiểu ra điều gì đó!

Từ lúc tới đất Hoài Bắc, nếu nói đến đắc tội thì chỉ có gia đình Trương Quốc Hồng, chẳng lẽ... Ông chủ Cổ này đang trả thù thay cho Trương Quốc Hồng?

Anh ta ngẫm nghĩ rồi loại bỏ suy đoán này, nếu Trương Quốc Hồng có bản lĩnh ấy thì đã vác loa thông báo cho cả thế giới biết rồi!

Trương Thiên Lỗi nhìn vào hàng chữ trên tư liệu, nhà họ Triệu nắm giữ cổ phần, người thu lợi nhuận là Phương Thủy Y, anh ta đột nhiên sực hiểu!

“Con tiện nhân này, thì ra nó dựa dẫm vào ông chủ của công ty Mạt Lâm. Tôi đã nói mà, sao nhà họ Triệu lại đầu tư hai mươi triệu mà không sợ lỗ

như thế, thì ra là bán rai”

“Lái xe, đi tìm Phương Thủy Y!”, Trương Thiên Lỗi nói gằn giọng, anh ta không thể ngờ được rằng chỉ vì một con đàn bà mà vụ làm ăn này lại thất bại, chuyện này khiến anh ta nổi cáu!

Trong một căn phòng làm việc mới tỉnh, Phương Thủy Y nhìn diện tích phòng và cách trang trí trong phòng, cô cười không ngậm miệng lại được. Vốn dĩ với khả năng của cô thì không thể giành được cái nơi tốt như thế này, nhưng ai ngờ lại trùng hợp như thế, lúc cô tới đây thì chỉ còn lại tòa nhà này!

Trong đầu cô bắt đầu tưởng tượng ra viễn cảnh một nhóm tỉnh anh thành công tung ra sản phẩm của mình dưới sự dẫn dắt của cô, trong căn phòng đèn đuốc choáng ngợp này!

Đột nhiên, một nhóm người bước từ ngoài vào, đi đầu là một thanh niên mặc vest thẫm màu, khuôn mặt lạnh lùng khiến người ta nhìn là biết đang rất cáu gắt!

Anh ta sải bước vào trong, liếc nhìn những nhân viên và những tỉnh anh tới văn phòng này để đàm phán hợp đồng.

Cuối cùng ánh mắt của anh ta dừng lại trên một cô gái trên tầng hai!

“Đi!”, anh ta xua tay và bước lên tầng trước, đi tới trước mặt Phương Thủy Y. Không đợi Phương Thủy Y kịp phản ứng gì, anh ta đã giáng cho cô một cái tát!

Cái tát mang theo cơn giận dữ của anh ta mạnh đến mức nào cơ chứ! Phương Thủy Y ngã xuống đất, nơi khoe môi chảy ra tia máu!

“Em họ tao giỏi thật đấy, bây giờ cũng học được cách tìm chỗ dựa rồi, chắc Trương Trần vẫn chưa biết mình bị cấm sừng đâu nhỉ!”

“Anh đang nói cái gì thế hả?”, Phương Thủy Y cũng nổi giận, cô còn chẳng biết chuyện gì xảy ra thì tự nhiên phải hứng một cái bạt tai, đã thế lại còn bị vu oan, vậy nên cô cũng nổi cáu. Nhưng dù sao cô cũng vẫn giữ được lý trí, biết mình không đánh lại anh ta được!

“Nói cái gì à?”, Trương Thiên Lỗi cười lạnh một tiếng, nói bằng giọng căm ghét: “Buổi tối ông chủ tập đoàn Mạt Lâm cũng hành hạ mày ghê lắm nhỉ? Người ta đồn rằng mày vẫn còn trinh, tao khinh, e là mày đã tàn tạ lắm rồi!”

“Trương Thiên Lỗi, anh còn nói linh tinh nữa là tôi báo cảnh sát đấy!”, Phương Thủy Y đỏ bừng mặt, những giọt nước mắt oan ức cũng tuôn trào, người qua đường nghe thấy túm lại vây xem, khiến cô càng bối rối hơn!

Chương 147: C147: Giấy dán tường nơi đó không đẹp

“Trông cô gái này đâu giống kiểu người như thế...”

“Tên chết tiệt, thấy người ta xinh đẹp chứ gì? Loại người này ở sau lưng là lẳng lơ nhất đấy, nếu anh dám tơ tưởng gì, ngày mai chúng ta sẽ ly hôn!”

“Đừng mà, anh chỉ nói thế thôi, sao cô ta sánh bằng em được, em cũng nghe thấy rồi đó, cô ta tàn tạ lắm rồi”

“Thế còn nghe được!”

Cuộc đối thoại diễn ra với không ít cặp đôi này, nam thì thấy Phương Thủy Y đáng thương, nữ thì hung dữ như muốn ăn sống nuốt tươi, chỉ muốn giúp Trương Thiên Lỗi chứng minh chuyện Phương Thủy Y tìm chỗ dựa, sau đó làm cánh đàn ông từ bỏ.

Trương Thiên Lỗi quăng tư liệu vào mặt Phương Thủy Y, nói bằng giọng lạnh lùng: “Phương Thủy Y, không chịu thừa nhận thì có tác dụng gì?”

“Trong đây là thông tin về nhà họ Triệu, nếu mà không phải đồ chơi của tổng giám đốc tập đoàn Mạt Lâm, hẳn sẽ bảo Triệu Chí Hào đầu tư hai mươi triệu cho mà?”

“Đừng nói là các người đã bị đá ra khỏi nhà họ Phương, ngay cả nhà họ Phương mà muốn kiếm được hai mươi triệu đầu tư thì cũng khá khó, mà nói cho tao biết, mà lấy cái gì để thuyết phục Triệu Chí Hào?”

Đối mặt với sự ép hỏi của Trương Thiên Lỗi, khuôn mặt của Phương Thủy Y

cũng tái nhợt. Cô cũng không biết người đầu tư là nhà họ Triệu, lúc trước cô chỉ cho rằng kế hoạch của cô được nhà đầu tư tán thành, hơn nữa người đầu tư đứng ra là một cô gái, nói rằng cô ấy đang ở nước ngoài, là một nhà đầu tư chuyên nghiệp.

Nhưng sao chuyện này lại liên quan đến nhà họ Triệu và tập đoàn Mạt Lâm?

Thấy Phương Thủy Y trầm mặc, Trương Thiên Lỗi càng khẳng định sự phỏng đoán của mình, anh ta lập tức nói kháy: “Người ta vẫn nói đàn bà cặp bồ thì tiền vàng vào như nước, xem ra không sai chút nào, mà mày thì phát huy hết công suất luôn.”

“Đương nhiên, đây là chuyện của mày, mày lên cơn thèm khát thì tao cũng chẳng có hứng thú quan tâm, nhưng mày lại dám phá hỏng vụ làm ăn của tao. Mày có biết lần này nhà họ Trương sẽ tổn thất bao nhiêu không? Mày chẳng thể tưởng tượng ra nổi đâu!”

“Tôi không biết anh đang nói gì? Tôi thật sự không biết ông chủ tập đoàn Mạt Lâm nào hết, anh không tin thì liên quan gì đến tôi, nếu anh không đi tôi sẽ báo cảnh sát!”, Phương Thủy Y nói lạnh lùng.

“Được”, Trương Thiên Lỗi gật đầu nói: “Tao đi, nhưng tao phải nói cho mày biết, nhà họ Phương đã đá mẹ con mày ra rồi, vậy thì nhà họ Trương cũng không rước mẹ con mày về. Lần này trở về tao sẽ bảo ông nội chấp hành phương án này, mẹ con mày sẽ không có nơi nương tựa nữa, thích ở đâu thì ở”.

Phương Thủy Y ngậy người ra, trước mắt việc bị đuổi ra khỏi nhà họ Phương vẫn chưa ảnh hưởng quá lớn tới cô, dù sao nơi này cũng là nhà chồng của Trương Quốc Hồng, nhưng bên kia thì là nhà ngoại, nếu bị đuổi thì Trương Quốc Hồng sẽ thực sự không có nhà để về nữa.

Phương Thủy Y không biết mình đã về nhà thế nào, cô cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng chẳng dám nói chuyện Trương Thiên Lỗi tới tìm cô với Trương Quốc Hồng.

Hiệu thuốc của Chu Viên Viên nằm ở khu vực khá đông đúc trên đường Hoa Đông, lúc Trương Trần đến đây thì đang trang hoàng, một số loại thuốc đã được chuẩn bị sẵn rồi.

Chu Viên Viên chống tay vào eo, bày ra dáng người hoàn mỹ của mình, một số người qua đường nuốt nước miếng ừng ực, sau đó mới tiếc nuốt rời đi.

“Nơi đó, giấy dán tường nơi đó không đẹp, dán lại!”

“Bên trái kia, dịch sang trái, lệch rồi mà các người không nhìn thấy à?”

Chu Viên Viên đứng đó chỉ huy như bà chủ nhà, Trương Trần đứng cạnh mà thấy cạn lời.

“Hay là tôi về trước đây, đứng đây xem trang trí thì lãng nhách”.

“Được rồi, trước khi đi anh xem thử thuốc tôi mua có ổn không nhé”.

Chương 148: C148: Ông nhất định phải thay chiếc bmw này à

“Ok”, Trương Trần gật đầu đi ra sau lấy một ít thuốc ra nhìn, lần này trên cơ bản không sai sót gì cả, Trương Trần nói qua một câu rồi đi khỏi đó.

Anh đi taxi tới đây, nơi này là phố dành cho người đi bộ, xe không vào được, vậy nên anh chỉ có thể ra ngoài rồi mới bắt xe.

“Ý, đó chẳng phải là Phương Thiên sao?”, Trương Trần vừa ra khỏi phố dành cho người đi bộ thì vô tình nhìn thấy cô bé cách đó không xa, cô bé ấy đang cúi đầu xin lỗi người ta.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Trần vẫn đi tới. Phương Thiên cũng là con gái ông Cả Phương Thiên Thành của nhà họ Phương. Khác với chị gái Phương Như, Phương Thiên rất hiền lành, là một người tử tế hiếm có trong nhà họ Phương. Bởi vì học ở trường trung học nội trú nên thường xuyên không có nhà, nhưng cho dù như vậy thì Phương Thiên cũng là người trò chuyện với Trương Trần nhiều nhất trong nhà họ Phương, chỉ sau Phương Thủy Y.

“Tiểu Thiên, sao vậy?”, Trương Trần bước tới hỏi, đằng trước Phương Thiên có một cậu bé nước mũi giàn dụa, trông cũng chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng biểu cảm ấy thì Trương Trần phải thừa nhận rằng rất đáng ăn đòn, như thể đang nói với người ta rằng, có giỡn thì đánh tôi đi.

Đằng sau thiếu niên ấy còn có một người đàn ông trung niên, có vẻ như là bố của cậu ta.

“Anh rể?”, Phương Thiên ngạc nhiên rồi nói nhỏ: “Em bắt cần đụng vào xe của người ta, chị em và anh Hải Cương đang tới đây”.

Trương Trần liếc nhìn, là một chiếc BMW 740 cấp thấp, cả chiếc xe chỉ khoảng bảy trăm, tám trăm ngàn, đằng trước chiếc xe bị quẹt một vết xước, chắc đây chính là tác phẩm của Phương Thiển.

“Chỉ là một vết xước thôi mà, đền mấy trăm tệ là được”, Trương Trần nói chẳng mấy để tâm.

“Thằng nhóc này ở đâu ra thế? Nói linh tinh bỏ bà, xe của tôi là xe BMW, còn là đời thứ bảy, mấy trăm tệ mà đòi giải quyết được à?”

Nghe Trương Trần nói vậy, người đàn ông kia chửi ầm lên và nói như đã mất kiên nhẫn: “Được rồi, cậu có thể đứng ra thay con bé này không? Nếu được thì chúng ta nói chuyện, không được thì cút ***”

Lúc này Phương Như và Phương Hải Cương cũng chạy tới, Phương Như kéo em gái mình lại, Phương Hải Cương hơi híp mắt nói: “Lư Tam Pháo?”

“Ha ha, xem ra cậu biết tôi, vậy thì dễ xử lý rồi, cậu nói đi, em gái cậu làm xước xe tôi, định thế nào đây?”

Phương Hải Cương nhìn lướt qua chiếc xe, hần ạt cũng nói giống Trương Trần, mặc dù chiếc xe này có giá trị không thấp, nhưng chỉ là một vết xước mà thôi, cùng lắm là một ngàn tệ.

Và tất nhiên là Phương Hải Cương lại bị mắg tẻ tát.

Phương Như ôm em gái mình hỏi: “Thiến Thiến, em nói thật đi, có phải tên phé vật Trương Trần đó làm xước không? Chị biết em tốt bụng, nhưng em không thể chịu tội thay cho anh ta được!”

“Chị nói gì vậy, không liên quan gì đến anh rể, anh ấy cũng mới đi ngang qua thôi”, Phương Thiến nói một cách bất đắc dĩ, cô vẫn còn trẻ, không biết vì sao người nhà họ Phương lại có ác ý với Trương Trần như thế.

Phương Hải Cương nhíu mày nói trong sự không vui: “Ông muốn thế nào? Chỉ là một vết xước mà thôi, chẳng lẽ tôi phải mua chiếc mới cho ông à”

“Đúng thế”, người tên là Lư Tam Pháo gật đầu, nhe hàm răng đen xì ra nói: “Mua chiếc mới, hoặc là cậu nói với em gái cậu, con trai tôi thích nó, tuy rằng chúng nó còn nhỏ, nhưng vẫn có thể yêu được”.

Trương Trần và đám Phương Hải Cương suýt thì hộc máu, vòng vo tam quốc mãi, hóa ra điểm máu chốt nằm ở đây.

Bọn họ quan sát con trai của Lư Tam Pháo, thằng nhóc này không thấp, mặc đồ Versace, nhưng dáng vẻ nước mũi tùm lum ấy mà gặp người không biết nhìn hàng hiệu thì còn tưởng nó được nhặt từ bãi rác.

Lại nhìn ánh mắt say mê của nhóc mập đó, không phải Trương Trần kỳ thị, nhưng đàn ông như anh còn cảm thấy ngán ngẩm, huống chỉ là một cô bé như Phương Thiển.

“Đừng đánh rắm ở đây nữa!” , Trương Trần cảm thấy kinh tởm, anh nói rồi lấy một ngàn tệ ném cho Lư Tam Pháo, sau đó nói: “Chỉ có từng này thôi, cút đi”

“Trương Trần, chuyện của nhà họ Phương tôi, khi nào thì đến lượt anh nhúng tay vào?”, Lư Tam Pháo còn chưa nói gì thì Phương Như đã lên tiếng chất vấn.

Trương Trần chẳng thèm để ý tới cô ta, anh phớt lờ luôn, nói với Phương Thiển: “Em về đi, chuyện ở đây để anh xử lý cho em”.

“Anh rể”, Phương Thiển gọi.

“Câm mồm cho tao”, Lư Tam Pháo quát lớn tiếng rồi nhìn và nói với con trai mình: “Mày thích con bé này thì lên hôn nó một cái, năm xưa bố mày đã khiêng luôn mẹ mày về nhà đấy. Thằng ngu, sợ cái gì, bố chống lưng cho mày!”

Đôi mắt của nhóc mập đỏ sáng rực lên, cậu ta lau nước mũi rồi lao về phía Phương Thiên.

“Cút đi!”, Phương Thiên mắng rồi vội vàng trốn ra sau Phương Như. Phương Như cũng quát to rồi đá chân ra.

“Lư Tam Pháo, Tiểu Thiên còn nhỏ, chuyện này để sau đi. Tôi sẽ phun sơn đánh bóng cả cánh cửa xe ông, được không?”, Phương Hải Cương nói do dự, hiện tại nhà họ Phương ngày càng không ổn rồi.

Hôm nay lại mới gửi năm triệu mà Tòa tuyên án cho Mạt Lâm, thật sự nhà họ Phương bọn họ không còn bao nhiêu tiền mặt, nếu lại đền một chiếc xe mới thì e là nhà họ Phương sẽ phải thất lưng buộc bụng mất.

Lư Tam Pháo cười he he, hiển nhiên ông ta cũng đã nghe nói đến chuyện của nhà họ Phương rồi, thế là ông ta cười nói: “Không được, tôi mắc chứng thích sạch sẽ, thứ gì cũng chỉ thay mới chứ không sửa. Hay là cậu để em gái cậu theo con trai tôi đi, ăn sung mặc sướng lại chẳng bạc đãi nó, chiếc BMW này sẽ dùng để đưa bọn nó đi học, thấy sao?”

“Đừng có không biết tốt xấu, cho dù là nhà họ Phương các người thì chiếc BMW đời thứ bảy này cũng dùng để thể hiện, mà tôi thì dùng để đưa hai đứa nó đi học, thấy nể chưa? Nhà họ Phương các người có làm được không?”, Lư Tam Pháo nói tiếp.

Trương Trần bắt đầu thấy mất kiên nhẫn, anh cũng đã nhìn ra Phương Hải Cương muốn hòa giải chứ không muốn đắc tội Lư Tam Pháo. Dù sao hiện tại nhà họ Phương đang gặp rất nhiều rắc rối, phải bồi thường tiền cho Mạt Lâm, lại còn phải lo lắng Mã Tam Phong sẽ tới kiếm chuyện bất cứ lúc nào.

“Ông nhất định phải thay chiếc BMW này à?”, Trương Trần hỏi.

“Đúng thế”, Lư Tam Pháo cũng gật đầu.

“Được, tôi sẽ đền ông chiếc mới!”, Trương Trần nói bực bội, lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

“Trương Trần, đừng giả vờ nữa, ai chẳng biết anh, chiếc xe này bảy trăm, tám trăm ngàn, nếu anh có bản lĩnh ấy thì đã chẳng để người ta gọi là phé vật”, Phương Như liếc xéo Trương Trần rồi nói.

Phương Hải Cương cũng gật đầu, nhưng dù sao. bây giờ Trương Trần đang giúp Phương Thiển, hấn ta hùa theo thì cũng không hay.

Lư Tam Pháo thì cười như được mùa, sở dĩ ông ta nói như thế là bởi vì chắc chắn nhà họ Phương không đền nổi.

Chương 149: C149: Ai có cái bản lĩnh ấy

Trương Trần tắt điện thoại, cười nói: “Cho tôi mười phút, ok?”

“Tôi cho cậu hai mươi phút”, Lư Tam Pháo cười ha ha nói: “Thằng nhóc cậu muốn ra về ta đây thì tôi cũng muốn xem cậu có thể bày ra được trò gì.”

Phương Hải Cương vẫn nhìn Trương Trần với vẻ mặt ngổn ngang hoặc, hẳn ta phát hiện ra Trương Trần bỗng thay đổi đến mức hẳn ta không nhận ra được, nếu là trước kia, gặp phải tình cảnh này, Trương Trần sẽ chẳng dám ho he câu gì.

Bây giờ thì lại đưa ra phương hướng giải quyết, đồng thời còn tự tin bảo người ta chờ mười phút, hẳn ta thật sự rất tò mò mười phút sau sẽ thế nào, hay đơn giản là Trương Trần chỉ đang kéo dài thời gian thôi?

Mười phút rất ngắn.

Lúc này, một chiếc Land Rover lái nhanh tới, dừng lại cách BMW ba mét, sau đó năm người đàn ông đầu trọc xuống xe, đã thế còn mặc vest, khiến người ta thấy rất kỳ lạ.

Bọn họ lấy một chiếc va li ra khỏi cốp xe, sau đó đi đến trước mặt Trương Trần nói một cách cung kính: “Anh Trương, tất cả đều nằm ở đây”.

Nói rồi bọn họ mở va li ra, trong đó chất đầy nhân dân tệ mới đét, tính sơ qua thì phải đến tám trăm ngàn hoặc một triệu.

“Ừm, không tệ, đập chiếc BMW này đi, số tiền này coi như bồi thường”,

Trương Trần nói thản nhiên.

“Vâng”, năm người đàn ông đó không nói hai lời, lập tức chui lại vào trong chiếc Land Rover lấy đồ, nào là cờ lê có thể dùng để sửa xe, nào là búa sắt mà người ta có thể khiêng được, còn có cả thuổng sắt.

Lư Tam Pháo sững sốt, Phương Hải Cương và Phương Như cũng sững sốt, chuyện này... chuyện này...

“Đừng đập”, Lư Tam Pháo bỗng phản ứng kịp, ông ta hô lên lớn tiếng.

Trương Trần cười nói: “Tôi đã bồi thường tiền cho ông rồi, tôi muốn đập, có vấn đề gì không?”

“” Lư Tam Pháo cố gắng nặn ra một nụ cười, ông ta không thăm dò ra được thực lực của người đàn ông này, chỉ một cuộc điện thoại là đã gọi được một chiếc Land tới, cùng với khoảng một triệu tiền mặt?

“Ha ha, người anh em này, cậu xem cậu kia, có bản lĩnh thì nói sớm đi chứ. Thế này thì chúng ta kết bạn đi, tôi là Ngô Tinh Tinh, biệt danh Lư Tam Pháo”.

“Không có hứng thú, cứ đập đi!”, Trương Trần chẳng thèm nhìn bàn tay của Ngô Tinh Tinh. Anh xua tay, năm người đàn ông kia lập tức đáp lời, những tiếng rầm rập vang lên.

Chẳng bao lâu sau, chiếc BMW trị giá gần một triệu ấy đã bị đập tan nát, chỉ trừ phần động cơ không phá được. Cảnh tượng hung hăng ấy khiến Phương Như và Phương Hải Cương ngây ra như phỗng.

Tên Trương Trần này... thật sự có bản lĩnh? Nhưng sao lại thể được cơ chứ?

Sắc mặt của Ngô Tinh Tinh cũng trở nên âm trầm, đây mà là đập phá xe gì chứ, rõ ràng là thể diện của ông ta.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Người anh em, mặc dù Ngô Tinh Tinh tôi không hẳn là rất lợi hại, nhưng ở cái đất này cũng coi như có mặt mũi. Người ta nói thêm bạn thêm đường, cậu muốn phá hỏng con đường của mình sao?”

“Ông nhiều tiền lắm hả?”, Trương Trần nói.

“Không hẳn, tài sản khoảng trăm triệu”, Ngô Tinh Tinh nói, mặc dù ngôn từ rất khách khí, nhưng giọng nói lại khá đắc ý.

Trương Trần gật đầu, quy mô như thế cũng coi như có thành tựu, ngang với nhà họ Phương lúc hưng thịnh nhất, thế nhưng... Cũng chỉ thế mà thôi, vẫn chẳng là cái thá gì.

“Vậy ông đợi một lát, để tôi cho ông nhìn xem tôi tìm ra con đường đã bị phá hỏng ấy như thế nào”, Trương Trần nói.

Ngô Tinh Tinh gật đầu, ông ta còn tưởng rằng Trương Trần sẽ xin lỗi giảng hòa. Đối với người có thực lực, ông ta không muốn đắc tội, còn nhà họ Phong hiện tại chỉ là thùng rỗng kêu to, ông ta chẳng thèm để ý tới, Trương Trần thì ông ta chưa thăm dò được gốc gác, tạm thời quyết định án binh bất động.

Nhưng rất nhanh, một cuộc điện thoại của Trương Trần làm ông ta bùng nổ.

Chỉ nghe thấy Trương Trần nói vào điện thoại: “Phải mất bao lâu mới có thể làm một người tên là Ngô Tinh Tinh phá sản?”

“Thằng ranh con, được, được lắm! Sở dĩ Lư Tam Pháo này được gọi là Lư Tam Pháo, đó là bởi vì ông mày thích đụng chết người khác. Một câu nói của mày mà đã muốn làm tao phá sản, tao cũng muốn xem thử mày sẽ làm thế nào. Nếu không làm được, ông mày không cho mày nằm cẳng ra khỏi Hoài Bắc thì tên ông mày sẽ viết ngược lại!”

Ngô Tinh Tinh cực kỳ tức giận, ngay từ đầu chỉ có mình ông ta tưởng bỏ, người ta căn bản không định nể mặt ông ta, ngược lại còn muốn làm ông ta phá sản.

Nghe Ngô Tinh Tinh quát như vậy, Trương Trần mất kiên nhẫn nói vào điện thoại: “Nhanh lên chút nữa đi!”

“Nhiều nhất là năm phút, để tôi thông báo”, trong điện thoại, Triệu Chí Hào nói.

Trương Trần gật đầu rồi tắt máy.

Phương Như và Phương Hải Cương không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn một loạt các hành động của Trương Trần. Tên Trương Trần này khiến bọn họ cảm thấy hoàn toàn xa lạ, bọn họ cũng muốn nhìn xem Trương Trần sẽ làm chuyện này thế nào.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại của Ngô Tinh Tinh vang lên, khiến mí mắt ông ta giật giật. Lúc này dây thần kinh của ông ta vô cùng mất cảm, lập tức bắt máy và quát tháo: “Có chuyện gì? Không chờ tôi về rồi nói được sao?”

“Ông chủ, không cần đâu, vừa rồi bộ phận tài vụ đã nhận được thông báo, tất cả cổ đông và những người hợp tác đều rút vốn, một số đơn đặt hàng cũng bị hủy. Bởi vì mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, số lượng quá lớn, có thể nói là... phá sản rồi...”

“Cái gì?”, nghe thấy giọng nói trong điện thoại, Ngô Tinh Tinh còn tưởng mình nghe nhầm, ông ta mắng to: “Mẹ kiếp, nói linh tinh cái gì thế hả? Ai

có cái bản lĩnh ấy? Có phải cậu không muốn làm nữa rồi không?”

“Ông chủ, tôi đã đặt đơn từ chức lên bàn ông rồi, tiền lương tháng cuối cùng tôi cũng không cần nữa, ông nên nghĩ xem phải bù vào những lỗ hổng ấy thế nào đi thì hơn”.

Chương 150: C150: Loại ngu xuẩn nông cạn

Ngô Tinh Tinh còn muốn nói gì nữa thì người ở đầu bên kia đã tắt máy.

Tin tức này như sét đánh ngang tai, khiến Ngô Tinh Tinh lập tức rơi xuống địa ngục, lúc này ông ta cảm thấy không biết phải làm sao.

Đột nhiên nhớ đến điều gì đó, ông ta gào thét với Trương Trần: “Mày, rốt cuộc mày là ai?”

Vừa rồi Trương Trần nói làm ông ta phá sản, bây giờ ông ta đã phá sản thật rồi. Trong cả cái đất Hoài Bắc này, ai có năng lực như thế?

Chỉ mấy phút ngắn ngủi mà thôi, ngay cả mấy nhân vật tai to mặt lớn của nhà họ Triệu cũng không thể nhanh như thế được.

Trừ khi có mấy ông trùm cùng đối phó với ông ta.

“Tôi là Trương Trần chứ ai”, Trương Trần cười ha ha.

Lúc này, một chiếc Rolls Royce chậm rãi đi tới, cửa xe mở ra, Tôn Khuê Sơn bước xuống xe, đi tới trước mặt Ngô Tinh Tinh, lấy một văn bản ra: “Ký đi, ký là ông sẽ có tiền trả nợ”

“Ông... Ông... Tổng Giám đốc Tôn, vì sao?”, Ngô Tinh Tinh kích động nói.

Trương Trần cũng nhìn về phía Tôn Khuê Sơn với vẻ mặt kỳ lạ: “Tôi gọi cho Triệu Chí Hào cơ mà, sao người tới đây lại là ông? Triệu Chí Hào vô dụng rồi hả?”

“Ha ha, cậu Trương, bọn tôi ai đến cũng thế cả mà”, Tôn Khuê Sơn vội vàng cười làm lành, trong lòng thì lại vô cùng đấng chất.

Ông ta đường đường là một ông trùm, vậy mà lại phải cười làm lành với người ta, không mời mà vác mặt tới chống lưng, còn bị hỏi tới đây làm gì, khiến ông ta cảm thấy mình rất dư thừa.

Ông ta có muốn đến đâu, nhưng ông ta cũng muốn có một chân ở tập đoàn Mạt Lâm, kiếm ít tiền dưỡng lão, thế nhưng Trương Trần không đồng ý, cho dù ông ta thuyết phục được Triệu Chí Hào thì cũng chẳng tác dụng gì.

“Được rồi, xử lý trước đi!”, Trương Trần xua tay nói.

“Haizz”, Tôn Khuê Sơn đáp lời, trút hết mọi bực bội lên người Ngô Tinh Tinh: “Nhìn, nhìn cái khỉ gì, ông có ký không?”

“Tôi... Tôi..”, Ngô Tinh Tinh méo máo đòi khóc, nhưng ông ta không dám nói không ký. Chỉ cần là người có đầu óc thì đều biết trong mấy ông trùm thì nhà họ Tôn là khó dây nhất, bọn họ nắm giữ đường dây xã hội đen, ông ta đâu dám nói không.

Sau khi ký tên mình vào, Ngô Tinh Tinh biết là ông ta đã chẳng còn gì cả, e là va li tiền đền cho ông ta đang nằm trên mặt đất ông ta cũng không thể cầm đi được.

“Bây giờ bọn tôi đi được rồi chứ?”, Trương Trần cười nói.

“Mời cậu”, sao Ngô Tinh Tinh dám nói bừa nữa.

“Tiểu Thiển, đi đi, sau này có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh rể, anh sẽ chống lưng cho em”,

Trương Trần vừa cười vừa nói, Phương Thiển cũng gật đầu như già tởm, nhìn Trương Trần với vẻ mặt tôn sùng.

Ai nói anh rể này của cô là phế vật, trong mắt cô thì rõ ràng là ngẫu chết đi được.

“Cậu Trương, cậu xem, bây giờ cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi!”, Tôn Khuê Sơn nói.

“Không cần, có một số chuyện ông cứ bàn bạc với Triệu Chí Hào là được, xong việc rồi thì đi đi”.

Tôn Khuê Sơn vui mừng tột độ, nói thế có nghĩa là không còn bài trừ ông ta nữa, nhà họ Tôn bọn họ cũng có thể lên thuyền của Trương Trần.

Tôn Khuê Sơn cảm thấy chuyện này tốn rất nhiều công sức, nhưng may mà hiện tại sắp thành công rồi, thế là ông ta không nói nhiều nữa, lái chiếc Royce rời khỏi nơi đó.

Đằng sau, Phương Hải Cương và Phương Như i trợn mắt há hốc mồm, từ khi nào mà ông trùm của nhà họ Tôn phải cười làm lành với Trương Trần, đây chẳng phải là vợ vẫn sao? Đây là Trương Trần thật sao?

“Trương Trần, rốt cuộc anh là ai? Anh chỉ là một tên phế vật, vì sao lại sai bảo được Tôn Khuê Sơn?”, rốt cuộc Phương Như cũng không nhịn được nữa, cô ta hét thật to.

“Loại ngu xuẩn nông cạn!”, Trương Trần hừ lạnh một tiếng, Phương Như đúng là loại ngu xuẩn không có não, không nhìn thấy vừa rồi Phương Hải Cương cũng không hỏi sao.

Rốt cuộc Phương Hải Cương cũng mở miệng, hắn ta lẩm bẩm một mình: “Nếu phế vật mà còn sai sử được nhà họ Tôn, vậy thì heo mẹ cũng biết leo cây...”

Trên đường về nhà, tâm trạng của Trương Trần khá tốt, trong cả Hoài Bắc cũng chẳng có mấy người mà anh thực lòng muốn trợ giúp, chỉ có vài người

mà thôi.

Phương Thủy Y là một, Phương Thiển không có thành kiến với anh là hai, mẹ vợ của anh chỉ được coi như một nửa, hơn nữa một nửa này còn là nể mặt Phương Thủy Y.

Về đến nhà thì đã không còn sớm nữa, Trương Trần mặc tạp dề rồi bắt đầu vội vàng làm cơm tối, chẳng mấy chốc anh đã làm ra bốn món ăn.

Sau khi bưng cơm lên bàn, người đàn ông đảm đang này gọi to về phía phòng ngủ: “Vợ ơi, ra ăn cơm...”

“Tôi, tôi không ăn, một mình anh ăn đi”, giọng nói của Phương Thủy Y vọng tới từ bên trên, Trương Trần lập tức cảm thấy có gì đó sai sai.

Mặc dù Phương Thủy Y đã cố gắng che giấu, nhưng anh vẫn phát hiện ra cô đang nức nở, e là cô nàng này lại chịu ảm ức rồi.

“Em không ra thì anh đành phải vào phòng mời em vậy”, Trương Trần vừa nói vừa mở cửa phòng ra. Phương Thủy Y đang nằm sấp trên giường, người cô hơi rung rung, không cần đoán cũng biết là bởi vì đang khóc nức.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Nói với anh đi”, Trương Trần ngồi trên giường và nói bằng giọng dịu dàng.

Chương 151: C151: Lời này của ông chủ triệu là có ý gì

“Nói với anh thì có tác dụng gì chứ?”

Phương Thủy Y vừa khóc thút thít vừa nói khiến Trương Trần nhìn mà đau lòng. Hai mắt cô ấy khóc sưng húp lên rồi, chắc là khóc một lúc rồi chẳng.

“Em nói đi, có lẽ có tác dụng đấy. Em phải biết là nhà họ Triệu và nhà họ Tôn vẫn còn nợ anh chút ân tình mà”, Trương Trần ngẫm nghĩ chút, nói.

Cứ nhớ lại những lời của Trương Thiên Lỗi nói là Phương Thủy Y lại cảm thấy uất ức vô cùng. Cô ghen ngào nói: “Trương Thiên Lỗi nói... Nói là tôi có quan hệ với ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm. Nhưng tôi làm sao mà quen người ta được chứ?”

Lời nói vừa dứt thì như đập vỡ bờ, Phương Thủy Y cứ thế nói ra những lời mà chiều nay cô bị người ta vu khống. Lúc nói ra rồi cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Phương Thủy Y tự thấy phẩm chất của mình cũng tốt, cô gả cho Trương Trần mà luôn giữ gìn đức hạnh, có khi nào để người ta nói những lời quá đáng như vậy đâu. Kể cả là khi còn ở nhà họ Phương thì bọn họ cũng không nói ra những lời này.

“Trương Thiên Lỗi”, Trương Trần lẩm bẩm gọi tên anh ta. Phải nói rằng, tên này cũng là người có đầu óc. Chỉ dựa vào khoản đầu tư hai mươi triệu của nhà họ Triệu mà có thể đoán ra Phương Thủy Y có mối quan hệ với ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm.

Trương Trần cố gắng đè nén sát khí trong lòng, nói với giọng an ủi: “Không sao đâu, em yên tâm, nhà họ Triệu và nhà họ Tôn không phải gia tộc nhỏ bé. Hơn nữa, đây là Giang Lăng chứ không phải tỉnh An Hoa, mọi chuyện đều dễ giải quyết”.

Trương Trần ngay lập tức lấy điện thoại ra tìm số của Triệu Chí Hào rồi gửi một tin nhắn: “Điều tra nơi ở hiện tại của Trương Thiên Lỗi cho tôi, không được để anh ta ra khỏi Hoài Bắc....”

Đầu dây bên kia rất nhanh đã trả lời lại, với ý là mình đã hiểu.

“Được rồi, em yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho anh. Nhà họ Tôn chắc chắn vẫn nể mặt mình mà”, Trương Trần lại an ủi cô hai câu, đến lúc Phương Thủy Y đi ngủ thì anh mới đi ra.

Trương Trần đi ra bên ngoài biệt thự rồi lấy điện thoại ra lạnh lùng nói: “Triệu Chí Hào! Đã điều tra ra chưa?”

“Điều tra ra rồi ạ! Bọn họ ở khách sạn Lăng Lăng”, ở phía bên kia, giọng nói Triệu Chí Hào vọng lại nhưng sau đó lại do dự một lát mới nói tiếp: “Cậu Trương! Thật sự muốn động vào cậu ta sao? Dù sao thì nhà họ Trương cũng là danh gia vọng tộc nổi tiếng ở tỉnh An Hoa”.

“Thì sao?”, Trương Trần hỏi.

Triệu Chí Hào không nói được gì nữa, ông ta thầm than thở thay cho nhà họ Trương và Phương Thủy Y. Họ từng đối xử với Trương Trần như vậy, nhưng Trương Trần lại chỉ vì chút mâu thuẫn mà định đắc tội với nhà họ Trương đến chết.

Triệu Chí Hào thật sự muốn hỏi Trương Trần một câu Vì một người con gái làm như vậy có đáng không? Nhưng cuối cùng ông ta không lên tiếng mà chỉ gật đầu, nói: “Tôi hiểu rồi”.

“Tôi muốn anh ta có chấp thêm cánh cũng khó thoát. Các ông đi trước rồi tôi đến sau”, Trương Trần cúp điện thoại rồi đi về phía gara xe.

Nếu chỉ là những cuộc cãi vã đơn thuần thì Trương Trần sẽ không tức giận đến vậy. Nhưng từ lúc nào đến lượt kẻ khác dám đánh người phụ nữ của anh vậy? Nếu chúng đã có gan làm việc đó thì sẽ phải trả giá rất đắt.

Khách sạn Lãng Lãng cũng được coi là khách sạn nổi tiếng ở Hoài Bắc. Phòng tiêu chuẩn thấp. nhất ở đây cũng tầm 870 tệ một đêm, còn phòng hạng sang thì tầm ba mươi ngàn tệ, số tiền này bằng tiền thu nhập một năm của nhà bình thường rồi.

Trương Thiên Lỗi lắc lắc nước uống màu đỏ trong tay, sau đó từ từ thưởng thức một ngụm.

“Cậu chủ! Nếu như ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm thật sự có quan hệ với con ranh Phương Thủy Y, vậy thì chẳng phải lần này cậu sẽ gặp rắc rối rồi sao?”, Tiểu Tiền do dự một chút, nói.

Trương Thiên Lỗi đến đây là có nhiệm vụ, nếu như chưa hoàn thành thì quay về nhất định sẽ bị trách phạt.

“Không sao đâu, chỉ là tập đoàn Mạt Lâm thôi mà. Mặc dù tiềm lực không nhỏ nhưng hiện giờ vẫn chưa có tư cách để được nhà họ Trương xem trọng. Còn về Phương Thủy Y, nếu cô ta biết điều thì sẽ biết nên làm thế nào”.

“Ting ting”, đúng lúc này điện thoại của Trương Thiên Lỗi đột nhiên vang lên.

“Triệu Chí Hào?”, Trương Thiên Lỗi nhìn màn hình điện thoại, khẽ cười một tiếng rồi ấn nút nhận:

“Ông chủ Triệu, muện thế này gọi tôi có việc gì vậy?”

“Ha ha! Cậu Trương! Xin hỏi hiện giờ cậu có khách sạn Lãng Lãng không ạ?”

“Lời này của ông chủ Triệu là có ý gì?”

“Ha ha, không có gì, tôi vẫn còn một câu hỏi nữa, có phải cậu Trương đến gây phiền phức cho Phương Thủy Y không?”

Trương Thiên Lỗi chau mày lại, tiếp đó thở phào. cái, cười nói: “Sao, ông chủ của Mạt Lâm thật sự có quan hệ với Phương Thủy Y à?”

“Điều này... Cậu Trương sẽ biết ngay thôi”, Triệu Chí Hào khẽ cười một tiếng rồi cúp điện thoại.

Trương Thiên Lỗi chau mày lại, lẽ nào Triệu Chí Hào gọi điện đến chỉ để hỏi chuyện này sao? Anh ta thậm chí thấy trong chuyện này có gì đó không ổn.

Ở dưới tầng của khách sạn Lãng Lãng có hàng loạt xe Mercedes và Audi màu đen đậu ở đó. Và giám đốc tiền sảnh của khách sạn thì đang đứng ở bên cạnh cười nói.

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, các ông có chuyện gì thì đánh tiếng là được mà, làm hoành tráng thế này làm gì?”

“Câm miệng”, Tôn Khuê Sơn hừ lạnh một tiếng rồi kéo giám đốc đó sang một bên, sau đó khoát tay một cái.

Chương 152: C152: Anh xem tôi có dám không

Lúc này, mấy chục cửa xe đồng thời mở ra, sau đó gần hai trăm người cùng xuống xe khiến cho giám đốc kia sợ đến nỗi không nói nên lời.

“Ha ha! Cậu Trương đúng là trọng tình trọng nghĩa thật đấy. Mặc dù không biết cụ thể xảy ra chuyện gì nhưng chỉ sợ Trương Thiên Lỗi hôm nay phải nằm về nhà rồi”, Triệu Chí Hào lắc đầu cười nói.

“Người trọng tình nghĩa mới khiến người ta yên tâm, chẳng phải thế sao?”, Tôn Khuê Sơn đưa cho Triệu Chí Hào một điều thuốc sau đó mình cũng châm một điều. Ông ta nhả ra một làn khói, nói: “Ít nhất là người như cậu ta không quan tâm đến lợi ích mà coi trọng tình cảm hơn”.

Triệu Chí Hào gật đầu, ông ta cũng đồng tình với ý này của Tôn Khuê Sơn. Thật may mắn ban đầu mình đã cược đúng.

Trương Thiên Lỗi ở trong phòng khách sạn đang nghĩ về ý tứ trong câu nói của Triệu Chí Hào. Lúc này, điện thoại của anh ta lại vang lên.

“Cậu Trương, xe cứu hộ đã chuẩn bị sẵn cho cậu rồi, cậu xuống nhìn xem có hài lòng không?”

“Hự”, tim Trương Thiên Lỗi như muốn nhảy ra ngoài, lập tức kéo rèm cửa ra thì chỉ nhìn thấy dưới tầng đen ngòm người. Ánh đèn của mấy chục chiếc xe sáng rực như ban ngày, còn người cầm điện thoại phía trước chính là Triệu Chí Hào.

Trong lòng Trương Thiên Lỗi thấy nặng trĩu, quát lớn: “Triệu Chí Hào! Ông có ý gì?”

Triệu Chí Hào không đáp mà chỉ hỏi: “Cậu Trương! Thật sự muốn chúng tôi vào trong đó mời cậu xuống sao?”

“Không cần”, Trương Thiên Lỗi hừ lạnh một tiếng rồi khoác áo vào. Anh ta muốn xem gan Triệu Chí Hào lớn đến đâu, hay nói cách khác là gan tập đoàn Mạt Lâm lớn đến đâu. Nửa đêm cho người đến bao vây anh ta, nghĩ là anh ta dễ bị dọa thế sao?

Lúc đi xuống dưới tầng, Trương Thiên Lỗi dẫn theo vệ sĩ đi đến trước mặt Triệu Chí Hào, sau đó lại nhìn Tôn Khuê Sơn một cái.

Anh ta đều nhìn qua ảnh của mấy ông trùm của Hoài Bắc, tất nhiên cũng không lạ gì với mấy người này.

Trương Thiên Lỗi mỉm cười, nói: “Vị Phương Thủy Y sao? Ông chủ tập đoàn Mạt Lâm có thể diện thật đấy, sai khiến được nhà họ Triệu đã đành, giờ nhà họ Tôn cũng đến luôn”.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn căn bản không thèm để ý đến anh ta. Điều họ phải làm là đảm bảo Trương Thiên Lỗi không thoát được, việc còn lại đợi Trương Trần đến rồi tính tiếp.

Quét nhìn đám người này một lượt, trong lòng Trương Thiên Lỗi thấy nặng nề. Dù sao thì ở đây cũng không phải là tỉnh An Hoa.

“Tiểu Tiền! Báo cảnh sát trước đã”, Trương Thiên Lỗi nói.

“Không cần tốn sức thế đâu”, Tôn Khuê Sơn cười ha ha, sắc mặt Trương Thiên Lỗi biến đổi, anh ta lấy điện thoại ra nhìn thì sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu. Bởi tín hiệu ở đây bị chặn hết rồi.

Đối phương chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, lại còn dẫn theo bao nhiêu người, đúng là có gan ra tay với anh ta?

“Ông chủ! Cậu Trương đến rồi”, lúc này một người đàn ông đi đến bên cạnh Tôn Khuê Sơn, nhỏ giọng nói.

Tôn Khuê Sơn gật đầu rồi bảo mọi người nhường đường. Chỉ thấy Trương Trần chậm chậm bước vào, còn Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn tự động đứng phía sau Trương Trần.

Ngay lập tức, mọi người hiểu được, ai mới chính là người chỉ đạo chuyện này.

Trương Thiên Lỗi thì mơ màng không tin nổi, anh ta trợn trừng mắt nhìn Trương Trần với vẻ mặt lạnh lùng. Một lúc sau anh ta mới ấp úng nói:

“Trương... Trương Trần! Mày, mày không phải là...”.

“Tôi chính là ông chủ Cổ đây”, Trương Trần cười nói.

Nghe thấy chính miệng Trương Trần thừa nhận, Trương Thiên Lỗi mới ép mình phải tin nhưng... Anh ta không thể nào hiểu được, người làm mưa làm gió và khuấy động giới y học ở Hoài Bắc lại chính là em rể mình, chính là tên vô dụng “trong truyền thuyết”.

Chuyện này nói ra thì ai tin cho được. Nếu không phải Trương Thiên Lỗi tận mắt chứng kiến tất cả thì anh ta cũng không dám tin.

Giờ phút này anh ta đang có vô số câu hỏi, anh ta muốn hỏi tại sao Trương Trần lại giấu mình kỹ như thế, tại sao lại đóng giả thành ông chủ Cổ. Nhưng lời nói đến miệng rồi mà anh ta không nói nên lời được.

“Ha ha. Em... Em rể này”, Trương Thiên Lỗi nhanh chóng sắp xếp lại thế cục trước mắt rồi nở nụ cười thân thiết. Nhưng đáp lại anh ta chỉ là cái tát mạnh.

Cùng với tiếng tát vang lên thì Trương Thiên Lỗi cũng bị đánh cho không ra hồn người nữa.

“Trương...”.

“Bốp...”. “Trương Trần...”.

“Bốp..”, cứ mỗi lần Trương Thiên Lỗi mở miệng thì đáp lại anh ta chính là cái tát của Trương Trần.

Người ở phía sau Trương Thiên Lỗi thấy chủ nhân của mình bị đánh, họ cũng định lên trước giúp đỡ nhưng nhìn thấy hai trăm người hùng hổ phía sau thì không dám nhúc nhích, thậm chí còn không dám lộ ra ý muốn ra tay nữa.

“Trương Trần! Nghe tôi nói một câu được không?”, Trương Thiên Lỗi bị tát liên mấy cái nên cũng phần nộ. Từ nhỏ đến giờ anh ta là cậu chủ được cưng chiều, có bao giờ bị người ta đánh thế này đâu.

“Tôi biết là tôi đã không phải với em họ nhưng nếu cậu là ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm thì cậu nói sớm đi, chúng ta đều là người một nhà đâu đến mức làm như này?”, Trương Thiên Lỗi lớn tiếng quát lên.

Nhìn Trương Trần không nói lời nào nên trong lòng Trương Thiên Lỗi thấy sợ hãi, vội nói: “Em rể! Tôi bày tỏ sự xin lỗi với Thủy Y, chúng ta đều là người một nhà, chúng ta nói chuyện tử tế được không?”

“Được”, Trương Trần cười nói: “Nếu đã bày tỏ xin lỗi thì quỳ xuống. Nếu không thì chỉ e anh sẽ phải nằm mà về tỉnh An Hoa đấy”.

“Thằng nhóc, tao nói cho mày biết, cậu Trương nhà chúng tao là..”, Tiểu Tiền ra gan định uy hiếp mấy câu nhưng chưa nói xong thì đã bị mấy người lôi đến góc tối, sau đó là tiếng kêu gào thảm thiết truyền lại.

Trương Thiên Lỗi cắn răng, đè nén lửa giận, nói: “Nếu tôi không quỳ là cậu thật sự dám đánh gãy tứ chi của tôi sao?”

“Anh xem tôi có dám không?”

Chương 153: C153: Ngõ gặp phải kẻ lừa bịp thì sao

“Mấy anh em, đề cái tên họ Trương kia xuống, hấn ta mà làm loạn thì tôi không nhắm chuẩn được”.

Trương Trần thản nhiên nói, mấy người đàn ông cao to lập tức đứng ra rồi đề Trương Thiên Lỗi xuống, sau đó mỗi người ấn một tay một chân.

“Gậy bóng chày đâu?”, Trương Trần nói. Rất nhanh, cây gậy đã được đưa đến phía anh.

“Trương Trần, mày muốn làm gì, mày phải biết thực lực của nhà họ Trương chứ. Nếu mày dám làm như vậy thì ông nội tao sẽ không tha cho mày đâu, đặc biệt là Trương Quốc Hồng..”, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Trương Trần, Trương Thiên Lỗi thật sự thấy sợ. Anh ta phát hiện ra, Trương Trần dám làm như thế thật. Anh ta dùng sức giãy dựa nhưng từ nhỏ đã được cung chiêu yếu ớt như vậy thì sao có sức lực lớn thế được?

Trương Trần không thèm để ý đến anh ta. Theo anh thấy, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có cái giá của nó. Nhà họ Trương thì đã làm sao, đến nhà họ Trương ở thủ đô mà Trương Trần cũng không coi ra gì cơ mà.

Trương Trần cầm gậy lên rồi đánh lên đầu gối của Trương Thiên Lỗi. Lực lớn nên cây gậy bị gãy đôi, nhìn thấy cảnh này mà Tôn Khuê Sơn giật giật mí mắt, trong lòng thấy bất an.

“Tiếp”, không để ý đến tiếng kêu thảm của Trương Thiên Lỗi, Trương Trần lại cầm một cây gậy nữa. Không nằm ngoài dự liệu, cây gậy lại bị gãy đôi.

Lúc này Trương Trần giống như một người máy không có tình cảm, hai mắt lạnh lùng nhìn Trương Thiên Lỗi. Dường như trong mắt anh, không phải anh đang đập một người mà đang đập một con gà một con vịt mà thôi.

Rất nhanh, Trương Thiên Lỗi đã bị đánh gãy tứ chi nhưng mùi bốc lên sau đó mới khiến đám người Trương Trần chau mày.

Trương Trần không thể đánh chết Trương Thiên Lỗi được, trừng phạt như này là cũng tương đối rồi nên anh mới thu tay lại.

“Bảo xe cấp cứu cho anh ta đến bệnh viện đi”, Trương Trần thản nhiên nói một câu rồi mới rời đi.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn xử lý xong chuyện phía sau rồi cũng rời đi. Còn Trương Thiên Lỗi thì rơi vào trạng thái hôn mê. Nhưng chắc chắn chuyện ngày hôm nay sẽ in sâu trong tâm trí anh ta, suốt đời cũng khó quên.

Đợi lúc anh ta tỉnh lại thì đã là chiều hôm sau rồi. Nằm bên cạnh anh ta là trợ thủ Tiểu Tiền. Hai người đều bị băng bó chỉ chít trên người.

“Tiểu Tiền! Chuyện xảy ra ở chỗ chúng ta, cậu nói cho nhà họ Trương chưa?”, Trương Thiên Lỗi hỏi.

“Vẫn... Vẫn chưa ạ”, Tiểu Tiền nói.

“Vậy thì tốt, cậu đừng nhiều lời, những chuyện còn lại cứ để tôi xử lý là được”, Trương Thiên Lỗi bình tĩnh nói nhưng Tiểu Tiền hiểu được, dưới giọng điệu bình tĩnh đó ẩn chứa sự phẫn nộ cực độ.

Bị đánh gãy tứ chi, sợ đến nói suýt tè ra quần, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì chỉ sợ Trương Thiên Lỗi không còn mặt mũi nào ở lại tỉnh An Hoa được nữa. Nhân vật lớn như anh ta, tiền không quan trọng, danh tiếng không quan trọng nhưng thể diện thì quan trọng hơn cả.

“Còn mấy ngày nữa là mừng thọ ông nội 66 tuổi rồi, đến lúc đó tao sẽ tặng

cho chúng mày một món quà”, ánh mắt Trương Thiên Lỗi tràn đầy oán hận. Chuyện này mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Thời gian cứ thế qua đi, hiệu thuốc chỗ Chu Viên Viên cũng đã khai trương. Nhờ vào danh tiếng của Chu Nhân Kiệt và trong cuộc thi y thuật Hàn y trước đó cũng có tên của Chu Viên Viên nên hiệu thuốc này kinh doanh cũng rất tốt.

Còn tâm trạng Phương Thủy Y mỗi ngày đều rất tốt. Từ lúc Trương Trần nói với cô là mọi chuyện đã giải quyết xong rồi nên cô cũng không nghĩ nhiều nữa mà chỉ chuyên tâm trong sự nghiệp của mình.

Trương Trần ngồi trên ghế sofa ở biệt thự mà có chút buồn bực. Đã hơn một tuần Trương Thiên Lỗi quay về tỉnh An Hoa rồi nhưng vẫn không có chút động tĩnh gì, nhà họ Trương cũng không đến hỏi chuyện và cũng không lời lẽ thái độ phần nộ gì.

Phải chăng Trương Thiên Lỗi không hề nói với nhà mình chuyện Trương Trần đã đánh anh ta thành ra như thế?

“Đúng là còn sĩ diện chịu tội nữa”, Trương Trần lắc đầu cười. Anh chỉ nghĩ là Trương Thiên Lỗi không còn mặt mũi nào mà nói chuyện này với người nhà, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện gì vẻ vang cả.

“Haiz! Trương Trần, chúng ta ra ngoài đi lại chút đi. Ngày mai phải đến tỉnh An Hoa mừng thọ ông ngoại 66 tuổi nữa”, Phương Thủy Y thay đôi giày cao gót, nói.

“Chẳng phải em nói là không đi sao?”

“Tôi cũng không muốn đi nhưng mẹ cứ bắt chúng ta phải đi cùng”, Phương Thủy Y nói có chút bất lực.

“Vậy cũng được”, Trương Trần gật đầu nghĩ, chuyến đi lần này chắc sẽ

không được yên bình lắm, vì dù sao đó cũng là địa bàn của nhà họ Trương.

Để mừng thọ ông cụ Trương thì Trương Trần và Phương Thủy Y là bậc con cháu tất nhiên cũng phải chuẩn bị một món quà. Mặc dù hai người không thích nhưng quà tất nhiên không thể thiếu được.

Vừa đi xuống dưới nhà, hai người lượn vài vòng ở phố đi bộ nhưng không chọn được món quà ưng ý. Có cái thì đắt quá thể, có cái thì không phù hợp nên khiến hai người rất khó xử.

Còn hai vợ chồng Trương Quốc Hồng thì đơn giản hơn nhiều. Họ tuân theo nguyên tắc chỉ mua đồ đắt chứ không cần đồ phù hợp nên tùy ý chọn một món đồ rồi về trước.

“Áy, đi lên phía trước xem sao”, Trương Trần nói với vẻ hơi bất lực, bởi chân anh sắp mệt gãy ra rồi nhưng Phương Thủy Y thì không việc gì cả.

“Á? Không được đâu, đó là tiệm đồ cổ mà, chúng ta có hiểu về cái đó đâu, ngõ gặp phải kẻ lừa bịp thì sao”, Phương Thủy Y lắc đầu nói.

Chương 154: C154: Bán bao nhiêu tiền

Trương Trần thật sự không muốn lượn phổ nữa nhưng lại không dám nói thẳng. Vì vậy anh đảo mắt một cái lại nói: “Vợ à, em nghĩ xem, nếu em đã không biết về cái đó thì người nhà họ Trương sao biết được? Nói trắng ra, chỉ cần cái mã ngoài là đủ rồi....”

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Thủy Y đỏ ửng lên. Nói thế nào thì phía nhà họ Trương cũng là bề trên, giờ đây mình lại mua đến hàng nhái thì khiến cô ngại biết mấy. Nhưng ngại thì ngại, giờ cũng chỉ có thể làm thế thôi.

“Đây là anh nhất quyết mua đây nhé, không liên quan gì đến tôi đâu đấy”, Phương Thủy Y nói như kiểu mình vô can.

Trương Trần gật đầu rồi kéo tay Phương Thủy Y lại đó.

Con phố này vẫn còn chút gì đó của thời dân quốc, một số đồ cổ và chữ viết đều treo bên ngoài, còn ông chủ thì ngồi ở một bên, nhìn thấy có người đến mua là vội vã nhiệt tình lại chào hỏi hai tiếng.

“Anh à, cái này thật sự không thể giảm nữa, đây là đồ thời nhà Thanh đấy. Ba trăm ngàn tệ, thiếu

một đồng cũng không bán...

“Ba mươi ngàn tệ, nếu bán thì góí lại”.

“Thôi được, nể tình anh hay đến đây nên tôi bán lổ cho anh vậy...”.

Trên phố này, những cuộc đối thoại quen thuộc như này thường xuyên diễn ra. Và hầu hết những người mua được hàng thì đều với vẻ mặt tiếc hận.

Phương Thủy Y trợn tròn mắt, lần đầu tiên cô biết được, đồ cổ mà cũng có thể bán như vậy, trong chớp mắt mà giá đã giảm đi nhiều đến thế.

Trương Trần chỉ cười không nói gì, cũng không nói trước mặt Phương Thủy Y. Đây đều là một nghệ thuật, còn có tác dụng hơn cả những người tinh mắt. Ngay cả cái bát ban nầy, khéo ba trăm tệ cũng mua được rồi.

Hai người đi dạo một vòng, đột nhiên Trương Trần bị thu hút bởi một bình hoa cổ.

Cũng có không ít người đang xúm lại trước bình hoa đó, bên cạnh còn có một tấm biển bên trên viết “bình Lựu Ảnh”, chắc là tên của nó rồi.

“Ông chủ, đừng có lòe nữa, có ai mà không biết bình Lựu Ảnh tổng cộng có ba cái. Năm đó chỉ còn lại một cái, hiện giờ căn bản không biết nó trôi dạt về đâu, thế mà ông vẫn có thể nói cái của ông là thật hả?”

Một người béo ú cười lạnh hai tiếng rồi vạch trần lời nói dối của ông chủ, nói thẳng: “Đừng nhiều lời nữa, ba mươi ngàn tệ thì tôi mua, gói lại đi”.

Ông chủ kia cũng có chút chột dạ nhưng vẫn cứng họng nói: “Kể cả là giả nhưng anh nhìn tay nghề này đúng là đỉnh cao, ít nhất cũng phải một trăm ngàn tệ, nếu không thì miễn bàn đi”.

“Mẹ kiếp, ba mươi ngàn của tôi khéo vẫn còn hơi quá ý chứ. Nếu ông mà bán được một trăm ngàn thì tôi gọi ông là bố ngay tại đây”, người béo ú đó nói với vẻ khinh thường, nghe giọng điệu của hắn thì chắc chắn cũng là người trong ngành.

“Được, tôi mua với giá một trăm ngàn tệ, ông chủ gói lại cho tôi đi”, lúc này Trương Trần đột nhiên cười, nói.

Sắc mặt tên béo kia lập tức biến đổi, bình thường nếu ai bị mắc lừa thì hẳn sẽ không nhắc và sẽ không phá kinh doanh của ông chủ kia. Nhưng ban nãy hẳn vừa nói là nếu ông chủ bán được với giá một trăm ngàn tệ thì hẳn sẽ gọi là bố. Như này giờ đây chẳng phải là đang đập vào mặt mình rồi sao?

“Này người anh em, đây là hàng nhái đấy, không đáng số tiền đó đâu”, tên béo khuyên ngăn.

“Không sao, tôi là người hay tiêu tiền ngu mà”,

Trương Trần lắc đầu hỏi ông chủ: “Ông bán không, bán thì gói lại”.

Lúc này, người đàn ông béo kia cũng chờ người ra. Câu nói này của Trương Trần cho thấy anh không hề tức giận khi mua phải hàng nhái, còn ông chủ thì cười tươi như hoa. Ông ta cũng không hi vọng là có thể bán với giá một trăm ngàn tệ nhưng giờ nghe thấy có người mua thì liền gói lại luôn.

Phương Thủy Y tức giận trừng mắt nhìn Trương Trần nhưng trước mặt người ngoài cô không thể làm mất thể diện của anh. Vừa nghĩ đến một trăm ngàn tệ mà anh vút đi dễ dàng thế, cô lại thấy xót tiền.

Rất nhanh, bình Lựu Ảnh đã được gói lại, Phương Thủy Y quẹt thẻ mà như muốn khóc, còn Trương Trần thì ung dung ôm bình hoa rời đi cùng với Phương Thủy Y.

“Trương Trần, buổi tối anh đừng ngủ ở ghế sofa nữa, anh chỉ được nằm trên sàn nhà. Ai bảo anh bị lừa mua phải bình giả chứ”, Phương Thủy Y giận dỗi nói. Nếu không phải là giai đoạn này Trương Trần thể hiện tốt thì cô sớm đã ra tay đánh anh rồi.

“Ai bảo em đây là bình giả, đây mới là bình Lựu Ảnh thật, ít nhất cũng phải mấy triệu tệ đấy, chỉ là bọn họ không hiểu thôi”, Trương Trần bĩu môi nói: “Chúng ta mau đi thôi, đợi họ phản ứng lại thì sẽ đuổi theo đấy..”.

Trong tiệm đồ cổ ban nãy, Trương Trần vừa đi một bước thì đã có một người

đàn ông trung niên chạy đến.

“Ông chủ! Bình Lựu Ảnh ở đây đâu rồi?”, ông ta vội hỏi.

“Tôi bán rồi”.

“Bán bao nhiêu tiền?”, người đàn ông trung niên hỏi.

“Một trăm ngàn tệ”, ông chủ đáp mà còn có chút đắc ý.

“Đồ vô dụng, đó là bình thật đấy. Ông bán với giá một trăm ngàn tệ ư, ông biết nhìn đồ quá nhỉ. Bọn họ đi đường nào rồi?”

“Đùa gì vậy?”, ông chủ sững người ra. Người đàn ông trung niên trước mặt ông ta tên là Lưu Tiểu Sơn, là chuyên gia trong ngành đồ cổ. Ông ta đã sưu tầm hàng trăm món đồ cổ và là người rất biết nhìn đồ.

Lúc này nghe Lưu Tiểu Sơn nói chắc chắn như vậy nên trong lòng cũng thấy lo lắng rồi chỉ về một hướng. Lưu Tiểu Sơn lập tức đuổi theo, còn ông chủ cũng khóa cửa lại rồi đi cùng.

Còn ở bên này, Trương Trần giải thích cho Phương Thủy Y cách nhận biết bình hoa cổ, Phương Thủy Y nghe mà thấy sững sốt. Hai người đang định lái xe đi thì chỉ nghe thấy tiếng quát.

Chương 155: C155: Để tao gọi điện thoại cho mày xem

“Chính là bọn họ...”

Lưu Tiểu Sơn gật đầu, lập tức bước tới chặn đường hai người Trương Trần.

“Trương Trần!", Phương Thủy Y hơi hoảng hốt, cô ôm chặt lấy bình Lựu Ảnh, tưởng rằng chủ cửa hàng đổi ý.

“Sợ cái gì, chúng ta đã mua rồi!", Trương Trần nhìn rồi cười một tiếng, cô nàng này đúng là mê tiền, biết hàng thật là ôm khư khư luôn.

“Người, người anh em, tôi muốn mua cái bình này của cậu, cậu xem bao nhiêu tiền?”, Lưu Tiểu Sơn thở hổn hển nói.

“Không bán!", Trương Trần xua tay.

“Một triệu, một triệu có được không?", Lưu Tiểu Sơn vội vàng nói.

Đôi mắt của Phương Thủy Y trợn to lên, còn chưa tới năm phút mà giá của chiếc bình này đã tăng lên gấp mười lần rồi? Nghĩ tới đây, cô lại ôm chặt hơn, sợ có người cướp mất của mình.

“Chuyên gia Lưu, chắc không phải cái bình này là hàng thật chứ? Tôi dùng kính lúp nhìn mấy ngày rồi mà có phát hiện ra điều gì đặc biệt đâu?", Vương Ma Tử thấy Lưu Tiểu Sơn như vậy bèn hỏi dò.

“Ông thì biết cái gì!", Lưu Tiểu Sơn quả nhiên nổi giận, nhưng ông ta không giải thích quá nhiều, mà là cười nói: “Người anh em, cậu thấy tôi trả hai triệu

có được không? Đây chỉ là hàng giả thôi, tôi có sở thích về phương diện này, cậu đồng ý với tôi đi.”.

“Hê hê”, Trương Trần cười híp mắt nói: “Thật ngại quá, tôi cũng có sở thích về phương diện này, tôi không bán thật, ông cũng đừng tăng giá nữa”.

Bởi vì cuộc đối thoại giữa bọn họ cộng thêm tiếng tăm của Lưu Tiểu Sơn, không ít người nhao nhao vây quanh, chỉ cần là người đi trên con phố này thì đa phần đều có hứng thú với đồ cổ.

Thấy Lưu Tiểu Sơn sốt sắng muốn mua chiếc bình Lựu Ảnh ấy như thế, mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể cảm khái Trương Trần nhanh tay tinh mắt.

Đồ cổ chính là như thế, chỉ cần cơ hội tới và biết nắm bắt, mắt nhìn chuẩn xác, là lập tức sẽ đổi đời, đây cũng là nguyên nhân người ta say mê cái nghề này.

Lưu Tiểu Sơn sắp khóc đến nơi rồi, ông ta đã nhìn thấy chiếc bình này từ trước, lúc đầu ông ta cũng tưởng là hàng giả, nhưng hôm qua tra tài liệu và đọc một bản dã sử, mới xác định được rằng chiếc bình Lựu Ảnh đó là thật.

Ông ta lập tức tới đây, nhưng vẫn chậm một bước.

“Thôi thôi, người anh em, tôi có thể nhìn ra được rằng cậu cũng là một người tinh mắt, cậu phải quý trọng chiếc bình Lựu Ảnh này đây, cả thế giới chỉ còn một chiếc thôi!”, Lưu Tiểu Sơn thở dài một hơi.

Ông ta thật sự rất thích đồ cổ, khác với những người khác, ông ta chỉ đơn giản là thích sưu tầm, tiền của ông ta đều dồn vào đồ cổ, sống cuộc sống nghèo nàn, chỉ cần ông ta muốn, bán bất cứ một thứ nào cũng có thể làm ông ta ăn sung mặc sướng, nhưng ông ta không nỡ.

Trương Trần cũng phát hiện ra người này không có ý đồ xấu gì cả, vì thế lập tức gạt đầu: “Tôi sẽ ghi nhớ lời này của ông”.

“Vợ cóc, còn chờ gì nữa, đi mau lên!”, Trương Trần gọi một câu, lúc này Phương Thủy Y mới cầm tay Trương Trần ôm bình hoa rời khỏi đó.

Nhưng mới đi được mấy bước thì bọn họ lại bị chặn lại.

“Cậu bạn, để cái bình này lại, cậu có thể đi, tôi sẽ không để cậu chịu thiệt, cậu mua bao nhiêu tiền thì tôi sẽ trả cậu bấy nhiêu, thấy sao?”

Người dẫn đầu trong số mấy người mặc quần áo thường nói. Dưới cổ áo hắn ta loáng thoáng có mấy vết sẹo, đôi mắt vô tình hiện lên sự tàn nhẫn, chắc hẳn cũng chẳng phải loại người tử tế gì.

Vốn dĩ con phố này không lớn, ở đâu có đồ cổ thật, chỉ cần nửa tiếng là sẽ đồn dọc phố, huống chỉ lần này Lưu Tiểu Sơn còn gây chú ý như thế.

Bởi vì giá trị của bình Lưu Ảnh, rất nhiều người ngấp nghé, mà nhóm người chặn đường vợ chồng Trương Trần rõ ràng chính là loại người dám nghĩ dám cướp.

“Sao? Mà định cướp à?”, Trương Trần cười nói.

“Thằng nhãi ranh, nói để mà cười? Mà có biết anh Đào của bọn tao là ai không? Người ta gọi anh ấy là anh Đào to, cũng là cánh tay đắc lực của ông chủ Tôn Khuê Minh nhà họ Tôn, biết điều thì nhanh lên!”, mấy thằng đệ đằng sau anh Đào gào thét ầm

Những người xung quanh nghe vậy vô thức lùi về sau một bước, có câu chuyện thiên hạ không liên quan đến mình, huống chỉ tên này còn là trợ thủ đắc lực của Tôn Khuê Minh.

Anh Đào cũng cười hê hê, có vẻ như đã chắc mẩm sẽ uy hiếp được Trương Trần, cười nói: “Thằng nhóc, đừng sợ, các anh em nể mặt anh cả thôi, vậy nên mới có cái danh hiệu nhỏ nhất ấy. Mà yên tâm, chỉ cần mà đưa cái bình này cho anh, sau này anh sẽ bảo kê mà!”

“Nói cho mày một bí mật”, Trương Trần cũng cười híp mắt nói: “Mày cũng đừng sợ, chính tao là người bảo kê Tôn Khuê Minh đây.”

Câu nói của Trương Trần lập tức tạo thành những tiếng cười ầm ĩ, ai chẳng biết Tôn Khuê Minh là ai, ông ta mà còn cần người bảo kê sao? Đúng là một thằng nhóc hai mấy tuổi ranh, nói ra e là sẽ làm người ta cười rụng răng mất.

Anh Dao và đám tiểu đệ của anh ta cũng cười nghiêng ngả.

“Không tin à, để tao gọi điện thoại cho mày xem”, Trương Trần cũng cảm thấy bất đắc dĩ, anh lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Khuê Sơn, còn số của Tôn Khuê Minh thì anh không có thật.

Chương 156: C156: Chúng ta cũng vào đi

“Ông chủ Tôn, nơi này có một người tự xưng là người đi theo em trai ông, muốn cướp đồ của tôi!”, Trương Trần nói thản nhiên.

Tôn Khuê Sơn ở đầu bên kia điện thoại giật giật mí mắt, vội vàng nói: “Là ai?”

“Hình như tên là anh Đào gì thì phải”, Trương Trần nói.

“Đúng thế, tao chính là anh Đào, tao cũng muốn xem thử mày có thể bày ra được trò gì, nếu mày bảo kê được sếp Tôn Khuê Minh thì bố mày có thể xốc cả cái Hoài Bắc này lên!”, anh Đào cười ha ha, tưởng rằng Trương Trần đang làm bộ thể.

“Con bà nó!”, trong điện thoại, Tôn Khuê Sơn đã nghe thấy lời nói của anh Đào, ông ta lập tức mắng nhỏ một câu, nói: “Cậu Trương, cậu yên tâm, tôi sẽ tới đó ngay!”

Ở nhà họ Tôn, Tôn Mỹ Lâm bắt đắ dĩ nhìn bác Cả của mình, động một tí là bảo cô ta đi, cô ta cũng là con gái, như vậy có ổn không?

Trong sự bắt đắ dĩ, cô ta vội vàng dẫn người tới phố đồ cổ.

“Cô, thưa cô, sao cô lại tới đây?”, thấy Tôn Mỹ Lâm hùng hổ đi tới, anh Đào ngạc nhiên hỏi.

Tôn Mỹ Lâm nhìn Trương Trần bằng ánh mắt oán trách, sau đó nhìn anh Đào nói: “Tiểu Đào, có trách thì chỉ trách cái tên của cậu không đủ vang,

cậu yên tâm, tôi sẽ bảo người ta nhẹ tay một chút”.

“Lân, đánh gãy chân tay cậu ta, sau đó ném ra khỏi Hoài Bắc!”, Tôn Mỹ Lâm quát lên một tiếng, khí

chất của công chúa xã hội đen hiện lên rõ rệt.

“Đừng, đừng mà, thưa cô, tôi...”, anh Đào còn muốn giãy dụa, nhưng chẳng bao lâu sau anh ta đã chẳng kêu được nữa.

“Trương Trần, anh thấy như vậy được chưa?”, Tôn Mỹ Lâm quay đầu nhìn Trương Trần, chỉ cảm thấy cuộc đời như một giấc mơ. Lần đầu tiên cô ta gặp Trương Trần, Trương Trần và nhà họ Phương đều nằm trong tay cô ta, có thể bóp chết bất cứ lúc nào, bây giờ thì hay rồi, một cô gái như cô ta lại trở thành chân chạy xử lý rắc rối cho anh.

“Tạm tạm”, Trương Trần nói.

“Đừng có tạm tạm, được là được, nếu không bác Cả của tôi lại mắng tôi!”, Tôn Mỹ Lâm trợn trắng mắt.

“Rất, rất tốt”, Trương Trần nói hơi kỳ lạ, lúc này Tôn Mỹ Lâm mới hài lòng gật đầu, dẫn người của mình và anh Đào đã bị đánh gãy chân tay đi.

Những người đang xem kịch vui xung quanh thì ngơ ngác ngác, gây sự mà tìm được đúng chủ nhân của mình, xem ra người ta quen biết Tôn Khuê Minh thật rồi.

Phương Thủy Y là người ngạc nhiên nhất, cô hoài nghi nhìn Trương Trần, nói từng chữ một: “Từ

bao giờ mà nhà họ Tôn lại cần anh bảo kê?”

“Ha ha”, Trương Trần cười một cách miễn cưỡng, nói: “Anh nói khoác ấy mà, người ta nể mặt thôi...”

“Anh có máu mặt thế, xảy ra chuyện có nhà họ. Tôn gánh cho anh, công chúa của nhà họ Tôn còn chạy tới đây, chỉ hỏi xem anh có hài lòng không?”, Phương Thủy Y càng thêm hoài nghi, chẳng phải anh luôn nói ân tình chữa bệnh cho ông cụ nhà họ Tôn đã sắp dùng hết rồi sao?

Trương Trần tặc lưỡi, thuận miệng nói: “Chuyện này à, anh lại trùng hợp chữa khỏi bệnh cho một người trong gia đình họ, thế là... Lại có tình cảm thôi...”

Càng nói Trương Trần càng cảm thấy cái cơ này của mình rất dở, nhưng Phương Thủy Y lại gật đầu một cách nghiêm túc. Cô không biết những chuyện mà Trương Trần làm, lý do Trương Trần thuận miệng bịa ra lại là lời giải thích hợp lý nhất với cô.

Nếu không phải là thế thì vì sao nhà họ Tôn lại giúp đỡ Trương Trần, chẳng lẽ ngoài khám bệnh ra thì nhà họ Tôn còn có chuyện khác cần nhờ vả anh?

Thấy đã qua mặt được, Trương Trần kéo Phương Thủy Y về nhà, Phương Thủy Y cũng cười toe toét vì được một báu vật như thế, không có tâm trí đâu mà gặng hỏi nữa.

“Hi hi, món quà này chắc chắn sẽ là độc nhất vô nhị, lần này mẹ có thể nở mày nở mặt ở nhà họ Trương rồi”, trở lại biệt thự, Phương Thủy Y cười nhìn bình Lựu Ảnh và nói.

Hôm sau, trời còn chưa sáng thì bốn người Trương Trần đã lái xe đi.

Cả con đường xóc nảy, đến gần trưa bọn họ mới tới nơi.

Nhà họ Trương nằm trong một thôn trong thành phố, nơi này cũng là nơi khởi nguồn của nhà họ Trương, có câu gọi là quê cha đất tổ, tuy rằng bây giờ nhà họ Trương đã trở thành danh gia vọng tộc, nhưng ông cụ Trương vẫn ở đây.

Lúc bốn người Trương Trần tới đây, bọn họ mới coi như được biết cái gì gọi

là hoành tráng.

Nhà họ Phương kiêu ngạo như thế nhưng cũng chỉ là ba chiếc BMW giữ thể diện mà thôi, còn ở đây thì đâu đâu cũng thấy những chiếc xế hộp như Martha, Ferrari hay Bentley.

Xung quanh có không ít người, ai ai cũng ăn mặc chỉnh tề, tươi cười mang theo quà cáp bước qua cánh cổng nhà họ Trương.

“Chúng ta cũng vào đi”, Trương Quốc Hồng nói, chỉ có điều Trương Trần nghe ra được rằng Trương Quốc Hồng không đủ tự tin.

Nhưng đâm lao thì phải theo lao, bà ta vẫn đi đầu bước vào cổng.

“Xin lỗi, xin bà hãy xuất trình thiệp mời”, lúc bước vào cửa, một giọng nói trào phúng vang lên.

“Tôi về nhà mình mà còn cần thiệp mời?”, Trương Quốc Hồng nổi giận nhìn bảo vệ đang chắn đường mình.

“Thật sự rất xin lỗi, hẳn là bà cũng biết hôm nay là ngày đại thọ của ông cụ Trương, chúng tôi phải cẩn thận hơn, hôm nay bà đã là người thứ sáu nói nơi này là nhà mình rồi, năm người kia đã bị quăng ra ngoài”, bảo vệ nói một cách máy móc.

Trương Quốc Hồng tức đến mức nghiến răng, trợn mắt lườm bảo vệ. Bà ta không tin bảo vệ của nhà họ Trương không biết bà ta, loại trừ khả năng này ra thì chỉ có thể là cố tình.

Trương Trần cũng cười, tới rồi mà còn không vào được à?

Chương 157: C157: Chuyện gì thế này

Trước cổng lớn nhà họ Trương, không ít khách khứa qua lại đều tò mò nhìn về phía đoàn người của Trương Trần.

Họ không quen biết Trương Quốc Hồng, dù sao thì nhà họ Trương đông con nhiều cháu, họ chỉ cần nhớ tới vài nhân vật có tiếng nói quan trọng trong số đó thôi.

Vì thế, khi nghe thấy gã bảo vệ này nói rằng họ là đám người tới ăn tiệc, những khách khứa kia cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ cảm thấy rất nực cười.

“Bốn người này trông có vẻ giống một gia đình nhỉ, sao mà lập nhóm khéo thế...”

“Có gì lạ đâu, hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi sáu tuổi của ông cụ nhà họ Trương, chỉ cần lên được vào trong, chưa biết chừng họ cũng giắt túi được kha khá thứ đấy!”

“Thôi thôi, quan tâm mấy người ấy làm gì, chúng ta mau vào trong thôi”.

Một vài người lắc đầu cười cợt, cầm thiệp mời của mình đưa cho bảo vệ rồi sải bước tiến vào trong.

Bảo vệ cúi người cung kính đón tiếp những

người này, thái độ khác biệt một trời một vực khi đối mặt với Trương Quốc Hồng.

Trương Quốc Hồng cũng cuống cuống lên, bà ta vất vả đường xá xa xôi chạy tới đây, nếu không thể vào trong, không cần người khác phải chê cười, đến chính bà ta cũng cảm thấy ảm ức.

Nhưng bà ta cũng không có cách nào khác!

Bảo người nhà họ Trương ra đón bà ta? Đúng là chuyện mơ mộng hão huyền, trước kia bà ta đã không được chào đón, sau này người nhà họ Trương cho rằng bà ta đã lấy cắp cây trâm phượng của nhà họ Trương nên họ càng thêm ruồng rẫy, suýt nữa đã đá bà ta ra khỏi gia phủ.

Phương Thủy Y thấy tình hình này cũng khá lo lắng. Cô chỉ đến đây đúng một lần, đã từ bốn năm về trước, khi cô còn học đại học năm hai. Bốn năm đã qua đi, hoàn cảnh của mẹ cô cũng càng lúc càng chật vật.

“Được rồi, không còn việc gì nữa thì mấy người về đi. Nếu thực sự muốn ăn chực bữa cơm thì đợi đến khi yến tiệc bên trong kết thúc, tôi có thể phá lệ lấy cho mấy người mấy cái bánh bao chay!”

Vừa đón tiếp xong một số khách mời, bảo vệ lại nhìn về phía Trương Quốc Hồng, vẻ châm chọc chế giễu trong lời nói được thể hiện ra không sót chút nào. Thời buổi này, ai mà không mua nổi mấy cái bánh bao chay chút

“Tôi thực sự là người nhà họ Trương, ông cụ Trương là bố tôi mà, phải làm thế nào cậu mới chịu tin?”, đám đông cứ qua qua lại lại khiến Trương Quốc Hồng cuống quýt hẳn lên, hai mắt bà ta đỏ ửng, trừng mắt chằm chằm bảo vệ.

“Xin lỗi nha, chuyện gì cũng cần tới chứng cứ!”, bảo vệ lắc lắc đầu, hai tay khoanh trước ngực, đứng sừng sững ở đó, đề phòng Trương Quốc Hồng lao vào trong bất cứ lúc nào.

“Thủy Y, anh biết em sẽ đến mà!”

Đúng lúc này, một giọng nói vọng ra, chỉ thấy một chàng trai mặc quần là áo lượt mỉm cười đi về phía này.

Mặt mũi gã có vẻ tái nhợt, bước chân đi đường cũng hăng hụt như người trên mây, ai sáng mắt sẽ nhìn ra ngay chắc hẳn kẻ này sinh hoạt tình dục quá độ, cơ thể hao mòn như con ốc rỗng vỏ, cộng thêm việc không chịu rèn luyện sức khỏe mới gây nên tình trạng như thế.

Khi nhìn thấy người này, mặt mũi Phương Thủy Y lập tức biến sắc, giống như nhìn thấy rắn độc hay mãnh thú vậy, vô thức núp sau lưng Trương Trần. Hai vợ chồng Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng cũng nheo mắt, vô thức lùi về sau một bước, gương mặt lộ rõ vẻ cảnh giác.

“Hàn Đông Vũ, cậu có chuyện gì không?”, Phương Thiên Bằng cất tiếng hỏi.

“Khà khà, bác trai, trông bác kìa, làm gì phải căng thẳng đến vậy. Cháu biết nhất định Thủy Y sẽ tới nên cố tình qua chào hỏi một câu, đâu nhất thiết phải có việc gì quan trọng chứ ạ?”, người được gọi là Hàn Đông Vũ mỉm cười đáp lời.

Ánh mắt của gã đảo qua phía Trương Trần rồi nhanh chóng thu về, thầm nghĩ trong lòng: “Chắc hẳn đây là thằng con rể vô dụng mà Trương Thiên Lỗi nói đến nhỉ?”

“Không cần đâu, chúng tôi không gánh nổi!”, Trương Quốc Hồng lạnh lùng nói.

Có thể nhìn ra, thái độ của cả nhà Trương Quốc Hồng đối với Hàn Đông Vũ có phần thù địch, hay nói cách khác, là khiếp sợ.

“Khà khà, vậy được thôi, cháu đi gặp một người bạn trước, dù sao ngày tháng vẫn còn dài, sau này tính tiếp”, Hàn Đông Vũ cười cười rồi sải bước đi qua cổng lớn nhà họ Trương. Thế mà tên bảo vệ kia không hề hỏi đến thiệp mời, thậm chí không dám hé răng nửa chữ, nhìn từ góc độ này đủ thấy thân phận của Hàn Đông Vũ không hề tầm thường.

Hàn Đông Vũ tới chào hỏi nhưng chưa đầy một phút sau đã rời đi luôn rồi. Trong mắt người ngoài, đây chỉ là một khúc nhạc đệm, nhưng đối phương

Trương Quốc Hồng, Phương Thiên Bằng và Trương Thủy Y mà nói, chắc hẳn trong chuyện này có uẩn

khúc gì mới phải!

“Chuyện gì thế này?”, Trương Trần vẫn luôn im lặng quan sát tình trạng của Phương Thủy Y, bây giờ mới cất tiếng hỏi.

“Gã, gã là một con quý..., cho dù Hàn Đông Vũ đã bỏ đi rồi, nhưng vẻ kinh hãi và hốt hoảng trong mắt Phương Thủy Y vẫn chưa hề giảm bớt.

“Bốn năm trước, cũng là lần đầu tiên tôi tới nơi này, gặp phải tên Hàn Đông Vũ đó. Gã là một tên biến thái..., Phương Thủy Y vẫn còn sợ hãi đến tận bây giờ, cô chặm rãi kể lại: “Qua lời giới thiệu của Trương Thiên Lỗi, tôi quen với tên Hàn Đông Vũ này. Dường như gã thích tôi ngay cái nhìn đầu tiên sau đó, bắt đầu điên cuồng theo đuổi...”

Chương 158: C158: Chúng ta vào trước đi thôi

Trương Trần chăm chú lắng nghe, không hề chen vào. Anh biết chắc hẳn mọi việc không chỉ có vậy.

Quả nhiên, Phương Thủy Y sắp xếp lại câu chữ rồi nói: “Gia đình Hàn Đông Vũ cũng là một gia tộc lớn, tuy rằng không bì được với nhà họ Trương, nhưng cũng không kém hơn quá nhiều. Vì thế chuyện gã theo đuổi tôi được đám đông nhà họ Trương âm thầm chấp thuận, thậm chí còn vun vén nữa kìa”.

“Sau này... sau này tôi mới biết, bề ngoài trông gã như một quân tử ngồi ngồi phong độ, thực chất sau lưng lại là một tên cặn bã có nhân cách méo mó... gã... gã...”

Nói đến đây, đôi mắt của Phương Thủy Y tràn ngập vẻ kinh hoàng. Trương Trần cũng không thúc giục. Anh vỗ vỗ lưng cô, sau đó siết chặt bàn tay Phương Thủy Y thay cho lời an ủi.

Phương Thủy Y điều chỉnh cảm xúc rồi tiếp tục kể: “Gã cực kỳ thích ngược đãi phụ nữ, tôi cũng chỉ biết được qua một cô gái chạy thoát khỏi bàn tay gã. Sau đó Hàn Đông Vũ phát hiện tôi đã biết được lớp vỏ ngụy trang của mình, gã... gã dám...”

Nói đến đây, cảm xúc của Phương Thủy Y cuối cùng cũng bùng nổ, cô khóc sụt sùi như bông hoa lê trong mưa, không ngừng thút thít.

Ánh mắt của Trương Trần cũng tối sầm lại. Chỉ mới nhắc đến quá khứ mà Phương Thủy Y đã không khống chế được cảm xúc, nghĩ thôi cũng đủ biết sự việc năm đó mang tới cho cô ám ảnh tâm lý khủng khiếp cỡ nào.

“Được rồi, phần còn lại thì em không cần phải nói nữa!”, Trương Trần dịu dàng an ủi Phương Thủy Y, không muốn khiến cô kích động hơn.

“Không... tôi phải nói cho anh biết. Bây giờ anh là chồng của tôi rồi, anh có quyền được biết”, Phương Thủy Y lau nước mắt, tiếp tục nói: “Sau cùng gã vẫn ra tay với tôi, gã bỏ thuốc vào đồ uống, nhưng tôi đã đề phòng gã từ trước nên gã không đạt được mục đích”.

“Sau khi tôi chạy ra ngoài, gã nổi cơn lôi đình, bắt đầu sai người đuổi bắt. Tôi nói với người nhà họ Trương, nhưng không ai để tâm, thậm chí có người còn cười nói rằng tôi với gã đang vờ nhau”.

“Vì thế, tôi chạy trốn suốt đêm, rời khỏi tỉnh An Hoa, sang năm sau thì gặp được anh...”

Trương Trần gật gật đầu, tuy Trương Thủy Y nói năng giản lược, nhưng anh vẫn tưởng tượng ra được nỗi khiếp sợ đến hồn bay phách lạc trong đó.

Cảnh tượng khi ấy, đối với một cô gái, nó chắc hẳn là một cú shock lớn. Nhà họ Trương là nhà ngoại mà không hề hỏi han tới, hình như Trương Trần đã hiểu tại sao Phương Thủy Y không có chút thiện cảm nào với nhà họ Trương rồi.

“Yên tâm, sau này mọi thứ đã có anh!”, Trương Trần vỗ vỗ vai Phương Thủy Y đầy thương xót, cô cũng thấy cảm động, bèn ngả đầu vào lòng anh.

Ở bên kia, Trương Quốc Hồng vẫn đang xoay vần với gã bảo vệ, không biết nói những chuyện gì rồi.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!

4. Đêm Nay Có Mưa

=====

Trương Trần liếc mắt nhìn một hồi rồi bắt đắ dĩ kéo Phương Thủy Y lên phía trước, nói nhỏ vào tai Trương Quốc Hồng: “Đừng nói nữa mẹ à, không có tác dụng gì đâu. Mẹ nghĩ một kẻ tôi tớ nhỏ nhoi mà dám gây khó dễ cho mẹ hết phen này đến lần khác à”

“Ý của cậu là?”, Trương Quốc Hồng bỗng chốc quay phắt lại nhìn Trương Trần.

Trương Trần gật gật đầu. Anh cũng xuất thân trong gia tộc lớn, gia tộc càng lớn thì quy tắc càng nghiêm ngặt. Nếu một tên sai vặt không có người “chống lưng” phía sau, ai dám ăn gan hùm uống mật gấu mà làm khó người nhà họ Trương?

Dù thế nào thì Trương Quốc Hồng cũng là người nhà họ Trương. Trương Quốc Hồng tới chúc thọ, bảo vệ không cho vào, hành động này không phải vả vào mặt Trương Quốc Hồng, mà là vả vào mặt ông cụ nhà họ Trương.

“Được rồi, mẹ à, nếu người ta đã không cho vào. thì thôi. Sau này nếu ông cụ có hỏi tới thì không phải chúng ta bắt hiểu, mà là có người giật dây phía sau. Con đã ghi âm vào rồi, đến lúc đó để ông cụ nghe vài câu là hiểu chuyện gì đang xảy ra ngay. Cũng để ông cụ nghe xem, từ bao giờ mà một thằng sai vặt nhà họ Trương lại biết làm việc thế này”,

Trương Trần cười khà khà, lấy điện thoại ra lắc lắc.

“Hề hề!”, hai mắt Trương Quốc Hồng lập tức sáng quắc lên, bà ta hô lớn: “Được lắm, được lắm, chúng ta về thôi nào...”

Nói rồi, bốn người nhà Trương Quốc Hồng định rời đi ngay.

Phen này đến lượt gã bảo vệ kia mắt bình tĩnh. Mệnh lệnh mà gã ta nhận

được là làm khó gia đình Trương Quốc Hồng chứ không phải thực sự muốn đuổi họ đi, nếu không, để ông cụ nhà họ Trương nổi giận thì ai gánh được hậu quả!

Thế nhưng, chưa đợi bảo vệ kịp có hành động thì một chàng trai đã vọt ra khỏi cổng lớn, vừa bước ra, hắn đã tươi cười: “Cô, cô chú định đi đâu thế, nếu đã đến rồi sao còn không mau vào trong?”

“Cái thằng sai vặt này nói cô không phải người nhà họ Trương, không cho nhà cô vào trong. Nếu đã như thế, cô chú còn đứng đây làm gì?”, Trương Quốc Hồng như nắm dao đằng chuôi, cao ngạo nói.

“Ồ? Đại Mãnh, đúng như thế à?”, chàng trai kia hỏi.

“Không phải đâu mà, mấy người này vừa mới đến, tôi đã nhận ra bà ấy là Trương Quốc Hồng rồi, đang định đón tiếp họ vào trong, nhưng bà Trương Quốc Hồng nói rằng tôi đón tiếp không chu đáo, không đón tiếp bà ấy ngay lập tức nên không chịu vào trong nữa, định bỏ đi luôn!”

“Có trời mới biết, vừa nãy tôi bận đón tiếp vài vị khách quý không, có lẽ không qua đón tiếp bà ấy ngay, vì thế thất lễ với cô Trương, đây là lỗi của bề tôi...”

Tên bảo vệ kia đã học thuộc “lời thoại” trôi làu làu như cháo chảy, vì thế không cần nghĩ đã nói hết ra luôn.

“Mẹ, đừng nói nữa mà, chúng ta vào trong thôi!”, Trương Trần kéo tay Trương Quốc Hồng, nhưng Trương Quốc Hồng bỗng hất tay Trương Trần ra, lao tới trước mặt chàng trai kia, đánh giọng nói: “Trương Hạo, thằng này đang nói nhảm đấy! Con rể tôi đã ghi âm lại rồi, cậu có muốn nghe không? Tôi nghĩ ngờ chuyện này do cậu xúi giục đấy!”

Bà ta vừa dứt lời, mặt mũi Trương Hạo đã tối sầm vào. Hắn đâu ngờ thằng con rể vô dụng nhà họ Phương còn có thủ đoạn này, nếu chuyện này lan tới tai ông cụ, hắn cũng khó mà yên ổn.

“Cô ơi, Đại Mãnh không đến mức không biết nặng nhẹ vậy đâu. Bây giờ quan tâm mấy chuyện này cũng không có tác dụng gì, chúng ta vào trước đi thôi”, Trương Hạo bình tĩnh nói, trong lòng thầm nghĩ cứ để Trương Quốc Hồng vào trước rồi tính tiếp.

Trương Trần nháy mắt ra hiệu cho Trương Quốc Hồng, ý bảo bà ta thấy đủ rồi thì nên thôi. Nhưng khó khăn lắm Trương Quốc Hồng mới bắt thóp được người khác, bà ta đâu thể cho qua dễ dàng vậy được.

Chương 159: C159: Chứng cứ đâu

“Trương Hạo, nếu hôm nay thằng sai vặt này không cút ra khỏi nhà họ Trương, vậy thì tôi sẽ không bước qua cánh cửa này nữa”, Trương Quốc Hồng nói mà không hề khoan nhượng, còn Trương Trần chỉ bắt đắ dĩ thở dài một hơi.

Mặt mũi Trương Hạo cũng hoàn toàn sa sầm xuống. Hắn biết nếu cứ nói mãi như thế này chẳng có tác dụng gì, xem ra phải hi sinh tên gác cổng này rồi, nhưng trước khi đá gã ta đi, hắn cũng phải xác nhận được bản ghi âm của Trương Trần, tóm được điểm yếu của anh.

“Được, cô đã nói như vậy thì nếu tên Đại Mãnh này thực sự làm thế, tự khắc cháu sẽ làm theo ý của cô. Cô lấy bản ghi âm ra đây nghe đi, mọi người ở đây cả, cháu không cần phải nói dối gì đâu”.

“Được!”, Trương Quốc Hồng lập tức nhìn về phía Trương Trần: “Lấy ra đây đi, cho họ nghe xem...”

Nếu Trương Quốc Hồng không phải mẹ ruột của Phương Thủy Y chắc Trương Trần đã không kiềm chế được mà đập phất bà ta sang một bên. Nếu có bản ghi âm thật thì anh còn phải nói nhiều thế làm gì? Anh chỉ “khích đếu” thằng gác cổng này một tí, rồi thuận lợi vào trong, thế nhưng, anh làm được rồi, người ta cũng mời họ vào trong rồi.

Nào ngờ Trương Quốc Hồng cứ phải gợn hết mọi việc phía sau ra, bây giờ đến nước này rồi, đòi bản ghi âm, anh biết kiếm ở đâu? “Không có!”, Trương Trần cứng rắn đáp lại.

“Ha ha, cô ơi, đây là chứng cứ mà cô nói đến à?” Trương Hạo vốn đã chuẩn

bị sẵn tâm lý đá người ra ngoài, nghe được câu này bỗng sững người, sau đó lập tức bật cười ha hả.

“Cô ơi là cô, cháu thấy cô đang cố chứng minh bản thân nhỉ? Nếu để ông nội biết được, cô còn định cáo trạng nữa, ông nội không tìm cô để tính sổ đã là tốt lắm rồi, cô còn định ăn không nói có à?”

Trương Hạo lật người tình thế trong phút chốc, lời nói châm chọc không ngừng tuôn ra làm Trương Quốc Hồng nghe mà tức xì khói. Bà ta chỉ vào mặt Trương Trần, đanh giọng hỏi: “Không phải cậu nói có bản ghi âm hả, bản ghi âm đâu?”

Trương Trần im lặng không nói, sự việc đến mức này, anh nói thêm cũng chẳng có tác dụng gì, ai ngờ Trương Quốc Hồng cứ tiếp tục gây chuyện chứ.

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, cô không cần thể diện chứ nhà họ Trương vẫn cần đấy. Cửa vẫn ở đây, mấy người thích vào thì vào, không thích vào thì thôi”, Trương Hạo hừ một tiếng, đi qua cổng lớn, hòn đá đè nặng trong lòng hẳn cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

“Cái thằng vô dụng này, nếu không có tại sao cậu phải nói như thế, làm tôi mất mặt, cậu vui lắm hả?”, Trương Quốc Hồng chỉ vào mặt Trương Trần mà chửi rủa.

||||| Truyện đề cử: Sư Phụ Tôi Là Thần Tiên |||||

“Ban nầy con đã nhắc nhở mẹ rồi!”, Trương Trần bình tĩnh đáp.

“Cậu... cậu vẫn còn cứng miệng!”, Trương Quốc Hồng càng thêm tức tối, bà ta có cảm giác như bị lột sạch quần áo vậy, ai cũng đang cười vào mặt bà ta.

“Mẹ, đừng nói nữa, Trương Trần cũng không ngờ mọi việc sẽ đến mức độ này mà. Chúng ta mau chóng vào trong thôi”, Phương Thủy Y chú ý thấy có

người chỉ chỉ trở trở nên lập tức khuyển bảo.

Bấy giờ Trương Quốc Hồng mới chịu vào trong với đôi mắt đỏ ửng.

Nhà họ Trương rất rộng, xem ra phải chiếm tới hàng trăm mẫu đất, vườn hoa, đài phun nước, thảm cỏ, cần gì cũng có, ở chính giữa là một cái sảnh, bên trên treo biển hiệu dát vàng, viết hai chữ “Trương Gia” bằng kiểu chữ cuồng thảo rất to.

Lúc này trong sảnh lớn có hai chữ Trương Gia đã chật kín người, khi bốn người nhà Trương Trần tiến vào trong, họ nhanh chóng đón nhận những ánh mắt chăm chú.

Có một vài người tỏ ra chế giễu, vài người châm chọc, vài người khinh thường. Họ bị nhìn chòng chọc, đến cả người từng quen với xã hội muôn màu như Trương Trần cũng thấy phản cảm.

Trương Quốc Hồng ngượng ngập đến mức không biết nên khóc hay cười. Bà ta đi về phía trước, đột nhiên, dưới chân bị ai đó ngáng một cái. Bà ta hô ầm lên suýt ngã úp mặt xuống đất, may mà Phương Thiên Bằng ở bên cạnh nhanh nhẹn giơ tay đỡ kịp mới không để Trương Quốc Hồng xấu mặt trước đám đông.

“Vương Bình, cô làm cái gì thế?”, Trương Quốc Hồng vừa đứng vững đã quát ầm lên.

“Ôi chao, xin lỗi quá nha, không nhìn thấy cô đi tới. Không bị ngã đó chứ?”, người phụ nữ tên Vương Bình cất giọng áy náy, nhưng nhìn biểu cảm của người này sẽ biết ngay đây chỉ là một câu chế giễu thôi.

“Vương Bình à, một kẻ trộm, lại còn trộm của nhà mình, có gì mà phải xin lỗi? Không nhìn thấy thì không nhìn thấy thôi, bà ta ngã một cái rồi chết luôn được chắc?”

“Đúng đó, cái mạng hèn của một kẻ trộm, đến Diêm Vương còn ngại không

muốn nhận, có gì đâu mà!”

Những người khác thấy vậy cũng đồng loạt liên tiếng hòa theo, nơi này toàn người có liên hệ trực tiếp với nhà họ Trương, ngoài huyết mạch chính của nhà họ Trương thì toàn là anh chị em họ hàng, quan hệ gần gũi.

“Tôi không lấy trộm, không phải do tôi làm. Lần này tôi đến đây là để giải thích chuyện này với bố”, Trương Quốc Hồng ầm ức nói.

Phương Thủy Y cũng vội vàng nói đỡ cho mẹ: “Đúng đó, mấy người luôn miệng nói mẹ tôi lấy trộm, mấy người có chứng cứ không? Tôi còn dám nói mấy người nợ tiền tôi đấy!”

“Con nhỏ nút mắt ra mà mồm miệng ghê gớm nhỉ!”, một người đàn ông đeo kính gọng vàng của nhà họ Trương cất giọng chế nhạo. Ông ta chính là anh họ về đảng nội của Trương Quốc Hồng - Trương Tái Sinh.

Chỉ thấy ông ta đẩy gọng kính, khinh thường: “Ý của cô là mẹ cô không lấy trộm đồ, thế chứng cứ đâu? Cô nói không phải là không phải à? Phải có sức thuyết phục chứ?”

“Đúng đó!”, sau khi Trương Tái Sinh lên tiếng, đám đông lục tục hòa theo: “Nếu các người đã nói các người không trộm, vậy thì xòe chứng cứ ra đây”.

Chương 160: C160: Ai quan tâm làm gì

“Được rồi được rồi, chuyện này đợi ông cụ ra rồi tính tiếp!”, có người phát phát tay với vẻ sốt ruột: “Trương Quốc Hồng, cô đi nghỉ ngơi trước đi. Đường xá xa xôi, chắc hẳn cũng mệt rồi”.

Trương Quốc Hồng gật gật đầu. Ở đây có biết bao người chĩa mũi dùi vào bà ta, bà ta cũng không muốn ở lại nữa. Chưa biết chừng lát nữa lại có thêm trò khỉ giở đó, vì thế bà ta lập tức rút lui, quay người rời khỏi nơi này.

Khi đi ra khỏi cửa, bà ta khẽ lau nước mắt. Phương Thiên Bằng dồn hết tâm tư lên vợ mình nên cũng lập tức đuổi theo.

Phương Thủy Y nóng lòng muốn đi theo bố mẹ, nhưng đột nhiên bị một cô gái bước vào kéo lại.

“Thủy Y, làm gì mà hấp ta hấp tấp thế?”, người này có vóc dáng hơi mập mập, cô ta trang điểm rất

i..”, Phương Thủy Y hé miệng, không biết nên giải thích thế nào. Người kia bèn bật cười: “Ôi chao, tôi với tớ cái gì. Đi thôi, chị dẫn em đi chơi nè”.

“Í, ông chồng “bảo bối” của em cũng tới đây hả!”, cô gái kia liếc mắt nhìn Trương Trần.

“Chị ấy là Trương Yến, chị họ của tôi”, Phương Thủy Y giải thích một câu rồi nhìn về phía Trương Yến: “Chị cứ đi đi, chúng tôi không đi đâu!”

Trương Yến này chính là em gái ruột của Trương Hạo, kẻ đã gây khó dễ cho

họ ở cổng vào.

“Khà khà, sao thế?”, Trương Yến cứ như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô ta nhìn về phía Trương Trần: “Thật không thể ngờ là cậu vẫn còn mặt mũi tới đây!”

“Tại sao tôi không lại không có mặt mũi tới đây?”, Trương Trần hỏi.

“Hờ hờ, một kẻ ăn bám gia đình, suốt ngày trông mong vợ mình kiếm tiền, người như thế, cậu nói thử xem, mặt mũi ở đâu ra?”, lại có một âm thanh khác vọng tới, hóa ra chính là kẻ vừa tỏ ra cay độc với họ, Trương Hạo!

“Ồ?”, Trương Yến kinh ngạc hỏi: “Trương Trần, thời gian dài như thế mà cậu vẫn còn ăn bám à? Sao không ra ngoài kiếm việc mà làm?”

Phương Thủy Y nghe thấy hai anh em nhà này chĩa mũi dùi về phía Trương Trần, thấy thêm vài hậu bối cách đó không xa đang bước tới nên lập tức nói: “Trương Yến, đây là chuyện của gia đình chúng tôi, hình như không liên quan gì đến chị đâu nhỉ?”

“Khà khà, Thủy Y, coi em nói gì kìa. Đầu là người một nhà, chị không thể quan tâm vài câu sao. Vả lại, Trương Trần ăn bám là sự thật, có phải chị bịa ra bôi ra đâu, làm gì mà em phải nổi nóng thế!”

“Chị..., Phương Thủy Y tức đến mức không nói lên lời.

“Được rồi được rồi, người một nhà cả mài”, Trương Hạo khế cười một tiếng rồi nói: “Thủy Y, ban nãy em cũng đừng giận anh, anh không cố tình đâu. Dù sao thì anh với gia đình các em cũng chẳng có thù oán gì trực tiếp, anh làm vậy cũng chỉ vì nghe lệnh người ta thôi. Ai bảo hôm nay anh được phụ trách đón tiếp khách khứa chứ!”

“Anh nói vậy là có ý gì?”, Phương Thủy Y nhíu mày hỏi.

“Hờ hờ, đến lúc đó rồi em sẽ hiểu thôi. Em hỏi mẹ của em cũng được. Chúng mình chỉ là con cháu, cho dù muốn tham gia vào cũng không có

quyền lên tiếng. Mà đừng nói mấy chuyện buồn phiền đó nữa, các em vất vả lắm mới đến đây được một chuyến, chúng ta ra ngoài thăm thú thôi”.

Trương Hạo nói với vẻ chân thành, trong lúc nói những câu này, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Thủy Y cũng không hề né tránh, khiến Phương Thủy Y không thể nhìn ra được hắn có đang nói dối hay không.

Thế nhưng, mẹ cô thì có chuyện gì được nữa? Chẳng lẽ vẫn là chuyện cây châm phượng à?

Phương Thủy Y cảm thấy buồn bực, cô đâu thể không buồn bực, dù sao cũng là mẹ của cô cơ mà.

Xem ra phải tìm thời gian nào đó để nói chuyện với ông ngoại, Phương Thủy Y nghĩ vậy.

“Cảm ơn ý tốt của hai người, tôi không đi đâu!”, Phương Thủy Y lắc đầu. Một phần vì cô không muốn liên can gì tới Trương Hạo, dù hắn luôn miệng bảo hắn được người ta sai khiến, nhưng việc gì cần làm vẫn làm rồi, phần nữa là họ đâu thân thiết với nhau, không cần thiết phải làm đến mức này.

“Thủy Y, không phải bọn anh nói em chứ, anh hỏi em một vấn đề nhé. Nếu thế hệ già lui xuống, có phải sẽ đến lượt chúng ta tiếp quản không?”, Trương Hạo lên tiếng hỏi.

Phương Thủy Y không biết câu này của Trương Hạo có ý gì, nhưng vẫn gật đầu. Cả thế giới luôn là như vậy, thế hệ già già đi, thế hệ trẻ trưởng thành sẽ tới tiếp quản, luôn phải luân hồi như thế.

“Khà khà, thì là vậy chứ gì nữa. Nhân lúc bây giờ một số con cháu lớp sau của nhà họ Trương vẫn chưa có thực quyền, sao em không tiếp tục với giới này nhiều hơn? Sau này em có quyền lên tiếng rồi cũng dễ dàng nói thay cho mẹ mình, đâu giống như bây giờ, không làm được gì cả”.

“Bây giờ chính là cơ hội tốt đấy!”, Trương Hạo từng bước dụ dỗ cô: “Tóm lại

bây giờ chỗ này cũng không có chuyện gì để làm, chỉ bằng đi thăm thú nhiều hơn, kết giao thêm vài người bạn, sau này con đường phát triển cũng dễ dàng hơn, không phải à?”

Phương Thủy Y gật gật đầu, quả thực cô cũng thấy động lòng. Những lời Trương Hạo nói không phải không có lý, cô đồng ý rất dứt khoát.

“Khà khà, vậy chúng ta đi thôi. Em cũng không thường xuyên tới bên này lắm, để anh dẫn em đi”, Trương Hạo cười khà khà, hấn tỏ ra rất nhiệt tình.

“Vâng!”, Phương Thủy Y gật đầu, kéo theo Trương Trần đi theo hấn.

Cảnh tượng này bị Trương Hạo nhìn thấy, hấn khẽ nhíu mày nhưng vẫn cười: “Em dẫn theo cậu ta... Không ổn lắm đâu”.

“Anh ấy là chồng tôi, tại sao không thể dẫn theo được?”, Phương Thủy Y đáp.

Trương Yến khẽ giật giật Trương Hạo, nhỏ giọng nói với hấn: “Cứ để nó dẫn theo đi, nếu không nó không chịu đi đâu, khó ăn nói với Hàn Đông Vũ lắm”.

“Nhưng mà, dẫn theo thằng kia là cái thể loại gì?”, Trương Hạo tỏ ra khó xử.

“Nó tự thích đâm đầu vào chỗ buồn bực, ai quan tâm làm gì?”

Chương 161: C161: Chính là cái tên ăn bám nổi tiếng đó hả

Trương Hạo ngẫm nghĩ chút rồi gật đầu.

Hàn Đông Vũ chỉ nói bảo bọn họ đưa Phương Thủy Y đến chứ không nói là không được dẫn Trương Trần đến. Hơn nữa, nhìn tình hình trước mắt, nếu như bọn họ cứ ngăn cản Trương Trần thì chỉ e Phương Thủy Y vốn đã phòng bị bọn họ, lúc này nói thế nào cũng sẽ không đi.

Trương Hạo và Trương Yên nhìn nhau, sau đó gật đầu, cười nói: “VẬY thì được, đều là người một nhà, đi ra ngoài mở rộng tầm mắt cũng được. Chú cứ để cậu ta ru rú ở nhà không biết gì, về lâu về dài sẽ thành kẻ vô dụng đấy”.

Phương Thủy Y gật đầu còn Trương Trần thì chau mày lại. Hai người này đúng là thay đổi cũng nhanh quá đi nhưng anh cũng không nghĩ gì nhiều. Dù sao thì anh cũng không biết một số mối quan hệ trong nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa này.

Nhà họ Trương thật không hổ danh, dường như Trương Trần cũng hiểu được tại sao ban đầu Trương Thiên Lỗi đến với khí thế hống hách như vậy rồi.

Xe của những người đẳng cấp thấp một chút ở đây thấp nhất cũng là hai triệu tệ, chứ đâu như Hoài Bắc, xe hai triệu tệ thì chỉ thuộc về những ô m trùm thôi.

Mở cửa xe Maserati ra, Trương Hạo đặc ý nói:

“Sao, Trương Trần, chưa từng ngồi xe xịn như này phải không? Lót một miếng đệm lên chỗ ngồi của cậu đi, đừng làm bẩn xe tôi”.

“Anh ăn nói kiểu gì vậy?”, Phương Thủy Y nói với vẻ không vui. Hai anh em nhà này cứ nhằm vào. Trương Trần mà không tha, nói mấy câu mà câu nào cũng châm biếm anh.

“Được rồi được rồi”, Trương Trần thì cười coi như không có gì. Anh thật sự chưa từng ngồi xe Maserati nên anh cũng không có gì tranh cãi với mấy người này. Tất nhiên với điều kiện là bọn họ không được làm gì quá đáng quá.

Trương Hạo cũng bật cười, không công kích Phương Thủy Y nữa. Đợi đến nơi rồi mới bắt đầu ra tay.

Tiếng xe rú lên, xe Maserati rất nhanh đã phóng vọt đi.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”, Phương Thủy Y hỏi.

“Ha ha, đến nơi mà người trẻ tuổi rất thích, đến nơi thì em sẽ biết thôi”, Trương Hạo mỉm cười, không giải thích gì nhiều.

Rất nhanh, mấy chiếc xe cùng lái đến một nơi vô cùng rộng, phía trước là một trang viên vô cùng tráng lệ.

Trương Hạo trực tiếp lái xe vào trong rồi dừng ở chỗ đậu xe.

Trương Trần quét nhìn một lượt qua rèm xe, mặc dù anh ẩn mình ở nhà họ Phương ba năm nhưng điều này không có nghĩa là tâm hiểu biết của anh hạn hẹp. Ngược lại, là người xuất thân từ nhà họ Trương ở thủ đô nên kiến thức của anh cũng nhiều hơn người khác.

Trang viên ở đây xây dựng theo phong cách quý tộc châu Âu, phía trước là bãi cỏ Bình Xuyên. Hiện giờ đang có mấy người cưỡi ngựa ở trên đó.

Lúc Trương Trần đang quan sát thì có mấy người bước lại. Trương Trần chỉ cảm thấy tay mình bị một tay ngọc ngà dùng lực kéo một cái, lúc này anh mới thu ánh mắt lại rồi nhìn về phía Phương Thủy Y.

Anh nhìn theo ánh mắt của Phương Thủy Y thì thấy ngoài mấy người đàn ông ăn mặc có chút hoa hoét thì có Hàn Đông Vũ là người đứng đầu với vẻ mặt đắc ý, thoạt nhìn cũng rất phong độ. Trong tay gã đang nghịch một miếng ngọc, ánh mắt đưa giỡn nhìn về phía Trương Trần và Phương Thủy Y.

“Một tên vô dụng mà Trương Thiên Lỗi cũng không giải quyết được. Là con cháu của nhà họ Trương, hẳn ta cũng có năng lực đó chứ”, Hàn Đông Vũ thảm cười trong lòng, trong ánh mắt lóe lên vẻ dâm đãng nhưng nhanh chóng thu ánh mắt lại.

“Yeah! Cậu Trương đến muộn rồi, chúng tôi đến chơi được một lúc rồi đấy”, lúc này một người con trai nhuộm tóc xanh cười, nói.

“Ha ha! Cậu chủ Minh, cậu cũng biết là hôm nay tình huống đặc biệt, tôi đến được cũng không dễ dàng gì mà”.

“Cũng phải, vậy không gây phiền phức cho cậu nữa. Cậu không giới thiệu một chút hai người bên cạnh cậu sao?”, người được gọi là cậu chủ Minh kia chỉ vào phía Trương Trần và Phương Thủy Y, hỏi Trương Hạo.

“Bọn họ ư?”, Trương Hạo cười một tiếng rồi nói: “Phương Thủy Y, người có nhan sắc bậc nhất của nhà họ Trương chúng tôi, các người có biết không? Còn về người con trai này, là người đàn ông của Phương Thủy Y đấy”.

“À, tôi từng nghe nói rồi. Chính là cái tên ăn bám nổi tiếng đó hả?”, một người dáng vẻ thấp cười nói. Phía sau hẳn ta còn có mấy cô gái mặc bikini đang cười tùm.

Trương Trần trầm mặc không nói gì, còn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Thủy Y lạnh toát. Cô nhìn Trương Hạo nói với vẻ không vui. Hàn Đông Vũ bảo anh lừa chúng tôi đến đây?”

“Ha ha! Thủy Y, sao lại nói là lừa đến đây? Tôi biết là trước đây chúng ta từng có hiểu nhầm nhưng thời gian lâu như vậy rồi, cô không cho tôi cơ hội được giải thích, sao phải vậy chứ?”, Hàn Đông Vũ cười nói. Những người khác đều phụ họa vào, còn mấy cô gái đến đây là vật chơi bởi thì đầu nhìn Phương Thủy Y với ánh mắt đố kỵ.

Chương 162: C162: Cậu ta muốn chơi thì để cậu ta chơi đi

Phương Thủy Y hừ lạnh một tiếng nắm chặt tay Trương Trần, nhìn Hàn Đông Vũ nói: “Tôi với anh không có gì để nói cả, tạm biệt”.

Nói xong, Phương Thủy Y kéo tay Trương Trần định rời đi. Cô nhìn thấy Hàn Đông Vũ là loại người lòng lang dạ sói thì cô đã thấy sờn gai ốc rồi nên không có hứng thú ở lại đây.

“Thủy Y! Đã đến đây rồi thì chơi một lát đã. Cậu Hàn cũng thật lòng muốn hòa giải với cô mà”, Trương Yên cười hì hì rồi ngăn Phương Thủy Y lại. Cô ta lắc lắc chìa khóa trong tay, nói với vẻ khó xử: “Chúng ta vừa mới đến mà, không thể đưa các người về bây giờ được?”

Ý của Trương Yên đã rất rõ ràng rồi. Nếu cô muốn đi thì chỉ có thể đi bộ về thôi, chúng tôi chỉ đưa các người đến chứ không đưa về được.

Trương Trần đột nhiên mỉm cười, đám gia tộc lớn này cũng thú vị thật đó, đã không có bản lĩnh nhưng vẫn cứ gạ đánh nhau thế sao.

“Thủy Y, nghe lời họ đi, nếu đã đến rồi thì cứ chơi chút đã, có gì đâu”, Trương Trần cười hì hì nói.

“Yên tâm”, Trương Trần nhìn sự mâu thuẫn trong mắt Phương Thủy Y, nhỏ giọng nói một câu vào tai cô. Có anh ở đây thì cô cũng không cần lo lắng gì hết.

“Không đúng! Chỗ này từ lúc nào là chỗ anh có thể lên tiếng vậy, còn dám chơi ở đây nữa, lấy cái gì để chơi”, cái tên được gọi là cậu chủ Minh nói với vẻ khinh bỉ.

Ở đây người đàn ông nào không có bối cảnh không có tiền là không được. Còn phụ nữ không có cũng không sao, chỉ cần xinh đẹp là được. Và Trương Trần cả hai cái đều không có.

“Đúng thế”, có người phụ hòa vào: “Đây là đâu chứ, nếu không có gia thế trăm triệu thì không vào được cửa lớn ở đây đâu. Người anh em... Người anh em nói một câu chẳng dễ nghe chút nào, còn không đáng tiền bằng một cây xì gà của tôi, anh lấy gì để chơi đây”.

Mọi người nghe thấy thì đều bật cười, Phương Thủy Y thì đỏ ửng mặt lên. Lúc này Hàn Đông Vũ ho khan hai cái, mọi người mới im miệng lại.

“Được rồi, coi như thôi đi, đến thì đã đến rồi, nếu không thì định đuổi người thật sao?”

“Thôi được, nể mặt cậu Hàn vậy. Nhưng chúng tôi phải nói trước nhé, thằng nhóc này nghèo rớt thế này, đến tiền ăn cơm còn phải do Phương Thủy Y bỏ ra. Mọi người nể mặt cậu nên mới cho hắn ở lại nhưng nếu muốn chơi thì cậu sẽ phải gánh số tiền đó nha, chúng tôi không quan tâm đâu”, cậu chủ Minh cười ha ha nói.

“Được rồi, chuyện nhỏ”, Hàn Đông Vũ khoát khoát tay, tất nhiên Trương Trần cũng không để ý. Nhưng quan trọng không phải ở Trương Trần mà ở Phương Thủy Y.

“Ha hai Cái miệng của các người ngậm miệng lại là tiền rồi, các người dám nói đến tiền với tôi sao?”, Trương Trần cười híp mắt, nói.

Hàn Đông Vũ và đám cậu chủ Minh đều sững người ra. Bọn họ không ngờ Trương Trần lại dám có dũng khí lên tiếng.

Hàn Đông Vũ không biết thân phận thật sự của Trương Trần vì Trương Thiên Lỗi không nói cho gã biết. Nếu như nói rồi, ngộ nhỡ nhà họ Hàn cũng muốn nhúng tay vào kinh doanh thuốc thì bọn họ sẽ tổn thất lớn.

“Gì vậy, anh đứng ở lập trường nào nói chuyện với chúng tôi. Ở đây, một cái xe bất kỳ nào cũng mấy triệu tệ rồi, đều là sự thật bày ra trước mắt anh đấy”, cậu chủ Minh không kìm được mà chế giễu.

“Chỉ chỗ này thôi sao? Vậy mà cũng gọi là có tiền?”, Trương Trần cười khinh bỉ rồi lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ coi thường khiến đám cậu chủ này đều sửng sốt.

Dường như, ánh mắt này chỉ có bọn họ mới có tư cách. Vậy mà tên vô dụng này... Dựa vào đâu cơ chứ?

Phương Thủy Y cũng sửng người ra. Mặc dù cô hiểu như này là hơi khoa trương chút, cũng như để lấy lại chút thể diện thôi nhưng những chiếc xe ở đây cộng lại cũng lên đến mấy chục triệu tệ. Mà đây chỉ là mấy xe thường mà thôi, lời này của Trương Trần phải chăng khoa trương quá chăng?

“Anh ngậm miệng lại đi”, Phương Thủy Y nhéo Trương Trần một cái để tránh lát nữa anh lại nói ra những lời gây sốc.

“Em lo cái gì chứ, anh đâu có điên”, Trương Trần nhỏ giọng nói ghé sát bên tai Phương Thủy Y, khiến cô đỏ ửng mặt.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Hàn Đông Vũ khiến gã vô cùng phẫn nộ. Trong mắt gã, Phương Thủy Y là đồ chơi của gã, sao cô có thể thân mật với người khác như vậy.

“Ha ha! Anh Trương... Nếu anh đã nói thế, vậy anh nói xem thế nào mới gọi là có tiền?”

“Như này đi, người nghèo nhất trong chỗ chúng tôi là Khai Khai, cậu ta có thể lấy ra ba mươi triệu tệ tiền mặt ngay bây giờ và trước mặt anh luôn, vậy anh có thể lấy ra được bao nhiêu?”, cậu chủ Minh tức giận cười hỏi.

“Các người lấy ra được bao nhiêu thì tôi đều sẽ nhiều hơn”, Trương Trần vẫn

nói rất thản nhiên, đó là giọng điệu vô cùng nghiêm túc khiến nhóm người này đều không hiểu.

Bọn họ liếc nhìn nhau dường như muốn hỏi, tên nhóc này có đúng là tên vô dụng như cậu Hàn nói không? Nhưng bây giờ có thể thấy một ưu điểm chính là anh ta chém gió giỏi đến mức họ đều có cái nhìn nghi ngờ về cuộc đời.

Hàn Đông Vũ đột nhiên cười ha ha, nói: “Mọi người đừng coi thường người ta nữa, biết đâu người ta giấu nghề thì sao. Không biết không có nghĩa không có, chúng ta đừng có nói quá thể chứ”.

“Cậu Trương! Nếu cậu đã nói đến mức này thì tôi cũng không thêm tiền giúp cậu nữa, chúng ta ai lo thân người đó, có chơi không?”

“Ừm”, Trương Trần dường như cũng thấy hứng thú, hỏi: “Chơi thể nào đây?”

“Rất đơn giản”, Hàn Đông Vũ chỉ tay một cái nói: “Nhìn thấy những con ngựa phía trước kia không, chúng ta sẽ cược ngựa, ngựa ai mua mà về đích đầu tiên thì người đó thắng. Quy tắc chỉ đơn giản thế thôi”.

“Ø”, Trương Trần trầm ngâm một lát, còn Phương Thủy Y vội nói: “Chúng tôi không chơi”.

“Hí?”, Hàn Đông Vũ cười ha ha nói: “Thủy Y! Chơi thôi mà, anh Trương đã nói thế rồi, cô không để ý đến thể diện của người ta sao?”

“Như này đi, trận đầu nếu anh ta thua thì chúng tôi không tính. Nếu anh ta thắng, muốn chúng tôi bỏ bao nhiêu thì bỏ bấy nhiêu. Như vậy cô không lo nữa chứ?”

“Ha ha! Thủy Y, cậu ta muốn chơi thì để cậu ta chơi đi”.

Chương 163: C163: Bán cả nhà họ đi cũng không được mười triệu tệ

Trương Yên ở bên cạnh kéo tay Phương Thủy Y, an ủi: “Cô đừng sợ, kể cả không được thì vẫn còn chúng tôi cơ mà”.

Làm sao mà Trương Trần không nhìn ra suy nghĩ của đám người này nhưng ai nói là anh chắc chắn sẽ thua cơ chứ.

Lúc này anh cũng không có cách nào giải thích với Phương Thủy Y, giống như ban đầu mua bình hoa kia vậy. Anh nắm chặt tay nhỏ của Phương Thủy Y, nói: “Đừng lo lắng, hãy tin anh”.

Phương Thủy Y do dự một lát rồi mới căn răng gật đầu. Thật ra, chơi một lát thì cô vẫn đồng ý nhưng đám người này là lũ ăn người không thềm nhả xương ra, căn bản là đám người không thiếu gì tiền. Chỉ cần Trương Trần chơi vào thì sẽ không dễ dàng mà thoát thân được.

“Ha ha! Thích thật, nếu hôm nay anh Trương đã đến đây thì tôi cũng không có gì phải e ngại nữa”.

Hàn Đông Vũ cười ha ha, gã cũng không biết Trương Trần lấy đâu ra sự tự tin như thế. Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là đây là địa bàn của gã. Hàn Đông Vũ khoát tay một cái, lập tức có một quản gia vội bước vào.

“Ông Triệu! Dắt hết ngựa của tôi ra đây”.

“Vâng thưa cậu chủ”, rất nhanh trên sân có mười mấy con ngựa, quản gia dẫn mấy người đi cho chúng ăn.

Hàn Đông Vũ chỉ vào đám ngựa đó nói: “ con này đều là ngựa mới, năng lực cụ thể thế nào thì không ai biết được. Mọi người tùy ý chọn một con may mắn cho mình là được. Tôi nói như vậy anh Trương có thể hiểu không?”

“Ha hai Vậy thì chơi luôn thôi”, Trương Trần cười một tiếng, nói.

“Vậy thì được”, Hàn Đông Vũ gật đầu, trong lòng thầm cười lạnh. Gã không biết Trương Trần lấy đâu ra sự tự tin đến thế nhưng cứ thử rồi sẽ biết.

Gã hỏi thăm dò: “Chúng ta hai triệu một trận, không có vấn đề gì chứ?”

“Được, cứ quyết định như vậy đi..”, cậu chủ Minh lập tức đáp.

Thông thường họ chơi hai trăm ngàn tệ một trận, một ngày chơi mười lượt là được. Nhưng giờ Trương Trần xuất hiện, cộng với giọng điệu ngông cuồng của Trương Trần, do đó cậu chủ Minh lên tiếng đồng ý luôn.

Những người khác cũng gật đầu, với ý là không vấn đề gì.

“Như này... Không ổn lắm nhỉ”, Trương Trần lắc đầu, anh vẫn chưa kịp nói tiếp thì nghe thấy giọng cậu chủ Minh quát lên: “Anh Trương! Anh luôn miệng nói anh có nhiều tiền hơn chúng tôi, thế mà có hai triệu tệ đã sợ rồi?”

“Đúng vậy! Anh Trương nếu sợ thì có thể nói thẳng ra, không sao đâu”, những người khác cũng nói phụ họa vào.

“Không không không..”, Trương Trần cười lắc đầu, nói: “Ý của tôi là hai triệu ít quá, chơi cũng được nhưng chơi lớn chút đi. Mười triệu làm tiền cọc, nếu ai tự tin thì có thể tăng thêm tiền cọc”.

Lúc Trương Trần nói câu này thì mọi người đều trợn trừng mắt, đặc biệt là cậu chủ Minh. Ban nãy hẳn ta còn nói người ta là hai triệu tệ không dám chơi. Giờ thì hay rồi, người ta còn nâng lên mười triệu tệ luôn.

Đây chẳng phải là đang tát vào mặt bọn họ sao?

Cậu chủ Minh cắn răng, gật đầu nói: “Chỉ cần anh có thể lấy ra được và cậu Hàn không có ý kiến gì thì hôm nay tôi sẽ chơi cùng với anh”.

Lần này, những người phụ họa không nhiều như ban nãy nữa. Dù sao thì mười triệu đối với họ cũng là con số không nhỏ. Hơn nữa, bọn họ cũng không phải là con cháu trong những gia tộc lớn nên không thể nào so sánh với Hàn Đông Vũ và cậu chủ Minh được.

Hàn Đông Vũ cũng ngậy người ra, gã càng lúc càng không hiểu nổi người đàn ông mặc đồ vĩa hè này. Nhưng nếu đã như vậy thì gã đường đường là cậu chủ nhà họ Hàn tất nhiên sẽ không thể yếu thế được. Hơn nữa, gã cũng phải nhân cơ hội này hạ gục Trương Trần và Phương Thủy Y.

“Vậy thì được”, Hàn Đông Vũ nói một câu chắc nịch: “Vậy theo như lời của anh Trương đi, đặt cược mười triệu tệ”.

Hàn Đông Vũ vừa dứt lời, gã liền đập lên bàn một chiếc thẻ ngân hàng, tiếp đó mấy người cũng lấy ra mười triệu.

“Anh Trương”, Hàn Đông Vũ cười nói.

Anh em Trương Hạo và Trương Yến cũng nhìn Trương Trần, bọn họ muốn xem tên nhà quê khẩu khí lớn này đến lúc quan trọng có thể lấy ra được hay không?

Trương Trần cũng không khiến mọi người thất vọng, anh lắc đầu nói: “Hiện giờ tôi không lấy ra được nhưng... Tôi có thể viết giấy nợ, nếu các người thắng tôi thì tất nhiên tiền sẽ dâng lên cho các người”.

“Xời, đừng giả vờ nữa, được thì được, nếu không lấy ra được mười triệu tệ, đến lúc đó cứ coi như đưa anh đến đồn công an thì chúng tôi vẫn chịu thiệt”.

“Không lấy được tiền ra thì giả bộ làm gì, khoác lác không kém đâu nhỉ, đúng là tên vô dụng, nhanh cút đi”, đám phú nhị đại hừ lạnh khinh bỉ. Sở dĩ bọn họ nói như vậy, một là muốn giúp sức thêm cho Hàn Đông Vũ, hai là bọn họ đều có thực lực này.

“Không sao”, Hàn Đông Vũ ha hả cười, gã còn mong Trương Trần nói câu này quá ý chứ.

Đến lúc Trương Trần thua không có tiền thì chẳng phải gã sẽ có thể tùy ý xử lý Trương Trần rồi sao?

Vừa nghĩ đến lúc có thể hành hạ Trương Trần, bắt Trương Trần phải đứng ở một bên nhìn mình *vui đùa với Phương Thủy Y là trong lòng gã đã thấy sáng khoái vô cùng. Gã ngay lập tức gọi một luật sư đến, cười nói: “Chúng ta nên tin vào anh Trương, ghi nợ thì ghi nợ, không vấn đề”.

“Trương Trần, anh điên rồi à?”, Phương Thủy Y lớn tiếng hét lên. Nhìn thấy luật sư đến, cô liền thấy không ổn. Chỉ cần ấn dấu vân tay thì sau khi thua họ sẽ dùng cái gì để trả đây?

Bán cả nhà họ đi cũng không được mười triệu tệ.

“Thủy Y! Cô không cần lo đâu, tôi đã nói rồi, trận thứ nhất chơi vui thôi, thắng thì thuộc về anh ta còn thua thì tính là của chúng tôi”, Hàn Đông Vũ vội nói. Cơ hội lớn thế này làm sao có thể để Trương Trần chạy thoát được.

Chương 164: C164: Các người không chơi sao

Trương Yến và Trương Hạo cũng vội lại khuyên ngăn, đại ý là có gì vẫn còn bọn họ nữa, mười triệu tệ này bọn họ cũng có thể bỏ ra cùng được. Hơn nữa, mọi người cứ ồ ạt xông lên ngăn cách cô và Trương Trần nên cô có nói gì thì anh cũng không nghe thấy.

Tất nhiên là Trương Trần thấy không sao, anh ném bản hợp đồng của luật sư sang một bên. Anh vẫn chưa thua cơ mà, dựa vào đâu mà phải in dấu tay chứ?

Hàn Đông Vũ cười không thèm để ý, hô mọi người đi về phía trước.

Những con ngựa phía trước đều có in chữ số, mỗi người đều vội hô lên số ngựa mình ưng ý, sau đó ném thẻ ngân hàng của mình lên bàn.

“Tôi chọn con số một”, Hàn Đông Vũ chỉ tay về phía con ngựa lớn toàn thân màu trắng tuyết, nói với vẻ tự tin.

“Ha ha, ngựa tốt của ta, không được thua đấy nhé”, Hàn Đông Vũ cười ha ha, sau đó lau cổ ngựa

một cái, lúc này mọi người đều trợn tròn mắt lên.

Mồ hôi ngựa có màu đỏ của máu, trông vô cùng hút mắt trong lòng bàn tay của Hàn Đông Vũ.

Những người ở đây đều là dân chơi, làm sao họ không biết đây chính là loại Hãn huyết bảo mã chứ. Lần này bọn họ không có tâm trạng đi theo dõi

Trương Trần mà toàn lo lắng cho bản thân mình.

Trò chơi này chỉ có người thắng cuộc duy nhất thôi, nói như vậy thì ngoài người đứng thứ nhất, tất cả đều thua hết.

Trương Trần nhìn mà thấy rất hứng thú, lúc này chỉ tay về phía con ngựa nhỏ chỉ biết ăn cỏ ở đằng kia, nói đầy tự tin: “Tôi chọn nó”.

“Cái gì cơ?”, Phương Thủy Y vốn đã rất lo lắng, khi thấy Trương Trần chỉ vào con ngựa đó thì cô càng không yên tâm. Kể cả cô không hiểu gì về ngựa nhưng cũng có thể nhìn ra con ngựa đó không tốt, chỉ dám đi lại ở bên rìa đó, chứ đâu có thực lực để đọ tốc độ với những con ngựa lớn kia?

Những người khác khi nhìn thấy con ngựa mà Trương Trần chọn thì cũng ngây người ra, lập tức cười ồ lên.

Hàn Đông Vũ cũng không kìm nổi, đây là sân chơi của gã nên gã hiểu nhất, con ngựa đó chỉ là cho đến đây cho đủ số lượng thôi.

“Anh Trương! Đây là lần đầu anh đến đây, đừng để người khác nói là tôi bắt nạt anh nhé, anh chọn lại một con đi”.

“Không, tôi chọn nó”, Trương Trần nói một cách chắc chắn.

Hàn Đông Vũ cũng không nói gì nhiều, Trương Trần tự tìm cái chết và gã cũng mong như thế. Ban nãy gã có lòng nhắc nhở một câu, sợ đến lúc Trương Trần và Phương Thủy Y không thừa nhận thì chết.

“Trương Trần! Nếu anh nghe lời thì bây giờ quay về với tôi”, Phương Thủy Y hít một hơi sâu, đôi mắt to tròn nhìn Trương Trần nói rất nghiêm túc. Những thứ đồ chơi của đám con nhà giàu thì họ không chơi nổi. Hơn nữa sau khi Trương Trần chọn phải con ngựa ốm đó thì càng không thể chơi được.

“Vợ à, giờ vẫn còn đường lui sao, đao đã kề trên cổ rồi, em cứ xem là được

rồi”.

“Xem cái gì, xem anh thua thế nào hả? Nếu anh thua thì khoản nợ này chúng ta trả kiểu gì, sao anh không biết phán đấu gì thế?”, Phương Thủy Y tức giận hỏi.

Trương Trần cũng có chút bất lực, anh cũng không nghĩ gì nhiều. Chỉ là đám người này gây sự thì anh muốn nhân cơ hội này cho chúng một bài học nhưng Phương Thủy Y lại quan tâm quá hóa loạn.

“Ai ya”, Trương Trần vỗ hai tay vào nhau rồi nói nhỏ bên tai Phương Thủy Y: “Em yên tâm, anh khám bệnh cho mọi người thời gian dài như vậy nên cũng có chút tiền phòng thân, đủ để chơi trận này”.

“Tiền phòng thân?”, Phương Thủy Y ánh mắt sáng ngời nhưng rồi lại ảm đạm. Tiền đó thì cũng không có tác dụng gì, lát nữa thì cũng thua hết thôi.

Hơn nữa, tên khốn này lúc này mới nói mình có tiền phòng thân, lại còn là khoản lớn hơn chục triệu tệ nữa, đúng là đáng ghét.

Phương Thủy Y nắm chặt nắm đấm, mặc dù trong lòng cô không lo nhưng.....

Tên Trương Trần này to gan thật, có chút tiền mà dám chơi thế, làm sao mà đám người kia tha cho được, sớm muốn cũng hết sạch.

Anh em Trương Yến nhìn Phương Thủy Y mà nghiêng răng nghiêng lợi, đúng lúc này giọng nói của Trương Trần lại vang lên: “Trương Hạo, Trương Yến, các người cũng cựa đi”.

“Không, không, không cần đâu”, thấy Trương Trần mời nhiệt tình, anh em Trương Hạo vội khoát tay từ chối. Đùa gì vậy, bọn họ đâu có phải con cháu gia tộc giàu có như Trương Thiên Lỗi, nếu như chơi như này thì chẳng phải họ sẽ trở nên nghèo rớt sao?

“Ý gì vậy? Các người không chơi sao?”, Trương Trần trợn to mắt, sau đó ném tấm biển của con ngựa mình chọn sang một bên, nói với vẻ không vui: “Nếu đã vậy thì tôi cũng không chơi nữa....”

“Trò gì vậy?”, Hàn Đông Vũ cũng đứng lên nhìn về phía anh em Trương Hạo, quát lên: “Các người không chơi ư? Không nể mặt người khác vậy sao?”

“...”, anh em Trương Hạo lúc này thầm mắng Trương Trần một trăm lần. Cái tên khốn kiếp này, tại sao phải kéo cả bọn họ vào nữa. Nếu như bọn họ không đồng ý thì Hàn Đông Vũ sẽ không tha cho bọn họ. Như này phải làm thế nào mới được đây?

Chương 165: C165: Ngựa của chúng ta lợi hại quá

“Ha ha! Cậu chủ Hàn! Trương Trần! Chúng tôi cũng muốn chơi nhưng lại không có tiền”, Trương Hạo khoát tay, nói với vẻ bất lực.

Trương Trần cười lạnh trong lòng một tiếng nhưng bề ngoài thì vẫn nhìn Hàn Đông Vũ và anh em Trương Hạo với vẻ hài hòa, nói: “Nói như vậy thì có bao nhiêu lấy ra bấy nhiêu đi, cậu chủ Hàn sẽ chê các người đặt cọc ít sao?”

“Không, tất nhiên là không rồi”, Hàn Đông Vũ lắc đầu liếc mắt ra hiệu với hai anh em Trương Hạo. Bây giờ quan trọng là giữ chặt Trương Trần bắt buộc Trương Trần vào cuộc. Nếu như có lý do nào quấy nhiễu thì người đó chính là kẻ thù của Hàn Đông Vũ.

Và Trương Trần cũng nhắm trúng điểm này nên mới kéo hai anh em Trương Hạo vào cuộc.

Làm chó săn của người khác thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị giết thịt rồi.

Bất đắc dĩ, hai anh em Trương Hạo đành phải bỏ ra năm triệu.

“Được rồi! Mọi người đều có tấm biển con ngựa thuộc về mình rồi, cổ vũ cho ngựa mình chọn đi nào”, trọng tài phụ trách dắt ngựa lên phía trước rồi giao cho các tay đua.

Trương Trần cười ha ha, cầm tấm biển bước lại bên cạnh con ngựa số 9 mà mình đã chọn, vỗ lên yên nó, sau đó nói hai câu vào tai nó. Lúc này, anh châm một kim vàng vào cổ con ngựa số 9 đó.

Lúc này, trọng tài chạy bước nhỏ lại, nhìn mọi người rồi cung kính nói:
“Thưa các cậu chủ, phía bên kia đã chuẩn bị xong rồi, xin hỏi mọi người còn câu hỏi gì nữa không?”

“Anh Trương?”, Hàn Đông Vũ nhìn về phía Trương Trần, Trương Trần lập tức lắc đầu.

“Không có vấn đề gì nữa, bắt đầu thôi”, Hàn Đông Vũ nói.

Trọng tài gật đầu, đợi những tay đua cưỡi lên lưng ngựa thì ông ta lấy súng ra nổ phát súng xuất phát.

“Cha... Cha... Cha”, tiếng súng vang lên, tất cả các tay đua đều ghì chặt ngựa rồi quất roi lên mông ngựa của mình.

Giống như bước khởi động của xe thể thao, những con ngựa bắt đầu phi như bay và có thể nhìn ra một chút khoảng cách.

Con ngựa dẫn đầu là Huyết Hãn bảo mã số 1 mà Hàn Đông Vũ chọn, chưa đến mười giây mà đã kéo dài khoảng cách với người thứ hai.

Hàn Đông Vũ cười ha ha, những người khác thì đều gãi đầu lo lắng nhìn ngựa của mình.

Vòng này có cự ly một ngàn mét. Ngoại trừ Huyết Hãn bảo mã dẫn đầu thì những con khác đều chốc chốc lại thay đổi vị trí thứ hai. Có thể nói là anh đuổi tôi chạy, khiến mọi người vô cùng căng thẳng.

Nhưng bất luận thế nào thì khoảng cách giữa các con ngựa chỉ chưa đến bảy tám mét, còn con ngựa số 9 mà Trương Trần chọn, người nào biết thì còn nhận ra là đang đua ngựa. Ai không biết thì còn tưởng nó đang đi dạo nữa.

Những người khác thấy thế thì bật cười ha hả, Phương Thủy Y cũng với sắc mặt bi đát. Mười triệu tệ... Mười triệu tệ mất rồi. Từ nhỏ đến lớn cô chưa

từng nhìn thấy nhiều tiền thế.

“Cái tên phá gia chi tử này, nhất định không thể để anh ta giữ riêng tiền phòng thân nữa”, Phương Thủy Y tức giận nắm chặt nắm đấm.

Sắp rồi, sắp đến rồi, Huyét Hãn bảo mã cách điểm đích chưa đến trăm mét nữa. Đến mức này rồi thì có thể nói là đại cục đã định.

“Cậu chủ Hàn! Chúc mừng, lần này cậu phải mời tiệc nhé..., mọi người đều nói lời chúc mừng, trên mặt Hàn Đông Vũ lộ ra thần sắc đắc ý rồi gật đầu, ra vẻ chuyện này không thành vấn đề.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hét lên: “Trời ơi, mọi người nhìn kìa...”.

Tiếng hét này là của một phú nhị đại khác không có thực lực tham gia cuộc chơi chục triệu này. Mọi người đều nhìn theo hướng hăn chỉ, ai nấy đều tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy con ngựa số 9 cuối cùng ban nãy như đang đi dạo, giờ đây không biết tại sao, dững mẫn như uống nhầm thuốc, hí lên một tiếng rồi phi như mũi tên bắn.

Tốc độ đó, sức mạnh bùng nổ đó, suýt nữa thì hát văng tay đua trên lưng nó rồi.

“Chuyện này... Sao có thể thế được, đó chẳng phải là con ngựa ốm sao?”

“Cậu chủ Hàn... Cậu chủ Hàn, chuyện này là thế nào?”

“Cậu chủ Hàn, không phải cậu cố ý nhường Trương Trần đấy chứ?”, mọi người đều nhìn về phía Hàn Đông Vũ, bởi vì đây là sân chơi của gã, gã là người hiểu về tình hình của những con ngựa nhất.

“Mẹ kiếp”, Hàn Đông Vũ thầm mắng trong lòng, vẻ mặt đờ đẫn. Gã đã thử nghiệm con ngựa bệnh đó rồi nhưng chưa từng thấy nó dũng mãnh như này.

Trương Trần thì cười híp mắt nhìn con ngựa mình đã chọn. Khi anh dùng đến Cửu Chuyển Kim Châm, đừng nói là con ngựa ốm kia, ngay cả con lừa cũng có thể biến thành hỏa tiễn nhanh như này.

May là ở đây không có bác sĩ, chứ để họ biết được Trương Trần dùng loại kim này để ngựa chạy nhanh hơn thì nhất định sẽ trói Trương Trần lại và đánh cho một trận mất.

Còn Phương Thủy Y vốn không ôm hi vọng gì, cô coi như không biết chuyện Trương Trần giữ tiền phòng thân cho riêng mình, thua thì cũng thua rồi. Nhưng lúc này cô cũng không kìm được kích động đứng dậy, giậm một cái rồi bỏ nhào lên người Trương Trần.

“Ngựa của chúng ta... Ngựa của chúng ta lợi hại quá....”.

“Ha ha”, Trương Trần cũng bật cười, ngửi mùi hương mê người của người đẹp khiến toàn thân anh như phát điên.

Chương 166: C166: Lần này tôi phải nhìn thật kỹ

Người đẹp trong tay, xe xịn tiền nhiều đều ở trước mặt anh, cảm giác này... Thật thích!

“Không...”, cuối cùng một tiếng kêu khó tin vang lên. Con ngựa bệnh mà mọi người vốn nghĩ là sẽ thua, lúc này đã vượt qua Hãn Huyết bảo mã số 1 và húc văng sợi dây màu đỏ.

“Ông... Lại đây cho tôi”, Hàn Đông Vũ tức giận đến nổi mặt méo mó, không ngờ Trương Trần lại thắng được, thắng ngay trước mặt gã. Còn mấy tên ngu kia thì tưởng mình đã nhường Trương Trần nữa. Có ai mà rộng lượng đến mức nhường cả hàng trăm triệu cho người khác chứ?

Hàn Đông Vũ nắm chặt lấy cổ của quản gia, hét lớn: “Nói cho tôi biết, đây là thế nào?”

“Cậu chủ... Tôi cũng không biết, con ngựa đó chúng ta đã định bán nó rồi, cậu cũng biết mà”, quản gia nói với vẻ vô tội.

“Ha ha, nói như vậy thì Trương Trần có ngày hôm nay đều nhờ các vị rồi, tôi thấy ngại quá đi”, Trương Trần cười ha ha rồi nhét thẻ ngân hàng và tiền mặt vào trong túi.

“Vợ à, em còn ngây ra đó làm gì, chỗ này đều là của mình đấy, lấy đi”, Trương Trần nhìn Phương Thủy Y đang đờ đẫn, nói.

“Á? Của chúng ta sao?”, Phương Thủy Y có chút không tin. Khi thấy Trương Trần gật đầu nghiêm túc thì cô mới bắt đầu đặt tiền vào trong túi của mình, khuôn mặt nhỏ tươi như hoa.

Lần này... Phát tài rồi.

“Ừm! Cậu chủ Minh, cậu chủ Nam, còn cả cậu chủ Hàn nữa, chơi cũng chơi rồi, chúng tôi về trước nhé. Không sao, chúng tôi đi bộ cũng được, coi như rèn luyện thân thể”.

Trương Trần cười hì hì, thu tiền lại rồi dắt tay vợ định rời đi.

Một nhóm người lập tức lên trước chặn trước mặt Trương Trần, thần sắc của bọn họ đều âm trầm bất định.

Trương Trần là một kẻ nhà quê, vậy mà sau khi đến đây chẳng khác nào đánh vào mặt họ. Tiền cầm rồi, giờ lại định đi dễ dàng như thế, làm sao có thể thế được? Thẻ diện của họ sẽ rút đi đâu?

“Anh Trương! Có ai chơi cá cược mà như anh không, mới thắng một trận mà đi luôn thì không phù hợp lắm nhỉ. Ít nhất anh cũng phải cho người khác cơ hội gỡ lại chứ?”, Hàn Đông Vũ cười nói.

Cậu chủ Minh và cậu chủ Nam lập tức gạt đầu, nói: “Đúng vậy, nếu đã chơi rồi thì ít nhất cũng phải chơi hai trận, làm gì có cái lý thắng là chuồn luôn. Loại người này đều quá đi, anh Trương cũng không thể là loại đó được”.

Hai anh em Trương Hạo cũng vội lên trước can

ngăn, dù sao trong đó cũng có năm triệu của họ.

“Như này không hay lắm chẳng, nếu như tôi không cẩn thận lại thắng nữa, vậy thì ngại quá đi”, Trương Trần cười nói.

“Không sao”, Hàn Đông Vũ lập tức nói: “Anh Trương thắng được là bản lĩnh của anh rồi”.

“Đúng vậy, đó là bản lĩnh của anh, dù sao anh cũng không đi được, ít nhất

cũng phải chơi một lượt nữa”.

“Vậy thì được thôi”, Trương Trần gật đầu. Lần này Phương Thủy Y cũng im miệng không nói gì, dù gì bọn họ cũng là người có tiền rồi, kể cả thua thì cũng không sao.

“Nào, đây là mười triệu, chơi đi”, Trương Trần tùy ý ném ra thẻ ngân hàng, đang định chọn một con ngựa thì Hàn Đông Vũ lắc đầu nói: “Anh Trương, trước đó anh cũng nói rồi, đánh nhỏ quá không vui, chi bằng chúng ta thêm tiền cược đi, thế nào?”

“Ồ, vậy là thêm bao nhiêu?”, Trương Trần nói.

“Ừm... Hai trăm triệu đi”, Hàn Đông Vũ nghĩ một chút rồi nói. Gã đã tính toán rồi, trận vừa rồi Trương Trần thắng tầm một trăm triệu, nếu đã thế thì sẽ lấy hết lại của hắn, sau đó thì Trương Trần coi như sế nợ gã một trăm triệu.

Trận này chắc hay lắm đây, đến Trương Trần cũng không kìm nổi mà bật cười. Hàn Đông Vũ muốn “một ăn cả ngã về không” đây mà, vì thế Trương Trần không có lý do gì không đồng ý. Truyện Đoàn Văn

Lần này, ngoài Hàn Đông Vũ ra thì không ai dám tham gia nữa. Tiền cược hai trăm triệu, nếu họ dám chơi, quay về thì bố họ sẽ đánh chết mất. Vì vậy chỉ có hai người Trương Trần và Hàn Đông Vũ chơi thôi.

Hai bên cộng lại, số tiền đặt cọc là bốn trăm triệu, đây là số tiền không hề nhỏ. Luật sư rất nhanh đã làm xong hợp đồng, hai bên ký tên xong, cam đoan chơi không hối tiếc.

“Ban nãy tôi thắng tầm hơn một trăm triệu, sau đó viết một giấy nợ một trăm triệu, anh thì sao?”, Trương Trần cười nói.

“Cậu chủ Hàn, đây là hai mươi triệu, toàn bộ gia sản của nhà tôi”.

“Cậu chủ Hàn, đây là ba mươi triệu, đây là chìa khóa xe của tôi....

“Cậu chủ Hàn! Cậu yên tâm, chỗ tôi cũng có mấy chục triệu, cậu dùng trước đi..”, rất nhanh có một số người lấy tiền của mình ra, sau đó nhìn Trương Trần một cái rồi đập lên bàn. Ý tứ rất rõ ràng, chúng tôi không hề thiếu tiền.

Không bao lâu, cộng với một trăm triệu của Hàn Đông Vũ, cũng coi như đủ tiền đặt cọc.

Hai bên cá cược, bốn trăm triệu là tiền cọc, trận đấu lớn như này, kể cả là những cậu chủ của tỉnh An Hoa đều chưa từng nhìn thấy, lần này hơi thở của mọi người cũng gấp gấp hơn.

Phải biết rằng, những người ở đây, ngoài mấy cậu chủ có tiếng thì không có ai lấy ra được bốn trăm triệu như này. Kể cả là Hàn Đông Vũ, cậu chủ nức tiếng thì cũng phải về xin gia đình bã bọt mép mới được.

Chín con ngựa phía trước được kéo đi nghỉ ngơi, trên sân chỉ còn lại bảy con. Vì vậy hai người dồn ánh mắt vào bảy con ngựa này.

“Lần này, tôi phải nhìn thật kỹ”, Trương Trần nheo mắt lại rồi chậm chậm đi về phía ngựa.

Lúc này, ánh mắt mọi người cũng nhìn về phía Hàn Đông Vũ, vì trong đó có cả tiền của họ nữa. Mặc dù họ thể hiện vẻ bất cần trước mặt Trương Trần nhưng có ai biết được nỗi lòng của họ chứ.

Chương 167: C167: Nhưng kể cả như này thì đã làm sao

Cậu chủ Minh và cậu chủ Nam liếc nhìn Trương Trần đang chọn ngựa, sau đó họ thu ánh mắt lại nhìn về hướng Hàn Đông Vũ.

“Cậu chủ Hàn! Lần này chơi lớn đấy, cậu thật sự năm chắc phần thắng không?”, mấy người đều nói có chút lo lắng. Kể cả là bọn họ đều cùng bỏ ra hai trăm triệu này nhưng nếu trận này mà thua thì họ sẽ trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi. Do đó lần này tuyệt đối không thể thất bại được.

Hàn Đông Vũ sầm mặt lại, gật đầu. Đây là sân chơi của gã, kể cả đối phương có là gì đi nữa thì cũng phải ngoan ngoãn theo ý gã.

“Yên tâm! Hắn sẽ không gây nên sóng gió gì được đâu. Chẳng qua là lần trước hắn may mắn thôi, còn lần này nếu hắn thắng tiếp, tôi sẽ ăn thịt ngựa ngay tại đây”.

Lúc này Trương Trần chậm rãi bước lại, anh hiểu được nếu lần này Hàn Đông Vũ đã muốn tiếp tục chơi thì gã chắc chắn có cách để thắng.

“Ha ha! Cậu chủ Hàn! Tôi chọn xong rồi, đến lượt anh rồi”, Trương Trần cầm tấm biển lắc lắc một cái, hiện giờ trên sân chỉ còn bảy con ngựa. Trương Trần chọn số 3, cảm thấy khá vừa ý.

“Được thôi”, Hàn Đông Vũ gật đầu, sau đó đi về phía trường đua ngựa.

Hàn Đông Vũ thản nhiên vượt ve một con người, thấp giọng nói: “Ban này cái tên cưới con ngựa đở kia, chắc lúc này đã tan cửa nát nhà rồi chứ”.

“Cậu chủ Hàn, cậu yên tâm ạ”, người phụ trách con ngựa số 3 vừa nghe thấy vậy sợ đến nỗi quỳ sụp xuống.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

Trường đua này là của Hàn Đông Vũ, nếu như dám làm gã mất mặt thì hậu quả không nghĩ cũng biết. Hơn nữa, những người từng tiếp xúc với Hàn Đông Vũ đều biết, loại người này thoạt nhìn tưởng vô hại nhưng ra tay thì vô cùng tàn độc.

“Ồ? Tôi yên tâm cái gì?”, Hàn Đông Vũ dường như không nghe thấy, hỏi lại.

“...”, tay đua kia trầm mắng một câu. Nhưng mình đang ở sân chơi của người ta thì đành nhỏ giọng cung kính nói: “Cậu chủ Hàn! Con ngựa số 3 này đã già yếu rồi, không sống được bao lâu nữa, có lẽ chưa đầy mười phút nữa nó sẽ phải đi gặp Diêm Vương....”

“Ồ?”, Hàn Đông Vũ nghe thấy thế thì bật cười, vỗ vai tay đua đó, cười nói: “Làm tay đua thì đúng là thiệt thòi cho cậu rồi, ngày mai đến chỗ tôi đi”.

“Cảm ơn cậu chủ Hàn”, tay đua kia lập tức cảm ơn, trong lòng mừng thầm khi mình nhanh trí.

Những tay đua khác đều nhìn tay đua số 3 này với ánh mắt đố kỵ. Cái này có ai mà không biết, chỉ cần có thể ở bên cạnh Hàn Đông Vũ thì bản thân mình cũng được oai lên bao nhiêu phần.

“Ha ha”, Hàn Đông Vũ khẽ cười một tiếng, tùy ý chọn một tấm biển, sau đó rời khỏi trường đua.

Ở sân chơi của gã, ngựa là của gã, người cũng là của gã. Gã muốn nhìn xem, gã không muốn cho. Trương Trần thắng thì Trương Trần sẽ thắng kiểu gì.

Đi về khu nghỉ ngơi của mọi người, Hàn Đông Vũ gật đầu với đám cậu chủ Minh, sau đó mọi người đều lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Ha ha! Cậu Trương, chúng ta bắt đầu thôi?”, Hàn Đông Vũ vẩy tấm biển của mình, cười nói.

“Được thôi”, Trương Trần cũng cười đáp lại. Rất nhanh, hai con ngựa được kéo ra, tay đua đều về vị trí của mình. Trọng tài cũng đứng sang một bên rồi cầm súng phát lệnh của mình.

Ông ta gật đầu với Hàn Đông Vũ, sau đó bắn phát súng mạnh.

Tiếng súng vang lên, hai con ngựa xuất phát cùng lúc rồi chạy như bay về phía trước.

“Haiz, Trương Trần, lần này có lẽ Hàn Đông Vũ sẽ giở trò đấy, chúng ta còn có thể thắng được không?”, Phương Thủy Y nhìn Trương Trần nhỏ giọng hỏi. Cô cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên có thể nhìn ra nụ cười đầy thâm ý của Hàn Đông Vũ ban nãy.

“Ha hai Yên tâm, em cứ đợi làm bà chủ giàu có đi”, Trương Trần cười hì hì, Hàn Đông Vũ giở trò, chẳng lẽ anh không thể sao?

Một vòng có khoảng cách một ngàn mét, thoát cái hai con ngựa đã chạy ra khoảng cách mấy trăm mét.

Dương như hai con ngựa đều ngang tài ngang sức nhưng đúng lúc này, con ngựa số 3 mà Trương Trần chọn đột nhiên phát ra tiếng rống thê thảm. Dưới ánh nắng mặt trời, chỉ thấy con ngựa phun ra đống máu tươi.

“Bọn họ chơi xấu..”, Phương Thủy Y trợn trừng mắt, sau đó nhìn về phía đám người Hàn Đông Vũ.

Không ngờ tay đua kia đã lấy dao găm đâm vào cổ ngựa.

“Ha ha! Thủy Y, chúng tôi đâu có chơi xấu, tay đua kia là của Trương Trần mà. Hắn ta đột nhiên phát bệnh thì tôi biết làm sao được”.

“Anh...”, Phương Thủy Y tức giận quát lên.

Trương Trần cũng ngây người ra, dường như không thể ngờ Hàn Đông Vũ lại ra tay độc ác như vậy, một con ngựa thôi mà nói giết là giết. Nhưng kể cả như này thì đã làm sao?

Trừ phi là làm cho con ngựa đó chết ngay lập tức, chứ chỉ dựa vào một con dao, kể cả có điên cuồng đâm liên tiếp vào cổ ngựa thì cũng không thể làm ngựa chết nhanh như vậy được. Ngược lại chỉ khiến con ngựa đó điên cuồng hơn và khiến cho. hiệu quả mà Trương Trần làm trước đó sẽ diễn ra sớm hơn thôi.

“Hú hú hú..”, chỉ nghe thấy con ngựa thứ 3 kêu lên tiếng thê thảm, hai mắt đỏ ửng rồi lao về phía trước như điên.

Chương 168: C168: Trương hạo phải làm sao bây giờ

“Mẹ kiếp, mày dừng lại ngay cho tao, dừng lại, không tao cho mày chết bây giờ..., tay đưa thứ 3 vội ghì chặt dây cương, định giờ dao ra đâm. Nhưng con ngựa đã kích thích quá mức nên trong lúc sức mạnh vượt trội đó mà tay đưa không bị hất văng ra đã hiêm có lỗi rồi. Hửn ta đâu còn cơ hội lấy dao ra nữa.

Còn ở bên kia, ngựa mà Hàn Đông Vũ chọn cũng rống lên một tiếng nhưng khác với tiếng kêu thê thảm của con ngựa số 3 kia, nó dường như kêu lên khá thích thú.

Những tiếng kêu vang lên liên tiếp, con ngựa của Hàn Đông Vũ không biết làm sao mà bắt đầu bị tiêu chảy. Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều đờ người ra.

“Cậu chủ Hàn, chuyện gì thế này?”, đám cậu chủ Minh nhìn Hàn Đông Vũ với ánh mắt khó hiểu. Bọn họ chơi đùa ngựa mấy năm nay nhưng chưa từng gặp trường hợp nào như này.

“Cậu chủ Hàn, phải chăng ngựa ăn đồ gì linh tinh rồi?”, cậu chủ Nam cũng lại hỏi.

“Mẹ kiếp, làm sao mà tôi biết được”, Hàn Đông Vũ thấp giọng mắng một tiếng, lúc này gã cũng vô cùng mơ hồ. Nói cách khác là gã không may mắn chọn phải con ngựa ăn đồ linh tinh rồi nhưng...

Ngựa của gã chỉ cần ăn linh tinh vào là không chạy được nữa. Còn ngựa của Trương Trần thì kể cả trên cỏ bị đâm một dao vẫn có thể chạy điên cuồng. Tình huống quý dị này khiến gã nghĩ mãi không ra.

Phương Thủy Y cười đến nỗi hai mắt như vàng trắng khuyết. Cô cũng không biết là chuyện gì nhưng cô có thể nhìn ra, hình như cô và Trương Trần sắp thắng rồi.

Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của mọi người, con ngựa số 3 bị đâm một dao trên cổ nhưng lại húc đứt sợi dây đỏ trước mặt. Và kết quả đã xuất hiện rồi.

“Ha ha! Cậu chủ Hàn, vậy thì tôi không khách khí nữa nha”, Trương Trần khẽ cười một cái rồi nhét hết thẻ ngân hàng và vật thể chấp vào trong túi, thậm chí anh còn cởi áo ngoài ra để gói đồ lại.

Giờ đây Hàn Đông Vũ hai mắt đỏ hoe, nắm chặt nắm đấm. Đột nhiên gã phát hiện ra mình dường như đã coi thường Trương Trần rồi. Tên này đúng là có chút khác người.

“Tên khốn này, lần này thì trong tay có ba trăm triệu rồi nhỉ?”, Hàn Đông Vũ chỉ cảm thấy tim mình như rỉ máu. Ba trăm triệu tệ này chỉ sợ là thành quả nửa năm của nhà họ Hàn thôi.

Trương Trần và Phương Thủy Y cầm cả chìa khóa xe ô tô và thẻ ngân hàng, sau đó cười nói: “Lần này cậu chủ Hàn đã nhường rồi, vậy chúng tôi đi trước nha”.

“Ha ha, không... Không có gì”, Hàn Đông Vũ lần đầu cảm nhận được thế nào gọi là lòng buồn nhưng vẫn phải gượng cười.

Gã cười nói: “Anh Trương! Anh như vậy là không được đâu, đã nói là phải chơi ba trận mà, vẫn còn thiếu một trận nữa. Chơi tiếp đi”.

“Chúng tôi không chơi nữa”, Phương Thủy Y nói.

Lần này cậu chủ Minh và cậu chủ Nam cũng kéo tay Hàn Đông Vũ, nói lần này không thể chơi nữa, bọn họ không còn tiền nữa rồi.

“Chơi chứ, nhất định phải chơi, nếu không thì không nể mặt tôi rồi..”, Hàn Đông Vũ quát lớn một tiếng, sau đó nhìn đám người cậu chủ Minh kia, cắn răng nói: “Góp tiền cho tôi, nếu không tôi sẽ lột da các người”.

“Chuyện này...”, những người này có chút khó xử. Nếu góp tiền tiếp thì cũng được nhưng chỉ còn cách là thế chấp một vài công ty và mượn tiền bạn thôi. Đây đều là đi vay nên đều phải trả.

“Các người yên tâm, Hàn Đông Vũ tôi là loại người như nào các người còn không rõ sao? Hơn nữa, các người cứ vậy nhìn thẳng ranh kia kênh kiệu cầm tiền chúng ta rời đi sao?”

Mấy cậu chủ kia đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó cắn răng nói: “Được, nếu cậu chủ Hàn đã nói thế thì các anh em cũng sẽ giúp sức, cậu xem rồi tính toán đi”, mấy người thương lượng một chút rồi bắt đầu gọi điện, lấy hợp đồng chuyển nhượng của một số công ty rồi đi vay bên ngoài.

Trương Trần nhìn mà cũng trở mắt lên, anh cũng không muốn thế, anh không thích tiền nhưng bọn họ cứ cố tình nhét vào tay anh thì biết làm sao.

Một lúc sau, đám người Hàn Đông Vũ cũng gom được một số tiền lớn rồi ném trước mặt Trương Trần.

“Khì khì, cậu chủ Hàn, nếu anh đã nói thế thì tôi sẽ nể mặt anh, vậy thì chơi nốt lần nữa”.

Cùng với tiếng súng vang lên, một trận cá cược nữa lại bắt đầu.

“Ha ha, cậu chủ Hàn, đã nhường rồi “Ha ha, nhường tôi rồi.... “Ha ha, còn chơi nữa không?”

Giờ đây, ở khu vực nghỉ ngơi đều im lặng như tờ, chỉ có tiếng Trương Trần vang lên, còn những người khác đều chờ người ra. Hàn Đông Vũ gần như phát điên, năm lần, tổng cộng năm lần, lần nào gã cũng thua.

Gã nhìn hợp đồng và những giấy tờ nhà đất ở trước mặt Trương Trần, lần này Trương Trần đúng là trở thành tỷ phú rồi.

Phương Thủy Y cũng ngây người ra. Số tiền này cô đâu dám cầm, cô có lúc nào nhìn thấy cảnh tượng này đâu. Tiền có được dễ dàng như này, có ai còn muốn đi làm nữa, không có tiền thì chơi vài ván là được.

Nhìn Trương Trần thản nhiên nhét những hợp đồng này vào túi như nhét đồng giấy vụn, Hàn Đông Vũ không kìm nổi mà trực tiếp gọi đến hơn chục vệ sĩ bao vây Trương Trần lại.

“Anh Trương, anh thắng hơi quý quái, không giải thích chút sao?”

“Quý quái?”, Trương Trần nói kiêu khinh bỉ: “Đây là sân chơi của anh, ngựa cũng là của anh, người cũng là của anh, anh muốn tôi giải thích gì?”

Hàn Đông Vũ nhất thời không nói nên lời. Lời của Trương Trần có chút bốc đồng nhưng gã thật sự không hiểu được, tất cả thủ đoạn đã dùng rồi, nhưng sao lại thua liên tục vậy?

Nếu không phải là sau khi lập quốc không xuất hiện những câu chuyện kỳ bí về ma quỷ nữa thì khéo gã đã tin Trương Trần là con nghiệt súc nào biến thành.

“Cậu chủ Hàn đừng đùa quá nha”, Trương Trần cười một tiếng rồi cầm chìa khóa xe Ferrari rồi kéo tay Phương Thủy Y vào trong xe, giậm ga một cái là không thấy bóng dáng nữa.

“Trương Hạo, phải làm sao bây giờ?”, Trương Yến cũng ngây người, nói.

Chương 169: C169: Sau này đừng quên mọi người đấy nha

Chiếc Ferrari nghênh ngang rời đi, tốc độ gần như lên đến 100 km/h chỉ trong nháy mắt.

Phương Thủy Y nghe tiếng động cơ dưới gầm xe, rồi lại nhìn những thứ xa xỉ trong xe, cô chỉ cảm thấy không chân thật.

Chiếc xe tốt nhất mà cô từng lái cũng chính là chiếc A4 chỉ chưa tới ba trăm ngàn. Còn chiếc đang ngồi, dù không hiểu biết nhiều về xe thì cô cũng biết nó là phiên bản giới hạn, ước chừng giá trị phải từ chục triệu trở lên.

Từ bao giờ mà cô có thể có loại xe như thế này vậy?

Nhìn góc nghiêng của Trương Trần, Phương Thủy Y hơi mê mẩn, người ta vẫn nói rằng đàn ông lái xe một tay là đẹp trai nhất, cô cảm thấy câu nói ấy rất có lý.

“Ê, Trương Trần, sao anh làm được vậy?”

“May mắn ấy mà”, Trương Trần cười.

Phương Thủy Y véo Trương Trần một cái, lúc này anh mới nói: “Anh chỉ dùng kim để kích thích con ngựa mà thôi”.

“Dùng kim?”, Phương Thủy Y hơi cạ lời.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, chẳng bao lâu sau bọn họ đã tới nhà họ Trương.

Lúc này Trương Hạo và Trương Yên đã vào sân sau của nhà họ Trương.

Sân sau đại diện cho quyền uy của nhà họ Trương, nơi này là chỗ ở của ông cụ Trương, ông ta thích yên tĩnh, bình thường ngay cả đám con trai con gái của ông cụ Trương cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Ông cụ Trương đã cao tuổi rồi, nhưng trông còn rất khỏe mạnh, ông ta đang cầm vòi tưới nước cho vườn hoa.

“Hai đứa có chuyện gì, những chuyện cần làm đã xong cả rồi à?”, ông cụ tưới hoa xong mới nói với Trương Hạo và Trương Yên.

“Ông nội, xảy ra chuyện rồi, còn là chuyện lớn nữa!”, Trương Hạo kể lại chi tiết chuyện ở trường đua ngựa.

“Ông nội, đến thời điểm này thì đám Hàn Đông Vũ còn nợ Trương Trần mấy trăm triệu nữa!”

“Ồ? Thăng nhóc đó có bản lĩnh như thế hả? Chẳng phải ai cũng nói nó là một thằng phé vật sao?”

Ông cụ hỏi trong sự ngạc nhiên, rất hiển nhiên, tuy rằng ông ta chưa gặp Trương Trần bao giờ, nhưng cũng đã nghe nói đến anh rồi.

Trương Hạo và Trương Yên lắc đầu, bọn họ cũng không rõ rốt cuộc Trương Trần đã thắng thế nào, nhưng cho dù có bản lĩnh thắng thì cũng phải nôn ra.

Tạm thời không bàn đến nhà họ Hàn, chỉ đám con ông cháu cha khác cộng lại cũng đã quá sức với nhà họ Trương. Trương Trần thì hay rồi, không nể nang chút nào, vết sạch của người ta, đây đâu chỉ là làm bẽ mặt, phải nói là tuyên chiến mới đúng.

“Hai đứa dẫn nó tới đây, ông bỗng thấy tò mò về thằng Trương Trần này, nó lấy đâu ra cái lá gan lớn như thế?”, ông cụ Trương nói chậm rãi.

“Bọn cháu biết rồi!”, Trương Hạo và Trương Yến kính cẩn gật đầu rồi rời khỏi đó.

“Chậc chậc, lần này có kịch hay để xem rồi, không biết lát nữa Trương Trần có thấy thoải mái không!”

Trương Hạo nói với Trương Yến, chỉ một lát sau bọn họ đã tới sân trước, nhưng lập tức phải trợn tròn mắt lên.

Người nhà họ Trương đang túm tụm vào đấng chiếc Ferrari kia, ngay cả mẹ của Trương Hạo và Trương Yến cũng ở đó.

Đối với nhà họ Trương bọn họ, tuy rằng chiếc Ferrari này có giá trị khá lớn, nhưng vẫn chưa là gì cả, quan trọng nhất là chiếc xe này còn có ký hiệu của Hàn Đông Vũ.

“Chính Trương Trần và Phương Thủy Y đã lái chiếc xe này về thật hả?”

“Chẳng lẽ lại không thật, chính mắt tôi đã nhìn thấy bọn họ xuống xe!”

“Thế thì lạ thật, chỉ dựa vào Phương Thủy Y và thằng chồng phế vật của cô ta, cậu chủ Hàn không thể cho bọn họ mượn xe được. Lấy trộm à? Bọn họ làm gì có cái gan ấy?”

“Chẳng lẽ... Chính Hàn Đông Vũ đã tặng chiếc xe này cho bọn họ?”

“Xi, Trương Trần chỉ là một thằng phế vật, cậu chủ Hàn tặng cho anh ta? Sao có thể có chuyện đó được!”

“Hình như cô quên Phương Thủy Y, quên chuyện của bốn năm trước rồi....”

Câu nói này như đánh thức mọi người, bốn năm trước Hàn Đông Vũ từng theo đuổi Phương Thủy Y, nhưng sau đó Phương Thủy Y về Hoài Bắc, chuyện này không đi đến đâu cả.

Lé nào bây giờ tình cũ không rủ cũng tới?

“Haizz, cả nhà Trương Quốc Hồng coi như gặp. may, sắp được đổi đời rồi!”

“Chuẩn luôn, Hàn Đông Vũ là người thừa kế chính của nhà họ Hàn, nếu Phương Thủy Y gả tới đó thì đúng là đổi đời thật!”

Cả đám liên tục trầm trồ, vẻ mặt của Trương Hạo và Trương Yến thì rất kì lạ, nếu những người đó biết chiếc xe này là do Trương Trần và Phương Thủy Y thắng được và Hàn Đông Vũ thì cay cú như muốn giết người thì không biết bọn họ sẽ có biểu cảm thế nào.

Những người bên ngoài cứ bàn tán xôn xao, có người lanh lợi chạy thẳng tới phòng của Trương Quốc Hồng để chúc mừng, muốn kéo gần mối quan hệ.

Trước kia Trương Quốc Hồng không được coi trọng, lại gả cho Phương Thiên Bằng ở một nơi nhỏ bé, đương nhiên sẽ chẳng có ai để ý tới bà ta, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nghe những gì mà mọi người nói, Trương Quốc Hồng cười tươi như hoa, cái gì gọi là khổ tận cam lai? Bà ta cảm thấy cuối cùng thì mình cũng hết khổ rồi.

“Ha ha, chị Quốc Hồng, chúc mừng chị!”

“Chúc mừng chúc mừng, sau này đừng quên mọi người đây nha!”

Đối mặt với những lời nịnh nọt ấy, Trương Quốc Hồng không biết phải làm gì, từ bao giờ mà những người này cũng cười nói với bà ta như thế?

Chương 170: C170: Nó có sức hút lớn đến mức nào

Bây giờ trong lòng bà ta chỉ cảm thấy thu thái, muốn tìm một nơi nào đó cười thật to.

“Không đúng, còn tên phế vật Trương Trần nữa!”

Trương Quốc Hồng bỗng nhớ tới điều gì đó, bà ta cảm thấy phiền muộn, vội vàng chạy về phòng mình, nói chuyện này với Phương Thiên Bàng.

“Tôi đúng là hồ đồ, Hàn Đông Vũ thật lòng với Thủy Y nhà chúng ta đây, nghe nói chiếc xe ấy là chiếc xe mà Hàn Đông Vũ thích nhất, ngày nào cũng phải lau một lần, nếu không thực lòng thích Thủy Y thì sao cậu ta nở tặng đi?”

“Còn nữa, lần này không nên đưa theo tên phế vật Trương Trần tới, có nó là sẽ hỏng chuyện mất....”

Trương Quốc Hồng kích động kể ra những nỗi lo của mình, Phương Thiên Bàng thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này Phương Thủy Y và Trương Trần vẫn chưa biết những sóng gió mà chiếc xe bên ngoài mang tới, bọn họ đang cười hề hề trong căn phòng phía đông.

“Trương Trần, anh nói xem chúng ta sẽ tiêu số tiền này thế nào?”

“Nói trước nhé, không được tiêu xài hoang phí, mặc dù có chút tiền, nhưng anh không thể ở nhà mãi được, đến lúc đó có bằng bác sĩ là phải chăm chỉ đi làm!”

“Ừ..”, Trương Trần bắt đắc dĩ gật đầu.

“Anh nói xem có nên nói sự thật cho bọn họ không?”, ở bên ngoài, Trương Yến nhìn Trương Hạo rồi hỏi.

“Không cần nói, bây giờ Trương Quốc Hồng được tung hô bao nhiêu thì đến lúc đó ngã sẽ đau bấy nhiêu, bọn họ đắc thế thì có lợi gì cho chúng ta?”

Trương Hạo cười nói: “Mau đi tìm xem Trương Trần và Phương Thủy Y ở phòng nào đi”.

“Ừm”.

Hai người đi tìm từng phòng một, chẳng bao lâu sau đã tìm đến phòng của Trương Trần và Phương Thủy Y.

“Ha ha, em họ, ông bảo hai người qua đó một chuyện”, Trương Hạo nói.

“Bảo bọn tôi tới đó làm gì?”

“Đến rồi hai người sẽ biết!”

“Được rồi”, Phương Thủy Y gật đầu, nhân tiện cô sẽ giải thích chuyện mẹ cô không lấy chiếc trâm phượng của nhà họ Trương.

Trương Hạo dẫn đường, đi qua vườn hoa, đình sau, rừng trúc, rồi mới tới sân sau nhà họ Trương.

Trên đường đi, những tiếng xì xào bàn tán vô tình lọt vào tai Phương Thủy Y, thậm chí có người từ phía xa đã gọi cô là chị Hàn!

Phương Thủy Y không hiểu ra sao, hai anh em Trương Hạo thì không nói lời nào, khiến cô cảm thấy có dự cảm chẳng lành.

Rất nhanh, bọn họ tới căn phòng ở sân sau, trước mặt là tòa kiến trúc tương tự như Tứ Hợp Viện, Trương Hạo chỉ vào cánh cửa gỗ đằng trước, cười nói: “Ông đang chờ hai người ở trong đó!”

Phương Thủy Y hơi lo lắng, cô cầm chặt tay Trương Trần, sau đó mở cửa ra.

Bên trong, một ông cụ quay lưng về phía bọn họ, nghe thấy tiếng mở cửa, ông ta chậm rãi xoay người lại.

“Ông ngoại..”, Phương Thủy Y gọi một cách e sợ, đây là lần thứ hai cô gặp ông cụ.

“Quỳ xuống cho tôi!”, ông cụ bỗng quát to. Bịch!

Phương Thủy Y nào dám chần chừ, cô lập tức quỳ xuống.

Tuy rằng ông cụ Trương đã lớn tuổi rồi, nhưng trải qua nhiều sóng to gió lớn nên khí chất trên người ông ta càng thêm uy nghiêm.

Trương Trần nhíu mày lại, anh hơi cúi người, nói: “Chúc ông ngoại thọ tử Nam Sơn!”

“Bây giờ còn chưa tới lúc chúc thọ, quỳ xuống nói chuyện!”, ông cụ vẫn sầm mặt nói.

“Vì sao cháu phải quỳ?”, lúc này lông mày của Trương Trần càng nhíu chặt hơn, từ lúc bọn họ vào đây, lão già này đã không có thái độ tốt với bọn họ.

Ông cụ Trương hơi sửng sốt, có vẻ như ông ta chưa bao giờ gặp đứa con cháu nào dám chống đối mình. Hiếm khi ông ta không nổi cơn thịnh nộ, mà là trầm mặt chất vấn: “Cậu là cháu rể của tôi, vì sao không quỳ?”

Phương Thủy Y kéo Trương Trần, nháy mắt ra hiệu Trương Trần mau quỳ xuống.

Nhưng Trương Trần vẫn cười lắc đầu, anh nói bình tĩnh: “Trương Trần này chỉ quỳ trước bố mẹ, ngay cả trời đất cũng không quỳ!”

Nghe vậy, khuôn mặt của ông cụ Trương trở nên âm trầm, tim của Phương Thủy Y cũng đập thành thịch.

Thời khắc ấy cô bỗng nhớ lại, trong ba năm ở nhà họ Phương, mỗi khi đến buổi họp mặt gia đình cuối năm, thế hệ trẻ nhà họ Phương đều quỳ xuống chúc tết, nhưng Trương Trần chỉ hơi cúi người một chút mà thôi.

Ông cụ Trương sầm mặt lại, không đoán ra được ông ta đang nghĩ gì, một lúc lâu sau ông ta mới nói tiếp: “Chiếc xe bên ngoài là sao?”

“Xe gì?”, Trương Trần nói.

“Ha ha, bảy, tám cậu ấm do Hàn Đông Vũ cầm đầu đều thua hết tài sản vào tay cậu, cuối cùng còn nợ cô cậu ba trăm triệu, có đúng là thế không?”

Trương Trần gật đầu, anh không hề giấu diếm, chính Trương Hạo dẫn bọn họ tới đây, xem ra Trương Hạo đã nói chuyện này ra rồi, bọn họ muốn giấu cũng không giấu được.

“Cô cậu có biết sẽ có hậu quả thế nào không? Ngày mai trả lại tất cả mọi thứ cho người ta, không được giữ lại một thứ nào, nghe rõ chưa?”

Ông cụ Trương nói một cách nghiêm nghị, khuôn mặt già cả như đang nói không được cãi lời, như thể ai chống đối ông ta thì sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của ông ta.

Ở bên ngoài, Trương Hạo và Trương Yến nghe thấy tiếng quát của ông cụ, bọn họ vội vàng mở cửa vào, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Trương Trần thì nhíu chặt lông mày, anh đã ăn được rồi, dựa vào đâu mà phải phun ra?

Phương Thủy Y cũng tiếc hùi hụi, dù sao cũng là khối tài sản hơn một tỷ, nó có sức hút lớn đến mức nào? Người bình thường dành dụm suốt đời cũng không có được.

Chương 171: C171: Mấy đứa cút hết luôn đi

“Số tiền này, cháu không trả!”, Trương Trần mặt không đổi sắc nhìn ông cụ Trương.

“Thằng nhóc mắt nết này, cậu dám làm trái ý ông già này đây à?”, ông cụ Trương lập tức vỗ bàn mà quát.

Hai anh em Trương Hạo mới chạy vào lập tức nhìn Trương Trần bằng ánh mắt bất mãn: “Trong nhà họ Trương này chưa từng có ai dám trái ý ông nội cả, có phải cậu muốn làm phản không hả?”

“Xét về làm phản thì kẻ đầu tiên bị diệt trừ chính là hai người đây, cút ngay!”, Trương Trần lạnh lùng nhìn anh hai em kia, quát to.

Ngay từ đầu vì lời mời mọc ngọt xớt của hai anh em Trương Hạo, lại thêm những lời xin lỗi lập lờ trước đó, trong lúc không rõ tình hình nên Trương Trần cũng không tiện nói thêm điều gì.

Nhưng hai người kia lại ra chủ ý muốn đưa Phương Thủy Y sang chỗ Hàn Đông Vũ, đây có khác nào cấm thêm cái sừng cho Trương Trần đâu, liệu anh còn nhẫn nhịn được chắc?

Nếu hai anh em Trương Hạo đã không biết xấu hổ, thì anh cũng chẳng việc gì phải giữ mặt mũi cho bọn họ.

“Trương Trần, đủ lông đủ cánh rồi đây nhỉ, chẳng lẽ trong lòng cậu không biết mình đã làm gì mới thắng được ư?”, sắc mặt Trương Hạo cũng sầm xuống, còn Trương Yên thì mắng thẳng luôn.

“Ha ha, vậy thì tốt, chị thử nói xem tôi dùng thủ đoạn gì nào? Nếu bàn tới thủ đoạn, thật sự có người hỏi đến, khéo khi tôi còn phải cảm ơn hai người ấy nhỉ!”, Trương Trần cười nói.

“Cậu... Cậu...”, anh em Trương Hạo tức đến mức khó thở, Trương Trần kia có ý gì chứ, là bọn họ giúp anh ta thắng chắc?

Họ đâu có điên, hơn nữa cũng chẳng có cái bản lĩnh đó.

“Được rồi, Trương Hạo, hai đứa ra ngoài đi!”, ông cụ Trương phất tay.

Lúc này hai anh em Trương Hạo mới không cam lòng đóng cửa đi ra ngoài.

Ông cụ Trương híp mắt nhìn Trương Trần, thật lòng mà nói, ấn tượng của ông cụ với Trương Trần cũng không quá tệ, ít nhất thì cậu trai trẻ này rất gan góc.

“Trương Trần, tạm gác lại chuyện làm sao mấy đứa thắng, dù gì cũng đã thắng rồi!”

“Dùng ngựa của người ta, dùng người của người ta, sau đó tại thắng tay tát ngược lại họ, cậu có biết điều này đại biểu cho cái gì không?”. Chuê ag đọc uệ (TR TRYỆN.)

“Đây là Hàn Đông Vũ đang tự mình đưa mặt ra xin cậu tát, cậu bảo người bình thường sẽ làm ra loại chuyện như thế ư?”

“Nói theo phương diện này, nếu cậu ta đã tự dâng mình lên tận cửa chịu đòn, mà cậu lại đánh thật. Dù cho cậu ta không nói gì, nhưng còn gia tộc. đứng phía sau thì sao?”

“Một hai nhà thì chẳng sao, nhưng nếu như gộp mấy nhà đó lại, nhà họ Trương này cũng không bảo vệ được mấy đứa đâu!”

“Trả lại những đồ nên trả đi, nếu không thì mấy đứa cút ngay cho ông già

này!"

Trương Trần cười ha hả, tình thế của nhà họ Trương có hơi là lạ, nhưng ông cụ này cũng coi như khá thú vị, chí ít cũng không thiên vị ai, về cơ bản là đã suy nghĩ giùm bọn họ rồi!

Dù sao nếu trong nhà họ Trương không ai quan tâm, chắc chắn đám người dưới sự dẫn đầu của Hàn Đông Vũ sẽ không buông tha cho anh.

Biết thì biết vậy, nhưng Trương Trần vẫn cứ không trả đũa!

"Láo xược!", lần này thì ông cụ Trương tức thật sự rồi, ông ta chỉ thẳng vào mũi Trương Trần, nghiêm mặt: "Tên nhóc mất nết, ông già này đang cố gắng giành giật thời gian cho hai đứa, thế mà mấy đứa lại khiến ông già này..."

"Hừ hừ, đừng tức giận, nén giận nào..., ông cụ Trương tự vỗ lồng ngực mình, chỉ sợ thân thể cũng coi như đang khỏe khoắn lại bị Trương Trần làm tức tối đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Phương Thủy Y bị dọa sợ, lập tức tỏ thái độ: "Ông ngoại, ông yên tâm, cháu nhất định sẽ bảo anh ấy trả lại, anh ấy nghe lời cháu nhất, ông đừng tức giận hại thân!"

"Mấy đứa cút hết luôn đi!", ông cụ Trương nhìn thoáng qua thời gian, sắp sửa tới ngày mừng thọ của ông ta rồi nên cũng chẳng buồn phí lời thêm nữa, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, để hai người Trương Trần ở lại bên trong.

Ông cụ Trương bảo Trương Trần và Phương Thủy Y cút, thế nhưng người đi ra ngoài lại là ông ta, điều này khiến Trương Trần bày ra vẻ mặt quái lạ.

"Trương Trần, nghe lời ông ngoại đi, trả lại đồ đi"

Phương Thủy Y không lại không hề nói những lời loằng ngoằng, ngay từ

đầu cô đã bị tiền tài làm cho choáng váng đầu óc mà cười ngây ngô, quả thật không hề cân nhắc tới hậu quả.

“Trả thì trả, đến lúc đó rồi tính, trước tiên chúc mừng ông ngoại đã!”, Trương Trần bữu môi, đồ anh đã “nuốt” vào thì còn lâu mới nhả ra nhé!

Nhưng vì để ổn định Phương Thủy Y và ông cụ Trương nên cứ tạm thời nói vậy cái đã, đến lúc đó tùy tình hình rồi quyết định sau.

Nhà họ Trương là dòng tộc đứng đầu của tỉnh An Hoa, chắc chắn danh vọng vô cùng lớn!

Đại thọ 66 tuổi của ông cụ Trương có thể nói là khách quý đầy nhà, khách mời đua nhau nhậu nhẹt, người trẻ tuổi thì bàn về tương lai, còn người thế hệ trước thì nói đến chuyện kinh doanh phát đạt.

Ông cụ Trương đến tiếp từng bàn, lấy trà thay rượu, cười ha hả cảm ơn những người đã đến chúc thọ mình.

Một vài việc lật vật khác thì do con trai và con gái của ông cụ đứng ra thay mặt.

Chương 172: C172: Ai bảo với ông đây là đồ giả

Sắp xếp xong xuôi cho khách khứa bên ngoài, cuối cùng nhà họ Trương chia thành mấy bàn, tổ chức tiệc ngay trong sảnh lớn có viết mấy chữ nhà họ Trương to đùng.

Già trẻ lớn bé của nhà họ Trương đều có mặt, còn có cả một số khách khứa bên ngoài, nói tóm lại, số người cũng khá đông.

Giờ lành không thể chậm trễ, bắt đầu từ việc. mở rượu, tiếp đó là từng món ngon được bày lên, bữa tiệc có thể mở màn được rồi.

“Bố, chúc bố sống khỏe sống thọ, ngày ngày. tháng tháng đều bình an!”

Trương Thông - con trai cả của ông cụ Trương lên tiếng trước, lấy ra một hộp trà, nói xong những lời chúc tục, nhanh chóng nở mặt nở mày trước mặt ông cụ.

Ngay cả người không hiểu về trà cũng có thể ngửi được một hương thơm thấm đẫm ruột gan, và tất nhiên, nếu đã là quà tặng trong tình huống kiểu này, tất nhiên giá trị của món quà sẽ không hề ít.

Chỉ nghe thấy Trương Thông cười nói: “Bố, con biết mấy năm nay bố thích thưởng thức trà ngon, đây là Đại Hồng Bào thu hoạch vào vụ Xuân Thu, được thu hái từ những ngọn lá tươi non nhất!”

Rõ ràng Trương Thông cũng coi như hiểu ý ông cụ, ông cụ Trương liền cười híp mắt, gật gù nói: “Tốt lắm, tốt lắm...”

“Hi, đây là điều con nên làm thôi mà!”, Trương Thông cười nói, nhanh

chóng pha trà cho ông cụ Trương.

“Bố, con không nhiều tiền bằng anh cả, nên quà của con cũng không phải thứ gì quá đắt đỏ, chỉ là một tấm bùa bình an, mong bố luôn được khỏe mạnh bình an!”

Con trai thứ hai nhà họ Trương - Trương Lập cũng lấy một miếng ngọc bội từ trong hộp gấm ra.

Liên sau đó là một giọng nữ, người nói là vợ Trương Lập: “Bố, bố đừng nghe chồng con nói có vẻ dễ dàng như thế, một tháng trước anh ấy đến Ngũ Đài Sơn một chuyến, miếng ngọc này là do anh ấy bước từng bước rồi đập đầu từng cái, đập đủ 1000 lần mới xin về được đấy ạ!”

“Gì cơ?”, đám người nghe thấy vậy liền nhao nhao kinh hãi, không cần biết miếng ngọc này giá trị ra sao, chỉ với tấm lòng hiếu thảo này thôi cũng đã khiến mọi người không thể bắt lỗi được gì rồi.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trên trán Trương Lập đeo băng-đô, mới đầu họ còn tưởng rằng Trương Lập cũng yêu thích thú đồ của giới trẻ, không ngờ lại dùng nó để che giấu vết thương.

Mà cũng chính vì Trương Lập cố ý che giấu nên mới khiến ông cụ Trương gật gù liên hồi, khen ngợi không ngớt lời.

“Rất tốt, con có lòng rồi, nhưng đừng nên làm tổn hại thân thể, nếu không bố cũng không an tâm đâu!”, ông cụ cười ha hả, bảo mọi người rót rượu cho mình và Trương Lập uống với nhau.

Cảnh tượng này đập vào mắt khiến tất cả mọi người đều cảm thán, đúng là “đạo cao một thước, ma cao một trượng”, coi như lần này Trương Lập đã “đè đầu được Trương Thông rồi.

Phải biết là ông cụ Trương nhiều tuổi rồi, thường ngày vốn dĩ không chạm vào rượu, dù là đón tiếp khách quý thì cũng luôn lấy trà thay rượu, nhưng

Trương Lập lại không để trong lòng, trong một gia tộc lớn như nhà họ Trương, đây là tình huống có thể nói lên rất nhiều điều.

Tiếp đó đến lượt con trai thứ ba, thứ tư và con gái của ông cụ Trương.

Tổng thể mà nói, nếu so với con trai thì đám con gái của ông cụ Trương tặng ông ta những món đồ giá rẻ hơn hẳn.

Nhà họ Trương này về sau là của đám đàn ông, còn đối với con gái, ông cụ cho ăn nhưng sẽ không giao gia nghiệp cho bọn họ, bởi vậy nên bọn họ cũng không nhất thiết phải cố quá làm gì.

Chỉ cần có thể sống tiếp được, về sau nên thế nào thì vẫn là thế ấy thôi.

Chúc tụng xong hết một lượt, nhưng chỉ có mỗi mình Trương Lập là được uống rượu của ông cụ Trương.

Cuối cùng, đến phiên Trương Quốc Hồng, bà ta là con gái của ông cụ, tất nhiên cũng sẽ phải tặng quà rồi.

Nhưng sau khi nhìn thấy lễ vật của người khác, rồi lại nhìn quà tặng của mình, bà ta quả thật không thể nào lòi nó ra nổi.

Một cái nhẫn đeo ngón cái, tuy nó là món đồ đắt nhất mà họ mua được, nhưng ở một nơi như thế này lại lộ rõ sự rẻ mạt.

“Ông mau đi đi”, Trương Quốc Hồng đẩy đẩy chồng mình, kể đó Phương Thiên Bàng mới bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, đành lấy chiếc nhẫn đeo ngón cái ra.

“Bình hoa của chúng ta đâu, mau đưa cho bố đi, nếu để bố lấy chiếc nhẫn kia ra thật thì chắc chắn sẽ bị người ta châm chọc!”

Trương Trần vội nói với Phương Thủy Y, trong tình cảnh thế này, mà Trương Quốc Hồng lại là con gái, nếu tặng ông cụ chiếc bình Lựu Ảnh thì chắc chắn

có thể nở mày nở mặt.

Phương Thủy Y gạt đầu, vội vàng đưa đồ cho Phương Thiên Bằng, đồng thời nói sơ qua về giá trị của món đồ, ngay lập tức khiến hai mắt Phương Thiên Bằng sáng rực.

Ông ta nhanh chóng ôm chiếc hộp đi lên trước, sau đó mở hộp ra, cười nói: “Bố, đây là lễ vật của Hồng Hồng tặng bố, chiếc bình Lựu Ảnh!”

Câu này vừa dứt, ngay tức thì khiến tất cả mọi người khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Trương Quốc Hồng.

Nhà họ Phương cũng chỉ là một gia đình nhỏ, đồng thời cũng chẳng được coi trọng, từ bao giờ đã có thể bỏ ra nhiều tiền tới vậy để mua đồ cổ kia chứ?

Lễ nào? Trước đó bọn họ đã sớm liên hệ với Hàn Đông Vũ rồi, và chiếc bình Lựu Ảnh này là đồ do Hàn Đông Vũ chuẩn bị?

Nghĩ tới chiếc Ferrari phiên bản giới hạn bên ngoài, tất cả mọi người liền suy đoán.

Đúng lúc này, bỗng có người phát ra tiếng cười lạnh.

“Trương Quốc Hồng ơi là Trương Quốc Hồng, cô vẫn không biết xấu hổ hết như trước kia, trong ngày vui lớn như thế này mà lại lôi đồ giả ra để lừa người, làm vậy thì có gì hay ho đây?”

Mọi người cùng nhìn lại liền phát hiện người lên tiếng là Trương Lập - người đã tặng ông cụ miếng ngọc bội phải đập đầu 1000 cái mới xin về được!

Phương Thiên Bằng kinh hãi nhìn con gái mình, còn Phương Thủy Y thì lại nhìn Trương Trần.

Anh không biết mối quan hệ giữa người nhà họ Trương và Trương Quốc

Hồng ra sao, nhưng có thể thấy rõ được Trương Lập và Trương Quốc Hồng luôn đối chọi với nhau.

“Ai bảo với ông đây là đồ giả?”, Trương Trần thản nhiên cất lời.

Trương Lập khinh thường liếc Trương Trần, chỉ là thằng rể ăn nhờ ở đậu tại nhà họ Phương, còn lâu mới đủ tư cách nói chuyện với ông ta, thế nhưng vì để gợi lên câu chuyện tiếp theo, ông ta vẫn quyết định trả lời.

“VẬY TÔI SẼ NÓI CHO CẬU BIẾT LÀ ĐƯỢC, BỞI VÌ CHIẾC BÌNH LỰU ẢNH THẬT SỰ ĐANG Ở CHỖ TÔI!”

“Gì cơ?”, giờ thì tất cả mọi người đều thực sự ngây ra như phỗng rồi, món đồ Trương Quốc Hồng tặng là hàng giả, quả thật đã tát thẳng vào mặt ông cụ Trương.

Không có nhiều tiền cùng lắm chỉ bị chê bai vài câu là nghèo khó rách nát, nhưng nếu xài đồ giả thì quả thật là có vấn đề về nhân cách.

Ông cụ Trương cũng nhìn về phía Trương Lập: “Những gì con nói là thật à?”

“Bố, con đâu dám dối gạt bố chứ, chiếc bình Lưu Ảnh này là lễ vật Thiên Lỗi tặng bố, vì tìm món đồ này mà thằng bé bị tai nạn giao thông, nhưng cũng may tất cả đều đáng giá!”

Lúc này mọi người mới phát hiện, trong đám con cháu trẻ tuổi quả thật không thấy Trương Thiên Lỗi đâu!

Trương Trần nghe thấy vậy tức thì nhíu mày, Trương Thiên Lỗi là con trai của Trương Lập, giờ thì hay rồi đây, không ngờ vì để tránh bị mất mặt mà Trương Thiên Lỗi lại đi bịa ra lời nói dối bị tai nạn giao thông!

Chương 173: C173: Thật khiến mọi người thất vọng

Người nhà họ Trương ngạc nhiên nhìn nhau, cả nhà Trương Lập này đúng thật là đã dốc sạch vốn liếng để chuẩn bị quà biếu cho ông cụ, người làm bố thì đập đầu 1000 cái, còn đứa con trai lại bị tai nạn giao thông.

Ông cụ Trương nghe vậy thì kinh hãi không thôi, Trương Thiên Lỗi - đứa cháu mà ông ta yêu quý nhất lại đứng mũi chịu sào, vừa nghe thấy thế ông ta thành linh đứng bật dậy, ân cần hỏi: “Tiểu Lỗi sao rồi?”

“À ha ha, không đáng ngại, vết thương của thằng bé cũng không nặng lắm, lát nữa thằng bé sẽ đến chúc thọ bố!”, Trương Lập cười nói.

Ông cụ Trương đành mặt: “Thật hồ đồ, đã bị tai nạn mà còn chúc thọ cái gì nữa, mau dẫn bố đi thăm thằng bé!”

Nghe thấy lời của ông cụ Trương, đám con cháu trong nhà đều ghen ghét, bọn họ cũng là cháu trai cháu gái ruột của ông cụ, thế mà địa vị của bọn họ lại thua kém Trương Thiên Lỗi nhiều thết

Ở nhà họ Trương này, Trương Thiên Lỗi giống hệt Hàn Đông Vũ của nhà họ Hàn vậy, đều được bồi dưỡng làm người thừa kế

Trên mặt Trương Lập cũng lộ rõ vẻ đắc ý và tự hào!

Đúng lúc này, bỗng có một giọng nói yếu ớt truyền đến: “Ông nội, hôm nay là lễ mừng thọ của ông, cháu phải đến đây chúc thọ cho ông mới đúng chút”

Mọi người đổ dồn mắt về phía tiếng nói, chỉ thấy ở ngay cửa có hai người đàn ông cường tráng đang đẩy một chiếc xe lăn, và người ngồi trên xe chính là Trương Thiên Lỗi.

Cả người anh ta quần kín băng, sắc mặt vô cùng tái nhợt, nào còn dáng vẻ oai phong lẫm liệt, chỉ tay năm ngón của trước kia nữa!

Vừa vào cửa, Trương Trần đã chú ý đến Trương Thiên Lỗi, mà dường như Trương Thiên Lỗi cũng có cảm giác, bèn liếc mắt nhìn sang, trong đôi mắt kia lập tức bùng lên lửa giận ngút trời, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cơn giận này đã bị anh ta ép xuống!

Hai người chỉ liếc nhìn nhau một cái rồi thôi, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, những người có mặt không ai hay biết hai người họ chợt lộ ra nụ cười lạnh lùng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó!

“Tiểu Lỗi, cháu sao rồi?”, ông cụ Trương lập tức bước tới, thương yêu hỏi han, trên gương mặt già nua đầy vẻ đau lòng, có thể thấy được trong lòng ông ta thật sự rất quan tâm đến đứa cháu này!

“Ông nội, cháu không sao đâu ạ!”, Trương Thiên Lỗi thu ánh mắt về, miễn cưỡng mỉm cười, ngoại trừ Trương Trần và trợ lý của hắn thì không ai hiểu rõ vết thương trên người anh ta hơn, xương cốt tay chân đều bị vỡ nát!

“Ông nội, cháu biết ngoài lá trà thì ông còn thích sưu tầm cả đồ cổ, bên trong đó ghi lại dấu vết năm tháng và lịch sử vĩ đại, bác cả đã chuẩn bị lá trà cho ông rồi, vậy cháu liền dùng một chiếc bình Lựu Ảnh làm quà tặng, chúc ông sống lâu trăm tuổi, sức khỏe dồi dào!”

Nói xong, vệ sĩ sau lưng Trương Thiên Lỗi lập tức lấy một chiếc hộp rồi mở ra, chỉ thoáng nhìn bề ngoài, có thể thấy bình Lựu Ảnh trong tay Phương Thiên Bàng gần như giống nó y như đúc!

“Không vội, không vội, vết thương của cháu quan trọng hơn, người đâu, mau đưa Tiểu Lỗi trở về dưỡng thương”, ông cụ Trương nói.

Trương Lập cũng khoát tay: “Hai người các cậu đưa Tiểu Lỗi về đi, để lại quà tặng ở đây là được!”

“Vâng!”, hai vệ sĩ gật đầu, đặt chiếc hộp ở một bên, sau đó đẩy Phương Thiên Lỗi rời đi.

“Bố, đây chính là tấm lòng của Tiểu Lỗi, bố nhất định phải nhận lấy nhé ạ!”, Trương Lập cầm chiếc bình Lưu Ảnh ở trong hộp, bày ở trước mặt ông cụ Trương!

Vợ Trương Lập cũng phụ họa một câu, lại mấy lần nhắc đến chuyện con trai mình đã vất vả cỡ nào!

Ông cụ Trương cười đến là vui vẻ: “Tốt, tốt, bố sẽ nhận nói”

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt người của nhà họ Trương, vẻ mặt mỗi người không giống nhau, nhưng có thể khẳng định, tâm trạng của bọn họ đều không tốt, chỉ là không lộ rõ ra trước mặt ông cụ Trương mà thôi!

Tại nhà họ Trương, gia đình Trương Lập vốn lớn mạnh hơn cả, bố con bọn họ rất được ông cụ yêu thích, mà trong tiệc mừng thọ này, hai bố con họ lại làm đến thế kia, lần này địa vị của họ đúng là đã vững nay lại càng chắc hơn!

Ông cụ Trương cứ cười mãi, người của nhà họ Trương bên dưới cũng phụ họa theo, thỉnh thoảng khen ngợi một câu, hoàn toàn gạt phăng Phương Thiên Bàng sang một bên!

Phương Thiên Bàng đứng ở nơi đó, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong, nhất thời lúng túng không biết phải làm thế nào.

Khuôn mặt Trương Quốc Hồng đỏ bừng, nhưng lần này cũng không ngượng ngùng như lần trước, bởi vì bây giờ bà ta cũng có chút tự tin, bởi vì Hàn Đông Vũ thật sự thích con gái bà ta!

“Ông ngoại, bố cháu cũng có quà muốn tặng ông!”, Trương Trần ở bên cạnh khẽ nhắc nhở, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Chỉ là một món đồ giả, vậy mà mấy người cũng không biết ngại cứ liên tục nhắc mãi, coi đây là đâu chứ?”, Trương Lập hừ lạnh, nhìn Trương Trần, nói với giọng không vui: “Cất đồ của cậu đi, đừng tự bẽ mặt ở chỗ này nữa!”

Trương Thông cũng khế nhượng mày, nhưng giọng điệu của ông ta lại nhẹ nhàng hơn chút, chỉ thản nhiên nói: “Quốc Hồng, bảo Thiên Bằng cất đồ
***”

Những người khác đồng loạt cười ồ lên, khiến cho mặt mo của Phương Thiên Bằng đỏ bừng, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào!

Người bình thường căn bản không thể nhìn ra được một món đồ là thật hay giả, nhưng chiếc bình Lựu Ảnh này chỉ có ba chiếc, hai chiếc đã từng được ghi chép là bị hỏng rồi, mà bây giờ xuất hiện hai chiếc bình Lựu Ảnh giống nhau, cái nào thật cái nào giả, chỉ e tất cả mọi người đều cho rằng chiếc bình của Trương Lập mới là thật.

Ngay cả Phương Thiên Bằng cũng cho là vậy, chiếc bình hoa này là Trương Trần đưa ông ta, Trương Trần lấy tiền đâu ra mua được món đồ quý trọng như thế, mà thoạt nhìn có thể thấy gia đình Trương Lập lấy được một chiếc bình Lựu Ảnh cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì!

“Ha ha, giá trị chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là tấm lòng trong đó, lúc vừa đến cô đã làm khó dễ người gác cổng, bảo người gác cổng không thừa nhận anh ta là người của nhà họ Trương, vì thế cũng đã để mọi người được chứng kiến trò hề, bây giờ lại diễn một màn kịch thế này, quả thật khiến mọi người thất vọng đấy!”

Chương 174: C174: Bình lựu ảnh

Không biết Trương Hạo đứng trên lập trường gì mà chỉ đứng đằng sau nói câu băng quơ.

“Cái gì, còn có cả chuyện này ư?”

“Ha ha, e rằng Trương Quốc Hồng đã dựa vào được cậu chủ nhà họ Hàn rồi, vốn không thèm để ý đến thái độ của nhà họ Trương đâu nhỉ!”

“Lời này cũng không phải không có lý, dù sao trước đây cô ta cũng ở thế kém suốt, khó khăn lắm mới bám được một bắp đùi lớn, đương nhiên phải đắc ý rồi!”

Mọi người vừa nói vừa lắc đầu không tó ý không hài lòng, chỉ dăm ba câu đã đẩy gia đình Trương Quốc Hồng lên đầu ngọn sóng!

Ông cụ Trương nhú mày, mọi chuyện trong đó ông ta đều rõ cả, nhưng là ai đã khua môi múa mép gộp chung chuyện này với chuyện Phương Thủy Y bám vào Hàn Đông Vũ?. Thử đọc trệ không quảng cáo tại (TR uMTRU. v)

Trước giờ ông cụ Trương không hề quản chuyện tranh đấu gay gắt trong nhà họ Trương, dù sao đây cũng là điều đương nhiên, người nào có năng lực người đó sẽ đạt được thứ tốt nhất, nhưng cũng có điểm mấu chốt, đó chính là không thể mượn tay người ngoài khiến nhà họ Trương mất mặt!

“Đã xảy ra chuyện gì? Tin đồn từ miệng người nào truyền ra?”, ông cụ Trương trầm giọng hỏi.

“Bố, chính mắt con nhìn thấy đấy ạ!", Mai Đình ~ vợ của Trương Thanh tức con trai thứ ba nhà họ Trương lấp bắp nói.

“Đã điều tra chuyện này chưa?”, ông cụ nhìn sang, chỉ thản nhiên hỏi.

“Chưa... Chưa tra ạ!", Mai Đình lắc đầu, nhưng lại lập tức bổ sung: “Xe của Hàn Đông Vũ ở trong tay Phương Thủy Y, đây chính là chiếc xe mà cậu ta thích nhất, nếu không phải cậu ta thích Phương Thủy Y, sao lại nỡ tặng nó cho người khác?”

“Đúng đấy, tôi cũng cảm thấy vậy!", vợ Trương Lập cất tiếng phụ họa theo, những người khác đều gật gù, rõ ràng suy đoán này của Mai Đình được bọn họ nhất trí tán đồng.

“Bác ba, bác cũng đã nói chưa chứng minh được là thật, vậy bác dựa vào cái gì bêu xấu cháu?", Phương Thủy Y tỏ vẻ không vui, rốt cuộc giờ phút này cô đã hiểu rõ vì sao ánh mắt mọi người nhìn cô đều là lạ như thế rồi!

Hóa ra là vì chiếc xe kia, đám người này đều cho rằng cô đã bám được vào Hàn Đông Vũ.

“Được rồi, bớt ầm ĩ đi!", ông cụ Trương giận tái mặt, vờ mạnh lên bàn, sau đó nhìn về phía Trương Thanh: “Thằng ba, trên thương trường kiêng kỵ nhất chính là nghe gió thành mưa, trước tiên anh chị cứ giao quyền quản lý công ty vật liệu xây dựng ra, nghỉ ngơi đi đi!”

“Bố!", Trương Thanh lập tức bối rối, nhưng sau đó chợt hiểu ra, tất cả là do vợ ông ta nói lung tung, đã khiến ông cụ không vui!

Xem ra chuyện này không giống như những gì họ tưởng tượng, nếu không ông cụ cũng sẽ không nổi cáu!

“Được rồi, đừng nói nữa, tiếp tục bữa tiệc đi!", ông cụ không vui xua tay, không một ai dám nói thêm câu nào nữa!

“Được rồi, Phương Thiên Bàng, anh cũng ngồi xuống ăn cơm đi!”, ông cụ Trương lập tức nói ra! “Vâng!”, Phương Thiên Bàng gật đầu, cười khỏ một tiếng, đẩy nắp hộp lại, đặt bình Lựu Ảnh sang một bên, vừa định lui về thì Trương Trần lại lên tiếng lần nữa.

“Bố, bố mở hộp ra cho ông ngoại nhìn xem đi đấi”

“Láo, láo quá rồi, đã nói là một món đồ giả, mà nhà cô cậu cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần là có ý gì, coi thường khiêu thưởng thức của bố đấi à?”, Trương Lập tức giận quay sang chăt vắn Trương Quốc Hồng.

“Anh hai, em không có ý đớ!”, Trương Quốc Hồng nói, sau đó dời mắt nhìn về phía Trương Trần, sự căm ghét ẩn sâu trong mắt lại càng rõ nét hơn.

Loại ánh mắt này khiến Trương Trần sững sờ, nhưng anh đã trải qua không ít chuyện đối nhân xử thế, lập tức sáng tỏ, vừa rồi nghe thấy những người đó nói Phương Thủy Y bám được vào Hàn Đồng Vũ, xem ra bà mẹ vợ này của anh cũng tin là vậy, so sánh hai người họ với nhau, tất nhiên bà ta sẽ chướng mắt đứa con rể như anh rồi.

Trương Trần cũng lười giải thích, dù sao người anh cưới là Phương Thủy Y, chứ không phải Trương Quốc Hồng, bà ta thích thế nào thì thế ấy đi!

Trương Trần nhìn Trương Lập, tiếp tục nói: “Ai nói bình Lựu Ảnh của chúng tôi là giả? Ông nói thế nào thì là thế ấy chắc?”

“Ý cậu là, đồ của tôi là giả?”

“Tôi không hề nói thết”, Trương Trần nhún vai không tỏ thái độ, cũng không phản bác lại Trương Lập, mà chỉ nhìn về phía ông cụ, lo lắng nói: “Ông ngoại, ông không muốn thử nhìn sao? Bỏ qua rồi thì thật sự không còn nữa đâu!”

Người xưa có câu nói rất hay, đọc thuộc ba trăm bài thơ Đường, không biết

làm thơ cũng biết ngâm, nếu ông cụ Trương đã yêu thích đồ cổ, dù không phải chuyên gia nhưng hẳn cũng có thể nhìn ra chút ít, chỉ là không biết ông ta có trợn mắt nói mò hay không thôi!

Ông cụ Trương nghe vậy thì nhíu mày, thật ra vừa rồi ông ta cũng muốn nhìn, nhưng con trai ông ta đã nói đến mức đó rồi, ông ta cũng không thể không nể mặt Trương Lập, lúc này Trương Trần lại nhắc lại lần nữa, ông ta bèn nường theo đó mà gật đầu!

Ngay sau đó, Phương Thiên Bằng mở hộp, lấy chiếc bình Lựu Ảnh ra ngoài!

Trên bình chạm trổ hoa văn phức tạp, mặc dù niên đại xa xưa, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng, Khi bàn tay ông cụ Trương chạm vào chiếc bình Lựu Ảnh, ánh mắt đột nhiên ngưng lại...

Chương 175: C175: Thăng nhóc khốn kiếp này

Biểu cảm nhỏ của ông cụ Trương lọt vào mắt mọi người, khiến người nhà họ Trương hai mặt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy bồn chồn.

Trương Trần thì cười nhẹ một tiếng, anh dám khẳng định ông cụ Trương tuyệt đối sẽ phân biệt được thật giả.

Ông cụ Trương dùng mu bàn tay gõ lên bình Lưu Ảnh một lát, tiếng vang trầm lắng vọng ra, khiến người ta cảm thấy êm tai. Ông ta lại quan sát đáy bình thật kỹ, sau đó bỗng trở nên trầm mặc.

Lần này, sắc mặt của người nhà họ Trương rất đặc sắc, nếu là giả thì ông cụ Trương cứ nói thẳng ra là được, nhưng vì sao ông ta lại lựa chọn trầm mặc?

“Chẳng lẽ nó là hàng thật?”, có người nhỏ giọng suy đoán.

“Ha ha, làm sao có thể là thật được? Ông còn không biết ý đồ của ông hai à? Ông ta nịnh nọt bố, sao dám mang đồ giả tới?”

“Vậy chuyện đang xảy ra trước mắt thì phải giải thích thế nào?”

“.*, Trương Thanh lắc đầu, ông ta cũng không giải thích được, nhưng ông ta tin tưởng cái của Phương Thiên Bằng là thật, còn cái của Trương Lập là giả!

Trong lòng Trương Lập cũng thấy thấp thỏm, ông ta trực tiếp mở miệng hỏi: “Bố, sao rồi?”

“Ừm”, ông cụ trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: “Cái gì mà thật hay giả, các con đều là con bố, quà các con tặng ông già này đều thích cả, thật giả không quan trọng, quan trọng là tấm lòng!”

“Được rồi, được rồi, bố cũng không xác định được, để bố cầm về phòng, lúc rảnh bố sẽ từ từ nghiên cứu!”

Mọi người đều trầm mặc, câu nói này của ông cụ Trương cứ lấp lửng không rõ ràng, hay là ông cụ không phân biệt được thật giả?

“Ha ha, để tôi nói đi”, Trương Trần cười một tiếng, nói: “Cảm giác khi sờ vào bình Lưu Ảnh thật rất nhã nhặn, màu sắc đều nhau, gõ nhẹ vào sẽ vang lên âm thanh trầm lắng nhưng khiến người ta cảm thấy êm tai. Phần đáy là hiếm gặp nhất, gần như liền mạch với nhau, như được hình thành tự nhiên, mặc dù trên đó có vết lõm, nhưng nó càng chứng minh được điểm này!”

“Ý cậu là sao?”, Trương Lập nhíu mày nhìn về phía Trương Trần, chất vấn một cách nghiêm nghị: “Ý cậu bình của tôi là hàng giả?”

“Ha ha ha”, Trương Trần chỉ gật đầu chứ không trả lời. Lão Trương Lập này hung hăng như thế, ông cụ thì hiển nhiên là thiên vị, nói năng như muốn hốt hết vào túi mình, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế, tặng báu vật còn bị coi là kẻ xấu.

Trương Trần vừa dứt lời, mọi người lập tức liên tưởng đến câu nói lấp lửng vừa rồi của ông cụ, trong lòng đều có suy đoán của mình.

“Ha ha, chú Hai, hàng thật thì không thể là giả, hàng giả cũng không thành hàng thật được, chú nghe thằng nhóc này nói lung tung thì có tác dụng gì, lấy chứng cứ ra đập vào mặt cậu ta!”, Trương Thông cười ha ha, nói một cách đầy ẩn ý.

“Anh Cả nói rất có lý, đến lúc đó anh Hai quăng thẳng chứng cứ vào mặt cậu ta, xem cậu ta còn nói được điều gì!”, đôi mắt Trương Thanh lấp lóe, vội vàng nói hòa theo.

Ngay lập tức, nam đỉnh nhà họ Trương đều hòa theo không ít thì nhiều, phụ nữ thì lựa chọn trầm mặc.

Mặc dù những người ở đây là người một nhà, nhưng nhà họ Trương có cơ ngơi lớn, ngày nào cũng có cạnh tranh, đặt lợi ích lên trên hết.

Trong mắt người ngoài, câu nói mở đầu của Trương Thông nghe thì có vẻ như nhằm vào Trương Trần, nhưng thực chất cũng đang hoài nghi bình của Trương Lập mới là hàng giả. Ông ta cố tình nói ra câu này, một là để xem kịch vui, hai là để dẫn mặt Trương Lập.

Dù sao Trương Thông mới là con cả trong nhà họ Trương, nếu phân chia theo cổ đại thì ông ta mới là người có quyền lên tiếng nhất.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi là có thể nhìn ra ngay hình thức của nhà họ Trương. Phụ nữ đều bảo vệ lợi ích cố định của mình, đàn ông có đầu đá thế nào thì bình thường bọn họ không nhúng tay, cùng lắm chỉ xem kịch vui mà thôi.

Cảnh tượng này khiến Trương Trần cảm thấy quái lạ, còn Trương Quốc Hồng vốn đang nổi giận, thậm chí là muốn đuổi Trương Trần về Hoài Bắc, cũng bắt đầu suy nghĩ sâu xa hơn, chẳng lẽ cái mà Trương Trần đưa bọn họ là hàng thật?

Nhưng Trương Trần lấy đâu ra nhiều tiền như thế?

Trong lúc mọi người suy nghĩ khác nhau, Trương Lập cũng không nhịn được bùng nổ. Nghe những lời bàn tán xung quanh, sao ông ta lại không biết chuyện gì đang xảy ra cho được, thế nhưng đám anh em của ông ta nói quá có lý, mặt ngoài như đang nhằm vào Trương Trần, ông ta cũng chẳng thể phản bác được, chỉ có thể trút hết lên Trương Trần.

“Thằng ranh miệng còn hôi sữa, ăn nói không có chừng mực. Được thôi, đúng lúc Tiểu Lỗi đã mời một chuyên gia tới, bây giờ đang ngồi ở đằng kia,

bảo ông ấy tới đây xác thực!”

Mí mắt của ông cụ Trương giật một cái, ông ta muốn mở miệng ngăn cản, nhưng mới hé miệng ra thì lại ngừng lại. Vừa rồi chính ông ta đã nói không phân biệt được, bây giờ lại nói ra sự thật, thể diện của cả ông ta và Trương Lập đều không giữ được.

“Thằng nhóc khốn kiếp này!”, ông cụ Trương tức đến ngứa răng ngứa lợi, ông ta trợn mắt lườm Trương Trần, nếu cậu ta không nói khích Trương Lập thì vừa rồi đã kết thúc chuyện này rồi!

Vợ của Trương Lập ra khỏi phòng khách, tới chỗ con trai mình gọi chuyên gia tới.

Trong căn phòng ở tòa nhà phía nam, Trương Thiên Lỗi đang đeo tai nghe bluetooth đứng gọi điện thoại một mình trong một góc sân.

“Ha ha, Hàn Đông Vũ, lần này biết sự lợi hại của Trương Trần rồi chứ, các cậu dám chơi thật đấy, hơn một tỷ nói quăng là quăng đi luôn!”

Chương 176: C176: Chắc không phải chứ

“Đừng nói nhảm, tôi gọi điện thoại cho cậu là để cậu nói đùa vậy à?”, giọng nói lạnh lùng của Hàn Đông Vũ vọng ra từ trong điện thoại.

“Vậy cậu muốn làm gì? Lật lại tình thế?”

“Đúng thế, bố tôi đã biết chuyện này rồi, tôi định lát nữa sẽ tới nhà họ Trương các cậu.”.

Trương Thiên Lỗi cười nhẹ, nói: “Chỉ có một người thì chưa đủ đâu, tốt nhất cậu nên chuẩn bị nhiều hơn nữa!”

“Ý cậu là sao?”

“Trương Trần không đơn giản đâu, tuy rằng tôi chưa điều tra ra được điều gì, nhưng đây cũng là điểm đáng nghi nhất, còn ông cụ nhà tôi thì chắc chắn sẽ bảo vệ gia đình để giữ thể diện!”

Trương Thiên Lỗi ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế này đi, lát nữa tôi mời bà nội tôi ra, bà vẫn chưa biết chuyện này, cộng thêm chuyện Trương Quốc Hồng lấy trộm trâm phượng, chắc chắn bà sẽ ngăn cản ông tôi. Các cậu cứ chuẩn bị thêm vài người nữa, nếu không chỉ uống công tới đây thôi.”

“Tiểu Lỗi”, lúc này, một giọng nói vọng tới, Trương Thiên Lỗi lập tức đáp lời rồi nói: “Mẹ tôi tới rồi, tôi nói với cậu cả rồi đấy, cậu tự lo liệu đi!”

“Tiểu Lỗi, chuyên gia mà con mời tới còn ở đây. không? Cả nhà Trương Quốc Hồng cứ khăng khăng nói bình của chúng ta là đồ giả, bố con bảo

chuyên gia đó tới đó xem!”

“Giả? Đúng là nực cười! Mẹ, bây giờ con sẽ gọi chuyên gia ấy tới đó!”, Trương Thiên Lỗi cười lạnh một tiếng.

Trong phòng khách nhà họ Trương, đôi mắt của mọi người đều mang theo nét nghiền ngẫm, Trương Trần và ông cụ Trương cũng ra dấu bằng mắt với nhau mấy lần, nhưng lần nào Trương Trần cũng lắc đầu, khiến ông cụ suýt thì lấy bình Lựu Ảnh đập anh.

“Thôi rồi, lần này thể diện của thằng Hai không giữ được rồi!”, ông cụ Trương thở dài một tiếng, hết cách rồi, chỉ có thể giả vờ hồ đồ đến cùng thôi.

Không bao lâu sau, Trương Thiên Lỗi và chuyên gia đồ cổ kia vào phòng khách.

“Chuyên gia Mạc, ông mau tới xem hai chiếc bình Lựu Ảnh này chiếc nào mới là thật”, Trương Lập vội vàng bước lên đón và nói.

“Được!”, chuyên gia Mạc gật đầu, sau đó chào hỏi ông cụ.

Hai chiếc bình Lựu Ảnh đặt trên mặt bàn, nếu không vì màu sắc chiếc hộp khác nhau thì mọi người đều không phân biệt được cái nào là của nhà Trương Trần, cái nào là của nhà Trương Lập.

Giám định đồ cổ là một việc cần kỹ thuật, còn phải có lượng tri thức phong phú.

Chuyên gia Mạc cũng bước tới gõ thân bình và quan sát đáy bình.

Sau một lúc quan sát cẩn thận và đưa ra được kết quả, ông ta mới chú ý thấy ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía mình, khiến chuyên gia Mạc cảm thấy áp lực.

Ông ta cũng biết hôm nay là đại thọ của ông cụ Trương, lúc này lại xuất

hiện hai chiếc bình Lựu Ảnh, lại còn ở trong phòng khách, chắc chắn là do các con của ông cụ Trương tặng, nhưng bây giờ trong hai chiếc có một chiếc là giả, nếu ông ta nói ra thì liệu có đắc tội với người ta không?

Vậy nên chuyên gia Mạc cũng cảm thấy khó xử.

Nhưng dù sao cũng là cáo già thành tinh, ông ta viết kết quả lên một tờ giấy, sau đó nhét cho ông cụ Trương, nói: “Ông cụ Trương, trong tờ giấy này là kết quả giám định và chứng cứ, tôi cũng không ở lại lâu nữa, trong nhà tôi còn có chuyện!”

Nói xong, chuyên gia Mạc lau mồ hôi rồi phi ra ngoài như đang chạy trốn, trả lại vấn đề này cho ông cụ Trương, khiến ông cụ Trương muốn nhảy lên đánh người, nếu không vì bận tâm đến thể diện của nhà họ Trương thì ông ta đã chửi ầm lên rồi.

“Bố, bố mở ra công bố kết quả đi!”, lúc này Trương Thông cười híp mắt nói.

Hiện tại quyền chủ động lại quay về với ông cụ, ông ta nhìn Phương Thiên Bàng, rồi lại nhìn Trương Lập, không cần nói cũng biết ai xa ai gần.

“Thiên Bàng này, con có tấm lòng này là được rồi, mặc dù không được tinh mắt cho lắm, nhưng con không phải người chuyên nghiên cứu đồ cổ, bố vẫn rất thích!”

Ông cụ Trương trầm ngâm một lát rồi nói thản nhiên.

“Ha ha, con đã nói mà, sao chú Hai lại tặng đồ giả cho bố được. Lần này có chứng cứ rồi, cô út, nhà cô không còn gì để nói nữa chứ?”

Trương Thông lập tức cười ha ha tiếp lời, nhân tiện còn chữa lại lời nói vừa rồi của mình.

Khuôn mặt của Trương Quốc Hồng đen kịt lại, bà ta vừa gật đầu vừa nói:

“Anh Cả, đứa phé vật này nhà em không hiểu chuyện, chưa thấy quan tài không rơi lệ, các anh đừng để bụng, em xin nhận lỗi với anh Hail”, Trương Quốc Hồng cúi đầu nói.

“Hơ, Trương Trần, chẳng phải anh nói là bình thật sao?”, Phương Thủy Y trợn mắt hỏi Trương Trần.

Trương Trần nhìn cô vợ ngốc này của mình bằng ánh mắt bất đắc dĩ, anh thở dài nói: “Ông ngoại em nói dối!”

“Hơ? Chắc không phải chứ!”, Phương Thủy Y mở to đôi mắt, nói bằng giọng không tin.

Lúc này ông cụ Trương cũng cười ha ha nói: “Được rồi, ngày vui mà xoắn xuýt chuyện này làm gì. Mọi chuyện đã xong rồi, Quốc Hồng, Thiên Bằng, hai đứa tới chỗ của bố, hai đứa ở Hoài Bắc quanh năm, rất lâu rồi chưa gặp mặt.”.

Lúc này, Trương Trần mỉm cười nói lớn tiếng: “Ông ngoại, cháu rể chúc mừng ông ngoại, chúc ông thọ tử Nam Sơn..”.

Mí mắt ông cụ Trương hơi giật giật, nhưng chưa kịp nói gì thì Trương Trần đã nói tiếp: “Chiếc bình đó là do cháu chọn, không ngờ lại là đồ giả, trong lòng cháu thật sự rất hổ thẹn, làm sao cháu có thể tặng đồ giả để chúc thọ ông ngoại được? Vậy nên cháu sẽ mang chiếc bình này về, sau đó bù lại một món quà đúng chuẩn hàng thật, mong ông ngoại hãy thông cảm cho cháu, cháu còn trẻ nên không được tinh mắt”.

Chương 177: C177: Bình của ông hai là đồ giả

Trương Trần nói vô cùng khiêm tốn và lễ phép, gần như không tìm ra được sai sót gì, nhưng mọi người lại cảm thấy là lạ.

Vừa rồi thằng nhóc này còn hùng hổ tuyên bố bình của mình là bình Lựu Ảnh thật, chỉ nhoáng cái đã nhận thua rồi à?

Nghe Trương Trần nói vậy, Trương Quốc Hồng mới hạ hỏa một chút, Phương Thiên Bàng cũng gật đầu nhẹ.

Trương Thông cười ha ha nói một vài câu mềm mỏng, không nghe ra được là đang giúp ai, nhưng ý của ông ta là ngầm đồng ý để Trương Trần mang bình về.

Còn người trong cuộc như Trương Lập và Trương Thiên Lỗi thì âm trầm mặt mày, nói bằng giọng dạy đời: “Cơ ngơi nhà họ Trương lớn như thế, không ham hố gì cái loại đồ giả, cho dù cậu không nói thì tôi tin rằng bố cũng sẽ trả lại cho các người, các người cứ mang đi là được, lần sau đừng mang đồ giả tới qua mắt mọi người nữa!”

“Ha ha, vâng, cậu Hai nói đúng lắm!”, Trương Trần cười một tiếng, sau đó bước lên ôm lấy bình Lựu Ảnh.

“Đặt xuống!”, ông cụ Trương đang ngồi trên vị trí chủ nhà bỗng quát lớn tiếng. Khuôn mặt già cả của ông ta hơi run rẩy, cảm thấy số lần ông ta nổi giận trong ngày hôm nay còn nhiều hơn một năm trước, đã thế tất cả đều là do cái tên Trương Trần này chọc tức.

Trương Trần mỉm cười, cả đám nhìn về phía ông cụ với vẻ mặt khó hiểu, Trương Thông thì mở miệng nói thẳng: “Bố à, gia đình em Quốc Hồng cũng có lòng rồi, để bọn họ bù lại một lần đi!”

“Ha ha”, ông cụ Trương cười gượng nói: “Đều là con bố cả, quà cáp gì cơ chứ, những thứ này không quan trọng”.

“Còn cậu nữa, thằng nhóc thối, đã tặng ông ngoại làm quà rồi thì có lý nào lại mang về?”, ông cụ Trương trách móc.

Mọi người không hiểu ra sao cả, chỉ là một thứ đồ giả mà thôi, ông cụ có nhất thiết phải thế không? Mặc dù có một vài người trong số bọn họ ngứa mắt với Trương Trần, nhưng lần này ngôn từ của Trương Trần không có gì để soi mói, vừa nhận lỗi vừa biểu đạt thành ý rồi.

Chỉ có một số người thông minh là chìm vào suy tư.

Trương Trần nghe theo lời ông cụ, anh ngoan ngoãn đặt chiếc bình xuống rồi mới mở miệng nói: “Nếu ông ngoại thích thì cũng không có lý nào cháu rề lại mang về!”

“Nhưng ông ngoại phải cho mọi người xem tờ giấy mà chuyên gia Mạc vừa đưa cho ông chứ!”

“Trương Trần, cậu nói thế là sao?”, Trương Lập bỗng vỗ bàn khiến chén rượu lăn xuống đất, ông ta chất vấn: “Cậu đang hoài nghi ai? Đã có kết quả rồi mà cậu vẫn chưa chịu từ bỏ hả?”

Mặc dù vừa rồi ông cụ không nói rõ, nhưng ai cũng có thể hiểu được ý ông cụ, rõ ràng bình của ông ta mới là thật. Vậy mà bây giờ Trương Trần lại yêu cầu công bố tờ giấy ra, đang hoài nghi ông cụ Trương nói dối hay sao?

Trương Lập không ngốc, ít nhất từ việc lạy một ngàn cái để lấy lòng ông cụ là có thể thấy được tâm cơ của ông ta, nhưng ông ta không hề nghĩ tới chuyện ông cụ nói như vậy là để bao che cho mình.

Bởi vì từ đầu đến cuối ông ta đều không cho rằng món đồ mà con trai mình mua với giá gần bốn triệu và còn được chuyên gia giám định lại là đồ giả.

“Trương Trần, cậu lùi về cho tôi!”, Trương Quốc Hồng cũng đỏ mặt quát mắng, vốn dĩ đã kết thúc rồi, vậy mà tên phé vật này cứ nhất định phải khơi gợi lại, thấy bọn họ chưa đủ mất mặt hay sao?

“Ha ha, vậy được rồi!”, Trương Trần cười nhẹ một tiếng, anh lên tiếng nhiều lần như thế cũng chẳng phải là vì mình, mà là vì gia đình Trương Quốc Hồng, để bọn họ lấy lại chút thể diện, nhưng bây giờ người nhà cũng trách mắng anh hết lần này đến lần khác, anh cứ gắng hỏi nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Ông ngoại, hai chiếc bình này đều là của ông, cháu cũng không cần xem tờ giấy ấy nữa!”, Trương Trần nói thản nhiên rồi ngồi xuống chỗ mình, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi mà cô Út, chúng ta đều là người nhà, Trương Trần lại là con rể của cô, lại nói, cậu ấy muốn xem kết quả cũng là lẽ thường tình, yêu cầu này cũng hợp tình hợp lý!”, Trương Thông cười ha ha.

Trương Thanh đã quen hòa theo rồi, ông ta lập tức phối hợp: “Anh Cả nói không sai, bố à, để thằng nhóc này hết hi vọng đi, không cả người ta lại nói nhà họ Trương chúng ta bắt nạt một thằng bé, thành trò cười cho họ!”

Lần này ông cụ lại rơi vào tình cảnh khó xử, ông ta bỗng nhìn về phía Trương Lập, nói: “Thằng Hai, con cũng muốn thế hả?”

Nhìn vào mắt ông cụ, không biết vì sao Trương Lập bỗng cảm thấy là lạ, loáng thoáng dâng lên dự cảm chẳng lành, thế nhưng từ trước tới nay Trương Lập và Trương Thanh luôn cùng phe trong các bữa tiệc, đã nói đến mức này rồi, ông ta cũng không thể từ chối được, huống chỉ vốn dĩ ông ta cũng chắc chắn cái của mình mới là thật.

Thế là Trương Lập gật đầu nói: “Con nghe bố hết!”

“Vậy được rồi!”, ông cụ Trương gật đầu, đến nước này rồi thì ông ta cũng hết cách, chỉ có thể trách thảng nhóc Trương Trần này quá xảo trá!

“Bình Lựu Ảnh mà Trương Trần mang tới mới là thật, bình của con chỉ là hàng nhái cao cấp thôi!”

Ông cụ Trương lấy tờ giấy ra, nói: “Đây là kết quả giám định chỉ tiết, tự các con xem đi!”

“Cái gì, bình của ông Hai là đồ giả? Nghe nói đã bỏ ra mấy triệu đấy, có lẽ nào lại thế?”

Chương 178: C178: Vợ chồng con gái cô còn chơi lớn hơn

“Nhưng chính bố đã nói thế rồi, tờ giấy cũng được đặt ngay trước mặt, chắc không sai được đâu!”

“Ha ha, xem ra vừa rồi bố muốn giữ thể diện cho ông Hai, nhưng ông ấy lại không biết điều đó...”.

Ông cụ Trương vừa dứt lời là những tiếng bàn tán vang lên liên tục.

Trương Lập và Trương Thiên Lỗi đều sững sốt, Trương Thiên Lỗi không thể động đậy được, Trương Lập bước tới cầm tờ giấy đọc qua một lượt, sắc mặt lập tức tái mét.

“Bố, là giả thật ạ?”, Trương Thiên Lỗi cũng hỏi bằng giọng không thể tin được. Anh ta đã bỏ mấy triệu ra mua, lại còn bảo chuyên gia giám định, nếu không thì anh ta cũng không dám mang tới đây.

“Đúng thế!”, Trương Lập cười khổ gật đầu, ông ta an ủi: “Tiểu Lỗi, không sao, dù sao con cũng còn trẻ, nhầm lẫn một lần cũng là điều bình thường, chắc chắn tên giám định đã ăn chia với cửa hàng nên mới nói bình của con là thật!”

Tất cả mọi người nhanh chóng đọc tờ giấy một lượt, ngoài Trương Lập ra thì trên mặt những người khác của nhà họ Trương đều hiện lên nụ cười.

Bọn họ không có ý kiến gì về việc hai bố con Trương Lập và Trương Thiên Lỗi được thiên vị, nhưng có đôi khi nếu không biết chừng mực và lên mặt quá đà thì vẫn phải dằn mặt một chút. đăm mĩ hài

Vợ chồng Trương Quốc Hồng cũng ngỡ người ra, con rể của bọn họ có thể mua được món đồ cổ trị giá mấy triệu, từ bao giờ mà Trương Trần lại có cái bản lĩnh ấy?

“Không, không thể thế được, con đã bỏ ra những bốn triệu cơ mà”, ở cửa, Trương Thiên Lỗi lắc đầu không chịu tin. Anh ta tới Hoài Bắc có ba mục đích, một là bàn chuyện hợp tác với tập đoàn Mạt Lâm, hai là lấy lại chiếc trâm phượng, còn chuyện thứ ba chính là mua chiếc bình Lựu Ảnh này.

Thế chẳng phải là ngoài việc bị đánh gãy tay chân ra thì anh ta chẳng được gì trong chuyến đi này sao? Hơn nữa người đánh gãy chân tay anh ta cũng là người đã phá hỏng cả ba chuyện mà anh ta định làm!

Trương Thiên Lỗi gần như phát điên, anh ta nói lớn tiếng: “Trương Trần, nhất định là mày bày trò....

“Tiểu Lỗi!”, Trương Lập hô lên, trong lòng cũng hận gia đình Trương Trần đến tận cốt tủy.

“Ha ha, được rồi được rồi, bữa tiệc của bố vẫn đang diễn ra, chỉ nhằm lần một lần mà thôi, không có gì to tát cả. Không nói chuyện đó nữa, nào, ăn cơm thôi!”, Trương Thông cười lớn tiếng, vợ vàng đứng ra hòa giải.

Đánh một gậy rồi thì tất nhiên cũng phải cho một quả táo ngọt.

Ông cụ Trương cũng gật đầu, cứ tiếp tục thế này thì không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, cách tốt nhất chính là bỏ qua không nói chuyện này nữa.

“Nào, Quốc Hồng, Thiên Bằng, cả con gái con rể của hai đứa nữa, tới bên cạnh bố nào!”, ông cụ Trương cười một tiếng.

Trương Trần lập tức trở nên ngoan ngoãn, anh và Phương Thủy Y thay phiên nhau rót rượu cho ông cụ Trương, nhưng mỗi khi Trương Trần tới rót rượu, ông cụ lại hừ hừ một tiếng để biểu đạt sự bất mãn của mình, Trương Trần thì chỉ cười mà thôi.

Mặc dù ông cụ hơi thiên vị Trương Lập, nhưng Trương Trần có thể hiểu được, đến phần sau tuy rằng bị ép đến mức ấy, nhưng ông ta là chủ của một gia đình, vẫn có tiếng nói để che giấu chuyện này.

Thế nhưng ông cụ Trương lại không làm thế, khiến Trương Trần sinh ra thiện cảm, ít nhất thì ông cụ Trương rất tinh táo, không hề hồ đồ chút nào.

“Quốc Hồng này!”, ông cụ Trương nhìn Trương Quốc Hồng, thở dài nói: “Dù sao Trương Trần cũng là con rể của con, vừa rồi cậu ấy lên tiếng cũng đều là vì các con cả, nhưng con lại là người đầu tiên phản đối cậu ấy”.

“Có đôi khi quá thực dụng cũng không tốt, bên trên lợi ích vẫn còn tình cảm, đây cũng là lý do bố không thích con”.

“Thôi thôi, nói đến đây thôi, sau này đều là con đường của các con cả, bố cũng già rồi”.

“Bố!”, Trương Quốc Hồng nhìn ông cụ Trương với đôi mắt đỏ hoe.

“Được rồi! Nam đình nhà họ Trương ta cùng bưng chén rượu lên uống với nhau nào!”

Ông cụ Trương đã lên tiếng thì sẽ chẳng có ai nói chen vào, tất cả cùng bưng chén rượu lên, nói một câu chúc mừng rồi định uống cạn chén!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói già nua và chói tai vọng tới.

“Uống, uống cái khỉ gì, tai nạn sắp giáng xuống đầu rồi mà còn có tâm trạng uống rượu?”

“Mẹ?” “Mẹ..”.

Đám người nhà họ Trương nhìn sang rồi lần lượt mở miệng gọi, người vừa tới đây là vợ của ông cụ Trương.

“Lão già họ Trương, ông được đấy, nếu Tiểu Lỗi không nói với tôi thì tôi vẫn chưa biết gia đình cái đứa con bất hiếu này lại gây ra tai họa lớn như thế, còn ông thì như không có chuyện gì xảy ra!”

Bà cụ bước tới giật lấy chén rượu của Trương Quốc Hồng, sau đó quăng xuống mặt đất.

“Trương Quốc Hồng, có phải con rể cô lừa tiền của mấy chục cậu ấm ở trường đua ngựa, hơn nữa số tiền còn lên đến hơn một tỷ không?”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy, con đâu có biết!”, trên mặt Trương Quốc Hồng chỉ toàn sự nghi hoặc và hoảng sợ, những người khác cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Con rể của Trương Quốc Hồng lừa hơn một tỷ của mười mấy cậu ấm như Hàn Đông Vũ? Sao có thể như thế được, thằng nhóc này lấy đâu ra cái bản lĩnh ấy?

“Đừng gọi tôi là mẹ!”, bà cụ trực tiếp giáng cho Trương Quốc Hồng một cái bạt tai, nói bằng giọng sắc bén: “Cô chỉ biết gây rắc rối cho nhà họ Trương, lại còn có tật ăn cắp, đúng là mẹ nào con nấy, vợ chồng con gái cô còn chơi lớn hơn!”

“Ha ha, xem ra các người vẫn chưa biết gì!”, bà cụ nói lạnh lùng: “Trương Hạo, kể lại đầu đuôi câu chuyện, để mọi người và lão già này biết rốt cuộc chuyện này là sao!”

“Vâng, thưa bàì”, Trương Hạo gật đầu rồi kể vắn tắt mọi chuyện.

Chương 179: C179: Có tôi ở đây ai dám đuổi bọn họ ra ngoài

Lần này Trương Hạo không dám thêm mắm thêm muối nữa, hắn kể lại chuyện ở trường đua ngựa từ đầu tới cuối, ngay cả Trương Trần cũng không soi mói được gì.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì người nhà họ Trương đều ngậy ra như phỗng, vòng vo tam quốc mãi, hóa ra chiếc xe ngoài kia không phải là của Hàn Đông Vũ tặng, mà là do Trương Trần và Phương Thủy Y thắng được.

Hơn nữa chiếc Ferrari ấy chỉ là một phần nhỏ mà thôi!

Lần này cả đám thật sự khiếp sợ, thắng năm trận liên tục, nếu không dùng thủ đoạn gì đặc biệt thì sao có thể làm được.

“Nghe thấy hết rồi chứ, năm lần, hơn nữa còn là thắng liên tiếp, đồng thời còn ở trên địa bàn của người ta, ai có thể làm được đến mức này? Đã thế còn là trong tình huống Hàn Đông Vũ bảo người đua ngựa chơi xấu, vậy mà Trương Trần lại làm được, nếu không dùng thủ đoạn thì mọi người có tin không?”

Bà cụ hừ lạnh một tiếng, nói bằng giọng sắc bén: “Lão già họ Trương, ông nói xem chuyện này phải làm thế nào? Những người do nhà họ Hàn cầm đầu đang trên đường đến đây rồi.

“Cái gì? Đang trên đường đến đây?”

“Gia đình Trương Quốc Hồng đúng là sao chổi, sớm muộn gì cũng làm liên lụy đến nhà họ Trương!”

Tất cả mọi người cất cao giọng lên án, chỉ trích gia đình Trương Quốc Hồng.

Trương Quốc Hồng suýt thì ngã ngồi xuống đất, lúc đầu bà ta cũng chắc mẫm chiếc xe đó là của Hàn Đông Vũ tặng con gái mình, ai có thể tưởng tượng được rằng một thằng phế vật từ Hoài Bắc tới lại có thủ đoạn và cái gan lớn như thế.

“Trương Trần..”, Trương Quốc Hồng quát lên một tiếng, tức đến mức muốn nhào tới giáng cho anh hai cái bạt tai. Nhà họ Hàn mà có thể đắc tội được sao? Đã thế lại còn dẫn theo mấy cậu ấm, đây không phải chọc phải tổ ong nữa, mà là quậy banh trời luôn rồi!

“Đủ rồi, đừng có đóng kịch nữa!”, bà cụ quát một tiếng, chỉ vào ông cụ Trương hỏi: “Không còn nhiều thời gian nữa, ông nói xem bây giờ phải làm gì? Nhiều gia tộc cùng kéo tới đây như thế, cho dù là nhà họ Trương thì cũng không đỡ được!”

“Vậy bà muốn xử lý thế nào?”, ông cụ Trương hỏi ngược lại.

“Rất đơn giản” bà cụ hừ một tiếng rồi nói: “Chuyện này là do bọn họ làm, vậy thì phải để bọn họ tự chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến nhà họ Trương. Bây giờ hãy bảo bọn họ cút ra ngoài, nhà họ Trương chúng ta vẫn là nhà họ Trương!”

“Mẹ nói không sai, đây đúng là cách tốt nhất!”

“Nghe lời mẹ, bảo bọn họ cút ra ngoài, gia đình này toàn là sao chổi..”.

Đám người nhà họ Trương nhao nhao hùa theo, chỉ cần đuổi bọn họ đi thì những gia tộc lớn do nhà họ Hàn cầm đầu cũng không có lý do gì để kiếm chuyện với nhà họ Trương được nữa. Lại nói, tuy rằng Trương Trần cũng họ Trương, nhưng chẳng liên quan gì đến nhà họ Trương cả.

Sắc mặt của Trương Quốc Hồng lập tức trở nên tái mét, bà ta cũng sinh ra ở

nhà họ Trương, sao có thể không biết thế lực của nhà họ Hàn cho được, huống chỉ còn có những gia tộc lớn khác, nếu bị đuổi ra ngoài, bọn họ chẳng thể nào hứng chịu được cơn thịnh nộ của người ta.

“Mẹ, đừng mà mẹ, nhất định sẽ có cách giải quyết khác, con sẽ bảo Trương Trần trả hết đồ lại, được không, được không ạ..”, Trương Quốc Hồng khóc lóc quỳ xuống trước mặt bà cụ, ôm đùi bà ta gào thét.

Những người cùng thế hệ như Trương Thông và Trương Lập thì ngầm đồng ý, đuổi gia đình Trương Quốc Hồng đi là biện pháp nhanh gọn nhất, nhưng bọn họ chỉ được hòa theo chứ không có quyền quyết định. Đọc yện chắn không quảng cáo # yện n.VN #

Tất cả phụ thuộc vào bà cụ và ông cụ Trương.

Trương Thiên Lỗi ngồi trên xe lăn trong một góc khuất, anh ta không hề mở miệng, bởi vì anh ta biết những chuyện đang xảy ra chẳng là gì với Trương Trần, dù sao thì Trương Trần cũng là người cầm quyền thực sự của tập đoàn Mạt Lâm, trên cơ bản anh vẫn chưa dùng đến thế lực của mình.

“Lần này phải xem rốt cuộc nhà họ Hàn quyết tâm đến mức nào, nếu chỉ có mấy nhân vật bình thường đến đây thì e rằng sẽ không gây sức ép được”.

Khuôn mặt của bà cụ vô cùng căng thẳng, nhìn Trương Quốc Hồng bằng đôi mắt không có một chút tình cảm nào, bà ta nói lạnh lùng: “Chuyện mà tôi hối hận nhất là đã sinh ra loại sao chổi bất hiếu như cô!”

“Người đâu, kéo gia đình chúng nó ra ngoài!” Mấy vệ sĩ đang đợi lệnh bên ngoài lập tức chạy.

vào, lúc này ông cụ Trương mới quát lên: “Cút ra ngoài hết cho tôi!”

“Chuyện này..”, những vệ sĩ đó không biết phải tiến hay lùi.

“Phiền Đại Phương, chẳng lẽ Quốc Hồng không phải con gái của bà sao?”

Cốt nhục tình thân không có một chút tác dụng nào ông cụ Trương chất vấn vợ mình.

“Trương Khánh Long, ông nói như vậy là có ý gì? Nếu gia đình chúng nó yên phận thì tôi sẽ đối xử với chúng nó như thế sao? Chúng nó nhất định phải gây chuyện, trách được tôi à?”, bà cụ cũng gọi thẳng tên ông cụ Trương.

“Có tôi ở đây, ai dám đuổi bọn họ ra ngoài, nếu các người không nhận gia đình đứa con gái này thì tôi nhận!”, ông cụ Trương nói trầm giọng.

Sau đó ông ta nhìn về phía đám vệ sĩ và quát lớn tiếng: “Tôi bảo các cậu ra ngoài, không nghe thấy hả? Trong cái nhà này người có quyền quyết định là tôi hay là bà ta?”

“.. Vâng, gia chủ!”, lúc này những vệ sĩ đó mới ra ngoài.

Bà cụ thì tức đến mức run rẩy cả người, bà ta chỉ vào ông cụ Trương, nghiến răng nghiến lợi nói: “Trương Khánh Long, ông đừng quên hiện nay nhà họ Trương có quy mô lớn như thế này là nhờ vào ai, nếu năm đó tôi không dùng cửa hồi môn và trợ cấp từ nhà ngoại, ông có thể đưa nhà họ Trương đi lên đỉnh vinh quang được sao?”

“Bây giờ thì hay rồi, ông dám trở mặt với tôi, hơn nữa tôi còn vì muốn tốt cho nhà họ Trương ông!”

Ông cụ Trương nắm chặt bàn tay rồi trở nên trầm mặc. nhà họ Trương chính là nhà họ Trương, là nhà họ Trương của ông ta, năm đó đúng là Phiền Đại Phương đã trợ giúp ông ta, nhưng sau đó chỉ cần có chuyện trọng đại là Phiền Đại Phương lại lôi chuyện này ra nói. Trong các tình huống bình thường thì ông ta đều nhường bộ, bây giờ còn rất ít khi hỏi đến chuyện trong nhà họ Trương.

Nhưng dù sao gia đình Trương Quốc Hồng cũng là máu mủ ruột thịt của ông ta, dù rằng ông ta cũng không thích Trương Quốc Hồng cho lắm.

Nhưng với tình huống trước mắt, nếu thật sự đẩy bọn họ ra, dưới cơn thịnh nộ của đám người nhà họ Hàn, chẳng phải bọn họ sẽ phải lãnh đủ hậu quả sao?

Chương 180: C180: Tới càng nhiều thì chỉ bị tiêu diệt càng nhiều mà thôi

Bây giờ là thời đại pháp luật, cho dù gia đình Trương Quốc Hồng không mất mạng, nhưng kiểu gì cũng phải ngồi tù rũ xương.

Ông cụ Trương trầm mặc một lát, trong mắt lóe lên sự giãy dụa, không biết là vì Trương Quốc Hồng

hay là vì đề tài mà Phiền Đại Phương nhắc mãi bao năm qua, ông ta nói bình thản: “Năm đó đúng là nhờ có trợ giúp của bà.”.

“Nhưng nhà họ Trương chính là nhà họ Trương, chưa đến lượt đàn bà lên tiếng. E rằng bà còn biết rõ số tài sản của nhà họ Trương hơn cả tôi, bà thích cái gì thì cứ việc lấy, kể cả chia cho bà một nửa cũng được, coi như thanh toán hết những chuyện trước kia”.

“Ông được lắm, ông định qua cầu rút ván, định ly hôn có đúng không?”

Bà cụ tức đến mức phát run, đám Trương Thông thấy vậy vội vàng bước tới đỡ.

“Trương Quốc Hồng, bố mẹ cãi nhau kịch liệt vì các người, các người muốn nhà họ Trương không được yên bình có phải không?”, Trương Lập nghiêm giọng chất vấn.

“Trương Quốc Hồng, gia đình các người cút về Hoài Bắc mau lên, bố không cần các người chúc thọ nữa, chỉ cần các người không làm liên lụy đến nhà họ Trương là chúng tôi cảm ơn Phật tổ rồi!”

“Đúng thế, các người rút đi mau lên!”

Tất cả mọi người trong nhà họ Trương đều nhìn bốn người Trương Quốc Hồng và Trương Trần bằng ánh mắt chán ghét, như thể đang nhìn sao chổi.

Đôi mắt Trương Quốc Hồng đỏ hoe, nước mắt giàn dụa, Phương Thủy Y cũng lau nước mắt liên tục, hai mẹ con ôm chặt lấy nhau.

Trương Trần nhú chặt lông mày, anh không ngờ chuyện này lại xảy ra đột ngột như thế, mặc dù anh đã có phương án dự phòng từ trước rồi.

Ở một bên khác, ông cụ Trương và bà vợ của mình vẫn đang cãi nhau không ngừng nghỉ.

Rốt cuộc Trương Quốc Hồng cũng cắn răng gật đầu, nghẹn ngào nói: “Được, được, bây giờ chúng con sẽ đi, bố mẹ đừng cãi nhau nữa, chúng con đi là được!”

Trương Quốc Hồng lau nước mắt rồi kéo con gái mình rời khỏi phòng khách.

Phương Thiên Bằng cũng thở dài một hơi, lẳng lặng đi theo sau.

Trương Thiên Lỗi cảm thấy căng thẳng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trương Quốc Hồng. Nếu bốn người Trương Quốc Hồng cứ thế về Hoài Bắc, vậy thì Hàn Đông Vũ sẽ không thể chặn đánh Trương Trần được, đến Hoài Bắc rồi thì chắc chắn bọn họ sẽ rơi vào thế bị động.

Đang lúc Trương Thiên Lỗi cảm thấy sốt ruột, muốn nghĩ cách để cầm chân mấy người Trương Trần, quản gia bỗng chạy từ ngoài vào.

“Gia chủ, gia chủ, người ở Hoài Bắc đến!”, quản gia vào trong rồi vội vàng thông báo.

“Hừ, bà già, chúng ta sẽ nói chuyện sau”, ông cụ Trương hừ lạnh một

tiếng, nhìn quần gia hỏi: “Ai tới đây?”

“Rất nhiều người, ai cũng mang theo quà”.

“Ồ? Đi theo tôi ra đón tiếp”, ông cụ Trương vội vàng ra ngoài.

“Hoài Bắc? Sao lại có người ở Hoài Bắc tới? Bố lại còn đích thân ra đón tiếp”, Trương Thông tò mò hỏi.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhật Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Không biết nữa, chúng ta gần như không dính dáng gì đến người Hoài Bắc”, Trương Lập liếc nhìn Trương Quốc Hồng, hiển nhiên nếu nói đến dính dáng thì chỉ có gia đình Trương Quốc Hồng thôi.

Nhưng chẳng ai nghĩ người đến từ Hoài Bắc có liên quan gì tới gia đình Trương Quốc Hồng, dù sao ai cũng biết gia đình Trương Quốc Hồng đã bị nhà họ Phương đuổi cổ rồi, bọn họ căn bản không có những mối quan hệ khác, nếu không thì đã chẳng rơi vào kết cục như bây giờ.

Chỉ có Trương Thiên Lỗi là khẽ mỉm cười, anh ta đã biết thân phận của Trương Trần, hiển nhiên đây chính là phương án dự phòng của Trương Trần.

Thế nhưng anh ta không những không cảm thấy thất vọng vì phương án dự phòng của Trương Trần, ngược lại còn rất hưng phấn.

Trương Trần chuẩn bị càng nhiều thì càng náo nhiệt.

Chỉ với lực lượng của một thành phố Hoài Bắc thì lấy cái gì để chống lại mười mấy gia tộc do nhà họ Hàn đứng đầu?

Tới càng nhiều thì chỉ bị tiêu diệt càng nhiều mà thôi!

Tất nhiên là Trương Trần không biết Trương Thiên Lỗi đã báo tin cho Hàn Đông Vũ, lúc này anh đang lẳng lặng ngồi một góc, đợi những người Hoài Bắc vào trong.

Bên ngoài, trước cửa nhà họ Trương đỗ mười mấy chiếc xế hộp cao cấp như Rolls Royce, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên với khuôn mặt bóng lũng, tên ông ta là Thành Quang, là người mà Triệu Chí Hào cử tới đánh trận đầu.

“Ha ha, ngày đại thọ của ông cụ Trương, chúng tôi cũng tới góp vui, ông cụ không chê chứ?”, Thành Quang cười to, dẫn mười mấy người bước lên trước, đằng sau là mười người ôm quà.

Ông cụ Trương cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao tự nhiên lại có người từ Hoài Bắc tới đây, người đang đứng trước mặt thì ông ta càng không biết là ai, nhưng từ những chiếc xe đằng sau bọn họ cho. đến cách ăn mặc và cả khí chất trên người họ đều chứng tỏ những người này không phải người thường.

Ông ta cũng cười một tiếng rồ vàng nói: “Nào có, đây là vinh hạnh của ông già này, mời vào, mời vào...”.

Chương 181: C181: Cháu không biết bà ạ

Ông cụ Trương mời mọi người vào phòng khách, đám người nhà họ Trương nhìn đội hình mười mấy người như vậy, ai cũng cảm thấy khó hiểu không thôi.

“Thưa ông, đây là Ngựa Đạp Én Bay”, chút quà mọn để tỏ lòng thành...”.

“Thưa ông, đây là “Thiết Quan Âm cao cấp mà tôi mang từ Nam Hải tới...”

“Xem ra tôi cũng không thể thua kém được, ông mau tới xem Éch Phi Thúy này của tôi thế nào?”

Sau khi vào phòng khách, nhóm người Hoài Bắc lần lượt lấy quà từ chỗ cấp dưới của mình bày lên bàn, thứ nào thứ nấy đều trị giá hàng triệu.

Đến lúc này Trương Thông mới đột nhiên vỗ đầu một cái, nhận ra mấy người trong số mười mấy người này.

Mặc dù bọn họ không dính dáng gì nhiều đến Hoài Bắc, nhưng mấy nhân vật trên thương trường thì ông ta vẫn được nghe nói tới, thế là ông ta vội vàng đi pha trà, cùng ông cụ Trương tiếp đón bọn họ.

“Ngây ra đó là gì, dọn chỗ cho khách quý đi chứ!”, Trương Thông quát lên một tiếng, cố tình tiết lộ thân phận của Thành Quang: “Ông là Thành Quang, tổng giám đốc công ty Quang Lực đúng không? Tôi thật sự rất ngưỡng mộ danh tiếng của ông!”

Lúc này người nhà họ Trương mới sực hiểu, mới đầu bọn họ không biết thân

phận của những người này, vậy nên cũng không biết phải sắp xếp chỗ ngồi thế nào. Phải biết rằng những người có thân phận đều rất coi trọng vị trí, nếu vị trí thấp thì rất có thể sẽ khiến người ta không vui.

“Ha ha, không cần, không cần, ông cụ có hài lòng với những món quà này không?”, mấy người Thành Quang cười hỏi.

Ông cụ Trương gật đầu, thật sự là ông ta chẳng quen biết ai cả, vậy nên ông ta muốn hỏi mục đích của những người này mấy lần rồi, sau khi con trai cả của mình giới thiệu, ông ta mới loáng thoáng nhớ ra thân phận của bọn họ.

Ngoài ra những người này còn nhiệt tình đến mức ông ta không chịu nổi.

“Vậy là được rồi, ông cụ thích là coi như không uống công chúng tôi chuẩn bị. Không cần dọn chỗ riêng đâu, chúng tôi ngồi chung với cô Phương là được”.

Thành Quang cười lớn tiếng, mang đến cảm giác phóng khoáng, không giống thương nhân chút nào. Ông ta tùy tiện cầm một chiếc ghế tới ngồi bên cạnh Phương Thủy Y.

“Ha ha, chúng ta cũng ngồi bên cạnh cô Thủy Y đi!”, những người Hoài Bắc khác cũng ngồi vây quanh Phương Thủy Y như Thành Quang.

Lần này, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể nhận ra những người này tới đây không phải vì nhà họ Trương bọn họ, mà là để tạo thế cho Phương Thủy Y.

Điều khiến bọn họ cảm thấy khó hiểu là vì sao Phương Thủy Y lại quen biết nhiều người như thế, những người này còn cùng nhau tới đây, mang theo quà cáp có giá trị?

Trương Thiên Lỗi ngồi ở một góc khuất đằng sau, anh ta bảo một vệ sĩ đẩy mình tới một khu đất trống bên ngoài, đeo tai nghe bluetooth rồi vào thẳng vấn đề: “Tới chưa?”

“Trương Trần gọi cứu viện tới rồi, nếu các cậu không chuẩn bị chu đáo thì đừng tới nữa!”

Trương Thiên Lỗi tắt máy, khoe môi anh ta nhếch lên, bảo vệ sĩ đẩy mình về phòng khách. Màn kịch đặc sắc như thế, anh ta phải chứng kiến tận mắt thì mới hả giận được.

Trong phòng khách, ông cụ Trương vẫn đang trò chuyện với nhóm Thành Quang, chủ yếu là về chủ đề làm ăn buôn bán.

Bà cụ nhà họ Trương đứng ngơ ngác ở đó, nhìn mọi người vây quanh Phương Thủy Y. Thế này thì còn đuổi thế nào được? Đuổi cả những người Hoài Bắc ra à?

Mặc dù nhà họ Trương không quan tâm tới những người này, nhưng đã tới đây thì đều là khách, nếu đồn ra ngoài thì e rằng mọi người đều sẽ cho rằng nhà họ Trương hồng hách.

“Thằng Hai, tới đây!”

“Những người này là thế nào? Có phải Phương Thủy Y gọi tới không?”

“Mẹ, làm sao con biết được, nếu vừa rồi anh cả không nói ra thân phận của người ta thì con cũng không biết!”, Trương Lập nói bằng giọng đố kỵ.

Đúng lúc này, quản gia lại chạy vào và nói lớn tiếng: “Gia chủ, lại có người từ Hoài Bắc tới!”

“Ha ha, nhất định là ông anh Triệu Chí Hào tới rồi!”, Thành Quang cười ha ha rồi vội vàng đứng lên, ông cụ Trương cũng không dám chậm trễ, đứng lên đi theo đám Thành Quang ra ngoài.

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Ngay cả Triệu Chí Hào cũng tới?”, Trương Lập nhíu mày nói, ông ta cảm thấy chuyện này không đơn giản, chẳng lẽ những người này tới đây vì Phương Thủy Y thật?

“Anh, Triệu Chí Hào là ai vậy?”, Trương Yến hỏi Trương Hạo.

“Trước kia ông ta là gia chủ của nhà họ Triệu - một trong bốn gia tộc lớn ở Hoài Bắc, sau đó có xu thế trở thành gia tộc số một nhờ vào tập đoàn Mạt Lâm!”, Trương Hạo nhíu mày nói, hiển nhiên hẳn cũng không ngờ là sẽ xảy ra biến cố này.

“Vậy lần này đám Phương Thủy Y sẽ bình yên vô sự à?”, Trương Yến hỏi.

“Khó nói lắm, nếu ông nội có ý định che chở, cộng thêm những ông trùm ở Hoài Bắc này, e là nhà họ Hàn có tới thì cũng phải rút về, chỉ có thể xem nhà họ Hàn quyết tâm đến mức nào thôi!”, Trương Hạo nói.

Ở một bên khác, đôi mắt của bà cụ nhà họ Trương lấp lóe, sau đó bà ta đi tới trước mặt Phương Thủy Y, nói một cách hiền từ: “Thủy Y, những người đó và Triệu Chí Hào tới đây vì cháu hả?”

“Cháu không biết bà ạ!”, Phương Thủy Y lắc đầu trong sự nghi hoặc, cô cũng cảm thấy khó hiểu, những người vào đây lúc này toàn là những nhân vật mà cô mới chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt bao giờ.

“Ồ? Không biết?”, bà cụ nhíu mày lại, sau đó gật đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng bà ta hơi đắn đo, định xem tình hình thế nào rồi tính. Nếu những người này đều tới đây vì Phương Thủy Y, đồng thời nhà họ Hàn không quá hung hăng, vậy thì bà ta cũng sẽ nương đó để bảo vệ Phương Thủy Y.

Chương 182: C182: Tôi xin mời ông anh một chén

Bà ta thừa biết tiềm lực của tập đoàn Mạt Lâm dưới danh nghĩa của Triệu Chí Hào lớn đến mức nào, ngay cả chuyện Trương Thiên Lỗi tới Hoài Bắc cũng là do bà ta sai sử.

Đến lúc đó nếu đứng ra bảo vệ Phương Thủy Y, mượn chuyện này để tạo mối quan hệ với Triệu Chí Hào, vậy thì nhà họ Trương sẽ có thêm một mối làm ăn.

Nghĩ vậy, bà cụ Trương cũng vội vàng ra phòng khách.

Trong phòng khách chỉ còn lại đám con cháu, Trương Thiên Lỗi ngồi trong góc khuất không nói lời nào, Trương Hạo và Trương Yến cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, những người khác cũng lần lượt ngồi vào chỗ mình, thì thầm to nhỏ thảo luận chuyện gì đó.

“Trương Trần, anh có biết chuyện này là sao. không?”, Phương Thủy Y đi tới bên cạnh Trương Trần và hỏi.

Trương Trần xoa đôi mắt đỏ hoe của Phương Thủy Y, nói nhẹ giọng: “Người ta vừa đến là đã tới chỗ em, vậy mà em lại hỏi anh”.

“Anh không biết thật hả?”

“Chắc là do Triệu Chí Hào sắp xếp chẳng”, Trương Trần kiểm bừa một cái có.

Lúc này ông cụ Trương và nhóm Triệu Chí Hào đã vào phòng khách.

Trương Thiên Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi, hôm đó chính Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đã dẫn người chặn đánh anh ta, bây giờ cả hai đều tới đây.

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, mời ngồi!”, vừa vào phòng là ông cụ Trương đã chỉ lên vị trí trên cùng nói.

“Ha ha, không cần”, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn lắc đầu.

“Chắc không phải bọn họ cũng muốn ngồi cạnh Phương Thủy Y đấy chứ?”, người nhà họ Trương đoán thầm trong lòng.

Quả nhiên, trước những ánh nhìn chăm chú của bọn họ, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ngồi luôn xuống hai bên Phương Thủy Y, trông chẳng khác nào hai vệ sĩ.

Cảnh tượng này khiến mọi người ghen ty gần chết, nếu chỉ với thân phận là gia chủ nhà họ Triệu thì nói thật là chẳng là gì với nhà họ Trương, nhưng sự trở dậy của tập đoàn Mạt Lâm lại khiến người ta nhìn thấy tiền đồ của nhà họ Triệu.

Thuốc chữa bệnh nhồi máu cơ tim đã được sản xuất hàng loạt, hôm qua bọn họ còn thấy Triệu Chí Hào xuất hiện trên bản tin thời sự, đề cập đến sản phẩm mới của tập đoàn Mạt Lâm trong buổi hội nghị.

Mặc dù sản phẩm mới chưa được công bố, nhưng Triệu Chí Hào đã nói thẳng ra rằng sản phẩm mới mà bọn họ sắp đưa ra sẽ có hiệu quả không thua kém gì loại thuốc chữa trị bệnh tim khác.

Tin tức này được tung ra là khắp nơi trên cả nước đều phải thèm thuồng, nếu có thể có một chút cổ phần thì đồng nghĩa với việc sở hữu một khối tài sản khổng lồ, có ai mà không thèm thuồng?

“Cô Phương, sao mắt cô lại đỏ vậy, có phải cô vừa khóc không?”, sau khi ngồi xuống, Triệu Chí Hào hỏi rồi nhìn về phía ông cụ Trương, giọng nói không mấy vui vẻ: “Ông à, chúng tôi nể mặt cô Phương nên mới tới chúc thọ ông, chuyện này là sao? Các ông còn bắt nạt cả người nhà mình à?”

Người nhà họ Trương đều giật mình, Triệu Chí Hào nói như vậy là sao? Còn cả cách xưng hô của ông ta nữa, cô Phương?

E rằng ngay cả thế hệ trẻ nhà họ Trương cũng không xứng được Triệu Chí Hào xưng là cô.

Rốt cuộc giữa Triệu Chí Hào và Phương Thủy Y có mối quan hệ như thế nào? Trong lòng vô số người cảm thấy nghi hoặc, còn sắc mặt của đám j_ Trương Hạo, Trương Yên và Trương Thiên Lỗi thì j_ đen như đáy nồi.

Trong cái nhìn của mọi người, gia đình Trương Quốc Hồng lại sắp lật ngược tình thế rồi, mặc dù vẫn chưa rõ là chuyện gì đang xảy ra, nhưng chỉ với thái độ của Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn là đã f1 chẳng có ai dám làm khó gia đình họ nữa.

Trương Quốc Hồng vui như mở cờ, nét tuyệt vọng vừa rồi biến mất hết. Bà ta ra sức nháy mắt với con gái mình, ý bảo đây chính là lúc thể hiện, mượn danh vọng của Triệu Chí Hào để nâng cao địa vị của bọn họ.

Phương Thủy Y vội vàng nói: “Ông chủ Triệu, tôi không khóc, vừa rồi kích động quá thôi....”

Nhưng câu nói tiếp theo của Triệu Chí Hào lại khiến mọi người trợn mắt há mồm.

“Gọi ông chủ Triệu gì chứ, cứ gọi tôi là Tiểu Triệu là được rồi!”, Triệu Chí Hào xua tay, nói ra một câu khiến người ta hết hồn, ngay cả Phương Thủy Y cũng cảm thấy kinh khủng, cho cô mười lá gan cô cũng không dám gọi ông trùm của Hoài Bắc bằng chữ “Tiểu”!

Khóe mắt Tôn Khuê Sơn hơi giật giật, ông ta cũng thấy ngạc nhiên rồi. Mặc dù Trương Trần gọi bọn họ tới để tạo thế, nhưng Triệu Chí Hào lại có thể hạ mình như vậy, thảo nào người ta được quản lý tập đoàn Mạt Lâm, lúc cần bỏ qua thân phận là không hề do dự một chút nào.

“Ừm..”, ông cụ Trương cũng không nhin được nữa, thật sự là những người này quá kỳ lạ, ông ta nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

“Chú Triệu này, các chú tới đây là vì Thủy Y nhà chúng tôi à?”

Trương Quốc Hồng và những người còn lại trong nhà họ Trương đều vểnh tai lên nghe, đây cũng là vấn đề mà bọn họ cực kỳ quan tâm.

“Đương nhiên!”, Triệu Chí Hào mỉm cười gật đầu, ông cụ Trương lập tức nói: “Chú em cứ yên tâm, sao tôi lại để người khác bắt nạt cháu gái của tôi được, chúng ta uống rượu nào!”

“Ha ha, ông anh đúng là thẳng thắn, tôi xin mời ông anh một chén...”.

“Tiêu rồi, lần này gia đình Trương Quốc Hồng sắp phát lên thật rồi!”, Trương Lập nhìn vẻ mặt hớn hởi của Trương Quốc Hồng rồi nói.

Nếu những ông trùm do Triệu Chí Hào dẫn đầu này mà muốn cất nhắc ai đó, cho dù là một con heo thì bọn họ cũng đưa lên mây xanh được.

Chương 183: C183: Chẳng lẽ tôi lấy dao kẻ cổ bắt bọn họ viết giấy nợ và hợp đồng à

Lúc này, tất cả mọi người trong nhà họ Trương đều hiểu các ông trùm từ Hoài Bắc tới đây không phải là để chúc thọ, mà là tới để bảo vệ gia đình Phương Thủy Y.

Chỉ có điều mọi người không hiểu, rốt cuộc Phương Thủy Y có tài năng gì mà có thể làm nhiều người Hoài Bắc tới đây như thế, chẳng lẽ bọn họ thích cô ta.

Sao có thể như thế được?

Cả đám lắc đầu cười, bất cứ ai trong số những người này đều đáng tuổi bố Phương Thủy Y, hơn nữa tuy rằng Phương Thủy Y cũng xinh đẹp, nhưng những ông trùm này có ai là chưa nếm thử của ngon vật lạ, có kiểu phụ nữ nào chưa từng chơi?

Nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra, cả đám dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao bọn họ chỉ cần kết quả là đủ rồi.

Ngay cả bà cụ nhà họ Trương cũng bắt đầu có ý định bảo vệ gia đình con gái mình. Có nhà họ Trương và những ông trùm đang có mặt ở đây, chỉ cần Trương Trần chịu cúi đầu thì chắc chắn nhà họ Hàn sẽ không làm khó quá mức. Một là sẽ thể hiện khí khái của nhà họ Trương bọn họ, hai là có thể trở thành bạn với Triệu Chí Hào.

Suy cho cùng thì lợi ích vẫn là trên hết.

Ngược lại, sắc mặt của những người nhà họ Trương như Trương Thông, Trương Lập đều khá khó coi.

Nếu gia đình Trương Quốc Hồng phát lên, bọn họ có được sống yên không?

Là anh chị em ruột thịt, bọn họ cũng xem như hiểu biết con người Trương Quốc Hồng, người phụ nữ này mà phát lên, chắc chắn bà ta sẽ chèn ép và trả thù bọn họ.

Thế là mỗi người một suy nghĩ riêng, chỉ có Trương Thiên Lỗi là mang vẻ mặt phức tạp, anh ta cũng không thể ngờ trước được kết quả này!

"Ha ha, chú Triệu, chú em từ xa tới đây làm khách, đừng khách sáo đấy nhé, cả ông chủ Tôn nữa, chúng ta cạn một ly nào!"

Ông cụ Trương cười ha ha, tâm trạng rất khoan khoái. Sau khi những người này đến, bà cụ nhà họ Trương cũng ngậm miệng lại, sao ông ta lại không vui cho được? Hơn nữa chắc hẳn mục đích của những người này cũng giống ông ta.

Nhìn Phương Thủy Y được tung hô như thế, lòng ghen ghét như ăn mòn trí óc cả đám, nhất là

Trương Hạo và Trương Yên.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng hô to, còn chưa thấy bóng quần gia đâu thì đã nghe thấy tiếng rồi.

"Gia chủ, Hàn Minh Hà dẫn những người khác trong gia tộc tới!"

"Mời bọn họ vào!", lúc này trông ông cụ Trương rất bình tĩnh.

"Vâng", quần gia đáp lời rồi vội vàng ra ngoài. Đám người nhà họ Trương lấp lóe đôi mắt. Chỉ cần chờ xem trong vụ tranh chấp này bên nào sẽ thắng thế, nếu bên Phương Thủy Y thắng thế, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận.

Chẳng bao lâu sau, một tiếng cười to vọng tới, một người đàn ông trung niên sỏi bước vào nhà, ông ta cầm theo một chiếc hộp gấm, nói bằng giọng to rõ: "Ông cụ, Hàn Minh Hà đến đây chúc thọ ông!"

Sau đó, Nam Kim Cương của nhà họ Nam và những gia chủ khác cũng lên tiếng chúc mừng.

"Ha ha, Minh Hà, Kim Cương, cả đám Đại Hoàng nữa, tới đây ngồi mau lên!", ông cụ Trương cười ha ha chào hỏi cả đám, bà cụ nhà họ Trương thì chẳng nói câu gì, thờ ơ quan sát tình thế.

"Ha ha, ông khách khí quá, cứ để chúng tôi tự nhiên là được!", đám Hàn Minh Hà cười rồi liếc nhìn những người trong phòng khách, sau đó đôi mắt hơi thay đổi, nhưng rồi nhanh chóng bình thường trở lại.

"Ha ha, ông này, mối quan hệ giữa hai gia đình chúng ta khá thân thiết, tôi cũng không che che giấu giấu nữa, lần này ngoài việc tới chúc thọ ra chúng tôi còn tới để xin một lời giải thích!"

Hàn Minh Hà nói tiếp: "Tôi nghe thằng con tôi nói rằng Phương Thủy Y và Trương Trần nhà các ông lừa bọn họ hơn một tỷ, không biết chuyện này có phải sự thật không?"

"Ồ? Có chuyện ấy sao? Để tôi hỏi xem, nếu là sự thật thì chắc chắn tôi sẽ không tha cho chúng nó, bắt chúng nó phải trả đủ số tiền ấy!"

Ông cụ Trương nói với vẻ mặt hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn sang Trương Trần, còn Phương Thủy Y thì bị ông ta phớt lờ.

Mặc dù ông ta mới gặp Trương Trần một lần, chưa nói chuyện nhiều với nhau, nhưng ông ta có thể nhìn ra được tài ăn nói của Trương Trần hơn đứt Phương Thủy Y.

Trương Trần nói một cách thản nhiên: "Hộp đồng giấy trắng mực đen, có

hiệu lực pháp luật, sao lại nói là lừa được? Chẳng lẽ tôi lấy dao kề cổ bắt bọn họ viết giấy nợ và hợp đồng à?"

Sắc mặt của Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương

đều rất khó coi, nói u giải thích thế nào về chuyện cậu thắng liên tiếp năm ván, hơn nữa ngựa đã học máu mà vẫn có thể chạy được, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn?"

"Thứ nhất, ngựa học máu là do các người chơi xấu, chuyện này tôi không nói nhiều nữa. Thứ hai, sở dĩ tôi thắng là bởi vì các người bất tài, dám chơi dám chịu, chuyện này có gì để nói?", Trương Trần chậm rãi giải thích.

"Vớ vẩn, Trương Trần, chỉ cần là người thì đều biết đó là chuyện không thể!", Hàn Đông Vũ đứng sau lên tiếng chửi mắng.

Chương 184: C184: Đúng là không có nghĩa khí chút nào

"Minh Hà, ông xem có phải trong chuyện này có hiểu lầm gì hay không? Cùng lắm thì tôi sẽ bảo bọn họ trả tiền lại, đừng ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta", ông cụ Trương cũng mỉm cười nói.

Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương hừ lạnh một tiếng, bọn họ thừa biết ông cụ Trương đã biết chuyện rồi, bây giờ vờ vịt như vậy thì khác gì coi bọn họ là một lũ ngốc.

"Ông cụ, người khôn không nói chuyện mập mờ, nếu đám Hàn Đông Vũ thua thì bọn tôi sẽ chẳng có gì để nói, nếu Trương Trần và Phương Thủy Y dùng thủ đoạn nào đó để bịp bợm thì bọn tôi sẽ phải điều tra rõ ràng!"

"Để không làm ảnh hưởng tới thể diện của chúng ta, tạm thời cứ để tiền ở chỗ các ông, còn người thì tôi phải đưa đi điều tra!", Hàn Minh Hà nói.

"Ha ha, ông đây là ông Hà đúng không? Ông luôn miệng nói Trương Trần bịp bợm, bây giờ còn muốn bắt người đi, vậy chúng cứ đâu? Chắc không phải y vào thế lực của nhà họ Hàn các ông rồi tùy tiện phán tội, sau đó coi trời bằng vung đấy chứ?", Tôn Khuê Sơn cười ha ha nói.

Ngay sau đó Triệu Chí Hào cũng gật đầu, nói: "Các ông vẫn nên điều tra kĩ càng, đưa ra chứng cứ xác thực rồi hãy nói, nếu không, chúng tôi cũng không phải kẻ dễ bắt nạt đâu!"

"Đúng thế, xin hãy đưa ra chứng cứ..., những người theo Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào tới cũng đồng loạt lên tiếng hùa theo.

Ngay lập tức, một nửa Hoài Bắc cùng đứng ra nói thay cho Trương Trần và

Phương Thủy Ý, khiến Hàn Minh Hà nhíu chặt lông mày.

Hàn Đông Vũ đã nói với ông ta rằng cứu viện của Trương Trần tới rồi, nhưng ông ta không ngờ lại là một nửa Hoài Bắc, trong số đó còn có cả Triệu Chí Hào - người đang nổi như cồn hiện nay.

"Ông đây là ông Triệu Chí Hào, quản lý tập đoàn Triệu Thị và tập đoàn Mạt Lâm ở Hoài Bắc đúng không?"

"Chẳng lẽ các ông cũng muốn nhúng tay vào?", Hàn Minh Hà trầm giọng hỏi.

Đám người Nam Kim Cương đồng loạt nhìn về phía Triệu Chí Hào. Mặc dù tập đoàn Mạt Lâm có tiềm lực rất lớn, bọn họ mà tách lẻ ra thì cũng không dám đắc tội, nhưng có nhà họ Hàn dẫn đầu, bọn họ chẳng e sợ Triệu Chí Hào.

Người nhà họ Trương cũng đổ dồn ánh mắt về phía Triệu Chí Hào, mặc dù ngay từ đầu bọn họ đã biết đám Triệu Chí Hào tới là để chống lưng cho Trương Trần và Phương Thủy Ý, nhưng bây giờ chuyện này thật sự xảy ra, đối mặt với những gia tộc tỉnh An Hoa, muốn chống lại bọn họ cũng cần dũng khí khá lớn.

"Ha ha", Triệu Chí Hào bỗng nở nụ cười, ông ta nói: "Không hẳn là nhúng tay vào, chỉ có điều tôi đã nhận sự ủy thác của người khác, nếu không đưa ra chứng cứ xác thực thì các ông không đưa người đi được đâu".

"Cái gì? Triệu Chí Hào nhận ủy thác của người khác nên mới tới đây? Ở Hoài Bắc còn có ai có thể sai sử được ông ta?", một người trong nhà họ Trương lập tức nói một cách ngạc nhiên.

"Còn là ai được nữa, dùng mộng nghĩ cũng biết.

Mặc dù Triệu Chí Hào đang quản lý tập đoàn Mạt Lâm, nhưng chỉ cần điều tra sơ qua là sẽ biết đằng sau Triệu Chí Hào vẫn còn người khác, người đó

mới là ông chủ thật sự của Mạt Lâm!", có người đáp lời.

"Trời ạ, gia đình Phương Thủy Y gặp vận may gì thế này...".

Sắc mặt của đám Hàn Minh Hà cũng rất khó coi, ngay trên địa bàn của bọn họ mà một người từ Hoài Bắc tới lại nói rằng bọn họ không thể đưa người đi được?

"Anh Hàn này, vụ này phải xử thế nào đây?", nhìn thấy tình huống này, mấy người Nam Kim Cương cũng không đưa ra quyết định được.

Hàn Minh Hà lắc đầu, bọn họ không ngờ Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn lại tới đây, hiện tại ai chẳng biết tiềm lực của tập đoàn Mạt Lâm, nhà họ Hàn bọn họ cũng không muốn đắc tội.

"Đợi một lát sao xem, bây giờ tôi cũng không quyết định được", Hàn Minh Hà nói.

"Chờ ai?", mấy người Nam Kim Cương hỏi.

"Bố vợ của anh Cả tôi", Hàn Minh Hà nói chậm rãi.

Trương Thiên Lỗi đã báo trước với Hàn Đông Vũ, Hàn Đông Vũ đã nói với ông ta là cứu viện của Trương Trần tới, vậy nên để chắc chắn, ông ta đã kể lại cho anh Cả của mình biết, đây không phải là chuyện tiền nong nữa rồi.

Con cháu nhà bọn họ bị một thằng nhóc tới từ vùng khác thắng mất nhiều tiền như thế, còn thắng kỳ lạ như vậy, nếu cho qua chuyện này thì bọn họ biết giấu mặt vào đâu?

Đương nhiên, tất cả còn phải xem bên nào có thế hơn. Nếu Triệu Chí Hào không tới, dựa vào nhà họ Hàn, nhà họ Nam, nhà họ Hoàng và mười mấy gia tộc lớn nhỏ khác, kiểu gì nhà họ Trương cũng phải cúi đầu, nhưng tình huống hiện tại lại khác.

Vẻ mặt của đám Nam Kim Cương trở nên ngưng trọng, họ ngạc nhiên nói: "Là người đó hả?"

Hàn Minh Hà gật đầu, nhà họ Hàn bọn họ có thể vượt mặt những gia tộc khác, không thể không kể đến công lao của bố vợ anh Cả ông ta, bao nhiêu con đường đều do bố vợ của anh Cả khơi thông, ngay cả ở thủ đô, bố vợ ông ấy cũng có quyền lên tiếng nhất định.

Có ông ấy chống lưng, những người này chỉ là con kiến mà thôi.

Ở đằng sau, Trương Thiên Lỗi nhìn Hàn Đông Vũ một cái, Hàn Đông Vũ gật đầu nhẹ, chỉ trao đổi bằng mắt rồi lại tỏ ra như không quen biết nhau.

Vốn dĩ bọn họ chẳng phải bạn thân, nói rằng mối quan hệ của các gia tộc này khá tốt thì cũng chỉ là trong tình huống không có xung đột về lợi ích, mà người thôi thúc anh ta bắt tay với Hàn Đông Vũ chính là Trương Trần - cái gai trong mắt của cả hai người họ.

Lúc này, bên ngoài bỗng vọng tới tiếng cười to, nghe có vẻ khá già dặn. Đám Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương mừng như mở cờ, người nhà họ Trương cũng nhìn về phía cửa.

Một ông lão khá đứng tuổi sải bước vào trong. Ông ta mặc sườn xám nam, bện tóc đằng sau gáy, có dáng vẻ khá phóng khoáng. Trên khuôn mặt già cả nhăn nheo là một đôi mắt sắc bén, khiến mọi người không dám coi thường.

"Chú!", Hàn Minh Hà cất tiếng gọi, đám Nam Kim Cương cũng vội vàng chào hỏi một cách cung kính.

Ông cụ thản nhiên gật đầu rồi đi vào phòng khách, nhìn ông cụ Trương rồi cười nói: "Trương Khánh Long, ông tổ chức việc vui mà không nói với tôi gì cả, đúng là không có nghĩa khí chút nào!"

Chương 185: C185: Minh ninh đang trên đường đến đây rồi ạ

“Ông Mạc, ông nói đùa rồi, mời vào”, ông cụ Trương sắc mặt biến đổi, nói.

“Bố ơi, người này là ai vậy?”

“Mẹ, cái lão già này là ai thế, sao bố phải khách khí vậy?”

Mọi người trong nhà họ Trương, có người thì nhìn về phía bà cụ Trương, có người thì nhìn về phía đám Trương Thông, Trương Lập.

Sắc mặt bà cụ Trương biến đổi, vì người đó tên là Mạc Khai Sam. Bà hắng giọng giải thích: “Năm đó, khi mà Mạc Khai Sam còn làm mưa làm gió thì đám con cháu nhà họ Trương vẫn chưa ra đời, thế nên các con không biết là phải rồi. Năm đó ông ta có sức mạnh đến nỗi khiến cả tỉnh An Hoa phải run rẩy. Nhà họ Hàn có được quy mô như ngày nay là có liên quan đến ông ta đó”.

“Sau này, ông ta đến thủ đô. Trải qua một thời gian vật lộn, cuối cùng ông ta cũng có chút danh tiếng ở đó. Nếu như ông ta cố tình muốn tìm lại uy phong năm xưa thì nhà họ Trương không xong đâu, thậm chí cả Hoài Bắc cũng thế...”

“Gì cơ? Người này ghê gớm vậy sao ạ?”, đám Trương Hạo thấy kinh ngạc vô cùng, trong ánh mắt không che giấu nổi niềm vui. Trương Thiên Lỗi ở phía sau nghe thấy thì lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Hàn Đông Vũ của nhà họ Hàn cũng không khiến anh ta thất vọng. Anh ta

muốn xem, lần này Trương Trần sẽ đảo ngược tình thế kiểu gì. Tập đoàn Mạc Lâm thì đã làm sao, trong mắt Mạc Khai Sam thì vẫn còn kém lắm.

“Ha ha! Ông Mạc, mời ông ngồi, tại tôi thấy ông bận quá nên đâu dám quấy rầy ông”, ông cụ Trương với nụ cười khổ, hiển nhiên ông ta cũng hiểu lần này chắc khó đỡ lắm đây.

“Được rồi! Đừng nói nhiều lời nữa, tôi mang đến bình rượu ngon, chúng ta uống một chén đi”, Mạc Khai Sam cười rồi cầm chén lên, bắt đầu rót rượu.

“Ày, cậu Hàn, các cậu đều đến chúc thọ mà, đứng làm gì, ngồi xuống cả đi chứ? Phải chăng lão Trương có ý làm khó các cậu bắt các cậu phải đứng hả?”, Mạc Khai Sam dường như phát hiện ra gì đó, sau đó hỏi có chút không vui.

“Hay lắm... Kịch hay bắt đầu rồi đây”, mọi người trong nhà họ Trương đã hiểu được lão già búi tóc trước mặt mình là ai và cũng hiểu được mục đích người ta đến đây làm gì rồi.

Vừa nhắc đến Hàn Minh Hà, ông ta cũng không phải kẻ ngốc, lúc này nói với vẻ mặt khốc mỉa: “Chú ơi, Phương Thủy Y và Trương Trần lừa của con cháu hơn một tỷ, chúng cháu đến để điều tra nhưng bị ngăn lại...”

Hàn Minh Hà thêu dệt thêm rồi nói lại mọi chuyện, cuối cùng nhắm đến Triệu Chí Hào: “Nhưng ông chủ Triệu nói chúng cháu không đủ chứng cứ nên không bắt người này đi được”.

“Ồ? Còn có chuyện như vậy sao?”, Mạc Khai Sam nói với vẻ không vui: “Ông Trương! Chuyện này ông không giải thích gì với tôi sao?”

“Ông Mạc! Tôi tin rằng trong chuyện này có gì đó hiểu nhầm. Tôi đã trách mắng chúng nó rồi, chỗ tiền đó nên trả lại kiểu gì thì trả lại thôi. Trẻ con đùa giỡn chút ý mà, chúng ta quan tâm làm gì. Sau chuyện này tôi nhất định sẽ bảo chúng nó đến tận nhà họ Hàn để chuộc lỗi”, Trương Khánh Long cười, nói.

Đám người Hàn Minh Hà nghe thấy vậy thì cười lạnh không ngừng. Lời này đúng là khác hoàn toàn với ban nãy. Xem ra đứng trước mặt bố vợ của anh trai mình, lão già nhà họ Trương không là cái gì sất.

Đám người Hàn Đông Vũ thì thần sắc phấn chấn. Ban đầu thì họ mắt mặt vô cùng nhưng lần này thì phải đòi về gấp mười, gấp trăm lần.

Mạc Khai Sam đến đây vì việc này, làm sao có thể vì mấy lời của Trương Khánh Long mà bỏ qua được. Ông ta cười, nói: “Lão Trương! Chúng lớn cả rồi, sao lại coi là trẻ con được. Hơn nữa, đây rõ ràng là trò lừa bịp”.

“Hàn Minh Hà Gọi điện thoại cho em trai cậu đi, bảo nó dẫn người đến bắt người đi điều tra xem”, Mạc Khai Sam quay đầu lại dặn dò.

“Chú ơi, cháu gọi rồi ạ, Minh Ninh đang trên đường đến đây rồi ạ”, Hàn Minh Hà nói.

“Minh Ninh”, mọi người nghe thấy thì sắc mặt co rúm lại. Trong ba anh em nhà họ Hàn thì con thứ hai cũng chính là Hàn Minh Hà là người bắt tài nhất nhưng vẫn có thể quản được nhà họ Hàn. Còn con cả là con rể của Mạc Khai Sam, hiện giờ đang làm ở bên ngoài để giúp nhà họ Hàn mở ra cục diện. Còn con thứ ba chính là Hàn Minh Ninh đang nắm trong tay lực lượng của cục cảnh sát.

Chương 186: C186: Không sao đâu ạ

Điều đó có nghĩa là, chỉ cần bị bọn họ bắt đi thì bất luận là chân tướng sự thật có như nào thì vì thể diện, cứ coi như Trương Trần và Phương Thủy Y. nhận tội danh lừa gạt rồi thì cũng khác nào bị rơi xuống tầng địa ngục, những tháng ngày sau này cũng khó sống. Mà không nhận tội thì với thủ đoạn của nhà họ Hàn, hai người trẻ tuổi đó có chịu được không?

Cảnh tượng trước mắt có thể nói là không cứu vãn được rồi. Theo như lời Mạc Khai Sam nói thì mọi thứ dường như có kết cục đã định, đến cả ông cụ Trương lúc này cũng ngán ngẩm thở dài.

Ông ta đâu có biết, Mạc Khai Sam nói đến chúc mừng nhưng thực chất là đến bắt người.

Bà cụ Trương giờ đây cũng không còn do dự gì nữa. Nếu như cục diện đã rõ như vậy, nhà họ Hàn cũng không chịu nể mặt thì nhà họ Trương cũng không còn cách nào khác nữa. Bà ta ngay lập tức lên tiếng: “Ông lão à! Còn không mau nghe lời ông Mạc đi, tôi khuyên ông từ lâu rồi mà”.

“Cút đi cho tôi”, sắc mặt Trương Khánh Long khó coi, lớn tiếng trách mắng. Đến lúc này rồi mà bà già chết tiệt này còn gây rối thêm nữa. Ngoài việc khiến ông ta thấy ghê tởm thì không còn được tác dụng gì nữa.

“Ông Mạc đúng là oai thật đó. Cục cảnh sát là nhà ông mở ra sao, ông nói bắt người là bắt được luôn chắc, chúng cứ đâu?”, lúc này Triệu Chí Hào cũng bắt chập lên tiếng nói.

Ông ta và Trương Trần sớm đã cùng buộc chung một sợi dây rồi, có vinh thì cùng vinh, có bại thì cùng bại, ông ta không còn lựa chọn nào nữa, chỉ có

thể tiến về trước thôi. Kể cả tiến về trước, biết Mạc Khai Sam là người như nào thì đã làm sao?

Tôn Khuê Sơn do dự một hồi lâu, bàn tay ông ta hơi có chút run rẩy. Khi Triệu Chí Hào lên tiếng thì ông ta cuối cùng cũng quyết tâm nói thẳng luôn: “Nếu nói như vậy thì nhà họ Tôn chúng tôi cũng muốn bắt người. Chúng tôi nghi ngờ người nhà họ Hàn ăn cắp của tôi mười tỷ”.

Điên rồi, điên cả rồi, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ban nãy không nghe thấy có người giới thiệu thân phận của Mạc Khai Sam sao? Rốt cuộc họ lấy đâu ra dũng khí dám đối đầu như vậy?

Người nhà họ Trương nhìn về hai ông trùm của Hoài Bắc rồi lại nhìn về phía Trương Trần, hoàn toàn là đáng vẻ thương hại. Trước mặt Mạc Khai Sam, đám người này căn bản không có tác dụng gì. Thậm chí, người ta còn không biết họ là ai nữa.

“Hỗn láo! Triệu Chí Hào! Ban nãy ông ả nói với tôi như vậy thì đã đành nhưng ông phải biết chú Mạc là ai chứ? Lại còn dám vu khống chúng tôi nữa?”, Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương tức đến nổi mặt trắng bệch rồi lớn tiếng quát mắng.

Hàn Đông Vũ có Mạc Khai Sam chống lưng nên rất muốn nhảy lên đánh cho Tôn Khuê Sơn một trận về tội vu oan cho ông ta.

Sắc mặt Mạc Khai Sam cũng không dễ coi cho lắm, đến Trương Khánh Long của nhà họ Trương cũng không dám nói năng với mình như vậy. Nhưng hiện giờ, hai tên bề bệch dưới này lại dám làm như vậy với mình?

“Tôi chỉ có nào nói vậy thôi, cũng không phải là làm gì họ mà chỉ là dẫn về điều tra thôi, từ lúc nào lại trở thành việc riêng của tôi vậy? Hơn nữa, anh nói nhà họ Hàn lấy cắp của anh mười tỷ, ả nói ba hoa quá chăng?”, Mạc Khai Sam quát lớn, hỏi.

“Ít nhất là chúng tôi cũng không trực tiếp bắt người. Nếu như ông Mạc

không có chứng cứ mà vẫn cố dẫn người đi, kể cả chúng tôi không có đủ sức thì vẫn sẽ không để các người muốn làm gì thì làm đâu”, Triệu Chí Hào bất chấp hết, lúc này lao ra nói.

“Hừm! Tôi muốn xem các anh sẽ làm thế nào?”, Mạc Khai Sam hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là lửa giận bùng bùng rồi. Ông ta cũng không muốn giải thích gì nhiều, sức mạnh chính là tất cả.

Triệu Chí Hào thở dài một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trương Trần. Dựa vào ông ta và Tôn Khuê Sơn thì khuấy động cả Hoài Bắc lên cũng được. Nhưng ở đây, ở trước mặt Mạc Khai Sam thì đúng là chưa đủ sức.

“Ha hail Ông Mạc, chén rượu này của ông đúng là tôi uống không nổi rồi. Nếu đã muốn bắt người thì hãy đợi phía cục cảnh sát đến rồi tính tiếp. Trước lúc đó, nhà họ Trương chúng tôi không muốn nhìn thấy các vị, các vị hãy nghĩ kỹ đến tội danh tụt ý đột nhập vào nhà dân nhé”.

Sắc mặt của ông cụ Trương giờ đây cũng trầm xuống, đã đến nước này thì thật sự không còn là vấn đề tiền nữa rồi, mà nó liên quan đến thể diện nửa đời của họ. Nếu ông ta đã không có thực lực như người khác thì ông ta nhận nhưng không đến mức cứ phải cười trừ với họ.

“Cái lão già chết tiệt này nói cái gì vậy, ông Mạc đã nói thế rồi. Chỉ là điều tra chút thôi, ông mau câm miệng lại đi”, bà cụ Trương vội can ngăn Trương Khánh Long.

Đám người Trương Thông, Trương Lập cũng vội phụ họa vào. Ai cũng có thể nhìn ra, bên nhà họ Hàn quá mạnh, nếu thế cục đã định thì nhà họ Trương không nhất thiết phải gây chuyện với họ.

“Ha ha! Ông Mạc! Ông đừng trách nha, ông lão nhà tôi hồ đồ quá. Ông ngồi đây đi ạ”, bà cụ Trương khách khí nói.

“Không sao”, Mạc Khai Sam khoát tay, nói: “Lão Trương kia, hà tất phải thế. Trương Trần đâu phải người nhà họ Trương, hà tất phải làm mất thể diện

của hai chúng ta”.

“Nói nhiều cũng vô ích, ông Mạc cũng nên bớt lên tiếng đi, tuổi cao rồi ít nói đi thì hơn, nếu không một ngày nào đó không nói được nữa đâu”, Trương Khánh Long cười lạnh nói.

Lần này, người nhà họ Trương đúng là sốt ruột quá rồi. Thấy bà cụ Trương ra hiệu, đám Trương Thông Trương Lập vội lên trước. Xem chừng muốn khiêng Trương Khánh Long vào nhà sau để tránh lát nữa sẽ xảy ra kết cục không hay.

“Đám súc sinh, tao xem chúng mày muốn tạo phản sao?”, Trương Khánh Long giơ tay tát mạnh lên rồi quát: “Một đám chỉ biết tranh đấu trong nhà, chẳng trách nhà họ Trương rơi vào tay các người không có phát triển gì”.

Một câu nói thôi mà ông cụ Trương mắng cho đám Trương Thông Trương Lập đỏ mặt tía tai, còn ông ta thì tức đến nổi ôm ngực thở dốc.

Chuyện có kết cục đã định, ông ta có tức giận thế nào cũng không cứu vãn được, trừ khi cả nhà họ Trương đều đứng lên.

Ông ta nhìn về phía Phương Thủy Y với vẻ áy náy, nói: “Cháu gái! Đây là lần đầu tiên ông ngoại ra mặt giúp cháu, nhưng xem ra hiệu quả không lý tưởng cho lắm, hơn nữa đám người này của Hoài Bắc cũng không có tác dụng gì rồi....”.

“Ông ngoại”, Phương Thủy Y nước mắt lưng tròng gọi ông của mình.

“Haiz”, Trương Khánh Long đáp lại một tiếng, sau đó nhìn về phía Trương Trần, nói với vẻ áy náy và xấu hổ: “Cậu nhóc! Thật ra tôi vẫn rất ưng cậu.

Nhưng có một việc tôi muốn nhờ cậu, lát nữa cậu cố gắng chống chọi lại, chứ tôi đã thật sự bất lực rồi”.

“Không sao đâu ạ”, Trương Trần cười một tiếng, ánh mắt nhìn về Mạc Khai

Sam, sau đó lướt qua đám nhà họ Hàn và nhà họ Nam. Anh tùy ý nói một câu: “Hôm nay Trương Trần tôi sẽ ngồi ở đây, tôi muốn xem, ai có thể bắt tôi và ai dám bắt tôi?”

Lời nói vừa dứt thì cả gian phòng đều thốt lên tiếng kinh ngạc.

Tên Trương Trần này điên cuồng quá rồi, hấn dựa vào đâu mà nói câu này, hấn có tư cách gì?

Chương 187: C187: Họa chẳng phải do mây gây ra sao

Mọi người đều nhìn Trương Trần với ánh mắt khó tin, sao hắn lại dám nói là không có ai dám đưa hắn đi?

Hàn Đông Vũ không kìm nổi mà bật cười thành tiếng, nói: “Tên vô dụng này, không biết anh lấy đâu ra dũng khí đó? Hay là nhà họ Trương cho anh?”

“Chuyện này không liên quan gì đến nhà họ Trương chúng tôi”, ông cụ Trương vội nói.

“Đúng thế, chuyện này là Trương Trần tự gây nên”, đám Trương Thông lập tức phụ họa vào.

Ông cụ Trương với sắc mặt phức tạp nhìn Trương Trần. Ông ta cũng rất muốn hỏi “Chàng trai trẻ, cậu lấy đâu ra dũng khí lớn đến thế?”

Chỉ có ánh mắt Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn là sáng quắc lên. Lần trước ở Hoài Bắc, sở dĩ Triệu Chí Hào nhận thua là vì có người từ thủ đô đến chặng. Nếu như mối quan hệ giữa Trương Trần và nhà họ Mạc ở thủ đô không tồi, vậy thì ai thắng ai thua thật sự khó nói.

Nghĩ đến đây, trong lòng hai người bỗng thấy nhẹ nhõm hơn, dù sao thì Trương Trần cũng không thể hoàn toàn mong đợi vào họ.

“Thằng vô dụng này, bị nó hại chết rồi, đến lúc này rồi mà nó vẫn còn ở đây nói linh tinh thì có tác dụng gì?”, Trương Quốc Hồng không kìm nổi, nói.

Những người khác cười như không cười nhìn về phía Trương Trần. Bọn họ muốn nhìn xem Trương Trần có tài cán gì khi mà ông cụ Trương đã nói thẳng là bất lực rồi. Đặc biệt là Trương Thiên Lỗi, anh ta nheo mắt lại dường như không rời mắt khỏi Trương Trần. Nếu như nói đến việc quan tâm đến thân phận của Trương Trần thì có lẽ anh ta là người quan tâm nhất.

Nhưng chỉ dựa vào thân phận ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm thì không đủ để Mạc Khai Sam phải kiêng kị.

“Gia... Gia chủ.... Bên ngoài có xe cảnh sát đến..”, quản gia hoảng loạn chạy vào, trong lời nói chứa đầy sự sợ hãi. Ông ta không nghĩ là hàng xe dài với ánh đèn lấp lánh kia đến đây để chúc thọ.

“Hừm! Nhất định là chú Ba đến rồi. Này nhóc, tôi muốn xem anh làm thế nào để không bị đưa đi?”, Hàn Đông Vũ lúc này hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Lời của gã vừa dứt thì chỉ thấy một người đàn ông trung niên hơi béo lớn bước đi vào. Lúc nhìn thấy Mạc Khai Sam thì thấp giọng nói: “Chú Mạc...

“Ừm! Bắt người đi”, Mạc Khai Sam thản nhiên nói.

“Cháu hiểu rồi”, người này chính là con thứ ba của nhà họ Hàn, tên là Hàn Minh Ninh. Ông ta quát lên: “Người đâu, dẫn đi cho tôi”.

“Rõ!”, người đi theo sau lưng ông ta lập tức lên trước bắt người.

Lúc này, bên ngoài lại có một đám người áo đen bước vào, vây chặt Trương Trần ở giữa, ai cũng không chen vào được, trừ khi đuổi bọn họ ra.

Người nhà họ Hàn và người nhà họ Trương đều nhìn nhau, rõ ràng đây không phải là người của bọn họ. Chỉ thấy Tôn Khuê Sơn cười khở đứng ra, đám người này là ông ta gọi từ chỗ Tôn Khuê Minh đến.

Ban nãy ông ta còn do dự có nên ra tay không nhưng Triệu Chí Hào như ở phía sau tăng sức mạnh cho ông ta. Hơn nữa ông ta cũng biết Trương Trần

và nhà họ Mạc ở thủ đô có chút quan hệ nên mới cần rằng thông báo cho người ở bên ngoài.

“Ha ha! Người của cục cảnh sát đến bắt người thì tôi không có gì để nói. Tôi chỉ muốn hỏi, thứ nhất là lệnh bắt người đâu, thứ hai là tội danh đã đủ chứng cứ chưa?”, Tôn Khuê Sơn bắt cháp nói.

“Ông làm như này là muốn ngăn cản tôi thi hành công vụ?”, Hàn Minh Ninh sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng hỏi. Đây là tỉnh An Hoa, là địa bàn của bọn họ. Đừng nói là điều người ở chỗ Tôn Khuê Sơn đến mà ngay cả Tôn Khuê Minh đến thì cũng không giải quyết được.

“Không dám”, Tôn Khuê Sơn tất nhiên không dám thừa nhận tội danh này. Ông ta nói lại một lần nữa câu nói ban nãy, ý tứ rất đơn giản, bắt người thì được nhưng phải lôi các thủ tục ra cho mọi người xem.

Nhất thời, hai bên cứ giăng co như vậy. Hàn Minh Ninh đến vội nên không mang theo nhiều người lắm, nếu đếm số người thì không thể so với số lượng Tôn Khuê Sơn đã chuẩn bị sẵn.

“Không phải, tôi chỉ thấy buồn bực, Trương Trần và Phương Thủy Y rốt cuộc là ai mà không để lại cho họ đường lui nào vậy?”

“Đúng là lợi hại thật. Đây đâu phải là không để lại đường lui, đây hoàn toàn là cứng đầu ý chứ. Dẫn người đến ngăn người của cục cảnh sát thi hành công vụ, đúng là ăn gan hùm mật gấu mà”.

Người của nhà họ Trương nhìn thấy cảnh này thì có chút sợ hãi. Đám người này thì nhà họ Trương có thể điều đến được nhưng không có ai dám làm thế này cả, hơn nữa Tôn Khuê Sơn là người ở nơi khác mà lại dám trực tiếp làm thế. Không nói chuyện khác, chỉ nói riêng về độ to gan đã đủ khiến họ khâm phục rồi.

“Tránh ra đi”, Trương Trần lúc này mới lên tiếng, khoát khoát tay, đám người mặc áo đen mới tránh ra.

“Cảnh sát Hàn! Ông chắc chắn muốn mời tôi vào đồn sao? Mời thần dễ nhưng tiễn thần khớ nha. Ông phải nghĩ cho kỹ đấy”, Trương Trần nhìn Hàn Minh Ninh rồi thản nhiên nói.

“Chú Ba, đừng nghe hắn nói nhiều”, Hàn Đông Vũ ở phía sau lớn tiếng hô lên.

“Câm miệng”, Hàn Minh Ninh lạnh lùng quát: “Họ chẳng phải do mày gây ra sao, quay về tao sẽ đánh gãy chân mày cho mày ngoan ngoãn nằm ở nhà một năm”.

Câu này như khiến Hàn Đông Vũ cứng họng, giờ đây gã mới chau mày nhìn về phía Trương Trần. Ông ta cũng vừa mới đến, trong lúc bọn họ đối kháng với Tôn Khuê Sơn thì mới hiểu được một chút nguyên do và hiểu được chút về người trẻ tuổi tên Trương Trần này.

Chương 188: C188: Có dám đánh cược không

Đám người này ra mặt cho cậu ta, còn bản thân cậu ta lại điềm tĩnh như vậy. Nếu như không phải kẻ điên thì chắc chắn người này có chỗ dựa. Hiển nhiên, ông ta không nghĩ rằng một kẻ điên lại khiến Tôn Khuê Sơn bất chấp tất cả như vậy.

“Đừng nói nhiều nữa, cậu có bản lĩnh hay bối cảnh gì thì nói trực tiếp ra là được”, Hàn Minh Ninh hừ lạnh, nói.

“Ha ha! Nói ở đây không tiện, chúng ta ra ngoài nói được không?”, Trương Trần cười nói.

Hàn Minh Ninh chau mày trầm tư suy nghĩ, sau đó gật đầu. Nếu như Trương Trần có bối cảnh thật sự, vậy thì chuyện này sẽ chuyển lớn hóa nhỏ, hai bên giảng hòa là xong. Nếu như Trương Trần chỉ khoa trương thanh thế, vậy thì ông ta sẽ không khách khí nữa!

Sau khi Trương Trần đi ra ngoài, trong phòng lớn rơi vào trạng thái yên tĩnh. Lúc này những người bề bực con cháu không có tư cách lên tiếng nữa, còn những người lớn thì suy nghĩ xem chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Lúc này, bà cụ Trương đột nhiên đi lên trước khiến mí mắt ông cụ Trương giật giật không ngừng. Chỉ nghe thấy bà ta nói: “Ông Mạc! Nhà họ Trương và nhà họ Hàn cũng quen biết đã lâu, tất nhiên không thể vì mấy người ngoài mà phá hỏng tình nghĩa này. Bọn họ không có bất cứ mối quan hệ gì với nhà họ Trương chúng tôi, các người cứ bắt đi...”.

Bà cụ Trương nói rất thản nhiên, trong lời nói không có chút tình cảm gì, dường như không phải đang nói về người mà là hàng hóa vậy.

Nghe thấy lời này, Mạc Khai Sam mới nở nụ cười, cuối cùng một kẻ biết điều cũng đứng ra rồi. Ông ta cười nói: “Bà Phiền, bà cứ yên tâm, tôi có tính toán cả rồi, chỉ là mấy đứa nhỏ kia quá đáng quá nên tôi nhất định phải điều tra”.

“Vậy mời ông Mạc cứ tự nhiên”, bà cụ Trương gật đầu nói.

Ngay lập tức, ánh mắt bà ta quét nhìn hết người nhà họ Trương, nói đồng dục: “Bắt đầu từ bây giờ Phương Thủy Y không có quan hệ gì với nhà họ Trương chúng ta, Trương Trần thì càng không nói, họ là người của nhà họ Phương ở Hoài Bắc”.

“Mẹ ơi, đừng...Mẹ..”, người suy sụp đầu tiên là Trương Quốc Hồng. Bà ta vội quỳ xuống đất ôm lấy chân bà cụ Trương. Nếu như nhà họ Trương là nơi bảo vệ cuối cùng mà cũng không được thì con gái Phương Thủy Y của bà ta sẽ phải làm sao.

Còn Phương Thủy Y thì thần sắc vẫn thản nhiên, căn bản không có cảm nhận gì lớn lắm. Cô đã quen với việc bị người khác phớt lờ, bị người ta đá ra khỏi gia tộc rồi.

Còn ông cụ Trương thì chau mày lại. Mặc dù đây là cách giải quyết tốt nhất nhưng khiến ông ta rất phản cảm. Trên thế gian quý nhất là chữ Tình, chứ đâu phải là thứ mà tiền bạc và lợi ích có thể so được.

“Phiền Đại Phương, cái nhà này từ lúc nào đến lượt bà làm chủ vậy. Nếu đây là thời cổ đại thì tôi đã viết thư bỏ vợ rồi đá bà ra ngoài rồi”, Trương Khánh Long sầm mặt, quát lớn.

“Trương Khánh Long, ông đừng có giả bộ người tốt ở đây nữa. Ông thử hỏi xem đám con cháu của ông có ủng hộ không, hôm nay tôi phải đưa ra quyết định này”.

Bà cụ Trương cũng rống lên, bà ta làm đều vì nhà họ Trương, bà ta không

nghĩ rằng mình sai. Chẳng qua cũng chỉ là người của nhà họ Phương thôi, đá thì đá đi, bà ta vốn không thích cả nhà đó rồi.

“Thôi, ông bà đừng cãi nhau nữa, không sao đâu ạ”, Phương Thủy Y nói với đôi mắt vô thần. Cô đi về phía trước mặt người nhà họ Hàn rồi nhìn Hàn Đông Vũ nói: “Rất cuộc anh muốn thế nào? Ban đầu anh cố kéo Trương Trần vào cuộc chơi mà”.

“Tôi để các người chơi chứ không phải để các người lừa”, Hàn Đông Vũ lạnh lùng nói, ánh mắt càng lạnh lùng hơn. Nếu không phải ban đầu vì muốn coi Phương Thủy Y làm “đồ chơi thì gã đã không bảo Trương Hạo đưa Phương Thủy Y đến.

“Chúng tôi trả hết tiền lại cho các anh, anh muốn chúng tôi làm thế nào anh mới chịu tha?”, Phương Thủy Y hỏi với giọng cầu xin, dáng vẻ mít ướt đó thật khiến người ta thương xót.

Hàn Đông Vũ cũng thấy động lòng. Nếu như trước đây thì nhất định gã sẽ trực tiếp đưa ra yêu cầu là vui đùa với Phương Thủy Y một tháng. Nhưng hiện giờ đã không còn là chuyện của gã nữa, bố vợ của bác Cả đến rồi, nếu vì một món đồ chơi mà tha cho họ thì chắc gã sẽ bị người nhà đánh chết mất.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hàn Đông Vũ đột nhiên cay độc, quát lớn: “Cút đi, đồ đê tiện...”.

Trong lúc mắng, Hàn Đông Vũ còn giơ tay tát cô một cái. “Bốp”, tiếng tát vang giòn, Phương Thủy Y ngã sấp xuống đất.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhật Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Đồ khốn, mày dám..”, cả ông cụ Trương, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều hét lên cùng lúc.

“Người đâu, đánh phé Hàn Đông Vũ..”, ông cụ Trương và Tôn Khuê Sơn cùng gọi người lên.

Ông cụ Trương làm thế vì thương xót cháu gái, còn Tôn Khuê Sơn là vì hiểu được tính khí của Trương Trần. Sở dĩ ban đầu Trương Thiên Lỗi bị đánh phé là vì đánh Phương Thủy Y mà.

Lần này, sự việc lớn rồi đây, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như này, kể cả Mạc Khai Sam có thể lực lớn đến mấy.

“Tôi xem ai dám?”, khi mọi người định xông lên, Mạc Khai Sam quát một tiếng, còn người mà Hàn Minh Ninh dẫn đến cũng lấy súng ra.

Một trận chiến dường như diễn ra đột ngột.

“Ông Mạc, có dám đánh cược không?”, Triệu Chí Hào lên trước nói.

“Cược cái gì?”, Mạc Khai Sam lạnh lùng nói, hai người đến từ Hoài Bắc này khiến ông ta không được dễ chịu cho lắm.

“Nếu Hàn Đông Vũ của nhà họ Hàn tát Phương Thủy Y một cái, tứ chỉ của gã nhất định phải phé, đánh cược nhà của tôi luôn. Nếu ông thắng thì tôi sẽ dâng hai tay lên, còn nếu ông thua thì chuyện nhà họ Hàn ông đừng hỏi đến nữa, được không?”

Những người khác đều bật cười, căn bản không để ý đến. Chỉ có duy nhất Trương Thiên Lỗi đang ở trong góc suýt nữa cắn nát răng mình, ban đầu anh ta bị đánh phé thế nào, suốt đời này anh ta cũng không quên được.

Chương 189: C189: Sao mà hốt hoảng thế

"Ha ha, vì sao tôi phải cượng với anh?"

Mạc Khai Sam cười khinh thường, nói: "Một con kiến hôi, tôi có thể nghiền chết bất cứ lúc nào!"

"Ồ", Triệu Chí Hào thản nhiên gật đầu, gọi bừa một người tới, nói: "Ra ngoài tìm anh Trương, bảo anh ấy tới đây".

"Vâng", người kia lập tức đáp lời rồi đi ra ngoài.

"Ông chủ Triệu, đây là chuyện riêng của nhà họ Trương chúng tôi, chưa đến lượt ông can thiệp vào đâu nhỉ?", lúc này, bà cụ Trương nói với vẻ mặt đen kịt.

Mấy người Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương cũng nhíu mày nhìn về phía Triệu Chí Hào, nhưng hôm nay bọn họ và Triệu Chí Hào đều phải giải quyết chuyện này cho ra lẽ.

Đòi đánh gãy chân tay Hàn Đông Vũ ngay trước mặt bọn họ, đồng thời còn ngông cuồng đánh cượng với ông Mạc.

Chuyện đã đến nước này, Triệu Chí Hào cũng không định nể mặt những người này. Mặc dù ông ta chỉ là ông trùm ở Hoài Bắc, nhưng những năm qua đã trải qua không ít sóng gió, ông ta lập tức nhìn về Phiền Đại Phương với ánh mắt trào phúng, nói: "Nể mặt bà thì bà biết điều đi, bà tưởng chúng tôi nể mặt nhà họ Trương mới tới đây thật hả?"

"Ông..", Phiền Đại Phương tức đến mức run rẩy cả người, tục ngữ nói đánh người không đánh vào mặt, Triệu Chí Hào lại vả đôm đốp vào mặt bà ta.

Thế nhưng Triệu Chí Hào vẫn chưa nói hết, ông ta tiếp tục nói: "Chẳng phải bà nói Phương Thủy Y không liên quan gì tới các người sao? Vậy bà không tranh thủ đi chuẩn bị quan tài cho cái thân già của bà đi, ở đây góp vui làm gì?"

Chỉ hai câu nói ngắn gọn của Triệu Chí Hào đã khiến đám người nhà họ Trương tức đến mức muốn nhào lên liều mạng, nhưng nhìn những người mà Tôn Khuê Sơn đưa tới, bọn họ chỉ có thể tạm thời dẫn suy nghĩ này xuống.

"Tôi không nói nhiều nữa. trước khi Trương Trần trở về, tôi cũng muốn xem thử ai dám động vào cô Phương!", Triệu Chí Hào cười lạnh một tiếng, sau đó lại ngồi xuống cạnh Tôn Khuê Sơn.

Bên ngoài, ở phía đông vườn hoa, một chàng trai trẻ tuổi và một người đàn ông trung niên đang trò chuyện với nhau, chàng trai trẻ lấy một cuốn sổ đỏ ra khỏi túi trong cửa chiếc áo.

"Cảnh sát Hàn, xem đi", Trương Trần cười nói.

Hàn Minh Ninh nhíu mày, ông ta ăn cơm nhà nước, đương nhiên biết cuốn sổ đỏ này có ý nghĩa gì, thế là ông ta không nói gì thêm, lập tức mở cuốn Sổ ra.

"Người bí ẩn đã thắng Hàn y và làm sôi trào mạng internet một thời gian trước chính là cậu?", nhìn dòng chữ mạ vàng trên cuốn sổ, Hàn Minh Ninh trầm giọng hỏi.

"Đúng thế", Trương Trần gật đầu một cách thản nhiên.

Nhận được câu trả lời, Hàn Minh Ninh bỗng trở nên trầm mặc. Bọn họ phải suy xét đến thân phận này của Trương Trần. Nếu để người ta biết bọn họ đã bắt đi anh hùng chiến thắng Hàn y, e rằng không quá nửa ngày là trên mạng sẽ lòi cổ ông ta ra, giới Trung y cũng sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Nghĩ đến các loại hậu quả có thể xảy ra, Hàn Minh Ninh trầm mặc mất mấy giây, không phải nhà họ Hàn bọn họ không thừa nhận được, mà là có đáng hay không.

Chỉ vì để hả giận mà sẽ mang đến bao nguy cơ: tiềm ẩn cho tương lai.

Sau một hồi do dự, cuối cùng Hàn Minh Ninh cũng gật đầu nói: "Tôi có thể đồng ý với cậu, nhưng bố vợ của anh Cả tôi - ông Mạc Khai Sam, thì khó nói lắm".

Hàn Minh Ninh nói: "Ông ta cực kỳ sĩ diện, nếu vừa rồi các cậu nịnh nọt ông ta, cho dù tôi đưa các cậu đi thì cũng sẽ không đụng tới tính mạng các cậu, cùng lắm chỉ chịu khổ một chút mà thôi, nhưng...".

Hàn Minh Ninh nhìn Trương Trần, Trương Trần cũng hiểu ý ông ta.

"Nếu ông ta không biết điều thì dạy ông ta là được", Trương Trần thản nhiên nói, đôi mắt Hàn Minh Ninh thì hiện lên sự bất mãn.

"Ha ha, thân phận ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm đã đủ chưa?", có vẻ như Trương Trần đã đoán ra suy nghĩ của Hàn Minh Ninh, anh lập tức nói ngay.

"Cậu nói cái gì?", nghe vậy, Hàn Minh Ninh suýt thì nhảy bật lên. Ông ta nhìn Trương Trần với vẻ mặt khiếp sợ, lẩm bẩm nói: "Thảo nào, thảo nào! Vừa rồi tôi còn thấy lạ, không biết đám Triệu Chí Hào lấy cái gan đó ở đâu ra, thì ra là cậu đứng sau chống lưng!"

"Ha ha, thân phận này đã đủ chưa?", Trương Trần cười nói.

Hàn Minh Ninh lắc đầu nói: "Đối với nhà họ Hàn tôi thì đủ rồi, nhưng Mạc Khai Sam thì vẫn chưa chắc, ông ta quen biết rộng hơn cậu tưởng tượng nhiều, tôi cũng sẽ khuyên thêm vài câu".

"Nhưng rất khó, đã mời ông ấy tới mà các ông còn làm mất mặt ông ta, trừ khi áp chế một cách tuyệt đối, nếu không thì ông ta sẽ không dừng lại".

"Không sao", Trương Trần lắc đầu, vốn anh chẳng mong là sẽ ỷ vào thân phận ông chủ của Mạt Lâm để hống hách lộng hành, chỉ có điều đối với những người khác nhau thì phải áp dụng những thủ đoạn khác nhau, nếu không được thì lại dùng một thủ đoạn khác.

Lúc này, một người đi từ phía xa tới. Trương Trần nhận ra người này, là cấp dưới A Thành của Tôn Khuê Minh, từng làm việc cho ông ta mấy lần rồi.

"Sao mà hốt hoảng thế?" "Ông chủ Triệu bảo anh về nhanh lên", A Thành vội vàng nói.

Trương Trần không nói nhiều nữa, nếu không xảy ra chuyện gì thì Triệu Chí Hào đã chẳng sai người tới thúc giục anh.

Nhìn thấy tình hình này, Hàn Minh Ninh cũng vội vàng đi theo.

Trong phòng khách, gia đình Phương Thủy Y trông rất buồn bã, đám người nhà họ Trương khoanh tay đứng nhìn, người do nhà họ Hàn cầm đầu thì tỏ vẻ đắc ý.

Chương 190: C190: Trương trần tôi sẽ đứng ở đây ai có chiêu trò gì thì cứ việc bày ra

"Trương Khánh Long, ông định cố chấp mất khôn thật hả? Nếu chính nhà họ Trương muốn chết thì ông có thể nói một tiếng!", Mạc Khai Sam nhìn Trương Khánh Long với vẻ mặt lạnh lùng.

Triệu Chí Hào thì ông ta chẳng ngó ngang gì tới nữa, nói với họ thì chẳng khác gì nước đổ lá khoai, vậy nên ông ta cũng chẳng thèm nói những lời uy hiếp Triệu Chí Hào nữa.

Đám người nhà họ Trương thì cuống lên, bọn họ không muốn mất cả chì lẫn chài.

Phiền Đại Phương vội vàng nói: "Ông Mạc, xin ông hãy bớt giận, để tôi khuyên ông ấy".

"Lão già, ông muốn vì bọn họ mà hi sinh nhà họ Trương à, ông có thấy then với tổ tông không?", Phiền Đại Phương quay đầu lại quát to với Trương Khánh Long.

"Ông Mạc, tôi đã tuyên bố rồi, Phương Thủy Y không còn là người của nhà họ Trương chúng tôi nữa. Ông yên tâm, chúng tôi nhất định cho ông một lời giải thích về chuyện này".

Mạc Khai Sam lạnh lùng gật đầu.

"Cái nhà họ Trương này là nhà họ Trương của bà hay là nhà họ Trương của tôi?", Trương Khánh Long lạnh lùng hỏi, sự nhẫn tâm của vợ mình khiến ông ngỡ ngàng.

Hơn nữa nhà họ Trương đã chẳng còn mặt mũi gì để bàn nữa rồi, ngay trước mặt mười mấy gia tộc tỉnh An Hoa và người của một nửa Hoài Bắc, nhà họ Trương ông cúi đầu đẩy người nhà ra, e rằng sau này bọn họ sẽ phải khom lưng suốt.

"Bố, mẹ cũng có cái lý của mẹ, bố nghe mẹ một lần đi!", Trương Thông do dự một lát rồi chậm rãi lên tiếng.

Đám con trai con gái của Trương Khánh Long cũng nhao nhao hòa theo.

Cảnh tượng này khiến Trương Khánh Long không nói ra được một chữ nào nữa, không ai nghe lời ông nữa rồi.

"Cô Phương, đây là cơ hội cuối cùng của cô, ông Mạc có lòng khoan dung, cô quỳ xuống nhận lỗi, chắc chắn ông Mạc sẽ không làm khó cô quá mức", bà cụ Trương nói lạnh lùng.

Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng đều trợn tròn mắt, bọn họ nhìn Phiền Đại Phương với vẻ mặt không thể tin được. Phương Thủy Y quỳ trước mặt bọn họ là rất bình thường, nhưng quỳ trước mặt đám người nhà họ Hàn, đây gọi là cái gì? Sỉ nhục người ta sao?

Nhưng lúc này ngay cả ông cụ Trương còn chẳng làm gì được, bọn họ có thể làm gì được đây?

"Sao Trương Trần vẫn chưa về?", Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn cũng sốt ruột lắm rồi, nếu bọn họ còn chen ngang nữa thì sẽ chuốc thêm bao nhiêu thù oán mất.

"Cô còn đứng ngây ra đó làm gì? Quỳ xuống!", Phiền Đại Phương lại thúc giục một lần nữa.

"Quỳ xuống, quỳ mau lên!", những người khác trong nhà họ Trương cũng rồi rít thúc giục, gây sức ép cho Phương Thủy Y. Hiển nhiên, để nhà họ

Trương không phải chịu tổn thất, ai nấy đều quăng hết lương tâm đi rồi.

Cảnh tượng này khiến Triệu Chí Hào nổi giận ông ta nghiến răng nói: "Bà già, bà sẽ phải hối hận!"

"Hối hận? Điều tôi hối hận nhất là đã để đám vong ân phụ nghĩa này vào nhà họ Trương!", bà cụ hừ một tiếng, không dao động chút nào.

Lúc đầu khi Mạc Khai Sam chưa xuất hiện, bà ẵm còn có thể giả vờ cảm động, nhưng tình huống lúc này đã khác rồi.

Phương Thủy Y tuôn trào nước mắt, hiện tại cô chỉ cảm thấy bất lực, không có một ai để dựa vào, ngay cả bà ngoại ruột của cô còn như thế, cô có phản kháng thì cũng làm được gì?

Những người làm đại diện như nhà họ Hàn, nhà họ Hoàng và nhà họ Nam đều sầm mặt không nói câu gì, Mạc Khai Sam cũng đứng thẳng ở đó. Ông ta nhất định phải lấy lại thể diện, chứ không phải là đang làm khó một con nhóc.

"Nếu tôi quỳ, các ông có tha cho gia đình chúng tôi không?", lúc này Phương Thủy Y ngẩng đầu nhìn Mạc Khai Sam, nói từng chữ từng chữ một.

Ý của cô đã rõ lắm rồi, chỉ cần Mạc Khai Sam gật đầu, cô sẽ quỳ xuống ngay.

Thế nhưng Mạc Khai Sam lại lắc đầu, nói một cách lạnh lùng: "Chỉ có thể hứa giữ mạng cho các người, sau đó phải xem biểu hiện của các người".

"Các người thật to gan, tôi chỉ ra ngoài một lát mà dám đụng vào vợ tôi!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo vọng tới. Trương Trần sải bước vào trong, sắc mặt âm u như mực, sát khí ngập tràn trong đôi mắt.

Rồng có vảy ngược, chạm vào sẽ phải chết. Bọn họ có gây hấn với Trương

Trần thế nào thì anh cũng sẵn sàng đón nhận, nhưng lấy một cô gái ra để ra oai phủ đầu thì đúng là hành vi của kẻ tiểu nhân.

Trương Trần bước vào trong, anh nhìn chăm chăm Phiền Đại Phương và nói tiếp: "Nhất là bà! Bà già, bà to gan lắm, hôm nay nể mặt bà có quan hệ máu mủ với vợ tôi nên tôi không đánh bà, nhưng bà phải nhớ lấy, lần này không đánh bà, không có nghĩa là lần sau tôi sẽ tha cho bà!"

"Trương Trần tôi sẽ đứng ở đây, ai có chiêu trò gì thì cứ việc bày ra!"

Trương Trần nói gằn từng chữ một, tay phải của anh ôm lấy Phương Thủy Y, nhìn mấy chục người ở đây mà không sợ hãi chút nào.

Giờ khắc này, ngay cả những người đối đầu với Trương Trần như Hàn Đông Vũ và Trương Thiên Lỗi đều phải thừa nhận rằng Trương Trần rất đàn ông, nhưng như vậy thì có tác dụng gì, sẽ chỉ chết nhanh hơn thôi.

Còn Phương Thủy Y thì chẳng nghĩ gì nữa, cô nép vào lòng Trương Trần, chỉ cảm thấy vô cùng yên tâm.

"Hỗn xược, thằng con hoang, dám láo với mẹ, tao phải chém mày!", bốn anh em Trương Thông, Trương Lập quát lớn, định xông lên quần áo Trương Trần.

Bà cụ thì hô hào gọi người tới đánh chết Trương Trần, bà ta ngần này tuổi rồi, chưa từng bị một thằng oắt chỉ thẳng vào mũi máng như thế.

"Dừng tay lại ngay!", Hàn Minh Ninh đang vội vàng chạy tới, nhìn thấy cảnh này, ông ta cũng đoán ra được rằng đã xảy ra chuyện gì đó trong lúc bọn họ ra ngoài, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chương 191: C191: Chuyện ngày hôm nay không thể bỏ qua được

Trong phòng khách, Trương Trần dùng tay phải ôm Phương Thủy Y, đôi mắt như sắp phun ra lửa.

Còn người nhà họ Trương, nhất là bà cụ Trương thì bị Trương Trần mắng cho một tràng như mắng cháu trai, nếu Hàn Minh Ninh không kịp chạy tới và hét lên như thế thì Trương Trần sẽ bị người nhà họ Trương đánh chết ở đây mất.

“Trương Trần, tao nói cho mày biết, hôm nay không chỉ là Phương Thủy Y mà ngay cả mày cũng phải quỳ xuống nhận tội, nếu không, chưa tính đến nhà họ Hàn sẽ làm thế nào, mà chính nhà họ Trương sẽ không để mày bước qua cánh cửa này!”

Trương Lập do dự một lát rồi chỉ vào Trương Trần, nói bằng giọng sắc bén.

Đám gia chủ như Hàn Minh Hà và Nam Kim Cương đồng loạt gật đầu. Trương Trần thật sự là quá ngông cuồng, những người ở đây đều là các ông trùm, anh chỉ là một thằng ở rể mà thôi, muốn chơi trội thì phải sẵn sàng để trả giá.

Trương Trần chẳng thèm để ý tới Trương Lập, nói thật ra người duy nhất mà anh dè chừng chỉ có Mạc Khai Sam, bởi vì ông ta quen biết ở thủ đô, còn những người khác chỉ là người bình thường đối với anh mà thôi.

Nhìn dấu tay màu đỏ trên má Phương Thủy Y, anh dịu dàng xoa má cô, sau đó xoay người nhìn những người xung quanh bằng ánh mắt phần nộ, trầm giọng hỏi: “Kẻ, nào, làm?”

Hàn Đông Vũ cười khẩy một tiếng, vốn gã đã coi thường Trương Trần rồi, bây giờ người nhà họ Hàn đều ở đây, gã lại càng không nể nang gì: “Cậu đây làm, mà làm gì được tao? Biết điều thì quỳ xuống mau lên!”

“Để tao kể cho mày một câu chuyện”, Trương Trần liếc nhìn Hàn Đông Vũ.

“Ồ?”, Hàn Đông Vũ, người nhà họ Hàn và người nhà họ Trương đều nhìn Trương Trần bằng ánh mắt cợt nhả, đến lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng kể chuyện?

Trương Trần vẫn nói: “Cũng từng có một người đánh vợ tao, bây giờ nó vẫn đang ngồi trên xe lăn, chúng mày hiểu không?”

“Xì, ý mày là sao? Mày còn muốn đụng đến cậu chủ Hàn à?”

“Đừng ra về ta đây nữa, Trương Trần, mày quỳ xuống nhận lỗi mau lên, nếu không thì không ai cứu nổi mày đâu!”

Hàn Đông Vũ cũng cười lạnh nhìn Trương Trần, nói với vẻ khinh khỉnh: “Hôm nay cậu đây cũng. muốn xem thử!”

Tất cả mọi người ở đây đều tỏ thái độ cợt nhả, chỉ có Trương Thiên Lỗi ở trong góc là muốn cắn nát hàm răng. Người khác không biết Trương Trần đang nói gì, nhưng sao anh ta lại không biết ví dụ ấy là đang nói đến anh ta cho được.

Sau khi cơn phẫn nộ qua đi, Trương Thiên Lỗi lại nở nụ cười. Anh ta cũng muốn xem thử Trương Trần có gan đánh Hàn Đông Vũ thành bộ dạng như anh ta không. Nếu anh dám làm, vậy thì thứ đang đón chờ anh chính là sự trả thù tận gốc của nhà họ Hàn.

Nhưng Trương Trần chưa kịp ra tay thì Hàn Minh Ninh đã giáng cho Hàn Đông Vũ một cái bạt tai.

Tiếng vang giòn giã ấy khiến mọi người nghệt mặt ra, thế này là sao?

Người nhà họ Hàn tự đánh người nhà mình?

Hàn Minh Hà cũng tỏ vẻ kinh ngạc, ông ta lập tức nói trong sự khó hiểu:
“Chú Ba, chú làm gì vậy?”

“Chú Ba?”, Hàn Đông Vũ ôm mặt, hỏi mà không thể tin được.

“Lần này sau khi trở về, trong vòng một năm mà mày dám bước ra khỏi nhà một bước, chính tay tao sẽ đánh gãy hai chân mày!", Hàn Minh Ninh phớt lờ anh Hai mình, nhíu mày quát một cách nghiêm nghị.

Hàn Đông Vũ làm gì dám nói tiếp, trong nhà họ Hàn, người mà gã sợ nhất chính là chú Ba Hàn Minh Ninh.

“Anh Hai, chuyện này cho qua đi”, Hàn Minh Ninh thở dài một hơi, sau đó nhìn đám người nhà họ Hàn và quát lớn: “Về hết cho tôi!”

“Thế này thì..”, người nhà họ Hàn nhìn nhau, dù sao bọn họ cũng là người mà ông Hai nhà họ Hàn dẫn tới.

“Cút về! Không nghe thấy lời tôi nói hả?”, Hàn Minh Ninh lại nhíu mày quát lớn tiếng, sau đó ông ta vẫy tay một cái, người mà ông ta dẫn tới lập tức bắt lấy người nhà họ Hàn.

“Đưa hết đi cho tôi, sau đó để lại hai người, nếu nhà họ Trương có hành động gì thì cũng không cần báo với tôi”.

“Vâng!”, người của sở cảnh sát gật đầu.

Lúc này Hàn Minh Ninh mới nhìn về phía Mạc Khai Sam - nhân vật vô cùng có sức ảnh hưởng ở đây, nhỏ giọng nói: “Chú Mạc, Trương Trần không đơn giản đâu, theo cháu thì nên cho qua đi”.

“Cho qua? Cho qua thì chú biết giấu mặt vào đâu?”, Mạc Khai Sam đã phát hiện ra có gì đó không đúng rồi, Trương Trần và Hàn Minh Ninh chỉ đi ra ngoài một chuyến mà Hàn Minh Ninh lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế.

Nếu là lúc đầu thì cũng thôi, nhưng bây giờ đã đến nước này rồi, Trương Trần gần như ngồi lên đầu ông ta. Ông ta lớn tuổi thế này, đã chứng kiến bao cảnh đời, sao có thể tha thứ cho một thằng nhóc đáng tuổi cháu trai mình ăn nói với ông ta như vậy? Đã thế đám người đến từ Hoài Bắc này lại còn tuyên bố muốn chống lại ông ta đến cùng, không biết trời cao đất dày.

Nhìn vẻ mặt của Mạc Khai Sam, Hàn Minh Ninh lại thở dài một hơi. Chuyện ông ta lo lắng nhất vẫn xảy ra, Mạc Khai Sam là kiểu người sĩ diện nhất, ông ta không thể khuyên được, e rằng con gái Mạc Khai Sam tới thì cũng chẳng thay đổi được kết cục này.

“Ông ta nói không sai, chuyện ngày hôm nay không thể bỏ qua được!”, lúc này Trương Trần cũng nói lạnh lùng.

Động vào người của anh, không trả lại gấp mười mà đòi yên thân rời khỏi đây?

Chương 192: C192: Chỉ là để xả giận cho Trương Trần

Cho dù Mạc Khai Sam đồng ý thì anh cũng không đồng ý

“Trương Trần, mày ngông cuồng quá rồi đấy!”, nghe thấy lời nói của Trương Trần, mọi người nhao nhao trách cứ. Bọn họ không hiểu Trương Trần lấy dũng khí ở đâu ra, dựa vào đâu mà nói ra câu không bỏ qua được?

Tình thế đã đến mức không thể vót vát được, Hàn Minh Ninh nhú chặt lông mày, lúc này ông ta cũng chẳng làm gì được nữa.

Ông ta có thể bảo Hàn Minh Hà về, nhưng lại không có tài thuyết phục bố vợ của anh Cả ông ta, nếu không lúc trước nhà họ Hàn đã chẳng cần Mạc Khai Sam giúp đỡ.

Nhưng dù thế nào thì ông ta cũng không muốn tham gia vào.

“Anh Trương, tôi về trước đây!”, Hàn Minh Ninh chào rồi vẫy tay, người của ông ta lôi người nhà họ Hàn ra khỏi phòng khách, về thẳng sở cảnh sát.

Cảnh tượng này khiến mọi người không nói lên lời, vì sao Hàn Minh Ninh lại gọi Trương Trần là anh Trương?

Rốt cuộc vừa rồi ra ngoài bọn họ đã nói gì với nhau?

“Ai dám làm bừa thì cứ việc đánh thẳng tay!”, Trương Trần nói.

Không cần Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn lên tiếng, nhóm đàn em từ Hoài Bắc tới đã chia ra hai người một tổ, coi chừng đám người do nhà họ Hàn

cầm đầu.

Trương Trần thì bước thẳng lên trước, đi tới trước mặt Hàn Đông Vũ.

“Mày... mày định làm gì?”, Hàn Minh Ninh cứ thế bỏ đi, đưa cả đám tay sai nhà họ Hàn đi cùng, lúc này gã không còn tự tin như vừa rồi nữa.

“Đừng sợ”, Mạc Khai Sam bình tĩnh nhìn Trương Trần, nói với Hàn Đông Vũ: “Lão đây cũng muốn xem thử nó có dám không!”

“Ông nhìn cho kỹ đây”, Trương Trần nhếch môi, quăng ra một cái tát.

Cái tát này của anh khác với cái tát nường tay của Hàn Minh Ninh, sức lực lớn đến mức Hàn Đông Vũ bị tát quay một vòng, sau đó mới ngã lăn xuống đất.

“Thẳng ranh, mày dám..”, Mạc Khai Sam quát lớn tiếng, cái tát này của Trương Trần nào phải là đánh Hàn Đông Vũ, rõ ràng là đánh vào mặt ông ta.

“Đánh thẳng ranh này tàn phế cho tôi!”, Mạc Khai Sam quát to một tiếng, nhưng người nhà họ Hàn đều bị lôi đi rồi, người mà đám Nam Kim Cương dẫn tới không nhiều, không thể sánh với người của Tôn Khuê Sơn được.

Bà cụ Trương và người nhà họ Trương cũng sợ đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, đây rõ ràng là tình cảnh đến chết mới thôi đây mà. Sao... sao Trương Trần dám làm thế?

“Người đâu, đuổi thằng bắt hiếu này đi, nhà họ Trương không có loại người như thế!”, bà cụ Trương vội vàng quát lên, hiện tại bà ta phải tỏ thái độ tuyệt đối trước mặt Mạc Khai Sam, nhà họ Trương bọn họ thật sự không còn quan hệ gì với Trương Trần.

Nơi này là trụ sở chính của nhà họ Trương, sau khi bà cụ quát lên, bảy mươi, tám mươi người lập tức xông từ bên ngoài vào, lấp đầy phòng khách nhà họ Trương.

Người của Tôn Khuê Sơn thấy vậy lập tức rút dao gậy ra, hai phe chuẩn bị xông vào sổng mái mới nhau.

Lúc này một chén trà bỗng bay ra, đập vào mặt một tên tay sai của nhà họ Trương rồi vỡ vụn.

Trương Khánh Long chậm rãi hạ tay xuống, ông ta ngồi trên ghế thái sư, hỏi gãn từng chữ một: “Ai là người có quyền quyết định trong nhà họ Trương?”

“Là ông..”, tên tay sai vô tội bị đánh trúng nhỏ giọng trả lời.

“Cút ra ngoài!” “Vâng”, tay sai vội vàng gật đầu.

“Ông già, ông muốn làm gì?”, bà cụ Trương phẫn nộ đến mức khuôn mặt trở nên dữ tợn. Mấy lần bà ta đưa ra quyết định đều bị Trương Khánh Long ngăn cản, ông ta muốn chôn vùi nhà họ Trương sao?

“Trương Lập, Trương Thông, mấy đứa đưa lão già chết tiệt này tới sân sau cho mẹt!”, bà cụ Trương nói.

“Vâng!”, Trương Lập không hề do dự, với tình thế hiện tại, ông ta vô cùng ủng hộ mẹ mình, chỉ cần đuổi cái gia đình sao chổi của Trương Quốc Hồng ra ngoài thì nhà họ Trương vẫn sẽ là nhà họ Trương.

“Bốp!”, Trương Khánh Long tức phát điên, ông ta lập tức giáng cho Trương Lập một cái tát.

Ông ta nói bằng giọng thất vọng: “Thằng Hai, vốn dĩ bố còn thấy con xử lý mọi chuyện khá ổn thỏa, vì thế mới giao hết quyền hành cho con, trong nhà họ Trương con cũng là người nắm giữ nhiều tài sản nhất”.

“Nhưng con thật sự đã làm bố phải thất vọng!”

“Có đôi khi lùi một bước sẽ là một lựa chọn chính xác, nhưng đã đến nước

này rồi, người ta cười lên đầu, đòi bắt người ngay trên địa bàn nhà họ Trương chúng ta, các người chỉ nghĩ đến chuyện giao người cho họ, lần này giao rồi, đến lần sau thì sao?”

“Nhà họ Hàn cần thể diện, Mạc Khai Sam cần thể diện, nhà họ Trương ta không cần thể diện hả?”

Trương Khánh Long nghiêm giọng chất vấn, những lời nói của ông khiến tất cả mọi người trong nhà họ Trương không ngẩng đầu lên được.

Trương Khánh Long hừ lạnh một tiếng, nhìn Mạc Khai Sam rồi cười lạnh nói: “Ông Mạc, lúc trước tôi gọi ông là anh, nhưng từ giờ trở đi, mọi ân oán trước kia đều coi như xóa bỏ. Hôm nay ông muốn bắt người ở nhà họ Trương tôi, chỉ dựa vào một câu nói của ông và đám phế vật sau lưng ông thì khó đấy!”

“Được lắm, Trương Khánh Long, ông quyết tâm chôn vùi nhà họ Trương thì tôi cũng không ngăn cản ông. Hôm nay ông đứng ra, đúng là tôi không thể bắt người đi được, nhưng ngày mai sẽ không còn như thế nữa!”, Mạc Khai Sam cũng nói với vẻ mặt tái xanh.

“Ngày mai? Vậy để ngày mai rồi nói”, Trương Khánh Long đáp lại.

Sắc mặt của đám người nhà họ Trương vô cùng phức tạp, đúng là Trương Khánh Long nói không sai, nhưng chỉ vì gia đình Trương Quốc Hồng mà trở mặt với Mạc Khai Sam thì có đáng không?

Trương Thiên Lỗi đứng sau đám đông thì sầm mặt xuống, anh ta cắn chặt hàm răng, hiển nhiên cũng không ngờ rằng ông cụ Trương lại đưa ra quyết định này, như vậy thì ông ta được lợi gì đây?

Chỉ là để xả giận cho Trương Trần thôi sao?

Chương 193: C193: Cô giữ chân được tôi sao

“Ha ha, nơi này thật náo nhiệt!”

Bỗng, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, một cô gái cột tóc đuôi ngựa chậm rãi bước vào sảnh.

Cô ấy mặc bộ đồ bó sát vào cơ thể, để lộ gương mặt láng mịn nhỏ nhắn, mang theo nụ cười thản nhiên, tay phải cầm một cây quạt cổ, tạo cho người ta cảm giác oai hùng hào sảng.

Không thèm để ý tới mọi người, cô ấy chậm rãi tiến vào, coi nơi này như sân sau nhà mình vậy.

“Cô là ai?”, bà cụ Trương bực bội hỏi, bà ta cũng đã nhận ra, người ở chỗ này hôm nay đều là loại ngông cuồng, người sau ngông hơn người trước, cô gái trẻ tới sau này hiện rõ chữ “ngông” trên mặt.

“Tôi, tên Mạc Phi Nhi, tới từ thủ đô, hôm nay tôi có lòng chạy tới đây để chúc mừng ông cụ!”, Mạc Phi Nhi mỉm cười rồi lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong đặt một cái vòng tay màu trắng như tuyết, cô hào phóng nói: “Ông cụ Trương, tôi tới vội vàng nên cầm đại một món đồ trong nhà tới, ông thích không?”

“Vòng tay Tuyết Liên...” Nhìn cái vòng tay trắng như tuyết, Trương

Khánh Long thở phào nhẹ nhõm, giá trị của vòng tay này không thể tính toán nổi, giá trị hiện giờ ít nhất cũng hơn năm triệu rồi, mà quan trọng nhất là dù có tiền cũng chưa chắc mua được nó.

Còn cô gái trước mắt lại nói là tùy tiện lấy từ nhà tới, không những vậy còn mang họ Mạc và tới từ thủ đô. Tag gì mà ha ha thế == T Umtuệ . ==

Nghĩ tới đây, Trương Khánh Long hít sâu một hơi, nở một nụ cười gượng gạo. Thân phận của người trước mắt đã rõ đến 90% rồi, nhà họ Mạc này không phải là kiểu nửa vời như Mạc Khai Sam, đó là gia tộc lớn thật sự!

“Quá, quá quý giá!”, Trương Khánh Long cười trừ.

“Không có gì, ông cụ thích thì cứ nhận đi!” Mạc Phi Nhi cười rồi liếc nhìn Trương Trần, khi

thấy Phương Thủy Y thì cô ấy tiến lên: “Đây là Trương... A, cô Phương, ai bắt nạt cô thế?”

Cô ấy vốn định nói là bà Trương nhưng vừa nhớ tới việc Trương Trần là người khiêm tốn, thân phận lại thần bí thì vội sửa lại.

“Không có, không có gì!”, Phương Thủy Y nhìn cô gái có khí chất phi phàm trước mặt thì tự ti đáp.

Với khí chất cao quý do gia tộc lớn bồi dưỡng ra này, dù Mạc Phi Nhi không cần cố tình phô ra, cô ấy vẫn có thể tạo cho người ta một áp lực vô hình, chỉ có một người sôi đời mới có thể thản nhiên đối mặt.

Mạc Phi Nhi liếc mắt một cái, nhìn Trương Trần rồi tiếp tục nói: “Chị Phương đừng ngại, cứ nói ra đi, dù là ai, Mạc Phi Nhi này sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt!”

“Cô là ai? Sao dám nói thế?”, Hàn Đông Vũ cảm thấy bút rút, mình Trương Trần thôi cũng đã đủ rồi, giờ thêm một người càng quá đáng hơn, điều này khiến kẻ được tôn sùng từ nhỏ như gã cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Câm miệng!”, Mạc Khai Sam tát cho gã một cái rồi nhìn Mạc Phi Nhi hỏi: “Đây là ý của cô hay của nhà họ Mạc?”

Sắc mặt của Mạc Khai Sam lúc này khó coi tới cùng cực, người nhà họ Mạc ở thủ đô cũng tới, xem ra cô gái này tới là để làm chỗ dựa cho Trương Trần và Phương Thủy Y, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mà quan trọng hơn là, Mạc Phi Nhi và Phương Thủy Y có quan hệ cá nhân với nhau, đây là ý của nhà họ Mạc sao?

“Tôi chính là nhà họ Mạc, nhà họ Mạc là tôi, điều này có quan trọng không?”, Mạc Phi Nhi nhìn Mạc Khai Sam hỏi.

Mạc Khai Sam im lặng, Mạc Phi Nhi nói không sai, dù là ý của ai, việc Mạc Phi Nhi tới đây hôm nay, bọn họ không thể vớt vát được gì rồi!

“Cô ta là ai? Sao cô ta lại nói với ông Mạc như vậy?”, có người nhỏ giọng hỏi.

“Cô ta họ Mạc, đến từ thủ đô! Anh đoán xem, ngu tới mức đó à?”

“Cái gì? Là nhà đó sao, chuyện này sao có thể chứ?”

Mấy người con cháu của nhà họ Nam, họ Hàn và họ Trương đều thốt lên với vẻ khó tin nổi.

Từ lúc cô gái tên Mạc Phi Nhi này tiến vào, thái độ luôn ngạo mạn, ánh mắt kiêu từ trên cao nhìn xuống, dù là đối diện với Mạc Khai Sam, thái độ vẫn không thay đổi.

Gia tộc ở thủ đô đã lớn mạnh tới mức bất kỳ ai trong lớp con cháu cũng có thể khiến Mạc Khai Sam sợ hãi à?

Lúc này, mọi người có cảm giác như mình đang ngồi cáp treo, khi họ cho rằng mọi việc sắp xong rồi thì nhà họ Mạc lại đột nhiên nhảy ra.

Mạc Khai Sam cắn môi, chấp tay nói: “Nếu cô Mạc đã tới thì Mạc Khai Sam tôi xin thua!”

“Về đi!”, Mạc Khai Sam khoát tay, người nhà họ Hàn gật đầu, mấy người Nam Kim Cương cũng theo sát phía sau.

“Ai bảo các người đi?”, lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

Mạc Khai Sam dừng bước, ông ta không hề nhìn Trương Trần, trong mắt ông ta, anh chỉ là một đồng rác thôi, điều ông ta để ý là Mạc Phi Nhi nên lập tức nhìn sang cô ấy.

“Nghe theo anh ấy!”, Mạc Phi Nhi cũng nói.

“Nhóc con, tôi dẫn người đi thì đã coi như nể mặt cô rồi, với năng lực hiện tại, cô giữ chân được tôi sao!”, Mạc Khai Sam trầm mặt nói.

“Ông cụ Mạc, Mạc Phi Nhi tôi chỉ là lớp con cháu, ông cũng có chút quan hệ với bên thủ đô. Phi Nhi gặp ông thì nên tôn trọng, nhưng đó chỉ là với Phi Nhi thôi!”

Chương 194: C194: Lần này đúng là chơi lớn rồi

Mạc Phi Nhi tiếp tục nói: “Tôi không quen biết người của nhà họ Trương, cũng không có quan hệ gì với họ. Tôi tới đây cũng có thể coi như là ý của tôi, nhưng cũng không chỉ là ý của tôi, ông có hiểu không?”

Mạc Khai Sam nghe thế thì trong lòng lạnh lẽo, Mạc Phi Nhi nói không sai, cô ấy chỉ là lớp con cháu, giống mấy đứa con cháu nhà họ Hàn và họ Trương thôi, cũng không thể đại diện cho cả gia tộc sau lưng, khả năng điều động nguồn lực cũng có hạn.

Mạc Khai Sam cũng chỉ cần nể mặt Mạc Phi Nhi là được, không hơn, nhưng nếu là ý của nhà họ Mạc thì chuyện này khác rồi.

Mạc Khai Sam nghĩ hoài mà cũng không hiểu tại sao họ lại phải tới tận đây để ra mặt nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ cái này.

Ông ta cắn môi, dẫn đầu dừng chân, xoay người lại.

Lúc này, hầu hết mọi như đều đã há hốc mồm, kinh ngạc tới mức không nói ra lời.

Ai ngờ được Mạc Phi Nhi lại mang theo ý của nhà họ Mạc, lúc này, dù mấy người Mạc Khai Sam muốn đi, họ cũng không đi được nữa rồi.

“Sao có thể, sao được chứ? Át chủ bài của hắn không chỉ là tập đoàn Mạt Lâm mà nhà họ Mạc. cũng đúng về phe hắn sao!”, Trương Thiên Lỗi sợ hãi lắc đầu.

Anh ta cứ nghĩ là mình đã moi được hết tất cả át chủ bài của Trương Trần ra rồi, hôm nay Mạc Khai Sam cũng tới, át chủ bài của Trương Trần chẳng là gì, nhưng giờ lại thêm một nhà họ Mạc.

Người khác không biết nhưng Trương Thiên Lỗi lại rất rõ, tuy vẻ ngoài Phương Thủy Y không tệ, có thể nổi tiếng ở Hoài Bắc nhưng làm gì có cơ hội quen biết người nhà họ Mạc, đây chắc chắn là do Trương Trần gọi tới.

Giờ phút này, tất cả trợn tròn mắt nhìn nhưng chuyện khiến họ ngu người còn ở phía sau.

Họ nghe thấy Trương Trần thản nhiên nói: “Người thì tôi muốn phé!”

“Tùy anh!”, Mạc Phi Nhi gật đầu.

“Người đâu!”, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn thấy Mạc Phi Nhi gật đầu thì biết ngay người Trương Trần muốn phé là ai.

Mà giờ có thêm nhà họ Mạc, lo ngại trong lòng họ đã không còn, trực tiếp ra lệnh cho người bên mình tiến lên xử Hàn Đông Vũ.

“Không, đừng mà...”, Hàn Đông Vũ thật sự sợ hãi, gã la hét ầm ĩ, nước mắt nước mũi tuôn ra ào ạt.

“Bố, cứu con! Cứu con đi mà, con là con trai bố mà, ông Mạc, bác cả rất thương cháu, ông giúp cháu..”, Hàn Đông Vũ lớn tiếng cầu cứu, Hàn Minh Hà không nở, nhìn sang Mạc Khai Sam.

“Dù đối phương chỉ là gia tộc hạng hai ở thủ đô nhưng nếu muốn tiêu diệt nhà họ Hàn thì rất dễ dàng, Hàn Đông Vũ không chết không được!”, Mạc Khai Sam cần răng nói, sao ông ta không muốn ngăn lại cơ chứ, người ta đang vả vào mặt ông ta, làm ông ta mất mặt mà.

Nhưng một Mạc Phi Nhi thôi thì Mạc Khai Sam không cần lo, cả nhà họ Mạc thì?

“Aaa..”

Một tiếng hét thảm truyền tới, ngay trước mặt mọi người, hai tay Hàn Đông Vũ bị đánh gãy, tiếng hét thê lương làm trong lòng mọi người run lên.

Người tù thủ đô tới, muốn đánh tàn phế một người mà nhà họ Hàn không ai dám hó hé.

Rất nhanh, theo tiếng hét thảm của Hàn Đông Vũ, tứ chi của gã đã hoàn toàn bị đánh gãy.

Còn mắt hai người Hàn Minh Hà và Mạc Khai Sam gần như có thể phóng ra lửa, họ không nỡ nhìn tình trạng thê thảm của Hàn Đông Vũ.

Mọi người ở đây đều sợ hãi, khi người nhà họ Hàn phẫn nộ, tay Trương Trần vung lên lần nữa, lần này là cậu chủ nhà họ Nam.

Cậu chủ nhà họ Nam thấy Trương Trần chỉ tay vào mình thì hai chân mềm oặt, quỳ bộp xuống đất, ôm đùi Nam Kim Cương năn nỉ: “Bố, bố ơi, con không muốn, cậu ta và con không có liên quan gì, đều do Hàn Đông Vũ muốn nuôi nhốt Phương Thủy Y, coi người ta như món đồ chơi, chứ không liên quan gì tới con cả...”

Lời này vừa được nói ra, sắc mặt mọi người u ám hẳn, đặc biệt là người nhà họ Hàn và người nhà họ Trương.

Trương Khánh Long và Trương Quốc Hồng siết chặt nắm đấm, Trương Quốc Hồng vô dụng nên chỉ có thể ôm cục tức nhưng Trương Khánh Long thì khác, ông lạnh lùng nói: “Ông Mạc, dù kết quả lần này ra sao, dù nhà họ Trương không đấu nổi các ông, nhưng nhà họ Hàn cũng đừng hòng yên ổn!”

“Cái thằng bất hiếu này!”, Nam Kim Cương càng thêm nhức đầu, khai tội Hàn Đông Vũ ra lúc này mà có nghĩ tới thái độ của nhà họ Hàn không, nhất là Hàn Đông Vũ đã tàn phế nữa.

Ánh mắt Trương Trần trầm xuống: “Tiếp tục đánh, Hàn Đông Vũ chưa đủ thì cứ đánh lần nữa!” “Vâng!”, mấy thanh niên vạm vỡ của Hoài Bắc chia làm hai tốp, một đám tiếp tục đánh gãy xương Hàn Đông Vũ, tốp khác chăm sóc cậu chủ nhà họ Nam.

“Người kế tiếp!” “Tiếp tục...”

Theo lời Trương Trần, đám con cháu nhà họ Hàn đi đầu, không ai thoát được, cả đám đều bị đánh gãy tứ chi, xụi lơ ra đất, máu tươi đỏ thẫm chảy dài ra sàn.

Hình ảnh kích thích thị giác thế này khiến nhà họ Hàn và Mạc Khai Sam im lặng, làm người nhà họ Trương phải dè dặt, không dám thở mạnh.

Lần này đúng là chơi lớn rồi.

Bà cụ Trương cố kiềm cơ thể đang run rẩy, nhà họ Hàn như thế, Mạc Khai Sam cũng vậy, họ lại làm gì được?

Vừa rồi bà ta gây sự, đối xử với gia đình Trương Quốc Hồng như vậy, thậm chí còn đuổi nhà này ra ngoài, vậy thì thằng điên Trương Trần có tính sổ với mình không?

Trương Trần đứng trong đại sảnh, lúc này, trừ ánh mắt tức giận của Mạc Khai Sam, không ai dám nhìn anh, sợ tên điên này sẽ chỉ tay về phía mình.

Không ai nhớ tới trước đó Trương Trần vô dụng cỡ nào, mà họ chỉ nghĩ Trương Trần đang nhếch môi cười, chỉ huy người đánh tàn phế từng kẻ khác mới chân chính là anh.

“Không có, không sao đâu!”, bà cụ Trương nhìn đám con mình rồi run rẩy nói, mà chính bản thân bà ẵ cũng vô thức nhích lại gần Trương Khánh Long, hi vọng ông ta có thể bù đắp cho lỗi lầm mà bà ta đã phạm phải trước đó.

Chương 195: C195: Xem ra không thể trông chờ bên thẳng ba nữa rồi

Nhìn một đám người lộn xộn, nằm gào khóc trên mặt đất, Mạc Khai Sam mới quay sang Trương Trần, lạnh lùng nói: “Bây giờ có thể đi rồi chứ?”

“Họ đã thanh toán xong xuôi cả rồi còn mỗi ông thôi đây!”, Trương Trần thản nhiên nói, sau đó bước lên trước cầm lấy cây gậy, xoay xoay trong tay.

Cảm giác một cơn gió mạnh ập vào mặt, Mạc Khai Sam khẽ giật mí mắt. Tên khốn này lại dám đụng cả vào ông ta à?

“Cậu nhóc, cậu tưởng có nhà họ Mạc che chở cho mình thì tôi không dám làm gì cậu sao?”, Mạc Khai Sam lớn tiếng nói.

Mạc Phi Nhi nắm chặt tay, lúc đầu cô ấy đã nói Mạc Khai Sam có chút quan hệ ở thủ đô. Nếu có thể, cô ấy cũng không muốn Trương Trần ra tay với Mạc Khai Sam!

Mặc dù nhà họ Mạc cô không sợ nhưng nhà họ Mạc cũng không phải là miếng sắt. Từ vụ đuổi giết lần trước cũng có thể thấy trong nhà họ Mạc chắc chắn có nội gián chỉ là bây giờ họ vẫn chưa điều tra ra.

Trương Trần bỗng nhiên nở một nụ cười, chậm rãi xoay cây gậy nói: “Ông sợ cái gì? Ông đã lớn tuổi như vậy rồi, ngộ nhỡ phải vào quan tài thì cũng không tốt, nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống lại không thể tha...”

“Cậu có ý gì?” Mạc Khai Sam nói.

“Còn cần tôi nhắc sao?”, Trương Trần ước chừng cây gậy.

“Nếu tôi không xin lỗi thì sao?”, Mạc Khai Sam trầm giọng hỏi.

“Ha ha”, Trương Trần lắc đầu cười: “Tôi nghe Mạc Phi Nhi nói rồi, ông cũng có chút quan hệ ở thủ đô nhưng tôi không có hứng thú với những thứ đó”.

“Như vậy nhé, lùi một bước để nói cho rõ, dù ông có thể lực không kém nhà họ Mạc nhưng hôm nay ông cũng không thể thoát khỏi đây đâu. Tôi không có gì để mất, tôi dám chơi, ông... có dám không?”

Khuôn mặt già nua của Mạc Khai Sam tối sầm đi, tên khốn này đúng là một tên lưu manh!

Ông ta không dám đánh cược, giống những gì Trương Trần nói, ông ta không dám chơi! Ít nhất hiện tại không biết nhìn xa trông rộng!

“Được được được..”, Mạc Khai Sam tức đến bật cười, liên tục nói ba chữ “được”.

“Trương Khánh Long ơi là Trương Khánh Long, lần này tôi thật sự mở mang tầm mắt, không ngờ ngay cả người nhà họ Mạc mà các người cũng mời được. Lần này Mạc Khai Sam tôi thừa nhận mình xui xẻo, tương lai của chúng ta còn dài, tại đây, tôi muốn nói với các người một tiếng xin lỗi!”

Mạc Khai Sam nghiến răng nói từng chữ một, hôm nay quả thật ông ta rất xui xẻo, nhưng như những gì ông ta nói, tương lai còn dài, hôm nay xong rồi nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Mấy năm nay, Mạc Khai Sam cũng không phải lặn lội vô ích, đến thủ đô cũng không vô ích. Mặc dù ông ta vạch rõ với nhà họ Mạc nhưng nhà họ Mạc cũng không hề nể nang sao?

Nói xin lỗi rồi, Mạc Khai Sam dẫn người ra khỏi nhà họ Trương!

Mấy chiếc xe bên ngoài lập tức nổ máy, những người Nam Kim Cương dẫn đến lập tức đưa các cậu chủ đến bệnh viện!

Lúc này có Mạc Phi Nhi ở đó trấn giữ, họ không dám đưa đến bệnh viện!

“Chú Mạc, chuyện này cứ bỏ qua vậy sao?”, trên xe, Hàn Minh Hà nghiêng răng nói.

“Cứ thế mà xong? Hôm nay thể diện của tôi đã bị quăng xuống đất mặc người ta giẫm đạp rồi mà còn có thể xong chuyện à?”, Mạc Khai Sam đánh giọng rít lên.

“VẬY..”, Hàn Minh Hà khó hiểu nói, có nhà họ Mạc ra mặt, dù ông ta không muốn cho xong chuyện cũng không được.

“Hừ, đưa điện thoại đây, nhà họ Mạc bị tôi khống chế nhưng cũng chỉ có một mình nhà họ Mạc, còn lại chỉ đành để nhà họ Hàn các cậu tự mình xử lý. Tôi ngược lại muốn xem thử nhà họ Mạc có thể một tay che trời ở thủ đô không”.

Mạc Khai Sam lấy điện thoại ra bấm số, một lát sau, nụ cười lạnh lùng của ông ta bỗng biến mất, thay vào đó là sắc mặt nịnh nọt.

“Anh Điền, bên này của em gặp một chút chuyện!”

“Là nhà họ Mạc ở thủ đô...”

Một lát sau, đầu dây bên kia vang lên giọng nói già nua: “Cậu Mạc, ba năm trước cậu giúp tôi một lần, lần này nhà họ Điền trả lại cho cậu, cậu không cần lo lắng chuyện nhà họ Mạc nữa!”

“VẬY TỐT QUÁ, CẢM ƠN ANH!”, Mạc Khai Sam cúp máy, ánh mắt hiện lên vẻ tàn độc.

“Chú hai, chú báo cho bên đại ca của chú, xem ra không thể trông chờ bên thằng ba nữa rồi!”, Mạc Khai Sam cúp máy, hừ một tiếng nói.

Hiển nhiên ông ta hơi bất mãn chuyện lúc này Hàn Minh Ninh dẫn người đi!

Trong đại sảnh nhà họ Trương, vết máu trên sàn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ. Lúc này hầu hết người nhà họ Trương vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Có thể nói cả đời này họ sẽ không bao giờ quên mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

Một kẻ vô dụng bước vào nhà họ Phương chỉ biết ngây ngốc trong nhà, thế mà hôm nay lại bộc lộ ra khía cạnh hiểm ác như vậy. Nếu không phải người nhà họ Trương biết trước đây Trương Trần là dạng người gì thì cũng xem anh thành con cháu của gia tộc lớn nào đó rồi!

“Ha ha, xem như đã giải quyết xong các vấn đề bên ngoài, bây giờ chúng ta nói về chuyện nội bộ đi”.

Chương 196: C196: Ấu còn ở đây khoác lác cái gì

Trương Trần khẽ cười nhìn bà cụ Trương và đám người Trương Lập.

“Quả nhiên là cái thứ ăn cây táo rào cây sung này chỉ đợi thời cơ để báo thù!”, bà cụ Trương rùng mình.

“Sao vậy, có muốn tôi mời từng người ra ngoài không?”, Trương Trần lướt nhìn mọi người hỏi.

Lúc này, dù là bà cụ Trương, Trương Lập hay đám người Trương Hạo, Trương Yến, cũng không một ai dám ngẩng đầu lên.

“Trương Trần, cậu đủ rồi đấy. Cậu chẳng qua chỉ dựa vào nhà họ Mạc mà thôi, ngay cả bà ngoại của cậu mà cậu cũng tính toán nữa sao?”, Trương Lập biết ông ta không trốn được nên lạnh giọng hét lên.

“Bốp!”, Trương Trần tát một cái.

“Thứ nhất, bà ta đã đuổi chúng tôi ra khỏi nhà họ Trương, dựa vào đâu mà tôi phải gọi là bà ngoại?”

“Thứ hai, bây giờ dao đã kề cổ, ông cũng biết sợ rồi à?”

“Thứ ba, ông nghe ai nói nhà họ Mạc chống lưng cho tôi vậy?”

“Ha ha ha..”, Trương Lập nổi giận đùng đùng, ông ta thế mà lại bị Trương Trần tát một bạt tai. Giờ đây ông ta nào còn có thể nghe lọt những gì Trương Trần nói nữa, lúc này ông ta liều mạng lao đến chỗ Trương Trần muốn trút cơn tức này.

Mạc Phi Nhi đứng một bên không lên tiếng nãy giờ bỗng nhú mào nhìn Triệu Chí Hào nói: “Phế ông tai”

“Ồ được!”, Triệu Chí Hào nào dám không nghe, ông ta đã từng thấy thủ đoạn của Mạc Phi Nhi, hiện tại chỉ biết nghe theo lệnh của cô.

“Cô Mạc, đừng, đừng!”, Phương Thủy Y bỗng kéo tay Mạc Phi Nhi nói.

Trương Lập cũng ngây người, ông ta không ngờ Mạc Phi Nhi lại dứt khoát như vậy.

Mạc Phi Nhi liếc nhìn Trương Trần, lúc này mới tỏ ra không vui: “Một lần này thôi”.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Phương Thủy Y, quả nhiên Mạc Phi Nhi đến đây vì Phương Thủy Y, không hề liên quan gì đến nhà họ Trương, cô ấy không hề để người nhà họ Trương vào mắt!

“Trương Trần, anh thấy thế nào?”, Mạc Phi Nhi hỏi.

“Trương Trần, bỏ đi, chúng ta quay về Hoài Bắc được không?”, Phương Thủy Y ôm cánh tay Trương Trần nói.

“Được!”, Trương Trần gật đầu, nhìn bà cụ Trương nói: “Nể mặt ông cụ Trương và Thủy Y nên chuyện hôm nay đến đây thôi, nhưng vẫn chưa xong đâu!”

Mọi người đều rất tức giận, Trương Trần chỉ mượn sức Mạc Phi Nhi ở đây để cáo mượn oai hùm thôi nhưng ai cũng không dám lên tiếng!

Trương Thiên Lỗi ở trong góc thì đã chết lặng, anh ta biết Mạc Phi Nhi không phải đến đây vì Phương Thủy Y. Dù anh ta có toan tính đến đâu hay liên lạc với bất kỳ ai cũng không còn tác dụng nữa, anh ta chỉ đành thừa nhận.

“Được rồi, được rồi!”, ông cụ Trương bỗng nói chen vào: “Hôm nay là tiệc mừng thọ của tôi, các người đang làm gì vậy, đều là người nhà với nhau cả, nhanh ngồi đi”.

“Ha ha, được rồi! Ông ngoại, cháu kính ông!”, Phương Thủy Y vội nói theo, Trương Quốc Hồng cũng vội vàng rót rượu.

Bữa tiệc mừng thọ này đã trở thành như vậy, không ai có tâm trạng tiếp tục ăn uống nữa. Nhưng mọi người đều biết đây chỉ là lời nói để xoa dịu tình hình gượng gạo của ông cụ Trương mà thôi!

Cũng không ai vạch trần, đều miễn cưỡng tươi cười cùng ăn cơm uống rượu, còn Trương Thiên Lỗi cũng bảo vệ sĩ đưa mình về phòng.

Anh ta đã không còn tự tin để ở lại đây nữa, ngay cả can đảm nhìn thẳng vào Trương Trần cũng không còn.

“Cháu gái, cháu ăn nhiều một chút”, ông cụ Trương gấp thêm thức ăn cho Mạc Phi Nhi, cô ấy gật đầu.

Trên bàn toàn là những lời ám áp của ông cụ Trương, Phương Thủy Y cũng phụ họa theo. Mặc dù khá gượng gạo nhưng cũng may chẳng bao lâu đã

kết thúc.

Mạc Phi Nhi nói tạm biệt, ở đây cũng không còn chuyện của cô ấy nữa.

Ngay lúc này, một hồi chuông vang lên!

Mạc Phi Nhi hoài nghi cầm điện thoại lên, điện thoại vừa kết nối, bên kia vang lên một giọng nói.

“Cô đừng nhúng tay vào chuyện của tỉnh An Hoa nữa”.

“Tại sao?”, Mạc Phi Nhi khó hiểu nói.

“Chẳng phải bên đây có một người tên là Mạc Khai Sam sao?”

“Phải”.

“Được, tôi biết rồi!”, Mạc Phi Nhi gật đầu, nhíu mày nhìn Trương Trần.

“Sao vậy?”, Trương Trần hỏi.

“Còn nhớ tôi nói Mạc Khai Sam cũng có vài mối quan hệ ở thủ đô không?”
Mạc Phi Nhi hỏi.

“Ông ta đã dùng đến các mối quan hệ của mình để làm khó nhà họ Mạc cô à?”, Trương Trần hỏi.

“Đúng vậy”, Hàn Phi Nhi gật đầu: “Nói cách khác, chúng tôi không thể nào nhúng tay vào chuyện bên này, tất nhiên cũng không thể động đến bên Mạc Khai Sam!”

“Không sao”, Trương Trần không để ý lắm cười nói: “Tôi chưa từng để tâm đến họ, chỉ là nhà họ Hàn mà thôi!”

“Trương Trần, cậu còn ở đây khoác lác cái gì? Ban đầu có cô Mạc Phi Nhi chống lưng cho cậu,

âu giỏi nhưng bây giờ cô Mạc đã không thể ra tay rồi, cậu lấy đâu ra can đảm để nói người ta không là cái gì thế?”

Nghe Mạc Phi Nhi nói như vậy, Trương Hạo lên tiếng nói. Nếu Mạc Phi Nhi không thể che chở được cho Trương Trần, họ cũng không còn gì đáng sợ nữa.

Không ít người có suy nghĩ giống Trương Hạo, bà cụ Trương cũng là một trong số đó. Bà ta thở phào, cười mỉa nói: “Nếu cậu đã xem thường nhà họ

Trương chúng tôi thì tự mình giải quyết đi!”

Hiển nhiên, vì trút cơn giận lúc nấy Trương Trần đã trách cứ bà ta, bà ta thật sự không muốn quan tâm đến Trương Trần. Nhà họ Mạc cũng bị khống chế, bà ta ngược lại muốn xem xem Trương Trần còn để lại đường lui gì.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y thay đổi. Hôm nay có thể vượt qua đại nạn đều là nhờ nhà họ Mạc, Mạc Phi Nhi. Nhưng bây giờ mạng lưới bảo vệ này cũng không còn nữa.

Trương Khánh Long không vui hừ một tiếng, dĩ nhiên ông ta biết vì sao vợ và cháu của mình lại nói như vậy. Nhưng nếu không phải những gì họ làm khiến người khác lạnh lòng trước thì Trương Trần cũng không đối đãi với họ như vậy!

Nhưng ông cụ Trương cũng hơi bất mãn với lời nói của Trương Trần, không có nhà họ Mạc chống lưng nữa, nếu nhà họ Trương không cũng không can thiệp vào thì Trương Trần dựa vào cái gì để đối phó với nhà họ Hàn?

Chương 197: C197: Không cần vòng vo nữa nói luôn dụng ý của ông đi

Trương Khánh Long trầm mặc một hồi rồi nói: “Mạc tiểu thư, không biết đôi phương lai lịch thế nào?”

Mạc Phi Nhi giúp Trương Khánh Long tìm hiểu tình hình trước mắt, cô cũng không nghĩ nhiều trực tiếp nói: “Ở tỉnh An Hoa có lẽ nhà họ Trương cũng được coi như một dòng họ có danh tiếng!”

“Đúng vậy!”, Trương Khánh Long gật đầu, chuyện hôm nay là một trường hợp đặc biệt, nếu không phải Mạc Khai Sam đột nhiên xuất hiện thì chỉ cần Trương Khánh Long muốn bảo vệ gia đình Trương Quốc Hồng, cho dù mấy người đứng đầu nhà họ Hàn ra mặt thì cũng không đưa người đi được!

“Có lẽ ông cũng biết, nói đến nhà họ Trương, người tôn quý nhất không phải nằm ở tỉnh An Hoa, nói khó nghe thì trong mắt người nhà họ Trương kia, tiêu diệt nhà họ Trương các vị cũng chỉ đơn giản như giết chết một con kiến!”, Mạc Phi Nhi thông thả nói.

Câu nói này của cô khiến mọi người biến sắc, chẳng lẽ quan hệ của Mạc Khai Sam tồn tại như vậy sao?

Mà trong đó sắc mặt khó coi nhất đương nhiên là Trương Trần!

Anh bắt lấy cổ tay Mạc Phi Nhi, trầm giọng nói: “Nhà họ Trương đã vươn tay tới Thủ đô rồi sao?”

“Bọn họ không trực tiếp nhúng tay vào, mấy chuyện vặt vãnh này bọn họ

không để vào mắt”!

“Tôi đã nói mà, đây không phải tính cách của nhà họ Trương!”, Trương Trần cười lạnh lùng nói!

“Ồ?”, Trương Phi Nhi nhìn Trương Trần, nghi ngờ nói: “Anh hiểu rõ nhà họ Trương quá nhỉ?”

Trương Trần chỉ cười trừ, đâu chỉ đơn giản là hiểu rõ, lúc đầu anh tới nhà họ Phương làm con rể là vì muốn tránh mặt nhà họ Trương!

Mọi chuyện anh làm đều là vì có thể sớm quay về nhà họ Trương, khiến họ phải run sợ

Khung cảnh ba năm trước lần lượt tái hiện lại trong đầu như những thước phim, quanh quẩn trong tâm trí anh hơn một nghìn ngày đêm!

Nhà họ Trương, một gia tộc thế lực lớn ở Thủ đô.

Nếu để nhà họ Trương tham gia và để mắt tới, vậy thì Trương Trần anh chỉ có nước chạy thực. mạng!

Siết chặt năm đấm, Trương Trần thở dài một hơi, lại phải gián tiếp tiếp xúc với nhà họ Trương rồi, anh tin rằng, không bao lâu nữa, anh có thể đứng trước mặt nhà họ Trương với phong thái của một kẻ mạnh, tới lúc đó, anh cũng sẽ không còn là một tên lính đào ngũ, chuyện của bố mẹ anh cũng sẽ có được một lời giải thích!

“Không, tôi cũng chỉ nghe ngóng được chút ít, cô nói tiếp đi!”, Trương Trần dần thả lỏng bàn tay, hạ giọng nói!

Mạc Phi Nhi cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nói: “Mạc Khai Sam đương nhiên không thể liên hệ được với nhà họ Trương, nhưng gia tộc mà ông ta liên hệ lại có liên quan gì đó với ai đấy bên nhà họ Trương, cũng vì vậy mà nhà họ Mạc tôi mới e dè chưa dám ra tay!”

Trương Trần gật đầu: “Vậy tạm thời cứ như vậy đi!”

“Được!”, Mạc Phi Nhi cũng không khách sáo nữa, lần này, nhà họ Mạc cô thật sự không có cách nào nhúng tay vào rồi!. Google ang nà, đọc nga không quảng cáo == uMÙe.n ==

Lòng Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ngồi ở chiếc bàn khác cũng trầm xuống, nếu nhà họ Mạc bị hạn chế bọn họ đương nhiên cũng sẽ có chút khó chịu, nhưng chỉ cần về tới Hoài Bắc, về tới địa bàn của mình, họ cũng không đến nỗi phải sợ nhà họ Hàn.

Mạc Phi Nhi nói xong cũng không nán lại nữa, cô tin trong lòng Trương Trần tự có tính toán!

Mạc Phi Nhi vừa rời đi, bà cụ Trương liền thúc giục đám người Trương Trần cũng mau chóng trở về Hoài Bắc.

Cục diện hiện giờ càng ngày càng phức tạp, lúc đầu, nhà họ Hàn chèn ép bọn họ, sau đó lại tới người của Hoài Bắc, tiếp đến là Mạc Khai Sam, rồi tới Mạc Phi Nhi, chưa tới phút cuối e là cũng không ai biết được mọi chuyện phát triển thế nào nữa rồi!

Bà cụ Trương cũng nghĩ kĩ rồi, cho dù Phương Thủy Y còn quen biết bao nhiêu người ở đây hay là có ứng phó được hay không thì bà ta cũng không muốn nhúng tay vào nữa, nhà họ Trương vẫn nên tự mình từ từ phát triển thì tốt hơn!

Phương Thủy Y không muốn níu lại nữa vì vậy Trương Quốc Hồng cũng không dám ở lại, bà ta sợ người nhà họ Hàn sẽ trở lại phục thù, bởi vì suy cho cùng Trương Trần cũng đã phế đi một nửa con cháu quyền quý của tỉnh An Hoal

Nháy mắt ở bên ngoài xe đã chuẩn bị xong xuôi! “Bố, chúng con đi đây!”, Trương Quốc Hồng nói: “Buổi tiệc này, con gái đã gây thêm phiền phức cho bố rồi!”

“Không sao, có chuyện gì cứ gọi cho bố, Mạc Khai Sam không lộ diện thì ta vẫn có thể ứng phó được nhà họ Hàn!”, Trương Khánh Long nói.

Trương Quốc Hồng gật đầu đi ra ngoài, Phiền Đại Phương cũng chỉ gật đầu, cho dù đó là mẹ của bà ta nhưng rõ ràng tất cả mọi chuyện mà đối phương làm hôm nay, Trương Quốc Hồng cũng có phần không xem nổi nữa.

“Trương Trần, cậu theo tôi một lát!”, ông cụ Trương đột nhiên nói!

Mọi người ngơ ngác, Trương Trần cũng hơi buồn bực, nhưng vẫn đi theo ông cụ Trương ra sân sau!

Vẫn là căn phòng đó, nhưng lần này Trương Trần lại ngồi trên ghế!

“Ông?”, Trương Trần khó hiểu hỏi!

“Trương Trần tôi rất tán thưởng cậu, ai cũng nói cậu là một tên vô dụng, nhưng tôi cảm thấy cậu còn giỏi hơn cả mấy đám nhóc nhà họ Trương, chưa nói tới những cái khác, chỉ riêng việc quyết đoán bọn họ. không có cửa so với cậu!”, Trương Khánh Long nói.

Trương Trần thản nhiên cười: “Ông cụ, không cần vòng vo nữa, nói luôn dụng ý của ông đi!”

Chương 198: C198: Công văn trên tay con nhiều quá rồi chia bớt một nửa đi

“Cậu là một người thông minh!” Trương Khánh Long gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Cậu biết tình thế trước mắt chứ?”

“Nhà họ Mạc lúc này không thể che chở nữa, cậu lại phế bỏ con cháu của mười mấy gia tộc như nhà họ Hàn, mối ân oán này e là không chết không kết thúc, cậu có từng nghĩ tới tương lai, nghĩ tới Phương Thủy Y chưa?”

Trương Trần chau mày hỏi: “Ý ông là sao?”

“Tôi nói rồi, cậu là một người thông minh, chuyện của nhà họ Phương tôi cũng nghe ngóng được một chút, bà Phương muốn hai người li hôn, nhưng Thủy Y lại là người trọng tình trọng nghĩa, vì vậy vẫn không đồng ý, thế nhưng mọi chuyện đã không còn như trước nữa rồi!”

Trương Khánh Long thở dài nói: “Đừng trách tôi nói thẳng, cậu đề nghị li hôn với Thủy Y đi, nếu nhà họ Hàn ở đằng sau có gây rắc rối, tôi cũng có thể giúp cậu đối phó được, lần này, cậu đắc tội quá nhiều người rồi, những lời vừa nãy tôi nói bên ngoài đều là lời xã giao thôi!”

“Cả nửa thế lực quyền quý của tỉnh An Hoa đây, trừ phi các người mãi mãi sống trong nhà họ Trương nếu không, tôi thật sự không còn cách nào đảm bảo sự an toàn cho mấy người, mà hai người li hôn là kết cục tốt nhất rồi!”

“Tất cả mâu thuẫn bây giờ chủ yếu đều nằm trên người cậu, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ lập tức làm thủ tục, tới lúc đó nhà họ Hàn có muốn cũng không thể làm gì!”

“Hahal” Trương Trần cười khẩy, anh biết ông cụ Trương nói đúng, người là do anh phé, nhưng chuyện trước mắt đã không còn quan trọng rồi, bây giờ người nhà họ Hàn đều biết anh!

“Trương Trần, cậu cứ suy nghĩ cho kĩ đi, hiện giờ đây là cục diện tốt nhất rồi, cậu ra nước ngoài, nếu muốn làm gì tôi sẽ dốc sức giúp đỡ, chắc chắn cậu có thể làm được gì đó!”

Trương Khánh Long lại nói, ông ta không phải xem thường Trương Trần, ngược lại ông ta còn rất tán thưởng anh, vừa nãy ở bên ngoài lúc đối mặt với đám người Mạc Khai Sam anh còn có thể gặp nguy không loạn, vô cùng bình tĩnh, chỉ tiếc cái khí chất này không ai trong số con cháu của nhà họ Trương có được!

Nhưng lúc này thật sự không còn cách nào tốt hơn nữa rồi!

“Ông cụ, ông nói những lời này, chẳng qua chỉ là sợ nhà họ Hàn sẽ quay lại phản pháo đúng không?”,

Trương Trần hỏi!

“Đúng vậy!”, Trương Khánh Long cũng không vòng vo nữa, điều ông ta lo lắng không chỉ có nhà họ Hàn!

Trương Trần lắc đầu cười: “Vậy ông đã từng nghĩ, đám người của Trương Chí Hào tại sao lại tới trước, sau khi tôi và Hàn Minh Ninh nói chuyện cùng nhau, tại sao ông ta lại rút lui? Dựa vào đâu mà tôi lại dám nói những lời này?”

“Ừm?”, Trương Khánh Long trầm mặc một lúc, lướt qua mọi chuyện trong đầu một lần sau đó ánh mắt đột nhiên dừng lại, cực kì sợ hãi nói:

“Cậu...Cậu...”

Trương Trần cười haha nói: “Ông cụ, ông cũng là một người thông minh đấy, còn về phía Thủy Y, tôi nói rồi, chỉ cần cô ấy muốn li hôn, chỉ cần cô ấy

gật đầu, tôi không có bất kì ý kiến nào!”

Trương Khánh Long khốn khổ nuốt một ngụm nước bọt, sau đó cứng nhắc gật đầu, nếu những người kia đều là vì Trương Trần mà tới, vậy thân phận của Trương Trần rốt cuộc là thế nào?

Ông ta đã nói mà, nếu Phương Thủy Y có loại thủ đoạn này vậy Trương Quốc Hồng cũng sẽ không bị nhà họ Phương đá ra, đám con cháu nhà họ Trương cũng sẽ không dám làm khó bọn họ!

Cách hiểu này, có lẽ mới hợp lô gíc.

Nhưng, Trương Trần làm tất cả những chuyện này thế nào, chẳng phải Trương Trần chỉ là một tên phế vật qua ở rể, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn sao?

Nhưng cho dù là thế nào, Trương Khánh Long cũng sẽ tình nguyện tin là Trương Trần gọi mấy trợ thủ này tới, dựa theo sự hiểu biết của ông ta về Phương Thủy Y, chuyện này là không thể.

Sau cơn khiếp sợ, Trương Khánh Long liền hiểu ra, ông ta cười khẩy: “Về đi, tôi tiễn các người!”

“Được, làm phiền ông rồi!”, Trương Trần cười sau đó theo Trương Khánh Long ra ngoài, ở phía trước đám người Phương Thủy Y vẫn đợi ở đó!

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, hai người đi đường cẩn thận!”, Trương Khánh Long cười nói!

Sau khi chào hỏi, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đưa gia đình Trương Trần rời đi.

Bọn họ vốn định ai về đường nấy, nhưng lo rằng nhà họ Hàn sẽ cản đường, vì vậy bọn họ đi cùng nhau.

Nhìn đoàn xe rời đi, mắt Trương Khánh Long híp lại, sau đó ông ta trầm giọng nói: “Theo tình hình trước mắt, bây giờ, mọi quyết định của nhà họ Trương đều phải thông qua tôi, còn nữa, con trai, công văn trên tay con nhiều quá rồi, chia bớt một nửa đi!”

Nghe vậy, người nhà họ Trương lại biến sắc, Trương Khánh Long rõ ràng là đang muốn thu hồi quyền lực, mặc dù bọn họ vẫn phụ trách việc quản lý kinh doanh, nhưng lại không có quyền quyết định cuối cùng!

“Bố!”, mấy người Trương Thông, Trương Lập vội vàng nói.

“Không cần nói nhiều nữa, chờ tới khi họp gia đình rồi nói tiếp, các con về trước đi!”, Trương Khánh Long vẫy.

“Lão Bình, sắp xếp người ngầm đi theo, dù sao đây cũng là tỉnh An Hoal”, Trương Khánh Long ra lệnh.

Quản gia gật đầu, sau đó do dự nói: “Ông chủ, có một chuyện tôi không biết có nên nói hay không!”

“Không sao!”, Trương Khánh Long nói.

Lúc này quản gia Lão Bình mới gật đầu nói: “Ông chủ, ông thật sự cảm thấy đám người Hoài Bắc và nhà họ Mạc ở thủ đô, thật sự là đến vì Phương Thủy Y sao?”

“Nói thật lòng, lão Bình theo ông chủ nhiều năm như vậy rồi, cân nhắc kĩ một chút, sẽ dễ dàng nhận ra Phương Thủy Y không thể có bản lĩnh đó, ngược lại, ngay từ lúc bắt đầu không hề sợ hãi khi rơi vào nguy hiểm, lại còn bình tĩnh như vậy, giống như là người đã từng trải qua rất nhiều sóng gió...”

“Hơn nữa ông chủ có để ý không, mấy người của Triệu Chí Hào sau khi đưa ra quyết định đều theo bản năng nhìn cậu ta một cái, chuyện này e là...?”

Trương Khánh Long nghe xong cũng giật mí mắt, nếu không phải Trương Trậ̀ng hội ý với bọn họ, đúng là ông ta cũng không dám nghĩ tới!

Chương 199: C199: Ý em là sao

Nhưng quả thực là lão Bình nói câu nào cũng rất có lý, nếu suy xét kỹ càng ra thì có rất nhiều điểm khó giải thích.

Càng là người có địa vị như ông ta thì càng biết sắc đẹp không thực tế. Người như bọn họ mà muốn có gái đẹp thì chỉ cần hô một tiếng là sẽ có cả đồng xe tải chở tới, nếu bọn họ muốn thì có thể chết trên giường luôn.

Không thể có chuyện có một thiếu gia ăn chơi nào đó bỏ ra một số tiền lớn như thế, trừ khi là mấy gia tộc ở thủ đô, nhưng nơi xa nhất mà Phương Thủy Y từng tới chỉ là chỗ này của ông ta mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trương Khánh Long bỗng hiểu ra câu nói kia của Trương Trần. Ông ta lắc đầu cười khổ, thằng nhóc này nói ông ta là người thông minh, mà giờ ông ta cũng bị gài bẫy rồi đây.

E rằng Trương Trần cũng đã tính đến chuyện có người tìm ra dấu vết sau khi suy nghĩ cẩn thận, anh để lộ ra với ông ta, một là để ông ta yên tâm, hai là để ông ta giúp anh che giấu.

Dù sao, nếu Trương Trần cứ trực tiếp phơi bày, thân phận ra thì sẽ chẳng có những chuyện này.

Rõng bị mắc cạ! Không hiểu sao Trương Khánh Long bỗng nghĩ tới cụm từ này, ông ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Trương Trần, thế nhưng ông ta nhất định phải vờ như không hay biết gì cả.

Nghĩ tới đây, Trương Khánh Long cười ha ha, nói: “Lão Bình à lão Bình, sao

ông lại nghĩ ra được vậy!"

“Trương Trần chỉ là một đứa ở rể mà thôi, nghe nói cậu ta chỉ biết chơi bời lêu lổng, lại nói, nếu cậu ta có bản lĩnh ấy thì đã chẳng chịu nhục ở nhà họ Phong suốt ba năm. Thế chẳng phải là tự chuốc lấy sự khó chịu sao? Trừ khi cậu ta âm mưu”.

Lão Bình ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: “Cũng đúng, nhưng mà khí chất của cậu ấy đúng là chẳng có gì để nói. Lão Bình nghĩ nhiều rồi, chưa biết chừng có quý nhân để mắt đến cô Phương Thủy Y thật ấy chứ”.

“Vậy thì lão Bình không nói nhiều nữa, tôi đi sắp xếp người đây!”

“Ừm, đi đi”, Trương Khánh Long gật đầu, xem ra khoảng thời gian này ông ta phải sắp xếp xử lý dấu vết Trương Trần để lại, nếu không thì thật sự không dễ đối phó với những người có ý định tìm hiểu.

Trên đường trở về, ánh mắt của mọi người đều rất phức tạp, mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cứ như phim.

Hai vợ chồng Trương Quốc Hồng ngồi đằng sau, nếu là trước kia chắc chắn bọn họ sẽ trách cứ Trương Trần, nhưng bây giờ bọn họ không còn tâm trí đâu nữa, trong đầu bọn họ đã rất rối loạn.

Phương Thủy Y và Trương Trần ngồi đằng trước, Trương Trần lái xe, Phương Thủy Y thì cứ quan sát Trương Trần mãi, muốn nói rồi lại thôi.

Đối với Phương Thủy Y thì chuyện ngày hôm nay có lực tác động quá lớn, hai mươi mấy năm cuộc đời cô đều không chấn động bằng ngày hôm nay.

Nhà họ Hàn dẫn mười mấy gia tộc tới hỏi tội bọn họ, cuối cùng người của thủ đô cũng tới, nhưng cô vẫn không hiểu vì sao bọn họ lại tới, vì sao Mạc Phi Nhi lại gọi cô là cô Phương, nhưng có một điều cô hiểu, đó là chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Trở lại Hoài Bắc thì đã tối rồi, nhóm người Trương Quốc Hồng cảm ơn Triệu

Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, bọn họ nói không có gì, sau đó mới về nhà mình.

Trong biệt thự, Trương Trần và Phương Thủy Y ngồi ngay ngắn, Trương Quốc Hồng đứng đó nhìn Trương Trần bằng ánh mắt thăm dò, nói: “Có phải cậu đã gọi Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn tới không.

Hiển nhiên là Trương Quốc Hồng cũng hơi hoài nghi. Bà ta biết lúc trước Trương Trần mè nheo vợ cá rán, chữa khỏi bệnh cho người của nhà họ Tôn, nhưng cho dù loại trừ mối quan hệ này thì vì sao nhà họ Mạc ở thủ đô mà ông cụ Trương cũng phải e sợ lại tới đây?

Trương Trần lắc đầu cười nói: “Con không biết mẹ đang nói gì cả!”

Trương Quốc Hồng nhíu mày, bà ta không tin Trương Trần quen biết với nhà họ Mạc ở thủ đô. Còn Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, cho dù lúc trước bọn họ mang ơn Trương Trần thì cũng đâu đến mức vì anh mà liều mạng với nhà họ Hàn một cách lộ liễu như thế.

Lẽ nào?

Trương Quốc Hồng nhíu mày ngẫm nghĩ một lát, nếu kể đến người có máu mặt như thế thì có thể chính là ông chủ thực sự của tập đoàn Mạc Lâm đang phát như điều gần đây - ông chủ Gổ bí ẩn.

Chẳng lẽ thật sự là ông chủ Cổ đó ra tay? Ông ta thích Phương Thủy Y, còn Trương Trần thì mượn oai của người ta?

Càng nghĩ, Trương Quốc Hồng càng cảm thấy không thể tìm ra một lời giải thích nào hợp lý hơn được nữa.

Không phải bà ta chưa từng nghĩ đến Trương Trần, nhưng kết quả ấy thật sự khiến người ta không dám tin, như thể nhìn thấy một con sâu róm biến thành rồng, nói ra thì ai có thể tin được?

Trương Quốc Hồng gật đầu rồi gọi Phương Thủy Y lên lầu. Không bao lâu sau, Trương Quốc Hồng đi xuống, bà ta chẳng thèm nhìn Trương Trần một cái nào, dẫn Phương Thiên Bằng rời khỏi đó.

Trương Trần chỉ cười nhẹ trước hành động bí ẩn của Trương Quốc Hồng, sau đó tới phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Không bao lâu sau, Trương Trần làm ra ba món mặn một món canh. Lúc này Phương Thủy Y cũng xuống lầu, sắc mặt của cô rất khó coi, có vẻ tâm trạng đang rất ngổn ngang.

“Trương Trần!”, Phương Thủy Y gọi. “Hứ?”

“Có phải tôi yêu cầu ly hôn thì anh sẽ đồng ý không?”, Phương Thủy Y nói.

“Ý em là sao?”, Trương Trần đặt đĩa xuống, bỗng cảm thấy có dự cảm chẳng lành.

Chương 200: C200: Muốn nói gì thì cứ nói thẳng

“Chúng, chúng ta ly hôn đi!”, Phương Thủy Y cắn môi, lấy cuốn sổ hộ khẩu đở ra khỏi túi xách, còn cả sổ kết hôn của bọn họ lúc trước nữa.

Trương Trần tròn tròn mắt, trước kia Phương Thủy Y đã từng nói thể vô số lần, nhưng chỉ là nói miệng mà thôi, lần này cô đã chuẩn bị cả sổ hộ khẩu và sổ kết hôn rồi, hiển nhiên là định làm thật.

“Chuyện này... Hơ, Thủy Y, vì sao vậy?”, Trương Trần chẳng có tâm trạng ăn cơm nữa.

“Không có lý do gì cả, tôi mệt rồi, nếu anh không có ý kiến gì thì chúng ta sẽ đi làm thủ tục! Phương Thủy Y cụp mắt nói.

Vừa rồi lúc lên lầu, Trương Quốc Hồng đã nói suy đoán của bà ta cho cô biết, khác với Trương Quốc Hồng, trong lòng Phương Thủy Y còn biết rõ hơn.

Có thể Trương Quốc Hồng vẫn chỉ đang suy đoán, nhưng Phương Thủy Y đã liên tưởng đến chuyện lần này, cộng thêm chuyện mà Trương Thiên Lỗi điều tra ra lần trước, người đầu tư đứng sau cô là Triệu Chí Hào.

Cô và Triệu Chí Hào chẳng quen biết gì với nhau, Trương Thiên Lỗi cũng nói với cô rằng chính ông chủ Mạt Lâm đã sai bảo, vậy nên cô đã cho rằng ông chủ đứng sau tập đoàn Mạt Lâm thực sự thích cô.

Thái độ của nhà họ Trương không rõ ràng, Phiền Đại Phương lại gây khó dễ, có thể lúc nhà họ Hàn quay lại thì nhà họ Trương sẽ không giúp được gì

cho bọn họ. Bởi vậy, ly hôn chính là lựa chọn tốt nhất, với Trương Trần cũng thế.

Trương Trần không biết suy nghĩ phức tạp trong lòng Phương Thủy Y. Người ta vẫn nói rằng lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, có một số chuyện mò xuống biển cũng không nói rõ được, Trương Trần chẳng thể nào đoán ra.

Anh thở dài bất đắc dĩ, lúc ở nhà họ Trương, ông cụ Trương đã muốn anh ly hôn với Phương Thủy Y rồi. Anh không đồng ý, đồng thời còn để lộ ra một chút suy nghĩ đó với Trương Khánh Long, nhưng nếu chính miệng Phương Thủy Y nói ra thì thật sự anh không biết phải nói thế nào cả.

“Nghe lời em vậy!”, Trương Trần thở ra một hơi, cuối cùng cũng nói. “Vậy chúng ta đi thôi”, Phương Thủy Y cầm túi xách nói.

Trương Trần nhìn nửa bát cơm còn lại, sau đó lại nhìn bầu trời bên ngoài, nói với vẻ kỳ lạ: “Em chắc không? Đi luôn bây giờ?”

“Vậy sáng sớm mai đi!”, Phương Thủy Y nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, nói một cách lúng túng.

“Được rồi, em ăn cơm mau lên, ăn cơm xong rồi đi nghỉ ngơi”. “Không ăn!”, Phương Thủy Y nhìn chăm chăm vào Trương Trần, Trương Trần nhú mày lại, bất đắc dĩ nói: “Lại làm sao nữa vậy? Anh đã đồng ý rồi mà”.

“Mặc dù hôm nay không làm thủ tục ly hôn được, nhưng anh cũng không được ở đây”, Phương Thủy Y nói với vẻ mặt lạnh lùng.

“, Trương Trần hoàn toàn cạn lời, anh chỉ ra bên ngoài, nói: “Tôi muộn rồi mà em còn bảo anh ra đường ngủ à? Bây giờ là cuối tháng mười rồi, có thể anh sẽ chết lạnh đấy!”

Phương Thủy Y cắn răng, hừ lạnh nói: “Chết lạnh thì cũng là đáng đời, ai bảo ba năm qua anh không cố gắng, không mua một căn nhà. Tôi không biết, anh có đi không?”

Trương Trần thật sự ngỡ ngác, Phương Thủy Y bị làm sao thế này? Xem ra cô quyết tâm thật rồi.

“Được rồi, anh đi là được chứ gì, em ăn cơm mau lên, lát nữa sẽ lạnh mất”, Trương Trần thở dài một hơi, đi thu dọn đồ đạc của mình.

Thực ra anh cũng chẳng có gì cả, chỉ có một ít sách và của làm tin mà anh mang từ thủ đô tới, chỉ một chiếc va li nhỏ là chứa được hết.

Phương Thủy Y nhìn Trương Trần sửa soạn đồ đạc rồi đi ra ngoài, cô bỗng lên tiếng: “Trương Trần..”.

“Hử?”, Trương Trần lập tức dừng chân, anh mừng thầm trong lòng, tưởng Phương Thủy Y đổi ý. Nhưng anh còn chưa kịp nở nụ cười thì cả khuôn mặt đã trở nên ỉu xìu.

“Ừm, đợi đến khi Cục Dân Chính mở cửa, tôi sẽ gọi điện cho anh...”.

“.. Được”, Trương Trần cắn răng gật đầu. Sau khi mở cửa ra ngoài, anh cảm thấy ảm ức mà không biết trút vào đâu.

Trong biệt thự, Phương Thủy Y ngỡ ngác nhìn theo bóng lưng ngoài cửa sổ, cô lẩm bẩm một mình: “Tôi cũng vì muốn tốt cho anh thôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không gả cho ông chủ của Mạt Lâm..”.

Bên ngoài, Trương Trần đi trên con đường dành cho người đi bộ. Trong sự bất đắc dĩ, anh gọi điện cho Triệu Chí Hào, bảo ông ta sắp xếp khách sạn cho mình.

Sau khi nhận được địa chỉ mà Triệu Chí Hào gửi tới, Trương Trần bắt xe tới đó.

Triệu Chí Hào rất hiểu Trương Trần, ông ta không sắp xếp hoành tráng gì cả, chỉ có một mình ông ta ngồi chờ ở cổng khách sạn.

Chỉ một lát sau là Trương Trần đã xuống taxi. Nhìn Trương Trần kéo va li đi tới, trên mặt Triệu Chí Hào tỏ vẻ quái lạ: “Cậu Trương, cậu... Chắc không phải cậu bị đuổi ra ngoài đấy chứ?”

“Lắm lời!”, Trương Trần trợn mắt lườm Triệu Chí Hào, ông ta cười gượng rồi vội vàng dẫn đường. Bọn họ vào một căn phòng xa hoa trong khách sạn, bên ngoài là phòng khách, bên trong là hai phòng ngủ, trên bốn bức tường treo các loại rượu vang có giá trị không nhỏ.

Trương Trần tùy ý mở một chai ra, nói với vẻ ám ức: “Không ra ngoài thì có được uống loại rượu ngon thế này không?”

“Hơ, đúng!”, Triệu Chí Hào hòa theo, sau đó xoa tay cười nói: “Tôi có chuyện này, thị trường bên tỉnh An Hoa đã bị mười mấy gia tộc như nhà họ Hàn phong tỏa rồi, đại lý ủy quyền mà tôi đang định hợp. tác cũng đi tong, áp lực của chúng ta rất lớn...”

“Muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, đừng có vòng vo tam quốc...”

“À”, Triệu Chí Hào cười ngượng nói: “Lần trước. cậu nói còn mấy phương thuốc, mấy hôm trước tôi mở một cuộc họp báo, đã lấy tin này ra khoác lác rồi, nếu tranh thủ thời gian nghiên cứu và sản xuất rồi, nếu tranh thủ thời gian nghiên cứu và sản xuất ra, tỉnh An Hoa lớn như thế, chắc chắn nhà họ Hàn sẽ không ngăn cấm được”.

Lúc này Trương Trần mới vỡ trán một cái, đúng là anh quên mất tiêu chuyện này, thế là lập tức lấy giấy ra viết phương thuốc. Triệu Chí Hào thì cất vào túi trong như nhật được báu vật, sau đó gọi điện thoại, sắp xếp hàng trăm người tới đón mình.

Chương 201: C201: Lẽ nào là ông nội

Không phải Triệu Chí Hào phô trương, mà ông ta thừa hiểu mấy trăm chữ trên tờ giấy này quan trọng đến mức nào, nói là báu vật vô giá cũng không quá.

Sau khi lấy được đồ xịn, nhìn vẻ mặt ủ rũ của Trương Trần, ông ta hỏi thẳng cũng không hay, bèn sắp xếp năm em tới cho Trương Trần bớt cô đơn.

Trương Trần làm gì có tâm trí đâu mà vờn hoa bắt bướm, trong đầu anh chỉ toàn hình bóng của Phương Thủy Y, vợ mình còn chưa được chạm vào, sao anh lại ngó tới người ngoài cho được?

“Trong khoảng thời gian vừa rồi mình có làm gì sai đâu, cũng đâu có chọc tức cô ấy, sao nói ly hôn là ly hôn luôn vậy?”

“Chẳng lẽ hôm nay để cô ấy phải chịu ầm ức? Nhưng mình đã trả hết lại rồi, chẳng lẽ còn phải giết chết người ta hay sao?”

Trương Trần ôm chần bông, nghĩ mãi mà không thể hiểu được, cuối cùng chỉ có thể dúi đầu vào trong chăn, ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Đêm nay Trương Trần tỉnh giấc ba lần rồi chẳng ngủ được nữa. Anh rất ít khi hút thuốc, vậy mà hôm nay lại ngồi trên ban công hút nguyên cả hộp.

Anh lại mơ tới nhà họ Trương, lại mơ về quá khứ, những ký ức ấy cứ như mộng mị, luôn tìm tới anh những lúc anh chắt chứa tâm trạng.

Bầu trời bên ngoài đã tờ mờ sáng, Trương Trần dập tắt điếu thuốc cuối

cùng. Nhìn bầu trời màu xám khói, anh nắm chặt đôi bàn tay, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng.

Nhà họ Trương mới lơ là nơi này của anh, vậy nên anh không thể có động thái gì quá lớn, nếu không chưa kịp trỗi dậy thì đã bị đập chết rồi, anh chỉ có thể từ từ lên kế hoạch.

Trong lòng Trương Trần lên kế hoạch sơ qua một lượt, anh mặc quần áo rồi tắt nguồn điện thoại. Nhờ Phương Thủy Y gọi tới cho anh, chẳng lẽ anh phải tới đó thật sao?

Kéo dài được chút nào hay chút ấy vậy. Đúng lúc này, tiếng chuông dồn dập vang lên.

“A lô, Chu Viên Viên, sao vậy?”, Trương Trần bắt máy, nói.

“Anh từ tỉnh An Hoa về rồi chứ? Tôi có chuyện muốn nhờ anh”, giọng nói của Chu Viên Viên khá sốt ruột.

“Về rồi”, Trương Trần gật đầu. Lúc này anh cũng đang rảnh, tắt máy là tới đó ngay.

Đợi đến khi Trương Trần tới phòng khám thì Chu Viên Viên đang chờ ở đó với vẻ mặt lo âu. Nhìn thấy Trương Trần tới, cô ta lập tức bước tới kéo tay anh đi vào bên trong.

Vừa đi cô ta vừa hỏi: “Có một bệnh nhân bị suy hô hấp cấp, cứ hôn mê mãi, tôi không có cách nào cả, anh mau tới xem thử đi!”

“Được!”, Trương Trần gật đầu, anh biết mạng người là trên hết, lập tức lấy kim châm cứu ra, đi theo Chu Viên Viên vào phòng bệnh đằng sau.

“Anh là ai? Anh không được phép vào trong!”, bốn người đàn ông trông coi bên ngoài lập tức chặn cửa, lạnh lùng nhìn Trương Trần.

“Anh ấy là bác sĩ của phòng khám, các anh mau tránh ra”, Chu Viên Viên sốt ruột nói.

“Thật sự xin lỗi, xin hãy xuất trình giấy phép hành nghề y cho chúng tôi xem, nếu không thì anh ta không thể vào được, cũng không thể gánh được trách nhiệm này!”, bốn người đàn ông không chịu nhượng bộ, nhất quyết đòi giải quyết theo đúng quy định.

Chu Viên Viên lo lắng giậm chân, cô ta nói cáu gắt: “Bệnh nhân trong đó mà không được chữa trị thì sẽ chết mất, các anh là vệ sĩ mà lại cố chấp như thế, đến lúc nào rồi mà còn quy với chả củ?”

“Ha ha, cô Chu, cô cũng biết bệnh nhân trong đó sắp không qua khỏi rồi, vậy mà cô còn ở đây, không vào cứu chữa nhanh lên?”, người đàn ông có một nốt ruồi đen trên mặt cười nói.

“Cút đi!”, lúc này, Trương Trần hừ lạnh một tiếng. Bốn người đàn ông kia giận tím mặt, nhưng còn chưa kịp chửi mắng Trương Trần thì đã cảm thấy phần cổ như bị muỗi đốt một cái.

Trương Trần rút tay về, Chu Viên Viên nhìn thấy bốn chiếc kim đâm vào cổ của bốn người đó, sau đó bọn họ không động đậy được nữa.

Nếu là lúc bình thường thì nhất định Chu Viên Viên sẽ kéo Trương Trần để hỏi xem anh đã làm thế nào, nhưng bây giờ chưa biết người bên trong sống chết thế nào, hiển nhiên cô ta không có tâm trạng này.

“Trương Trần, anh đừng để ông ấy chết ở đây đây!”

Bọn họ vào trong, Chu Viên Viên nhìn người nằm trên giường rồi nói sốt sắng. Vốn dĩ lần trước bọn họ đã bị người của sở cảnh sát cảnh cáo vì bán thuốc giả, khó khăn lắm mới mở được một phòng khám, nếu có người chết ở đây thì cô ta đừng mong được làm tiếp.

Trương Trần nhíu mày, anh bắt mạch rồi kiểm tra mắt của bệnh nhân.

Bệnh nhân này khoảng trên dưới sáu mươi tuổi, hơi thở yếu đến mức gần như không cảm nhận được, mạch tượng cũng cực kỳ loạn, như thể không phải bởi vì bị bệnh, nếu muốn nói rõ ràng thì giống như đang cố tình làm thế hơn.

Ngón tay cái của Trương Trần ấn vào mấy huyệt vị Ngọc Túc, Mạnh Linh và Huyền Môn ở trước ngực bệnh nhân, sau đó anh mới nói trầm giọng: “Chu Viên Viên, có phải cô đắc tội với người khác không?”

“Đắc tội với người khác? Chắc không có đâu, tôi ngoan lắm!”, Chu Viên Viên lắc đầu rồi lại nói: “Sao anh lại nói thế?”

“Người này vốn bị ung thư, nhưng nếu được điều trị tử tế, mời bác sĩ giỏi tới thì hoàn toàn có thể sống thêm ba năm. Nhưng hiện tại mạch của ông ta rất loạn, tôi ấn vào mấy huyệt vị ngọc túc, mạnh linh mà ông ta không hề có phản ứng gì cả, trường hợp như thế này chắc chắn là có người đã động tay động chân vào người ông ta, nếu không thì sẽ chẳng như thế này”.

“Chắc không phải chứ?”, khuôn mặt của Chu Viên Viên trở nên tái mét. Nghe Trương Trần nói nghiêm túc như thế, cô ta vắt óc suy nghĩ một lát rồi như sực nhớ tới điều gì đó, hô lên thất thanh: “Lẽ nào, lẽ nào là ông nội?”

Chương 202: C202: Con bé đó có bản lĩnh ấy

“Chu Nhân Kiệt?”, Trương Trần nói trong sự nghi hoặc: “Đúng là ông ta có bản lĩnh này, trong cả Hoài Bắc hiện nay, số người có thể làm được như thế này không quá ba người, làm rối loạn mạch tượng thì dễ, nhưng để cô nàng ngốc nghếch như cô không phát hiện ra được thì không dễ chút nào”.

“Nhất định là ông ấy, nhưng ông ấy không biết làm như vậy thì tôi sẽ chỉ càn hận ông ấy hơn thôi!”, Chu Viên Viên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trương Trần, anh có cách gì chữa khỏi cho người này không? Nếu không ông ấy sẽ đạt được ý đồ mất!”

“Có thì có, nhưng Chu Nhân Kiệt đã hao tâm tổn trí như thế, nếu tôi phá hỏng thì chắc chắn ông ta sẽ hận tôi chết mất. Hơn nữa, cho dù hôm nay người này tỉnh lại thì thân thể của ông ta cũng đã nát bét rồi, không sống được quá một tháng nữa đâu!”, Trương Trần nói thản nhiên.

“Anh đừng sợ, Trương Trần, nếu Chu Nhân Kiệt dám làm gì anh, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta!”, Chu Viên Viên nhìn Trương Trần với vẻ mặt nghiêm túc rồi nói.

Trương Trần bắt đắc dĩ lắc đầu, không phải anh sợ, chủ yếu là vì anh không muốn can thiệp vào chuyện gia đình nhà người khác.

Tất nhiên là Chu Nhân Kiệt sẽ không để cháu gái mình bị gán cho tội danh giết người, vậy thì nhất định là ông ta có có mục đích riêng.

Trương Trần ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Lần này tôi có thể giúp cô,

nhưng ông nội cô rất nham hiểm, cô không đấu lại được ông ta đâu!”

“Chẳng phải còn có anh đây sao, thần y Trương!”, Chu Viên Viên dí dỏm nháy mắt.

“Chúng ta là bạn, anh nhất định sẽ giúp tôi đúng không? Chuyện này liên quan đến chuyện cả đời của tôi, nếu anh mà khoanh tay đứng nhìn thì tôi tiêu thật đấy!”

Chu Viên Viên cầm tay Trương Trần, vừa nói nũng nịu vừa lắc tay anh.

Thì ra Chu Nhân Kiệt đã suy xét đến tương lai, muốn gả Chu Viên Viên cho một tổ chức y học cổ truyền, như vậy thì nhà họ Chu sẽ càng thêm lớn mạnh.

Đương nhiên là Chu Viên Viên không đồng ý, vậy nên vì ép cháu gái mình đi vào khuôn khổ, Chu Nhân Kiệt đã tạo ra phiền toái, để Chu Viên Viên không thể sống được ở bên ngoài, tất nhiên sẽ phải ngoan ngoãn về nhà.

Trương Trần nghe mà cảm thấy nhức đầu, Chu Nhân Kiệt đúng là chẳng ra gì, có thể sánh với bà cụ Phương luôn rồi.

Anh chẳng thể hiểu nổi, mấy lão già ấy sống thọ thế rồi, có phải trong đầu chỉ toàn tính kế người nhà không?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Chu Viên Viên, Trương Trần ngẫm nghĩ giây lát rồi đồng ý.

Anh thì là không liên quan gì đến việc Chu Viên Viên làm nũng hay đáng người nóng bỏng của cô ta, hoàn toàn xuất phát từ tư tưởng của một người bạn.

“Hề hề, anh tốt quá, ông nội tôi đã ra tay rồi thì sẽ không dễ gì dừng lại đâu. Anh ở đây với tôi đi, tôi sẽ nói với Thủy Y”, Chu Viên Viên cười hề hề nói.

Lông mày của Trương Trần dựng ngược lên, bây giờ anh muốn kéo dài thời gian, né tránh Phương Thủy Y còn chẳng kịp, làm gì có chuyện chủ động liên lạc? Thế là anh vội vàng ngăn cản Chu Viên Viên, nói với vẻ mặt ỉu xìu: “Cô ấy muốn ly hôn với tôi, bây giờ tôi bị đuổi ra khỏi nhà rồi, không cần nói!”

“Ly hôn? Đuổi anh ra ngoài? Thật à?”, Chu Viên Viên sững sốt, cô ta vội vàng hỏi.

“... Tôi thấy cô có vẻ rất hưng phấn thì phải?”

Trương Trần nói với vẻ lạ lùng.

“Ha ha, ha ha... Đâu có, tôi quan tâm một chút thôi mà. Anh mau cứu người đi, tôi phụ giúp cho anh”.

Trương Trần gật đầu, anh không nghĩ nhiều gì cả, lấy kim ra bắt đầu châm cứu.

Lần này cũng coi như gián tiếp thi đấu với Chu Nhân Kiệt.

Phải thừa nhận rằng tiếng tăm của Chu Nhân Kiệt ở Hoài Bắc không phải cái danh hão, Trương Trần cũng mất rất lâu mới dần dần không chế được khí huyết tàn tạ của bệnh nhân này.

Sau khi kiểm soát được tình hình của bệnh nhân, Trương Trần mới rút bốn cây kim trên cổ bốn người đàn ông ngoài cửa ra.

Bốn người đàn ông vừa hoạt động được là lập tức muốn cho Trương Trần biết tay, lúc này Chu Viên Viên đẩy cửa vào, nhìn bốn người họ mắng: “Bệnh nhân tỉnh rồi, đưa ông ta cút đi cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát....”

Bốn người đàn ông hơi híp mắt lại, sau đó nhìn Trương Trần thật kỹ rồi lặng lẽ đưa người đi.

Bọn họ nhét bệnh nhân vào trong xe, người có nốt ruồi trên ghế phụ lấy điện thoại ra, chỉ một lát sau, anh ta nói cung kính: “Ông Chu, thất bại rồi”

“Con bé đó có bản lĩnh ấy?”, trong điện thoại, Chu Nhân Kiệt nói ngạc nhiên.

“Không phải cô chủ, mà là một người đàn ông trẻ tuổi. Lúc bọn tôi ngăn cản anh ta, anh ta đã làm bọn tôi bất động”, người đàn ông có nốt ruồi nói.

“Trương Trần? Chẳng phải cậu ta đi chúc thọ Trương Khánh Long sao? Về nhanh thế à?”, Chu Nhân Kiệt lẩm bẩm nói rồi cười khế: “Được rồi, các cậu về trước đi. Lão già đó không còn tác dụng gì nữa, tùy tiện cho ít tiền rồi đuổi đi!”

Trong phòng khám, Trương Trần cũng chẳng có nơi nào để đi, bèn ở luôn đây khám bệnh. Chu Viên Viên thì ra ngoài mua thuốc, dù sao phòng khám này cũng mới khai trương, còn thiếu rất nhiều thứ.

Chương 203: C203: Ý anh là nhiệm minh nhật đã sắp xếp chuyện này

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Trương Trần chữa xong cho người cuối cùng, lúc này Chu Viên Viên từ phía xa nhảy nhót lại phía anh. Có thể nhìn ra, hiện giờ tâm trạng của cô ta rất tốt.

“Anh nhìn xem có ngon không?”, lúc đi vào phòng khám, Chu Viên Viên cười hì hì rồi đưa đồ ăn trưa đến trước mặt Trương Trần.

“Cô cứ nhìn tôi thế, tôi không ăn nổi đâu”, Trương Trần hài hước nói.

“Xời, như bà cô vậy, còn sợ người khác nhìn nữa. Được rồi được rồi, anh ăn đi, tôi đi ra phía sau kê cái quầy, ngày mai được liệu về rồi”, Chu Viên Viên liếc mắt một cái, mở cửa đi ra phía sau, còn Trương Trần cầm bát cơm lên ăn.

“Đây là phòng khám của Chu Viên Viên sao?”, đột nhiên có một giọng nói vang lên. Trương Trần nhìn lại thì chỉ thấy một người tầm hơn hai mươi tuổi bước vào. Hắn mặc bộ đồ màu trắng, trong tay còn cầm một chiếc quạt giấy. Lúc này là tiết trời xuối tháng mười nên nhìn cảnh này có vẻ hơi giả tạo.

Nhưng khí chất trên người này thì hút mắt hơn cả, khiến người ta có cảm giác đây không giống với con cháu của nhà bình thường.

“Đúng vậy”, Trương Trần thu ánh mắt lại, nói:

“Nếu cậu đến khám bệnh thì ngồi ở đây”.

“Tôi không đến khám bệnh mà đến ngắm người”, người đó chậm rãi nói: “Gọi Chu Viên Viên ra đây, nói là... Người đàn ông của cô ta đến rồi”.

“Người đàn ông?”, Trương Trần nheo hai mắt lại, nghĩ ra người này chắc là đối tượng kết hôn mà Chu Viên Viên nói.

Trương Trần quay người gọi một tiếng, rất nhanh Chu Viên Viên đã chạy ra. Người vẫn chưa đến nơi nhưng giọng nói của cô ta đã truyền đến rồi: “Có phải là không đủ ăn không, tôi đi mua thêm ít nữa cho anh nha”.

“Ôi, lại có bệnh nhân à? Anh ăn trước đi, để tôi khám cho”, Chu Viên Viên nhìn thấy người con trai mặc áo sơ mi trắng thì liền nói.

Người đó cười híp mắt lại nhìn Chu Viên Viên một lượt, dung mạo hơn người, thân hình cũng thuộc hàng cực phẩm, đúng hợp với gu của hắn.

“Tôi tên là Nhiễm Minh Nhật”, người con trai đó lên tiếng luôn, khiến Chu Viên Viên đang tươi cười lúc này cứng đờ mặt.

“Anh chính là Nhiễm Minh Nhật xuất thân thế gia Đông y ở Nam Sơn?”, Chu Viên Viên hỏi.

“Ha ha! Đúng rồi, tôi đích thân đến đón cô đây, nể mặt cô quá đúng không, đi với tôi đi”, Nhiễm Minh Nhật nói với vẻ đầy kiêu ngạo.

“Đi đâu?”, Chu Viên Viên lạnh lùng nói.

“Đi về Nam Sơn kết hôn với tôi”, Nhiễm Minh Nhật trực tiếp nói.

“Nếu như anh không có vợ thì lên phố tìm bữa một người chứ đừng đến làm phiền tôi. Tôi cũng đâu có nói là sẽ lấy anh, nếu anh muốn tìm thì đi tìm Chu Nhân Kiệt đi”, Chu Viên Viên lạnh lùng nói, cô ta không thể ngờ Nhiễm Minh Nhật lại đến tận đây.

“Cô nghĩ rằng cô được lựa chọn sao? Có thể gả cho Nhiễm Minh Nhật tôi là phúc của cô đấy”, trong tay cứ phe phẩy cái quạt giấy, Nhiễm Minh Nhật nói với giọng điệu kiêu ngạo vô cùng.

Hẳn thật sự có khả năng đó, là truyền nhân của thế gia Đông y cổ, lại là người xuất sắc trong số đó nên Nhiễm Minh Nhật khi mới sinh ra đã đứng ở vạch đích mà nhiều người mong cũng không được.

Nếu như không phải bị ép kết hôn thì Chu Viên Viên còn có hứng thú muốn làm quen với Nhiễm Minh Nhật nữa nhưng giờ nghe thấy giọng điệu kiêu ngạo của hắn, dường như coi cô ta như món đồ nên cô ta lạnh lùng nói: “Ở đây không hoan nghênh anh, nếu như anh không đi thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy”.

“Khì khì, có cá tính đấy, tốt lắm, như vậy mới thú vị chứ”, Nhiễm Minh Nhật cười sau đó xoay người rời đi luôn.

“Y thuật nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, nếu bỏ qua tính chất phóng đại trong đó thì nhà họ cũng lưu truyền được ít nhất là năm trăm năm rồi, cũng được coi là một trong những con số hiếm hiện giờ. Ông nội của cô cũng có thủ đoạn thật, không ngờ lại tìm được ra nhà này”, Trương Trần cười, nói.

“Hừm! Tôi không quan tâm là nhà đó thế nào, chỉ biết là tôi không có hứng thú với hắn ta”, Chu Viên Viên nói.

“Nhưng tên đó sẽ không bỏ qua đâu, có lẽ cô sẽ có việc bận rồi đây”, Trương Trần cười ha ha nói.

“Dù sao cũng có anh giúp tôi, sợ gì chứ”, Chu Viên Viên chau mày, nói với dáng vẻ không quan tâm.

Buổi chiều, đột nhiên người đến khám bệnh ở phòng khám nhiều vô cùng. Trương Trần và Chu Viên Viên bận tối mày tối mặt nhưng Chu Viên Viên lại thấy vui mừng, vì mọi người đến đây khám bệnh, cho cô có cảm giác thành công.

Nhưng Trương Trần lại cảm thấy có gì đó không ổn, phần lớn những người đến là bị thương ngoài da, đều có một điểm chung là cần tiêu tốn dược liệu.

Nếu là vài người thì bình thường nhưng đây lại trùng hợp quá, số lượng quá nhiều, hình như bọn họ đã hẹn trước là cùng nhau đến vậy.

Thoát cái đã đến buổi tối, người đến phòng khám mới giảm đi chút, Trương Trần nói cho Chu Viên Viên về suy đoán của mình.

“Ý anh nói là Nhiễm Minh Nhật đã sắp xếp chuyện này”, Chu Viên Viên nói.

Chương 204: C204: Ông chủ sẽ khuyên cô chủ ngày mai về nam sơn với cậu

“Rất có khả năng đó, nếu không thì làm gì có nhiều người bị thương trong cùng một ngày vậy, mà lại đến đây cùng lúc”, Trương Trần nói.

“Sao hẳn lại phải làm thế, đây chẳng phải là lợi cho việc kinh doanh của tôi sao?”, Chu Viên Viên hỏi với kiêu không hiểu. Chỗ cô cũng không phải là chỗ từ thiện, đến đây đều phải trả tiền mà.

“Ha ha”, Trương Trần hỏi: “Cô nghe nói thời xưa đánh trận như nào chưa?”

“Bình mã chưa dùng đến mà lương thảo đã cạn kiệt, nếu như không còn gì ăn thì chính là một thất bại nhanh chóng. Không cần kẻ địch ra tay thì đội mình đã toi đời rồi”.

“Chỗ cô hiện giờ còn bao nhiêu dược liệu dự trữ? Không có dược liệu thì lấy gì ra chữa bệnh?”

Trương Trần hỏi liên mấy câu khiến Chu Viên Viên không nói nên lời. Một lúc lâu cô mới nhỏ giọng nói: “Hắn ta làm cạn kiệt nguồn dược liệu ở chỗ tôi, không đến nỗi cạn kiệt luôn cả dược liệu Hoài Bắc đấy chứ?”

“Nếu đúng là Nhiễm Minh Nhật làm thì ngày mai cô sẽ biết thôi”, Trương Trần cũng không giải thích thêm rồi quay về khách sạn.

Buổi tối, Trương Trần lén mở điện thoại ra thì bên trên không có cuộc gọi nhớ nào. Trương Trần cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này mới để ý hôm nay là thứ bảy.

Sáng sớm hôm sau, Chu Viên Viên ngăn người nhìn hàng dài đang xếp bên ngoài cửa phòng khám, cô mới mở cửa thôi mà. Lúc Trương Trần đến thì sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm.

“Bác sĩ ơi, nếu đã mở cửa thì khám bệnh cho. chúng tôi đi”, một ông chú đứng đầu hàng nói.

“Phải làm sao được Trương Trần, không thể đóng cửa thế được”, Chu Viên Viên lo lắng nói.

“Dược liệu đâu, còn bao nhiêu nữa?”, Trương Trần hỏi.

“Hôm qua chúng ta đã dùng kha khá dược liệu dự trữ rồi, các nhà cung cấp tôi liên hệ hôm qua nhưng họ vẫn chưa chuyển đến”, Chu Viên Viên lo lắng nói.

“Ha ha! Họ sẽ không chuyển đến đâu”, lúc này Nhiễm Minh Nhật từ trong đám đông bước ra, cười híp mắt nói.

“Đồ bỉ ổi”, tối qua Trương Trần đã nhắc nhở Chu Viên Viên rồi nên giờ nhìn thấy Nhiễm Minh Nhật thì làm sao mà cô ta không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Mắng chồng mình như thế là không đúng đâu nha, xem ra, tôi vẫn phải điều chỉnh lại tính tình của cô mới được”.

“Những bệnh nhân này các người có bản lĩnh chữa trị không, nếu không thì đóng cửa đi”, Nhiễm Minh Nhật khoe môi lộ ra nụ cười, đứng ở đó cười nói.

Chu Viên Viên cảm môi đỏ, dược liệu bị Nhiễm Minh Nhật chặn đứt, họ căn bản không thể chữa trị được, cô không kìm nổi mà nhìn về phía Trương Trần.

“Xếp hàng vào đi, từng người từng người một”, Trương Trần nói.

“Xem ra thần y Trương tự tin thật đó nhưng chuyện của tôi thì tốt nhất thần

y Trương dùng chen vào thì tốt hơn", Nhiễm Minh Nhật nói với giọng cảnh cáo, hắn nhìn thấy Trương Trần và Chu Viên Viên ở cạnh nhau thì vốn đã không vui rồi.

Mặc dù hắn và Chu Viên Viên vẫn chưa tổ chức đám cưới nhưng trong mắt của hắn thì Chu Viên Viên đã là đồ vật riêng của hắn rồi, làm sao có thể thân mật với người đàn ông khác như vậy.

Trương Trần không thèm để ý đến Nhiễm Minh Nhật mà bắt đầu chữa trị cho bệnh nhân.

Cơ thể của con người vốn có chức năng tự động hồi phục nhưng nếu như sử dụng đến thuốc thì càng có hiệu quả hơn. Trương Trần cũng không dùng linh tinh mà chỉ dùng kim vàng kích thích khả năng hồi phục của bọn họ thôi.

Tất nhiên, đây chỉ có thể trị cho những bệnh bình thường, cũng may những người ở đây không có vấn đề gì lớn lắm. Chủ yếu là Nhiễm Minh Nhật tìm đến để làm cạn kiệt dược liệu trong phòng khám của Chu Viên Viên mà thôi.

Nhiễm Minh Nhật nhìn Trương Trần chữa trị cho từng bệnh nhân thì khi khi nói: “Kim Hồi Xuân, không tòi đâu..”.

“Cũng bình thường thôi”, Trương Trần đáp bừa một câu.

“Ha ha! Trương Trần, cứ coi như anh gắng gượng được một lúc nhưng liệu có được bao lâu?”, Nhiễm Minh Nhật cười khinh, sau đó nhìn Chu Viên Viên nói tiếp: “Trông vào hắn à, lẽ nào hắn có thể ở đây suốt sao?”

“Không liên quan gì đến anh”, Chu Viên Viên lạnh lùng nói.

“Xem ra, cô cũng không ngoan lắm nhỉ, cũng được, tôi muốn xem Trương Trần có thể chữa cho bao nhiêu người”, Nhiễm Minh Nhật khế cười một tiếng, không nói thêm mà yên lặng ngồi ở đó nhìn Trương Trần chữa cho từng người.

“Bác sĩ ơi, tôi vẫn còn khó chịu”, lúc này một người đàn ông trung niên nhận được ám hiệu của Nhiễm Minh Nhật nên nói với vẻ mặt nhăn nhó.

“Một tháng sau là không sao đâu, chỗ tôi là y thuật chứ không phải thần tiên, nếu như ông chê thì có thể đến bệnh viện thành phố”, Trương Trần thản nhiên nói.

Lúc này, điện thoại của Trương Trần đột nhiên vang lên. Vì hôm nay là chủ nhật, cục dân chính không mở cửa nên Trương Trần cũng không tắt máy.

Số điện thoại gọi đến là Phương Thiên Bằng, anh vừa nhận thì nghe thấy giọng nói sốt sắng của Phương Thiên Bằng vang lên: “Trương Trần, con đến bệnh viện thành phố đi, Thủy Y nhập viện rồi, tinh thần của con bé có chút không ổn định”.

“Vâng ạ”, Trương Trần không hỏi nhiều mà liếc nhìn Nhiễm Minh Nhật một cái. Anh hy vọng Phương Thủy Y nhập viện không liên quan gì đến nhà này mà chỉ là sự trùng hợp thôi.

“Thủy Y xảy ra chuyện rồi, tôi phải qua đó một chuyến”, Trương Trần nhìn Chu Viên Viên nói với vẻ áy náy. Anh biết nếu mình rời đi thì khéo phòng khám sẽ phải đóng cửa mất.

Chu Viên Viên không có được tay nghề như anh nên không thể ứng phó được với cục diện trước mặt, nhưng Phương Thủy Y bị thế thì anh nhất định phải đi.

“Không sao đâu, anh mau đi đi”, Chu Viên Viên nói. Trương Trần cũng không nói gì thêm mà đi đến bệnh viện ngay.

“Chu Viên Viên, bây giờ thì ai có thể giúp được cô”, Nhiễm Minh Nhật cười híp mắt nhìn Chu Viên Viên, hỏi.

“Thưa cô chủ, ông chủ bảo cô về nhà một chuyến”, lúc này một giọng nói

vang lên, quản gia nhà họ Chu lên trước chào hỏi Nhiễm Minh Nhật, sau đó có người kéo Chu Viên Viên lên xe.

“Cậu Nhiễm, ông chủ bảo cậu cũng qua đó ạ. Ông chủ sẽ khuyên cô chủ ngày mai về Nam Sơn với cậu”.

Chương 205: C205: Biết tôi là ai không

Trong bệnh viện thành phố, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng lo lắng đi đi lại lại ở trước cửa.

Trương Quốc Hồng vốn định hôm nay đến chỗ Phương Thủy Y hỏi về chuyện ly hôn đã suy nghĩ đến đâu rồi. Nhưng vừa vào cửa thì phát hiện Phương Thủy Y ngất trên đất, bên cạnh còn có lượng lớn thuốc ngủ.

Phương Thủy Y không thể không biết thứ này không được dùng quá liều, vậy mà vẫn uống nhiều thế, rõ ràng là muốn tự tử rồi. Điều này khiến Trương Quốc Hồng sợ phát khiếp, bà ta lập tức gọi xe cứu thương luôn.

“Phải làm sao, phải làm sao đây?”, Trương Quốc Hồng nhìn Phương Thiên Bằng với vẻ mặt lo lắng.

“Không sao đâu, thuốc ngủ chỉ cần cấp cứu kịp thời thì sẽ không có vấn đề gì đâu”, Phương Thiên Bằng an ủi vài câu nhưng trong lòng thấy vô cùng nặng nề.

Khó khăn lắm mới quay về tỉnh An Hoa, mới có hai ngày mà con gái lại tự tử. Nhà của họ có thể nói là ngày càng rối ren hơn.

“Bố mẹ ơi, Thủy Y thế nào rồi ạ?”, Trương Trần vội đến bệnh viện, thấy Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng thì vội hỏi.

“Cậu đến làm gì? Có phải Thủy Y vì cậu nên mới uống thuốc ngủ không? Tên sao chổi này sao không đi chết đi, hôm nay tôi đến thì cậu không ở nhà. Nếu tôi không đến thì Thủy Y chắc chết rồi đây”, vừa gặp mà Trương

Quốc Hồng đã mắng té tát vào mặt Trương Trần.

Trương Trần trầm ngâm một lát mới nói: “Con thật sự không biết, chúng con định ly hôn, hiện giờ con đã dọn ra ngoài ở rồi”.

“Ly hôn?”, Trương Quốc Hồng nghe vậy thì mừng rỡ nói: “Phải rồi, hai đứa nên ly hôn sớm đi, tôi cũng đỡ khổ tâm hơn, thế hiện giờ hai đứa đã giải quyết xong chưa?”

“Bà nói cái gì vậy?”, Phương Thiên Bằng kéo tay Trương Quốc Hồng một cái. Mặc dù ông ta cũng hy vọng Trương Trần rời xa con gái mình nhưng hiện giờ con gái đang cấp cứu ở bên trong, vậy mà họ nói chuyện này ở bên ngoài có thích hợp không?

“Tôi nói không đúng sao, ly hôn sớm thì rảnh việc mà”, Trương Quốc Hồng liếc mắt nhìn, Trương Trần lắc đầu nói: “Hiện giờ vẫn chưa làm xong thủ tục ạ, nay không phải là ngày làm việc của cục dân chính”.

“Vậy ngày mai hai đứa đi tiếp đi”, Trương Quốc Hồng vội nói.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, y tá tháo khẩu trang, cười nói: “Đã không còn nguy hiểm nữa, để bệnh nhân nghỉ ngơi thêm, đừng để tinh thần kích động quá là được”.

“Cảm ơn cô”, mấy người nhà Trương Quốc Hồng vội nói cảm ơn rồi chuyển Phương Thủy Y đến phòng bệnh.

Lúc này cô vẫn chưa tỉnh, sắc mặt thì tái nhợt tiêu tụy khiến người ta thấy mà xót xa.

Vuốt ve lên khuôn mặt Phương Thủy Y một cái, Trương Trần nghĩ đến chỗ Chu Viên Viên, anh từng nghe nói nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, không phải là nhà dễ đối phó. Cộng thêm việc Chu Nhân Kiệt là người độc ác nên anh lo lắng một mình Chu Viên Viên ở đó sẽ xảy ra chuyện.

Trương Trần vội nói: “Bố mẹ ơi, chỗ con còn có một số chuyện gấp, Thủy Y không còn nguy hiểm nữa thì con đi trước ạ”.

Phương Thiên Bằng gật đầu, còn Trương Quốc Hồng định trách mắng thêm nhưng cuối cùng vẫn để Trương Trần đi. Dù sao thì con gái bà ta cũng sắp ly hôn với con rể vô dụng này rồi nên bà ta còn mong Trương Trần có người khác ở bên ngoài ý chứ.

Lúc Trương Trần quay về phòng khám thì bên trong đã không còn ai, cửa cũng không đóng.

Trương Trần vội lấy điện thoại ra gọi nhưng nghe thấy âm thanh tút tút thối. Trương Trần có cảm giác đã xảy ra chuyện gì rồi.

Mặc dù nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn thế lực lớn nhưng đây là Giang Lăng, chắc chắn sẽ không dám làm chuyện gì quá đáng đâu nhưng chắc là Chu Nhân Kiệt ra tay rồi.

Anh không thể chắc chắn Phương Thủy Y bị nhập viện lúc này có nằm trong sắp xếp của Nhiễm Minh Nhật không. Mặc dù Phương Thủy Y nằm viện, Chu Viên Viên mất tích đều khiến anh cảm thấy lo lắng.

Lúc này, điện thoại của Trương Trần đột nhiên vang lên, đó là dấy số lạ. Sau khi Trương Trần nghe thì bên trong truyền lại giọng nói của Chu Nhân Kiệt.

“Trương Trần, sau này không cho phép cậu liên lạc với Chu Viên Viên nữa, cậu hiểu không?”

“Chu Viên Viên là do ông đưa đi?”

“Cái gì không nên hỏi thì đừng có hỏi. Chàng trai trẻ, đừng tưởng mình đánh bại được Quỷ Thủ Hàn y thì không biết trời cao đất dày. Cậu sống cuộc đời của cậu đi, không ai muốn động đến cậu cả nhưng nếu cậu muốn tìm cái chết thì cũng đừng trách tôi, hiểu không?”

“Ông đang uy hiếp tôi sao, vậy chuyện này tôi phải nhúng tay vào rồi”, Trương Trần cười lạnh hỏi.

“Vậy thì cậu cứ thử đi”, Chu Nhân Kiệt cũng với thái độ xem thường, nếu như không phải đã bắt tay với nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn thì ông ta vẫn sẽ khách khí với Trương Trần chút. Dù sao thì Trương Trần rất có năng lực trong bệnh viện thành phố, danh tiếng cũng không nhỏ, nhưng hiện giờ Trương Trần vẫn chưa đủ sức.

Trương Trần ngồi xỏm ở cửa phòng khám và chau mày suy nghĩ. Một lát sau, anh nhắc máy gọi đến số mà chưa từng gọi.

“Biết tôi là ai không?”, Trương Trần hỏi.

Chương 206: C206: Đồ chơi của ta thì sao thoát được

“Vậy được, lấy danh nghĩa của tôi kiểm tra tất cả sản nghiệp dưới danh nghĩa của Chu Nhân Kiệt. Tôi tin rằng đối với Hiệp hội y học thì chuyện này không vấn đề gì chứ?”

“Có vấn đề gì thì nghiêm cấm hoạt động luôn, nếu có người truy cứu trách nhiệm thì cứ đẩy cho tôi”, Trương Trần nói vài câu rồi cúp điện thoại. Nếu mọi người cho anh danh xưng hội trưởng của Hiệp hội y học Giang Lăng thì đây cũng là lúc dùng đến nó rồi, đặc biệt là trên địa bàn Giang Lăng.

Trong tập đoàn Triệu Thị, Trương Trần đến rồi trực tiếp bước vào trong.

Nhân viên lễ tân dẫn Trương Trần đi đến văn phòng của Triệu Chí Hào.

“Cậu Trương! Có chuyện gì thì cậu gọi điện là được, hà tất phải đích thân đến đây”, Triệu Chí Hào vội đứng lên rót trà cho Trương Trần.

“Dẫn theo người của ông sau đó gọi cả nhà họ Tôn đến bao vây nhà Chu Nhân Kiệt cho tôi”, Trương Trần trực tiếp nói.

Sắc mặt Triệu Chí Hào biến đổi, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu Trương, Chu Nhân Kiệt được coi là người có danh tiếng ở Giang Lăng đó, ông ta không như nhà họ Hàn ở tỉnh An Hoa đâu. Nhà họ Hàn có bản lĩnh đến mấy nhưng không dám quá hống hách ở đây nhưng Chu Nhân Kiệt thì....”

Trương Trần làm sao mà không biết, sở dĩ anh đến chính là đoán được Triệu Chí Hào sẽ có lo lắng này.

“Tôi có hai chuyện muốn nói với ông”, Trương Trần thản nhiên nhìn Triệu Chí Hào nói khiến ông ta cảm thấy lạnh trong lòng.

“Thứ nhất, hiện giờ là lúc ông đưa ra lựa chọn. Nếu đi theo tôi thì quan trọng nhất là làm theo tôi nói, tôi không muốn nghe thấy mấy lý do vớ vẩn. Cái này ông có thể cân nhắc, nhân tiện nói với nhà họ Tôn xem họ có thái độ thế nào?”

“Thứ hai, ông có thể từ chối, tôi cũng không làm gì ông. Từ nay về sau chúng ta chỉ là người hợp tác kinh doanh đơn thuần thôi, phương thuốc thì vẫn do ông đưa vào kinh doanh”.

Trương Trần nói xong thì nhắm mắt nghỉ ngơi chút, anh hiểu đây là lựa chọn của Triệu Chí Hào. Mà người Trương Trần cần là người như anh nói, anh không muốn nghe lý do. Những gì Triệu Chí Hào nghĩ, anh đều biết, hiện giờ chỉ là ở Giang Lăng thôi, nếu Triệu Chí Hào đột nhiên bỏ mặc anh thì cũng không sao cả.

Nhưng, sau này phải đối phó với nhà họ Trương ở thủ đô, bất cứ mất xích nào nếu như xảy ra vấn đề thì sẽ phải trả giá bằng việc thịt nát xương tan.

Anh không cần người máu mặt nhất thời mà là người luôn kiên định sát cánh với mình, bất luận Triệu Chí Hào lựa chọn thế nào thì Trương Trần sẽ không nói thêm gì.

Còn Triệu Chí Hào ở bên này thì vô cùng khó xử. Có một số chuyện trước đây không cần Trương Trần nói nhưng ông ta vẫn xử lý ổn thỏa. Bởi vì đi theo Trương Trần thì có thể ổn định hơn, kể cả mấy ngày trước đến tỉnh An Hoa giúp Trương Trần, ông ta cũng cân nhắc được lợi hại nên cũng đi.

Nhưng Trương Trần thật sự biết gây sóng gió” thật, mới có mấy ngày bên tỉnh An Hoa chưa kết thúc thì anh lại đối đầu với Chu Nhân Kiệt rồi.

Suy nghĩ hồi lâu, Triệu Chí Hào suy nghĩ trước. sau, cuối cùng cắn răng nói: “Cậu Trương, cậu yên tâm, tôi sẽ liên hệ với nhà họ Tôn ngay”.

“Ông nghĩ kỹ chưa?”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Nghĩ kỹ rồi, sau này Chí Hào sẽ không nhiều lời nữa”, Triệu Chí Hào gật đầu nói.

Lúc ông ta đưa ra quyết định này cũng không thấy hối hận, vì ông ta đã suy nghĩ kỹ rồi, Trương Trần vốn là tên vô dụng nổi danh Hoài Bắc nhưng tất cả những chuyện cậu ta làm sau đó thì có ai đâu lại được đâu?

Kể cả là ở tỉnh An Hoa, nhà họ Mạc bị khống chế, đám con cháu nhà họ Hàn chẳng phải cũng bị Trương Trần đánh phết rồi sao?.

||||| Truyện đề cử: Hậu Duệ Kiếm Thần |||||

Triệu Chí Hào là thương nhân, thương nhân cái chính là đầu tư kiếm tiền, còn hiện giờ ông ta đưa ra lựa chọn này cũng là một cách đầu tư. Chỉ có điều, cái giá đề lên người hơi lớn, thắng và thua đều là kết quả đã định.

“Vậy chuẩn bị chút đi, lát nữa sẽ xuất phát”, Trương Trần thản nhiên nói.

Trong phòng lớn của nhà họ Chu, Chu Viên Viên với sắc mặt ủ dột, nhìn Chu Nhân Kiệt với ánh mắt đáng thương.

“Ông ơi, sao ông lại bắt cháu phải lấy Nhiễm Minh Nhật, cháu không muốn lấy hẳn”.

“Chuyện này không đến lượt cháu”, Chu Nhân Kiệt hừ lạnh một tiếng, nói: “Viên Viên! Nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn không phải thế gia bình thường đâu, có lịch sử ít nhất hơn năm trăm năm rồi. Cháu mà gả về đó thì sẽ tốt hơn, nhà họ Chu cũng sẽ tốt hơn”.

“Cháu sẽ không tốt được đâu, ông làm vì lợi ích của mình thôi, những cái khác đều là lý do thôi, ông thật sự nhẫn tâm hi sinh hạnh phúc của cháu sao?”, Chu Viên Viên đỏ ửng mắt nhìn Chu Nhân Kiệt, hỏi.

“Hỗn láo”, Chu Nhân Kiệt phẫn nộ rồi tát Chu Viên Viên một cái, quát lớn: “Viên Viên! Đây là quyết định của nhà họ Chu, trước đây cháu bướng bỉnh đã đành nhưng chuyện này không do cháu làm chủ được”.

“Cháu ngoan ngoãn ở trong nhà cho ông, ông đã chuẩn bị của hồi môn cho cháu rồi, ngày mai cháu sẽ về Nam Sơn kết hôn với cậu Nhiễm. Trước lúc đó, cháu không được đi đâu cả”.

“Thưa ông chủ, cậu Nhiễm đến rồi ạ”, lúc này là một người giúp việc vào nói.

Chu Nhân Kiệt gật đầu, ra lệnh: “Nhốt cô chủ vào trong phòng cho tôi, không có lệnh của tôi thì không ai được cho nó ra ngoài, nếu không tôi sẽ hỏi tội các người đấy”.

“Vâng”, người giúp việc đó lập tức gọi người là đến đưa Chu Viên Viên đi.

Lúc này Nhiễm Minh Nhật bước vào phòng khách. Chu Nhân Kiệt vội cười lên trước, nói với điệu thân mật: “Cậu Nhiễm, mau ngồi đi, con bé Viên Viên nhà tôi không hiểu chuyện, tôi đã khuyên bảo nó rồi”.

“Không sao”, Nhiễm Minh Nhật cười ha ha, nói: “Ồ Ông Chu! Nhà họ Nhiễm rất xem trọng ông, tin rằng sau lần liên hôn này, mối quan hệ của chúng ta sẽ khăng khít hơn, đến lúc đó tôi phải đổi cách xưng hô rồi”. “Đâu có, đâu có, tùy ý cậu Nhiễm thôi”.

“À phải rồi, không biết ông Chu đã thuyết phục được Chu Viên Viên chưa, tôi muốn đi xem sao”, Nhiễm Minh Nhật nói.

“Cũng được, dù sao thì mấy ngày nữa Viên Viên cũng gả cho cậu rồi, hai người bồi đắp thêm tình cảm cũng tốt”, Chu Nhân Kiệt gật đầu, sau đó gọi người giúp việc đến để dẫn Nhiễm Minh Nhật đi.

“Đồ chơi của ta thì sao thoát được, nếu không thì chủ nhân của nó sẽ tức giận đấy”, Nhiễm Minh Nhật cười, thầm nghĩ.

Chương 207: C207: Hy vọng con bé đó nghĩ thông suốt

Lúc này, Chu Viên Viên ở trong phòng ôm đầu gối khóc như mưa. Một người giúp việc ở bên cạnh nhỏ giọng an ủi cô ta.

“Hong Hong! Cô giúp tôi thoát ra ngoài được không, tôi cầu xin cô đây”.

“Cô chủ! Tôi không dám đâu, cô nghe lời đi, ở đây một lúc thôi”, người giúp việc tên Hồng Hồng nói với vẻ thương xót. Tình cảm giữa cô ta và Chu Viên Viên cũng tốt nhưng cô ta vẫn sợ uy nghiêm của Chu Nhân Kiệt hơn cả.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hồng Hồng vội lên trước nhìn thử, sau đó nhỏ giọng nói:

“Cô chủ, cậu chủ Nhiễm đến rồi”.

“Bảo hẩn cút đi”, Chu Viên Viên quát lớn.

Trong lúc Hồng Hồng đang khó xử thì cửa phòng bị đập một cái, Nhiễm Minh Nhật bước vào, nhìn Hồng Hồng nói: “Cô lui ra trước đi”.

“Anh đến đây làm gì, tránh xa tôi ra”, trong mắt Chu Viên Viên tràn đầy sự ghê tởm và chán ghét.

Nhiễm Minh Nhật cười lạnh rồi lên trước, nói: “Chu Viên Viên, cô có biết được quy tắc của nhà họ Nhiễm không?”

“Chồng chính là trời, chồng nói cái gì thì chính là cái đó. Nhưng cô không những không nghe lời mà còn dám hết lần này đến lần khác mắng tôi, có

phải tôi dễ với cô quá rồi đúng không?”

Chu Viên Viên cười lạnh hai tiếng, nói: “Vậy thì anh đi tìm người nào nghe lời hơn đi”.

“, không không”, Nhiễm Minh Nhật lắc đầu, hai mắt lóe ra vẻ dâm dăng, nói: “Tôi lại cứ thích biến con ngựa khó thuần thành con thỏ trắng cơ”.

Lời nói vừa dứt, Nhiễm Minh Nhật giơ tay tát một cái, lực tát mạnh khiến Chu Viên Viên ngã nhào trên đất.

Chu Viên Viên chỉ cảm thấy mặt mình nóng ran, dường như bị lửa đốt vậy. Cô ta phẫn nộ nhìn Nhiễm Minh Nhật, lớn tiếng quát: “Đây là nhà họ Chu, anh dám đánh tôi, ông tôi sẽ không tha cho anh đâu”.

“Ha ha, đúng là ngây thơ thật”, Nhiễm Minh Nhật cười khinh, nhìn Chu Viên Viên với vẻ đùa giỡn: “Cô có biết ý nghĩa thật sự của danh xưng nhà họ Nhiễm Nam Sơn là gì không?”

“Cô có biết được sức ảnh hưởng của nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn không? Có biết là đến Chu Nhân Kiệt cũng phải bám đuôi nhà họ Nhiễm không? Ông ta sẽ không tha cho tôi ư? Nói thật với cô nhé, chỉ cần tôi không làm cô chết thì nhà họ Chu các cô sẽ không có ý kiến gì đâu, cô hiểu không?”

“Nếu như tôi chết rồi thì sao?”, ánh mắt Chu Viên Viên lóe lên vẻ tuyệt vọng.

“Đồ ngu! Cô cũng học y thì phải hiểu muốn chết là một chuyện khó khăn đến nhường nào. Hơn nữa, có tôi và Chu Nhân Kiệt ở đây thì kể cả cô có bước chân vào Quỷ Môn Quan thì chúng tôi vẫn kéo cô về được”.

“Hiện giờ cô không còn lựa chọn nào khác ngoài nghe lời đâu”, Chu Nhân Kiệt nói xong rồi lại tát Chu Viên Viên một cái nữa, hỏi: “Nghe thấy chưa?”

Chu Viên Viên ánh mắt sáng lên, nói: “Nếu như tôi nghe thấy rồi thì anh có thể rời đi chưa?”

“Bốp”, nhưng lúc này đáp lại cô ta chỉ là cái tát.

“Tôi đã nói rồi, cô chỉ có thể nghe lời thôi, không có tư cách được nói điều kiện ở đây. Quỳ xuống, gọi tiếng chủ nhân đi”, Nhiễm Minh Nhật đứng ở đó rồi chỉ vào sàn nhà.

Chu Viên Viên lau máu ở khóe miệng, trong lòng cô ta lúc này lạnh băng, coi như nhìn thấu được tên Nhiễm Minh Nhật là một tên biến thái.

Chu Viên Viên hằm hằm nhìn Nhiễm Minh Nhật,

kiên quyết nói: “Đừng có mơ, kể cả tôi có chết thì cũng sẽ không lấy anh, loại như anh đúng là biến thái, sớm muộn cũng bị sét đánh chết.

Chu Viên Viên không biết rằng, cô càng nói thế thì càng khiêu khích thú tính trong con người hắn, hắn chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn.

“Để chủ nhân dạy cho cô những việc nên làm của một đồ đê tiện nhé”, Nhiễm Minh Nhật cười ha ha rồi lên trước nắm chặt lấy Chu Viên Viên.

Chu Viên Viên chỉ là cô gái yếu đuối, kể cả ra sức giãy dụa thì đâu thoát được hắn. Rất nhanh, Chu Viên Viên đã bị trói chặt.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không động vào cô đâu, tôi sẽ khiến cô phải cầu xin tôi lột trần cô”, Nhiễm Minh Nhật bật cười rồi đập vỡ cốc thủy tinh, sau đó cầm một mảnh lên, rạch một đường trên cánh tay của Chu Viên Viên.

Lúc này, máu tươi nhuộm đỏ ga giường, Chu Viên Viên kêu thê thảm nhưng sau đó miệng cô bị nhét một chiếc khăn.

“Nếu như nghĩ kỹ sẽ gọi tôi là chủ nhân thì cô gật đầu một cái, tôi sẽ tha cho cô”, Nhiễm Minh Nhật nói xong thì không nói tiếp mà nhìn Chu Viên Viên như kiểu đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Chu Viên Viên hiện giờ bị trói nên càng lộ ra thân hình nóng bỏng hoàn hảo

của cô ta.

Nhưng sau đó, Nhiễm Minh Nhật cầm mảnh thủy tinh vỡ đâm vào da của Chu Viên Viên. Hắn cảm nhận được thân người Chu Viên Viên run rẩy, biểu cảm đau khổ đó lại càng khiến hắn thấy sướng khoái.

“Vẫn không đồng ý đúng không? Vậy thì tôi đổi sang cánh tay khác vậy”, Nhiễm Minh Nhật cười hì hì rồi tiếp tục rạch lên da của Chu Viên Viên.

Trong phòng khách của nhà họ Chu, Chu Nhân Kiệt ngồi ở vị trí đầu, quản gia đứng bên cạnh thờ. dài một tiếng, nói: “Ông chủ! Có câu này không biết tôi có nên nói không?”

“Nói đi”, Chu Nhân Kiệt khoát tay nói.

“Trong phòng cô chủ truyền ra tiếng kêu thảm. Còn theo như chúng tôi điều tra về Nhiễm Minh Nhật thì lúc nhỏ hắn bị một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi “hại đời nên tâm lý hắn trở nên biến thái hơn, nhưng không ai dám nhắc đến chuyện này. Hiện giờ hắn đến phòng của cô chủ, với tính cách của cô chủ, tôi e rằng sẽ xảy ra chuyện...”

Chu Nhân Kiệt thờ dài một tiếng, một hồi lâu mới nói: “Hy vọng con bé đó nghĩ thông suốt, chứ cuộc hôn nhân này nó phải theo”.

“Như này đi! Anh đi gọi cậu chủ Nhiễm về đây, sau đó chuẩn bị của hồi môn cho Viên Viên để hôm nay con bé đi luôn, đau nhất thời còn hơn...”.

“Vâng”, quản gia gật đầu rồi lập tức đi sắp xếp.

Một lát sau, Nhiễm Minh Nhật đi đến phòng khách. Còn trong phòng của Chu Viên Viên, mấy người giúp việc không tìm được xót xa khi nhìn thấy_j cô chủ bị hành hạ không ra hồn người, lúc này họ vội lại cúi trói cho Chu Viên Viên.

Chương 208: C208: Muốn chết cũng là mong muốn xa xỉ đây

“Cô chủ! Không còn cách nào nữa đâu! Bên ngoài đều là người của ông cụ và cậu chủ Nhiễm, ì_ ông cụ đã truyền lời hôm nay cô sửa sang lại rồi rời Ì khỏi Hoài Bắc luôn, quay về Nam Sơn với cậu chủ Nhiễm”, một người giúp việc thở dài, nói.

“Tôi không đi”, Chu Viên Viên đôi mắt vô hồn, nói một cách yếu ớt.

Tên Nhiễm Minh Nhật là một tên ác ma, một tên biến thái. Cô ta thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu như mình đến Nam Sơn thì có biến thành món đồ chơi mua vui cho hắn không.

“Cô chủ, chúng tôi cũng không còn cách nào. khác, ông cụ đã dặn dò rồi, cô đừng làm khó chúng tôi được không?”

“Cút ra ngoài”, Chu Viên Viên lớn tiếng quát. Đám người giúp việc không dám nói nhiều vội vàng lui ra ngoài, còn Chu Viên Viên ôm chặt chần, nước mắt như mưa.

Chu Nhân Kiệt và Nhiễm Minh Nhật đợi ở trong phòng khách một hồi lâu mà không thấy Chu Viên Viên ra, lúc này Nhiễm Minh Nhật nói với vẻ không vui: “Ông Chu! Chuyện gì thế này? Nếu như Chu Viên Viên thật sự không muốn hoặc ông không nở thì thôi đi, nhà họ Nhiễm chúng tôi cũng không ép”.

“Cậu chủ Nhiễm, cậu đừng vội”, vừa nghe thấy Nhiễm Minh Nhật nói thế Chu Nhân Kiệt lập tức lên tiếng luôn. Khó khăn lắm mới bám được nhà họ Nhiễm thì làm sao có thể từ bỏ như này được.

“VẬY ĐI CẬU CHỦ NHIỆM, CHÚNG TA QUA ĐÓ XEM SAO. ĐỢI KHI CẬU ĐƯA CON BÉ VỀ RỒI, SAU KHI KẾT HÔN THÌ NÓ NHẤT ĐỊNH SẼ NGHE LỜI THÔI MÀ. DÙ SAO THÌ TÍNH CÁCH CON GÁI CŨNG HƠI BƯỚNG BÌNH CHỨT”.

“Mong là như thế”, Nhiệm Minh Nhật hừ một tiếng rồi cùng với Chu Nhân Kiệt đi về phía phòng Chu Viên Viên.

Hai người đứng bên ngoài phòng, gõ cửa mấy cái nhưng không có ai lên tiếng. Nhiệm Minh Nhật

không thèm nói nhiều mà đá trực tiếp một cái vào cửa.

Bên trong phòng, Chu Viên Viên đã treo cổ bằng sợi dây thừng.

“Viên Viên”, Chu Nhân Kiệt lo lắng định lên trước cứu cháu gái nhưng bị Nhiệm Minh Nhật ngăn lại.

“Ông Chu, cứ để tôi, ông cứ đứng nhìn là được rồi. Tính cách con gái quá cứng thì phải dạy lại rồi, nếu không khi về nhà họ Nhiệm lại làm phản thì sao?”, Nhiệm Minh Nhật hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh như băng. Đồ vật của hắn chưa được hắn cho. phép thì sao có thể tự tìm cái chết được?

Hắn rút dao ra cắt đứt sợi dây thừng. Chu Viên Viên vừa thở được một chút thì đã bị Nhiệm Minh Nhật bóp chặt cổ ném xuống đất.

“Tiện nhân! Còn dám tự tử sao?”, Nhiệm Minh Nhật vừa mắng vừa đấm đá.

“Quy xuống cho tôi”, Nhiệm Minh Nhật quát lớn rồi đá vào đầu gối của Chu Viên Viên, sau đó kéo tóc của cô ta khiến cô ta đập mặt lên sàn nhà.

Bốp, bốp, bốp... Tiếng đầu và sàn nhà va vào. nhau tạo nên âm thanh nặng nề, rất nhanh trên sàn nhà đã xuất hiện những vết máu.

“Ha ha! Nếu như ông Chu không chịu được thì thôi vậy, quả thật tính cách của cô Chu cứng quá, không dạy dỗ thì không được”, Nhiễm Minh Nhật cười híp mắt nhìn Chu Nhân Kiệt, nói.

Chu Nhân Kiệt do dự một lát, cuối cùng không nói gì. Nhà họ Nhiễm quả thật khiến ông ta không dám làm gì, chỉ hy vọng Chu Viên Viên có thể nghĩ thông suốt.

“Cầm nước đến đây, hắt nước cho cô ta tỉnh lại”, Nhiễm Minh Nhật lạnh lùng nói.

Rất nhanh, một người giúp việc đã xách một thùng nước đến làm Chu Viên Viên tỉnh lại.

“Viên Viên, nghe lời đi, cháu đừng ương bướng nữa, sau này là người của cậu chủ Nhiễm rồi”, Chu Nhân Kiệt nhìn thấy Chu Viên Viên tỉnh lại thì vội nói.

“Ha ha, ông nội tốt của cháu, chỉ sợ trong mắt ông, hiện giờ cháu chỉ giống món hàng được giao dịch thôi”, Chu Viên Viên khắp mặt đều là máu, nói với giọng yếu ớt.

“Viên Viên! Ông nội làm vì nhà họ Chu chúng ta thôi, cháu đừng làm càn nữa, mau dập đầu đền tội với chồng mình đi”.

“Phụt”, Chu Viên Viên nhổ một ngụm nước bọt lên mặt Nhiễm Minh Nhật khiến sắc mặt hắn giờ đây sầm lại phát sợ.

“Tiện nhân”, Nhiễm Minh Nhật tay nhuốm máu, sau đó hắn cho lên mồm ném thử, cuối cùng lấy dao thủ sẵn trong người rạch một vết trên người Chu Viên Viên.

“Xoẹt” một cái, áo Chu Viên Viên bị rách, máu thịt lãn lộn, Chu Nhân Kiệt nhìn thấy mà không kìm được xót xa.

Chu Viên Viên không còn sức kêu đau nữa, chỉ có thân người đang run rẩy của cô ta thể hiện sự đau đớn thôi.

“Ở chỗ tôi, muốn chết cũng là mong muốn xa xỉ đấy”, Nhiễm Minh Nhật cười tàn nhẫn, từ hông rút ra một chiếc kim bạc rồi đâm vào người Chu Viên Viên.

Ngay lập tức, Chu Viên Viên mặt nhăn nhó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chu Nhân Kiệt mí mắt giật giật, y thuật của ông ta cũng vô cùng cao siêu nên tất nhiên ông ta hiểu được Nhiễm Minh Nhật đang châm vào huyệt vị mà con người đau đớn nhất. Kể cả là người lành lặn không thương tật gì cũng đau đớn, nói gì đến Chu Viên Viên trên người đã đầy vết thương.

“Bò dậy, đi về Nam Sơn với tôi”, Nhiễm Minh Nhật khoanh tay trước ngực, nói với vẻ không để ý.

Chương 209: C209: Ông có còn là con người nữa không

Chu Viên Viên không còn sức cử động nữa, trong lòng cô ta đã tuyệt vọng như tro tàn.

Chu Nhân Kiệt nhìn cháu gái không còn ra hồn người, mặc dù có chút không nỡ nhưng nghĩ đến thế lực của nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn và tương lai trước mắt nên ông ta nhìn đi hướng khác mà không nỡ nhìn Chu Viên Viên.

“Thưa ông, không hay rồi”, đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng hét, chỉ thấy một người đàn ông vội vàng chạy vào bấm báo.

“Bên ngoài... Có Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn dẫn người bao vây nhà chúng ta ri

“Cái gì? Còn có chuyện đó ư?”, Chu Nhân Kiệt kinh hãi, sau đó nói: “Cậu chủ Nhiễm! Tôi đi xem

Sao”.

Nhiễm Minh Nhật gật đầu, nói phụ họa vào: “Tôi cũng không ở lại lâu nữa, tôi đưa người về Nam Sơn đây, có chuyện gì lớn cứ gọi điện thoại đến là được”.

Chu Nhân Kiệt gật đầu rồi đi ra bên ngoài, còn Nhiễm Minh Nhật kêu người vào xách hai cánh tay Chu Viên Viên lên kéo ra bên ngoài.

Chu Nhân Kiệt đi ra bên ngoài thì thấy người thanh niên đứng trên cùng là Trương Trần.

Đứng phía sau Trương Trần nửa bước chính là Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, sau cùng là hơn mười người đàn ông vạm vỡ.

Nhìn thấy tình huống trước mắt này, kể cả là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra ai mới là kẻ đầu sỏ.

Sắc mặt Chu Nhân Kiệt sầm lại nhìn về phía Trương Trần, lạnh lùng nói: “Trương Trần! Cậu làm như này là có ý gì?”

“Tôi muốn gặp Chu Viên Viên”, Trương Trần bình thản nói.

“Đây là chuyện của nhà họ Chu chúng tôi, không đến lượt cậu nhúng tay vào. Cậu đừng quên cậu kết hôn rồi đấy, hãy chú ý đến thân phận của mình. Hơn nữa, ai cho cậu cả gan bao vây nhà tôi?”, Chu Nhân Kiệt phẫn nộ, nói.

Lúc này, Nhiễm Minh Nhật dẫn theo người của mình kéo theo Chu Viên Viên đi ra. Bọn họ không thèm nhìn về phía Trương Trần mà cứ đi thẳng về phía xe ở bên cạnh.

Trương Trần quét nhìn theo thì chỉ thấy một cô gái xõa tóc, trên người còn có những vết máu đỏ đang bị người ta nhét vào ghế sau. Mặc dù dung mạo cô gái bị tóc che lên nhưng Trương Trần làm sao mà không nhận ra đó là Chu Viên Viên.

Trương Trần ngay lập tức thấy kinh hãi trong lòng, đến cả Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ở phía sau cũng biến đổi sắc mặt.

Đây là nhà họ Chu, Chu Viên Viên bị thành ra như này, rốt cuộc Chu Nhân Kiệt đang làm cái quái gì vậy?

“Ngăn bọn họ lại”, Trương Trần quát lớn.

Hơn mười người đàn ông vạm vỡ lập tức lên trước chặn đám người Nhiễm

Minh Nhật lại, còn Trương Trần cũng sầm mặt đi lên trước đá hai người đàn ông đang xách tay Chu Viên Viên.

Trương Trần vén tóc Chu Viên Viên ra phía sau mới phát hiện, trên người cô ta có rất nhiều vết thương, phía trước ngực còn bị đâm một chiếc kim bạc nữa.

Ngọn lửa phản nộ bùng lên trong người Trương Trần, anh rút kim ra, nhanh chóng khóa chặt huyết vị trên người Chu Viên Viên, lúc này cô ta mới cảm thấy dễ chịu hơn.

“Trương... Trương Trần”, Chu Viên Viên nhìn Trương Trần với vẻ yếu ớt, sau đó vội nói: “Anh... Sao anh lại đến đây, mau đi đi..”.

Trương Trần vuốt lên gò má của Chu Viên Viên, khẽ nói: “Đừng lo”.

Chu Viên Viên chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng, được Trương Trần ôm nên cô ta cảm thấy những đau khổ của mình cũng giảm đi nhiều, cảm giác an toàn như bao trùm lấy cô ta.

“Chu Nhân Kiệt! Ông trong nghề bao nhiêu năm như vậy, thế mà đối xử với cháu gái mình như này sao? Ông có còn là con người nữa không?”, Trương Trần hỏi Chu Nhân Kiệt.

Lúc Trương Trần đến đây, anh đã nghĩ đến hậu quả xấu nhất rồi. Anh cũng biết nhà họ Nhiễm không hề đơn giản nên mới gọi Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đến. Nhưng anh không thể ngờ, Chu Viên Viên bị tra tấn đến nông nỗi này mà Chu Nhân Kiệt vẫn không có biểu cảm gì.

Chương 210: C210: Mày tưởng là tao đang đùa với mày à

“Dường như chuyện này không có liên quan gì đến cậu”, Chu Nhân Kiệt lạnh lùng nói, trong lòng vốn cảm thấy áy náy, bây giờ lại bị Trương Trần chỉ trích nên ông ta lại càng thấy không vui.

“Xem ra, tôi không thể đi dễ dàng rồi?”, lúc này Nhiễm Minh Nhật mới lên tiếng, hần nhìn Trương Trần nói với giọng khinh bỉ: “Thần y Trương, mày vì người đẹp mà phần nộ đến mức này cơ à?”

“Là do mày làm?”, Trương Trần bình thản hỏi.

Nhiễm Minh Nhật cười một cái rồi nói: “Người phụ nữ của mình không nghe lời, không biết coi chồng là trời thì tất nhiên tao phải dạy dỗ một số quy tắc cho cô ta rồi”.

“Vậy mày có biết mày đang chơi với lửa không?”, Trương Trần ngẩng đầu lên nhìn Nhiễm Minh Nhật, ánh mắt của anh vô cùng bình thản chứ không nhìn ra vẻ vui hay giận gì trong đó. Nhưng những ai hiểu Trương Trần thì đều biết Trương Trần lúc này đã phần nộ đến cực điểm rồi, vì vậy mới hóa thành ánh mắt bình thản đó. Nhưng sâu thẳm trong đó lại ẩn chứa lửa giận bùng bùng.

“Hỗn láo! Mày là thứ gì mà dám ăn nói với cậu chủ Nhiễm như vậy?”, một người đàn ông để râu chũm bát, đứng sau Nhiễm Minh Nhật sầm mặt quát.

“Một con chó mà dám sủa linh tinh ở đây sao?”, Trương Trần quát lớn: “Người đâu, lôi ra ngoài đánh phết”.

“Trương Trần, cậu dám, có phải cậu điên rồi không?”, Nhiễm Minh Nhật

vẫn chưa nói gì thì Chu Nhân Kiệt đã chạy ra ngăn cản.

Người mà Nhiễm Minh Nhật mang đến, ông ta không dám để đám người này gây chuyện ở nhà mình nên lúc này vội nói: “Cậu rút đi cho tôi, rốt cuộc cậu có biết cậu chủ Nhiễm là ai không? Kể cả danh tiếng của cậu thì vẫn còn kém xa lắm”.

“Ông cứ chăm sóc tốt bản thân mình đi rồi hãy nói”, Trương Trần lạnh lùng nói.

“Trương... Trương Trần, bỏ đi..”, Chu Viên Viên chậm rãi nói: “Thế lực nhà Nhiễm Minh Nhật lớn lắm, đến ông nội tôi cũng không dám động vào”.

“Gô đừng lo, chuyện ông nội của cô không dám làm thì tôi dám, ông ta không quan tâm đến cô thì để tôi”.

Lúc này đột nhiên có chuông khẩn cấp vang lên, Chu Nhân Kiệt sầm mặt nhận điện thoại thì nghe thấy giọng nói sốt sắng truyền lại: “Ông chủ! Hiệu thuốc và phòng khám của chúng ta bị niêm phong rồi, là lệnh của Hiệp hội y học, còn mấy người có vấn đề thì đều bị bắt đi rồi, chúng tôi cũng đang ở phòng chờ của cục cảnh sát”.

“Tôi biết rồi”, Chu Nhân Kiệt cúp điện thoại, khuôn mặt già nua lạnh như băng nhìn Trương Trần, lạnh lùng nói: “Thần y Trương, cậu thủ đoạn cũng cao đấy, đến cả Hiệp hội y học cũng bị cậu điều khiển”.

“Nhưng cậu đánh giá tôi và nhà họ Nhiễm thấp. quá rồi đấy, tôi nói lại lần cuối, hiện giờ rút ngay đi cho tôi, chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa, nếu không thì hậu quả cậu không gánh nổi đâu”.

“Ông còn là người không?”, Trương Trần cười lạnh hỏi. Chu Nhân Kiệt đọc ác vô bờ rồi nên anh không muốn phí lời với ông ta nữa.

Còn Chu Nhân Kiệt cũng bất lực, đưa ánh mắt nhìn về phía Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, hỏi: “Hai vị cũng muốn nhúng tay vào sao, không sợ sẽ phải

đánh đổi cả gia tộc sao?”

Đám người Triệu Chí Hào chỉ khinh bỉ hừ lạnh một tiếng. Trước đây họ vẫn cung kính Chu Nhân Kiệt vì dù sao đối phương cũng là người nổi tiếng trong giới Đông y, cũng chữa khỏi bệnh cho vô số người. Nhưng hiện giờ thì thấy, Chu Nhân Kiệt không đáng làm con người.

Cháu gái ruột của mình bị ngược đãi thành bộ dạng như này mà ông ta vẫn phải đi sau đít kẻ đó để nịnh nọt, làm người mà đến nước này thì đâu còn nhân tính nữa.

Nhiễm Minh Nhật nhìn Trương Trần đang ôm Chu Viên Viên nên cũng không còn sức nhẫn nại nữa. Hấn lạnh lùng hỏi:

“Bây giờ tao định về Nam Sơn, mày chắc chắn là muốn ngăn tao?” “VẬY MÀY CÓ THỂ THỬ?”, Trương Trần nói.

“Dựa vào danh tiếng hội trưởng Hiệp hội y học, cộng cả danh nghĩa thân y Trương của mày, với Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, thậm chí cả tập đoàn Mạt Lâm thì vẫn chưa đủ sức đâu. Mày không thể tưởng tượng được uy lực của nhà họ Nhiễm đâu”, Nhiễm Minh Nhật bình tĩnh nói. Hấn cũng hiểu về Trương Trần nhưng cũng chỉ biết được bảy tám phần thôi. Sở dĩ hấn không động vào Trương Trần không phải vì hấn rộng lượng mà vì nể mặt mấy kẻ phía sau Trương Trần thôi. Tag gì mà hay hay hế == Tu TU.V ==

Nếu như Trương Trần không biết điều, vậy thì hấn không ngại cho Trương Trần biết thế nào gọi là thế lực và các mối quan hệ.

Chu Viên Viên ở trong lòng của Trương Trần sớm đã kinh ngạc đến nỗi không biết nên nói gì. Ban đầu cô ta còn thấy khó hiểu vì sao Trương Trần huy động được cả Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn, một hồi lâu cô ta còn biết được anh là hội trưởng Hiệp hội y học và ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm nữa.

Lúc này không phải lúc Chu Viên Viên kinh ngạc nữa rồi mà đó là lo lắng.

Nếu Nhiễm Minh Nhật đã biết được tường tận về Trương Trần như vậy, mà còn nói thẳng ra thế, vậy càng chứng tỏ nhà họ Nhiễm không đơn giản, bọn họ căn bản không để ý gì hết.

Trương Trần cũng bật cười, anh nhìn Nhiễm Minh Nhật nói: “Nếu như không có danh tiếng của nhà họ Nhiễm thì mày không thể sống đến hôm nay đâu. Trương Trần tao hôm nay nhất định phải động vào mày rồi”.

“Các người còn ngây người ra đó làm gì, kéo tên này ra đánh phết trước, còn đánh cho cậu chủ Nhiễm một trận nữa”, Trương Trần lạnh lùng nói.

Những người đàn ông vạm vỡ kia đều là dân giang hồ, nghe Trương Trần nói thế thì cảm thấy nhiệt huyết bùng bùng. Lúc này không do dự gì mà ấn người đàn ông râu chữ bát ban nãy chửi Trương Trần xuống.

Người ở phía sau Nhiễm Minh Nhật định ra tay nhưng hấn sầm mặt xuống khoát tay, thấp giọng nói: “Để thần y Trương cho tao được mở rộng tầm mắt nào”.

Rất nhanh, bên ngoài truyền vào tiếng kêu thê thảm, mỗi tiếng kêu đều lọt vào tai Nhiễm Minh Nhật, cũng khiến sắc mặt hấn sầm đi nhiều. Không ngờ Trương Trần thật sự dám động vào người của hấn.

Chu Nhân Kiệt cũng ngây người ra nhìn Trương Trần, lần này ông ta không cần ra tay thì đám người phía sau Nhiễm Minh Nhật cũng đủ xử lý Trương Trần rồi. Nhưng sau chuyện này có lẽ ông ta sẽ bị nhà họ Nhiễm hoặc Nhiễm Minh Nhật trách mắng.

Cuối cùng, tiếng kêu thê thảm bên ngoài cũng yếu ớt hơn, và lúc này Nhiễm Minh Nhật cũng lên tiếng: “Trương Trần, mày to gan lắm”.

“Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, hiện giờ đánh người của mày rồi, mày vẫn còn đứng đó làm gì?”, Trương Trần nói.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, Nhiễm Minh Nhật cũng thế, lập tức bật

cười, nói: “Mày... Mày dám động vào tao ư?”

“Mày tưởng là tao đang đùa với mày à?”, Trương Trần khẽ cười rồi khoát tay, đám người kia đều xông về phía Nhiễm Minh Nhật.

“Người đâu, ngăn hấn lại”, Chu Nhân Kiệt sợ đến mức run người. Kể cả ông ta bị đánh một trận cũng không sao nhưng Nhiễm Minh Nhật không thể xảy ra chuyện được.

Lúc này, tất cả vệ sĩ trong nhà Chu Nhân Kiệt đều xông lên.

Tôn Khuê Sơn thấy thế thì lập tức ho khan một tiếng. Đám người vạm vỡ đang đợi ở bên ngoài liền xông vào, nếu nhìn nhanh thì không dưới hai trăm người.

Giờ đây, người của Chu Nhân Kiệt không còn sĩ khí gì nữa. Họ chỉ cầm tiền rồi làm việc thôi, chứ đâu biết đến cái gọi là nghĩa khí.

Chương 211: C211: Cậu trượng cũng biết võ

“Lên hết cho tôi, đấm phế vật, lên hết cho tôi, tôi trả thêm tiền cho các cậu...”.

Chu Nhân Kiệt nhìn người của mình mắng to, nhưng người của ông ta vẫn không nhúc nhích.

Tiếng tăm của nhà họ Tôn không thua kém gì Chu Nhân Kiệt, những người mà ông ta thuê bình thường đánh nhau với bọn du côn thì không có vấn đề gì, nhưng những người của nhà họ Tôn thì đều là dân giang hồ, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, gãy tay gãy chân vẫn là nhẹ.

Sau khi suy xét mặt lợi mặt hại, hiển nhiên tiền của Chu Nhân Kiệt vẫn chưa đủ.

Vẻ mặt của Nhiễm Minh Nhật cũng rất âm trầm, tên Trương Trần này muốn động vào cả hắn, vậy thì hắn cũng muốn xem thử Trương Trần có bản lĩnh gì.

“Lên cho tôi, đánh thẳng tay vào!”, Nhiễm Minh Nhật vẫy tay, người của hắn lập tức xông từ ngoài vào.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là người của Nhiễm Minh Nhật đều đã từng tập võ, một người có thể cân được mấy người.

Nhưng người mà Tôn Khuê Sơn dẫn tới thật sự quá nhiều, gần hai trăm người, cho dù năm đánh một thì vẫn còn dư, huống chỉ đấm người này chẳng cần biết chiêu thức gì cả, cứ đánh vào chỗ yếu hại.

Không bao lâu sau, tuy rằng bên Tôn Khuê Sơn có một số người bị thương, nhưng bên Nhiễm Minh Nhật thì không có một ai đứng lên được nữa.

“Anh Trương, có phải cũng đánh chúng nó tàn phế luôn không?”, một thủ lĩnh trong số đó hỏi. Trên vai anh ta xăm hình rồng, cái đầu bóng lũng, đôi mắt lớn như chuông đồng, khiến người ta nhìn là biết không phải kiểu người lương thiện.

Anh ta chính là một trong những người bị thương, vậy nên anh ta rất phẫn nộ, lập tức xin ý kiến của Trương Trần.

Trương Trần quan sát người đàn ông đầu trọc này, chỉ với khí thế trên người anh ta, cho dù không đi theo em trai của Tôn Khuê Sơn thì anh ta cũng sẽ đạt được thành tựu của riêng mình.

“Cậu tên là gì?”, Trương Trần hỏi.

“Anh Trương, anh gọi tôi A Kiệt là được”, A Kiệt trả lời.

“Ừm”, Trương Trần gật đầu nói: “Chỉ cần không chết thì các cậu làm gì cũng được”.

Ngay sau đó, A Kiệt vung tay lên, dẫn mấy chục người tới kéo người của Nhiễm Minh Nhật ra ngoài, tiếng thét thảm thiết nhanh chóng vọng vào.

Chuyện này khiến những người ở đây nhú mày lại. Sở dĩ người ta phải e ngại nhà họ Tôn phần lớn là bởi vì đám tay sai liều mạng này của Tôn Khuê Sơn, đánh người là thừa sống thiếu chết.

Thế nhưng tâm trạng của Nhiễm Minh Nhật không dao động gì quá nhiều. Hắn đã đánh bao người tàn phế, tra tấn Chu Viên Viên chỉ là món khai vị, hắn đã từng chăm chú lột da người mà không để người đó chết.

“Chú Khang, chú có chắc không?”, Nhiễm Minh Nhật hơi quay đầu lại, nhìn người đàn ông trung niên không mấy bắt mắt và im lặng từ đầu đến giờ.

Người được gọi là chú Khang áng chừng khoảng cách giữa ông ta và Trương Trần, rồi lại quan sát những người đang vây quanh đằng kia, sau đó gật đầu nói: “Chắc bảy mươi phần trăm!”

“Cũng đánh tàn phế luôn đi!”, Nhiễm Minh Nhật nói một cách bình tĩnh, có vẻ như hẳn rất tự tin về chú Khang.

Chú Khang không nói gì thêm, gót chân lập tức đạp mạnh xuống mặt đất. Ông ta xông ra ngoài, tay phải nắm chặt, dịch chuyển về phía trước, đánh bay mấy người bên cạnh Trương Trần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều rất khiếp sợ. Thật sự là chú Khang ra tay quá đột ngột, động tác quá nhanh gọn, người của bọn họ không kịp phản ứng gì cả.

“Trương Trần, cẩn thận, ông ta là người luyện võ!”, Tôn Khuê Sơn vội vàng hô lên.

Bàn tay của chú Khang sắp chụp lấy vai Trương Trần đến nơi rồi, trái tim của đám Tôn Khuê Sơn trở nên nặng nề.

Trương Trần gầy yếu như thế, đối mặt với sự tấn công đột ngột của một người luyện võ, làm sao anh ứng phó được? Nếu bị bắt được thì tất cả đầu sẽ kết thúc.

Đúng lúc này, bàn tay đặt lên vai Trương Trần bị Trương Trần túm ngược lại.

“Hả?”, chú Khang giật mình, ông ta lập tức thay đổi chiêu thức, thuận thế nhắc đầu gối lên, thúc vào ngực Trương Trần.

“Bộp!”, Trương Trần vội vàng giơ tay ra đỡ. Hai người đập vào nhau, Trương Trần bị đẩy lui vài mét, chú Khang cũng loạng choạng lùi về sau mấy bước.

“Chuyện này... Cậu Trương cũng biết võ?”, Triệu Chí Hào mở to đôi mắt nhìn Trương Trần, sau đó nhìn Tôn Khuê Sơn bằng ánh mắt dò hỏi.

“Hình như là thế..”, Tôn Khuê Sơn cũng không chắc chắn, khoảnh khắc vừa rồi thật sự quá ngắn, từ lúc chú Khang vươn tay ra chụp lấy vai Trương Trần cho đến lúc Trương Trần lùi lại, người ta chỉ thấy nhoáng lên một cái, không nhìn ra được điều gì.

Sắc mặt của Nhiễm Minh Nhật cũng hơi thay đổi. Hắn biết rất rõ về thân thủ của chú Khang, vậy mà tên Trương Trần này lại né được.

Nhiễm Minh Nhật không hề do dự gì nữa, lập tức gọi tới một dãy số.

Còn ở bên phía Trương Trần, hơn trăm người đàn ông vạm vỡ lập tức vây quanh anh thành mấy vòng. Hai người Triệu Chí Hào cũng vội vàng chui vào đám đông, lo lắng hỏi: “Cậu Trương, cậu không sao chứ?”

Chương 212: C212: Hôm nay tôi sẽ cho ông biết cái gì gọi là nể mặt

“Không sao”, Trương Trần xoa tay.

“Đứng ngay ra đó làm gì nữa, bao vây bọn họ cho tôi!”, Tôn Khuê Sơn quát to, hiển nhiên ông ta định lấy thịt đè người, hơn trăm người mà ông ta dẫn tới hoàn toàn có thể đè chết chú Khang ở sau lưng Nhiễm Minh Nhật.

Đến lúc này, sắc mặt của chú Khang, Nhiễm Minh Nhật và Chu Nhân Kiệt càng âm trầm hơn.

Chú Khang không bắt được Trương Trần thì chẳng khác nào chọc phải tổ ong, đối phương chỉ dựa vào số người cũng có thể quần chết ông ta.

“Cậu chủ, lần này khó rồi”, chú Khang nói một cách ngưng trọng. Nếu đánh lẻ thì ông ta tự tin có thể đánh những người ở đây tàn phế hết, nhưng người ta sẽ chẳng ngu xuẩn như thế.

Có câu gọi là đâm đá lung tung cũng đánh chết được sư phụ, đúng là ông ta từng luyện võ, không phải chỉ để dọa người, nhưng ông ta không phải thần tiên, căn bản không thể đỡ được.

“Ông Chu, ông có thể kéo dài thời gian được không? Người của tôi đang trên đường tới đây”, Nhiễm Minh Nhật nhìn về phía Chu Nhân Kiệt.

Chu Nhân Kiệt gật đầu nói: “Cứu viện mà tôi gọi cũng sắp tới rồi!”

Bọn họ vừa dứt lời, bên ngoài vọng tới những tiếng ồn ào.

Lại có mấy trăm người ùa vào bãi cỏ vốn đã rất đông người, ai nấy đều cầm tuýp sắt, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn ra được nhóm người này cũng chẳng phải loại hiền lành gì.

Những người đó tách ra một con đường, một người đầu đỉnh tóc trắng, mặc áo jacket bước tới.

Rõ ràng mái tóc ông ta đã bạc trắng khiến người ta cảm thấy rất già, nhưng nhìn vào mặt thì lại cảm thấy không quá lớn tuổi, cùng lắm chỉ hơn bốn mươi mà thôi, hiển nhiên mái tóc trắng ấy là bẩm sinh.

“Bạch Thu Nghiệp!”, đôi mắt của Tôn Khuê Sơn trở nên ngưng trọng.

“Người đó là ai?”, Trương Trần hỏi, hiển nhiên có thể điều động nhiều người như thế thì chắc chắn sẽ không phải hạng người vô danh.

“Bạch Thu Nghiệp, người thành phố Trường Minh, bởi vì vị trí địa lý và kinh tế của thành phố Trường Minh nên trong thành phố Trường Minh, thế lực của Bạch Thu Nghiệp còn lớn hơn nhà họ Tôn bọn tôi!”, Tôn Khuê Sơn giải thích.

Trương Trần hiểu ra, mặc dù trong ba năm ở nhà họ Phương, hầu hết thời gian anh đều ru rú trong nhà, nhưng vẫn hiểu biết một chút về thế cục của Hoài Bắc.

Giang Lăng có mười một thành phố, Hoài Bắc tiếp giáp với Trường Minh, rất nhiều người Hoài Bắc còn cách xa trung tâm thành phố Trường Minh hơn cả Hoài Bắc, hai thành phố gần như là hòa vào nhau.

Khu vực tiếp giáp là phía nam Hoài Bắc, địa bàn của nhà họ Tôn, ở đó có rất nhiều người sinh sống và cư trú ở thành phố Trường Minh.

“Tôn Khuê Sơn, dẫn đàn em của chú rời khỏi đây đi!”, Bạch Thu Nghiệp bước tới, nhìn Tôn Khuê Sơn và nói.

“Bạch Thu Nghiệp, nơi này không phải Trường Minh, ông không biết điều đó hả?”, Tôn Khuê Sơn cũng lạnh lùng nói.

Bạch Thu Nghiệp nhìn lướt qua Chu Nhân Kiệt. Sở dĩ ông ta tới đây, một là bởi vì Chu Nhân Kiệt có ơn với ông ta. Không ai có thể đảm bảo cuộc đời mình có ốm đau bệnh tật gì hay không, Chu Nhân Kiệt lại có tiếng về Trung y.

Một mặt khác là bởi vì ông ta cũng ngấp nghé đến Hoài Bắc. Ông ta theo con đường không chính đáng, cũng tương tự như nhà họ Tôn, những gì ăn được ở Trường Minh thì gần như ông ta đã ăn hết rồi, trừ khi đụng tới những người làm ăn chính đáng.

Nhưng vì nguyên nhân cân bằng nên ông ta không thể đụng tới, vậy nên mấy năm gần đây ông ta bắt đầu nhòm ngó Hoài Bắc, chỉ có điều không thể ra tay ngay được, mà Chu Nhân Kiệt thì cũng là một điểm đột phá rất tốt.

Bạch Thu Nghiệp ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay tôi nhận sự ủy thác của người ta, chú nể mặt tôi, sau này tôi sẽ mời chú em một bữa, thấy sao?”

“Erăng tôi không thể quyết định được”, Tôn Khuê Sơn lắc đầu. Bọn họ chỉ cách nhau một khu vực nội thành, vốn cũng đã thường xuyên cạnh tranh với nhau.

Chu Nhân Kiệt vỗ vai Bạch Thu Nghiệp, ông ta đã yên tâm hơn nhiều, cất tiếng nói: “Trương Trần, dẫn Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đi, tôi sẽ bỏ qua chuyện này. Cậu không có ưu thế gì với cục diện này hết!”

“Tên Bạch Thu Nghiệp này là do ông gọi tới?”, Trương Trần hỏi.

“Đúng thế!”, Chu Nhân Kiệt gật đầu. “Dẫn người của ông rời khỏi Hoài Bắc”, Trương Trần thản nhiên nhìn Bạch Thu Nghiệp.

“Mày dám ra lệnh cho tao?”, Bạch Thu Nghiệp sầm mặt lại, ngay cả nhà họ

Tôn mà ông ta còn muốn đụng tới, từ bao giờ lại đến lượt một thằng nhãi ranh sai phái ông ta?

Nếu không phải bởi vì ông ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì đã ra lệnh đánh rồi.

“Hôm nay ông nhất quyết đòi đứng ra bảo vệ Chu Nhân Kiệt?”, Trương Trần nói tiếp.

Bạch Thu Nghiệp hừ lạnh một tiếng, ông ta chẳng thèm nói gì với Trương Trần nữa, nhìn sang Tôn Khuê Sơn rồi nói: “Chú Tôn, chú em không thèm nể mặt tôi như thế là định trở mặt đấy à? Đừng quên ở Trường Minh cũng có sản nghiệp của chú!”

Tôn Khuê Sơn thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Miếng bánh ở Trường Minh đã không thỏa mãn được các người, vậy nên các người cũng đòi chia chiếc bánh ở Hoài Bắc, ông có thực lực ấy không?”

“Ít nhất với cục diện trước mắt thì các chú cũng không chiếm được ưu thế. Lòng kiên nhẫn của tôi chỉ có hạn thôi, chú không định nể mặt tôi thật hả?”

Tôn Khuê Sơn sầm mặt xuống, nơi này cách phía nam thành phố cả nửa Hoài Bắc, nếu bây giờ ông ta điều người tới thì sẽ không thể tới ngay được. Triệu Chí Hào thì cách đây gần, nhưng ông ta là thương nhân, chỉ có một ít vệ sĩ bình thường, không có tác dụng gì nhiều.

“Ha ha”, lúc này Trương Trần bỗng cười một tiếng. Anh đi tới trước mặt Bạch Thu Nghiệp rồi bỗng quăng ra một cái bạt tai.

Không ai có thể lường trước được động tác đột ngột này của Trương Trần. Dù gì Bạch Thu Nghiệp cũng là một ông trùm không thua kém gì nhà họ Tôn, ai mà ngờ được rằng Trương Trần chẳng thèm kiêng dè gì như thế.

Bạch Thu Nghiệp cũng không đoán trước được, ông ta bị Trương Trần tát đến mức lảo đảo.

“Ông cứ luôn miệng nói nể mặt ông, vậy hôm nay tôi sẽ cho ông biết cái gì gọi là nể mặt!”, Trương Trần nói lạnh lùng.

Chương 213: C213: Lấy một cái búa tạ dùng để phá dỡ tới đây

Bạch Thu Nghiệp nổi cơn thịnh nộ, đấm người mà ông ta dẫn tới cũng nhao nhao hết cả lên.

Nhưng đúng lúc này, Trương Trần bỗng không chế hai tay Bạch Thu Nghiệp, đập ông ta ngã lăn ra rồi giẫm chân lên.

Khuôn mặt của Bạch Thu Nghiệp áp thẳng xuống đất, thậm chí bùn đất dính đầy cổ cũng chui vào miệng ông ta.

Những người có mặt ở đây đều ngây ra như phỗng, rốt cuộc Trương Trần có lai lịch thế nào vậy? Động khẩu không được là chuyển sang động thủ, anh không nghĩ tới thân phận của người ta sao? Anh không nhìn thấy mấy trăm người mà người ta dẫn tới sao?

“Điên rồi, điên thật rồi..”, Chu Nhân Kiệt nhìn Trương Trần bằng ánh mắt không thể tin được.

Lúc này, người của Bạch Thu Nghiệp thấy ông chủ mình bị đánh, tên nào tên nấy lập tức rút tuýp sắt ra định lao vào Trương Trần.

A Kiệt đầu trọc quát lớn một tiếng, rút luôn một con dao ra kề vào cổ Bạch Thu Nghiệp, hung hăng quát lên: “Người của ông mà nhúc nhích nữa là tôi sẽ xin ít tiết của ông. Thằng A Kiệt này mạng hèn, dám đổi mạng với ông, ông có dám không?”

Sắc mặt của Bạch Thu Nghiệp chưa bao giờ âm trầm như thế, nói cho cùng thì ông ta cũng không lường trước được rằng một thằng nhãi ranh chẳng là

gì với ông ta lại to gan đến vậy.

Cảm nhận được hơi lạnh trên cổ, Bạch Thu Nghiệp không dám đánh cược, ông ta hô lớn: “Lùi lại hết cho tao!”

Sau khi quát người của mình lui lại, Bạch Thu Nghiệp miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Tôn Khuê Sơn, cười lạnh nói: “Nhà họ Tôn ông được, được lắm....

“Tôi nể mặt ông rồi mà ông không cần, nói nhảm nhiều thế làm gì!”, Trương Trần giẫm lên người Bạch Thu Nghiệp, anh lại cúi người giáng cho ông ta một cái bạt tai nữa.

Bạch Thu Nghiệp bị tát nổ đom đóm, ông ta chưa bao giờ muốn giết một ai đó như lúc này.

Ông ta cắn răng, giọng nói hơi khàn khàn: “Thằng ranh, mày có biết mày chơi với lửa rồi không? Tao có ít nhất mấy trăm người ở đây, cho dù có nhà họ Tôn bảo vệ thì hôm nay mày cũng không chạy ra được khỏi cái trang viên này!”

“Lão già, tôi không biết anh Trương có chết hay không, nhưng ông có tin là ông sẽ chết trước anh ấy không?”, A Kiệt cười lạnh một tiếng. Dường như muốn nói với Bạch Thu Nghiệp rằng anh ta không nói đùa, cổ tay anh ta hơi động đậy, con dao đâm thủng lòng bàn tay của Bạch Thu Nghiệp.

“A a a..”, tiếng thét thảm thiết vang lên, mọi người nhìn nhau nhưng chẳng ai dám hành động bừa bãi.

Mẹ kiếp, hai người đó đều là kẻ điên, ai đụng vào đều phải chết. Nhất là cái tên A Kiệt đó, không mấy nổi danh mà đúng là quá tàn nhẫn rồi. Đây chính là Bạch Thu Nghiệp! Nói đâm là đâm ngay được.

Trương Trần cũng hơi sửng sốt, anh nói thản nhiên: “Sau này có cơ hội thì học hỏi hai anh em Tôn Khuê Sơn nhiều vào!”

A Kiệt mừng thầm trong lòng, nói: “Tôi hiểu rồi, anh Trương!”

“Thằng khốn này”, Nhiễm Minh Nhật mắng to trong lòng, đến lúc này mà Trương Trần còn có tâm trạng cất nhắc cấp dưới.

Bạch Thu Nghiệp không dám động đậy. Tục ngữ nói ngang tàng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ liều mạng, tính mạng ông ta có giá hơn A Kiệt nhiều.

“Ngoài Nhiễm Minh Nhật ra, bắt hết những người khác lại!”, Trương Trần ra lệnh.

Người của Bạch Thu Nghiệp không dám hành động, vì thế chẳng gặp trở ngại gì. Người của Tôn Khuê Sơn lập tức ập tới bao vây chú Khang, sau đó người đứng ở vòng trong cùng cầm tuýp sắt và mã tấu ra lao lên chém.

Chú Khang cảm thấy cực kỳ khó chịu, võ vế của ông ta không có đất để thi triển, cũng không dám trực tiếp giết người.

Thế là những người đã bị ông ta đánh ngã không bò dậy được bị người ta lôi ra khỏi cuộc chiến, nhóm người tiếp theo lại xông lên, chú Khang đánh thế nào cũng không hết.

Thế lực của con người chỉ có hạn, chẳng bao lâu sau, ông ta bị mấy thanh tuýp sắt và mã tấu chém vào lưng.

Chú Khang hít sâu một hơi, nhưng không thể bò dậy được nữa.

Sau đó, Trương Trần cười híp mắt đi về phía Nhiễm Minh Nhật, rốt cuộc lần này Nhiễm Minh Nhật cũng không giữ được sự bình tĩnh.

Sở dĩ lúc trước hắn không thấy sợ là bởi vì có chú Khang và đám cứu viện của Chu Nhân ngoài ra hắn cũng đã gọi điện liên lạc các mối quan hệ của nhà họ Nhiễm, vốn tưởng rằng sẽ không có điều gì sơ sót, nhưng ai mà ngờ được đám người mà Bạch Thu Nghiệp dẫn tới chỉ là để trưng bày.

Bạch Thu Nghiệp cũng không biết thế lực của nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, nếu không chắc chắn ông ta sẽ liều mạng một phen. Dù sao ông ta cũng làm một ông trùm nhiều năm thế rồi, vẫn có sự quyết đoán ấy, nhưng bởi vì không biết thế lực của nhà họ Nhiễm nên ông ta cảm thấy làm như vậy không đáng.

“Trương Trần, tao, tao nói cho mày biết, mày không được đụng đến tao, nhà họ Nhiễm sẽ không tha cho mày..”, Nhiễm Minh Nhật nuốt nước miếng một cách khó khăn, nói mà lưỡi cứ xoắn lại.

Chu Nhân Kiệt cũng bắt đầu cuống lên, chuyện đã đến nước này rồi, ông ta chỉ có thể vội vàng đứng chắn trước mặt Trương Trần, quát khàn cả giọng: “Trương Trần, đủ rồi đấy, cậu có biết động vào cậu ta sẽ có hậu quả gì không?”

“Nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn thôi mà, ghê gớm lắm hả?”, Trương Trần nói thản nhiên.

“Ghê gớm lắm hả?”, nếu không có hàng trăm người đang đứng lăm le ở bốn phía xung quanh, Chu Nhân Kiệt thật sự rất muốn quát chết Trương Trần.

Ông ta chỉ biết trơ mắt nhìn Nhiễm Minh Nhật tra tấn Chu Viên Viên mà chẳng dám ho he câu gì, vậy mà Trương Trần lại hỏi là có ghê gớm không?

“Cút sang một bên, hôm nay tôi nhất định phải động tới hần!”, Trương Trần nói lạnh lùng. Mấy người đàn ông to khỏe lập tức bước tới đẩy Chu Nhân Kiệt sang một bên.

“Trương..”. “Bốp!”

Nhiễm Minh Nhật vừa mở miệng thì Trương Trần đã vung ra một cái tát. Nếu Chu Viên Viên không sao thì cũng thôi, nhưng đối với cái loại cặn bã như thế này, Trương Trần không hề có ý định khách khí.

“Nghe nói mày biết chơi lắm hả?”, Trương Trần nghe thấy ra cười khiến Nhiễm Minh Nhật cảm thấy lạnh toát sống lưng.

“Mày, rốt cuộc mày muốn làm gì?”, Nhiễm Minh Nhật nói bằng giọng hơi run rẩy.

“Lấy một cái búa tạ dùng để phá dỡ tới đây!”, Trương Trần nói thản nhiên.

Chương 214: C214: Tôi không làm anh hùng rơm đâu

Chẳng bao lâu sau đã có người lấy búa ra đưa cho Trương Trần.

“Đè lấy cậu chủ Nhiễm đây để tôi chơi với cậu ta. Giữ chặt đấy nhé, không được để cậu ta rút tay về!”, Trương Trần giơ búa lên, nhe răng ra nói.

Nghe vậy, cả đám đều cảm thấy run sợ. Ý của Trương Trần là sao? Anh định dùng búa đập nát tay của Nhiễm Minh Nhật ra à?

Tay Trương Trần này còn trẻ mà tàn nhẫn quá đi mất!

Đừng nói là Chu Nhân Kiệt, ngay cả Tôn Khuê Sơn cũng cảm thấy không rét mà run.

Bảy, tám người nhanh chóng cúi Nhiễm Minh Nhật nằm trên mặt đất, có người ghì chặt lấy cổ tay hắn.

Chu Nhân Kiệt hoàn toàn ngây người, cũng không biết nên nói điều gì, thế nhưng ông ta biết lần này lớn chuyện rồi. Ông ta căn bản không thể khuyên được Trương Trần, nếu không thì ông ta đã khuyên ngay từ đầu.

“Trương Trần, tôi xin lỗi anh, tôi cũng sẽ xin lỗi Chu Viên Viên, tôi sẽ về Nam Sơn ngay, không bao giờ tới đây nữa, anh tha cho tôi có được không?”, Nhiễm Minh Nhật hoảng sợ gào lên.

Thế nhưng Trương Trần không hề dao động.

Anh bỗng dồn sức giơ búa lên, sau đó nện mạnh vào bàn tay Nhiễm Minh

Nhật.

Rắc rắc!

Tiếng vang giòn giã vọng ra, đó là tiếng xương cốt vỡ vụn, kèm theo là tiếng hét thảm thiết của Nhiễm Minh Nhật.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, máu tươi vẩy lên mặt đất, bàn tay của Nhiễm Minh Nhật thì đã be bét máu thịt.

Ở đây có không ít người hiểu biết về ngành y, lập tức nhận ra được rằng bàn tay của Nhiễm Minh Nhật không chỉ đơn giản là vỡ xương.

"A a a..", Nhiễm Minh Nhật gào thét, khuôn mặt của hắn vặn vẹo vì đau đớn, gân xanh trên cổ nổi lên, hàm răng cắn đến mức bật máu.

"Tay còn lại!", Trương Trần nói thản nhiên như không hề nhìn thấy.

Giờ khắc này, ai cũng cảm thấy rùng mình, ngay cả một số người dám đánh đấm dám liều mạng cũng vô thức lùi lại một bước.

Vừa cười vừa đập nát bàn tay người ta, không phải kẻ điên thì chính là ma quỷ, hiển nhiên Trương Trần có thể đứng ở đây thì tuyệt đối không phải kẻ điên.

Sau khi đập búa thứ hai, Nhiễm Minh Nhật không thể chịu được, ngất xỉu không biết gì nữa.

Đương nhiên Trương Trần sẽ không bỏ qua như thế. Nhiễm Minh Nhật nhanh chóng bị gọi dậy, đầu hắn ta vùi chặt vào mặt cỏ, thân thể run lấy bầy.

"Trương... Trần..", Chu Nhân Kiệt cũng đang run rẩy, ông ta nói từng chữ một: "Đủ rồi đấy!"

“Vẫn còn thiếu chút nữa”, Trương Trần nhìn về phía Chu Viên Viên, nói: “Viên Viên, tới đây!”

Nhìn tình cảnh của Nhiễm Minh Nhật, Chu Viên Viên cũng tê cả đầu, cô ta dịch tới gần đó, nhìn Trương Trần với vẻ không hiểu.

“Viên Viên, cô cũng học y, hẳn là biết loại tổn thương này của Nhiễm Minh Nhật có thể khôi phục rất dễ. Bây giờ đã trút giận xong rồi, cũng đến lúc phải cân nhắc chuyện tiếp theo”.

Trương Trần nói chậm rãi: “Bây giờ cô có hai lựa chọn, dù thế nào thì tôi cũng tôn trọng sự lựa chọn của cô”.

Chu Viên Viên gật đầu, Trương Trần nói tiếp: “Thứ nhất là đánh hẳn trở thành tàn phế thật, cắt đứt hậu hoạn về sau. Đánh gãy tay chân hẳn, sau đó đâm kim vào huyết vô trung của hẳn, cho dù Hoa Đà sống lại cũng chỉ có thể nhìn Nhiễm Minh Nhật nằm trên giường ăn uống giải quyết trong suốt quãng đời còn lại”.

“Thứ hai là tha cho hẳn, nhưng chắc hẳn cô cũng biết đôi điều về thế lực của nhà họ Nhiễm, ông nội cô thì nhát như chuột, rất có thể sự trả thù của hẳn sẽ không có hồi kết, tự cô nghĩ đi!”

“Viên Viên, không được..”, Chu Nhân Kiệt nghe mà khiếp vía, nếu Chu Viên Viên làm thế thật thì nhà họ Nhiễm sẽ không chỉ tính sổ với Chu Viên Viên và Trương Trần, ngay cả nhà họ Chu cũng sẽ bị liên lụy.

“Viên Viên, không cần để ý tới ông ta, cô cứ nghĩ đi. Tôi dám làm thế thì cũng dám chắc là bọn họ sẽ không làm gì được tôi. Tôi đâu phải đồ ngốc, sao lại tự tìm đến cái chết được đây?”, Trương Trần nhẹ giọng khuyên nhủ.

Chu Viên Viên ngơ ngác nhìn Trương Trần, trong đầu nghĩ đến sự tra tấn của Nhiễm Minh Nhật với cô ta, cơn giận trong lòng bùng cháy, cô ta thực sự rất muốn làm Nhiễm Minh Nhật trở thành một tên tàn phế, không cho hẳn một cơ hội nào.

Cô ta suy nghĩ rất lâu, chỉ có Chu Nhân Kiệt đứng bên cạnh hô hào rồi bị người của Tôn Khuê Sơn đâm ngã, những người khác đều không nói câu gì, Trương Trần cũng chỉ lẳng lặng chờ đợi.

“Anh không sao thật chứ?”, rốt cuộc Chu Viên Viên cũng ngửa mặt nhìn Trương Trần và hỏi.

“Tôi không làm anh hùng rơm đâu!”, Trương Trần cười nói.

“Cảm ơn anh!”, Chu Viên Viên bỗng nhón chân lên hôn một cái vào má Trương Trần.

Trương Trần nghệt mặt ra, đám Triệu Chí Hào, Tôn Khuê Sơn cũng mở to đôi mắt, Chu Viên Viên thì đỏ bừng mặt.

“Hơ, ai mang một con dao tới đây!”, Trương Trần phá vỡ sự lúng túng, thoát khỏi cảm giác dẹt dẹt nồng thắm ấy.

Một con dao nhanh chóng được đặt vào tay Chu Viên Viên.

Chương 215: C215: Đúng là không coi ai ra gì

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn quay đi, đây cũng đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ!

Vừa rồi Trương Trần đánh Nhiễm Minh Nhật, bọn họ đều tận mắt chứng kiến. Giờ đây gân tay gân chân gì cũng không còn quan trọng nữa rồi, chỉ là tuổi tác của bọn họ không cho phép. Ngán ngẩm nhìn Trương Trần và Chu Viên Viên, giữa chốn đông người thế này, liệu có thích hợp không?

Chu Viên Viên run rẩy cầm con dao găm trong tay. Cô ta chưa từng làm loại chuyện như thế này bao giờ, lần đầu không tránh khỏi căng thẳng.

Chu Nhân Kiệt ở bên cạnh cũng đã tuyệt vọng rồi, chỉ cần Chu Viên Viên đâm nhát dao này xuống thì coi như hết, nhà họ Chu chắc chắn không còn đường sống!

“Ahhhh!”, Chu Viên Viên đột nhiên hét lên, nhắm chặt mắt đâm vào gân tay Nhiễm Minh Nhật.

Còn Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ở bên vẫn quay mặt đi cười tủm tỉm. Nhìn vẻ mặt bỉ ổi đó, là đàn ông thì đều hiểu chuyện mà hai ông lão đang thảo luận chắc chắn chẳng mấy tốt đẹp gì!

Đột nhiên Tôn Khuê Sơn vô tình ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một người đàn ông bước xuống từ một chiếc xe con màu cờ đỏ. Ông ta vội vàng chạy tới đến cả cửa xe cũng không kịp đóng.

“Không ổn rồi!”, Tôn Khuê Sơn biến sắc, vội vàng quay người hét lớn:

“Dừng tay, dừng tay...”

Vừa nói Tôn Khuê Sơn vừa vội vàng chạy lại. Lúc này Chu Viên Viên cũng đã mở mắt. Trương Trần cũng nhìn Tôn Khuê Sơn với ánh mắt hoài nghi.

“Cậu Trương, có người tới!”, Tôn Khuê Sơn sắc mặt khó coi nói.

Trương Trần nhíu mày, ở Hoài Bắc, người có thể khiến Tôn Khuê Sơn biến sắc chắc chắn không phải người tầm thường, anh hỏi: “Người đó là ai?”

“Vu Ấu Hoa, người của bên thành phố Trường Minh, xét theo quyền lợi thực tế mà nói, cục trưởng Hàn của Hoài Bắc cũng phải dưới chướng ông ta, nếu ông ta nổi giận thì cho dù là ở Hoài Bắc ông ta cũng có tiếng nói không hề nhỏ!”, Tôn Khuê Sơn sắc mặt khó coi nói.

Nhất là cách tồn tại như của nhà họ Tôn ông ta, kiêng kị nhất là cảnh sát. Ông ta còn đỡ, vì dù sao thân phận của ông ta cũng là bề nổi, nhưng Tôn Khuê Minh, em trai ông ta thì coi như xong đời rồi!

Có một số chuyện lẽ ra đều là do Tôn Khuê Minh ra mặt. Giống như trường hợp này, thường thì Tôn Khuê Sơn sẽ không nhúng tay vào. Nhưng vì chuyện này dính dáng đến Trương Trần, mà lần trước lúc trị bệnh cho bố của ông ta, em trai ông ta

lại đắc tội Trương Trần. Vậy nên, chỉ cần liên quan đến Trương Trần, Tôn Khuê Minh sẽ ngoan ngoãn đưa người cho anh trai ông ta!

Lúc này, người đàn ông trung niên đó, cũng chính là Vu Ấu Hoa đã đi tới!

Ông ta đúng là béo quá rồi, đi có mấy bước mà mồ hôi đã đầm đìa đầy lưng.

Vừa bước vào ông ta liền quát lớn: “Tất cả đứng yên, dừng tay lại cho ông!”

Vu Ấu Hoa nói xong liền liếc mắt sang Nhiễm Minh Nhật, sắc mặt ông ta lập

tức xám lại!

“Cậu chính là người cầm đầu ở đây?”, Vu Ấu Hoa đảo mắt một vòng. Mặc dù khó hiểu vì không biết tại sao một thằng nhóc chừng hai mươi tuổi lại đứng ở vị trí chính giữa, nhưng giờ ông ta không rảnh để ý tới chuyện đó.

Ông ta nhận được điện thoại từ thành phố Trường Minh liền vội vàng chạy tới, người còn không kịp đem theo, nhưng xem tình hình có vẻ như đã chậm một bước rồi!

Trương Trần nhún vai từ chối cho ý kiến.

Vu Ấu Hoa cực kì tức giận, nghiêm nghị nói: “Cậu đang phạm tội đấy, còn ngay trước mặt tôi, đưa người đi cho tôi!”

“Cậu Trương, chuyện này, hay là trước tiên cậu cứ chịu oan ức một chút đã?”, Tôn Khuê Sơn lại gần, nhỏ giọng nói.

Ông ta chính là nhân vật bề nổi. Mặc dù lần này là người ông ta đưa tới, nhưng ông ta muốn rửa sạch tội cũng vô cùng đơn giản, ông ta là vì nghĩ cho em trai và nhà họ Tôn mới làm như vậy!

Trương Trần có còn con át chủ bài nào không, Tôn Khuê Sơn không biết được. Ông ta cũng không quá lo lắng về Trương Trần, dù sao người ta cũng là một nhân vật lớn, đến nhà họ Mạc ở thủ đô còn có thể điều tới nữa là. Nhưng ngược lại nếu chọc giận tới Vu Ấu Hoa thì nhà họ Tôn của ông ta chỉ có nước bị trút giận!

Trương Trần suy tư một lát cuối cùng cũng gật đầu. Chuyện này suy cho cùng cũng là cuộc đọ sức trên vùng xám. Nếu anh đối đầu với Vu Ấu Hoa ở đây, có lẽ không có gì đáng ngại, nhưng chắc chắn cũng chẳng được lợi gì.

“Thông báo cho Cao Hưng Tùng, ngoài ra, trông chừng Chu Viên Viên cho tốt, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi không cần biết Vu Ấu Hoa này lai lịch thế nào cũng sẽ phải trả giá đắt!”, Trương Trần thông thả nói.

Giọng nói của anh không hề nhỏ, mặc dù là nói với Tôn Khuê Sơn nhưng Vu Ấu Hoa đã nghe thấy hết, ông ta giận tới xây xẩm mặt mày.

Cái thằng khốn này, đúng là không coi ai ra gì!

Trương Trần bình thản giải tán mọi người trước. mặt Vu Ấu Hoa như không có chuyện gì xảy ra. Sau đó cùng Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn nghênh ngang bước lên chiếc xe con màu cờ đỏ, một màn này lại khiến Vu Ấu Hoa muốn tăng xông!

Mấy tên khốn này lại ngoan ngoãn như vậy, không cần ông ta nhiều lời đã tự mình chui lên xe.

Mấy người khác như Nhiễm Minh Nhật, Bạch Thu Nghiệp và Chu Nhân Kiệt vì bị thương nên được đưa tới bệnh viện trước rồi mới đưa tới đồn cảnh sát.

Chương 216: C216: Tôi ở khách sạn cũng được

Vu Ấu Hoa sắc mặt khó coi đăm xuống bàn. Lúc đầu đi quá vội vã nên không kịp đem theo người, thế mà giờ lại phải giao cho Trương Trần ba người làm tài xế!

Có hành động của Cao Hưng Tùng, cùng với Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn nên anh sớm đã có cách đối phó với cục diện này rồi. Chiều hôm đó, đám người Trương Trần thuận lợi ra ngoài.

Đồng thời Tôn Khuê Minh, người đã chờ đợi rất lâu vội vàng xông lên mở cửa xe: “Đại ca, cậu Trương, chúng ta tổn thất vô cùng nặng nề...”

Ánh mắt Tôn Khuê Sơn lóe lên. Ông ta hiểu rõ mọi chuyện ở đây hơn Trương Trần, vì vậy lập tức nói: “Là Bạch Thu Nghiệp ra tay sao?”

“Không sai!”, Tôn Khuê Minh gật đầu nói: “Sản

ngiệp của chúng ta ở thành phố Trường Minh đều bị phá hỏng rồi, số anh em bị thương cũng gần 100 người, đương nhiên, một chút thế lực của Bạch Thu Nghiệp ở Nam Thành cũng bị tôi xử lý sạch sẽ rồi!”

“Khiến các người bị liên lụy rồi!”, Trương Trần hơi áy náy nói. Thực ra ngoài lần gián tiếp trị bệnh cho ông cụ nhà họ Tôn ra, anh cũng chưa giúp được gì nhiều cho nhà họ Tôn. Ngay cả đợt chia hoa hồng đầu tiên của tập đoàn Mạt Lâm vẫn chưa có!

Có thể nói, nếu không tính chuyện trước mắt của ông cụ thì nhà họ Tôn vẫn luôn nỗ lực trả công. Còn Triệu Chí Hào tốt xấu gì vẫn có được Mạt Lâm,

nhưng vì lần trước nhà họ Mạt chèn ép Triệu Chí Hào nên Trương Trần cũng không làm khó Triệu Chí Hào nữa.

Nếu so sánh, thì quả thật người nhà họ Tôn thiệt thòi quá lớn!

“Cậu Trương không cần nói như vậy!”, Tôn Khuê Sơn khoát tay, ông cụ nhà họ Tôn không lên tiếng thì ông ta chính là chủ nhà họ Tôn.

Trương Trần gật đầu nói: “Nói cho tôi tình hình trước mắt đi!”

Trương Khuê Sơn nghĩ một hồi rồi nói: “Thế lực chính của Triệu Chí Hào nằm ở trung tâm Hoài Bắc, tôi tin cậu cũng biết rõ rồi, vậy nên tôi sẽ nói luôn về vấn đề nhà họ Tôn chúng tôi!”

“Vì nằm ở Nam Thành, lại tiếp giáp với thành phố Trường Minh, nên đương nhiên chúng ta cũng sẽ có liên quan tới bên đó, nhưng xét về mọi mặt, Hoài Bắc và Trường Minh không thể so sánh được, chưa nói đến những thứ khác, chỉ cần cậu lên mạng xem giá nhà là đủ biết rồi!”

“Ồ?”, Trương Trần nói: “Vậy xem ra, Thành phố Trường Minh này đúng là một mảnh đất rất màu mỡ nhỉ?”

Tôn Khuê Sơn ngậy người: “Xét từ mấy thành phố xung quanh Hoài Bắc thì quả thật Trường Minh là béo bở nhất!”

Trương Trần gật đầu nhìn Tôn Khuê Minh, cười khẩy.

“Các người có muốn nuốt chửng thế lực màu xám này của Trường Minh rồi một bước lớn mạnh không?”, Trương Trần đột nhiên nói, khiến ba người trong xe giật mình, đặc biệt là Tôn Khuê Minh, vì đây là mảnh đất ông ta phụ trách chính, nếu không phải trước kia ông ta đắc tội Trương Trần, Tôn Khuê Sơn sợ ông ta làm hỏng chuyện, thì những việc này lẽ ra phải là Tôn Khuê Minh đưa người ra chống đỡ hộ Trương Trần.

“Chuyện này, cậu Trương, có lẽ cậu không hiểu rõ thành phố Trường Minh và Hoài Bắc cho lắm!”, Tôn Khuê Minh nói.

Thân phận của Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều là những nhà kinh doanh nghiêm túc, xét về lợi ích bọn họ tính toán tỉ mỉ nhạy bén hơn Tôn Khuê Minh, nhưng lại không tiện nói thẳng, nên Triệu Chí Hào đột nhiên cười nói: “Tôn Khuê Minh, cậu Trương có lẽ không hiểu rõ tình hình cụ thể thật, nhưng cậu ấy không hề mạnh mẽ!”

“Anh trai ông không tiện nói thẳng, vậy thì để tôi nói giúp ông ấy đi. Triệu Chí Hào tôi giúp cậu Trương làm việc, đừng nói những chuyện khác, chỉ tính riêng chuyện tập đoàn Mạt Lâm cũng đủ khiến tôi không biết phải báo đáp thế nào rồi. Nhưng còn nhà họ Tôn các người cho tới giờ vẫn chưa thấy được lợi ích thiết thực nào, đây là một cơ hội tốt đấy!”

“Được rồi, tôi chỉ đưa ra vấn đề, còn lại mọi người suy nghĩ cho kĩ đi, chuyện này không gấp, trở về rồi nói sau”, Trương Trần nói.

Suốt đường đi, Tôn Khuê Minh vô cùng rầu rĩ, ông ta cũng rất muốn có được thành phố Trường Minh, tới lúc đó, nhất định phải là ông ta ra tay, vì anh trai ông ta dù sao vẫn phải phụ trách việc kinh doanh trên bề nổi. Nhưng dù vậy ông ta vẫn hơi lo, Hoài Bắc này còn chưa xử lý xong, đã nghĩ tới thành phố Trường Minh, đây chẳng phải là tìm đường chết sao?

Sau khi tạm biệt, Triệu Chí Hào lái xe đưa Trương Trần về, còn hai anh em nhà họ Tôn cũng trở về nhà lo liệu những việc khác.

“Cậu Trương, người tài của nhà họ Tôn chỉ có một, đó chính là Tôn Khuê Sơn, trước kia là Tôn Khuê Sơn phụ trách vùng xám này, nhưng vì Tôn Khuê Minh không làm nên trò trống gì nên hai người họ đã đổi cho nhau, từ đó về sau phân công rõ ràng, nhưng Tôn Khuê Minh vẫn thiếu một điểm này, vừa nãy cậu nói thẳng quá, ông ta căn bản không dám tiếp!”, Triệu Chí Hào nói trên đường đi.

“Há miệng chờ sung thì ai mà không biết, nếu Tôn Khuê Minh không làm được, thì đành phải để Tôn Khuê Sơn gánh vác thôi, cứ coi như là báo đáp chút gì đó cho nhà họ Tôn đi!”, Trương Trần nhẹ giọng nói.

Lòng tin của Triệu Chí Hào được giữ vững từ sau cuộc trò chuyện của ông ta và Trương Trần ở tập đoàn Triệu Thị, ông ta và Trương Trần có những chuyện có thể trực tiếp nói ra mà không cần đắn đo.

Triệu Chí Hào gật đầu rồi đưa Trương Trần tới phòng khám của Chu Viên Viên.

Chu Viên Viên đã trở về, cô ta chỉ bị thương ngoài da, băng bó một chút là ổn.

Nhìn thấy Trương Trần, Chu Viên Viên vui mừng đi tới, cô ta lại thuê một miếng đất, cô ta hết hi vọng với nhà họ Chu rồi, không muốn trở về nữa, vì vậy sau này sẽ ở lại cạnh phòng khám, như vậy cũng tiện.

“Thủy Y không cần anh nữa nên tôi miễn cưỡng chứa chấp anh đây, phòng tôi đã dọn dẹp cả rồi, sau này anh cứ ở đây đi!”, Chu Viên Viên nói xong liền móc ra một chùm chìa khóa.

Trương Trần ngơ ngác: “Không cần, tôi có chỗ ở rồi, tôi ở khách sạn cũng được”.

“Cũng phải, đường đường là chủ tịch hiệp hội y học, ông chủ đứng sau tập đoàn Mạt Lâm sao có thể không có chỗ ở cơ chứ?”, Chu Viên Viên nói với giọng chua ngoa.

Vừa nói xong, cô ta liền nhận ra có gì đó không đúng, mặt đỏ ửng, vội vàng chạy ra sau bệnh viện sắp xếp được liệu.

Trương Trần khó hiểu, Chu Viên Viên này nói chuyện sao lại sắc mùi khiêu khích vậy, anh cũng chưa động tới cô ta mà.

Chương 217: C217: Không mời tôi vào trong à

“Khụ khụ, ừm, cậu Trương, tôi về trước nhé!”

Triệu Chí Hào ở bên cạnh thấy hơi lúng túng, ở đây ông ta cứ cảm thấy bản thân dư thừa, bèn kiếm cớ để đi khỏi đây.

Bởi vì nhàm chán, Trương Trần cũng ngồi trước quầy thuốc, hai tay chống cằm nghĩ chuyện tương lai. Tôn Khuê Minh của nhà họ Tôn có cái khí phách ấy hay không? Anh phải dùng thủ đoạn gì thì mới có hiệu quả nhất? Bộ cục của Hoài Bắc trong tương lai sẽ thế nào?

Cứ ngẫm nghĩ thế mà bầu trời tối dần đi lúc nào chẳng hay, Trương Trần làm thuốc bôi rồi ra đằng sau tìm Chu Viên Viên.

“Tới đây, cởi áo ra”.

“Anh, anh định làm gì? Tôi đang bị thương đây!”, Chu Viên Viên nói nhỏ, không dám ngẩng đầu nhìn Trương Trần.

“Thừa lời”, Trương Trần trợn trắng mắt, nói: “Cô không bị thương thì tôi làm thuốc bôi cho cô làm

gì? Bôi cái này lên, sau này sẽ không để lại sẹo!”

“Hớ???” , Chu Viên Viên lúng túng, may mà đã muộn rồi nên Trương Trần không nhìn thấy.

Chu Viên Viên cởi áo khoác ra, ngoan ngoãn để Trương Trần bôi thuốc cho

mình. Để che giấu sự lúng túng của mình, cô ta nói trong sự lo âu: “Liệu Nhiễm Minh Nhật có tới kiểm chuyện nữa không?”

“Có!”, Trương Trần nói chắc chắn.

“Hơ, vậy thì phải làm thế nào đây? Tôi làm liên lụy đến anh rồi”.

“Không sao, nơi này là Hoài Bắc, hãh không dám làm gì quá lộ liễu đâu”.

Cứ thế một người hỏi một người đáp, bọn họ nhanh chóng bôi thuốc xong. Chu Viên Viên nhảy chân sáo ra ngoài mua cơm tối, Trương Trần cũng chuẩn bị thu dọn về khách sạn.

“Anh Trương, tôi có một vài chuyện muốn nói với anh”, Cao Hưng Tùng xuất hiện ở cửa phòng khám từ lúc nào chẳng hay.

“Vào đi rồi nói”, Trương Trần đưa cho cậu ấy một miếng thuốc rồi tùy ý ngồi trên ghế.

Cao Hưng Tùng cảm thấy ấm áp, tuy rằng không biết hút thuốc, nhưng cậu ấy vẫn cứ châm lửa.

Cậu ấy được như ngày hôm nay cũng là nhờ Trương Trần, mà Trương Trần cũng không coi cậu ấy là người hạ đẳng.

Cao Hưng Tùng do dự một lát rồi nói: “Anh Trương, nói thật, lần này tiếp xúc với Vu Ấu Hoa, nếu ông ta thật sự bất chấp thủ đoạn thì năng lực của tôi không đủ, đồng thời cũng thiếu kinh nghiệm thực tiễn”. “Cậu không che giấu gì nhỉ!”, Trương Trần cười.

“Tôi không có mặt mũi vòng vo với anh”, Trương Trần cũng ngang tuổi với cậu, Cao Hưng Tùng nhìn anh, nói: “Nếu kéo Phương Đại Vĩ tới, tôi dám chắc Vu Ấu Hoa cũng không thể làm gì được, dù sao hiện tại đang xét về pháp luật, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều lần trước anh ta cản ngược lại tôi một cái, trong lòng tôi có

thành kiến đúng không?”, Trương Trần nói thản nhiên.

“Anh Trương, thực ra tôi đã điều tra về Phương Đại Vĩ rồi, sở dĩ lúc trước anh ta đối đầu với chúng ta là bởi vì Mã Tam Phong có ơn với anh ta. Tình cảnh của anh ta cũng gần giống với tôi, lúc trước toàn là Mã Tam Phong bỏ tiền trợ giúp anh ta, anh ta làm việc cho Mã Tam Phong miễn phí”.

“Nếu anh có thể bỏ qua mâu thuẫn trước kia, ra tay cứu mẹ anh ta, anh ta nhất định sẽ hết lòng với anh”.

“Ồ? Mẹ anh ta bị làm sao?”, Trương Trần hỏi.

“Mẹ anh ta bị bệnh nặng mười ba năm rồi, bởi vì anh ta tiêu hết tiền cho mẹ nên đã ba mươi bốn tuổi rồi mà vẫn không có người phụ nữ nào băng lòng đi theo một người tay trắng như thế, dù rằng anh ta rất xuất sắc trong giới luật sư!”, Cao Hưng Tùng giải thích.

“Ha ha”, Trương Trần cười nhẹ một tiếng, nói: “Có hiếu, trọng tình nghĩa...”.

Trong một căn phòng cũ nát ở phía bắc thành phố ngập tràn một thứ mùi khiến người ta phải nhíu mày, thế nhưng đồ đạc trong đó lại được bày biện gọn gàng đâu ra đấy.

Một nồi thuốc đang được đun trên bếp lò bên cạnh, không bao lâu sau, người đàn ông rót thuốc ra, bung vào căn phòng ở bên trong.

“Mẹ ơi, dậy uống thuốc đi”.

“Đại Vĩ, đừng chữa bệnh cho mẹ nữa, mẹ vẫn phải sống với lũ thôi. Làm liên lụy con lâu như thế, con cũng đến lúc tìm vợ rồi, mẹ muốn nhìn con sinh con trai!”

Bà cụ nằm trên giường bệnh nói với vẻ mặt áy náy. Bà biết không có cô gái

nào chịu theo Phương Đại Vĩ là bởi vì bà, nếu không Phương Đại Vĩ đã nên người, lái Mercedes hay ở nhà lầu đều không thành vấn đề.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Có mẹ thì nơi này mới là nhà, mẹ cứ yên tâm điều trị. Con nghe nói ở Nam An có một thầy Trung y rất giỏi, để con kiếm thêm một khoản tiền, mấy ngày nữa sẽ đưa mẹ đi khám, nhất định sẽ khỏi được”, Phương Đại Vĩ nói nhẹ nhàng, sau đó bắt đầu đút thuốc cho mẹ.

Cho mẹ uống thuốc xong, Phương Đại Vĩ uể oải ngồi xuống ghế sofa ở bên ngoài. Hắn ta làm gì còn tiền, sau vụ kiện thất bại lần trước, cộng thêm hành động của Mã Tam Phong, suýt chút nữa hắn ta bị đá ra khỏi giới luật sư, đâu còn ai dám thuê hắn ta nữa.

Thuê hắn ta chẳng những đắc tội với Mã Tam Phong, mà còn đắc tội với Triệu Chí Hào. Bọn họ là hai nhân vật có sức ảnh hưởng ở Hoài Bắc, như một ngọn núi khiến người ta phải dừng bước.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên những tiếng gõ cửa.

Phương Đại Vĩ vội mở cửa ra, nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa, hắn ta nói thản nhiên: “Anh Trương quyền thế và ngôi sao mới trong giới luật sư, tới đây để cười nhạo tôi hả?”

“Phương Đại Vĩ, anh ăn nói cho cẩn thận, đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”, Cao Hưng Tùng trầm mặt nói.

Trương Trần chẳng hề để ý tới, anh cười nói: “Không mời tôi vào trong à?”

Chương 218: C218: Đợi thủy y ra viện là sẽ làm thủ tục ly hôn với cậu

“Được”, Phương Đại Vĩ do dự rồi mở cửa ra.

Vừa ngồi xuống là Phương Đại Vĩ đã nói thẳng: “Hai người có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng ra, ngày mai tôi còn có việc, phải ngủ sớm”.

“Đi mấy cây số vắc hàng cho người ta?”, Trương Trần nhướn mày hỏi.

“Không liên quan gì tới anh!”, Phương Đại Vĩ nói lạnh lùng, hẳn ta không có thu nhập, chỉ có thể làm nghề này.

“Phương Đại Vĩ, anh nhìn thử cái này đi”, Cao Hưng Tùng bỗng mở một giao diện trên điện thoại ra.

“Đây là video thần y Trương chiến thắng Hàn y, người trong video chính là anh Trương ở trước mắt anh. Anh ấy đến đây không phải để cười nhạo anh, anh còn chưa xứng! Anh ấy tới là để cứu mẹ anh!”

Đoàng!

Phương Đại Vĩ cảm thấy choáng váng đầu óc,

hắn ta nhìn Trương Trần bằng đôi mắt không thể tin nổi. Như thể nhớ tới điều gì đó, hắn ta hỏi: “Vậy, vậy người đã giấu mặt chữa trị bệnh tim ngay trong Tòa án hôm đó không phải ông Cổ, mà là anh?”

“Đúng thế, đưa tôi đi gặp mẹ anh”, Trương Trần nói.

Phương Đại Vĩ sững sốt, một lúc lâu sau, hắn ta bỗng đứng lên rồi quỳ bịch xuống trước mặt Trương Trần.

“Anh thật trọng nghĩa, cho dù có chữa được hay không thì sau này Phương Đại Vĩ tôi cũng sẽ nghe anh!”

Phương Đại Vĩ nói trong sự áy náy. Hắn ta cũng biết Trương Trần và Cao Hưng Tùng đến đây chắc chắn là có mục đích khác, thế nhưng tất cả đều không quan trọng.

Hắn ta chỉ là một luật sư, có rất nhiều người giỏi hơn hắn ta, Trương Trần không nhất định phải chọn hắn ta.

Trương Trần thản nhiên gật đầu, anh không nói gì nữa, vào phòng bắt mạch cho bà cụ.

Không bao lâu sau, Trương Trần vén rèm cửa lên, đặt một trang giấy trước mặt Phương Đại Vĩ.

“Mỗi ngày chỉ uống một lần, mỗi lần sắc một bát, không quá một tháng là mẹ anh có thể chống gậy đi lại”.

“Cảm ơn anh!”, Phương Đại Vĩ nói nghẹn ngào, lại cúi người với Trương Trần một lần nữa.

Trương Trần gật đầu nói: “Anh và Cao Hưng Tùng mở văn phòng luật sư chung đi, thu nhập chia đều. Cậu ta còn trẻ, anh chỉ bảo cậu ta nhiều một chút, gặp chuyện gì không giải quyết được thì gọi điện cho tôi là được”.

“Cao Hưng Tùng, cậu nói lại chuyện Vu Ấu Hoa cho anh ta đi, lấy ông ta luyện tập trước”.

“Tôi hiểu!”, Cao Hưng Tùng gật đầu. Suốt đêm đó, cậu ấy và Phương Đại Vĩ bàn bạc xem phải đánh bại Vu Ấu Hoa thế nào.

Trương Trần thì trở về khách sạn.

Anh nằm trên giường day trán. Có luật sư lành nghề như Phương Đại Vĩ, cộng thêm tài năng bẩm sinh của Cao Hưng Tùng, anh tin chỉ cần không có

sơ sót quá lớn thì bọn bọn sẽ ứng đối được hết.

Lần này có bọn họ, Trương Trần cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Đêm dần về khuya, Trương Trần ôm chăn chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Trần mang đồ ăn sáng tới bệnh viện.

Chuyện của Chu Viên Viên đã tạm thời kết thúc, trong lòng anh vẫn mong nhớ Phương Thủy Y.

Vào bệnh viện, cảnh tượng trước mắt khiến Trương Trần nhú mày.

Đám người nhà họ Phương bao gồm cả Phương Thiên Quang đứng chặn trước cửa phòng bệnh, Phương Thiên Bằng đang nhú mày nói gì đó.

Trương Trần đi thẳng về phía trước. Nhìn thấy Trương Trần, nỗi hận trong lòng người nhà họ Phương dâng lên, nhà họ Phương bọn họ rơi vào. cảnh này đều là tại Trương Trần cải!

“Chặc chặc, cậu Trương, chúng tôi nghe nói Trương Quốc Hồng về nhà ngoại, ông chủ Mạt Lâm bảo đám Triệu Chí Hào tới đó tạo thế, cậu tới đây. làm gì? Vẫn muốn làm hàng dự bị hả? E rằng cậu vẫn chưa biết mình bị cầm sừng đâu nhỉ?”

“Hê hê, với tính cách của loại người như Trương Quốc Hồng, chắc chắn bà ta sẽ đá Trương Trần ra, sau đó tặng con gái mình cho ông chủ Mạt Lâm, tên Trương Trần này đúng là đáng thương thật!”

Phương Thiên Bằng thở dài một tiếng, mấy câu nói bóng nói gió như thế

này đều do Trương Quốc Hồng cố tình rêu rao ra, một là để tuyên bố bà ta không phải kẻ dễ bắt nạt, hai là để uy hiếp một số người, ba là bởi bà ta thật sự muốn đá Trương Trần ra ngoài.

“Cút hết đi!”, Trương Trần chẳng có thái độ tốt đẹp gì với những người này, anh trực tiếp lên tiếng.

“Cậu dám mắng bọn tôi à? Có phải cậu mọc sừng mà vẫn cảm thấy mình ghê gớm lắm không? Suốt ba năm không được chạm vào vợ, lại phải tặng cho ông chủ Mạt Lâm, cậu đúng là hào phóng!”, Vương Diễm lên tiếng châm chọc.

Trương Trần chẳng buồn nói nhảm với bọn họ, anh lấy điện thoại ra, nói: “Cục cảnh sát đúng không? Ở đây có người quậy phá, làm phiền các anh tới đây một chuyến!”

Lần này, sắc mặt của đám Phương Thiên Quang đều thay đổi, họ mắng chửi vài câu nữa rồi mới dẫn người đi.

“Trương Trần, ở chỗ bà cụ xảy ra chuyện, tôi phải tới đó một chuyến, cậu trông nom Thủy Y nhé!”, Phương Thiên Bằng nói rồi đuổi theo đám Phương Thiên Quang.

Trương Trần gật đầu rồi mở cửa vào trong. Vừa đặt bữa sáng lên bàn thì Trương Quốc Hồng đã lạnh lùng nhìn sang, nói bằng giọng không vui: “Lần trước tôi đã nói với cậu rồi mà, không có việc gì thì đừng tới đây, Thủy Y đã đồng ý ly hôn với cậu rồi, làm ông chủ Mạt Lâm hiểu lầm thì sẽ không hay đâu!”

Trương Trần bỗng nở nụ cười, anh nhìn người phụ nữ đặt nặng lợi ích này, nói: “Bà có hiểu biết gì về ông chủ Mạt Lâm không? Bà có biết đó là ai không?”

“Tất nhiên là tôi biết, chẳng phải là anh Cổ sao? Không cần cậu bận tâm,

không có chuyện gì thì rút đi mau lên, đợi Thủy Y ra viện là sẽ làm thủ tục ly hôn với cậu!", Trương Quốc Hồng trợn trắng mắt rồi nói.

Chương 219: C219: Cậu vẫn không thay đổi chút nào

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!”

Phương Thủy Y kéo tay Trương Quốc Hồng, chính cô cũng cảm thấy mắt mặt rồi. Tính cách của Phương Thủy Y khá cổ hủ, mặc dù cô thích giàu sang, nhưng vẫn phải đường đường chính chính.

Cô không biết vì sao ông chủ Mặt Lâm lại giúp cô, có thể là bởi vì thích cô thật, nhưng Phương Thủy Y còn chưa từng gặp mặt thì lấy đâu ra tình cảm?

Còn nữa, cô không cho rằng một ông chủ lớn như thế lại thích khuôn mặt này của mình. Cô cũng không muốn nợ người ta điều gì, đây chính là lý do cô lên uống thuốc ngủ trong biệt thự sau khi nhắc tới việc ly hôn với Trương Trần.

Chết là mọi chuyện sẽ chấm dứt hết.

Không ai biết suy nghĩ của Phương Thủy Y, cô phờ phạc xoa tay, nói: “Trương Trần, anh về đi, tôi không sao nữa rồi!”

Trương Trần nhíu mày, anh mang bữa sáng tới trước mặt Phương Thủy Y, nói: “Vậy được rồi, em nhớ chăm sóc bản thân cho tốt”.

“Thực ra có chuyện gì thì em có thể nói với anh, anh không phải Trương Trần trước kia nữa rồi....”

Bờ môi Phương Thủy Y hơi mấp máy, nhưng đến cùng vẫn không nói gì thêm.

Hiện tại anh đã làm quá nhiều chuyện rêu rao rồi, anh có thể nói hết những thế lực của mình ra cho Phương Thủy Y biết, nhưng như vậy đồng nghĩa với việc Phương Thủy Y sẽ bị liên lụy tới.

Lần trước ở tỉnh An Hoa suýt thì dính tới nhà họ Trương, hiện tại năng lực của anh vẫn còn quá nhỏ bé, nếu kéo Phương Thủy Y về phía mình thật, đến lúc đó chính anh còn không lo nổi cho mình, sao có thể bảo vệ được cô?.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

Sau khi đi khỏi đó, Trương Trần tới phòng khám. Chu Viên Viên đã khôi phục rất nhiều sau khi dùng thuốc của Trương Trần. Tâm trạng của cô ta rất hồ hởi, thỉnh thoảng lại nhìn Trương Trần một cái, sau đó cười tủm tỉm tiếp đón những bệnh nhân tới khám bệnh.

“Trương Trần, đồ lười, anh ra đằng sau sắc thuốc đi!”, Chu Viên Viên đưa thuốc cho Trương Trần và nói.

“Được”, Trương Trần gật đầu.

Lúc này, một chiếc xe bông dừng lại ở bên ngoài khiến Chu Viên Viên cảm thấy kỳ lạ. Nơi này là phố dành cho người đi bộ, chỉ có người đi xe máy tới đây chứ chưa gặp ai lái ô tô tới đây bao giờ.

Cửa xe mở ra, một ông lão mặc áo đuôi tôm chậm rãi bước tới. Mái tóc ông ta bạc phơ, nhưng khí chất sắc bén trên người lại khiến người ta không chú ý tới tuổi tác của ông ta.

Ông lão ấy đứng ở đó mà như một vùng trời, biểu cảm lạnh lùng khiến người ta cảm thấy áp lực một cách khó hiểu.

Chu Viên Viên cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng cô ta là bác sĩ, thấy khách tới thì vẫn phải nói khách khí: “Ông à, ông có vấn đề gì?”

Ông lão liếc nhìn Chu Viên Viên rồi nói thản nhiên: “Tôi tìm Trương Trần....

Chu Viên Viên gật đầu, gọi lớn tiếng vào trong. Trương Trần vén rèm ra ngoài. Lúc nhìn thấy ông lão ấy, anh đứng ngây ra tại chỗ như bị điện giật.

“Trương Trần, anh sao vậy?”, nhìn biểu cảm ngỡ ngàng của Trương Trần, Chu Viên Viên hỏi với vẻ quan tâm.

“Không, không sao”, Trương Trần hoàn hồn lại. Anh lại nhìn về phía ông lão kia, nhưng lần này anh đã lấy lại bình tĩnh, không còn bị áp chế vì khí thế của đối phương nữa. Anh, vẫn là Trương Trần như thường ngày.

“Ra ngoài nói?”, Trương Trần nhìn ông lão bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Được!”, ông lão cũng rất kiệm lời, gật đầu rồi đi thẳng ra cửa.

Chu Viên Viên lo lắng nhìn Trương Trần. Cô ta biết thân phận của Trương Trần không bình thường, nhưng có vẻ như ông cụ này không phải bạn của Trương Trần, trông khuôn mặt lạnh lùng ấy thì giống kẻ thù hơn.

Chu Viên Viên vội vàng nhìn ra ngoài phòng khám, cô ta lập tức ngạc nhiên há to miệng.

Chiếc xe ấy là một chiếc Bentley, nhưng điều khiến người ta không thể bỏ qua được là biển số xe, là biển của thủ đô, a88888, ở thủ đô mà chỉ có tiền thôi thì không thể có được biển số xe như thế này được.

“Đừng lo, tôi đi một lát là sẽ về ngay”, Trương Trần an ủi một câu rồi đi về

phía ông lão.

Hai người trầm mặc không nói gì, mãi đến khi tới một góc ngoặt vắng người, bọn họ mới dừng lại.

Trương Trần quan sát ông lão trước mặt với đôi mắt vô cùng phức tạp. Ông lão này đã từng bế anh, chơi với anh, nhưng bây giờ tới để kiểm chuyện sao? Nhà họ Trương không ngồi nhìn được nữa à?

Người đứng trước mặt anh là quản gia nhà họ Trương ở thủ đô. Tuy rằng chỉ là quản gia, nhưng e rằng ông ta còn có quyền thế hơn cả nhà họ Mạc ở thủ đô, thậm chí ở nhà họ Trương ông ta cũng có quyền lên tiếng nhất định.

“Nhà họ Trương bảo ông tới?”, Trương Trần ngưng suy nghĩ, hỏi một cách lạnh lùng.

“Cậu chủ, cậu vẫn không thay đổi chút nào”, ông lão quan sát Trương Trần rồi thở dài nói.

Ông lão dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cậu quá nhỏ bé, nhà họ Trương không hề chú ý tới cậu, tự ông già này đến đây, mục đích là để khuyên nhủ cậu!”

“Ha ha, thôi đi thì hơn, quản gia của nhà họ Trương gọi tôi là cậu chủ, Trương Trần tôi không dám nhận, có gì cứ việc nói thẳng đi!”, giọng nói của Trương Trần không dịu đi chút nào.

Khuyên? Lấy cái gì ra khuyên? Chỉ bởi vì nhà họ Trương có thế lực lớn, anh là một đứa con riêng, trở thành vết nhơ của nhà họ Trương, mẹ anh cũng vì vậy mà nhắm mắt xuôi tay, dựa vào đâu mà bảo. anh bỏ qua?

Chương 220: C220: Tôi muốn tới nhà họ tôn một chuyến

“Cũng được”, nào ngờ ông lão lại gật đầu tán thành, đúng là Trương Trần không xứng để ông ta gọi là cậu chủ.

Trong nhà họ Trương ở thủ đô, những người để ông ta phải gọi là cậu chủ có ai không phải là nhân vật gọi gió hô mưa, có ai không phải là thiên tài hàng đầu trong các ngành nghề?

“Vậy tôi vẫn gọi cậu là Tiểu Trần như mười năm trước”, ông lão nói: “Tiểu Trần, tốt nhất cậu hãy quên mọi chuyện, sống yên ổn ở Hoài Bắc cả đời bill

“Tôi đã điều tra rồi, ông chủ tập đoàn Mạt Lâm và thần y Trương nổi như cồn một thời gian trước đều là cậu. Với thực lực hiện tại của cậu, cậu hoàn toàn có thể sống sung túc cả đời ở Hoài Bắc”.

“Nhưng cũng chỉ có thể dừng bước ở đây mà thôi, nếu cậu muốn tiến thêm một bước, sau đó lại thêm một bước, cứ thế bước lên trước từng bước. từng bước một, đến cuối cùng cậu sẽ phát hiện ra những gì cậu làm đều chỉ như đã tròng xe cát mà thôi!”

“Tia sáng của đèn cây sao có thể sánh bằng mặt trăng mặt trời, mặc dù hơi khó nghe, nhưng đây chính là sự thật. Cho dù cộng cả Giang Lăng lại thì cũng đáng là gì với nhà họ Trương?”

“Ông đến đây là để nói những lời này với tôi? Dựa vào đâu mà tôi không được lấy lại những gì mà nhà họ Trương nợ tôi?”, đôi mắt sáng rực của Trương Trần nhìn chăm chăm vào ông lão trước mặt.

Anh không cần gia nghiệp của nhà họ Trương, cũng không cần người đàn

ông đó chịu trách nhiệm, anh có mẹ là đủ rồi, mọi thứ khác anh sẽ tự giành lấy. Nhưng mẹ anh qua đời, dựa vào đâu mà nhà họ Trương không chịu trách nhiệm?

Trương Trần cảm thấy như có một tảng đá chặn ngang trong lồng ngực, cho dù anh biết hiện tại nhà họ Trương chẳng hề để ý tới anh, hoặc nói cách khác là phớt lờ anh, nhưng ông lão trước mặt cũng có khả năng bóp chết anh từ trong trứng nước trước khi anh kịp trưởng thành.

Nhưng Trương Trần vẫn phải nói rằng món nợ này rồi sẽ phải tính! Nếu nuốt trôi cục tức này, vậy thì anh không

phải Trương Trần, mà là một cái xác không hồn.

Đôi mắt của ông lão cũng trở nên sắc bén, thế nhưng sự sắc bén ấy nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ông ta nói không chút khách khí: “Cậu, không xứng!”

“Chẳng lẽ nhà họ Trương đã đứng trên đỉnh quyền lực ngay từ đầu sao?”, Trương Trần hỏi.

“Đương nhiên không phải, nhưng bây giờ nhà họ Trương lại đang đứng trên đỉnh quyền lực, các anh chị của cậu đều xuất sắc hơn cậu!”, ông lão cũng nói thản nhiên.

“Tiểu Trần, tôi đến đây hoàn toàn là bởi vì nghĩ đến tình cảm khi xưa cùng với dòng máu nhà họ Trương đang chảy trong người cậu. Cậu cũng từng sống một thời gian trong nhà họ Trương, tôi không cần giảng giải nhiều về thế lực của nhà họ Trương nữa. Buông bỏ quá khứ, an ổn sống một đời, chẳng lẽ như thế không tốt sao?”

“Ha ha”, Trương Trần cười lạnh nói: “Tôi còn chuyện phải làm, không tiễn ông nữa. Ở nơi này, Trương Trần tôi xin cảm ơn sự chăm sóc của ông với tôi lúc nhỏ”.

Dứt lời, Trương Trần xoay người bỏ đi, mặc dù anh không nói rõ, nhưng thái độ của anh đã thể hiện tất cả. Chỉ cần Trương Trần không chết, vậy thì anh nhất định sẽ tới nhà họ Trương một lần.

“Sống sót không tốt à?”, ông lão hừ một tiếng rồi lên xe rời khỏi đó.

Trong phòng khám, Chu Viên Viên ôm mặt nhìn Trương Trần. Từ lúc nãy trở về, Trương Trần vẫn luôn nhíu mày, có vẻ đang chất chứa tâm sự.

“Đồ ngốc, đừng nghĩ nhiều, nghĩ cũng vô dụng thôi. Tôi đi làm cơm cho anh, anh muốn ăn cái gì? Sủi cảo tôi làm ngon lắm đấy!”, Chu Viên Viên cười hê hê chạy vào căn nhà mà cô ta thuê rồi loay hoay làm việc.

Lúc này, tiếng chuông vang lên, Trương Trần bắt điện thoại, giọng nói của Triệu Chí Hào vọng tới: “Cậu Trương, bên nhà họ Phương có động tĩnh, cậu ở đâu để tôi tới tìm cậu!”

“Được”, Trương Trần gật đầu rồi nói địa điểm của mình.

Kể từ khi từ tỉnh An Hoa về, anh đã bảo Triệu Chí Hào chú ý mọi hành động của nhà họ Phương.

Không bao lâu sau, Triệu Chí Hào xuất hiện trước mặt Trương Trần, đặt một túi hồ sơ trước mặt anh.

“Cậu Trương, bà cụ Phương đã chuyển hết cổ phần trong nhà họ Phương cho Phương Thủy Y”, Triệu Chí Hào nói với vẻ nghiêm ngẫm.

“Ồ?”, Mắt Trương Trần lấp lóe, anh nói: “Lại là bởi vì ông chủ Mạt Lâm?”

Triệu Chí Hào nhin cười, gật đầu nói: “Đúng thế, thật sự không biết bọn họ biết cậu là ông chủ Mạt Lâm thì sẽ có vẻ mặt thế nào, chắc chắn là sẽ ngạc nhiên rớt cảm luôn!”

“Phải giữ bí mật tuyệt đối, những người biết chuyện không được nói ra ngoài”, Trương Trần nói nghiêm túc.

Sáng nay quản gia của nhà họ Trương mới tới, mặc dù anh biết nhà họ Trương không hề chú ý tới anh, nhưng anh vẫn phải cẩn thận, nếu không thì sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được!

“Tôi hiểu!”, Triệu Chí Hào cũng biết điều, ông ta không hỏi gì thêm, chuyển chủ đề sang nhà họ Phương, nói: “Làm gì với nhà họ Phương đây? Hiện tại chúng ta hoàn toàn có thể đập chết bọn họ”.

“Không cần vội vàng”, Trương Trần xua tay nói: “Dao cùn cắt thịt mới đau, tôi cũng muốn xem thử bà cụ Phương có ý định gì”. ngôn tình sủng

“Được rồi, Chu Viên Viên vừa đi làm sủi cảo, ông ở đây ăn cơm chung đi!”

Triệu Chí Hào gật đầu, đi theo Trương Trần rồi được ăn món sủi cảo ngon miệng.

“Lát nữa ăn xong thì để xe lại, tôi muốn tới nhà họ Tôn một chuyến!”, Trương Trần nói.

“Nhà họ Tôn? Cậu định..”, Triệu Chí Hào sững sốt, vội vàng hỏi ngay.

Trương Trần gật đầu: “Thời gian hơi cấp bách, không thể kéo dài được nữa, hơn nữa có thể bên đó đã thỏa thuận gì đó với Chu Nhân Kiệt hoặc là Vu Âu Hoa rồi”.

Chương 221: C221: Để chị ở đây đón sinh nhật với cháu nha

Ánh mắt Chu Viên Viên có chút áy náy nhìn Trương Trần, tất cả đều tại cô ta.

Dường như nhìn ra Chu Viên Viên đang tự trách mình nên Trương Trần khẽ cười, nói: “Không liên quan đến cô đâu, cho dù không có những chuyện của nhà họ Chu thì sớm muộn cũng có ngày này mà”.

Ăn cơm xong, Trương Trần đi thẳng đến nhà họ Tôn, anh muốn họ cho anh câu trả lời. Nhưng hai anh em Tôn Khuê Sơn và Tôn Khuê Minh đều không ai ở nhà.

Người đón tiếp Trương Trần là ông cụ Tôn. Ông ấy nhìn Trương Trần với ánh thân thiết rồi vội rót trà cho anh. Ông ấy biết rằng cái mạng già của mình đã được cứu sống bằng cách nào.

“Cụ không sao đâu”, Trương Trần nói khách khí vài câu, nhân tiện chẩn đoán bệnh cho ông cụ Tôn, sau đó điều chỉnh lại phương thuốc.

“Không biết lần này cậu Trương đến là có chuyện gì?”, ông cụ Tôn hỏi.

Trương Trần cũng không giấu diếm mà nói ra câu chuyện. Ông cụ Tôn không hổ danh là tuổi cao minh mẫn, ông ấy thản nhiên gật đầu, nói: “Vốn là chuyện của những người trẻ các cậu, tôi tin thần y Trương. Nhưng ông lão này đã nghỉ hưu sớm, Khuê Sơn đi bàn chuyện làm ăn rồi còn Khuê Minh thì ở thành phố Trường Minh”.

“Hôm nay là sinh nhật của Mỹ Hân, con bé cứ muốn đón sinh nhật cùng

bạn học nên Khuê Minh và Mỹ Lâm đến đó tặng quà rồi”.

Trương Trần gật đầu. Tôn Khuê Sơn vô cùng coi trọng Tôn Mỹ Lâm mặc dù cô ta chỉ là phận gái. Ngược lại, đến con đẻ của mình mà Tôn Khuê Sơn cũng không quan tâm đến thế, vì vậy Tôn Khuê Minh cũng không thể không quan tâm lại được.

Cũng coi như có đi có lại, anh trai cưng chiều con gái mình thì Tôn Khuê Minh cũng phải bày tỏ chút ý của mình.

Nói chuyện vài câu, Trương Trần không ở lại lâu mà lái xe đến thành phố Trường Minh. Sau đó chặn đường bố con Tôn Khuê Minh ở một tiệm bánh kem gần đại học Trường Minh.

“Cậu Trương, sao cậu lại đến đây?”, Tôn Khuê Minh nhìn thấy Trương Trần thì kinh ngạc, hỏi.

“Ông nghĩ kỹ chưa?”, Trương Trần trực tiếp hỏi. Tôn Khuê Minh cắn răng, gật đầu nói: “Tôi đã tìm kiếm manh mối về mấy ông trùm của thành phố Trường Minh, tin là sẽ có kết quả sớm thôi”.

“Manh mối, manh mối gì? Còn phải đi tìm sao?”, Trương Trần chau mày hỏi.

“..”, Tôn Khuê Minh sắc mặt mơ hồ khó hiểu. Không đi tìm kiếm manh mối mà cứ thế đi tìm chúng thì có khác nào cứ cầm dao để đi chém người?

“Không còn thời gian nữa đâu, hôm nay ra tay đi”, Trương Trần nói.

“..”, Tôn Khuê Minh lại một phen cạn lời, sợ thật, đúng là nói là làm luôn.

Ông ta cười hì hì nói: “Cậu Trương à, chỗ chúng tôi thật sự không có người. Nếu như điều người ở Hoài Bắc thì người nhiều chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý”.

“Không cần đâu, chỉ tôi với ông là đủ. Có thể điều động được bao nhiêu người thì điều động bấy nhiêu, không điều được cũng không sao”, Trương Trần nói rất bình thản, điều này khiến Tôn Khuê Minh suýt nữa nhảy dựng lên.

Nếu không phải ông ta biết được thân phận của Trương Trần rồi thì chắc hẳn lúc này đã tát cho anh một cái rồi nhéo tai hỏi đã từng nhìn thấy lưỡi dao bao giờ chưa, đây giống như kiếu chưa trải sự đời nên chưa bị sợ vậy. Hai người cứ vậy đến sào huyệt của chúng thì đúng là hàm hồ thật.

“Nếu như ông không được thì đổi thành anh trai của ông cũng được”, Trương Trần chau mày nói.

“Này, sao anh ăn nói lại cố chấp như vậy?”, Tôn Mỹ Lâm ở bên cạnh hỏi với vẻ bất mãn.

“Người lớn nói chuyện, trẻ con câm miệng lại”, Tôn Khuê Minh trách mắng một câu, sau đó nói: “Được, tôi nghe lời cậu Trương. lát nữa tôi vào chụp ảnh với Mỹ Hân một cái rồi điều người đi luôn”.

Trường đại học Trường Minh không được coi là trường danh tiếng nhưng cách nhà họ Trương khá gần, có thể lực nhà họ Tôn hậu thuẫn nên cũng không lo sau này không có cơm ăn. Hơn nữa Tôn Mỹ Hân cũng học ở đây.

Mặc dù như vậy nhưng ở đây vẫn còn hàng vạn giáo viên và học sinh. Đám người Trương Trần đi trong sân trường mà các học sinh đều xúm lại đông nghịt. Phần lớn ánh mắt đều đổ dồn về phía Tôn Mỹ Lâm.

Rất nhanh, mấy người đến nhà ăn của đại học Trường Minh, Tôn Mỹ Hân và bạn của mình ngồi ở đó, đang bàn với nhau là lát nữa sẽ đi đâu tụ tập.

Nhìn thấy Tôn Khuê Sơn và Tôn Mỹ Lâm đến, ánh mắt của nhóm người đều nhìn lại. Tôn Mỹ Hân vội bỏ nhào tới ôm chầm lấy Tôn Mỹ Lâm.

“Chị! Chú Hai”, Tôn Mỹ Hân gọi.

“Ừm”, Tôn Khuê Minh gặt đầu rồi đặt bánh sinh nhật lên bàn, nói: “Để chị ở đây đón sinh nhật với cháu nha, chú Hai có việc bận phải đi ngay rồi”.

Bạn học của Tôn Mỹ Hân cứ chăm chú nhìn Tôn Khuê Minh và Tôn Mỹ Lâm, danh tiếng của cha con nhà này vô cùng vang dội. Tôn Khuê Minh là ông trùm, còn Tôn Mỹ Lâm là người được giới trẻ vô cùng ngưỡng mộ.

“Vậy cũng được ạ”, Tôn Mỹ Hân gặt đầu, sau đó ánh mắt nhìn sang Trương Trần, tò mò hỏi: “Chị à, bạn trai của chị đây à?”

“Không phải”, Tôn Mỹ Lâm bĩu môi nói: “Lần trước chị nói với em rồi đó, đây là người đã cứu ông nội”.

“À à”, Tôn Mỹ Hân gặt đầu rồi cũng không để ý lắm. Một bác sĩ thôi mà, cũng không có gì để cô ta coi trọng lắm. Cô ta kéo Tôn Mỹ Lâm lại giới thiệu với bạn học của mình.

Chương 222: C222: Không mau tiếp đón ông chủ tôn cho tốt

“Chị, chị dẫn một bác sĩ đến đây làm gì? Đến khám bệnh à?”, Tôn Mỹ Hân hỏi.

“Không phải, bọn chị có chuyện cần giải quyết, em không phải quan tâm, cứ vui vẻ với bạn bè đi”, Tôn Mỹ Lâm nói một câu cho xong, sau đó kéo Trương Trần ngồi xuống.

Đám bạn của Tôn Mỹ Hân cứ thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trương Trần và Tôn Mỹ Lâm.

Dung mạo của hai người này đúng là hàng cực phẩm, còn Tôn Mỹ Lâm so với cô em họ của mình đúng là xinh hơn nhiều.

Tôn Mỹ Lâm chỉ đáp lại câu được câu chẳng, phần lớn cô ta đều nhìn về phía Trương Trần. Cô rất hiếu kỳ về anh, khổ nỗi không có thời gian và cơ hội ngồi cùng nhau.

Một bác sĩ thôi mà, cô ta không nghĩ rằng, dựa vào cái danh xưng này mà có thể khiến bố và bác của mình lại kính sợ đến vậy.

Lúc này, đột nhiên tiếng cười lớn vang lên. Chỉ thấy một người con trai từ xa bước đến, nhìn Tôn Mỹ Lâm và hỏi: “Chị Mỹ Lâm, chị cũng đến ư?”

Khi cậu ta nhìn thấy Trương Trần ở bên cạnh Tôn Mỹ Lâm thì nói: “Vị này là?”

“Bác sĩ thôi”, Trương Trần thản nhiên đáp lại. “Ờ”, người đó gật đầu, sau đó đột nhiên nắm chặt áo của Trương Trần rồi kéo mạnh anh lên, nói: “Đây là nơi nào mà anh có thể ngồi ở đây, đến lúc phải nhường chỗ rồi đây”, nói xong người đó ngồi vào vị trí của Trương Trần.

“Đoàn Tân Nguyên, cậu làm cái gì vậy?”, Tôn Mỹ Hân nói với vẻ không vui. Suy cho cùng thì Trương Trần cũng là người từng cứu ông nội mình, mặc dù chỉ là một bác sĩ nhưng cũng không thể làm thế được.

Tôn Mỹ Lâm không khách khí như Tôn Mỹ Hân. Cô ta chỉ từng gặp mặt Đoàn Tân Nguyên chứ không thân quen lắm. Lúc này, cô ta nhắc chân nhỏ lên rồi rút ra một chiếc dao co rút đặt lên mặt bàn, lộ ra mũi dao bên trong.

“Xin lỗi đi”, Tôn Mỹ Lâm lạnh lùng nói.

Đoàn Tân Nguyên sững người ra, Tôn Mỹ Hân cũng nhìn chị mình với biểu cảm khó hiểu. Chị ấy bảo vệ Trương Trần như vậy, phải chăng là hơi quá? Chỉ là một bác sĩ thôi mà, nói giúp anh ta vài câu là được, chứ lòi dao ra như vậy thì không đáng.

“Thôi bỏ đi”, Trương Trần khoát tay, anh không có hứng thú chơi đùa với đám người này.

“Lời của tôi cậu không nghe rõ sao?”, Tôn Mỹ Lâm quát một tiếng nhưng rồi cũng thu dao lại.

Đoàn Tân Nguyên sầm mặt lại, cuối cùng vẫn cắn răng, nói: “Xin lỗi”.

Cậu ta biết được danh tiếng của Tôn Mỹ Lâm, nhà cậu ta ở thành phố Trường Minh cũng có địa vị không nhỏ nhưng “núi cao còn núi cao hơn nữa mà”.

Đoàn Tân Nguyên cười ha ha một tiếng phá tan đi sự lúng túng, vội tìm một chỗ khác rồi ngồi xuống, sau đó nói bóng nói gió hỏi về thân phận của Trương Trần.

Sở dĩ cậu ta xin lỗi vì vẫn còn điều cần suy xét đến. Có thể khiến Tôn Mỹ Lâm bảo vệ như vậy thì không thể là bác sĩ bình thường được.

Tôn Mỹ Hân cũng với vẻ mặt mơ hồ. Cô ta lần đầu tiên gặp Trương Trần, đâu biết được thân phận của anh.

Thấy mọi người đều tò mò khó hiểu, Tôn Mỹ Hân đành phải đi hỏi Tôn Mỹ Lâm. Nhưng kể cả cô ta có biết thì cũng không muốn nói với đám vợ vắn này. Mặc dù tuổi Tôn Mỹ Lâm không phải lớn nhưng đối tượng cô ta giao lưu toàn là mười chín hai mươi tuổi.

Lúc này, một cô gái ăn mặc sành điệu đảo mắt, đến gần bên Trương Trần, dịu dàng nói: “Anh gì ơi, anh đúng là bác sĩ à?”

“Ừm”, Trương Trần gật đầu đáp.

“Ôi chao ơi, anh còn thân phận gì nữa không, ví dụ như nhà anh làm gì này?”

“Chỉ là gia đình bình thường thôi”, Trương Trần thản nhiên đáp lại. Cô gái đó thấy vậy cũng không hỏi tiếp nữa.

Nếu Trương Trần đã nói vậy thì đúng rồi. Giới trẻ ngày nay, trong nhà có gì thì họ chỉ muốn nói cho cả thế giới biết thôi, sau đó thể hiện ra để mọi người săn đón và ngưỡng mộ. Còn Trương Trần như này thì đúng là trước đó họ đã nghĩ nhiều quá rồi.

Lúc này, Tôn Mỹ Lâm cũng có chút bất mãn với Trương Trần.

Không bao lâu, mọi người đặt một quán bar, sau đó nhóm người cùng đi về đó.

Ở bên ngoài xe cộ rất đông, Tôn Khuê Minh đang ngồi ở ghế sau gọi điện thoại điều người. Nếu Trương Trần đã nói như vậy thì anh trai ông ta cũng ủng hộ thế, vì vậy nên Tôn Khuê Minh đành phải cắn răng làm theo. Truyện

Cung Đấu

“Này? A Nam! Tôi bảo cậu về Hoài Bắc cơ mà, cậu đưa tôi đến hộp đêm làm gì?”, Tôn Khuê Minh chau mày nhìn biển lớn ở bên ngoài, hỏi.

“Ha ha, ông chủ! Hoài Bắc ông không về được đâu, chi bằng đi gặp ông Lâm đã”, A Nam cười, nói.

Sắc mặt Tôn Khuê Minh biến đổi, ông Lâm chính là Lâm Tái Quốc, một trong những ông trùm của thành phố Trường Minh.

“A Nam! Tôi đối xử với cậu cũng không tồi mà”, Tôn Khuê Minh nói với sắc mặt âm trầm. Hiện giờ ông ta không biết đã xảy ra chuyện gì, đúng là ngu ngốc thật. Chỉ có điều, ông ta không thể ngờ A Nam lại phản bội mình.

“Ông chủ! Đừng nói thế, con người luôn phải có ý chí vươn đến cái tốt hơn chứ”, A Nam cười một tiếng, mở cửa xe ra, bên ngoài đã có mấy chục người vây quanh. Trên tay ai nấy đều cầm dao, còn bên trên bậc thang là người đàn ông tầm năm mươi tuổi đang cười híp mắt nhìn ông ta.

“Ha ha! Đúng là không thể ngờ, ông chủ Tôn lại kiên quyết vậy, hôm nay còn định điều người đến đánh Trường Minh. Ông có năng lực đó không?”

Lâm Tái Quốc ở trên bậc thang cười ha ha, còn sắc mặt của Tôn Khuê Minh càng lúc càng sầm lại.

“Các người còn đứng ngây ra làm gì, không mau tiếp đón ông chủ Tôn cho tốt, sao không hiểu quy tắc vậy?”, Lâm Tái Quốc cười nói.

Ngay lập tức, mấy dao chém về phía Tôn Khuê Minh khiến ông ta bị thương nặng.

Chương 223: C223: Cô không thể ăn cái này

Khách sạn Uy Danh chỉ có thể miễn cưỡng được xem là khách sạn bốn sao, nhưng đối với mấy người Tôn Mỹ Hân, nó cũng coi như khá cao cấp rồi. Dù sao họ vẫn còn nhỏ, được tiếp nhận bao nhiêu quyền lực trong nhà, vì vậy, tài chính đương nhiên cũng có hạn.

Một đám người vui vẻ bước vào trong, phục vụ nhiệt tình đi đến tiếp đãi, Tôn Mỹ Hân đặt luôn căn phòng VIP xa hoa nhất.

“Sao vậy bác sĩ, anh chưa từng đến những nơi thế này à?”, lúc này, Đoàn Tân Nguyên nhướn mày hỏi.

Nếu Trương Trần đã không có ai chống lưng thì nể mặt Tôn Mỹ Lâm, cùng lắm cậu ta sẽ không động đến Trương Trần, nhưng việc chê bai, mỉa mai Trương Trần thì không tránh khỏi. Ai bảo Trương Trần khiến cậu ta mất mặt.

“Chưa!”, Trương Trần bình thản nói.

“Ha ha, vậy anh đúng là may mắn đấy, anh phải cảm ơn chúng tôi rồi, lát nữa chúng tôi sẽ giúp anh mở mang tầm mắt. Toàn bộ chi phí hôm nay đều tính cho tôi, không thể để người đón sinh nhật hôm nay tốn tiền được!”, Đoàn Tân Nguyên bật cười, bạn của cậu ta cũng hò hét theo.

Vì Trương Trần đã cản dận trước nên Tôn Mỹ Lâm cũng lười để ý đến họ. Đôi mắt cô ta cứ nhìn chằm chằm Trương Trần, khẽ nói: “Trương Trần, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc thân phận của anh là gì không? Tại sao nhà họ Triệu và bác cả của tôi đều tôn trọng anh như vậy?”

“Tất nhiên có thể”, Trương Trần gật đầu, Tôn Mỹ Lâm mừng rỡ, cô ta vội ghé sát tai lại nghe. Nhưng câu trả lời của Trương Trần khiến sắc mặt của cô gái này trở nên u ám, cô ta tức đến mức muốn giơ tay đấm anh.

“Wi tôi quá đẹp trai!”, vẻ mặt Trương Trần không thay đổi nói.

“Vậy được, còn nguyên nhân nào khác nữa không?”, Tôn Mỹ Lâm kiềm chế cơn giận, bình tĩnh hỏi tiếp.

“Ừm, tôi nghĩ đẹp trai là nguyên nhân chủ yếu nhất, cô đừng đứng đây phí lời với tôi nữa, mau đi chơi với em gái cô đi!”, Trương Trần khoát tay nói.

“Xi!”, Tôn Mỹ Lâm trợn mắt, cũng không truy hỏi nữa.

Chẳng bao lâu, một bàn thức ăn ngon được bưng lên, từng chai bia và rượu gạo cũng được khai ra.

“Nào nào nào, mọi người, hôm nay uống một ly chúc mừng người trải qua sinh nhật của chúng ta”, Đoàn Tân Nguyên đứng dậy nói. Bỗng nhiên cậu ta chú ý đến gì đó, lập tức gọi phục vụ đến hỏi: “Chỗ các cậu loại rượu nào rẻ nhất?”

“Ngân Mạch, dành cho những người như chúng tôi uống”.

“Vậy được, lấy Ngân Mạch ra đây, đưa cho vị bác sĩ kia một chai, nhiều quá tôi sợ lãng phí”, Đoàn Tân Nguyên cười, những người khác cũng không nhịn được cười.

“Này, Trương Trần, thằng nhóc này nói anh như vậy, để tôi giúp anh dạy dỗ cậu ta được không? Nhưng thay vào đó anh phải nói cho tôi biết một vấn đề”, Tôn Mỹ Lâm chớp mắt, nhỏ giọng nói.

“Không cần!”, Trương Trần lười nói nhiều lời vô nghĩa. Chỉ cần Đoàn Tân Nguyên không quá đáng, anh cũng không có tâm tư đi dạy dỗ người khác!

Sau khi vui đùa vài câu thì mọi người cùng nhau nâng ly và chuẩn bị cắt bánh.

Còn Tôn Mỹ Lâm vẫn hết lần này đến lần khác tìm Trương Trần nói chuyện.

Bánh kem được cắt ra, mùi dứa nồng đậm lan tỏa trong không khí. Tôn Mỹ Lâm cũng ăn một miếng, những người khác cũng chia nhau một miếng.

“Khoan đã”, Trương Trần bỗng nói.

“Sao vậy, vị bác sĩ thiên tài này cũng muốn ăn à? Một miếng này giá hơn một trăm tệ đấy anh có biết không? Nó bằng cả một tuần tiền lương của anh đấy!”

Đoàn Tân Nguyên nhướn mày, mấy nam sinh và em gái nhỏ khác cũng không khỏi bật cười: “Được rồi, người ta đã đến đây rồi thì để anh ta hưởng chút lợi đi!”

“Tôi không ăn”, Trương Trần lắc đầu nhìn Tôn Mỹ Hân hỏi: “Có phải cô bị dị ứng phấn hoa không?”

“Anh có chuyện gì sao?”, Tôn Mỹ Hân bình thản hỏi.

“Để tôi xem!”, Trương Trần nắm lấy cổ tay Tôn Mỹ Hân.

“Anh làm gì vậy?”, Tôn Mỹ Hân lập tức vùng ra, những người khác cũng tức giận nhìn.

“Tên lừa gạt, đã đến đây mà còn dở thói sàm sỡ, có phải anh không muốn sống nữa phải không? Dù có Tôn Mỹ Lâm che chở cho anh, nhưng lẽ nào lần này anh nghĩ cô ấy vẫn sẽ bảo vệ cho anh sao?”

“Bảo anh ta rút ra khỏi đây, đúng là mất hứng. Chị Mỹ Lâm, lần này không thể trách bọn em được!”

Mấy người Đoàn Tân Nguyên mỗi người một câu tức giận mắng, Tôn Mỹ Lâm cũng khó hiểu nhìn Trương Trần.

“Cô không thể ăn cái này, mặc dù là bơ nhưng trong đó cũng có dừa, mà cô lại dị ứng với dừa!”, Trương Trần chậm rãi nói.

Những chuyện khác anh cũng không rảnh để ý tới, đây hoàn toàn là vì nể mặt nhà họ Tôn nên anh mới nhắc nhở cô ta.

“Này, anh còn thật sự tưởng mình là thần y sao? Tôi gọi anh là thần y cũng là cho anh chút mặt mũi, nhưng không phải là lý do để anh giả vờ. Anh vừa nhìn đã biết người ta bị dị ứng rồi à? Sao anh không lên trời luôn cho rồi?”

“Đúng vậy, tôi thấy anh đang giở trò lừa gạt chúng tôi, chị Mỹ Lâm cũng bị anh che mắt rồi nhỉ?”

“Chị Mỹ Lâm, chị phải cẩn thận. Bây giờ lòng người khó đoán, chắc chắn tên này có mưu đồ”.

Không bắt ngờ, Trương Trần vừa dứt lời, bạn của Tôn Mỹ Hân lại chế nhạo một phen, ngay cả ánh mắt Tôn Mỹ Hân cũng trở nên chán ghét.

Chương 224: C224: Có thể cậu ta bị bệnh gì đó khó nói

“Trương Trần, chuyện gì vậy?”, Tôn Mỹ Lâm hỏi, cô ta biết Trương Trần sẽ không nói bậy bạ.

“Thuật ngữ “Thể chất dị ứng với phấn hoa” không còn lạ gì nhưng một khi tiếp xúc với thứ gì đó dị ứng thì sẽ xảy ra chuyện. Vì cô ấy là thể chất dị ứng, tôi vừa xem thử, thành phần bên trong có dứa cũng ảnh hưởng đến cô ta, thậm chí còn mạnh hơn cả phấn hoa”, Trương Trần bình thản nói.

“Mỹ Hân, có phải như những gì anh Trương nói không?”, Tôn Mỹ Lâm hỏi.

“Chị, em đúng là dị ứng với phấn hoa nhưng sao dứa này lại bị dị ứng hơn phấn hoa được?”, Tôn Mỹ Hân phản bác.

“Đúng vậy, Mỹ Hân, tôi thấy tên này đang gạt mọi người thôi. Cô ăn một miếng cho anh ta xem, nếu không có vấn đề gì, mấy anh đánh anh ta”, một thanh niên tóc vàng lớn tiếng nói.

“A Vỹ, sao cậu thô tục vậy?”

“A Vỹ nói vậy cũng không sai, nếu tên này muốn gạt thì chúng ta sẽ không bỏ qua cho anh ta”.

Đám người Đoàn Tân Nguyên nhao nhao nói, họ muốn Tôn Mỹ Hân vạch trần Trương Trần.

Tôn Mỹ Lâm cũng khó hiểu nhìn Trương Trần nói: “Anh nói thẳng đi!”

“Cô hỏi cô ta xem có phải khi ăn dưa thì có cảm giác hơi buồn nôn, hơn nữa đầu cũng hơi choáng!”, Trương Trần nói: “Nếu đúng như vậy thì không thể ăn”.

“Chị, em không có”, không đợi Tôn Mỹ Lâm hỏi, Tôn Mỹ Hân đã vội nói.

Trương Trần lắc đầu cũng không nói thêm gì, lúc này đã hoàn toàn chứng thực chuyện Trương Trần lừa gạt người.

“Trương Trần, có phải anh nhìn lầm rồi không?”, Tôn Mỹ Lâm hỏi.

Trương Trần nhíu mày sau đó lắc đầu, khẳng định nói: “Tôi không thể nhìn lầm được, nếu không cũng uổng công làm nhiều năm như vậy. Rất đơn giản, em gái cô đang nói dối, còn tại sao cô ta nói dối thì cô phải hỏi cô ta rồi”.

Dù giọng của Trương Trần không lớn nhưng vẫn đủ để người trong phòng VIP nghe được.

Lúc này Đoàn Tân Nguyên đập bàn mắng: “Mịa nó, cái tên lừa đảo này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Mỹ Hân, có phải như anh ta nói không?”

“Có phải hay không trong lòng cô tự rõ. Còn cái bánh này, thật sự không thể ăn, tôi không còn gì để nói nữa”, Trương Trần nói.

Tôn Mỹ Lâm cũng nhíu mày, chẳng qua chỉ là một miếng bánh kem thôi, cô ta nói: “Mỹ Hân, em đừng ăn nữa, về nhà chị mua cho em cái khác”.

“Chị Mỹ Lâm, anh ta là tên lừa đảo, chị còn tin anh ta à?”, Đoàn Tân Nguyên hơi đổ ky nói. Cái tên khốn này có cái gì mà có thể khiến Tôn Mỹ Lâm che chở cho anh ta vậy chứ?

“Chị, em không sao, chị yên tâm!”, Tôn Mỹ Hân nhìn bạn học của mình, sau đó cắn một miếng bánh kem.

Nếu cô ta nghe lời của chị mình thì sẽ khiến bạn của cô ta mất mặt. Cô ta còn phải học ba năm nữa, không thể đắc tội với người ta vì chút chuyện nhỏ này được.

“Tốt, Mỹ Hân lợi hại ghê!”, một cô gái hét lên, những người khác cũng khinh bỉ nhìn Trương Trần, giống như đang hỏi phản ứng mà anh nói đâu?

“Đúng là thiếu kiến thức!”, Trương Trần thản nhiên nói, sau đó mở cửa đi ra khỏi phòng VIP, anh chẳng hơi sức đâu mà tức giận với đám người này.

Thấy vậy, Tôn Mỹ Lâm cũng đuổi theo ra ngoài.

Mặc dù Tôn Mỹ Hân hơi buồn nhưng vẫn ở lại chơi với bạn của mình.

Bên ngoài, Trương Trần thấy trời cũng đã tối, chắc bên Tôn Khuê Minh đã chuẩn bị gần xong rồi.

Tôn Mỹ Lâm đi đến cạnh Trương Trần, cô ta do dự một lát mới nói: “Mỹ Hân không sao, lúc tôi ra ngoài, nó vẫn ổn”.

“Ngoài trúng độc nặng, cô đã từng thấy ăn thứ gì thì sẽ lập tức gây chết người chưa?”, Trương Trần hỏi ngược lại.

Lúc này, trong phòng VIP vang lên tiếng thất thanh. Tôn Mỹ Lâm vội vàng chạy vào, mở cửa ra chỉ thấy Tôn Mỹ Hân nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

“Mỹ Hân, em sao vậy?”, Tôn Mỹ Lâm lay Tôn Mỹ Hân hỏi, sau đó nhìn bạn của cô ta lạnh lùng nói: “Chuyện gì thế này? Giải thích không rõ ràng thì dù các cô cậu có lai lịch thế nào, tôi cũng không bỏ qua đâu!”

“Bọn em không biết, chị vừa ra ngoài, cậu ấy đã ngã xuống rồi!”, một cô gái nói.

Đoàn Tân Nguyên cũng nói: “Tôn Mỹ Lâm, bọn tôi không làm gì em gái chị

cả, mọi người đều thấy cả.

“Bọn tôi đã gọi cấp cứu rồi, lát nữa xe cấp cứu đến, nếu không có chuyện gì khác thì bọn tôi đi trước đây”.

Một đám người chen chúc nhau ra khỏi phòng VIP, bắt đầu nói: “Không lẽ thật sự bị dị ứng sao?”

“Ha ha, sao có thể, nếu thật sự như những gì tên ngốc đó nói, vậy thì tôi cũng có thể làm bác sĩ rồi.”

“Vậy giải thích thế nào về tình trạng của Tôn Mỹ Hân?”

“Có thể cậu ta bị bệnh gì đó khó nói, cái này ai mà biết được. Chúng ta mau đi thôi, kéo lại liên lụy đến chúng ta”.

“Vậy được rồi, tôi đã đặt một phòng VIP ở quán bar, chúng ta tiếp tục đến đó chơi đi”, có người cao giọng nói.

“Được, đó là địa bàn của Lâm Gia, tôi vẫn chưa đến đó”.

Một đám người cười ha ha ra khỏi khách sạn. Tôn Mỹ Lâm ôm Tôn Mỹ Hân ở trong phòng VIP, cô ta bỗng nhớ ra gì đó vội chạy ra ngoài.

“Trương Trần, anh đang ở đâu?”

Nhưng lúc này nào còn thấy bóng dáng của Trương Trần trong khách sạn nữa.

Trong lúc cấp bách, Tôn Mỹ Lâm chỉ có thể đưa Tôn Mỹ Hân đến tầng một khách sạn đợi xe cấp cứu đến.

Còn Trương Trần lại nhíu mày, anh không để ý đến bên Tôn Mỹ Hân nhưng có một chuyện khác khiến anh thấy không đúng.

Chương 225: C225: Anh trai của ông sắp đến ngay rồi đây

Bây giờ là sáu giờ hơn, đã qua đúng ba tiếng rưỡi rồi, sao vẫn chưa thấy bóng dáng Tôn Khuê Minh đâu, đã vậy, điện thoại của ông ta còn tắt máy.

“Chẳng lẽ là sợ rồi? Nhưng không đúng lắm, con gái ông ta vẫn còn ở đây, cũng không có lý do gì để tắt máy chứ!”

Trương Trần nhíu chặt hai hàng lông mày, trầm nghĩ: Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Đúng lúc này, điện thoại của Trương Trần đột nhiên vang lên, trên đó hiển thị một dãy số lạ.

Trương Trần vốn đã có dự cảm không lành lập tức bắt máy, bên trong vọng ra âm thanh nôn nóng của Tôn Mỹ Lâm: “Trương Trần, anh mau rời khỏi thành phố Trường Minh, mau lên...”

Hàng lông mày của Trương Trần càng thêm nhíu chặt vào, giọng điệu vẫn chậm rãi: “Có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng nóng vội!”

Tôn Mỹ Lâm đâu thể nào không nóng vội cho. được, cô ta vừa nhận được tin bố mình bị bắt rồi, cũng không biết tình huống bên phía Tôn Mỹ Hân thế nào, thành phố Trường Minh này lại không phải địa bàn của nhà họ Tôn!

Cô ta sốt ruột: “Bố tôi bị bắt rồi, là do Lâm Tái Quốc làm, ông ta nói muốn đàm phán!”

“Lâm Tái Quốc?”, Trương Trần làm bầm tự hỏi, đối với cái tên này, có thể

nói trước kia anh khá lạ lẫm với nó.

Nếu anh đã muốn động tới thành phố Trường Minh, tất nhiên đã chuẩn bị từ trước, nơi này ngoài Bạch Thu Nghiệp ra, đại khái còn vài thế lực khác, dạng vừa mới thành hình có Lâm Tái Quốc, vốn dĩ anh và Tôn Khuê Sơn cũng không có ý định tìm Lâm Tái Quốc trước.

Xem ra, thành phố Trường Minh này đã sớm có ý định mở rộng địa bàn, chắc hẳn tin tức lọt ra từ bên Bạch Thu Nghiệp và Nam Sơn Nhiễm.

“Đưa số điện thoại của Lâm Tái Quốc cho tôi!”, Trương Trần ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi nói.

“Anh không thể đi được, bây giờ anh mau chóng rời khỏi thành phố Trường Minh đi, anh có biết người ta có bao nhiêu thuộc hạ trong tay không?”, Tôn Mỹ Lâm vội vàng nói, chỉ sợ Trương Trần nghĩ không thông suốt rồi để người ta tóm được!

“Tôi biết rõ mình đang làm gì hơn cô, đưa số điện thoại cho tôi, cô quan tâm tới em gái mình trước đi”, Trương Trần điềm tĩnh nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không xúc nổi đâu!”, Trương Trần bổ sung thêm một câu, bấy giờ Tôn Mỹ Lâm mới do dự rồi gửi số điện thoại của Lâm Tái Quốc cho anh.

Tại nhà họ Tôn ở Hoài Bắc, Tôn Khuê Sơn và ông cụ Tôn ngồi ở đó mà mặt mũi sa sầm, nhìn biểu cảm của họ, hiển nhiên họ cũng nhận được thông tin Tôn Khuê Minh bị bắt rồi.

May mà hai người này cũng toàn nhân vật phi phàm, tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng không đến mức mất khống chế cảm xúc.

“Bố, bên phía Lâm Tái Quốc chỉ mặt gọi tên bảo con qua đó, nói là phải đàm phán”, Tôn Khuê Sơn lên tiếng.

Ông cụ Tôn nhíu chặt hai hàng lông mày, qua một lúc lâu, ông cụ lắc đầu: “Con không thể đi được!”

“Nhưng chỗ Khuê Minh và cả Mỹ Hân cũng gặp chuyện rồi, để Mỹ Lâm ở đó con cũng không yên tâm, xem ra chuyện này con không thể không đi rồi”, Tôn Khuê Sơn nói tiếp.

“Đúng là làm loạn!”, ông cụ Tôn đột ngột vỗ bàn một cái, đanh giọng quát: “Ông đây đã lui xuống từ lâu rồi, bây giờ nhà họ Tôn do hai đứa bây quản lý, nếu mày cũng đưa đầu ra đó, nhà họ Tôn này chẳng cần người ta động đến cũng tự tiêu tùng rồi!”

Tôn Khuê Sơn cúi đầu nhíu mày, đâu phải ông ta không biết những lời ông cụ Tôn nói, nhưng người bị bắt là em trai ruột của ông ta, con gái và cháu gái của ông ta ở bên đó, ông ta không thể yên tâm nổi. Bây giờ quyền lên tiếng nằm trong tay Lâm Tái Quốc, ông ta đâu thể cò kè mặc cả nữa!

“Đừng nói nữa, khi nào đống xương già này vẫn còn cử động được thì mày cứ ngoan ngoãn ở đây đi. Nhà họ Tôn không thể rối loạn, chắc chắn chúng đã chuẩn bị trước rồi!”, ông cụ đứng dậy và nói.

Tôn Khuê Sơn cả kinh, vội vàng nói: “Bố, bố định làm gì, bố không thể đi...”

“Nhảm nhí, sao lại coi thường ông già này thế hả?”, ông cụ Tôn đã tĩnh dưỡng nhiều năm, bây giờ khí chất bạo ngược trong cơ thể bỗng chốc lại xuất hiện.

“Cứ quyết định như thế đi!”, ông cụ Tôn quyết định luôn, ông ấy biết rõ chuyến đi này nguy hiểm tới mức nào, nhưng nhà họ Tôn phải để lại một người trẻ tuổi chăm lo đến cục diện chung. Bây giờ Tôn Mỹ Lâm vẫn chưa gánh nổi trọng trách này, chỉ có thể dựa vào Tôn Khuê Sơn. Vì thế, nói thế nào thì Tôn Khuê Sơn cũng không thể đi được!

Nói nhiều cũng vô dụng, ông cụ Tôn quyết đoán gọi taxi, chạy suốt đêm tới

thành phố Trường Minh.

Câu lạc bộ đêm Đại Viện, nghe cái tên đã thấy quê kệch rồi, nhưng không một ai dám gây sự ở chỗ này. Chỉ cần là người nắm tin tức nhanh nhạy sẽ biết ngay chỗ này là địa bàn của ông Lâm!

Lúc này, trong phòng bao hào hoa nhất ở một góc, Lâm Tái Quốc đang nâng ly rượu vang đứng ở đó, Tôn Khuê Minh thì máu me đầy người, chặt vật và nhếch nhác nằm phủ phục trên nền đất, thỉnh thoảng còn có người bước tới đá ông ta một cái.

“Khà khà, ông chủ Tôn à, không cần nóng ruột đâu, anh trai của ông sắp đến ngay rồi đây!”, Lâm Tái Quốc cười hềnh hệch!

Chương 226: C226: Bọn đoàn tân nguyên bảo cậu tới đúng không

Mấy thế lực ở thành phố Trường Minh này đã sớm ra giá với nhau trước rồi, hạ được nhà họ Tôn, ai bỏ công sức nhiều nhất thì sẽ lấy được nhiều lợi ích nhất. Vừa khéo, thế lực của Lâm Tái Quốc ở gần khu vực đại học Trường Minh, cộng thêm có người báo tin, vì thế, ông ta không hề do dự đã bắt người ngay.

“Lâm Tái Quốc, rốt cuộc mày muốn làm cái gì? Nhà họ Tôn tao có thù oán gì với mày đâu!”, Tôn Khuê Minh lạnh lùng hỏi, thỉnh thoảng phải nhe răng nhếch miệng một phen, cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn trên cơ thể.

“Khà khà, trên đời này chữ “lợi ích” đứng đầu, thù với oán có quan trọng gì đâu, lát nữa phải xem thái độ của nhà họ Tôn chúng mày nha!”, Lâm Tái Quốc lắc đầu, hạ giọng người như chúng thì ai quan tâm tới ân oán chứ.

“Anh cả, ông có điện thoại!”, một tên đàn em đột nhiên bước lên phía trước, đưa điện thoại cho. Lâm Tái Quốc và nói: “Phía đối diện nói là ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm”.

“Ồ?”, Lâm Tái Quốc lập tức cầm lấy điện thoại ngay: “Ông chủ Cổ đó à? Đúng là hân hạnh nha!”

“Ông đang ở đâu?”, Trương Trần trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên là ở địa bàn của tôi rồi, câu lạc bộ đêm Đại Viện. Sao vậy? Nếu ông chủ Cổ có hứng thú thì tới đây ngồi, à, nên gọi ông là ông chủ Cổ hay ông chủ Trương đây?”, Lâm Tái Quốc cười tít cả mắt.

Trương Trần ở đầu dây bên kia hoàn toàn không để tâm: “Không sao hết, xem ra ông có lá gan rất to, quả nhiên không thể thoát khỏi liên đới với Bạch Thu Nghiệp, cứ đợi tôi đi!”

Lâm Tái Quốc bỗng chốc bật cười, câu này hình như phải để ông ta nói mới đúng chứ.

Thôi vậy, trước khi Tôn Khuê Sơn tới đây, gặp mặt ông chủ Mặt Lâm thần bí này cũng không tệ đâu.

Ở đầu dây bên này, Trương Trần cúp điện thoại rồi lái ngay chiếc BMW 7-Series của Triệu Chí Hào tiến về câu lạc bộ đêm Đại Viện.

Dừng xe một bên, Trương Trần rảo bước đi về phía cửa lớn, vừa vào cửa, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc ở bên trong đã dội thẳng vào màng nhĩ khiến anh mất một lúc lâu mới thích ứng được.

“Anh đẹp trai, uống một ly rượu chứ?”, một cô gái trang điểm đậm lướt mắt tới chỗ Trương Trần, hai mắt lập tức sáng ngời lên như phát hiện ra con mồi vậy, bèn mỉm cười bước tới chỗ anh.

Vẻ ngoài của Trương Trần cực kỳ khá khẩm, ở nơi như này cũng có rất nhiều phụ nữ buông thả. Đàn ông có thể đi tìm phụ nữ thì đương nhiên phụ nữ cũng có thể tìm đàn ông.

“Khà khà, em gái à, em tìm ngay thằng khố rách áo ôm này không phải lựa chọn sáng suốt gì đâu nhé”.

“Thằng này không những nghèo hèn mà còn hay giả thần giả quỷ nữa cơ”

Đúng lúc này, vài tiếng cười nhạt vang lên, Trương Trần nhìn sang, hóa ra mấy kẻ đang bước tới là Đoàn Tân Nguyên, điều này khiến Trương Trần cực kỳ bất ngờ.

“Các cậu là bạn của Tôn Mỹ Lâm, cô ấy dị ứng phải vào bệnh viện mà các

cậu không đi thăm hỏi, lại còn ở đây nữa?”, Trương Trần hỏi.

“Nó đi bệnh viện đâu phải vì bọn tao làm, chẳng lẽ nó chết đi bọn tao cũng phải chết theo? Đúng là nực cười!”

“Chuẩn luôn, mãi mới có thời gian ra ngoài chơi, đâu thể lãng phí hết thời gian cho mình nó được. Vả lại, bọn tao định đi đâu, mà quản lý được chắc?”

Đám người Đoàn Tân Nguyên cười nhạo một tiếng, nhìn Trương Trần với vẻ khinh thường: “Nơi này là chỗ nào mà để mấy thằng nông dân như mày vào được? Mày biết mức chỉ tiêu ở chỗ này là bao nhiêu không, thấp nhất phải từ ba ngàn tệ trở lên!”

Trương Trần lắc lắc đầu, Tôn Mỹ Hân biết chọn bạn mà chơi thật, nhưng anh cũng không có hứng thú “thăm định” giúp Tôn Mỹ Hân. Anh không tiếp lời bọn chúng nữa, đi thẳng vào chỗ trong cùng.

“Xí, cái này khốn nạn này vênh váo thật, đúng là không coi chúng ta ra gì. Tôn Mỹ Lâm có ở đây đâu, còn ai bảo kê cho nó được nữa?”

“Đúng vậy, tao nhìn nó ngứa mắt lâu rồi, theo tao thấy, nó đêch phải bác sĩ gì đâu, chỉ là một thằng ăn bám, quyền rũ được Tôn Mỹ Lâm thôi!”

“Ôi, anh Đoàn, không phải anh quen với ông Lâm sao, bảo người ở chỗ này ném nó ra ngoài cho hả giận đi!”

Đoàn Tân Nguyên bị đám người kia tung bốc một hồi nên cảm thấy mình cũng hơi lâng lâng, lập tức cười tít cả mắt và gật đầu: “Nhìn tao đây!”

Đoàn Tân Nguyên búng tay một cách, bước tới quầy bar và nói: “Đại ca A Long, anh còn nhớ em không, bố nuôi của đại ca em là ông Lâm đó!”

“Ồ, có chuyện gì vậy?”, người được gọi là A Long hỏi.

“Hề hề, đại ca A Long, thằng nhóc kia giở thái độ với em, anh giúp em tí, ném nó ra ngoài được không!”, Đoàn Tân Nguyên cười hề hề, lấy một xấp tiền giấy ra khỏi ví, sau đó lạng lẽ nhét cho A. Long, không để lại dấu vết gì.

“Thằng nhóc nhà cậu cũng khá hiểu chuyện đấy nhỉ. Nếu đã có quan hệ như thế với ông Lâm, chuyện này cũng có thể thôi”, A Long gật gật đầu, cất tiền đi rồi lập tức gọi mấy thằng anh em đuổi theo Trương Trần.

“Thằng nghe con kia, mày tự rút ra khỏi đây hay để tao giúp mày?”, A Long dẫn người chặn trước mặt Trương Trần “hỏi chuyện”, đám người Đoàn Tân Nguyên cười nhạo ở một chỗ cách đó không xa, chỉ đợi hóng chuyện hay.

“Là Lâm Tái Quốc bảo các cậu làm vậy à? Hay là tự các cậu ăn phải gan hùm mật gấu?”, Trương Trần bình tĩnh cất tiếng hỏi.

“Cái thằng nghe con này, dám gọi thẳng tên tuổi của ông Lâm, mày chán sống rồi phải không?”, A Long nhíu mày chửi mắng.

Trương Trần không đáp lời, anh lấy điện thoại ra gọi thẳng vào số máy của Lâm Tái Quốc: “Lâm Tái Quốc, đây là cách đón khách của ông đấy à?”

Nói xong, Trương Trần đưa điện thoại cho A Long. A Long thấy mí mắt mình giật giật, run rẩy nhận lấy chiếc điện thoại, không dám tin Trương Trần còn trẻ như thế đã quen biết với Lâm Tái Quốc, nhưng vẫn cất giọng thăm dò: “Ông, ông Lâm ạ?”

“Vâng, vâng, tôi biết rồi ạ, tôi không dám ạ”, A Long khom lưng cúi gồi, chỉ một loáng đã vã mồ hôi lạnh toàn thân.

Sau khi cúp điện thoại, A Long bỗng chốc trở nên cung kính hơn hẳn, khách sáo nói: “Cậu, tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, không biết cậu là khách của ông Lâm. Ông Lâm ở phòng trong cùng, có chuyện gì cần, cậu cứ việc nói với tôi!”

Trương Trần thản nhiên gật đầu: “Bọn Đoàn Tân Nguyên bảo cậu tới đúng không?”

“Vâng!”, A Long không dám giấu giếm, hẳn không biết thân phận của Trương Trần thế nào, nhưng trong cuộc gọi ban nãy, Lâm Tái Quốc gọi người trước mặt hẳn là “cậu”, người bình thường có đỡ nổi cách xưng hô này không?

Chương 227: C227: Thế thì tiếc thật

Hai mắt của A Long nhanh chóng đảo một vòng, lập tức đáp: “Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ đi giải quyết đám Đoàn Tân Nguyên đó ngay!”

Trương Trần gật gù đầu, cũng không nói nhiều thêm, chỉ sải bước đi vào trong!

“Anh Đoàn, người anh gọi tới bị làm sao thế, sao thằng nhóc kia vẫn có thể đi vào trong được?”, chúng vẫn luôn quan sát Trương Trần, lúc này nhìn thấy cảnh ấy, một em gái lolita nũng nịu hỏi.

Đoàn Tân Nguyên lắc lắc đầu không biết rõ, đang định bước tới hỏi thì đúng lúc này A Long đã dẫn người đi về phía chúng.

“Đại ca A Long?”, Đoàn Tân Nguyên gọi.

“Đánh cho tao, đánh xong thì ném ra ngoài!”, A Long sầm mặt quát lên, mấy thằng khốn nạn này, suýt nữa làm hấn phạm phải một sai lầm, hấn đâu thể dễ dàng tha cho đám người Đoàn Tân Nguyên được!

“Đại ca A Long, có hiểu nhầm gì không vậy?”, Đoàn Tân Nguyên ngơ ngác, vội vàng hô lên mấy câu, thế nhưng đáp lại gã chỉ có từng chai bia liên tiếp...

Đi ngang qua một hành lang tối om, Trương Trần đi thẳng về phía trước, ở cánh cửa phía trong cùng có bốn người đàn ông cao to lực lưỡng mặt mày bặm trợn đứng chờ. Không cần nói cũng biết đây là phòng bao của Lâm Tái Quốc.

Chắc hẳn bốn người đàn ông ở cửa đã được dặn trước, họ mở cửa thả Trương Trần vào trong.

“Cậu chính là ông chủ thực sự của Mạt Lâm?”, anh vừa vào cửa, Lâm Tái Quốc nhìn thấy Trương Trần mà kinh ngạc. Ông ta vốn tưởng rằng người có thủ đoạn cỡ này cũng phải chừng bốn năm mươi tuổi, không ngờ chỉ là một thanh niên mới ngoài hai mươi.

“Cậu Trương, cậu không nên đến đây!”, Tôn Khuê Minh phủ phục trên nền đất thở hổn hển.

Trương Trần liếc một cái, Tôn Khuê Minh trông có vẻ thê thảm nhưng thực chất không có gì đáng ngại, chắc hẳn chỉ chịu đựng một chút đau đớn trên da thịt thôi.

“Lâm Tái Quốc, ai cho ông can đảm bắt cóc người của tôi?”, Trương Trần thu hồi ánh mắt, bình tĩnh hỏi.

“Thằng nhãi ranh kia, dám nói chuyện với ông Lâm như thế, mày có mấy cái mạng hả?”, một tên quản lý nhỏ đứng bên cạnh Lâm Tái Quốc mắng ầm lên, sau đó định nện một cú đấm.

Lâm Tái Quốc nheo mắt cười, ông ta vốn tưởng ông chủ sau lưng Mạt Lâm phải là một người thông minh lắm, không ngờ chỉ là một thằng ngốc.

Một mình chạy tới thì chớ, còn dám chắt vẩn ông ta ngay trên địa bàn của ông ta.

Có thể nhìn ra chắc hẳn tên quản lý nhỏ cũng đánh đấm không ít, vừa ra tay đã định nện cú đấm về vùng mắt của Trương Trần, nếu đánh trúng, chỉ ít cũng khiến Trương Trần thấy hoa mắt chóng mặt một lúc!

“Không biết tự lượng sức!”, Trương Trần hừ một tiếng đầy khinh thường. Anh dám dẫn theo một mình Tôn Khuê Minh tới thành phố Trường Minh, tỏ ra ý muốn hạ được Trường Minh, đâu phải dựa vào quý kẻ gì đó!

Chỉ thấy Trương Trần lùi về sau một bước, tránh được nắm đấm của tên quản lý, sau đó trở tay túm chặt cánh tay của kẻ này, sau đó vịn mạnh một cái.

“Răng rắc!”, âm thanh giòn tan khi xương cốt vỡ vụn vang lên, ngay sau đó là tiếng hét thảm thiết của tên quản lý.

Đám đông chỉ nhìn thôi cũng thấy da đầu tê dại, thằng nhãi này có phải người không mà sức mạnh khủng khiếp thế, đánh gãy cả xương của tên quản lý rồi.

Chỉ cần một chiêu đã chế ngự được tên quản lý, Trương Trần đạp bừa kẻ này sang một góc. Anh tìm một cái sofa để đặt mông ngồi xuống, như thể tất cả mọi thứ vừa xảy ra không liên quan gì đến anh vậy.

“Lâm Tái Quốc, ông muốn chết à?”, Trương Trần cất tiếng hỏi thêm lần nữa.

Lâm Tái Quốc không hổ là ông trùm một phường, cảnh tượng trước mặt không tạo thành đả kích gì cho ông ta. Còn về câu hỏi của Trương Trần, ông ta chỉ thấy nực cười. Nơi này là địa bàn của ông ta đấy!

Điều duy nhất khiến ông ta bất ngờ là ông chủ của tập đoàn Lâm Mạt từng luyện võ, cũng chẳng trách anh dám vác xác tới một mình.

Thế nhưng, thời đại khác biệt rồi, người luyện võ có giỏi đánh đấm đến đâu, đánh được mấy chục người chứ đâu lại nổi họng súng của ông ta không?

Lâm Tái Quốc bật cười chế giễu, khoát khoát tay bảo đám thuộc hạ phẫn nộ của mình lùi về sau: “Ông chủ Trương, tôi gọi cậu như thế là giữ thể diện

cho cậu, nếu không cần thì cũng đừng trách tôi. Nếu cậu đã nói đến mức này rồi, tôi cũng cho cậu một con đường sống!”

“Chuyển hết 90% cổ phần của Mạt Lâm cho tôi,

sau này đi theo tôi, hôm nay tôi có thể tha cho cậu một con đường sống”,
ánh mắt của Lâm Tái Quốc như có ngọn lửa.

Chỉ cần là người hiểu biết về kinh doanh sẽ hiểu ngay tập đoàn Mạt Lâm đại diện cho điều gì. Có lẽ bây giờ vẫn chưa phải thời kỳ có lãi của tập đoàn này, nhưng lâu nhất chỉ cần một tháng nữa, đến lúc đó hàng hóa bán ra với số lượng lớn, muốn đếm tiền cũng đếm không hết, ai nhìn vào mà không thêm thõng!

Lâm Tái Quốc bắt cóc Tôn Khuê Minh chẳng phải vì “lợi ích” hay sao?

“Thế thì tiếc thật!”, Trương Trần ngồi trên sofa, lắc đầu bất đắc dĩ: “Con người tôi thường sẽ cho người khác cơ hội, nếu người đó nắm bắt được, đó là phúc phần của người ta. Nếu người đó không nắm bắt được, có lẽ là kiếp nạn của người ta”.

Chương 228: C228: Sau này tôi xin làm con chó của cậu

“Tôi thấy cậu vẫn còn giả bộ giỏi lắm, thôi thì đợi khi nào cậu không bò dậy nổi rồi nói tiếp”, Lâm Tái Quốc nở nụ cười dữ tợn, đanh giọng quát: “Đánh nó cho tao, nhưng không được đánh chết ông thần _ tài của chúng ta đâu đấy!”

“Rõ!”, một đám người vốn nóng tính như lửa, khi thấy thái độ không coi ai ra gì của Trương Trần, chúng đã muốn ra tay từ lâu rồi, lúc này đâu muốn nói nhiều làm chi.

Tám chín người trong phòng bao bọc chốc nhào tới, tuy rằng ban nãy lỗi đánh của Trương Trần vẫn có tác dụng uy hiếp, nhưng chúng làm cái nghề liếm máu trên lưỡi dao này, chỉ một khúc xương gầy làm sao dọa được chúng.

Một đám người nhào tới, Trương Trần nhún chân, hai bàn tay lao ra như vuốt ung, lập tức túm được cổ tay của hai kẻ, chẳng buồn nghĩ ngợi gì đã bẻ gãy luôn.

“Thằng khốn nạn này, ông đập chết mẹ mày!”, một người đàn ông lực lưỡng ở phía sau Trương Trần nhìn thấy cơ hội, bèn cầm một chai rượu định đập vào gáy Trương Trần.

Trương Trần không hề hoảng loạn, sau gáy anh như mọc thêm một con mắt vậy, nhẹ nhàng lách sang một bên, nện cú đấm vào lồng ngực của kẻ đánh lén khiến gã này phun ra một búng máu tươi, mà Trương Trần đập vỡ chai rượu, nhét mảnh thủy tinh vào miệng chúng.

Tất cả mọi chuyện này kể ra thì dài chú thực tế không đến mười giây đồng

hồ, thủ đoạn tàn nhẫn và thân thủ lưu loát của Trương Trần khiến đám đông sững người, nhất là Lâm Tái Quốc. Ông ta cũng từng chặt vật lăn lộn, chưa từng thấy ai có thân thủ tốt hơn Trương Trần.

“Một đám vô dụng!”, Trương Trần không hề ngừng tay, anh như con báo săn xông vào bầy dê, nơi nào ngang qua cũng để lại tiếng kêu thảm thiết.

Sau cùng, trên nền đất chỉ còn lại một đám đàn ông cao to lực lưỡng rên rỉ la hét, không một ai còn sức lực để bò dậy.

Cùng cảnh ngộ nằm lê lết trên nền đất, Tôn Khuê Minh chặt vật nuốt nước bọt, nhìn Trương Trần với vẻ chấn động. Nếu sớm biết Trương Trần có thân thủ tốt thế này, ông ta còn lo lắng làm đêch gì nữa.

“Tốt, tốt, tốt lắm!”, Lâm Tái Quốc trầm giọng nói.

“Đương nhiên tốt rồi, bởi vì bây giờ sẽ đến lượt ông đây”, Trương Trần thản nhiên nói một câu rồi bước từng bước về phía Lâm Tái Quốc.

“Ha ha ha!”, Lâm Tái Quốc đột nhiên bật cười ha hả: “Trương Trần, thân thủ của cậu rất được, tôi thừa nhận tôi đã đánh giá thấp cậu, nhưng chẳng lẽ cậu không tự hỏi tại sao đã như thế này rồi mà tôi vẫn điềm nhiên ngồi ở đây à?”

“Vi khẩu súng trong tay ông ư?”, Trương Trần nói.

“Nếu cậu đã biết thì tôi cũng bội phục cậu thật đấy”, Lâm Tái Quốc cũng không giấu giếm, lập tức lôi một khẩu súng đen sì ra từ thắt lưng.

“Cậu Trương, cậu đoán xem, tốc độ của cậu nhanh hơn hay viên đạn của tôi bay nhanh hơn? Cậu yên tâm, tôi sẽ không dễ gì giết cậu đâu, tôi sẽ phé bỏ hai chân của cậu trước, sau đó tới hai cánh tay, đương nhiên, nếu cậu chuyển cổ phần của tập đoàn Mạt Lâm cho tôi, tôi có thể giúp cậu chịu đựng ít đi một chút”.

“Khà khà, chỉ cần ông có thể bóp cò được”, Trương Trần nhướn mày nói.

Lâm Tái Quốc sững người, sau đó nở nụ cười dữ tợn: “Nếu cậu Trương không thấy quan tài không đổ lệ, vậy thì đành để cậu phải khóc rồi!”

Nói xong, cổ tay ông ta cử động, nhắm đúng vào bắp đùi của Trương Trần, định bóp cò ngay lập tức. Thế nhưng, ngay sau đó, nụ cười của ông ta cứng đờ lại, thay vào đó là vẻ khó tin.

Ngón trỏ của ông ta không hề nghe lời ông ta. Rõ ràng ông ta đã đặt ngón tay lên cò súng, nhưng không thể bóp cò được, điều này khiến ông ta sợ hãi đến cùng cực, nghĩ tới câu nói của Trương Trần, ông ta không thể tin nổi: “Cậu, cậu... có phải cậu giở trò gì không?”

Nói xong, ông ta đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy, lớn tiếng nói: “Không, không thể nào, chẳng lẽ cậu biết pháp thuật?”

Cảnh tượng này hoàn toàn vượt quá tầm hiểu biết của Lâm Tái Quốc, cho dù Trương Trần một mình đánh lại mười người, ông ta cũng chỉ thoáng kinh ngạc. Ông ta biết rõ nếu người luyện võ luyện tới khi cực hạn có thể đỡ được cả dao chém, nhưng thủ đoạn không chế cơ thể người khác thì ông ta chưa từng thấy bao giờ.

“Khà khà, hãy sờ thử chỗ cách trái tim ông một xen-ti-mét về bên trái xem”, Trương Trần cười và nói.

Lâm Tái Quốc vô thức sờ thử, sau đó cúi đầu nhìn xuống. Không biết từ bao giờ, nơi lồng ngực. ông ta cảm thêm một cây kim châm cứu bằng vàng.

“Rút cây châm đó ra, ngón tay của ông sẽ được khôi phục tự do”, Trương Trần bình thản nói.

Thực ra không cần Trương Trần phải nói, bất kể ai nhìn thấy một cây kim không hiểu sao cắm vào lồng ngực mình cũng sẽ có phản ứng đầu tiên là rút nó ra.

Quả nhiên, khi cây kim được rút ra, Lâm Tái Quốc cảm nhận rõ rệt ngón tay mình đã khôi phục cảm giác, ông ta muốn bóp cò ngay, nhưng khi ấy, Trương Trần đã bóp cổ ông ta, nhắc nhở cả người ông ta lên.

Cảm giác nghẹt thở xâm chiếm đầu óc của Lâm Tái Quốc, khiến sức lực toàn thân ông ta bỗng chốc biến mất.

“Tôi đã cho ông thêm một cơ hội nữa rồi, nhưng ông cũng không muốn dùng”, Trương Trần cười tít cả mắt, bàn tay lập tức siết chặt, định bẻ gãy cổ của Lâm Tái Quốc.

“Cậu, cậu không thể giết tôi được, xã, xã hội bây giờ có luật pháp...”, đứng cạnh kẻ với cái chết, Lâm Tái Quốc gian nan cất tiếng nói, câu nói này chỉ khiến Trương Trần thấy nực cười.

Người khác nói thế này không thành vấn đề, nhưng một kẻ với hai bàn tay dính đầy máu người như Lâm Tái Quốc lấy đâu ra mặt mũi nói câu này?

Nhưng Trương Trần vẫn buông ông ta ra, sau đó giơ chân giẫm lên mặt Lâm Tái Quốc. Tuy rằng gồng tay bóp chết ông ta cũng không thành vấn đề, nhưng sau này kiểu gì cũng sẽ gặp chút rắc rối.

“Cơ thể con người có không ít tử huyết, nghe tên đã hiểu, nó là những nơi có thể kết liễu một người. Sau gáy cũng có một cái tử huyết, chỉ cần châm kim vào đó, người bình thường không thể kiểm tra được nguyên nhân tử vong mà chỉ nghĩ rằng ông mắc bệnh tim đột ngột thôi”.

Trương Trần nói năng nhẹ nhàng như lông hồng, đồng thời rút ra một cây kim vàng khác, mà Lâm Tái Quốc ở dưới anh thì trợn trừng hai mắt. Ông ta không hiểu gì về y thuật, không biết lời nói của Trương Trần là thật hay dối, nhưng ông ta không dám đánh cược.

“Gật Trần, cậu... cậu tha cho tôi đi, tôi cầu xin cậu. Tôi có mắt không thấy Thái Sơn, sau này tôi xin làm con chó của cậu..”, đối mặt với sự uy hiếp của

cái chết, ông trùm tiếng tăm của đất Trường Minh này cuối cùng cũng không thể điếm tĩn được nữa.

Chương 229: C229: Muốn áp đảo tinh thần của lão già này có đúng không

Tay sai của Lâm Tái Quốc ngậy ra, bọn họ đều quên cả đau mà ngơ ngác nhìn Lâm Tái Quốc.

Đây có còn là Lâm Tái Quốc nhà họ Lâm nổi tiếng gần xa ở thành phố Trường Minh đó không?

Trông bộ dạng hiện tại của ông ta xem có khác gì một con chó không?

Tôn Khuê Sơn cũng trợn tròn mắt, nói thế nào thì Lâm Tái Quốc cũng là một trong những nhân vật có máu mặt. Mặc dù thể lực nhỏ nhất nhưng người ta cũng đã phấn đấu cả chục năm trời. Tay sai còn nhiều hơn cả anh em, thế mà giờ đây trước mặt Trương Trần lại thành ra nông nổi này.

Ông ta mơ hồ, cảm giác như càng ngày càng không nhìn thấu được vị thần y thần bí họ Trương này.

“Các người còn không mau rút đi?”, ánh mắt Trương Trần liếc qua đám tay sai của Lâm Tái Quốc, bọn họ nào dám cãi nửa lời, vừa dứt lời liền vội vàng lăn lê bò toài ra ngoài.

Trương Trần ấn vào đầu Lâm Tái Quốc, không biết cây kim trong tay anh đã biến mất từ lúc nào. Nhìn lại mới thấy, hóa ra nó đã nằm trên cổ của Lâm Tái Quốc rồi.

Thậm chí trong lúc tâm trạng kích động, ngay cả ông ta cũng không hề cảm nhận được có vật gì đó đã đâm vào huyết đạo của mình.

“Cậu Trương, tôi cầu xin cậu, sau này tôi nguyện làm con chó của cậu, tôi rất được việc đấy..”, Lâm Tái Quốc vẫn khổ sở xin tha.

Trương Trần gật đầu, thả Lâm Tái Quốc ra, rồi ngồi xuống bên cạnh: “Nếu trong vòng 30 giây sau ông có thể nói chuyện, sau này tôi sẽ không bao giờ tìm ông nữa!”

Lâm Tái Quốc vô cùng ngạc nhiên, còn Tôn Khuê Minh thì hoài nghi. Lần này nhân lúc Lâm Tái Quốc buông lỏng cảnh giác khó khăn lắm Trương Trần mới vào được hang ổ của ông ta. Nếu tha cho ông ta lần này, sau này muốn bắt lại thì e là cũng rất tốn công.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ông ta đã hiểu ra ẩn ý trong câu nói của Trương Trần, hai mắt ông ta mở to.

Sau đó chỉ thấy Lâm Tái Quốc đột nhiên trợn tròn mắt, mặt mày đỏ tía, giống như bị người ta bóp cổ vậy.

Nhưng lúc này, không ai dám đụng vào Lâm Tái Quốc.

“Ư...a...”, cổ họng Lâm Tái Quốc phát ra những tiếng rên trầm thấp nhưng vô lực. Hai mắt ông ta lộ rõ vẻ khó tin cùng sự phẫn nộ cùng cực.

Lúc này sao ông ta không hiểu chứ, đây chắc chắn là trò quỷ quái của Trương Trần, nhưng rõ ràng ông ta đã xin tha, tại sao, rốt cuộc là tại sao? Cơ nghiệp bao nhiêu năm nay của ông ta cứ tàn lụi như vậy sao?

Giờ khắc này, trong đầu Lâm Tái Quốc hiện lên vô số ý nghĩ, ông ta, người từng chứng kiến cái chết của vô số người, lần này cuối cùng cũng hiểu được thế nào là chết rồi.

Cuối cùng Lâm Tái Quốc cũng không gắng gượng được nữa mà ngã xuống đất, hoàn toàn tắt thở.

Trương Trần tùy ý liếc một cái, rồi bước lên hai bước lấy lại cây châm.

“Thấy thế nào?”, Trương Trần tháo dây trói cho Tôn Khuê Minh hỏi.

“...Ồm, tôi, ừm, cũng ổn, cũng ổn!”, Tôn Khuê Minh lắp ba lắp bắp, Lâm Tái Quốc, người sinh ra cùng một thế hệ với ông ta cứ vậy mà chết rồi? Thực sự chỉ bằng một cây châm vàng sao?

Ông ta khó hiểu quan sát Trương Trần. Ông ta biết Trương Trần có y thuật tinh thông, giỏi cứu người, nhưng không ngờ, anh còn giỏi việc giết người hơn!

Lúc này ông ta hơi nghi ngờ là y thuật mà Trương Trần học vốn là dùng để giết người có đúng không?

Trương Trần đương nhiên không biết điều mà Tôn Khuê Minh đang nghĩ, nhìn Tôn Khuê Minh anh thấy có chút thương, nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại: “Đi thôi, tới địa điểm tiếp theo”, Trương Trần nói.

“Địa điểm tiếp theo nào?”, Tôn Khuê Minh theo phản xạ hỏi.

“Mộng Chỉ Hiên”, Trương Trần nói từng chữ một.

Thế lực ở Trường Minh lớn hơn Hoài Bắc nhiều, Trường Minh có tổng cộng hơn mười thế lực nhỏ, ba thế lực lớn, còn lại thì không đáng nói, ai mạnh thì theo người đấy thôi.

Mà một trong ba nhóm thế lực lớn chính là Lâm Tái Quốc đã chết này, tiếp đến là Lam Hiên, ông chủ của Mộng Chỉ Hiên.

Mặc dù tên giống con gái nhưng chưa ai dám xem thường Lam Hiên này. Thậm chí ngay cả Bạch Thu Nghiệp người đứng đầu vùng xám ở Trường Minh cũng phải nể anh ta đến ba phần. “Chuyện này...”, Tôn Khuê Minh cũng cạn lời rồi, vừa mới giết Lâm Tái Quốc mà anh đã muốn một thân một mình đi đánh Mộng Chỉ Hiên sao?

Nhưng vừa nghĩ tới mấy mảnh khóe cao cường của Trương Trần, một lòng tin vô hình xuất hiện. Không nhiều lời nữa, ông ta gạt đầu sau đó đưa Trương Trần xuống tầng.

Màn đêm dần buông xuống, cả thành phố chìm trong những ánh đèn sặc sỡ, một chiếc Maybach màu đen lướt trên đường tỉnh Trường Minh như tên bắn.

“Ông chủ, tới chỗ cô chủ hay Lâm Tái Quốc. trước?”, tài xế thấy trước mặt chính là bệnh viện thành phố Trường Minh thì liền hỏi.

Ông cụ Tôn trầm mặc một hồi nói: “Chỗ Khuê Minh gấp hơn, tới chỗ Lâm Tái Quốc trước đi!”

“Vâng!”

“Gọi điện thoại hỏi xem Lâm Tái Quốc đã bắt con trai tôi đi đâu rồi?”

“Vâng! tài xế lập tức cầm điện thoại lên đưa cho ông cụ. Nhưng rất lâu sau đầu dây bên kia vẫn không có ai nhắc máy.

“Vẫn muốn áp đảo tinh thần của lão già này có đúng không?”, ông cụ Tôn sắc mặt khó coi lạnh lùng hừ một tiếng, ông suy nghĩ một lát rồi nói: “Tới Tây Đơn!”

Chương 230: C230: Ông nội đi đường cẩn thận nhé

Tây Đơn là một nơi sầm uất của thành phố Trường Minh, chỉ cần là người có chút thực lực thực sự thì đều muốn tới đó, mà Lâm Tái Quốc cũng có một chân trong đó.

Nhưng chuyến đi lần này của ông ta đã định trước là tổn công vô ích rồi!

Không lâu sau, ông cụ Tôn lại ra khỏi Tây Đơn, ông ấy cúi gầm mặt xuống thấp tới nỗi gần như chạm đất.

Không tìm thấy người, cũng không ai bắt máy, ông ấy không hiểu rốt cuộc Lâm Tái Quốc này muốn làm gì. Lẽ nào là kế điệu hổ li sơn? Đầu tiên sẽ dụ con trai cả Tôn Khuê Sơn của ông ấy tới ngăn cản, sau đó ra tay với nhà họ Tôn của ông?

Nhưng một tên hèn nhát như Lâm Tái Quốc lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?

“Bỏ đi, Tiểu Vương, nếu chỗ Lâm Tái Quốc đã không liên lạc được thì tới bệnh viện thành phố trước đi”.

“Vâng””, tài xế gật đầu, sau đó lại phóng xe như bay về phía bệnh viện thành phố.

Lúc này, tại tầng ba bệnh viện thành phố, hơn mười y bác sĩ đang đứng chờ ở cửa. Tôn Mỹ Lâm cũng chống tay lên cằm lo lắng nhìn về phía phòng bệnh, tình hình bên trong chưa biết thế nào, bố cô còn bị người ta bắt đi, Trương Trần thì muốn có số của Lâm Tái Quốc, không biết tình hình hiện giờ thế nào rồi.

Cô vô cùng sốt ruột, có mấy lần cô định đi xem thử, nhưng lại không yên lòng chuyện ở đây.

Cửa phòng bệnh cuối cùng cũng mở ra, một y tá trẻ bước ra với vẻ mặt sợ sệt.

Cô ta biết thân phận của bệnh nhân bên trong, mười mấy bác sĩ chờ bên ngoài cũng không phải tới để hóng chuyện. Bọn họ đều là chủ nhiệm và bác sĩ ưu tú của khoa Dị ứng, khoa Da liễu và khoa Tiêu hóa, tới đây là để trao đổi bệnh tình với bệnh nhân ở bên trong.

Chuyện này nếu không có gì bất trắc thì tốt, nhưng nếu xảy ra sơ suất khiến người nhà nổi giận, cô ta sợ sẽ bị đánh.

“Sao rồi?”, Tôn Mỹ Lâm lập tức hỏi.

Y tá trẻ sợ tới mức run cầm cập, mặc dù Tôn Mỹ Lâm cũng là con gái, nhưng cái khí chất chi đại lúc nhỏ của cô ta đã lấn át quá mạnh.

“Chuyện này, bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy kịch, chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi!”, y tá trẻ dè dặt nói, sau đó thận trọng ngẩng đầu lên nhìn Tôn Mỹ Lâm một cái: “Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”, Tôn Mỹ Lâm căng thẳng.

“Nhưng trường hợp của cô ấy rất kì lạ, trước mắt thì đã giữ được tính mạng, nhưng đây không chỉ đơn giản là bị dị ứng, mặc dù tính mạng được bảo đảm nhưng tạm thời sẽ không cử động được”.

“Cũng, cũng có thể nói là tình trạng giống như: người thực vật, nhưng khỏe hơn người thực vật!”, y tá trẻ nhỏ giọng nói.

Lúc này Tôn Mỹ Lâm lại rất bình tĩnh, cô khoát tay nói: “Được rồi, tôi biết rồi”

Y tá trẻ này rõ ràng là được phái ra chuyển lời, để Tôn Mỹ Lâm chuẩn bị

trước tinh thần, còn bên trong thì vẫn đang trao đổi phương án và tiến hành điều trị.

Lúc này, ông cụ Tôn cũng tới nơi, tài xế và hai vệ sĩ dìu ông ấy xuống.

Bước vào hành lang, hơn mười y bác sĩ không dám thở mạnh, ngay cả viện trưởng cũng phải ra mặt đón tiếp niềm nở.

Mặc dù thế lực nhà họ Tôn không ở Trường Minh, nhưng thêm một chuyện chỉ bằng một chuyện, con đường làm ăn của nhà họ Tôn cũng không phải là đứng đắn, bọn họ lo nhà họ Tôn sẽ gây chuyện.

Ông cụ Tôn nào có tâm trạng đi nghe mấy lời nhảm nhí của mấy tên bác sĩ này, điều ông ấy quan tâm là kết quả ở bên trong kia.

“Mỹ Lâm, em gái cháu sao rồi?”, ông cụ Tôn hỏi.

Tôn Mỹ Lâm không dám nói sự thật cho ông cụ Tôn, nhưng ông cụ đã sống hơn cả đời người rồi, có gì mà còn chưa trải qua chứ, ông ấy hạ giọng: “Nói thật...”

“Bác sĩ nói, nói Mỹ Hân có thể sẽ bị liệt”, Tôn Mỹ Lâm do dự một lúc rồi nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”, ông cụ Tôn kinh ngạc, lão đảo suýt không đứng vững.

Con cháu nhà họ Tôn tổng cộng có ba người, mặc dù Tôn Mỹ Hân là kém cỏi nhất, nhưng yêu cây yêu cỏ cành, ông cụ Tôn cũng rất thương cô cháu gái này.

“Ông nội, ông đừng sốt ruột, chỉ là có khả năng thôi, y học bây giờ phát triển như vậy, chỉ là dị ứng thôi mà, ông đừng lo!”, Tôn Mỹ Lâm vội vàng an ủi, viện trưởng cũng nhanh chóng chêm lời khuyên nhủ.

“Chẳng phải các người đi tổ chức sinh nhật cho Mỹ Hân sao, sao con bé lại

bị dị ứng? Còn chuyện bên chỗ Khuê Minh lại là thế nào nữa?”, ông cụ lại hỏi, ông ấy chỉ nhận được điện thoại của Mỹ Lâm, nhưng cụ thể thế nào thì chưa kịp nói ông ấy đã tới đây rồi.

Bên chỗ Tôn Khuê Minh thế nào Tôn Mỹ Lâm không rõ, nhưng chuyện ở đây thì Tôn Mỹ Hân cũng không lắp liếm được nữa. Vì vậy một mạch kể lại mọi chuyện.

“Tự tạo nghiệp, đúng là tự tạo nghiệp mà!”, ông cụ Tôn không ngừng thở dài, mặc dù đám người Đoàn Tân Nguyên cũng góp lời bảo Tôn Mỹ Hân ăn miếng bánh sinh nhật đó, nhưng ông cụ Tôn không phải loại người không biết đúng sai, nếu Tôn Mỹ Hân không thì ăn ai dám ép?

“Cậu Trương rõ ràng đã nhắc nhở rồi mà, cái con bé này!”

Tôn Mỹ Lâm cũng rất tức giận, lần này cứ coi như cho Tôn Mỹ Hân một bài học đi, cô ta vội vàng chuyển chủ đề: “Bên chỗ bố cháu sao rồi ạ?”

Quả nhiên, vừa nhắc tới Tôn Khuê Minh, ông cụ Tôn liền chau mày, lắc đầu nói: “Ông không biết, không liên lạc được với Lâm Tái Quốc, cũng không tìm thấy người”.

“Cháu ở đây trông chừng em, ông đi xem thử lần nữa, xem xem Lâm Tái Quốc đó rốt cuộc có thể giở trò gì. Phải để ông ta biết, nhà họ Tôn chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt!”

“Ông nội đi đường cẩn thận nhé”, Tôn Mỹ Lâm vội vàng nói.

Ông cụ gật đầu, thương thay ông cụ nay đã gần 70, vừa mới khỏi bệnh lại phải bôn ba khắp nơi.

“Đây chính là Mộng Chi Hiên?”

Dưới tấm biển hiệu xanh vàng rực rỡ, Tôn Khuê Minh chỉ vào cửa nói: “Ở đây quả là một địa điểm tốt, Lam Hiên dựa vào đây để kiếm lợi à, không

những có phụ nữ mà đàn ông cũng không ít”.

“Đàn ông nào?”, Trương Trần ngây người, sau đó liền hiểu ra.

Chương 231: C231: Tôi đã cho lâm tái quốc cơ hội

“Mời hai anh vào trong!”, bọn họ vừa bước vào. là lập tức có hai cặp nam nữ ra tiếp đón.

Mặc dù Tôn Khuê Minh bị thương khắp người, nhưng ở đây chẳng có ai quan tâm tới chuyện này, chỉ cần có tiền thì dù là người tàn phế cũng sẽ được hưởng thụ thú vui.

“Tôi tới tìm ông chủ Lam Hiên của các cô cậu. Ông ấy là Tôn Khuê Minh, tôi là ông chủ của Mạt Lâm, dẫn đường đi!”, Trương Trần nói.

“Hai anh vui lòng chờ một lát, chúng tôi sẽ đi báo lại với cấp trên”, hai cặp nam nữ ấy không dám chần chừ, vội vàng chạy đi tìm quản lý, sau đó để quản lý báo lên trên.

Bọn họ không hề nghi ngờ thân phận của Trương Trần và Tôn Khuê Minh, bởi vì nếu không có thân phận thì rất ít ai dám tới đây ra oai.

“Cậu Trương, chúng ta ngồi chờ một lát đi”, Tôn Khuê Minh đã thấy được sự lợi hại của Trương Trần, vậy nên ông ta càng thêm kính sợ anh.

Trên tầng cao nhất của Mộng Chi Hiên, một người đàn ông yêu nghiệt đang ngồi trên sô pha. Anh ta khiến người ta cảm thấy âm u, khuôn mặt tuần tú, khóe môi mang theo nụ cười như có như không, mang tới cảm giác rất gần gũi.

Người này chính là ông chủ của Mộng Chỉ Hiên ~ Lam Hiên.

Ở bên cạnh có bốn cấp dưới đang kính cẩn nhìn anh ta, chỉ cần có hiểu biết một chút thì đều biết ông chủ của Mộng Chỉ Hiên không phân biệt nam nữ, có thể chơi được hết. Các phú bà trên giường thì nhiều không kể xiết, có vô số người khinh thường anh ta, nhưng đồng thời cũng rất bội phục anh ta.

Năm nay anh ta mới ba mươi ba tuổi, từ hai bàn tay trắng đi đến ngày hôm nay, đây chính là thực lực của anh ta.

“Ý cậu là Tôn Khuê Minh và ông chủ của Mạt Lâm đang ở tầng dưới, trên người Tôn Khuê Minh còn dính đầy máu?”, Lam Hiên lên tiếng hỏi.

“Vâng thưa ông chủ, e rằng không có ý đồ tốt gì, chúng ta có cần chuẩn bị một số người không?”

Lam Hiên gật đầu, anh ta luôn rất cẩn thận, ngay cả chuyện nhỏ cũng giải quyết một cách nghiêm túc, thế là anh ta lập tức nói ngay: “Gọi chú Mạnh tới, sắp xếp hai mươi anh em”.

“Sau đó mời ông chủ Mạt Lâm bí ẩn đó tới đây!”

“Vâng”, nhận được mệnh lệnh, bốn người đàn ông lập tức xuống dưới.

Tiếng gõ cửa nhanh chóng vang lên một lần nữa, Lam Hiên ra mở cửa, nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đứng đó, người đứng bên cạnh là Tôn Khuê Minh.

“Chắc cậu chính là ông chủ Cổ - ông chủ của Mạt Lâm nhỉ?”, trong lòng Lam Hiên cảm thấy hơi kinh ngạc, hiển nhiên anh ta cũng không ngờ Trương Trần còn trẻ như vậy.

“Gọi tôi Trương Trần là được”, Trương Trần nói thản nhiên: “Không biết anh có đoán được mục đích của tôi khi tới đây không?”

“Không”, Lam Hiên lắc đầu rồi nhìn về phía Tôn Khuê Minh. Anh ta biết chuyện Tôn Khuê Minh bị bắt cóc, điều mà anh ta tò mò là Tôn Khuê Minh đã thoát ra thế nào, có liên quan đến ông chủ Mạt Lâm này hay không.

“Lam Hiên, đừng nói nhảm nữa”, vẻ mặt của Tôn Khuê Minh rất âm u:
“Hiện tại cậu chỉ có đường phục tùng thôi!”

“Ha ha, đây cũng là ý của ông chủ Trương sao? Tôi nhớ là chúng ta không có ân oán gì thì phải”, Lam Hiên cười ha ha nói.

“Đương nhiên, nếu là ý của ông chủ Trương thì tôi có thể cân nhắc. Ông chủ Trương mà chịu gả cho tôi thì chúng ta sẽ là người một nhà, có gì mà phục tùng hay không, sau này nghe ông chủ Trương hết!”

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa. Lam Hiên, người khôn không nói chuyện mập mờ, có ân oán gì thì trong lòng cậu tự biết. Tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu chọn phục tùng hay chọn chết?”, Tôn Khuê Minh vỗ bàn và hỏi bằng giọng sắc bén.

Ông ta không tin Lam Hiên không biết chuyện mình bị bắt cóc, chỉ một mình Lâm Tái Quốc thì không có cái lá gan ấy, Lam Hiên thì luôn rất cẩn thận, anh ta sẽ chỉ ra tay ngầm.

Xoạt!

Người của Lam Hiên lập tức bước lên trước một bước, trợn mắt nhìn Tôn Khuê Minh và nói: “Muốn chết cứ nói!”

Lam Hiên cũng hơi híp mắt lại, nói bằng giọng nghiến ngậm: “Ông chủ Tôn, nơi này là Trường Minh, không phải Hoài Bắc của ông!”

“Ý cậu là muốn bắt tôi lại?”, Tôn Khuê Minh hỏi bằng giọng sắc bén. Ông ta cũng là một ông trùm không thua kém gì Lam Hiên, đầu tiên là bị Lâm Tái Quốc bắt, cơn tức của ông ta còn chưa bùng nổ thì tên Lam Hiên này lại nói xiên nói xỏ, khiến ngọn lửa giận xộc thẳng lên đầu ông ta.

Điều quan trọng nhất là ông ta và Trương Trần tới đây không phải là để đàm phán với Lam Hiên, mà là để thông báo.

Tôn Khuê Minh quan sát đám tay sai xung quanh rồi cười lạnh: “Lam Hiên, chắc hẳn cậu rất tò mò không biết tôi đã thoát khỏi chỗ của Lâm Tái Quốc thế nào nhỉ?”

“Ồ?”, Lam Hiên hồ hững hỏi: “Vì sao lại nói như thế?”

“Người ta đồn rằng ông chủ Lam luôn rất cẩn thận, ngay cả lúc ngủ cũng có thể nghĩ tới chuyện khác, quả nhiên không sai chút nào”, Trương Trần đứng lên, anh mỉm cười và nói.

“Tôi không nói nhảm nữa, chết một người là chết, chết hai người cũng là chết, nếu anh muốn theo bước Lâm Tái Quốc thì tôi có thể cho anh toại nguyện”, Trương Trần lắc đầu nói bằng giọng tiếc nuối.

Vốn dĩ anh không định giết người, dù sao Trương Minh cũng đã có bố cục của nó rồi, nếu lỡ mãng xử lý hết mọi ông trùm thì chắc chắn thành phố Trương Minh sẽ loạn to, có thể nói chiêu hàng Lam Hiên chính là cách đỡ tổn sức nhất.

Lam Hiên nhú mày, anh ta đang định lên tiếng thì Trương Trần lại ngắt lời: “Tôi đã cho Lâm Tái Quốc cơ hội, nhưng ông ta không chịu cúi đầu, vậy nên ông ta đã chết rồi!”

Lúc này, trái tim Lam Hiên trầm xuống. Mặc dù anh ta cảm thấy không thể tin nổi, nhưng chuyện Tôn Khuê Minh xuất hiện trước mặt anh ta đã nói lên một số vấn đề rồi.

Lam Hiên nhíu chặt lông mày khiến phần trán nhô lên. Anh ta đang suy nghĩ mặt lợi mặt hại trong chuyện này, nhưng chỉ vài giây sau là anh ta đã nhanh chóng lùi về sau một bước, đồng thời vẫy tay: “Lên!”

Chỉ một chữ đơn giản cho thấy anh ta đã đưa ra quyết định.

Chương 232: C232: Ông không phải đối thủ của ông ta

Trong hai người này, một người là ông chủ của Mạt Lâm, một người là người đại diện cho thế lực _ ngầm của nhà họ Tôn, nếu bắt được bọn họ thì chắc chắn thế lực của anh ta sẽ nhảy lên một cấp bậc, điều quan trọng nhất là hiện tại bọn họ đang ở địa bàn của anh ta.

Năm người trong phòng đồng loạt lao về phía Trương Trần và Tôn Khuê Minh, ba cánh cửa bên cạnh cũng mở ra, những người cầm rìu và mã tấu trong đó cũng xông ra.

Hiển nhiên bọn họ là những người mà Lam Hiên đã chuẩn bị lúc nãy.

“Rầm rầm rầm..”.

Vừa đụng độ là ba người đã bị Trương Trần đập bay, Tôn Khuê Minh cũng biết dăm ba chiêu, có thể ngăn cản được một lúc.

Thấy Trương Trần như bị chiến thần nhập xác, Lam Hiên vô cùng giật mình, anh ta thật sự không ngờ rằng Trương Trần lại biết võ.

Trước cái nhìn chăm chú của anh ta, Trương Trần vươn hai tay ra, không chế người của anh ta rồi cứ thế ném bay đi.

Người đàn ông nặng tám mươi, chín mươi cân ấy nện trúng vào năm, sáu người. Trương Trần thì vẫn chưa dừng tay, anh nhảy một bước về phía trước, mũi mã tấu xẹt qua má anh.

“Chán sống rồi!”, cảm nhận được hơi lạnh của mã tấu, Trương Trần xoay tay

phải, bẻ gãy cổ tay của người kia, thuận thế nhặt mã tấu lên chém.

“Mau lên, chú Mạnh!”, chỉ mấy chục giây ngắn ngủi mà người của Lam Hiên đã bị Trương Trần đánh ngã hơn phân nửa, khiến Lam Hiên không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng hét lớn tiếng.

“Một triệu!”, Lam Hiên vừa dứt lời, một giọng nói khàn khàn vang lên, cánh cửa sau lưng Lam Hiên mở ra.

“Chỉ cần thành công, lần này tôi trả chú hai triệu!”, Lam Hiên lập tức nói.

Bóng người sau cửa gật đầu rồi quát lớn: “Lùi hết lại!”

Lúc này, hai người còn lại chưa bị Trương Trần đụng tới lập tức lùi về phía sau, đồng thời còn cảm thấy may mắn. Nếu bọn họ đánh nữa thì chắc chắn sẽ bị tên sát tinh này chém bay mất.

Lam Hiên cũng vô thức đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, sự sắc bén trong mắt hiện lên, có vẻ như đây mới là bản tính của anh ta.

“Cậu Trương, ông ta là Mạnh Lãng, một tay đấm quyền anh nổi tiếng!”, nhìn thấy người này, Tôn Khuê Minh cảm thấy nặng nề, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Trong thành phố Trường Minh, ngoài một số cao thủ không bao giờ lộ mặt thì tất cả đều nằm trong tình báo của Tôn Khuê Minh, ông ta biết người đàn ông trung niên trước mặt lợi hại đến mức nào.

Nếu nói là Mạnh Lãng thì có thể không ai biết, nhưng mười năm trước, biệt hiệu Tay Xé lại khiến người ta phải khiếp sợ, sau đó không biết vì sao Tay Xé bỗng già từ khi đang đứng trên đỉnh vinh quang, kể từ đó vẫn sống với cái tên thật là Mạnh Lãng.

“Xem ra vẫn còn người biết quá khứ của tôi”,

Mạnh Lãng cười nhẹ, nhưng ông ta không nhìn Tôn Khuê Minh nữa, bởi vì với trực giác kinh nghiệm bao năm của ông ta, chàng trai trẻ tuổi kia mới là mối uy hiếp lớn nhất.

Mạnh Lãng nhắm hờ hai mắt, nếu quan sát cẩn thận thì có thể phát hiện ra hai chân ông ta thẳng tắp, ông ta đang dồn hết sức lực vào hai chân để đảm bảo có thể xông lên với tốc độ nhanh nhất.

Mạnh Lãng quan sát Trương Trần, còn Trương Trần thì rất thảnh thơi, cứ đứng ở đó như vậy. Trong mắt cao thủ thì nơi nào cũng có sơ hở, nhưng lại không biết công kích vào đâu.

“Bịch!”

Rốt cuộc Mạnh Lãng cũng hành động, chân ông ta giẫm mạnh lên mặt đất, vì đã được lấy đà nên người ông ta lao nhanh về phía trước, sau đó đánh mạnh vào ngực Trương Trần.

Trong không khí như vang lên tiếng năm đấm xẹt qua, năm đấm ấy lớn đến mức người ta phải hoài nghi rằng nó có thể đánh nát cả nham thạch, nếu đánh trúng lồng ngực một người thì ít nhất cũng sẽ bị thương nặng.

“Cậu Trương, cẩn thận!”, Tôn Khuê Minh sợ tái mặt.

Lam Hiên thì nắm chặt hai bàn tay, đây chính là thời khắc quyết định, thậm chí anh ta còn hồi hộp căng thẳng hơn cả Tôn Khuê Minh.

Trương Trần đứng đó mà chẳng thèm né tránh, như thể anh chưa từng nhúc nhích gì cả. Đến khi năm đấm sắp nện vào ngực mình, rốt cuộc anh cũng vươn tay ra, bắt lấy cổ tay của Mạnh Lãng.

Thấy vậy, Tôn Khuê Minh mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không gục ngay ở chiêu đầu tiên.

Vừa rồi Mạnh Lãng tung chiêu quá đột ngột, Tôn Khuê Minh không kịp tới

giúp, lúc này có thời gian, ông ta không nói nhảm nữa, lập tức quát lên một tiếng rồi tới trợ giúp.

“Ông không phải đối thủ của ông ta, tránh sang một bên!”, Trương Trần vội vàng nói một câu rồi vung chân ép Mạnh Lãng phải lùi lại.

Có vẻ như Mạnh Lãng cũng không coi Tôn Khuê Minh ra gì, chỉ chăm chú vào Trương Trần, thấy mình đánh hụt, ông ta lập tức tấn công lần thứ hai.

“Để xem lần này cậu sẽ né thế nào!”, Mạnh Lãng cười dữ tợn, nắm đấm của ông ta đã tới trước mặt Trương Trần. Bọn Lam Hiên nhìn không chớp mắt, như thể đã thấy được cảnh Trương Trần bị đấm bay.

“Vì sao tôi phải né?”, khóe môi Trương Trần hơi nhếch lên.

Chương 233: C233: Cậu đang nói đến lam hiên

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cú đấm của Mạnh Lãng ập tới trước mặt Trương Trần chỉ trong tích tắc.

“Chết đi!”, Mạnh Lãng quát lớn tiếng, ông ta dồn sức thêm mấy phần.

Trương Trần híp mắt lại, đầu gối hơi chùng xuống, hai chân vững chắc như rễ cây cổ thụ, sau đó tùy ý vung ra một đấm. Cú đấm này không có khí thế khùng khiếp như Mạnh Lãng, chẳng khác nào bọn côn đồ ngoài đường đánh nhau.

Nhưng chính cú đấm ấy lại đụng độ thẳng với cú đấm của Mạnh Lãng ngay trước mắt mọi người.

Lam Hiên tỏ vẻ mong chờ, khuôn mặt của Tôn Khuê Minh thì rất nặng nề. Ông ta cũng tạm coi là người luyện võ, cộng thêm chuyện quá khứ của Mạnh Lãng, vậy nên ông ta lo lắng không biết Trương Trần có đỡ được cú đấm này không.

Không phải ông ta không tin Trương Trần, nhưng thật sự là anh còn quá trẻ, còn Mạnh Lãng lại biết võ thực sự, được rèn luyện qua thời gian và nghị lực.

Rầm!

Một tiếng va đập nặng nề vang lên, Trương Trần và Mạnh Lãng vừa đập vào nhau là lập tức tách ra.

Mạnh Lãng lão đảo lùi về sau, cánh tay bủn rủn hạ xuống, Trương Trần thì

vẫn không nhúc nhích gì.

“Chuyện gì thế này?”, mọi người nhìn mà chẳng hiểu gì.

Lúc này, trong lòng Mạnh Lãng đang sôi trào. Ông ta là người biết rõ tình trạng của mình nhất, thời khắc đụng độ vào nhau, ông ta cảm thấy một nguồn lực cuồng bạo như búa sắt đánh vào trong cánh tay mình.

Cảm nhận cơn đau trên cánh tay, Mạnh Lãng nhìn chăm chăm vào Trương Trần. Một lúc lâu sau, ông ta mới nói bằng giọng bất đắc dĩ và uể oải: “Tôi, thua rồi...”

“Không, không, sao lại thế được? Chú Mạnh, trước kia chú là bá chủ trong làng quyền anh, không thể thua một thằng nhãi hai mươi mấy tuổi được!”

Người đầu tiên lên tiếng chất vấn là Lam Hiên. Mạnh Lãng thua đồng nghĩa với việc anh ta thua, sao anh ta có thể chấp nhận kết cục như thế được?

Một người mới hai mươi mấy tuổi quật banh trụ sở của anh ta? Nói ra thì ai mà tin được?

Mạnh Lãng lắc đầu, ông ta là người biết rõ sức mạnh trong cú đấm ấy của Trương Trần, nếu đổi thành bất cứ ai ở đây thì e rằng xương cánh tay đã vỡ tan luôn rồi.

Trước kia ông ta từng luyện môn võ Hoàn Luyện mới miễn cưỡng đỡ được.

Tất cả mọi người ngây ra như phỗng, người mà Lam Hiên thuê với số tiền khổng lồ cứ thế nhận thua?

Tôn Khuê Minh hơi run rẩy, ông ta cũng cảm thấy không chân thật. Dường như chuyện xảy ra trong buổi tối ngày hôm nay đã phá vỡ thế giới quan của ông ta, nếu thế hệ sau đều lợi hại như thế thì bọn họ còn làm ăn gì được?

Trương Trần như cười như không nhìn Mạnh Lãng, sau đó tới gần ông ta

từng bước, từng bước. một.

Anh đi không nhanh, nhưng mỗi bước đều như giẫm lên trái tim Mạnh Lãng, khiến ông ta nghẹt thở, mồ hôi lạnh chảy khắp người.

Mãi đến khi Trương Trần chỉ còn cách Lam Hiên ba bước, anh ta nhìn đám cấp dưới đang nằm trên mặt đất, lại nhìn Mạnh Lãng ôm cánh tay đứng cạnh, sau đó lập tức quỳ gối cái bịch trước mặt Trương Trần, không hề do dự chút nào.

Lam Hiên rất thông minh, đây cũng là lý do vì sao anh ta có được một chỗ đứng trong thành phố Trường Minh chỉ trong mười lăm năm ngắn ngủi như thế.

Vốn dĩ bọn họ cũng chẳng phải người đường hoàng gì cả, nếu bây giờ anh ta không tỏ thái độ phục tùng rõ ràng thì e rằng anh ta sẽ thật sự bước lên vết xe đổ của Lâm Tái Quốc.

“Nhưng tôi đã cho anh cơ hội rồi”, Trương Trần hiểu ý của Lam Hiên, anh nói đầy ẩn ý.

“Không”, Lam Hiên quỳ trên mặt đất, nhìn Trương Trần rồi lắc đầu quyết đoán: “Tôi vẫn chưa dùng hết cơ hội này!”

Lam Hiên liếm bờ môi khô khốc vì căng thẳng, anh ta nói tiếp: “Đồng thời tôi vẫn có tác dụng với cậu, chắc hẳn cậu cũng biết bố cục ở thành phố Trường Minh, cậu để tôi theo cậu thì sẽ dễ dàng hơn trong việc thâm tóm thành phố Trường Minh bằng một khoảng thời gian ngắn nhất!”

Trương Trần bỗng nở nụ cười. Những năm qua Lam Hiên có thể bước tới địa vị như ngày hôm nay, có thể thuận lợi trong mọi chuyện, không chỉ là bởi vì may mắn mà thôi, vào thời khắc mấu chốt, anh ta sẵn sàng cúi đầu hoàn toàn.

Trương Trần không cần biết Lam Hiên có thật lòng hay không, anh cũng

không cho rằng mình có khí thế của bá vương, trợn mắt một cái là người ta phải phục tùng, anh chỉ cần đạt được mục đích là được.

“Anh là một người thông minh”, Trương Trần vỗ mấy cái vào mặt Lam Hiên, sau đó sải bước ra khỏi phòng.

Tôn Khuê Minh lập tức đi theo sau, ông ta hỏi nhỏ: “Cậu Trương, bên phía Bạch Thu Nghiệp thì sao?”

“Phải xem ông ta có biết điều hay không, đâu thể nào giết hết được. Ông ta sẽ biết chuyện xảy ra ở đây nhanh thôi, cũng có thể là lúc này ông ta đã biết rồi!”, Trương Trần cười nói.

“Cậu đang nói đến Lam Hiên?”, Tôn Khuê Minh lập tức hiểu ra.

Chương 234: C234: Cứ để bà ta chơi cho vui đi

Trương Trần gật đầu, anh không nói thêm gì nữa.

“Mau lên, gọi điện thoại cho Lâm Tái Quốc!”, ngay lúc Trương Trần và Tôn Khuê Minh ra khỏi phòng, Lam Hiên lập tức nhảy bật lên.

“Đại ca, không liên lạc được

“Quả nhiên là thế! Rốt cuộc ông chủ của Mạt Lâm là ai thế này?”, Lam Hiên cảm thấy vô cùng nặng nề, anh ta nói tiếp: “Kể sơ qua chuyện ở đây cho Bạch Thu Nghiệp, không cần nói rõ ý định của chúng tôi”

Trong phòng hát Thánh Thạch, Bạch Thu Nghiệp nắm chặt điện thoại, khuôn mặt già cả chau lại, giờ phút này ông ta cũng chẳng có hứng thú gì với các em chân dài xung quanh.

“Lam Hiên, ý cậu là sao?”, Bạch Thu Nghiệp hít một hơi xì gà rồi trầm giọng hỏi.

“Ha ha, không có ý gì khác, ông cũng đã tới tìm tôi bàn về chuyện chia cắt Hoài Bắc rồi, tôi chỉ kể lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay mà thôi!”

“Vậy cậu thấy thế nào?”, Bạch Thu Nghiệp hỏi.

“Ha ha, chính bởi vì chưa quyết định được nên tôi mới gọi cho ông chủ Bạch đây thôi”.

Bạch Thu Nghiệp sầm mặt tắt máy. Ông ta đẩy mấy cô gái nhõng nhẻo ra,

mở cửa đi tới căn phòng trong cùng rồi nói: “Lập tức đi xem Lâm Tái Quốc đã chết chưa!”

Một tên tay chân trông coi ở hộp đêm Đại Nguyên lập tức gọi điện thoại, một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Thu Nghiệp, nói: “Sếp à, ông ta chết rồi, nghe nói là đột tử vì tái phát bệnh tim!”

“Vớ vẩn!”, nghe vậy, Bạch Thu Nghiệp mắng một tiếng, ông ta không biết Lâm Tái Quốc có bị bệnh tim không, nhưng ông ta biết đó tuyệt đối không phải là đột tử.

“Sao vậy sếp?”, những người trong căn phòng này đều là thân tín của Bạch Thu Nghiệp, bọn họ nhận thấy chuyện này có gì đó khác thường nên vội vàng hỏi ngay.

Bạch Thu Nghiệp kể vắn tắt mọi chuyện, sau đó nghiêng răng nói với vẻ mặt phẫn nộ: “Các cậu thấy thế nào?”

“Thằng ranh Trương Trần không tới thẳng chỗ chúng ta thì chỉ có hai khả năng”.

“Thứ nhất là nó không dám tới, sợ bị chúng ta giết, thứ hai là nó đang chờ sếp một cơ hội. Hiện tại Lâm Tái Quốc chết rồi, với tính cách của Lam Hiên thì chắc chắn hắn sẽ lựa chọn trở thành chó săn, bây giờ chỉ còn sếp thôi!”

“Tôi đã coi thường tên Trương Trần này thật rồi, thảo nào nó dám đụng tới cả người nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn!”, Bạch Thu Nghiệp xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, chìm vào sự suy tư.

Ngay cả người Nam Sơn mà Trương Trần còn không sợ, huống chỉ là ông ta, vậy thì chắc chắn là khả năng thứ hai. Nhưng ông ta đã sống mấy chục năm trời, từ bao giờ lại đến lượt một thằng nhóc hai mươi mấy tuổi cho ông ta cơ hội?

Bạch Thu Nghiệp suy xét một lát rồi gọi điện cho Chu Nhân Kiệt. Sau khi tắt máy, ông ta nói: “Ninh Tử, chuẩn bị xe, tới nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn ngay

trong đêm nay, dẫn theo nhiều người vào”.

“Vâng”, người tên là Ninh Tử lập tức đi chuẩn bị xe.

Tại Hoài Bắc, trong phòng họp dành cho các quản lý cấp cao của tập đoàn Mạt Lâm, Trương Trần, Tôn Khuê Minh và Triệu Chí Hào đều đang ở đây.

Trương Trần nhìn qua cửa sổ sát đất, bên ngoài xe cộ nườm nượp, anh nói nhẹ: “Bên phía Trường Minh các ông thấy thế nào?”

“Cậu Trương, theo tôi thấy thì hiện tại một nửa Trường Minh đã nằm trong tay chúng ta rồi”, Tôn Khuê Minh nói: “Lâm Tái Quốc đã chết, Lam Hiên cũng đã phục tùng, nếu Bạch Thu Nghiệp biết chuyện, người thông minh như ông ta sẽ biết điều gì nên làm, điều gì không nên làm, không cần người khác phải nói”.

“E là không đơn giản như thế đâu”, Trương Trần lắc đầu, anh không xông tới chỗ Bạch Thu Nghiệp không phải bởi vì không có năng lực đó.

Mạng người trong xã hội hiện nay không rẻ mạt như trước, nếu lỡ mãng giết hết thì e là những phiền [phức sau đó sẽ nhiều đến mức anh không kịp xử lý, đây cũng là lý do anh tha cho Lam Hiên.

Giết gà dọa khỉ, chỉ cần có một ví dụ là được.

“Tôn Khuê Minh, ngày mai ông hãy nhanh ã chóng sắp xếp người tới tiếp quản thế lực của Lâm Tái Quốc và Lam Hiên, cần dùng thủ đoạn gì thì không cần tôi nói nữa đâu nhỉ?”, Trương Trần nói.

“Còn Triệu Chí Hào, ông quản lý đám cấp dưới của mình nghiêm ngặt một chút, nhất là về mặt kinh doanh. E là lão già Chu Nhân Kiệt và Bạch Thu Nghiệp sẽ không chịu thua, đằng sau bọn họ có nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn chống lưng, chắc chắn sẽ phản kích lại”.

“Tôi hiểu”, Triệu Chí Hào gật đầu. Bất chợt nhớ tới điều gì đó, ông ta vỗ

trần nói: “Cậu Trương, bên nhà họ Phương có động tĩnh mới”.

“Trước mắt đại đa số cổ phần của nhà họ Phương đều đã nằm trong tay bố con Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng, bọn họ muốn hợp tác với chúng ta, nhất là với... ông chủ Cổ”.

Triệu Chí Hào nhìn Trương Trần và nói với vẻ mặt rất kỳ lạ. Thật sự là lúc này ông ta rất thương hại nhà họ Phương, e rằng bọn họ năm mơ cũng không ngờ rằng tất cả đều do ông chủ Cổ đứng sau điều khiển.

“Ha ha, chỉ cần không phải yêu cầu gì quá đáng thì cứ đồng ý hết. Trèo cao thì ngã đau, bà cụ Phương chỉ muốn lợi dụng Phương Thủy Y thôi mà, cứ để bà ta chơi cho vui đi!”

“Tôi hiểu rồi”, Triệu Chí Hào gật đầu.

Sau khi dặn dò hết mọi chuyện, Trương Trần về khách sạn, Tôn Khuê Minh cũng tới bệnh viện để băng bó.

Hôm sau, Trương Trần đứng ở cửa khách sạn, gió nhẹ phất vào mặt. Trong lòng anh vô cùng xoắn xuýt, phần thì anh lo lắng cho Phương Thủy Y nên muốn tới thăm cô, nhưng nghĩ đến thái độ của cô, Trương Trần vẫn từ bỏ ý định này.

“Cứ để tự nhiên vậy, đến lúc đó bù đắp lại những thiệt thòi mà cô ấy phải chịu là được!”

Trương Trần lắc đầu, anh cất bước đi tới chỗ Chu Viên Viên, một là để trông phòng khám cho cô ta, hai là anh lo Chu Nhân Kiệt sẽ lại giở trò với Chu Viên Viên.

Trong phòng khám, Chu Viên Viên đang đọc sách y học. Mới sáng sớm nên không có bệnh nhân nào cả, cô ta cũng khá nhàn nhã. Nhìn thấy Trương Trần bước vào, cô ta vui mừng ra mặt.

Chương 235: C235: Ông thấy được bao nhiêu con chó đủ sức để cắn chết chủ nhân của mình

“Anh tới rồi à?”

Trương Trần gật đầu, Chu Viên Viên cắn môi nói: “Vừa nãy, vừa nãy Thủy Y gọi cho tôi”.

Tim Trương Trần thất lại: “Có chuyện gì sao?”

“Cậu, cậu ấy hỏi có phải anh ở chỗ tôi không, bảo anh có thời gian thì đi làm thủ tục li hôn, dù sao anh cũng rời đi mấy ngày rồi”, Chu Viên Viên nhỏ giọng nói.

“Tôi biết rồi”, Trương Trần thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn phải đi tới bước này, xem ra không tránh được nữa rồi.

Chu Viên Viên nhìn Trương Trần, do dự hỏi: “Hai, hai người thật sự sẽ li hôn sao? Anh không thích cậu ấy nữa à?”

Lúc Chu Viên Viên hỏi câu này, cô ta vội vàng cúi đầu không dám nhìn Trương Trần, hình như trông còn hơi hổ thẹn nữa.

Nhưng Trương Trần lại không hề chú ý tới Chu Viên Viên. Anh cười bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Thích với không thích gì chứ? Chắc chắn là có thích rồi, nhưng tôi nghĩ có lẽ cũng chỉ tới vậy thôi. Dù sao cũng sống chung với nhau lâu như vậy rồi, tới cỡ này còn có cảm xúc nữa là”.

“Còn về chuyện li hôn, tôi nói rồi, chỉ cần chính miệng cô ấy nói thì tôi sẽ

đồng ý”.

“Vậy sau này anh dự định thế nào?”, Chu Viên Viên bĩu môi. Lúc đầu cô ta định nói mặc dù chỗ cô ta cũng chả ra làm sao, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng phá lệ chứa chấp Trương Trần. Nhưng lời nói đến miệng lại không có cách nào thốt ra.

“Còn có thể thế nào nữa, xử lý xong xuôi chuyện bên này rồi trở về thủ đô thôi. Vừa hay li hôn rồi thì tôi cũng chẳng còn gì phải vướng bận nữa”, Trương Trần khẽ cười.

“Ồ”, Chu Viên Viên gật đầu, bỗng dưng cảm thấy có chút mất mát.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn, Triệu Chí Hào vội vội vàng vàng chạy vào.

Vừa bước vào cửa nhìn thấy Trương Trần ông ta liền thở hổn hển nói: “Cậu, Cậu trưởng, không xong rồi, xưởng thuốc của chúng ta bị niêm phong rồi, mẹ nói”

Triệu Chí Hào chửi lấy chửi để. Bây giờ xưởng thuốc chính là đứa con tinh thần của ông ta, lô thuốc điều trị bệnh tim cũng đang được tiến hành sản xuất đại trà. Vừa nhìn là thấy lợi nhuận vô cùng lớn, ngoài ra còn có một loại thuốc khác cũng đang trong quá trình thử nghiệm và đạt được những thành quả đầu tiên.

Phong tỏa như vậy chẳng khác nào như đang moi móc tim gan của ông ta. Nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng được ông ta đang cảm phẫn tới mức nào.

“Đừng vội, bọn họ niêm phong vì lí do gì?”, Trương Trần chau mày hỏi.

Triệu Chí Hào thở hổn hển nói: “Nói là kiểm tra an toàn và trang thiết bị, tôi nói thế nào cũng không có tác dụng, thậm chí ngay cả người có thể đứng ra nói chuyện cũng không thấy đâu”.

“Vậy rốt cuộc ông có vi phạm không?”

“Không có!”, Triệu Chí Hào bắt lặc nói: “Tất cả thiết bị đều là loại mới, kĩ thuật thì càng không phải nói. Hôm qua sau khi cậu thông báo cho tôi, tôi đã cho tiến hành kiểm tra lại một lượt ngay trong đêm, chắc chắn không có vấn đề gì!”

Đang nói, điện thoại Triệu Chí Hào lại reo lên, ông ta vội vàng bắt máy, sau đó tức giận bóp chặt điện thoại trong tay.

“Chuyện gì vậy?”, Trương Trần hỏi.

“Thì vừa nãy đây, người bên bộ phận kiểm định lại hành động rồi. Bọn họ đã cho ngưng sản xuất và tiến hành kiểm tra một số công nghiệp của tập. đoàn Triệu Thị. Trước mắt tạm thời phải ngừng kinh doanh!”, Triệu Chí Hào căn rắng nói.

“Tốc độ cũng nhanh thật!”, ánh mắt Trương Trần thâm trầm, đánh chết anh cũng không tin đằng sau chuyện này không có người nhúng tay vào.

Mà theo những gì anh biết, ở một nơi gần Hoài Bắc như thế này, chỉ có vài người mới có thể làm tới mức này, cục trưởng Hàn của cục cảnh sát không có động cơ, chắc chắn không phải ông ấy.

“Điều tra ra là ai làm chưa?” Trương Trần hỏi. Triệu Chí Hào lắc đầu: “Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, tôi đã cho người đi điều tra rồi nhưng trước

mắt vẫn chưa có kết quả”.

“Hahaha, sếp Trương, không cần điều tra nữa. Anh đắc với tội ai mà bản thân còn không rõ à?”

Lúc này, một tiếng cười vang lên, chỉ thấy Bạch Thu Nghiệp chấp hai tay sau

lưng thông thả đi tới.

“Bạch Thu Nghiệp!”, Chu Viên Viên ngạc nhiên. Triệu Chí Hào cũng nhìn người đang bước tới với ánh mắt thâm trầm cùng vẻ mặt không chào đón.

Trương Trần khinh thường nói: “Dựa vào một tên ăn hại như ông thì vẫn chưa có bản lĩnh đó, tôi e là ông đã liên hệ với người nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn rồi nhỉ?”

Sắc mặt Bạch Thu Nghiệp trở nên khó coi khi bị sỉ nhục thẳng mặt là tên ăn hại, ông ta trầm giọng nói: “Trương Trần, cho dù là mèo cảnh hay mèo nhà bắt được chuột thì nó cũng là một con mèo ngoan. Quan trọng là sản nghiệp của mày đã bị niêm phong rồi, đây mới là sự thật!”

“Mày dám vươn tay tới Thành phố trường Minh của tao, lại còn dùng thủ đoạn gian xảo để giải quyết Lâm Tái Quốc, không những vậy còn có thể khiến tên ăn hại Lam Hiên đó phải đầu hàng, nhưng thế thì đã sao chứ?”

Trương Trần cười khinh thường: “Ông thấy được bao nhiêu con chó đủ sức để cắn chết chủ nhân của mình rồi?” “Láo toét!”, Trương Trần một câu vô dụng, hai câu nói ông ta chó khiến Bạch Thu Nghiệp vô cùng tức giận. Bị một tên nhỏ tuổi hơn mình lăng mạ như vậy, dù khả năng nhẫn nhịn của ông ta có tốt tới đâu cũng không thể kiềm chế nổi.

“Trương Trần, đừng trách là tao chưa chừa cho mày một con đường sống. Mặc dù người của nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn cũng có ra tay, nhưng một màn này vẫn cho tao sắp xếp. Chỉ cần mày ngoan ngoãn nghe lời tao, giao tất cả thành quả của tập đoàn Mạt Lâm cho tao, sau đó quỳ xuống gọi tao một tiếng ông nội, tao sẽ tha cho mày một lần”.

Chương 236: C236: Anh đừng vui mừng quá sớm

“Bạch Thu Nghiệp, ông tới chỉ để nói những lời này à?”, Triệu Chí Hào không vui nói.

Bạch Thu Nghiệp chẳng thèm để ý tới Triệu Chí Hào, ông ta híp mắt nhìn Trương Trần nói: “Mày không còn nhiều thời gian đâu. Hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Tao cũng muốn xem xem, vị sếp thần bí của Lâm Mạt còn có thể có thủ đoạn gì?”

“Thủ đoạn gì thì chắc ông vẫn chưa biết được đâu. Nhưng ông biết không, nếu ông còn không mau rút khỏi đây, có thể ông sẽ phải ở đây mãi mãi đấy”.

Trương Trần cười nói với Bạch Thu Nghiệp nhưng ánh mắt anh thì ngày càng thâm sâu.

Đúng như những gì Triệu Chí Hào nói, mục đích chính mà ông ta tới đây là để chọc giận và dọa nạt. Ông ta muốn xem thử người mà trong một đêm có thể giải quyết được cả Lâm Tái Quốc và Lam Hiên, khi đối mặt với đòn đánh trả của ông ta và nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn sẽ có phản ứng thế nào.

Nhưng kết quả rất rõ ràng, ông ta không những phải thất vọng mà còn bị uy hiếp ngược.

Bạch Thu Nghiệp tức giận nhưng vẫn nở một nụ cười, ông ta chỉ lia lịa vào Trương Trần nói: “Được, được, tao cũng muốn xem xem sếp Trương đây có bản lĩnh gì, đường còn dài, chúng ta cùng chờ xem!”

Sau khi Bạch Thu Nghiệp rời đi, Triệu Chí Hào liền nhỏ giọng nói: “Cậu

Trương, có lẽ việc này có liên quan tới Vu Ấu Hoa”.

Trương Trần gật đầu, từ lúc nhìn thấy Bạch Thu Nghiệp thì anh đã nghĩ tới chuyện này rồi.

“Thông báo cho bên Phương Đại Vĩ và Cao Hưng Tùng, bảo bọn họ tăng tốc làm việc”. Ngôn Tình Trọng Sinh

“Chuyện này..., Triệu Chí Hào do dự một lát rồi

nói: “Địa vị Vu Ấu Hoa này hơi đặc biệt, không dễ đối phó như vậy”.

“Nếu đơn giản thì đâu cần phải giao cho bọn họ, tôi không tin Vu Ấu Hoa không có điểm yếu chí mạng, chỉ cần tra ra đầu mối thì có thể tố cáo lên từng cấp, nếu thật sự không khả thi thì sẽ công bố sự thật!”

Trương Trần bình thản nói, không thể chỉ đơn giản hù dọa được, một khi đã ra tay thì phải có kết quả lớn.

“Tôi hiểu rồi”, Triệu Chí Hào gật đầu, vội vàng trở về sắp xếp.

Còn Chu Viên Viên thì siết chặt nắm đấm, cô ta vừa tức giận vừa áy náy nhìn Trương trần, nhỏ giọng nói: “Nếu không vì tôi, anh và bọn họ cũng không phải đi tới bước đường này...”

“Không phải chuyện đó”, Trương trần giải thích.

Có vẻ rất ít người biết được thế lực của Trương Trần. Chỉ cần anh trở về thủ đô, nơi đây chắc chắn sẽ liên thủ với nhau, nếu vậy việc phải va chạm với Bạch Thu Ngành và Chu Nhân Kiệt là không thể tránh khỏi. Còn nếu nói đến bất trắc lớn nhất có lẽ cũng chính là gia đình họ Nhiễm ở Nam Sơn kia.

Trong phòng khách Nhà họ Phương, bà cụ Phương nghiêm nghị ngồi trên ghế bành, còn con cháu phía dưới thì nhìn bà ta với vẻ mặt khó hiểu.

Không hiểu tại sao phần lớn cổ phần nhà họ Phương đều vô duyên vô cớ chuyển nhượng cho bố con Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng, khoảng thời gian này Trương Quốc Hồng lại khoa tay múa chân khiến bọn họ vô cùng không vừa ý.

Từ lúc nào mà gia đình tên ăn hại đó lại có thể ngồi lên đầu bọn họ?

Ngay cả Phương Thiên Dương, đứa con thứ tư vẫn chưa kết hôn của nhà họ Phương cũng không hiểu nổi.

“Thiên Quang và Thiên Thành ở lại, còn lại ra ngoài hết đi”, bà cụ Phương nói.

Mặc dù không cam lòng nhưng họ vẫn phải ra ngoài.

“Mẹ, quả nhiên đúng như những gì mẹ nói, từ sau khi Phương Thủy Y tiếp nhận công việc, những hợp đồng quan trọng đều do nó giành được, có thể nói bây giờ việc kinh doanh của nhà họ Phương chúng ta vô cùng suôn sẻ”.

Những người khác vừa ra ngoài, Phương Thiên Thành lập tức cười nói. Khoảng thời gian này ông ta đều quan sát vô cùng tỉ mỉ.

“Haha, đương nhiên rồi, gừng càng già càng cay, cái thằng ăn hại Trương Trần đó có năm mơ. cũng không ngờ được nhà họ Phương chúng ta còn có nước cờ này”.

Bà cụ Phương lạnh lùng cười, sau đòn tấn công lần trước của Trương Trần, có thể nói nhà họ Phương bọn họ suýt phải phá sản. Đến nỗi phải bán cả chiếc BMWs trong nhà thì cũng đủ hiểu nhà họ Phương đã rơi vào hoàn cảnh khốn đốn tới mức nào.

“Con đã nghe ngóng được chuyện Phương Thủy Y và Trương Trần có ý định li hôn rồi, chắc cũng trong mấy ngày tới thôi. Theo những gì con thấy, hay là sau này cứ để Phương Thủy Y tiếp tục nắm giữ chức quyền, như vậy bên phía tập đoàn Mạt Lâm chắc chắn cũng phải nể mặt vài phần”, Phương

Thiên Thành cười nói.

“Anh cả, anh đừng vui mừng quá sớm, kéo lại gậy ông đập lưng ông, anh không lo à?”

Phương Thiên Quang cười khổ: “Mẹ, chúng ta chỉ là lợi dụng Phương Thủy Y thôi, nhà họ Phương này sao có thể giao cho người ngoài chứ. Hơn nữa chắc chắn mẹ cũng đã có cách khác rồi đúng không?”

“Haha, đúng là chỉ có Thiên Quang hiểu mẹ nhất!”

Bà cụ Phương lớn tiếng cười, bà ta nhìn Phương Thiên Thành nói: “Con cả, mẹ đã bảo Thiên Quang xem xét thêm mấy hạng mục lớn. Nếu giành được hạng mục lần này, nhà họ Phương chúng ta ít nhất cũng có thể kiếm được một hai trăm triệu. Có số tiền này trong tay rồi, tới lúc đó nhà họ Phương chúng ta chắc chắn sẽ lại phát triển như xưa.”

“Nếu Sếp của Mạt Lâm đã để ý tới con đĩ Phương Thủy Y đó rồi thì chắc chắn cũng sẽ không từ chối ba hợp đồng này đâu”.

“Lát nữa con thông báo cho Phương Thủy Y, bảo nó hẹn gặp sếp của Mạt Lâm, sau đó nhắc tới chuyện hợp đồng. Nếu sếp Cổ đó thật sự đồng ý, vậy thì chúng ta thật sự để ý tới Phương Thủy Y. Tới lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến. Có thể kiếm được bao nhiêu lợi ích thì kiếm bấy nhiêu đi”.

“Vâng!”, Phương Thiên Thành cũng bắt đầu động lòng rồi, lần này ít nhất cũng phải kiếm được một hai trăm triệu. Vì vậy ông ta cũng không nhiều lời nữa mà tới thẳng biệt thự của Phương Thủy y.

Còn Phương Thiên Quang và bà cụ phương thì xem lại bản hợp đồng. Chuyện lần này chỉ có ba người nhà họ Phương bọn họ là rõ nhất.

Chương 237: C237: Bác đi trước đây bác đợi tin từ cháu

Trong biệt thự, từ khi Trương Trần chuyển ra ngoài hai ngày thì Trương Quốc Hồng liền chuyển vào.

Mấy ngày này có thể nói là bà ta vô cùng đặc ý. Hơn bốn mươi năm qua chưa bao giờ bà ta được thoải mái như bây giờ.

Phần lớn cổ phần của nhà họ Phương đều chuyển đến tay chồng và con gái bà ta, còn con gái bà ta cũng coi như có công ty của mình rồi. Hiện giờ cũng coi như bước đầu lập nghiệp, trước mắt có thể đi vào giai đoạn vận hành.

Điều này khiến Trương Quốc Hồng cứ gặp ai là lại nói khoác, hận nỗi không thể nói cho toàn thế giới biết. Vì chuyện này, Trương Quốc Hồng lấy thân phận của mẹ Phương Thủy Y mà đe mọi người rồi rút lõi vốn của Phương Thủy Y hẳn năm trăm ngàn tệ để mua con xe Mercedes-Benz.

“Thủy Y! Thấy mẹ nói thế nào? Mẹ nói là chỉ cần con rời xa thằng vô dụng như Trương Trần thì cuộc sống của chúng ta sẽ khác mà. Hiện giờ con đã là Tổng giám đốc, bố con cũng không vô dụng như xưa nữa. Tất cả những điều này là minh chứng sáng rõ nhất”, Trương Quốc Hồng nhìn Phương Thủy Y nói với ý nửa đùa nửa thật.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con sẽ không lấy ông chủ của Mạt Lâm đâu. Hơn nữa, chưa chắc người ta đã để ý đến con”, Phương Thủy Y đặt tài liệu xuống, nói.

“Vớ vẩn”, Trương Quốc Hồng vội vã đi lên trước giúp con gái sắp xếp lại tập

tài liệu, sau đó khuyên: “Con gái à! Dù sao thì con và Trương Trần cũng sắp ly hôn rồi, con bớt chút thời gian xử lý chuyện đó cho xong đi. Còn về ông chủ của Mặt Lâm, con cứ yên tâm, mẹ nhìn người chuẩn lắm. Nếu như cậu ta không thích con thì sao lại giúp con như thế”.

“Nhưng... Nhưng người ta chỉ là hợp tác kinh doanh đơn thuần thôi mà mẹ”, Phương Thủy Y nói.

“Sao con không biết mở mang đầu óc ra như vậy. Mấy ngày nay có cậu ta ra mặt ký bao nhiêu hợp đồng con có biết không? Có ai hợp tác mà chỉ tìm mỗi con không? Con thử nghĩ xem, con có chắc là con không động lòng với ông chủ Cổ không?”

Phương Thủy Y trầm ngâm một lát, cô nhớ lại cái liếc mắt vội vàng ở trong tòa án. Mặc dù cô không nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt đó nhưng nhìn từ góc nghiêng và thân hình đó thì không thể sai vào đâu được.

Còn về năng lực thì mọi người đều thấy cả rồi, điều này không cần phải nói nhiều.

Một người đàn ông tài giỏi và giàu như này thì chỉ e không có người phụ nữ nào không động lòng. Đặc biệt là khi người đàn ông đó bày tỏ ý tốt và thậm chí giúp đỡ cô.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên chuông cửa. Trương Quốc Hồng lại nói thêm mấy câu rồi vội chạy ra mở cửa.

“Ôi! Đây chẳng phải là Phương Thiên Thành của nhà họ Phương sao? Sao lại có thời gian rảnh đến nhà chúng tôi thế này?”, Trương Quốc Hồng nhìn thấy người đến nhà mình là người nhà họ Phương thì liền nói với giọng chua chát.

Phương Thiên Thành vội cười trừ, nói: “Em dâu! Dù sao thì mọi người cũng là con của mẹ, cô cũng nhìn thấy thành ý của mẹ rồi còn gì. Cổ phần đều đã chuyển cho em Ba rồi, chúng ta là người một nhà thì hà tất nói những lời xa lạ vậy?”

Trương Quốc Hồng hài lòng gật đầu. Thái độ này của Phương Thiên Thành khiến bà ta cảm thấy có thể chấp nhận được.

Bà ta nhường đường, nói: “Anh vào đi, đến tìm Thủy Y nhà chúng tôi có việc gì đấy?”

“À, khi khi, có mấy bản hợp đồng cần cháu Thủy Y ra mặt chút ý mà. Đến lúc đó chắc chắn có thể kiếm được không ít đâu, tiền đều của nhà cô hết”,

Phương Thiên Thành lấy bản hợp đồng giơ về phía trước mặt bà ta, nhỏ giọng nói: “Ít nhất cũng có thể kiếm được năm mươi triệu tệ đến tám mươi triệu tệ”.

Trong lòng Trương Quốc Hồng thấy run rẩy, vội rót nước cho Phương Thiên Thành, sau đó gọi Phương Thủy Y lại.

Phương Thủy Y ngồi xuống nhìn hợp đồng, chau mày nói: “Bác cả! Mấy ngày nay tập đoàn Mạt Lâm đã ký cho chúng ta không ít hợp đồng rồi. Giờ lại lòi ra ba bản nữa, hơn nữa giá trị lớn như này, người ta chắc không đồng ý đâu ạ”.

“Thủy Y! Vậy là cháu hồ đồ rồi! Thứ nhất, Mạt Lâm có thực lực như vậy, chỗ này căn bản không là gì với họ. Thứ hai, lẽ nào cháu không muốn thử xem ông chủ của Mạt Lâm có thật sự thích cháu không à”

Phương Thiên Thành giải thích: “Ba hợp đồng này mà ký thì nửa đời còn lại của bố mẹ cháu sẽ không cần lo lắng không có tiền tiêu nữa. Hơn nữa, chúng ta cũng không bắt buộc phải ký được mà. Cháu chỉ cần hỏi ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm có muốn gặp mặt nói chuyện không. Nếu như bàn chuyện thành công thì chúng tôi ông chủ tập đoàn Mạt Lâm đã để ý đến cháu rồi. Nếu như bàn không thành thì chúng ta cũng không mất gì cả”.

“Thủy Y! Đồng ý với đề nghị của bác con đi”, Trương Quốc Hồng lập tức lên tiếng nói. Bà ta quan tâm là thái độ của ông chủ Mạt Lâm với Phương Thủy

Y thôi.

Kể cả không có chỗ hợp đồng này, không có nhà họ Phương, nhưng chỉ cần Phương Thủy Y có thể gả cho ông chủ của Mạt Lâm cũng đủ rồi. Đây cũng là lý do mà mấy ngày nay Trương Quốc Hồng như lên một tầm mới. Có cây đại thụ như vậy thì ai còn thèm để ý đến nhà họ Phương nhỏ bé nữa.

“Ha ha! Thủy Y! Cháu cứ nghĩ kỹ đi, kể cả là vì ngôi nhà nhỏ của cháu. Chúng ta chỉ thương lượng với họ chút thôi chứ không có gì quá đáng cả”, Phương Thiên Thành cười nhẹ một cái rồi đặt hợp đồng lên bàn.

“Bác đi trước đây, bác đợi tin từ cháu”.

“Thiên Thành, anh cứ yên tâm, Thủy Y sẽ đồng ý”, Trương Quốc Hồng trực tiếp lên tiếng giúp con gái, còn Phương Thiên Thành khóe miệng lộ ra ý cười chứ cũng không để ý đến việc Trương Quốc Hồng gọi trực tiếp tên của ông ta ra.

Chỉ cần có được lợi nhuận thì đừng nói là gọi thẳng tên, kể cả bảo nhà họ Phương gọi là ông là bà thì nhà họ Phương cũng không có ý kiến gì.

“Mẹ..”, Phương Thủy Y bất mãn nhìn Trương Quốc Hồng.

Chương 238: C238: Mọi người ngồi cả đi không cần giữ lễ quá đâu

“Con gái ngọc, con lo cái gì chứ. Mẹ gọi điện hỏi giúp con là được. Nếu ông chủ tập đoàn Mạt Lâm đồng ý thì tuần này dứt khoát với Trương Trần luôn đấy”, Trương Quốc Hồng mừng thầm trong lòng, sau đó cầm điện thoại gọi đến số văn phòng tập đoàn Mạt Lâm.

Trong văn phòng tập đoàn Mạt Lâm, đám người Trương Trần, Triệu Chí Hào và Cao Hưng Tùng đều ở đây. Họ đang thảo luận đối sách chống lại nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn và Vu Ấu Hoa. Còn chỗ Bạch Thu Nghiệp thì bọn họ không quá để ý.

Lúc này, chuông điện thoại gấp vang lên, Triệu Chí Hào quét nhìn số bên trên, cười nói: “Cậu Trương! Vợ cậu lại gọi điện rồi..”.

Nói xong, Triệu Chí Hào nhận điện thoại. Ông ta rất tận tình với việc của nhà họ Phương, thứ nhất là vì Trương Trần dặn dò, thứ hai vì ông ta cảm thấy rất thú vị.

“Alo! Tôi là Triệu Chí Hào, Tổng giám đốc của tập đoàn Mạt Lâm”.

“Chuyện này... Tôi không quyết định được, tôi phải xin ý kiến bên trên đã”, Triệu Chí Hào che loa điện thoại đi, nhỏ giọng hỏi: “Trương Quốc Hồng gọi điện nói, con gái bà ta có mấy dự án muốn gặp mặt cậu để nói chuyện, hi vọng cậu đồng ý”.

“Đồng ý với bà ta đi, lần này chắc đã đến lúc thú vị rồi đây”, Trương Trần cười nói.

Triệu Chí Hào gật đầu rồi trả lời lại, tiếp tục nói đến việc phát triển trong tương lai, còn Cao Hưng Tùng cũng điều tra ra một số chứng cứ vi phạm pháp luật và kỷ cương rồi đặt trước mặt Trương Trần.

Sau khi Trương Quốc Hồng nhận được thông tin chính xác thì lập tức dẫn Phương Thủy Y đến nhà họ Phương. Lần này bà ta đến vô cùng ngạo nghễ.

Trong phòng không có ai khác, chỉ có cả nhà Phương Thiên Quang. Bọn họ rất ăn ý đón tiếp Trương Quốc Hồng khiến bà ta cảm thấy đặc ý hơn.

“Thủy Y nhà tôi vất vả lắm mới thuyết phục được ông chủ Cổ, thậm chí ông ấy từ nước ngoài mà bay về đây”, Trương Quốc Hồng héch căm lên nói.

Trong lòng nhà họ Phương thấy chấn động, bọn họ không biết là Trương Quốc Hồng tự bịa ra, còn bà cụ Phương thì lại dày đặc những suy nghĩ, như này thì vô cùng có lợi cho bà ta, chẳng phải bà ta muốn như này sao?

Bà cụ Phương cười ha hả, vội nói: “Thủy Y! Cháu gái ngoan của bà, mau lại ngồi đi, đúng là vất vả cho cháu quá”.

“Không biết cuộc gặp này bao giờ mới diễn ra, đến lúc đó cháu đừng xung đột gì với ông chủ Cổ nha..”.

Mấy ngày nay Phương Thủy Y cảm thấy không được tự nhiên khi bà cụ Phương nhiệt tình với mình. Nhưng niệm tình máu mủ tình thân nên cô vẫn nói: “Năm giờ chiều nay ạ”.

“Vậy thì tốt! Quốc Hồng, con ở lại nói chuyện với mẹ. Thiên Quang! Mời mấy người giúp Thủy Y xem lại mấy chỉ tiết trong hợp đồng, đến lúc đó ra mặt cùng với Thủy Y, do con bé toàn quyền phụ trách, mấy người trợ giúp là được”, bà cụ Phương nói.

“Chúng con biết rồi mẹ”, Phương Thiên Quang gật đầu, trong lòng cười lạnh không ngừng khi thấy Trương Quốc Hồng đang đặc ý.

Năm giờ chiều, trong phòng họp của tập đoàn Mạt Lâm đã chật kín người. Phương Thủy Y dẫn theo mấy người Phương Thiên Quang ngồi ở bên cạnh, trong lòng cô rất lo lắng. Cô không biết, nếu như ông chủ Mạt Lâm thật sự làm vì mình, đến lúc đó anh ta cầu hôn mình thì mình có nên đồng ý không?

Nếu như không đồng ý thì chắc chắn sẽ khiến người ta nói là vong ân bội nghĩa. Đến lúc đó không được họ giúp nữa thì cô rất bất lực với những thế lực ở tỉnh An Hoa.

Còn đám người Phương Thiên Quang ngồi ở phía sau liếc mắt nhìn nhau rồi lấy một văn bản khác trong túi tài liệu ra.

Cuối cùng, năm giờ mười thì cửa phòng họp được mở ra. Đi đầu là đám vệ sĩ, sau đó là Trương Trần đeo khẩu trang chậm rãi bước vào, Triệu Chí Hào thì đi sau một bước.

“Ông chủ Cổ, Tổng giám đốc Triệu...”.

“Chào ông, ông chủ Cổ, tôi là Tiểu Triệu của tập đoàn Phúc Vinh, sau này mong ông giúp đỡ nhiều hơn”.

“Ông chủ Gối Tôi là Tiểu Mã của tập đoàn Đại Khánh, rất vui được gặp ông..”.

Trương Trần và Triệu Chí Hào vừa vào thì một số ông chủ đã đổ xô đến. Những người này bên ngoài đều có chút danh tiếng, giờ đây tự hạ mình, xưng hô với Trương Trần đều dùng thêm chữ “Tiểu”.

Đám người Phương Thiên Quang thì không bình tĩnh được như thế. Bên ngoài có rất nhiều lời đồn về sự thần bí của ông chủ Mạt Lâm. Không ai biết gì về tuổi tác, sở thích, tên thật của anh ta, điều này càng tăng thêm sự huyền bí của tập đoàn Mạt Lâm.

Đám vệ sĩ ngăn mấy ông chủ kia ở bên ngoài ba bước, còn Triệu Chí Hào đi theo ngay sau lưng Trương Trần, ngăn đám xốc nổi làm càn xông vào.

“Mọi người ngồi cả đi, không cần giữ lễ quá đâu”, Trương Trần ngồi ở vị trí chính rồi thản nhiên nói.

Lúc này mọi người mới vội tìm chỗ ngồi của mình nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Trương Trần.

Còn Phương Thủy Y thì thầm quan sát người được gọi là ông chủ Cổ này. Anh ta vẫn giống như hôm đó, đeo khẩu trang và chỉ lộ ra 12 khuôn mặt, ánh mắt bình thản đó khiến người khác cảm giác rất thần bí, khiến họ không kìm nổi mà muốn đi tìm hiểu và thăm dò.

Trương Trần đến thì phòng họp cũng trở nên yên tĩnh. Khi anh chưa lên tiếng thì không ai dám phát biểu ý kiến trước, kể cả là tối qua tập đoàn Mạt Lâm mới bị điều tra và niêm phong.

Chương 239: C239: Đồ ngu ngốc

Ở trong phòng họp, Phương Thiên Quang nhìn thấy quả nhiên “ông chủ Cổ” đã xuất hiện. Ông ta lập tức lấy điện thoại ra gửi tin cho bà cụ Phương.

Bà cụ Phương ngồi trong xe ở dưới tầng của tập đoàn Mạt Lâm khi nhận được tin nhắn thì lộ ra nụ cười, sau đó mở cửa xe đi về phía tập đoàn Mạt Lâm.

“Xin lỗi bà, trên tầng đang có cuộc họp nội bộ nên không cho người ngoài vào”, ở tầng cuối cùng có một cô gái lễ phép đứng chặn bà cụ Phương lại.

“Hỗn láo”, bà cụ Phương giơ tay lên tát cô gái một cái, lớn tiếng quát: “Cô có biết tôi là ai không?”

“Sở dĩ ông chủ Cổ của Mạt Lâm hôm nay đến đây hoàn toàn là vì tôi, cô dám ngăn không cho tôi lên à?”

“Xin lỗi bà”, cô gái ôm gò má, giọng nói bình tĩnh hơn: “Bà có tiện nói ra tên của mình không, tôi có thể đi thông báo giúp, nếu không thì bất luận bà là ai mà muốn lên trên, nhất định phải hỏi bọn họ”, nói xong năm sáu bảo vệ cầm dùi cui bước lại rồi nhìn chăm chăm vào bà cụ Phương.

Sắc mặt bà cụ Phương trầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn cô gái đó. Vừa mới nói đến việc phải nói ra tên của mình thì bà ta liền đổi thành bà nội của Phương Thủy Y. Bà ta lo lắng ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm căn bản không biết đến bà ta.

“Thưa ông, bà cụ Phương đã đến”, trong phòng họp, Triệu Chí Hào nhận

được tin, nhỏ giọng nói bên tai Trương Trần.

”, Trương Trần lộ ra thần sắc đùa cợt, cười nói: “Bảo bà ta vào đi, tôi muốn xem bà già này định giở trò gì?”

Triệu Chí Hào gật đầu, nói với cấp dưới, sau đó đứng lên, nói: “Các vị, còn một người nữa muốn tham gia cuộc họp lần nữa, chúng ta đợi một chút”.

“Đây là ai, dám để ông chủ Cổ của Mạt Lâm phải đợi sao, danh tiếng gớm nhỉ”.

“Không tòi đâu, đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Ông chủ Cổ là ai chứ, cũng may là ông chủ Cổ dễ tính đấy, nếu đổi thành tôi thì sớm đã cho người này cút đi rồi. Nếu đã đến đây tham gia cuộc họp thì phải biết điều chứ”.

“.”, mọi người đều thì thầm to nhỏ bàn luận nhưng lúc mở cửa ra, mọi người đều ngậy người ra, lập tức với dáng vẻ tỉnh ngộ.

“Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là bà cụ Phương chỉ biết hám lợi. Nghe nói, ông chủ Cổ để ý đến cháu gái bà ta, bà cụ Phương còn thật sự coi mình là người nhà nữa”.

“Chẳng phải thế sao? Nhưng người ta may mắn, nếu tôi cũng có một đứa cháu gái như thế thì tôi cũng thấy kiêu ngạo”.

“Mơ đi, cháu gái của ông mới đi nhà trẻ, cứ coi như dâng cho ông chủ Cổ thì anh ta cũng không làm gì được, chắc là giúp ông trông cháu thôi?”, những đám người này bàn luận nhỏ tiếng nhưng vẫn có một hai câu lọt vào tai của Phương Thủy Y. Lúc cô nhìn thấy bà cụ Phương xuất hiện, sắc mặt cũng không được dễ coi cho lắm.

Vốn dĩ đám người Phương Thiên Quang đến, cô đã không thấy vui vẻ lắm rồi. Hơn nữa, mấy ngày trước bà cụ Phương có nói thẳng là không liên quan gì đến việc này, vậy sao giờ lại xuất hiện ở đây?

Trong lúc ai nấy đều đang có suy nghĩ riêng của mình thì Triệu Chí Hào nói đầy thâm ý: “Bà cụ Phương! Nếu đã đến rồi thì tìm một chỗ ngồi đi”.

Bà cụ Phương cũng không để ý gì mà tùy ý tìm một chỗ rồi ngồi xuống. Trước đây khi bà ta muốn bám vào nhà họ Triệu nên đã bỏ ra rất nhiều công sức. Nhưng hiện giờ đã khác rồi, tâm nhìn của bà ta cao hơn, đó là ông chủ của Mạt Lâm.

“Đồ ngu ngốc”, Triệu Chí Hào cười lạnh một tiếng nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười. Ông ta quét nhìn xung quanh rồi nói: “Bây giờ, mọi người đến đông đủ cả rồi chứ?”

“Tôi thay mặt cho tập đoàn Mạt Lâm và ông chủ Cổ, cô Phương Thủy Y, cô nói muốn bàn bạc hợp tác, giờ cô thử nói xem”.

“Tôi... Tôi có mấy dự án muốn xin ý kiến của Mạt Lâm”, Phương Thủy Y dù sao cũng còn trẻ, ở đây đều là những ông chủ thành danh đã lâu, hơn nữa sự xuất hiện thần bí của ông chủ Cổ nên khiến cô hơi căng thẳng.

“Không sao đâu, cô cứ từ từ nói”, Triệu Chí Hào tiếp lời.

Những ông chủ khác đến vì lần hợp tác này khi nghe thấy Triệu Chí Hào nói vậy thì hận nỗi không thể đập đầu chết đi. Đúng là tức chết đi được. Bọn họ đến đây rồi nịnh nọt đủ kiểu nhưng thái độ của Triệu Chí Hào với họ chẳng mặn mà chẳng nhạt nhẽo, nhưng khi đến lượt Phương Thủy Y thì lại dễ tính hơn nhiều.

Bà cụ Phương ánh mắt sáng ngời, tập đoàn Mạt Lâm càng coi trọng Phương Thủy Y thì bà ta càng được lợi nhiều.

Phương Thủy Y có chút sợ hãi, cô nhìn ông chủ Cổ sau đó ngẫm nghĩ chút rồi mới lên tiếng: “Một dự án khoáng sản, một cái liên quan đến khai phá đất và một cái liên quan đến ngành chế biến sữa bò”.

“Đây là tài liệu liên quan đến tình hình của ba ngành này, ngoài ra còn cần chút vốn đầu tư. Ba dự án này cộng lại, có tổng vốn là một trăm triệu tệ”.

“Ha ha! Thật ngại quá, ông chủ Cổ, Tổng giám đốc Triệu, ban nãy Thủy Y nói nhầm rồi, ba dự án này cộng lại chỉ e là tiền đầu tư sẽ lên đến hai trăm triệu”, lúc này, Phương Thiên Quang đứng lên cười nói.

Sắc mặt Phương Thủy Y biến đổi, nhìn Phương Thiên Quang, lo lắng nói: “Bác Hai! Một trăm triệu đã quá rồi, bác đang làm gì vậy?”

Triệu Chí Hào không để ý đến cuộc tranh cãi của hai người đó. Ông ta cầm bản kế hoạch và quy mô mà Phương Thủy Y đã in ra, sau đó xem qua chỉ tiết phát triển trong tương lai thì lập tức cười lạnh một cái.

Phương Thủy Y nói không sai. Ba dự án này chưa nói đến tốt xấu thế nào nhưng nhìn quy mô viết trên đó thì một trăm triệu là đủ rồi, thêm chỉ phí công nhân và những chỉ tiêu phát sinh thì cùng lắm là thêm năm triệu tệ nữa.

“Theo như ghi chép bên trên thì không biết chỗ hai trăm tệ này tính kiểu gì đây?”, Triệu Chí Hào bình thản hỏi. Đây là ông ta nhận được chỉ thị của Trương Trần, nếu không thì ông ta đã sớm tát cho Phương Thiên Quang một cái rồi, tưởng tiền của ông ta là gió thổi đến sao?

Chương 240: C240: Hết rồi sao

“Tổng giám đốc Triệu ông đừng sốt ruột, đúng là dự trù chỉ là một trăm triệu tệ thôi”, Phương Thủy Y vội giải thích.

“Không, là hai trăm triệu tệ”, Phương Thiên Quang tiếp tục nói: “Đây là hợp đồng của chúng tôi, nhà họ Phương chúng tôi rất thành ý nên tin rằng ông chủ Cổ sẽ không từ chối”.

“Phương Thiên Quang, bác ngồi xuống cho tôi”, Phương Thủy Y sốt sắng, tập đoàn Mạt Lâm giúp cô quá nhiều rồi. Cô vốn thấy rất áy náy với ông chủ Cổ, đâu cho phép Phương Thiên Quang đòi giá cắt cổ như vậy.

“Thủy Y! Cháu cứ ngoan ngoãn ngồi xuống nghe là được rồi. Bác Hai cũng vì cháu thôi, không nghe nói câu này sao Lễ vật càng cao thì chúng tỏ người đó càng thích mình”.

“Cái gì mà thích với không thích?”, Phương Thủy Y lúc này chột dạ, hỏi.

Những ông chủ khác nghe thế thì đều há mồm trợn mắt kinh ngạc, nhà họ Phương này sao không biết xấu hổ vậy.

Trước đó thì Trương Quốc Hồng cố ý loan tin ra, cộng với việc nhà họ Phương cố ý phô trương có chủ đích. Hiện giờ có ai mà không biết ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm có ý với Phương Thủy Y nhà họ Phương, mọi người đều biết trong lòng là được rồi. Nhưng không ai có thể ngờ, nhà họ Phương lại nhắc đến chuyện này ở đây.

Phương Thiên Quang không thay đổi sắc mặt, thật ra trong lòng như phát

điên lên rồi. Ông ta tiếp tục nói: “Ông chủ Cổ, tôi biết là anh có ý với Phương Thủy Y nhà chúng tôi, tôi tin rằng anh cũng biết chuyện trước đây của Thủy Y rồi. Nói ra thì ngại, đây đều là quyết định sai lầm của ông cụ nhà tôi, hiện giờ con bé vẫn còn nguyên vẹn và đã ly hôn với thằng chồng vô dụng của nó rồi”.

“Còn một trăm triệu tệ này chắc không nhiều với ông chủ Cổ đâu nhỉ?”

“Phương Thiên Quang, bác nói cái gì vậy?”, Phương Thủy Y chỉ cảm thấy tất cả mọi người ở đây đang nhìn mình, nói cô ấy là đào mỏ, khiến cô chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

Cô vội nhìn Triệu Chí Hào nói: “Ông chủ Triệu! Ba dự án này tôi không làm nữa, đã làm phiền các ông rồi”.

“Chút tiền ý mà”, lúc này Trương Trần cuối cùng cũng lên tiếng: “Một trăm triệu cũng chỉ là chút tiền nhỏ thôi. Các người còn muốn nữa không?”

“Hự”, lúc này gần như mọi người đều hít một hơi sâu.

Một trăm triệu mà nói là chút tiền nhỏ? Đây đúng là chỉ có ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm mới nói câu này. Ở đây cũng có nhiều ông chủ có vốn lớn nhưng nếu cộng tài sản cố định và giá trị thị trường thì trên thực tế họ chỉ có thể lấy ra năm đến sáu mươi triệu tệ tiền mặt thôi.

“Mẹ kiếp, nhà họ Phương này đúng là chó ngớp phải ruồi, số tiền đó quá đáng lắm rồi mà ông chủ Cổ vẫn không để ý”, có một ông chủ không kim được mà lên tiếng.

Một trăm triệu này, chỉ e những người có tài năng có kiếm cả đời cũng không được. Cứ coi như một vài ông chủ nhỏ nói là kiếm được nhưng Phương Thiên Quang chỉ hít mồm lên thế mà ông chủ Cổ không để tâm con số lớn đó luôn.

Phương Thiên Quang cũng giật giật mí mắt, ông ta có chút không bình tĩnh

được. Một trăm triệu là số tiền ông ta nói không lên và nói kiểu gây áp lực tâm lý cho ông chủ Cổ.

Vậy mà người ta nói là số tiền nhỏ thôi, còn muốn nữa không? Sao nghe câu nói đó nó nhẹ tựa lông hồng vậy?

“Bà, đây là chủ ý của bà sao?”, Phương Thủy Y nhìn vào bà cụ Phương từ đầu đến giờ không nói lời nào. Chuyện lần này cô nhất định phải ngăn cản đến cùng. Chuyện đã không còn liên quan đến việc ông chủ Cổ có thích cô không mà cô không muốn người khác nói cô là kẻ đào mỏ.

Bà cụ Phương nhếch mắt lên nói: “Thủy Y! Chuyện quản lý công ty thì bà không nhúng tay vào nhưng đây không phải chuyện công nữa. Ông chủ Cổ thích cháu, ba năm trước, ông cháu gả cháu cho Trương Trần đúng là thiệt thòi cho cháu nên lần này bà không thể sơ suất như vậy được. Hiện giờ là lúc ông chủ Cổ thể hiện thành ý của mình rồi”, nói xong bà ta liếc mắt ra hiệu với Phương Thiên Quang ý là ông ta tiếp tục nói đi.

Phương Thiên Quang dùng tay ấn Phương Thủy Y ngồi xuống rồi nhìn về phía ông chủ Cổ hỏi với vẻ thăm dò: “Vậy thì... Thêm ba tòa biệt thự nữa?”

“Chỉ có thể thôi sao?”, Trương Trần không nhìn lên mà nói.

“Ha ha, ha ha...”, Phương Thiên Quang kéo Phương Thiên Dương một cái. Ông ta không chịu nổi nữa rồi, nếu cứ tăng thêm nữa thì ông ta sợ mình sẽ vui đến ngất đi mất, vì thế mới bảo em Bốn của mình nói.

Mặc dù Phương Thiên Dương chưa kết hôn, tuổi cũng chưa lớn nhưng gã ta lại rất có gan làm mọi việc. Lúc này gã ta đứng dậy cười nói: “Tất nhiên là không phải, anh Hai của tôi nói chỉ là một phần thôi, sau này chúng ta đều là người một nhà, tôi cũng không giấu nữa”.

“Ngoài những gì anh trai tôi nói thì còn tặng thêm năm mươi triệu tệ tiền mặt, năm cái du thuyền, hai mươi chiếc xe Lamborghini, đá quý, vàng và quyền sở hữu của mười hợp đồng nữa”.

“Hết rồi sao?”, Trương Trần thản nhiên hỏi.

Chương 241: C241: Tôi chỉ ngưỡng mộ cô thủy y thôi

Chỉ ba từ “Xong rồi sao” mà khiến mọi người chờ đợi.

Hành vi của nhà họ Phương lúc này đúng là thét giá trên trời, đến nước này rồi mà ông chủ thần bí của tập đoàn Mạt Lâm vẫn nói vài từ hiển nhiên như vậy?

Lẽ nào Phương Thủy Y đúng là kẻ đào mỏ và có những tuyệt chiêu mà người khác không biết được?

Nhưng cho dù là đào mỏ cũng đâu đến nỗi nhiều tiền thế?

Những người có mặt ở đây đều cảm thấy ông chủ Cổ này chắc chắn là điên rồi. Nếu không thì anh ta cũng phải có được bối cảnh tốt đến nỗi bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Đôi chân Triệu Chí Hào run rẩy. Ông ta rất muốn đứng lên lớn tiếng hỏi Trương Trần, Phương Thủy Y là vợ của cậu, cậu rốt cuộc muốn làm thế nào. Cho dù cậu có ý tốt muốn giúp đỡ thì cũng không đến mức để người khác đề đầu cưới cổ thế chứ?

Phương Thiên Dương cũng ngây người tại chỗ. Rõ ràng gã ta không thể ngờ tới câu trả lời của ông chủ Cổ kia. Gã ta liếm môi, môi mấp máy như kiểu không biết nên nói gì nữa. Gã ta nói đến bước này rồi, thật sự gã ta không thể tìm được nữa.

Người kích động nhất có lẽ là bà cụ Phương. Ban đầu bà ta chỉ có suy nghĩ là đến vợ vét được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nhờ vào Phương Thủy Y để

phát triển nhà họ Phương.

“VẬY... VẬY Ý CỦA ÔNG CHỦ CỔ LÀ..”, bà cụ Phương kích động đứng lên hỏi.

“Không có gì, chính là ý đờ đờ”, Trương Trần cười, nói.

Bà cụ Phương trong lòng run rẩy, bà ta do dự một hồi lâu, trong lòng cũng thấy rối. Lúc này bà ta i_ cắn răng nói: “Nếu ông chủ Cổ thật lòng thì bà già này cũng không nhiều lời nữa. Chỉ cần ông chủ Cổ đồng ý cho nhà họ Phương chúng tôi có cổ phần J_ trong tập đoàn Mạt Lâm thì ngày mai tôi sẽ đích thân tổ chức lễ cưới cho hai người”.

“Tôi thấy là bà vẫn chưa tỉnh ngủ phải không?”, Triệu Chí Hào không kìm được nên buộc phải lên tiếng. Tập đoàn Mạt Lâm hiện giờ đều do ông ta chịu trách nhiệm, ông ta cũng có chút cổ phần trong đó nên ông ta hiểu rõ nhất chuyện này.

Mặc dù tập đoàn Mạt Lâm hiện giờ vẫn chưa hoạt động nhiều nhưng lượng lớn thành phẩm đều chế tạo ra. Chỉ tính riêng đơn hàng bên ngoài và mức độ dự trữ kinh doanh đã là con số bùng nổ rồi. Chỉ cần nhà máy thuốc của họ được dỡ niêm phong thì tiền sẽ ào ào đổ về thôi.

Thành quả này ai cũng thấy rồi, những điều kiện trước đó ông ta kìm chế không nói gì nhiều nhưng nhà họ Phương muốn đến nắm thành quả này thì đúng là quá đáng.

Những ông chủ khác nhân cơ hội đến tham dự buổi họp lúc này đều run rẩy. Không nói Hoài Bắc, ngay cả tỉnh Giang Lăng hiện giờ thì tập đoàn Mạt Lâm có thể nói là phát triển mạnh mẽ. Chỉ cần ông chủ Cổ gật đầu thì không còn nghĩ ngờ gì nữa, nhà họ Phương sẽ trong thời gian ngắn mà đứng được đỉnh cao trong hình kim tự tháp của Hoài Bắc.

Nhà họ Phương kiếm chút tiền thì họ đến xem, đến nói và đồn đoán linh tinh thì được. Nhưng nếu nhà họ Phương muốn đứng lên đầu họ thì trong lòng họ không đồng ý, đặc biệt là cách làm bán đứng cháu gái của mình

như này.

Bà cụ Phương hừ lạnh một tiếng, nhìn Triệu Chí Hào cười nói: “Tổng giám đốc Triệu, theo như tôi biết thì ông chỉ là quản lý tạm thời của tập đoàn Mạt Lâm thôi, chứ người ra quyết sách thật sự không phải ông?”

Triệu Chí Hào giờ đây thật sự phẫn nộ nhưng không biết trút giận đi đâu, đành phải cắn răng nhẫn nhịn.

Như những gì bà cụ Phương nói, nếu như Trương Trần thật sự đồng ý thì ông ta thật sự không có cách nào khác, đành phải để nhà họ Phương góp cổ phần.

Tất cả mọi người đều đang nhìn Trương Trần, đợi anh lên tiếng, còn những người căng thẳng nhất chính là đám người nhà họ Phương. Vào được tập đoàn Mạt Lâm nghĩa là gì, như vậy thì những điều kiện trước đó đều không tính. Bà cụ Phương đúng là bà lão xảo quyệt, to gan thật.

Cuối cùng, khóe miệng Trương Trần lộ ra ý cười, anh ngẩng đầu lên nói: “Bà cụ Phương! Tôi có hai câu hỏi muốn hỏi bà”.

“Mời ông chủ Cổ cứ nói”, bà cụ Phương khách khí nói.

“Được”, Trương Trần gật đầu nói: “Bà như này có được coi là bán đứng cháu gái mình không?”

“Ông chủ Cổ chê cười rồi! Tôi chỉ thay Thủy Y đòi hỏi chút lễ thôi mà, dù sao thì người con gái cần nhất là cảm giác an toàn. Cậu cũng biết là con bé từng chịu bao nhiêu thiệt thòi, nếu như đồng ý cho nhà họ Phương chúng tôi vào tập đoàn Mạt Lâm thì tất cả mọi chuyện vẫn do Thủy Y xử lý. Hơn nữa, đến lúc đó Thủy Y cũng là người của cậu rồi, nói gì thì nói, mọi thứ vẫn là cậu mà”.

Trương Trần cười lạnh trong lòng, không ngờ bà cụ Phương nói còn hay hơn cả hát. Nhưng anh vẫn không biểu cảm, nói tiếp: “Được rồi, câu hỏi

bên trên tôi chỉ là tò mò thôi, quan trọng vẫn là câu này”.

“Tôi chỉ ngưỡng mộ cô Thủy Y thôi, nếu không thì đã không đầu tư cho cô ấy. Nhưng tôi đâu có nói là muốn lấy cô Phương Thủy Y, có phải là giờ tôi vẫn chưa lên tiếng thì các người vẫn sẽ tăng thêm điều kiện? Thêm đến lúc nào tập đoàn Mạt Lâm vào tay các người thì thôi?”

“Gì cơ?”, bà cụ Phương kinh ngạc, bà ta lúc này nói năng đã không còn có đầu cuối nữa: “Không... Không thể nào, nếu như cậu không thích con bé, vậy... Vậy tại sao lại...”

Chương 242: C242: Ai trong các người ký hợp đồng vậy

Những người khác trong phòng họp nghe vậy thì cũng ngậy người ra, lúc này mới phản ứng lại. Liên quan đến việc ông chủ Cổ thích Phương Thủy Y dường như đều toàn là thông tin nhà họ Phương đưa ra, chứ ông chủ của Mạt Lâm đâu có nói gì và cũng chưa từng thừa nhận.

Nói cách khác, cho dù có thích thì người ta cũng không nói là sẽ lấy Phương Thủy Y mà. Dựa vào địa vị của người ta thì muốn chơi bời với ai mà chẳng được.

“Ha ha ha”, những người ở bên dưới đều không nhịn được cười. Lần này họ muốn xem nhà họ Phương sẽ đỡ kiểu gì.

Bà cụ Phương không hổ danh là cáo già, bà ta lắc đầu rồi lẩm bẩm, chắc chắn là yêu cầu này của nhà bà ta quá đáng quá rồi. Chứ còn nếu nói ông chủ Cổ chỉ thích Phương Thủy Y một cách đơn thuần thì bà ta là người đầu tiên không tin.

Mặc dù Phương Thủy Y có chút tài hoa thôi nhưng có những ưu nhược điểm thế nào bà ta vẫn rõ hơn ai hết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt bà cụ Phương trở nên hài hòa hơn rất nhiều, sau đó lên tiếng nói: “Ông chủ Cổ! Đừng chê cười, tôi chỉ thăm dò chút thái độ của cậu với Thủy Y nhà tôi thôi. Đều là người một nhà đừng nói lời khách khí như vậy chứ. Chúng tôi chỉ cần lễ vật một trăm triệu là được rồi”.

Rõ ràng, bà cụ Phương đây là néo mó có hơn không. Trước tiên có được lợi đã, sau khi kết thành thông gia, ông chủ Cổ là cháu rể của mình rồi, chẳng lẽ còn lo nhà họ Phương không có cửa sao?

“Ha ha”, Trương Trần lắc đầu cười với điệu chế giễu, nói: “Với thân phận của tôi, đừng nói là tương mạo mà ngay đến cái gọi là môn đăng hộ đối thì chắc bà cụ Phương càng hiểu được điểm này”.

“Nói cách khác, kể cả tôi muốn cưới Phương Thủy Y mà tôi đưa ra lễ vật là một trăm triệu, vậy nhà họ Phương lấy gì làm của hồi môn?”

“Tôi chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ cô Phương Thủy Y thôi nhưng không ngờ dã tâm của nhà họ Phương lại lớn đến vậy. Chuyện chung thân đại sự của tôi mà tôi còn chưa kết luận, thế mà các người đã giúp tôi sắp xếp trước rồi. Tôi muốn hỏi là, nhà họ Phương các người có xứng không?”

“Phụ”, bà cụ Phương ngồi sụp xuống ghế sofa ở phía sau. Bà ta chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, còn ánh mắt của mọi người xung quanh như đâm xuyên vào tim bà ta. Và những lời lẽ của ông chủ Cổ giống như tiếng sét đánh khiến bà ta như rơi xuống vực sâu.

Người của nhà họ Phương đều ngây người ra, còn Phương Thủy Y thì cảm thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Chỉ sợ những lời nói ở đầu cuộc họp của nhà họ Phương sẽ truyền đi khắp Hoài Bắc mất.

Đến lúc đó truyện cười về việc nhà họ Phương tưởng bỏ và kiêu cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sẽ trở thành đề tài bàn tán của cả Hoài Bắc thôi.

Triệu Chí Hào thở dài một hơi, vẫn may là Trương Trần còn tỉnh táo.

“Ếch ngồi đáy giếng thì mãi mãi là ếch ngồi đáy giếng thôi, thứ mà nó nhìn thấy mãi mãi là thứ to bằng cái bàn tay. Kể cả tôi có cho các người nhiều cơ hội hơn nữa thì các người cũng không biết trân trọng đâu”, Trương Trần cười chế giễu lắc đầu, nói: “Bắt đầu từ bây giờ, tất cả hợp đồng của nhà họ Phương đều hủy bỏ hết, vốn của chúng tôi cũng sẽ thu hồi hết lại”.

“Đừng... Đừng mà”, Phương Thiên Quang lập tức lớn tiếng hét lên, còn đám người Phương Thiên Thành cũng không ngồi yên được.

Rút vốn thì chẳng khác nào chặn đường sống của nhà họ Phương. Hiện giờ mấy dự án trong hợp. đồng vẫn đang được đi vào hoạt động, một khi vốn không đủ thì sẽ thất bại, nhà họ Phương căn bản không thể gánh nổi tổn thất này. Nếu làm không tốt khéo còn phải gánh khoản nợ hàng trăm triệu cũng nên.

Lúc này bà cụ Phương cũng phản ứng lại, bà ta run rẩy nói: “Ông chủ Cổ! Đừng như vậy mà, ban nãy tôi nói đùa thôi cậu đừng coi là thật nha. Chúng ta cứ tiếp tục hợp đồng cũng được, nếu cậu thích thì để Thủy Y làm tiểu tam của cậu cũng được”.

Trong xã hội này, đứng trước sự sinh tồn của nhà họ Phương, bà cụ Phương một lần nữa không do dự gì mà bán Phương Thủy Y một lần nữa.

Còn Phương Thủy Y lúc này đứng không vững, hai mắt đầy vẻ thất vọng nhìn bà cụ Phương. Ngay từ đầu cô đã biết tại sao bà cụ Phương lại chuyển hết cổ phần cho bố con cô nhưng vì nể tình huyết thống nên cô đồng ý nhưng cuối cùng lại thành ra kết quả như này.

Nhưng bà cụ Phương không quan tâm nhiều như vậy, bà ta cũng không thể ngờ lại biến thành gậy ông đập lưng ông. Chỉ cần dựa vào những việc mà tập đoàn Mạt Lâm làm cho Phương Thủy Y và giúp đỡ cô nhiều như vậy thì có ai mà không nhìn ra ông chủ Cổ có ý với Phương Thủy Y. Nếu không thì ở Hoài Bắc bao nhiêu công ty sao ông chủ Cổ không đầu tư mà cứ chuyển sang đầu tư cho cô.

“Ha ha! Ông chủ Cổ sáng suốt quá, chuyện tình cảm quan trọng nhất là hai bên phải tình nguyện chứ đâu phải tiền bạc có thể đo được, càng không thể dùng làm thứ giao dịch”, một ông chủ béo cười một tiếng rồi lên tiếng nói.

“Đúng vậy”, có một người nữa cũng phụ họa vào: “Với tài năng của ông chủ Cổ, kể cả là con cháu xuất thân ở những gia tộc của thủ đô cũng không dám coi thường ý chứ. Nếu ông chủ Cổ thích thì tôi có quen với mấy cô gái được lắm, có thể giới thiệu cho ông chủ Cổ”.

Triệu Chí Hào thấy thế thì thầm thấy vui mừng, sau đó cười lạnh nói: “Bà cụ Phương, có cần tôi gọi người đến tiễn bà về không?”

Bà cụ Phương ôm ngực, chỉ cảm thấy ngọt ngào, không nói nên lời. Nếu không phải Phương Thiên Dương nhanh tay nhanh mắt lên trước đỡ lấy thì khéo bà cụ Phương đã ngã quy trên đất rồi.

Phương Thiên Quang ngậy người ra, ông ta như con chuột giã chết năm chặt lấy cây cỏ cứu mạng cuối cùng, quát lớn: “Triệu Chí Hào! Kể cả các ông dùng hợp đồng thì cũng phải bỏ ra tiền vi phạm hợp đồng chứ” . .

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Đúng vậy”, Phương Thiên Thành lập tức phụ họa vào.

“Ai trong các người ký hợp đồng vậy?”, Triệu Chí Hào lạnh lùng nói.

Lúc này, Phương Thủy Y như bị người ta rút xương cột sống vậy, cô dùng toàn bộ sức lực nói: “Điều khoản cuối cùng trong hợp đồng là tập đoàn Mạt Lâm có tất cả các quyền, nói cách khác là có thể đơn phương kết thúc hợp đồng”.

Chương 243: C243: Mà dựa vào đâu mà đòi cứu nhà họ Phương

Câu nói của Phương Thủy Y như một chột mở làm đám người nhà họ Phương bùng nổ, như thể khác nào đang nói nhà họ Phương sẽ phải gánh chịu mọi tổn thất?

Nghĩ tới số tiền đáng sợ ấy, người nhà họ Phương chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, huyết áp nhanh chóng tăng lên. Chẳng lẽ nửa đời còn lại bọn họ sẽ phải sống trong cảnh trốn nợ hay sao?

“Phương Thủy Y, con tiện nhân, rõ ràng đây là một hợp đồng bất bình đẳng, ai cho mà cái gan để mà ký, mà kéo nhà họ Phương xuống vực thẳm rồi đấy!”, Phương Thiên Quang vỗ bàn quát tháo Phương Thủy Y.

Trên mặt Phương Thủy Y chỉ toàn là nước mắt, cô nói lạnh lùng: “Tập đoàn Mạt Lâm trợ giúp nhà họ Phương như thế mà không đòi hỏi bao nhiêu lợi nhuận, người ta yêu cầu nhiều một chút thì đã sao? Còn nữa, cổ phần và quyền quản lý nhà họ Phương là do bà cụ Phương giao cho tôi, vậy nên tôi có quyền quản lý. Tôi muốn ký thì ký, cần phải cho các người biết sao?”

“Còn nữa, nếu hôm nay các người không bày trò mất mặt ở đây thì chuyện cũng chẳng đến mức này, mọi hạng mục đều sẽ được tiến hành bình thường, bây giờ ông lấy đâu ra mặt mũi nói tôi?”

Phương Thủy Y cũng không kìm nén được nữa nên đã bùng nổ, dù cô có dễ bắt nạt đến đâu đi chăng nữa thì những người này cũng không thể qua cầu rút ván mắng chửi cô như thế được!

Lúc trước lợi dụng cô đạt được lợi ích, bây giờ chính bọn họ tự phá hỏng thì

lại quay sang căn ngược lại cô.

Mấy người Phương Thiên Quang không còn tâm trạng đâu mà trách mắng Phương Thủy Y nữa, ông ta lập tức quỳ xuống trước mặt “ông chủ Cổ” và Triệu Chí Hào.

“Ông chủ Cổ, Tổng giám đốc Triệu, van xin các anh đừng làm thế có được không? Chúng tôi sẽ không đưa ra yêu cầu gì nữa, coi như chúng tôi chưa từng tới đây, Thủy Y vẫn sẽ tiếp tục hợp tác với các anh!”

Phương Thiên Quang sợ thật rồi, ông ta không muốn sống chung với một đồng nợ, mặc dù hiện tại ông ta làm ăn cũng bình thường thôi, nhưng không đến nỗi phải ngủ ngoài đường.

Mấy người Phương Thiên Thành cũng không giữ được sự bình tĩnh, ở đó than trời trách đất.

Những ông chủ khác tới đây để đàm phán hợp tác đều lác đầu trào phúng, nhà họ Phương rơi vào tình cảnh như thế này đều là tự tạo nghiệp cả.

Trương Trần cũng thu ánh mắt về. Nể mặt Phương Thủy Y, nếu nhà họ Phương ngoan ngoãn thì anh cũng không muốn đập chết, nhưng nhà họ Phương không hề biết tự lượng sức, loại người như vậy chẳng thể nào thay đổi được, chỉ có thể đồn vào chỗ chết.

Triệu Chí Hào xoa tay, đám vệ sĩ không để ý tới bọn họ nữa, chia ra hai người một tổ kéo người nhà họ Phương ra khỏi phòng họp, sau đó đuổi ra khỏi trụ sở tập đoàn.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhật Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

“Ông chủ Gỗ, Triệu Chí Hào, hai thằng trời đánh, chúng mày chết không yên đâu!”

“Một ngày nào đó chúng mày sẽ bị báo ứng....”

Người nhà họ Phương giãy giụa gào khóc, tru tréo mắng chửi.

Lúc này trời đã gần tối, bên ngoài xe cộ tấp nập, đám người nhà họ Phương ngồi ngoài cổng tấp. đoàn Mạt Lâm, ai cũng cảm thấy nỗi tuyệt vọng đang bao trùm.

“Thủy Y, Thủy Y, cháu nghe lời bác Hai, đi cầu xin ông chủ Cổ có được không? Nợ nhiều như vậy, nhà họ Phương chúng ta làm sao mà gánh được!”, Phương Thiên Quang khóc lóc giàn giụa, ông ta đột nhiên chộp lấy cổ tay Phương Thủy Y.

Câu nói này của Phương Thiên Quang như đánh thức mọi người. Đúng thế, cho dù ông chủ Mạt Lâm không cưới Phương Thủy Y thì vẫn có thiện cảm, chính ông chủ Mạt Lâm cũng thừa nhận rồi.

Bà cụ Phương cũng như bắt được bùa cứu mạng, bà ta cầm chặt cổ tay Phương Thủy Y và ra lệnh cho cô: “Thủy Y, cháu gái ngoan của bà, cháu mau đi van xin ông chủ Cổ đi, chỉ có cháu mới cứu được nhà họ Phương thôi. Cháu cũng không muốn nhìn thấy thành quả mà ông nội cháu gây dựng nên bị chôn vùi như thế đúng không?”

Nhắc đến ông cụ Phương, Phương Thủy Y hơi dao động, dù sao trước kia cô cũng là người được thương yêu nhất trong nhà họ Phương. Nhưng cô thật sự không quen biết ông chủ Mạt Lâm, cô phải cầu xin thế nào? Huống chỉ hiện tại cô cũng chẳng có mặt mũi nào đi gặp.

Phương Thủy Y bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Hiện tại ông chủ Cổ đã nổi giận rồi,

không cầu xin được đâu, hơn nữa chuyện này là do các người quá đáng trước”.

“Xác lão!”, Phương Thiên Quang quát to: “Phương Thủy Y, mà đừng quên, cho dù mà chết không còn tro cốt thì cũng không thay đổi được sự thật rằng mà là người nhà họ Phương, mà dám không nghe lời bà nội à?”

“Ông chủ Cổ đó có thiện cảm với mà là cái chắc, chỉ cần mà quỳ xuống van xin rồi tỏ vẻ đáng thương là được, chuyện đơn giản như vậy mà mà còn không làm, mà còn làm được chuyện gì nữa?”

“Wì sao tôi phải quỳ xuống van xin người ta, chuyện đã đến nước này rồi, tôi cũng không thay đổi được!”, giọng nói của Phương Thủy Y cũng trở nên lạnh lùng.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng tới gần rồi cười nói: “Các người là người nhà họ Phương à?”

“Ha ha, buồn cười thật đấy, không ngờ các người lại ra nông nỗi này, tôi cũng cảm thấy thương hại các người rồi”.

“Mà là cái thá gì, cút!”, Phương Thiên Quang vốn đang nổi giận, người đàn ông này tự nhiên xuất hiện xĩa xói ông ta, đương nhiên là ông ta phải nổi cáu.

“Ồ?”, người đàn ông kia cười một tiếng khinh thường, nói: “Muốn tôi cút thật hả? Vốn tôi còn định cứu nhà họ Phương, bây giờ xem ra tôi nghĩ nhiều quá rồi”.

“Mà dựa vào đâu mà đòi cứu nhà họ Phương?”

“Dựa vào việc tôi là người của tập đoàn Xương Thịnh, dựa vào việc tôi có thể bù vào lỗ hổng của nhà họ Phương, dựa vào việc tôi có thể rót nguồn tài chính mới vào nhà họ Phương các người!”, người kia cười lạnh không thôi, Phương Thiên Quang và đám người nhà họ Phương thì trợn tròn mắt.

“Vốn tôi còn có mâu thuẫn với tập đoàn Mạt Lâm, muốn giúp các người một tay, bây giờ thì thôi vậy, ủng hộ công giúp đỡ cái loại vong ơn phụ nghĩa”, người đàn ông kia lắc đầu định xoay người bỏ đi.

Chương 244: C244: Các người sẽ phải trả giá vì những gì đã làm

“Bốp!”, bà cụ vội vàng bước tới giáng cho Phương Thiên Quang một cái tát rồi nói to: “Anh à, thằng con ngỗ ngược này của tôi phát điên ấy mà, xin anh bỏ quá cho. Các anh cũng có thù với tập đoàn Mạt Lâm thì chúng ta trò chuyện có được không?”

“Thằng Hai, mày không quỳ xuống cho mẹ, dám vô lễ với anh đây à?”, bà cụ Phương quát.

Phương Thiên Quang chẳng cần nghĩ ngợi gì cả, ông ta quỳ xuống ngay, cho dù bây giờ bảo ông ta chặt một cánh tay hoặc là tặng đứa con gái đang đi học cho người khác thì ông ta cũng chịu, chỉ cần trả được món nợ của nhà họ Phương là được.

“Chặc chặc chặc”, người của tập đoàn Xương Thịnh cười trào phúng, hẳn thật sự coi thường cái nhà họ Phương rác rưởi này, nhưng cấp trên ra lệnh thì hẳn chỉ có thể làm theo thôi.

“Đứng lên đi, tối nay tài chính sẽ được gửi tới, nhưng trước lúc đó, tôi muốn xem quyết tâm của các người. Làm mẫu đi xem nào, đập phá tập đoàn Mạt Lâm cho tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm về mọi tổn thất kinh tế”

“Đứng ngậy ra đó làm gì nữa, không nghe thấy anh đây nói gì à?”, bà cụ Phương cầm lấy danh thiếp của người kia rồi nói to ra lệnh.

Thế là những cánh cửa xoay và cửa sổ sát đất của tập đoàn Mạt Lâm nhanh chóng bị đám Phương Thiên Quang đập vỡ. Trương Trần đứng trên tầng cao nhất nhìn thấy tất cả, anh nhú mày lại.

“Được rồi, chuyện làm ăn bàn đến đây rồi, bên dưới xảy ra một số chuyện”, Trương Trần trầm giọng nói.

Mặc dù những ông chủ này vẫn chưa thỏa mãn, nhưng ai nấy đều rất vui, ít nhất bọn họ đã tiến hành được bước đầu tiên là tiếp xúc với tập đoàn Mạt Lâm.

Triệu Chí Hào vội vàng tới đó nhìn, lúc này chuông điện thoại của ông ta cũng vang lên.

“Cậu Trương, có thể nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn đã hành động rồi, người trong điện thoại nói là nhà họ Phương lại có nguồn tài chính mới, bù vào mọi lỗ hổng”.

Triệu Chí Hào suy tư một lát rồi nói. Hiện tại dám chống lại tập đoàn Mạt Lâm một cách trắng trợn như thế, trong các đối thủ của bọn họ thì nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn là có khả năng nhất.

Trương Trần gật đầu nói thản nhiên: “Đám Phương Thiên Quang vừa đập vỡ kính ở bên dưới, chắc là đã nhận được tin có nguồn đầu tư, đúng là loại tiểu nhân đắc chí, ông đi xử lý đi!”

“Tôi hiểu”, Triệu Chí Hào gật đầu, dẫn những ông chủ kia và mấy chục bảo vệ xuống tầng một.

“Các người là ai, thật to gan, dám tới đây gây chuyện!”

Vừa ra tới cổng là nhóm bảo vệ đã bao vây người nhà họ Phương lại, những ông chủ vừa được lợi trên tầng nhao nhao đứng ra.

Lúc này không nịnh bợ thì còn chờ đến năm nào nữa?

“Không cần nói nhiều với bọn họ, cứ báo cảnh sát là được, lũ cận bã xã hội

này cứ phải gô cổ lại!”

Những ông chủ này thi nhau thể hiện, quát tháo người nhà họ Phương.

“Các người là cái thá gì mà dám gào thét trước mặt tập đoàn Xương Thịnh, không muốn sống yên hả?”, Phương Thiên Quang đã tức bốc hỏa từ lâu rồi, bây giờ có người đứng sau chống lưng, ông ta lập tức mắng lại những ông chủ ấy.

Nghe đến tập đoàn Xương Thịnh, sắc mặt ai nấy đều thay đổi. Nếu nhắc đến ngôi sao mới nổi thì chính là tập đoàn Mạt Lâm đang sau bọn họ, nhưng nói tới tập đoàn nổi tiếng có sức ảnh hưởng thì tập đoàn Xương Thịnh hoàn toàn xứng danh.

“Ồ, tập đoàn Xương Thịnh à?”, Triệu Chí Hào bước lên trước, nói một cách trào phúng: “Một con chó mà nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn thả ra dẫn theo một đàn chó con đến tập đoàn Mạt Lâm cắn người, đúng là trung thành thật đấy!”

Sắc mặt của người đại diện cho tập đoàn Xương Thịnh trở nên khó coi, hần hừ lạnh một tiếng, nói: “Mạt Lâm sớm muộn gì cũng sụp đổ, các người cứ gỡ được niêm phong cho các xưởng thuốc của mình đi đã rồi nói!”

“Chuyện này không cần các người phải lo, hiện tại đang ở địa bàn tư nhân của tập đoàn Mạt Lâm, các người đập hỏng đồ của bọn tôi, định để tiền lại rồi rút, hay là vào trong uống trà? Tự chọn đi!”

“Đương nhiên là phải rút ra khỏi địa bàn Mạt Lâm trước đã, bảo vệ của bọn tôi không phải để trang trí thôi đâu!”

Triệu Chí Hào vừa dứt lời, nhóm bảo vệ đồng loạt rút gậy bảo vệ ra.

“Ha ha, đợi đó, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi, các người sẽ phải trả giá vì những gì đã làm!”, người đại diện của tập đoàn Xương Thịnh lấy một tấm séc ra vút trên mặt đất, sau đó xoay người rời khỏi đó.

“Ha ha, Tổng giám đốc Triệu đúng là uy phong, cửa kính đều do tôi đập, các người làm gì được hả?”, Phương Thiên Quang cười ha ha, nhìn vẻ mặt âm trầm của Triệu Chí Hào, ông ta chỉ cảm thấy sung sướng.

“Nực cười, chỉ là một quân cờ mà cũng huênh hoang đắc ý!”, Triệu Chí Hào nghiêng răng nói.

“Có phải quân cờ hay không đều không quan trọng, cứ làm các người thấy tấm là được. Muốn đòi tiền bồi thường kính thì không có, cùng lắm tôi đi với các người một chuyến!”, Phương Thiên Quang cười khinh khỉnh. Vừa rồi ông ta còn quỳ trước mặt ông chủ Cổ, nhưng bây giờ ông ta lại đứng lên được rồi, cho dù bọn họ không có tập đoàn Mạt Lâm thì vẫn còn tập đoàn Xương Thịnh!

Nếu xét về thực lực, Mạt Lâm chưa trưởng thành, vẫn kém hơn một bậc.

Chương 245: C245: Chuyện này không cần lo

Nhìn Phương Thiên Quang vênh váo như thế, Triệu Chí Hào tức đến mức mí mắt giật giật. Ông ta nói bằng giọng âm trầm: “Người đâu, lời tên đầu sỏ tới cục cảnh sát, đừng có đánh anh Phương đây!”

“Vâng!”, năm tiếng hô vang lên đồng thanh, sau đó bọn họ lôi Phương Thiên Quang lên xe.

Bà cụ Phương sầm mặt đứng nhìn, bà ta lên tiếng: “Tổng giám đốc Triệu hết chuyện rồi chứ?”

“Đây là địa bàn của tôi, phải để tôi hỏi bà mới đúng”.

“Ha ha, bà già này có một chuyện muốn nói với anh”.

“Ồ?, Triệu Chí Hào hơi nghi hoặc, bà cụ Phương còn gì để nói nữa đây? Định mượn thể của tập đoàn Xương Thịnh để lên mặt à?”

Bà cụ Phương chậm rãi nói: “Hợp đồng là do Phương Thủy Y ký, hai bố con họ có bảy mươi phần trăm cổ phần, cũng đồng nghĩa với việc xảy ra chuyện thì bố con họ phải chịu bảy mươi phần trăm trách nhiệm, ba mươi phần trăm còn lại mới là của bọn tôi”.

“Còn nữa, từ giờ trở đi, Phương Thủy Y không còn là người nhà họ Phương nữa, tất cả quyền lợi đều phải giao lại cho tôi!”

“Bà cụ Phương, bà đúng là tàn nhẫn. Thảo nào người ta lại nói kẻ ác sống lâu, bà đúng là ví dụ điển hình cho câu nói này. Phương Thủy Y nắm giữ bảy

mười phần trăm cổ phần, bà dựa vào đâu mà đá cô ấy ra?!"

Triệu Chí Hào nghiêng răng hỏi, hồ dũ không ăn thịt con, vậy mà bà cụ Phương lại bắt chấp thủ đoạn như thế, chỉ biết lợi dụng Phương Thủy Y.

“Ha ha”, bà cụ Phương cười khẩy nói: “Tập đoàn Mạt Lâm các người biết đưa ra cái hợp đồng bất bình đẳng, chẳng lẽ nhà họ Phương chúng tôi thì không biết sao? Hơn nữa Phương Thủy Y chỉ nắm giữ ba mươi lăm phần trăm, ba mươi lăm phần trăm còn lại nằm trong tay Phương Thiên Bằng, nếu nó dám nói không, tôi sẽ đánh chết nó!”

Những người khác nghệt mặt ra. Tuy rằng nhà họ Phương không có địa vị quan trọng ở Hoài Bắc, nhưng chuyện gia đình của nhà họ Phương chẳng khác nào phim cung đình cổ trang, nhất là bà cụ Phương, không thiếu gì thủ đoạn để tính kế người nhà.

Phương Thủy Y cũng ngây ngẩn, trong đôi mắt không còn chút ánh sáng nào, đã đến mức này rồi, cô cũng nên tuyệt vọng rồi nhỉ?

“Nói xong rồi thì rút đi!”, Triệu Chí Hào trầm giọng quát.

“Vậy thì bà già này không ở lại nữa”, dáng vẻ hèn mọn lúc nãy đã biến mất hết, bà cụ Phương cười lạnh nói: “Tôi cũng muốn xem thử đối mặt với một mỹ nhân yếu đuối thế này, ông chủ Cổ sẽ lấy lại tiền thế nào, không biết là tới tòa kiện, hay là lấy thân gán nợ”

“Vậy tôi cũng nói với bà một câu”, Triệu Chí Hào. nắm chặt hai tay, ông ta kìm nén cơn giận và nói mỉa mai: “Nhà họ Phương các người luôn chỉ là một trò cười, cho dù bây giờ có tập đoàn Xương Thịnh làm chủ nhân thì cũng thế”

“Vậy thì chúng ta cùng chờ xem!”, bà cụ Phương hừ lạnh rồi đưa người nhà họ Phương rời khỏi đó.

Xảy ra chuyện như vậy, Phương Thủy Y không còn mặt mũi nào ở đây nữa,

cô cũng xoay người chạy đi.

Những ông chủ khác tới đây bàn chuyện hợp tác làm ăn thấy vậy cũng tăng bốc vài câu rồi biết điều chào ra về.

“Bảo người thay cửa kính đi”, Triệu Chí Hào ra lệnh rồi vào trong công ty với vẻ mặt khó coi.

Trong phòng làm việc riêng trên tầng cao nhất của tập đoàn Mạt Lâm, Trương Trần tháo khẩu trang ra rồi ngồi im ở đó.

Triệu Chí Hào kể vắn tắt lại chuyện đã xảy ra bên dưới.

“Hợp đồng của chúng ta có hiệu lực một phía, lúc Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng tiếp nhận cổ phần, nhà họ Phương cũng sử dụng hợp đồng có hiệu lực một phía. Điều này đồng nghĩa với việc xét về mặt pháp luật thì bà cụ Phương vẫn có quyền lợi thu hồi lại”.

“Hiện tại Phương Thủy Y phải gánh bảy mươi phần trăm số tiền từ một phía, cậu xem có cần giúp cô ấy không?”

Trương Trần nhíu mày trầm tư rồi lắc đầu nói: “Thôi, nếu cô ấy không yếu đuối dễ bắt nạt như thế thì đã chẳng phải chịu thiệt nhiều đến vậy, câu nói một lần vấp là một lần bót dại chỉ đúng với người khác thôi”.

“Cô ấy cũng cần trưởng thành rồi, phải ném trái đủ mọi đau khổ thì cô ấy mới biết lòng người hiểm ác thế nào, huyết thống mà cô ấy quan tâm chỉ là cái rằm. Là bao nhiêu tiền thì cứ đòi bấy nhiêu, nhưng đừng hỏi thúc quá gắt”.

“Được”, Triệu Chí Hào gật đầu rồi nói tiếp: “Những chuyện khác thì không sao, tôi chỉ lo bên tập đoàn Xương Thịnh, dù sao bọn họ cũng là công ty lâu đời, đằng sau còn có nhà họ Nhiễm ủng hộ”.

“Chuyện này không cần lo, sàng lọc lại một lượt những người ở xưởng thuốc

đi, chúng ta phải phòng bị trước khi đối phương hành động”, Trương Trần nói thản nhiên.

Bọn họ đang trò chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Thư ký mang cơm tối tới, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, đến tận đêm khuya Trương Trần mới về khách sạn.

Chương 246: C246: Cậu sợ tôi ăn cậu à

Trong phòng khách nhà họ Phong, Phương Thiên Quang cắn răng ngồi ở đó với bao vết thương trên người, mắng chửi tổ tông mười tám đời của tập đoàn Mạt Lâm hết một lượt.

“Thằng Hai, đừng sốt ruột, bọn họ sẽ phải trả giá đắt. Hiện tại tập đoàn Xương Thịnh nhúng tay vào rồi, chúng ta cũng có được sự ủng hộ, hắt cẳng Phương Thủy Y ra đi, vốn còn định kiếm chút lợi ích từ người nói”

Bà cụ trầm ngâm một lát rồi nói. Hôm nay đúng là một ngày bấp bênh với nhà họ Phương, nếu không có tập đoàn Xương Thịnh thì e là bọn họ sẽ phải ngủ ngoài đường mất.

“Thằng Cả, ngày mai con đi bắt bố con Phương Thủy Y giao quyền lợi ra, nếu không thì đâm đơn kiện. Còn về tập đoàn Xương Thịnh, các con phải cẩn thận cho mẹ, ít nhất phải hoàn thành hạng mục, nếu không thì nhà họ Phương chúng ta không

gượng dậy nổi đâu!”

“Bọn con hiểu rồi!”, đám Phương Thiên Thành gật đầu.

Hôm sau, tia nắng xuyên qua rèm cửa rọi vào phòng, Trương Trần lười biếng trở mình, đang định ngủ thêm một lúc thì tiếng chuông dồn dập đánh thức anh dậy.

“A lô?”

Vừa bắt máy thì giọng nói sôt ruột của Triệu Chí Hào đã vọng tới: “Cậu Trương, xướng thuốc vẫn chưa gỡ niêm phong, bọn họ nói vẫn chưa kiểm tra xong, cứ kéo dài mãi như thế, tôi hoài nghi..”.

“Không cần hoài nghi nữa, giao thẳng mọi tư liệu lên đây. Bất kể lần này là ai phụ trách thì tôi cũng không cần biết người sai sử, đã làm thì phải 4 trả giá đấy!”

Trương Trần nói: “Liên lạc với đám Cao Hưng Tùng, tạm thời gán một cái cho người kiểm tra lần này, cụ thể phải gán thế nào thì chắc hẳn bọn họ còn biết rõ hơn. Sau đó đâm đơn kiện, lấy hai triệu ra làm tài chính, để bọn họ tổn thất một ít.

“Nhưng như vậy chỉ giải quyết tạm thời thôi, không xử lý tận gốc được”, Triệu Chí Hào nói.

“Ông gấp làm gì!”, Trương Trần xoa mặt nói: “Lát nữa tôi sẽ đi tìm cách xử lý tận gốc, ông cứ lo liệu ổn thỏa chuyện của ông đi!”

Sau khi tắt máy, Trương Trần vệ sinh cá nhân rồi lái xe ra ngoài. Cũng phải nói rằng sau khi chuyển ra khỏi biệt thự của Phương Thủy Y, chất lượng cuộc sống của anh tăng lên không chỉ một cấp bậc, xe mà anh lái ít nhất là bảy trăm ngàn, anh đã nhấn mạnh là phải khiêm tốn thôi nên Triệu Chí Hào mới sắp xếp như thế.

Ở Hoa Hạ, gần như mỗi một tỉnh đều có một trại an dưỡng. Khác với các nơi tư nhân, những người trong này đều là người đã cống hiến cho đất nước, tất cả mọi thứ trong đó đều do nhà nước tài trợ.

Ở khu vực Hoài Bắc của tỉnh Giang Lăng cũng có một trại an dưỡng, nhưng người bình thường không thể tới gần được, mà lúc này đang có một chiếc Mercedes chậm rãi tới gần.

Chỉ một lát sau, chiếc Mercedes ấy dừng lại. Một người đàn ông tuấn tú bước ra. Anh ta mặc vest đen, làn da trắng nõn, bước về phía trước dưới những tia nắng ban mai.

Trương Trần quan sát mọi thứ, đây là lần đầu tiên anh tới nơi này. Anh không muốn làm phiền nhà họ Mạc nữa, dù sao anh cũng không thích mang ơn người ta, nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn thì đã lôi thể lực bên cảnh sát ra, cứ kéo dài như thế không có lợi với bọn họ.

Trương Trần hết cách, chỉ có thể nhắm vào nơi này. Với trại an dưỡng kiểu này, cho dù là một ông lão quét rác thì cũng không thể coi thường được, huống chỉ là người ở bên trong, chỉ cần bọn họ lên tiếng thì mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản.

Trương Trần bước tiếp về phía trước. Lúc tới gần cổng, hai người đàn ông ăn mặc bình thường bỗng tiến ra, nhìn Trương Trần bằng ánh mắt không mấy thân thiện.

“Nếu là nhân viên công tác ở đây thì xin hãy xuất trình thẻ nhân viên, người không phận sự miễn vào!”

“Hai anh này, tôi được bệnh viện thành phố cử tới xem kho thuốc bên này. Bởi vì thời tiết nên có một đợt thuốc không vận chuyển vào được, vậy nên giám đốc bệnh viện cử tôi tới xem hai bên có thể gộp lại được không, dù sao cũng là vì cứu người!”

Trương Trần mỉm cười rồi lấy một tấm thẻ công tác ra lắc lắc trước mặt bọn họ.

Hai người kia đang cảm thấy khó xử thì một giọng nói trong trẻo vang lên: “Để cậu ta vào đi!”

“Bác sĩ Diêm, hai người đàn ông gạt đầu rồi cho Trương Trần vào.

Diện tích bên trong rất rộng, chắc phải đến hàng ngàn mẫu, tổng thể chia làm bốn khu vực.

Trương Trần đang quan sát khu vực có thể sẽ xuất hiện các nhân vật lớn thì

lại nghe thấy bác sĩ Diêm nói nhẹ: “Chàng trai, bệnh viện thành phố cử cậu tới thật hả? Trong này toàn người quyền quý, cậu không được làm bữa đầu đấy!”

“Đương nhiên rồi”, Trương Trần lấy thẻ bác sĩ ra cho bác sĩ Diêm xem, bác sĩ Diêm giật dỗi nói: “Người ta chỉ hỏi một chút thôi mà, có nói là không tin cậu đâu. Để tôi dẫn cậu tới xem kho thuốc, sau đó đăng ký cho cậu!”

Bác sĩ Diêm vừa nói vừa cầm tay Trương Trần, làm Trương Trần giật mình rút về.

“Sao vậy, cậu sợ tôi ăn cậu à?”

Trong lúc bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, xung quanh có không ít bác sĩ chủ nhiệm đi ngang qua. Trương Trần cũng hiểu ra rồi, nơi này không có người đàn ông nào đúng chất cả, người khá lắm thì cũng hơn bốn mươi tuổi và bị hói.

Trương Trần mặt dày nói: “Chị đẹp này...”

“Ái chà, gọi chị đẹp gì chứ, gọi người ta là cô em ấy!”

“Hơ, cô, cô em này, bụng tôi hơi khó chịu, cô xem...”

“Để tôi dẫn cậu đi là được”, bác sĩ Diêm cười dịu dàng rồi đi trước dẫn đường, sau đó đứng chờ bên ngoài nhà vệ sinh.

Không phải cô ta bụng đói ăn quàng, mà bởi vì Trương Trần không còn ở nhà họ Phương nên anh không cần giả vờ nữa, khí chất tỏa ra từ tận xương cốt rất thu hút, hơn nữa Trương Trần còn có một khuôn mặt khá điển trai, còn là một bác sĩ thực thụ nữa.

Có thể nếu tách riêng từng điểm ra một thì chưa đủ để thu hút người khác, nhưng khi ba điều kiện này cộng lại, với một cô gái xung quanh toàn các ông các bác như vậy thì quả thực là đúng chuẩn chọn người yêu.

Chương 247: C247: Không được bất lịch sự như thế

Có mấy chiếc ghế đá và bàn bằng đá được đặt trong sân ở phía Tây, nơi này không có người tập thể dục buổi sáng, có lẽ đây là một sân nhỏ riêng biệt, chỉ dành cho một ai đó.

Lúc này, ở cuối sân có một ông lão đi đến, đằng sau ông ấy là một người đàn ông mặc đồ bộ đội. Người phía sau còn nhỏ giọng khuyên: “Ông đi chậm thôi, đừng vội!”

“Câm miệng!”, ông lão hừ một tiếng, dáng người gầy gò của ông ấy khiến người ta phải nghĩ ngờ rằng chỉ cần một cơn gió nhẹ là có thể thổi bay ông ấy, nhưng ánh mắt lại sắc bén đến mức không ai dám nhìn thẳng.

“Có phải cậu nghĩ tôi đã già, không nhúc nhích được nữa, chỉ có thể kéo dài hơi tàn thôi đúng không?”, ông lão thản nhiên nói, dường như để chứng minh, ông ấy nhanh chóng bước đến cạnh máy nâng tạ.

Người đàn ông đằng sau ông ấy không đành lòng, thì thào nói: “Ông Trần, ông đừng lo lắng, rồi sẽ có cách thôi. Bây giờ ông cứ chăm sóc bản thân cho thật tốt”.

Ông Trần tên là Trần Bắc Vọng. Có lẽ thế hệ trẻ bây giờ chưa từng nghe đến cái tên này nhưng vào hai mươi năm trước, ba chữ Trần Bắc Vọng này đại diện cho tinh thần của quân nhân và kỳ tích. Có ông ấy, những người đó cũng có lòng tin chiến thắng trong các trận chiến đầy gian nan.

Thậm chí các chiến lược tuyệt vời và kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ của ông ấy còn được dịch gọi là Quân Thần.

Nhưng vào lúc ông ấy bước lên đỉnh cao của cuộc đời, mọi thứ đều bị hủy hoại.

Trần Bắc Vọng tức đến nổi mặt đỏ bừng, đè lên cái máy kéo tay xuống nhưng nó không động đậy. Người đàn ông phía sau vội tiến đến nói: “Ông Trần, ông ăn cơm trước đi”.

Người đàn ông vẫy tay với đằng xa, lập tức có một y tá bưng bữa sáng đi đến rồi đặt lên trên bàn.

“Ăn cái răm ý!”, Trần Bắc Vọng lớn giọng mắng, sau đó im lặng không nói một lời nào, nhưng ánh mắt hiện lên nỗi buồn man mác.

Một người từng được gọi là huyền thoại lại rơi vào bước đường này, chẳng khác nào một tên vô tích sự, còn là một tên bệnh tật. Từ sau đó, ông ấy trở về quê, cấp trên sắp xếp cho ông ấy vào viện dưỡng lão này, dành ra một sân nhỏ riêng biệt.

“Ông Trần, ông đừng lo lắng, chúng tôi không bỏ cuộc, ông cũng không thể từ bỏ, ăn cơm rồi uống thuốc”, người đàn ông đó lặng lẽ bưng một bát cơm.

“Tiểu Vương, vô dụng thôi, tôi không ăn nữa. Tôi biết rõ tình trạng của mình nhất, năm ngoái tôi còn có thể đè máy kéo tay xuống mười phân, nhưng hôm nay lại không đè xuống được chút nào. Chậm nhất cũng là năm sau, e là ngay cả đi lại bình thường cũng không được mất”.

“Về đi, đừng lãng phí thời gian với ông già này nữa”.

“Sao có thể gọi là lãng phí thời gian chứ?”, Tiểu Vương nóng ruột, anh ta đỏ mặt nói: “Ông đã từng cống hiến bao nhiêu cho nước Long Quốc, bây giờ là lúc ông hưởng thụ thành quả. Lúc đó tôi còn nhỏ, từng nghe nói đến huyền thoại của ông, huyền thoại không thể nói hết là hết”.

“Ông còn hy vọng!”, lúc này, một giọng nói vang lên. Tiểu Vương nhìn qua

lạnh lùng nói: “Cậu là ai? Lẽ nào không biết quy định sao? Đây là khu vực cấm, không được vào”.

“Người chữa bệnh”, người đến đáp.

Người đó chính là Trương Trần đang ở bên cạnh quan sát hồi lâu. Khó khăn lắm anh mới đuổi được tên bác sĩ Diêm đó đi, trùng hợp tìm được chính chủ.

“Tiểu Vương, không được bất lịch sự như thế”, Trần Bắc Vọng quở trách một câu, sau đó nhìn Trương Trần nói: “Bác sĩ, thôi đi, mười chín năm rồi, người đến khám cho tôi không đến một trăm thì cũng đã có tám mươi người, họ đều bảo tôi nên bình thản đi hết phần đường còn lại này”.

Trương Trần nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn, cơ thể dần suy kiệt của đối phương, anh biết có lẽ ông lão này đã tuyệt vọng rồi, nếu không không thể nói ra những lời như vậy.

Trầm mặc một lúc lâu sau, anh mới nói: “Bây giờ tôi không đùa, ông thật sự còn hy vọng”.

Trần Bắc Vọng nhìn Trương Trần, mặc dù ông ấy không nói gì nhưng từ ánh mắt đó cũng đủ để anh hiểu ông ấy muốn nói gì.

Hiển nhiên, trước đó, có thể làm được gì thì người này đã làm hết rồi, ông ấy đã hiểu biết không ít, vốn dĩ không có quá nhiều lòng tin. Trương Trần vừa nhìn qua chỉ mới hai mươi tuổi, chắc cũng là sinh viên đại học Y vừa tốt nghiệp.

Ông lão đã xem anh thành một tên nhóc đến đây chỉ để thử lập công, dù sao thân phận của ông ấy không giống bình thường, không ít người có mưu đồ với ông nhưng chưa một ai thành công cả.

Lính cảnh vệ Tiểu Vương cũng ngẩng đầu nhìn Trương Trần, nhưng anh ta

không nói gì nhiều. Dù sao có một bác sĩ đến thì cũng chính là có một tia hy vọng, thử xem cũng không sao, kết quả đã như thế rồi thì còn có thể tệ hại đến mức nào nữa?

Trương Trần bất lực lắc đầu, ông lão này không phải là người bình thường. Mấy năm nay không ai có thể kiểm soát được bệnh tình của ông ấy, nghĩ thôi cũng đủ hiểu sức khỏe ông lão kỳ lạ đến mức nào, anh phải tự mình chẩn đoán mới cảm thấy chắc chắn.

Nhưng muốn vậy thì anh phải được ông lão đồng ý, chứ nếu không ngay cả cửa ải của lính cảnh vệ anh cũng không qua nổi.

Trương Trần suy tư một lúc mới chậm rãi nói: “Cái gọi là hy vọng chính là niềm tin, còn sống nghĩa là còn hy vọng. Tôi đã nói vậy rồi thì chắc chắn là đã nắm chắc được phần nào đó. Đây là chứng chỉ của tôi, anh có thể xem qua”.

Tiểu Vương bước đến cầm lấy chứng chỉ, run rẩy vội đưa cho ông lão.

Chương 248: C248: Ông đã bắt đầu bình phục rồi

“Ồ? Chúng chỉ gì mà lợi hại vậy?”, Trần Bắc Vọng cười ha ha, ông ấy vẫn còn sức cầm thứ gì đó. Khi mở chúng chỉ màu đỏ ra, ông ấy chỉ thấy một hàng chữ lớn ghi: Hiệp hội Y khoa tỉnh Giang Lăng!

Bên dưới là một hàng chữ nhỏ ghi chức vụ của Trương Trần và một tấm ảnh thẻ.

“Cậu là bác sĩ thiên tài đã gây ồn ào và áp đảo. giới y học nước Hàn - Trương Trần à?”, Trần Bắc Vọng ngạc nhiên hỏi. Hiển nhiên, ở độ tuổi này của Trương Trần mà lại có thể đạt được thành tích như vậy cũng đủ khiến ông ấy động lòng.

Trương Trần gật đầu nói: “Nếu ông Trần đã tin tưởng thì tại sao không thử xem?”

“Vậy được”, Trần Bắc Vọng suy nghĩ một lát rồi gật đầu, chúng chỉ này khiến ông ấy có thể nghiêm túc đối đãi với Trương Trần.

Nếu Trần Bắc Vọng đã đồng ý thì Trương Trần cũng không nhiều lời nữa. Anh lập tức lấy ra ba cây châm vàng rồi châm vào giữa lưng, trước ngực và ba huyệt lớn ở vùng thiên môn* của Trần Bắc Vọng, sau đó bắt đầu bắt mạch.

(*: Huyệt thiên môn là lỗ hõm trên đỉnh đầu mở rộng thành một khe lớn lan dần ra phía sau đỉnh đầu, nơi này tiếp nhận thanh khí, điện khí, năng lượng vũ trụ, điện từ trường, giao động sóng từ trường nhận được nhiều hay ít là do điểm này lớn hay nhỏ.)

“Kinh mạch bị tắc nghẽn”, Trương Trần nhíu chặt mày, tự nói thầm.

“Thế nào?”, ngược lại Trần Bắc Vọng thấy rất thoải mái, dù sao ông ấy tự biết rõ tình trạng của mình nhất. Ông ấy không ôm quá nhiều hy vọng, sở dĩ đồng ý là vì muốn cho cậu thanh niên trẻ tuổi đã có thành tích đáng kinh ngạc này một cơ hội mà thôi.

“Không sao!”, Trương Trần nhìn vào mắt Trần Bắc Vọng, nghiêm túc nói: “Có lẽ sẽ hơi đau”.

Trần Bắc Vọng cười, đau à, này có là gì với ông ấy đâu chứ. Trước khi về hưu, không biết trên người ông ấy đã từng bị đạn bắn qua người bao nhiêu lần. Lúc đó để không làm chậm trễ nhiệm vụ, ông ấy đều dùng dao lấy đạn ra.

Giây tiếp theo, Trương Trần xoay cổ tay nhanh chóng rút một cây châm vàng từ túi vải quấn quanh thắt lưng rồi châm vào cánh tay Trần Bắc Vọng.

Ngón tay Trương Trần khẽ run làm phần còn lại của châm vàng không ngừng lay động. Còn ông lão lại cảm giác có một dòng nước ấm trào dâng khiến cánh tay ông ấy nóng lên.

Sau đó là cây châm thứ hai, cây châm thứ hai vừa được châm vào, Trần Bắc Vọng còn đang tận hưởng cảm giác ấm áp ngay lập tức biến sắc.

Đợi đến lúc châm cây thứ ba vào, Trần Bắc Vọng đã cắn răng đến run rẩy, cảm giác ấm áp ban nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác đau đớn không chịu được giống như có vật gì đó đang chuyển động bên trong cơ thể ông ấy vậy.

“Ông Trần..”, lính cảnh vệ Tiểu Vương ngạc nhiên, anh ta tức giận nhìn Trương Trần nói: “Tôi mặc kệ cậu là ai, nếu cậu làm cho ông Trần xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ liều mạng với cậu”.

“Lùi ral”, Trần Bắc Vọng cắn răng quát, sau đó nhìn Trương Trần run rẩy

nói: “Cậu bạn nhỏ, cậu cứ tiếp tục đi!”

Trương Trần gật đầu, mồ hôi trên trán rơi không ngừng nhưng tay của anh vẫn càng lúc càng nhanh.

Chỉ trong ba phút ngắn ngủi, Trần Bắc Vọng đã bị Trương Trần ghim thành con nhím.

“Dùng chân khí vận hành kim châm, chết đi sống lại, chín chuyển châm vàng, tạo hóa tái sinh Trương Trần thậm đọc, Trần Bắc Vọng đã không kiểm chế được bắt đầu rên rĩ.

Cuối cùng, sau khi đâm cây châm thứ ba mươi một vào, lúc này Trương Trần bắt đầu lấy châm ra như xong việc.

“Thời gian khá lâu, chỉ một lần không thể loại bỏ tận gốc, ông thử trước xem”, Trương Trần lau mồ hôi.

“Cậu bạn nhỏ, cậu nghỉ ngơi trước đi. Tiểu Vương rót cho cậu ấy cốc nước”, Trần Bắc Vọng nói.

Lúc Tiểu Vương rót nước trở lại, hai mắt mở to không thể tin nhìn Trần Bắc Vọng, ông ấy thế mà lại có thể ấn máy kéo tay xuống phía dưới, cái đó nặng tận tám mươi kilogram!

Vì dùng sức quá nhiều nên gân xanh trên cổ Trần Bắc Vọng cũng lộ ra. Ông ấy từ từ buông lỏng ra, giơ hai tay lên quan sát.

Một lúc lâu sau, vì quá kích động nên giọng ông ấy run lên nói: “Tiểu, Tiểu Vương, cậu qua đây đi, mau ra tay với tôi xem nào”.

“Chuyện này... ông Trần, tôi, tôi không được...”

“Tôi bảo cậu ra tay thì cứ ra tay đi, nhiều lời vậy?”, Trần Bắc Vọng nóng lòng muốn thử xem mình đã hồi phục được tới đâu nên bèn nhấc chân lên

đá một cú.

Nhưng Tiểu Vương đáng thương nào dám tránh nên đã bị trúng một đòn.

Tiểu Vương kích động bò dậy, run rẩy nói: “Ông, ông Trần, ông đã bắt đầu bình phục rồi!”

“Ha ha, phải, tôi đã trở lại rồi!”, Trần Bắc Vọng cũng vô cùng kích động, ai có thể hiểu được cảm giác của ông ấy. Trong lúc sự nghiệp lên tới đỉnh cao nhất mà lại biến mất như một ngôi sao băng, ông ấy đã đợi thời khắc này mười chín năm rồi.

“Cậu nhóc, cậu là niềm tự hào của nước Long chúng ta. Mặc dù tôi mới chỉ hồi phục được một phần mười nhưng đó cũng là kỳ tích, tôi sẽ nhớ mãi chuyện này”, Trần Bắc Vọng vui mừng nói.

Thế nhưng sắc mặt Tiểu Vương bỗng trở nên tệ đi, anh ta lo lắng nói: “Ông, ông vẫn chưa hồi phục hoàn toàn sao?”

“Ha ha, dù chỉ là một phần mười thôi cũng đủ rồi. Chẳng phải cậu vẫn luôn muốn xem sự lợi hại của tôi sao? Cậu đến thử xem!”, Trần Bắc Vọng bật cười, hai tay siết chặt thành nắm đấm, sau đó vang lên một trận binh binh bốp bốp.

Lúc này nào có nhìn ra ông ấy đã hơn năm mươi tuổi, rõ ràng còn mạnh hơn cả đàn ông lục lưỡng ba mươi.

“Ông Trần, vậy đắc tội rồi!”, Tiểu Vương cúi người nói, quả thật anh ta muốn mở mang kiến thức về vị Quân Thần huyền thoại này!

Chương 249: C249: Hai người có thể đọc xem

“Lên đi!”, Trần Bắc Vọng ngoắc ngón tay.

Tiểu Vương lập tức hét lên một tiếng rồi lao ra ngoài như một tia chớp, thi triển bộ võ học của quân nhân, trông vô cùng oai phong.

Ngày nào anh ta cũng phải tập huấn, lại còn là người xuất sắc trong mấy ngàn người, đám côn đồ của Tôn Khuê Minh không thể sánh bằng được, với uy thế lúc ra tay này thì e rằng người bình thường còn chẳng chịu được một đấm của anh ta.

Trần Bắc Vọng hơi híp mắt lại, nâng cánh tay phải mà đã hai mươi năm chưa từng ra tay lên, chậm rãi nắm chặt lại, cứ thế tung ra một đấm mà không hề né tránh.

Bịch!

Chỉ trong tích tắc, cú đấm của bọn họ đập thẳng vào nhau.

“Shhh!”, ngay thời khắc đùng độ, Tiểu Vương hít sâu một hơi, một nguồn lực đánh vào người anh ta khiến anh ta lảo đảo lùi về sau, suýt thì ngã xuống đất.

Trần Bắc Vọng thì ngược lại, chỉ hơi run run cánh tay một chút.

Kết quả của cuộc đọ sức này đã rõ ràng lắm

“Đây, đây là một phần mười?”, Tiểu Vương bắt chập cơn đau trên người,

trong lòng chỉ cảm thấy tiếc hận không thôi.

Nếu Trần Bắc Vọng có thể phục hồi hoàn toàn thì anh ta khó có thể tưởng tượng ra ông lão ốm yếu này có thể bộc phát ra bao nhiêu sức mạnh.

Nghĩ tới đây, Tiểu Vương lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Trần, giọng nói không còn lạnh lùng như trước mà trở nên vô cùng cung kính.

“Cậu Trương, xin cậu hãy nghĩ cách để ông Trần phục hồi đến mức tốt nhất, ông ấy thực sự quá quan trọng với Long Quốc, chỉ cần cậu chịu giúp, dù phải đánh đổi điều gì chúng tôi cũng sẵn lòng!”

“Tiểu Vương, đừng làm khó cậu đây, như vậy đã là tốt lắm rồi, mặc dù sức khỏe hơi kém, nhưng như vậy cũng đủ rồi, dù sao đầu óc cũng quan trọng hơn”, Trần Bắc Vọng nghĩ rất thoáng, cười ha ha khuyên nhủ.

“.. Tôi nghĩ cả hai người đều hiểu lắm rồi, ngay từ đầu tôi đã nói là có thể chữa khỏi tận gốc, hôm nay chỉ là lần đầu tiên điều trị mà thôi”, Trương Trần chậm rãi nói.

“Cái gì?”, trong sự ngạc nhiên, Tiểu Vương nói ra bằng tiếng địa phương quê mình.

“Chàng trai, cậu nói thật hả?”, Trần Bắc Vọng cũng nhìn chăm chăm vào Trương Trần.

Ông ta đã được chứng kiến thực lực của Trương Trần, nếu thật sự có thể khôi phục hoàn toàn, ông ta mong còn chẳng được ấy chứ.

“Đương nhiên là thật”, Trương Trần cười gật đầu, chỉ cần anh có cách thì đương nhiên là anh sẽ giúp. Dù sao lần này không chỉ đơn giản là vì bản thân anh, là một phần tử của Long Quốc, lúc có thể góp sức thì tất nhiên anh sẽ không thờ ơ, huống chi người đứng trước mặt lại là một ông lão kiến công lập nghiệp, khiến người ta phải kính trọng

“Ba ngày một lần, tối đa năm ngày là có thể khôi phục”, Trương Trần bổ sung thêm.

“Hay hay hay”, Tiểu Bắc nói ba tiếng hay liên tục, đồng thời vỗ tay nói: “Quả nhiên nhân tài luôn tỏa sáng từ khi còn trẻ, nếu cậu ra đời sớm hơn mấy chục năm thì tốt biết bao!”

“Cảm ơn cậu”, Tiểu Vương cũng kính cẩn cúi người nói: “Nếu cần gì thì cậu cứ việc nói với tôi”.

“Chuyện đó thì không cần”, Trương Trần lắc đầu nói: “Ngoài hội trưởng của Hiệp hội khám chữa bệnh ra thì tôi còn là ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm, hiện tại chỗ tôi đang gặp một vài rắc rối”.

Trương Trần kể tóm tắt lại, Trần Bắc Vọng lập tức nói ngay: “Ông già này mang ơn cậu, chỉ cần không phải vấn đề lớn thì lời nói của tôi vẫn có tác dụng”.

“Không phải không phải”, Trương Trần lắc đầu cười ha ha rồi nói: “Tôi tới đây không phải là để bắt vạ ông, chữa bệnh mới là quan trọng nhất, những chuyện khác chỉ là phụ. Hơn nữa ân tình của ông lớn như thế, sao tôi có thể tùy tiện lãng phí được”.

Trần Bắc Vọng sửng sốt, ông ta lập tức cười ha ha, chỉ vào Trương Trần nói: “Cậu chẳng những có y thuật cao siêu, mà còn thành tính rồi nữa”.

Trương Trần luôn miệng nói không phải tới vì ân tình, nhưng sau đó lại nhắc tới ân tình, Trần Bắc Vọng không phải kẻ ngốc, sao lại không hiểu cho được?

Trương Trần cười xấu hổ, nói: “Chuyện này, không vội, tôi có một phương thuốc, không biết ông có hứng thú không?”

“Ồ?”, Trần Bắc Vọng hơi híp mắt lại. “Hề hề, nói trắng ra thì là thuốc chữa trị vết thương, nhưng hiệu quả cực kỳ tốt, nếu chuyên dùng cho những

người tập huấn của Long Quốc chúng ta thì không cần lo sẽ để lại di chứng”.

Trần Bắc Vọng hơi giật mình, ai cũng biết người như bọn họ phải huấn luyện rất nhiều, nhưng cơ địa mỗi người một khác, mức độ chịu đựng cũng khác nhau, khó tránh khỏi việc bị thương vì huấn luyện quá mức.

Mặc dù ai cũng được đưa tới bệnh viện kịp thời, nhưng dù sao thời gian cũng rất cấp bách, nếu thật sự kỳ diệu như những gì Trương Trần nói thì chẳng _ khác nào báu vật với những người như bọn họ.

Trương Trần mỉm cười, anh lấy giấy ra viết xòè xọet, sau đó đặt trước mặt Trần Bắc Vọng.

“Hai người có thể đọc xem”.

“Được”, bởi vì y thuật của Trương Trần nằm ở đó, vậy nên Trần Bắc Vọng không nghi ngờ gì cả, ông ta nói ngay: “Tôi sẽ bảo người ta gửi đi ngay lập tức, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần là thứ tôi gửi tới thì chắc chắn bọn họ sẽ báo lại trong vòng một tuần”.

“Không, một ngày, chỉ một ngày thôi! Nếu trong vòng một ngày mà các ông không dùng đến thì coi như tôi chưa nói”, Trương Trần lên tiếng, bây giờ anh phải bắt đầu lên kế hoạch rồi.

Chương 250: C250: Xưởng thuốc lại gặp chuyện rồi

Mặc dù anh chưa dùng tới món nợ ân tình của

Trần Bắc Vọng nhưng vẫn phải mượn thế ông ta.

Hiện tại anh cần một số tiền lớn, sau đó giành được quyền sản xuất, đến lúc ấy kẻ nào dám động tới xưởng của anh thì chính là chán sống!

Còn về việc đầu trên có dùng phương thuốc này không thì Trương Trần không hề lo lắng, anh luôn rất tự tin về phương thuốc của mình.

“Gấp quá”, Trần Bắc Vọng lắc đầu nói.

“Không sao, nếu không nghiên cứu ra được gì hoặc là không xác định được hiệu quả thì coi như tôi chưa nói”.

“Tuy rằng không biết vì sao cậu lại vội vàng như thế, nhưng tôi đồng ý với cậu, sau hai mươi bốn tiếng nữa sẽ báo tin cho cậu, được chưa?”, Trần Bắc Vọng trầm ngâm rồi nói.

“Vậy tôi không quấy rầy ông nghỉ ngơi nữa, đến giờ là tôi sẽ tới đây chữa trị”, Trương Trần gật đầu rồi cúi người một cách kính cẩn, thể hiện sự tôn trọng với ông lão này, sau đó đi vòng qua bác sĩ Diêm, len lén chuồn ra khỏi trung tâm điều dưỡng.

Sau khi Trương Trần đi, Trần Bắc Vọng vừa nhìn phương thuốc vừa nói: “Tiểu Vương, cậu thấy thế nào?”

Đương nhiên Tiểu Vương biết không phải ông lão đang nói đến phương thuốc, anh ta suy tư một lát rồi nói: “Rất ưu tú”.

“Còn rất tự tin nữa”, Trần Bắc Vọng cười.

Bất kể một phương thuốc hoặc dược lý gì đều phải thí nghiệm rồi mới đưa vào sử dụng được, nhất là thuốc dùng cho quân nhân, công tác kiểm định vô cùng nghiêm ngặt. Kiểu gì Trương Trần cũng biết, nhưng anh vẫn rất chắc chắn như thế, chỉ có thể chứng minh rằng anh vô cùng tự tin về phương thuốc của mình.

“Tiểu Vương, cậu tìm người gửi đi nhanh nhất có thể, nói cho bọn họ biết thời hạn. Đến lúc đó dù bọn họ trả lời thế nào thì cậu cũng cứ nói là tôi bảo người đưa tới, lập tức nghiên cứu ngay, không được chần chừ”.

“Vâng”, Tiểu Vương đứng nghiêm rồi cầm phương thuốc rời khỏi đó.

Trong biệt thự của Phương Thủy Y, kể từ khi ra khỏi phòng họp của tập đoàn Mạt Lâm, cô chưa từng ăn miếng cơm nào, trông vô cùng phờ phạc.

Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bàng cũng biết chuyện đã xảy ra trong phòng họp, cả gia đình đang ngồi trên sofa.

“Đồ phế vật, chắc chắn là tại kiếp trước tạo nghiệp quá nhiều nên hồi đó tôi mới theo ông, sao ông không chết đi?”, Trương Quốc Hồng tức tối chỉ vào mặt Phương Thiên Bàng và mắng.

Hợp đồng để bà cụ Phương có thể dùng pháp luật để thu hồi lại cổ phần và quyền lực chính là do Phương Thiên Bàng ký.

“Tôi đã nói là đừng dính dáng đến chuyện nhà họ Phương nữa mà ông không nghe, bây giờ thì hay rồi, làm hại con gái nợ mấy chục triệu, có phải ông không muốn mẹ con tôi sống nữa không?”

Trương Quốc Hồng vừa khóc vừa lau nước mắt, bởi vì quá tức nên bà ta

cầm lấy chổi đánh vào người Phương Thiên Bằng.

Lần này bọn họ trắng tay thật rồi, chỗ dựa là tập đoàn Mạt Lâm cũng không còn nữa. Nhà họ Phương bám vào tập đoàn Xương Thịnh, nhưng còn bọn họ thì sao? Bọn họ kiếm đâu ra nhiều tiền như thế?

Phương Thiên Bằng không nói gì cả, ông ta nhìn con gái mình với vẻ mặt áy náy, sau đó tát mình một cái thật mạnh. Lúc trước chính ông ta đã ký hợp đồng, bởi vì ông ta cho rằng dù bà cụ có nhấn tâm đến đâu thì vẫn là mẹ ruột của ông ta, nhưng lần này bà ta lại đưa bọn họ xuống địa ngục.

Món nợ mấy chục triệu, cho dù bọn họ bán hết tim gan phero phổi đi thì cũng không trả nổi.

“Thủy Y, Quốc Hồng, bố có lỗi với hai mẹ con, bây giờ bố sẽ tới nhà họ Phương, cho dù hôm nay đập đầu chết ở nhà họ Phương thì bố cũng phải lấy lại được lẽ phải”, Phương Thiên Bằng đứng lên đi ra ngoài.

“Ông chết ở bên ngoài luôn đi, nhà họ Phương các ông không có một thứ tốt đẹp nào cả, toàn là súc vật, nhất là mẹ ông!”, Trương Quốc Hồng mắng to, hiếm khi Phương Thiên Bằng không phản bác như lúc này.

“Thủy Y, con gái ngoan của mẹ, con nói xem chúng ta phải làm gì đây, mẹ không đành lòng nhìn con vào tù”, Trương Quốc Hồng và Phương Thủy Y ôm nhau khóc.

“Thủy Y, hay là con đi cầu xin ông chủ Mạt Lâm đi, có phải con chọc giận ông ta đâu, vì sao lại trút giận lên người con thế này!”, Trương Quốc Hồng nói.

“Mẹ, vô dụng thôi, bù nhìn còn biết tức, mẹ không biết người nhà họ Phương quá đáng thế nào. trong phòng họp đâu. Bọn họ đòi đóng cổ phần vào. tập đoàn Mạt Lâm, đến lúc bám vào tập đoàn Xương Thịnh thì lại đập phá công ty của người ta, cho dù ông chủ Cổ có rộng lượng đến mấy thì cũng không thể nhẫn nhịn hành vi ngồi lên đầu mình như thế”.

“Sao mẹ con chúng ta lại khổ như thế cơ chứ! Vốn tưởng rằng lần này con đi đàm phán xong, về ký đơn ly hôn với tên phế vật Trương Trần là sẽ được sống tốt”, Trương Quốc Hồng chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

“Ông chủ Cổ ấy nhất định có thiện cảm với con, mẹ đi cầu xin ông ta là sẽ được thôi. Chúng ta đã cùng đường rồi, mặt mũi có là gì nữa!”, Trương Quốc Hồng nói trong sự bất lực, sau đó bà ta bắt chấp sự ngăn cản của Phương Thủy Y, lái xe đi tới Mạt Lâm.

Lúc này trong tập đoàn Mạt Lâm còn chẳng có một Giám đốc nào, huống chỉ là Triệu Chí Hào, chỉ có một vài nhân viên, những người khác đã tới xưởng sản xuất thuốc của Mạt Lâm rồi.

Lúc này đằng trước xưởng thuốc đã chật ních người, có người tới góp vui, có người tới gây chuyện, có người khóc lóc, đứng lẫn lộn với nhau.

Vô số phóng viên vây quanh như chó hoang người thấy mùi thịt, giờ máy quay lên thật cao.

“A lô, cậu Trương, tại tôi làm không tốt, xưởng thuốc lại gặp chuyện rồi”, Triệu Chí Hào lấy điện thoại ra rồi nói bằng giọng áy náy, cho dù ông ta rất lăm mư nhiều kế, nhưng chuyện ngày hôm nay vẫn rất khó xử lý.

Chương 251: C251: Không ngờ mấy người này lại ghê tởm đến thế

Trương Trần nhận được điện thoại lập tức chạy đến nhà máy dược phẩm. Triệu Chí Hào vội đến đón, nói ngắn gọn tình hình ở đây.

Trương Trần nhíu chặt mày nói: “Chuyện mà ông nói với tôi chính là một người chết vì ăn đồ ở nhà ăn và một người đột tử vì làm việc quá sức sao?”

“Cậu Trương, thật xin lỗi!”, Triệu Chí Hào cúi đầu nói: “Chúng tôi vẫn chưa điều tra rõ ràng, bên phía người nhà lại không đồng ý cho khám nghiệm tử thi, bọn họ đã nhận định là hai nguyên nhân này”.

“Chuyện lớn như vậy mà, đương nhiên Vu Ấu Hoa càng có lý do để đến niêm phong nhà máy của chúng ta. Bây giờ chúng ta đã đầu tư gần như toàn bộ tài chính vào đó, mặc dù ký rất nhiều đơn hàng nhưng tới hẹn lại không thể giao hàng thì tiền bồi thường sẽ không chỉ tính bằng con số thiên văn đâu!”

Trương Trần cũng khá tức giận, anh nhìn về phía nhà máy gần đó, mọi thứ bên trong còn mới tinh như một đứa trẻ sơ sinh nhưng bây giờ đứa trẻ này lại phải đối mặt với khó khăn.

“Ông có chắc hai người đó đã chết chứ?”, Trương Trần trầm giọng hỏi.

“Chuyện này có thể chắc chắn, thi thể đặt ở đó, chỉ là tạm thời không biết nguyên nhân tử vong thôi. Chỉ cần đến gần thi thể, mấy người đó sẽ hung hăng đánh người”, Triệu Chí Hào nói.

“Không đúng, không thể có chuyện trùng hợp như vậy được”, Trương Trần lắc đầu.

Từ lúc Vu Ấu Hoa ra tay, Triệu Chí Hào sàng lọc lại công nhân viên trong nhà máy lần nữa. Mọi người đều thống nhất đến bệnh viện thành phố để khám, không thích hợp lập tức bị loại, mà họ có thể ở lại chỗ này cũng đủ để chứng minh cơ thể khỏe mạnh.

Chỉ với một bữa cơm và tăng ca một đêm mà đã có thể chết người, cái này có gì khác với uống nước lạnh cũng bị sặc chết chứ?

“Nhất định phải biết được nguyên nhân tử vong của họ”, Trương Trần nói ngay: “Tôi đi cảm đám phóng viên đó, ông tìm một người tháo vát việc đến đây cho tôi, đừng gây thêm phiền phức cho tôi!”

“Tôi hiểu rồi!”, Triệu Chí Hào gật đầu, chẳng mấy chốc ông ta đã dẫn một thanh niên chừng hai mươi tuổi đến. Cậu ta lập tức cung kính nói khi thấy Trương Trần: “Anh Trương có gì dặn dò”.

“Như thế này, lát nữa cậu trà trộn vào đó xem nguyên nhân cái chết của hai người kia, cách nhận biết cũng rất dễ. Cậu chỉ cần quan sát tình huống đại khái là được, tôi dạy cậu...”

Trương Trần nói cách phân biệt theo thứ tự, mặc dù chỉ vài câu không thể khiến một người bình thường trở thành bác sĩ chuyên môn, nhưng ít nhất có thể nhận biết nguyên nhân cái chết vẫn không thành vấn đề!

Chẳng mấy chốc, sau khi dặn dò xong, Trương Trần đeo khẩu trang lên cùng Triệu Chí Hào bước về phía trước.

“Ông chủ Cổ, giám đốc Triệu, xin hỏi hai người giải thích thế nào về vấn đề bóc lột công nhân và ăn đồ không đủ tiêu chuẩn gây chết người?”

“Xin hỏi, có phải Mạt Lâm ý thế ức hiếp người, cố ý bóc lột, chèn ép họ không?”

“Xin hỏi, tập đoàn Mạt Lâm giải quyết chuyện lần này thế nào, muốn điều tra đến cùng hay chỉ đơn giản giải quyết bằng tiền?”

Hai người vừa bước vào, đám phóng viên đã nhao nhao lên. Nếu không phải có bảo vệ ngăn lại, e là mấy cái micro đã bị dúi vào cổ họng, vào mắt Trương Trần và Triệu Chí Hào rồi.

“Tôi nói lại một lần nữa, đây là vụ khổng!”, Triệu Chí Hào hơi đau gan lớn tiếng nói.

“Không có lửa làm sao có khói, xin hỏi ông chủ Mạt Lâm, ông chủ Cổ nghĩ gì về chuyện này?”, có phóng viên tiếp tục hỏi.

Trương Trần thờ ơ nói: “Chúng tôi nhất định sẽ xử lý chuyện này, còn đây có phải vụ khổng hay không, cũng như về vấn đề của tập đoàn Mạt Lâm, tôi sẽ công bố chân tướng cho mọi người sau!”

“Tôi đã nộp đơn cho cơ quan có thẩm quyền để xin phép được khám nghiệm tử thi. Nếu là vấn đề của Mạt Lâm chúng tôi thì chúng tôi sẽ nhận hết mọi trách nhiệm!”

“Đồ khốn kiếp, tôi đánh chết tên súc sinh này. Anh tôi đã chết rồi, ông còn muốn chia năm xẻ bảy anh ấy ra à? Ông còn là người không? Hôm nay tôi phải đánh chết ông”.

Trong đó có người nhà của một người chết vừa rời tầm mắt, lập tức dẫn người nhà mình cầm ghế đi đến bên này, một bên khác cũng ra tay.

Dù sao sức chịu đựng của Trương Trần cũng đã được mài giũa đến giới hạn cao nhất, có loại mĩa mai, sỉ nhục nào mà anh chưa từng chịu đâu, đây quả thật chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Triệu Chí Hào lại không nhịn được, từ khi nào mà mấy tên chân tay lấm lem bùn đất có thể la hét quát tháo với ông ta, ông ta cũng là một trong những ông lớn của Hoài Bắc mà

Lúc này, thanh niên lúc nãy chạy đến, nói nhỏ bên tai Trương Trần: “Anh Trương, tôi đã kiểm tra theo cách của anh, không phải tự nhiên mà họ chết, đây là ngân châm anh đưa cho tôi”.

Trương Trần híp mắt, trong đó có một cây châm đã chuyển sang màu đen. Điều này chứng tỏ có một người bị trúng độc mà chết!

“Quả đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi mà. Đám này đúng là người sau tàn nhẫn hơn kẻ trước!”, ánh mắt Trương Trần trở nên cực kỳ lạnh lùng.

“Tôi hoài nghi là có thể những người này bị giết chết bởi một kẻ bị sai khiến, mục đích thứ nhất là để tập đoàn Mạt Lâm trở thành mục tiêu của dư luận, như vậy sẽ làm tập đoàn Mạt Lâm tổn thất nặng nề, thứ hai, mấy người này sẽ nhận được không ít lợi ích”, Trương Trần bình tĩnh nói.

“Đáng chết, không ngờ mấy người này lại ghê tởm đến thế”, Triệu Chí Hào siết chặt năm đấm, loại thủ đoạn này mà Bạch Thu Nghiệp cũng có thể nghĩ ra được, quả không hổ là ông trùm tàn ác của thành phố Trường Minh.

Chương 252: C252: Dẫn đi hết cho tôi

“Triệu Chí Hào, đây là Hoài Bắc, dù quyền lực của Vu Ấu Hoa có lớn đến thế nào thì cũng không thể một tay che trời. Ông dùng các mối quan hệ của mình để điều tra hai gia đình này và các thứ như thẻ ngân hàng, sau đó bảo người đến hiện trường khám nghiệm thi thể, còn tôi ở đây phụ trách câu giờ”

“Được, tôi hiểu rồi!”, Triệu Chí Hào gật đầu, không dám chậm trễ. Vì quá thu hút sự chú ý nên ông ta chỉ có thể giao việc cho cấp dưới đáng tin của mình đi làm.

“Các vị yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Tôi xin hỏi trước, hôm qua tập đoàn Mạt Lâm vẫn trong trạng thái đóng cửa, người nhà các vị đi làm vào ngày nào?”, Trương Trần quay lại hiện trường, bắt đầu câu giờ.

“Cậu có ý gì, người đã chết rồi mà còn truy cứu đi làm vào ngày nào à?”, một người đàn ông ba mươi tuổi chất vấn.

“Tôi chỉ hỏi thôi, kiểm tra ngày tháng để phạt nặng nhân viên quản lý nhà ăn. Anh cũng không mong em trai mình chết mà không rõ nguyên nhân chứ?”, Trương Trần không hoảng loạn nói.

Dưới sự câu giờ của Trương Trần, thời gian dần trôi qua, cuối cùng tiếng xe cảnh sát vang lên, một nhóm cảnh sát đến phong tỏa hiện trường, ngay cả phóng viên cũng không thể rời đi.

Triệu Chí Hào cũng thở hắt hắt chạy đến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu

Trương, mẹ nó, đám người này là một đám khốn nạn!”

“Trong hai người chết đó, một người là Hoàng Xương, một người là Vương Thông. Tạm thời chưa có phát hiện gì trên thi thể Hoàng Xương nhưng Vương Thông đúng là chết vì trúng độc. Tôi đã tìm thấy thuốc độc cực mạnh trong nhà cậu ta, anh của Vương Thông là một con nghiện. Chuyện này khá thú vị đấy!”

Thấy cảnh sát đã đến, người nhà Hoàng Xương và Vương Thông hơi hoảng sợ, họ lớn tiếng nói: “Các người đang làm gì đây? Không đi bắt người của Mặt Lâm mà đến bắt người bị hại là chúng tôi làm gì”.

“Người bị hại không phải do các người nói là xong, để thể hiện sự công chính, chúng tôi sẽ khám nghiệm tử thi tại hiện trường. Bất cứ ai dám cản trở người thi hành công vụ thì sẽ bị xử lý theo quy định của pháp luật!”, một cảnh sát mắt to mày rậm nghiêm giọng nói, sau đó bảo người giảng dây ngăn lại.

Ngay sau đó, một nhóm người mặc áo blouse chạy đến tiến hành khám nghiệm tử thi.

Quá trình khám nghiệm tử thi rất rườm rà, nhưng nếu nhìn đại khái nguyên nhân cái chết và thời gian thì vẫn có thể suy ra được. Nhưng năm sáu phút sau, họ đã nhận được kết quả.

“Đội trưởng, theo phán đoán sơ bộ thì Vương Thông đã chết vì trúng độc, thời gian tử vong là khoảng mười hai giờ tối qua, không liên quan gì đến nguyên nhân làm việc quá sức. Còn chất độc dẫn đến cái chết khá giống với chất độc được phát hiện tại nhà của Vương Trí - anh của Vương Thông, còn lại cần đợi báo cáo cụ thể mới có thể xác định”.

“Không, không phải tôi, thật sự không phải tôi!”, Vương Trí lập tức lớn tiếng hét.

Thế nhưng không ai quan tâm đến anh ta, vị cảnh sát đó lại nhìn người nhà của Hoàng Xương nói: “Tại sao trong tài khoản của các người đột nhiên có

thêm năm triệu? Với số tiền lớn như vậy có thể ngồi tù ít nhất trên hai mươi năm, còn Vương Trí lập tức bị bắt vì là kẻ tình nghi”.

“Không, không phải tôi, tha cho tôi! Có một người tự xưng là Bạch Gia đến tìm tôi. Anh ta nói chỉ cần tôi đưa chai thuốc đó cho em trai tôi uống, sau đó đến tập đoàn Mạt Lâm gây sự thì anh ta sẽ cho tôi mười triệu!”, Vương Trí hoảng sợ, đối mặt với đám cảnh sát nghiêm nghị, anh ta không cẩn thận nói hết ra.

Mọi người và đám phóng viên tới hóng chuyện đều ngây người, ai mà ngờ sự việc lại xoay chuyển thế này. Ôn ào nửa ngày trời mà cuối cùng lại là một vụ án giết người, đúng là... mất hết lý trí!

“Dẫn đi hết cho tôi!”, vị cảnh sát trưởng đó chán ghét nhìn Vương Trí. Nếu có thể, anh ta rất muốn đánh cho tên này một trận. Chỉ vì tiền mà có thể đầu độc chết em trai ruột của mình.

Còn phần Hoàng Xương, tạm thời vẫn không thể tra ra được nguyên nhân tử vong ngay nhưng có thể kết luận không phải bị trúng độc, nguyên nhân cụ thể vẫn phải từ từ điều tra.

“Chúng tôi nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích về chuyện này, mong mọi người và tập đoàn Mạt Lâm giám sát, chúng tôi đảm bảo sẽ làm minh bạch”, cảnh sát đó nói một câu, sau đó dẫn người rời đi.

Những gì xảy ra ở đây gần như được các phóng viên đăng tải lên mạng với tốc độ thần tốc. Chưa đầy hai tiếng chuyện này đã leo lên top 1 hot search, vượt cả chuyện mập mờ của một chàng trai trẻ và một cô gái gần đây.

Nhưng cái hot search này chỉ đúng đầu chưa đầy hai mươi phút thì biến mất như đá chìm xuống đáy biển.

“Vô dụng, mẹ nó, đồ vô dụng, ông làm việc thế đấy hả?”, trong câu lạc bộ ngầm ở thành phố Trường Minh, Nhiễm Minh Nhật tức giận tát Bạch Thu

Nghiệp một bạt tai.

Do tay của hắn vẫn chưa lành nên lập tức hít một hơi khí lạnh vì quá đau, sau đó bắt đầu dùng chân đạp đối phương.

Dù hắn đã ra tay gỡ hot search kia xuống nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi. Trên đời này làm gì có bức tường nào kín gió, chẳng qua tốc độ truyền đi chậm hơn một chút thôi!

Bạch Thu Nghiệp cũng không dám đánh trả, chỉ có thể chịu đựng.

“Cậu Nhiễm đừng nóng ruột! Dù mọi chuyện đã vậy nhưng như thế cũng đã đủ cho tôi can thiệp vào tiếp tục chặn họ lại một khoảng thời gian nữa. Tôi tra ra được ba ngày sau tập đoàn Mạt Lâm phải giao số hàng gần nhất nhưng bây giờ họ không đủ số lượng nên tôi đã niêm phong hắn ta ba ngày!”, Vu Ấu Hoa bình thản nói.

Chương 253: C253: Có chuyện gì tôi sẽ gọi cho ông ngay

“Không, chỉ như thế thôi thì vẫn chưa đủ, tôi muốn Mạt Lâm không thể vực dậy được, hai tên chó chết là Trương Trần và Triệu Chí Hào phải ăn cơm tù hàng chục năm, đây chính là kết cục khi đối đầu với Nhiễm Minh Nhật này!”

Nhiễm Minh Nhật nắm chặt bàn tay, giọng nói trầm thấp phát ra qua khóe môi, nổi nhục mà hắn đã phải chịu đựng đâu thể xóa bỏ dễ dàng như thế được?

“Vậy cậu chủ Nhiễm, cậu muốn làm gì?”, Vu Ấu Hoa vội vàng hỏi.

“Niêm phong xưởng sản xuất của bọn họ, khiến bọn họ không thể vận hành được, chuyện ngày hôm nay cũng phải điều tra lại”.

“Được”, Vu Ấu Hoa gật đầu.

“Bạch Thu Nghiệp, chuyện này cần ông phối hợp, nếu không xử lý ổn thỏa thì ông cũng không cần tồn tại trên thế giới này nữa!”, Nhiễm Minh Nhật nói bằng giọng lạnh lùng.

“Vâng, tôi hiểu rồi”, Bạch Thu Nghiệp hơi run rẩy, ông ta không dám chần chừ, lập tức đi xử lý.

“Vu Ấu Hoa, còn cả Chu Nhân Kiệt nữa”, Nhiễm Minh Nhật liếc mắt sang, nói: “Các ông có muốn lấy được phương thuốc của công ty Mạt Lâm không?”

Thình thịch!

Trái tim hai người kia run lên, bọn họ nhìn nhau, đồng thời nhìn thấy khát vọng trong mắt nhau, đó không chỉ là một phương thuốc, mà còn đại diện cho lợi ích khổng lồ.

Đừng nói là bọn họ, cho dù tính cả Long Quốc, cho dù là những gia tộc quyền lực ở thủ đô, ai mà chẳng muốn có được nó?

Tất cả đều là tiền của bất tận!

“Có!”, Chu Nhân Kiệt gật đầu thẳng thừng, cho dù y thuật của ông ta khá tốt thì vẫn chưa đạt tới trình độ tự điều chế ra phương thuốc, nhiều nhất là ông ta chỉ kế thừa trí tuệ của các bậc tiền bối Trung y, còn việc sáng tạo ra thì thực sự là quá khó khăn.

Vu Ấu Hoa cũng gật đầu, mặc dù thân phận của ông ta hơi miễn cảm, nhưng người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, chỉ một triệu là có thể làm anh giết em trai, vậy nên lợi ích lớn thế này đủ để mạo hiểm.

“Được lắm”, Nhiễm Minh Nhật cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Vừa hay bọn họ có hai phương thuốc, các ông mỗi người đại diện cho một cái, nhà họ Nhiễm tôi chỉ chia phần trăm, nơi này vẫn là do các ông làm chủ!”

“Nhưng, nhưng cho dù chúng ta lấy được thì cũng không hợp pháp, hơn nữa Bạch Thu Nghiệp thì sao?”, Chu Nhân Kiệt hỏi dò.

“Tôi sẽ tìm người nghĩ cách về mặt pháp luật, Bạch Thu Nghiệp thì chỉ là một con chó vô dụng, chuyện đơn giản như vậy mà còn làm hỏng, ông ta chỉ xứng gặm xương thôi!”

“Sao? Chẳng lẽ ông Chu chịu nhường lợi ích của mình cho ông ta hả?”, Nhiễm Minh Nhật cười nói.

“.. Cậu chủ Nhiễm nói rất đúng, ông ta gặm xương là được rồi!”, Chu Nhân Kiệt vội vàng nói.

“Ha ha ha, nói được lắm, lợi ích nằm đó nhà họ Nhiễm sẽ không bạc đãi hai ông, hiện tại chính là lúc để các ông góp sức. Chó không thể so với người được, tôi cũng tin tưởng thực lực của hai người!”

Trái tim Chu Nhân Kiệt và Vu Ấu Hoa đập thành thịch, Nhiễm Minh Nhật tự tin như thế thì hiển nhiên là đã có sách lược, bọn họ cũng không cảm thấy lạ, dù sao các mối quan hệ của Nhiễm Minh Nhật ở Nam Sơn rộng hơn sự tưởng tượng của bọn họ nhiều.

“Xin cậu hãy ra lệnh”, Chu Nhân Kiệt vội vàng nói tiếp.

Nhiễm Minh Nhật hài lòng gật đầu, trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn, nói một cách lạnh lùng: “Các ông hãy nói phương thuốc là của các ông, tôi đã giao một số tư liệu cho một đội ngũ luật sư hàng đầu của Long Quốc, bọn họ có thể giúp các ông. Vu Ấu Hoa, chuyện ông cần làm là đánh sập Mạt Lâm cho tôi, bất kể dùng cách gì!”

“Tôi hiểu!”, Vu Ấu Hoa gật đầu nói: “Tôi sẽ đi làm ngay!”

Sáng sớm hôm sau, xưởng thuốc của tập đoàn Mạt Lâm đang vội vàng vận hành.

Các công nhân chuyên nghiệp đi tới đi lui kiểm nghiệm thuốc thành phẩm. Triệu Chí Hào giám sát các công việc đâu ra đấy, xoa đôi mắt khô khốc của mình. Đêm qua ông ta không ngủ chút nào, vẫn luôn ở đây giám sát.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)
2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây
3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!
4. Đêm Nay Có Mưa

=====

Đến ngày hôm nay, còn bốn mươi tám tiếng nữa là tới thời hạn giao hàng, hàng của bọn họ còn thiếu khá nhiều, cho dù vận hành suốt bốn mươi tám tiếng liên tục thì cũng chỉ có thể nói là miễn cưỡng kịp giờ.

Vậy nên nơi này không thể xảy ra chuyện gì được, ông ta nhất định phải đích thân giám sát.

“Thông báo thêm thực phẩm cho mọi người, tăng gấp đôi lượng thịt, trứng cũng tăng thêm một ít”, Triệu Chí Hào sai sử.

“Vâng, nhưng Tổng giám đốc đã thức suốt đêm rồi, hay là ông đi nghỉ ngơi một lát, có chuyện gì tôi sẽ gọi cho ông ngay?”, thư ký của Triệu Chí Hào nói trong sự lo lắng.

“Vậy được rồi”, Triệu Chí Hào cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ông ta không ăn cơm mà tới phòng nghỉ một mình, nhưng còn chưa vào phòng thì những tiếng ồn ào hỗn loạn đã vọng tới.

“Tổng giám đốc, Tổng giám đốc, không hay rồi!”, lúc này, thư ký của Triệu Chí Hào vừa thở hổn hển vừa chạy tới, hoảng hốt nói: “Tổng giám đốc, bên ngoài, bên ngoài có rất nhiều cảnh sát, bọn họ bao vây xưởng của chúng ta, nói là muốn tìm ông!”

Chương 254: C254: Tiếp tục đuổi theo

“Sao lại vậy?”, Triệu Chí Hào nhíu mày, xưởng thuốc này mới được gỡ niêm phong bảy, tám ngày, bây giờ lại tới nữa hả?

“Người cầm đầu là ai?”, Triệu Chí Hào vội vàng hỏi.

“Tôi, tôi không biết!”

“Tôi đi xem sao, cậu liên lạc với cậu Trương đi!”, Triệu Chí Hào vừa nói vừa sải bước ra ngoài.

Tất cả các công nhân trong xưởng thuốc đều bị dồn vào một nơi, những người kia được trang bị súng ống đầy đủ, nét mặt nghiêm túc.

Cửa phòng làm việc đã bị dán giấy niêm phong, chúng tỏ xưởng thuốc của bọn họ lại bị niêm phong rồi!

Ở cửa phía đông của xưởng, có vô số phóng viên đứng bên ngoài.

“Chuyện gì thế này? Các người phải cho tôi một lời giải thích, nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu!”, Triệu Chí Hào sầm mặt nhìn người đàn ông trung niên cầm đầu, với cách ăn mặc này thì chắc hẳn ông ta là thủ lĩnh ở đây.

“Ông là Tổng giám đốc Triệu Chí Hào đúng không? Chúng tôi nhận được tin xưởng thuốc của các ông bị nghi ngờ dùng dược phẩm kém chất lượng để kiếm lời. Để tránh lưu thông ra thị trường và gây nên hậu quả không thể cứu vãn được, chúng tôi yêu cầu các ông ngừng kinh doanh để kiểm nghiệm lại thành phần dược phẩm!”

“Đây là giấy truyền lệnh được cấp trên phê chuẩn!”, nói xong, người đàn ông trung niên lấy một văn bản ra đưa cho Triệu Chí Hào.

Sắc mặt của Triệu Chí Hào âm trầm tột độ, đúng là trước kia ông ta từng làm không ít chuyện mờ ám, nhưng vì sự ảnh hưởng của Trương Trần nên tập đoàn Mạt Lâm này còn sạch hơn cả mông con gái!

Ông ta liếc mắt nhìn, người ký tên trong giấy truyền lệnh chính là Vu Ấu Hoa.

“Chứng cứ đâu?”, Triệu Chí Hào lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì hiện tại chưa có chứng cứ cụ thể nên chúng tôi mới thông báo cho ông với thân phận là kẻ tình nghi, nếu không thì đã chẳng khách khí như thế. Hơn nữa chuyện này khác với những vụ án hình sự bình thường khác, ông cũng có thể thuê luật sư!”

“Được, các người được lắm, nếu kết quả điều tra là Mạt Lâm bị oan, vậy thì các người phải chịu trách nhiệm về những tổn thất kinh tế, nếu không chúng ta gặp nhau trên tòa!”, dứt lời, Triệu Chí Hào không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn lên xe cảnh sát.

Ông ta biết hiện tại phản kháng cũng vô dụng, Vu Ấu Hoa đã lên tiếng thì sẽ không có chuyện những người này về tay không.

Sân bay Hoài Bắc, Nhiễm Minh Nhật và Vu Ấu Hoa đang chờ ở một nơi kín đáo, Chu Nhân Kiệt thì đứng trên lối đi đợi người. Rốt cuộc cũng có một người đàn ông đi về phía này, Chu Nhân Kiệt so sánh với ảnh chụp rồi vội vàng bước tới đón tiếp.

“Cậu chủ Nhiễm, đội ngũ luật sư của cậu tới rồi, Triệu Chí Hào cũng đã bị bắt, chẳng bao lâu nữa là sẽ tới lượt ông chủ Mạt Lâm!”, Vu Ấu Hoa nói nhỏ.

“Tốt, cầm chân hắn một lúc, đợi hắn ra là sẽ phải nhận đơn kiện, khiến Mạt

Lâm đang từ từ đi lên ấy biến mất trong dòng chảy lịch sử đi!”

Cách đó không xa, Chu Nhân Kiệt dẫn người vừa đón đi về phía này. Nhiệm Minh Nhật cười nói thân thiết: “Chào luật sư Chu!”

Người được gọi là luật sư Chu gật đầu nói thẳng: “Không ai dám khăng định chắc chắn một trăm phần trăm, cho dù cậu đã đưa ra một số thứ khá quan trọng thì tôi cũng chỉ dám chắc khoảng tám mươi phần trăm mà thôi!”

Lông mày của Nhiệm Minh Nhật hơi nhíu lại, nhưng rồi nhanh chóng giãn ra, hắn ta cười nói: “Cứ theo quy củ cũ, lần này thắng thì ông sẽ có hai phần trăm cổ phần Mạt Lâm, nếu thua thì vẫn có hai triệu!”

“Vậy chúng ta lên đường đi, tôi cũng muốn xem thử người dám tự xưng là đội ngũ luật sư số một Giang Lăng có thực lực gì!”, luật sư Chu mỉm cười nói.

Trong căn phòng trên tầng cao nhất của khách sạn, Trương Trần đang ăn sáng thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh bước ra cửa xem, ngạc nhiên nói: “Tiểu Vương?”

“Cậu Trương!”, người tới là cảnh vệ của Trần Bắc Vọng - Tiểu Vương. Sau khi chào hỏi, anh ta nói: “Phương thuốc của cậu đã được đưa đi kiểm nghiệm, người bên đó cũng đã tới đây rồi, bây giờ cậu qua đó với tôi đi!”

“Nhưng không chắc chắn lắm đâu”, Tiểu Vương do dự một lát rồi nhắc nhở.

Trương Trần gật đầu, anh không nói gì, đi theo Tiểu Vương rời khỏi khách sạn.

“Rầm!”, bọn họ mới đi chưa đến mười phút thì cửa phòng bỗng bị đá tung ra, một nhóm người được võ trang đầy đủ xông vào.

Bọn họ nhanh chóng lục soát cả căn phòng một lượt rồi lấy bộ đàm ra nói:

“Sếp, nơi này không có người, chẵn vẫn còn ẩm, trên bàn có bữa sáng chưa ăn xong, đoán chừng mới đi chưa đến mười phút!”

“Được, tôi hiểu rồi!”

Người dẫn đầu tắt bộ đàm đi rồi nói: “Tiếp tục đuổi theo!”

Trong cục cảnh sát, Triệu Chí Hào bước ra với vẻ mặt âm trầm. Ông ta chỉ bị hỏi vài vấn đề mang tính tượng trưng, sau đó bọn họ không còn lý do gì để giữ ông ta lại nữa, dù sao hiện tại cũng không có đủ chứng cứ.

Vừa ra ngoài thì Triệu Chí Hào đã cảm thấy nhức đầu. Vô số phóng viên đã chờ sẵn ở đây, thấy Triệu Chí Hào ra là bọn họ lập tức ùa tới như một đàn châu chấu, dáng vẻ điên cuồng ấy như muốn mổ bụng Triệu Chí Hào ra nghiên cứu vậy.

“Thưa ông Triệu Chí Hào, có người tung tin nói rằng các ông đã lấy cắp phương thuốc của ông Chu Nhân Kiệt nổi tiếng trong ngành y ở Hoài Bắc, xin hỏi ông có cái nhìn thế nào về chuyện này?”

“Ông Triệu, lần này các ông có lòng tin là sẽ thắng kiện không? Nghe nói vụ kiện lần này có đội ngũ luật sư hàng đầu của thủ đô, đi đầu là luật sư Chu, không biết ông thấy thế nào?”

Chương 255: C255: Hiệu quả thì sao

Đầu óc của Triệu Chí Hào nổ đoàng một cái, như bị ai đó giáng cho một cú đấm thật mạnh.

Ông ta nhìn những phóng viên này, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao. Ông ta chỉ ở trong cục cảnh sát nửa tiếng mà thôi, ai có thể nói cho ông ta biết chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lúc này, đám đông bỗng tách ra một con đường hẹp. Một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, bước về phía Triệu Chí Hào với nụ cười khinh thường trên môi.

“Chào ông Triệu!”, người đó mỉm cười nói: “Tôi là luật sư của ông Chu Nhân Kiệt, tập đoàn Mạt Lâm của các ông đã lấy trộm phương thuốc của ông Chu Nhân Kiệt để buôn bán không chính đáng, hiện tại tôi chính thức khởi tố ông với các tội danh ăn cắp và lừa gạt!”

Triệu Chí Hào còn chưa kịp nói gì thì những phóng viên kia đã hỏi dồn dập: “Ông chính là luật sư Chu tới từ thủ đô sao? Xin hỏi ông năm chắc bao nhiêu phần trăm là sẽ thắng vụ kiện này?”

“Ông Triệu, tập đoàn Mạt Lâm bị khởi tố nhiều lần, trong lòng ông có cảm nghĩ gì? Ông cứ tùy ý nói vài câu để tôi còn báo cáo công tác!”

“Mẹ kiếp, vợ vẫn, toàn là vợ vẫn!”, Triệu Chí Hào bực bội quát lên, cơn tức trong lòng như núi lửa đang phun trào, nhưng trái tim ông ta lại lạnh buốt.

Luật sư Chu có tên thật là Chu Đại Hưởng, cái tên nghe rất quê mùa, cũng

xuất thân từ gia đình nghèo, nhưng tiếng tăm của ông ta trong giới luật sư lại như một ngọn núi cao, đội ngũ luật sư của ông ta có thể lọt top năm trong cả Long Quốc.

Dùng mộng để nghĩ thì Triệu Chí Hào cũng biết đây là trò do nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn bày ra, chỉ dựa vào Chu Nhân Kiệt thì không có thực lực để mời được luật sư như thế.

“Tổng giám đốc”, lúc này thư ký của Triệu Chí Hào đẩy đám phóng viên ra để chen tới, nói bằng giọng hốt hoảng: “Không liên lạc được với anh Trương, cửa phòng khách sạn mà anh ấy ở bị đá vắng ra, hiện tại không biết đang ở đâu, chúng tôi đang cử người điều tra”.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào..”, Triệu Chí Hào tự nhủ, hai bàn tay nắm thật chặt, cố gắng để mình không luống cuống.

Một mình ông ta thì không dám chắc sẽ chống lại được Nhiễm Minh Nhật ở Nam Sơn, mọi sự tự tin của ông ta đều bắt nguồn từ Trương Trần, nhưng hiện tại Trương Trần mất tích rồi, cục cảnh sát thì gán cho ông ta một tội danh, vừa ra ngoài thì nhận được đơn khởi tố, tất cả mọi chuyện khiến ông ta rối tung lên.

“Ông Triệu, đây là đơn triệu tập và thời gian mở phiên tòa xét xử, ông không có nhiều thời gian đâu, muốn chuẩn bị thì phải tranh thủ đấy!”, luật sư Chu cười rồi đưa một bức thư cho Triệu Chí Hào.

“Luật sư Chu, xin hỏi ông chắc bao nhiêu phần trăm?”, một phóng viên túm lấy Chu Đại Hưởng và hỏi.

“Ha ha, tôi chỉ có thể nói là chính nghĩa ắt sẽ chiến thắng!”, Chu Đại Hưởng nói một câu lấy lệ, sau đó đẩy mọi người ra rồi rời khỏi đó.

Trong trung tâm điều dưỡng vẫn yên tĩnh và êm đềm như thường ngày.

Có thể là bởi vì đã phục hồi được một chút, tâm trạng không tệ nên Trần Bắc Vọng đã nuôi một con mèo nhỏ ở cạnh hàng rào gỗ, lúc này con mèo

đó đang kêu meo meo với Trương Trần.

“Cậu Trương, mời cậu đi theo lối này!”, Tiểu Vương dẫn đường tới một khu nhà nhỏ, ở đây có mấy căn phòng, đằng trước trồng cây cối hoa cỏ.

Lúc này có ba người đang ngồi trên chiếc bàn đá ở ngoài sân, một người trong số đó chính là Trần Bắc Vọng.

“Ha ha, cậu tới rồi, để tôi giới thiệu với cậu”, Trần Bắc Vọng vội vàng đứng lên, ông ta cười nói: “Ông này là Lăng Mộng Sơn, ông này là Kính Hiểu Tùng, hai lão già này đều là người của Viện Khoa Học!”

“Ông Lăng, ông Kính”, Trương Trần cười gật đầu.

Ông Lăng và ông Kính nhìn Trần Bắc Vọng, sau đó cười nói: “Giỏi lắm, quả nhiên nhân tài đời nào. cũng có, cậu lập công lớn rồi đấy!”

“Tôi không dám nhận, chỉ là điều nên làm vì Long Quốc thôi!”, Trương Trần nói thản nhiên.

“Ha ha ha, chàng trai được lắm, được, được!”, ông Lăng cười ha ha rồi nói: “Trần lão cầu, chẳng phải ông nói cậu Trương đây kiêu ngạo lắm sao? Tôi lại thấy vô cùng khiêm tốn, như, như cái gì ấy nhỉ?”

“À, như thư sinh”, ông Lăng vỗ trán nói.

“Lão Lăng, ông đừng huyền thuyên nữa, để cậu Trương ngồi xuống nói chuyện chính trước đã nào!”, ông Kính nói.

Lúc này bọn họ mới đi vào chủ đề chính. Vấn đề cũng có rất nhiều bác sĩ tự nhận mình giỏi, nghiên cứu ra phương thuốc là sẽ giao lên, nếu được đưa vào sử dụng thì bọn họ sẽ vừa có tiếng vừa có miếng, còn thu hoạch được công danh, nhưng không phải phương thuốc nào cũng được áp dụng, vậy nên chỉ có thể thí nghiệm lần lượt từng thứ một.

Phương thuốc Trương Trần đưa tới hơi muộn, nhưng vì nể mặt Trần Bắc Vọng nên bọn họ mới vội vàng nghiên cứu, bây giờ mới đích thân tới đây.

“Cậu Trương, tôi nói thật với cậu vậy, hiện tại chúng tôi chưa đạt tới trình độ đó, không thể nghiên cứu ra tác dụng phụ trong vòng hai mươi tư tiếng được!”, ông Lăng không hề kiêng dè điều gì.

Công là công, tội là tội, bọn họ không thể lách luật cho Trương Trần chỉ bởi vì Trương Trần đã chữa khỏi bệnh cho Trần Bắc Vọng. Nếu là chuyện gì nhỏ nhặt thì còn nhắm mắt làm ngơ được, nhưng chuyện này nhất quyết không thể qua loa.

Đây là thuốc dùng cho những người bảo vệ Long Quốc, là cơ sở của Long Quốc, đừng nói là Trương Trần, cho dù là cháu trai của cấp trên thì cũng phải trải qua quy trình kiểm tra gắt gao, chắc chắn không có gì sai sót thì mới được đưa vào sử dụng.

“Hiệu quả thì sao?”, Trương Trần hỏi.

Ông Lăng trầm mặc một lát rồi gật đầu. Ông ta tới đây không chỉ đơn giản là vì nể mặt Trần Bắc Vọng, mặc dù thời gian quá ngắn, nhưng hiệu quả thuốc mà Trương Trần miêu tả thì không phải là giả. Thế nhưng có trắng thì phải có đen, hiệu quả tốt như thế mà không có tác dụng phụ thì không phải bọn họ không tin, mà là không dám tin.

Đối với người bình thường, có thể một chút tác dụng phụ chẳng là gì cả, nhưng đối với người đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, nếu có tác dụng phụ không tốt gì thì rất có thể sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Chương 256: C256: Chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài thế

Đây cũng là chuyện bọn họ quan tâm, nếu có đủ thời gian thì bọn họ còn muốn phân tích từng cái một, nhưng thời gian Trương Trần cho bọn họ quá ngắn.

“Ông Lăng, ông có nhớ vừa rồi ông đã nói tôi khiêm tốn không? Thực ra tôi không khiêm tốn đâu”.

Trương Trần cười tủm tỉm nói: “Tôi chỉ đang kể lại mà thôi, cũng như việc tôi kể ra hiệu quả của phương thuốc, chắc là các ông cũng kiểm nghiệm ra năm, sáu mươi phần trăm tác dụng của nó rồi. Còn về tác dụng phụ, tôi nói không có là không có, nếu nhất định phải bóí lông tìm vết, vậy thì chỉ có thể nói là hiệu quả sẽ giảm đi sau một thời gian dài...”.

...”, ông Lăng và ông Kính đều sửng sốt, vừa rồi còn khen mà bây giờ thẳng nhóc này đã lấy chính lời nói của bọn họ ra để nói bọn họ rồi.

Thế này còn không gọi là kiêu ngạo à?

Những phương thuốc được truyền lại từ các thế hệ trước đều đã trải qua bao sự tôi luyện, đó là kết tinh của thời gian và trí tuệ, hứng chịu bao lần khảo nghiệm. Phương thuốc do một chàng trai hai mươi mấy tuổi điều chế ra có được hiệu quả này đã là ghê gớm lắm rồi.

Nói là không có một tác dụng phụ nào, coi bọn họ là đồ ngốc hay sao?

Trong lúc sinh lòng nghi ngờ, bọn họ phát ra Trương Trần vẫn không hề luống cuống, còn tươi cười nhìn về phía bọn họ.

“Xét về mặt Trung y của Long Quốc, tôi không dám tự xưng là vô địch, nhưng cũng coi như có một không hai, nếu hai ông không tin thì coi như không có phương thuốc này vậy!”

“Thằng nhóc này. ng Lãng hơi cạ lời vì Trương Trần càng nói càng quá đầ.

Nhưng nếu từ bỏ thật thì bọn họ lại cảm thấy tiếc, dù sao bọn họ cũng đã nhìn thấy hiệu quả rồi.

Trương Trần khoác lác như thế, nếu thuốc có tác dụng phụ thật, nhưng không nghiêm trọng hoặc là có thể khắc phục được, đến lúc đó bọn họ sẽ là người tổn thất lớn nhất.

“Lão Kính, ông thấy thế nào?”, ông Lãng suy tư một lát rồi hỏi.

“Chuyện này, hề hề, ông có quyền lợi lớn nhất trong Viện Khoa Học, ông nói đi!”

“Lão già này!”, ông Lãng thầm mắng một tiếng, trong lòng do dự không thôi.

Nhìn đến đây, Trần Bắc Vọng cũng không thúc giục. Ông ta nể tình Trương Trần mới ra sức tiến cử, nhưng cũng phải có mức độ.

Tuy rằng Trương Trần cứ cười tùm tùm như thế, nhưng trong lòng thì căng thẳng đến mức toát mồ hôi lạnh liên tục.

Thế là bầu không khí trong sân trở nên trầm mặc.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, bởi vì khắp sân sau đang rất yên tĩnh nên nghe khá chói tai.

Ông Lãng nhíu mày lấy điện thoại ra xem, sau đó ông ta hơi híp mắt lại, nhìn Trương Trần rồi nói như vừa đưa ra một quyết định cực kỳ quan trọng:

“Được, tôi cược cậu có tài thật...”.

“Ha ha, chúc mừng ông”, Trần Bắc Vọng lập tức cười lớn tiếng, đương nhiên là ông ta biết quyết định này của ông Lăng có liên quan đến tin tức vừa nhận được từ điện thoại.

Ông Lăng gật đầu, quan sát Trương Trần rồi nói: “Chàng trai, hợp tác vui vẻ, tôi đại diện Viện Khoa Học và Long Quốc gửi lời mời ký hợp đồng với cậu!”

“Phù!”, trong lòng Trương Trần cũng thở phào nhẹ nhõm, anh cười nói: “Ông Lăng nói quá lời rồi, à ừm, không biết tôi sẽ được bao nhiêu tiền nhỉ?”

“Cậu chỉ biết có tiền thôi. Bây giờ không có tiền, nhưng sau này có thể chia phần trăm cho cậu. Nếu cậu không có ý kiến gì thì ký vào hợp đồng, nhưng cậu phải nhớ rằng sau khi ký, phương thuốc này sẽ không còn là của cậu nữa, cậu không thể tự ý buôn bán!”

“Tôi hiểu!”, Trương Trần nhận lấy hợp đồng rồi ký tên vào.

“Được rồi”, bàn xong chuyện quan trọng, ông Lăng gật đầu nói: “Cậu đừng có phụ lòng tôi, nếu không lão già này không tha cho cậu đâu. Được rồi, hôm nay vui thế này thì chúng ta đi uống một chút nhỉ!”

“Ông Lăng, chuyện này..”, Tiểu Vương thấy hơi khó xử, mới sáng sớm, còn chưa ăn cơm mà đã uống rượu, hơn nữa bọn họ đều cao tuổi rồi, Trần Bắc Vọng thì đang dần khôi phục sức khỏe.

“Chuyện này cái gì hả, lời nói của tôi không có tác dụng nữa rồi phải không?”, ông Lăng trợn mắt nói: “Trần lão cầu khôi phục rồi, có vui không?”

“Hơ..”, Tiểu Vương chỉ có thể gật đầu, anh ta cũng không dám gọi Trần Bắc Vọng là Trần lão cầu.

“Cậu Trương nghiên cứu ra một phương thuốc, cống hiến cho Long Quốc, có vui không?”, ông Lăng hỏi tiếp.

“Vui...”

“Vui mà còn không uống rượu, chẳng lẽ cậu giả vờ vui à?”

“Tôi... tôi đi lấy rượu ngay đây!”, Tiểu Vương không đỡ nổi nữa rồi.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên những tiếng ồn ào, khiến mấy nhân vật quyền cao chức trọng vốn đang nổi hứng cảm thấy không vui, ông Lăng quát lớn tiếng: “Chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài thế?”

“Báo cáo!”, một người đàn ông cường tráng chừng ba mươi mấy tuổi chạy vào, anh ta đứng nghiêm chào, nói to rõ: “Bên ngoài có người nói là tới bắt kẻ tình nghi, chúng tôi ngăn lại rồi!”

Chương 257: C257: Tôi không quản được các người nữa rồi có phải không

“Kẻ tình nghi?”, nghe vậy, ông Lăng trợn mắt nói: “Kẻ tình nghi gì? Nơi này có kẻ tình nghi nào hả? Bảo bọn họ vào đây!”

“Rõ!”, người đó lại cúi chào, sau đó để người bên ngoài vào trong.

Những người kia mặc đồng phục tập thể, bước vào là nhìn ba người Trần Bắc Vọng.

Mặc dù bọn họ ăn mặc như người già bình thường, nhưng khí chất tích tụ bao năm khiến người ta không dám coi thường, người cảnh sát dẫn đầu cũng không dám quá xúc xược, sau đó nhìn về phía Trương Trần.

“Xin hỏi anh có phải ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm không?”

“Đúng thế”, Trương Trần gật đầu.

“Anh bị tình nghi sản xuất thuốc giả, gây nguy hại cho xã hội, bị người nắm vùng tổ giác. Trước khi làm sáng tỏ mọi chuyện, anh phải đi với tôi một chuyến!”, cảnh sát dẫn đầu nói.

“Các cậu thuộc bộ phận nào? Có chứng cứ gì? Ai cử các cậu tới bắt người?”, Ông Lăng ngẩng đầu hỏi trầm giọng.

Ông ta vừa sai người đi lấy rượu, nghĩ rằng mấy anh em lâu rồi không gặp, Trần Bắc Vọng thì khôi phục sức khỏe, Trương Trần lại lấy đâu ra một phương thuốc kỳ diệu, đang định uống một ly thì lại có người dám tới đây

bắt người.

Trần Bắc Vọng thì rất cáu giận, dù sao nơi này. cũng là địa bàn của ông ta, xảy ra chuyện như vậy làm ông ta cảm thấy rất mất mặt.

Cảnh sát dẫn đầu không biết thân phận của nhóm Trần Bắc Vọng, chỉ nói bằng giọng lạnh lùng: “Chúng tôi không thể trả lời được!”

“Người đâu, đưa đi cho tôi”, dứt lời, anh ta vẫy tay, lấy một chiếc còng ra rồi bước về phía trước.

“Ha ha, xem ra rượu này không uống được rồi, tôi đi theo họ một chuyến vậy. Ông Trần, ông Lăng, các ông uống đi!”, Trương Trần cười rồi đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trương Trần đi rất thoải mái, tuy rằng anh không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đám người này dám tới đây bắt anh thì khác nào tự tìm cái chết.

Quả nhiên, sau khi Trương Trần bị bắt đi, ông Lăng và ông Kính cùng nhìn về phía Trần Bắc Vọng và trêu đùa: “Trần lão cầu, cái nơi này của ông bé tí mà náo nhiệt thật. Trương Trần cung cấp phương thuốc có giá trị lớn cho Long Quốc, vậy mà lại bị người ta tố cáo buôn bán thuốc giải

Khuôn mặt già nua của Trần Bắc Vọng đỏ lên, ông ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Trương Trần nhắc tới chuyện tập đoàn Mạt Lâm và tập đoàn Xương Thịnh cạnh tranh với nhau, lúc ấy ông ta cũng đã nói có thể giúp một tay, vốn tưởng rằng chỉ là cạnh tranh thương nghiệp bình thường, bây giờ xem ra không đơn giản chút nào.

“Được rồi, Trần lão cầu, chúng tôi từ xa tới đây, hay để chúng tôi quét dọn giúp ông, xem trên cái đất Giang Lăng này ai nhảy nhót tung bùng như thế”

Ông Lăng nói chen vào. Lúc trước ba người họ là chiến hữu, nhưng khi đó Trần Bắc Vọng chức to hơn, cho dù không cãi lại bọn họ thì cũng có thể đánh đến khi bọn họ nhận thua, bây giờ có cơ hội nói kháy Trần Bắc Vọng,

đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

Nói rồi, ông Lăng hô lớn ra ngoài viện: “Người đâu!”

“Đâu cái gì mà đâu, ra ngoài cho tôi”, người ngoài viện vừa chạy vào thì đã bị Trần Bắc Vọng mắng phải quay ra. Ngôn Tình Trọng Sinh

Ông ta tức đỏ mặt, nói: “Má nó, cái đất này tôi còn không xử lý được chắc? Cần các ông lo chuyện bao đồng à?”

“Vương Hán Hoa, tới đây cho tôi!”, Trần Bắc Vọng quát lớn tiếng, Tiểu Vương đang chuẩn bị rượu nghe thấy tiếng gọi, bèn cầm bình rượu chạy tới.

“Ông Trần, sao vậy?”

“Sao vậy? Cậu đi xem hiện tại ai cai quản cái đất này, bảo tên đó mau tới đây cho tôi, chậm một bước là ông đây đánh gãy chân chó của hắn!”

Trần Bắc Vọng nổi giận quát lên, vốn dĩ ông ta cũng không nóng tính như thế, nhưng hai người Lăng Mộng Sơn đang ở đây, còn đòi điều tra thay ông ta. Đây mà là giúp sao? Rõ ràng là đang nhìn trò cười của ông ta, khiến Trần Bắc Vọng không biết phải giấu mặt vào đâu!

Tiểu Vương chưa từng thấy cảnh tượng thế này, anh ta không dám nói nhảm nữa, lập tức chạy ra ngoài gọi điện thoại.

“A lô, có phải chỉ huy Diêm Thiết Sinh không?”

“Tôi là cảnh vệ của Trần Bắc Vọng, ông Trần bảo ông tới đây một chuyện, tốt nhất ông hãy có mặt trong vòng mười phút, ông Trần đang nổi cáu!”.

Tiểu Vương vẫn chưa hết sợ hãi.

Chẳng bao lâu sau, một người đàn ông trung niên vội vàng chạy tới. Ông ta

là Diêm Thiết Sinh, có thể nói là người đứng đầu trong thế hệ này ở Hoài Bắc, nhưng lúc này lại đỏ mồ hôi nhễ nhại, nhìn ba ông lão trước mặt mình với dáng vẻ bồn chồn thấp thỏm.

“Mẹ kiếp, trời sập hay sao mà ba ông lớn này đều ở đây thế này!”, Diêm Thiết Sinh lau mồ hôi lạnh, đứng nghiêm nói: “Ông Trần, xin hãy ra lệnh!”

“Lệnh cái rắm, tôi thấy tôi không quản được các người nữa rồi có phải không?”

“Không dám!”, Diêm Thiết Sinh nói.

Chương 258: C258: Bảo cấp trên của các người ra đây

Trần Bắc Vọng hừ lạnh một tiếng rồi quát: “Cậu Trương của tập đoàn Mạt Lâm bị tố cáo buôn bán thuốc giả, nhưng cậu ấy vừa hợp tác với Viện Khoa Học, anh nói cho tôi biết chuyện này là sao?”

Diêm Thiết Sinh ngơ ngác chẳng hiểu gì, ông ta nào biết cậu Trương là ai, nào biết chuyện của tập đoàn Mạt Lâm, nhưng ông ta lại không dám hỏi. Thế là ông ta quay sang quát người của mình: “Các người điếc hết rồi à, không nghe thấy ông Trần nói gì sao?”

Chẳng bao lâu sau đã có tin tức báo tới: “Ông Trần, chỉ huy Diêm, nghe nói Bạch Thu Nghiệp của thành phố Trường Minh tố giác, hiện tại ông chủ Mạt Lâm đã bị đưa tới cục cảnh sát. Theo điều tra thì không hề có chứng cứ cụ thể chứng minh tập đoàn Mạt Lâm sản xuất thuốc giả, chúng tôi hoài nghi đây là sự cạnh tranh thương nghiệp mang tính chất ác liệt!”

Lần này không đợi Trần Bắc Vọng nói thì Diêm Thiết Sinh đã vội vàng lên tiếng: “Ngây ra đó làm gì nữa! Bọn họ dám hãm hại cậu Trương, cậu ấy là người lập công cho đất nước!”

“Chúng tôi hiểu!”, những người ở đây toàn là người có lệnh của cấp trên là dám quậy banh trời, lúc này ai cũng kích động hô lên. Huấn luyện lâu như thế, rốt cuộc cũng được hoạt động xương cốt, bọn họ lập tức trang bị súng ống, nhảy lên xe Jeep đi về phía trung tâm thành phố.

Lúc này Bạch Thu Nghiệp đang chơi với mấy em gái sexy, gần đây tâm trạng của ông ta khá tốt.

Ông ta cũng biết tự lượng sức, đi theo nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, ít nhất

cũng có thể thâm tóm vùng xám của Hoài Bắc và Trường Minh. Đến lúc đó Vu Âu Hoa và ông ta ngồi chung trên một chiếc thuyền, ông ta sẽ chẳng khác nào bá chủ một phương, hơn nữa điều này còn không ảnh hưởng tới nền tảng.

Lúc này, cửa phòng bỗng bị mở ra, Bạch Thu Nghiệp đang chơi hăng nên định mắng chửi, nhưng lại nghe thấy tên tiểu đệ kia nói hoảng hốt: “Đại, đại ca, chúng ta bị, bị bao vây rồi...”

Bạch Thu Nghiệp đã khác xưa rồi, ông ta lập tức nổi cáu: “Mẹ kiếp, kẻ nào ăn gan hùm mật gấu như thế?”

Ông ta vừa dứt lời, một nhóm người võ trang đầy đủ ập vào, những nòng súng đen giơ lên khiến Bạch Thu Nghiệp trợn tròn mắt.

Hai chân ông ta phát run, không biết mình đã làm gì mà ngay cả quân đội cũng kéo tới.

Diêm Thiết Sinh trầm mặt quát: “Đưa tên cầm đầu đi cho cho tôi, ai dám ngăn cản thì cứ xử lý cho tôi, tôi phải tới bộ phận khác!”

Đám côn đồ này đã bao giờ chứng kiến cảnh tượng như vậy, tên nào tên nấy sợ đến mức đứng không vững, ai có gan vượt râu hùm?

“Lũ khốn!”, Diêm Thiết Sinh thảm mắng một câu. Dám động đến người mà nhóm Trần Bắc Vọng và ông Lăng coi trọng, đồng thời người đó còn đã đưa ra phương thuốc để hợp tác với Viện Khoa Học, chẳng phải là chán sống rồi hay sao? Muốn chết thì cũng thôi, lại còn làm liên lụy đến ông ta.

Trong sân sau của trung tâm điều dưỡng, ba người Trần Bắc Vọng uống rượu thỏa thích, thế nhưng biểu cảm của bọn họ không mấy vui vẻ.

Nếu Trương Trần thật sự có vấn đề và bị bắt đi thì bọn họ cũng chẳng nói được gì, cùng lắm chỉ nể ân tình rồi giúp đỡ một chút, nhưng Trương Trần chẳng những không làm gì sai trái, mà còn cung cấp và cải tiến dược phẩm

dùng cho quân đội.

“Trần lão cầu, chắc tên Bạch Thu Nghiệp đó thuộc về thể lực ngầm, nếu bọn chúng dám phản kháng thì cứ xử luôn là xong chuyện. Nhưng Vu Ấu Hoa thì ông định làm gì, dù sao cũng là hai ban ngành hoàn toàn khác nhau, không liên quan trực tiếp đến chúng ta, chúng ta cũng khó mà làm gì được!”, ông Lăng uống ực một ngụm rượu rồi hỏi.

Trần Bắc Vọng cũng đang băn khoăn vấn đề này. Nếu có đầy đủ lý do, đừng nói là động tới Vu Ấu Hoa, cho dù có bản chết Vu Ấu Hoa thì cũng không có ai dám tới kiếm chuyện với ông ta, suy cho cùng thì vẫn là tại hai ban ngành khác nhau.

“Hê hê, chuyện này đơn giản thôi mà, Trương Trần không có quan hệ với chúng ta thì tạo ra một mối quan hệ là được!”, ông Kính cười tủm tỉm nói.

“Ông đừng úp úp mở mở nữa, định cười nhạo tôi có phải không?”, Trần Bắc Vọng nói tức tối.

“Lão Kính, ông nói đi”, ông Lăng cũng thúc giục.

Ông Kính không nói đùa nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Hợp đồng đã ký rồi, việc sản xuất thuốc cũng do cậu Trương phụ trách, có thể nói là người đại diện. Chỉ cần phê duyệt một văn bản nữa để đưa tên cậu ấy vào ban ngành chúng ta thì ai nói chuyện này không liên quan đến chúng ta?”

“Hứ?”, đôi mắt ông Lăng sáng lên, vồ đùi nói: “Ông được đấy, hay! Cách này hay lắm, chuyện này. thì tôi chỉ cần nói một câu là được!”

Đôi mắt của Trần Bắc Vọng cũng sáng rực, ông ta lập tức lấy điện thoại ra gọi vào số Diêm Thiết Sinh, nói: “Diêm Thiết Sinh, hiện tại công ty của cậu Trương đã được xếp vào bộ phận sản xuất bên quân đội, anh có hiểu không?”

“Chuyện này đương nhiên không thể gấp gáp. được, đợi có văn bản ban bố

rồi hãy hành động!”

Sau khi tắt máy, ông Lăng cũng truyền đạt ý của mình tới thủ đô, thế là công ty của Trương Trần đã không chỉ đơn giản là của cá nhân anh nữa, nhưng anh vẫn không hay biết gì.

Nếu điều tra tới thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả, nếu không điều tra thì chẳng khác nào vu oan cho công ty sản xuất thuốc của quân đội, thật sự là chẳng mấy ai có cái lá gan ấy.

“Ha ha, hay, hay lắm, cạ nào!”, ba ông lão nhìn nhau cười ha ha.

Bên này, Diêm Thiết Sinh tắt máy rồi đi tới cửa cục cảnh sát thành phố Trường Minh. Ông ta giơ thẻ công tác ra, nói: “Bảo cấp trên của các người ra đây!”

Lúc nhìn thấy tấm thẻ ấy, không ai dám nói lung tung điều gì, lập tức gọi cấp trên tới.

“Cậu Trương Trần - ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm bị các người bắt giữ với tội danh sản xuất thuốc giả, nếu không có chứng cứ thực tế thì lập tức thả cậu ấy ra cho tôi!”, Diêm Thiết Sinh nói một cách lạnh lùng.

Chương 259: C259: Chắc chắn có chiêu trò

Diêm Thiết Sinh ra tay thì không thể giấu được chuyện Bạch Thu Nghiệp bị bắt đi, hơn nữa Diêm Thiết Sinh cũng không có ý che giấu!

Trên sân thượng của một khách sạn, Nhiễm Minh Nhật mang vẻ mặt âm u nhìn Vu Ấu Hoa bên cạnh nói: “Ông nghĩ sao?”

“Trương Trần này không đơn giản!”, Vu Ấu Hoa trầm ngâm một lát, nghiêm mặt nói, ngay cả Diêm Thiết Sinh cũng ra mặt cho Trương Trần, chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của ông ta.

Dường như thấy lời của mình hơi vô nghĩa, Vu Ấu Hoa nói tiếp: “Bạch Thu Nghiệp là một con chó, không có cũng không sao cả, chẳng phải lo gì. Dù Diêm Thiết Sinh có ra tay cũng không thể thay đổi được gì”.

“Chu Nhân Kiệt và Chu Đại Hưởng đã chuẩn bị tài liệu, thêm vào vài chứng cứ do cậu cung cấp, có thể nói vụ kiện này sẽ thắng thôi. Chỉ cần thắng, những chuyện khác sẽ dễ dàng hơn, đến lúc đó Trương Trần vẫn là hai bàn tay trắng”.

“Những gì tôi muốn không chỉ là lấy hết mọi thứ trong tay hắn, tôi muốn hắn phải ở trong đó hết nửa đời còn lại!”, Nhiễm Minh Nhật nghiêng răng nghiêng lợi nói, làm Trương Trần mất hết mọi thứ không đủ để xoa tan cơn hận của mình.

Đối phương dùng búa đầu đập nát bàn tay hắn, nếu không trút được cơn giận này, hắn còn đến đây để làm gì?

Vu Ấu Hoa hơi lúng túng, bên Diêm Thiết Sinh rất phiền phức, làm không tốt thì ông ta sẽ tự rước lấy rắc rối. Nhưng vừa nghĩ đến lợi ích mà lúc đó phương thuốc của tập đoàn Mạt Lâm mang lại và sự hỗ trợ của nhà họ Nhiễm, ánh mắt ông ta dần trở nên hung ác.

“Cậu chủ Nhiễm, cậu chắc chắn muốn làm vậy à”

“Hửm?”, Nhiễm Minh Nhật khó hiểu hỏi.

“Chuyện ở thành phố này đều do tôi quyết định, chỉ cần cậu có chứng cứ kết luận, dù Trương Trần là con trai của Diêm Thiết Sinh, tôi cũng tổng hãn vào. tùì”, Vu Ấu Hoa cần răng nói.

“Nhưng nếu muốn làm thành một vụ án lớn thì cần phải nhờ ông giúp”, Nhiễm Minh Nhật nói.

Vu Ấu Hoa gật đầu, hai người ngầm đồng ý với nhau, cái gọi là chứng cứ chẳng qua chỉ là giả mạo. mà thôi, đến lúc đó xem thủ đoạn của ai khôn khéo hơn.

Khi Trương Trần bước ra khỏi cổng văn phòng thành phố, mấy người Triệu Chí Hào và Cao Hưng Tùng cũng vừa đuổi theo đến cổng.

“Anh Trương, sao anh được ra nhanh vậy?”, Cao Hưng Tùng hơi ngạc nhiên hỏi.

Trương Trần chỉ cười không nói, trong lòng anh tỏ như soi gương, chuyện này chắc chắn là do Trần Bắc Vọng ra tay, đây là mượn thế để lợi dụng Trần Bắc Vọng vào cuộc. Một Vu Ấu Hoa dù thế lực đằng sau lớn thế nào, cũng không thể vượt qua sóng gió, trừ khi có bằng chứng xác thực!

“Tôi thấy có rất nhiều cuộc gọi nhớ của ông, xảy ra chuyện gì à? Nói ngắn gọn thôi!”, Trương Trần nhìn Triệu Chí Hào hỏi, lúc này hãn vẫn chưa biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Chí Hào kể hết mọi chuyện cho anh nghe rồi bắt lục nói: “Tôi cũng vừa ở trong đó ra ngoài không lâu, vừa ra đến cửa thì nhận được thư của luật sư, sáng mai vẫn ở chỗ cũ..”.

“Ồ? Lẽ nào bây giờ còn có người có thể đụng vào các người sao?”, Trương Trần nhìn Cao Hưng Tùng và Phương Đại Vĩ hỏi.

Hai người hơi hổ thẹn, cười khỏ nói: “Lần này thì khác, Long Quốc nhân tài đầy rẫy, không ai dám tự xưng mình là người giỏi nhất nhưng danh tiếng của đoàn luật sư do Chu Đại Hưởng đứng đầu thì vẫn dựa vào thực lực của bản thân. Năm luật sư hàng đầu không phải là hư danh, hơn nữa Nhiệm Minh Nhật chắc chắn sẽ có chuẩn bị”.

“Nói cách khác người ta khí thế hùng hực mà đến, chắc chắn có vài chiêu trò”.

Chương 260: C260: Các người tự đi hỏi ông ta đi

“Chu Đại Hưởng à?”, Trương Trần khẽ cười, anh cũng đến từ thủ đô nên cũng có nghe nói đến người này!

“Đừng lo, tự tôi có cách ứng phó, bình tĩnh không được hoảng!", Trương Trần trấn an một câu rồi mọi người lái xe về Hoài Bắc.

Có lời nói của Trương Trần, bất kể là Triệu Chí Hào hay Cao Hưng Tùng đều cảm thấy như có chỗ dựa vững chắc.

Đêm đó, mấy người Cao Hưng Tùng gần như cả đêm không ngủ mà sắp xếp lại từ đầu đến cuối một số chứng cứ quan trọng. Đến khi mặt trời mọc, Triệu Chí Hào đích thân lái xe chở Trương Trần và Cao Hưng Tùng đến Tòa án nhân dân tối cao Hoài Bắc.

Có thể nói Tòa án nhân dân tối cao Hoài Bắc rất náo nhiệt, vụ kiện lần này khác với lần trước. Nhưng mấy paparazzi linh hoạt về tin tức ít nhiều gì cũng biết thực lực của đôi bên.

Là nguyên đơn, dĩ nhiên Chu Nhân Kiệt sẽ có mặt, đằng sau ông ta là Ngô Thanh Nguyên - chủ tịch tập đoàn Xương Thịnh, lúc này không biết bao nhiêu phóng viên đang vây quanh hai người.

“Xin hỏi ông Chu, đội luật sư của ông thật sự là ông Chu Đại Hưởng đến từ thủ đô sao? Như vậy có phải có thể nói chắc chắn các ông sẽ thắng đúng không?”

“Xin hỏi chủ tịch Ngô Thanh Nguyên tập đoàn Xương Thịnh, ông cũng đã

đạt được mối quan hệ chiến lược với ông Chu rồi sao?”

Đối mặt với các câu hỏi của đám paparazzi, Ngô Thanh Nguyên tỏ ra rất nhã nhặn, khẽ cười nói: “Thật ra, anh Chu đã định hợp tác với chúng tôi ngay từ đầu nhưng sau đó phương thuốc bị đánh cắp, chuyện này cũng bị hoãn lại. Đến hôm nay chúng tôi đã thu thập đầy đủ chứng cứ, những gì chúng tôi làm sẽ khiến mọi người kinh ngạc!”

“Vậy xin hỏi, bản thân tập đoàn Xương Thịnh là doanh nghiệp đa quốc gia, sau lần này có phải ông có kế hoạch mở rộng thị trường, góp mặt vào ngành dược phẩm không?”

“Chuyện này thì không thể nói!”, Ngô Thanh Nguyên lắc đầu, quả thật ông ta có dự định này nhưng họ cũng chưa đàm phán được lợi ích với Nhiệm Minh Nhật.

Là một công ty đa quốc gia, tập đoàn Xương Thịnh không thiếu tiền nhưng chẳng có ai chê tiền. Nếu có thể, ai mà chẳng muốn gia nhập vào tập đoàn Mạt Lâm.

Lúc này, mấy người Trương Trần cũng đã đến, phóng viên như đám cào cào, hỏi bên Chu Nhân Kiệt gần xong lại ào sang phía Trương Trần.

Thấy vậy, Chu Nhân Kiệt cũng híp mắt đi đến, mấy phóng viên này thấy vậy cũng tự giác nhường đường. Bị đơn và nguyên đơn giáp mặt nhau là chuyện khiến mọi người rất mong đợi, hơn nữa nghe nói hai người này đều là những người có tiếng trong ngành Đông y. Nếu có thể tạo nên một điểm nóng gì đó cũng đủ cho bọn họ ăn cả một năm!

“Cho hỏi, anh Cổ, anh có suy nghĩ gì về việc trong vòng hai tháng mà tập đoàn Mạt Lâm liên tục bị khởi tố hai lần?”, một phóng viên hỏi trúng vào vấn đề, cũng không sợ sẽ làm lớn chuyện.

“Ha ha, con người sợ nổi tiếng cũng giống như heo sợ bị giết vậy, tôi nghĩ có lẽ là do tập đoàn Mạt Lâm quá mạnh”.

Trương Trần thản nhiên nói, đôi mắt híp lại nhìn Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên nói: “Xem ra nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, như vậy có phải tập đoàn Xương Thịnh định sẽ lập tức thu mua sau khi thắng kiện sao?”

“Nhóc con, tôi đã khuyên cậu đừng có mà không biết sống chết đi đến bước này rồi mà”, Chu Nhân Kiệt híp mắt nói.

“Trò rác rưởi, cháu gái của mình bị ngược đãi thành như vậy mà vẫn còn muốn ra mặt cho người khác, ông còn mặt mũi nào không vậy”, Triệu Chí Hào cười khinh bỉ, sau đó lớn tiếng nói: “Có thể các người không biết, Chu Nhân Kiệt là một tên đạo đức giả, hy sinh luôn cả cháu gái của mình”.

Nghe vậy, sắc mặt Chu Nhân Kiệt càng u ám hơn, ông ta cũng từng tự hỏi bản thân nhưng vừa nghĩ lại tất cả đều là vì để nhà họ Chu có thể bước thêm lên một bậc nữa, mọi chuyện đều đáng giá. Hơn nữa cháu gái của ông ta gả cho Nhiễm Minh Nhật vốn là trèo cao rồi.

Vừa nghe đến tin tức mới, đám phóng viên đó lập tức vây lấy ông ta, Triệu Chí Hào không để ý đến sắc mặt xám xịt của Chu Nhân Kiệt mà nhún vai nói: “Các người tự đi hỏi ông ta đi”.

Chương 261: C261: Chó vẫn chính là chó

Lúc này, Chu Nhân Kiệt đã lúng túng vì bị mọi người truy hỏi, lời nói mập mờ khiến những phóng viên đã quen nghe ngóng tin tức càng thêm phần chắc chắn về lời nói của Triệu Chí Hào. Lần này, họ đúng là không đến vô ích, tin tức thương mại, tin tức vĩa hè, đúng là muốn gì cũng có!

Ngô Thanh Nguyên cũng không giúp ông ta giải vây, tập đoàn Xương Thịnh vẫn xem thường Chu Nhân Kiệt nên dĩ nhiên không cần nịnh bợ. Ông ta đẩy gọng kính lên, khể cười nói: “Thủ đoạn này đúng là thấp kém nhưng không quan trọng nữa rồi. Sau ngày hôm nay đã không còn tập đoàn Mạt Lâm nữa”.

“Ông nghĩ các ông sẽ thắng sao?”, Trương Trần cười nói.

Ngô Thanh Nguyên nhìn Trương Trần như nhìn một thằng ngốc nói: “Cậu Cổ, về chuyện phương thuốc, cậu quả thật rất giỏi nhưng đầu óc quá ngu ngốc, chỉ vì một người phụ nữ mà đắc tội với nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, tôi cảm thấy tiếc thay cậu đấy”.

“Có đoàn luật sư của Chu Đại Hưởng, sự hỗ trợ tài chính khổng lồ của tập đoàn Xương Thịnh, phía sau còn có nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn chống lưng, tôi thật sự rất tò mò có lý do gì mà tập đoàn Mạt Lâm không bị diệt vong đây”.

“Vậy thì mở to mắt mà đợi đi!”, Trương Trần bình thản nói.

“Tôi muốn nói một câu!”, Ngô Thanh Nguyên nói: “Cậu vẫn còn một cơ hội, cậu Nhiễm nói rồi chỉ cần cậu đồng ý quỳ xuống dập đầu chịu tội với cậu ta

trước mặt mọi người, đồng thời đích thân trói Chu Viên Viên đưa đến cho cậu ta thì cậu ta sẽ đồng ý tha cho cậu, hơn nữa sẽ để cậu đi theo cậu ta và thay thế vào vị trí của Chu Nhân Kiệt”.

“Chó vẫn chính là chó!”, Trương Trần buồn cười lắc đầu.

“Không biết sống chết, tự triệt đường lui của mình”, Ngô Thanh Nguyên không tức giận, chỉ muốn nói một câu.

Ông ta quả thật không hiểu ông chủ Cổ xưa nay chưa từng gặp lấy đâu ra tự tin!

Đám phóng viên cũng vểnh tai lên nghe ngóng, dù sao lần trước mọi người đều nghĩ kết cục của Mạt Lâm là chết chắc nhưng cuối cùng tập đoàn Mạt Lâm vẫn thắng!

Nhưng từ tình hình hiện tại, xem ra tập đoàn Mạt Lâm cũng không phải là dễ bắt nạt, không ai có thể nói trước về kết quả cuối cùng.

Tại tư gia của Nhiễm Minh Nhật, hắn ném một phần tư liệu cho Vu Ấu Hoa nói: “Đủ rồi chứ!”

Vu Ấu Hoa xem qua một chút rồi gật đầu nói: “Đủ rồi, chín giờ Tòa án sẽ mở phiên xử. Bây giờ qua đó vừa lúc bắt được Trương Trần”.

“Bên Chu Đại Hưởng thì sao?”

“Theo như lời Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên nói, bây giờ có lẽ Chu Đại Hưởng đang trên đường đến!”

“Rất tốt, tôi ở đây chuẩn bị một bữa cơm, đợi đến tối sau khi Mạt Lâm hoàn toàn sụp đổ, Trương Trần cút vào đó, tôi sẽ mở một bữa tiệc lớn tiếp đãi mọi người, sau đó hoàn toàn khống chế được khu vực xung quanh Trường Minh!”

“Vậy được, cậu Nhiễm, tôi dẫn người qua đỏi”, Vu Ấu Hoa cầm lệnh bắt giữ, lên xe chạy đến Tòa án!

Tâm trạng của ông ta vô cùng phức tạp, ông ta dính vào chuyện này không biết là phúc hay họa, nhưng tóm lại khó tránh khỏi nên chỉ đành mưu cầu lợi ích lớn nhất.

Không bao lâu, Vu Ấu Hoa cũng đến trước cổng Tòa án, mọi người đều nhìn về phía ông ta. Còn mấy người Triệu Chí Hào sắc mặt lại trở nên âm trầm, họ không nghĩ Vu Ấu Hoa đến là để giúp họ.

Chương 262: C262: Tôi không tin điều thuốc ấy có thể gây ra họa gì

Theo ánh mắt nhìn sang, người dẫn đầu chính là Vu Ấu Hoa, đằng sau ông ta còn có bảy người đang sải bước đi về phía Trương Trần.

Hiện giờ, Vu Ấu Hoa đã trở thành tiêu điểm ở cửa tòa án vì thân phận của ông ta, bình thường người như ông ta không thể xuất hiện ở đây được, cũng vì cái gọi là tránh hiềm nghi.

Chẳng lẽ, Vu Ấu Hoa muốn tự mình can thiệp vào vụ này sao? Thêm cả đội ngũ của Chu Đại Hưởng, bọn họ muốn đánh bại tập đoàn Mạt Lâm hoàn toàn, không cho bọn họ một cơ hội sống sót nào sao?

Ánh mắt của Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên cũng sáng lên, bọn họ cùng đám phóng viên đồng thời xông lên.

“Đứng lại!”, Vu Ấu Hoa nhìn đám phóng viên rồi lạnh lùng nói: “Tôi đến đây để thi hành công vụ, còn với vụ kiện này, tôi không hề hứng thú, nếu như các người cản trở quá trình hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ giam các người nửa tháng vì tội cản trở người thi hành công vụ”

Nghe vậy, đám phóng viên cũng không dám làm gì quá đáng, chỉ cầm máy quay theo dõi từng cử chỉ của Vu Ấu Hoa.

Vu Ấu Hoa nhìn Trương Trần, cười rồi nói: “Cậu ngoan ngoan đi theo tôi hay tôi phải bắt cậu đi?” “Lý do là gì?”, Trương Trần cười nói!

“Xúi giục tập đoàn Mạt Lâm sản xuất thuốc giả, kiếm tiền bất chính, gây

nguy hiểm cho xã hội!”

“Chúng cứ đâu?”

“Nếu không đủ chứng cứ, cậu nghĩ tôi sẽ tự mình đến đây sao?”, Vu Ấu Hoa híp mắt cười nhìn về phía Trương Trần. Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của ông ta, ánh mắt giống như muốn ăn thịt Trương Trần vậy.

“Ha ha, vậy thì phải chúc mừng ông thật rồi, chắc chắn ông tìm được không ít thứ tốt nhỉ?”, Trương Trần cười lớn, rồi khuyên nhủ: “Tôi thấy, ông từ đâu đến thì quay về đó đi, trong tình huống như thế này, ông chắc chắn mình còn có thể tham gia sao?”

“Ngu ngốc!”, Ngô Thanh Nguyên hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Ông chủ Cổ à ông chủ Cổ, chắc cậu vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không!”

Đám phóng viên cũng hứng thú nhìn Trương Trần, thân phận của Vu Ấu Hoa như thế nào, đám paparazzi bọn họ là người rõ ràng nhất, còn ông chủ bí ẩn của Mạt Lâm lại dám nói như vậy, là vì có sức mạnh thật sự, hay là do có chống lưng ghê gớm?

Bọn họ cực kỳ muốn phỏng vấn vài câu, nhưng chỉ cần nghĩ đến tội danh cản trở công vụ mà Vu Ấu Hoa vừa nói thì họ lại ngoan ngoãn ngậm miệng, nhìn hướng phát triển của sự việc!

“Anh Trương...”, đám người Triệu Chí Hào và Cao Hưng Tùng cũng lo lắng, Trương Trần chính là nhân vật chủ chốt, không thể để bị bắt được!

Trương Trần làm động tác im lặng, nghiêm túc nhìn Vu Ấu Hoa rồi đột nhiên anh cười khế một tiếng, cầm điện thoại ra, nhìn tin nhắn nhận được tối qua, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cục trưởng Vu Ấu Hoa, nếu ông đã đến, thì có thể đợi thêm năm phút, hút một điếu thuốc trước khi đi không?”

“Được thôi!”, Vu Ấu Hoa cũng cười một tiếng, nhận lấy điếu thuốc Trương Trần đưa cho, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, hai người thật sự lặng

lẽ hút thuốc.

“Chẳng lẽ ông chủ Cổ muốn trì hoãn thời gian sao, chỉ là thời gian hút một điếu thuốc, thì có tác dụng gì chứ?”

“Tôi thấy không đơn giản như vậy đâu, người ta còn trẻ thế mà đã có thể lập ra tập đoàn Mạt Lâm rồi, sau điếu thuốc này chắc chắn có thứ mà chúng ta không hiểu!”

“Tôi nhổ vào, cái đồ nịnh bợ, tôi không tin điếu thuốc ấy có thể gây ra họa gì đâu!”

Tất cả các phóng viên và một số người đứng xem tò mò nhìn về hai người Trương Trần và Vu Ấu Hoa, Triệu Chí Hào cũng khó hiểu nhìn Trương Trần, dường như đang hỏi, cậu muốn làm gì, cậu nói đi, đừng khiến chúng tôi lo lắng chứ!

Chương 263: C263: Không thể thay đổi được điều gì đâu

Thời gian hút một điếu thuốc, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, thời gian vài phút trôi qua dưới sự bàn tán của mọi người.

Bây giờ, Vu Ấu Hoa mới dập tàn thuốc, buồn cười nhìn Trương Trần, nói: “Tôi vốn tưởng trong khoảng thời gian này cậu có thể có đường lui, xem ra là do tôi nghĩ nhiều rồi!”

Trương Trần cười một cái cũng không nói gì cả, đi theo Vu Ấu Hoa xuống bậc thang.

Đúng lúc đó, đột nhiên một âm thanh phanh gấp vang lên, mọi người nhìn qua, bốn chiếc xe jeep đỗ dưới bậc thang, những người bước xuống đều là những người mặc quân phục.

Người đi đầu lại chính là Diêm Thiết Sinh, ông ta sai bước về phía Vu Ấu Hoa. Nhìn thấy vậy thì Vu Ấu Hoa cũng không hề ngạc nhiên, dù sao hôm qua lúc Diêm Thiết Sinh đến bắt người thì ông ta cũng đã biết rồi.

“Sao thế, thủ trưởng Diêm tự mình đến can ngăn sao, nếu ông muốn, tôi sẽ giao cho ông!”, Vu Ấu Hoa khinh thường cười nói. Xét về địa vị thì ông ta không bằng Diêm Thiết Sinh, nhưng hai người không thuộc cùng một hệ thống, vì vậy cũng không có gì phải so sánh.

Thậm chí ông ta cũng không sợ đối phương!

“Không, tôi đến đưa người đi!”, Diêm Thiết Sinh lạnh lùng lắc đầu.

Vừa dứt lời, ông ta lấy ra một văn kiện, ném về phía Vu Ấu Hoa, lạnh lùng nói: “Tập đoàn Mạt Lâm chịu sự quản lý của bộ sản xuất chế tạo quân y chúng tôi, ai cho ông lá gan chụp mũ chúng tôi, ai cho ông cái gan đến đây bắt người hả?”

“Có phải ông coi tòa án quân sự độc lập của chúng tôi là bù nhìn không, từ khi nào đến lượt ông can thiệp thế?”

Đối diện với câu hỏi châm chọc của Diêm Thiết Sinh, không chỉ Vu Ấu Hoa, kể cả Ngô Thanh Nguyên, Chu Nhân Kiệt và cả đám phóng viên cũng ngây ngẩn cả người.

Tập đoàn Mạt Lâm, từ khi nào thuộc bộ phận chế tạo quân y vậy?

Trái tim của Vu Ấu Hoa giống như chìm xuống đáy, ông ta mở văn kiện kia ra, khi nhìn thấy con dấu màu đỏ như máu trên đó, cả người thiếu chút nữa loạng choạng ngã xuống.

Dựa vào văn kiện này, đừng nói là ông ta, dù những người phía trên ông ta cũng không thể động vào tập đoàn Mạt Lâm, dù có đầy đủ chứng cứ thì cũng phải nói chuyện với phía quân sự, người ta có hệ thống tòa án độc lập, hoàn toàn không đến lượt bọn họ can thiệp!

“Đưa đi!”, Diêm Thiết Sinh hừ lạnh một tiếng, người ở phía sau ông ta lập tức tiến lên trấn áp Vu Ấu Hoa.

Ngô Thanh Nguyên và Chu Nhân Kiệt hoàn toàn chết lặng, hai người vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Trương Trần, bọn họ là những người hiểu rõ nhất nội tình của tập đoàn Mạt Lâm, đến nay mới thành lập chưa được hai tháng.

“Đây, đây chính là thủ đoạn của cậu sao?”, Chu Nhân Kiệt không dám tin nhìn về phía Trương Trần.

Ngô Thanh Nguyên cũng nhìn Trương Trần với ánh mắt dò hỏi, kể cả đám

người Triệu Chí Hào cũng ngỡ ngác, kiểu đảo ngược, này, hơi bất ngờ quá đúng không?

“Ông nghĩ sao?”, Trương Trần lạnh lùng cười, từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai.

Đêm qua anh nhận được tin nhắn của Tiểu Vương, anh ta nói với anh rằng vài người phía Trần Bắc Vọng đã liên kết tập đoàn Mạt Lâm với hệ thống của họ rồi!

Có thể động vào tập đoàn Mạt Lâm, nhưng đã không phải là tập đoàn đám người như cấp bậc của Vu Ấu Hoa có thể động vào, dù ông ta có đầy đủ chứng cứ, cũng phải được hệ thống của Trần Bắc Vọng phê chuẩn.

Đầu của Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên sắp đóng băng rồi, bọn họ không ngờ rằng, Trương Trần còn có át chủ bài, hơn nữa chỉ ra ngựa bài là có thể đưa Vu Ấu Hoa đi.

“Ha ha ha, sao, sao có thể như vậy...”, Chu Nhân Kiệt bất đắc dĩ cười, sắc mặt dữ tợn nói: “Dù Vu Ấu Hoa không ở đây, tập đoàn Mạt Lâm vẫn bị đập đổ, chỉ cần thắng kiện, không phải cậu cũng xong rồi sao?”

“Chẳng qua chỉ là thắng được một ván mà thôi, không thể thay đổi được điều gì đâu!”

Chương 264: C264: Các người cứ đầu hàng như vậy sao

“Vậy sao?”, Trương Trần bình tĩnh nói.

Đúng lúc này, một chiếc xe từ đằng xa nhanh chóng chạy đến, đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, người đến chính là luật sư của Chu Nhân Kiệt - Chu Đại Hưởng!

“Cậu cứ chờ chết đi!”, nhìn thấy Chu Đại Hưởng đến, Chu Nhân Kiệt tức giận hét lên, ông ta không chấp nhận được việc Trương Trần liên tục phá đám.

Ban đầu, ông ta cũng nghĩ đến việc lôi kéo Trương Trần, sau đó nhớ đến Trương Trần chẳng qua chỉ là kẻ què mùa, lại còn có danh tiếng xấu, ông ta từ bỏ không do dự chút nào, bây giờ xem ra, ông ta đã có thể so chiêu với nhà Nam Sơn Nhiễm rồi, sự chênh lệch này, khiến ông ta khó có thể chấp nhận.

Ngô Thanh Nguyên cũng không đoán ra được tại sao Trương Trần có thể có quan hệ với bên đó, nhưng trước mắt, đây không phải là chuyện ông ta phải suy nghĩ, chỉ cần thắng vụ kiện này, tập đoàn Xương Thịnh bọn họ lại có thể kiếm được nhiều tiền, về phía Vu Ấu Hoa, không có quan hệ gì nhiều với bọn họ.

Chu Đại Hưởng sải bước về phía trước, đối phó dăm ba câu với đám phóng viên, trong khi nói Chu Nhân Kiệt không cần lo lắng.

Ông ta đi thẳng đến trước mặt Trương Trần, nói: “Còn mười phút nữa, bảo cả luật sư của cậu đến đi, để bọn họ thấy luật sư thật sự là như thế nào?”

“Tôi nghĩ là, không cần đâu!”, Trương Trần liếc Chu Đại Hưởng rồi cười nói.

“Cái gì, các người cứ đầu hàng như vậy sao?”

“Chu Đại Hưởng, ông quá kiêu ngạo rồi, bằng chứng của ông đều là bịa đặt, dựa vào cái gì mà ông có thể thắng hả?”, Cao Hưng Tùng đỏ mặt, lớn tiếng phản bác, dù sao tuổi cậu ấy vẫn còn rất trẻ, không thể chịu đựng được sự chế nhạo đầy khinh thường này.

Thế nhưng, Cao Hưng Tùng vẫn nhận lại sự khinh thường, Chu Đại Hưởng còn không thèm nhìn cậu ấy một cái, như thể cậu ấy còn không tồn tại.

“Chu Đại Hưởng, tôi có nghe nói về ông!”, lúc này, Trương Trần nhẹ giọng nói, anh giả vờ nghiêm trọng nói: “Ông có thể thắng hay không, vì tôi không hiểu rõ nghề đó lắm, nên không thể nói nhiều, nhưng tôi biết, nếu như đến cái cửa đó ông còn không vào được, thì cũng không thể thắng được đâu!”

Nghe vậy, Ngô Thanh Nguyên và Chu Nhân Kiệt lập tức điều động người của mình đến, bao vây Chu Đại Hưởng.

Chu Đại Hưởng khinh thường, chế giễu nói: “Chẳng lẽ anh Cổ muốn tôi không vào được cánh cổng này, ở ngay trước cửa tòa án, trước mặt mọi người như thế này sao?”

“Không sail”, Trương Trần gật đầu.

Kiêu ngạo, thật sự quá kiêu ngạo rồi! Ngay cả đám phóng viên cũng không nhịn được bĩu môi, chỉ cần Trương Trần dám ra tay ở đây, đừng có nói thành công hay không, nhưng chắc chắn danh tiếng của anh sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, anh muốn tự tay mình đưa tập đoàn Mạt Lâm ra hứng chịu mũi sào sao?

Đám người Triệu Chí Hào cũng lo lắng nhìn Trương Trần, sợ Trương Trần

không nghĩ thông!

“Tôi nghĩ ông hiểu nhầm rồi, tôi sẽ không ngăn cản ông, cũng không cần tôi ngăn cản!”

Trương Trần nói: “Như thế này đi, nếu ông có thể vào được cánh cửa này, thì không cần kiện cáo nữa, vụ kiện này tôi nhận thua, thế nào?”

Mọi người nhìn Trương Trần như kẻ ngốc, theo quan điểm của bọn họ, đây chính là do Trương Trần thấy mình không thể thắng, cho nên tự cho mình một đường lui.

Còn cái gì mà bước vào cánh cửa đó chứ, đến đứa trẻ con ba tuổi cũng có thể vào được kìa!

Chỉ có Ngô Thanh Nguyên vẫn duy trì tỉnh táo nhíu mày lại, sau khi thấy Vu Ấu Hoa bị bắt đi ngay dưới mắt mình, khó có thể bảo đảm Trương Trần vẫn còn có những đường lui khác!

Tránh để xảy ra thêm chuyện gì nữa, Ngô Thanh Nguyên vội vàng nói: “Anh Chu, không cần phí lời với cậu ta, chúng ta mau đi vào thôi, thắng được vụ kiện này, mới là điều quan trọng nhất...”

Chương 265: C265: Ông ta có tác dụng không

“Được”, Chu Đại Hưởng gật đầu, không nói gì với Trương Trần nữa. Ông ta nhìn đồng hồ, còn sáu phút là tới lúc bắt đầu phiên tòa, thế là ông ta sải bước tới cổng tòa án.

“Thằng ranh, để tôi xem lát nữa cậu sẽ khóc thế nào!”, Chu Nhân Kiệt hừ lạnh rồi nói.

“Chu Viên Viên vẫn đang cố gắng chữa bệnh cứu người ở phòng khám, ông thì lại ở đây làm chó cho người ta, đúng là khác nhau thật!”, Trương Trần thản nhiên nói ra câu này, khiến Chu Nhân Kiệt suýt thì nổi khùng lên.

“Lát nữa tốt nhất là cậu đừng khóc”, Chu Nhân Kiệt bỏ lại một câu rồi vội vàng đuổi theo Chu Đại Hưởng.

“Anh Trương, chúng ta cũng vào đi”, Cao Hưng Tùng tới gần và nói nhỏ.

“Vào làm gì? Các cậu không tin lời tôi à?”, Trương Trần nhíu mày hỏi, chẳng lẽ uy vọng của anh ở đây thấp đến thế sao?

“.., mấy người Cao Hưng Tùng hơi ngẹn lời, bọn họ không biết phải đáp lại câu này thế nào nữa.

Lúc này, một tiếng quát khàn khàn xen lẫn sự phẫn nộ vọng tới: “Chu Đại Hưởng, anh đứng lại đó cho tôi!”

Giọng nói ấy rất lớn nên mọi người đều nghe thấy cả. Chu Đại Hưởng nghe thấy giọng nói này là lập tức phát run. Ông ta chậm rãi xoay người lại, nhìn

xuống dưới bậc thang. Ở đó có một ông lão mặc vest Tôn Trung Sơn, đang nghiêng rặng chỉ vào ông ta.

“Thầy, sao thầy lại ở đây?”, Chu Đại Hưởng loáng thoáng cảm thấy bất ổn, thể nhưng vẫn hỏi một cách thân thiết.

“Anh xuống đây cho tôi!”, ông lão kia nói giận dữ.

Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên run lên. Hai người liếc nhìn nhau và đều nhận ra nét khó tin trong mắt người đối diện, chẳng lẽ đây chính là kế hoạch của Trương Trần?

Bọn họ đang định hỏi Chu Đại Hưởng xem chuyện này là thế nào thì Chu Đại Hưởng đã chậm rãi bước xuống bậc thang, đi về phía ông lão.

“Thầy”, tới trước mặt ông lão, Chu Đại Hưởng lại cất tiếng gọi.

“Bốp!”, ông lão giáng cho Chu Đại Hưởng một cái bạt tai, nói bằng giọng lạnh lùng: “Tôi không cần biết anh tới đây với mục đích gì và ai đã ủy thác cho. anh vụ này, hiện tại anh đi về với tôi ngay!”

“Vì sao? Bọn con đã ký hợp đồng rồi, chỉ cần thắng là sau này lợi nhuận sẽ đổ về như nước”, Chu Đại Hưởng hỏi trong sự khó hiểu.

Phía bên này, Triệu Chí Hào và Cao Hưng Tùng há hốc miệng không nói lên lời, giờ khắc này bọn họ phục Trương Trần sát đất luôn rồi.

Trong đám người giống trống khua chiêng đòi kiện tập đoàn Mạt Lâm, một người bị bắt đi, người còn lại chẳng thể qua cổng được. Uống công bọn họ thức trắng đêm chuẩn bị ngôn từ phản bác, hình như hiện tại không cần dùng đến thì phải?

“Cậu, cậu Trương, cậu đã gọi ông lão này tới à? Ông ta có tác dụng không?”, Triệu Chí Hào thu ánh mắt về, hỏi mà hơi ngơ ngác.

“Có tác dụng!”, Trương Trần khẳng định.

Từ nhỏ gia đình Chu Đại Hưởng đã rất nghèo, cho dù ông ta có tài đến đâu đi chăng nữa thì cũng không có chuyện còn trẻ đã được như ngày hôm nay, trừ khi có quý nhân trợ giúp.

Quý nhân đó là Quách Cương Anh, ông ta biết nhìn người tài, chẳng những là quý nhân của Chu Đại Hưởng, mà còn là thầy và người soi đường chỉ lối cho Chu Đại Hưởng.

Có thể nói không có Quách Cương Anh thì sẽ không có Chu Đại Hưởng của ngày hôm nay, dù ông ta có tài đến đâu thì cũng chẳng có người tán thưởng.

Ở bên kia, Ngô Thanh Nguyên và Chu Nhân Kiệt đều hồi hộp nhìn Chu Đại Hưởng. Đây là con bài chưa lật cuối cùng của bọn họ, nếu Chu Đại Hưởng cũng khoanh tay đứng nhìn thì bọn họ sẽ thảm bại mất.

Chương 266: C266: Ông định bỏ đi trước phiên tòa sao

“Thầy à, vì sao vậy? Con làm xong vụ kiện này rồi về với thầy có được không?”, Chu Đại Hưởng nhỏ giọng hỏi dò. Ông ta cực kỳ kính trọng Quách Cương Anh, đã coi Quách Cương Anh như bố mình rồi.

“Tôi nói là đi ngay, anh không hiểu tôi đang nói gì à?”, Quách Cương Anh nói lạnh lùng.

“Nhưng, nhưng thưa thầy, con..”, Chu Đại Hưởng tái mặt đi, ông ta nhìn chằm chằm vào. Quách Cương Anh và nói kiên quyết: “Nếu con nhất định phải hoàn thành vụ kiện này thì sao?”

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Trương Trần và những lợi ích đằng sau vụ kiện này, ông ta quyết tâm hỏi.

“Vậy anh đợi nhật xác cho lão già này đi!”, Quách Cương Anh cũng nói dứt khoát.

Chu Đại Hưởng cảm thấy lòng đau như cắt.

Người mà ông ta biết ơn nhất trên thế giới này không phải là bố mẹ ông ta, mà là ông lão trước mặt, bố mẹ ông ta cùng lắm chỉ có ơn sinh thành dưỡng dục mà thôi.

Nhưng ông lão trước mặt lại là ngọn đèn soi đường chỉ lối cho ông ta, là chỗ dựa vững chắc đằng sau. Ông ta coi Quách Cương Anh là người mà mình tôn kính nhất, Quách Cương Anh cũng dốc lòng đào tạo và dạy bảo Chu Đại Hưởng.

Lúc trước trong những lúc rảnh rỗi, mọi người còn trêu đùa rằng kiếp trước bọn họ là bố con, chỉ có điều kiếp này Chu Đại Hưởng đã đầu thai nhầm, may mà sau này vẫn tìm lại được gia đình thực sự.

“Thầy à, từ trước tới nay con luôn nghe lời thầy, nhưng nếu lần này con đi thì thầy có biết hậu quả là gì không? Thầy có biết nó sẽ đả kích con mạnh như thế nào không?”

Chu Đại Hưởng quỳ bịch xuống trước mặt Quách Cương Anh. Quách Cương Anh hiền từ đỡ lấy ông ta, nói với đôi mắt đỏ hoe: “Đại Hưởng, thầy coi con như con ruột, thế nhưng có một số chuyện thầy chỉ có thể dẫn dắt con được thôi, con vẫn phải tự bước đi trong cuộc đời, thầy không can thiệp vào. nhiều. Nhưng lần này con không thể tiếp tục được, thầy cũng muốn tốt cho con thôi!”

“Nghe lời thầy, về đi có được không?”

“Vâng..”, Chu Đại Hưởng nói run rẩy. Ông ta không thể nào từ chối lời năn nỉ của ông lão trước mặt được, hơn nữa còn là lấy tính mạng ra uy hiếp.

Ông ta chỉ không cam lòng thôi.

“Chu Đại Hưởng, dựa vào đâu mà ông lại đi về, đã thỏa thuận trước với nhau rồi cơ mà! Tôi sẽ lấy mạng chó của ông, tên lật lọng!”, Chu Nhân Kiệt ngậy ra một lát, sau đó giận tím mặt. Chu Đại Hưởng mà đi thì ông ta chơi với Trương Trần thế nào?

Những phóng viên kia cũng nhao nhao vây tới nói đồn dập: “Ông Chu, ông định bỏ đi trước phiên tòa thật sao? Có thể chuyện này sẽ trở thành vết nhơ không thể xóa sạch trong cuộc đời luật sư của ông, ông không để ý thật sao?”

“Ông Chu, nếu ông đi thì chẳng khác nào. nhường phần thắng cho tập đoàn Mạt Lâm. Có phải thầy ông bị tập đoàn Mạt Lâm uy hiếp nên ông mới

bất đắc dĩ phải đưa ra quyết định này không?”

Những phóng viên này toàn hỏi đúng trọng tâm, Chu Đại Hưởng trầm mặc không nói gì. Ông ta là một luật sư, thừa biết hậu quả nếu hiện tại ông ta bỏ đi, nhưng với tình hình này thì ông ta làm gì còn tâm trạng đâu tiếp tục nữa.

Nếu nói tới chuyện tập đoàn Mạt Lâm uy hiếp thầy ông ta thì ông ta cảm thấy không thể nào. Vậy thì chỉ còn một khả năng, đó là ông chủ của Mạt Lâm không đơn giản, nếu ông ta mà làm thì rất có thể sau này sẽ gặp sự đả kích mang tính hủy diệt.

“Ông Ngô, ông Chu, lấy tiền thì phải làm việc cho người ta, đây là điều không phải bàn cãi gì nữa. Nhưng số tiền đó tôi không lấy được rồi, tôi sẽ gửi hai mươi triệu phí bồi thường vi phạm hợp đồng vào tài khoản của các ông đúng theo quy định”, Chu Đại Hưởng nói.

“Chó chết, đây là chuyện của hai mươi triệu à?”, Chu Nhân Kiệt và Ngô Thanh Nguyên nổi giận. Chỉ là hai mươi triệu thì bọn họ ai chẳng có, điều bọn họ quan tâm là lợi ích sau khi thắng kiện.

Chu Nhân Kiệt sẽ được chiếm dụng một phương thuốc của Mạt Lâm, nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn chia phần trăm, thành phẩm sẽ do tập đoàn Xương Thịnh phụ trách. Đây là một chiếc bánh kem lớn, bọn họ đã phân chia hết rồi, lại còn có máu mặt của nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, thế nên bọn họ mới bắt tay với nhau.

Chương 267: C267: Tiếp theo hẳn phải làm gì

Nhưng hiện tại Chu Đại Hưởng đi thì tất cả sẽ sụp đổ.

“Thật sự rất xin lỗi”, Chu Đại Hưởng lại xoay người, ông ta nhìn Trương Trần và nói bằng giọng phức tạp: “Cậu, thắng rồi!”

Dứt lời, ông ta không chờ Trương Trần đáp lời, cứ thế cầm tay Quách Cương Anh bước xuống bậc thang, lên xe rời khỏi nơi này.

“Ha ha ha..”, Chu Đại Hưởng vừa đi là Triệu Chí Hào lập tức bày ra dáng vẻ đắc chí. Ông ta không nhịn được bật cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng to, ngay cả những người tới dự cũng thấy hơi cạn lời.

“Giám đốc Ngô, Chu Nhân Kiệt, chúng ta vào. trong đi một vòng cho có lệ nhỉ?”, Triệu Chí Hào cười híp mắt nói.

Hai người Ngô Thanh Nguyên tức ngựa răng. Đúng như lời Triệu Chí Hào nói, bây giờ đi vào chỉ là cho có lệ thôi, Chu Đại Hưởng đi là bọn họ thua chắc, huống chi chúng cứ chỉ là ngụy tạo, vụ kiện này phải tiến hành thế nào đây?

“Được, được lắm!”, Ngô Thanh Nguyên nghiêng răng gật đầu nói: “Ông chủ Cổ có thủ đoạn được lắm, người nhà họ Nhiễm lần lượt bị cậu đẩy đi. Nhưng cậu tưởng như vậy là không phải lo nghĩ gì nữa sao? Cậu đã nghĩ tới tập đoàn Xương Thịnh chúng tôi chưa?”

“Xương Thịnh ghê gớm lắm hả? Cũng thường thôi”, Trương Trần lắc đầu cười. Cho dù Xương Thịnh không làm gì thì anh cũng không bỏ qua cho nó,

có lý nào lại tới đây huênh hoang rồi cứ thế xách mông đi được?

Ngô Thanh Nguyên giận quá hóa cười, nhưng lúc này Trương Trần lại nói thản nhiên: “Không biết lấy năm tỷ ra đập vào thì tập đoàn Xương Thịnh có chịu được không”.

“Được rồi, đến giờ rồi, chúng ta vào thôi, bị cáo Chu Nhân Kiệt!”

Cả đám mang bộ mặt đen kịt đi theo Trương Trần vào trong. Cho dù là thua chắc thì bọn họ cũng phải tiến hành quy trình mang tính tượng trưng. Kết quả của phiên tòa này quá rõ ràng rồi, đám phóng viên lấy được thứ họ cần là kéo nhau rời khỏi đây.

Hai tiếng sau có kết quả phiên tòa, tập đoàn Mạt Lâm được phán thắng kiện.

Sau khi có kết quả, những người đứng sau Trương Trần hớn hờ như nhặt được vàng, phe của Ngô Thanh Nguyên thì nghiêng rặng ken kết.

“Ngô Thanh Nguyên, về nói với chủ nhân của ông là hắn vẫn còn non lắm, nhà họ Nhiễm cũng chỉ thế mà thôi!”, Trương Trần mỉm cười nói một câu rồi lên xe đi.

Trong khách sạn Thái Hoa, rượu thị ập tanh bành. Nhiễm Minh Nhật vẫn chưa nguôi giận, hắn đập vào không khí, nhìn Ngô Thanh Nguyên và nói khàn khàn: “Thằng con hoang đó nói thế thật hả?”

“Đúng thế”, Ngô Thanh Nguyên gật đầu: “Cậu chủ Nhiễm, Vu Ấu Hoa cũng mới bị bắt, cậu xem tiếp theo phải làm gì đây?”

Câu nói ấy như giáng thẳng vào điểm yếu của Nhiễm Minh Nhật, khiến sức lực trên người hắn như bị hút sạch.

Đúng là nhà họ Nhiễm có thế lực không nhỏ, nhưng những thế lực mà hắn có thể sử dụng ở Hoài Bắc thì đều đã dùng cả rồi, không còn ẩn giấu gì

nữa. Nhưng dù là thế thì hắn vẫn không làm gì được Trương Trần, ngược lại còn tự làm tổn hại phe mình.

Tiếp theo hắn phải làm gì? Chính hắn cũng không biết!

“Các ông tự xử lý đi, tôi về nhà một chuyến đã”, Nhiễm Minh Nhật ngẫm nghĩ rồi nói trong sự bất đắc dĩ, hiện tại hắn ở lại đây nữa thì cũng chẳng còn nước đi nào hay ho.

Chương 268: C268: Bất chấp tất cả công kích tập đoàn xương thính

Trong phòng làm việc cao nhất của tập đoàn Mạt Lâm, Trương Trần, Triệu Chí Hào, Tôn Khuê Sơn và đám Cao Hưng Tùng đều ở đây.

Bọn họ mới từ tòa án về, đến giờ Triệu Chí Hào và Cao Hưng Tùng vẫn chưa hoàn hồn lại hẳn, ngay cả Tôn Khuê Sơn chạy tới sau cũng đờ mắt ra khi nghe kể lại tình hình lúc đó.

Đây là cục diện bế tắc bị tấn công từ ba phía cơ mại

Bạch Thu Nghiệp tố cáo, Vu Ấu Hoa xuất hiện bắt người, còn Chu Nhân Kiệt và Chu Đại Hưởng thì chịu trách nhiệm về mặt pháp luật, có thể nói mỗi người đều có thể ép Trương Trần và tập đoàn Mạt Lâm đến mức ngạt thở.

Thế nhưng ở cổng tòa án, chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, mọi thủ đoạn của Nhiễm Minh Nhật đều bị Trương Trần giải quyết.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhìn Trương Trần bằng ánh mắt kính sợ, không ai biết rốt cuộc chàng trai này còn bao nhiêu con bài chưa lật nữa.

Mỗi khi xuất hiện nguy cơ, bọn họ đều thấp thỏm sợ sệt, nhưng Trương Trần chưa bao giờ làm bọn họ thất vọng. Lúc này Trương Trần gần như đã trở thành tín ngưỡng của bọn họ, như thể chỉ cần có chàng trai này thì chuyện khó nhai đến đâu cũng có thể giải quyết được.

"Mọi người cứ ngây ra đó làm gì vậy?", Trương Trần buồn cười nhìn mọi người.

"Hơ, cậu Trương, chuyện này kết thúc rồi, Mạt Lâm cũng có thể vận hành bình thường, chuyện đối phó với tập đoàn Xương Thịnh thì cậu cứ yên tâm để chúng tôi lo liệu", Triệu Chí Hào nói với vẻ hơi lúng túng.

Ông ta phát hiện ra mình chỉ có thể làm chân chạy máy việc vặt, ngoài ra thì chẳng giúp được gì hữu dụng cho Trương Trần.

"Đối phó? Vì sao phải đối phó với bọn họ? Ông không nghe thấy những gì tôi nói trước công tòa án à? Xử bọn họ cho tôi!", Trương Trần không hài lòng.

Triệu Chí Hào hơi cạn lời, ông ta hỏi dè dặt: "Quý tài chính của tập đoàn Xương Thịnh rất lớn, là doanh nghiệp xuyên quốc gia, xử thế nào bây giờ?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, tôi có tiền!", Trương Trần ném ra một tấm thẻ và nói: "Hình như trong đó có gần mười tỷ thì phải, để lại một phần làm tiền vốn, còn lại lấy ra để chết người cho tôi!"

"Tôi không biết tập đoàn Xương Thịnh nghĩ thế nào, nhưng bọn họ cũng đừng mong được yên ổn, đứng nhằm phe là phải trả giá!"

Những người ở đây đều giật giật khóe môi, Triệu Chí Hào bắt đắ dĩ cười gượng nói: "Cậu Trương, cậu có biết mười tỷ là bao nhiêu tiền không? Cậu đừng nói đùa, chúng ta cứ bình tĩnh, cậu độ lượng tha cho tập đoàn Xương Thịnh một lần đi!"

Tôn Khuê Sơn cũng nhìn Trương Trần bằng ánh mắt phức tạp. Tài sản theo giá thị trường của bọn họ cũng vào khoảng mười tỷ, nhưng đây chỉ là giá thị trường, có phải tiền mặt đâu.

"Ai đùa với ông, những gì tôi nói đều là thật, ông mang đi mà tra số dư", Trương Trần hơi cạn lời.

Số tiền này là của ông Lăng đưa anh, một phần là tiền mua phương thuốc,

phần còn lại là tiền vốn.

Rốt cuộc, trước sự khăng định của Trương Trần, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn nhìn nhau. Triệu Chí Hào run run cầm lấy tấm thẻ ấy, đi ra ngoài kiểm tra sổ dư.

Khi ông ta gọi đến ngân hàng và đọc số thẻ, tiếng nói từ đầu bên kia khiến trái tim ông ta suýt thì ngừng đập.

"Cậu, cậu... Cậu Trương", khuôn mặt Triệu Chí Hào hiện lên hết biểu cảm này đến biểu cảm khác, cuối cùng còn chẳng nói được một câu đầy đủ.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay kích thích quá mạnh đến ông ta, hơn nữa trong tấm thẻ này có mười tỷ thật, ông ta cũng hoài nghi rằng Trương Trần làm gì đó phi pháp.

Trước những ánh mắt dò hỏi của mọi người, Triệu Chí Hào chỉ có thể gật đầu nói: "Nếu không có trực trặc gì bên phía ngân hàng thì trong này có mười tỷ thật..."

"Shhh!", nghe vậy, ai nấy đều phải hít sâu một hơi, nhìn Trương Trần mà như đang nhìn một vị thần.

"Bất chấp tất cả công kích tập đoàn Xương Thịnh, không có vấn đề gì chứ?", Trương Trần nhấp một ngụm trà rồi nói.

Chương 269: C269: Tập đoàn mặt lâm lại thắng

"Đừng", Triệu Chí Hào nắm chặt tấm thẻ ngân hàng. Ông ta rất xót ruột, số tiền này đủ để công kích tập đoàn Xương Thịnh, nhưng như vậy rõ ràng là đang đốt tiền, nếu có số tiền này thì bọn họ có thể phát triển vượt bậc.

Triệu Chí Hào vội vàng khuyên bảo, phân tích mặt lợi mặt hại cho Trương Trần nghe.

"Nói xong rồi hả?", Trương Trần thản nhiên hỏi.

"..", Triệu Chí Hào chỉ cảm thấy bất lực.

"Tôi biết ông đang nghĩ gì, tôi hỏi ông, Mặt Lâm thành lập được bao lâu rồi?", Trương Trần nói.

"Khoảng hai tháng!"

"Tập đoàn Xương Thịnh thì sao?"

"Ít nhất cũng phải chục năm".

"Tôi có thể thành lập Mặt Lâm trong vòng hai tháng, vậy Xương Thịnh có thể thành lập lại trong hai tháng không?"

"...", Triệu Chí Hào bó tay hoàn toàn. Quả thực là Trương Trần nói không sai, nếu xét nghiêm ngặt thì Mặt Lâm chỉ là một công ty nhỏ mới khởi nghiệp thôi.

"Được rồi, tôi nghe lời cậu, ném ra năm tỷ trước, liều mạng với bọn chúng", Triệu Chí Hào nói.

"Ok, giải quyết xong hết mọi chuyện rồi thì tôi đi trước đây", Trương Trần nói. Tôn Khuê Sơn nghe vậy vội vàng đứng lên.

"Cậu Trương..."

"Vì Tôn Mỹ Hân?"

"Con nhóc chết tiệt đó không nghe lời khuyên, chịu phạt là đúng, mong cậu Trương nể mặt tôi giúp đỡ một tay", Tôn Khuê Sơn gật đầu. Dù sao Tôn Mỹ Hân cũng là con gái của ông ta, kể cả ông ta không thích thì cũng là máu mủ của ông ta.

Ông ta đã tìm khá nhiều bác sĩ, không ai có phương pháp thực tế nào, vậy nên ông ta chỉ có thể tới tìm Trương Trần.

"Ông đã lên tiếng rồi thì có lý nào tôi lại không giúp, ông cứ về trước đi!"

"Cảm ơn cậu Trương!", Tôn Khuê Sơn gật đầu, chỉ cần Trương Trần đồng ý là ông ta yên tâm rồi.

Ông ta cũng rất bất đắc dĩ với đứa con gái ấy. Bởi vì lúc còn nhỏ ông ta chủ yếu quan tâm tới Tôn Mỹ Lâm, và sự thật cũng chứng minh rằng Tôn Mỹ Lâm rất hợp ý ông ta, chuyện gì cũng hoàn thành thuận lợi.

Sau khi rời khỏi đó, Trương Trần tới phòng khám của Chu Viên Viên. Kể từ khi dùng thuốc của Trương Trần, Chu Viên Viên đã khỏi hẳn rồi.

Trong phòng khám, Chu Viên Viên đang nhàm chán nghịch móng tay. Thấy Trương Trần đến, cô ta vội vàng chạy tới cười nói: "Tôi nghe nói rồi, tập đoàn Mạt Lâm lại thắng, anh được đấy nhỉ".

"Đương nhiên", Trương Trần cười đắc ý. Những lúc trò chuyện với Chu Viên

Viên, anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều so với lúc ở cùng với Phương Thủy M

Chỉ cần bọn họ trò chuyện là cả hai bên đều chất đầy tâm sự, không bao giờ chịu thẳng thắn với nhau, mà thân phận thực sự của Trương Trần đã định trước rằng anh không được rêu rao.

Tại nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa, trong khu vườn phía sau của riêng ông cụ Trương, ông ta đang nhú mày đọc tài liệu.

Sau khi xảy ra sự việc lần trước, ông ta đã thu hồi lại quyền lực của nhà họ Trương, bà cụ Trương thì vẫn làm ầm lên, vậy nên ông ta cứ trốn mãi ở đây cho yên tĩnh, dù sao cũng là vợ chồng với nhau mấy chục năm rồi, ông ta cũng chẳng thể bỏ được thật.

Lúc này chuông điện thoại bỗng vang lên. Ông ta uống một ngụm trà rồi lấy điện thoại ra nhìn, ngay sau đó đôi mắt lập tức sáng rực lên.

"Trương Trần ơi là Trương Trần, rốt cuộc cậu là ai và đang nghĩ gì đây?"

Chương 270: C270: Sao anh không nói thân phận thật sự cho thủy y

Tin nhắn trong đó báo là nhà họ Hàn định đánh trả lần nữa, không có nhà họ Mạc ở thủ đô nhúng tay vào, bọn họ chẳng có gì để phải cố kỵ.

Với năng lực của Trương Trần, ông cụ Trương tin rằng Trương Trần có thể ứng phó được, dù sao ông ta cũng đã thăm dò chuyện về tập đoàn Mạt Lâm, nhưng điều mấu chốt là ông ta nhìn ra được rằng Trương Trần có chuyện gì đó không thể nói ra được, có thể sẽ không can thiệp vào.

"Thôi thôi, phận của lão già này là phải lo nghĩ rồi!"

Ông cụ Trương thở dài lấy điện thoại ra gọi tới số của Trương Quốc Hồng.

"Quốc Hồng, con dẫn Thiên Bàng và Thủy Y tới đây trốn đi, lần này nhà họ Hàn sắp ra tay rồi, các con sẽ gặp nguy hiểm!"

"Trương Trần á? Tự các con lo liệu đi, tới mau lên đây".

Trong biệt thự, Trương Quốc Hồng cầm điện thoại gật đầu lia lịa, hoảng loạn đến mức chẳng nghĩ được gì.

Đến lúc tắt máy, bà ta bắt đầu bùng nổ.

"Thủy Y, nhà họ Hàn lại chuẩn bị đánh trả rồi, phải xử lý mối họa do tên phế vật Trương Trần gây ra như thế nào đây?"

"Thăng điên đó còn đánh con cháu của bả, tám gia tộc thành tàn phế, mỗi

thù này không thể hóa giải được, con còn chờ gì nữa mà không ly hôn đi?"

Trương Quốc Hồng đặt điện thoại xuống rồi gào lên với Phương Thủy Y. Theo bà ta, nếu Trương Trần không nhất quyết đòi đưa ngựa với Hàn Đông Vũ thì đã chẳng xảy ra những chuyện đàng sau đó.

Với Trương Quốc Hồng thì Trương Trần đã sai vì đi chọc tới người ta, ai bảo Trương Trần là một tên phế vật trong mắt bà ta cơ chứ!

"Nhanh, nhanh như thế sao?", Phương Thủy Y cứng đờ người lại.

"Thủy Y, không có nhiều thời gian đâu. Ông ngoại con gọi tới, ông đồng ý bảo vệ chúng ta. Mặc xác thằng phế vật ấy đi, con ly hôn với nó là chúng ta tới tỉnh An Hoa ngay", Trương Quốc Hồng vội vàng nói.

Phương Thủy Y ngây ra đó không nói được câu gì, nước mắt tuôn ra không dứt. Nếu bọn họ ly hôn thật thì Trương Trần phải làm sao? Anh sẽ chống lại nhà họ Hàn thế nào?

Trước kia cô còn ảo tưởng tới chuyện mượn sức tập đoàn Mạt Lâm, nhưng trong cuộc họp lần trước, nhà họ Phương đã đắc tội với ông chủ Cổ rồi, cô còn mặt mũi đâu mà nhờ người ta giúp đỡ?

Phương Thủy Y cắn môi nói một cách khó khăn: "Mẹ, con biết rồi, con sẽ nói rõ ràng với Trương Trần. Bây giờ con sẽ gọi điện cho anh tai"

Trong phòng khám, Trương Trần và Chu Viên Viên đang trò chuyện với nhau. Nhìn thấy cuộc gọi đến, khuôn mặt anh trầm xuống, Chu Viên Viên liếc qua rồi cũng ngừng nói.

"A lô"

"Em đang đưa ra thông điệp cuối cùng à?"

"Được, anh sẽ tới ngay!"

Sau khi tắt máy, Chu Viên Viên không nhin được

nói: "Chuyện ly hôn hả? Vì sao anh không nói thân phận thật sự cho Thủy Y?"

"Biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, nhất là người thân với tôi", Trương Trần bình tĩnh lắc đầu: "Ở Hoài Bắc tôi còn bảo vệ cô ấy được, nhưng Hoài Bắc chỉ lớn bằng bàn tay, rồi sẽ có một ngày tôi còn chẳng lo nổi cho mình, lấy cái gì bảo vệ cô ấy?"

"Có lẽ đây sẽ là lựa chọn tốt cho cả tôi và cô ấy. Cô ấy muốn kết thúc thì tôi cũng chẳng có lập trường và tư cách để nói gì cả".

Chu Viên Viên mấp máy môi nhưng chẳng nói được điều gì, cô ta cảm thấy Trương Trần có rất nhiều bí mật.

Mặc dù cô ta không biết hoàn chỉnh cả sự việc Trương Trần đối đầu với nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, nhưng vẫn biết sơ qua trên mạng. Chuyện xảy ra ở cổng tòa án đã bị các phóng viên tung lên mạng hết rồi.

Nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn mà Trương Trần còn nói là chỉ thường thôi, vậy thì nhân vật đáng gờm mà anh nói tới rốt cuộc là ai?

Chương 271: C271: Tại sao anh phải rời đi

Trong biệt thự của Phương Thủy Y, ba người nhà cô sắc mặt âm trầm ngồi trong nhà.

Phương Thủy Y cúi đầu chau mày, Trương Quốc Hồng với vẻ mặt phẫn nộ, còn Phương Thiên Bằng cứ thở dài liên tục. Địa vị của ông ta trong nhà cũng không cao lắm, mặc dù có lúc ông ta cũng có ý kiến của mình nhưng đều bị phớt lờ.

Đang trong lúc đợi như này, chuông cửa cuối cùng cũng vang lên.

Từ sau lần Trương Trần bị đuổi ra khỏi nhà thì anh cũng giao lại chìa khóa biệt thự luôn.

Cửa vừa mở, Trương Trần vừa bước vào thì Trương Quốc Hồng định lên tiếng, nhưng Phương Thủy Y vội nói: “Mẹ à, con muốn nói chuyện riêng với anh ấy”.

Trương Quốc Hồng lườm Trương Trần một cái, gật đầu với Phương Thủy Y rồi không nói gì nữa.

“Trương Trần, anh lại đây”, Phương Thủy Y vẫy tay bảo Trương Trần vào phòng mình.

“Anh có biết tôi gọi anh đến làm gì không?”, Phương Thủy Y hỏi có chút mệt mỏi.

“Anh có thể đoán được phần nào. Hôm nay là thứ sáu, cục dân chính vẫn

chưa tan làm, giờ chúng mình có thể đến đó”, Trương Trần cũng không níu kéo hay kéo dài thời gian mà nói vào chủ đề luôn.

“Thôi bỏ đi, tạm thời không ly hôn nữa”, Phương Thủy Y hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn xuống đất, không biết đang nghĩ gì. Một lúc sau, cô mới thở dài một tiếng.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC”, Trương Trần cũng không hỏi nhiều.

“Nhưng, không ly hôn thì anh vẫn phải rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, anh hiểu không?”, Phương Thủy Y ngẩng đầu nhìn Trương Trần nói.

Hiện giờ cô vẫn chưa trả xong nợ của tập đoàn Mạt Lâm, những gia tộc do nhà họ Hàn đứng đầu cũng sắp có hành động rồi nên giờ cô cũng không biết nên làm thế nào.

Giờ đây chỉ có thể đuổi Trương Trần đi, để anh rời khỏi Hoài Bắc. Cứ coi như nhà họ Hàn có muốn hại chết anh cũng không được. Dù sao thì Long Quốc rộng lớn như vậy nên cũng không dễ tìm.

Trương Trần không biết chuyện xảy ra ở tỉnh An Hoa, cũng không biết trong đầu Phương Thủy Y đang nghĩ gì.

Sau này anh vẫn sẽ rời khỏi Hoài Bắc nhưng không phải bây giờ.

Trương Trần lắc đầu, hỏi: “Không, tại sao anh phải rời đi?”

“Bởi vì anh ở lại Hoài Bắc khiến tôi thấy ghê tởm, ngoài việc gây thị phi thì anh còn làm được gì nữa. Anh cút đi càng xa thì tâm trạng tôi càng dễ chịu”.

Ánh mắt Phương Thủy Y nhìn vào Trương Trần không chớp mắt, vẻ mặt đầy sự ghét bỏ.

Thật ra cô thật sự có chút chán ghét anh. Một người đàn ông mà không dám cáng đáng việc gì, là kẻ vô dụng thật sự. Mặc dù sau này cũng phát hiện ra chút ưu điểm nhưng nếu so sánh thì khuyết điểm vẫn nhiều hơn.

Chỉ có điều, cô niệm tình mấy năm và nhớ lời ông cụ Phương dặn dò nên cô mới không ly hôn.

Trương Trần chau mày, nói thật thì những lời này anh nghe mà cũng cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

“Thật ra, có gì thì em có thể từ từ nói với anh, không nhất thiết phải như vậy đâu”, Trương Trần do dự một lát rồi khẽ nói.

Nào ngờ, câu nói này khiến Phương Thủy Y hoàn toàn muốn nổ tung. Cô hét về phía anh: “Nói cho anh... Nói cho anh thì có tác dụng gì, anh giải quyết được gì nào, hay chỉ gây rối thêm”.

Chương 272: C272: Chúng ta mau đến nhà ông ngoại

“Hết chuyện này đến chuyện khác còn chưa đủ hay sao, tôi còn có thể nói được gì nữa. Hiện giờ anh hãy rút ra khỏi Hoài Bắc, rút đi càng xa càng tốt, đó mới chính là điều tốt nhất với tôi”.

“Anh sẽ không rời đi đâu, em cũng chưa từng chịu hiểu anh”, Trương Trần thảo nhiên nói.

Câu tiếp theo như bị chặn ngang ở cổ họng không nói ra được. Tâm trạng hiện giờ của anh vô cùng phức tạp. Nếu như anh nói tất cả cho Phương Thủy Y biết thì chỉ hại cô mà thôi.

Thời gian trước quản gia nhà họ Trương đến tìm anh. Anh không chắc chắn là nhà họ Trương chú ý đến anh từ lúc nào. Kể cả anh có tự đắc đến mấy thì cũng không nghĩ rằng năng lực hiện giờ của mình có thể đối kháng được với nhà họ Trương được xếp. top đầu của Long Quốc.

Nếu như anh nói ra sự thật thì Phương Thủy Y biết càng nhiều thì cô càng nguy hiểm.

“Thôi đành vậy”, Trương Trần kìm nén khổ tâm của mình mà không nói gì thêm.

Anh không quan tâm đến Phương Thủy Y phần nộ đến nỗi nào, mà chỉ khế giọng nói: “Ly hôn hay không là do em quyết định. Nhưng anh vẫn muốn nói một câu, đừng có chuyện gì cũng giấu trong lòng, em chưa từng hiểu anh, em cũng chưa từng nói rõ cho anh về chuyện gì em gặp phải”, nói xong anh xoay người rời đi. Phương Thủy Y đờ đẫn nhìn bóng lưng anh, sắc mặt hung hãn quát lên: “Trương Trần...”

Hét xong, Phương Thủy Y bắt lực ngã quy xuống giường.

Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng vội chạy vào trong phòng. Trương Quốc Hồng nói: “Thủy Y! Thế nào rồi, ý của thằng vô dụng đó là gì?”

Phương Thủy Y nhắm mắt lại, nước mắt chầm chậm rơi xuống. Cô hít một hơi thật sâu, nói: “Những gì nên nói con đều nói với anh ta cả rồi, không phải bận tâm đến anh ta nữa đâu”.

“Vậy chúng ta mau đến nhà ông ngoại con đi”.

“Không, mọi người đi trước đi, việc của công ty vẫn cần giải quyết, chuyện của tập đoàn Mạt Lâm cũng chưa xong, con nhất định phải tự mình đến đó”, Phương Thủy Y lắc đầu, nói.

Thật ra, công ty cũ nát của cô còn việc gì làm nữa đâu. Từ sau khi nhà họ Phương đắc tội với tập đoàn Mạt Lâm thì gần như không có ai muốn hợp tác với cô. Còn về nhà họ Phương, giờ đây bám được chân của tập đoàn Xương Thịnh nên căn bản không để ý gì đến nhà cô nữa rồi.

“Con gái à, con...”.

“Mẹ đừng nói gì nữa, hai người đi trước đi, mấy ngày nữa con sẽ tới, bố mẹ cứ yên tâm”, Phương Thủy Y khoát tay nói.

Trương Trần lái xe mà lòng phiền não. Anh mở cửa sổ xe, gió ù ù thổi vào mặt và tóc anh.

Anh nhìn thời gian rồi nhớ ra việc phía Tôn Mỹ Hân nên lái xe đi về phía thành phố Trường Minh.

Tỉnh lộ này có tám đường xe đi, coi như đây là đường thông thoáng nhất để

đến thành phố Trường Minh rồi.

Hai bên tỉnh lộ có hơn chục chiếc ô tô hàng triệu tệ đậu thành hàng dài, nhìn hình dáng, có cánh gió phía sau, rõ ràng là đã qua sửa chữa!

Không cần đoán, chỉ cần là người sống ở Hoài Bắc và có chút hiểu biết thì chắc chắn biết được, có người đưa xe ở đây.

Trương Trần vừa mới lái xe vào tỉnh lộ thì những chiếc xe đó xếp thành hàng dài chắn ở trước xe Trương Trần.

Có một nhóm người từ trên xe xuống, đầu nhuộm tóc các loại màu, trên tay còn kéo theo các cô em trang điểm đậm, ai nấy mặt mày đều ra vẻ đại ca hồng hách.

“Kẻ nào vậy, sao lái chiếc xe BMW ghê mà cũng vào được đây thế?”

“Ai mà biết được, chắc là tay sai của đại ca nào chăng?”

Chương 273: C273: Chuột đông thì cũng cần chết được mèo

“Quan tâm gì đến hần là kẻ nào, người thấp nhất trong chúng ta ở đây cũng phải là xe Maserati, chứ xe BMW cùi thế kia thì làm gì có tư cách vào đây”.

Một nhóm người nhìn xe của Trương Trần, sau đó một tên tóc vàng ngậm điều thuốc đi lên, gõ cửa sổ xe của Trương Trần, lạnh lùng hỏi: “Anh đến đây với ai?”

Trương Trần cười lạnh nói: “Sao thế, không đi cùng với ai thì tôi không thể đến đây sao?”

Tên tóc vàng chau mày, tiếp tục nói: “Anh không đến đây để đưa xe?”

“Không”.

“Nếu đã vậy, lúc anh đến anh có nhìn thấy bên đường có một cái biển, trên đó có viết Cấm vào, anh có mù không?”, tóc vàng lạnh lùng nói, còn những người khác cũng lên trước một bước, nhìn chăm chăm vào Trương Trần.

Xem ra, cái tên nghèo rớt lái con xe cùi BMW này đến để gây chuyện rồi, bọn họ không thể để như vậy được.

Lúc Trương Trần đến thật sự đã nhìn thấy một cái biển ghi chữ cấm vào rồi. Anh còn tưởng rằng phía trước đang sửa đường hoặc xảy ra sự cố gì đó.

Vốn dĩ tâm trạng của Trương Trần đã không được tốt, căn bản không muốn phí lời với bọn họ. nên anh trầm giọng xuống, lạnh lùng nói: “Cút ra, tôi còn có việc”.

“Thằng nhóc, mày đang nói tao sao?”, tên tóc vàng sững người ra, không ngờ một tên lái xe BMW một mình đến đây mà còn dám ăn nói với gã ta như vậy.

“Hoàng Khải! Phí lời với hần làm gì, đập nát xe của nó, đánh phế nó rồi rút ra khỏi đây đi. Đúng là không biết trời cao đất dày là gì”, có người ở phía sau hồng hách nói.

Đám cô em đi cùng cũng với vẻ mặt hưng phấn, còn luôn miệng nói với giọng chế giễu. Cả nhóm người cứ thì thầm to nhỏ, căn bản không coi Trương Trần ra gì.

“Đồ ngốc, nghe thấy mọi người nói gì chưa?”, tên tóc vàng có tên là Hoàng Khải lấy gậy bóng chày từ cốp xe, lúc này giơ lên đập cửa xe của Trương Trần.

Sắc mặt Trương Trần sầm lại, trong lòng vốn thấy buồn bực, lúc này giật lấy gậy bóng chày của Hoàng Khải, không nhìn gậy mà đập lên đầu gã ta.

Lúc này máu me bắn tứ tung, Hoàng Khải ôm đầu nằm quằn quại trên đất. Những người còn lại sợ đến mức lùi về sau, nhưng rất nhanh, kẻ nào cũng đều vô cùng phấn nộ.

“Thằng rác rưởi này còn dám ra tay nữa, hôm nay mọi người cùng đánh phế nó đi. Các người lên trước đi, tôi sẽ đi gọi điện cho anh Mã”, một người trong đó lớn tiếng nói.

Nhóm người đều xông lên, mặc dù Trương Trần đánh một gậy lên người Hoàng Khải nhưng bọn chúng cậy thế đông người nên không sợ lắm.

“Chuột đông thì cũng cắn chết được mèo”, huống hồ bọn chúng quen với mấy trò đánh đấm này rồi.

“Đám phế vật này”, Trương Trần cười lạnh một tiếng, giẫm chân một cái rồi

xông vào đám người, nắm chặt lấy cây gậy bóng chày của kẻ cầm đầu rồi bẻ gãy trước mặt mọi người.

Không cho bọn chúng thời gian phản ứng lại, Trương Trần trực tiếp đập một cái rồi đập lên kẻ thứ nhất, lực mạnh nên hất tung hẳn ra ngoài.

Người vẫn còn trên không trung, miệng hẳn phun ra đồng máu tươi, sau đó hẳn rơi xuống đập vào bốn năm người nữa.

Lần này, mọi người đều lác mắt ra, một cú đấm mà đánh bay người ta lên. Đây có còn là người nữa không?

Bọn chúng nhìn cái tên nằm lăn trên đất không nói nên lời, lúc này không ai dám nhúc nhích nữa.

Trương Trần mặt không biểu cảm từng bước tiến về phía đó, Trương Trần tiến một bước thì bọn chúng lùi một bước. Cuối cùng, bọn chúng cũng không có đường nào để lùi nữa.

“Mày... Mày đừng có làm bừa, chúng tao là em của anh Mã đấy, mày có biết anh Mã không, anh ấy...”

“Bốp”, Trương Trần tát một cái, lạnh lùng nói: “Hắn làm sao?”

“Hu hu, thằng ranh, mày sẽ phải hối hận, mày dám đánh tao à?”, tên đó đau đến phát khóc, nói.

Lúc này, có một luồng ánh sáng lóa mắt ở phía xa chiếu lại, chỉ thấy một chiếc xe Ferrari lái đến, tiếp đó là một người với sắc mặt âm trầm bước xuống.

Chương 274: C274: Có cả nhân vật như này sao

“Thằng nhóc, mày có biết anh Mã của chúng tao là ai không? Nói ra thì chắc mày sẽ sợ chết khiếp thôi, biết điều thì tốt nhất hãy quỳ xuống cầu xin đi”.

“Đúng vậy! Nhà họ Mã ở Hoài Bắc mày có biết không? Anh Mã Tại Long chính là người của nhà họ Mã, tao thấy mày đúng là chán sống rồi”.

Có Mã Tại Long chống lưng ở đây nên đám người này cũng hống hách hơn. Bọn chúng khinh bỉ nhìn Trương Trần rồi mắng nhiếc.

“Tao cũng không làm khó mày nữa. Nhưng mày đã đánh người của tao, tiền viện phí này mày nhất định phải tính đầy đủ. Lấy ra mười triệu tệ rồi mày có thể rút được rồi. Nếu không thì đừng trách tao ra tay độc ác”, Mã Tại Long lớn tiếng nói.

Trương Trần nheo hai mắt, đột nhiên bật cười. Thật sự anh không qua lại với nhà họ Mã một thời gian rồi.

Từ lần trước thằng được nhà họ Mã ở tòa án, Mã Tam Phong cũng mất tấm mắt tích sau đó luôn.

“Mày chắc chắn là đòi mười triệu không?”, Trương Trần cười hỏi.

“Tao không muốn nói lần hai, mày nghe không hiểu sao?”, Mã Tại Long sầm mặt lại, chau mày hỏi.

“Vậy thì được”, Trương Trần lấy điện thoại ra, gọi trực tiếp cho Mã Tam

Phong, nói: “Mã Tam Phong! Ở đây có người của nhà họ Mã các ông, họ đòi tôi mười triệu tệ tiền bồi thường”.

“Tôi chỉ cho ông mười phút, ông hiểu không?”

“Anh Mã! Ông Mã chẳng phải là chú Ba của anh sao? Sao thằng ranh này lại quen được, lại còn dám cho ông Mã thời gian mười phút nữa?”, một tên đàn em không hiểu hỏi.

“Thằng ngu! Mà không nhìn ra thằng rác rưởi kia đang giả bộ sao? Nếu nó thật sự dám nói với ông Mã như thế thì liệu nó có phải lái con xe BMW đâu kia không?”, có một tên đàn em khác nói với vẻ khinh bỉ.

Mã Tại Long cũng cười lạnh nhìn Trương Trần. Gã không dám nói là quen hết tất cả các phú nhị đại nổi tiếng ở Hoài Bắc nhưng ít nhiều cũng nghe nói cả rồi. Nhưng kiểu người như Trương Trần thì gã chưa từng gặp.

Gã cười lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực nhìn Trương Trần, nói: “Thằng ranh! Mà cũng to gan đấy, dám gọi điện cho chú Ba ở trước mặt tao. Không cần biết đúng sai thế nào nhưng tao khâm phục dũng khí của mày. Nếu mười phút sau mà tao không nhìn thấy mười triệu tệ thì nửa đời còn lại của mày sẽ phải nằm trong viện đấy”.

Lúc này, lại tiếng phanh xe gấp vang lên. Mọi người cùng nhìn lại thì chỉ thấy trên xe có một nhóm người bước xuống rồi nhanh chóng đi về phía này.

Người đàn ông cầm đầu nói có chút sốt sắng: “Mã Tại Long, cậu làm cái gì vậy? Có chuyện gấp gì mà không để đưa nốt vòng cuối rồi hãy nói?”

“Ha ha! Gặp phải một nhân vật dám bắt chú Ba của em trong mười phút phải đến đây ngay. Em muốn xem thử xem đây là vị thần thông quảng đại như nào?”, Mã Tại Long khế nói. Gã nói năng với tên cầm đầu kia có chút khách khí, hiển nhiên là thân phận của đối phương không hề tầm thường.

“Ồ? Có cả nhân vật như này sao?”, người đàn ông đó tò mò đi lên trước,

quan sát Trương Trần một cái rồi hỏi: “Là hấn ta sao?”

“Anh Mãnh! Hấn ta chỉ là tên lang băm thôi, làm gì có quen được nhân vật lớn nào?”, lúc này tiếng cười lớn truyền lại.

Trương Trần cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc nên anh cũng đưa mắt lại nhìn. Không ngờ người đó là Đoàn Tân Nguyên và đám bạn học của Tôn Mỹ Hân.

Cái tên được gọi là anh Mãnh kia giật mình, sau đó bật cười nhìn Trương Trần và Mã Tại Long. Lúc này Mã Tại Long cũng khẽ cười mà không để ý gì. Gã căn bản không nghĩ rằng Trương Trần quen chú Ba của mình và coi những lời anh nói trước đó là gió thoảng bên tai.

Chương 275: C275: Kiếp nạn của nhà họ Mã sắp đến

“Anh Mãi Khẩu khí của thằng ranh kia không nhỏ đâu, chỉ bằng chúng ta cứ phế nó trước?”, người của Mã Tại Long nghĩ một chút, nói.

“Ha ha, anh Mãnh thấy thế nào?”, Mã Tại Long nghe thấy vậy thì nhìn anh Mãnh một cái, hỏi.

“Cậu giải quyết đi, ở đây là Hoài Bắc của cậu, nếu đây là ở Trường Minh của tôi thì tôi sớm đã ném thứ rác rưởi kia ra sông cho cá ăn rồi”, anh Mãnh lắc đầu cười, nói.

Mã Tại Long khẽ chau mày. Tất nhiên gã hiểu được Vương Mãnh đang khích gã. Dù sao thì thành phần đến hóng chuyện thì không sợ gì cả.

Gã nhìn hai người đã chết ngất trên đất, đột nhiên cười nói: “Hay là thôi đi, dù sao thì người anh em này cũng gọi điện cho chú Ba rồi, vậy thì để chú Ba lấy tiền ra đền bù giúp hấn vậy, tôi phải kính trọng người ta mới phải”.

Gã không hề ngu, nếu như gã muốn đánh gục Trương Trần thì gã đã làm trước đó rồi. Nhưng nhìn hai tên đã chết ngất trên đất thì hiển nhiên Trương Trần là người luyện võ, gã không muốn mình rơi vào nguy hiểm.

Vương Mãnh nghe thấy thế thì nhún vai một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Thời gian gần đây nhà họ Mã ở Hoài Bắc ở trong hoàn cảnh không được tốt cho lắm, thậm chí có thể nói là... Lo lắng không ngớt.

Trên đời này không có cái gọi là bí mật mãi mãi, huống hồ sau chuyện này

họ còn cố ý đi điều tra về Trương Trần. Nhưng điều khiến họ khủng hoảng nhất chính là ông chủ thật sự phía sau Mạt Lâm lại là Trương Trần, người mà họ không hề coi trọng.

Vốn là không có gì, nhà họ Mã tự bảo vệ mình cũng đủ lắm rồi. Cũng từ sau chuyện đó, Mã Tam Phong “ngoan ngoãn ở trong nhà, cũng không chọc vào Trương Trần nữa, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Mãi về sau, khi cục diện ở thành phố Trường Minh thay đổi, khi ông ta nghe nói người thao túng mọi việc là ông chủ của Mạt Lâm thì Mã Tam Phong chết sững người. Lúc này ông ta mới phát hiện mình đã hoàn toàn đánh giá thấp Trương Trần rồi. Vì vậy, ông ta mới làm việc vô cùng cẩn thận, chỉ sợ Trương Trần sẽ chú ý đến ông ta. Cứ tưởng rằng chuyện này đã qua rồi, ông ta vừa mới thở phào một cái nhưng cuộc điện thoại ban nãy lại như đẩy ông ta xuống vực thẳm.

“Người đâu, chuẩn bị xe cho tôi, ngay lập tức. Sau đó điều tra cho tôi, kẻ nào trong nhà họ Mã lại gây sự ở bên ngoài vậy. Bất kể là ai thì đánh gãy hai chân trước cho tôi”.

Mã Tam Phong cúp điện thoại rồi lập tức quát lớn với quản gia. Quản gia cũng không dám hỏi nhiều, lập tức gật đầu đi giải quyết.

“Chú Ba, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”, anh cả của nhà họ Mã hỏi.

“Anh cả, kiếp nạn của nhà họ Mã chúng ta sắp ập đến rồi”, Mã Tam Phong nói với vẻ mặt u ám rồi nói ra sự việc với anh cả của mình.

“Vậy thì phải làm sao, hai chúng ta cùng đến đó xem sao”, anh cả nhà họ Mã thở dài một hơi, cũng với vẻ mặt u sầu, rõ ràng ông ta cũng biết tầm nghiêm trọng của sự việc.

Dám đòi ông chủ Mạt Lâm mười triệu tệ tiền viện phí, chuyện này còn nguy hiểm hơn cả vượt mông hổ, đặc biệt là lúc này tập đoàn Mạt Lâm đang lên như điều gặp gió.

Mã Tam Phong lắc đầu, nói: “Anh cả! Anh đừng đi, đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Thằng nhóc đó cho em mười phút thôi, không thể chậm trễ nữa, anh đi bắt cái tên gây chuyện của nhà họ Mã về đã”, nói xong câu này Mã Tam Phong vội lái xe về hướng tỉnh lộ thông với thành phố Trường Minh.

“Thằng ranh, đã tám phút trôi qua rồi đấy”, Mã Tại Long nhìn Trương Trần với thần sắc thản nhiên chứ không có gì sợ hãi, gã liền hỏi với vẻ kỳ quái.

Lúc này gã thật sự có chút khâm phục Trương Trần. Bất luận là thật hay giả nhưng nếu đổi lại là gã, khi gặp phải chuyện gì mà biết được thế lực của người ta lớn thì gã không thể đạt được đến cảnh giới mặt không biến sắc như này.

Chương 276: C276: Hằng mất dạy quỳ xuống cho tao

“Ha ha! Hiện giờ không phải tao sót ruột mà là Mã Tam Phong đấy”, Trương Trần lắc đầu, cười. Anh đã cho Mã Tam Phong cơ hội, nếu như ông ta biết trân trọng thì trong mười phút sẽ phải đến kịp. Nếu không, anh sẽ không để ý gì mà xóa bỏ nhà họ Mã rồi tiến thêm một bước nắm trọn tỉnh Hoài Bắc.

Vương Mãnh đến từ Trường Minh, hắn ta cũng với sắc mặt kinh ngạc. Hắn ta xoay người nhìn đám người Đoàn Tân Nguyên, hỏi: “Các người chắc chắn thằng ranh này là tên lang băm?”

“Tuyệt đối không sai đâu ạ”, đám người Đoàn Tân Nguyên gật đầu rồi nói ra sự việc xảy ra hôm đó, sau đó còn bổ sung: “Đây là do chính miệng hắn nói ạ”.

Vương Mãnh với thần sắc cổ quái, một tên lang băm mà lại có thể điềm tĩnh như này?

Trong lúc mọi người đang nhìn với vẻ khinh bỉ, không biết có ai trong đám đông đột nhiên hét lên một tiếng: “Đã hết mười phút rồi..”.

Câu nói này như mồi lửa khiến không khí ở đây căng thẳng vô cùng.

Bụp, bụp, bụp... Không cần Mã Tại Long nói nhiều, đám người của Vương Mãnh cũng lấy gậy bóng chày, dao chém và hung khí đánh người ở trong cốp xe ra.

Bọn họ quen biết nhau khi đua xe nên cũng không để ý nhóm anh nhóm

tôi, cùng đến góp vui luôn.

Mã Tại Long nhếch mép, đợi mọi người bao vây Trương Trần lại thì gã lạnh lùng nói: “Tao đã cho mày cơ hội rồi, bắt tao đợi mười phút này thì mày cũng phải trả giá đấy”.

“Lên cho tao”, Mã Tại Long lớn tiếng quát.

Nếu như Trương Trần lấy ra mười triệu tệ làm tiền bồi thường thì gã thật sự không muốn để Trương Trần phải bò lê bò quàng ra khỏi tỉnh này. Bởi vì theo như gã thấy Trương Trần cũng từng luyện võ nên làm thế để tránh những thương tật không cần thiết. Dù sao thì trên đời này chỉ cần không phải chuyện gì thù hận lớn thì chỉ cần có tiền là giải quyết được hết.

Nhưng mười phút đợi chờ, cộng với dáng vẻ không mấy may lo sợ của Trương Trần, nếu như gã không thể hiện thái độ một chút thì cái danh anh Mã giang hồ của gã sẽ không còn danh tiếng gì rồi.

Trong lúc mọi người chuẩn bị vung vũ khí lên đập về phía Trương Trần thì phía xa đột nhiên có ánh sáng chói mắt. Đồng thời lúc này điện thoại của Mã Tại Long cũng vang lên.

Mã Tại Long khoát tay, ra hiệu cho mọi người dừng lại trước. Vừa mới nhận điện thoại thì xe ở phía xa cũng đến trước mặt, còn Mã Tại Long gọi mấy tiếng chú Ba trong điện thoại nhưng không có ai lên tiếng.

Lúc này, cửa xe mở ra, mọi người nhìn người đàn ông trung niên từ bên trong bước ra, lúc này, mọi người đều sững người ra.

Còn Mã Tại Long hai tay run rẩy, điện thoại cũng rơi xuống đất.

“Chú... Chú Ba!”, Mã Tại Long gọi lên với vẻ không tin. Gã không hề gọi điện cho Mã Tam Phong, sao ông ta lại đến được? Trừ phi thật sự là thằng nhóc kia gọi?

Chỉ thấy Mã Tam Phong không thèm để ý đến Mã Tại Long mà đi thẳng đến trước mặt Trương Trần, sau đó khom người cung kính nói: “Cậu Trương....

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc hoảng loạn, ông Mã nổi danh khắp Hoài Bắc lại đi gọi tên lang băm kia là cậu Trương, lại còn khom người nữa?

Trương Trần sắc mặt lạnh lùng, căn bản không đáp lại Mã Tam Phong. Còn ông ta thì toát hết mồ hôi lạnh, ông ta hiểu rằng, chuyện này không thể giải quyết dễ dàng như vậy.

Nhưng hiện giờ nhà họ Mã thật sự không có cách đối kháng với Trương Trần. Phải biết rằng, thành phố Trường Minh còn kinh khủng hơn Hoài Bắc nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có nhiều biến cố xảy ra, vậy thì nhà họ Mã có là gì đâu.

Mã Tam Phong cần rằng, sau đó xoay người tát lên mặt Mã Tại Long một cái, quát lớn nói: “Thằng mất dạy, quỳ xuống cho tao”.

“Chú Ba, cháu...”, Mã Tại Long muốn phản bác lại, dù sao thì gã từ nhỏ cũng được ăn sung mặc sướng, có quỳ thì cũng là người khác quỳ trước gã chứ làm gì có trường hợp như này?

Nhưng đáp lại gã chỉ là cái tát vang giòn.

Chương 277: C277: Tên đó nào dám chống lại ý của ông mã

“Mày quỳ xuống cho tao”, Mã Tam Phong ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng cháu của mình.

Đến trời cũng biết rằng ông ta rất muốn tạt chết Mã Tại Long ở đây nhưng dù sao đây cũng là con trai của anh cả nên ông ta chỉ có thể thăm dò xem thái độ của Trương Trần như nào.

Mã Tại Long run rẩy, gã có ngốc đến thế nào thì cũng nhìn ra Trương Trần không phải là người dễ đối phó. Chỉ có điều khiến gã không hiểu nổi, kể cả là những ông trùm Hoài Bắc khác cũng không thể khiến chú Ba mình phải khúm núm đến thế, vậy Trương Trần rốt cuộc là kẻ nào?

Cuối cùng Mã Tại Long hai chân mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống đất.

Mã Tam Phong cười trừ với Trương Trần, cẩn thận nói: “Cậu Trương! Đều do thằng ranh kia không hiểu chuyện dám gây gổ với cậu, chuyện này cậu xem phải xử lý thế nào?”

Trương Trần nghe thấy thế thì cười một cái, làm sao mà anh không nhìn ra tâm tư này của Mã Tam Phong.

“Ông muốn tôi xử lý ư? Vậy thì được, ông đưa người đi đi”, Trương Trần lạnh lùng nói.

Mã Tam Phong thấy trong lòng run rẩy, ông ta không sợ Trương Trần lên tiếng nhưng sợ nhất là bộ dạng với thái độ nói nước đôi này.

“Còn không mau xin lỗi cậu Trương đi”, Mã Tam Phong thấy sốt sáng rồi lại tát Mã Tại Long hai cái, trong lòng thầm kêu khổ. Đúng là oán cũ cộng thù mới khiến lòng ông ta như lửa đốt.

Mã Tại Long cắn răng, cúi đầu, thấp giọng nói: “Cậu Trương, xin lỗi, là lỗi của tôi, là tôi đã gây chuyện với cậu”.

Nhưng Trương Trần vẫn yên lặng đứng đó không nói một lời.

Nếu như Mã Tam Phong giả bộ ở đây thì anh sẽ không để ý gì mà diệt nhà họ Mã luôn.

Mã Tam Phong chau mày, rõ ràng là đang mâu thuẫn về tâm lý. Ông ta cũng chỉ là nghe chuyện mới chạy vội đến đây, thái độ này của Trương Trần đã quá rõ ràng rồi.

Ông ta nhất định phải đưa ra lựa chọn giữa nhà họ Mã và đứa cháu này của mình. Ông ta cân nhắc một chút thực lực của nhà họ Mã và thực lực của Trương Trần trong thời gian gần đây, cuối cùng ông ta thở dài một tiếng, đành phải có lỗi với con trai của đại ca mình rồi.

“Cầm gậy đến đây”, Mã Tam Phong cắn răng rồi hét về phía tên tóc vàng.

Tên đó nào dám chống lại ý của ông Mã, lập tức cầm một cây gậy trên mặt đất đưa cho Mã Tam Phong, run rẩy nói: “Ông Mã..”.

Mã Tam Phong cầm lấy gậy, hai tay nắm chặt rồi giơ lên đập về phía cánh tay Mã Tại Long.

Bụp, bụp... Gậy đập xuống thì mọi người đều có thể nghe thấy tiếng xương gãy lạnh người, tiếp đó là tiếng kêu thê thảm của Mã Tại Long.

“Chú Ba, chú Ba đừng đánh cháu nữa, cháu thật sự sai rồi..”, Mã Tại Long nước mắt nước mũi hòa lẫn nhau, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Mã Tam

Phong.

Trong lòng Mã Tam Phong đau đớn, đây là cháu ruột của ông ta nhưng không còn cách nào khác. Nếu không thì sẽ phải đền cả nhà họ Mã mất. Tin rằng nếu anh cả của ông ta ở đây thì cũng chọn làm như vậy.

Chương 278: C278: Ai cho cậu lá gan đứng đó

Ông ta lại nhìn Trương Trần rồi lại cầm gậy lên, nói: “Đây cũng là dạy dỗ lại mày, nếu không thì ngày nào đó mày chết thế nào mày cũng không biết đâu”, lời nói vừa dứt thì gậy lại đánh xuống.

Không nằm ngoài dự liệu, Mã Tại Long lại bị gãy một cánh tay.

Trương Trần vẫn ngồi bất động không nói lời nào, còn Mã Tam Phong lại giơ gậy lên đánh gãy tứ chi của Mã Tại Long khiến gã như biến dạng luôn.

Lúc này, trong lòng Mã Tam Phong như lạnh băng, lẽ nào thật sự muốn ông ta phải tự tay giết chết cháu mình sao?

Hai mắt ông ta đỏ ửng, tay nắm chặt cây gậy nhưng cũng không ngừng run rẩy.

“Tại Long, đừng trách chú Ba”, Mã Tam Phong trầm giọng hét lên, ánh mắt cương quyết giơ gậy lên lần nữa, nói tiếp: “Hãy coi như vì nhà họ Mã đi..”.

“A..”, Mã Tam Phong hét lên một tiếng rồi đập về phía đầu của Mã Tại Long.

“Thôi”, lúc này cuối cùng Trương Trần cũng lên tiếng nhưng Mã Tam Phong không kịp thu toàn bộ lực tay lại. Cây gậy đập lên đầu Mã Tại Long, lập tức khiến gã phun ra ngụm máu tươi. Nhưng vẫn may là giữ lại được tính mạng.

Mã Tam Phong chỉ cảm thấy như ai rút hết lực trên người mình. Ông ta lại khom người, khách khí nói: “Cảm ơn cậu Trương”.

“Không có gì”, Trương Trần bình tĩnh khoát tay, nói: “Hoài Bắc không thể có nhà họ Mã nữa rồi”.

Mã Tam Phong ngậy người tại chỗ, một lúc lâu sau ông ta giống như người già tuổi xế chiều, thân người khúm núm, khẽ nói: “Xin cậu Trương cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành giao nộp đồ của nhà họ Mã trong ngày mai, muộn nhất là tối mai, nhà họ Mã sẽ không xuất hiện ở Hoài Bắc nữa”.

“Sản nghiệp và tiền của nhà họ Mã ông có thể mang đi một nửa”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Cảm ơn cậu Trương”, trong lòng Mã Tam Phong như được thả lỏng, ông ta thở một hơi dài, có chút cảm kích.

Lé đời là khi mình yếu thế hơn người khác thì đều phải chấp nhận nhượng bộ, nếu như Trương Trần không nhân nhượng thì nhà họ Mã ra khỏi Hoài Bắc sẽ không mang đi được một hào nữa. Nhưng giờ đây nhà họ Mã có thể cầm đi một nửa gia sản, vậy bất luận họ đi đâu thì cũng đều sống được cả.

“Đám các người còn không mau quỳ xuống xin lỗi với cậu Trương đi, còn đợi tôi nhắc nữa sao?”, Mã Tam Phong lập tức quét nhìn ánh mắt về phía mọi người.

Đứng trước Trương Trần thì ông ta khúm núm nhưng đối với đám người kia thì ông ta vẫn là ông Mã của Hoài Bắc. Ông ta vẫn vô cùng uy nghiêm khiến bọn họ phải kính nể.

Đám đàn em và đám người có thân phận thấp khi thấy Mã Tam Phong nhìn đến thì lập tức quỳ xuống. Đến cháu ruột của Mã Tam Phong còn bị thế, vậy thì đám người này có chạy được không?

Cuối cùng chỉ có hai người là không biểu cảm. Một trong số đó chính là Vương Mãnh được Mã Tại Long gọi là anh Mãnh, một tên khác là Đoàn Tân Nguyên luôn đi theo sát Vương Mãnh. Hai tên này không cam tâm quỳ gối

trước người mà chúng không coi ra gì, vì vậy chúng vẫn đứng sờ sờ ở đó.

“Bối cảnh của Vương Mãnh thì tôi cũng biết được ít nhiều nhưng còn cậu là ai, ai cho cậu lá gan đứng đó?”, Mã Tam Phong chau mày hỏi Đoàn Tân Nguyên.

“Anh Mãnh, em..., trong lòng Đoàn Tân Nguyên thấy run rẩy, vội nhìn về phía Vương Mãnh. Nếu Vương Mãnh cũng bỏ mặc cậu ta thì cậu ta thật sự toi đời rồi.

Vương Mãnh khoát tay, nói: “Ông Mã! Chuyện của Hoài Bắc thì tôi không biết nhưng tôi ở thành phố Trường Minh, chắc tay của ông không dài đến tận đó chứ?”, trong lòng Vương Mãnh có chút phẫn nộ. Núi dựa vững chắc của hắn ta chính là ông trùm ở thành phố Trường Minh- Bạch Thu Nghiệp. Luận về thực lực thì Mã Tam Phong vẫn kém hơn một chút. Nhưng hắn ta là bề dưới nên tôn trọng ông ta thôi. Nhưng điều đó không có nghĩa là Mã Tam Phong có thể yêu cầu hắn ta làm gì cả.

“Vương Mãnh! Tôi biết trong lòng cậu nghĩ cái gì. Nếu như ngoài Bạch Thu Nghiệp chống lưng cho, cậu còn người khác nữa thì tôi không nói thêm gì. Nhưng nếu chỉ có Bạch Thu Nghiệp thì cậu thử liên hệ với ông ta xem, nếu không hôm nay cậu không quỳ gối xin lỗi cậu Trương thì tôi sẽ không để cậu ra khỏi Hoài Bắc đâu”, Mã Tam Phong cười lạnh nói.

Chương 279: C279: Các người đưa cậu chủ đến bệnh viện đi

“Ông nói vậy là có ý gì?”, Vương Mãnh sầm mặt lại hỏi. Lẽ nào vì một kẻ như Trương Trần mà Mã Tam Phong thật sự muốn đổi đầu với chỗ dựa của hắn ta? Hơn nữa, Mã Tam Phong cũng lo việc bao. đồng quá chẳng?

Mã Tam Phong cười lắc đầu. Đám nhóc con đúng là chưa trưởng thành được, không mấy khi hiểu được chuyện của bề trên. Nếu như Bạch Thu Nghiệp không rút dài thì ông ta có phải khúm núm trước người ta, thậm chí phải cầm gậy đánh cháu mình như này không?

Sắc mặt Vương Mãnh biến đổi. Cũng chỉ có dịp năm mới hay có cô em nào ngon nghề tặng cho. Bạch Thu Nghiệp thì hắn ta mới liên hệ với ông ta. Chứ đến giờ cũng hơn một tháng rồi hắn ta không gọi điện cho ông ta. Lúc này nhắc máy gọi điện đi nhưng vọng lại chỉ là những tiếng tút tút. Vương Mãnh vẫn kiên trì gọi tiếp. Cuối cùng hắn ta cũng ý thức được đã có chuyện xảy ra rồi.

Vương Mãnh có chút hoảng loạn, Mã Tam Phong cười lạnh nói: “Sao, cậu có liên lạc được không?”

“Tôi nói cho cậu biết nha, thành phố Trường Minh đã thay vua rồi. Hiện giờ thành phố Trường Minh chỉ có một Lam Hiên thôi, anh ta cũng là người của cậu Trương đấy. Đồ ngu ạ”.

“Không, không thể nào”, Vương Mãnh lắc đầu không tin. Bạch Thu Nghiệp là ông trùm của thành phố Trường Minh, cái tên Trương Trần kia chỉ trạc tuổi hắn ta thì dựa vào đâu có thể khiến Bạch Thu Nghiệp mất tích khỏi thành phố Trường Minh được? Nhưng hắn ta không liên lạc được Bạch Thu Nghiệp, hắn ta lại vội gọi cho mấy thân tín của ông ta nhưng kết quả vẫn

thế.

“Cậu quỳ hay không đây?”, Mã Tam Phong không kiên nhẫn được nữa mà quát lên.

Vương Mãnh có chút hoảng loạn, Mã Tam Phong trực tiếp chỉ vào tên tóc vàng, nói: “Đánh gãy hai chân của hắn cho tôi, còn tên phía sau thì đánh gãy tứ chi”.

“Vâng thưa ông Mã”, tên tóc vàng kia vốn dựa vào uy phong của Mã Tại Long nên tất nhiên không dám trái lời Mã Tam Phong. Hơn nữa giờ đây nhìn Vương Mãnh thất thế như này nên bọn họ còn gì phải sợ nữa.

Rất nhanh, Vương Mãnh đã bị đánh gãy chân rồi bị ép quỳ xuống, còn Đoàn Tân Nguyên thì ngất đi.

“Cậu Trương! Không biết cậu có hài lòng không?”, Mã Tam Phong lại cung kính nói với Trương Trần.

Trương Trần gật đầu, anh hiểu được đạo lý chó cùng rút giậu. Không có mối thù sinh tử thì cũng không đến mức phải đuổi cùng giết tận.

Mã Tam Phong thở phào một hơi dài, nhìn con xe BMW của Trương Trần. Cản trước của xe đã bị đám tóc vàng làm nứt ra một mảng nên ông ta đã đưa chìa khóa xe mình cho anh.

“Cậu Trương, nếu cậu có việc gấp thì cứ lái xe này trước đi”.

“Ở đây ông xử lý nốt đi”, Trương Trần nhận lấy chìa khóa rồi nói một câu, sau đó anh lên xe của Mã Tam Phong rồi đi. Lúc này Mã Tam Phong mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

“Tại... Tại sao vậy? Ông Mã, ông Bạch thật sự xảy ra chuyện rồi sao?”, Vương Mãnh thất thần nói với Mã Tam Phong.

“Ông ta bị người của quân đội bắt đi với tội danh phản quốc rồi, tất cả những việc này đều tại Trương Trần. Hiện giờ cả Hoài Bắc và thành phố Trường Minh chỉ có một người có tiếng nói, đó là Trương Trần thôi”.

Mã Tam Phong do dự một lát, niệm tình xưa nên ông ta mới nhẫn nại giải thích như thế. Đừng nói là Vương Mãnh không tin, đến ngay cả ông ta ban đầu cũng không tin, sau đó phải đích thân đến thành phố Trường Minh để xác nhận.

Những ngày tới phải xem có biến cố gì không, nếu như không, chỉ dựa vào quyền thế chứ chưa nói đến tiền bạc thì cũng không có ai đấu lại được Trương Trần.

“Các người đưa cậu chủ đến bệnh viện đi, đốc thúc thời gian chữa trị”, Mã Tam Phong dặn dò một câu rồi lấy điện thoại gọi cho anh cả mình.

Cái thành phố Hoài Bắc này bọn họ thật sự không ở lại lâu được.

Chương 280: C280: Ai cho anh quyền đến đây chữa bệnh

Bệnh viện thành phố của thành phố Trường Minh được chiếu sáng rực, một nhóm y tá đang xúm lại phòng bệnh của Tôn Mỹ Hân.

Thân phận của cô ta không hề tầm thường. Mấy ngày nay, ngày nào bệnh viện ở thành phố Trường Minh cũng mở cuộc họp thảo luận về bệnh tình của Tôn Mỹ Hân, đặc biệt là sau khi thành phố này có biến.

Một người đàn ông trung niên ánh mắt sắc bén nhìn Tôn Mỹ Hân ở trong phòng bệnh, khắp người cô ta được cắm dung dịch dinh dưỡng, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trần nhà.

“Tôi không phải nói nhiều về thân phận của cô ta nữa, đặc biệt là thời gian gần đây thành phố Trường Minh có biến. Vì vậy, bất luận phải dùng cách nào thì các người cũng phải tìm ra cách để chữa trị cho cô ta. Chỉ cần thành công thì đều có lợi cho cả mọi người và cả bệnh viện nữa”.

Người đàn ông trung niên quét nhìn nhóm sinh viên tốt nghiệp ngành Y, ông ta không nói dối, hiện giờ nhà họ Tôn đã dần tiến vào thành phố Trường Minh rồi. Nhóm bác sĩ và sinh viên kia đều cúi đầu xuống và tưởng tượng đến viễn cảnh tươi đẹp. Tất nhiên điều này phải được xây dựng trên việc điều trị khỏi cho Tôn Mỹ Hân.

“Được rồi, cử người canh chừng đi. Ai có tay nghề gì thì cứ giở ra đi, đến lúc đừng có nói tôi không cất nhắc các người lên cao nhé”, người đàn ông trung niên nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Không bao lâu, một người trẻ chấp tay sau lưng chậm rãi đi lại cuối hành

lang.

“Thưa anh, đây là khu vực bệnh nặng. Đã hết giờ thăm bệnh nhân, vui lòng ngày mai lại đến”, người con trai trực ở phòng bệnh của Tôn Mỹ Hân đặt quyển sách y học trong tay xuống, đứng dậy nói.

“Tôi không đến thăm bệnh nhân mà đến chữa bệnh”, người này chính là Trương Trần.

Thật ra nói một cách nghiêm khắc thì bệnh của Tôn Mỹ Hân cũng không phải vấn đề lớn. Chỉ có điều, bệnh viện này không tìm được nguyên nhân của bệnh nên không biết chữa từ đâu.

“Ồ?”, người con trai đó ngạc nhiên thốt lên. Hắn ta tên là Hoàng Lập Vĩ, ở bệnh viện này năm sáu năm rồi nhưng từ khi được thăng chức lên phó chủ nhiệm thì không nhúc nhích gì. Hắn ta đã có ý định chuyển đổi tượng sang Tôn Mỹ Hân. Truyện Gia Đầu

Nếu như có thể chữa khỏi cho cô ta thì tiền đồ của hắn ta chẳng phải sẽ rộng mở hơn sao, thậm chí còn có thể thử đến vị trí phó viện trưởng nữa.

Hắn ta quan sát Trương Trần, hắn ta không muốn có người cướp công lao của mình.

Nếu là ngày thường thì thôi, nhưng hôm qua hắn ta đọc sách y vô tình phát hiện được một phương pháp cổ mà lại na ná bệnh của Tôn Mỹ Hân. Chỉ cần cho hắn ta thời gian mấy ngày, hắn ta có thể bắt tay vào làm được.

“Sao tôi không quen anh nhỉ, anh là bác sĩ ở bệnh viện này sao? Ai cho anh quyền đến đây chữa bệnh”, Hoàng Lập Vĩ hỏi.

“Đơn giản thôi”, Trương Trần khẽ cười, khoát tay nói: “Bởi vì tôi không phải bác sĩ ở đây”.

“Vậy thì anh không có tư cách chữa bệnh ở đây rồi. Nếu xảy ra chuyện gì thì anh có chịu trách nhiệm được không? Mời anh rời khỏi đây mau, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đấy”, Hoàng Lập Vĩ sắc mặt lạnh lùng nói.

Trương Trần cũng không tức giận, ánh mắt nhìn về cuốn sách y đặt trên ghế dài kia, thản nhiên nói: “Nếu tôi đoán không nhầm thì bên trong cuốn “Thuyết Hoa Đà này có ghi chép, bệnh tình của bệnh nhân kia là do dị ứng với các loài hoa, nếu nghiêm trọng thì có thể dẫn đến mất mạng hoặc liệt nửa người, có phải không?”

Hoàng Lập Vĩ nghe thấy thế thì trong lòng chấn động, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thần sắc bình thường. Hắn ta có thể nghe ra từ câu nói đó của Trương Trần, những gì hắn ta biết thì người đàn ông này cũng biết, thậm chí còn biết nhiều hơn hắn ta.

Chữa khỏi cho Tôn Mỹ Hân thì có thể một bước lên trời, hắn ta không hề muốn người khác cướp mất cơ hội này. Ngay lập tức sắc mặt và giọng nói của hắn ta cũng trầm xuống, lạnh lùng nói không biết anh đang nói gì, hiện giờ hãy rút đi cho tôi”.

Chương 281: C281: Anh đến cười nhạo tôi chẳng

Nói xong, Hoàng Lập Vĩ lấy ra thiết bị li: khẩn cấp cho khu chăm sóc đặc biệt rồi Chưa đầy bốn năm giây thì phía cuối hành lang đã có bảy tám bảo vệ tay cầm dùi cui điện đến.

“Thưa anh, mời anh ra ngoài cho, không được quấy rầy an ninh ở đây”, bảo vệ dẫn đầu nói với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Trương Trần không để ý đến tên bảo vệ đó, anh nhìn Hoàng Lập Vĩ nói: “Cuốn sách kia là người đời sau chỉnh sửa lại rồi, chỉ có tác dụng bắt chước thôi. Triệu chứng dị ứng nói trong đó chỉ là dị ứng bình thường. Còn người nằm ở trong phòng bệnh kia không những bị ng mà còn bị bệnh khác nữa. Vì vậy phương pháp trong này căn bản không hữu dụng đâu, ngược lại còn có thể lấy mạng người đó nữa”.

Sắc mặt Hoàng Lập Vĩ càng lúc càng khó coi, hắn ta hét lớn về phía bảo vệ: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Dừng tay”, lúc này một giọng nói truyền lại. Mọi người nhìn lại thì xuất hiện một ông lão ở góc hành lang. Ông ta tầm sáu mươi tuổi nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh chắc chắn.

“Phó viện trưởng”, thấy người này, bất luận là Hoàng Lập Vĩ hay mấy người bảo vệ đều cung kính chào hỏi.

Ông ta gật đầu nói: “Tiểu Hoàng! Để cậu ta vào. đi, cậu ta là người mà người nhà bệnh nhân mời đến”.

“Viện trưởng, chúng ta không rõ lai lịch của hắn, hắn trẻ tuổi thế này thì y thuật cao siêu ở đâu được. Chúng ta không thể để hắn vào được, nếu không xảy ra chuyện gì thì bệnh viện chúng ta phải làm sao?”, Hoàng Lập Vĩ thấy sốt sắng. Hắn ta sợ Trương Trần thật sự có cách chữa khỏi cho Tôn Mỹ Hân.

Tôn Mỹ Hân có thể được chữa khỏi nhưng phải là qua tay của hắn ta.

Phó viện trưởng nghe thấy thế thì có chút lung lay, ông ta nhìn Trương Trần quả thật trẻ quá.

Hoàng Lập Vĩ thừa dịp thêm mắm muối vào: “Viện trưởng! Tôi đã tìm ra cách chữa bệnh cho cô ấy rồi, chỉ cần cho tôi thời gian ba ngày, chứ hà tất phải mạo hiểm như này”.

“Cút ra”, lúc này lại một giọng nói kiêu diễm vang lên, chỉ thấy Tôn Mỹ Lâm dẫn người đến.

Cô ta vội lên trước, nhìn Trương Trần với ánh mắt phức tạp. Ban đầu anh khuyên Tôn Mỹ Hân, đến Tôn Mỹ Lâm cũng nghĩ ngờ. Chỉ mỗi miếng bánh kem nhỏ, ăn vào thì đã làm sao. Nhưng cô ta không ngờ lại xảy ra chuyện như này.

Mặc dù sau sự việc Tôn Khuê Sơn không nói cô ta nhưng cô ta vẫn cảm thấy có chút áy náy. Ban đầu nếu cô ta ngăn cản Tôn Mỹ Hân thì đâu xảy ra chuyện như bây giờ.

Cô ta đi đến trước mặt Trương Trần, nói: “Bố và bác tôi đều bận quá không đến được nên tôi mới vội đến đây”.

Trương Trần gật đầu chứ không nói gì thêm.

“Cô Tôn! Cô không thể để hắn ta vào trong được. Tạm thời bệnh viện thành phố của chúng ta vẫn chưa có cách gì thì làm sao hắn ta nghĩ ra cách gì. Nếu xảy ra chuyện gì thì không hay đâu”, Hoàng Lập Vĩ cẩn thận nói.

Tôn Mỹ Lâm lạnh lùng quét nhìn hắn ta một cái rồi quát: “Cút”.

Hoàng Lập Vĩ im bật không nói gì, Tôn Mỹ Lâm thì hắn ta không dám đắc tội rồi, đành nhìn về phía Trương Trần, lạnh lùng: “Tôi muốn xem anh sẽ có cách gì?”

Trương Trần không thèm để ý đến hắn ta, trực tiếp đẩy cửa phòng rồi bước vào.

Trong phòng, Tôn Mỹ Hân nghe thấy tiếng nên quay đầu lại. Lúc nhìn thấy Trương Trần, cô ta vội quay đầu sang hướng khác.

Trương Trần tự ý ngồi ở bên cạnh rồi sờ lên tay Tôn Mỹ Hân.

“Anh đến cười nhạo tôi chăng?”

Chương 282: C282: Sao cậu lại làm được thế

Mặc dù Tôn Mỹ Hân không thể cử động được nhưng khả năng cảm nhận thì vẫn có, lúc này cô ta lạnh lùng hỏi.

“Cô không xứng đâu”, Trương Trần lạnh lùng nói.

Chỉ đơn giản bốn chữ giống như con dao đâm vào tim cô ta. Cô ta dùng hết sức lực toàn thân, khóe mắt ngấn lệ hết lớn: “Anh rút đi cho tôi, tôi không cần anh phải đến giả bộ mèo khóc chuột”.

“Tôi đến là vì nể mặt Tôn Khuê Sơn, cô chắc chắn là muốn đuổi tôi đi? Nếu tôi đi thì chắc cả Giang Lăng này sẽ không có ai chữa khỏi được cho cô đâu”.

Trương Trần lạnh lùng nói, trong lời nói không có chút đùa cợt nào. Anh không phải là chàng trai ấm áp, Tôn Mỹ Hân cũng không có điểm gì đáng để anh phải thế. Luận về nhan sắc thì cô ta không bằng Phương Thủy Y và Chu Viên Viên. Luận về giáo dục thì cô ta cũng không so được với Tôn Mỹ Lâm. Nếu không phải Tôn Khuê Sơn mở lời thì anh cũng không muốn đến.

Toàn thân Tôn Mỹ Hân run rẩy, không ai hiểu được tâm trạng của cô ta lúc này. Ban đầu khi Trương Trần hết mực khuyên can thì cô ta không những không nghe mà còn có ý bài xích anh và còn oán trách chị họ của mình. Tại sao vào ngày sinh nhật của mình mà dẫn tên nhà quê này đến làm mất mặt. Nhưng cuối cùng trở thành trò cười lại là cô ta.

Mấy ngày này, cô ta không thể cử động được, đến cả việc đi vệ sinh cũng là người khác giúp. Cảm giác này đối với một cô chủ nhà họ Tôn như Tôn Mỹ Hân thì đây là điều không tưởng.

Còn lần này Trương Trần đến không có chút thương hoa tiếc ngọc nào, có thể thấy cô ta đã phải chịu đả kích lớn thế nào.

“Trương Trần! Anh đừng chấp nhặt với nó, anh là đàn ông cơ mà..., Tôn Mỹ Lâm không kìm được nhỏ giọng nói.

Trương Trần có chút cạn lời, nếu thật sự chấp nhặt thì anh đã không đến.

“Đây là Ngải Linh Dịch, đừng uống nhiều quá, mỗi ngày uống ba giọt, uống liên tục trong ba ngày”.

Trương Trần lấy ra một lọ nhỏ màu nâu đặt lên bàn bên cạnh, sau đó lại lấy ra cây kim vàng. Lúc này phó viện trưởng và Hoàng Lập Vĩ đứng ở cạnh cửa sổ quan sát.

“Tiểu Hoàng! Theo như cậu thấy, chàng trai kia có bản lĩnh đó không?”, phó viện trưởng hỏi.

“Anh ta?”, Hoàng Lập Vĩ hừ lạnh nói với giọng khinh bỉ nhưng ánh mắt vẫn dừng ở cây kim của Trương Trần.

Trương Trần có bản lĩnh đến đâu thì hẳn ta không biết. Nhưng chỉ dựa vào mấy câu đối thoại ban nãy thì ít nhất kiến thức lý thuyết của Trương Trần đã vượt qua hẳn ta. Nhưng lý thuyết khác với thực hành, đặc biệt là khi nhìn thấy Trương Trần dùng kim châm để chữa trị.

Phải biết rằng, đông y vốn rất khó và dùng được kim châm trong đó thì càng khó.

“Nếu như hôm nay hẳn ta có thể chữa khỏi cho Tôn Mỹ Hân thì tôi sẽ từ chức ngay lập tức”, Hoàng Lập Vĩ nói.

Nhưng ngay sau đó mắt hẳn ta trợn tròn lên, miệng há hốc. Còn phó viện

trưởng thì như nhìn thấy ma vậy.

Tôn Mỹ Hân ở trong phòng bệnh thật sự có thể nhắc cánh tay lên, mặc dù nhìn biểu cảm của cô ta vẫn còn chút gượng gạo nhưng đó đã là bất ngờ lắm rồi.

Không bao lâu sau, họ lại thấy Trương Trần rút kim ra, sau đó lớn bước đi ra ngoài.

Còn Tôn Mỹ Hân thì kích động rơi nước mắt.

“Chàng trai, sao cậu lại làm được thế?”, Trương Trần vừa ra cửa thì phó viện trưởng chặn lại hỏi.

“Châm bùa ý mà”, Trương Trần thuận miệng đáp lại cho xong, còn phó viện trưởng thì với biểu cảm như ăn phải ruồi. Lập tức ông ta khôi phục lại vẻ mặt như thường, nói với vẻ khẩn cầu: “Chàng trai, có hứng thú đến bệnh viện của chúng tôi không. Chỉ cần cậu gạt đầu thì vị trí của tôi có thể nhượng lại cho cậu”.

“Tôi không có hứng”, Trương Trần lạnh lùng đáp một câu rồi rời đi.

Chương 283: C283: Độc nhất vô nhị

Sau khi chữa khỏi cho Tôn Mỹ Hân, Trương Trần không ở lại mà lái xe Maserati quay về khách sạn ở thành phố Hoài Bắc.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, thoắt cái đã một tuần trôi qua.

Bảy ngày này, Hoài Bắc và thành phố Trường Minh cũng không có chuyện gì lớn lắm. Mỗi ngày khi có thời gian Trương Trần thường quay về phòng khám của Chu Viên Viên, thời gian còn lại thì lật xem sách y thời xưa.

Hiện giờ cục diện ở Hoài Bắc và thành phố Trường Minh dần dần ổn định lại, dù sao nhà họ Tôn cũng là gia tộc bên ngoài. Mặc dù mấy ông trùm như Bạch Thu Nghiệp đã chết nhưng cái gì cũng phải giải quyết từ từ.

Nếu muốn nói là tin tức mới nhất thì phải là tập đoàn Mạt Lâm tấn công Xương Thịnh.

Bảy ngày nay, người của giới truyền thông và thương nhân đều được chứng kiến thế nào gọi là sự điên cuồng.

Với cách làm của Triệu Chí Hào, tập đoàn Mạt Lâm bỏ ra năm tỷ, không phải để phát triển doanh nghiệp của mình mà chỉ để đánh bại tập đoàn Xương Thịnh. Đây là điều mà giới thương nhân và giới truyền thông đều không ngờ tới.

Làm tổn thương một nghìn kẻ địch thì mình cũng bị thương tám trăm. Bọn họ đâu hiểu được, đây chỉ là một cách báo thù của ông chủ tập đoàn Mạt Lâm thôi. Quy mô của tập đoàn hiện giờ, ông ta có niềm tin xây dựng cái

thứ nhất thì cũng sẽ xây dựng được cái thứ hai.

Cuối cùng tập đoàn Xương Thịnh đều sợ hãi. Bởi vì bọn họ không biết rốt cuộc tập đoàn Mạt Lâm có bao nhiêu vốn chỉ để đánh bại họ nữa.

Điều khiến họ chấn động nhất là chủ tịch tập đoàn Xương Thịnh đích thân đến hòa giải và xin lỗi nhưng lại bị tập đoàn Mạt Lâm "hất ra khỏi cửa.

Nhất thời, uy danh của tập đoàn Mạt Lâm vô cùng lớn, căn bản không có ai dám động đến thế lực này. Còn người tạo nên tất cả những việc này thì đang buồn tẻ nằm bò ra bàn ở bệnh viện ngủ thiếp đi.

“Haiz, sao hôm nay ít người vậy nhỉ, hay chúng ta đi dạo phố đi?”, Chu Viên Viên đảo mắt một cái, cười hì hì đi đến trước mặt Trương Trần, nói.

Trương Trần thấy buồn tẻ, cộng với nay không có bệnh nhân mấy, vì thế anh đồng ý luôn.

Gần đây, thành phố Trường Minh mới xuất hiện một tiệm đá quý lớn, ở cả Giang Lăng này chắc chỉ có một hai cái như này thôi. Hai người liền đi về phía đó.

Tiệm đá quý này có một câu nói: “Đá quý Đại Đồng, độc nhất vô nhị”. Đại Đồng là tên thương hiệu, cũng là tiệm đắt nhất trong các tiệm đá quý. Nhưng mặc dù đắt vẫn chiếm được sự tin yêu của tất cả mọi người. Bởi vì, mấu chốt nằm ở câu “độc nhất vô nhị đó.

Trong tiệm đá quý Đại Đồng, nếu bạn muốn mua hàng giả cũng khó. Nhưng nếu có một sản phẩm là hàng giả, chỉ cần khách hàng phát hiện ra thì lập tức được thưởng năm triệu lên mặt. Hơn nữa, người phụ trách của tiệm cũng bị đuổi việc luôn. Chính quy tắc này đã tạo nên danh tiếng và địa vị của tiệm đá quý Đại Đồng.

Tiệm đá quý Đại Đồng ở thành phố Trường Minh khai trương được năm ngày. Tất cả những tiệm đá quý Đại Đồng mở ở đâu thì đều có những loại

đá quý tương ứng. Mặc dù Chu Viên Viên không mua nổi nhưng con gái thích ngọc thì vẫn là điều dễ hiểu.

Hai người vừa vào cửa hàng thì lập tức có nhân viên xinh đẹp tiếp đón rồi thân thiện giới thiệu sản phẩm cho hai người.

“Thưa anh, thưa cô, vòng tay này là do đích thân nghệ nhân nổi tiếng chế tạo ra đấy ạ. Mặc dù chất liệu là vàng nhưng thủ công thì tinh xảo, chỉ có giá là sáu triệu tệ thôi...”.

“Vòng ngọc này có tên là Đồng Luyến, rất thích hợp cho những đôi yêu nhau, kết cấu là pha lê, hiện giờ chỉ có hơn một trăm chiếc thịnh hành trên thế giới thôi. Giá của nó là mười hai triệu tệ...”.

Chương 284: C284: Chúng ta quen nhau sao

Mỗi lần nhân viên giới thiệu đến một sản phẩm thì Chu Viên Viên lại thấy run rẩy. Cô ta biết Đại Đồng nổi danh bởi giá cả và mặt hàng chất lượng nhưng cô vẫn không thể ngờ là nó lại đắt như vậy.

Giới thiệu năm sáu loại mà thấp nhất chính là vòng tay vàng kia. Nhưng bốn triệu tệ cô cũng không có chứ nói gì đắt hơn.

Trương Trần nhìn những đồ đó mà lắc đầu. Công bằng mà nói, nếu không để ý đến giá cả thì những đồ này cũng được. Chỉ có điều vẫn không giống như trong tưởng tượng của anh.

“Còn cái nào tốt hơn không?”, Trương Trần suy nghĩ một lát rồi hỏi.

“Cái này..”, nhân viên đó nhìn Trương Trần một lát, ban nãy cô ta đều để ý đến biểu cảm của hai người này rồi. Những sản phẩm cô ta giới thiệu ban nãy đều là bình thường, vậy mà Chu Viên Viên đã kêu lên đắt quá. Nhưng dù sao thì cô ta cũng là nhân viên phục vụ nên vẫn gật đầu và đưa Trương Trần đến khu toàn hàng chất lượng cao. Đồ ở đây đều có giá khởi điểm là mười triệu tệ, số lượng thì cũng chỉ có hai mươi chiếc.

Rõ ràng là thương hiệu lớn tầm cỡ toàn quốc như Đại Đồng cũng không có bày trí những món đồ chục triệu tệ lên thành nhiều quầy hàng như những hàng rẻ tiền.

Lần này, nhân viên đó rõ ràng giới thiệu cũng không còn nhỡ nại nữa. Trương Trần không hề để ý đến, anh chỉ muốn xem những món đồ ở bên trong. Đang lúc anh định hỏi còn cái nào tốt hơn không thì đột nhiên có

giọng nói vang lên.

“Ồ, đây có phải là Trương Trần không?”, giọng nói này là của một người con gái, giọng như oanh vàng, rất dễ nghe. Chỉ nghe giọng nói thì có thể đoán được chủ nhân giọng nói này rất ưa nhìn.

Trương Trần quay đầu lại nhìn, quả nhiên người con gái trông rất đẹp, cũng coi như hàng cực phẩm. Lúc này cô ta nắm tay một người đàn ông năm mươi tuổi. Nếu tính về tuổi tác thì người đàn ông này đáng tuổi bố cô ta được.

“Chúng ta quen nhau sao?”, Trương Trần chau mày hỏi.

“Ha ha! Anh không quen tôi nhưng tôi biết anh. Anh chính là đồ vô dụng, chỉ dựa vào phụ nữ để sống qua ngày mà”.

Cô ta nói có vẻ chua chát, trong lời nói có vẻ đắc ý: “Năm đó bao nhiêu người theo đuổi Phương Thủy Y nhưng giờ cũng chỉ gả cho một tên vô dụng. Cô ta xinh đẹp thì có tác dụng gì, suốt đời này cũng chỉ thế thôi”.

Trương Trần chau mày lại, anh có ngốc đến mấy thì cũng nhìn ra chắc trước đây người này có hiềm khích với Phương Thủy Y.

Trương Trần không thèm để ý đến, những kiểu nói như này anh nghe thấy nhiều lắm rồi. Nhưng cô ta không có ý định câm miệng mà cười khà khà, n: “Không nhìn ra sao, anh không có bản lĩnh gì ngoài việc trêu ghẹo gái. Anh không đến mức lấy tiền của vợ ra ngoài tìm gái chơi đấy chứ?”

“Trên đời này chuyện nực cười nhất chính là, bản thân mình rõ ràng lẳng lơ, là bồ nhí, nhưng lại áp đặt danh xưng đó cho người khác”, Chu Viên Viên vốn nóng tính, nếu không thì ngày xưa cô ta đã không gây sự với Trương Trần. Lúc này khi nghe thấy lời xúc phạm kia thì cô ta làm sao chịu nổi nên phản đòn luôn khiến cô gái kia đỏ ửng mặt.

“Cô... Cô... Đồ tiện nhân, hai người đúng là đám đê tiện”, cô ta lớn tiếng

mắng, sau đó nhìn về phía nhân viên nữ nói: “Đuổi họ ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy”.

“Chuyện này..”, nữ nhân viên có chút khó xử. Mặc dù cô ta cũng thấy phiền muộn vì đám Trương Trần chỉ xem chứ không mua nhưng đã vào cửa hàng này thì đều là khách, cô ta không có quyền làm thế.

“Tên này là Trương Trần, là một tên vô dụng, chỉ ăn bám phụ nữ. Túi quần hần ta chắc không lấy nổi một ngàn tệ đâu. Cô có chắc là vì hần ta mà đắc tội với chúng tôi không?”, cô gái kia hỏi, sau đó không ngừng liếc mắt với người đàn ông năm mươi tuổi, khẽ nói: “Anh ơi, họ ức hiếp người ta, anh phải giúp người ta xả giận chứ?”

Cô gái này tên Lưu San, nghề nghiệp hiện giờ là diễn viên lồng tiếng. Cũng nhờ nghề này mà cô ta mới câu được đại gia. Năm đó bị Phương Thủy Y lừa áp, hiện giờ nhìn thấy chồng của Phương Thủy Y thì cô ta tất nhiên như được xả hận rồi.

“Vậy tối nay..”, người đàn ông trung niên cười vẻ dâm đãng.

Chương 285: C285: Cô ta là vợ anh hay là mẹ anh vậy

“Ôi chào! Người ta đã là người của anh rồi, anh muốn thế nào thì thế đó”, Lưu San cười kiêu vẻ lẳng lơ, không thể phủ nhận, giọng nói của cô ta vô cùng thu hút.

Người đàn ông trung niên cười hì hì, khoát tay một cái hỏi: “Đá thủy tinh này bao nhiêu tiền”.

“Thưa anh, cái này mười hai triệu tệ ạ”, nữ nhân viên vội nói. Cô ta cũng có tầm nhìn, đám nhân viên như cô ta thích nhất là kiểu đại gia dắt theo tiểu tam đến mua.

Nghe thấy vậy thì người đàn ông trung niên có chút xót nhưng nghĩ đến lúc được vui đùa với Lưu San thì cũng như lấy lại được đồ thôi mà, lúc này nói luôn: “Gói lại đi”.

“Vâng thưa anh”, nữ nhân viên vội mở quây rồi dùng túi bọc lại, sau đó lấy ra hộp vàng, cẩn thận đặt vào trong.

“Cái này thì sao?”, người đàn ông trung niên lại chỉ vào một cái trâm cài tóc.

“Cái này mười lăm triệu ạ”.

“Em có thích không, thích thì gói lại nha”, người đàn ông trung niên lại nói.

Lưu San vui không ngậm được mồm, còn nữ nhân viên cũng vô cùng kích động. Nghề này của họ vốn là ba năm không mở, nhưng đã mở thì có thể

ăn được ba năm. Một ngày bán ra được gần ba mươi triệu, chỉ riêng tiền hoa hồng cô ta đã được 1/10 rồi.

“Giờ có thể cho đám người kia rút đi được chưa. Nếu như họ mua được thì tôi sẽ không nói gì nhưng nếu họ nghèo rớt mùng tơi thì sẽ ảnh hưởng đến việc mua đồ của tôi đấy”, lúc này người đàn ông trung niên mới lộ ra mục đích mua đồ của mình.

Lưu San cũng đặc ý nhìn Trương Trần và Chu Viên Viên. Dường như muốn nói là các người hãy mau rút đi.

Chu Viên Viên vô cùng phẫn nộ nhưng không nói nên lời. Còn nhân viên nữ cũng khó xử. Cô ta không có quyền bắt Trương Trần rời đi nhưng đứng trước tiền hoa hồng ba triệu tệ thì cô ta thật sự không muốn từ bỏ.

“Thưa anh, nếu các anh không mua đồ thì mời rời khỏi đây cho”, cuối cùng cô ta cũng không kìm nổi mà lên tiếng.

Những khách hàng xung quanh nghe thấy lời này của nhân viên thì cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái. Dù sao thế giới này vốn là vậy, bọn họ cũng quen rồi.

Chu Viên Viên không kìm nổi mà phản bác: “Cô dựa vào đâu mà đuổi chúng tôi đi, tôi muốn tìm giám đốc của các người để tố cáo”.

“Thưa cô, không phải tôi đuổi các cô mà gần như tôi giới thiệu hết các sản phẩm rồi mà các cô không mua. Tôi vẫn còn khách khác phải giới thiệu”, nữ nhân viên nói.

“Cách phục vụ của các cô là như vậy sao, mà ai bảo với cô là tôi không mua?”, Trương Trần nhìn chằm chằm vào cô ta, hỏi. Anh đến mua vì danh tiếng của đá quý Đại Đồng thôi, chứ anh thật sự không ưng cái nào ở đây cả.

“Ha ha”, lúc này Lưu San không kìm được mà bật cười, nói: “Trương Trần!

Tôi cũng nghe nói về tình hình của Phương Thủy Y rồi, cô ta cũng lái con xe Audi cũ rích mấy trăm ngàn tệ, cô ta làm gì có tiền cho tên ăn bám như anh mua đồ hàng chục triệu tệ để bao gái chứ?”

“Cô ta là vợ anh hay là mẹ anh vậy?”

Chương 286: C286: Anh ngốc thật hay vờ ngốc vậy

Những người xung quanh lần này cũng đồng tai lên để nghe. Họ đã quá quen với việc dùng tiền đuổi người như này rồi. Dù sao thì chuyện này bọn họ cũng làm không ít lần nhưng kiểu ăn bám vợ thì bọn họ cũng rất có hứng thú nghe.

Người đàn ông trung niên cũng cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Thằng nhóc! Những đồ ở đây khởi điểm đều là chục triệu tệ, đừng chỉ giỏi võ mồm như thế”.

“Được rồi, tao không có hứng nghe mày nhiều lời nữa. Mày cô, đồ cô cũng bọc lại rồi, bảo đảm này cút đi thì tôi sẽ lập tức trả tiền, nếu không thì tiệm đá quý không chỉ có cái này đâu, tiền của tôi không tiêu linh tinh”.

Lần này nữ nhân viên thật sự sốt sắng, đúng như lời người đàn ông trung niên nói, nói đúng ra thì tiệm đá quý Đại Đồng không phải chỉ có mỗi cái ở thành phố Trường Minh này.

“Thưa cô, thưa cô, nếu hai người mua thì hãy lấy tiền ra, nếu không mua thì mong hai người đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi”, nữ nhân viên nói xong thì tay đã mở cửa tiệm, ý tứ rất rõ ràng: “Cửa đã mở cho các người rồi, chúng tôi không tiễn”.

“Đây là thái độ phục vụ của các người sao?”, Trương Trần nói có chút không vui.

Nữ nhân viên có chút khó xử nhưng cũng không nói gì nhiều. Trên đời này, người có tiền thì sẽ có đặc quyền, có trách chỉ trách Trương Trần không có tiền mà chọc vào người ta.

Ánh mắt của Trương Trần rời khỏi nhân viên này mà nhìn sang nữ nhân viên mặc áo vàng, cười nói: “Cô ơi, cô đến giới thiệu giúp tôi một chút được không?”

“Dạ? Được, được ạ”, nữ nhân viên mặc áo vàng cúi đầu đi đến trước mặt Trương Trần, có chút ngại ngùng lấy ra một đơn nhỏ, đỏ mặt nói: “Đây... Đây là tác phẩm của nghệ nhân nổi danh toàn quốc, giá trị cũng tốt ạ”.

“Đây là di vật của thời Đường, không chỉ là đá quý mà còn là đồ cổ nữa ạ..”.
Ngôn Tình Tổng Tài

Trương Trần bắt lực lắc đầu, người con gái mặc áo vàng vừa nhìn đã biết là người mới. Anh trực tiếp nói: “Cô giới thiệu cho tôi đồ đắt nhất ở đây đi”.

“A Linh! Quay về vị trí làm việc của cô đi”, nữ nhân viên ban nãy lạnh lùng nói.

“Chị Lan Lan! Em..”, cô gái tên là A Linh thoát nhìn có chút sợ hãi.

“Kệ cô ta, cô cứ nói đồ tốt nhất đi”, Trương Trần bình tĩnh nói.

“Đồ tốt nhất của tiệm chúng tôi đây ạ, nhưng cái đó rất đắt, thông thường không có ai mua ạ”, A Linh nhỏ giọng nói: “Hơn nữa cái này chúng tôi không quyết được, phải giám đốc mới được ạ”.

“Vậy thì đi gọi giám đốc của cô đến đây”, Trương Trần nói tiếp.

“Ha ha! Thăng nhóc này chọc tôi cười chết mất, đồ ở đây không mua được mà còn hỏi đồ đắt nhất”, người đàn ông trung niên cười lớn, ôm Lưu San rồi nói với nhân viên: “Cô nghe lời hử đi, đi gọi giám đốc đến, tôi xem hử ta mua đắt nhất kiểu gì”.

Lưu San cũng gật đầu, Trương Trần đúng là tự tìm cái chết. Cô ta cũng vội

phụ họa vào, nói: “Đúng thế, khách hàng lớn như này các cô không được bỏ lỡ đâu đấy”.

A Linh ngẩng đầu lên nhìn Trương Trần, Trương

Trần cũng gật đầu, nghiêm túc nói: “Đi đi”.

A Linh gật đầu, chạy đi ra phía sau. Lúc này, mọi người xung quanh càng lúc càng nhiều, họ nhìn Trương Trần với vẻ bồn chồn.

“Nghe nói tên này là tên ăn bám, lấy tiền của vợ ra ngoài bao gái, mầu chốt là vợ hăn cũng không có nhiều tiền”.

“Anh ngốc thật hay vờ ngốc vậy, chắc chắn có lý do gì, nếu không thì cô em đây đã kia chịu làm tiểu tam của hăn đấy?”

Chương 287: C287: Anh đánh giá cao thăng nhóc đó quá đây

Mấy người ở xung quanh đoán mò, còn Lưu San và người đàn ông trung niên và nữ nhân viên tên Lan Lan đều với vẻ mặt đứng xem truyện cười. Nếu nói ở đây ai biết được lai lịch của Trương Trần, ngoài Chu Viên Viên thì chắc chỉ có Lưu San rồi.

Khi cô ta biết Phương Thủy Y lấy một kẻ vô dụng thì cô ta vui mừng mời khách ăn uống no say ba ngày.

Dựa vào tên ăn bám này và tình hình hiện giờ của Phương Thủy Y mà đến mua đồ đắt nhất ở đây thì đúng là nực cười.

Trong lúc mọi người đang đoán già đoán non thì A Linh đi sau một người ba mươi tuổi, thoạt nhìn là người đàn ông có kinh nghiệm.

A Linh vội lên trước chỉ về phía Trương Trần, nhỏ giọng nói: “Giám đốc, chính là vị khách này”.

Giám đốc nghe vậy nhìn Trương Trần, anh ta khách khí nói: “Thưa anh, anh có biết đồ đắt nhất ở đây là thế nào không?”

“Tôi không hứng thú”, Trương Trần nói.

“Không sao, phần lớn đồ đắt của chúng tôi đều có được qua đấu giá, cũng có khi là vật quý sưu tầm được nhưng giá của nó thấp nhất đều là hàng trăm triệu”, giám đốc khẽ giải thích. Đồ đắt nhất nếu có người dám mua thì bọn họ dám bán. Tất nhiên chỉ cần khách hàng có thể đưa ra giá khởi điểm.

“Nói xong rồi thì cầm đến cho tôi xem”, Trương Trần vẫn với ngữ khí thản nhiên.

Giám đốc nghe thấy vậy thì chau mày, những chuyện trước đó A Linh cũng nói cho anh ta nghe rồi. Anh ta quét nhìn một lượt, phát hiện phần lớn người ở đây đều nhìn với ánh mắt giấu cợt. Anh ta vốn định ra giải thích khách khí hai câu, sau đó nói ra giá cả cũng coi như nể mặt Trương Trần để Trương Trần vẫn còn thể diện.

Hiện giờ Trương Trần nói lấy ra cho tôi xem đi, thật sự khiến anh ta có chút bất ngờ.

“Được thôi”, không bao lâu giám đốc gật đầu, gọi người cầm đến một cái hộp, bên ngoài được bọc cẩn thận. Truyện Điền Văn

“Kì kì! Thú vị đấy, người có thể bỏ ra số tiền này mua thì cả thành phố Trường Minh có không quá năm người đâu. Trong năm người này chưa có ai trẻ như này cả”, có người lên tiếng nói.

“Không chắc đâu, Long Quốc có tàng long, ngọc long mà ”.

“Có tàng kiểu gì cũng không đến mức khiến tên ăn bám kia có tiền mua mà. Nay ông anh, anh đánh giá cao thẳng nhóc đó quá đấy”.

Lúc này, giám đốc tiệm đá quý nhận lấy hộp, trịnh trọng nói với Trương Trần: “Thưa anh, đây là đồ đắt nhất của tiệm chúng tôi, tên là Giọt Lệ Thủy Tinh, trên thế giới chỉ có một chiếc thôi. Chỉ cần mở ra thì thứ này chính là của anh, nó có giá trị ba trăm mười ba triệu. Nếu như không mua thì cũng phải bỏ ra 10%, anh có chắc chắn không?”

Giọng của giám đốc cũng khá ngưng trọng, tiệm này là anh ta phụ trách. Bất luận Trương Trần có tiền hay không thì thái độ của anh ta vẫn phải cương quyết. Vẫn phải nể mặt khách hàng nhưng nếu Trương Trần vẫn muốn mua thì anh ta cũng chỉ dám tin như thế. Nếu không thì đành phải

chấp nhận thu triệu tập của luật sư thôi.

Mọi người nghe đến giá này thì hít một hơi nhưng nghĩ đến cái tên của dây chuyền thì mọi người cũng thấy phải thôi.

Giọt Lệ Thủy Tinh được đấu giá, lúc đó với giá là hai trăm mười triệu, còn mức độ quý giá của nó không nói cũng biết. Chỉ có điều bọn họ không ngờ nó lại trở thành đồ đắt nhất của tiệm Đại Đồng. Xem ra tiệm này cũng có khí thế thật.

Chương 288: C288: Trực tiếp quẹt thẻ ngân hàng

“Ha ha! Trương Trần, anh bảo người ta mở ra đi, chẳng phải anh muốn mua sao?”, Lưu San hơi thở gấp gáp, cô ta cũng muốn mượn cơ hội này mở mang tầm mắt.

“Không mở được”, Chu Viên Viên đặt tay lên hộp, nói với Trương Trần.

Cô ta biết thân phận của Trương Trần, là ông chủ của Mạt Lâm nhưng nếu bỏ ra ba trăm triệu mua thứ này thì khéo sạt nghiệp mất.

“Không sao đâu, tôi mua tặng người ta ý mà”, Trương Trần lắc đầu, ra hiệu với giám đốc mở ra đi.

“Tặng Phương Thủy Y sao?”, Chu Viên Viên có chút buồn rầu hỏi. Trương Trần đúng là thật sự yêu thương Phương Thủy Y, đồ mấy trăm triệu nói tặng là tặng. Chỉ có điều Phương Thủy Y vẫn luôn coi thường anh, đúng là đáng tiếc.

“Không, tôi tặng cho mẹ tôi”, ánh mắt Trương Trần nói có chút dụi dàng. Năm đó anh đã từng thề, phải mua cái gì đó tốt nhất cho mẹ nhưng anh chưa từng làm được. Hiện giờ có chút thực lực nhưng mẹ anh đã không tận hưởng được rồi.

Không biết tại sao, Chu Viên Viên thở dài một cái, mặt đỏ ửng, hai tay mân mê vạt áo không nói gì thêm. Lúc này, giám đốc từ từ mở hộp ra, một chiếc dây chuyền màu xanh da trời xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Dưới sợi dây chuyền có gắn đá quý màu xanh da trời. Nhìn màu sắc đúng là

tự nhiên, không tìm ra khuyết điểm gì, nó hoàn hảo đến nỗi thu hút ánh nhìn của các cô gái.

“Thưa anh, số tiền ba trăm triệu anh có thể trả trong vòng một tuần nhưng phải trả trước ba mươi triệu ạ”, lúc này giám đốc lên tiếng nói.

Lưu San cũng nhìn Trương Trần, cô ta muốn xem Trương Trần sẽ xử lý kiểu gì.

“Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ đưa anh. Nhưng phải bảo bọn họ rút đi, hiểu không?”, Trương Trần lên tiếng nói.

Ánh mắt mọi người có chút kỳ quái nhìn đám người Lưu San. Ban nãy họ dùng cách này đuổi Trương Trần, khác nhau là ở chỗ, Trương Trần dùng cách này lên người họ nhưng số tiền cao gấp mười lần.

Giám đốc khẽ cười không nói gì. Ngay cả Lan Lan vì ba triệu tiền hoa hồng đuổi Trương Trần đi, tất nhiên anh ta cũng có thể làm như vậy. Chỉ cần lợi ích đủ lớn thì anh ta cũng có thể làm thế với Lưu San. Nhưng với điều kiện là Trương Trần lấy được số tiền này ra.

Trương Trần khẽ cười một tiếng, tất nhiên anh biết nỗi băn khoăn của giám đốc. Ngộ nhỡ đến lúc anh không lấy được tiền thì đúng là phải bồi thường một khoản rồi

“Trực tiếp quẹt thẻ ngân hàng đi”, Trương Trần lấy ra một chiếc thẻ nói.

Cảnh tượng này khiến mọi người thấy kỳ quái, thẻ có ba trăm triệu mà tùy ý lấy từ túi ra sao?

Giám đốc giật giật mí mắt, anh ta có chút run rẩy nhận lấy cái thẻ. Nếu không phải là Trương Trần nói năng không vấn đề gì thì anh ta còn tưởng Trương Trần là kẻ điên nữa. Nhưng rốt cuộc là kẻ điên hay là ông trùm khiêm tốn, rất nhanh có thể biết thôi.

Người trước thì họ sẽ không khách khí, còn người sau thì họ coi như bố mình. Giám đốc có chút run rẩy ấn một dãy số trên máy chuyển khoản, sau đó nhắm mắt dán thẻ của Trương Trần lên.

Tiếng tí vang lên khiến tim giám đốc run rẩy.

Âm thanh này anh ta vô cùng quen thuộc, anh ta làm bao nhiêu lần như này, đây là âm thanh chuyển khoản thành công. Lúc anh ta mở mắt ra, nhìn thấy số trên thẻ, anh ta không kìm nổi mà toàn thân cứng ngắc.

Chương 289: C289: Không có vấn đề gì

"Đây, chắc không phải là quẹt được đấy chứ?" "Xì, sao lại thế được, anh tưởng là mấy trăm, mấy ngàn chắc?"

"Vậy tại sao quản lý của cửa hàng đá quý Đại Đồng lại nghệt mặt ra như thế?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng không nói ra được lý do nào cả.

Lưu San ôm người đàn ông trung niên kia, trong lòng cô ta cũng thấy bồn chồn, nhưng chỉ chớp mắt là cô ta lại nở nụ cười khinh thường.

Lúc này quản lý cửa hàng đá quý bước ra khỏi quầy.

Ngay sau đó, tất cả mọi người ngạc nhiên há hốc miệng.

Chỉ thấy quản lý của cửa hàng đá quý đi tới trước mặt Trương Trần, cung kính cầm tấm thẻ đó bằng hai tay rồi đưa cho Trương Trần.

"Thưa anh, anh đã trở thành hội viên cao cấp. của cửa hàng, hiện tại Giọt Lệ Thủy Tinh đã thuộc về anh!"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều phải giật mình, nhất là Lưu San và người bao nuôi cô ta.

"Không, không thể nào, chắc chắn là nhìn nhầm rồi!"

Lưu San lắc đầu với vẻ không thể tin được. Người ta vẫn nói chồng Phương

Thủy Y là một tên phé vật cơ mà, hơn nữa cô ta cũng thừa biết Phương Thủy Y có bao nhiêu tiền, sao bọn họ lại có hơn ba trăm triệu để mua Giọt Lệ Thủy Tinh cơ chứ?

Đúng rồi, nhất định là con tiện nhân đây đây này, thì ra Trương Trần dụ được một phú bà!

Lưu San bỗng nhìn về phía Chu Viên Viên, nhưng trông cách ăn mặc của Chu Viên Viên thì không giống người có thể tùy tiện lấy ra mấy trăm triệu.

Người đàn ông trung niên cũng ngây ra như phỗng, ông ta nhìn Lưu San bằng ánh mắt dò hỏi.

"Không có vấn đề gì đúng không?", lúc này Trương Trần lên tiếng hỏi, kéo mọi người ra khỏi trạng thái khiếp sợ và miên man.

"Phùì"

Quản lý thở phào một hơi, sau đó gật đầu nói: "Không có vấn đề gì hết!"

Quản lý nhìn vào mắt Trương Trần rồi bước tới trước mặt hai người Lưu San, mỉm cười nói: "Hiện tại cửa hàng chúng tôi không hoan nghênh hai người, nếu muốn khiếu nại thì chắc là không được rồi, xin mời đến trụ sở chính ở thủ đô!"

"Chúng tôi cũng là khách, dựa vào đâu mà đuổi chúng tôi đi? Có phải chúng tôi không mua đâu?", Lưu San không còn mặt mũi đâu mà nhìn Trương Trần nữa, chỉ có thể đỏ mặt phản bác.

"Mua, mua thì rút về nhà mà mua!", người đàn ông trung niên kia mắng to một tiếng rồi đá cửa bỏ đi.

Lưu San cũng tức đến mức giậm chân một cái, cô ta trợn mắt lườm Trương Trần, sau đó vội vàng mở cửa đuổi theo.

"Ha ha, thưa anh, đây là thẻ vàng của cửa hàng chúng tôi, hai người vừa rồi đã bị cửa hàng đá quý Đại Đồng cho vào danh sách đen, chúng tôi cũng coi thường những kẻ ý thể hiếp người như vậy".

Quản lý cười làm lành, đưa một tấm thẻ vàng cho Trương Trần.

Chương 290: C290: Sau này đừng nói những lời như thế nữa

Vẻ mặt của những người khác rất kỳ quái, thảo nào cửa hàng đá quý Đại Đồng lại nổi tiếng như thế, có thể điều này có liên quan trực tiếp đến những quản lý mặt dày này.

Vừa rồi còn coi người ta là đại gia, bây giờ lại nói người ta ỷ thế hiếp người.

Trương Trần thản nhiên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Để bày tỏ thành ý, quản lý còn đuổi nhân viên tên là Lan Lan kia.

Vì không muốn bị chú ý tới, Trương Trần và Chu Viên Viên mang Giọt Lệ Thủy Tinh vội vàng bỏ đi.

Điều này khiến cho những người trong cửa hàng đá quý vô cùng phiền muộn, vốn dĩ bọn họ còn định tới kết giao nữa.

Có thể tùy tiện bỏ ra hơn ba trăm triệu mua dây chuyền, sao lại là người bình thường được chứ?

Trương Trần và Chu Viên Viên lại tới mấy trung tâm thương mại của thành phố Trường Minh, sau đó mới lái xe về phòng khám.

Bọn họ vừa về đã lập tức nghe thấy mấy tiếng phanh xe.

Trương Trần nhíu mày nhìn sang, bên ngoài rõ ràng là xe của Triệu Chí Hào. Nơi này là đường dành cho người đi bộ, nếu không có tình huống khẩn cấp thì Triệu Chí Hào sẽ không lái xe vào.

"Xảy ra chuyện gì rồi?", Trương Trần hỏi.

"Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng... gặp chuyện rồi!", Triệu Chí Hào vội vàng nói.

"Cứ từ từ nói", Trương Trần vội vàng vào trong xe, tài xế lập tức lái tới bệnh viện thành phố.

Trên xe, Triệu Chí Hào sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nói: "Cậu Trương, có một câu tôi không biết có nên nói ra hay không".

"Ông theo tôi cũng không phải ngày một ngày hai gì nữa, cứ nói đừng ngại!"

"Phương Thủy Y... không xứng với cậu, cũng không cần thiết phải can thiệp vào chuyện của nhà họ Phương nữa", Triệu Chí Hào trầm mặc một lát rồi nhìn Trương Trần nói.

Triệu Chí Hào biết rõ những gì mà Trương Trần làm cho Phương Thủy Y, dù sao hầu hết mọi chuyện đều qua tay ông ta.

Trương Trần thật sự quá ưu tú, Phương Thủy Y thì ngược lại, ngoại trừ ngoại hình xinh đẹp ra thì chẳng còn ưu điểm gì hấp dẫn người khác nữa.

"Sau này đừng nói những lời như thế nữa, ông không hiểu hết được đâu", Trương Trần không hề tức giận.

Dệt hoa trên gấm không sánh bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ba năm qua Phương Thủy Y vì anh mà phải hứng chịu bao cái nhìn ghẻ lạnh của người đời, chỉ cần cô không nói gì thì anh sẽ không chủ động nhắc tới.

Triệu Chí Hào gật đầu, ông ta không coi Trương Trần là người ngoài nên mới nói thẳng ra như thế.

Trương Trần có suy nghĩ của riêng anh thì ông ta cũng không nói nhiều

nữa, chỉnh sửa lại mạch suy nghĩ rồi kể lại mọi chuyện.

"Chuyện ở tỉnh An Hoa vẫn chưa kết thúc. Theo như bên chúng ta quan sát, có thể vợ chồng Trương Quốc Hồng định tới nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa để tránh né, nhưng bọn họ vẫn bị ăn một trận đòn".

"Tôi đã sử dụng tất cả các mối quan hệ nhưng chỉ bắt được hai người, nhưng chúng một mực nói là thù oán trong lúc làm ăn trước kia, hơn nữa chúng không phải thủ phạm chính, trước mắt chúng đã bị bắt rồi".

"Trương Quốc Hồng đang hôn mê, Phương Thiên Bằng bị thương nhẹ".

Trương Trần gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Cả nhóm vào bệnh viện, nhìn thấy Phương Thiên Bằng quần băng vải khắp người, ngồi trên chiếc ghế trong hành lang với vẻ mặt bơ phờ.

Chương 291: C291: Anh câm miệng lại cho tôi

"Trương Trần, cậu tới rồi à?", nhìn thấy Trương Trần, Phương Thiên Bằng chào hỏi.

"Ừm", Trương Trần gật đầu rồi vội vàng hỏi: "Bố, tình hình thế nào rồi? Thủy Y đã biết chuyện này chưa?"

Phương Thiên Bằng còn chưa kịp trả lời thì một y tá đã vội vàng chạy tới nói: "Xin hỏi có phải người nhà của Trương Quốc Hồng không ạ? Hiện tại nhất định phải nhanh chóng phẫu thuật cho bà ấy, có hai phương án, một là dùng thuốc và dụng cụ nhập khẩu, phí tổn là năm triệu, sản phẩm trong nước thì rẻ hơn, khoảng tám trăm ngàn, nhưng có thể sẽ để lại di chứng".

"Sao lại đắt như vậy?", Phương Thiên Bằng giật mình.

"Đến khi hoàn tất thủ tục chúng tôi sẽ có hóa đơn rõ ràng, hoàn toàn không có chuyện thu phí cao, đến lúc đó ông có thể mang tới bệnh viện khác hỏi".

"Để con nộp", Trương Trần nghe vậy bèn nói.

"Anh nộp, anh lấy gì để nộp?", lúc này một giọng nói lạnh lùng vọng tới.

Phương Thủy Y đi giày cao gót tới, hiển nhiên cô đang làm việc thì phải chạy đến đây.

"Tôi nói rồi, rút ra khỏi Hoài Bắc, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, anh tới đây làm gì?", Phương Thủy Y lạnh lùng nhìn Trương Trần.

Nơi mà bố mẹ cô gặp chuyện là khu vực giáp ranh giữa cao tốc Hoài Bắc và tỉnh An Hoa, chuyện này khiến cô cảm thấy hoảng hốt.

Bố mẹ cô luôn rất yếu đuối, sẽ chẳng đắc tội ai đến mức ấy, ngoại trừ người bên tỉnh An Hoa.

Thế nên Phương Thủy Y vô cùng lo lắng, nhưng đồng thời cũng bất lực.

Trương Trần bình tĩnh nói: "Anh có thể gánh vác được, sao em cứ không tin anh mãi vậy?"

Phương Thủy Y đã đủ phiền lòng lắm rồi, bây giờ cô còn không biết phải giải quyết như thế nào, làm gì có tâm trạng nghe Trương Trần nói linh tinh, vậy nên cô căm ghét nói: "Cút đi, anh lấy gì để gánh vác?"

"Yêu cầu mọi người đừng cãi nhau, tình huống của bệnh nhân không thể kéo dài quá lâu, tốt nhất cô nên thanh toán tiền viện phí trước đi", y tá khuyên một câu rồi bỏ đi.

Phương Thiên Bằng run rẩy đứng lên, Phương Thủy Y vội vàng bước tới đỡ lấy ông ta. Phương Thiên Bằng nói với vẻ mặt chán chường: "Thủy Y, hay là chúng ta dùng thuốc trong nước cho mẹ con đi, chúng ta không có nhiều tiền như thế".

"Sản phẩm trong nước sẽ để lại di chứng, dùng hàng nhập khẩu đi!", Trương Trần đứng sau nói. Truyện Teen Hay

"Chẳng lẽ chúng tôi không biết hàng nhập khẩu tốt sao? Cần anh nói chắc!", Phương Thủy Y nhìn Trương Trần bằng ánh mắt chán ghét, đừng nói là nhập khẩu, ngay cả sản phẩm trong nước bọn họ cũng không chỉ trả nổi.

Hiện tại Phương Thủy Y đang nợ ngập đầu, cho dù cô bán hết cả nhà cả xe đi thì với giá thị trường hiện nay, cùng lắm cô cũng chỉ có thể góp được khoảng ba triệu thôi.

"Bố đừng sốt ruột, để con mượn bạn thử xem, chắc là không có vấn đề gì

đâu", Phương Thủy Y an ủi một câu rồi vội vàng chạy tới quầy lễ tân hỏi thời hạn nộp tiền muộn nhất.

Nhưng cô đi đâu mượn được đây? Hiện giờ chẳng có mấy ông chủ hợp tác với cô, bên tỉnh An

Hoa thì tạm thời cô không liên lạc được, cũng lo rằng chỗ ông ngoại sẽ gặp chuyện gì đó.

"Thủy Y, sao cô lại ở đây? Tối thăm bạn à?"

Lúc này, một giọng nói vang lên, một người đàn ông mặc vest trắng từ quầy y tá bước tới.

Từ khí chất đến cách ăn mặc đều chứng tỏ rằng người này rất thành đạt, cộng thêm khuôn mặt góc cạnh, cho dù không phải kiểu người mê trai thì các cô gái đứng ở quầy y tá cũng phải đỏ mặt, tim đập loạn nhịp.

Phương Thủy Y cũng sửng sốt, cô xoay người lại nhìn rồi ngạc nhiên nói: "Mạnh Thanh Vân?"

"Ha ha, lâu rồi không gặp", người đàn ông tên là Mạnh Thanh Vân cười khẽ, hấn phóng khoáng bước tới, nói bằng giọng vừa quan tâm vừa ga lăng: "Có chuyện gì vậy? Sao tôi thấy cô nhú mày chặt thế?"

Mạnh Thanh Vân nói bằng giọng đầy quan tâm rồi giơ tay định xoa đôi lông mày của Phương Thủy Y.

Theo bản năng, Phương Thủy Y lùi lại một bước, sau đó cô do dự một lát rồi nhỏ giọng nói: "Ừm, gia đình tôi xảy ra chút chuyện, anh có thể cho tôi vay ít tiền được không?"

Dứt lời, Phương Thủy Y xấu hổ cúi đầu xuống. Cô và Mạnh Thanh Vân không mấy thân thuộc nên rất ngượng.

"Không thành vấn đề, vay bao nhiêu cũng được".

Mạnh Thanh Vân cười hào sảng, tiếp đó hấn hỏi: "Thủy Y, hiếm khi tôi tới đây, lâu rồi chúng ta không gặp, đợi cô hết bận rồi thì tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm, cô sẽ không từ chối chứ?"

Phương Thủy Y hơi do dự rồi gật đầu. Cô không thể từ chối lời mời của Mạnh Thanh

Vân được, người ta còn giúp cô nộp tiền viện phí, đâu thể từ chối thẳng thừng được.

Trương Trần hơi híp mắt lại, đều là đàn ông, đương nhiên là anh hiểu ý đồ của Mạnh Thanh Vân, mục đích thực sự của anh ta không phải là ăn cơm.

"Vợ tôi không có thời gian nể mặt anh, tiền viện phí cũng không cần anh nộp!", Trương Trần nói với vẻ mặt lạnh lùng.

"Trương Trần, anh câm miệng lại cho tôi!", Phương Thủy Y lạnh giọng quát.

Chương 292: C292: Đủ thẳng thắn chưa

"Phương Thủy Y, bây giờ em là vợ anh, em có. hiểu điều đó không?", Trương Trần cũng sầm mặt xuống.

Dù sao đàn ông có độ lượng đến mấy thì cũng không chịu được chuyện như vậy, rõ là ve vãn vợ

anh ngay trước mặt anh đây mà.

"Vợ? Anh mà cũng xứng sao?"

Phương Thủy Y trào phúng nói: "Có vẻ như anh không hề để tâm đến những gì tôi đã nói với anh thì phải. Anh cứ u mê như thế thì đợi xử lý xong chuyện này chúng ta sẽ ly hôn. Sau này anh đừng tới làm phiền tôi, cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

"Ha ha, Thủy Y, tôi nghĩ có thể anh ấy hiểu lầm rồi. Chuyện này không vội, tôi cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cô cứ lo chuyện của mình trước đi, dù sao tôi cũng sẽ ở lại đây một thời gian, có chuyện gì cô cứ nói thẳng với tôi là được!"

Mạnh Thanh Vân vừa cười vừa nói. "Cảm ơn anh!", Phương Thủy Y gật đầu, tạm thời không cần lo đến tiền viện phí nữa, cô vội vàng tới phòng bệnh.

Trong hành lang, sắc mặt của Trương Trần vô cùng khó coi.

"Mày là ai? Có mục đích gì?", Phương Thủy Y vừa đi là sắc mặt của Trương Trần cũng trở nên lạnh lùng.

"Ha ha, sao vậy? Anh Trương còn muốn đánh tôi à?"

Mạnh Thanh Vân cười ha ha, nhìn Trương Trần với vẻ khinh miệt, nói:
"Muốn đánh thì đánh đi, tao không đánh trả đâu!"

"Mày đang đùa với lửa đấy!", Trương Trần lạnh lùng nói.

"Mày còn chưa được coi là lửa", Mạnh Thanh Vân lắc đầu cười nói: "Mày đoán không sai, tao muốn chơi vợ mày".

"Đủ thẳng thắn chưa?"

"Bây giờ Phương Thủy Y cũng hai mươi sáu rồi đúng không? Nghe nói vẫn còn trinh, không biết có sướng không đây. Đến lúc đó tao có thể quay video cho mày xem!"

Trương Trần siết chặt bàn tay đến mức kêu rôm rốp. Anh biết đây không phải nơi để đánh nhau, vì thế mới kìm nén cơn thịnh nộ, sát khí trên người anh bao phủ khắp người Mạnh Thanh Vân.

"Có thể mày sẽ không ra khỏi Hoài Bắc được đâu!"

"Tao đã biết hết gốc gác của mày rồi, nhưng mày vẫn chưa biết gì về tao, lực lượng của mày bây giờ vẫn còn non lắm. Tao tia Phương Thủy Y không phải ngày một ngày hai, tao có thể hứa với mày là tao chỉ cần cái trinh tiết của cô ta, chơi xong là tao sẽ không động vào nữa, thấy sao?", Mạnh Thanh Vân mỉm cười nói. Chap mới luô có ại (TRuMTR Y . V)

Trương Trần giận quá hóa cười, anh không nói gì nữa mà rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng họp cấp cao của tập đoàn Mạt Lâm, Trương Trần, Tôn Khuê Sơn, Triệu Chí Hào và Chu Viên Viên đều có mặt ở đây.

Mạnh Thanh Vân nói rất đúng, Trương Trần không biết gì về hắn ngoài cái tên.

Đừng hỏi Trương Trần phẫn nộ đến mức nào!

Tới địa bàn của anh mà dám trắng trợn nói rằng muốn chơi vợ anh.

Dù cho Trương Trần không quá mức yêu Phương Thủy Y, nhưng chỉ cần là đàn ông thì đều không thể nhịn được chuyện như vậy.

Chương 293: C293: Vẫn chưa ăn cơm đúng không

"Ôi chao, ông chủ lớn, tối muộn thế này còn gọi tôi tới, chắc không phải anh định làm gì tôi đấy chứ?", Chu Viên Viên ngồi trên chiếc sofa mềm nói đùa.

Trương Trần làm gì có tâm trạng đùa giỡn, người ta ngồi lên đầu anh rồi đây này!

"Cô có biết một người tên là Mạnh Thanh Vân không? Cô là bạn của Phương Thủy Y, chắc hẳn cô ấy từng nói với cô rồi chứ?", Trương Trần nói.

Trái tim của Chu Viên Viên run lên, cô ta thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: "Sao anh biết anh ta?"

Thái độ của Chu Viên Viên đã chứng tỏ điều gì đó. Trương Trần nói: "Hôm nay tôi gặp hẳn ở bệnh viện".

Trương Trần kể sơ qua chuyện đã xảy ra trong bệnh viện.

Sắc mặt của Chu Viên Viên rất phức tạp, cô ta nói: "Nếu tôi đoán không sai thì Phương Thủy Y đối xử với anh ta như bạn bình thường đúng không?"

"Đúng thế", Trương Trần gật đầu. Chu Viên Viên thở dài một hơi rồi nói: "Bọn họ biết nhau từ lúc đại học năm nhất. Hồi đó Mạnh Thanh Vân định tìm tôi, nhưng tôi không phải gu của anh ta, anh ta thích kiểu yếu đuối như Phương Thủy Y hơn".

"Có thể đến bây giờ Phương Thủy Y cũng không biết rằng năm đó suýt thì

Mạnh Thanh Vân đã bỏ thuốc rồi cưỡng hiếp cậu ấy".

"Chuyện này là sao?", Trương Trần sầm mặt hỏi.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn cũng không nhìn sang.

"Còn thể nào được nữa, lúc đầu anh ta theo. đuổi Phương Thủy Y, cậu ấy không đồng ý, anh ta bỏ thuốc luôn. Sau đó chúng tôi phát hiện ra, vốn tôi định dạy cho anh ta một bài học, nhưng ông nội tôi đã ngăn cản".

"Nghe nói Mạnh Thanh Vân đến từ thành phố Thượng Đô - thành phố đi đầu về kinh tế ở Long Quốc. Mặc dù ông nội tôi không nói gì thêm, nhưng với ánh mắt kính sợ của ông ấy thì tôi biết chắc là tên Mạnh Thanh Vân ấy không đơn giản".

"Lúc ấy Phương Thủy Y không sao, tôi sợ Mạnh Thanh Vân chó cùng rứt giậu, vậy nên không nói thẳng với cậu ấy, chỉ trông chừng không cho cậu ấy ra ngoài một mình nữa thôi".

"Mãi đến về sau khi Mạnh Thanh Vân ra nước ngoài làm học sinh trao đổi hay gì đó thì mới rời trường đại học. Sau này anh ta cũng từng tới Hoài Bắc, còn vào ngày mà anh kết hôn với Thủy Y nữa!"

Nói tới đây, Chu Viên Viên nhìn Trương Trần bằng ánh mắt phức tạp.

Trương Trần gật đầu, anh nhìn Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào, nói: "Hai ông điều tra được gì rồi?"

Hai người lắc đầu, cười khổ nói: "Thời gian quá ngắn, hơn nữa người ta là người thành phố Thượng Đô, không dễ điều tra đâu".

"Hiện tại đang ở Hoài Bắc, đánh hấn tàn phế cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?", Trương Trần thản nhiên nói.

"Có thể thử xem", Tôn Khuê Sơn gật đầu, lấy điện thoại ra bắt đầu sắp xếp

người.

Bệnh viện thành phố vào buổi tối vẫn sáng trưng, nơi như thế này cơ bản cả năm không có ngày nào tắt điện.

Trong phòng bệnh nguy cấp, Trương Quốc Hồng đang hôn mê trên giường bệnh, Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng ngồi trông nom bên cạnh với vẻ mặt phờ phạc.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó cánh cửa bị đẩy ra. Mạnh Thanh Vân mang hoa quả và sữa tươi vào.

"Xin lỗi nhé Thủy Y, bây giờ tôi mới làm xong, bác gái thế nào rồi?", Mạnh Thanh Vân hỏi với vẻ mặt lo lắng.

"Bố, đây là bạn học cũ của con, chính anh ấy đã giúp chúng ta nộp viện phí", Phương Thủy Y giải thích, Phương Thiên Bằng vội vàng cảm ơn.

Mạnh Thanh Vân chỉ cười không nói gì. Lúc hắn tới nộp tiền thì được báo là đã có người nộp rồi, dùng mộng để nghĩ cũng biết là ai, nhưng hắn sẽ chẳng nói ra.

"Thủy Y, để bố trông nom mẹ con cho. Bạn con tới rồi, lại còn giúp chúng ta nữa, con ra ngoài trò chuyện với cậu ấy đi, muộn rồi, đừng để lỡ nhiều thời gian của cậu ấy!", Phương Thiên Bằng nhỏ giọng nói.

Phương Thủy Y gật đầu. Hai người đi ra ngoài, ánh đèn đường lấp lóe, Mạnh Thanh Vân nhìn vào một quán ăn nhỏ, cười nói: "Vẫn chưa ăn cơm đúng không? Tùy tiện ăn chút gì đi, tôi không quan tâm là quán lớn hay quán nhỏ, điều quan trọng là ăn với ai thôi".

"Được", đúng là Phương Thủy Y chưa ăn cơm, bởi vì cô cứ mãi lo chuyện của Trương Quốc Hồng.

Chương 294: C294: Chuyện này các ông không cần can thiệp nữa

Đúng lúc này, năm mươi người đàn ông lặng lẽ ập ra từ trong bóng đêm, tay cầm mã tấu, cứ thế tới gần Mạnh Thanh Vân.

"Giết!", bất chợt, trong đám bọn họ có một giọng nói vang lên.

Đám người cầm mã tấu đồng thời chạy tới bao vây Mạnh Thanh Vân.

"Cậu chủ!", một ông lão bỗng xuất hiện bảo vệ Mạnh Thanh Vân.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Phương Thủy Y cũng sợ tái mặt.

Mạnh Thanh Vân xua tay, chẳng mấy bận tâm. Hắn cầm tay Phương Thủy Y, kéo cô vào một ngõ nhỏ, nói: "Thủy Y, đừng lo, cô cứ ở yên đây, để tôi xử lý!"

"Nhưng anh..."

"Không sao, cứ yên tâm là được!", Mạnh Thanh Vân cười một tiếng.

Cách đó xa xa, trên một tòa nhà cao tầng, Tôn Khuê Sơn dập tắt tàn thuốc, cầm kính viễn vọng nhìn rồi cười nói: "Rốt cuộc tên Mạnh Thanh Vân này là ai vậy? Đúng là không biết chết sống là gì!"

"Ai mà biết được!", Triệu Chí Hào thở dài một hơi, nói: "Ông nói xem, có phải gia đình Trương Quốc Hồng Phương Thủy Y tiện lắm không?"

"Đừng có nói lung tung, trong lòng Trương Trần có giới hạn, nhưng cậu ấy dính vào gia đình như thế đúng là buồn nôn thật!"

Hai người vừa trò chuyện vừa cầm kính viễn vọng quan sát.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ mở to mắt nhìn. Trong tầm mắt của bọn họ, Mạnh Thanh Vân và ông lão cạnh hắn đánh đấm lia lịa, người của ông ta thì đổ như ngã rạ.

"Biết võ? Tay đánh cận chiến?", Tôn Khuê Sơn cảm thấy nặng nề, thấy người của mình ngã lăn liên tục, ông ta lập tức lấy điện thoại ra, nhưng rồi lại đặt xuống.

Nơi này cách nhà họ Tôn quá xa, hoàn toàn không kịp điều người.

"Rút lui!", Tôn Khuê Sơn mở tai nghe ra và quát to.

"Muốn đi à?", trên con đường trước bệnh viện, Mạnh Thanh Vân cười khẩy. Ngay sau đó, hắn giẫm chân xuống mặt đất, cả cơ thể bay lên không trung, chân phải giơ thẳng ra, đánh ngã ba người cuối cùng.

Mạnh Thanh Vân vỗ tay, nói với ông lão bên cạnh: "Bác Tiền, theo ý của bác thì những tên này do ai phái tới?"

"Theo tôi thấy những người này ra tay rất tàn nhẫn, hẳn là người của nhà họ Tôn!", bác Tiền nói bằng giọng khàn khàn.

"Từ lâu đã nghe nói Trương Trần có quan hệ với mấy gia tộc lớn ở Hoài Bắc, không ngờ ngay cả nhà họ Tôn cũng dám ra tay với tôi vì hắn".

"Đó là bởi vì lũ rác rưởi ấy không biết thân phận của cậu chủ, nếu không cho chúng mùi lá gan cũng không dám!"

"Ha ha, không sao cả", Mạnh Thanh Vân cười nói: "Có qua có lại mới toại lòng nhau, bác Tiền, bác cũng thể hiện đôi chút đi chứ nhỉ?"

"Chuyện này không vội, dù sao Hoài Bắc cũng không nhỏ, chắc chắn ngày mai Trương Trần sẽ tới bệnh viện thăm Trương Quốc Hồng, đến lúc đó bác theo sau là được".

"Được", bác Tiền gật đầu rồi hòa mình vào bóng đêm.

Sáng sớm hôm sau, lúc biết tin năm mươi người của Tôn Khuê Sơn đều phải vào bệnh viện, Trương Trần cũng hơi ngẩn người.

Năm mươi người, đây là khái niệm thế nào chứ? Cho dù dùng súng liên thanh thì cũng phải bắn hơn mười phút mới đánh gục năm mươi người ở một nơi rộng rãi như thế.

"Cả hai người đó đều biết võ, tôi đã bảo bọn họ rút lui nhưng vẫn không kịp", Tôn Khuê Sơn trầm giọng nói.

"Chuyện này các ông không cần can thiệp nữa, để tôi tự lo", Trương Trần trầm ngâm một lát rồi nói.

Có cao thủ ở cấp bậc này bảo vệ, lại còn tới từ Thượng Đô, mặc dù Trương Trần vẫn chưa biết thân phận cụ thể của Mạnh Thanh Vân, nhưng anh cũng loáng thoáng đoán ra đôi chút rồi.

"Không được!", Tôn Khuê Sơn vội vàng nói.

Trương Trần là nhân vật cốt lõi, bất cứ lúc nào cũng không thể xảy ra chuyện, nếu không thì chẳng khác nào rắn mất đầu, người khác không làm gì thì Trường Minh cũng sẽ hỗn loạn.

Chương 295: C295: Là mạnh thanh vân sai ông đến

Triệu Chí Hào mấp máy miệng, ông ta cũng định khuyên Trương Trần nên lý trí một chút. Những chuyện Trương Trần nghĩ đến, ông ta cũng nghĩ tới rồi. Nhưng ông ta cũng hiểu tính khí của Trương Trần, chuyện này chắc chắn sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Hiện giờ bên tỉnh An Hoa vẫn để ý và chuẩn bị ra tay với họ bất cứ lúc nào. Nếu như đám gia tộc này đều nhắm mũi dùi vào họ thì họ căn bản không ứng phó được.

“Không cần nói nhiều nữa”, Trương Trần khoát tay nói: “Chỗ Mạnh Thanh Vân tôi sẽ tự giải quyết, chuyện khác các ông giải quyết là được”, Trương Trần đưa ra quyết định rồi lái xe đến bệnh viện.

Đã nộ xong tiền phẫu thuật của Trương Quốc Hồng, chắc là hôm nay sẽ bắt đầu làm nên anh phải đến đó xem sao.

Lúc Trương Trần đến thì Mạnh Thanh Vân đã túc trực ở bên cạnh. Ánh mắt của hắn chốc chốc lại nhìn lên người Phương Thủy Y, trong ánh mắt liên tục lóe lên vẻ ham muốn.

Tay Phương Thiên Bằng đeo băng, hài lòng nhìn Mạnh Thanh Vân. Rõ ràng người này vô cùng được lòng ông ta, hơn nữa tiền viện phí cũng là người ta trả giúp.

“Anh đến đây làm gì?”, lúc Trương Trần vào phòng bệnh, chào đón anh chính là ánh mắt lạnh băng của Phương Thủy Y.

Đúng là khi so sánh hai người này với nhau thì Trương Trần bị hạ thấp hơn

một bậc.

“Anh đến xem tình hình thế nào”, Trương Trần bình tĩnh nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía Mạnh Thanh Vân, còn hắn cũng nhìn anh với ánh mắt bồn chồn.

“Trương Trần à! Ở đây không có chuyện gì đâu, tiền viện Mạnh Thanh Vân cũng nộp rồi, cậu bận gì thì cứ đi làm đi”, Phương Thiên Bằng thấy vậy thì lên tiếng nói.

“Ha ha”, Trương Trần bật cười nói: “Bố chắc chắn là Mạnh Thanh Vân nộp tiền không?”

“Không phải là người ta thì lẽ nào là cậu sao?”, Phương Thiên Bằng hừ lạnh một cái. Chuyện xảy ra như này, cũng may là người ta đến giúp. Trương Trần đã không làm được gì còn đến đây nói kháy, điều này khiến ông ta rất tức giận.

“Ha ha, thưa bác, ai nộp không quan trọng, quan trọng là bác gái yên tĩnh dưỡng bệnh. Cháu đã hỏi bệnh viện rồi, thời gian phẫu thuật là chiều hoặc chậm nhất là tối nay, mọi người cứ yên tâm ạ”, Mạnh Thanh Vân cười nói.

Phương Thiên Bằng gật đầu rồi lại khen Mạnh Thanh Vân vài câu.

Trương Trần vẫn nhớ đến Trần Bắc Vọng, nếu tạm thời ở đây không có vấn đề gì lớn thì anh cũng không có tâm trạng ở đây cười trừ với Phương Thiên Bằng.

“Ha ha, Trương Trần phải đi rồi sao, trên đường nhớ cẩn thận nhé”, Mạnh Thanh Vân cười bồn chồn, nói.

Trương Trần dừng bước chân, lạnh lùng nói: “Tất nhiên không cần anh lo, anh nói phải không?”

“Như vậy là tốt nhất”.

Trên đường đến trung tâm điều dưỡng, Trương Trần lái xe rất chậm, cố ý đi đường nhỏ mà ít người đi. Lúc này anh mới hiểu là Mạnh Thanh Vân đã tìm người ra tay với anh.

Phía sau xe của anh có một con xe Rolls Royce. bám theo.

Trương Trần quét nhìn qua gương chiếu hậu rồi bẻ lái đi sang đường nhỏ, sau đó giảm chân ga dừng lại. Nhất thời, anh mở cửa xe thì nghe thấy cuối đường nhỏ truyền lại tiếng bước chân.

Hai bên của nơi này đều là cây cối, đi về trước. là con kênh nhỏ, bên trong là lau sậy, đúng là nơi lý tưởng để giết người phóng hỏa.

“Ha ha! Thật không ngờ cậu còn dám chủ động đến nơi này”, cùng với giọng nói già nua truyền lại, Tiền Bá ngẩng đầu lên nhìn Trương Trần, trong ánh mắt không che giấu nổi sự khinh bỉ.

“Là Mạnh Thanh Vân sai ông đến?”, Trương Trần hỏi.

Chương 296: C296: Hồi ông đây vô địch thiên hạ thì cậu vẫn nằm trong lòng mẹ bú sữa

“Không còn cách nào khác, lần này đi xa, nhân lực không đủ nên tôi đành phải đích thân ra tay. Nhưng tôi có thể cho cậu cơ hội”, Tiền Bá không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Ồ?”, Trương Trần cười híp mắt hỏi: “Cơ hội gì vậy?”

“Chỉ cần cậu không làm ảnh hưởng đến việc của cậu chủ thì tôi chỉ khiến cậu phải nằm viện năm rưỡi thôi, cậu tự đánh gãy hai chân mình, nặng hay nhẹ là tùy cậu. Đây cũng coi như cậu biết điều, tự mình tìm một nơi mà giải quyết, tôi cũng đỡ nhọc sức.

“Tôi nghĩ chắc ông hiểu nhầm rồi”, Trương Trần cười lớn, kẻ này đúng là kiêu ngạo, vẫn chưa ra tay mà nói như kiểu ăn chắc được mình vậy.

Tiền Bá cười lạnh, tay phải ném cái áo ra sau, lạnh lùng nói: “Nếu cậu không cần cơ hội này thì đừng trách tôi nhé”, nói xong ông ta giậm chân mạnh trên đất, thân người lập tức lao tới. KHÔNG QUẢNG CÁO, đọc uện ại { ÛU Ệ.N.Vn }

Chỉ thấy năm ngón tay của ông ta biến thành móng vuốt, bàn tay như vỏ cây cổ thụ nắm chặt, bên trong ẩn chứa lực sát thương kinh người. Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà tay ông ta đã nắm chặt lấy bả vai của Trương Trần.

Lúc này, Trương Trần như thay đổi sắc mặt, anh không tránh mà đập về phía tay của ông ta.

Nắm đấm của Trương Trần thoát nhiên bình thường không có sức uy hiếp nào nhưng sắc mặt của Tiền Bá thì biến đổi.

“Xem ra cậu cũng là người luyện võ đấy nhưng hỏi ông đây vô địch thiên hạ thì cậu vẫn nằm trong lòng mẹ bú sữa cơ”, ông ta cười khinh bỉ rồi tăng thêm lực, nắm chặt lấy nắm đấm của Trương Trần.

Bụp! Lúc này hai người va vào nhau, ông ta chỉ cảm thấy một lực mạnh kinh người truyền đến người mình khiến khí huyết dâng trào, lồng ngực bí bách, chỉ cảm thấy hơi thở cũng khó khăn hơn. Còn Trương Trần lại với dáng vẻ thản nhiên hơn cả.

Hai bên giao đấu bước đầu, ai chiếm ưu thế hơn, lúc này đã rất rõ rồi.

Ông ta chỉ thấy kinh hãi trong lòng, ông ta là người hiểu về thân thủ của mình nhất. Mặc dù lớn tuổi nhưng tối qua mới nhẹ nhàng giải quyết người của Tôn Khuê Sơn. Có thể thấy ông ta già nhưng vẫn cường tráng. Nhưng dưới cú đấm của Trương Trần, ông ta lại bị thua thiệt một chút. Mặc dù đây cũng có một phần do ông ta khinh địch nhưng cũng chứng tỏ tài năng của Trương Trần.

“Được đó nhóc con, xem ra cậu cũng thú vị đấy”, giọng nói của ông ta ngưng trọng, cũng không còn dáng vẻ khinh bỉ kia nữa.

Ông ta giang rộng hai chân rồi giống như cây cổ thụ cắm rễ ở đó, tiếp đó khụy đầu gối xuống một cách chắc chắn. Người luyện võ đều biết, đây là điểm quan trọng nhất trong việc sắp tấn công.

Lần này lại đến lượt Trương Trần cười khểnh.

Đòn tấn công của anh không hoa mỹ, mỗi cú đấm đều vô cùng ác liệt, giống như một chiếc xe ủi đất, chỉ cần bị anh đánh trúng thì ít nhất cũng là trọng thương!

Lần này lại khiến Tiền Bá có chút hoảng loạn, vì ông ta phát hiện mình hoàn

toàn không hiểu đường đi của Trương Trần.

“Chết đi”, Trương Trần hét lên một tiếng rồi đá chân ra.

Ông ta loạng choạng né sang một bên, chân của Trương Trần đá vào cành cây khô phía sau Tiền Bá. Trong lúc ông ta đang ngơ ngác với ánh mắt khó tin thì lại bị chân Trương Trần đá trúng.

“Hự”, Tiền Bá hít một hơi lạnh. Đây có còn là người nữa không, hoàn toàn là người ngoài hành tinh mà. Kể cả ông ta năm xưa cũng không đạt được đến trình độ này.

Ông ta nảy ra ý muốn rút lui, ông ta vốn được cử đến để đánh phé Trương Trần nên trong lòng cũng có sự khinh bỉ. Nhưng lần này, ông ta hiểu được, Trương Trần giống như con rắn độc trong đêm tối, nguy trang rất giỏi, đúng lúc quan trọng mới há miệng ra cắn người.

Chương 297: C297: Thắng làm vua thua làm giặc

Nhưng đã đến đây rồi thì sao Trương Trần tha cho ông ta dễ dàng như vậy. Lúc sau, trong ánh mắt khó tin của ông ta, Trương Trần lại hét lớn.

Chỉ thấy hai tay anh ôm chặt cây rồi nhấc gốc cây lên, sau đó lấy cây đó làm vũ khí quật về phía Tiền Bá. Ông ta ngậy người ra, lực này khéo phải đến hàng ngàn cân ý chứ. Tìm đọc thêm tại (TUm Tệ . V)

Đợi lúc ông ta định thần lại thì cây đó đã đập xuống, ông ta không còn đường lui, đành giơ năm đấm lên đỡ lại.

Nhưng năm đấm của ông ta như bọ ngựa chấn xe, căn bản không có chút tác dụng nào.

Bụp! Âm thanh náo nê vang lên, cây đó đập trúng ngực của ông ta khiến toàn thân ông ta bay ra ngoài rồi phun ra ngụm máu tươi. Dưới ánh mặt trời sáng sớm đúng là có chút nhức mắt.

“Lão chết tiệt! Rốt cuộc Mạnh Thanh Vân là người như nào, nói mau”, Trương Trần đặt cây xuống, đôi mắt như báo săn nhìn về phía ông ta. Ông ta chỉ cảm thấy ớn lạnh.

“Thắng làm vua thua làm giặc, muốn giết thì giết đi”, ông ta hừ lạnh một tiếng. Mấy năm nay ông ta chứng kiến bao trận đánh, mặc dù vậy nhưng không đến mức bị Trương Trần hù dọa.

“Đây là xã hội pháp trị, sao tôi có thể giết người được”, Trương Trần lắc đầu, đi lên trước hai bước, đi đến trước mặt ông ta, sau đó hai tay nắm chặt

đầu gối ông ta rồi vịn mạnh một cái.

“Rắc rắc”, chỉ nghe thấy tiếng vang giòn, đầu gối ông ta đã bị gập vào trong, tạo thành một vòng cung hàng chục độ!

Tiếng kêu thê thảm truyền lại, còn Trương Trần coi như không nghe thấy. Anh cười híp mắt nói: “Đừng vội, nếu các người có chút hiểu biết về tôi thì chắc biết tôi biết chút y thuật chứ”.

“Trước khi xương cốt toàn thân ông bị bẻ gãy thì ông sẽ không chết đâu. Đây là công lực cơ bản của một bác sĩ, hiện giờ, ông chỉ cần từ từ tận hưởng thôi”, giọng nói như ác quỷ của Trương Trần khiến ông lão tuổi gần lục tuần này thấy run rẩy, lần đầu tiên ông ta có cảm giác sợ hãi.

“Rắc rắc”, lại là tiếng gãy xương vang lên, Trương Trần rút kim vàng đâm trúng huyết mạch của ông ta khiến ông ta đau đớn nhưng không thể kêu lên được.

Sự hành hạ này đúng là cực hình, đặc biệt về mặt tâm lý. Lúc này, lái xe đợi bên ngoài không nhẫn nại được, nhanh bước đi lại. Lúc hẳn nhìn thấy cảnh này thì đứng đờ người ra.

Tiền Bá uy phong lẫm liệt giờ bị một thằng nhóc đè trên đất? Hay là hẳn hoa mắt? Hay là thế giới này điên rồi?

“Lại đây”, Trương Trần móc tay, nói.

Lái xe đó có chút run rẩy, nói: “Đại ca, đại ca, tôi chỉ là lái xe thôi, không liên quan đến tôi”.

“Hai chân hay là hai tay đây, anh chọn đi”, Trương Trần lạnh lùng nói.

Đối với kẻ địch, Trương Trần chưa bao giờ nhân từ.

“Đại ca, tôi..., lái xe sợ đến nỗi quỳ sụp xuống, đến Tiền Bá còn bị thì hấn bỏ nhào lên có được ích gì. Lúc này hấn cắn răng, rút dao ra đâm lên tay mình.

Chương 298: C298: Cậu đi điều tra cho tôi xem cậu nhóc đó gặp phải chuyện gì

Trương Trần thu ánh mắt iếp tục nhìn về phía ông ta, cười nói: “Ông già, chúng ta tiếp tục chứ?”

“Nhóc con, cậu sẽ phải hồi hận”, ông ta cắn răng mắng.

Từ lúc nào ông ta lại trở thành con cừu non bị giết thịt vậy, chỉ có thể nói là ông ta đánh giá thấp Trương Trần.

“Ông phải hiểu một chuyện, là các ông gây sự với tôi trước. Tôi đã cho ông cơ hội rồi nhưng ông không nắm bắt, vậy thì đừng có trách tôi. Cái thống kính già yêu trẻ chắc sẽ bị phá vỡ b; Trương Trần lộ ra ánh mắt khát máu, từ túi vải ở hông lấy ra một cây kim vàng sau đó áp sát lại phía Tiền Bá.

“Cũng không có gì, chỉ cần đâm trúng ông thì ông sẽ giống con sư tử đến thời kỳ rụng đực. Đến lúc đó ông sẽ không phân biệt được đâu là nam là nữ, thậm chí là người hay chó, ông cũng không để ý đến nữa”.

Tiền Bá nghe thấy thế thì trong lòng ớn lạnh. Hai mắt ông ta kinh hãi, khuôn mặt già nua cũng nhăn nheo lại, nói: “Đúng... Đúng là tên ác quỷ, cậu không phải là người... ”.

“Được, tôi sẽ nói cho cậu”, Tiền Bá không thể chịu được nữa. Nếu so với dày vò xác thịt thì dày vò về tâm lý đáng sợ hơn. Ông ta từng này tuổi rồi, căn bản không thể tưởng tượng nổi hậu quả của việc mình bị đâm kim kia.

“Mạnh Thanh Vân là người nhà họ Mạnh, ở đó được gọi là kinh đô phát triển kinh tế. Mặc dù nhà họ Mạnh không phải quá mạnh nhưng đối với

những người ở nơi nhỏ bé như các cậu cũng được coi là mãnh hổ đấy”.

“Tất cả những công ty gắn mác tập đoàn Mạnh Thị đều là công ty con của nhà họ Mạnh, hơn nữa mối quan hệ của nhà này cũng phức tạp, không phải nơi rác rưởi như các cậu có thể tưởng tượng được đâu..”, mặc dù nói với vẻ không cam tâm nhưng ông ta nói không hề ấp úng.

Trương Trần gật đầu, sau đó phết hai tay của ông ta rồi ném điện thoại cho họ gọi xe cứu thương, còn anh thì phúi mông rời đi.

“Sao hôm nay lại đến muộn thế này?”, trong trung tâm điều dưỡng, tâm trạng của Trần Bắc Vọng rất tốt. Ông ấy đã dần hồi phục, sức lực cũng được tầm 50% như thời kỳ đỉnh cao, Tiểu Vương căn bản không đỡ được quá ba chiêu của ông ấy.

Tất cả công lao này đều thuộc về Trương Trần, vì vậy, bất luận từ phương diện gì thì ông ấy đều coi trọng Trương Trần, hoàn toàn coi anh là hậu thế của mình.

“Trên đường gặp chút chuyện nhỏ”, Trương Trần lắc đầu, lấy cây kim vàng ra bắt đầu tôi luyện.

“Chỉ e không phải là chuyện nhỏ chẳng?”, Trần Bắc Vọng cười ha ha nhìn vạt áo của Trương Trần có dính chút máu nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Ông Trần! Thời gian này ông không được uống rượu nữa”, Trương Trần châm kim cho Trần Bắc Vọng rồi nói.

“Sao vậy?”, Trần Bắc Vọng trừng mắt hỏi. Đối với những quân nhân cứng rắn như bọn họ thì rượu chính là tính mạng. Chỉ cần không có nhiệm vụ thì sẽ phải uống hết ba bát lớn.

“Nếu như ông không muốn khôi phục hoàn toàn”, Trương Trần nhún vai nói.

“Tiểu tử thôi, còn uy hiếp tôi nữa cơ à”, Trần Bắc Vọng cười mắng một câu.

Trương Trần không có tâm trạng nói đùa mà chỉ đáp lại hai câu cho xong. Sau khi chữa trị xong buổi hôm nay rồi rời đi luôn.

“Tiểu Vương! Cậu đi điều tra cho tôi xem cậu nhóc đó gặp phải chuyện gì rồi? Là chuyện lớn hay chuyện nhỏ?”, sau khi Trương Trần rời đi, Trần Bắc Vọng gọi Tiểu Vương đến căn dặn.

“Ông Trần, chuyện này không hay lắm chăng, thân phận của chúng ta khác mà”.

“Khác cái quái gì, chỉ cần không phạm pháp thì có gì không được. Cút đi cho tôi”.

“Vâng..”.

Trong phòng bệnh của bệnh viện thành phố, Trương Quốc Hồng đã tỉnh lại, chỉ có điều toàn thân đang cắm toàn dụng cụ y tế, bà ta không thể cử động được, chỉ đợi chiều làm phẫu thuật.

Chương 299: C299: Chuyện này là thế nào

Mạnh Thanh Vân ở bên cạnh gọt cam cho. Trương Quốc Hồng, bà ta càng nhìn càng thấy ưng, cảm thán nói: “Thanh Vân! Cháu đúng là có lòng, bác mà có con trai như cháu thì cũng không đến nỗi bị như này”.

Mạnh Thanh Vân khế cười chứ không nói gì.

“Tiểu Mạnh này! Cháu không cần quan tâm bác đâu, để bác trai làm là được rồi. Cháu đi ra ngoài đi dạo với Thủy Y đi, con bé này cứng đầu lắm. Tính tình tốt nhưng chẳng có chủ kiến gì cả, cháu nhẫn nại chút nha”, Trương Quốc Hồng nói với ý nghĩa sâu xa.

“Bác gái cứ yên tâm, chuyện gì thì cũng có cháu đây rồi”, Mạnh Thanh Vân khế cười một tiếng, còn Phương Thủy Y thì có chút gượng gạo, làm sao mà cô không hiểu tâm tư của Mạnh Thanh Vân.

Trương Quốc Hồng vốn có tiếng nói trong nhà, lần này bà ta suýt chết nên Phương Thủy Y không dám làm trái lời của bà ta nên lúc này cùng Mạnh Thanh Vân đi đến bãi cỏ phía sau bệnh viện rồi tìm ghế đá ngồi.

Mạnh Thanh Vân nhìn đôi tay nhỏ nhắn mềm mại và khuôn mặt của Phương Thủy Y nên không kìm được mà giơ tay ra nắm lấy. Nhưng Phương Thủy Y lại tránh sang một bên, chuyển chủ đề, nói: “Anh Mạnh, cảm ơn anh nhiều. Anh yên tâm, tôi sẽ trả tiền cho anh theo đúng lợi tức, anh cho tôi tài khoản ngân hàng của anh, chắc nửa tháng tôi sẽ trả được cho anh”.

“Thủy Y! Cô khách khí quá, sao cô cứ một mình gánh hết mọi việc vậy”.

“Cô là con gái, những chuyện như này nên để đàn ông làm. Tên vô dụng như Trương Trần thì có thể làm gì, lẽ nào cô không cảm thấy mệt sao?”, trong lòng Mạnh Thanh Vân thấy phẫn nộ, hấn hận nổi không thể lột trần Phương Thủy Y ra nhưng hấn vẫn nhẫn nhịn và bắt đầu tấn công.

Hấn muốn Phương Thủy Y cam tâm tình nguyện trèo lên giường của hấn rồi nũng nịu với hấn và cầu xin hấn hãy *vui vẻ với mình.

Năm sáu năm qua đi rồi, giờ hấn không muốn dùng thuốc nữa, như vậy chẳng có gì thú vị cả.

Phương Thủy Y nghe thấy thế thì trầm ngâm. Thử hỏi, có người con gái nào không muốn có một chỗ dựa, có ai không muốn được làm công chúa chứ? Nhưng Trương Trần chẳng có bản lĩnh gì cả. Thời gian trước khó khăn lắm mới chữa khỏi cho ông cụ Tôn nhưng Trương Trần vẫn không hiểu cách tận dụng mối quan hệ này. Và rồi vì một số chuyện nhỏ mà dùng hết mối ân tình này rồi.

“Anh Mạnh! Tôi mệt quá rồi, anh để tôi nghỉ chút, được không?”

“Không sao, tất cả những thứ này cô không nên gánh hết, cô đợi lát, tôi lên xem bác trai bác gái thế nào, cô không cần lo đâu”, Mạnh Thanh Vân nói với giọng nhẹ nhàng và quan tâm, nói xong rồi đi lên tầng luôn.

Thấy Mạnh Thanh Vân quay về, vợ chồng Trương Quốc Hồng thấy ngạc nhiên, vội hỏi: “Tiểu Mạnh, sao thế?”

“Tâm trạng của Thủy Y vẫn còn nặng nề lắm ạ, cháu có thể hiểu được”, Mạnh Thanh Vân nói.

“Cháu thật tốt, chỉ là con bé Thủy Y cứng đầu quá. Cháu không cần lo đâu, con bé và thằng vô dụng Trương Trần chỉ là hữu danh vô thực. Nếu cháu có ý thì chúng nó sắp ly hôn rồi, chuyện này Thủy Y bắt đầu cân nhắc rồi”.

“Thật không ạ, vậy cũng không uống công cháu đợi chờ năm sáu năm”,

Mạnh Thanh Vân nói với dáng vẻ vui mừng.

“Há?”, vợ chồng Trương Quốc Hồng kinh ngạc: hỏi: “Tiểu Mạnh, cháu quen Thủy Y từ lâu rồi sao. Cháu đúng thật là, sao không nói sớm, nếu không thì ban đầu đã không xảy ra chuyện đó”.

“Lúc đó cháu ra nước ngoài do gia tộc đào tạo, sau khi có bản lĩnh mới có thể bảo vệ được người mình yêu, vì vậy mới bỏ lỡ một thời gian đấy ạ”, Mạnh Thanh Vân nói với vẻ hệt hăng.

Lúc này điện thoại của hắn đột nhiên vang lên. Sau khi nhận điện thoại thì sắc mặt hắn biến đổi, vội nói: “Bác gái, cháu có chút chuyện cần xử lý, chiều cháu lại đến thăm bác”, Mạnh Thanh Vân rời khỏi phòng bệnh rồi trực tiếp đi lên khoa chấn thương chỉnh hình ở tầng 21.

Tiền Bá nằm ở trong đó với vẻ mặt đau khổ, đôi mắt đục ngầu tràn đầy vẻ uất hận và khủng hoảng.

“Tiền Bá! Chuyện này là thế nào? Với thân thủ của bác thì ai có thể đánh bác thành ra như này?”

Chương 300: C300: Được tôi sẽ ký ngay

Nhìn thấy bộ dạng này của Tiền Bá, Mạnh Thanh Vân kinh hãi. Thân thủ của hắn là do Tiền Bá dạy nên hắn hiểu hơn ai hết.

“Cậu chủ! Chúng ta nhìn nhầm rồi, tên Trương Trần đó... Biết võ đấy”, Tiền Bá nhớ lại trạng thái điên cuồng như chiến thần của Trương Trần mà trong lòng sợ hãi.

“Làm sao có thể thế được, bác là quán quân trong cuộc đấu võ tự do mà, hắn dựa vào đâu chứ?”, Mạnh Thanh Vân nói với vẻ khó tin.

“Cậu chủ! Điều này là thật đó”, Tiền Bá cũng chật vật gật đầu, ông ta cũng hy vọng đây chỉ là giấc mơ.

“Cậu chủ! Theo như ý của tôi thì chúng ta đừng chọc vào Trương Trần nữa, thằng nhóc đó... Không đơn giản đâu”.

“Không thể nào”, Mạnh Thanh Vân tức giận đập bàn, quát lớn: “Chưa nói đến việc con tiện nhân Phương Thủy Y chắc chắn phải qua tay tôi mà chỉ riêng việc bác phải nằm ở đây, nếu bố tôi biết được chắc chắn cũng trách tôi, chuyện này sao cho qua như vậy được”.

“Nhưng mà cậu chi

“Không cần nói nhiều nữa, tôi sẽ gọi điện cho bố tôi, bác cứ cố gắng dưỡng thương đi. Tôi sẽ để thằng Trương Trần biết rằng, con cháu cháu có giỏi đến đâu thì cũng không sống qua được mùa thu”.

Trong phòng bệnh của Trương Quốc Hồng, một y tá đẩy cửa bước vào, cầm theo hóa đơn tiền viện phí và một tờ cam kết”.

“Người nhà của Trương Quốc Hồng ký tên vào đây. Đây là bản cam kết và những rủi ro có thể xảy ra trong quá trình phẫu thuật. Nếu ký tên rồi, một giờ chiều chúng ta có thể tiến hành phẫu thuật”.

“Được, tôi sẽ ký ngay”, Phương Thiên Bằng vội ký tên luôn.

Lúc này, Phương Thủy Y cũng quay lại, Trương Quốc Hồng gọi cô đến trước mặt, nói với giọng nặng nề: “Con gái ngoan! Con đừng để mẹ lo lắng nữa. Con nghĩ lần này mẹ xảy ra chuyện thật sự là do đối tác lần trước báo thù sao?”

“Mẹ xảy ra chuyện thì không sao, quan trọng là con đây. Mẹ nghe nói thời gian này Tiểu Mạnh lo toan hết cho chúng ta, tiền chữa trị cũng là cậu ấy bỏ ra. Con mau ly hôn với Trương Trần đi rồi thử đón nhận Tiểu Mạnh. Con cũng không phải cô chủ cao quý gì, làm gì có lắm chuyện tốt được như thế. Có người đối tốt với con, lại có năng lực như vậy, con còn yêu cầu gì nữa?”

“Mẹ, chuyện này mình đừng quan tâm nữa”.

“Sao lại không quan tâm được. Thủy Y! Mẹ nói cho con biết, một giờ chiều mẹ vào phòng phẫu thuật rồi. Lúc đi ra, mẹ hy vọng nhìn thấy giấy ly hôn của con và Trương Trần, con hiểu không?”

“Mẹ, con sẽ suy nghĩ kỹ”, cô thấy bất lực, chỉ đáp lại một câu cho xong.

Thời gian trôi qua nhanh, thoắt cái đã đến buổi chiều. Để tránh phẫu thuật xảy ra phiền phức gì không mong muốn, Trương Quốc Hồng không ăn cơm trưa.

Một nhóm bác sĩ và y tá đi vào đưa Trương Quốc Hồng lên trên giường chuyên dụng dành cho phẫu thuật, sau đó đẩy vào phòng, đóng cửa lại và bật đèn đỏ.

Phương Thủy Y và Phương Thiên Bàng lo lắng đợi ở bên ngoài.

Lúc này, Trương Trần một mình đứng ở sân thượng khách sạn. Triệu Chí Hào ở phía sau báo cáo động tĩnh của tập đoàn Xương Thịnh và phía tỉnh An Hoa.

Xảy ra chuyện này, Trương Trần không thể không đề phòng.

Chương 301: C301: Mời vương hiền chi

“Cậu Trương! Phía tập đoàn Xương Thịnh tạm thời cậu không cần lo gì, bọn họ giờ lo cho thân mình cũng không nổi rồi. Còn phía tỉnh An Hoa, từ sau khi vợ chồng Trương Quốc Hồng bị đánh thì tạm thời cũng không có động tĩnh gì”.

Trương Trần gật đầu, nói: “Để ý thêm chút, phía bệnh viện cũng cử thêm vài người nữa canh chừng, đừng để xảy ra chuyện gì. Còn về nhà họ Mạnh thì ông không phải bận tâm, tôi xử lý là được”.

“Tôi hiểu rồi”, Triệu Chí Hào gật đầu, sau đó cầm túi tài liệu rời đi. Nhưng không bao lâu, ông ta lại quay lại.

“Sao thế?”, Trương Trần nói.

“Trương Quốc Hồng làm phẫu thuật lúc một giờ nhưng ban nãy người mà tôi phải đến canh chừng, truyền lại tin là trong lúc phẫu thuật xảy ra chút sơ suất, tính mạng Trương Quốc Hồng đang nguy hiểm, bệnh viện thành phố đang hết cách”.

Triệu Chí Hào nói: “Nếu cậu muốn ra tay thì tôi đã chuẩn bị xong xe ở dưới tầng khách sạn rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát”, lời nói vừa dứt thì Trương Trần đã xông ra ngoài như mũi tên.

Trương Trần khó tưởng tượng, nếu như Trương Quốc Hồng chết thì Phương Thủy Y sẽ buồn đến mức nào.

Trong bệnh viện, trong lúc Phương Thiên Bằng và Phương Thủy Y biết tin

phẫu thuật không thuận lợi, hai bố con sống người ra. Từ biểu cảm không dám tin đến lắc đầu khóc lóc, cuối cùng là tiếng kêu khóc thảm thiết.

“Tại sao, tại sao lại không thuận lợi, các người mau vào cấp cứu đi chứ”, Phương Thủy Y vội nắm chặt quần áo của bác sĩ hét lên nói.

Bác sĩ lắc đầu nói với vẻ áy náy: “Đây cũng là một phần rủi ro trong khi phẫu thuật. Chúng tôi cũng không muốn thấy kết quả như này nhưng dựa vào sức của bệnh viện chúng tôi thì đã không còn cách nào cứu chữa rồi”.

“Vậy nơi khác thì sao?”, Phương Thủy Y với vẻ mặt hy vọng nắm chặt áo bác sĩ, run rẩy hỏi.

“Có thể thử ở hai nơi là thủ đô và thành phố Thượng Đô nhưng cũng chỉ là thử thôi. Hơn nữa, hai nơi này cách quá xa, bệnh nhân ở trong kia đã không còn nhiều thời gian rồi”, bác sĩ lại lắc đầu nói với vẻ xin lỗi.

“Tôi đập chết loại chó nhà ông”, Phương Thiên Bằng nghe thấy vậy thì giờ nằm đấm đập vào mặt bác sĩ.

Ông ta lớn tiếng kêu đau đớn: “Rủi ro à? Tại các người không dốc sức cứu chữa, có phải chúng tôi không cho các người tiền đâu, sao các người lại làm vợ tôi thành ra như vậy, tôi phải bắt ông đền mạng...”.

Phương Thiên Bằng đã mất bình tĩnh, ông ta quét nhìn xung quanh nhưng ở đây không có đồ gì làm vũ khí được, vì vậy ông ta nắm chặt cổ áo bác sĩ rồi há miệng ra cắn.

Còn Phương Thủy Y như hoa lê dưới trời mưa, như bèo trôi vô vọng.

“Thưa ông, xin ông đừng sốt ruột, bác sĩ chính của chúng tôi vẫn đang ở bên trong ổn định tình hình, để ông ấy ra nói tình hình cụ thể cho mọi người nghe. Hiện giờ vợ của ông vẫn chưa hết hy vọng đâu ạ”, bác sĩ đó đẩy Phương Thiên Bằng ra rồi vội chui vào phòng. Rõ ràng ông ta đã ứng phó biết bao lần với tình huống như này rồi.

Không bao lâu, người đội mũ khủ trùng ở bên trong đi ra. Ông ta tháo khẩu trang xuống, nói: “Người nhà bệnh nhân đừng kích động, nghe tôi nói được không?”

“Vâng, ông cứ nói”, Phương Thủy Y đỏ mắt, nói.

“Hiện giờ bệnh nhân đã tạm ổn định nhưng không chịu được bao lâu. Biện pháp trước mắt vẫn có, các người có từng nghe nói đến danh y ở Giang Lăng- Vương Hiến Chi không?”

“Có nghe nói rồi, nghe nói người này từng chữa khỏi cho một nhân vật tầm cỡ ở thủ đô, từ đó nổi tiếng luôn”, Phương Thiên Bằng gật đầu, nói.

Bác sĩ đó không nói dài dòng, nói thẳng luôn: “Chỉ cần các người có thể gọi ông ấy đến đây thì vẫn còn hy vọng”.

“Mời Vương Hiến Chi sao?”, Phương Thiên Bằng ngậy người ra, sau đó thất thán hỏi: “Làm sao có thể?”

Chương 302: C302: Vậy thì phải làm sao

Vương Hiến Chỉ đã nghỉ hưu từ lâu rồi, nơi ở cũng không cố định. Hơn nữa bọn họ cũng không quen ông ấy, nhân vật như vậy thì sao họ mời được chứ?

“Bệnh viện chúng tôi sẽ mời thử nhưng không ai biết được tung tích của ông ấy, đây cũng là chuyện khó đở, bác sĩ nói với vẻ khó xử.

Họ có thể tìm thử nhưng thời gian không đợi người, muộn nhất cũng phải tối mai mới xuất hiện.

Phương Thiên Bàng và Phương Thủy Y thấy tuyệt vọng, cả Long Quốc lớn như vậy, họ đi đâu tìm một người mà nơi ở không cố định?

“Bác... Bác sĩ! Thật sự không còn cách nào khác sao?”, Phương Thiên Bàng nhìn bác sĩ nói với vẻ cầu khẩn, bác sĩ thì lắc đầu nói với vẻ áy náy:

“Cách này là cách tốt nhất hiện giờ rồi”.

“Thủy Y! Cô đừng lo quá, tôi quen Vương Hiến Chỉ”, lúc này một giọng nói truyền lại, chỉ thấy Mạnh Thanh Vân dứt tay túi quần bước tới, nói: “Có phải là Vương Hiến Chỉ được gọi là danh y Giang Lăng đấy không?”

“Đúng vậy”, bác sĩ gật đầu đáp. Vương Hiến Chỉ từng đến bệnh viện của họ để thuyết trình, ông bác sĩ này cũng vô cùng sùng bái Vương Hiến Chỉ, dù sao thì cũng một người là Tây y, một người là Đông y.

“Tiểu Mạnh! Cháu có thể tìm được thần y Vương Hiến Chỉ à?”, Phương

Thiên Bằng nghe thấy vậy thì liền nhìn lại.

Phương Thủy Y cũng nhìn lại, nhỏ giọng nói: “Anh Mạnh! Cầu xin anh đấy..”.

“Điều nà Mạnh Thanh Vân lắc đầu, nói có chút khó xử: “Thủy Y! Không phải tôi không muốn giúp cô, chỉ là Vương Hiển Chi đã tuyên bố nghỉ hưu rồi, ông ta sẽ không ra tay đâu. Trừ khi có người quen mời ông ta hoặc ai mà ông ta nợ tình thôi”.

“Đúng thế”, bác sĩ kia cũng gật đầu nói.

“VẬY... VẬY thì phải làm sao?”, vừa mới thấp lên được hy vọng lại rơi vào tuyệt vọng, Phương Thủy Y chỉ cảm thấy bất lực.

Mạnh Thanh Vân cân nhắc một chút, nói: “Cũng không phải không có cách nhưng cô phải chịu thiệt chút”.

“Tiểu Mạnh! Cháu đừng giấu bác nữa, Thủy Y giúp được gì thì cháu cứ nói đi”.

“Gia tộc của cháu có chút quen biết với Vương Hiển Chi nên chắc mời được ông ta. Nhưng mọi người cũng biết, người như ông ta thì một lần giúp người nó đáng tiền đến mức nào”.

“Nhưng tiếc là hiện giờ cháu vẫn chưa nắm quyền gia tộc nên không tận dụng được quá nhiều mối quan hệ, nếu không thì cháu đã liên hệ lâu rồi. Nhưng gia tộc cháu mà liên hệ thì có một nguyên tắc, nếu như không phải thân thiết thì gia tộc sẽ không giúp ạ”.

Nói đến mức này, cả Phương Thiên Bằng và Phương Thủy Y đều hiểu được. Đây là muốn Phương Thủy Y đồng ý làm bạn gái của Mạnh Thanh Vân, thậm chí là đính hôn. Như vậy mới là danh chính ngôn thuận. Là con dâu của nhà họ Mạnh thì tất nhiên họ sẽ có nghĩa vụ giúp rồi.

Phương Thủy Y cần môi không nói gì, lúc này Phương Thiên Bằng tức giận nói: “Thủy Y! Con còn đợi gì nữa. Cứ coi như mẹ con không gặp chuyện này thì con và Trương Trần cũng sắp ly hôn rồi, hơn nữa Tiểu Mạnh đối xử với con như vậy, rốt cuộc con muốn thế nào?”

“Con...Con..”, Phương Thủy Y thấy khó xử. Còn Mạnh Thanh Vân cứ đứng kè kè bên cạnh, quyền quyết định là ở Phương Thủy Y, chứ hẳn không quan tâm gì đến tình hình của Trương Quốc Hồng hiện giờ.

Lúc này, Trương Trần thấy cảnh này thì tức như muốn nổ tung. Chỉ vì một người tên là Vương Hiến Chi mà ép người ta làm bạn gái mình?

“Vương Hiến Chi thì anh không mời nổi đâu”, Trương Trần phẫn nộ nói.

Chương 303: C303: Anh là người đàn ông của em cơ mà

Mọi người nhìn lại, ánh mắt Mạnh Thanh Vân lạnh lùng cực độ, cười lạnh nói: “Tôi không mời được, lẽ nào anh mời được”.

“Tất nhiên”, Trương Trần gật đầu, nói.

“Pup”, Mạnh Thanh Vân bật cười, nhìn hai bố con Phương Thiên Bằng, nói: “Bác trai, thời gian không còn nhiều, nếu như Trương Trần có cách thì tất nhiên không phải khiến Thủy Y chịu thiệt rồi”.

“Tiểu Mạnh, cháu nói gì vậy, con bé Thủy Y nhà bác có thể đi theo cháu thì sao gọi là thiệt được?”, Phương Thiên Bằng nói có chút bất mãn. Ông ta càng nhìn càng thấy ưng Mạnh Thanh Vân, còn càng nhìn Trương Trần thì càng thấy ghét.

“Thủy Y! Trương Trần đến đúng lúc lắm, đừng nghe nó nói linh tinh nữa, con mau ly hôn với nó đi, sau đó đính hôn với Tiểu Mạnh. mấy năm nay con cũng đúng mực với Trương Trần rồi”.

Phương Thủy Y thấy vô cùng khó quyết, đây không phải là vấn đề ly hôn hay không mà căn bản là cô không thích Mạnh Thanh Vân, đây mới là điểm mấu chốt.

Nhưng nếu như cô không đồng ý thì gia tộc nhà họ Mạnh dựa vào đâu mà giúp nhà cô? Đây là việc dùng tiền cũng không làm được?

“Trương Trần! Anh rút đi cho tôi”, Phương Thủy Y nhìn Trương Trần với vẻ ghét bỏ, cô lớn tiếng mắng.

“Anh là người đàn ông của em cơ mà”, Trương Trần bình thản nói.

“Anh có xứng không?”, Phương Thủy Y lạnh lùng nói.

“Anh Mạnh, nếu như tôi đồng ý với anh thì người nhà anh có thể mời Vương Hiến Chi đến giúp mẹ tôi không?”, Phương Thủy Y nhìn Mạnh Thanh Vân hỏi với ánh mắt đầy hy vọng.

Mạnh Thanh Vân thì cười lạnh một tiếng, cái gì mà đính hôn hay không, vợ của hắn nhất định phải là môn đăng hộ đối. Còn Phương Thủy Y thì sao, với hắn, nếu thành “đồ chơi” cho hắn thì hợp hơn.

Tất nhiên chuyện này cũng như việc huấn luyện đại bàng vậy, không cần vội. Đợi khi tính khí Phương Thủy Y dễ chịu dần thì hắn có thể làm gì thì làm.

“Ha ha! Thủy Y, cô yên tâm, tôi không ép cô. Mặc dù tôi thích cô nhưng tôi nghĩ rằng chuyện này nên cả hai bên tình nguyện, chúng ta cứ thể hiện ý trước, nếu không tôi cũng khó ăn nói với người nhà”, Mạnh Thanh Vân nói đến đây thì cũng phần nào thể hiện ra ý của hắn rồi.

Lời này vừa dứt, bất luận là Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng đều tăng thêm thiện cảm với hắn. Rõ ràng hắn đang nắm thóp nhưng lại không thừa lúc người khác gặp nguy mà lợi dụng, điều này khiến họ rất cảm động.

“Vậy thì được”, Phương Thủy Y gật đầu, nói: “Anh Mạnh, nếu như anh mời được thần y Vương Hiến Chi thì anh nói gì tôi cũng nghe”.

“Cô yên tâm, giờ tôi sẽ bảo người nhà liên hệ luôn”, trong lòng Mạnh Thanh Vân mừng thầm, dường như hắn đã nhìn thấy cảnh Phương Thủy Y không do dự gì mà nằm trên giường. Lúc đó hắn chính là chủ nhân đang cầm roi quát lên người đẹp.

“Trương Trần như mày biết võ thì đã sao, vợ mày sang tay tao rồi thì mày

làm gì được”, Mạnh Thanh Vân cười nghĩ thầm, lấy điện thoại ra gọi cho người nhà.

“Bố ơi, chỗ con xảy ra chút chuyện, bố tận dụng mối quan hệ liên lạc với Vương Hiến Chỉ được không?”

“Vâng, con đợi tin từ bố”, Mạnh Thanh Vân đặt điện thoại xuống, đặc ý nhìn Trương Trần, sau đó nói với Phương Thủy Y: “Thủy Y! Cô yên tâm, bố tôi đã liên lạc rồi, tin là sẽ nhanh có kết quả thôi. Bác gái chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu”.

Chương 304: C304: Vương hiển chi là ai

"Tôi nói anh không mời nổi là không mời nổi!"

Trương Trần lạnh lùng n thoại ra gọi tới một dãy số anh đang ở đâu?"

nh cũng lấy điện "Vương Hiến Chỉ,

".", ở bên kia điện thoại, Vương Hiến Chỉ hơi sửng sốt, ông ấy nhìn cô cháu gái cưng của mình, cười khở nói: "Chú em, anh đang hái thuốc trên Hoa Sơn, sao cậu nổi giận ðùng ðùng vậy?"

"Lát nữa sẽ có người gọi điện cho anh, bất kể chuyện gì thì anh cũng cứ từ chối cho em!"

Dứt lời, Trương Trần tắt máy cái rụp.

Mạnh Thanh Vân và bác sĩ phẫu thuật chính há hốc mồm, sau đó cười phá lên.

"Ha ha, Trương Trần ơi là Trương Trần, hài chết mất, anh là tên hề à?"

"Gọi điện cho Vương Hiến Chỉ, còn dùng giọng điệu ấy, anh là ai? Anh dựa vào cái gì?"

"Đúng là không biết trời cao đất dày là gì!", bác sĩ mổ chính cũng không nhin được nói một câu.

Vương Hiến Chỉ là ai? Ngay cả một số ông trùm cũng phải kính trọng ông

ấy, dù sao chẳng ai dám bảo đảm rằng mình không ốm đau gì, nhưng cậu thanh niên này đúng là ngông cuồng.

Không biết anh có thực lực ấy hay là bị điên nữa.

Đương nhiên là mọi người nghiêng về điều thứ hai hơn, dù sao khả năng xảy ra điều thứ nhất chẳng khác nào tỉ lệ trúng xổ số.

Phương Thủy Y cũng không nhịn được nữa, cô lạnh giọng quát: "Anh chưa đủ mất mặt hay sao? Anh có biết là mình giống một thằng hề lắm không hả?"

"Thủy Y, sao em cứ không chịu tin anh vậy?", Trương Trần bất đắc dĩ nói.

Phương Thủy Y cười lạnh một tiếng, nói: "Tin anh, tôi lấy gì để tin anh? Anh không ý thức được mình là cái thá gì sao? Vương Hiến Chi là ai? Anh suốt ngày ru rú trong nhà, sao lại quen biết người ta, còn nói với giọng điệu ấy, làm bộ làm tịch thì cũng phải có logic chứ!"

"Bây giờ anh rút đi cho tôi, tôi nói rồi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Trương Trần trầm mặc một lúc mới nói: "Em đợi lát nữa chẳng phải sẽ biết sao?"

Phương Thủy Y không nói được gì nữa, cô nổi giận quay lưng đi, không nhìn thấy cũng sẽ đỡ bực hơn.

"Ha ha, Thủy Y, đừng giận, cô không cần để ý tới loại người này, anh ta không ý thức được vị trí của mình đấy mà!", Mạnh Thanh Vân an ủi.

Không bao lâu sau, điện thoại của Mạnh Thanh Vân lại vang lên, Phương Thủy Y vội vàng nhìn sang. Mạnh Thanh Vân cười gật đầu, sau đó mới bắt máy.

"Bố à?" "Cái gì? Sao lại thế?"

Nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Thanh Vân, mọi người cảm thấy không ổn, Phương Thiên Bằng không nhịn được hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Cháu, người nhà cháu nói là hôm nay ông Vương Hiến Chi có việc quan trọng phải làm", Mạnh Thanh Vân ngẫm nghĩ rồi nói.

"Chuyện quan trọng? E là Vương Hiến Chi chẳng thèm nể mặt cái người trong điện thoại đâu nhỉ?", lúc này Trương Trần mới cười lạnh nói.

Chương 305: C305: Ai cho anh cái dũng khí ấy

Mọi người bỗng sực hiểu, sau đó mọi ánh mắt đổ dồn về phía Trương Trần. Nghĩ tới câu nói của Trương Trần vừa rồi, ai nấy đều hoảng sợ: "Chắc, chắc không phải là vì anh ta đấy chứ?"

"Không thể nào!", người đầu tiên lên tiếng phản bác là Mạnh Thanh Vân.

Giữa bố hấn và Trương Trần, Vương Hiến Chi lựa chọn Trương Trần, sao lại có thể như thế được? Hơn nữa Trương Trần còn nói chuyện với giọng điệu đó, Vương Hiến Chi có phải cháu anh đâu.

"Nhưng, nhưng chuyện này..", Phương Thiên Bằng cũng không tin.

"Chỉ là trùng hợp mà thôi. Chuyện này chẳng có gì hết, bác yên tâm, để cháu gọi lại về nhà, bảo bố. cháu đưa ra ít lợi ích nữa", Mạnh Thanh Vân giải thích rồi cuống quýt cầm điện thoại tới chỗ lối thoát khẩn cấp.

Hấn tuyệt đối không tin chuyện này là do. Trương Trần làm, nhưng quả thật bố hấn đã nói trong điện thoại rằng không phải Vương Hiến Chi có việc, mà là ông ấy đã nói rõ rằng hôm nay dù là ai thì ông ấy cũng không giúp.

Mạnh Thanh Vân vẫn chưa chịu từ bỏ, hấn gọi lại nói: "Bố, rốt cuộc là sao vậy ạ? Chuyện này rất quan trọng, bố đừng qua loa với con!"

"Thăng ranh, con là con bố, bố còn qua loa với con được sao? Bố cũng không biết chuyện này là sao nữa, lão già chết tiệt Vương Hiến Chi ấy cứ làm như bố nợ tiền ông ta vậy, chẳng để bố có cơ hội lên tiếng, chỉ nói rằng hôm nay sẽ không giúp ai hết, bố còn chưa kịp kể ra sẽ hậu tạ gì thì lão đã tắt máy rồi"

"Chỉ hôm nay thôi sao?"

"Ông ta nói như thế. Mà này, con kiếm bạn gái ở đâu ra? Chỉ vì một đứa con gái chơi xong là bỏ mà phải dùng đến mối quan hệ này, con đang phá sản hộ bố đấy à?", giọng nói ở bên kia có vẻ không hài lòng cho lắm.

"Được rồi, con tắt máy đây!"

Mạnh Thanh Vân giật mình, những gì mà bố hắn kể lại giống hệt với ý của Trương Trần.

Hắn sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cười lạnh trong lòng rồi lại bày ra vẻ mặt tươi cười tự tin, đi tới trước cửa phòng phẫu thuật.

"Sao rồi anh Mạnh?", Phương Thủy Y vội vàng hỏi.

"Tôi đã hỏi bố tôi rồi, đúng là hôm nay Vương Hiến Chi không tới được, nhưng chắc là ngày mai sẽ không có vấn đề gì cả".

"Chỉ cần là các cuộc phẫu thuật lớn thì đều có nguy cơ rủi ro, với khả năng chữa bệnh hiện nay, cùng lắm chỉ có mười hai tiếng để cứu chữa",

Trương Trần nói chen vào.

Theo bản năng, hai người Phương Thiên Bằng nhìn về phía bác sĩ phẫu thuật chính, ông ta cũng cười khổ gật đầu.

Nếu có thời gian thì bọn họ hoàn toàn có thể tới thủ đô hoặc là bệnh viện quốc tế của Thượng Đô, vấn đề nằm ở chỗ thời gian!

"Trương Trần, anh đứng đó nói mát vui lắm à? Ít nhất đây cũng là hi vọng, nào giống anh, chỉ biết đứng ngây ra đó, Mạnh Thanh Vân kìm nén cơn phẫn nộ, phản bác lại.

"Ai nói tôi không làm gì, tôi đã mời một bác sĩ tới", Trương Trần nói.

"Mời ai? Không biết là loại vô danh tiểu tốt nào, có tác dụng gì đây?"

Phương Thủy Y cũng cảm thấy mệt mỏi, hiển nhiên cô cũng nghĩ như thế, cho dù Trương Trần có thể mời được một bác sĩ tới đây thì cũng chẳng thể sánh với Vương Hiến Chỉ được.

"Từ bao giờ mà Trương thần y đã chiến thắng Hàn y lại trở thành loại vô danh tiểu tốt, ai cho anh cái dũng khí ấy?", Trương Trần nói.

Mọi người sửng sốt, Mạnh Thanh Vân cũng ngây ra một lúc, sau đó mới không kìm nổi bật cười:

"Anh đừng nói với tôi bác sĩ mà anh mời tới là Trương thần y đã chiến thắng Hàn y ở bệnh viện ngày trước!"

Đám Phương Thủy Y cũng nhìn Trương Trần với vẻ mặt khó tin.

Chương 306: C306: Cậu trương lần này hoài bắc lại sục sôi lên vì cậu mất thôi

Mọi người đều biết lúc trước Trương thần y chỉ là một người bình thường, có người nói anh không xứng đại diện cho Long Quốc, Trương thần y cũng không phản bác, chỉ một mình bước lên sàn thi đấu.

Anh lớn tiếng tuyên bố, không để anh đại diện Long Quốc thì anh cũng chẳng thèm, anh sẽ đại diện cho Trung y của Long Quốc, đại diện cho cốt khí của Long Quốc.

Trong cuộc so tài ấy, từ kiến thức cơ bản, cách châm cứu cho đến hiệu quả thực tế khi chữa trị cho bệnh nhân của anh đều hơn xa Hàn y, Hàn y còn vì thế mà loại bỏ quốc tịch Hàn của Trương thần y.

Từ đó về sau, tin tức về Trương thần y như chìm xuống biển, không ai thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Vậy mà bây giờ Trương Trần lại nói là mời nhân vật ấy tới, đang ăn nói hàm hồ hả?

"Trương Trần, chém gió ít thôi, sắp thành bão.luôn rồi!", Mạnh Thanh Vân cười lạnh nói. "Nếu tôi mời được thì sao?"

"Chỉ dựa vào tên phế vật như anh, nếu thật sự mời được, tôi sẽ bò từ tầng ba này ra khỏi bệnh viện", Mạnh Thanh Vân nói. Hấn không tin Trương Trần lại mời được Trương thần y tới, tưởng rằng mình cũng họ Trương thì người ta sẽ nể mặt sao? Năm mới

Chuyện này còn buồn cười hơn cả vụ Vương Hiến Chỉ lúc nãy.

"Được!", Trương Trần gật đầu.

"Nếu anh không mời được thì sao?", Mạnh Thanh Vân nói.

"Đương nhiên là tôi cũng sẽ như anh!"

"Không được!", Phương Thủy Y vội vàng nói: "Trương Trần, anh đừng khoác lác nữa, anh muốn bò ra ngoài thật sao? Đến lúc đó e là anh sẽ lên đầu trang tin tức mất!"

Trương Trần nhún vai, anh cười nói: "Đó là nếu anh thua, nhưng anh sẽ không thua, em cứ chờ mà xem!"

"Anh..., Phương Thủy Y cạ lời luôn rồi. Cô đã sống với Trương Trần bao năm, đến giờ cô vẫn không biết Trương Trần lấy đâu ra cái sự tự tin ấy nữa.

Lúc này, một y tá chạy từ tầng trên xuống, tới chỗ bọn họ rồi sốt sắng nói: "Chủ nhiệm Hàn, cấp trên nói rằng lát nữa Trương thần y sẽ tới đây, bảo chúng ta mau chóng tới đó, ông xử lý những chuyện dang dở nhanh lên nhé!"

"Cái gì?", mọi người khiếp sợ, bác sĩ phẫu thuật chính cũng nghệt mặt ra.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, chẳng lẽ chính thẳng nhóc này đã gọi tới thật sao?

Bác sĩ phẫu thuật chính chẳng buồn quan tâm ai gọi tới, ông ta lập tức xông vào phòng phẫu thuật bảo những người trong đó chuẩn bị thuốc kiểm chế bệnh tình của Trương Quốc Hồng, sau đó lớn tiếng nói: "Trương thần y tới thật rồi, tám mươi, chín mươi phần trăm là mẹ cô sẽ được cứu. Người ta là nhân vật lớn đấy, tuyệt đối không được thất lễ, tôi phải đi họp đây!"

Phương Thủy Y không nghe được gì cả, cô nhìn Trương Trần bằng ánh mắt

phức tạp, rất lâu sau mới do dự nói: "Trương, Trương Trần... Anh gọi tới thật hả?"

"Không thể có chuyện đó được!", Mạnh Thanh Vân lập tức nói.

"Thủy Y, cô nghĩ lại đi, Trương thần y là ai cơ chứ, sao anh ta lại mời được!"

Trương Trần nhún vai, anh nói: "Trương thần y tới thì chắc là lần này không sao nữa rồi, đến lúc đó anh sẽ cảm ơn người ta, em cứ chờ ở đây đi, anh còn việc phải làm!"

Trương Trần vừa nói vừa đi xa, Trương thần y xuất hiện thì anh nhất định phải biến mất, anh có biết phân thân đâu.

Còn chuyện nói rõ thân phận ra với Phương Thủy Y thì càng không thể được.

"Anh Mạnh, làm phiền anh rồi, bây giờ tôi phải đi mua chút quà cáp, đến lúc đó tôi cần cầu xin người ta, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ", Phương Thủy Y vội vàng nói rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng khám, Chu Viên Viên đang khuấy thuốc bôi cho Trương Trần, cô ta bĩu môi nói: "Chẳng phải bình thường anh hay đeo khẩu trang sao? Vì sao lần này lại thay đổi khuôn mặt, không thấy mệt à!"

"Mệt, tôi cũng thấy mệt, nhưng đây chẳng phải là cuộc sống sao?"

Trương Trần cảm thán một câu, anh lấy ngón tay phết thuốc bôi mà Chu Viên Viên vừa khuấy, sau đó bôi lên mặt mình.

Lần này anh xuất hiện, chắc chắn sẽ làm mọi người xôn xao, nhờ đâu ai đó giật khẩu trang của anh ra trong lúc bối rối thì anh đừng mong được yên ổn, chắc chắn nhà họ Trương cũng sẽ chú ý tới.

Khuôn mặt của Trương Trần dần dần thay đổi, sau đó anh đeo khẩu trang

vào rồi ra khỏi phòng khám.

Triệu Chí Hào mở cửa xe, ông ta cười khở nói: "Cậu Trương, lần này Hoài Bắc lại sục sôi lên vì cậu mất thôi!"

Chương 307: C307: Ai bảo cậu giết hấn

Trong bệnh viện, Phương Thiên Bằng kích động ngồi một bên, bất kể là ai mời Trương thần y tới thì vợ ông ta cũng được cứu rồi.

Vẻ mặt của Mạnh Thanh Vân thì vô cùng âm trầm, hấn đi tới cuối hành lang, rút một điều thuốc ra châm lửa.

Tay Trương thần y này tới chẳng đúng lúc gì cả, nhưng dù như thế thì hấn cũng không thừa nhận là do Trương Trần mời tới, cùng lắm chỉ là một sự trùng hợp khiến người ta phải ngạc nhiên mà thôi.

Nếu Trương Trần mà có máu mặt như thế thì đã chẳng cần sống ở một cái nơi nhỏ bằng mắt muỗi như thế này.

"Cậu chủ, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Tuy rằng chúng ta đã sắp xếp để cuộc phẫu thuật không thành công, nhưng nếu Trương thần y ra tay thật, nghe đồn chỉ cần còn thở thì Trương thần y cũng có thể khiến Diêm Vương không dám bắt người".

Nếu Phương Thiên Bằng và Phương Thủy Y ở đây thì nhất định sẽ ngạc nhiên há hốc miệng.

Lý do mà cuộc phẫu thuật của Trương Quốc Hồng thất bại là bởi vì người đàn ông dị dạng chu đáo này đã sắp xếp từ trước.

Kế hoạch ban đầu của hấn rất hoàn hảo, tùy ý mua chuộc một người trong bệnh viện, chỉ cần tham dự vào cuộc phẫu thuật là được.

Cách chữa trị này khác với uống thuốc hay truyền dịch, chỉ cần sai sót nhỏ là có thể dẫn đến một kết quả khác, hơn nữa cách phẫu thuật này không được dùng dụng cụ, thành công hay thất bại phụ thuộc cả vào người trong phòng phẫu thuật.

Thế là lúc này Mạnh Thanh Vân thừa cơ nhảy vào, bảo người tìm Vương Hiến Chi tới cứu nguy, chắc chắn Phương Thủy Y sẽ cảm kích và nghe lời hấn như một nô lệ.

Nhưng hiện giờ tất cả đều tan thành mây khói!

"Tay Trương thần y đó có ý gì hả? Nói tới là tới thế sao?", Mạnh Thanh Vân bực bội hỏi.

"Cậu chủ, cụ thể thì tôi không rõ, tôi cũng đã hỏi thăm các quản lý trong bệnh viện rồi, lần này Trương thần y tới mà không hề báo trước gì cả, cứ thế đến như một người bình thường vậy thôi", cấp dưới của Mạnh Thanh Vân cũng rất bất đắc dĩ.

Mạnh Thanh Vân suy tư một lát rồi bỗng cất tiếng nói: "Lần trước tôi đã gọi điện cho bố tôi vì chuyện của bác Tiền, người mà ông ấy cử tới là ai?"

"Xét thấy bác Tiền cũng thua nên gia chủ đã cử con út chủ bài tới, là đội của Dã Lang!"

"Ừm", Mạnh Thanh Vân gật đầu nói: "Tạm thời dẹp Trương Trần sang một bên, bảo đội của Dã Lang đi đối phó với Trương thần y, chỉ có thể trách hấn tới không đúng lúc thôi!"

Cấp dưới nghe vậy vô cùng khiếp sợ, bèn cuống quýt lắc đầu nói: "Cậu chủ, tôi không quyết định được, chuyện này cậu nhất định phải xin phép gia chủ. Thân phận của Trương thần y quá mẫn cảm, hiệp hội y học tôn thờ anh ta như báu vật vậy!". Thử đọc uyện không quảng cáo ại ... ùyện . VN ...

"Cả hiệp hội Trung y cũng rất sùng bái anh ta, đó là một cái tổ ong, không

đụng vào được đâu!"

"Ai bảo cậu giết hắn? Trương Quốc Hồng không có nhiều thời gian, chỉ cần làm hắn không tới kịp là được, còn lại cứ bảo đội của Dã Lang tự xử lý, ai biết là chúng ta làm?", Mạnh Thanh Vân nói với vẻ không vui.

Hắn cũng không muốn chọc tới Trương thần y, nhưng bây giờ mỡ đã treo trước miệng mèo rồi, sao hắn lại để nó bay đi mất được.

Cấp dưới cẩn thận nói: "Cậu chủ tự nói đi thì hơn, nếu ông chủ biết thì sẽ phạt tôi mất..."

"Phế vật!", Mạnh Thanh Vân quát lên rồi lấy điện thoại ra sai phái.

Về chuyện Trương thần y tới, bệnh viện thành phố cực kỳ coi trọng. Lần trước Trương thần y thẳng Hàn y ở chỗ bọn họ, nhờ đó tiếng tăm cũng lên như diều.

Lúc này trong bệnh viện, ngoài mấy y tá đang trông chừng bệnh nhân mắc bệnh nặng, những người còn lại đều tập hợp trước sảnh bệnh viện, tập luyện nghi thức chào đón.

Chương 308: C308: Chúng mày là ai

Một số phóng viên đã nhận được tin và tới bên cạnh bệnh viện chờ, những tin tức sốt dẻo như thế này sao có thể thiếu bọn họ được.

Mặt trời sắp xuống núi, trên đường Đông Xuyên có ba chiếc ô tô đang lăn bánh. Chiếc đầu tiên và chiếc cuối cùng là xe của hiệp hội y học, chiếc ở giữa là xe của Trương Trần và Triệu Chí Hào.

Ba chiếc xe đang chạy thì một chiếc Toyota Prado lao tới từ đằng xa, đụng thẳng vào chiếc xe ở giữa.

"Cậu Trương, cẩn thận!", Triệu Chí Hào hoảng hốt, ông ta vội vàng nắm chặt vô lăng, nhưng dù vậy thì chiếc Prado này vẫn đụng mạnh vào, BMW của Triệu Chí Hào bị xô đi ba mét, suýt nữa thì bị lật xe.

"Kẻ nào?"

Triệu Chí Hào quát to, bốn, năm người trên xe sau và xe trước cũng bước xuống, nhìn chiếc Prado kia bằng ánh mắt không mấy thân thiện.

Ngay cả xe của Trương thần y cũng dám đụng, chán sống thật rồi!

"Anh à, tôi, tôi xin lỗi, hôm nay tôi mới lấy bằng, không hiểu cho lắm..."

Một người đàn ông cao lớn bước xuống từ trên ghế lái, khuôn mặt của anh ta hơi đen, cạnh trán xăm hình đầu sói, trông khá là hài hước.

Triệu Chí Hào hơi híp mắt lại, ông ta đang định nói gì đó thì người đàn ông

cao lớn ấy bỗng đá vào ngực Triệu Chí Hào.

Lực công kích mạnh mẽ khiến Triệu Chí Hào quặn đau, sau đó ông ta cảm thấy cơ thể mình ngã về phía sau.

Cú đá này làm Triệu Chí Hào không đứng lên được. Ông ta ôm chặt lồng ngực nằm cuộn mình trên mặt đất, hét to: "Cậu Trương, cẩn thận..."

"Lách cách!"

Một tiếng vang vọng tới, người đàn ông cao lớn kia rút chân về, một chiếc dao găm xuất hiện trong tay gã. Gã đảo mắt nhìn xung quanh, nói bằng giọng lạnh lùng: "Không liên quan đến chúng mày, muốn sống thì ngoan ngoãn đứng im cho tao!"

Lúc này những người khác trong chiếc Prado cũng kéo nhau xuống, mỗi người cầm một con dao. găm.

Vừa nhìn đã biết những tên này thường xuyên đánh đấm giết chóc, người của hiệp hội y học đâu dám nhúc nhích gì.

"Thằng Trương, ra đi, mày có thể gọi tao là Dã Lang!", người đàn ông cầm đầu chỉ dao găm về phía Trương Trần và nói.

"Chúng mày là ai?"

"Người lấy mạng mày, đương nhiên, nếu mày phối hợp thì không hẳn là không giữ được mạng", Dã Lang lạnh lùng nói rồi đá văng cửa xe BMW ra.

Trương Trần đeo khẩu trang, anh buồn cười lắc đầu, sau đó lập tức lạnh giọng nói: Mạnh Thanh Vân cử chúng mày tới đúng không? Hắn thật to gan, chúng mày có biết tao là ai không?"

"Không quan trọng, nhận tiền thì phải xử lý rắc rối cho người ta", Dã Lang đã bắt đầu mất kiên nhẫn, gã đâm dao găm tới, Trương Trần bật ra sau, mở

cửa xe bên kia ra rồi xuống xe.

"Cậu Trương chạy đi, tôi đã báo cho Tôn Khuê Sơn rồi, ông ta sẽ dẫn người tới ngay!", Triệu Chí Hào thấy vậy thì hô lên.

Trương Trần như chẳng hề nghe thấy, anh liếc nhìn đám người phe Dã Lang, trên người dần tản ra sát khí lạnh lùng.

Đám người này không phải côn đồ hay vệ sĩ gì cả, nhìn tư thế đứng và vũ khí mà chúng cầm thì rất giống với lính đánh thuê chuyên hoạt động phi pháp.

Ngay sau đó, một con dao găm đâm về phía cổ Trương Trần, khiến anh càng khẳng định suy đoán của mình hơn.

"Muốn chết!", trên người Trương Trần ngập tràn sát khí. Anh tin rằng Mạnh Thanh Vân không có gan giết người có thân phận như mình, nếu không dù anh là ai thì chuyện này cũng không kết thúc đơn giản như thế.

Chương 309: C309: Dù mày là ma thì cũng không chặn được súng

Rất có thể những người này làm nghề giết chóc, thuận tiện lấy mạng anh.

"Xoẹt xoẹt!", ngay sau đó, Trương Trần lập tức bẻ gãy cửa xe BMW, chặn trước người như một chiếc lá chắn.

Hành động này khiến đám người của Dã Lang sửng sốt, chúng càng cẩn thận hơn.

Làm chuyện gì cũng phải cố gắng hết sức, chúng hiểu lý lẽ này hơn bất cứ ai.

"Đánh nhanh thắng nhanh, lên hết đi!", Dã Lang hừ một tiếng, gã ra hiệu là cả nhóm năm người lập tức chia nhau ra ập về phía Trương Trần theo hình rẽ quạt.

"Đúng là không biết sống chết", Trương Trần giơ cánh cửa kia lên đập vào Dã Lang, sau đó vung những cây kim dắt trên eo ra.

Những cây kim nhỏ li ti ấy như một con rắn độc trong bóng đêm, mở cái miệng đầy nọc độc ra, đâm vào bốn người còn lại.

Nói đúng ra thì Trương Trần không biết chiêu thức gì cả, nhưng rất ít người né được kim của anh, hiển nhiên bốn tên mà Trương Trần đã nhắm đến không nằm trong số đó.

Bốn tên ấy chỉ cảm thấy như bị muỗi đốt, ngay sau đó bọn chúng không thể điều khiển tay chân được nữa.

Bọn chúng cố gắng động đậy nhưng lại như bị bóng đè lúc ngủ, không thể nhúc nhích được gì.

"Đại ca, thằng nhãi này có gì đó lạ lắm", một người không nhìn được kêu lên.

Dã Lang không phải kẻ ngốc, gã nhìn thấy tình trạng của đám anh em mình, thế nên cũng cảm thấy hoảng sợ.

Dù sao bí ẩn mới là đáng sợ nhất.

"Mày, mày là ai? Mày làm gì đám anh em của tao rồi?"

Dã Lang kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, gơ dao găm ngang người rồi hỏi.

"Chỉ để chúng xem một màn kịch mà thôi", Trương Trần nói, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Ngay sau đó, anh bật người lên, nắm chặt bàn tay phải, đánh thẳng vào ngực Dã Lang.

Triệu Chí Hào ở bên cạnh ngây ra như phỗng. Ông ta biết Trương Trần biết một vài chiêu, anh cũng từng thể hiện lúc ở nhà Chu Nhân Kiệt rồi.

Nhưng ông ta chưa bao giờ nghe nói tới phương pháp làm người ta không nhúc nhích được gì như thế này.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của ông ta, nếu không biết những kẻ này tới giết Trương Trần thì ông ta còn tưởng bọn chúng đang phối hợp với Trương Trần để đóng kịch ấy chứ.

Bên kia, Trương Trần và Dã Lang đã lao vào. đánh nhau rồi.

Lần đầu tiên đụng vào nắm đấm của Trương Trần, xương tay của Dã Lang sứt thì vỡ nát, sau đó gã không dám liêu với Trương Trần nữa, chỉ di

chuyển theo trực giác bao năm qua.

Nhưng dù sao như thế cũng chỉ có thể ứng phó tạm thời được thôi.

"Chết tiệt, chẳng phải hẳn chỉ là một bác sĩ chuyên cầm dao phẫu thuật sao? Sao tên khốn này còn khó chơi hơn cả báo bên châu Mỹ thế này?"

Dã Lang vô cùng sốt ruột, gã liên tục lùi về phía sau, nhưng cứ thủ mãi thì trước sau gì cũng để lộ sơ hở.

Cuối cùng Trương Trần cũng tìm được một cơ hội, nắm đấm mãnh liệt nện vào lồng ngực Dã Lang.

Trương Trần không hề nương tay, anh dùng bảy mươi phần trăm sức lực.

Mọi người đảo mắt nhìn sang, chỉ cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Lồng ngực của Dã Lang đã lõm xuống, áo rách tứ tung, sức lực kinh khủng như thế khiến bọn chúng hoài nghi tay bác sĩ trước mặt mới là sát thủ, còn bọn chúng là những con cừu đang đợi làm thịt.

"Dù mày là ma thì cũng không chặn được súng!"

Dã Lang phun ra một ngụm máu lớn, gã cố nén cơn đau, rút khẩu súng lục bên hông ra.

Trên mặt gã dính máu tươi, trông dữ tợn đến mức đáng sợ, họng súng thì đã nhắm thẳng vào Trương Trần.

Thời khắc này, tất cả mọi người sợ tái mặt.

Chương 310: C310: Phế bốn tên kia đi

Không ai ngờ là Dã Lang lại có súng.

Trên thế giới này, có thể nói Long Quốc là nước đứng đầu về kiểm soát súng, ngay cả những ông trùm như Tôn Khuê Sơn và Triệu Chí Hào cũng khó dùng đến súng chứ càng không nói đến việc bán súng ở nơi công cộng như này.

“Cậu Trương! Cẩn thận..., Triệu Chí Hào hét lớn, ông ta dùng hết sức mình bổ nhào về phía Trương Trần. Trong lòng ông ta giờ đây không chỉ đơn thuần là tôn kính Trương Trần mà còn là sùng bái nữa.

Đây là thời đại vũ khí nóng, kể cả Trương Trần có thân thủ tốt đến mấy thì thân thể xác thịt cũng không chặn được súng đạn.

Những người của hiệp hội y học cũng theo phản xạ mà nhắm chặt mắt. Họ không muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

Người thanh niên lấy lại danh dự cho Long Quốc, y thuật lại cao siêu, vậy mà phải chết tức tưởi ở đây như này sao?

Nhưng tiếng súng hồi lâu vẫn không truyền đến. Lúc này mọi người mới từ từ mở mắt ra, họ chỉ thấy Trương Trần đeo khẩu trang đứng yên lặng ở đó, còn nằm trên đất là Dã Lang toàn thân đều là máu.

Gã dùng hết sức lực của bản thân nhưng ngón tay kéo cò súng dường như không nghe lời chủ nhân. Gã... Không kéo nổi.

Sắc mặt Trương Trần vẫn lạnh băng, cũng may là anh làm gì cũng để lại một đường đề phòng nên ban nãy đã dùng kim vàng khóa chặt các khớp tay của Dã Lang. Nếu không thì lúc này anh đã bỏ mạng ở đây rồi.

“Mày to gan thật đấy”, Trương Trần thản nhiên nói, sau đó co chân lên một cái, con dao trên đất bay lên, Trương Trần nắm chặt trong tay.

“Tại... Tại sao, rốt cuộc mày là người hay ma?”, trong ánh mắt Dã Lang tràn đầy sự sợ hãi và khó tin.

Mấy năm nay gã đảm nhận nhiệm vụ nhưng chưa có lần nào bắt lượ như vậy. Lần này thậm chí còn chưa chạm vào được cọng lông của mục tiêu nữa.

Nếu nói điều khiến gã phần nộ nhất có lẽ là tình báo mà Mạnh Thanh Vân cung cấp cho gã. Ai có thể ngờ, một bác sĩ lại như con mãnh hổ giấu mình, như con sói đói khát máu thế này.

“Có lẽ vì mày ngu xuẩn chẳng?”, Trương Trần giơ con dao trong tay lên đưa về trước, mũi nhọn của con dao hướng về phía mắt Dã Lang.

Gã không kịp kêu gào, bàn tay của Trương Trần lật lại, một mắt khác của Dã Lang lại bị phế.

Dịch đỏ và trắng liên tục chảy ra, tiếng kêu thảm thiết của Dã Lang vang lên trong đêm tối.

Mọi người của hiệp hội y học và đám người Triệu Chí Hào đều thấy toàn thân run rẩy.

Nếu so sánh thì ngôi sao mới trong giới y học này không thua kém bất cứ ai. Mọi người đều hiểu, Dã Lang bị phế rồi. Cứ coi như thân thủ gã có gì đến mấy, tính cách hung hãn đến đâu, nếu như mất đi đôi mắt, mất đi cảm giác thăng bằng thì chỉ e đến đi đường cũng không vững.

Lúc này, ở đằng xa truyền lại tiếng của nhóm người. Trên tay ai nấy đều cầm

ống thép và dao, người dẫn đầu chính là hai anh em Tôn Khuê Sơn và Tôn Khuê Minh.

Họ nghe nói Trương Trần bị ám sát ở đây nên không nghĩ nhiều mà dẫn người đến đây với tốc độ nhanh nhất, còn hai người họ cũng đích thân đến luôn.

Khi hai anh em nhìn thấy cảnh này thì ngây người ra một lát, sau đó khôi phục lại bình thường.

“Cậu Trương, cậu không sao chứ?”, Tôn Khuê Sơn hỏi với kiểu thăm dò, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Triệu Chí Hào.

“Đánh phé bốn tên kia đi”, Trương Trần chỉ về phía bốn người còn lại trong nhóm của Dã Lang, nói.

Lúc này bọn họ căn bản không thể làm gì được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn người của Tôn Khuê Sơn đánh gãy chân tay mình.

Trước cổng của bệnh viện thành phố, toàn bộ bác sĩ có chức vị trên chủ nhiệm đều đứng ở đây đợi thần y Trương đến. Còn Mạnh Thanh Vân và hai bố con Phương Thủy Y cũng đứng ở hai bên.

Chương 311: C311: Cậu chủ sáng suốt

Từng giây từng phút trôi đi, Phương Thủy Y bắt đầu thấy sốt ruột, còn Mạnh Thanh Vân đứng bên cạnh lộ ra ý cười. Thời gian dự liệu ban nãy đã qua rồi, chỉ có hấn mới biết, chỉ e hôm nay thần y Trương không đến được rồi.

“Thủy Y! Đừng vội, có lẽ thần y Trương bận quá hoặc có thể bị tắc đường, dù sao thời gian này cũng đúng lúc đi làm mà”.

Mạnh Thanh Vân cười an ủi một câu, nói: “Tôi đi thúc giục hỏi tình hình xem có chuyện gì?”

Đi ra bên ngoài, Mạnh Thanh Vân tìm một nơi hút thuốc. Tại sao thần y Trương đến muộn, trong lòng hấn rõ nhất. Hấn đang mong Trương Quốc Hồng đi gặp Diêm Vương sớm, lúc này đâu còn quan tâm đến những chuyện khác.

Không bao lâu, trợ thủ của Mạnh Thanh Vân chạy lại, nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, tin vui, Trương Quốc Hồng đã bị chuyển đến phòng cấp cứu rồi, bệnh viện cũng cử ra đội ngũ bác sĩ xuất sắc vào cấp cứu. Bà ta không còn bao lâu thời gian nữa”.

“Tốt quá rồi, đến lúc đó Trương Quốc Hồng. chết, tôi sẽ tiết lộ cho Phương Thủy Y lý do thật sự Vương Hiến Chỉ không đến được, còn thần y Trương chỉ đến khảo sát thôi chứ căn bản không biết chuyện ở đây. Anh nói xem, Phương Thủy Y có hận Trương Trần đến chết không?”

“Cậu chủ sáng suốt”, trợ thủ đó cười hì hì.

Lúc này, bên ngoài bệnh viện có mấy xe đi tới. Bên sườn xe bị xước sơn nghiêm trọng, vừa nhìn đã biết chắc vừa bị va chạm mạnh.

Mọi người đang đứng trước bệnh viện lúc này vội vàng lên trước nghênh đón, còn Mạnh Thanh Vân cũng tìm một nơi yên tĩnh để quan sát.

Nhưng đợi khi tất cả mọi người trên xe xuống hết, nhưng họ vẫn không nhìn thấy bóng dáng của thần y Trương.

“Xin lỗi, trên đường xảy ra chút chuyện, chỉ e thần y Trương phải lỡ chút thời gian, chúng tôi đến trước để truyền đạt ý của anh ấy”.

Lúc này mọi người có chút thất vọng. Nhưng nghĩ đến lời Trương Trần nói nên nói khách sáo vài câu rồi tiễn những phóng viên đường như vẫn không cam tâm đi.

“Tốt lắm”, tận tai nghe thấy kết quả, Mạnh Thanh Vân cười hì hì, không ở lại nữa mà đi vào trong bệnh viện.

Lúc này, Triệu Chí Hào bị thương nhẹ đang băng bó trong phòng nghỉ nội bộ của bệnh viện, còn Tôn Khuê Sơn phụ trách giải quyết một số chuyện linh tinh. Bọn họ vào từ cửa sau, chính là vì muốn che chắn tai mắt của mọi người để Mạnh Thanh Vân không nghi ngờ gì.

“Cậu Trương! Người của tôi đã bao vây nơi này rồi. Nếu như Mạnh Thanh Vân dám xông ra thì

người mai phục của chúng ta sẽ đánh phết hắn”, Tôn Khuê Sơn nói.

“Tốt, thông báo cho bác sĩ chữa trị cho Trương Quốc Hồng, tôi muốn biết tình hình chẩn đoán của bà ấy”.

“Tôi biết rồi, họ sẽ đến ngay ạ”, rất nhanh một bản báo cáo được đưa đến. Trương Trần lật nhìn tình hình cụ thể, bên ngoài đã truyền đến tạp âm.

“Cậu Trương, hành tung đã bị bại lộ”, Tôn Khuê Sơn trầm giọng nói.

“Không sao!”, Trương Trần khoát tay, anh cũng không nghĩ có thể giấu được bao lâu. Hôm nay bệnh viện thành phố tập trung đông người thế này cũng là vì anh, vì thế rất dễ bị phát hiện khi có quá nhiều người theo dõi.

“Đi thay quần áo vô trùng đi”, Trương Trần đẩy cửa bước ra, bên ngoài là đám bác sĩ, phóng viên và một số bệnh nhân đang vây chặt hành lang.

“Cái gì? Hãn đến rồi sao? Đến lúc nào?”, Mạnh Thanh Vân cũng nhận được tin, lúc này kinh hãi hô lên.

“Chúng tôi cũng không biết, tạm thời không liên lạc được với Dã Lang. Hiện giờ thần y Trương đã thay sang quần áo vô trùng, nếu không có gì bất ngờ thì rất nhanh sẽ đi vào phòng phẫu thuật”, trợ thủ vội nói.

“Chết tiệt”, Mạnh Thanh Vân hung hăng đập. một cái, vội chạy về phía phòng thay đồ.

Chương 312: C312: Lôi kẻ này ra ngoài

“Cậu không thể vào trong”, bên ngoài phòng thay đồ, các bác sĩ chặn Mạnh Thanh Vân lại.

“Cút ra, tôi có chuyện gấp”, Mạnh Thanh Vân đẩy mọi người ra rồi xông vào trong.

Hắn không hiểu sao Dã Lang đi giết thần y Trương mà giờ thần y Trương lại bình yên vô sự xuất hiện ở đây. Hắn chỉ biết, bây giờ là cơ hội cuối cùng của hắn.

Nếu như muộn chút nữa, thần y Trương vào phòng phẫu thuật thì tất cả sẽ thành tro tàn luôn.

“Tôi nói cho các người biết nhé, tôi là người của nhà họ Mạnh ở Thượng Đô, các người thử động vào. tôi xem?”, hắn nói một câu hù dọa các bác sĩ ở đây, sau đó đẩy cửa phòng thay đồ ra, nhìn vào người trẻ tuổi hắn ở bên trong phòng nhưng chỉ cảm thấy kỳ quái.

Người thanh niên trẻ tầm hai mươi tuổi mà có thể đánh bại được Hàn y sao?

“Anh chính là thần y Trương?”

Ánh mắt Trương Trần bình tĩnh quét qua Mạnh Thanh Vân, thản nhiên nói: “Có chuyện gì sao?”

Mạnh Thanh Vân liếc môi một cái, nhìn xung quanh không có người, lên trước một bước, nhỏ giọng nói: “Tôi đến từ Thượng Đô, chỉ cần thần y

Trương giúp tôi thì muốn cái gì, thần y chỉ việc lên tiếng. Anh thấy sao?”

“Ồ?”, Trương Trần cười híp mắt nhìn Mạnh Thanh Vân.

Hắn không nói vòng vo, nói thẳng luôn: “Thần y Trương! Chỉ cần anh làm gián đoạn thời gian, đừng ra tay cứu Trương Quốc Hồng hoặc nói cho Phương Thủy Y và mọi người biết anh là do tôi tìm đến. Nếu sau này anh muốn lên Thượng Đô, tôi sẽ mở đường giúp anh, anh thấy sao?”

Trương Trần chau mày, anh không ngờ Mạnh Thanh Vân lại ác độc đến vậy. Để Phương Thủy Y có cảm tình với mình mà hắn dám nghĩ ra cách như này.

“Nhà họ Mạnh ở Thượng Đô là cái thá gì?”, Trương Trần lạnh lùng nói.

Mạnh Thanh Vân ngây người ra, lẽ nào vị thần y này chưa từng nghe đến nhà họ Mạnh ở Thượng Đô?

Dù sao thì gia tộc ở Long Quốc cũng có quá nhiều nhưng thật sự có thực lực thì không phải nhiều. Hắn cười, giải thích: “Anh có biết tập đoàn Mạt Lâm ở Hoài Bắc không? Nhà họ Mạnh của tôi ở Thượng Đô cũng tầm như vậy”.

Trương Trần thay xong quần áo vô trùng, Trương Quốc Hồng không còn nhiều thời gian nữa, anh không có hứng thú nói tiếp với Mạnh Thanh Vân nên lúc này kéo cửa phòng, hừ lạnh nói với các bác sĩ ở bên ngoài: “Kẻ này là ai vậy, ai cho hắn tự ý vào phòng?”

“Thần y Trương xin chớ nóng giận”, đám bác sĩ này coi thần y Trương là thần tượng nên vừa thấy anh nổi nóng là lập tức có hai người lên trước kéo Mạnh Thanh Vân ra.

“Bảo vệ đầu! Lôi kẻ này ra ngoài”, một bác sĩ có địa vị khá cao hạ lệnh.

“Thần y Trương! Anh thật sự không cân nhắc đến những lời tôi nói sao? Anh đừng lấy tiền đồ của mình ra quyết định chứ?”, Mạnh Thanh Vân hét lên.

“Nhà họ Mạnh lấy ở đâu ra dũng khí lớn thế?”, Trương Trần cười lạnh thầm nói. Nếu như tên Mạnh Thanh Vân này biết một thân phận khác của anh thì không biết hẳn sẽ nghĩ thế nào?

Lúc lòi Mạnh Thanh Vân ra ngoài, Trương Trần lớn bước đi vào trong phòng phẫu thuật, các y tá đã chuẩn bị xong lúc này đẩy những đồ cần cho cấp cứu, sau cùng là các bác sĩ tài năng của bệnh viện.

Họ muốn tận mắt nhìn xem vị thần y Trương này sẽ trở tài như nào.

Chương 313: C313: Trương thần y lại là ông chủ của tập đoàn mặt lâm

Phương Thủy Y đứng ở cửa phòng phẫu thuật với vẻ mặt tiêu tụy.

Khó khăn lắm mới mời được Trương thần y tới thì lại gặp chuyện trên đường đi, có phải đây là ý trời không?

"Thủy Y, con đừng sốt ruột, nhất định Trương thần y sẽ tới kịp!", Phương Thiên Bàng cầm chặt tay. Phương Thủy Y, như thể đang an ủi cô, hoặc là đang tự động viên mình.

Phương Thủy Y ngơ ngác gật đầu, cho dù Trương thần y tới thật thì người ta có chịu nể mặt giúp cô không?.

||||| Truyện đề cử: Sư Phụ Tôi Là Thần Tiên |||||

Lúc này, trên hành lang phía xa xa vọng tới những tiếng hô: "Tránh đường, Trương thần y tới rồi..."

Đôi mắt của Phương Thủy Y và Phương Thiên Bàng sáng rực lên. Bọn họ nhìn sang đầu hành lang bên kia, thấy một người đàn ông trẻ tuổi đeo khẩu trang được mọi người bủa vây, đang bước về phía này.

Những bác sĩ giỏi trong bệnh viện đều nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái và bội phục, nhưng Phương

Thủy Y lại cảm thấy tuyệt vọng.

"Bố à, anh ta, anh ta chính là Trương thần y sao?", Phương Thủy Y lắp bắp hỏi.

Phương Thiên Bằng ngơ ngác gật đầu rồi nói: "Chắc là thế, sao vậy?"

"Hình như anh ta, anh ta là anh Cổ - ông chủ của Mạt Lâm!", giọng nói của Phương Thủy Y hơi run rẩy.

"Sao lại thế được? Thủy Y, con có chắc là mình không nhầm lẫn gì chứ?", nghe vậy, Phương Thiên Bằng thấy thấp thỏm. Mặc dù ông ta không có mặt trong cuộc họp ở tập đoàn Mạt Lâm lần trước, nhưng cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhà họ Phương gài bẫy người ta, còn có ý đồ với cổ phần của tập đoàn Mạt Lâm, có thể nói là đã đắc tội người ta thật rồi. Nếu ông chủ Cổ chính là Trương thần y, liệu người ta có rộng lượng đến mức cứu vợ ông ta không?

Lúc này Trương Trần đang được mọi người vây quanh, cách bọn họ càng lúc càng gần.

Phương Thủy Y ngẩn ngơ nhìn một lát rồi nói chắc chắn: "Đúng là ông chủ Cổ đó rồi, con không nhầm đâu. Anh ta thích đeo khẩu trang, khí chất lạnh lùng, khiến người ta khó đoán, nhất định không thể nhầm được!"

Phương Thủy Y cắn chặt hàm răng, như thể đã hạ quyết tâm, cô đi về phía Trương Trần. "Cô này là ai? Đừng có ngáng đường!"

"Phó viện trưởng, cô ta là người nhà của bệnh nhân".

"Cô là Phương Thủy Y hả? Không tránh ra mau lên, để lỡ dở bệnh tình của mẹ cô thì cô hối hận cũng chẳng kịp đâu!"

Đám bác sĩ nhao nhao nói. Phương Thủy Y nhìn "Trương Trần" rồi bỗng quỳ bịch xuống đất.

Mọi người cảm thấy khó hiểu, nhưng rồi lại nghĩ chắc người nhà bệnh nhân này muốn cảm ơn Trương thần y, vậy nên bọn họ định bảo cô nhường đường trước rồi cảm ơn sau, dù sao bệnh nhân mới là quan trọng nhất.

Lúc này Phương Thủy Y đột nhiên lên tiếng: "Anh không chỉ là Trương thần y mà còn là ông chủ Cổ nữa đúng không? Tôi biết nhà họ Phương chúng tôi có lỗi với anh, nhưng xin anh hãy cứu mẹ tôi, bà ấy vô tội, xin anh..."

Khuôn mặt Phương Thủy Y đăm lệt, mọi người xung quanh ngạc nhiên không thôi.

Thế là sao? Sao Trương thần y lại là ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm? Hai người này có cùng họ đâu?

Nhưng có mấy người nhớ lại cách ăn mặc của Trương Trần, hình như ông chủ kia cũng thích đeo khẩu trang thì phải.

Ngoài ra trong tòa án lần trước, ông chủ Mạt Lâm đã chữa trị cho một người gần như sắp chết, lúc này bọn họ mới chợt hiểu ra.

Mới đầu bọn họ còn thấy ngạc nhiên vì thời này có quá nhiều người tài, không ngờ lại là cùng một người.

Chương 314: C314: Đàn ông phải như thế mới là bạch mã hoàng tử chứ

May mà nơi này là khu vực bệnh nặng, đám phóng viên kia không vào được, nếu không thì chắc chắn bọn họ sẽ bu tới như châu chấu, hỏi cho ra lẽ mới thôi.

"Cô đứng lên đi, cho dù cô không cầu xin tôi thì tôi cũng sẽ cứu mẹ cô", Trương Trần nhẹ giọng nói.

Phương Thủy Y sửng sốt, cô bỗng nghĩ tới chuyện Trương Trần nói là sẽ mời Trương thần y tới, chẳng lẽ...

Nhưng sao lại thế được cơ chứ, vì sao Trương Trần lại quen biết Trương thần y, ngay cả những phóng viên kia còn không moi móc được tin gì về Trương thần y, sao Trương Trần lại làm được?

"Tránh ra đi", Trương Trần nói rồi dẫn các bác sĩ đi tới phòng phẫu thuật.

Y tá và phụ tá trong phòng phẫu thuật đều bị đuổi ra ngoài. Chẳng ai để ý xem quần áo có vừa người hay không, cứ mặc bừa vào rồi đi theo Trương thần y vào phòng phẫu thuật.

Bác sĩ phẫu thuật chính cho Trương Quốc Hồng cũng bị đuổi ra ngoài, bởi vì ông ta chưa đủ thâm niên trong ngành.

"Gia đình cô may mắn thật, đoán chừng chẳng mấy ai may mắn được như mẹ cô đâu, được Trương thần y làm bác sĩ mổ chính, trưởng khoa trở lên mới được làm phụ tá".

Bác sĩ phẫu thuật chính cảm khái nói với Phương Thủy Y, nhưng lúc này cô làm gì có tâm trạng mà nghe.

Trong lòng cô đang nghĩ, còn chuyện gì về Trương Trần mà cô không biết nữa đây?

Mãi đến khi tiếng đóng cửa vang lên, đèn đỏ được bật chứng tỏ đang phẫu thuật, cô mới hoàn hồn lại.

Trên bãi cỏ ngoài bệnh viện, Mạnh Thanh Vân nổi giận đập vỡ bồn hoa bên cạnh.

"Tên khốn, dám khinh thường tao, chỉ là một bác sĩ mà tưởng mình ghê gớm lắm hả?"

Hắn lại đập một cái nữa vào bồn hoa, trợ thủ của Mạnh Thanh Vân rảo bước tới nói: "Cậu chủ, Trương thần y đã vào phòng phẫu thuật rồi, tôi còn nhận được một tin tức khác, không biết là thật hay giả nữa".

"Nói!", Mạnh Thanh Vân bực bội nói.

"Nghe nói tên Trương thần y đó cũng chính là ông chủ Cổ của tập đoàn Mạt Lâm... trợ thủ dè dặt nói.

"Cái gì?", Mạnh Thanh Vân lấy làm khiếp sợ, nghĩ tới chuyện mình còn lấy gia tộc của mình ra so sánh với tập đoàn Mạt Lâm ở Hoài Bắc, hẳn cảm thấy vừa thẹn vừa bối rối.

"Thảo nào, thảo nào nó dám nói nhà họ Mạnh là cái thá gì, thì ra thẳng ranh đó cũng có chút thế lực".

Mạnh Thanh Vân cân nhắc một lát, Trương thần y và ông chủ Mạt Lâm hợp lại làm một, khiến hắn cũng phải coi trọng hơn.

Mặc dù bây giờ Mạt Lâm vẫn chưa lớn mạnh, nhưng rất ít người dám chủ động chọc tới cái tập đoàn điên khùng ấy.

Khoảng thời gian trước xảy ra một vụ việc làm giới kinh doanh sục sôi, đó là tập đoàn Mạt Lâm bất chấp sống chết, điên cuồng công kích tập đoàn Xương Thịnh, khiến người ta cảm thấy đau đầu.

Trong bất cứ một ngành nghề nào, mọi người luôn sợ kiểu liều mạng như thế nhất.

"Đã liên lạc được với lũ phế vật của Dã Lang chưa? Trương thần y có biết là chúng ta làm không?", Mạnh Thanh Vân vội vàng hỏi.

"Không liên lạc được với bất kỳ ai trong số năm người họ, tôi đã sai người đi tìm rồi. Nhưng cậu chủ này, tôi loáng thoáng có dự cảm chẳng lành, Trương thần y xuất hiện ở đây, còn nhóm của Dã Lang thì bị mất liên lạc..."

"Lũ vô dụng, cậu cứ tiếp tục lo vụ này đi, tôi tới phòng phẫu thuật xem sao, Mạnh Thanh Vân ra lệnh.

Trước cửa phòng phẫu thuật, bố con Phương Thủy Y và một nhóm bác sĩ đang chờ ở khu vực chờ đợi, nhắc tới Trương thần y và ông chủ Cổ là mắt của một số y tá sáng như đèn pha.

"Không ngờ Trương thần y và anh Gổ lại là một, anh ấy khiêm tốn thật, đàn ông phải như thế mới là bạch mã hoàng tử chứ!"

Chương 315: C315: Cô là người nhà bệnh nhân đúng không

"Cô mơ mộng ít thôi, cho dù người ta là bạch mã hoàng tử thì cũng không thích vịt con xấu xí như cô đâu!"

"Tôi nói thôi cũng không được hả?"

"Ý, hình như người nhà của bệnh nhân trong phòng phẫu thuật là cô Phương Thủy Y kia, cô ta quen biết ông chủ Mạt Lâm thì phải".

Có người bỗng chỉ vào Phương Thủy Y và nói khẽ.

Trong lòng Phương Thủy Y vô cùng chất chứa, bây giờ cô chẳng nghĩ gì hết, chỉ muốn mẹ cô bình yên vô sự mà thôi.

Bất chợt, cô cầm điện thoại lên, chần chừ một lát rồi gọi cho Trương Trần. Cô rất tò mò, chẳng lẽ anh đã gọi Trương thần y tới thật sao? Nhưng gọi đi thì lại nghe thấy một chuỗi âm thanh báo máy bận.

Mạnh Thanh Vân lặng lẽ tới gần, cười nói: "Thủy Y, cô nhìn cô kia, sao phải nhíu mày thế. Chẳng phải Trương thần y đã vào rồi sao, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu!"

"Ừm, cảm ơn anh Mạnh!", Phương Thủy Y nói mà không mấy tập trung.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô nói: "Anh Mạnh, anh có biết Trương thần y không?"

Mạnh Thanh Vân cảm thấy chột dạ, hẩn gượng cười gật đầu rồi thử nói:

"Biết, biết chứ!"

Phương Thủy Y vội vàng nói: "Có phải anh đã mời Trương thần y tới không?"

Cũng chẳng trách Phương Thủy Y lại hỏi như thế, nếu so sánh Trương Trần và Mạnh Thanh Vân thì cô tin Mạnh Thanh Vân có năng lực ấy hơn.

Không phải cô xem thường Trương Trần, mà bởi sự hiểu biết về anh trong những năm qua đã khiến cô đưa ra suy đoán như vậy.

Chẳng khác nào một kẻ ăn mày mới được cho tiền hôm qua, hôm nay bỗng nói mình có hàng chục triệu, hôm qua chỉ đi trải nghiệm cuộc sống, vậy thì ai cũng sẽ cảm thấy đó không phải sự thật.

"Hử?", nghe câu này, sắc mặt của Mạnh Thanh Vân trở nên kỳ lạ. Hän rất muốn nhận là mình gọi tới, như vậy thì Phương Thủy Y sẽ mang ơn hẳn, nhưng ngộ nhỡ Trương thần y ra thì sẽ bị lộ mất.

Mạnh Thanh Vân đang nghĩ xem phải kiếm cớ gì để Phương Thủy Y tự động nghĩ là hẳn thì cửa phòng phẫu thuật lại mở ra, một bác sĩ hói đầu bước ra ngoài.

"Ai là người nhà của Trương Quốc Hồng, tới đây cung cấp ít máu, đã dùng hết máu trong kho của bệnh viện rồi nhưng vẫn còn thiếu một ít".

"Tôi, tôi là người nhà", Phương Thủy Y vội vàng giơ tay lên rồi nói với Mạnh Thanh Vân: "Anh Mạnh, cảm ơn anh, đợi xong chuyện này tôi sẽ cảm ơn anh thật tử tế".

Dứt lời, Phương Thủy Y vội vàng chạy vào phòng phẫu thuật, đám y tá đứng sau tranh nhau vào lấy máu.

Rốt cuộc màn đêm cũng giăng khắp bầu trời, ánh đèn màu đỏ chói mắt trước phòng phẫu thuật cũng tắt lịm, chuyển sang màu xanh dịu nhẹ.

"Ổn, ổn rồi chứ?", Phương Thủy Y mới bị lấy máu, khuôn mặt cô hơi tái nhợt.

"Ổn rồi, mẹ con được cứu rồi", Phương Thiên Bằng cũng kích động nắm chặt tay Phương Thủy Y.

Chẳng bao lâu sau, Trương Quốc Hồng được đẩy ra ngoài, đưa tới phòng cấp cứu.

Những tiếng nói kích động vọng ra từ bên trong:

"Đúng là được mở mang tầm mắt, bây giờ tôi mới biết là có thể làm như thế"

"Suyt, chỉ có Trương thần y mới áp dụng được phương pháp này, cho dù chúng ta xem rồi thì cũng chỉ để tham khảo thôi".

"Đúng thế, quả là tuổi trẻ tài cao, hôm nay cũng xem như học hỏi được nhiều điều!"

Nhóm bác sĩ trầm trồ bàn tán, sau đó vây quanh Trương Trần ra ngoài.

"Cô là người nhà bệnh nhân đúng không? Trương thần y đã đích thân phẫu thuật cho mẹ cô rồi, nói là xoay chuyển tình thế cũng không quá. Hơn nữa Trương thần y còn hứa là không thu bất cứ một chỉ phí nào, cô không mau cảm ơn Trương thần y đi?, trưởng khoa cấp cứu cười to và nói.

Chương 316: C316: Anh lo chuyện bao đồng quá rồi đấy

Vẻ mặt của Phương Thủy Y rất phức tạp, nhưng cô vẫn vội vàng cảm ơn.

Trương Trần xoa tay cười nói: "Không cần, tôi nhận lời nhờ vả của người ta thôi".

Anh xoay người lại, cười tủm tỉm nói: "Nào, mọi người nhường đường cho tôi, tôi có việc cần xử lý!"

"Không nghe thấy Trương thần y nói gì sao, đứng sát vào tường hết đi!", có người quát lên.

Mọi người lập tức dựa sát vào tường, sau đó nhìn Trương thần y với vẻ mặt khó hiểu. Mạnh Thanh Vân thì híp mắt lại, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Tất cả mọi người nhìn Trương Trần mà chẳng hiểu ra sao. Trương Trần cười híp mắt nói: "Một người bạn của tôi đã đánh cược với anh Mạnh đây, nói rằng nếu tôi đến thì anh ấy sẽ bò ra khỏi bệnh viện. Bây giờ xin mời anh Mạnh biểu diễn đi nào!"

Vừa dứt lời, ai nấy đều phải ngạc nhiên. Phương Thủy Y khiếp sợ không nói nên lời. Ý của Trương thần y là sao? Nói thế thì chính Trương Trần đã mời anh tới thật à?

Phương Thủy Y chỉ biết cười khổ, cô quy công cho Mạnh Thanh Vân, nhưng Trương thần y đã nói thì sao cô lại không tin cho được.

Vẻ mặt của Mạnh Thanh Vân cũng âm trầm tột độ. Nhiều người đang nhìn như thế, nếu hẳn bò ra thật thì biết giấu mặt vào đâu?

"Trương thần y, chỉ là một câu nói đùa mà thôi, vậy mà anh cũng tưởng thật à?"

"Sao? Ở đây có nhiều người như thế, chẳng lẽ anh định nuốt lời?", Trương Trần nói.

Phương Thủy Y không nhịn được đứng ra, cô nhỏ giọng nói: "Trương thần y, lúc đó chỉ là đùa thôi, anh đừng chấp nhặt làm gì!"

Mạnh Thanh Vân đã giúp cô rất nhiều, chạy vạy ngược xuôi, cô cảm thấy mình phải đứng ra nói đỡ cho hắn.

Nhưng Trương Trần lại cười lạnh không thôi, anh nhìn Phương Thủy Y bằng ánh mắt trào phúng: "Đùa? Nhưng cô có nghĩ xem nếu người thua là Trương Trần thì sẽ thế nào không? Nếu tôi không tới thì sao?"

"Khi đó anh ta có nói đó là một câu nói đùa không? Khi đó mẹ cô có sống nổi không?"

Trương Trần tức nổ phổi, bất kể ai nhìn thấy vợ mình nói đỡ cho một người đàn ông khác thì cũng sẽ nổi giận.

Câu hỏi của anh khiến Phương Thủy Y nghẹn họng, một lúc sau cô mới nói khẽ: "Cho dù Trương Trần thua thì tôi cũng không để anh ấy bò ra ngoài".

"Cô Phương, mong cô hãy tự ý thức được sức nặng của mình, có một số việc không phải cô muốn là được. Chắc hẳn cô cũng biết đôi điều về thân phận của Mạnh Thanh Vân, tôi muốn hỏi cô, cô lấy gì để ngăn cản?"

Lần này Phương Thủy Y không còn gì để nói nữa.

Các bác sĩ đang đứng xem cũng xì xào bàn tán, nhất là bác sĩ phẫu thuật

chính cho Trương Quốc Hồng lúc đầu. Ông ta là người biết rõ nhất chuyện gì đã xảy ra, đối mặt với những lời gặng hỏi của đồng nghiệp, ông ta bắt đắ dĩ thuật lại tình hình lúc ấy.

Lần này, tất cả mọi người đứng về phía Trương thần y.

Phương Thủy Y bị mọi người nói đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui vào, Mạnh Thanh Vân thì cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ trong lòng.

"Anh Mạnh, xin mời", Trương Trần cười nói.

Vẻ mặt của Mạnh Thanh Vân vô cùng dữ tợn, hấn cười lạnh nói: "Trương thần y, anh lo chuyện bao đồng quá rồi đấy, nếu tôi không bò thì anh làm gì được tôi?"

Hấn là người nhà họ Mạnh, hấn có sự tự tin ấy.

Chương 317: C317: Mạnh thanh vân vì sao anh lại lừa tôi

Trương Trần khẽ cười, anh nhìn Phương Thủy Y nói: "Điều quan trọng nhất của một con người là đừng để bị che mắt một cách dễ dàng. Cô luôn tin tưởng người ngoài, cũng được thôi, nếu tôi nói với cô rằng lúc ở phòng thay quần áo, tên Mạnh Thanh Vân này đã tới tìm tôi và làm tổn khá nhiều thời gian của tôi, muốn tôi không kịp tới cứu mẹ cô thì cô có tin không?"

"Không, không thể nào!", Phương Thủy Y lập tức lắc đầu.

Mạnh Thanh Vân quan tâm mẹ cô hơn cả cô, sao lại làm chuyện đó cơ chứ!

Mạnh Thanh Vân cũng nhíu mày không chịu thừa nhận: "Trương thần y, nói gì cũng phải có chứng cứ. Vì bạn anh nên anh ngứa mắt tôi, tôi có thể hiểu được, nhưng anh vu oan cho tôi, làm Thủy Y hiểu lầm tôi thì quá ác độc rồi đấy. Một người hành y mà lại làm ra chuyện như vậy sao?"

Chỉ mấy câu đơn giản nhưng lại khiến mọi người ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Ai mà ngờ chuyện này lại phức tạp như thế.

Lúc này, một giọng nói vang lên. Một nữ bác sĩ trẻ tuổi bước tới, cầm một tờ hóa đơn tới trước mặt Phương Thủy Y.

"Bởi vì cấp trên đã thông báo rằng lần này Trương thần y không thu phí phẫu thuật, bệnh viện chúng tôi cũng muốn chúc mừng chuyện Trương thần y ghé thăm, vậy nên đã quyết định miễn hết viện phí. Đây là hóa đơn mà cô đã thanh toán, nếu không có vấn đề gì thì cô ký tên rồi ấn dấu tay vào, bệnh viện chúng tôi sẽ gửi tiền cho cô".

"Chính Mạnh Thanh Vân đã nộp phí, cô đưa cho anh ấy đi", Phương Thủy Y nói.

"Xin lỗi cô, tôi không biết Mạnh Thanh Vân nào hết, bệnh viện chúng tôi chỉ làm theo tên, tên người nộp lúc đầu là Trương Trần, nhưng chúng tôi không liên lạc được với anh ấy. Cô là vợ anh ấy, chỉ có cô mới có tư cách ký tên thôi!", bác sĩ đó nói.

"Cái gì?, Phương Thủy Y kinh hãi, cô cầm hóa đơn lên nhìn, trên đó có tên Trương Trần thật.

"Anh Mạnh, chuyện này là sao? Chẳng phải anh nói chính anh đã nộp viện phí sao?"

Phương Thủy Y chỉ cảm thấy choáng váng.

Mạnh Thanh Vân thăm mắng đen đũi, hấn giọng cười nói: "Sao lại thế được? Tôi đã bảo trợ thủ của tôi đi nộp mà, cậu ta cũng báo lại với tôi là đã nộp rồi".

"Cô đợi tôi gọi điện thoại hỏi xem sao".

Mạnh Thanh Vân cảm thấy căng thẳng, nữ bác sĩ kia nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, nếu người của anh tới nộp thì kiểu gì chúng tôi cũng sẽ ghi lại, nói cứ như kiểu bệnh viện chúng tôi ém tiền của anh vậy!"

Vừa nói hết câu là tất cả các bác sĩ ở đây đều nhìn Mạnh Thanh Vân bằng ánh mắt tức tối.

Giấy trắng mực đen bày ra đấy, trên đó còn có dấu của bệnh viện thành phố, số tiền này đúng là được nộp dưới tên Trương Trần.

Phương Thủy Y và Phương Thiên Bằng nghệt mặt ra, nếu bệnh viện không nhầm lẫn gì thì đúng là Trương Trần nộp, nhưng Trương Trần lấy đâu ra

nhiều tiền như thế? Tiền tiêu vặt mà Phương Thủy Y cho Trương Trần chỉ có hai trăm tệ một tháng mà thôi.

"Mạnh Thanh Vân, vì sao anh lại lừa tôi, còn mặt dày ôm công lao vào mình?"

Phương Thủy Y lớn tiếng chất vấn. Hiện giờ cô mới biết cả tiền viện phí và việc Trương thần y tới đều là do Trương Trần lo liệu, nực cười làm sao khi cô luôn cho rằng chính Mạnh Thanh Vân đã làm những chuyện đó.

Mà điều tởm lợm nhất là Mạnh Thanh Vân chưa bao giờ phủ nhận điều này.

Giờ khắc này Phương Thủy Y cảm thấy hai má nóng bỏng, không phải bởi vì xấu hổ, mà là áy náy và lúng túng.

Trương Trần làm nhiều điều vì cô như thế, nhưng cô lại chẳng hề để tâm, còn nói anh như thế, chắc chắn là đã làm tổn thương anh rồi.

Chương 318: C318: Anh cút đi cho tôi

Mạnh Thanh Vân cũng cảm thấy căng thẳng, hấn đảo mắt rồi vội vàng nói: "Thủy Y, cô nghe tôi nói, tôi đã sai trợ thủ đi nộp tiền thật mà, cô cảm thấy với thân phận của tôi thì tôi sẽ để ý tới mấy triệu đó sao?"

"Nhất định là trong lúc đi nộp tiền, trợ thủ của tôi biết có người nộp rồi nên đã ém nhem số tiền đó, tôi sẽ bảo cậu ta tới đổi chất ngay trước mặt cô!"

Mạnh Thanh Vân nói rồi lập tức gọi điện thoại.

Chẳng bao lâu sau, trợ thủ của Mạnh Thanh Vân chạy tới.

Mạnh Thanh Vân không nói hai lời, hấn giáng cho trợ thủ một cái tát, sau đó nháy mắt với cậu ta và quát nghiêm giọng: "Tôi bảo cậu đi nộp tiền cho bác gái, nhưng tên người nộp lại là Trương Trần, chuyện này là sao?"

"... trợ thủ hơi ngây ra, nhưng cậu ta nhanh chóng sực hiểu, vội vàng nói ăn theo Mạnh Thanh Vân: "Cậu chủ, tôi chưa kịp nói chuyện này với cậu, đây là lỗi của tôi".

Trương Trần nghiền ngẫm nhìn Mạnh Thanh Vân, anh mỉm cười nói: "Tạm thời gác chuyện này lại đã".

"Tôi hỏi anh một chuyện, trong các bệnh viện cấp cao, ngoài ký túc xá của bác sĩ và nhà vệ sinh, tất cả những nơi khác đều không có bí mật, anh có biết điều đó không?", Trương Trần nói.

"Ý anh là sao?", trái tim Mạnh Thanh Vân bỗng đập thành thịch.

"Rất đơn giản, nơi không có bí mật ấy cũng bao gồm cả phòng thay quần áo".

Trương Trần vỗ tay, một y tá mang một chiếc máy ghi âm tới, nói: "Trương thần y, tôi đã mang tệp ghi âm trong phòng thay quần áo tới theo đúng lời dặn của anh".

"Trương thần y, chỉ cần anh chậm trễ một khoảng thời gian, để Trương Quốc Hồng chết, hoặc nói với Phương Thủy Y là tôi gọi anh tới, sau này anh tới Thượng Đô, nhà họ Mạnh sẽ mở rộng thị trường cho anh..."

"Trương thần y, anh phải suy xét kỹ càng những gì tôi nói đây..."

Trong máy ghi âm vang lên giọng nói của Mạnh Thanh Vân, vẻ mặt của hắn đã âm trầm lắm rồi.

Hắn không biết trong bệnh viện cao cấp có quy định này, cho dù biết thì lúc ấy đang trong tình thế cấp bách, hắn cũng chẳng có cách nào khác tốt hơn, nhưng bây giờ Trương thần y lại cứ thế lấy ra.

"Đúng là loại cận bã, sao lại đểu giả như thế được cơ chứ?"

"Sao loại rác rưởi này đi ra ngoài không bị xe cán chết đi, còn uy hiếp cả Trương thần y, tưởng nơi này là Thượng Đô chắc?"

"Trương thần y, đừng sợ anh ta, ban ngày ban mặt thế này mà hắn dám làm gì thì người bên đài truyền hình mà tôi quen biết sẽ vạch mặt anh ta..."

Các bác sĩ xông xáo hét cả lên, một số y tá vây quanh Trương Trần, nếu Mạnh Thanh Vân dám làm gì thì bọn họ sẽ xông lên như một con cọp cái bảo vệ con.

Phương Thủy Y tuôn trào nước mắt, nhìn Mạnh Thanh Vân bằng ánh mắt thất vọng và phẫn nộ.

Hắn luôn ở bên cạnh cô, nhưng thực chất lại là một con ác quỷ đội lốt người.

Còn người chạy ngược chạy xuôi vì chuyện của cô lại bị cô mắng là kẻ xấu và phế vật.

"Anh Mạnh, chắc không phải anh định nói là tôi đã tìm người giả giọng anh đâu nhỉ? Lúc trước có khá nhiều người nhìn thấy anh vào phòng thay quần áo của tôi đấy", Trương Trần cất tiếng nói.

"Ha ha ha, không sai, chính tao nói thì đã sao?"

Không giấu được nên Mạnh Thanh Vân cũng chẳng buồn đóng kịch nữa.

Hắn nhìn về phía Phương Thủy Y, nói bằng giọng lạnh lùng: "Con điếm thối, vốn tao còn muốn dùng một cách mềm nhẹ để chiếm đoạt mày, nhưng mày đã không biết điều thì đành chịu thôi, chẳng trách ai được hết!"

"Anh cút đi cho tôi!", Phương Thủy Y gào thét đến mức khàn cả giọng.

"Vì sao tao phải cút? Tao còn chưa sơ múi gì từ mày đâu. Đã nói đến mức này thì tao cũng g chẳng ú úp mở nữa, nếu mày đồng ý theo tao một tháng thì sẽ tốt cho cả hai, không thì đừng trách tao không khách khí!"

Chương 319: C319: Giờ thì bố vừa lòng rồi chứ

“Anh, anh đúng là đồ bỉ ổi vô liêm sỉ!”, người trước giờ ngoan hiền như Phương Thủy Y cũng chỉ muốn dùng mấy từ như vậy để chửi.

Nhưng Mạnh Thanh Vân lại không hề để bụng mà lớn tiếng cười: “Chờ cô lên giường rồi thì sẽ biết thế nào là bỉ ổi vô liêm sỉ!”

“Này con điếm, đừng nói là tôi chưa cho cô cơ hội, thế lực nhà họ Mạnh tôi ở Thượng Đô thế nào cô không tưởng tượng nổi đâu. Tôi cho cô thời gian ba ngày, nếu không gia đình cô cứ chờ mà ra đường xin ăn đi!”

Mạnh Thanh Vân lạnh lùng hừ một tiếng rồi rời đi, nhưng Trương Trần lại giơ tay lên cản trước mặt hắn.

“Nói được làm được đấy nhé!”, Trương Trần vỗ tay, lập tức xung quanh có mấy người đàn ông to lớn đi đến.

Sắc mặt Mạnh Thanh Vân vô cùng u ám, hắn ta lạnh lùng nói: “Trương thần y, dù mày có cái danh sếp Mạt Lâm, nhưng nếu dám ra tay, mày chắc chắn sẽ phải hối hận đấy, sau khi các người điên cuồng tấn công tập đoàn Xương Thịnh, sức lực chắc cũng không còn được như trước nữa nhỉ?”

Triệu Chí Hào lặng lẽ đi đến phía sau Trương Trần, kéo tay áo anh, mong anh có thể lý trí một chút.

Mạnh Thanh Vân nói không sai, sau trận chiến đó với tập đoàn Xương Thịnh, dù thắng nhưng cũng chỉ là thắng hiểm.

Bây giờ tình hình bên chỗ tỉnh An Hoa còn chưa biết thế nào, nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn lại đang nhăm nhe, bên nào cũng là ông lớn, giờ mà đắc tội nhà họ Mạnh, bọn họ chẳng khác nào rơi vào cảnh bốn bề đều có địch.

Sau đó, chưa chờ Trương Trần ra tay, đám người của cục công an thành phố lại đến.

“Chúng tôi nhận được tin báo, anh có liên quan đến hung thủ mưu sát Trương thần y vào hồi chiều nay, mong anh đi cùng chúng tôi một chuyến!”, người đến lạnh lùng nói, sau đó cúi đầu chào. Trương Trần.

Nếu xét về trình độ thì Trương thần y chính là một con gấu trúc lớn, nếu anh xảy ra chuyện ở Hoài Bắc, vậy thì cả thành phố sẽ rơi vào vòng dư luận. Tới lúc đó, đừng nói là bọn họ mà cả cái thành phố Hoài Bắc này cũng sẽ bị liên lụy!

Một anh hùng có thể đè đầu đám Hàn y, lấy lại thể diện cho Long Quốc mà lại xảy ra chuyện ở Hoài Bắc thì e là không chỉ giới y học không tha cho bọn họ, mà cả người dân Long Quốc cũng sẽ chỉ trích bọn họ.

“Cái gì? Tên chết dẫm này còn phái người chặn giết Trương thần y? Đúng là đáng chết!”

“Đừng ai cản tôi, tôi phải giết chết hắn ta

Một nhóm bác sĩ bệnh viện thành phố đã bị anh làm cho tâm phục khẩu phục sau khi tận mắt chứng kiến y thuật của Trương Trần, nghe thấy tin này, bọn họ không nhịn được mà nhao nhao lao lên phía trước đập Mạnh Thanh Vân mấy cái!

Mấy y tá xinh đẹp còn dùng móng cào lên mặt Mạnh Thanh Vân, người của cục công an lặng lẽ quan sát, tới khi hả giận rồi bọn họ mới đưa Mạnh Thanh Vân đi.

Bên chỗ Trương Trần, vì sự nài xin của đám bác sĩ, anh đã phải nán lại một

lát để chia sẻ một số kiến thức liên quan đến Đông y, lúc này mới có cơ hội rời đi.

Trong phòng điều dưỡng cao cấp, Trương Quốc Hồng nằm trên giường, còn Phương Thủy Y và Phương Thiên Bàng lo lắng ngồi bên cạnh.

Cuối cùng, Phương Thiên Bàng không nhịn được nói: “Thủy Y à, một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, chúng ta không đối phó được Mạnh Thanh Vân đâu, hay là con đi tìm Trương Trần giúp đỡ đi, xem xem cậu ta có cách gì không, cậu ta quen biết Trương thần y mà”.

“Lúc đầu bố còn muốn con li hôn với Trương Trần để đính hôn với Mạnh Thanh Vân cơ mà, sao bây giờ lại nhớ tới người ta rồi, giờ thì bố vừa lòng rồi chứ?”

Phương Thủy Y vốn đã thấy áy náy, do dự có nên nói một tiếng xin lỗi với Trương Trần không, bây giờ vừa nghe thấy Phương Thiên Bàng dùng giọng điệu này nói chuyện, cô nhất thời không nhịn được mà trách ông ta một câu.

“Con đừng trách bố, lúc đầu bố cũng không biết thằng nhóc đó quen biết Trương thần y mà, tại nó không nói sớm, cứ che che giấu giấu, trách ai được?”, Phương Thiên Bàng lo lắng không thôi nói.

Phương Thủy Y đã chẳng còn tâm trạng mà nghe Phương Thiên Bàng nói, càng nói cô càng thấy hổ thẹn.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đi ra hành lang bấm số của Trương Trần.

“Alo?”, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Trương Trần.

Chương 320: C320: Chúng ta quay về thượng đô đi

Tim Phương Thủy y bỗng đập mạnh, cô lấy lại dũng khí, nhỏ giọng nói:
“Xin, xin lỗi...”

“Không sao!”

“Ừm, vậy, vậy tôi cúp máy trước nhé, tôi đi xem mẹ thế nào rồi!”, Phương Thủy Y không biết nên nói gì tiếp, vội vàng tắt máy, một mình đứng ngơ ngẩn ở hành lang.

Trên tầng cao của tòa nhà tập đoàn Mạt Lâm, mấy người Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn nhìn Trương Trần mà thấy buồn cười.

Sau đó, Trương Trần lườm một cái, bọn họ lập tức nghiêm mặt lại.

“Chuyện này, cậu Trương, người của cục công an thành phố đưa Mạnh Thanh Vân đi rồi, bọn tôi không cản được!”, Tôn Khuê Sơn mở lời trước.

“Bên phía Trường Minh thế nào rồi?” Trương Trần hỏi lại.

“Cũng không còn vấn đề gì nữa rồi, đa số công nghiệp đều vào tay chúng ta rồi, nhưng vẫn cần thời gian thích ứng!”

“Vậy được, đưa Mạnh Thanh Vân tới đây cho tôi, rồi đưa xuống tầng hầm!”, Trương Trần tiếp tục nói.

“Chuyện này!”, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn nhìn nhau.

Đương nhiên đưa Mạnh Thanh Vân tới cũng không phải là để mời ăn mời uống, với tính cách của Trương Trần, ít nhất cũng phải phế đi Mạnh Thanh Vân, điều đó cũng đồng nghĩa với việc trực tiếp khai chiến với nhà họ Mạnh.

Với tình hình hiện tại của bọn họ mà nói, chuyện này rõ ràng là không khôn ngoan.

“Thôi kệ đi, thằng oắt con đó đã ngồi lên đầu lên cổ cậu Trương rồi, muốn làm gì cậu ta thì cứ làm đi”, Tôn Khuê Sơn thở dài, chậm rãi nói.

Triệu Chí Hào còn định nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt ngược vào trong.

“Tôi đi cùng Triệu Chí Hào!”, Tôn Khuê Sơn nói một câu, rồi gọi điện liên lạc người.

Còn Trương Trần thì trực tiếp đi xuống tầng hầm của tập đoàn Mạt Lâm với vẻ mặt âm trầm.

Món nợ này giữa anh và Mạnh Thanh Vân, cũng tới lúc nên tính toán rõ ràng rồi, còn nhà họ Mạnh ở Thượng Đô, theo những gì anh thấy, không phải anh chọc vào nhà họ Mạnh mà là nhà họ Mạnh đã chọc vào anh!

Cách bên ngoài cục công an không xa, hơn một trăm người yên lặng nấp trong bóng tối.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ngồi trên con xe Hummer, mắt nhìn ra cửa kính, hút từng điếu thuốc.

Nếu không phải đằng sau có chỗ dựa là Trương Trần, thì dựa vào thế lực của bọn họ quả thực cũng không dám đối đầu với người của Thượng Đô.

Hai người nhìn nhau, vừa cảm thán vừa cười khổ, theo Trương Trần một thời gian, bỗng nhiên lá gan của bọn họ cũng lớn hơn hẳn.

Nếu là trước kia, có tập đoàn Xương Thịnh, nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, cùng

nhiều gia tộc lớn ở tỉnh An Hoa, cộng thêm nhà họ Mạnh ở Thượng Đô, thì bọn họ đã phải giơ cờ trắng từ lâu rồi.

Lúc này, cuối cùng Mạnh Thanh Vân cũng ra, mấy trợ thủ đợi ở ngoài từ lâu dẫn theo người lên đón.

“Mẹ nó! Đúng là xui xẻo, cái tên Dã Lang ngu xuẩn này, may mà không có chứng cứ xác thực!”, Mạnh Thanh Vân buột miệng chửi một câu, có thể thấy tâm trạng của hắn rất tệ.

“Cậu chủ, hay là chúng ta quay về Thượng Đô đi?”, trợ thủ hỏi.

“Không, không vội làm gì, tôi vẫn chưa ăn được con đi Phương Thủy Y đó”, Mạnh Thanh Vân lắc đầu, nếu đám người đó biết hắn quay về chắc chắn sẽ cười nhạo hắn.

“Về khách sạn trước đi!”, Mạnh Thanh Vân nói một câu rồi bước vào trong xe.

Chương 321: C321: Sao lại là tên ngu xuẩn này

Chiếc xe chạy dần xa, thì hơn mười chiếc. Mercedes SUV phía sau cũng vội vàng theo sát.

“Lên!”, Tôn Khuê Sơn ngồi trong chiếc Hummer ra lệnh.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy hơn mười chiếc Mercedes SUV đột nhiên tăng tốc trên đường, sau

đó vây quanh chiếc BMW của Mạnh Thanh Vân.

“Cút xuống!”, gần một trăm người bước xuống từ trên xe SUV, đập nát cửa kính xe BMW.

Mạnh Thanh Vân và trợ thủ ở trong xe vô cùng hoảng sợ.

“Các, các người là ai, các người có biết hậu quả thế nào khi làm như vậy không?”, trợ thủ nghe vậy lấy can đảm hỏi.

“Chết đến nơi mà còn dọa nạt ai?”

Mấy người đàn ông cao to này chuyên gia chơi mấy trò liều mạng, nào có sợ mấy câu hù dọa này, người đàn ông cao to đứng đầu lập tức rút ra một con dao găm, đâm thẳng vào đùi tên trợ thủ đó mà không cần nhìn!

“Cậu là Mạnh Thanh Vân đúng không, đi theo chúng tôi!”, đám người nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Mạnh Thanh Vân suy ngẫm.

Mạnh Thanh Vân trợn tròn mắt, hẳn muốn chạy cũng chạy không được, ở đây ít nhất cũng phải trên dưới một trăm người, rốt cuộc là ai đã điều động nhiều người tới như vậy?

Lúc này, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đi tới cười tủm tỉm: “Cậu muốn ngoan ngoãn đi hay là để bọn tôi phết cậu rồi mới chịu đi đây?”

Mạnh Thanh Vân đương nhiên không lạ gì hai ông lớn Hoài Bắc này, hẳn nén nỗi sợ trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói: “Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, trong này chắc là có hiểu lầm gì rồi, nhà họ Mạnh chúng tôi lúc nào cũng muốn hợp tác với hai người”.

Mạnh Thanh Vân đã mang gia tộc của mình ra, nhưng hai người Triệu Chí Hào lại cười khinh thường, bọn họ biết nhà họ Mạnh từ lâu rồi, nhưng nếu bọn họ đã có mặt ở đây, đương nhiên cũng chẳng vương gì nhà họ Mạnh.

“Đánh!”, Tôn Khuê Sơn chỉ nói một từ.

“Đừng, đừng, tôi đi với các người!”, Mạnh Thanh Vân vội vàng ngồi xuống ôm đầu.

Một người đàn ông cao to khinh thường nhổ nước bọt vào hắn, tóm cổ Mạnh Thanh Vân nhét vào cốp sau.

Đường đi vô cùng xóc nảy, Mạnh Thanh Vân bị lắc tới nổi gần như nôn đến nơi, hẳn phải cố gắng nhịn, không biết rốt cuộc là ai muốn làm khó mình.

Lẽ nào là tên Trương thần y đó? Cuối cùng, xe cũng dừng lại.

Cốp xe mở ra, Mạnh Thanh Vân còn chưa kịp mở mắt nhìn tình hình xung quanh, đã bị chụp một cái túi màu đen vào đầu.

Trong lúc di chuyển, Mạnh Thanh Vân càng lúc càng cảm thấy khó chịu, khắp nơi toàn là mùi ẩm mốc, bình thường chỉ có công trường bỏ hoang, hoặc là tầng hầm ẩm ướt, bãi đỗ xe mới có cái mùi này.

Mà những nơi thế này thường thích hợp để làm gì, ắt hẳn cậu ấm của gia tộc lớn như hẳn ta cũng phải hiểu được rồi.

Không biết đã đi được bao lâu, cuối cùng Mạnh Thanh Vân dừng lại.

Lúc này lòng hẳn hoàn toàn hoảng loạn, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, hai người còn ở đó không? Nếu tôi có chỗ nào đắc tội, thì hai người cứ nói thẳng ra, nhà họ Mạnh tôi ở Thượng Đô có thể bồi thường hết”, Mạnh Thanh Vân bắt đầu sợ rồi.

“Bồi thường thì không cần đâu!”, Tôn Khuê Sơn bước lên phía trước tháo bao chụp đầu đầu Mạnh Thanh Vân xuống.

Ánh đèn lập tức chiếu vào khiến Mạnh Thanh Vân phải mất một khoảng thời gian mới thích ứng được, hẳn híp mắt nhìn, nhưng người trước mặt lại khiến hai mắt hẳn mở to.

“Trương, Trương Trần, sao lại là tên ngu xuẩn nhà mày?”, hẳn vô thức hỏi.

Chương 322: C322: Tôi không dám nữa anh tha cho tôi đi

“Bốp”, đột nhiên một bàn tay tát lên mặt hắn khiến Mạnh Thanh Vân chỉ cảm thấy nóng ran và đau đớn. Lúc này hắn mới để ý, trong phòng ở tầng hầm trống không có hàng trăm người đang đứng.

Trong tay ai nấy đều cầm vũ khí kiểu ống thép, họ đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Mạnh Thanh Vân chỉ cảm thấy đầu óc tê dại. Lúc hắn bị bắt thì có tầm trăm người, bây giờ đến đây vẫn là trăm người. Rõ ràng huy động bằng này người không phải đánh giá cao hắn mà để chắc chắn rằng, sẽ không có thất bại gì xảy ra.

Dù sao thì lần trước hắn và Tiền Bá cũng đánh gục được năm mươi người.

“Tất... Tất cả những chuyện này đều do mày chỉ huy sao?”, Mạnh Thanh Vân hỏi với vẻ không tin, hắn quên cả việc có người ban nãy tát lên mặt hắn.

“Mạnh Thanh Vân! Món nợ này chúng ta cũng phải tính đi chứ nhỉ?”, Trương Trần đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn Mạnh Thanh Vân.

“Mày... Mày muốn thế nào?”, hắn không biết làm sao mà Trương Trần lại có thực lực lớn để có thể huy động cả nhà họ Tôn và nhà họ Triệu nhưng hiện giờ hắn thật sự là phạm nhân rồi.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn mày toàn thân tê liệt thôi”.

“Các người giữ chặt cậu Mạnh đấy nhé, quá trình này hơi đau một chút, đừng để hấn giấy dựa”.

“Dạ”, lúc này có hơn mười người đứng ra ném ống thép đi rồi bước lại.

“Trương... Trương Trần, mà đừng làm bậy, chúng ta có gì thì từ từ nói, mà làm như này là phạm pháp đấy”, Mạnh Thanh Vân thấy hoảng loạn. Hấn ra sức giấy dựa nhưng trên người bị trói dây, còn bị hơn chục tên đè xuống thì làm sao hấn giấy ra được.

“Trương Trần! Chúng ta không có thù lớn lắm. Nhà tao có tiền, tao bồi thường cho mà, tao hứa là sau này sẽ không vào Hoài Bắc nữa, có được không, tao xin mà đấy..”.

Đứng trước nguy cơ không thể phản kháng như này, Mạnh Thanh Vân cũng không để ý đến thể diện, hấn không ngừng van nài Trương Trần.

“Giờ mới nghĩ đến hạ thấp mình à, mà không thấy đã muộn rồi sao?”, Trương Trần khế cười rồi rút cây kim vàng ra. Dưới ánh mắt kinh hãi của Mạnh Thanh Vân, anh đâm trực tiếp vào bả vai của hấn.

“A...A...A..”, lập tức Mạnh Thanh Vân hét lên thảm thiết.

Trên cổ hấn toàn là gân xanh, mặt thì nhả nhó, đến những người xung quanh nhìn thấy cũng không ngừng giật giật mí mắt. Rốt cuộc cái này đau đến nỗi nào mới khiến một người lộ ra biểu cảm như vậy chứ?

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều không nhìn tiếp được mà quay đầu đi.

“Trương Trần, Trương Trần, tôi cầu xin anh đấy, tôi không dám nữa, anh tha cho tôi đi...”, vì đau đớn quá mức mà Mạnh Thanh Vân nói năng cũng loạn lên.

Mấy năm nay hấn được cưng chiều bao bọc. chứ làm gì có biết đến đau đớn như này. Hấn cảm thấy, cứ tiếp tục thì khéo hấn sẽ đau chết mất.

Nhưng hắn nhầm rồi, nếu thật sự đau chết thì hắn làm gì còn sức lực kêu hét van xin nữa.

Trương Trần không thay đổi sắc mặt mà chỉ lắc đầu, nói: “Tao sẽ không lấy mạng của mày đâu”, nói xong anh lại lấy kim ra rồi đâm vào bả vai còn lại.

Không ngoại lệ, tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Thanh Vân lại vang lên. Đó là vì thân thể đau đớn giấy dựa nên hắn cố gắng giãy ra khỏi dây thừng đang quấn chặt lấy mình. Vì thế mà phải hơn chục người ra sức mới ấn chặt hắn xuống được.

yên đâu, mày giết tao đi..”, Mạnh Thanh Vân đau đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ra. Hiện giờ hắn chỉ cảm thấy hối hận sao mình lại chọc vào kẻ điên như Trương Trần.

Hắn đối xử với mình như này thì nhà họ Mạnh nhất định không tha cho hắn, hắn sẽ được lợi gì chứ? Nhưng Mạnh Thanh Vân không hiểu Trương Trần, còn đối với Trương Trần mà nói thì nhà họ Mạnh cũng chẳng có gì đặc biệt. Đến nhà họ Trương ở thủ đô Trương Trần còn đánh được thì còn gì anh không dám.

Tiếp theo lại là một kim nữa đâm lên đùi Mạnh Thanh Vân. Lúc này cổ họng hắn đã không hét thành tiếng được nữa. Chỉ thấy miệng há to ô ô a a, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cũng không biết là hắn đau hay là hối hận nữa.

Một lát sau, đọi kim cuối cùng của Trương Trần đâm xuống, lúc này anh mới bảo mười người kia thả Mạnh Thanh Vân ra.

Chương 323: C323: Con hư tại mẹ

Giờ đây mọi người mới phát hiện ra, Mạnh Thanh Vân nằm trên đất như đồng bùn nhão, miệng thì thở gấp, nhìn hấn lúc này đâu còn dáng vẻ hồng hách oai phong nữa.

“Cậu Trương! Hấn...”, Triệu Chí Hào nghĩ ngờ hỏi.

“Chỉ là bị liệt thôi, không chết được đâu, sau này sẽ phải nằm trên giường cả đời”, Trương Trần thản nhiên nói.

Mạnh Thanh Vân nằm trên đất khi nghe thấy câu này thì ánh mắt phẫn nộ như muốn ăn thịt người nhìn về phía Trương Trần. Miệng hấn không ngừng mấp máy dường như muốn nói gì đó.

Trong lòng Triệu Chí Hào ớn lạnh, sau đó bất lực lắc đầu, thầm nghĩ “Tự làm tự chịu, lúc này còn trách được ai.

“Để hấn nằm một lát, sau đó ném ra đường”, Trương Trần vỗ tay một cái rồi xoay người rời đi.

Nhà họ Mạnh ở Thượng Đô, trong một biệt thự năm trăm mét vuông mỗi tuần đều có một ngày sáng đèn cả ngày, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trên ghế sofa xa xỉ giữa phòng khách, cặp vợ chồng sắc mặt âm trầm nhìn điện thoại trước mặt. Ban nãy, trợ thủ của Mạnh Thanh Vân gọi điện thoại đến nhưng vẫn chưa nói xong thì đã ngắt liên lạc, sau đó thì không liên lạc được nữa.

Cảm thấy chuyện này có chút không ổn nên hai vợ chồng lập tức gọi điện lại nhưng vọng lại chỉ là tiếng tút tút.

Hai người không nản lòng mà bắt đầu gọi điện cho con trai họ nhưng kết quả vẫn vậy.

“Mạnh Nam Hà Ông nói gì đi chứ”, người phụ nữ đó nói.

Mạnh Nam Hà là bố của Mạnh Thanh Vân, còn người phụ nữ này tên là Trần Tiểu Hoa, bà ta là mẹ của Mạnh Thanh Vân.

“Không liên lạc được chưa chắc là xảy ra chuyện gì. Nếu bị bắt cóc thì bọn đó sẽ gọi điện cho chúng ta”, Mạnh Nam Hà trầm giọng nói.

“Tôi không cần biết, tôi không tìm được nữa rồi. Nếu như con trai xảy ra chuyện gì thì phải làm sao”.

“Phải rồi, tôi đột nhiên nhớ ra, hôm đó con trai gọi điện đến nói thẳng bé vì một cô gái nên muốn nhờ ông mời Vương Hiến Chi. Liệu cô gái đó có biết tung tích của con mình không?”, Trần Tiểu Hoa dù sao cũng là phụ nữ nên có chút sốt ruột.

Mạnh Nam Hà cầm điều xì gà trong tay, cuối cùng gật đầu nói: “Vậy thì bà đến Hoài Bắc một chuyến, tôi muốn nhìn xem cái nơi bằng bàn tay đó có kẻ nào dám ra tay với con trai mình”.

“Nếu không có chuyện gì thì bà đến đó dẫn thẳng con hư hỏng về cho tôi, nhân tiện nhìn xem Phương Thủy Y rốt cuộc là ai. Vì một đứa con gái mà bắt tôi phải dùng đến mối quan hệ lớn của mình, càng ngày càng không hiểu chuyện”.

“Sao ông chỉ biết nói con mình thế, không thể khen nó một chút sao?”, Trần Tiểu Hoa oán trách một câu rồi không ngồi yên, gọi lái xe đến Hoài Bắc ngay trong đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong bệnh viện thành phố, Phương Thủy Y mua đồ ăn sáng cho Trương Quốc Hồng sau đó một mình đi ra ngồi trên bãi cỏ.

Trong lòng cô vô cùng hoảng loạn, nếu như nhà họ Mạnh ở Thượng Đô mà làm khó nhà cô thì cô thật sự hết cách đối phó.

Đi cầu xin Trương Trần sao? Hiện giờ cô không còn mặt mũi nào nữa rồi, thậm chí cô còn không còn mặt mũi nói chuyện với Trương Trần nữa.

Do dự một lát, Phương Thủy Y lấy điện thoại ra tìm số của Mạnh Thanh Vân rồi gọi đi. Bất luận thế nào thì cô đều phải đối mặt với chuyện này. Cô cứ hỏi ý của Mạnh Thanh Vân thế nào rồi tính tiếp. Nhưng gọi mãi chỉ truyền lại tiếng tút tút.

Lúc này đột nhiên y tá ở phía xa chạy lại, vội nói: “Cô là Phương Thủy Y phải không, có một người phụ nữ quý phái tìm cô”.

Chương 324: C324: Con trai tôi đang ở đâu

“Tìm tôi?”

“Đúng rồi, xem ra là người có tiền đây. Bà ấy đợi cô trên sân thượng bệnh viện”, y tá nói xong thì rời đi. Phương Thủy Y do dự một lát, đứng dậy đi về phía sân thượng bệnh viện.

Mười phút sau, Phương Thủy Y lên sân thượng thì chỉ thấy một người phụ nữ đứng quay lưng với mình, trong tay cầm điều thuốc phụ nữ hay hút.

Dường như nghe thấy bước chân của Phương Thủy Y, bà ta xoay người lại. Có thể nhìn ra thần sắc của bà ta có chút tiêu tụy, chắc là tối qua không được nghỉ ngơi.

“Cô là Phương Thủy Y?”, Trần Tiểu Hoa lên trước, lạnh lùng hỏi.

Phương Thủy Y thấy thế liền gật đầu. Nhưng cô vẫn chưa lên tiếng thì Trần Tiểu Hoa đã giơ tay tát cô một cái.

Cái tát này khiến Phương Thủy Y giật mình kinh ngạc. Cô nói có chút ứ ứ: “Bác là ai, sao lại đánh tôi?”

“Đồ hồ ly tinh, vì cô mà Thanh Vân nhà tôi nhờ bố nói đi mời hẳn Vương Hiến Chi, cô nói xem cô có đáng bị đánh không?”

Giờ Phương Thủy Y mới hiểu ra, hóa ra người phụ nữ này là mẹ của Mạnh Thanh Vân.

Vừa may, chuyện của Mạnh Thanh Vân giống như những gì hắn nói với mẹ mình nhưng tiếc là cô đã hiểu nhầm người phụ nữ này rồi. Mạnh Thanh Vân có tính cách như hiện giờ, nguyên nhân lớn là vì có bà mẹ như Trần Tiểu Hoa này.

Trần Tiểu Hoa lại hỏi: “Con trai tôi đang ở đâu?”

“.. Tôi cũng không biết”, Phương Thủy Y đáp.

“Bốp”, lại là một cái tát nữa, lập tức mặt của Phương Thủy Y sưng vù lên. Cô tủi thân ôm mặt, kể cả tính khí có dễ chịu mấy nhưng khi bị tát hai cái thì khó tránh được nóng giận.

“Trùng mắt với ai vậy, con trai tôi đến đây là vì cô. Giờ tôi không liên lạc được với nó, vậy mà con hồ ly như cô lại không biết sao?”, Trần Tiểu Hoa hỏi dồn.

“Thưa bác, tôi thật sự không biết anh ta đang ở đâu. Tôi cũng đang tìm anh ta, hơn nữa, mối quan hệ của chúng tôi chỉ như bạn bè thôi”, Phương Thủy Y cũng lạnh lùng nói.

“Đừng có gọi bác, cô không xứng”.

Trần Tiểu Hoa cười lạnh, nói: “Hy vọng là cô không nói dối, nếu không bà đây sẽ chôn sống đấy. Nhưng con trai tôi giờ không liên lạc được cũng một phần do cô. Cho cô mấy cái tát coi như bài học rồi. Tốt nhất cô hãy nhìn rõ thân phận của mình, nhà họ Mạnh không phải là nơi cô với cao được đâu”.

Không có được câu trả lời từ chỗ Phương Thủy Y nên Trần Tiểu Hoa xả hết tức mới rời đi.

Phương Thủy Y mân mê vạt áo, lúc này mới tủi thân đi xuống dưới quay về phòng bệnh rồi bón mấy thìa cháo cho Trương Quốc Hồng.

“Thủy Y, cứ coi như con thấy ngại với Trương Trần nhưng con không thể

không đi gặp nó được. Hơn nữa, nó là chồng con, làm những việc đó cũng là nên làm”, Phương Thiên Bằng ở bên cạnh lại nói bóng gió.

Chương 325: C325: Là ai lại đánh em

Dù nói như vậy nhưng Phương Thủy Y vẫn cảm thấy rất hổ thẹn.

Chuyện này rõ ràng khác biệt quá lớn, dù mang danh là vợ Trương Trần cũng cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nhưng, sau tất cả, cô vẫn nên đích thân nói một câu xin lỗi với Trương Trần.

Phương Thủy Y nghĩ một hồi rồi tự gật đầu, sau đó lau người cho Trương Quốc Hồng và rời khỏi bệnh viện.

“Alo, Viên Viên à?”, Phương Thủy y ngồi trong xe gọi điện cho Chu Viên Viên.

“Trương Trần có ở chỗ cậu không?”

“Lát nữa mình sẽ tới”.

Khi Phương Thủy Y tới thì Trương Trần và Chu Viên Viên đang bắt mạch cho bệnh nhân, sau khi khám xong cho bệnh nhân cuối cùng Chu Viên Viên mới rảnh tay cười nói: “Sao cậu không trực tiếp gọi cho người ta luôn?”

“Mình, giống nhau cả mà!”, Phương Thủy Y trả lời cho có.

“Sao mà giống nhau được, cậu là vợ của anh ấy chứ đâu phải mình!”, Chu Viên Viên nói bóng nói gió. Cô ta biết rõ thân phận và tài năng của Trương

Trần nhưng không tiện nói ra.

Phương Thủy Y cứng họng, lúc này Trương Trần cũng xong việc đi tới chỗ hai người.

Anh là bác sĩ, rất nhạy cảm với trạng thái của người khác, vì vậy vừa vào đã chú ý tới khuôn mặt ửng hồng của Phương Thủy Y.

“Là ai lại đánh em vậy?”, Trương Trần hỏi thẳng.

Chu Viên Viên nghe vậy cũng cẩn thận quan sát gương mặt Phương Thủy Y, phát hiện có chỗ kì lạ.

“Không, không có gì đâu!”, Phương Thủy Y trả lời qua loa.

“Nhìn dấu vết còn in lại trên mặt, chắc là do con gái đánh rồi”, Trương Trần tiếp tục nói.

“Thủy Y, có gì thì cậu cứ nói ra đi, chứ cứ giấu giếm thế này ai mà biết được!”, Chu Viên Viên không nhịn được nói.

Bị Trương Trần và Chu Viên Viên tra hỏi, Phương Thủy Y mới ấp úng nói: “Mẹ của Mạnh Thanh Vân tới rồi...”

Phương Thủy Y kể lại toàn bộ mọi chuyện trên sân thượng: “Anh có biết Mạnh Thanh Vân đang ở đâu không? Nếu mẹ của Mạnh Thanh Vân biết xích mích giữa hai người, bà ta chắc chắn sẽ tới tìm anh”.

“Anh không biết, bà ta có tìm anh cũng vô dụng!”, Trương Trần nhún vai, tất nhiên cũng sẽ không nói ra chuyện anh đã phé đi Mạnh Thanh Vân rồi quẳng ở xó xỉnh nào rồi.

Phương Thủy Y gật đầu, sau đó tỏ vẻ khiêm nhường, ngại ngùng nói: “Trước kia là tôi đã hiểu lầm anh, anh đừng giận nha!”

..., nhìn vẻ mặt đáng thương của Phương Thủy Y, dù Trương Trần không

yêu cô, nhưng một khi con gái bày ra bộ mặt này, bao giờ cũng khiến người ta cảm thấy thương hại.

“Không cần nói nhiều nữa sau này nghe lời anh là được rồi!”, Trương Trần bắt lặc nói.

“VẬy, anh có quen Trương thần y không, cũng chính là ông chủ của Mạt Lâm ấy?”

“Quen chứ, nếu không sao có thể mời người ta tới”

Chương 326: C326: Bây giờ tôi vẫn còn là ông chủ sao

Chu Viên Viên khó hiểu nhìn vẻ mặt nói dối không chớp mắt của Trương Trần, sau đó lè lưỡi, ngồi sang bên cạnh mà không nói gì nữa, cô ta không hiểu, thành tựu của Trương Trần lớn như vậy, tại sao lại không nói cho Phương Thủy Y biết?

Nhưng nghĩ đến lần trước, Trương Trần từng vô ý nói hớ là anh sẽ không ở lại Hoài Bắc, thậm chí ở lại Giang Lăng một thời gian dài anh còn bắt đầu thấy thích, có lẽ Trương Trần còn có chuyện quan trọng cần làm.

“Thế sao anh không nói sớm, anh mà nói sớm thì tôi cũng không phải mất mặt như vậy rồi”, Phương Thủy Y oán trách nói: “Nếu anh đã quen biết người ta thì nói giúp tôi một tiếng cảm ơn với người ta, nghe nói bệnh viện miễn phí toàn bộ chỉ phí là vì nể mặt người ta”.

“Còn nữa, sao anh lại quen người ta, số tiền viện phí đó anh lấy ở đâu ra?”

Phương Thủy Y lần lượt nói hết thắc mắc trong lòng ra.

Chu Viên Viên phì cười, bĩu môi nhìn Trương Trần, cô ta muốn xem xem Trương Trần làm sao lấp liếm lời nói dối này thành công.

“Chuyện này à?”, Trương Trần vẫn rất bình tĩnh nói: “Em biết anh và Trương thần y đó đều là bác sĩ Đông y mà, vì vậy vô tình bọn anh cũng có rất nhiều quan điểm giống nhau, cũng có thể nói là tri âm tri kỉ.”

Phương Thủy Y không quá nghi ngờ lời nói của Trương Trần, suy cho cùng, nếu không phải như vậy thì sao Trương Trần có thể mời được người ta tới cơ chứ!

Cô chân thành nói: “Vậy anh phải cố gắng học hỏi người ta đấy, sau này khi đạt được thành tựu nhất định rồi sẽ không còn ai dám mỉa mai anh

nữa. “.. Được!", Trương Trần bắt đắc dĩ gật đầu.

“Vậy anh có thể giới thiệu ông chủ Mạt Lâm với tôi không?”

“Em thích người ta à?”

“Tôi chỉ muốn nói một câu cảm ơn với người ta, cả mấy triệu tiền viện phí cũng không cần thì ít ra cũng nên tặng người ta cái gì chứ, đây cũng là phép lịch sự tối thiểu thôi”.

“Không cần đâu, cậu ấy nói không cần cảm...”, Trương Trần lắc đầu nói.

“Được rồi Thủy Y, mấy chuyện này cứ giao cho cánh đàn ông bọn họ đi, nếu đã là bạn bè với nhau, Trương Trần chắc chắn tự có cách xử lý của mình”, cuối cùng Chu Viên Viên cũng không ngồi xem kịch nữa mà ra tay dàn xếp giúp Trương Trần.

Ông chủ Mạt Lâm chính là Trương Trần, người đang ngồi lù lù trước mặt Phương Thủy Y, còn giới với thiệu cái gì nữa chứ?

Phương Thủy Y gật đầu, đồng thời cũng nhớ ra gì đó: “Mấy hôm nay mẹ tôi cũng khỏe hơn nhiều rồi, anh tới tỉnh An Hoa với tôi một chuyến nhé”.

“Gần đây tôi không liên lạc được với ông ngoại, điện thoại của ông lúc nào cũng trong trạng thái tắt máy nên tôi thấy hơi lo”.

“Không thành vấn đề”, Trương Trần gật đầu.

“Vậy tôi về trước nhé, hai người cứ làm việc của mình đi”, Phương Thủy Y nói xong liền rời đi.

Tại nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa, ông cụ Trương uể oải ngồi trong sân, trông ông ta già hơn trước nhiều, nét hồng hào trên mặt cũng không còn nữa.

Ông ta đang ngồi trong sân thở dài, đột nhiên quản gia bung một cái đĩa tới.

“Ông chủ, ăn chút gì đi đã”, quản gia nói.

“Haha, ông chủ, bây giờ tôi vẫn còn là ông chủ sao?”, ông cụ Trương nhìn lão Bình nói.

Lão Bình cũng thở dài, bắt lực nói: “Người của gia tộc đó ở thủ đô tới rồi, dù ông chủ có phản kháng, cũng không thay đổi được gì đâu, sức khỏe quan trọng hơn, ông chủ ăn chút gì đi đã”.

Lúc trước gia tộc mà Mạc Khai Sam dựa vào đó, không biết tại sao giờ lại tới nhà họ Trương, nhưng trước mặt người ta nhà họ Trương căn bản chẳng là cái thá gì, vì vậy về sau, gia tộc đó đã trực tiếp hạ chức Trương Khánh Long, cho bà cụ Trương lên quản lý gia tộc.

Trong này đã xảy ra chuyện gì, đạt đến thỏa thuận gì, lão Bình không rõ, nhưng ông ta biết, nhà họ Trương này đã không còn được như trước nữa rồi.

Chương 327: C327: Nhà họ Hàn đã phái người tới rồi

Từ đó trở đi, một số gia tộc coi nhà họ Hàn là gia tộc đứng đầu đã lần lượt bắt đầu hành động, nhưng Trương Khánh Long lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

“Bọn họ... bọn họ căn bản không hề hiểu thành nhóc đó!”, Trương Khánh Long bắt lức lắc đầu, nếu đám người đó biết được thế lực của Trương Trần, không biết sẽ nghĩ thế nào. Đặc biệt là lần hành động này của gia tộc đó, bề ngoài thì giúp Mạc Khai Sam ra mặt nhưng nhìn những gì mà nhà họ Trương đã làm, có thể thấy bọn họ rõ ràng là đang mưu tính tập đoàn Mạc Lâm của Trương Trần.

“Lão Bình, tình hình bên phía Hoài Bắc thế nào rồi?”

“Ông chủ, tôi cũng không để ý tình hình bên đó lắm, ông cũng biết tôi chỉ cần sơ hở một chút, e là người đưa cơm mỗi ngày cho ông cũng bị đổi luôn đấy!”, lão Bình cười khổ lắc đầu.

Mấy năm nay, lão Bình chỉ nghe lời Trương Khánh Long, ông ta cũng là người thân cận nhất của Trương Khánh Long. Nhưng cũng chính vì điều này, vì Trương Khánh Long bị giam lỏng ở đây, địa vị của ông ta ở nhà họ Trương cũng tuột dốc không phanh, không dám ho he gì.

“Có mang theo điện thoại không, gọi giúp tôi một cuộc điện thoại”, Trương Khánh Long suy tư một lát cuối cùng vẫn quyết định sẽ nói cho Trương Trần biết về tình hình ở đây.

Bây giờ nhà họ Hàn và nhà họ Hoàng đã phái người tới Hoài Bắc rồi, ông ta

cũng phải nhắc nhở để Trương Trần có sự chuẩn bị.

“Ông chủ, bây giờ ông có gọi cho ai cũng vô dụng, hay là bỏ đi thôi!”, lão Bình lắc đầu, ông ta biết rõ mối quan hệ cũng như bạn bè của Trương Khánh Long, nhưng trong đó không ai có thể đối đầu với gia tộc kia.

“Ông không cần quan tâm nhiều làm gì, tôi tự có tính toán của mình”, Trương Khánh Long nghiêm mặt, lão Bình bắt lặc lấy điện thoại của mình ra, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, ông phải cẩn thận đấy”.

“Được rồi, ông đứng đợi ở đây, tôi vào phòng í trước”.

Trương Khánh Long vẫy tay rồi một mình yếu ớt bước vào phòng, lấy tờ giấy ghi lại số của Trương Trần ở trên bàn lên.

“Tút tut tut”, chỉ trong nháy mắt, đầu bên kia đã truyền đến giọng Trương Trần: “Alo, ai vậy?”

“, ông cụ Trương đấy à?”, Trương Trần hơi bất ngờ, anh không nghĩ Trương Khánh Long lại gọi cho mình.

“Trương Trần, tôi biết cậu có thực lực, tập đoàn Lâm Mạt chắc cũng là của cậu nhỉ, cậu hãy nghe cho kĩ những lời tôi chuẩn bị nói”.

Vẻ mặt Trương Trần nghiêm túc: “Ông nói đi”.

“Tôi hỏi cậu trước, gia đình Thủy Y bên Hoài Bắc thế nào rồi?”

“Trương Quốc Hồng bị người ta đánh lén, chỉ bắt được hai nghi phạm, tôi nghi ngờ là do người của nhà họ Hàn làm”, Trương Trần không giấu giếm, trực tiếp nói.

“Vậy thì đúng là người nhà họ Hàn làm rồi, bây giờ ông già này bị mất quyền lực rồi, nhà họ Trương của tôi cũng không còn tiếng nói nữa, cậu nhất định phải hết sức cẩn thận đấy, nhà họ Điền ở thủ đô cũng ra tay rồi”.

“Mục đích thật sự của nhà họ Điền có lẽ là tập đoàn Mạt Lâm của cậu, tất nhiên tôi cũng không phải là đoán mò, cậu nên chú ý một chút”.

“Tôi biết rồi”, Trương Trần gật đầu.

“Còn nữa, chuyện quan trọng nhất là, một số người của nhà họ Hàn đã phái người tới chỗ cậu rồi, cậu bảo vệ gia đình Thủy Y nhé, ông già này giờ cũng lực bất tòng tâm rồi, có muốn liều mạng cũng không được”.

Giọng nói Trương Khánh Long có chút bất lực, người từng oai phong một thời như ông ta tới lúc già lại gặp phải chuyện như thế này, con cháu nhà họ Trương cũng chẳng còn ai nghe theo lời ông ta nữa.

Chuyện này bảo ông ta sao mà không đau xót cho được?

“Cái gì? Nhà họ Hàn đã phái người tới rồi, từ lúc nào?”, Trương Trần vô cùng kinh ngạc, nếu nhà họ Hàn ném đá giấu tay thì đúng là khó mà phòng bị.

Dù là cạnh tranh trong kinh doanh hay ân oán cá nhân, ai cũng được, đao thật thương thật thì không sao nhưng kiêng kị nhất là mấy kiểu ném đá giấu tay.

Đến hồ còn có lúc ngủ gật nữa là, ai có thể đảm bảo bản thân không có sơ hở suốt 12 tiếng đồng hồ. Huống hồ Trương Trần cũng không có phòng bị quá nhiều ở cái đất Hoài Bắc này.

“Từ tối qua, tôi cũng chỉ biết có vậy thôi”, ông cụ Trương nói.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ sắp xếp ngay”, Trương Trần gật đầu.

Chương 328: C328: Có phải tôi sắp chết rồi không

Trương Trần tắt máy, anh lập tức gọi cho Triệu Chí Hào, nhưng vừa ấn gọi thì Triệu Chí Hào đã xông vào.

"Cậu Trương, xảy ra chuyện lớn rồi, đi mau!", Triệu Chí Hào cuống cuống hô lên.

"Nói từ từ thôi", trong lòng Trương Trần cảm thấy nặng nề. Nghĩ tới câu nói của Trương Khánh Long, anh loáng thoáng có dự cảm chẳng lành.

"Vậy được, cậu đừng kích động nhé..."

Triệu Chí Hào cảnh báo trước rồi mới nói: "Phương Thủy Y bị tai nạn giao thông, có vẻ như không thể sống được nữa, bây giờ Tôn Khuê Sơn đã tới đó rồi, ở ngay đường Thương Lĩnh".

"Đường Thương Lĩnh?", Trương Trần sửng sốt, nơi đó nằm ngay cạnh phòng khám của Chu Viên Viên, thế có nghĩa là Phương Thủy Y rời khỏi đó thì bị tai nạn?

"Chu Viên Viên, chuẩn bị kim và dụng cụ cấp cứu!", Trương Trần không thể bình tĩnh được nữa, anh hét lên thật to.

Mọi người cuống quýt lên xe, sau đó đi tới đường Thương Lĩnh.

Trên đường Thương Lĩnh, chiếc Audi A4 hứng lấy màn sương mù, một cô gái nằm trên mặt đất cách đó không xa, xung quanh toàn là máu tươi đỏ sẫm.

Đãng xa vang lên tiếng xe cứu hỏa, xe cứu thương và xe cảnh sát.

Một nhóm người qua đường đứng xem cách đó không xa. Xung quanh Phương Thủy Y toàn là máu tươi, nhìn thấy cảnh này, dù có gốc đến mấy thì cũng biết tình hình không ổn, máu chảy nhiều quá rồi.

Đợi đến khi đám Trương Trần chạy tới, Tôn Khuê Sơn lập tức bước tới nói: "Cậu Trương, đã bắt được kẻ tình nghi, nghe nói tên đó lái xe khi đã uống rượu, đồng thời cũng sẵn sàng chịu trách nhiệm về chuyện này!"

Tôn Khuê Sơn chỉ vào người đàn ông râu quai nón đang bị khống chế cách đó không xa. Gã đứng nhớn nhớn ở đó, nhìn Phương Thủy Y hấp hối trên mặt đất với vẻ mặt tỉnh bơ.

"Chó chết!", Trương Trần buột miệng mắng, nếu không có cuộc điện thoại của Trương Khánh Long thì rất có thể anh cũng tin rằng đây chỉ là một sự cố.

"Tôi không cần biết thằng đó là ai, nó phải chết!", Trương Trần lạnh lùng nói, đôi mắt chứa đầy tia máu.

"Được!", Tôn Khuê Sơn nhìn vào ánh mắt khát máu của Trương Trần, ông ta gật đầu nói: "Tôi sẽ chuẩn bị ngay".

"Viên Viên, chuẩn bị kim!", Trương Trần nói rồi vội vàng chạy về phía Phương Thủy Y.

Lúc này, xe cứu thương đã tới gần. Một nhóm y tá tưởng Trương Trần là người nhà và đang bị sốc, bọn họ lập tức đứng sát vào nhau ngăn cản anh: "Anh à, chúng tôi là nhân viên chuyên môn, anh phải tin tưởng chúng tôi!"

"Cút hết đi cho tôi!", Trương Trần đá văng đám người đó ra, bước tới ôm lấy Phương Thủy Y.

"Đừng sợ, anh tới rồi", Trương Trần xoa mặt Phương Thủy Y. Chu Viên Viên ở bên cạnh chuẩn bị cồn tiêu độc, làm nóng kim châm, chuẩn bị mọi thứ chờ Trương Trần sử dụng.

"Trương, Trương Trần..., Phương Thủy Y nhìn Trương Trần bằng ánh mắt bình tĩnh, miệng cô hộc ra máu tươi liên tục.

"Có, có phải tôi sắp chết rồi không?"

"Em không chết được đâu, có anh ở đây, em sẽ không chết đâu", Trương Trần run rẩy nói, sau đó anh xoay người lại thúc giục Chu Viên Viên: "Mau lên, mau nữa lên!"

Rốt cuộc kim châm cứu cũng được làm nóng xong, Trương Trần chẳng thèm nhìn, anh cầm luôn một cây kim lên rồi bắn ra.

Những cây kim ấy như có sinh mệnh, nghe theo lời chủ nhân đâm vào ngực Phương Thủy Y.

"Tôi cần 108 cây, không được sót một cây nào!", Trương Trần nói.

Chương 329: C329: Nhà họ hàn còn bao nhiêu tên ở đây

Chu Viên Viên làm nóng kim, Trương Trần ở bên cạnh chăm chú.

Chỉ cần là người có kinh nghiệm thì đều có thể nhìn ra được rằng lúc này Phương Thủy Y đang hấp hối, với lượng máu chảy ra thế kia thì chắc chắn nội tạng trong cơ thể đã nát bét rồi, nếu không thì đã chẳng đến mức này.

Cho dù đưa lên xe cứu thương thì có lẽ cũng không cầm cự được đến bệnh viện.

Nhóm bác sĩ y tá nhìn nhau, không ai ngăn cản nữa, dù bọn họ đưa đi thì cũng chỉ có kết cục ấy mà thôi, cần gì phải rước thêm phiền phức vào người.

Một số nhân viên chuyên môn cũng đã phân tích ra vận tốc xe thấp nhất để bị thương như thế này, theo mức độ an toàn của Audi thì ít nhất cũng phải tới 150 km/h.

Phải biết rằng đây là tuyến đường giao thông quan trọng, bình thường lái được đến 60 km/h đã là khó lắm rồi, lái 150 km/h thì khác gì cố ý giết người?

Rốt cuộc 108 cây kim cũng đâm hết vào người Phương Thủy Y, lúc này trông cô như một con nhím.

Trương Trần hít sâu một hơi, bàn tay anh siết chặt lại, sau đó chậm rãi thả lỏng ra, dùng tốc độ chóng mặt làm những cây kim này rung động.

Trong mắt người ngoài thì những cây kim này rung lên cùng một lúc, loáng thoáng có thể nhìn thấy một luồng khí bay lên từ những cây kim ấy.

"Thế này có được gọi là dùng khí điều khiển kim châm không?", Chu Viên Viên tròn tròn mắt nhìn, thao tác này đúng là kỳ diệu, gọi là dùng khí điều khiển kim châm cũng là sĩ nhục thao tác của Trương Trần ấy chứ.

Cùng với sự điều khiển của Trương Trần, cuối cùng máu trên người Phương Thủy Y cũng ngừng chảy.

"Mau, mau lấy bình thở oxy!", nhóm nhân viên cấp cứu đang nghệt mặt ra ở đằng sau, rốt cuộc cũng có một người hoàn hồn lại, vội vàng hô to lên.

"Đừng sợ, em không chết được đâu", Trương Trần đeo ống thở vào cho Phương Thủy Y rồi tiếp tục châm cứu.

Những giọt mồ hôi lớn chùng băng hạt đậu rơi xuống, Chu Viên Viên ở bên cạnh lau mồ hôi cho Trương Trần.

Một bên khác, Tôn Khuê Sơn đang nói gì đó với một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

"Minh Thăng, năm triệu chú có làm không? Đến lúc đó tôi sẽ chăm sóc vợ con chú, đồng thời sẽ đưa con chú tới đại học tốt nhất ở thủ đô, thậm chí có thể ra nước ngoài, nhưng kẻ đã gây tai nạn phải chết!", Tôn Khuê Sơn không vòng vo tam quốc gì cả, ông ta nói thẳng thừng. Thách hánh ìm được — rumrue n . vn —

"Anh Sơn, các anh có ơn với em, tiền kết hôn khi xưa cũng là do anh Minh bỏ ra, dù anh không cho em tiền thì thằng Minh Thăng này cũng làm!"

"Nói gì vậy, chúng ta là anh em, đều phải kiếm miếng ăn. Chú uống ít rượu, coi như say rượu lái xe, tôi sẽ thuê đội ngũ luật sư tốt nhất, nhưng vẫn là câu nói đó, kẻ gây tai nạn phải chết..."

"Vâng, vậy vợ con em phải trông cậy cả vào anh Sơn rồi!", Minh Thăng gật đầu bước tới trước một chiếc Prado, để chắc chắn hơn, anh ta còn xoắn một cái móc sắt vào thanh bảo hiểm đằng trước.

Bên phía Trương Trần, sau khi châm cứu xong, anh thở phào một hơi, cuối cùng cũng cũng coi giữ được mạng cho Phương Thủy Y rồi.

Thấy tình hình đã ổn định lại, đám nhân viên cấp cứu cũng thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì hiện giờ không phải lúc nên bọn họ không hỏi Trương Trần xem vừa rồi anh đã dùng phương pháp gì.

Một nhóm người lập tức chuyển Phương Thủy Y lên xe, đưa cô tới bệnh viện.

Trương Trần nhìn thấy Tôn Khuê Sơn đứng cách đó không xa gật đầu với anh, bèn đi về phía kẻ đã gây ra tai nạn.

"Nhà họ Hàn còn bao nhiêu tên ở đây?", Trương Trần nói.

"Hê hê, mà đoán xem, đoán đúng thì tao sẽ nói cho mà biết", kẻ gây tai nạn cười hê hê.

"Không cần, mà cứ yên tâm chết đi. E là mà không có cơ hội tiêu số tiền mà nhà họ Hàn cho mà rồi! À phải rồi, tốt nhất mà hãy cầu nguyện là mà không có người nhà, nếu không tao sẽ đào cả tổ tiên chúng mà rail"

Chương 330: C330: Chuyện gì thế hả

Kẻ gây tai nạn thay đổi sắc mặt, Trương Trần tiếp tục nói: "Mày đã được cử tới Hoài Bắc thì chắc phải biết tao là ai. Tao cho mày biết, ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm chính là tao, mày nói xem tao có thể làm được điều đó không?"

Lúc này, vẻ mặt của kẻ gây tai nạn biến đổi hẳn, gã hoảng sợ nói: "Quy tắc trong giới là không đụng chạm đến người nhà!"

"Không đụng chạm đến người nhà? Thế vợ tao thì sao?", Trương Trần hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, một chiếc Prado đột nhiên lao tới. Trương Trần lùi về sau một bước, chiếc Prado ấy xẹt qua, cách mặt anh chỉ khoảng 1 em, đồng thời lôi kẻ gây tai nạn đi theo.

Điều kỳ lạ là kẻ gây tai nạn không hề bay ra ngoài, mà chỉ dính chặt vào đầu chiếc Prado.

Phương Thủy Y vừa được đưa lên xe, xe cứu thương còn chưa kịp quay đầu thì mọi người lại kéo nhau xuống dưới.

Đằng trước chiếc Prado có một cái móc sắt, cả cái móc đâm vào ngực kẻ gây tai nạn, bị thương thế này thì đến thần tiên cũng không cứu được.

Một bác sĩ vươn tay ra kiểm tra hơi thở, xác nhận rằng đã tử vong tại chỗ.

Kẻ gây tai nạn thì trợn to đôi mắt, chết mà không hiểu vì sao mình chết.

"Chúng ta về trước đi, đây không phải nơi để nói chuyện", Trương Trần nhìn lướt qua rồi lên xe rời khỏi đó.

Tất cả mọi người vào hết sân sau trong phòng khám của Chu Viên Viên, ngồi trên mấy chiếc ghế nhỏ với vẻ mặt nặng nề. Cảnh tượng này khá hài hước, nhưng không ai có thể cười nổi.

"Xem ra thủ đoạn của tôi mềm mỏng quá nên mấy gia tộc ở tỉnh An Hoa mới bày ra nhiều trò như thế", Trương Trần đặng đặng sát khí.

Lần này Phương Thủy Y suýt thì mất mạng, chẳng khác nào chạm vào chốt nổ của anh, vậy thì cũng phải hứng chịu sự trả thù của anh!

Vẻ mặt của Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn cũng khá nghiêm trọng, lần này không còn là đánh đấm suông nữa rồi, bên kia đã nung nấu ý định giết người.

Nếu Trương Trần không có y thuật cao siêu thì e rằng hôm nay Phương Thủy Y sẽ phải đi gặp Diêm Vương mắt.

"Cứ một nửa số người tới gác ở bệnh viện thành phố, tôi không muốn xảy ra một bất trắc nào nữa. Còn nữa, nếu bắt được người bên tỉnh An Hoa thì tôi chỉ cần thi thể..."

Câu nói của Trương Trần chỉ toàn là sát khí. Trong thời tiết cuối thu như thế này, cả Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn đều phải rùng mình, bọn họ biết lần này Trương Trần đã nổi giận thật rồi.

"Cậu Trương cứ yên tâm, tôi đã sắp xếp cả rồi. Những nơi khác thì không dám nói, nhưng ở Hoài Bắc có tôi và Triệu Chí Hào trông coi, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn nữa đâu", Tôn Khuê Sơn nói.

"Viên Viên, chi bằng cô tạm lánh đi một thời gian, tới nhà họ Tôn tìm Tôn Mỹ Lâm chơi vài ngày chẳng hạn, tóm lại là đừng xuất hiện bên ngoài".

"Được", Chu Viên Viên đáp lại.

Hiện tại Trương Trần đang đón địch bốn phía, anh nhất định phải dàn xếp ổn thỏa tất cả những người bên cạnh mình, không thể phân tâm được nữa.

Nhưng họa vô đơn chí, lúc này chuông điện thoại của Tôn Khuê Sơn lại vang lên.

"Cái gì?" "Tôi biết rồi!" "Chuyện gì thế hả?", Trương Trần nói.

"Bên phía thành phố Trường Minh cũng đã xảy ra chuyện, chỗ em trai tôi mà không rút nhanh thì có lẽ cũng bị liên lụy rồi", Tôn Khuê Sơn trầm giọng nói.

"Lần này là người nhà họ Nhiễm ở Nam Sơn, chúng có sức ảnh hưởng tới Trường Minh, vậy nên..."

Chương 331: C331: Chỉ một tỉnh an hoa mà tôi còn không giải quyết được thì sau này tới thủ đô thế nào đây

Vẻ mặt của Trương Trần vô cùng âm trầm. Lúc này bên phía Trường Minh lại xảy ra chuyện, chẳng khác nào đã rét còn thêm sương.

Sắc mặt của Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn cũng rất khó coi, đám người này toàn là những đối thủ mạnh, Trương Trần trông thì có vẻ dễ bắt nạt, nhưng trên thực tế anh lại rất cứng, không biết tét lại chút nào.

Nếu chỉ có một hai gia tộc, dựa vào thế lực đã gây dựng bao năm và con át chủ bài là Trương Trần, bọn họ dư sức ứng phó, nhưng những gia tộc đó mà đồng thời tấn công thì bọn họ không thể giải quyết một cách hoàn hảo được.

Ngay cả Trương Trần cũng phải nhíu mày.

"Tạm gác bên Trường Minh lại đã", Trương Trần chậm rãi nói. Sức anh có hạn, giữ vững đại bản doanh ở Hoài Bắc trước rồi tính tiếp.

Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn gật đầu, đúng là bây giờ chẳng có thời gian bận tâm tới Trường Minh nữa, dù rằng lúc này bọn họ đang thiếu người.

"Chuẩn bị một chiếc xe tốc độ cao cho tôi, đến lúc phải đi một chuyến rồi", Trương Trần nói tiếp.

"Đi đâu?"

"Nhà họ Hàn ở tỉnh An Hoa", Trương Trần chậm rãi nói.

Nếu lần này anh không tới kịp thì Phương Thủy Y đã phải đi gặp Diêm Vương thật rồi.

Chuyện này chẳng khác nào thách thức giới hạn của anh, như vậy thì anh cũng chẳng muốn dùng thủ đoạn mềm dẻo nữa.

"Không, không ổn lắm đâu", Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn run lên. Bây giờ người ta đang ám sát Trương Trần khắp nơi, anh thì lại mò tới nhà người ta, có khác nào tự tìm đường chết?

"Không cần nói nhiều nữa, tôi hiểu tình thế hiện tại hơn cả các ông, có phải các ông cảm thấy tôi làm thế là đi nộp mạng không? Tôi dần đến thế hả?", Trương Trần khế cười, vì cảm thấy bầu không khí quá nặng nề nên anh muốn làm dịu đi đôi chút.

"Vậy được rồi", Tôn Khuê Sơn ngấm nghĩ giây lát rồi gật đầu: "Ở chỗ Lâm Nhi có một con Ferrari, lát nữa tôi sẽ sai người đưa tới". ngôn tình hài

Trương Trần gật đầu, không nói thêm gì nữa. Anh tin rằng Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn có thể thủ được Hoài Bắc, chỉ cần hậu phương không thất thủ thì một mình anh hoàn toàn có thể xoay chuyển tình thế.

Những người thân thiết với anh đều được anh dàn xếp xong xuôi cả rồi.

Ban đêm đèn đuốc sáng trưng, ngoài bệnh viện có ít nhất hàng trăm người thay ca ngày đêm để có thể kịp thời xử lý các tình huống đột phát.

Trương Trần đi tới phòng giám sát các chứng bệnh nặng, dường như Phương Thiên Bằng lại tiêu tụy đi khá nhiều, trông như một ông lão sáu mươi tuổi.

Vợ ông ta mới trở về từ cõi chết, bây giờ cô con gái duy nhất cũng suy t bị như vậy, suy cho cùng thì đều tại ông ta vô dụng.

Trương Trần không có tâm trạng khách sáo với Phương Thiên Bằng, anh tới phòng bệnh của Phương Thủy Y để massage và châm cứu cho cô, cứ thế ở bên cô suốt cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi cả mặt đất, Trương Trần ra khỏi bệnh viện, Tôn Mỹ Lâm đưa chìa khóa xe cho Trương Trần.

Cách đó không xa, một chiếc Ferrari màu đỏ trông vô cùng bắt mắt dưới ánh mặt trời, không ít người đang nổi trên mạng đứng đó chụp ảnh.

"Anh cẩn thận nhé", Tôn Mỹ Lâm lo lắng nói, hiển nhiên là cô ta biết Trương Trần định đi làm gì.

"Chỉ một tỉnh An Hoa mà tôi còn không giải quyết được thì sau này tới thủ đô thế nào đây?"

Trương Trần nói với Tôn Mỹ Lâm mà như đang nói với chính mình.

Dứt lời, anh mở cửa xe ra, tiếng động cơ của chiếc Ferrari vang lên, sau đó nó lao đi một mũi tên trước những ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ của bao người.

Chương 332: C332: Đã tới thì đều là khách

Tỉnh An Hoa giáp ranh với Giang Lăng, cũng có mười mấy thành phố, là nơi trú ngụ của không biết bao nhiêu gia tộc lớn. Nổi bật lên trong số đó chính là một số gia tộc do nhà họ Hàn dẫn đầu, ví dụ như nhà họ Hoàng và nhà họ Hạ, đương nhiên là còn có nhà họ Trương mới xảy ra biến động nữa.

Thành phố Đại Lĩnh chính là nơi đóng đô của nhà họ Hàn, đại đa số sản nghiệp của bọn họ đều nằm ở đây.

Lúc này, trong một trang viên rộng lớn ở vùng

ngoại ô của thành phố Đại Lĩnh đang rất náo nhiệt.

Ở cổng trang viên đỗ mấy chiếc xe sang trọng, nhìn là biết ngay đó là xe của đám con ông cháu cha.

Một người hầu đứng ở cửa chào đón khách khứa, lúc này đang xa bỗng vang lên tiếng động cơ. Bởi vì là dòng xe thể thao chuyên nghiệp nên Ferrari luôn thu hút sự chú ý của mọi người.

"Két..."

Khói bụi bay lên từ dưới lốp xe, sau đó dừng khựng lại trước cổng trang viên.

"Cậu ấm nhà ai thế này, hồng hách hết chỗ nói", người hầu lẩm bẩm nói. Gia chủ nhà họ Hàn đã nói với anh ta là hôm nay sẽ có mấy nhân vật tai to mặt lớn tới đây, đừng nói là chiếc xe này suýt thì đụng vào anh ta, cho dù đụng

vào thật thì anh ta cũng phải nhịn.

"Mời cậu!", người hầu lập tức tươi cười đón tiếp.

Người vừa tới chính là Trương Trần. Anh hờ hững gật đầu, sau đó liếc nhìn mấy chiếc xe bắt mắt bên cạnh, biển số xe là của thủ đô.

Trương Trần sải bước vào trong, những người bên trong đều mặc vest đi giày da, nhìn là biết ngay những người này có thân phận hơn người.

Lúc này, một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi đang tươi cười chào hỏi khách khứa: "Nào, các cháu cứ tự nhiên như ở nhà nhé".

"Ha ha, chú Hàn khách sáo quá rồi", mấy cậu thanh niên cười đáp lại.

Người này chính là gia chủ đương nhiệm của nhà họ Hàn, là người đứng đầu nhà họ Hàn, con rể của Mạc Khai Sam, mấy cậu thanh niên kia là người tới từ thủ đô.

Trong phòng khách, mùi thức ăn bay ra, Trương Trần bước vào, anh nhướng mày nói: "Ai có quyền lên tiếng ở cái nơi này?"

"Cậu là ai?", Hàn Minh Thiên nhíu mày nhìn Trương Trần.

Khí chất của Trương Trần hơn hẳn người bình thường, khiến người ta cảm thấy lạnh lùng như sương, ánh mắt sắc bén, nhìn là biết ngay anh rất có bản lĩnh.

Nhưng Hàn Minh Thiên không biết anh là ai, hơn nữa giọng nói của anh còn không mấy thân thiện, vậy nên ông ta cảm thấy không vui.

"Các người cử người tới Hoài Bắc ám sát người bên cạnh tôi, tôi tới nhà họ Hàn mà ông lại không biết tôi là ai hả?", Trương Trần mỉm cười nhìn Hàn Minh Hà.

"Anh Cả, thằng đó chính là Trương Trần, đứa con hoang đã đánh con em tàn phế!", ông Hai Hàn Minh Hà biết Trương Trần, lập tức trầm giọng nói.

"Ồ?", Hàn Minh Thiên quan sát Trương Trần một lượt. Trông chàng trai này chỉ khoảng hai mươi tuổi, vậy mà lại quyết đoán như thế, ông ta còn rất tò mò về anh, bây giờ cũng coi như được gặp mặt rồi.

Chỉ có điều ông ta không ngờ rằng Trương Trần lại quyết đoán đến mức dám một thân một mình tới nhà họ Hàn, định tới đây hỏi tội, phơi bày con bài chưa lật của mình, hay là tới để chịu chết?

Giáo dưỡng của Hàn Minh Thiên rất tốt, nghe vậy, ông ta cười híp mắt nói: "Đã tới thì đều là khách, xin mời!"

Chương 333: C333: Tên phé vật mà muốn làm gì

Trương Trần cũng không khách sáo gì cả, anh nghênh ngang đi vào phòng khách, sau đó ngồi lên vị trí dành cho chủ nhà trước những ánh mắt phần nộ của mọi người.

Nhìn cảnh ấy, ngay cả Hàn Minh Thiên cũng bắt đầu lộ ra sát khí.

Nơi này là nhà họ Hàn, ngay cả mấy người tới từ thủ đô cũng phải ngồi ở vị trí dành cho khách, đây là quy củ và lễ nghi, vậy mà Trương Trần lại tùy tiện ngồi vào chỗ của ông ta, phải nói là quá mức ngông cuồng.

"Trương Trần, mà tới đây để nộp mạng hả?" Hàn Minh Hà không nhịn được nói.

"Khách từ xa tới đây, ngay cả cơm cũng chưa được ăn, ông cảm thấy tôi có sức để ngó ngang tới ông không?", Trương Trần mở một chai Kiếm Nam Xuân đắt giá rồi uống một ngụm, chẳng thèm nhìn Hàn Minh Hà cái nào.

"Mày..., Hàn Minh Hà nổi cáu.

"Cậu ta nói không sai, bất cứ lúc nào cũng phải ăn no thì mới có sức để giải quyết", lúc này Hàn Minh Thiên mỉm cười nói, ông ta nghiêng ngấm quan sát Trương Trần: "Cậu ta muốn uống thế nào cũng được, cứ mặc kệ cậu ta".

Người nhà họ Hàn vô cùng tức giận, Hàn Minh Thiên nói vậy nên bọn họ chỉ có thể kìm nén cơn thịnh nộ, nhìn vị khách không mời mà tới này ăn uống thả ga.

Đám thanh niên tới từ thủ đô cũng nhìn Trương Trần bằng ánh mắt cợt nhả, nói: "Chú Hàn, có cần chúng cháu giúp một tay không?"

"Ha ha, không dám làm phiền các cháu, nhưng hôm nay bị một kẻ vô văn hóa tới phá hỏng tâm trạng, chỗ thức ăn này coi như cho chó ăn đi, chúng ta sẽ bắt đầu lại".

"Cũng được", mấy người tới từ thủ đô gật đầu.

"Trương Trần, nhà họ Hàn chúng tôi vẫn dư sức cho cậu ăn một bữa cơm, hôm nay nhà tôi có khách quý, cậu ăn xong thì rút đi mau lên, tôi hứa hôm nay sẽ không động đến cậu, thấy sao?"

Hàn Minh Thiên bước về phía trước một bước, ông ta nói chậm rãi, thể hiện ra khí chất và sự độ lượng của một gia chủ.

Mặc dù những người khác trong nhà họ Hàn cảm thấy bất mãn khi phải tha cho Trương Trần, nhưng hôm nay mấy người tới từ thủ đô có chuyện quan trọng cần bàn, chỉ có thể bỏ qua thôi.

Mọi người đều tưởng rằng Trương Trần quậy thì cũng quậy rồi, ăn thì cũng ăn rồi, gia chủ của bọn họ lại còn cho anh một cơ hội xuống nước, tên khốn này sẽ biết điều dừng lại, ai ngờ Trương Trần cũng chẳng thèm ngó tới Hàn Minh Thiên, tự nói theo ý mình: "Ăn cơm trước đã, ăn xong rồi giải quyết. Tôi từ xa tới đây, ông tưởng tôi tới chơi hay sao mà không giải quyết cho xong chuyện?"

"Người đâu", rốt cuộc Hàn Minh Hà cũng không nhịn được nữa, ông ta hô lên lớn tiếng. Tới tớ của nhà họ Hàn nhao nhao chạy tới, đứng chờ sẵn ở bên ngoài, chỉ đợi có lệnh là sẽ xông lên bắt Trương Trần.

Lần này Hàn Minh Thiên không hề ngăn cản, sắc mặt của ông ta cũng trở nên âm trầm, nói: "Cậu Điền, có thể chúng tôi sẽ phải tốn chút thời gian, nề mặt cậu ta mà cậu ta không biết điều thì tôi chỉ có thể lấy mạng cậu ta thôi!"

Ngay sau đó, Hàn Minh Thiên nhìn Trương Trần bằng ánh mắt âm u, lạnh giọng nói: "Hôm nay khách quý tới nhà, tôi không muốn nhìn thấy máu. Đây là cơ hội cuối cùng của cậu, bắt lấy nó thì cậu có thể sống sót".

"Ở tỉnh An Hoa, nhà họ Hàn và nhà họ Hoàng có thể lực khá lớn, đồng thời cũng rất to gan. Nhà nào đã cử người tới Hoài Bắc? Hay là cả hai nhà đều có phần?", lúc này Trương Trần mới đặt chén rượu xuống và nói.

"Thì ra cậu tới là vì chuyện này. Sao vậy? Xem ra người của tôi đã thành công rồi nhỉ?", Hàn Minh Thiên cười nói thoải mái.

Nhưng khí chất trên người Trương Trần càng trở nên lạnh lùng hơn. Đây là xã hội pháp trị, anh không muốn dính vào án mạng, huống chỉ nơi này còn có nhiều người chứng kiến như thế, nếu không Hàn Minh Thiên đã trở thành một cái xác chết rồi

"Rút hết người về đi!", Trương Trần đứng lên, anh lạnh lùng nhìn Hàn Minh Thiên, khiến ông ta cảm thấy như bị dã thú nhắm tới, lông tơ dựng ngược hết lên.

"Tên phế vật, mày muốn làm gì?", Hàn Minh Hà lạnh giọng quát, đám tay sai kéo nhau vào trong.

Chương 334: C334: Đám người này không làm gì được hắn đâu

“Một đám rác rưởi, đừng lấy ra làm mất mặt nữa”, Trương Trần dường như không nhìn thấy đám người này, anh đi thẳng về phía Hàn Minh Thiên.

Từ cuộc đối thoại của mấy người, anh đã biết được ở đây ai mới là người có quyền phát ngôn.

“Còn ngậy ra đó làm gì, lên đi”, Hàn Minh Hà quát lớn.

Đám kia đều cầm gậy bóng chày xông lên, giơ tay đập về phía đầu Trương Trần. Lần này nếu như đánh trúng thì chỉ e Trương Trần sẽ không bò dậy nổi.

“Mấy trò vớ vẩn”, Trương Trần không thèm nhìn mà nắm chặt nắm đấm xông lên.

Lúc này, gậy bóng chày cũng thành gậy gỗ, điều này khiến mấy tên kia ngậy người tại chỗ. Dường như bọn chúng vẫn chưa thoát ra khỏi vẻ chấn động kinh hãi kia.

Nhưng Trương Trần không cho chúng thời gian phản ứng lại. Anh nhắc chân phải lên, còn chân trái làm điểm tựa chính, sau đó đá về phía ngực của gã cầm gậy đó.

Bụp! Chỉ nghe thấy tiếng trầm nặng. Thân người tên đó bay ra ngoài, còn đập lên người mấy tên còn lại. Tên bị Trương Trần đá trúng thì ngực đã bị lõm thành vết thương lớn, có thể nhìn rõ cả dấu chân.

Mọi người có mặt ở đây đều hít một hơi lạnh. Đây còn là người nữa không, uy lực của chân mà kinh khủng vậy?

“Người đâu, người đâu, chém chết nó cho tao”, nhưng đám người nhà họ Hàn hình như nhìn quen những cảnh này rồi nên không thể hù dọa họ được.

Hàn Minh Hà hét lớn và rồi từ phía xa có đám chạy lại. Trong tay đám người này đều cầm dao sắc, trên người còn toát ra sát khí lạnh băng.

Rõ ràng đám người này là con át chủ bài của nhà họ Hàn. Nếu như trong tay chưa từng nhuộm máu thì không thể có khí thế như này được.

Trương Trần hét lớn một tiếng rồi như con sói khát máu. Hai mắt của anh đỏ ửng, toàn thân như toát lên khí thế kinh người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ngay lập tức, Trương Trần đã lao vào nhóm người đó. Từng chiêu của anh căn bản không có quá nhiều không gian nhưng hoàn toàn toát ra sức lực và tốc độ kinh người.

Cùng với tiếng vang giòn thì con dao chém kia cũng bị Trương Trần bẻ gãy. Chỉ thấy tay anh giơ lên, con dao đó lập tức bay lên không trung.

“Xoẹt, xoẹt, xoẹt...”, tiếng cắt chém vang lên, đồng thời trên không trung cũng bắn ra tia máu.

Trương Trần ném dao ra rồi chém rời cánh tay và bả vai của ba người ra. Nếu như không phải là anh kiểm soát được góc độ thì chỉ e ba người này đã rơi đầu rồi.

“Hàn Minh Thiên! Ông chết chắc rồi, hôm nay nhà họ Hàn nhất định phải tan cửa nát nhà. Ông chắc chắn quyết tử với tôi chứ?”

Trương Trần lại chém rời tay của một người khác. Trên người anh toàn là máu, ánh mắt hung dữ nhìn Hàn Minh Thiên. Nhìn hướng chỉ của dao trong tay anh thì đó là về phía ngực Hàn Minh Thiên.

Trương Trần lúc này như một mãnh thú khiến Hàn Minh Thiên không kìm nổi giật giật mí mắt, lớn tiếng quát: “Trương Trần! Cậu có biết hậu quả là thế nào không?”

“Hậu quả?”, Trương Trần cười khinh bỉ, cười lạnh nói: “Một mình tôi diệt cả nhà họ Hàn, ông nói xem tôi có thể có hậu quả gì chứ?”

“Tôi hỏi lại lần nữa, ông có rút người đi không?” Hàn Minh Thiên tức giận đến nổi ngực phập phồng. Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên có người đơn phương độc mã giết đến nhà họ Hàn của ông ta, đã thế còn ép ông ta phải làm việc mình không muốn.

Nếu như ông ta gật đầu thì nhà họ Hàn sau này sao đứng vững ở tỉnh An Hoa nữa, ông ta cũng làm sao làm gia chủ được?

“Giết”, Hàn Minh Thiên thốt ra một chữ, rõ ràng ông ta đã thể hiện rõ thái độ của mình rồi.

“Ông ơi, thằng ranh đó không đơn giản đâu. Chỉ e đám người này không làm gì được hắn đâu”, một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi đi đến phía sau Hàn Minh Thiên, sầm mặt xuống nói.

Ở bên kia, Trương Trần gần như là một quyền đánh một tên. Đám trợ thủ ông ta dày công đào tạo lúc này đều phế dưới tay Trương Trần mất rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Minh Thiên trầm giọng nói: “Nếu so với cậu thì sao?”

Chương 335: C335: Chiêu nào có thể lấy mạng mày thì đều tốt cả

“Thân thủ của hắn không đơn giản, chỉ dựa vào cái này thì không nhìn ra được. Tôi chỉ có thể nói là tôi sẽ cố”, người đàn ông nói.

“Không sao, giờ là thời đại nào rồi, bất luận là thân thủ của hắn thế nào, sao so được với súng đạn?”, Hàn Minh Thiên cũng hung dữ nói, lúc này bắt đầu có ý định dùng súng.

“A Lang! Cậu thử xem. Nếu như không được thì tôi đành phải bắn hắn vậy”, Hàn Minh Thiên lên tiếng nói. Không phải vì vạn bất đắc dĩ thì ông ta cũng không muốn dùng đến súng, dù sao thì đây là cũng là chuyện cấm kỵ.

A Lang gật đầu. Ở bên kia còn lại năm tên, bọn họ lúc này đều không dám lên trước.

Thật sự Trương Trần quá mạnh, bọn họ mà lên thì chỉ làm tiêu hao thể lực của anh chút thôi.

Bọn họ chỉ ngây ra một lúc, thân là trợ thủ được nhà họ Hàn bỏ lượng tiền lớn ra đào tạo thì đây là trách nhiệm của họ. Nếu như đầu hàng rút lui thì chỉ e Hàn Minh Thiên sẽ đích thân chôn sống họ mất.

“Bụp, bụp, bụp...., năm tiếng kêu vang lên. Không nằm ngoài dự đoán, năm người đều bay ra ngoài.

“Hừm, A Lang cũng không do dự, hừ lạnh một tiếng, giậm chân một cái, thân người lập tức xông lên.

“Thằng nhóc, gây chuyện đến đây là được rồi đấy”, A Lang ánh mắt hung dữ, hai tay gập lại thành móng sắc. Vừa ra tay đã ra đòn chí mạng, khóa chặt phía cổ của Trương Trần.

“Chiêu thức tàn độc, tà môn phi đạo”, Trương Trần khinh bỉ nói.

“Chiêu nào có thể lấy mạng mày thì đều tốt cả, quan tâm gì đến tà môn phi đạo, đồ ngốc”, A Lang giơ tay lên, lập tức va vào người Trương Trần.

Bụi đất bay cuồn cuộn, nhất thời tiếng va chạm của hai người vang lên.

Mọi người trong nhà họ Hàn sầm mặt xuống, A Lang có thân thủ như nào họ là người biết rõ nhất. Nhưng hiện giờ thì thấy, A Lang khó mà thắng Trương Trần một cách dễ dàng được.

“Ông Dương, ông thấy sao?”, cậu chủ nhà họ Điền ánh mắt nhìn về người già đứng cách mình ba bước. Hắn mặc bộ đồ màu trắng, râu quai nón, thoạt nhìn có chút phong trần.

“Khó nói lắm, tên Trương Trần này cũng được coi là nhân vật lớn đấy, trẻ tuổi như này mà lại có thân thủ tốt thế. Tên A Lang kia đi theo đường tà ác, nếu không dựa vào độ tuổi hiện tại của gã thì không thể có được thành tựu như giờ”.

“Chỉ cần tên Trương Trần kia có thể ổn định khí thế thì có lẽ A Lang sẽ không kiên trì được. Xem hai bên, kẻ nào lộ ra điểm yếu trước thôi”.

“Ồ?”, cậu chủ nhà họ Điền có chút kinh ngạc, thật không ngờ ông Dương lại đánh giá cao Trương Trần đến vậy.

“Bụp, bụp, bụp”, lại là tiếng đầu quyền vang lên, Trương Trần và A Lang cùng lui về sau ba bước.

“Thằng nhóc, có thể trụ đến bước này thì mày cũng đủ để kiêu ngạo rồi

đấy”, A Lang trong lòng thầm nói, lúc này tay phải của gã đã không còn bao nhiêu sức lực, còn Trương Trần lại vẫn với dáng vẻ ung dung.

“Đồ vô dụng, đừng nói nhiều nữa”, Trương Trần nhìn Hàn Minh Thiên một cái, rõ ràng là anh muốn nhanh chóng giải quyết tên A Lang này.

Lúc này thân người Trương Trần lại xông lên, năm đấm như mang theo lực kinh người, còn bước chân cũng không ngừng thay đổi đá về phía A Lang.

Chương 336: C336: Đây rồi cuộc là chuyện gì vậy

A Lang vội lùi chân phải về sau rồi giơ tay lên chặn lại, sau đó vòng tay nắm chặt bả vai của Trương Trần. Nhìn thần sắc hung dữ này, chỉ e là đã lòi hết sức lực ra rồi.

Nếu đổi lại là người khác, khi đứng trước chiêu thức tàn độc như này thì chỉ có thể cầu phật nhưng Trương Trần không hoang mang gì, bả vai run rẩy một cái rồi dồn lực về phía A Lang.

A Lang có chút thất vọng, tiếp theo định đổi sang chiêu khác.

“Kết thúc rồi”, lúc này Trương Trần cười điệu khác thường với gã rồi giơ tay ra ấn chặt về phía cánh tay gã.

Trong ánh mắt kinh hãi của A Lang, Trương Trần nâng mạnh đầu gối lên rồi đập mạnh vào bụng của A Lang. Chiêu này đau đến mức khiến sắc mặt gã nhả nhó méo xệch, nước bọt chua chát cũng dâng lên cuống họng rồi.

Có câu “Sai một ly, đi một dặm.

Trương Trần đây là đánh mấy đòn liên tiếp. A. Lang lại bị một đòn làm mất đi sức lực, toàn thân gã lúc này mặc Trương Trần tùy ý đánh đập.

Bụp, bụp, bụp... Trương Trần cũng không khách khí, đối với kẻ địch anh chưa từng nương tay. Lúc này anh đánh liên tiếp mấy cái về phía ngực của A Lang, gã há hốc miệng, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Anh có thể đọc hiểu lời lẽ trong ánh mắt của gã, đó chính là sự không cam

tâm. Trương Trần cũng từng có cảm giác như thế nhưng lẽ đời vốn là vậy, thắng làm vua thua làm giặc.

Sau đó, Trương Trần không thương tiếc gì, tay cái ấn ở cổ A Lang một cái, sau đó buông tay ra.

Lúc này, A Lang như đồng thít nhũn bị rút hết xương ngã ngụy xuống.

Trương Trần không giết gã, nhưng chỉ dựa vào cái ấn ban nãy thì cả đời này của A Lang chỉ e sẽ phải nằm trên giường thôi.

Hiện giờ, mọi người đều ngây ra. Có phải tên Trương Trần này là chiến thần chuyển thế không, tuổi trẻ mà dũng mãnh thế?

Lúc này, Trương Trần đã xông lại phía Hàn Minh Thiên. Xem ra quả nhiên muốn giết ông ta rồi.

“Nổ... Nổ súng”, Hàn Minh Thiên sợ hãi, hô lên kiểu thất thanh. Nhưng chỉ thấy một đường kim vút đến, súng còn chưa kịp nổ.

“Nổ súng đi, các người còn ngây ra làm gì?”, Hàn Minh Thiên sợ đến nỗi luống cuống, lập tức quát lớn.

“Chắc chúng không bóp cò được nữa rồi”, Trương Trần cười hì hì lộ ra hàm răng trắng bóng.

Nếu như ban nãy mọi người kinh ngạc với võ thuật của Trương Trần, còn lúc này thì biến thành kinh ngạc. Sao đám người kia lại không dùng súng được? Lẽ nào là làm phản rồi?

Nhưng họ rất nhanh vút đi suy nghĩ này, vì giờ đây đám kia dường như đều thương lượng xong, hết kẻ này đến người kia ngã xuống.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”, mọi người trong nhà họ Hàn cảm thấy đầu óc tê dại, đến gia chủ tầm hiểu biết sâu rộng như Hàn Minh Thiên cũng

ngây người ra. Cảnh này đúng là năm ngoài tưởng tượng của ông ta.

“Ông Dương! Ông biết đây là chuyện gì không?”, cậu chủ nhà họ Điền kinh hãi không kém gì đám người nhà Hàn Minh Thiên. Hăn cũng không hiểu là chuyện gì hoặc nói cách khác, đây là việc con người làm được sao?

Dường như tất cả mọi người đều nhìn về phía người già kia, còn Hàn Minh Thiên càng như nắm được cọc cứu mạng.

Đúng thế, phía sau ông ta vẫn còn nhà họ Điền mài

Chương 337: C337: Ông muốn ra tay giúp họ

Người già đó trầm ngâm, nói: “Cậu chủ có từng nghe nói đến kim phong huyết chưa?”

“Kim phong huyết gì?”, cậu chủ Điền nghĩ hoặc hỏi, còn những người khác cũng nhìn lại với ánh mắt không hiểu.

Người già đó nhìn Trương Trần, nói: “Kim phong huyết là một thủ pháp nhưng để làm được cái này thì vô cùng khó khăn. Đầu tiên Đông y phải cao siêu, hiểu được từng huyết vị trên cơ thể người, tiếp đến là có đủ lực ở cánh tay và mắt”.

“Tôi cũng từng nghe nói đến sự lợi hại của Đông y rồi. Nếu như tôi đoán không nhầm thì ban nãy thằng nhóc kia xoay người rồi bàn tay sờ vào hông. Thông thường trong Đông y họ hay để kim trong túi vải rồi cất ở hông, còn lúc này những tên bản súng kia vô tình trúng phải kim này rồi”.

“Phụt”, cậu chủ Điền bật cười nói: “Ông Dương, ông cứ thuyết sách ở đây vậy. Ông cứ nói thẳng là thằng ranh kia nội công giỏi, có thể vô hình làm bị thương người khác, giậm một cái là bay lên 300m là được”.

“Hai cái đầu tiên thì có thể làm được, ở một trình độ nào đó mà nói thì hẳn thật sự đã đạt được đến cảnh giới đó rồi”, người già nói với vẻ nghiêm túc.

Tất cả mọi người nghe thấy thì đều người ra. Cách nói này giống như diễn ở trong phim vậy, đây cũng là lần đầu tiên họ biết đến. Còn có thể vô hình đánh người khác bị thương, vậy ai đánh lại được? Gặp phải kiểu này thì nhận thua cho xong, còn đánh đấm gì nữa?

Mặc dù cậu chủ Điền cảm thấy có chút huyền ảo nhưng vẫn gật đầu. Người già này là cao nhân mà nhà họ Điền nhờ các mối quan hệ mới mời về được, vì vậy ông ấy mới chịu ở lại làm việc cho nhà họ Điền, võ công cũng cao siêu. Có thể nói là mọi thứ hoàn hảo.

Nếu ông ấy đã nói thế thì cậu chủ Điền cũng nghe là như vậy.

“Vậy ông Dương có nắm chắc phần nào không?”, cậu chủ Điền nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Hàn Minh Thiên, hỏi.

Trong mắt nhà họ Điền thì nhà họ Hàn cũng không phải là danh gia vọng tộc, cũng chỉ như con chó của họ thôi. Nếu như có tác dụng thì hẳn cũng không ngại giúp một lần.

“Nếu như thủ đoạn của hắn có từng đẩy thoi, vậy tôi nắm chắc mười phần. Nhưng những người học võ có ai mà không có trợ thủ, trước khi bị đánh ngã xuống đất thì không ai dám nói mình nắm chắc cả”, người già suy nghĩ một lát rồi nói.

“Như này đi! Cậu chủ cứ về trước đi, có chuyện gì quan trọng thì hôm khác nói. Đến lúc chẳng may xảy ra gì bất trắc thì tôi lo lắng:

“Được, vậy làm phiền ông Dương rồi”, cậu chủ Điền gật đầu, thân phận của hắn tôn quý hơn những người có mặt ở đây. Hiện giờ có biến số như Trương Trần thì tất nhiên hắn phải tránh đi chút.

Rất nhanh, cậu chủ Điền nhìn Trương Trần một cái thật lâu rồi dẫn mấy người trẻ tuổi rời đi.

Hàn Minh Thiên lập tức đứng bên cạnh người già kia, khẩn cầu nói: “Ông Dương, làm phiền ông rồi.

“Không có gì, đối tác với nhau mà”, người già đó khoát tay rồi ném áo sang một bên, nhìn Trương Trần với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Chàng trai, cậu cũng giỏi lắm”.

“Cảm ơn”, Trương Trần gật đầu rồi chau mày hỏi: “Ông muốn ra tay giúp họ?”

“Xem ra cậu quả nhiên có trợ thủ rồi, đúng là anh hùng tuổi trẻ”, nghe giọng nói bình thản của Trương Trần thì người già đó lắc đầu cười.

“Nghe lời khuyên của tôi, sau này cậu sẽ rất có tiền đồ, nhà họ Hàn nói thế nào cũng là đối tác của chúng tôi, hôm nay tôi phải bảo vệ Hàn Minh Thiên, nếu cậu bằng lòng tôi sẽ xin lỗi cậu, coi như giảng hòa. Cậu thấy sao?”, lời nói này của ông ta cũng coi như nể mặt Trương Trần. Mặc dù thân phận chỉ là người giúp việc nhưng từ thái độ cung kính của cậu chủ Điền ban nãy có thể thấy người này không đơn giản.

Còn ông ta cũng không hỏi ý kiến của Hàn Minh Thiên đã quyết định luôn. Chỉ cần là ông ta lên tiếng thì nhà họ Hàn không ai dám nói chữ Không”.

Trương Trần trầm ngâm một lát, đột nhiên bật cười. Nếu như trước đây thì anh không để ý, dù sao thì giờ anh vẫn chưa muốn có quá nhiều giao thiệp với người ở thủ đô. Nhưng hiện giờ chuyện này không thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Chương 338: C338: Cậu có nắm chắc sẽ đánh được tôi không

“Nhà họ Hàn phái người vào Hoài Bắc ám sát người nhà tôi, chuyện này đã không còn cách hòa giải nữa rồi”, Trương Trần nói rõ ràng từng câu một.

“Hàn Minh Thiên, chuyện gì vậy?”, người già quay đầu lại hỏi.

“Ông Dương”, Hàn Minh Thiên sầm mặt xuống. Cũng như việc Trương Trần không muốn hòa giải, ông ta cũng không muốn. Nhưng hiện giờ tình thế không theo ý người, ông ta đành phải gượng gạo. giải thích.

“Nếu chỉ là sự tranh giành ghen tuông của người trẻ với nhau thì cũng không có gì. Nhưng hiện giờ người trong tỉnh An Hoa đều biết chúng tôi đã đối đầu với nhà họ Trương rồi.

“Nếu đã vậy thì không cần nhiều lời nữa”, ánh mắt Trương Trần quét nhìn người nhà kia, trầm giọng nói: “Ông... Thật sự muốn ngăn cản tôi?”

“Cậu có nắm chắc sẽ đánh được tôi không?”

“Chúng ta có thể thử”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Vậy thì được. Tôi cũng muốn thử sự lợi hại của cậu”, người già bước chân lên, một tay nắm chặt, một tay vòng qua trước ngực, thoạt nhìn không có sức sát thương gì mà chỉ giống với những ông già đang tập Thái Cực Quyền ở công viên. Nhưng Trương Trần thì hiểu được, nếu người già này đã đứng ở đây thì không thể xem thường được.

Thái Cực cũng chia làm dưỡng sinh và giết địch. Dưỡng sinh thì hay gặp ở công viên còn giết địch thì chắc là thủ đoạn của ông ta rồi.

Trương Trần cũng không dám sơ suất, võ công của anh thật sự có hạn. Ban đầu cũng khổ luyện nhưng tâm tư của anh dồn vào y thuật nhiều hơn, nếu không thì đã không có được thành tựu như hiện giờ.

Hay nói cách khác, đáng sợ nhất không phải là võ công của anh mà là y thuật.

Y thuật có thể cứu người nhưng càng có thể giết người.

Lúc này, hai chân Trương Trần co lại, sắc mặt ngưng trọng, hai tay chậm chậm đặt trước ngực.

Tiếp đó, một già một trẻ đồng thời ra tay. Mặc dù ông Dương lớn tuổi nhưng động tác không hề chậm. Tay ông ta vung lên, sau đó đẩy quyền về phía Trương Trần.

Nhìn từ bên ngoài thì tất cả mọi người đều đang nghĩ ông Dương giống như bọ ngựa chặn xe thôi. Nhưng theo Trương Trần thấy, lúc thì như lực.!! mạnh, lúc thì bùng nổ, quyền này chỉ e đá hoa cương cũng không chịu nổi.

Trong tầm nhìn có vẻ cách biệt này, cuối cùng hai người cũng va vào nhau. Trương Trần chỉ cảm thấy lực của mình như đang đánh lên hoa bông vậy. Anh kinh ngạc định đổi chiêu nhưng có một lực như kim hãm anh.

“Bốp, bốp, bốp”, Trương Trần dường như không chịu được lực này nên bị bay ra ngoài. Anh loạng choạng lui về sau mười mấy bước rồi mới đứng vững được.

Mọi người nhìn lại thì thấy một vết máu từ từ chảy ra từ miệng của Trương Trần.

“Ông Dương thật uy lực”, mọi người trong nhà họ Hàn thán thốt lên. Ban

nấy bao nhiêu người bọn họ mà còn không chạm được vào vạt áo của Trương Trần nhưng ông Dương chỉ cần một quyền mà đã khiến Trương Trần bị nội thương.

Nhưng ông Dương thì với dáng vẻ không vui là mấy, ngược lại sắc mặt ông ta trở nên ngưng trọng hơn. Lực quyền ban nãy đáng sợ thế nào thì chỉ có ông ta hiểu được. Nếu như ban nãy Trương Trần dùng chiêu này đánh A Lang thì chỉ sợ A Lang không đánh lại nổi ba chiêu.

“Ông thật lợi hại”, Trương Trần lộ ra hàm răng trắng sáng, cười nói: “Nhưng ông cũng phí công thôi...”.

Chương 339: C339: Người thua là ông

“Ngông cuồng, chết đến nơi rồi mà vẫn huênh hoang được”, Hàn Minh Hà không kìm nổi, nói.

Rõ ràng cú đấm của ông Dương khiến Trương Trần lùi về sau đã cho Hàn Minh Hà dũng khí không nhỏ, nếu không thì ông ta cũng không dám lên tiếng hống hách thế.

“Lát nữa tôi sẽ xé nát cái mồm thối của ông”, Trương Trần bật cười rồi lại xông lên.

Không giống lần va chạm trước đó, lần này hai người bắt đầu thăm dò chiêu thức của nhau. Cùng với những cú va chạm không ngớt, sắc mặt ông Dương lộ ra thần sắc cổ quái.

Võ thuật vốn là kiểu càng đánh càng hăng, càng đánh thì lực càng mạnh, thăm dò đối phương ra chiêu gì rồi dần dần sẽ tăng thêm lực nhưng Trương Trần lại ngược lại.

Quyền ban đầu thì mạnh nhất, sau đó càng lúc càng yếu khiến ông Dương có chút nghi ngờ, có phải là Trương Trần cố ý bẫy ông ta không. Nhưng sau đó ông ta phát hiện ra Trương Trần lộ ra nhiều sơ hở nên không dám tấn công nữa.

Thời gian dần qua đi, ông Dương có chút không nhẫn nại được. Thật sự thì Trương Trần càng đánh càng kém, cứ tiếp tục như này thì chẳng khác gì mấy kẻ lưu manh đầu đường.

Lần này, Trương Trần lại để lộ ra sơ hở, ông Dương quyết định thăm dò tiếp.

Lần này ông ta thay đổi cách thức mềm mỏng trước đó, biến thành móng vuốt rồi nắm chặt cánh tay Trương Trần.

Chỉ nghe tiếng rắc rắc, đã không có ai nghi ngờ uy lực này. Nhưng điều khiến ông Dương kinh ngạc là ông ta dễ dàng nắm chặt cánh tay Trương Trần,

sau đó ông ta không nghĩ gì nhiều mà dùng tất cả chiêu thức của mình vận mạnh một cái.

Trước đó lo sợ uy lực của Trương Trần và lo bị anh bẫy nên chiêu này ông ta không nương tay, sau đó xé bả vai của anh một cái, lúc này máu tươi bắn ra khiến người nhà họ Hàn nhìn thấy mà nhiệt huyết tăng lên. Nhà họ Điền quả là lợi hại, giữ lại một ông lão uy lực khủng khiếp đến vậy.

Máu tươi bắn ra, Trương Trần chau mày, cảm giác bị xé rách miếng thịt trên bả vai thật không dễ chịu cho lắm.

“Thằng nhóc, tao xem lần này mày có chết không?”, Hàn Minh Hà vui mừng nhảy cẫng lên, nói.

Hàn Minh Thiên là gia chủ lúc này cũng lộ ra nụ cười, rõ ràng trước đó Trương Trần gây áp lực quá lớn cho ông ta.

Nhưng Trương Trần lại bật cười vào lúc này, anh lộ ra hàm răng màu máu đỏ, dưới ánh nắng mặt trời như Tu La trèo lên từ địa ngục vậy.

“Còn tiếp tục nữa không?”, Trương Trần đột nhiên hỏi.

Ông Dương ngây người ra, nói: “Cậu... Cậu nhận thua rồi sao?”

“Đâu, tôi nói rồi mà, ông cũng tốn sức thôi, người thua là ông”.

“Nực cười, tôi đây..”, ông Dương cười khinh bỉ nhưng chưa nói dứt lời thì sắc mặt ông ta biến đổi, sau đó nhìn Trương Trần với ánh mắt phẫn nộ và khó tin.

Lúc này ông ta chỉ cảm thấy sức lực toàn thân mình như bị người ta rút hết, rất nhanh ông ta không đủ sức đứng vững nữa.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, ông Dương ban nãy vẫn uy phong lẫm liệt giờ mềm nhũn ngã quỵ trên đất, không thể cử động được.

Chương 340: C340: Cầu xin cậu tha cho tôi

“Tại... Tại sao?”, ông Dương nhìn Trương Trần với vẻ khó tin. Ông ta đã cố gắng hết sức đề phòng Trương Trần rồi mà.

“Nếu ông đã nhìn ra ban nãy tôi dùng kim phong huyết, cũng biết tôi biết chút y thuật, vậy tại sao ông vẫn bắt cần thế?”

Trương Trần đứng trước mặt ông Dương vừa nói vừa xé miếng áo ra bằng bó bả vai của mình.

“Tôi... Rõ ràng tôi đâu có..., ông Dương nói đến đây đột nhiên nghĩ tới gì đó. Ông ta động não chút, nhìn bàn tay của mình, ở đó bị cắm một chiếc kim nhỏ. Nếu như không chú ý thì đúng là bỏ qua chỉ tiết này.

Ông Dương nhớ lại lúc mình nắm bả vai của Trương Trần, lúc này cười khổ. Tên nhóc này đúng là ác độc, tâm cơ cũng thâm sâu hơn cả. Ban nãy hẳn càng đánh càng yếu, tất cả chỉ là giả bộ. Điều mà hắn muốn làm chính là ép mình phải chủ động tấn công.

Ông Dương ban đầu có chút phiền não, sau đó cũng làm theo ý nguyện của Trương Trần, không kìm nổi mà giơ nắm đấm ra.

Ông ta nghĩ cứ coi như Trương Trần gài bẫy mình thì móng vuốt lúc đó của ông ta cũng có thể khiến Trương Trần nhất thời không dùng lực được.

“Nhóc con, tôi đã không ngăn nỡ Tôi và cậu không có mối thù sinh tử, khi nào cậu mới tha cho tôi đây?”, ông Dương bắt lực hỏi.

“Kinh mạch của ông đã bị tôi khóa chặt rồi, tôi sẽ không ra tay nữa đâu. Ông cũng là người đến từ thủ đô, ai có thể cứu ông chắc ông biết rồi chứ”, Trương Trần cười, lắc đầu.

Lời Trương Trần vừa nói xong thì ông Dương liền mặt biến sắc.

“Gia chủ nhà họ Hàn, chúng ta cũng nên nói vào chuyện chính đi chứ nhỉ?”, lúc này Trương Trần mới đi về phía Hàn Minh Thiên. Lúc này không có ai dám ngăn cản anh nữa. Nói cách khác, không ai có lý_ dũng khí chặn trước mặt Trương Trần nữa.

“Cậu... Cậu..”, Hàn Minh Thiên sợ đến nỗi lùi về sau mấy bước. Ông ta nhìn Trương Trần toàn thân đều là máu nhưng mặt vẫn tươi cười nên kinh hãi không ngừng, thậm chí còn không nói ra câu hoàn chỉnh.

Cuối cùng ông ta cũng lấy lại tinh thần, lúc này mới sợ hãi nói: “Trương... Trương Trần! Cậu không thể giết tôi được. Nếu cậu thật sự giết tôi thì hậu quả chắc cậu đã rõ. Hơn nữa, chúng ta đâu cần phải làm căng thế”.

“Người của Hoài Bắc tôi sẽ gọi điện thoại bảo họ quay về, người của nhà họ Hoàng tôi cũng sẽ thông báo”, lúc này Hàn Minh Thiên đâu còn phong độ như trước đây. Có ai khi đứng trước cái chết lại giữ được vẻ điềm tĩnh đâu.

“Ồ? Có nghĩa là còn người của nhà họ Hoàng nữa sao?”, Trương Trần tiếp tục hỏi. Truyện Xuyên Nhanh

“Đúng vậy”, Hàn Minh Thiên chật vật nuốt nước bọt, gật đầu nói: “Của tôi một nửa, của ông ta một nửa...”

“Ồ, vậy xin hỏi “đại bản doanh của nhà họ Hoàng ở đâu”, có được thông tin mình cần, lúc này Trương Trần mới hài lòng, rút một cây kim vàng ở hông, cười nói: “Ông yên tâm, tôi sẽ không giết ông đâu. Đó là phạm pháp đấy”.

“Phù”, Hàn Minh Thiên thở phào một cái nhưng niềm vui chưa được bao lâu thì câu nói tiếp theo của Trương Trần mới khiến ông ta toàn thân toát mồ

hồi.

“Tôi muốn nói là tất cả người nhà họ Hàn ở đây sẽ đều phải nằm trên giường qua ngày”.

“Đừng... Đừng mà... Tôi cầu xin cậu, cái gì tôi cũng có thể cho cậu được, cầu xin cậu tha cho tôi”, hai chân Hàn Minh Thiên mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống.

Đánh họ tàn phế, ăn uống đi vệ sinh đều ở trên giường, cảm giác đó còn khó chịu hơn cả cái chết.

Trước đó Trương Trần đánh gục những tay súng của ông ta và ông Dương hiện đang nằm trên đất nên ông ta tin rằng Trương Trần sẽ dùng đến thủ đoạn này với họ.

Hàn Minh Thiên thật sự sợ rồi, cũng thấy hối hận. Sao nhà họ Hàn lại gây vào ác ma như này chứ? Nhưng trên đời vốn không có thuốc hối hận.

“A...A...A”, Hàn Minh Thiên sợ đến nỗi mất đi lý trí. Ông ta sợ hãi hét lớn một tiếng, lúc này không quan tâm đến sự sống chết của nhà họ Hàn mà xoay người chạy về phía cửa lớn. Hiện giờ ông ta chỉ muốn chạy khỏi đây, cách xa tên ác ma này.

Những người khác của nhà họ Hàn thấy thế thì cũng muốn chạy, Trương Trần hừ lạnh một tiếng, chân móc lên một cái, những đao bị bẻ gãy ban nãy đều bay lên đâm xuyên vào chân của Hàn Minh Hà.

Chương 341: C341: Anh cũng biết chuyện của nhà họ hàn rồi

Một tia máu đỏ bắn ra, Hàn Minh Hà kêu thảm một tiếng ngã trên đất.

Trương Trần đi về phía Hàn Minh Thiên rồi châm kim vàng vào thiên linh huyết của ông ta, sau đó lại châm ba kim vàng ở vị trí ngực ông ta.

Cùng một cách làm, “đãi ngộ với những người khác cũng như vậy nhưng chỉ có duy nhất Hàn Minh Hà là hơi khác chút. Hai mắt của ông ta cũng bị Trương Trần đánh phể, giờ đây chỉ như một xác chết biết đi.

Trong thoáng chốc, trên đất đều là người nhà họ Hàn với tiếng kêu thảm.

“Nếu đây là địa bàn của nhà họ Hàn thì Hàn Đông Vũ cũng nên ở đây chứ, đưa tôi đi tìm”, Trương Trần lộ ra nụ cười ác ma, lớn bước đi về phía nhà sau của nhà họ Hàn.

Nếu như Trương Trần đoán không nhầm thì lúc này Hàn Đông Vũ vẫn đang dưỡng bệnh, lần trước ở nhà họ Trương anh ra tay cũng không nhẹ.

Ông Dương chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, cổ hết sức lấy điện thoại ra gọi cho cậu chủ Điền.

Rất nhanh cậu chủ Điền quay lại. Khi hắn nhìn thấy cảnh trước mắt thì hai mắt nheo lại chỉ thành một đường nhỏ. Cảnh này giống như địa ngục Tu La, người nhà họ Hàn đều đang kêu gào đau đớn, máu me bê bết.

“Ông Dương, đây là do tên Trương Trần kia gây ra sao?”, giọng nói của cậu

chủ Điền có chút run rẩy, đến ông Dương cũng thành ra như này, vậy rốt cuộc Trương Trần khủng khiếp đến mức nào?

“Cậu chủ! Mau, mau đi đi, chúng ta mau đi thôi. Trương Trần không phải là người, hơn nữa cậu ta...”, ông Dương nắm chặt tay cậu chủ Điền, còn cậu chủ Điền cũng biết chuyện này không đơn giản như hấn tưởng tượng.

Nếu đã dám đắc tội với nhà họ Điền thì Trương Trần không phải kẻ điên thì cũng là có hậu thuẫn, cộng với lời nói đầy sợ hãi của ông Dương nên hẳn không hỏi nhiều mà đỡ ông ta lên xe rời đi.

Khi xe rời đi, Trương Trần xách Hàn Đông Vũ như cá ướp quay lại phòng khách rồi ném gã về trước mặt người nhà họ Hàn.

“Ha ha, nhà họ Hàn tự xử đi”, Trương Trần cười một cách tàn nhẫn, lúc này mới lái xe rời đi.

Hai mắt Hàn Minh Thiên đều là những giọt nước mắt đau khổ, còn đau khổ hơn nỗi đau xác thịt, dày vò về tâm lý càng khiến ông ta phát điên.

Trụ cột của cả nhà họ Hàn, ngoài em Ba ra thì toàn bộ đều bị đánh phết. Có thể nói, cả nhà họ Hàn đều toi đời rồi, thậm chí không cần Trương Trần ra tay nữa.

Cái đạo lý “đục nước béo cò ông ta hiểu rõ hơn ai hết.

Trên đường quốc lộ, một chiếc Ferrari màu đỏ đang băng băng chạy, Trương Trần lấy ra thuốc bột rắc lên trên vết thương ở bả vai, sau đó châm điếu thuốc hít một hơi.

Nếu như ông Dương mà thận trọng thì Trương Trần cũng không thể dễ dàng nắm được điểm yếu của đối phương. Nói thật thì với độ tuổi của anh, về mặt võ công thì đúng là vẫn còn hạn chế.

Anh nhìn qua gương chiếu hậu, Trương Trần chậm rãi lái xe sang bên cạnh

đường rồi dừng lại. Không bao lâu, một chiếc xe Jeep cũng dừng lại.

Cửa xe vừa mở ra thì Tiểu Vương với sắc mặt phức tạp đi xuống. Anh ta nhận được mệnh lệnh, ông Trần không muốn Trương Trần xảy ra chuyện nên anh ta chỉ có thể làm theo lệnh thôi.

Đối với những người như anh ta thì theo dõi và “tránh bị theo dõi là hai bài học bắt buộc nhưng anh ta vẫn bị Trương Trần phát hiện ra. Nếu không thì anh ta không thể dừng xe như này được.

“Đi theo tôi bao lâu rồi?”, Trương Trần ném lại một điều thuốc, hỏi.

Tiểu Vương cũng không khách khí, nói thẳng: “Từ lúc cậu đi ra khỏi Hoài Bắc tôi đã đi theo sau cậu rồi”.

“Anh cũng biết chuyện của nhà họ Hàn rồi?”

Chương 342: C342: Nếu không thì cậu về cùng với tôi đi

“Đúng thế”, Tiểu Vương gật đầu, không giấu diếm gì.

“Cậu tạm thời không cần lo lắng về nhà họ Hàn. Cứ coi như lời nói của tôi không có tác dụng nhưng ông Trần mà lên tiếng thì có rất ít người dám không nể mặt ông ấy, huống hồ chỉ là một tỉnh An Hoa nhỏ bé”, Tiểu Vương tiếp tục nói.

Trương Trần cười khổ lắc đầu, trong lòng cũng có chút cảm động. Thật không ngờ ông Trần sớm đã đoán được anh ở đây, sợ anh xảy ra chuyện, còn bảo Tiểu Vương đi theo phía sau, còn giúp anh giải quyết những rắc rối.

Từ lúc mẹ mất, Trương Trần không có chỗ dựa. Nhưng cách làm lần này của ông Trần khiến anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Được rồi, không cần để tâm đến tôi đâu, anh quay về bảo vệ ông Trần đi, thời gian này tuyệt đối không được để ông ấy uống rượu, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thuốc”.

“Tôi không thể quay về được”, Tiểu Vương lắc đầu. Thiên chức của anh ta là phục tùng mệnh lệnh, bên trên nói thế nào thì anh ta làm như thế, làm sao. Trương Trần nói được anh ta. . Truyện Quân Sự

“Tôi quan trọng hay là ông Trần quan trọng?”, Trương Trần lại hỏi.

“Chuyện này..”, Tiểu Vương có chút khó nói, anh ta cũng biết Trương Trần có ý gì nhưng nếu như anh ta quay về, đến lúc xảy ra chuyện gì thì lại khó xử lý.

“Nếu không thì cậu về cùng với tôi đi”, Tiểu Vương hỏi.

“.. Chuyện của tôi vẫn chưa làm xong, quay về làm gì chứ?”, Trương Trần liếc mắt nói.

“Vậy thì tôi chỉ có thể đi theo cậu rồi”.

“Anh đi theo tôi thì có tác dụng gì chứ, thân phận của anh cũng không thể lộ diện được, nếu không thì chắc chắn sẽ có người gây khó dễ. Hơn nữa, nếu anh đã biết được chuyện của nhà họ Hàn rồi, anh nghĩ dựa vào đám người này của tỉnh An Hoa thì ai có thể làm gì tôi?”

Tiểu Vương có chút do dự, một hồi sau anh ta cũng gật đầu, nói: “Vậy thì được rồi, có chuyện gì cậu có thể gọi điện thoại cho tôi”.

“Anh cứ yên tâm”, Trương Trần cầm lấy số điện thoại cá nhân của Tiểu Vương, sau đó ném điếu thuốc đi rồi giậm chân ga phóng xe đi.

“Haiz! Không biết ông Trần biết ở bên này xảy ra chuyện thì sẽ có suy nghĩ như nào. Kiểu người này chắc chắn ông ấy muốn thu nạp thành thuộc hạ rồi”, Tiểu Vương hút xong điếu thuốc, cảm thán một câu rồi lên xe. Jeep đi về hướng ngược lại.

Nhà họ Hoàng cũng ở thành phố Đại Lĩnh nhưng khác biệt với nhà họ Hàn là, nhà họ Hoàng có chút quen biết với nhà họ Trương.

Ở đây nếu nói một cách chính xác thì đây là một thị trấn, tên là Hoàng gia trấn.

Đây cũng là một trong số ít thị trấn ở tỉnh An Hoa có thể kéo 1/4 GDP của một thành phố, và ở đây còn được một số người gọi là đất Hoàng đế, vì vậy hầu hết người dân ở đây đều họ Hoàng!

Còn nhà họ Hoàng mà Trương Trần muốn tìm lại là ông trùm của thị trấn

này. Hiện giờ người của nhà họ Hoàng vẫn không biết ác mộng sắp ập đến đầu họ.

Trong trang viên hơn trăm mẫu này, người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

Lúc này một chiếc xe chậm chậm lái đến, Trương Trần kéo cửa sổ xe xuống rồi cười hiền hòa với người bên đường: “Cô ơi, cho cháu hỏi, nhà của Hoàng Linh Thành ở đâu ạ?”

Chương 343: C343: Bảo hoàng linh thành ra ngoài gặp tôi

“Ồ, giám đốc Hoàng ấy hả, nhà ông ta ở trang viên cách ngã rẽ trước mặt ba dặm, trước cửa nhà ông ta có hai con sư tử lớn, kiến trúc theo phong cách cổ xưa!”

Bác gái vừa cười vừa nói.

Trương Trần nở nụ cười mê hoặc, khiến bác gái kia cảm giác như mùa xuân thứ hai của mình đã đến rồi.

“Chậc chậc, xem ra lại có người đến bàn chuyện làm ăn với giám đốc Hoàng đây, người này ở đâu ra vậy, biển số xe hình như là ở Giang Lăng thì phải?”

“Chẹp, chỉ là một chiếc Ferrari mà thôi, trong thị trấn chúng ta có thể tìm thấy hơn chục chiếc như thế, cũng thường thôi, không chừng là đến xin làm việc với giám đốc Hoàng!”

“Cái thằng này, không được nói như thế, không phải mày cũng lái một chiếc BMW sao?”

Trên con phố đông người qua lại, không ít người nhìn vào rồi bàn tán về chiếc Ferrari của Trương Trần, nơi này dựa vào một thị trấn mà nổi tiếng cả tỉnh An Hoa, hóa ra cũng không phải là lời đồn đại!

Từ những cuộc trò chuyện của người qua đường, ai cũng biết rằng người nghèo nhất ở đây ít nhất cũng có hai căn nhà và một chiếc BMW, không phải là nơi mà nông thôn thành thị có thể so sánh được!

Trương Trần cảm ơn một tiếng, lái xe hướng về phía trước!

Quả nhiên, trong chốc lát đã nhìn thấy một trang viên, có chút phong cách của kiến trúc thời nhà Thanh, khiến cho người khác có cảm giác cổ xưa, hai con sư tử lớn trước cửa cũng khiến người khác cảm thấy khí phách!

“Xin hỏi đây có phải nhà của Hoàng Linh Thành không?”

Trương Trần xuống xe, bước lên hỏi người gác cửa

Hoàng Linh Thành, chính là gia chủ họ Hoàng.

“Anh là ai?”, người gác cửa thu ánh mắt nhìn về chiếc Ferrari, giọng điệu hơi khó chịu nói!

Mặc dù Trương Trần đi một chiếc Ferrari, nhưng đối với người họ Hoàng nhà bọn họ mà nói, dù anh có lái một chiếc xe làm bằng vàng ròng, cũng không thể chứng minh được gì cả.

Nhà họ Hoàng đã lớn mạnh đến mức không cần nhìn xe, cùng lắm cũng chỉ là nhìn biển số xe của Trương Trần mà thôi!

“Nói với Hoàng Linh Thành, tôi tên là Trương Trần, bảo ông ta ra ngoài gặp tôi!”, Trương Trần nói!

“Biển đi, đây là nơi anh có thể la lối om sòm à?”, người giữ cửa cúi xuống xe rồi nói.

Trương Trần vừa đến đã gọi thẳng tên chủ nhà bọn họ, lời nói cũng không mấy thân thiện, vừa nhìn đã biết là không có thiện chí, chớ cậ gần nhà, gậ cậ gần chuồng, đương nhiên anh ta sẽ không khách sáo.

“Có chuyện gì thế hả?”, đột nhiên, một âm thanh vang lên, chỉ nhìn thấy một thanh niên đang cùng bạn đi đến.

Vừa thấy người đang đến, người giữ cửa đã lập tức trở nên kính cẩn, cười nói: “Cậu ba, thằng ranh con này vừa đến đã bảo gia chủ ra gặp nó, tôi đang nghĩ cách để nó biến đi đấy thôi, bảo nó đừng có gây rối ở đây!”

“Hở?”, chàng trai đó nhìn Trương Trần có chút hứng thú, đây chính là đại bản doanh của nhà họ Hoàng, chẳng lẽ còn có người dám tới đây kiếm chuyện?

Đương nhiên anh ta nhìn xa trông rộng hơn tên giữ cửa này, rồi nhìn chiếc xe của Trương Trần, lập tức cười nói: “Tôi tên là Hoàng Kiến Trung, không biết anh tìm chú tôi có chuyện gì không?”

“Tôi là Trương Trần, nếu anh đã là người nhà họ Hoàng, thì bảo Hoàng Linh Thành ra ngoài gặp tôi đi!”, Trương Trần hờ hững nói.

Chương 344: C344: Hoàng linh thành bảo các người làm à

“Trương Trần?”, ánh mắt của Hoàng Kiến Trung lóe lên, sau đó nhìn biển số xe của Trương Trần, sau đó giống như đã khẳng định được điều gì, cười nói: “Anh bạn này, hiện giờ chú tôi đang bận, nếu không thì tôi đưa anh vào trong ngồi, uống cốc trà, tôi sẽ lập tức đi vào báo một tiếng, anh thấy sao?”

“Được thôi!”, Trương Trần cũng không nghĩ nhiều, đi theo Hoàng Kiến Trung bước vào trong.

Kiến trúc bên trong quả thật rất thú vị, còn có một hành lang chạy dài, đặc biệt phù hợp để tu thân dưỡng tính, nuôi dưỡng nhân tình!

“Anh bạn, anh uống chén trà trước, tôi đi tìm chú tôi!”, Hoàng Kiến Trung cười nhẹ một tiếng, đưa Trương Trần vào phòng khách, tươi cười rời đi!
truyen bac chien

Thế nhưng, chưa đến năm phút sau, anh ta đã quay lại.

“Xin lỗi nhé anh Trương!”, Hoàng Kiến Trung cười ha ha, nói: “E rằng anh chỉ có thể gặp chú tôi trong mơ thôi!”

Nói xong, Hoàng Kiến Trung vỗ tay một cái, ngoài cửa ngay lập tức xuất hiện hàng chục người đàn ông to lớn cầm gậy xông vào!

Ngay sau đó, vài người nhà họ Hoàng đều chạy đến!

Chi chính của Hoàng Linh Thành cũng không phải là ít, nhưng chỉ thứ của nhà họ Hoàng lại cực kỳ nhiều, những người này, có thể coi như chỉ thứ của

nhà họ Hoàng!

“Ha ha, Trương Trần à Trương Trần, đúng là thiên đường có lối mà mày không đi, địa ngục không cửa lại chui vào, ngay từ đầu tao đã không dám tin mày là hung thủ phế anh trai tao, nhìn lướt qua biển số xe của mày rồi mới dám khẳng định!”, Hoàng Kiến Trung cười lạnh một tiếng, không còn sự ôn hòa nào trước đó!

Hóa ra, anh ta chỉ muốn giữ chân Trương Trần, sau đó ung dung bắt cá trong chậu!

“Kiến Trung, phí lời với thằng ranh này làm cái gì, dám một mình đến nhà họ Hoàng chúng ta, cứ thẳng tay phế thằng này, sau đó ném cho chó ăn là được!”

“Đúng thế, thằng khốn này, người nhà họ Hoàng cũng dám động vào, đúng là thằng khốn khiếp!”

Người nhà họ Hoàng ai cũng kêu gào không ngừng, có người còn xắn tay áo lên, chỉ hận không thể tự mình ra tay!

Trương Trần bình tĩnh uống trà, mở miệng nói: “Hoàng Linh Thành bảo các người làm à?”

“Hừ, chút chuyện nhỏ này còn phải phiền đến chú tao à, bọn tao phế mày, đương nhiên ông ấy sẽ rất vui rồi!”, Hoàng Kiến Trung lạnh lùng cười, vẩy tay: “Làm thật nó!”

Đám vệ sĩ nhà họ Hoàng không nói một lời, ai cũng cầm dùi cui điện và chân ghế rồi xông lên.

Trương Trần bất đắc dĩ cười, mặc dù cánh tay phải không được làm việc nặng, nhưng đối với đám người này, cũng không thành vấn đề!

Chỉ nhìn thấy anh đạp chân một cái, giống như sỏi lạc vào bầy dê, chỉ trong

chốc lát, phòng khách đã vang lên tiếng la hét!

“Không ổn, Kiến Trung, tên khốn này biết võ, chúng ta đánh giá thấp cậu ta quá rồi, tiếp tục gọi điện kêu người tới đi!”, một người trong gia tộc sợ hãi kêu lên!

“Được!”, Hoàng Kiến Trung gật đầu, đây là nhà họ Hoàng, chỉ cần một cuộc điện thoại, không đến ba phút sẽ có thể tập trung hàng trăm người.

Nhưng ba phút, đối với Trương Trần, thật sự là quá dài, dài đến mức, anh có thể giết đám người trong đây mười mấy lần!

Bốp bốp bốp!

Một cú đá đã đập bay ba người cuối cùng, lòng bàn tay Trương Trần hướng về phía trước, tóm lấy Hoàng Kiến Trung, không hề cho anh ta cơ hội lên tiếng, lập tức giật đứt cánh tay của anh ta.

Chương 345: C345: Ai là người phái người đến hoài bắc

“Á á á..”, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám người còn lại của nhà họ Hoàng chưa từng thấy cảnh tượng đẫm máu thế này, đây chính là xé xác một người sống sờ sờ đó, việc này cần dùng bao nhiêu sức mới làm được chút!

“Mau, mau, báo cho gia chủ!”, một người đàn ông hét lên, sau đó chạy trốn chết!

Hoàng Linh Thành lúc này mới tiến vào, vẻ mặt lạnh lùng, điều động hàng trăm người ngay dưới mũi ông ta, nếu ông ta không biết thì đúng là mù điếc rồi.

Mấy trăm người nhìn thấy Hoàng Linh Thành, lập tức kính cẩn đi theo sau, người phía trước sải bước về phía đại sảnh Đông Uyển, khi ông ta nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hai mắt liền híp lại!

Hơn mười người nằm ngổn ngang trong này, đã vậy còn không có người nào nguyên vẹn, người ồm nhất thì cánh tay cũng bị bẻ thành 90 độ!

“Giết...”, đám côn đồ nhà họ Hoàng thấy cảnh tượng này lập tức muốn xông lên giết chết Trương Trần!. Truyện hay lôn có tại # Trmtr yện.vn #

“Cút hết xuống cho tôi!”, Hoàng Linh Thành hét lên, sau đó nhìn Trương Trần bằng ánh mắt nặng nề.

Một chàng trai trẻ, vô duyên vô cớ sao lại đến nhà họ Hoàng chém giết, nếu như không có nguyên nhân gì, chắc chắn là một kẻ điên!

Hoàng Linh Thành có thể ra tay, nhưng với tư cách là người đứng đầu nhà họ Hoàng, ông ta phải hiểu những gì đang xảy ra đất

“Anh là ai, tại sao đến nhà họ Hoàng giở thói ngang ngược?”, Hoàng Linh Thành hỏi!

“Tên của tôi hẳn sẽ rất quen thuộc với ông, tôi đến từ Hoài Bắc, tên là Trương Trần, đến đây để đòi một lời giải thích!”, Trương Trần lại khôi phục biểu cảm vô hại!

“Trương Trần?”, Hoàng Linh Thành khẽ nhíu mày, nhưng ông không thể nhớ mình đã trêu chọc người này lúc nào, còn là người từ Hoài Bắc, ông ta còn chưa đến Hoài Bắc được mấy lần!

“Gia chủ, chính là Trương Trần phế con trai của ông Tư đó ạ!”, có người biết chuyện, nhỏ giọng nhắc nhở

Hoàng Linh Thành đến lúc này mới chợt hiểu ra!

“Cậu dám động vào người nhà họ Hoàng, còn dám đến đây trao đổi với tôi, ai cho cậu dũng khí đó vậy?”, Hoàng Linh Thành lập tức lạnh lùng hỏi, nếu biết người đến là ai, vậy thì dễ nói chuyện rồi!

Trương Trần nói: “Tôi không phải người thích phí lời, cũng không muốn nghe ông khoe khoang nhà họ Hoàng lợi hại ra sao, tôi chỉ muốn nói một chuyện!”

“Trước gần tới ngày hôm nay, điều động hết người của nhà họ Hoàng đang ở Hoài Bắc về, ông cũng chỉ có một cơ hội này, nếu không nắm chắc, nhà họ Hoàng cũng sẽ biến mất!”

“Thằng khốn nạn này, mày ở đây khoác lác với ai thế hả, mày còn không thèm nhìn xem đây là đâu, còn dám nói chuyện với gia chủ nhà chúng tao như thế, có tin tao đá đít mày, cho mày sống không bằng chết không?”, có

người hét lớn.

Thế nhưng, gia chủ nhà họ Hoàng dù sao cũng là người đứng đầu nhà họ Hoàng, những thứ ông ta cân nhắc, nghe được, nhìn thấy, hoàn toàn không phải thứ người bình thường có thể tưởng tượng được!

Trương Trần nhắc đến chữ “cũng” này khiến ông ta hơi nghi ngờ, cái gọi là cũng, ngoại trừ nhà họ Hoàng ra, còn ai nữa?

Suy nghĩ này khiến Hoàng Linh Thành lập tức hiểu ra, nhà họ Hoàng ông ta nằm ở rìa thành phố Đại Linh, còn Hoài Bắc thì nằm ở phía Đông, nếu như đi hết con đường này, phải đi qua nhà họ Hàn trước mới đúng chứ!

Nghĩ đến đây, Hoàng Linh Thành mở miệng nói: “Nợ nần phải tính riêng từng khoản, người cầm đầu lần này cũng không phải nhà họ Hoàng chúng tôi, sao cậu không đến nhà họ Hàn, lại còn đến đây, hay là, thấy thế lực nhà họ Hoàng chúng tôi không bằng nhà họ Hàn, nên mới mềm nắn răn buông đúng không?”

“Tại sao ông biết, tôi không đến nhà họ Hàn!” Trương Trần hỏi lại.

Hoàng Linh Thành nheo mắt, câu nói này là có ý gì, chẳng lẽ Trương Trần đã đến nhà họ Hàn rồi mới đến nhà họ Hoàng sao?

Nhưng đã là dây bình hỏi tội, Trương Trần đã đến nhà họ Hàn, sao có thể bình an vô sự mà đi ra ngoài rồi, rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì?

“Ai là người phái người đến Hoài Bắc?”, Hoàng Linh Thành hỏi!

“Gia chủ, là người của ông Tư phái đến ạ!”, có người trả lời!

Hoàng Linh Thành gật đầu, nói: “Trương Trần, cậu đợi một chút, tôi đi hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì!”

“Các người ở yên chỗ này cho tôi, ai dám động tay, thì cút ra khỏi nhà họ

Hoàng cho tôi!", Hoàng Linh Thành lại dạn dò đám thuộc hạ một câu rồi nhanh chóng rời đi!

"Thằng nhóc này, nếu không phải vì tính tình của gia chủ chúng tao tốt, thì mày sớm đã đánh chết rồi!", mặc dù được dạn dò là không động vào Trương Trần, nhưng vẫn có người không nhịn được đùa giỡn, dù sao thì bảo không được ra tay, chứ có phải không được chửi bới đâu!

Chương 346: C346: Xin cậu hãy thứ lỗi

Ra khỏi đại sảnh, Hoàng Linh Thành không đi tìm ông Tư nhà họ Hoàng mà đến thẳng văn phòng của mình.

Đó chỉ là cái cơ của ông ta mà thôi, ông ta muốn biết đã có chuyện gì xảy ra trước khi Trương Trần đến. Nếu anh ta đã ghé qua nhà họ Hàn, làm sao có thể ra ngoài được.

Trực giác mách bảo ông ta, Trương Trần đơn phương độc mã đến đây không phải đến tìm chết!

"Người đâu rồi, có ai ở trung tâm thành phố không, mau điều tra tình hình hiện tại của nhà họ Hàn cho tôi!", Hoàng Thành Linh nói.

Thương trường như chiến trường, vì tin tức rất quan trọng nên nhà họ Hoàng cũng có một số mạng lưới tình báo có thể lấy được tin tức trong thời gian ngắn nhất.

Ngón tay Hoàng Linh Thành gõ lên mặt bàn, không biết vì sao ông ta lại có cảm giác không ổn!

Khoảng bảy tám phút sau, cuối cùng cũng có tin tức.

"Gia chủ, người, người nhà họ Hàn đó đều bị phế cả rồi, ngoài ông ba nhà họ Hàn không về nhà thì không người nào chạy thoát được cả...", người đến kinh hãi báo cáo.

"Cái quái gì thế", Hoàng Linh Thành lập tức nhảy dựng lên.

Người nhà họ Hàn đều bị phế cả rồi? “Chuyện lúc nào vậy?”, ông ta lại hỏi.

“Nghe nói khoảng ba tiếng trước!”, người đó đáp.

Hoàng Linh Thành không thể ngồi yên được nữa, mặc dù Trương Trần không nói rõ ràng nhưng ý tứ trong lời nói đã quá rõ rồi!

Anh đã đến nhà họ Hàn, ba tiếng trước, người nhà họ Hàn đều bị phế, không cần nghĩ nhiều cũng biết tuyệt đối có liên quan đến Trương Trần.

Ông ta vội đi đến đại sảnh Đông Uyển, thậm chí ông ta còn cảm thấy mình đi quá chậm nên bèn chạy!

“Cậu, cậu Trương!”, đến đại sảnh, Hoàng Linh Thành lập tức cung kính nói.

“Không cần vội, trước tiên tôi phải phế một người, thế nào?”, Trương Trần chậm rãi hỏi.

“Ai?”

“Người kia!”, Trương Trần chỉ vào người vừa vênh vác kia.

“Người đâu, phế tay chân nó cho tôi, ném nó ra khỏi nhà họ Hoàng. Mẹ nó, nếu tối nay nó không rời khỏi đây, thì xử sạch luôn!”, Hoàng Linh Thành lập tức nói.

Vừa dứt lời, cả nhà họ Hoàng đều bàng hoàng không dám tin nhìn Hoàng Linh Thành!

Rốt cuộc là thế nào đây, gia chủ chỉ ra ngoài một chuyến mà lại thay đổi nhiều vậy sao?

“Chú, đừng mài”, người đó hét lên.

Thế nhưng Hoàng Linh Thành không hề liếc nhìn hắn ta một cái, mấy tên đàn em trực tiếp đánh người kia trước mặt Trương Trần, sau đó kéo lê cậu ta trên mặt đất.

“Cậu Trương, chuyện này không liên quan đến Hoàng Linh Thành tôi, tôi cũng mới ngộ ra ngọn nguồn, xin cậu hãy thứ lỗi!”, Hoàng Linh Thành lau mồ hôi lạnh, cung kính nói.

Ông ta không biết lai lịch của Trương Trần, nhưng sau khi xử sạch mấy người nhà họ Hàn kia, Trương Trần còn có thể bình an vô sự đến đây, như vậy đã có thể chứng tỏ được vài vấn đề rồi!

“Sau đó thì sao?”, Trương Trần lạnh nhạt nói.

Chương 347: C347: Gia chủ đó là cháu ruột của ông đây

“Tôi đã nói người ở Hoài Bắc rút hết về đây, bất kể là ai có liên quan đến chuyện này, tôi nhất định sẽ trừng trị thích đáng!”, Hoàng Linh Thành nó

“Nói tiếp đi!”, Trương Trần nói.

Hoàng Linh Thành cắn răng, sau đó tàn nhẫn nói: “Người đâu, dẫn Hoàng Diên Húc lại đây, cắt đứt tay chân của nó!”

“Gia chủ, đó là cháu ruột của ông đây”, có người không kiềm được lên tiếng.

“Câm miệng, bảo cậu làm thế nào thì cứ làm thế đấy đi”, Hoàng Linh Thành tát người kia một bạt tai.

Làm sao ông ta không biết Hoàng Diên Húc là cháu mình, nhưng ông ta không muốn mất đi cả nhà họ Hoàng!

Trương Trần đã nói chỉ cho ông ta một cơ hội, ông ta không muốn đánh cược. Nếu Trương Trần cũng phế cả cả nhà họ Hoàng, vậy nhà họ Hoàng đúng thật rất náo nhiệt!

Không lâu sau, Hoàng Diên Húc bị dẫn đến, lúc nhìn thấy Trương Trần, cậu ta sa sầm mặt mày nói: “Chú à, chính là tên khốn này, chú giúp cháu xử hẩn đi.

Thương tích của Hoàng Diên Húc không nhẹ hơn Hàn Đông Vũ là bao, mặc dù nhà họ Hoàng đã tìm bác sĩ tốt nhất cho cậu ta nhưng bây giờ đã không

thể đứng lên được nữa!

Hoàng Linh Thành đá ngã xe lăn của Hoàng Diên Húc, lớn giọng quát: “Phế cho tôi!”

“Chú, tại sao chứ, cháu là cháu ruột của chú đấy!”

“Hu hu, đừng đánh mà, cháu biết lỗi rồi...”

Chẳng mấy chốc, tiếng than khóc van xin của Hoàng Diên Húc vang vọng trong đại sảnh, sức khỏe của cậu ta vốn dĩ còn chưa hồi phục thì lại bị đánh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người nhà họ Hoàng đều lạnh gáy, rốt cuộc Trương Trần là ai mà có thể khiến gia chủ sợ hãi đến mức này?

“Cậu Trương, cậu thấy có hài lòng không?”, Hoàng Linh Thành không nhìn đến Hoàng Diên Húc một cái.

“Ông rất thông minh đấy. Năm chắc lấy cơ hội này, tôi không muốn lại nhìn thấy lần sau. Nếu không, chắc hẳn ông biết rõ kết cục hơn tôi!”

Trương Trần khẽ cười, tiến đến vỗ vai Hoàng Thành Linh, sau đó đi ra khỏi sảnh chính. Hàng trăm tên đàn em vô thức nhường đường cho anh!

Sau khi Trương Trần đi khỏi, Hoàng Diên Húc ầm ỨC nhìn Hoàng Thành Linh bằng gương mặt tèm lem toàn máu, nước mắt và nước mũi: “Chú, chú đánh cháu làm gì?”

“Cái thằng ngu này!”, Hoàng Thành Linh tức giận mà không biết trút vào đâu, xoay lại tát cậu ta thêm một cái rồi quát: “Mày chọc vào ai không chọc lại đi chọc vào mấy tên điên. Mày có biết ba tiếng trước thằng nhóc đó biến cả nhà họ Hàn thành người tàn tật không?”

“Cái gì? Không, không thể nào. Hắn ta dựa vào. đâu mà to gan đến vậy?”, Hoàng Diên Húc rụt cổ lại, sợ hãi nói.

“Đợi thương tích của mày lành hẳn thì cút về Hoài Bắc quỳ xuống trước mặt Trương Trần. Nếu cậu ta không tha thứ cho mày, mày cứ chết luôn ở đó cho tao đi”.

“Nếu nhà họ Hoàng bị chôn vùi trong tay mày, tao sẽ lột da mày!”.

Hoàng Thành Linh lại tức giận đá cháu mình một cái, lúc này mới vội vàng rời đi để tìm hiểu tình hình cụ thể.

Trong một vườn hoa ở thủ đô, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, mặc một bộ đồ Trung Sơn, trước mặt có một bàn cờ, bên cạnh có một tách trà bốc khói nghi ngút.

Lướt qua bên cạnh, bao bì lá trà hóa ra là hãng trà chất lượng Đại Hồng Bào, loại trà tinh tế đến độ ngay cả vàng ròng cũng không thể so sánh được, thế mà người đàn ông này lại thưởng thức trà như bình thường.

“Thưa ông, tin tức ông cần đã đến rồi”, lúc này, một người đàn ông đi đến nhỏ giọng nói.

“Ừ, cậu xem nên phá vỡ tàn cục thế nào? Rõ ràng lão tướng này trông có vẻ như là kết quả phải chết nhưng lại ẩn giấu cơ hội sống, quả thật làm người ta đau đầu”.

“Thưa ông, với kỹ năng đánh cờ của tôi thì sao có thể giúp ông được, tôi cũng chỉ là chân chạy việc cho ông, tôi không làm nổi mấy chuyện động não này đâu!” . Truyện Ngược

“Thôi vậy, nói chuyện chính đi!”, người đàn ông sáu mươi tuổi nói.

Chương 348: C348: Tính nợ

“Trước đây tập đoàn Mạt Lâm từng trải qua một trận chiến lớn với tập đoàn Xương Thịnh nhưng bây giờ vẫn còn tồn tại. Theo tình hình hiện tại, có thể nói là tiền đồ vô hạn”, người đàn ông nói đưa một bản báo cáo cho ông ta.

“Điều thú vị hơn là tin tức về ông chủ thật sự của Mạt Lâm rất ít, hiện tại chỉ biết các phương thuốc của tập đoàn Mạt Lâm đều do chính tay người đó điều chế. Lúc trước từng náo loạn cả lên, cậu Trương trấn áp Hàn y và ông chủ Cổ của tập đoàn Mạt Lâm là một!”

cùng họ Trương?

“Nếu nói về y thuật, thủ đô ta có nhà họ Trương có thể nói là đã đạt đến đỉnh cao, sao tên nhóc này tự nhiên chui ra từ đâu, còn làm ra vẻ thần bí nữa?”

“Thưa ông, chuyện này không thể điều tra trong thời gian ngắn được, trừ khi đích thân đến phục kích trước tập đoàn Mạt Lâm. Nhưng cái người mà ông nói hình như ở Hoài Bắc cũng có một người, cũng mang dòng máu của nhà họ Trương”.

Người đàn ông ngoài sáu mươi dường như nhớ ra điều ra, lạnh lùng nói: “Cậu ta chẳng qua chỉ là một thằng con hoang mà thôi, cậu ta cũng xứng à? Đừng nhắc đến cậu ta ở đây, nhà họ Trương không có kẻ vô dụng như vậy”.

“Thưa ông, ông dạy rất phải, có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá rồi, sau này tôi sẽ chú ý!”, người đàn ông hoảng sợ lập tức cúi người.

“Được rồi, không cần lãng phí nhiều tâm tư với tập đoàn Mạt Lâm nữa, đợi nó mập mập, béo bở thêm một chút, sau đó nuốt gọn, bây giờ mùi vị không ngon!”

“Còn nữa, nếu sau này có tin tức gì về chuyện liên quan đến tên tạp chủng kia, nghe được cậu ta dám lấy nhà họ Trương để ra uy thì cứ đánh chết không cần nói với tôi!”

“Tôi hiểu rồi”, người thanh niên gật đầu, sau đó cung kính rời đi. Sau khi cậu ta ra khỏi vườn hoa, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Còn người đàn ông sáu mươi tuổi có thân hình cường tráng này vẫn đang chăm chú nhìn ván cờ thảm bại này.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến buổi tối, thành phố Đại Lĩnh cách nhà họ Trương không xa, sau khi cân nhắc, Trương Trần quyết định đến nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa.

Ông cụ Trương mất đi thực quyền, anh phải đi xem thử có chuyện gì. Dù sao ngộ nhỡ đến lúc đó, nếu anh bỗng dưng bị nhà họ Trương âm thầm giở trò thì đúng là hỏng bét thật!

Đến trước cổng nhà họ Trương, Trương Trần không đi vào. Nếu Trương Khánh Long đã mất thực quyền, chắc chắn nhà họ Trương đã đổi gia chủ!

Anh tìm lại lịch sử cuộc gọi lần trước, trước tiên liên lạc với Trương Long Khánh, lúc này anh mới được quản gia Bình dẫn vào nhà họ Trương.

“Cậu đến đây quả thực không khôn ngoan tí nào!”, lão Bình lắc đầu, không nói nhiều nữa dẫn Trương Trần đi ra sau vườn hoa.

Vẫn là vườn hoa đó, bên trong còn sáng đèn, lão Bình dừng lại trước cửa tổ ý Trương Trần tự mình đi vào.

Trương Trần đẩy cửa ra chỉ thấy Trương Long Khánh u sầu ngồi trên ghế. Thấy Trương Trần, lần này ông ta lại nở nụ cười!

“Thằng nhóc này, sao lại đến đây?”

“Chẳng phải cháu đã gọi nói với ông rồi sao? Cháu đến đây là để tính sổ!”, Trương Trần cũng cười nói.

Người nhà họ Trương có thể ôn hòa nói chuyện với anh không nhiều, Trương Long Khánh là một trong số đó!

“Tính nợ?”

Trương Long Khánh sửng sốt, bỗng nhiên ông ta nhớ đến gì đó cao giọng nói: “Cậu đến tính nợ với hơn mười gia tộc do nhà họ Hàn đứng đầu, cậu điên rồi sao? Dù cậu là ông chủ của tập đoàn Mạt Lâm, cũng không đủ đẳng cấp!”

“Nghe lời tôi, bây giờ đi ngay đi, dựa vào tài năng của cậu, sau này sẽ có cơ hội!”

Nói rồi Trương Long Khánh đẩy Trương Trần đi. Từ khi biết Trương Trần là ông chủ tập đoàn Mạt Lâm, ông ta đã đánh giá Trương Trần cao hết mức.

Với lai lịch xuất sắc này, ông ta không mong. Trương Trần tự mình tìm đường chết!

“Ông ngoại, ông đừng kích động, sao ông biết cháu không phải là đối thủ của họ, thân phận của cháu không chỉ là ông chủ Mạt Lâm thôi đâu!”, Trương Trần lắc đầu cười.

“Thằng nhóc này còn có thân phận gì nữa?”, Trương Long Khánh bĩu môi. Với ông ta, Trương Trần còn trẻ vậy mà có thể ngồi lên vị trí ông chủ Mạt Lâm là đã đánh bại được chín mươi chín phần trăm người cùng trang lứa. Dù là mấy con cháu ở thủ đô thì cũng chỉ đến thế mà thôi!

Chương 349: C349: Người đầu bắt cái tên phản nghịch này lại cho tôi

Trương Khánh Long nghĩ rằng Trương Trần an ủi ông ta để ông ta không lo lắng mà thôi.

Trương Trần bật cười lắc đầu cũng không nói nhiều đến chuyện này nữa. Qua một thời gian nữa, thậm chí tới nay, Trương Khánh Long tất nhiên sẽ biết, đến lúc đó ông ta sẽ biết Trương Trần nói là thật hay giả.

“Ông à, chuyện này không nói đến nữa mà sao. ông cứ bận tâm vậy?”, Trương Trần bật cười, hỏi.

“Thằng nhóc này”, Trương Khánh Long cười mắng một câu rồi nói với vẻ bất lực: “Đây chẳng phải là do nhà họ Điền ra tay sao, lúc cậu đến không nhìn thấy trong phòng lớn của nhà họ Trương đèn treo sáng rực sao, đó là mở tiệc mời người nhà họ Điền đấy”.

“Cứ nghĩ cả đời mình vẻ vang oanh liệt nhưng cuối cùng lại không quản được nhà mình”, Trương Khánh Long thở dài, trong ánh mắt đều là sự thất vọng. Điều mà ông ta quan tâm không phải là quyền lợi mà là tình cảm.

“Nhà họ Điền ư?”, Trương Trần khẽ cười, nói: “Ông ngoại, tới nay cháu sẽ đỡ cho ông. Nhà họ Trương vẫn là của ông, không ai cướp đi được, nhà họ Điền cũng không được”.

“Thằng nhóc này có phải mắc bệnh hoang tưởng rồi không? Lần trước nhà họ Điền không chế nhà họ Mạc, chẳng phải cậu phải trốn khỏi Hoài Bắc đó thôi. Lần này lại nói là nhà họ Điền cũng không làm gì được?”, Trương

Khánh Long liếc nhìn Trương Trần một cái, trên mặt đều là vẻ không tin.

Nhà họ Điền chính là như vậy, nhà họ Mạc cũng không có cách nào chống lại được. Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta muốn làm gì thì làm, trừ khi cả tỉnh An Hoa chung tay vào thì mới có thể đánh lại nhà họ Điền.

“Ông không tin thì thôi vậy”, Trương Trần nói, tại sao những lời thật lòng lại không có ai tin thế.

Anh nói như vậy không phải hoàn toàn không có căn cứ. Nhà họ Hàn đã bị tiêu diệt, nhà họ Hoàng cũng đưa ra sự lựa chọn đúng đắn. Nếu những nhà khác không phải kẻ ngốc thì chắc chắn suốt đêm sẽ gửi lễ đèn tột. Dù sao thì không ai muốn trở thành nhà họ Hàn thứ hai.

Lần này cũng coi như Trương Trần nhờ vào: danh của ông Trần. Nếu như không phải Tiểu Vương ở phía sau giúp sức cho anh thì chỉ e sẽ có một số phiền phức khác.

“Nhóc con, cậu nghe tôi nói này. Tôi rất coi trọng tương lai của cậu nhưng hiện giờ không thể cứng đầu như nhà họ Hàn được. Còn về thân phận của ông chủ Mạc Lâm thì tôi vẫn che giấu giúp cậu.

Nhưng cậu muốn dùng thân phận này giúp tôi lấy lại quyền chỉ đạo nhà họ Trương thì cũng có chút khó khăn đấy”.

Trương Khánh Long khuyên một câu thật lòng. Lúc này, Trương Trần muốn nói gì đó thì đột nhiên bên ngoài ông Bình gõ cửa, nói: “Gia chủ! Tiệc rượu bà cụ đã chuẩn bị xong, mời ông qua đó ạ..”.

“Mời cái con khỉ! Mụ già đó thích thể diện, muốn tôi phải cúi đầu ở tiệc rượu đó đấy mà. Nói cho bà ta, đừng có mơ”, Trương Khánh Long hừ lạnh nói.

Ông Bình ở bên ngoài có chút khó xử, bởi hiện giờ Trương Khánh Long đã không còn uy thế nữa rồi.

Trương Trần lại cười, nói: “Ông ngoại, người ta đã mời thì ông cứ qua đi. Khí chất này cũng không có thì làm sao lấy lại quyền quản cái nhà này được”.

Trương Khánh Long ngậy người ra, cười nói: “Đến lượt nhóc con nhà cậu nói tôi rồi đấy à. Cũng được, cậu đi cùng tôi đến đó đi. Xem bà già đó muốn gây sóng gió gì?”

Trương Trần đến, quả nhiên khiến Trương Khánh Long vui lên rất nhiều, đến khí sắc của ông ta cũng tốt lên nhiều.

Trương Trần đi theo phía sau, hai người đi vào nhà chính của nhà họ Trương.

Lúc này, bên trong vô cùng náo nhiệt. Mọi người trong nhà họ Trương đang nói cười với một người trẻ tuổi ngồi bên cạnh, ngữ khí vô cùng cung kính. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, đây chắc là người nhà họ Điền ở thủ đô.

Bọn họ ra tay giúp bà cụ Trương đàn áp” Trương Khánh Long.

“Bố đến rồi, bố nhìn xem bố hà tất phải vậy?”, thấy Trương Khánh Long đến, đám người Trương Thông, Trương Lập lập tức lên trước nói. Nhưng nụ cười của bọn họ như tắt ngấm khi nhìn thấy một người.

“Trương Trần, cậu đến đây làm gì, đây là nơi cậu có thể đến sao?”

“Người đâu, bắt cái tên phản nghịch này lại cho tôi”.

Nhìn thấy Trương Trần, hai anh em này hiếm khi có cùng suy nghĩ, hiện giờ người nhà họ Điền ở đây, họ nhất định phải thể hiện thái độ.

“Láo toét, lui hết cho tôi”, Trương Khánh Long trừng mắt nói.

Chương 350: C350: Cậu có còn là đàn ông nữa không

Nếu ông ta đã đưa Trương Trần đến đây thì chắc chắn đã có ý muốn bảo vệ anh. Trừ khi đám con bất hiếu này của ông ta cũng muốn tiêu diệt cả ông ta nữa.

“Hắn ta chính là Trương Trần?”, người nhà họ Điền ngồi ở bên trong chú ý đến tình huống này nên lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Thưa cậu Điền Dã, đây chính là thằng ranh đã từng đả tặc tội với Mạc Khai Sam”, Trương Lập nói.

“Câm mồm, Trương Khánh Long liếc nhìn con trai mình, sau đó lại nhìn Điền Dã, nói: “Cậu Điền, chuyện này không liên quan đến Trương Trần, mong cậu đừng bận tâm”.

“Cái ông già chết tiệt này, ông muốn đẩy nhà họ Trương vào chỗ chết sao, sao ông càng lúc càng hồ đồ vậy?”, bà cụ Trương mắng mỏ rồi đi ra.

Trương Trần hại nhà họ Trương thành ra như này, hiện giờ nhà họ Điền giúp đỡ nhà họ Trương, đây đúng là cơ hội tốt để chuyển mình, bà ta chỉ mong Trương Trần đi chết đi.

Điền Dã cũng lắc đầu, cười lạnh nói: “Ông cụ Trương, Mạc Khai Sam và nhà họ Điền chúng tôi có mối quan hệ sâu sắc. Không những chúng tôi không động gì đến nhà họ Trương mà còn bắt đầu hợp tác với các người. Đây đã là cho các người thể diện rồi, tên Trương Trần này nhất định phải giao cho bọn tôi”.

“Bố à, bố đừng cố chấp như vậy chứ. Quyết định của mẹ mới là đúng, chúng ta đều vì nhà họ Trương, hà tất phải vì một tên người ngoài này chứ”, Trương Lập nói.

Theo như những người ở nhà họ Trương, vì một thằng con rể vô dụng mà đắc tội với nhà họ Hàn đã là không sáng suốt rồi, chứ đừng nói là nhà họ Điền đích thân đến.

“Trương Trần, việc mà cậu làm cậu không gánh nổi lại muốn nhà họ Trương chúng tôi bảo vệ cậu. Cậu có còn là đàn ông nữa không? Nhà họ Trương nợ cậu sao?”, Trương Thông hỏi.

“Nếu nhà họ Trương không tiện ra tay thì chúng tôi đến cũng vô ích rồi”, Điền Dã nói.

“Cậu Điền, thật sự xin lỗi”, nghe thấy vậy, Trương Lập lập tức nói lời xin lỗi. Trong trường hợp như này, họ căn bản không có cách nào. Nếu như nhà họ Điền đích thân ra tay vậy thì càng tốt. Lần này xem Trương Khánh Long còn có thể nói gì được.

“Không sao đâu, nếu các người đã cho thấy rõ thái độ vậy là đủ rồi, còn lại cứ giao lại cho tôi”, Điền Dã cười ha ha, nói. Sau đó khẽ vỗ tay một cái. Lúc này có một đám người lên phía trước.

“Trương Trần, tôi biết anh có năng lực và mối quan hệ. Nhưng trong mắt nhà họ Điền chúng tôi thì cũng chỉ như truyện cười mà thôi. Nếu như anh biết điều thì tự mình chui vào cốp xe đi, có lẽ vẫn còn đường sống”, lời nói vừa dứt thì gã ẩn chìa khóa xe trong tay, cốp xe BMW liền mở ra.

“Nhóc con, đứng sau lưng tôi đi. Nếu ông già này đã chém gió mấy ngày liền với cậu thì nhất định sẽ làm, trừ khi lão già này nuốt được cục tức này”, Trương Khánh Long kéo Trương Trần, nói. Đây không phải là lời nói suông mà ông ta thật sự muốn bảo vệ Trương Trần.

“Bắt lại cho tôi, đánh gãy hai chân rồi nhét vào cốp xe, đợi tôi xử lý”, Điền

Dã lên tiếng, chỉ một câu nói mà như xử tội tử hình vậy, như quyết định lấy mạng Trương Trần.

“Vâng”, đám người đó gật đầu rồi bao vây Trương Trần. Còn Trương Trần đặt tay lên trên túi ở hông, chuẩn bị ra tay.

Lần này anh đến là muốn dùng cách đơn giản nhất để giải quyết phiền phức ở đây. Nhưng lúc anh định rút kim vàng ra thì một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Dừng tay hết lại cho tôi”, giọng nói đầy gấp gáp, tiếp đó chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên chạy vào.

Ông ta hơi mập chút, trên đầu đều là mồ hôi, thở hổn hển đi vào cửa lớn nhà họ Trương.

Mọi người nhìn lại, thấy người đến thì kinh ngạc. Sao tối nay, người này lại đến vậy?

Trương Lập thì vội lên, cười nói: “Anh Trần, mời vào trong”.

Người này chính là gia chủ của nhà họ Trần, Trần Ái Hoa. Nhưng ông ta không thèm để ý Trương Lập mà chạy đến trước mặt những kẻ muốn ra tay với Trương Trần, sau đó ông ta giơ tay lên.

Chương 351: C351: Thắng nhóc này có thân phận gì chứ

Gái tát vang giòn khiến mọi người sững người ra, sắc mặt Điền Dã lập tức trầm xuống. Dù sao thì ông ta cũng đánh người của gã.

Đám người nhà họ Trương cũng giật giật mí mắt, không hiểu Trần Ái Hoa về phe nào.

“Anh Trần, anh làm vậy là có ý gì? Tôi coi anh là khách nhưng hình như anh không hiểu quy tắc thì phải?”, Trương Lập trầm giọng hỏi.

“Bốp!”, nhưng khiến mọi người không ngờ là Trần Ái Hoa đáp lại Trương Lập là một cái bạt tai.

Ông ta có ý gì thì bản thân ông ta biết rõ nhất. Từ sau khi Trương Trần rời khỏi nhà họ Hoàng, họ rất nhanh đã có được tin tức.

Đám gia tộc gây phiền phức cho Trương Trần, đặc biệt là tên dẫn đầu của nhà họ Hàn đã bị tiêu diệt.

Chuyện này nếu không phải gia chủ nhà họ Hoàng nói cho ông ta thì ông ta cũng không dám tin.

Luận về thực lực và mối quan hệ thì họ không so được với nhà họ Hàn. Vì thế, sau khi Trần Ái Hoa cảm ơn nhà họ Hoàng trong điện thoại thì lập tức đi tìm tung tích của Trương Trần. Tận dụng mọi mối quan hệ, sau khi tìm hiểu mới biết Trương Trần đến nhà họ Trương.

“Cậu Trương, khiến cậu phải sợ hãi rồi”, Trần Ái Hoa cung kính khom lưng

nói với Trương Trần. Cảnh tượng này khiến mọi người suýt rơi con người xuống đất.

Trần Ái Hoa lại gọi Trương Trần là cậu Trương? Là họ nghe nhầm hay thế giới này thay đổi rồi.

Người có phản ứng lại nhanh nhất là Trương Lập. Ông ta đã không còn tâm tư tính toán việc ban nãy mình bị ăn tát, ông ta chỉ muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Anh Trần, tại sao anh lại gọi thằng vô dụng này cung kính thế, hôm nay anh làm sao vậy?”

“Trương Lập, còn cả tất cả người trong nhà họ Trương, tôi cảnh cáo các người, nếu các người còn dám nói xấu cậu Trương một câu thì đừng trách Trần Ái Hoa tôi trở mặt, phát động chiến tranh thương mại”, Trần Ái Hoa nói thẳng khiến mọi người như hoài nghi về cuộc đời. Thời gian trước nhà họ Trần còn cùng với nhà họ Hàn gây phiền phức cho Trương Trần, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?. truyện tiên hiệp hay

“Trần Ái Hoa, lời anh nói hơi quá chằng, lẽ nào thật sự tưởng rằng nhà họ Trương chúng tôi sợ anh sao?”, bà cụ Trương đứng ra nói.

Thay vì ngồi nghĩ sao Trần Ái Hoa lại làm hiện giờ bà ta là người quản nhà họ Trương thì coi trọng thể diện nhà họ Trương hơn. Nếu câu này là nhà họ Điền nói thì bà ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo. Nhưng nhà họ Trương và nhà họ Trần cũng tương đương nhau thì Trần Ái Hoa dựa vào đâu mà nói ra câu này?

“Bà cụ Trương, bà đang thử lòng quyết tâm của tôi sao?”, Trần Ái Hoa nói. Hôm nay kể cả ông ta có lỗi với nhà họ Trần của ông ta thì cũng phải sống chết đứng về phía Trương Trần. Tiền không còn thì có thể kiếm lại nhưng nếu người bị phế rồi thì toi đời luôn.

Bà cụ Trương sững người ra, đám người nhà họ Trương cũng thế. Tên Trần Ái Hoa này vì Trương Trần mà định đấu đến cùng với nhà họ Trương, không

chết không thôi?

“Trần Ái Hoa, tôi hỏi anh, anh thật sự biết hắn là ai?”, bà cụ Trương hỏi.

“Cậu ấy là cậu Trương”, Trần Ái Hoa nói.

“Cái gì mà cậu Trương, nó là thằng ở rể của nhà họ Trương, là thằng vô dụng. Nó là thằng cầm đầu gây họa cho cậu chủ nhà họ Hàn, trước đó nhà họ Trần của anh cũng tìm nó tính sổ đây, anh quên chuyện này rồi sao?”, bà cụ Trương trầm giọng nói. Bà ta thật sự nghi là Trần Ái Hoa đã trúng tà, nếu không thì tất cả chuyện này thật khó giải thích.

Trước đó hai bên còn đối đầu, giờ nhìn kiểu này, nhà họ Trần lại bắt đầu bảo vệ Trương Trần, mâu thuẫn trước đó lẽ nào quên rồi sao?

“Đúng vậy chú Trần, hắn lừa hơn ba mươi triệu của con trai chú đấy”, một người con gái nhà họ Trương cũng lên tiếng nói.

Trần Ái Hoa thật sự muốn giết người vào lúc này. Ông ta không phải đến vì chuyện này, đũa ngọc này lại như rắc muối lên vết thương.

Ánh mắt ông ta lạnh lùng nhìn bà cụ Trương, nói từng chữ rõ ràng: “Bà lão, niệm tình bà tuổi cao tuổi nên tôi không động đến bà. Nhưng nếu bà dám nói xấu cậu Trương thì hôm nay tôi sẽ cho bà vào. quan tài sớm chút đấy”.

“Còn về chuyện trước đây là tôi không đúng, tôi đến xin lỗi với cậu Trương đây”, Trần Ái Hoa không quan tâm đến sắc mặt khó coi của nhà họ Trương trực tiếp khom người 90 độ với Trương Trần.

“Cậu Trương, trước đây là Ái Hoa có mắt như mù, mong cậu đại lượng. Tôi cũng đã đánh gãy hai chân của thằng con bất hiếu của tôi rồi”.

Trương Trần thì không nói lời nào, coi như là không nghe thấy.

Trần Ái Hoa toát hết mồ hôi, một lúc sau, ông ta cắn răng rồi quỳ xuống trước mặt Trương Trần.

Ông ta cũng tính đến mặt lợi và hại. Hiện giờ thể diện đã không còn quan trọng nữa rồi, ông ta cũng được coi là nhân vật cầm lên được thì buông xuống được, nếu không thì cũng không đến được ngày hôm nay. Vứt bỏ thể diện, giữ được nhà họ. Trần, đây là lựa chọn sáng suốt.

“Cậu Trương! Xin cậu thứ lỗi, sau này nhà họ Trần mặc cậu chỉ huy, không dám có oán trách gì”, Trần Ái Hoa lại nói.

“Xảy... Xảy ra chuyện gì vậy, ai có thể nói cho tôi biết không?”, sắc mặt nhà họ Trương biến đổi, vô cùng đặc sắc. Đến cả Trương Khánh Long cũng sững người ra. Trần Ái Hoa cũng tương đương với nhà họ Trương, đến ông ta cũng gọi là cậu em Trần, bây giờ không ngờ ông ta lại quỳ trước mặt Trương Trần.

“Thằng nhóc này có thân phận gì chứ?”, Trương Khánh Long trong đầu có một dấu hỏi lớn.

Chương 352: C352: Cậu thật sự có thể đại diện cho nhà họ Điền sao

“Lần sau không có ngoại lệ đâu, nếu không thì hậu quả chắc ông biết rồi đấy”, cuối cùng thì Trương Trần cũng lên tiếng nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng.

Nhưng Trần Ái Hoa không để ý gì mà vội vàng gật đầu, nói: “Cậu Trương yên tâm, sau này nhà họ Trần chính là con dao của cậu”. “Được rồi, đứng lên đi, nên nhà lạnh lắm”.

“Cảm ơn cậu Trương quan tâm”, Trần Ái Hoa như trút được gánh nặng, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười. Ông ta hiểu rằng, kiếp nạn lớn nhất của nhà họ Trần cũng qua rồi.

“Trần Ái Hoa, ông đánh người của tôi, lẽ nào không cho tôi một lời giải thích sao?”, lúc này Điền Dã sầm mặt nói.

“Cậu là ai?”

“Điền Dã”, sắc mặt Điền Dã sầm lại. Mặc dù gã không có địa vị trong nhà họ Điền lắm nhưng không ngờ Trần Ái Hoa lại không biết đến nhà họ Điền và không biết đến gã nên gã thấy mình thật mất mặt.

“Ha hai! Thì ra là vậy. Đã thế thì tôi hỏi cậu, sao cậu lại bảo người động đến cậu Trương?”

“Ha ha”, Điền Dã cũng cười, nói: “Tôi muốn đánh một tên vô dụng cũng phải báo cáo với ông sao?”

“Tôi hy vọng cậu cũng xin lỗi cậu Trương đi, cậu ấy độ lượng nên sẽ tha thứ cho cậu thôi”, Trần Ái Hoa lại nói. Chính vì Điền Dã không phải nhân vật trung tâm của nhà họ Điền nên ông ta mới dám nói thế..

“Ha ha, đúng là nực cười. Trần Ái Hoa nhà ông đúng là to gan, tôi là người nhà họ Điền, đại diện cho nhà họ Điền mà phải đi xin lỗi tên vô dụng, hán có dám nhận không?”

Ngữ khí Điền Dã đầy bá đạo, tất cả mọi người ở đây chỉ cần không hợp hết lại thì gã không coi ra gì cả.

“Còn ông, ai cho ông dũng khí nhảy ra đánh người của tôi, còn dám chất vấn tôi. Ông không coi nhà họ Điền ra gì, như vậy là ông muốn khiêu chiến với nhà họ Điền rồi?”, Trần Ái Hoa rơi vào ngưỡng khó xử. Nhà họ Trương thì ông ta không thèm để ý còn nhà họ Điền thì ông ta thật sự bất lực.

“Trần Ái Hoa! Niệm tình hai nhà chúng ta trước đây từng hợp tác nên hôm nay anh hỗn láo ở nhà họ Trương tôi sẽ không truy cứu nữa. Nhưng cậu Điền ở đây thì anh phải giải thích với cậu ấy, nếu không thì nhà họ Trương tôi sẽ không khách khí”, lúc này bà cụ Trương cũng lên tiếng.

Trần Ái Hoa cười khinh bỉ: “Nhà họ Trương cứ thử xem”.

“Còn cậu Điền thật sự có thể đại diện cho nhà họ Điền sao?”

“Ông... Có thể thử”, Điền Dã đưa ra câu trả lời cũng rất đơn giản nhưng biểu cảm của gã đã cho mọi người thấy, chuyện này nếu như Trần Ái Hoa không cho gã câu trả lời hợp lý thì nhà họ Điền sẽ không tha cho. Đây chính là vấn đề thể diện mà mọi người quan tâm nhất.

Lần này thì Trần Ái Hoa coi như khó lên tiếng rồi, kể cả ông ta có lòng thì cũng bất lực. Ông ta nhìn đồng hồ, ý muốn nói sao người của gia tộc khác vẫn chưa đến?

Ông ta cách nhà họ Trương gần nhất, hơn nữa phái người đến Hoài Bắc cũng có một phần của ông ta. Vì vậy ông ta đến trước tiên để mong Trương Trần tha thứ. Nếu đám người kia cũng đến thì ông ta không phải gánh áp lực lớn như này rồi.

“Quý xuống cho tôi rồi trói tên Trương Trần kia lại nhét vào cốp xe. Nhà họ Điền không tính toán với ông nữa”, lúc này Điền Dã đưa ra quyết định cuối cùng.

“Trần Ái Hoa, nể mặt quen biết nhiều năm, tôi khuyên anh đừng lựa chọn không sáng suốt thế. Anh đang đối đầu không phải mỗi nhà họ Trương chúng tôi đâu”, bà cụ Trương lúc này không do dự gì mà lên tiếng.

Đám người Trương Lập cũng vội khuyên can. Dù sao thì hôm nay họ chỉ muốn giải quyết Trương Trần thôi. Còn về Trần Ái Hoa thì mọi người đều là người tỉnh An Hoa, nếu như có thể hòa giải, họ cũng không quá khó khăn.

Trần Ái Hoa thật sự thấy khó xử, phía sau Trương Trần có lực lượng lớn thế nào thì ông ta không biết nhưng nhà họ Hàn bị phế mà cũng không có ai gây phiền phức cho anh. Ở phương diện nào đó thì điều này đã đủ nói rõ rồi.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền lại giọng nói dám động đến cậu Trương thì phải hỏi nhà họ Lý đã..., lời vừa dứt thì một người đàn ông trung niên đi vào.

“Lý Thăng Bình..”, người nhà họ Trương đưa ánh mắt nhìn lại, rõ ràng Lý Thăng Bình không phải nhân vật nhỏ bé, nếu không thì nhà họ Trương đã không lộ ra ánh mắt trầm trọng đó.

Nhưng vẫn chưa đợi người nhà họ Trương lên tiếng thì bên ngoài lại truyền giọng: “Cả nhà họ Thành của tôi nữa...”

“Nhà họ Dương cũng không nhân nhượng...”. “Còn cả nhà họ Tiêu nữa..”. “Cả tôi nữa...”

Hàng loạt giọng nói vang lên liên tiếp không ngừng. Ai nấy đều báo ra tên gia tộc của mình, người nhà họ Trương cảm thấy tim như bị búa đập.

Còn Trần Ái Hoa thì thở phào một cái. Cuối cùng đám này cũng đến, cũng coi như đến kịp thời.

Lúc này nhà họ Trương như chờ người ra, những nhân vật này có ai không phải là ông trùm một phương đâu, không ngờ tối nay họ lại xuất hiện ở đây...

Chương 353: C353: Người đứng sau tôi là nhà họ Trương ở thủ đô

Sau khi nhận được sự ủng hộ của các ông lớn tỉnh An Hoa, Trương Trần gần như chẳng còn gì phải e ngại cả, thật ra thì trong lòng anh cũng chẳng sợ sệt gì ail

“Ông ngoại, cháu đảm bảo với ông, dù hôm nay có chuyện gì xảy ra, cháu sẽ là chỗ dựa của ông!”

Những người tới làm khách đều chảy mồ hôi lạnh, không dám nhúc nhích.

Không khí có chút kỳ quái, một đám ông lớn ở đây khom lưng uốn gối khiến mấy người nhà họ Trương càng giống người ngoài hơn là chủ nhà.

“Ông Trương, tôi kính ông một ly: “Ông Trương, tôi chúc ông...”

Trương Khánh Long thấy khách quý niềm nở như vậy thì trong lòng có chút hoảng hốt, luống cuống tiếp đãi họ một chút rồi ông ta mới hỏi ra vấn đề mình thắc mắc: “Các vị có quan hệ gì với Trương Trần?”

Một người tỏ ra bất ngờ, hỏi ngược lại ông cụ Trương: “Ông không biết sao?”

Trương Khánh Long nghe thế thì khó hiểu hỏi lại: “Biết gì cơ?”

Người vừa rồi cũng chẳng chút giấu giếm: “Cháu rể nhà ông chính là Trương thần y nổi tiếng, từng đánh bại Hàn y, vinh danh cho Tổ quốc!”

Người nhà họ Trương có mặt ở đó đều ngạc nhiên tới mức há hốc mồm, họ hoàn toàn không thể tin được thẳng ở rể vô dụng trước mắt chính là thần y nổi tiếng tài giỏi. Ở đây cần giải thích một chút vì sao họ lại có phản ứng như vậy, trong văn hóa Hoa Hạ, nghề bác sĩ rất được tôn trọng, vì đã là người, ai cũng sẽ mắc bệnh, không nặng thì nhẹ, họ gần như đều phải bị bệnh ít nhất là một, hai lần và người cứu họ là ai? Bác sĩ! Vì thế, dù ngày xưa nghề “thầy thuốc” hay là “bác sĩ” ngày nay, chẳng ai muốn làm mịch lòng những người làm nghề này cả.

Trương Trần ở cạnh cười khế, anh nhìn thoáng qua gương mặt của mấy người nhà họ Trương rồi nói: “Ông ngoại, từ bây giờ, ông đã quay về ghế gia chủ nhà họ Trương, ông cứ xử lý họ, cháu sẽ là người đứng sau đỡ cho ông!”

Trương Khánh Long ngẩn ngơ nhìn anh: “Trương Trần, ông...”

Sau đó, buổi tiệc diễn ra trong bầu không khí kỳ dị, hai tiếng sau, tiệc tan, khách khứa về hết, để lại người nhà họ Trương tự giải quyết việc riêng.

Bà cụ Trương vội nhào lên chỗ chồng: “Ông ơi, tôi sai rồi, mấy đứa không hiểu chuyện nên mới làm ra việc đó! Ông tha cho. tội nhỏ một lần đi!”

Trương Khánh Long cười lạnh, hất bà cụ Trương ra: “Bao nhiêu tuổi rồi mà không hiểu chuyện! Tôi thì thấy tội nó quá hiểu nên mới làm ra việc này, muốn soán quyền à! Ha ha, tính ra thì tôi dạy ra mấy đứa con “ngoan” ghê, tội nó muốn giết cả bố mình cơ mà!”

Bà cụ Trương cứng họng, không biết nên biện minh như thế nào, đừng nói là con của bà ta, chính bà ta cũng tiếp tay để giết chồng cơ mà.

Trương Khánh Long cũng chẳng màng đến bà cụ Trương mà nói thẳng: “Ngày mai, tôi sẽ gọi luật sư tới để ly hôn, bà đừng mơ lấy được một đồng nào, còn đám con “ngoan” này cũng lớn rồi, ra ngoài tự gây dựng sự nghiệp đi!”

“Ông...” “Bố.”

Trương Trần cũng chẳng để ý tới họ mà đi ra cửa, anh còn nhiều việc phải làm, nhưng trước khi đi, anh còn quay đầu nhả một câu: “Chuyện tối nay, tôi mong các người đừng để lộ ra ngoài, nếu để tôi biết ai cố ý, người đó đừng trách sao thặng ở rể này ác đấy!”, nói xong, anh bỏ đi, để lại người nhà họ Trương ở tỉnh An Hoa đang lo lắng, sợ hãi.

Sau ngày hôm đó, Trương Trần và mấy người Triệu Chí Hạo tiến vào thủ đô, nơi họ ở chính là trụ sở của tập đoàn Mạt Lâm.

Lúc này, trong văn phòng Mạt Lâm ở thủ đô, Trương Trần và Triệu Chí Hào đang ngồi đối chất với một người đàn ông vẻ ngoài bình thường, gương mặt gian xảo nhưng thú nổi bật nhất chính là dấu bàn tay trên mặt gã.

“Các người, các người không thể làm như thế! Người đứng sau tôi là nhà họ Trương ở thủ đô!”

Chương 354: C354: Ông chủ của mặt lâm quá cao tay

“Nếu là nhà họ Trương ở thủ đô thì... Bỏ qua đi!”, Trương Trần nói.

Người bị đánh tên Triệu Mãnh, một họ hàng Triệu Chí Hào trong nhà họ Triệu, người này làm trong bộ phận thu mua dược liệu của tập đoàn.

Trong khoảng thời gian gần đây, Mạt Lâm gặp vài vấn đề nhỏ, sau quá trình điều tra, họ tìm ra Triệu Mãnh.

“Nói đi, nói ra mục đích thì tôi sẽ tha cho anh!”

“Tôi, tôi đã lấy được danh sách dược liệu của Mạt Lâm!”

Triệu Chí Hào nhảy dựng lên: “Mày mua chuộc được bao nhiêu người rồi?”, nếu không có Trương Trần ở đây, Triệu Chí Hào sẽ bùng nổ giết chết thằng ranh này. Là người quản lý của tập đoàn, ông ta biết rõ lợi nhuận mà danh sách dược liệu kia mang về.

Có thể nói, “tim” của tập đoàn chính là danh sách dược liệu do Trương Trần đưa cho, nhưng hôm nay, “trái tim” đó lại bị Triệu Mãnh ăn cắp, trong lòng ông ta vừa thất vọng vừa sợ hãi.

Ông ta không dám tưởng tượng việc danh sách dược liệu này lộ ra ngoài thì tập đoàn Mạt Lâm sẽ gặp tổn thất nặng nề cỡ nào.

Ngược lại, Trương Trần bình tĩnh nhìn Triệu Mãnh, không ai nhìn ra được cảm xúc gì từ trên mặt hay trong mắt anh.

Anh lại hỏi: “Là việc này à?”

Hai người còn lại nghe thế thì sửng sốt.

Trương Trần lại lên tiếng: “Đi đi!”

Triệu Chí Hào hét thất thanh: “Cậu Trương!”

Đợi sau khi Triệu Mãnh rời đi, Trương Trần mới thản nhiên nói: “Danh sách dược liệu kia vô dụng, đừng lo! Nếu thứ thuốc này có thể làm ra chỉ bằng một danh sách dược liệu thì tôi sẽ không bảo các vị sản xuất dễ dàng như vậy, vả lại đây là việc khó tránh được, tôi chỉ không ngờ tới nhanh như thế thôi.

Triệu Chí Hào oán giận nói: “Để thẳng ranh đó đi như vậy thì chúng ta cũng dễ tính quái!”

Trương Trần cười lắc đầu: “Hắn ta đi về thì sẽ liên lạc với nhà họ Trương để đổi lấy lợi ích, tôi cũng chẳng quan tâm việc này, chỉ cần dùng nó nhử nhà họ Trương tới là được!”

Sau khi ra khỏi văn phòng tập đoàn Mạt Lâm, Triệu Mãnh đi tới một bến cảng cạnh bờ biển, nơi này đã bị bỏ hoang từ khá lâu.

Sau khi xuống xe, gã vội vào trong một nhà máy cũ.

“Cậu Trương Chấn..”, Triệu Mãnh gọi một tiếng.

Một người đàn ông bước ra từ cửa trong, hiển nhiên đó là cậu Trương Chấn mà Triệu Mãnh đã gọi, người này nhíu mày nhìn gã: “Đừng nói với tôi là lộ tẩy rồi đấy!”

“Ông chủ của Mạt Lâm quá cao tay!”, Triệu Mãnh bắt đắc dĩ đáp.

Chương 355: C355: Bây giờ tội phạm trơ trẽn quá nhỉ

Nhưng Trương Chấn hoàn toàn không hề nể mặt gã, hắn ta cầm một khẩu súng lục trong tay, chĩa vào đầu đối phương: “Lộ rồi còn dám tới tìm tôi?”

Triệu Mãnh lại khá bình tĩnh: “Vậy cậu Trương Chấn không muốn biết mục đích của tôi sao?”

Trương Chấn cười mỉa: “Đúng là xem thường anh rồi!”

“Theo giao ước, anh ẩn núp trong tập đoàn Mạt Lâm để lấy danh sách dược liệu, nhà họ Trương sẽ trả anh năm mươi triệu, đặt cọc trước hai mươi triệu nhưng tôi biết anh đã thất bại!”

“Nếu tôi nói tôi đã lấy được danh sách dược liệu sau một tuần các người tìm tôi, cậu có tin không?”

“Vậy đưa danh sách dược liệu ra trước!”

Triệu Mãnh hơi do dự nhưng đối mặt với nhà họ Trương, gã không còn lựa chọn nào khác nên đành lấy ra đưa cho đối phương.

Trương Chấn xem xong, có thể chắc chắn đây là danh sách dược liệu, hắn ta cũng không lừa gạt Triệu Mãnh, chuẩn bị chuyển hết số tiền còn lại thì “Đòang”, đầu Triệu Mãnh nổ tung trước mặt hắn ta.

Lông tơ của Trương Chấn dựng đứng, hắn ta vội móc súng lục vừa nhét vào bên hông ra, lúc này, một tiếng nói truyền vào tai.

“Dám cử động thì chết ngay lập tức, ngồi xỏm xuống, giơ tay ôm đầu...”

“Mời cậu Trương đi cùng chúng tôi tới gặp chủ tịch tập đoàn Mạt Lâm!”

Một người lên tiếng, những người phía sau mặc đồ đen, tiến lên áp chế Trương Chấn vào xe.

Sau một quãng đường kéo dài 30 phút, Trương Chấn được đưa tới trước mặt Trương Trần.

Trương Chấn không hề sợ hãi mà vẫn kiêu ngạo nâng cằm nói: “Mày là Trương thần y phải không, biết tao là ai không? Nếu biết thì mau thả tao ra, bằng không...”

Đáp lại hắn ta là một cái tát như trời giáng. Trương Trần đang ngồi trên ghế chủ tịch, tay đùa nghịch một con dao sắc bén, anh cười khế, người vừa tát Trương Chấn chính là Triệu Chí Hào. rện ha? ìm nga rang chính ~ rùmr ện. N ~

“Tôi không thả đây, sao nào? Anh cần tôi à?”, nói xong, anh phóng con dao ghim vào đùi Trương Chấn, hắn ta hét thảm thiết, máu tươi chảy ròng ròng.

“Tù nhân thì nên có nhận thức của tù nhân! Tôi cho anh một cơ hội, gọi viện binh tới đi, nếu không ai tới thì tôi sẽ giết anh!”

Trương Trần đã biết mục đích của nhà họ Trương, anh chỉ tò mò là ai sẽ là người tiếp theo tới đây.

Trương Chấn lúc này mới biết sợ, hắn ta vội lấy điện thoại ra gọi: “Trương Anh, mau tới cứu em!”

Hắn ta gọi cho Trương Anh - người đang được hội trưởng lão của nhà họ Trương coi trọng.

.. Mười lăm phút sau, Trương Anh tới rất nhanh, hắn không hề lo lắng về

việc Trương Chấn bại lộ, khi bước vào văn phòng, theo sau hẳn còn có vài người của nhà họ Trương: “Hân hạnh được gặp mặt Trương thần y!”

Trương Trần chẳng hề nao núng, anh nhìn thẳng vào đối phương và nói: “Bây giờ tội phạm trơ trẽn quá nhỉ!”

Trương Anh mỉm cười: “Đừng nói khó nghe vậy, chỉ cần nhà họ Trương muốn, tập đoàn Mạt Lâm sẽ biến thành công ty con ngay ấy mà!”

Chương 356: C356: Thuốc dẫn

“Các người tự tin như vậy sao?”

Im lặng cả buổi, Trương Trần mới lên tiếng, anh không ra tay, chỉ bình tĩnh nhìn Trương Anh.

Trương Anh nở nụ cười lơ đãng, hấn kéo Trương Chấn, thuận tay ngăn miệng vết thương đang chảy máu của Trương Chấn. Nhà họ Trương tự tin như vậy đấy, họ cũng có tư cách đó, thậm chí, chính bản thân họ cũng thấy sợ hãi về năng lực của nhà họ Trương.

“Trương thần y là người thông minh! Người thông minh thì nên làm việc thông minh, tôi hi vọng chuyện này sẽ chấm dứt tại đây!”

“Nếu không có việc gì khác, chúng tôi đi đây!”

Trương Anh dẫn theo Trương Chấn, đẩy cửa bước ra, lúc này giọng của Trương Trần truyền tới: “Có lẽ các người sai lầm rồi, nhưng điều này không quan trọng nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau!”

Trương Anh sửng sốt, lập tức bật cười nói: “Trương thần y, tự tin là tốt, nhưng sự tự tin này sẽ biến thành tự phụ khi đối mặt với nhà họ Trương đấy! Nếu Trương thần y đến, chúng tôi sẽ tiếp đãi nồng hậu!”

Trương Trần không nói gì thêm, nhìn theo mấy người Trương Anh rời đi.

Xuống dưới lầu, Trương Chấn cuối cùng cũng yên lòng, hấn ta không hề nghĩ ngờ việc Trương thần y nổi danh khắp thiên hạ này thật sự dám giết

mình, nếu không nhờ đám người Trương Anh tới kịp lúc, rất có thể hẳn ta đã phải bái bai thế giới này rồi.

“Anh Trương Anh, cảm ơn anh, cảm ơn..”, sống sót sau tai nạn, Trương Chấn không ngừng cảm ơn.

“Đừng làm nhảm, dù gì cậu cũng là người nhà họ Trương, hoàn thành nhiệm vụ rồi à?”, Trương Anh cười hỏi.

Trương Chấn gật đầu, lôi một tờ giấy từ trong áo ra, vui mừng nói: “May mà Trương thần y không soát người, nếu không thì khó mà giữ được...”

“Thằng nhóc này, yên tâm đi, sau khi về anh sẽ báo công cho cậu. Địa vị, quyền lực, tiền tài, cậu muốn gì cũng được!”, Trương Anh vui sướng nói, vài người nhà họ Trương khác nhìn Trương Chấn với vẻ ngưỡng mộ, hẳn ta cũng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Nhưng hẳn ta cũng không dám kể công, xét địa vị mấy người này, Trương Chấn là người có địa vị thấp nhất, cái này sẽ không phải là công của một mình hẳn ta, người chiếm nhiều nhất có lẽ là Trương Anh.

Trương Anh mở tờ giấy ra đọc, hài lòng gật đầu: “Giỏi, cực kỳ giỏi! Xem ra Trương thần y này thật sự có chút bản lĩnh, danh sách này có thể đẩy ra làm phương thuốc chân chính...”

“Không đúng!”, sau một giây, Trương Anh nhíu mày: “Trương Chấn, cậu xác định đúng là danh sách này sao?”

Trương Trần sững sốt, vội nói: “Là cái này mà, em còn chưa kịp xem là đã bị Trương thần y trói tới đây rồi!”

“Anh, cái này có vấn đề gì à?”, Trương Trần cố tình hỏi.

“Danh sách không sai nhưng vẫn thiếu một thứ quan trọng!”

“Cái gì?”, vài người vô thức hỏi.

“Thuốc dẫn!”, Trương Anh nói: “Đây là thứ quan trọng nhất, giống như vẽ rồng phải chấm thêm mắt vậy, nó sẽ tạo ra được hiệu quả của thuốc!”

“Không, không phải đâu anh, Triệu Mãnh đã đưa em thứ này, thật sự..”, Trương Chấn nhìn ánh mắt dò hỏi của Trương Anh, gấp gáp biện hộ cho mình.

Mấy người còn lại đều nhìn Trương Chấn bằng ánh mắt không mấy hiền lành.

Một lúc lâu sau, Trương Anh cười to: “Lo cái gì, anh không có ý trách cậu, việc này cũng đã nằm trong dự liệu của anh. Nói thế nào thì tập đoàn Mạt Lâm cũng phát triển tới quy mô này. Hơn nữa, đây là cội rễ của Mạt Lâm, Trương thần y đề phòng chút là bình thường, nếu ngay cả thuốc dẫn cũng có trong này, anh mới cảm thấy quái dị...”

Nghe thấy Trương Anh nói, Trương Chấn mời thở phào nhẹ nhõm, đứng ra về tay trắng mà còn gặp rắc rối!

“Anh, vậy giờ chúng ta làm sao đây, nếu không mọi người về trước, em tìm cơ hội, tiếp tục lén vào tập đoàn Mạt Lâm để lấy thuốc dẫn, được không?”, một cô gái lên tiếng.

“Thôi!”, nghĩ ngợi một chút, Trương Anh lắc đầu: “Qua chuyện này, Trương thần y cũng suýt giết Trương Chấn rồi, hấn ta hoàn toàn không hề sợ hãi nhà họ Trương chúng ta. Em đừng chơi chiêu đó ở đây nữa, dù em đi, tỷ lệ thành công cũng không lớn!”

“Cũng chỉ là một vị thuốc dẫn thôi, có danh sách này, người có nghề sẽ suy luận ra được, đây là điểm mạnh của nhà họ Trương chúng ta, nhưng sẽ hơi phiền phức, bên Trương thần y cũng chỉ kéo dài hai, ba ngày!”

“Nếu tôi đoán không nhầm, bây giờ Trương thần y chỉ mãi nghĩ cách đưa

thuốc ra thị trường, phải tung ra sản phẩm trước khi chúng ta phá giải phương thuốc, như thế mới giảm được tổn thất của họ xuống mức thấp nhất

Ánh mắt Trương Anh nhìn về phía tập đoàn Mạt lâm, trong đó lộ ra vẻ cơ trí.

Chương 357: C357: Có vấn đề gì à

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau về thôi! Để mấy người tài giỏi trong gia tộc phá giải!”, Mấy người kia vội nói.

Trương Anh gật đầu: “Chúng ta đi thôi!”

Trong phòng họp tập đoàn Mạt Lâm, Trương Trần, Triệu Chí Hào và Tôn Khuê Sơn ra, ba người nhìn theo bốn người Trương Anh rời đi.

“Hai người cảm thấy sao rồi?”, Trương Trần hỏi.

Hai người Triệu Chí Hào lắc đầu, khó hiểu nói: “Cậu Trương, từ lúc gặp chuyện không may, tôi đã lệnh mọi người phải trạng thái cảnh giác, thêm người của Tôn Khuê Sơn, có thể nói tập đoàn Mạt Lâm điều ra hơn ngàn người, vì sao lại để họ đi dễ dàng như vậy?”.

===== Truyện vừa hoàn thành =====

1. Sau Khi Lưu Lạc Trên Đảo Hoang Và Được Nàng Tiên Cá Nhặt Về (Mỹ Nhân Ngư)

2. Đại Boss Phản Diện, Đừng Tới Đây

3. Hệ Thống Xuyên Không: Vương Phi Muốn Lật Trời!

4. Đêm Nay Có Mưa

=====

=

“Tôi cố ý để họ đi, xem ra đơn thuốc đã ở trên người Trương Chấn!”, Trương Trần thản nhiên nói.

“Vậy vì sao cậu làm vậy?”, hai người Triệu Chí Hào không hiểu, nếu Trương Trần đã biết, vì sao anh không yêu cầu lục soát ngay từ đầu, mà còn thả họ đi, ai biết được sau đó họ sẽ làm tập đoàn Mạt Lâm tổn thất nặng nề cỡ nào.

Trương Trần lắc đầu, ánh mắt thâm thúy: “Từ lúc mới bắt đầu, tôi đã không định giữ họ lại, mà chỉ nghĩ xem nên dùng cách gì để họ cầm danh sách đi, đây mới là trọng điểm...”

Lần này, hai người Triệu Chí Hào càng thêm mờ mịt, thậm chí họ còn đang nghĩ ngờ đầu óc Trương Trần có vấn đề rồi, còn để họ cầm danh sách đi, đây là đả kích mà tập đoàn Mạt Lâm không thể chịu được.

“Ha ha!”, nhìn hai người Triệu Chí Hào nôn nóng, Trương Trần không nhịn được mà bật cười: “Danh sách còn thiếu một dược liệu quan trọng”.

Hai người nghe tới đó thì thở phào, nhưng còn chưa hết hơi thì lời nói tiếp theo của Trương Trần khiến họ bật ngửa.

Trương Trần từ từ nói: “Với thành tựu về mặt y thuật của nhà họ Trương, tôi đoán chắc tồn một ngày, thậm chí là nửa ngày thôi, họ sẽ suy luận ra vị thuốc kia...”

“Nhưng điều này cũng không sao!”, không quan tâm tới biểu cảm giật mình của hai người Triệu Chí Hào, Trương Trần nói tiếp: “Vấn đề nằm ở chỗ vị thuốc dẫn kia, với sự tự phụ của mình, nhà họ Trương chắc chắn không hề hoài nghi năng lực bản thân, có thể họ sẽ không biết di chứng sau đó...”

Hai người nghe Trương Trần nói thì biểu cảm trở nên mất tự nhiên, không ngờ việc này cũng nằm trong kế hoạch của Trương Trần?

“..Gòn có di chứng sao?”, hai người vô thức hỏi.

Trương Trần nhìn chằm chằm hai người, chậm rãi đáp lời: “Là di chứng mất mạng...”

Lời này vừa ra khỏi miệng Trương Trần, hai người Triệu Chí Hào hít sâu một hơi, họ gần như đã đoán được, nếu nhà họ Trương thật sự chế ra thuốc thì sau đó sẽ tạo thành một loạt hậu quả không thể cứu vãn.

Trong sân nhà họ Trương ở thủ đô, nhìn vết tích ở đây, nơi này đã có lịch sử hơn trăm năm, gạch xanh ngói xám, giống như kiến trúc lô cốt.

Lúc này, mấy người Trương Anh nhanh chóng trở về, trong tay hẳn đang cầm danh sách, tới chòi nghỉ mát ở cuối đường mòn, nơi đó có một ông lão đang ngồi.

Đôi mắt của ông lão đã mờ đục nhưng sống lưng thẳng tắp khiến người ta có cảm giác dù già nhưng vẫn mạnh mẽ.

“Bác cả, chúng cháu đã lấy được một danh sách nhưng... thiếu một vị thuốc dẫn!”

Trương Anh xấu hổ, đưa danh sách cho ông già.

Trương Anh gọi ông lão này là bác cả không phải vì vai vế hẳn lớn.

Mà là ông lão này có vai vế nhỏ.

Ông lão không nói gì, nhận danh sách rồi ngồi ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cầm giấy bút viết viết vẽ vẽ.

Trương Anh cung kính đứng bên cạnh, cuối cùng ông lão mới ngừng tay, nghiêm túc nói: “Cậu có chắc đây là đơn thuốc của Trương thần y kia nghiên cứu ra không?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì à?”, Trương Anh hỏi.

Ông lão thở dài: “Nếu đúng là cậu ta nghiên cứu ra, người này đúng là thiên tài trăm năm có một, dù là mấy người xuất sắc nhất nhà họ Trương, họ

cũng không thể vượt qua...”

Trương Anh sửng sốt, dường như hẳn không ngờ được người bác này lại đánh giá Trương thần y cao như vậy.

Chương 358: C358: Trương thần y đó giỏi đến vậy sao

Đám người Triệu Chí Hào và Vương Hiến Chỉ đều có mặt trong văn phòng trên tầng cao nhất của tập đoàn Mạt Lâm.

Trương Trần đẩy cửa bước vào, thẳng thừng hỏi: “Bây giờ thế nào rồi?”

“Cậu Trương, mấy loại thuốc cậu nói đã sản xuất rồi nhưng bây giờ chỉ có ba mươi ngàn viên!”

Triệu Chí Hào nghiêm túc báo cáo, bây giờ người trong văn phòng đều biết họ đang phải đối mặt với tình hình thế nào, sơ sẩy một chút là hại chết hàng triệu người, họ nào dám bất cẩn!

“Đủ rồi”, Trương Trần trầm ngâm một lúc, thời gian đầu ba mươi ngàn viên có thể đối phó được, sau này sản xuất thêm cho đến khi sự việc này bị dập tắt!

“Nhưng muốn đề chuyện này xuống, đâu thể đơn giản như vậy?”, Trương Trần tàn nhẫn cười, anh lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn dài cho Nhược Tuyết ở nước Mễ.

||||| Truyện đề cử: Chiến Thần Trấn Quốc |||||

“Vương Hiến Chỉ, bên các anh thế nào rồi?”, Trương Trần lại hỏi.

“Tuyệt đối không có vấn đề gì!”, Vương Hiến Chỉ gật đầu.

Về việc nhà họ Trương lấy mất đơn thuốc, Trương Trần đã chuẩn bị cách đối

phó từ lâu, chỉ cần dùng những viên thuốc do họ sản xuất, sau đó châm cứu các huyệt đạo cụ thể, xoa bóp bằng thuốc, một tiếng sau người hôn mê có thể tỉnh lại, nửa ngày có thể tự bước xuống giường và hồi phục trở lại như ban đầu.

Có thể nói Trương Trần đã tính toán hết mọi đường rồi, thiếu sót duy nhất là nhân lực, vì thế lúc này anh mới tìm đến Trần Bắc Vọng.

Mọi miền đất nước, nhân lực phân tán là có thể dập tắt được căn bệnh này trong thời gian nhanh nhất.

Lúc này nhà họ Trương cũng đang họp bàn với nhau, mặt ai cũng rạng rỡ, nhất là Trương Anh ngồi một bên, phần lớn công lao lần này đều thuộc về hắn.

“Trương Anh, cháu xử lý thế nào rồi?”, một ông lão ngồi ở vị trí phía trên cười hỏi.

Chỉ cần có thể lấy được danh tiếng lần này rồi mở rộng khắp nơi bằng thực lực của nhà họ Trương, lãi ròng một năm sẽ khoảng một trăm tỷ, mọi người đều sở hữu được cổ phần, đây là con số khổng lồ!

Trương Anh vốn không có tư cách đảm nhận hoạt động vận hành lớn như vậy, hiển nhiên địa vị của hắn cũng tăng lên nhờ đơn thuốc lần này, đã gần như có thể tiếp xúc với các thành viên nòng cốt, tiền đồ xán lạn.

“Mọi thứ đều ổn, trước mắt chúng ta đã ủy quyền lại cho hai mươi tám thành phố lớn, mười ba thành phố nhỏ. Tôi tin sau khi mở bán vào ngày mai, chưa đầy hai mươi bốn tiếng có thể nổi danh như cồn!”

Ông lão ngồi phía trên vô cùng hài lòng, ông ta nói: “Chỉ phát miễn phí mười ngàn hộp thuốc, còn lại phải thu tiền”.

Mọi người lại bàn bạc một lúc quyết định các công việc cần thiết cho ngày mai, ông lão ngồi phía trên kia không khỏi cảm thán: “Cái tên thần y họ

Trương của Mạt Lâm quả thật là một thiên tài, nếu có thể đầu quân vào nhà họ Trương chúng ta, tôi nghĩ chỉ cần hai mươi năm thôi, nhà họ Trương có thể đứng trên đỉnh cao của thế giới...

Nghe vậy, sắc mặt ai nấy cũng nghiêm túc hẳn, bây giờ ở Long Quốc, nhà họ Trương được xưng tụng là gia tộc đứng đầu, đồng thời là gia tộc ẩn danh lâu đời nhất, có rất ít gia tộc có thể tranh đấu được với nhà họ Trương.

Nhà họ Trương xứng đáng là một trong những gia tộc đứng đầu ở Long Quốc, nhưng nếu so với thế giới, có hơi khập khiễng.

“Trương thần y đó giỏi đến vậy sao?”, có người nghĩ ngờ hỏi.

Ông lão nghiêm túc gật đầu: “Con cưng của ông trời! Nếu có thể lôi kéo cậu ta về phe mình thì quả thật chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh. Phần công lao của người lôi kéo được cậu ta đủ để trở thành thành phần nòng cốt, chỉ là... thanh niên này cứ y mình tài năng mà khinh thường người khác”.

Nghe vậy, mọi người đều vô cùng phấn khởi, chỉ cần lôi kéo Trương thần y về đây, dù thân phận thế nào thì họ cũng có thể tiến thẳng vào tầng lớp nòng cốt của gia tộc sao?

Đám người này không khỏi ảo tưởng. Ở đây cũng chỉ có mấy người ở vị trí chủ mới miễn cưỡng có thể vào tầng lớp nòng cốt, từ điều này đủ để thấy tầng lớp nòng cốt lợi hại thế nào.

“Được rồi, giải tán đi!”, ông lão dạn dò một hồi rồi xua tay nói.

Chương 359: C359: Đến phòng tôi nhé

Trên đường phố đông đúc, Trương Trần lái xe về căn nhà mà Trương Quốc Hồng vay tiền để mua!

Trong nhà, hai vợ chồng Trương Quốc Hồng đang vui vẻ nhặt rau, giờ đây lòng họ vui như nở hoa.

Giống như những gì nữ thư ký kia nói, tập đoàn Mạt Lâm lại gọi đến, báo rằng rút thêm gấp đôi tiền vốn vào cho họ. Tập đoàn Tâm Duyệt có cơ hội sống lại rồi.

Phương Thủy Y cũng mừng rỡ, mơ tưởng đến một tương lai tốt đẹp.

“Thủy Y, tổng giám đốc Trương không thể không ra mặt để bàn chuyện này, con tìm lúc nào thích hợp cảm ơn cậu ta, không biết người ta đã giúp chúng ta bao nhiêu lần!”, Phương Thiên Bằng bỗng nhiên nhớ ra gì đó nói.

Lời này khiến Trương Quốc Hồng phản bác lại, bà ta hừ một tiếng nói: “Đây mới là hạc trong bầy gà, Thủy Y, con mau ly hôn với cái thằng vô dụng đó đi, là phụ nữ nên con phải chủ động một chút. Họ Trương kia là một người có tiếng nói ở Mạt Lâm, không thể cứ đợi người ta chủ động đến tìm con được...”

“Con phải bỏ cái dáng vẻ...”

“Đủ rồi!”, Phương Thủy Y trầm mặt nói, bây giờ hai người Phương Thiên Bằng trông chờ hết vào cô con gái này, không dám cứng rắn phản bác lại ý kiến của Phương Thủy Y như trước nữa.

Trương Quốc Hồng lầm bầm: “Mẹ có nói gì sai đâu, con đã tận tình tận nghĩa với Trương Trần rồi”.

“Mẹ yên tâm, con sẽ ly hôn, qua một thời gian nữa được không?”

Phương Thủy Y đã nói như vậy rồi, Trương Quốc Hồng cũng không ép cô nữa mà chuyển đề tài: “Không dám nói tổng giám đốc Trương bên Mạt Lâm như thế nào, có đi thì phải có lại, người ta đã giúp chúng ta nhiều lần như vậy, con mời người ta một bữa để cảm ơn, chuyện này là lẽ đương nhiên mà nhỉ?”

Phương Thủy Y im lặng một hồi mới gật đầu nói: “Vậy hôm khác con sẽ hẹn người ta, nhưng... bố mẹ không thể đi theo!”

“Không đi theo thì không đi theo, ai thèm chút”, Trương Quốc Hồng bỗng nhớ ra gì đó, hừ một tiếng nói: “Cái thằng vô dụng Trương Trần đó hôm nay trở về ăn cơm, trời sắp tối rồi mà không thấy nó đâu. Có phải đợi dọn sẵn cơm trên bàn cho cậu ta rồi mới chịu về hả?”

Nghe vậy, Phương Thủy Y nhú mày, lấy điện thoại ra bấm số Trương Trần!

“Anh về rồi đây!”, lúc này cửa mở ra, Trương Trần ấn nút tắt máy.

“Cậu còn biết về à? Tôi còn tưởng phải bung cơm dâng đến tận miệng cho cậu chứ”, Trương Quốc Hồng nói bằng giọng quái gở.

Trương Trần đã quen với mấy lời khiêu khích của Trương Quốc Hồng nên anh cũng mặc kệ bà ta.

“Để con làm cho!”, Trương Trần cầm lấy những thức ăn đã sơ chế xong đi vào phòng bếp, chẳng bao lâu đã nấu được bốn món.

Trương Trần nấu ăn rất ngon, chỉ riêng mùi vị thôi cũng đã khiến mấy người Trương Quốc Hồng thèm nhỏ dãi. Nếu phải nói thì đây là ưu điểm duy nhất

của Trương Trần trong mắt họ.

“Trương Trần, xin lỗi nhé, lúc ở công ty tôi hơi kích động”, Phương Thủy Y nghĩ một hồi, cô tát Trương Trần ngay trước mặt bao nhiêu người, là một người đàn ông, chắc chắn anh cũng rất thể diện.

“Thủy Y, chuyện đó không thể trách con được, con không cần phải xin lỗi!”, Trương Quốc Hồng nói.

“Mẹ em nói đúng!”, Trương Trần đồng ý gật đầu, Phương Thủy Y đột ngột nheo mắt.

Trước đây, Trương Trần đều gọi là mẹ, nhưng bây giờ lại đổi thành mẹ em!

“Hôm nay anh đến là có chuyện cần bàn với em!”, Trương Trần nhanh chóng ăn xong một bát cơm, anh đặt đũa xuống.

Phương Thủy Y mơ hồ cảm giác có dự cảm không lành, cô liếc nhìn hai người Trương Quốc Hồng rồi nói với Trương Trần: “Đến phòng tôi nhé?”

“Không cần, cũng không phải chuyện gì lớn cái”, Trương Trần nhún vai.

Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng cũng vểnh tai lên nghe. Ở nhà, Trương Trần luôn bày ra bộ dạng rất nghe lời, hiếm khi tìm họ bàn chuyện nên họ cũng rất tò mò, không biết Trương Trần muốn nói gì.

Chương 360: C360: Nói lời từ tận đáy lòng

“Em thật sự muốn ly hôn với anh à?”, Trương Trần hỏi, anh nói rất tùy tiện, như thể đang bàn một việc cực kỳ bình thường, sắc mặt không có dao động.

Phương Thủy Y cứng người, tay không khỏi nắm chặt đôi đũa, sau đó cô buông ra, ngẩng đầu lên nhìn Trương Trần hỏi: “Anh có ý gì?”

“Anh muốn nghe lời nói thật lòng của em, đừng lo lắng, cũng đừng nghĩ đến lời dằn dò của ông cụ Phương trước đó, anh muốn nghe lời từ đáy lòng của em”, Trương Trần nói.

Lúc này, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng đều nhìn chăm chăm Phương Thủy Y, trong lòng họ thầm thấy mừng rỡ. Trương Trần đề cập đến vấn đề này có nghĩa là đã nghĩ rõ ràng, cuối cùng cũng chịu buông tha con gái của họ rồi phải không?

Vậy chẳng phải là con gái họ có thể tiến thêm bước nữa với tổng giám đốc Trương của Mạt Lâm rồi à?

Phương Thủy Y hít sâu một hơi, nói lời từ tận đáy lòng à?

Cô có tình cảm với Trương Trần không? Chính cô cũng không biết, cứ nhìn thấy Trương Trần là muốn nổi giận, cái gì cũng không nên hờn, chỉ biết gây phiền toái cho cô thôi. Vì Trương Trần, cô đã nghĩ cách khiến anh trở thành nhân viên trên danh nghĩa trực thuộc công ty dưới trướng mình để kéo dài thời gian.

Nghĩ lại mọi chuyện xảy ra suốt mấy ngày nay, cô thực sự không tiếp xúc thân mật với Trương Trần, anh thỉnh thoảng xuất hiện một hai ngày, cô cũng không cảm thấy nhớ nhung gì.

Có lẽ cô thật sự không có tình cảm với Trương Trần, nếu có thì cũng chỉ là như "xiềng xích" mà ông cụ Phương để lại lúc qua đời mà thôi.

Phương Thủy Y trầm tư suy nghĩ, Trương Trần yên tĩnh ngồi đó cũng không giục cô.

Qua một lúc lâu, Trương Quốc Hồng đã không thể kiên nhẫn thêm được nữa, ra sức nháy mắt ra hiệu với Phương Thủy Y.

Cuối cùng Phương Thủy Y lên tiếng.

Cô nói: “Quả thật tôi đã từng nghĩ đến việc ly hôn với anh, hôm nay anh nhắc đến chuyện này là vì lý do gì, hay nói cách khác, anh định làm gì?”

Trương Trần cũng không giấu, đây là lúc lật bài ngửa, cũng là lúc kết thúc ở đây, bắt đầu việc của mình.

Ngày mai, nhà họ Trương chắc chắn sẽ chịu một cú sốc chưa từng có, trong vòng hai mươi bốn giờ ước tính tài sản nhà họ Trương sẽ giảm xuống ít nhất hơn một trăm tỷ, tình huống này vẫn sẽ kéo dài! Hơn nữa anh còn đổ thêm dầu vào lửa, chuyện này vẫn sẽ bị đẩy lên cao, chắc chắn nhà họ Trương sẽ bị tổn thất rất nhiều.

Đến lúc đó anh sẽ dùng mối quan hệ của mình để tiêu diệt nhà họ Trương, tiêu diệt người đàn ông kia.

Hít sâu một hơi, Trương Trần nói: “Tâm khoảng một tuần nữa, anh sẽ rời khỏi Hoài Bắc, e là không về đây dễ dàng nữa. Nếu chỉ vì làm theo lời hứa ban đầu với ông cụ Phương thì em không cần phải đeo cái xiềng xích này nữa!”

“Ý anh là gì?”, Phương Thủy Y lại hỏi, lần này lòng cô khẽ run, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó!

“Ly hôn đi, anh đã gây phiền phức cho em ba năm rồi, anh rất xin lỗi! Sau này có chuyện gì, em đến tìm Triệu Chí Hào, ông ta sẽ cố gắng giúp em, đây là trợ lý anh để lại ở Hoài Bắc cho em. Đợi sau khi tập đoàn Tâm Duyệt đạt được quy mô nhất định, Triệu Chí Hào mới không bảo vệ tập đoàn Tâm Duyệt nữa”.

Chương 361: C361: Nổi tiếng

“Cậu là cái thá gì, cậu tưởng quen với Triệu Chí Hào thì người ta phải nghe lời cậu à? Tôi nói cho cậu biết, lúc đó người ta chỉ nể mặt tổng giám đốc Trương của Mạt Lâm thôi, cậu đừng tự dát vàng lên mặt nữa”, Trương Quốc Hồng lạnh lùng nói.

Trương Trần cũng không phản bác lại, anh lấy ra một tập tài liệu để lên bàn và nói: “Anh đã ký sẵn tên lên đó rồi, chỉ đợi em ký vào thì em và anh không còn là vợ chồng nữa”.

“Cũng phải cảm ơn cô gái ba năm trước đó, anh mong cô ấy có thể trở lại lần nữa!”, nghĩ đến cô gái năm đó khi lần đầu mình bước chân đến Hoài Bắc, Trương Trần đứng dậy nói: “Giữ gìn sức khỏe...”

Vừa dứt lời, Trương Trần không luyến tiếc rời khỏi đây.

Người Phương Thủy Y mềm nhũn trên sofa, chỉ cảm thấy đã mất đi thứ gì đó quan trọng. Cô nên vui vẻ mới phải, nếu không phải ông cụ Phương ép buộc thì cô đã muốn đá bay Trương Trần đi từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã đến rồi, tại sao cô lại không vui tí nào vậy?

“Con gái, con ký tên đi, mặc kệ thằng vô dụng đó!”, Trương Quốc Hồng nhỏ giọng nói.

Dường như Phương Thủy Y không nghe thấy bà ta nói gì vậy, ngây ngốc ngồi đó.

Không lâu sau, điện thoại vang lên, Phương Thủy Y liếc màn hình, là Triệu Chí Hào gọi đến!

Phương Thủy Y miễn cưỡng lấy lại tinh thần nói: “Giám đốc Triệu, có chuyện gì sao?”

“Cô Phương, bắt đầu từ ngày mai tập đoàn Mạt Lâm sẽ lập ra một bộ phận riêng để liên kết với tập đoàn Tâm Duyệt. Dù có chuyện gì, cô cũng có thể liên hệ với người phụ trách bộ phận này... họ lập nên bộ phận này là để giúp cô!”

“Đồng thời, bảy ngày sau, tập đoàn Mạt Lâm sẽ mở rộng việc hợp tác chiến lược với tập đoàn Tâm Duyệt. Hợp đồng này là đơn phương, cô có thể chấm dứt bất kỳ lúc nào!”

Triệu Chí Hào bình thản nói. Nghe xong, Phương Thủy Y và Trương Quốc Hồng cũng khiếp sợ.

Tập đoàn Mạt Lâm lập nên một bộ phận vì họ, chỉ dùng để giúp họ thôi sao?

Hơn nữa, mở rộng hợp tác chiến lược có ý gì, có nghĩa là tập đoàn Mạt Lâm sẽ đứng đằng sau chống lưng cho tập đoàn Tâm Duyệt.

Có một ông Phật lớn như vậy, tập đoàn Tâm Duyệt nhất định sẽ phát lên rất nhanh, dù là ai muốn giã đạp họ, trừ khi người đó có thể lớn mạnh hơn tập đoàn Mạt Lâm.

Nhưng Triệu Chí Hào không biết bảy ngày sau khi mọi chuyện đã rồi, hướng tầm mắt ra cả Long Quốc, còn ai dám xem thường tập đoàn Mạt Lâm.

Phải biết là mọi chuyện xảy ra vào ngày mai không thể không dính líu đến tập đoàn Mạt Lâm, danh nghĩa cứu viện ngày mai là dưới tên của Trương thần y và tập đoàn Mạt Lâm. . truyện xuyên nhanh

Có thể nói bắt đầu từ ngày mai, chắc chắn hai cái tên tập đoàn Mạt Lâm và Trương thần y sẽ được. truyền đi khắp Long Quốc trong thời gian ngắn nhất.

Chương 362: C362: Nghĩ như vậy là xong sao

Phương Thủy Y hít sâu một hơi rồi nói: “Tại sao các ông lại làm vậy?”

“Đây là ý của cậu Trương, những gì tôi làm chỉ là làm theo lời cậu ấy vô điều kiện!”, Triệu Chí Hào. nói.

“Cậu Trương là ai? Tại sao anh ta lại làm vậy, chỉ vì yêu thích tài năng của tôi mà bỏ ra cái giá lớn vậy sao?”, Phương Thủy Y hỏi.

“Cậu ấy... từng là chồng của cô!”, đầu bên kia, Triệu Chí Hào im lặng một lúc rồi mới nói. Đơn thỏa thuận ly hôn kia là do ông ta đi làm giúp Trương Trần, dĩ nhiên ông ta biết mối quan hệ hiện tại của Trương Trần và Phương Thủy Y.

Đầu óc Phương Thủy Y trống rỗng, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng bên cạnh cũng ngây người. Cả người họ đều cứng đờ, hai mắt hiện lên cảm xúc không dám tin.

“Trương, Trương Trần... là tổng giám đốc Trương của Mạt Lâm sao?”, Trương Quốc Hồng giật lấy điện thoại, tay run rẩy, miệng lắp bắp hỏi.

“Phải!”, một chữ ngắn gọn vang lên.

Triệu Chí Hào cười khở: “Cô Phương, mọi sự giúp đỡ của tập đoàn Mạt Lâm và đầu tư dưới danh nghĩa của tôi đối với các cô đều là theo ý của cậu Trương. Vì một số kẻ thù ẩn mình, cậu ấy không muốn kẻ thù nhằm vào cô nên mới lấy danh nghĩa tập đoàn Mạt Lâm, bây giờ cậu ấy sắp đi khỏi Hoài Bắc, đã không còn quan hệ gì với cô nữa, dĩ nhiên không cần lo lắng”.

“Nhưng, nhưng tôi đã từng gặp tổng giám đốc. Trương, anh ta không phải Trương Trần”, Phương Thủy Y sửng sốt hỏi.

“Đó là nguyệt trang mà thôi. Theo lý mà nói thì những người quen thuộc với cậu Trương sẽ nhận ra cả hai là một người ngay!”, Triệu Chí Hào trả lời câu hỏi cuối cùng, sau đó cúp máy.

Trong phòng khách, ba người nhà Phương Thủy Y chỉ cảm thấy ông trời đang chơi họ một ván.

Trong phút chốc, Phương Thủy Y hiểu ra rất nhiều chuyện, cuối cùng cô cũng biết Trương Trần giải quyết mấy chuyện mà cô không làm được như thế nào, cũng nhận ra lần trước kiện nhà họ Phương, Trương Trần rời đi thì tổng giám đốc Trương xuất hiện, ban đầu cô vẫn nghĩ đó là Trương Trần nhưng cô... dao động.

Người quen thuộc chỉ nhìn đã có thể nhận ra hai người này là một, cô là vợ của Trương Trần nhưng lại không nhận ra, thế có nực cười không chút

Trong phút chốc, Trương Quốc Hồng và Phương Thiên Bằng cũng hiểu ra vài chuyện nghĩ mãi không ra.

Ba người ngẩn ra, ngây người ngồi trong phòng khách. Không biết qua bao lâu, Phương Thủy Y bỗng bật cười, tự chế nhạo mình.

Trương Quốc Hồng cũng hoàn hồn lại, vội cầm đơn ly hôn đó lên nói: “Thủy Y, chỉ cần con vẫn chưa ký tên thì con vẫn là vợ của Trương Trần, con là bà chủ tập đoàn Mạt Lâm”.

“Bỏ đi, bây giờ biết Trương Trần chính là tổng giám đốc Trương thì chạy đến nịnh nọt à?”, Phương Thủy y chế giễu nói.

“Trước đây tại sao Trương Trần hỏi suy nghĩ thật sự của con, tại sao phải đợi khi con gật đầu, anh ta mới lấy đơn ly hôn ra, mẹ đã từng nghĩ đến chưa?”,

Phương Thủy Y hét lên chát vắn.

Từ khi Trương Trần lấy đơn ly hôn ra, giữa hai người họ đã hoàn toàn kết thúc rồi, xong cả rồi!

Trương Quốc Hồng sửng sốt chẳng nói được một câu, qua một lúc sau, bà ta đứng dậy nói: “Mẹ đến Mạt Lâm tìm Trương Trần, nghĩ như vậy là xong sao? Quả đúng là nằm mơ, chúng ta cho cậu ta ở nhờ ba năm, lẽ nào cậu ta nói kết thúc là kết thúc sao?”

Chương 363: C363: Mây đen cuộn cuộn một đêm tĩnh lặng

Mấy ngày sau, trong văn phòng Mạt Lâm, Triệu Chí Hào báo cáo với Trương Trần: “Cậu Trương, người nhà họ Trương tới rồi!”

“Bảo họ về đi, không gặp!”, Trương Trần nói.

“Trương thần y, làm giá quá thế! Lần này tôi đến là mang theo tấm lòng chân thành mài”, Trương Anh đẩy cửa bước vào mà không cần ai cho phép.

“Giờ anh còn tâm trạng đến đây sao?”, Trương Trần hỏi.

“Trương thần y nói đùa, tôi tới vì để hợp tác với anh đây!”

Trương Trần khẽ cười: “Trương Anh, anh chưa nhận được tin sao?”

“Tin gì?”

“Thật ra đơn thuốc kia là giả và nó còn có tác dụng phụ nữa!”

Trương Anh cười to: “Trương thần y thích nói đùa ghê nhỉ! Nguyên lão của nhà họ Trương đánh giá anh rất cao đấy!”

“Không cần tới nguyên lão đâu, ngày mai tôi mời anh đi xem kịch hay được không?”, Trương Trần nói! “Kịch gì vậy?”

“Còn đặc sắc hơn cả kịch nghệ ấy chứ!”, nụ cười của Trương Trần càng thêm mỉa mai hơn.

Trương Anh không biết nên buột miệng nói: “Vậy thì tôi sẽ chờ kịch hay của Trương thần y!”

Sau khi rời khỏi tập đoàn Mạt Lâm, Trương Anh tìm một khách sạn để ở, hắn vừa tò mò về kịch hay mà Trương Trần nói, mặt khác, hắn thật sự không hiểu tại đối phương dựa vào cái gì mà từ chối dứt khoát như vậy!

Phải biết rằng, thuốc của nhà họ Trương bọn họ đã bắt đầu được đặt trước rồi, hơn nữa còn chặn đứng tập đoàn Mạt Lâm, mọi thứ đã là của nhà họ Trương rồi, tập đoàn Mạt Lâm còn có thể giãy giụa kiểu gì được chứ?

Cho dù là Trương thần y đang nghiên cứu ra loại thuốc mới, cũng không thể sản xuất nhanh như vậy được!

Tóm lại, Trương Anh vẫn khó hiểu.

Mây đen cuộn cuộn, một đêm tĩnh lặng!

Sáng hôm sau, các loại thuốc của nhà họ

Trương được bày bán tại các thành phố lớn, mức độ phổ biến đã càn quét cả nước, lên thẳng hotsearch trên mạng, đứng đầu tiên, dù sao thì loại thuốc này thật sự rất đáng kinh ngạc!

Dù cả thế giới có hợp lực thì cũng không thể nghiên cứu kỹ lưỡng cho ra được một loại thuốc hiệu quả nào trị dứt điểm bệnh tim, nhưng hiện tại, nhà họ Trương của Long Quốc lại nhảy ra nói rằng họ đã nghiên cứu được, đồng thời đang thử nghiệm, cũng đã bắt đầu bày bán!

Có thể tưởng tượng rằng việc này đã tạo ra chấn động, chỉ trong mười phút ngắn ngủi, 10000 lượt thuốc miễn phí phát cho các thành phố lớn đã bị tranh nhau hết sạch, kể cả những doanh nghiệp dưới trướng nhà họ Trương, giá trị cổ phiếu cũng đã tăng vọt!

Phản ứng dây chuyền này khiến nhà họ Trương như mở cờ trong bụng!

Một số bác sĩ xuất sắc từ khắp nơi trên cả nước đã đáp máy bay đến thủ đô, nhanh chóng đến nhà họ Trương, bọn họ là những tinh anh tiêu biểu được các nước gửi đến, mục đích chính là vì muốn đạt được quan hệ hợp tác với nhà họ Trương, đồng thời cũng xem thử có thể nghiên cứu ra thành phần của thuốc hay không, bọn họ muốn tự mình phát triển để sử dụng!

Chương 364: C364: Đến lúc đó các người sẽ biết

Có thể nói, ngày hôm nay chính là ngày náo nhiệt nhất của nhà họ Trương trong hơn 20 năm qua, khách quý chật nhà!

Ngay cả chủ nhà họ Trương cũng đích thân ra mặt đón tất cả khách mời, đủ thấy được sự ảnh hưởng to lớn do phản ứng dây chuyền của loại thuốc này!

Bên trong một căn phòng nào đó ở thủ đô, bên ngoài được canh phòng cẩn mật, nhưng bên trong lại sắp nổ tung!

Những người ở bên trong, ít nhất là có một ngôi sao trên vai, lúc này khóe miệng của bọn họ đang co giật nhìn ông lão đang nổi trận lôi đình trước mặt!

“Mẹ nó, tôi nói lại một lần rồi, loại thuốc đó có vấn đề, có vấn đề đó... không thể bán được, hiểu không?”

Trần Bắc Vọng đập bàn, chỉ cảm thấy bất lực. trong lòng!

Đêm qua ông ấy đã đến thủ đô, chính là vì chuyện này, thế nhưng... hoàn toàn không có ai nghe ông ấy cả, đến bây giờ, ông ấy tức đến mức muốn đánh đám người có ba, bốn sao trên vai!

“Tôi nói này ông Trần, đủ rồi đó, chẳng lẽ ông muốn đánh một trận với tôi sao?”

“Không thể nghe lời của cái cậu Trương thần y gì đó, dù thế nào cậu ta vẫn quá trẻ, không thể tránh khỏi có lúc phán đoán sai, lần này nhà họ Trương

đã chuẩn bị đầy đủ, đây chính là chuyện tốt vì nước vì dân, chẳng lẽ ông lại muốn nhảy ra gây sự à!”

Một ông già đeo kính lẩm bẩm.

“Đồ khốn nạn, ông nghĩ tôi không dám đánh ông à, năm đó nếu không có tôi bảo vệ ông chắc người ta đánh vỡ hai hòn của ông, giờ thì vênh vào rồi, còn dám thách thức tôi có phải không?”, Trần Bắc Vọng tức giận mắng chửi ông già!

Nhất thời, mọi người đều rụt cổ lại khi nghe thấy Trần Bắc Vọng chửi bới, ban đầu Trần Bắc Vọng chính là chiến thần, quân thần danh xưng với thực, gần như có thể so với mỹ danh “công thần dựng nước”, cho dù những năm này Trần Bắc Vọng đang dưỡng thương, cũng không có ai dám coi thường ông lão đã từng là mãnh hổ này!

Đặc biệt là, con hổ này bây giờ còn có nanh, nếu không khéo còn bị cắn!

Mặc dù tình bằng hữu của mọi người cũng không tệ, nhưng sắc mặt cũng không tốt, hơn nữa tên khốn này, còn không ngừng nhắc đến chuyện xưa, đến cả chuyện tè ra quần hồi nhỏ, ông ấy cũng phải nói ra, khiến cho đám người này mất hết mặt mũi!

“Ông Trần, nếu ông đã tôn sùng thằng nhóc kia như vậy, vậy ông nghĩ sao, nếu thằng nhóc đó có thực tài, chúng tôi sẽ mở cửa cho ông!”, có người kiên trì đến cùng nói.

“Mở cái đầu nhà ông, ông nghĩ là lão già này đến để cậu ấy đi cửa sau sao?”, Trần Bắc Vọng tức giận đập bàn, ông ấy cũng biết đám người này chú ý đến cái gì, có thể nói hiện giờ nhà họ Trương đã hòa nhập sâu vào cuộc sống của nhân dân cả nước rồi, đủ các ngành nghề, bất động sản, y tế, giáo dục, có thể nói là rất phát triển!

Nếu nhà họ Trương sụp đổ, đối với Long Quốc mà nói, chắc chắn không phải chuyện gì tốt!

“Thôi, thôi!”, Trần Bắc Vọng xua tay: “Đến lúc đó các người sẽ biết!”

Tại thủ đô, trên các đường phố chính cũng có rất nhiều tiệm thuốc bày bán thuốc đặc trị của nhà họ Trương, một nhóm người đang xếp hàng để mua thuốc!

Trương Anh dậy ăn sáng, nhìn thấy cảnh tượng này thì cười khinh bỉ, Trương thần y còn nói thuốc của bọn họ có vấn đề, đúng là vịt chết vẫn còn cứng miệng! (ý chỉ cứng đầu, ngoan cố)

“Ông chủ, cho tôi hai hộp...”

“Cho tôi ba hộp...” “Thật sự tốt như vậy sao?”

“Đây là đồ nhà họ Trương sản xuất đó, nghe nói nửa tiếng sẽ có tác dụng!”

Một nhóm người nhón nháo, vui vẻ mở ví, mua loại thuốc đắt đỏ, Trương Anh nhìn thấy cảnh tượng này chỉ thấy buồn cười, mỗi xu mà họ moi ra sẽ có vài xu rơi vào túi của hắn!

Thế nhưng, đúng lúc này, trong đám người đột nhiên có một người ngã vật xuống!

Chương 365: C365: Điểm bán hàng của các anh có xảy ra chuyện gì không

Vốn dĩ cũng không có chuyện gì, có người đột nhiên phát bệnh, điều này cũng không có gì lạ, nhưng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có bảy tám người liên tiếp ngã xuống!

Những người này đều ngã xuống trước mặt Trương Anh, nếu nói là trùng hợp thì đúng là hơi gượng ép!

Đúng lúc này, ba chiếc xe cứu thương lập tức chạy đến, bọn họ nhìn người nhà của bệnh nhân ngã trên mặt đất, lập tức hỏi: “Có phải bọn họ uống Khang Phục Linh không?”

“Đúng thế, họ uống rồi!”, những người thân đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói.

“Đưa lên xe, lập tức đến bệnh viện!”, vài y tá và bác sĩ nhanh chóng cứu chữa!

Còn sắc mặt của Trương Anh sa sầm đi. Khang Phục Linh chính là tên nhà họ Trương đặt cho loại thuốc này, đám người này đều uống Khang Phục Linh, bây giờ thì ngã hết xuống, logic kiểu gì thế?

“Đợi chút, để tôi đến xem!”, Trương Anh vội vàng tiến lên phía trước, mấy bác sĩ liếc mắt một cái, không khách khí nói: “Anh là ai thế hả, đừng có làm phiền!”

Rất nhanh chóng, xe cứu thương rời đi, trong lòng Trương Anh cảm thấy hơi ngổn ngang, hấn không tức giận, điều hấn quan tâm chính là, những

người đã ngã xuống kia đều uống Khang Phục Linh, liệu có phải trùng hợp không?

Hắn nhớ đến những lời của Trương Trần, dường như Trương Anh đã ý thức được chuyện gì, lập tức gọi một chiếc taxi, đi đến bệnh viện!

Vừa đến bệnh viện, da đầu Trương Anh lập tức tê dại, hắn vừa muốn tìm một y tá hỏi tình hình, ánh mắt liền nhìn thấy một người.

“Trương thân y?”, đồng tử Trương Anh co rút lại,

vô thức hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

“Đương nhiên là cứu người rồi, đến chùi mông cho nhà họ Trương các người!”, Trương Trần hờ hững cười, theo sự chỉ dẫn của y tá tiến về phòng bệnh!

“Y tá, làm phiền cô một chút, sao hôm nay bệnh viện nhiều người vậy, bình thường cũng như vậy sao?”

Trương Anh nhìn giường đẩy được đặt khắp hành lang, túm lấy một y tá hỏi!

“Tôi cũng không rõ, sáng hôm nay đột nhiên có rất nhiều bệnh nhân, nghe nói là do uống thuốc Khang Phục Linh gì đó, chúng tôi cũng đang điều tra!”, y tá nói qua loa một câu, vội vàng rời đi!

Trương Anh sửng sốt.

Khang Phục Linh, lại là Khang Phục Linh, rốt cuộc là tại sao?

“Alo, tôi là Trương Anh, điểm bán hàng của các anh có xảy ra chuyện gì không?”, Trương Anh bước ra khỏi bệnh viện, cánh tay run rẩy cầm điện thoại lên.

“Cái gì? Thành phố Lục An thì sao?”

“Thành phố Vương Thông thì sao?”

Trương Anh sững sờ đứng đó, điện thoại trượt khỏi tay hắn, rơi xuống mặt đất, lúc này, chỉ cảm thấy cả thế giới chung quanh như đang bước vào mùa đông lạnh giá!

Cho đến nay đã xảy ra vấn đề ở sáu thành phố, đây là chuyện lớn đó!

Da đầu hắn tê rần, võ mạnh vào má, không dám trì hoãn, nhặt điện thoại đi về phía sân bay, bây giờ hắn phải lên đường trở về, ở đó... tình hình thế nào rồi?

Chương 366: C366: Chuyện này đều do Trương thần y làm

Cùng lúc đó, tại các thành phố lớn, xe cứu thương và đội y tế mang tên tập đoàn Mạt Lâm tỏa đi khắp các con đường ngõ hẻm đã trở thành đống cứu tinh, không ngừng thu nạp những bệnh nhân dùng dùng Khang Phục Linh.

Các binh sĩ dưới trướng Trần Bắc Vọng, đã loại bỏ tất cả các chướng ngại vật, đảm bảo lộ trình của đội y tế không bị cản trở!

Thủ đô, đại bản doanh của nhà họ Trương, cũng là nơi chịu áp lực lớn nhất!

Vô số thư yêu cầu tập trung ở đây, khiến người nhà họ Trương sút đầu mẻ trán tê dại cả da đầu!

“Thông báo xuống dưới, dùng bán hàng, điều tra nguyên nhân!”, một ông lão xuất thân phi phàm lập tức đưa ra đủ thứ quyết định!

“Không kịp nữa rồi!”, có người trầm giọng nói: “Vì quá nổi tiếng nên lô thuốc đầu tiên đã được bán hết, đã thế... những người dùng thuốc, đều trở thành người thực vật, các chỉ số hạ xuống hết mức, có thể chết bất cứ lúc nào...”

“Tại sao, lúc trước nghiên cứu không phải không có chuyện gì sao?”, người nhà họ Trương đều trợn tròn mắt, nếu mọi người đều như vậy, những người chết đi có thể tính theo đơn vị hàng chục nghìn, đừng nói là nhà họ Trương, cho dù là Long Quốc cũng phải giải thích.

“Chuyện này đều do Trương thần y làm!” đột nhiên có một giọng nói vang lên, Trương Anh vội vàng trở về thở phì phò, chạy vào phòng họp nói: “Đây

đều là âm mưu của Trương thần y!"

Hắn chậm rãi kể lại những lời của Trương Trần, những gì hắn nhìn thấy: "Ngay từ đầu tôi còn tưởng anh ta chỉ nói năng ngang ngược vậy thôi, nhưng khi nhìn thấy một đám người ngã xuống đất, thêm cả xe cứu thương và đội ngũ y tế điên cuồng kia, tôi biết ngay là bọn họ có chuẩn bị mà đến, bọn họ đã chuẩn bị trước rồi!"

"Bây giờ xe cứu thương và đội ngũ y tế dưới danh nghĩa tập đoàn Mạt Lâm đã phát động chiến dịch cứu viện y tế ở các thành phố lớn rồi!"

Trương Anh là người chịu trách nhiệm về việc buôn bán thuốc lần này, cũng kịp thời biết được các tin tức ở khắp nơi, lập tức nói thẳng hết ra những gì mình biết!

Đám người nghe Trương Anh nói, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng!

"Sao có thể được, anh ta dựa vào cái gì? Dựa vào đâu?", đám đông không thể tin được mà hỏi.

Bọn họ biết rất rõ Trương thần y, những nhân vật ở đây ít nhiều gì ít nhiều kế hoạch của tập đoàn Mạt Lâm, những người này cũng có được phần thưởng tương ứng với loại thuốc này.

Tất cả mọi thứ sắp thành công rồi, loại thuốc này được sản xuất và bán ra hàng loạt chắc chắn sẽ khiến tập đoàn Mạt Lâm chịu ảnh hưởng nặng nề, đến khi đó người được gọi là Trương thần y sẽ ngoan ngoãn đến cầu xin bọn họ, cho phép Trương thần y quy thuận dưới trướng nhà họ Trương.

Đây mới là quy trình bình thường, cũng chính là sự phát triển trong tương lai mà bọn họ nghĩ đến.

Nhưng hiện giờ Trương Anh lại chạy về, nói mọi thứ đều là âm mưu của Trương thần y, sự cố y tế lần này cũng là kế hoạch của Trương thần y.

Chương 367: C367: Chẳng lẽ ông trời muốn nhà họ Trương diệt vong hay sao

“Bốp!”, một nhân vật lớn tuổi tát vào mặt Trương Anh, ông ta tức đến mức mặt mũi đỏ phừng phừng, tức giận nói: “Trương Anh, cậu có biết cậu đang nói gì không?”

Trương Anh lập tức quỳ xuống, sắc mặt tái nhợt không một chút máu, lúc đầu công lao của hắn là lớn nhất, hiện giờ xảy ra chuyện, trách nhiệm của hắn đương nhiên cũng là lớn nhất.

Hắn run rẩy nói: “Trưởng lão, chuyện này, chuyện này là thật, đều tại Trương thần y...”

“Bây giờ không phải là lúc tính sổ với thằng phê vật đó, bây giờ tình hình rất bất lợi cho chúng ta, có cách nào để giải quyết không?”, lại có một nhân vật lớn khác trầm giọng nói.

Vừa nói ra, mọi người đều trầm lặng, sau đó khẽ lắc đầu.

Không phải là không có cách giải quyết, dựa vào khả năng của nhà họ Trương, còn có thể hồi sinh cả người chết, chỉ cần còn một hơi thở thì hãy đến nhà họ Trương.

Nhưng tình hình hiện tại hơn thua nhau ở chênh lệch thời gian, trong một thời gian ngắn phải nghiên cứu ra thuốc, còn phải sản xuất hàng loạt, thậm chí còn phải gửi cho những người đã mua thuốc của nhà họ Trương, việc này cũng không khác biệt gì mấy so với việc không cần dùng máy bay vẫn có thể bay lên trời được.

“Trương Anh, tôi hỏi cậu, rốt cuộc tình hình hiện tại như thế nào, tình hình bán hàng nữa?”, nhìn thấy mọi người im lặng, ông lão cao tuổi nhất kia chất vấn.

Trương Anh liên tục cười khổ, có thể lần này hắn sẽ bị đẩy ra hứng mũi sào dập lửa giận, hiện tại hắn chỉ cầu xin nhà họ Trương tha cho hắn một cái mạng, lúc này đâu còn dám giấu diếm gì nữa.

Trương Anh lí nhí nói ới giọng điệu run rẩy: “Tính, tính cả số thuốc trong kho cũng được bán hết rồi ạ..”

“Tổng... tổng cộng 70 ngàn hộp!”

Trương Anh cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn đám người, tiếp tục nói: “Thực sự là do trước đó bán quá chạy, đây còn là lần đầu tiên tiến hành sản xuất hàng loạt, đã vậy chúng ta còn muốn phá hủy tập đoàn Mạt Lâm chỉ trong một chiều này, nên mới...”

Mặt ông lão đỏ như chảy máu, hai tay nắm chặt lại, nghiến răng nói ra vài câu: “Theo ước tính, sẽ có bao nhiêu người bị ảnh hưởng?”

“Ít nhất là 4... 40 ngàn người!”, Trương Anh nhỏ giọng nói.

Vừa nói ra những lời này, ông lão nhất thời không nhin được nữa, khuôn mặt già nua đỏ bừng phun ra một ngụm máu, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

“Trời ơi, chẳng lẽ ông trời muốn nhà họ Trương diệt vong hay sao?”, cơ thể ông lão run rẩy, 40 ngàn người này, là một con số lớn tới cỡ nào.

Chương 368: C368: Tự mình lăn tới chỗ gia chủ nhận tội đi

Bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, không thể dập tắt được nữa, trong vòng nửa ngày tới chắc chắn sẽ bùng nổ, đến khi đó tất cả mũi nhọn sẽ hướng về phía nhà họ Trương.

Cho dù nhà họ Trương có căn cơ thâm sâu đến đâu, cũng khó có thể gánh chịu hậu quả lần này.

“Mau đi bẩm báo với gia chủ về chuyện này, nhớ, phải nói đúng từng chữ!”, ông lão dặn dò.

“Còn Trương Anh cậu... tự mình lăn tới chỗ gia chủ nhận tội đi!”

“Trưởng lão, trưởng lão tôi không muốn chết, tôi thật sự không muốn chết!”, Trương Anh hoảng loạn, chuyện lớn như thế này, chắc chắn gia chủ sẽ đích thân ra mặt, nhà họ Trương phải đối mặt với cái gì hãn không quan tâm, nhưng dựa vào tính cách của gia chủ, hẳn nhất định phải chết.

Thậm chí nếu nhà họ Trương không gánh vác được hậu quả, vậy thì một khi Trương Anh bước ra khỏi đây, chỉ e hẳn sẽ phải chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Ông lão đã không còn quan tâm Trương Anh, hiện giờ ông ta chỉ có thể nghĩ làm thế nào để giảm thiểu chuyện này.

Đã không thể che đậy được rồi, thì chỉ có thể bù đắp thôi.

“Người đâu, mời thiếu chủ đến đây...”

“Mời vị thiếu chủ nào ạ?”, có người hỏi. Kiếm Hiệp Hay

€ó hai vị thiếu chủ được nhà họ Trương công nhận, một nam một nữ, nam tên Trương Lăng, nữ tên Trương Tĩnh.

Có thể nói hai người này là đại diện cho lớp trẻ nhà họ Trương, ngay cả mấy lão già cũng không thể so sánh với hai người này.

Đương nhiên, nhà họ Trương cũng có những con cháu xuất chúng khác, nhưng nhà họ Trương chỉ chọn hai người, một nam một nữ, nếu nam có thực lực, đều có thể tìm Trương Lăng, còn nữ thì tìm Trương Tĩnh.

Hai người này là anh em ruột, còn là con của chủ nhân nhà họ Trương, dù xét về thân phận hay năng lực, những người khác đều không thể theo kịp.

Còn về phần Trương Anh đang run rẩy quỳ xuống, không ngừng cầu xin, trong mắt hai người bọn họ, không khác gì một con chó.

Có khả năng thiếu chủ Trương Lăng bận quá không kịp đến, nên bảo Trương Tĩnh thiếu chủ đến, ông lão mệt mỏi nói.

“Vâng!”, đám đông đồng thanh, lập tức lui xuống xử lý.

Chương 369: C369: Cô họ Trương phải không

Trở lại nhà Phương Thiên Bằng, tối hôm đó, sau khi Trương Trần rời đi, gia đình Phương Thủy Y vẫn không ngừng cãi nhau.

“Mẹ, mẹ còn muốn mất mặt tới mức nào nữa!”, Phương Thủy Y hét lớn.

Trương Quốc Hồng có chút sợ hãi nhìn con gái, Phương Thủy Y đang mất bình tĩnh, bà ta không dám làm gì, sợ cô sẽ bị kích thích thêm.

“Nhưng, nhưng mà chúng ta thế này là đã đắc tội tập đoàn Mạt Lâm...”

Phương Thủy Y nói: “Mẹ sợ sao, vậy để con đi xin lỗi! Con nói trước, chỉ xin lỗi thôi!”

“Được, được!”, Phương Quốc Hồng vội gật đầu, đi là được, con gái bà ta đi là được!

Mấy ngày sau, Phương Thủy Y lái xe tới trụ sở Mạt Lâm, trong lòng cô đang rất rối bời, thú thật thì cô không biết mình nên nói gì...

Khi tới nơi, cô gọi cho Triệu Chí Hào, đối phương nhanh chóng xuống dưới và báo rằng Trương Trần không muốn gặp cô.

Trương Trần đang ngồi trong văn phòng, anh biết cô sẽ tới, nhưng với anh, giờ cô có nói gì cũng không quan trọng nữa rồi.

Dưới sảnh, Phương Thủy Y có chút sốt ruột, bỗng...

Tiếng phanh xe gấp vang lên, cửa xe mở ra, một người phụ nữ bước xuống với tóc dài tung bay.

Cô ta đi về phía tập đoàn Mạt Lâm.

“Mời xuất trình thẻ nhân viên..”, vừa bước vào cửa, hàng chục vệ sĩ được trang bị vũ trang từ bốn phía chạy đến bao vây lấy người phụ nữ không rõ danh tính này, nếu có hành động khác thường gì thì sẽ ra tay ngay.

Thế nhưng sắc mặt người phụ nữ không hề thay đổi, dường như xem mấy vệ sĩ này như không khí. Cô ta vén tóc ra sau tai, chân siết lại chuẩn bị ra tay với mấy người dám cả gan ngăn cản cô ta.

“Tản ra hết đi!”, lúc này, một giọng nói vang lên, vị giám đốc vừa rồi nói chuyện với Phương Thủy Y đi đến nhìn người phụ nữ nói: “Cô từ thủ đô đến phải không?”

“Vậy thì sao?”

“Cô họ Trương phải không?”

“Vậy thì đã sao?”, người phụ nữ lạnh lùng hỏi.

“Người kia nói, nếu có người đến từ thủ đô thì cứ lên thẳng trên kia, nhất là người họ Trương!”, giám đốc hơi nghiêng người, sau đó chỉ vào thang máy trong cùng nói: “Thang máy đó lên thẳng tầng cao nhất, mật khẩu đã được mở khóa, mời...”

Người phụ nữ hừ một tiếng, cô ta là Trương Tinh, sau khi nhận được thông báo, cô ta lập tức chạy đến thành phố Thiên Bắc tìm tập đoàn Mạt Lâm.

Bây giờ cách duy nhất để cứu vãn tình thế là ép Trương thần y thừa nhận anh chính là người nhà họ Trương, còn nhà họ Trương đăng thông báo nói những loại thuốc trước đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mọi thứ mà Trương Trần làm hôm nay đều tính vào nhà họ Trương, dùng cách này để

bù lại những tổn thất trước đó.

Đến lúc đó, với danh tiếng của nhà họ Trương và việc kịp thời xử lý những người bị ảnh hưởng do thuốc, nhà họ Trương mới có thể cứu vãn được tình hình.

Thế nên, với tư cách là một trong những thiếu chủ nhà họ Trương, cô ta đích thân đến đây.

Cô ta đã tò mò về thần y Trương từ lâu, có điều trước đó cô ta vẫn giữ thái độ khinh thường, nhưng chuyện này vừa xảy ra, cô ta mới cẩn thận suy nghĩ.

Người có thể giăng bẫy nhà họ Trương đến mức này đáng để cô ta đích thân chạy đến đây một chuyến.

Dựa theo lời của giám đốc, cô ta đi thẳng đến thang máy rồi bấm lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất không nhỏ, phòng cũng giống nhau nhưng chỉ có một căn phòng sáng đèn, không cần nói cũng biết nên đến căn phòng nào.

Khóe miệng khẽ cong lên, Trương Tinh đẩy cửa ra. Lúc nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế tổng giám đốc, cô ta sửng sốt.

Người này thế mà lại cho cô ta cảm giác rất quen thuộc, góc cạnh anh tuấn đó giống hệt bố mình.

“Anh chính là Trương thần y à?”, Trương Tinh hiếu kỳ hỏi, chính là người đàn ông trẻ tuổi này sao? Xem ra cũng xấp xỉ tuổi cô ta.

Rốt cuộc anh ta lấy đâu ra tự tin mà dám hại nhà họ Trương, là vì không biết gì nên mới không thấy sợ sao?

Chương 370: C370: Đáp án đã rất rõ ràng rồi

“Tôi đang nghĩ, xảy ra chuyện lớn như vậy, người đến đây chắc hẳn là Trương Lăng”, Trương Trần lướt nhìn Trương Tinh, thản nhiên nói: “Có chuyện cứ nói thẳng đi, không có chuyện gì nữa thì tôi còn phải đi ngủ”.

Thái độ xem thường này của Trương Trần khiến Trương Tinh rất tức giận. Cô ta là con cưng của nhà họ Trương, là một cô gái xinh đẹp, thế mà lại bị đối xử như vậy.

Cô ta hừ một tiếng giễu cợt: “Chỉ dựa vào anh mà cũng xứng để nhà họ Trương ra tay à? Anh đã biết nhà họ Trương Trương là ai thì chắc anh cũng nên biết tôi rồi, bây giờ anh chỉ có một con đường mà thôi”.

“Ồ?”, Trương Trần tò mò nhìn Trương Tinh nói: “Cô nói tôi nghe xem nào”.

“Thừa nhận anh là người nhà họ Trương, sau đó đẩy hết mọi công lao của ngày hôm nay sang cho nhà họ Trương, như vậy mới có thể có một con đường sống”, Trương Tinh lạnh lùng nói.

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không, anh chỉ có chết. Anh luôn phải tự trả giá cho chuyện của mình”, Trương Tinh bày ra bộ mặt sát khí, lãnh đạm nhìn Trương Trần.

Ai mà biết Trương Trần vẫn bình thản, buồn cười nói: “Nhà họ Trương đúng là vẫn không thay đổi gì, vẫn luôn tự phụ, cao ngạo như vậy”.

“Cao ngạo như vậy sao lại còn đến tìm tôi?”

Đối mặt với chất vấn của Trương Trần, Trương Tinh chỉ có thể cười giễu cợt, nói như thể đó là điều đương nhiên: “Đây là cơ hội dành cho anh, cơ hội được sống, anh hiểu không?”

Nhà họ Trương bảo cô ta đến đây, hiển nhiên đã không phải là mâu thuẫn còn con trước kia rồi. Bây giờ nhà họ Trương rất nóng ruột rồi, không có thời gian vờn qua vờn lại với Trương Trần. Nếu ngày mai không có một lời giải thích nào, áp lực nhà họ Trương phải hứng chịu sẽ gấp đôi.

Chỉ có lúc này, Trương Trần với danh nghĩa tập đoàn Mạt Lâm ra mặt mới có thể áp chế được trận phong ba này xuống.

Vì thế hôm nay mọi người đều đến cầu cứu danh nghĩa của tập đoàn Mạt Lâm, mà Trương Trần đã được mọi người xem là bồ tát sống và Hoa Đà tái thế.

Thế nên nhà họ Trương phải cần Trương Trần thức thời, nếu không Trương Tinh sẽ dùng đến thủ đoạn cực đoan, cắt một miếng thịt của Trương Trần xuống để anh đau đớn không thiết sống nữa, là cái giá hối hận cho việc thừa nhận chuyện này.

“Chết?”

Trương Trần dường như nghe được một câu chuyện nực cười, anh nhấp một ngụm cả để thanh giọng rồi nói như đang nói với một người bạn cũ: “Tôi không bất ngờ với việc tối nay cô xuất hiện ở đây nhưng cô có biết chuyện làm tôi buồn cười là gì không?”

“Là gì?”, Trương Tinh vô thức hỏi.

“Đầu tiên, mục đích để tôi sống là tiêu diệt nhà họ Trương, mà dĩ nhiên mục đích này cũng bao gồm cả tính mạng của tôi. Chỉ cần bây giờ nhà họ Trương bị tiêu diệt, tính mạng của tôi mặc cô định đoạt”.

Trương Tĩnh càng nhú chặt hàng lông mày, cái tên Trương thần y này là ai vậy, có thù hằn gì với nhà họ Trương mà anh ta lại thú nhận tất cả mọi chuyện đều là vì tiêu diệt nhà họ Trương.

Dù có trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc nuôi.

Như vậy xem ra lấy cái chết để uy hiếp đối phương chỉ là một câu chuyện cười.

“Thứ hai, cũng khiến tôi càng buồn cười hơn là lúc đầu đuổi tôi ra khỏi nhà, bây giờ lại cầu xin tôi quay về, cô nói xem... có buồn cười hay không?”

Trương Trần nở nụ cười lộ hàm răng trắng nhìn Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh không biết nhiều về chuyện quá khứ, lúc đó Trương Trần chỉ là một đứa con riêng không thể phơi bày ra ánh sáng mà thôi, không có tư cách bước vào địa bàn của nhánh chính, thậm chí cũng chỉ có bảy tám người nhà họ Trương biết sự tồn tại của Trương Trần.

Nhưng chuyện lúc đó đã qua rất lâu rồi, mọi người ít nhiều gì cũng nghe nói một vài chuyện.

Trương Tĩnh nhíu mày lầm bầm: “Đuổi ra khỏi nhà họ Trương”.

Lượng tin tức trong câu này quá lớn, có phải điều này cho thấy trước đây Trương Trần là người nhà họ Trương không? Chứ nếu không tại sao lại bị đuổi ra khỏi nhà?

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn, vừa rồi nhìn Trương Trần hơi giống bố mình, cô ta còn tưởng là ảo giác của mình. Lúc này liên kết với câu nói của Trương Trần, cô ta nhìn lại lần nữa, một chuyện đã phủ bụi nhiều năm xuất hiện trong đầu cô ta.

Nghe nói mấy năm trước quả thật nhà họ Trương đã từng đuổi người của gia tộc ra khỏi nhà nhưng vì Trương Tĩnh là nhánh chính chính thống, lại là

người tương lai được bồi dưỡng, không hề có tâm tư quan tâm mấy chuyện vật vãnh này.

Nhà họ Trương có nhiều nhánh, chỉ đuổi một người ra ngoài mà thôi, cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

“Ồ, đúng rồi, tên thật của Trương thần y là... Trương Trần”, lúc này, Trương Trần nói tiếp.

Cuối cùng Trương Tinh cũng có thể xác định được suy đoán của mình. Hận nhà họ Trương như vậy, có nhiều thủ đoạn như vậy, lại khá giống bố của cô ta.

Đáp án đã rất rõ ràng rồi.

Chương 371: C371: Nói chuyện một chút không được sao

Trương Tinh hơi đau đầu, hóa ra người này là anh trai của cô ta, đúng là nực cười thật!

Một đứa con riêng bây giờ lại mang đến phiền phức lớn cho nhà họ Trương. Nếu chuyện bất quái này mà lộ ra ngoài, e là nhà họ Trương sẽ trở thành trò cười.

Nhà họ Trương không bị hủy hoại trên tay người ngoài mà bị phá hủy bởi người mang dòng máu nhà họ Trương. Chuyện này đúng là chuyện châm biếm nhất thế giới.

“Đáng ra lúc đầu nên tiễn anh đi gặp Diêm Vương”, Trương Tinh hít sâu một hơi, nghiến răng nói.

Mặc dù thân phận của người đối diện khiến cô ta kinh ngạc nhưng cô ta không hoảng loạn. Bây giờ vấn đề quan trọng là phải giải quyết hỗn loạn của nhà họ Trương, còn thân phận của anh đành phải để sau hẵng nói.

“Bây giờ chẳng phải cô cũng có thể sao?”, Trương Trần đứng dậy giễu cợt nhìn Trương Tinh nói.

Trương Tinh lắc đầu, không muốn đấu võ mồm với Trương Trần, thời gian không còn nhiều nữa, chuyện chính quan trọng hơn.

Cô ta khuyên nhủ: “Trương Trần, dòng máu nhà họ Trương vẫn chảy trong người anh, anh lại có thành tựu như ngày nay, tại sao không về lại nhà họ Trương? Tôi tin nếu bố biết được, nhất định sẽ bù đắp cho anh, cần gì phải

làm vậy?”

“Ha ha ha...”

Trương Trần bật cười đến run cả người, sau đó lạnh lùng nói: “Tôi có thể chứ, có thể quay về nhà họ Trương, có thể tặng tập đoàn Mạt Lâm cho các cô, tôi chỉ cần mẹ tôi sống lại. Bây giờ bà ấy đã là một bộ xương, nhà họ Trương tự xưng có thể làm người chết sống dậy, gần như không có chuyện gì không thể làm được, vậy các cô có thể làm được chuyện này không?”

Đúng là vô lý hết sức.

Trương Tĩnh cực kỳ tức giận, đã trở thành bộ xương khô rồi, tưởng nhà họ Trương là tiên à?

Cô ta không biết nhiều về chuyện lúc trước, thân phận của người phụ nữ đó rất thấp kém nhưng bây giờ vì Trương Trần nên thân phận của người phụ nữ đó khác hẳn.

Nhưng bà ta đã chết rồi, Trương Trần làm vậy còn có nghĩa lý gì sao? Tại sao không quay về nhà họ Trương rồi cùng nhau xây dựng một đế chế?

Trương Tĩnh hít sâu một hơi, từ tối hôm qua, cô ta đã chịu không ít chấn động.

Nếu đã biết thân phận thật của Trương Trần, thái độ của cô ta cũng hơi thay đổi, dù sao người này cũng là anh trai trên danh nghĩa của cô ta.

“Trương Trần, trước tiên cứ để nhà họ Trương vượt qua giai đoạn khó khăn này đã, còn chuyện trước đây, sau khi về nhà tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho anh, để mọi người biết thân phận thật của anh, để anh có thể tham gia vào hàng ngũ thiếu chủ của nhà họ Trương, anh thấy sao?”

Có thể nói Trương Tĩnh nói rất hay, nhà họ Trương rất chú trọng đến huyết mạch và thân phận. Thân phận của Trương Trần không sạch sẽ, còn có thể

để anh tham gia vào hàng ngũ thiếu chủ, điều này vốn dĩ đã phạm vào quy tắc của nhà họ Trương.

Thế nhưng Trương Trần lại cười đến ná thở, hôm nay Trương Tinh đến đây làm anh cảm giác như đang nghe chuyện cười.

Anh cười giễu cợt, lắc đầu khinh thường nói: “Trương Tinh ơi là Trương Tinh, cô ngây thơ quá, vẫn không biết tính nghiêm trọng của sự việc. Có thể trong mắt các người, mẹ tôi chết thì cũng đã chết rồi, tại sao tôi lại không nhìn về phía trước, vạch ra kế hoạch cho tương lai tốt đẹp”.

“Nhưng tôi nói cho cô biết, cô sai rồi, rất sai là đằng khác, nhà họ Trương không bị hủy hoại, tôi khó yên lòng...”

Trương Tinh cũng nổi giận, cô ta tự thấy mình đã nói năng dễ nghe lắm rồi, phá vỡ quy tắc vì Trương Trần, về đến nhà cô ta sẽ chịu áp lực không nhỏ. Nhưng đối phương lại không hề cảm kích, vẫn dọa dẫm tiêu diệt nhà họ Trương.

“Nếu đã như vậy, vậy trước đi nên bỏ cái thân phận nhà họ Trương của anh đi. Chuyện hôm nay anh làm đã không còn nằm trong khả năng lựa chọn của anh nữa”.

Trương Tinh hừ một tiếng, bàn tay hơi động đậy, hai con dao găm nhỏ trượt ra khỏi tay áo.

“Muốn ra tay sao? Đừng vội, khó khăn lắm tôi và cô mới gặp nhau, ra tay là điều chắc chắn, nhưng nói chuyện một chút không được sao?”, Trương Trần cười hỏi.

“, quên nói với cô, từ lúc cô bước vào cánh cửa này, cô đã không thể ra khỏi đây rồi. Bên trong xi-măng là thép chất lượng tốt, đừng nói khả năng của con người, dù cô có điều động xe tăng đến đâm vào cũng phải kiên trì suốt nửa tiếng đấy”.

Trương Tinh sửng sốt, nghe Trương Trần nói vậy, cô ta cảm thấy hơi kỳ quái.

Anh ta có ý gì? Giam giữ cô ta trong này à? Nhưng Trương Trần không phải cũng ở đây đấy thôi?

Hay nói cách khác, Trương Trần có đủ năng lực để hạ gục cô ta nên mới nói chuyện thoải mái vậy sao?

Chương 372: C372: Tuyệt phong chương

Hình như Trương Trần thật sự chỉ muốn nói chuyện, không cần biết Trương Tinh muốn gì, anh hỏi: “Cả đời cô ở nhà họ Trương, nếu đã đạt được vị trí thiếu chủ, vậy người xuất sắc nhất là cô và Trương Lăng à?”

“Không hẳn vậy!”, nếu đã đến bước này, Trương Tinh cũng không giấu giếm gì, cô ta nói: “Tôi là người xuất sắc nhất trong đám phụ nữ, nhưng nếu so sánh thì ngoài Trương Lăng, còn hai người nữa đứng trên tôi”.

“Ồ, nếu Trương Lăng đó muốn đánh bại cô hoặc hai người còn lại phải mất bao lâu và về phương diện y thuật, cô kém hơn họ thế nào?”

“Anh muốn thăm dò tình hình cụ thể về nhà họ Trương à?”, Trương Tinh hừ một tiếng.

Trương Trần nói: “Nhà họ Trương lớn như vậy, lẽ nào để tôi biết một ít thì không được à? Tôi chỉ tùy ý hỏi thôi, chỉ muốn nói chuyện với cô em gái chưa từng gặp của tôi thôi, dù sao lát nữa cũng sẽ giương cung bạt kiếm với nhau”.

“Nếu Trương Lăng tự mình ra tay, tôi kém hơn anh ấy cả một con đường về y thuật. Còn về võ thuật, anh ấy có thể hạ được tôi trong vòng mười ba chiêu”, Trương Tinh nói.

Trương Tinh hừ một tiếng, dứt khoát bỏ ý định thăm dò ban đầu. Cô ta ném dao găm xuống rồi lấy kim châm bằng bạc ra đâm vào cánh tay mình.

Huyết trích tử trên cánh tay cô ta dường như trở nên sống động, uốn lượn

chảy xuống cổ tay.

Bản thân Trương Tĩnh lại cảm thấy như có một luồng sức mạnh đang tỏa ra trong người mình.

“Hừn.

Trương Tĩnh rên rỉ, giã chân rồi lao đến như mũi tên rời dây cung, hai tay nắm chặt thành năm nắm đấm nện vào ngực Trương Trần.

Nắm đấm chưa đụng vào người, anh đã cảm nhận được cơn gió khiến quần áo của anh tung bay, có thể thấy uy lực của cú đấm này.

“Để tôi xem thế hệ mạnh nhất của nhà họ Trương là cái đức hạnh gì”.

Trương Trần cũng không chịu thua kém, cây kim chân vàng điên cuồng rải trên cánh tay mình. Anh không sử dụng huyết trích tử, hoàn toàn sử dụng uy lực của Cửu Chuyển Kim Châm.

Chẳng qua lần này chỉ dùng tám phần giới hạn của Cửu Chuyển Kim Châm, đây cũng là lần đầu tiên Trương Trần sử dụng.

Ầm!

Sau đó, năm nắm đấm của hai người va vào nhau tạo ra tiếng nổ rất chói tai. Một luồng sóng vô hình lan ra, quần áo hai người bay phấp phới, bàn ghế và tài liệu xung quanh phòng họp cũng bay lên rồi vỡ tan tành.

Khó mà tin được lần chạm trán này là hiệu quả chạm trán giữa hai người chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Trương Trần không hề nhúc nhích, cảm giác duy nhất là nắm đấm hơi tê, ngược lại Trương Tĩnh lùi lại phía sau tạo ra một vết hấn sâu trên nền nhà, sau đó lại lùi thêm ba bước nữa mới đứng vững.

Cô ta chỉ thấy có vị ngọt trong cổ họng, đây là dấu hiệu bị nội thương.

Ánh mắt cô ta hiện lên vẻ khó tin, sao có thể.

Một cú đánh đã khiến cô ta lùi bước, đây là tên vô dụng bị nhà họ Trương đuổi ra khỏi cửa sao?

Nếu cứ chịu liên tiếp hai cú đánh, phải chăng cô ta sẽ bị hạ gục trong vòng ba chiêu như Trương Trần nói?

Phải biết là cô ta đã sử dụng huyết trích tử, thậm chí cô ta không hề xem thường Trương Trần.

“Tuyệt Phong Chưởng!”

Trương Tĩnh hít sâu một hơi, chân khể động, lắc người như cá gặp nước, chẳng mấy chốc đã tiếp cận Trương Trần.

Bàn tay cô ta vỗ nhẹ một cái, trông qua không hề có lực sát thương như thể lông vũ rơi bay trên không trung.

Trương Trần trở tay, khí huyết dồn lại, nắm chặt lấy cánh tay phải, cây kim vàng đâm trên cánh tay anh bay ra như thanh kiếm sắc bén.

Vì kim vàng không thể chịu nổi sức mạnh của Trương Trần nên văng ra khỏi cánh tay anh.

Nói cách khác, cú đánh này của Trương Trần đã vượt qua giới hạn mà cánh tay anh có thể chịu.

Dưới sự khống chế của Trương Trần, mười phần sức mạnh di chuyển trên nắm đấm cánh tay phải, lần nữa đánh Trương Tĩnh.

Lại là một cú va chạm, tiếng vang dữ dội đó vang lên, nền đất nơi dưới chân hai người dần nứt rạn, lộ ra nền nhà được làm bằng thép.

Äm!

Trương Tĩnh cũng không chịu nổi nữa, cô ta chỉ thấy một luồng sức mạnh cực lớn xông vào cơ thể cô ta khiến người khác cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Luồng sức mạnh đó khuấy động trong lồng ngực cô ta khiến cô ta phun ra một ngụm máu.

Chương 373: C373: Ông định xử lý chuyện này thế nào

Ba ngày liên tiếp trôi qua, ba ngày này đúng như dự đoán của Trương Trần, nhà họ Trương không phải người tới nữa.

Hiện giờ nhà họ Trương cũng sút đầu mẻ trán, còn một trong những thiếu chủ là Trương Tỉnh còn chưa trở về, bọn họ tiếp tục phải người đến có tác dụng gì?

Ba ngày này, Long Quốc trong tình trạng bùng nổ dư luận, dù những nhân vật lớn cố gắng hết sức để đè những hotsearch đó xuống, nhưng kết quả nhận được thì gần như là ngược lại.

Các bài đăng trên diễn đàn lớn hệ thống phục vụ như nổ tung, trừ khi toàn bộ mạng Internet bị tê liệt, nếu không thì chỉ cần bảo trì hệ thống xong, tất cả các bài viết trên giao diện đều là những bài đăng lên án nhà họ Trương.

Đây chỉ là việc những người bình thường làm, còn những người có thực lực, thẳng tay ném tiền, muốn kiện nhà họ Trương đến mức tán gia bại sản.

Nhờ công lao đổ thêm dầu vào lửa của tập đoàn Mạt Lâm, và danh tiếng cố gắng thay đổi tình thế để cứu hàng nghìn người lần này của Trương thần y Trương Trần, các đội luật sư giỏi nhất từ khắp nơi trên đất nước lần lượt đến, chỉ vì muốn nhân cơ hội này lật đổ nhà họ Trương.

Hiện giờ nhà họ Trương, có thể nói là cực kỳ nguy khốn.

Còn kẻ đầu sỏ của tất cả những chuyện này, đang ngồi chờ đợi trên ghế trong văn phòng.

“Cậu Trương, nhà họ Trương cho người đến hỏi cậu, cậu thật sự muốn cá chết lười rách sao?”, Triệu Chí Hào đặt một tập tài liệu lên máy tính của Trương Trần, trên đó là hợp đồng chuyển nhượng, chỉ cần Trương Trần ký, số tiền 30 tỷ tệ sẽ được chuyển vào tài khoản của Trương Trần ngay lập tức.

Tất cả những chuyện này chỉ cần một điều kiện, để Trương Trần dừng tay trước, để nhà họ Trương kịp lấy hơi.

Trương Trần còn không thèm nhìn, ném thẳng vào thùng rác, ra lệnh: “Bằng bất cứ giá nào...”

“Vâng”, Triệu Chí Hào lập tức lui ra.

Cùng lúc đó, nhà họ Trương đã nổ tung, đến cả gia chủ của nhà họ Trương, cũng chính là bố của Trương Tinh, Trương Long Thành, cũng đã bùng nổ.

“Ai, có thể nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì không?”, một người đàn ông trung niên đứng ở đó với vẻ tức giận, hiện giờ trong phòng tiếp khách của nhà họ Trương, đã đông đủ mọi người.

Chuyện lần này, thật sự không thể đè xuống được nữa rồi!

Điều mà Trương Long Thành căm ghét nhất, chính là mọi chuyện đã bùng phát rồi, ông ta mới được nhận báo cáo, thì dù ông ta có năng lực đến đâu đi chăng nữa, cũng cảm thấy mệt mỏi.

Trên chiếc ghế bên cạnh, có không ít người đang ngồi, đây đều là những nhân vật có thực quyền, chuyện lần này thực sự quá lớn, đều khiến bọn họ cảm thấy áp lực không gì sánh được.

Ở vị trí phía trước, Trần Bắc Vọng cũng đang ngồi ở đó.

Cuối cùng, có người mở miệng nói, người lên tiếng là một nhân vật lớn phụ trách giám sát thuốc, chuyện này đã liên lụy đến ông ta, sau khi giải quyết

chuyện này, ông ta cũng chỉ có thể về vườn thôi.

“Trương Long Thành, ông định xử lý chuyện này thế nào, ông có tán thành cách của chúng tôi không?”

Trương Long Thành yên lặng ngồi ở đó, cách của những người này nói, chính là một cách giải thích với quần chúng.

Cách giải thích này cũng cực kỳ đơn giản, đóng cửa toàn bộ doanh nghiệp được phẩm dưới trướng nhà họ Trương, còn những doanh nghiệp bị ảnh hưởng bởi chuyện này, bị người khác đào bới ra những chuyện đáng xấu hổ, cũng sẽ tạm ngừng kinh doanh để chỉnh đốn.

Nói là chỉnh đốn, nhưng đến khi nào kinh doanh trở lại, vẫn là một ẩn số.

Mà ẩn số này, có thể từng bước xâm chiếm nhà họ Trương.

Nhà họ Trương làm ăn lớn, có không ít người dòm ngó, một khi xảy ra chuyện, ai cũng muốn cắn một miếng, chia một chén canh.

Chắc chắn chỉ cần ban hành lệnh này, trong vòng ba ngày, tất cả các ngành nghề trong xã hội sẽ trải qua một cuộc thay máu lớn, thay thế tất cả các nền móng của nhà họ Trương.

Việc này đối với nhà họ Trương, không thể nghi ngờ, đã khiến họ tổn thất rất nhiều.

“Chỉ là... không còn cách nào khác sao?”, Trương Long Thành bất lực nói.

Chương 374: C374: Gia chủ nhà họ Trương

“Nhà họ Trương đã phát triển đến mức độ nhất định, nếu quốc thái dân an, mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, thậm chí cả nước ngoài cũng nhúng vào, ông nghĩ ai có thể đề được chuyện này xuống?” một người đàn ông trả lời.

“Nhưng trong chuyện này nhà họ Trương chúng ta là người bị hại, có lẽ mọi người cũng hiểu rõ năng lực nhà họ Trương, nếu không phải có người gỡ trò quỷ, chắc chắn sẽ không phạm phải lỗi không bình thường như hiện giờ”, Trương Long Thành trầm giọng, gần như là hét lên.

Đúng như lời ông ta nói, nhà họ Trương có năng lực như vậy, nếu đợi thêm nửa tháng sau bán thuốc, kiểm tra thuốc kỹ thêm một chút, chứ không chỉ nhìn bề ngoài, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, sẽ không có ai quan tâm nhà họ Trương như thế nào, những điều họ nhìn thấy chỉ là sản phẩm của nhà họ Trương, thế là đủ.

Đám đông vô thức liếc về phía Trần Bắc Vọng, cái lão già này cũng không phải là loại tốt đẹp gì.

Những người có thể xuất hiện ở đây đều là nhân vật lớn, không có cách nào che giấu chuyện này, nhà họ Trương đã nói hết ra rồi, nếu cứ khẳng định có người hãm hại họ thì chính là Trương Trần rồi, nhưng lại không tìm được chứng cứ nào cả.

Còn tại sao không tìm được chứng cứ, không phải họ không có bản lĩnh đổ thừa trách nhiệm, mà vì lão già Trần Bắc Vọng đang ở đây quan sát, nếu

không có chứng cứ rõ ràng, căn bản không thể đổ thừa trách nhiệm được.

Mà đây chỉ là trong nước, hiệp hội y tế ở Mỹ cũng đang theo dõi sát sao và điều tra kỹ lưỡng về chuyện này, cũng do nhà họ Trương ăn trộm đơn thuốc, tập đoàn Mạt Lâm không hề hay biết, cũng chưa từng nói đơn thuốc này đã hoàn thiện hay chưa.

Tất cả những chuyện này, đều do nhà họ Trương tự chuốc lấy.

Nếu trước kia, gặp phải vấn đề không lớn cho lắm, nhà họ Trương phẩy tay một cái, cũng có thể cưỡng chế hắt đóng nước bản này ra ngoài theo, nhưng hiện giờ không ít con mắt đang nhìn họ chằm chằm, ai dám nghĩ đến chuyện đó thì đúng là chán sống rồi.

“Hiện tại đã không còn thời gian nữa, áp lực bên ngoài rất lớn, chúng tôi đến đây đã coi như giữ thể diện cho nhà họ Trương rồi, nếu khiến chúng tôi không thể nào vun vén được chuyện này, số phận của nhà họ Trương ra sao, với tư cách là gia chủ, hẳn ông sẽ rõ hơn ai hết..., có một ông lão đứng lên, gần như dứt khoát nói.

“Vậy được rồi!”

Trương Long Thành gật đầu, nhà họ Trương đã liên quan đến mọi tầng lớp, cho dù trong các tổ chức chính quy cũng có người của họ, nhưng hiện giờ cũng vô dụng.

Dù là tầng lớp cao nhất của Long Quốc ra mặt, cũng phải đưa ra lời giải thích này.

Nhà họ Trương, đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Trương Long Thành gật đầu nói: “Trong vòng hai tiếng, cả nước sẽ được nhận thông báo, đến lúc đó, người nhà họ Trương chúng tôi sẽ nói chuyện trước giới truyền thông!”

Những người có mặt đều gật đầu.

Thật ra, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy tình hình hiện tại của nhà họ Trương, nhà họ Trương đã phát triển quá lớn mạnh, không nói đến việc những người trong đó nhận được bao nhiêu lợi ích, mà tính chung cả Long Quốc, nếu như vì nhà họ Trương xảy ra chuyện mà xảy ra tình trạng hỗn loạn kinh tế, đây là điều không ai muốn thấy.

Thế nhưng, hiện giờ đã hết cách cứu vãn, dù là nhà họ Trương hay nhà họ Triệu.

Đợi sau khi mọi người rời khỏi, Trương Long Thành ngồi phịch xuống ghế sofa, ông ta bắt lặc nói: “Lập cho tôi một danh sách, những ai liên quan đến chuyện này...”

Vừa dứt lời, đã có người mang danh sách lên, trên đó đều là những người tham gia kế hoạch của tập đoàn Mạt Lâm và những người chịu trách nhiệm sản xuất thuốc.

“Tầng lớp cao thì đem đi chôn, tầng lớp dưới thì trục xuất khỏi nhà họ Trương, toàn bộ tài sản đứng tên bọn họ, sẽ bị tịch thu...”

“Vâng!”, lập tức có người nói.

Đây chính là quyền lực của gia chủ nhà họ Trương, chỉ cần ông ta muốn, chỉ cần không phải là chuyện quá lớn, hơn mười mấy mạng người có đáng kể gì, chỉ là chuyện trong một câu nói của ông ta thôi.

“A Quý, chuyện điều tra tập đoàn Mạt Lâm thế nào rồi, đối phương mạnh tay như vậy, đừng có nói với tôi là không biết gì cả, chỉ biết mỗi cái tên Triệu Chí Hào”, Trương Long Thành lại hỏi.

Một bóng người mặc áo choàng đen lặng lẽ đi tới, hẳn là người phụ trách tình báo của nhà họ Trương, chỉ chịu trách nhiệm với Trương Long Thành, đồng thời, hẳn cũng quản lý mạng lưới tình báo lớn nhất của nhà họ

Trương.

“Gia chủ, sau lưng tập đoàn Mạt Lâm do một người tên Trương thần y điều hành, đây là những tư liệu liên quan đến Trương thần y...”

Người mặc đồ đen đặt tài liệu xuống, trong đó là những nơi Trương Trần từng gia vào, thậm chí cứu người như thế nào, cực kỳ kỹ lưỡng.

Trong tập tài liệu, còn có hơn chục tấm ảnh, nhìn từ góc độ chắc chắn toàn là chụp lén.

Trương Long Thành nhìn bức ảnh, người ở trong này khiến ông ta cảm thấy quen thuộc.

“Trương thần y, họ Trương, có bản lĩnh lớn như vậy...”

Trương Long Thành tự lẩm bẩm một mình, sau đó mở to hai mắt, gần từng chữ: “Điều tra Trương Trần cho tôi, chính là người đã tới Hoài Bắc hơn ba năm trước!”

“Vâng!”, người đàn ông lùi lại.

Trương Long Thành ngồi đó với vẻ mặt phức tạp, không biết đang suy nghĩ chuyện gì

Chương 375: C375: Nếu nhà họ Trương đổ hết tội cho cậu thì sao

Trên ghế, có không ít nhân vật lớn đang ngồi tầ tụ, đây đều là những người nắm quyền chân chính, sự việc này quá âm ỉ, họ luôn cảm thấy áp lực liên hồi.

Trần Bắc Vọng ngồi tại chỗ nhìn sang.

Cuối cùng cũng có người lên tiếng, người nói chuyện chính là người nắm quyền giám sát dược phẩm, ông ta đã dính vào chuyện này, sau khi chuyện này kết thúc, ông ta chỉ còn nước về nhà dưỡng già.

“Trương Long Thành, ông định giải quyết chuyện này thế nào?”

Trương Long Thành ngồi đó, bị chất vấn thì nổi giận: “Trong chuyện này, nhà họ Trương chúng tôi bị người khác hãm hại, các người cũng biết năng lực của nhà họ Trương mà. Nếu không phải có người chơi xấu, chúng tôi sẽ không sai lầm như thế!”, Trương Long Thành hét lên, gần như là quát những người có mặt ở đây.

Nếu chuyện này không lớn, nhà họ Trương chơi “chiêu” một chút là có thể đổ tội cho kẻ khác rồi nhưng hôm nay, không biết bao nhiêu người đang theo dõi họ, ai dám có ý định này thì đúng là chán sống.

“Bây giờ không còn thời gian nữa, áp lực bên ngoài quá lớn, chúng tôi cũng đã cho nhà họ Trương mặt mũi. Nếu không thể giải quyết chuyện này, kết cục của nhà họ Trương thế nào, tôi nghĩ chắc ông biết rồi nhỉ!”

Trương Long Thành chỉ còn nước gật đầu.

Trong phòng họp của nhà họ Trương, gia chủ và các trưởng lão đang bàn bạc cách giải quyết.

Nơi này còn có Trương Lăng - thiếu chủ còn lại của nhà họ Trương. Lần đó Trương Tĩnh một đi không về, họ biết cô ta đã lành ít dữ nhiều, với hận thù của Trương Trần đối với nhà họ Trương, hẳn sẽ không tha cho ai trong gia tộc này, đặc biệt là còn là một trong những người thừa kế.

“Bây giờ chỉ còn cách chĩa mũi dùi dư luận vào Trương Trần và tập đoàn Mạt Lâm!”, Trương Lăng đề nghị.

“Làm thế nào?”, Trương Long Thành hỏi.

“Chúng ta có thể làm giả chứng cứ như giấy tờ hay file ghi âm gì đó rồi thuê người định hướng dư luận, đồng thời lên tiếng giải thích và xin lỗi, sau đó mọi người sẽ thay đổi nơi trú ẩn, chúng ta nhanh chóng thu hồi thuốc và tiến hành biện pháp khắc phục, khi mọi chuyện lắng xuống thì có thể làm công khai vài hoạt động từ thiện”, Trương Lăng giải thích.

“Cách này cũng khả thi đấy nhưng cháu có đảm bảo được là bên Mạt Lâm sẽ không lấy ra được chứng cứ không?”, một trưởng lão hỏi. Đam Mỹ Hải

Trương Lăng đáp: “Chuyện này chỉ có Trương Chấn, Trương Anh và chúng ta biết đơn thuốc lấy từ phía Trương Trần mà thôi!”

Trương Long Thành gật gù: “Cách này ổn đấy, tạm thời cũng chỉ còn biện pháp này, dù gì thì ít nhất chúng ta cũng có thể giảm bớt áp lực để nghĩ ra cách khắc phục hậu quả”

Trong một sân vườn xanh mướt, Trương Trần đang ngồi đối diện Trần Bắc Vọng.

Trần Bắc Vọng nhìn thẳng vào Trương Trần hỏi: “Cậu làm thế này có biết

liên lụy bao nhiêu người vô tội không?”

Trương Trần thân nhiên đáp: “Tôi biết nhưng tôi không hối hận, nếu họ thật sự vô tội, tôi có thể cứu họ”

Trần Bắc Vọng lại nói sang chuyện khác: “Nếu nhà họ Trương đổ hết tội cho cậu thì sao?”

Trương Trần khẽ cười: “Tôi luôn chờ họ ra chiêu, dù sao tôi cũng quyết tâm chết chung rồi!”

Trên trang Weibo chính thức của công ty nhà họ Trương, một bài giải thích cũng như là “giải thích” về nguyên nhân tác dụng phụ của thuốc được đăng lên.

Chương 376: C376: Kết thúc

“Kính thưa quý khách hàng, lời đầu tiên, nhà họ Trương xin lỗi vì sự cố vừa rồi! Chúng tôi đang cố gắng khắc phục hậu quả của sự cố. Mong quý khách hàng thông cảm!”

Đồng thời, chúng tôi xin được giải trình về nguyên nhân sự việc, sự cố này xảy ra do sự chủ quan của công ty Trương thị. Một đối tác tên Trương Trần đã cố tình dùng thủ đoạn phi pháp trong kinh doanh nhằm chiếm lợi bất chính, hôm nay chúng tôi đã có được bằng chứng để chứng minh sự trong sạch của mình, bên phía Trương thị chúng tôi cũng đã nộp đơn lên tòa án để khởi kiện kẻ thủ ác!”

Bên dưới những lời giải trình này là hình ảnh chụp màn hình tin nhắn giữa một nhân viên của Trương thị và một người tên “Trương Trần”, thêm một file ghi âm cuộc đối thoại của “Trương Trần” và một ai đó với nội dung là chơi xấu nhà họ Trương.

Nhân viên hỏi: [Anh thật sự muốn làm vậy sao?]

Trương Trần: [Tất nhiên, tôi phải khiến nhà họ Trương hối hận vì không coi trọng tôi]

Nhân viên lại nói: [Được thôi, anh định làm thế nào?]

Trương Trần: [Cậu tráo đổi thành phần trong đơn thuốc khi đưa vào sản xuất...]

Cư dân mạng xem xong thì nổi giận, liên tục đăng và tag cơ quan có thẩm quyền yêu cầu họ xử lý “Trương Trần” kia.

Bốn tiếng sau, một blogger nổi tiếng lên tiếng bóng gió rằng Trương Trần là người của tập đoàn Mạt Lâm, nói anh làm vậy là vì tập đoàn Mạt Lâm cố tình chơi xấu.

Sau đó, mọi mũi dùi dư luận đều chĩa vào tập đoàn Mạt Lâm.

Thấy kết quả này, người nhà họ Trương thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, ít nhất họ cũng không cần chịu áp lực quá lớn.

Nhưng tâm trạng thoải mái này chưa kéo dài được một ngày, đúng 12 giờ khuya, tập đoàn Mạt Lâm cũng đăng Weibo giải thích mọi cáo buộc của nhà họ Trương là vô căn cứ, đồng thời họ cũng có chứng cứ là nhà họ Trương đã ăn cắp danh sách được liệu độc quyền của họ gây ra tổn thất vô cùng nghiêm trọng cho Mạt Lâm, bên dưới là file ghi âm cuộc nói chuyện giữa Trương Chấn và Triệu Mãnh, video Triệu Mãnh lén lút vào văn phòng của Triệu Chí Hào.

Hướng gió đổi chiều.

Hai ngày sau đó, một người đàn ông trung niên mặc đồ cảnh sát dẫn thêm một đám người tới nhà họ Trương.

“Chúng tôi là cảnh sát Kinh Tế của Bộ phận phòng chống gian lận trong kinh doanh của Trung Ương, chúng tôi nhận được bằng chứng cho thấy nhà họ Trương vi phạm luật Kinh tế, cố tình chơi xấu trong kinh doanh, chiếm lợi bất chính gây ra hậu quả nặng nề cho xã hội! Mong các vị để chúng tôi vào điều tra”

Nhà họ Trương trở nên hoảng loạn, những người có quyền lực đều bị áp giải về điều tra.

Ba ngày sau, trong phòng họp tại thủ đô.

Trần Bắc Vọng ngồi trên ghế chính, bên cạnh là một quân nhân trẻ tuổi chức cao

Trương Trần ngồi ở đối diện nghe Trần Bắc Vọng nói.

“Nhóc con, nhà họ Trương đã tan rã, cậu cũng đã chiếm được ít lợi, bây giờ có thể đi rồi chứ?”

Trương Trần cười khổ: “Nếu tôi đã đồng ý với ông thì sẽ không đổi ý!”

Trần Bắc Vọng nói tiếp: “Long Quốc bây giờ khá yên bình, nhưng đây chỉ là bề ngoài, chúng tôi cần sự giúp đỡ của cậu! Trong ba năm tới, tôi sẽ trông coi những thế lực bên ngoài của cậu. Về thân phận của cậu sẽ được bảo mật, cậu không được tự ý liên lạc với bất kỳ ai!”

Trương Trần gật đầu rồi ký tên vào văn kiện trước mặt.

Người trẻ tuổi đứng cạnh giơ tay lên chào: “Tiểu đội Phong Long, đang chờ lệnh Trương thiếu tướng...”

Nội dung từ **Chương 1: 1: Mãn Tang Ba Năm** đến **Chương 376: C376: Kết thúc**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)